

Đặng Thị Bút Ký

NAM
PHÁI
TAM
THỨC

Ebook Truyện Vô

Tải Ebook Truyện Miễn Phí

Đạo Mộ Bút Ký

Tác giả: Nam Phái Tam Thúc

Ebook tạo bởi: EbookTruyen.VN

Giới thiệu:

Truyện Đạo Mộ Bút Ký của tác giả Nam Phái Tam Thúc đã thành công do sự pha trộn yếu tố phiêu lưu hành động và ma quái. Với kết cấu logic cùng nội dung gay cấn, bối cảnh trải rộng cả về thời gian lẫn không gian...

Truyện biết cách tạo nên sức hút từ việc xây dựng cá tính và hoàn cảnh của từng nhân vật, các cuộc phiêu lưu đầy nguy hiểm, những tình thế hiểm nghèo và sức mạnh bí ẩn của những thế lực huyền bí... Năm mươi năm trước, một nhóm kẻ trộm mộ trên Trường Sa đào được một bộ sách lược Chiến quốc, trên quyển sách đã hư hỏng có ghi chép lại vị trí một khu mộ cổ Chiến quốc rất kì lạ, nhưng những kẻ trộm này lại gặp phải chuyện kì quái trong lòng đất, hầu như toàn bộ đều chết sạch. Năm mươi năm sau, cháu trai của một trong số những kẻ trộm mộ đó phát hiện bí mật này từ ghi chép để lại của ông nội cậu. Cậu cùng một nhóm trộm mộ cao thủ tiến vào tìm bảo vật. Nhưng không ai ngờ, cỗ mộ này lại có nhiều chuyện nhiều chuyện quái dị như vậy: Thất tinh nghi quan, Thanh nhân hồ thi, Cửu đầu xà bách...

Đạo mộ bút ký kể về hành trình phiêu lưu khám phá bí mật về những ngôi mộ cổ huyền bí của một nhóm cao thủ trộm mộ. Câu chuyện bắt đầu từ một nhóm thợ khoét đất (dân trộm mộ) đã tìm được quyển sách lược, trên đó ghi lại vị trí của một cỗ mộ kỳ bí từ thời Chiến Quốc. Có điều đám thợ gặp chuyện vô cùng hung hiểm dưới mặt đất, khiến hầu như toàn bộ đều bỏ mạng.

Mục lục:

[Chương 1: Cỗ mộ](#)

[Chương 2: 50 năm sau](#)

[Chương 3: Miếu hạt dưa](#)

[Chương 4: Động xác](#)

[Chương 5: Bóng nước](#)
[Chương 6: Nơi tích xác](#)
[Chương 7: Hơn một trăm đầu người](#)
[Chương 8: Sơn cốc](#)
[Chương 9: Cổ mộ](#)
[Chương 10: Cái bóng](#)
[Chương 11: Thất tình quan](#)
[Chương 12: Cửa](#)
[Chương 13: 02200059](#)
[Chương 14: Muộn Du Bình](#)
[Chương 15: Cái rằm](#)
[Chương 16: Bàn tay nhỏ](#)
[Chương 17: Động](#)
[Chương 18: Đại thụ](#)
[Chương 19: Nữ thi](#)
[Chương 20: Chìa khóa](#)
[Chương 21: Xác hồ ly mắt xanh](#)
[Chương 22: Bát trọng bảo hàm](#)
[Chương 23: Quan quách](#)
[Chương 24: Xác chết sống](#)
[Chương 25: Áo ngọc](#)
[Chương 26: Hộp tử ngọc](#)
[Chương 27: Lời nói dối](#)
[Chương 28: Lửa](#)
[Chương 29: Hộp tử kim](#)
[Chương 1: Xà mi đồng ngư](#)
[Chương 2: Hai tầng tường mộ](#)
[Chương 3: Bão lớn](#)
[Chương 4: Quỷ biển](#)
[Chương 5: Bức ảnh cũ](#)
[Chương 6: Hải Nam](#)
[Chương 7: Nữ nhân](#)
[Chương 8: Giở trời rồi](#)
[Chương 9: Thuyền quỷ](#)
[Chương 10: Bàn tay khô](#)
[Chương 11: Boong thuyền](#)
[Chương 12: Lời nói dối của chú Ba](#)
[Chương 13: Hải hầu tử](#)
[Chương 14: Đảo Vĩnh Hưng](#)
[Chương 15: Bàn Tử](#)

[Chương 16: Hộp](#)
[Chương 17: Tóc](#)
[Chương 18: Một đồng tóc](#)
[Chương 19: Bình sứ](#)
[Chương 20: Hành lang](#)
[Chương 21: Mũi tên](#)
[Chương 22: Lần đầu tiên giải mê](#)
[Chương 23: Tiếp tục giải mê](#)
[Chương 24: Mở quan tài](#)
[Chương 25: Một người](#)
[Chương 26: Bức tranh trên sứ](#)
[Chương 27: Vô đề](#)
[Chương 28: Tiếp tục không đề](#)
[Chương 29: Bia đá](#)
[Chương 30: Đáy ao](#)
[Chương 31: Hai mươi năm trước](#)
[Chương 32: Kỳ môn độn giáp](#)
[Chương 33: Cửa sinh](#)
[Chương 34: Liên hoàn](#)
[Chương 35: Dòng chữ bằng máu](#)
[Chương 36: Thoát vòng vây](#)
[Chương 37: Đạo động](#)
[Chương 38: Cẩm bà](#)
[Chương 39: Hồn chiến](#)
[Chương 40: Tường động](#)
[Chương 41: Cây san hô](#)
[Chương 42: Tình cảnh khôn đôn](#)
[Chương 43: Bom](#)
[Chương 44: Tróc da](#)
[Chương 45: Thoát ra](#)
[Chương 46: Tổng kết](#)
[Chương 1: Lão Dương ra tù](#)
[Chương 2: Chuông lục giác](#)
[Chương 3: Theo dõi](#)
[Chương 4: Tiếp tục theo dõi](#)
[Chương 5: Nghe lén](#)
[Chương 6: Đào bới](#)
[Chương 7: Mắc câu](#)
[Chương 8: Khi](#)
[Chương 9: Người đá](#)

[Chương 10: Hucho Taimen \(Triết La Khuê\)](#)
[Chương 11: Đầu người](#)
[Chương 12: Mạch nước ngầm](#)
[Chương 13: Thác Hoàng tuyền](#)
[Chương 14: Hồ sâu](#)
[Chương 15: Nghỉ ngơi](#)
[Chương 16: Trèo](#)
[Chương 17: Thi trận](#)
[Chương 18: Ma thổi đèn](#)
[Chương 19: Câu chuyện của những bộ xương](#)
[Chương 20: Hỏa Long trận](#)
[Chương 21: Tần Lĩnh thần thụ](#)
[Chương 22: Tiếp tục trèo](#)
[Chương 23: Vết rách](#)
[Chương 24: Ngã chết](#)
[Chương 25: Lễ hiến tế](#)
[Chương 26: Li cỏ](#)
[Chương 27: Lãng không](#)
[Chương 28: Kỳ Lân Kiệt](#)
[Chương 29: Tiếp cận](#)
[Chương 30: Lối cũ](#)
[Chương 31: Màn sương ma quái](#)
[Chương 32: Đánh lén](#)
[Chương 33: Hòa giải](#)
[Chương 34: Giả thiết lớn mật, cẩn thận tìm chứng cứ](#)
[Chương 35: Không thể không chế](#)
[Chương 36: Sụp đổ](#)
[Chương 37: Nhật ký](#)
[Chương 38: Chân tướng](#)
[Chương 39: Nền Cửu Âm](#)
[Chương 40: Thoát ra](#)
[Chương 1: Tin tức mới](#)
[Chương 2: Pháo hoa năm mới 2007](#)
[Chương 3: Kính Nhi Cung](#)
[Chương 4: Hơn một người](#)
[Chương 5: Khởi đầu đầy hoang mang](#)
[Chương 6: Đáp án đơn giản](#)
[Chương 7: Phan Tử](#)
[Chương 8: Đội hình mới](#)
[Chương 9: Cửu Long Đài Thi](#)

[Chương 10: Thôn Doanh Sơn](#)
[Chương 11: Cảnh khốn đốn](#)
[Chương 12: Bách túc long](#)
[Chương 13: Khe nứt](#)
[Chương 14: Hai lớp bích họa](#)
[Chương 15: Ngũ Thánh tuyết sơn](#)
[Chương 16: Hành vi tạt sát](#)
[Chương 17: Tuyết lở](#)
[Chương 18: Thai Côn Luân](#)
[Chương 19: Thai động linh cung](#)
[Chương 20: Đại điện linh cung](#)
[Chương 21: Đánh cờ](#)
[Chương 22: Bạo động](#)
[Chương 23: Tường xuyên tử](#)
[Chương 24: Bách túc long thần](#)
[Chương 25: Tường kép](#)
[Chương 26: Tàng thi các](#)
[Chương 27: Bài đạo](#)
[Chương 28: Tiến vào bài đạo](#)
[Chương 29: Miệng núi lửa](#)
[Chương 30: Môn điện](#)
[Chương 31: Sông đào quanh thành](#)
[Chương 32: Rạch tuần táng](#)
[Chương 33: Ám hiệu nhảm chán](#)
[Chương 34: Bài đạo dưới nước](#)
[Chương 35: Hầu đầu thiêu](#)
[Chương 36: Kí hiệu](#)
[Chương 37: Kí hiệu mới](#)
[Chương 38: Người chết trên đồng vàng](#)
[Chương 39: Đội thám hiểm mười năm trước](#)
[Chương 40: Con đường ngợp bóng](#)
[Chương 41: Vòng tử vong lặp vô hạn](#)
[Chương 42: Càng thêm khốn cùng](#)
[Chương 43: Đồ đầu và vật lý lượng tử](#)
[Chương 44: Những người đến từ đáy biển](#)
[Chương 45: Tê chiếu](#)
[Chương 46: Lối ra](#)
[Chương 47: Muộn Du Bình thứ hai](#)
[Chương 48: Xà mi đồng ngư](#)
[Chương 49: Lối ra duy nhất](#)

[Chương 50: Sào huyết của thần gác cửa](#)
[Chương 51: Vòng vây trùng điệp](#)
[Chương 52: Quan Âm nghìn tay](#)
[Chương 53: Bao vây và tấn công](#)
[Chương 54: Khoảng cách giữa trời và đất](#)
[Chương 55: Bí ẩn không lời giải](#)
[Chương 56: Sau khi nghỉ ngơi](#)
[Chương 1: Chú Ba tỉnh lại](#)
[Chương 2: Chuyện cũ chẳng dám nhớ lại](#)
[Chương 3: Who are you?](#)
[Chương 4: Mộ cô huyết thi](#)
[Chương 5: Gương mặt quái đản](#)
[Chương 6: Sự thật không thể chấp nhận nổi](#)
[Chương 7: Cử Thiên Nương Nương bốn mắt](#)
[Chương 8: Khúc đạo đầu Tây Sa](#)
[Chương 9: Băng ghi hình](#)
[Chương 10: Cầu Đức Khảo](#)
[Chương 11: Lò luyện đan bằng đồng thau](#)
[Chương 12: Bản đồ sao](#)
[Chương 13: Chân tướng ở Tây Sa](#)
[Chương 14: Biên sâu](#)
[Chương 15: Xác trôi](#)
[Chương 16: Thuyền chìm](#)
[Chương 17: Tiêu tử quan](#)
[Chương 18: Nước tiểu](#)
[Chương 19: Cơ quan](#)
[Chương 20: Trùng não](#)
[Chương 21: Kẻ thứ ba trong bóng tối](#)
[Chương 22: Lựa chọn](#)
[Chương 23: Mười phút của Thượng Đế](#)
[Chương 24: Người chết đội mồ sống dậy](#)
[Chương 25: Lại hé mở](#)
[Chương 26: Xuất viện](#)
[Chương 27: Hình ảnh](#)
[Chương 28: Người thứ mười một](#)
[Chương 29: Vĩ thanh](#)
[Chương 30: Ròng đến nhà tôm](#)
[Chương 31: Manh mối mới](#)
[Chương 32: Ngôi nhà cũ trong băng ghi hình](#)
[Chương 33: Hoàn toàn rối loạn](#)

[Chương 34: Bí mật thật sự của băng ghi hình](#)
[Chương 35: Thiệp mời từ địa ngục](#)
[Chương 36: Tòa nhà ma](#)
[Chương 37: Phòng 306](#)
[Chương 38: Manh mối](#)
[Chương 39: Kế hoạch](#)
[Chương 40: Đạo Mộ Bút Ký](#)
[Chương 41: Sổ tay của Văn Cẩm](#)
[Chương 42: Bóng tối](#)
[Chương 43: Biến cố kinh hoàng](#)
[Chương 44: Trùng phùng](#)
[Chương 45: Nơi tập kết](#)
[Chương 46: Xuất phát](#)
[Chương 47: Lời nhắn của Văn Cẩm](#)
[Chương 48: Tiếp tục xuất phát](#)
[Chương 49: Lạc đường](#)
[Chương 50: Tòa Thành Ma](#)
[Chương 51: Tiếng gọi của ma quỷ](#)
[Chương 52: Thuyền đấm giữa biển cát](#)
[Chương 53: Vò Tây Vương Mẫu](#)
[Chương 54: Đầu quỷ](#)
[Chương 55: Ký hiệu](#)
[Chương 56: Con mura đầu tiên](#)
[Chương 57: Xuất phát đến ốc đảo](#)
[Chương 58: Con mura thứ hai](#)
[Chương 59: Bí mật dưới rêu xanh](#)
[Chương 60: Xương rắn](#)
[Chương 61: Đàm lầy ma](#)
[Chương 62: Tai họa rắn điên](#)
[Chương 63: Xà vương](#)
[Chương 64: Xà chiều quý thành](#)
[Chương 65: Vết chân của thi thể](#)
[Chương 66: Âm mưu của bầy rắn](#)
[Chương 67: Truy kích](#)
[Chương 68: Biến mất](#)
[Chương 69: Khói hiệu](#)
[Chương 70: Khe núi tĩnh lặng](#)
[Chương 71: Tượng đá](#)
[Chương 72: Hướng quay của tượng đá](#)
[Chương 73: Rạn nứt](#)

[Chương 74: Đêm đầu tiên: Sương mù](#)
[Chương 75: Đêm đầu tiên: Vòng tay](#)
[Chương 76: Đêm đầu tiên: Tiếng quỷ trong rừng rậm](#)
[Chương 77: Đêm đầu tiên: Áp sát](#)
[Chương 78: Đêm đầu tiên: Tập kích](#)
[Chương 79: Đêm đầu tiên: Xung đột gay gắt](#)
[Chương 80: Đêm đầu tiên: Truy kích](#)
[Chương 81: Đêm đầu tiên: Vật lộn](#)
[Chương 82: Bình minh: Họa đồ máu](#)
[Chương 83: Bình minh: Doanh địa trống trải](#)
[Chương 84: Đêm thứ hai: Làn nửa trùng phùng](#)
[Chương 85: Đêm thứ hai: Bí mật](#)
[Chương 86: Đêm thứ hai: Ngược chiều](#)
[Chương 87: Đêm thứ hai: Nó](#)
[Chương 88: Đêm thứ hai: Mù](#)
[Chương 89: Đêm thứ hai: Cái bóng chuyển động](#)
[Chương 90: Bình minh: Rời đi](#)
[Chương 91: Đêm thứ ba: Phù điêu](#)
[Chương 92: Đêm thứ ba: Như đã từng quen](#)
[Chương 93: Đêm thứ ba: Rắn chúa](#)
[Chương 94: Đêm thứ ba: Đi săn](#)
[Chương 95: Đêm thứ ba: Âm chiến](#)
[Chương 96: Đêm thứ ba: Ao bùn](#)
[Chương 97: Đêm thứ ba: Giấu xác](#)
[Chương 98: Đêm thứ ba: Lại thêm một](#)
[Chương 99: Đêm thứ ba: Vật chủ](#)
[Chương 100: Đêm thứ ba: Bóng đen kỳ quái trong đầm lầy](#)
[Chương 101: Đêm thứ ba: Âm thanh ma quỷ lại xuất hiện](#)
[Chương 102: Đêm thứ ba: Người trong sương mù](#)
[Chương 103: Đêm thứ ba: Rình mò](#)
[Chương 104: Đêm thứ ba: Lưỡi độc](#)
[Chương 105: Đêm thứ ba: Tiếng răn](#)
[Chương 106: Đêm thứ ba: Được cứu](#)
[Chương 107: Đêm thứ ba: Lối vào](#)
[Chương 108: Đêm thứ ba: Chỗ lánh nạn](#)
[Chương 109: Đêm thứ ba: Băng ghi hình](#)
[Chương 110: Hiệu lệnh tập kết](#)
[Chương 111: Thâm nhập](#)
[Chương 112: Ký hiệu](#)
[Chương 113: Ba chọn một](#)

[Chương 114: Sự thật](#)
[Chương 115: Lật lại vấn đề](#)
[Chương 116: Giam cầm](#)
[Chương 117: Tụ họp](#)
[Chương 118: Điểm tận cùng của ký hiệu](#)
[Chương 119: Phòng luyện đan](#)
[Chương 120: Cơ quan](#)
[Chương 121: Sắp đến nơi](#)
[Chương 122: Điểm cuối](#)
[Chương 123: Thiên thạch](#)
[Chương 124: Chờ đợi](#)
[Chương 125: Tiếp tục chờ đợi](#)
[Chương 126: Rời đi](#)
[Chương 127: Cái bẫy](#)
[Chương 128: Âm nước](#)
[Chương 129: Vĩ thanh](#)
[Chương 1: -1: Bút ký trộm mộ](#)
[Chương 2: -1: Bàn bạc](#)
[Chương 3: -1: Tấm ảnh cũ thứ hai](#)
[Chương 4: -1: Người cùng cảnh ngộ](#)
[Chương 5: -1: Lại xuất phát](#)
[Chương 6: -1: Kế thừa](#)
[Chương 7: -1: Truyền thuyết cái bóng](#)
[Chương 8: -1: Bí ẩn của bức ảnh](#)
[Chương 9: -1: Tài liệu](#)
[Chương 10: -1: Con chuột](#)
[Chương 11: -1: Chạm trán](#)
[Chương 1: -2: Khởi nguồn](#)
[Chương 2: -2: Thôn làng kỳ lạ](#)
[Chương 3: -2: Hoả hoạn](#)
[Chương 4: -2: Biến cố](#)
[Chương 5: -2: Soát núi](#)
[Chương 6: -2: Rạch Đâu Trâu](#)
[Chương 7: -2: Mộ cổ](#)
[Chương 8: -2: Ông lão](#)
[Chương 9: -2: Lão Bàn Mã](#)
[Chương 10: -2: Ngồi xuống bàn bạc](#)
[Chương 11: -2: Mùi vị](#)
[Chương 12: Hồi tưởng của lão Bàn Mã](#)
[Chương 13: Tâm lý chiến](#)

[Chương 14: Đó là một hồ ma](#)
[Chương 15: Trúng tà](#)
[Chương 16: Kế hoạch](#)
[Chương 17: Đường như đã từng quen](#)
[Chương 18: Câu đố](#)
[Chương 19: Hiệu ứng siphon](#)
[Chương 20: Dưới đáy hồ](#)
[Chương 21: Nổi lên](#)
[Chương 22: Quái vật mò được](#)
[Chương 23: Lại thấy khối sắt](#)
[Chương 24: Dòng chảy](#)
[Chương 25: Tâm lý chiến \(2\)](#)
[Chương 26: Gió mặc gió, mưa mặc mưa](#)
[Chương 27: Bóng ma trong mưa](#)
[Chương 28: Hồ ma quỷ dị](#)
[Chương 29: Một mình xuống nước](#)
[Chương 30: Cổ thụ](#)
[Chương 31: Ánh đèn dưới đáy nước](#)
[Chương 32: Đại viện Dao gia](#)
[Chương 33: Ánh sáng xanh lục](#)
[Chương 34: Trở thành sự thật](#)
[Chương 35: Bộ mặt thật của cái bóng](#)
[Chương 36: Dưới lòng đất](#)
[Chương 37: Bàn Tử khôn vặt](#)
[Chương 38: Đi theo ống siphon](#)
[Chương 39: Hang động kỳ lạ](#)
[Chương 40: Vấn đề trong hang động](#)
[Chương 41: Không gian khép kín](#)
[Chương 42: Giả thiết](#)
[Chương 43: Đào lên được thứ gì?](#)
[Chương 44: Người trong đá](#)
[Chương 45: Tảng đá nơi đây](#)
[Chương 46: Dị biến](#)
[Chương 47: Quái vật](#)
[Chương 48: Củ lửa](#)
[Chương 49: Có ba lăm con](#)
[Chương 50: Thoát ra](#)
[Chương 51: Chú Hai](#)
[Chương 52: Hải lòng](#)
[Chương 53: Thôn trại tương đồng](#)

[Chương 54: Âm mưu mặt gương](#)
[Chương 55: Khách không mời mà đến](#)
[Chương 56: Làm chuyện xấu](#)
[Chương 1: -1: Khởi đầu](#)
[Chương 2: -1: Hồ sơ](#)
[Chương 3: -1: Bút tích](#)
[Chương 4: -1: Tìm ra rồi](#)
[Chương 5: -1: Khách sạn Tân Nguyệt](#)
[Chương 1: -2: Buổi đầu giá](#)
[Chương 2: -2: Xoè xoẹt](#)
[Chương 3: -2: Bữa tiệc của giới sưu tầm](#)
[Chương 4: -2: Hội trường \(thượng\)](#)
[Chương 5: -2: Hội trường \(hạ\)](#)
[Chương 6: Điềm thiên đấng](#)
[Chương 7: Đại não thiên cung](#)
[Chương 8: Hoắc Tú Tú](#)
[Chương 9: Phong Cách Lôi \(thượng\)](#)
[Chương 10: Hình dạng kỳ quái](#)
[Chương 11: Đội khảo cổ, tòa nhà và tấm gương](#)
[Chương 12: Như gặp lại cố nhân](#)
[Chương 13: Kỳ lân trên lưng](#)
[Chương 14: Sống chung](#)
[Chương 15: Kỳ lân trên lưng \(Trung\)](#)
[Chương 16: Cá ở chỗ tôi](#)
[Chương 17: Bí mật tiến quân thần tốc](#)
[Chương 18: Kỳ lân trên lưng \(hạ\)](#)
[Chương 19: Chuyện thư xưa](#)
[Chương 20: Công cuộc trộm mộ lớn nhất trong lịch sử \(thượng\)](#)
[Chương 21: Công cuộc trộm mộ lớn nhất lịch sử \(trung\)](#)
[Chương 22: Công cuộc trộm mộ lớn nhất lịch sử \(hạ\)](#)
[Chương 23: Chuyện lạ nhất trên đời](#)
[Chương 24: Tâm lý trái ngược](#)
[Chương 25: Đi vào chủ đề chính](#)
[Chương 26: Gặp lại ma](#)
[Chương 27: Phong cách lôi](#)
[Chương 28: Lên kế hoạch](#)
[Chương 29: Tứ Xuyên ly biệt](#)
[Chương 30: Dòng chảy](#)
[Chương 31: Tổ](#)
[Chương 32: Tổ \(hạ\)](#)

[Chương 33: Song tuyền \(thương\)](#)
[Chương 34: Búi tóc](#)
[Chương 35: Vật kỳ quái](#)
[Chương 36: Tóc \(thương\)](#)
[Chương 37: Kinh kịch](#)
[Chương 38: Tóc xuyên](#)
[Chương 39: Ký sinh](#)
[Chương 40: Gọi ý tới từ Quảng Tây](#)
[Chương 41: Vết máu kỳ quái trên bàn thiết](#)
[Chương 42: Bổ sung toàn bộ bức phù điêu](#)
[Chương 43: Bí mật](#)
[Chương 44: Bí quyết của gọi ý](#)
[Chương 45: Tiến vào trong cơ quan](#)
[Chương 46: Treo](#)
[Chương 47: Hắc mao](#)
[Chương 48: Rắn cắn](#)
[Chương 49: Mật mã](#)
[Chương 50: Hóa giải mật mã](#)
[Chương 51: Sự thành công](#)
[Chương 52: Sai lầm chết người](#)
[Chương 53: Bình tĩnh](#)
[Chương 54: Tuyệt vọng](#)
[Chương 55: Khuôn mặt của sự sợ hãi tái sinh](#)
[Chương 1](#)
[Chương 2](#)
[Chương 3](#)
[Chương 4](#)
[Chương 5](#)
[Chương 6](#)
[Chương 7](#)
[Chương 8](#)
[Chương 9](#)
[Chương 10](#)
[Chương 11](#)
[Chương 12](#)
[Chương 13](#)
[Chương 14](#)
[Chương 15](#)
[Chương 16](#)
[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)

[Chương 50](#)

[Chương 51](#)

[Chương 52](#)

[Chương 53](#)

[Chương 54](#)

[Chương 55](#)

[Chương 56](#)

[Chương 57](#)

[Chương 58](#)
[Chương 59](#)
[Chương 60](#)
[Chương 61](#)
[Chương 62](#)
[Chương 63](#)
[Chương 64](#)
[Chương 65](#)
[Chương 66](#)
[Chương 67](#)
[Chương 68](#)
[Chương 69](#)
[Chương 70](#)
[Chương 71](#)
[Chương 72](#)
[Chương 73](#)
[Chương 74](#)
[Chương 88](#)
[Chương 89](#)
[Chương 90](#)
[Chương 91](#)
[Chương 92](#)
[Chương 93](#)
[Chương 94](#)
[Chương 95](#)
[Chương 96](#)
[Chương 97](#)
[Chương 98](#)
[Chương 99](#)
[Chương 100](#)
[Chương 101](#)
[Chương 102](#)
[Chương 103](#)
[Chương 104](#)
[Chương 105](#)
[Chương 106](#)
[Chương 107](#)
[Chương 108](#)
[Chương 109](#)
[Chương 110](#)

[Chương 111](#)

[Chương 112](#)

[Chương 113](#)

[Chương 114](#)

-----oOo-----

Chương 1: Cổ mộ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chiếc di động kia hẳn là mới bỏ lại chưa lâu, tôi vừa nhặt lên liền thấy ngay vết máu loãng dính trên đó, tức thì có linh cảm không lành: “Xem ra nơi này còn một nhóm khác, hơn nữa hình như có người bị thương. Điện thoại làm sao từ trên trời rơi xuống được?”

Tôi mở nắp máy, trên màn hình có mấy dãy số liền nhau đều là số điện thoại ngoại quốc, ngoài ra cũng không thu được thêm thông tin gì. Chú Ba nói: “Dù thế nào chúng ta cũng không thể đi tìm họ, trước mắt cứ lên đường đã.” Tôi xem xét bốn phía chẳng có chút manh mối, đành phải mở đường tiếp tục đi. Tuy vậy, giữa vùng hoang sơn dã lĩnh lại bất gặp một thứ đồ từ thế giới văn minh vẫn cảm thấy thật khó tưởng tượng. Tôi lên tiếng hỏi lão già kia, ngoài chúng tôi ra có ai khác tiến vào khu rừng này hay không.

Lão cười hề hề đáp: “Cách đây hai tuần có một toán khoảng trên mười người, đến nay vẫn chưa thấy trở ra. Nơi đây rất nguy hiểm, các vị, giờ quay lại vẫn còn kịp đó.”

“Cứ cho là có yêu ma quỷ quái thì đã sao?” Đại Khuê nói “Nói cho ông biết, cương thi ngàn năm gặp anh chàng này của chúng tôi còn phải phục xuống dập đầu, có hẳn ở đây thì yêu quái nhằm nhò gì, đúng không?” Hẳn hỏi Muộn Du Bình, Muộn Du Bình không có chút phản ứng, như thể xem lời hẳn nói là không khí vậy. Đại Khuê như đụng phải gai, bực tức cũng chẳng làm gì được.

Chúng tôi lặng lẽ đi tiếp. Chưa đến bốn giờ chiều mà đất trời đã tối tăm mù mịt, rốt cuộc cũng đến nơi cần đến.

Thứ đầu tiên đập vào mắt là mười mấy chiếc lều trại quân dụng hầu như

còn nguyên vẹn. Đây là loại lều chất lượng cực kỳ tốt, tuy trên nóc phủ đầy lá rụng đang mục nát nhưng bên trong khô ráo sạch sẽ, ngoài ra còn có không ít vật dụng thông thường. Chúng tôi cứ tùy tiện xem xét, xung quanh rải rác vô số vũ khí quân trang nhưng hoàn toàn không có thi thể, ông già kia chưa hẳn đã nói dối.

Thậm chí chúng tôi còn tìm được cả một chiếc máy phát điện cùng mấy ống đựng xăng, tuy động cơ đã được tra dầu nhưng phần lớn linh kiện đều rơi vào tình trạng rỉ sét. Bàn Khuê thử khởi động thì không có chút động tĩnh gì, chỉ có xăng vẫn ok. Tôi thử lật đi lật lại, phát hiện ra tất cả đồ đạc đều bị xé nhãn, ngay cả nhãn hiệu lều trại và ba lô của bọn họ cũng trống trơn, thật là kỳ quái. Có vẻ như, những người này một mực không muốn kẻ khác lần ra lai lịch của họ.

Chúng tôi ở lại doanh địa đó nhóm lửa rồi ăn qua quýt một bữa cơm chiều. Lão già vừa ăn vừa mắt la mày lét cảnh giác nhìn bốn phía như thể sợ yêu quái sẽ đột nhiên xông vào mà treo cổ lão lên vậy. Mấy thứ đồ ăn đóng hộp, thực lòng mà nói vô cùng khó nuốt, tôi hầu như chỉ uống vài ngụm nước cho qua bữa.

Muộn Du Bình vừa ăn vừa xem bản đồ, hắn chỉ vào một địa điểm có vẽ hình mặt hồ ly quái dị trên đó: “Hiện giờ chắc chắn chúng ta đang ở đây.”

Sau khi chúng tôi đã nhìn rõ, hắn nói tiếp: “Chỗ này là nơi cúng tế, phía dưới hắn là đài cúng tế. Những đồ bồi táng có lẽ ở ngay đây thôi.”

Chú Ba ngồi xôm trên mặt đất vốc một nắm đất đưa lên mũi ngửi qua, lắc đầu rồi tiến vài bước, lại xem xét rồi nói: “Chôn sâu quá, lấy xẻng cắm xuống thử xem.”

Chúng tôi lấy ống thép có rãnh xoáy ra lắp lưỡi xẻng vào, chú Ba lấy chân vạch mấy vệt trên mặt đất đánh dấu vị trí cần đào. Đại Khuê đầu tiên cố định đầu xẻng, sau đó lấy búa cán ngắn gõ lên, xẻng bắt đầu lún sâu xuống đất. Chú Ba đặt một bàn tay lên cán xẻng để cảm nhận tình hình bên dưới. Khi gõ đến ống thứ mười ba, chú đột nhiên nói: “Đủ rồi!”

Chúng tôi rút dần từng khúc từng khúc cán xẻng, cuối cùng cũng lấy được một ít đất. Đại Khuê tháo lưỡi xẻng ra mang đến gần đống lửa cho chúng tôi nhìn rõ. Tôi và chú Ba vừa thấy, tức thì mặt mũi đều tái đi,

ngay cả Muộn Du Bình cũng “a” lên một tiếng. Hóa ra thứ đất kia giống như thấm đẫm máu, giờ đang tí tách rỉ ra thứ chất lỏng y hệt máu tươi.

Chú Ba ngửi(*) thử rồi nhíu mày. Tôi và chú Ba đã từng xem qua ghi chép về huyết thi, nhưng tình hình cụ thể thế nào, chỉ dựa vào bút ký của ông nội tôi thì không thể suy đoán được một cách chuẩn xác. Nhưng có một điều chắc chắn, nếu bùn đất ngấm máu thế kia thì dưới mộ chắc chắn đầy những bất trắc.

(*) Người ta dùng xẻng sắt xiên xuống đất rồi ngửi các thứ mùi để xác định thành phần đất, còn xẻng Lạc Dương khi xiên xuống mang đất lên chỉ cần dùng mắt cũng đủ quan sát được các thành phần thổ nhưỡng. Do chất đất ở đây quá bất thường nên mới phải ngửi, còn cơ bản, ở đây vẫn dùng xẻng Lạc Dương.

Tôi nhìn chú Ba chờ xem chú quyết định thế nào. Chú ngẫm nghĩ một hồi, châm một điếu thuốc rồi nói: “Mặc kệ đi, cứ đào ra rồi tính.”

Bên kia, Phan Tử và Đại Khuê cũng không ngừng tay, Đại Khuê sục xẻng xuống mấy lần đều đưa lưỡi xẻng cho chú Ba. Chú Ba ngửi thử từng lưỡi một, sau đó dùng bay nối liền những điểm cắm xẻng vào nhau. Tôi đứng nhìn họ bận rộn định vị, cuối cùng trên mặt đất dần hiện ra hình dạng sơ lược của cỗ mộ.

Dò tìm vị trí mộ huyết là kiến thức cơ bản của dân trộm mộ, có thể nói, đồ hình trên mặt đất thế nào, mộ bên dưới chắc chắn giống y như vậy, rất ít người tính toán sai, nhưng tôi xem qua cấu trúc này âm thầm cảm thấy có điều không ổn. Hầu như toàn bộ cỗ mộ thời Chiến quốc không có địa cung, nhưng lăng mộ bên dưới này rõ ràng là có, hơn nữa nóc mộ còn xây bằng gạch, không bình thường chút nào.

Chú Ba đưa mấy ngón tay tỉ mỉ đo đạc, cuối cùng chỉ vào vị trí hạ quan tài vừa xác định được, nói: “Bên dưới đã là đỉnh mộ, không thể đâm xẻng xuống được nữa, thôi thì chỉ xác định được vị trí đại khái. Cái địa cung này rất quái, ta chẳng có tí kiến thức nào cả, đành dựa theo cỗ mộ thời Tống, đào vào từ tường hậu. Nếu không được còn tìm cách khác, nhanh tay nhanh chân lên mộ chút!”

Mấy người chú Ba đã đi đào hầm trộm mộ để đến mười mấy năm, tốc độ như điện, mấy lưỡi xẻng nhấc lên hạ xuống như gió cuốn, trong chốc lát

đã đào được cái động sâu tầm bảy tám mét. Đây vốn là vùng hoang dã, đất đai chẳng phải của ai, chúng tôi cứ thế xúc bùn ra. Lát sau đã nghe Đại Khuê gào lên phía bên dưới: “Quá chuẩn!”

Hang Đại Khuê đào rất lớn, gần như thủng hẳn một mảng tường mộ. Chúng tôi bật đèn mở soi vào bên trong, Muộn Du Bình thấy Đại Khuê tay chân khua loạn vào vách tường vội vã ngăn lại: “Đừng có chạm vào cái gì hết!”. Ánh mắt Muộn Du Bình sắc như dao tức khắc khiến Đại Khuê sợ đến nhảy dựng lên.

Hắn vươn hai ngón tay đặt lên mặt tường, chậm rãi lần theo từng kẽ gạch, một lúc lâu sau mới dừng lại mà nói: “Nơi này có tường kép chống trộm. Muốn trộm, phải lôi từng viên gạch ra. Không thể đẩy vào, phá lại càng không được.”

Phan Tử sờ sờ tường, thốt lên: “Sao có thể như thế được, ngay cả kẻ hở cũng không có? Thế này thì lôi gạch ra kiểu gì?”

Muộn Du Bình cẩn thận quan sát một lúc, hắn chạm vào một viên gạch, đột ngột tăng lực trên tay rút viên gạch đó ra khỏi vách tường. Gạch xây chắc chắn như vậy, chỉ dùng tay không mà rút cả viên gạch, chẳng hiểu hắn phải dùng đến bao nhiêu sức lực nữa. Hai ngón tay của hắn quả nhiên không tầm thường chút nào.

Hắn cẩn thận đặt viên gạch xuống đất, chỉ vào mặt sau. Chúng tôi chụm đầu vào nhìn, trông thấy rõ ràng một lớp sáp đỏ sậm.

“Những lớp tường này khi xây đều sử dụng a-xít, khi phá tường, chỉ cần chúng ta mạnh tay một chút, thứ a-xít này sẽ bắn vào người đến cháy thịt cháy da.”

Tôi nuốt nước bọt, đột nhiên nghĩ tới con quái vật tướt da mà ông nội đã nhìn thấy. Không lẽ đó không phải huyết thi, mà chính là ông cố bị đổ a-xít lên người? Không lẽ những phát súng mà ông nội bắn, chính là bắn vào ông cố?

Muộn Du Bình bảo Bàn Khuê đào một cái hố nhỏ sâu chừng năm thước rồi lấy trong túi ra một đầu kim tiêm cùng ống nhựa dẻo, cắm kim vào ống sau đó đem thả đầu kia vào hố. Phan Tử thổi ống giữ lửa (1) đốt đỏ đầu kim lên, Muộn Du Bình cẩn thận cắm ngậy đầu kim vào lớp sáp trên

tường. Ngay lập tức, a-xít đỏ rục theo đường ống chảy xuống hố đã được đào sẵn.

Không bao lâu, lớp sáp đỏ đã chuyển sang màu trắng toát, hình như còn có thứ gì đó lấp lánh. Muộn Du Bình gật gật đầu: “Được rồi.” Chúng tôi tức thì bắt tay vào đào. Chẳng mấy chốc, một hang động đủ cho một người chui qua đã hiện ra trên vách tường. Chú Ba thò lửa soi vào động, theo ánh lửa mà quan sát bên trong.

Chúng tôi tiến vào từ hướng Bắc, vừa đi vừa nhìn ngó xung quanh. Trên mặt đất lát bằng toàn những phiến đá tảng, bên trên khắc chi chít văn tự cổ đại. Những phiến đá này đều được sắp xếp theo phương vị bát quái, bên ngoài là tảng to, càng vào bên trong càng nhỏ. Bốn phía huyệt mộ là tám ngọn Trường minh đăng(2), tất nhiên đều đã tắt ngóm từ lâu. Giữa huyệt bày một chiếc đỉnh vuông bốn chân, trên có biểu tượng mặt trăng, mặt trời và các vì sao. Phía Nam mộ thất, ngay hướng đối diện chúng tôi đặt một quan tài đá. Phía sau quan tài là một lối đi, hình như là hướng xuống dưới, không rõ nó dẫn đến nơi quái quỷ nào nữa.

Chú Ba bước tới nghe ngóng thăm dò, sau đó vẫy vẫy tay, chúng tôi lần lượt từng người chui vào.

Chú nhìn những văn tự chằng chịt trên mặt đất, quay sang hỏi Muộn Du Bình: “Tiểu Ca, cậu xem những chữ này, liệu có luận ra được nơi đây mai táng người nào không?”

Muộn Du Bình lắc đầu không nói gì.

Chúng tôi châm lửa thắp vào Trường minh đăng, cả mộ thất tức khắc sáng bừng lên. Tôi lại liên tưởng đến con quái vật trong bút ký của ông nội, hình như...ông còn nhiều lần nhắc đến việc nghe thấy tiếng cười kèng kèc, nghĩ đến đây tôi bất giác sợ run lên. Phan Tử bước đến gần cái đỉnh, nghiêng đầu ngó vào xem có gì bên trong. Đột nhiên, hắn hô lên một tiếng: “Lão Ba, ở đây có báu vật!”

Chúng tôi đều tiến lên xem, thấy ngay một cái xác không đầu khô quắt, quần áo đã rửa nát hết, trên người nó có vài món trang sức bằng ngọc. Gã Phan Tử làm ẩu không thềm nể mặt người chết, thẳng tay giật khỏi ngọc xuống.

“Chắc đây là thân thể của người theo bồi táng ở thế giới bên kia. Họ chặt đầu tế trời, sau đó mang xác đến đây tế người. Kẻ này có lẽ là tù binh, thân phận nô lệ làm sao có được thứ trang sức kia.”

Phan Tử đột ngột co chân nhảy vào trong đỉnh để mò mẫm thêm bảo vật, Muộn Du Bình muốn ngăn cũng không kịp, chỉ còn biết quay đầu lại cảnh giác nhìn chiếc quan tài đá, cũng may nó vẫn im lìm không có động tĩnh gì. Chú Ba quát loạn: “Thằng kia, đỉnh này là đồ đựng tế phẩm người ta dùng để cúng bái cho tổ tiên, cái thằng oắt nhà mày muốn thành tế phẩm hay sao?!”

Phan Tử cười ha hả: “Lão Ba, tôi đây đâu phải Đại Khuê, đừng có dọa tôi.” Hắn lấy thêm một cái bình ngọc lớn: “Ông nhìn đi, toàn những thứ thượng hạng, theo tôi chúng ta đồ quách cái đỉnh này ra xem bên trong còn có những gì...”

“Đừng có làm bậy, mày vác xác ra ngay đi!” Chú Ba nói, lo lắng nhìn sắc mặt Muộn Du Bình lúc này đã tái đi, ánh mắt gắt gao dán chặt vào quan tài đá như thể biết chắc sẽ có chuyện chẳng lành.

Đúng lúc đó, tôi chợt nghe một tiếng cười khàn khàn. Tôi quay đầu, xương sống một đợt gai lạnh. Tiếng cười kia không phát ra từ quan tài, mà chính là từ Muộn Du Bình vọng lại.

Chú thích

(1) Nguyên văn: Hỏa chiết tử. Bộ dụng cụ lấy lửa thời xưa gồm que đánh lửa, đá lửa và ống giữ lửa. Trong đó ống giữ lửa rất tiện dụng, là một ống đựng mồi lửa có thể đem theo bên mình, khi cần có thể rút ra châm lửa hoặc dùng thay cho đuốc thắp sáng. Phương pháp làm ống giữ lửa là lấy dây khoai trắng hoặc tím ngâm trong nước cho nở, vót ra đập dập, lại ngâm chung thêm với bông vải, bông lau vót ra đập dập, phơi khô, trộn thêm các loại vật liệu dễ cháy như kali, lưu huỳnh, nhựa thông, long não chế thành. Xong xuôi bện lại thành dây thừng hoặc buộc thành hình ống dài nén vào ống trúc, châm lửa cho cháy ngùn rồi đập kín lại, lúc cần dùng rút nắp ra là cháy, rất dễ cháy, là loại vua chúa hoặc nhà có tiền sử dụng. Nhà bình thường có thể dùng các loại giấy cắt thành dạng dài hơn ống trúc, cuộn đều tay, nhét vào trong ống. Sau đó châm lửa, rồi đập nắp

thông gió lại, tàn lửa sẽ được giữ trong ống. Lúc cần dùng bật nắp, thổi nhẹ để lửa cháy lên, khi thổi cần phải có kỹ thuật thì lửa mới cháy lên được.

Đây là mô tả trên baidu, tả ống giữ lửa thời phong kiến, mình nghĩ loại dùng trong truyện là loại có tấm vật liệu dễ cháy, chỉ cần rút nắp ra để tàn lửa âm ỉ trong ống tiếp xúc với oxy là lửa sẽ lập tức bùng lên.

Hình:

(1) Trường minh đăng:

长明灯

Đèn thắp để thờ cúng, là loại đèn không thể thổi tắt mà qua một thời gian sẽ tự tắt, còn có tên khác là Minh đăng, hoặc Vô tận đăng. Lãng mộ vua chúa Trung Hoa cũng đặt Trường minh đăng với hi vọng lãng mộ sáng tỏ huy hoàng như cung điện lúc sinh thời

-----oOo-----

Chương 2: 50 năm sau

Nguồn: EbookTruyen.VN

Năm mươi năm sau, tòa nhà Tây Linh đường Hà Phường, Hàng Châu, suy nghĩ của tôi bị một lão già cắt đứt. Tôi khép lại bút ký của ông nội, quan sát đối phương.

“Chỗ cậu có nhận bán đập(1) không?” Gã hỏi tôi, bộ dạng cổ quái, dường như có ý đồ gì đặc biệt mới đến.

Tôi cũng không quan tâm đến việc buôn bán hiện giờ. Phần lớn giao dịch trong chợ đồ cổ đều tiến hành lén lút cả, mua bán công khai thì chỉ toàn những thứ lặt vặt, không kiếm được bao nhiêu tiền, vì vậy liền đáp lấy lệ: “Nhận, nhưng giá không cao.” Ý là, lão không có đồ tốt thì mau rút, đừng làm phiền đại gia đọc sách.

“Ha, vậy cậu có thể giới thiệu một chút về những món đồ ở đây không?”

Tên kia hỏi, bộ dạng nhàn nhã như đi dạo siêu thị.

Tôi có chút sốt ruột, làm nghề này muốn khai trương phải mất ba năm, thường ngày nhàn rồi quen rồi, ghét nhất phải hầu hạ mấy vị khách kiến thức nửa vời. Mấy thứ đồ cổ này, mỗi cái đều mang theo một câu chuyện riêng, nếu phải kể lần lượt ra thì nói cả ngày vẫn chưa hết. Nếu vị khách nào cũng tới đây bảo bọn tôi giới thiệu thì thà dẹp tiệm mà mở quán trà luôn đi cho xong.

Tôi xua tay, nói ở đây không phụ trách giới thiệu, bên cạnh còn có nhiều hàng, mời qua đó xem.

Người nọ lại lăm lét liếc nhìn tôi, vẫn không chịu đi, lại hỏi: “Vậy cho tôi hỏi thăm một chút, ở đây có bản dập của sách lựa thời Chiến quốc không? Chính là quyển mà năm mươi năm trước mấy tên thổ phu tử trộm ra ở Trường Sa, lại bị người Mỹ lừa đoạt mất?”

“Chính anh cũng nói đã bị người Mỹ đoạt mất, lấy đâu ra nữa.” Tôi vừa nghe liền nổi nóng. “Muốn tìm bản dập đương nhiên phải tìm trên thị trường, đâu ra chuyện chỉ tìm ở một cửa hàng, làm sao tìm ra nổi?”

Gã hạ giọng: “Chẳng giấu gì cậu, tôi được lão Dương giới thiệu tới đây. Lão Dương nói cậu nhất định có cách.”

Tôi vừa nghe thấy cái tên lão Dương này, trong lòng kinh ngạc. Lão Dương không phải năm ngoái vừa bị bắt sao, sao lại, chẳng lẽ khai tôi ra rồi sao? Vậy cái người trước mặt này không phải công an chứ, tôi bỗng có chút hoảng loạn, nói cũng không nên lời: “Lão... lão Dương nào chứ, tôi không quen.”

“Tôi hiểu tôi hiểu,” Gã cười ha ha, lấy ra một cái đồng hồ đeo tay từ trong ngực, “Cậu xem, lão Dương nói cậu nhìn thấy cái này sẽ hiểu.”

Chiếc đồng hồ đó là do mối tình đầu của lão Dương đưa cho lão khi còn ở Đông Bắc. Lão coi cái đồng hồ này như tính mệnh, uống say còn hay lấy nó ra vừa nhìn vừa kêu “Quyên a, Lệ a”, tôi hỏi lão con mẹ nó rất cuộc lão muốn kêu cái gì, lão nghĩ nghĩ nửa ngày, rồi bỗng òa khóc, nói con mẹ nó ta quên rồi. Nếu lão Dương đã đưa chiếc đồng hồ cho người này, nhất định gã cũng phải có chút địa vị.

Nhưng tôi nhìn sao cũng chỉ thấy gương mặt người này có vẻ gì đó xấu xa, không giống loại người đứng đắn, nhưng người do lão Dương giới thiệu, tôi cũng nên nể mặt một chút. Huống chi người ta đã tìm đến cửa, nếu nói cũng không để gã nói hết, không chừng sẽ gây thù chuốc oán.

Tôi suy nghĩ một chút, quyết định vẫn nên nói thẳng thì hơn, liền khoát tay: “Anh này, vậy coi như anh là bạn của lão Dương, tìm tôi có chuyện gì?”

Gã nghe răng cười, lộ ra một cái răng vàng to tướng. “Tôi có một anh bạn mang một ít đồ từ Sơn Tây về, muốn nhờ cậu xem hộ, liệu có phải là đồ thật không.”

Tôi vừa nghe qua, đại khái cũng hiểu một chút. Cái tên điều nhân (chết tiệt) này không phải là trộm mộ sao, chắc là tha ra được đồ gì tốt tốt mà chưa thấy bao giờ, muốn tìm người định giá. Con mẹ nó đúng là trong rừng loại chim nào cũng có, tên này lại còn dám xông vào cửa hàng đồ cổ chính quy.

Bất quá dạng người này giống nhau ở điếm không cần mạng sống, không đắc tội vẫn hơn. Tôi cố gắng nở nụ cười chuẩn mực của nghề kinh doanh, nói với gã: “Nghe giọng anh đặc sệt chất Bắc Kinh, Bắc Kinh rộng lớn, anh lại lặn lội đến tận phía nam tìm tôi cố vấn, thật đề cao tôi quá rồi. Bắc Kinh có bao nhiêu người giỏi, chỉ sợ anh có ý khác thôi!”

Gã cười ha ha: “Ai cũng nói người phương nam khôn khéo, quả không sai chút nào. Tuổi cậu nhìn cũng không cao, vậy mà đã nhìn người rất chuẩn. Nói thật, lần này tôi đến, đúng là không phải tìm cậu, tôi muốn gặp lão thái gia (ông nội) nhà cậu có được không?”

Trong lòng tôi bỗng chấn động mạnh, sắc mặt cũng biến đổi. Chuyện về ông nội tôi rất kì lạ, người biết ông rất ít, giờ có người tới hỏi thì quá nửa là chuyện không hay, liền lạnh lùng hỏi gã: “Anh tìm ông nội tôi làm gì?”

Tên răng vàng kia nhìn sắc mặt tôi thoáng cái trở nên khó coi, cũng hoảng sợ, vội vã phân trần: “Không có ý gì, không có ý gì, tôi chỉ là một người ham mê đồ cổ bình thường, chỉ muốn biết lão thái gia nhà cậu năm đó sau khi lấy được quyển sách lục thời Chiến quốc trên đỉnh Phiêu Tử Lĩnh Trường Sa, có lưu lại một hai bản dập không? Chúng tôi muốn mua

một quyển, xem có giống quyển trên tay chúng tôi không?”

Gã còn chưa nói xong, tôi đã quay qua tên trợ lý đang ngủ gà ngủ gật bên cạnh quát to: “Vương Minh, tiền khách!”

Gã răng vàng vôi vàng: “Đừng nóng nha, sao mới nói một chút đã vôi đuôi người chứ?”

Tôi nói anh tới muộn quá rồi, lão gia tử nhà tôi năm ngoái vừa mất, nếu anh muốn tìm người, quay về tìm một cái cây mà treo cổ, may ra còn gặp được! Vừa nói vừa đẩy gã ra ngoài, đuổi đến tận ngoài cửa.

Gã răng vàng mặt dày mày dạn, ôm chặt lấy cây cột ngoài cửa, sòng chết không chịu đi, kêu to: “Đừng nóng đừng nóng, để tôi nói thêm một câu, một câu nữa thôi!”

Tôi túm nửa ngày vẫn không kéo nổi gã, cũng chẳng còn cách nào khác, mắng: “Có chuyện gì thì nói mau, đừng cản trở việc buôn bán của tôi!”

“Tên nhóc nhà ngươi, nói thế nào cũng không lọt tai được.” Gã cười tà. “Lão gia tử mất rồi cũng không sao, tôi cũng không bảo nhất định phải gặp mà. Dù gì cậu cũng nên nhìn thứ tôi mang đến chứ, nể mặt lão Dương một chút không được sao?”

Tôi nhìn gã một cái, gã thuộc dạng ngoài cười nhưng trong không cười, cổ tình bày ra cái bộ dạng vô lại bám dai như đĩa này, quả nhiên đã thu hút được một đoàn du khách bên ngoài tới vây kín xung quanh. Nếu tiếp tục âm ỉ, chắc chắn tôi sẽ có tên trong báo ngày mai, không thể làm gì khác hơn là gật đầu: “Vây cũng được, anh vào trong đi, chúng ta từ từ xem xét, đừng có ở đây làm trò khi nữa. Nhưng tôi cũng cảnh báo trước, có nhìn ra kết quả gì không, tôi cũng không dám chắc.”

“Đã biết đã biết, tôi cũng là người trong nghề, quy tắc này tôi hiểu mà!”

Kỳ thực sách lựa Chiến quốc có tất cả hơn 20 quyển, không quyển nào giống quyển nào. Quyển ông nội tôi trộm được chỉ là một phần rất nhỏ trong số đó, năm đó quả thực có một bản dập còn lưu giữ đến tận bây giờ, là bảo bối được đặt dưới đáy hòm trong số gia tài của nhà tôi, người ngoài dù có tiền cũng không mua được. Câu chuyện tôi bịa ra rất liền mạch, gã này tuyệt đối không thể phát hiện ra.

Mấy người chúng tôi trở vào nhà, tôi bảo Vương Minh rót cho gã chết dấm này một chén trà, để gã lấy đồ ra. Gã rặng vàng có chút ngưng ngưng móc ra từ trong ngực một cuộn giấy trắng đưa tôi. Tôi vừa nhìn liền nổi giận, chết tiệt, không ngờ lại là một tập giấy photo.

“Cái đó à, bảo bói làm sao có thể đem đi khắp nơi được, lỗ run tay một cái vỡ mất thì sao.” Gã nói, còn giả vờ hạ giọng ra vẻ thần bí: “Nếu tôi không phòng bị kỹ càng, thứ này đã sớm bị bán ra nước ngoài rồi. Việc tôi làm cũng coi như là vì nhân dân phục vụ, đúng không?”

Tôi cười ha ha. “Nhìn bộ dáng anh chẳng qua chỉ là một tên trộm mộ, tôi thấy anh không dám ra tay thì có. Đây là quốc bảo, anh có nghĩ cũng không dám làm!”

Bị tôi vạch trần lời này, gương mặt gã lại tái đi, nhưng gã có chuyện cầu tôi, vẫn phải nhịn, nói: “Cũng không thể nói như vậy, mỗi nghề có một quy tắc riêng, nhớ năm đó lão gia tử nhà cậu làm thổ phu tử ở Trường Sa, cũng nức tiếng xa gần...”

Tôi giờ một ngón tay dí vào mũi gã, nói: ”Chuyện của anh tốt nhất đừng dài quá, nếu còn nhắc đến ông tôi lần nữa, thứ này anh cầm về từ từ mà xem!”

“Được được, tôi không nói, cậu mau mau xem cho tôi, tôi cũng có thể biến nhanh một chút.”

Tôi mở trang đầu, vừa nhìn hàng chữ bên trong đã nhận ra đây là một bản sách lược Chiến quốc được bảo tồn vô cùng hoàn hảo, nhưng không phải là bản ông tôi đã trộm được. Nhưng nhìn kỹ hơn, lại phát hiện ra nó hơi khác chính phẩm một chút. Nếu đã đồng ý xem giúp người ta thì cũng không thể xem qua loa cho xong, kéo sau đó bọn họ lại chạy tới tìm tôi gây phiền phức, liền lấy kính lúp ra soi đồ, kiểm tra tỉ mỉ.

Nhìn khoảng một nén hương, tôi mới đưa ra được kết luận, lắc đầu với gã rặng vàng đang nhìn tôi đầy mong đợi, nói: “Tuy theo các đường chỉ giấy trên bản photo có thể nhìn ra niên đại cũng khá lâu, nhưng chắc là đồ dỏm vài triệu sau đó thôi, nói cách khác là đồ cổ giả lỗi thời. Đây là một trường hợp rất khó hiểu, bản photo này của anh lại quá xấu, tôi cũng không nhìn ra điểm gì đặc biệt, chỉ có thể đoán là thời Hán gì đó, nói sao

đây, anh nói nó là giả, cũng không phải giả, nói là thật, cũng không phải thật, chính là một vật như vậy.”

“Vậy có phải là phần ông nội cậu trộm được không?”

“Nói thật với anh, phần ông tôi trộm được ông còn chưa kịp xem qua đã bị người Mỹ lừa lấy mất, chuyện này tôi thực sự không trả lời anh được.” Tôi tỏ vẻ vô cùng thành khẩn thở dài, nghĩ thầm, nếu gã biết trong tay tôi có bản dập, nhất định sẽ truyền ra ngoài, rồi lại thêm nhiều người nữa tới tìm thì chết dở, không bằng phỉnh gã một chút, để gã biến đi nơi khác cho khuất mắt.

Gã răng vàng chăm chú nhìn tôi, có vẻ tin thật, thở dài: ”Thật xui xẻo, xem ra không tìm được người Mỹ kia thì thật sự không còn hi vọng gì rồi.”

“Sao, các anh có vẻ rất để ý đến quyển này?” Tôi hỏi, cảm thấy chuyện này quá kì quái, sách cổ được cất giấu muốn có đều phải xem duyên phận thế nào, muốn tìm đủ trọn bộ sách cổ thời Chiến quốc hơn 20 quyển ấy à, thật sự quá tham lam.

“Người anh em, không lừa cậu, tôi thực sự không phải trộm mộ. Cậu xem thân thể tôi toàn xương, làm sao mà chịu nổi công việc ấy chứ. Nhưng bạn tôi thì đúng là dân trong nghề, tôi cũng không biết hẳn là đầu dây buôn bán gì, nói chung, người ta có cái lý của người ta, tôi cũng không hỏi nhiều.” Gã cười ha hả, lắc đầu lại than thở vài cái: “Thôi được rồi, nếu cậu đã nói vậy, tôi cũng hết hi vọng. Không làm phiền cậu em nữa, tôi đi trước.”

Nói xong gã đứng dậy, cúi chào tôi một cái, sau đó bước đi không thèm quay đầu lại. Tôi thấy gã thất vọng tràn trề, trong lòng cũng có chút không đành, có điều làm nghề này phải cẩn thận tuyệt đối. Chuyện của gã chẳng thấm vào đâu, tôi không giúp được thì cùng lắm gã tổn thêm ít thời gian thôi, tôi nghĩ một chút cũng nguôi ngoai.

Bỗng tôi phát hiện ra gã quên mang tập giấy photo kia đi, có thể là vì đã chịu cú sốc quá lớn. Tôi tiện tay cầm nó lên xem qua nội dung, chẳng ngờ lại phát hiện ra một hình vẽ khá thú vị. Đó là một gương mặt người giống hệt hồ ly với đôi mắt không tròng, cảm giác rất chân thực, cứ như nổi lên trên tờ giấy, khiến tôi không khỏi hít vài ngụm khí lạnh. Vừa rồi

tôi chỉ để ý đến chuyện phán đoán niên đại của nó, không xem kỹ nội dung, hiện giờ xem ra đây cũng là một trân phẩm cực kỳ hiếm gặp. Chờ lão Dương ra tù, dùng bản photo này tạo một bản dập giả cũng vui.

Tôi dùng máy ảnh kỹ thuật số vội vã chụp lại, rồi đưa tập giấy cho Vương Minh ở bên ngoài, bảo nếu gã rã vàng kia trở lại liền trả cho gã, miễn cho gã nói tôi có tình chiếm lợi.

Ông nội tôi là thổ phu tử ở Trường Sa, chính là kẻ trộm mộ. Ông hành nghề này cũng không phải chuyện lạ, mà theo cách nói bây giờ chính là cha truyền con nối. Năm cụ tổ tôi tròn mười ba tuổi, vùng Hoa Trung gặp nạn hạn hán, thời ấy, vừa có hạn hán liền xảy ra nạn đói, dù bạn có tiền cũng không mua được đồ ăn. Khắp Trường Sa chẳng có gì cả, chỉ có cỏ mộ là nhiều, vì vậy dựa vào núi non chỉ ăn được ba bữa, dựa vào mộ còn khá hơn, toàn bộ thôn dân đều thành trộm mộ. Năm đó không biết có bao nhiêu người chết đói, chỉ có thôn họ chẳng có ai chết, đều dùng đồ đào được mà đổi lương thực với người nước ngoài.

Sau một thời gian dài, nó đã biến thành văn hóa tích lũy nhiều đời. Đến thế hệ ông nội tôi, đã thành luật lệ, chia ra thành môn phái. Trong lịch sử, trộm mộ phân ra làm hai phái Nam Bắc, dựa vào thói quen của thổ phu tử mà chia, nếu là thuộc Nam phái, chủ yếu thường dựa vào đất tìm cỏ mộ. Trước thời Dân quốc thì dùng dùi dò xét, sau thời Dân quốc thì dùng xẻng Lạc Dương, cắm xuống một nhát là có thể kết luận triều đại gần hay xa, hiện giờ có rất nhiều tiểu thuyết động một tí là miêu tả đến xẻng Lạc Dương, nhưng kì thực Bắc phái không dùng nó. Bọn họ thiên về tính vị trí lăng mộ, phán đoán chuẩn xác kết cấu, cũng chính là cái người ta gọi là tâm long điểm huyết. (2)

Nam Bắc phái là hai đại phái do văn nhân mặc sĩ chia ra, vốn không liên quan đến chuyện trên giang hồ. Sau nhiều lần loạn thế, cũng có nhiều người nửa chừng đổi nghề, dần dần đưa mấy từ này đến chỗ chúng tôi. Ông nội tôi trước đây chưa từng phân định rõ ràng, sau khi đám đồ đệ hỏi tới, mới nhận ra cách làm của mình đại khái thuộc về Nam phái. Hai phái kể từ khi được xác lập vẫn không ngừng phân tranh, Nam phái nói Bắc phái không thành thật, lòng đầy mưu mô, trộm một ngôi mộ còn bày ra nhiều trò như vậy, vào cầm đồ đi thì thôi, còn muốn đi một bước vái lạy một cái, quan liêu. Quy củ của Nam phái không nhiều, mà cũng không kiêng kị người đã chết, Bắc phái liền mắng Nam phái là chó tạp chủng, làm hỏng văn vật, đã đào là không gì không sụp, ngay cả người

chết cũng dùng kiếm tiên. Nam phái lại mắng Bắc phái là ngụy quân tử, rõ ràng chỉ là tên trộm mộ mà còn ra vẻ. Sau đó người trong hai phái mỗi khi đụng mặt đều âm ỉ đòi sống mái với nhau, bên Tương Tây còn xảy ra chuyện tranh giành thi thể, cuối cùng hai phái đành lấy sông Trường Giang làm ranh giới, Bắc phái gọi là đò đầu (3), Nam phái gọi là đào cát hoặc đào đất. Xứng Lạc Dương phát minh ra sau khi phân chia, người Bắc phái căn bản không thêm sử dụng.

Rồi tới giải phóng, giới hạn của Nam Bắc phái cũng không còn rõ ràng như vậy nữa. Ông tôi nói mình là Nam phái, nhưng một đám anh em của ông cũng có không ít người Bắc phái, đám con trai con gái họ lại càng lộn xộn hơn, những quy củ này cũng không ai nhắc tới nữa.

Ông tôi vốn không biết chữ, khi quân giải phóng mở bao nhiêu lớp xóa mù chữ, ông vẫn chỉ biết đào cát, học một từ còn khiến ông vật lộn muốn chết. Cũng may ông có chút văn hóa, có thể viết lại một phần những chuyện mình từng trải qua. Thằng Ba ở đình Phiêu Tử Lĩnh Trường Sa năm ấy, chính là ông nội tôi. Những chuyện này đều do ông ghi lại từng chữ từng chữ trên quyển bút ký cũ kỹ của mình. Bà nội tôi là người làm công tác văn hóa, vốn là một tiểu thư khuê các, nhưng lại bị những chuyện này của ông hấp dẫn. Cuối cùng, ông tôi tới Hàng Châu ở rể, an gia tại đây.

Quyển bút ký đó trở thành bảo bối gia truyền của nhà tôi. Mũi của ông sau chuyện đó đã không còn tinh nhạy nữa, về sau ông huấn luyện một con chó chuyên ngửi đất, nên được người ta đặt hiệu “Cẩu vương”. Đây là chuyện có thật, giờ những người trước đây từng làm thổ phu tử ở Trường Sa đều biết đến cái tên này.

Về phần ông tôi sau đó làm sao sống được, ông bác, cụ và cụ kị của tôi cuối cùng thế nào, ông mãi vẫn không chịu nói ra. Trong kí ức thời thơ ấu, tôi chưa từng gặp một ông bác chỉ có một mắt, còn cụt một tay, không chừng thật sự là lành ít dữ nhiều. Nhắc tới chuyện này, ông chỉ thở dài, nói: ”Đó không phải là chuyện con nít nên nghe.” Bất luận chúng tôi có hỏi thế nào, làm nũng thế nào, ông cũng không chịu tiết lộ nửa chữ. Cuối cùng khi chúng tôi dần dần lớn lên, cũng từ từ mất đi lòng hiếu kì thời thơ ấu.

=====

Lúc chạng vạng đóng cửa hàng hôm đó, tôi nhận được một tin nhắn, mở ra xem, là tin chú Ba gửi.

Chú Ba tôi là người duy nhất trong nhà đến đời này còn làm việc trộm mộ. Nghe nói trước kia chú từng hoàn lương một thời gian, sau đó tính cách lại không hợp với lãnh đạo, liền tự mình mở tiệm buôn bán đồ cổ. Bình thường chú Ba hay khoác lác chú xuất đạo sớm hơn bất cứ ai, mới sáu tuổi đã tự làm một mình, mười tuổi đã nổi danh khắp tám phái, quả thực có thể gọi là trời sinh đạo mộ tặc.

Có điều tên đạo mộ tặc này hiện giờ đã cải tà quy chính mặc kệ sự đời rồi. Theo mấy tên thủ hạ của chú nói, mấy năm trước chú thỉnh thoảng còn tự mình xuống mộ chọn đồ linh tinh, nhưng vài năm gần đây nhân hạ đâm ra quyết tâm đổi nghề, xem ra tuổi tác lớn rồi, không chịu cũng không được.

Tôi mở tin nhắn của chú Ba ra, cứ nghĩ chú muốn gọi tôi đi ăn, không ngờ chỉ có độc một câu: “9 giờ kê nhãn hoàng sa.”

Đây là tiếng lóng trên đường dây của chúng tôi, ý là có hàng mới tới, gọi qua xem. Quan hệ của chú Ba ở Mang Sơn rất tốt, có không ít đồ đệ, có thể là một trong số đó lại vừa đào được ngôi mộ nào đó, đưa đồ đến Hàng Châu rồi. Tôi đang suy nghĩ xem có nên đi không, lại nhận được thêm tin khác: “Có Long Tích Bồi, đến mau.”

Gần đây tình hình kinh tế eo hẹp, thấy thứ tốt mà không mua được, chẳng thà đừng xem. Nhưng chú vừa nói có Long Tích Bồi, mắt tôi lại sáng lên. Long Tích Bồi này vốn ám chỉ bảo bồi. Tiêu chuẩn của chú Ba vô cùng cao, nếu ngay cả chú cũng nghĩ là đồ tốt, e rằng thực sự là tuyệt thế kỳ trân, cơ hội tốt thế này mà bỏ lỡ thì sẽ không có lần hai.

Tôi lập tức hạ quyết tâm, đóng xong cửa hàng, lái xe tải nhỏ đến thẳng chỗ chú Ba. Chỗ chú có hàng mới là thế nào cũng đã đông như trảy hội, nếu đến muộn một chút, không chừng chẳng còn thứ gì. Trong lúc sốt ruột, bất giác lại ấn ga nhiều hơn vài cái, kết quả bị một tên cảnh sát giao thông ở ngã tư cản lại, lẳng nhằng nửa ngày, một tiếng sau xe mới đến được nhà chú. Tôi vừa xuống xe, đã nghe chú gọi từ trên lầu xuống: “Thằng nhóc thói tha kia, bảo mày nhanh lên, con mẹ nó mày còn đây dựa tận nửa ngày, giờ mới tới để làm cái rắm gì!”

Trong lòng tôi vốn đã chán nản, vừa nghe chú nói, liền biết đồ chắc chắn đã được bán rồi, đáp lại một tiếng: “Không phải chứ chú Ba, đồ tốt cũng phải dành cháu với chứ, chú bán cũng nhanh quá đấy.”

“Con mẹ nó mà còn biết là đồ tốt, đã thế còn không nhanh chân lên, người đầu tiên ông báo tin cho là mà đúng!”

Tôi ai một tiếng, cũng không buồn giải thích nữa. Lúc này một thanh niên còn khá trẻ bước ra từ cửa chính nhà chú, trên lưng đeo một cái hộp gỗ thật dài, bên ngoài dùng vải cuốn kín mít, chỉ lộ ra một cái đỉnh. Tôi biết đó là hộp kiếm, dùng để đặt bảo đao bảo kiếm gì đó. Chỉ riêng cái hộp này cũng đáng giá rồi, nếu bên trong còn có kiếm, nhất định là giá trên trời.

Tôi đoán đó chính là Long Tích Bối, đưa tay chỉ chỉ món đồ trên lưng thanh niên kia. Chú Ba gật gật đầu, có vẻ bất đắc dĩ.

Tôi mất hứng, tính đường quay về thì chú Ba lại bảo tôi chờ một chút, nói trên lầu còn có nhiều người đang xem đồ trong bảo khố của chú, muốn tôi giúp đếm tiền. Tôi nghĩ tôi nay mình cũng không có việc gì, liền theo lên góp vui.

Làm xong mọi chuyện, lại uống thêm nửa chén rượu ngũ lương, vừa cùng chú uống, vừa kể lại chuyện gã răng vàng tới chỗ tôi dò hỏi hôm nay. Tôi chỉ định kể cho vui, không ngờ chú vừa nghe, liền hừ một tiếng: “Răng vàng tới từ Bắc Kinh, hừ hừ, đây thực sự là nhảy cầu tự sát mà không phải chết vì sông — là đụng vào cầu mà chết a.”

Tôi nghe thế, đoán chừng chú Ba cũng biết họ, liền hỏi là chuyện gì. Chú Ba đáp dạo này chú nghe nói mới xuất hiện một đám trộm rất hung hăng ngạo mạn, có một tên Bắc Kinh răng vàng chuyên phụ trách thủ tiêu hàng cho bọn chúng. Gần đây hình như chúng đào được một bảo huyệt ở Sơn Tây, xem ra cũng vớ được không ít bảo bối.

Tôi thoáng nghĩ quyền sách lược đó có thể trộm được từ ngôi mộ ở Sơn Tây, mới lôi máy ảnh kỹ thuật số có cái dấu kia ra cho chú xem. Mặt chú Ba vốn đỏ bừng, có lẽ đã gần say, nhưng vừa nhìn quyền sách kia, sắc mặt đột nhiên biến đổi.

“Sao thế?” Tôi hỏi, “Thứ này có gì kì quặc sao?”

Chú nhú mày, nói. “Bảo thằng nhóc mi bình thường theo ta học hỏi nhiều vào, mi không thèm nghe. Thứ này người sáng suốt vừa nhìn đã nhận ra, nó là một bản đồ.”

(1) Bản dập: Đại loại nó là bản sao bằng giấy của những văn tự, họa tiết trên chất liệu cứng như đá, kim loại, chủ yếu phục vụ cho mục đích nghiên cứu (không phải bản khắc gỗ để in lên giấy đâu)

(2) Tâm long điểm huyết: một thuật ngữ trong phong thủy. Tâm long = xem địa thế núi, điểm huyết = chọn vị trí mộ.

(3) Đồ đấu: tiếng lóng chỉ việc trộm mộ của Bắc phái. Thuật ngữ này xuất phát từ tiểu thuyết “Ma thối đèn”.

-----oOo-----

Chương 3: Miếu hạt dưa

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôi nhìn bản sao cuốn sách lựa đây chữ, lại nhìn sang chú Ba, không hiểu chú đang nói gì. Lẽ nào chú đã siêu phàm đến mức có thể nhìn “chữ” thành “tranh” rồi sao? Thường ngày chỉ thấy chú là một tay bộm nhậu khoái cò bạc rượu chè ăn chơi trác táng, người như thế thì lấy đâu ra tiên căn chứ.

Chú Ba vừa mắng tôi, vừa lấy kính lão ra xem, nói cái này là Bát trận thư đồ (tranh chữ, còn gọi là Tàng họa văn), chính là cách dùng ngữ pháp đặc biệt kể lại vị trí địa lý mà viết, nhìn thoáng qua thì tưởng nó chỉ là một đồng chữ vô nghĩa, thực ra tin tức bên trong vô cùng phong phú, là một loại mật mã dùng cho việc hành binh tác chiến thời cổ đại. Tôi nói chú chẳng biết nhiều chữ, làm sao có bản lĩnh hiểu được mấy thứ này. Chú lại nói đây không phải kiến thức, mà là kinh nghiệm.

Tôi nghe xong liền bật cười, cái tính bừa bãi vô lối của chú Ba giống với ông nội tôi nhất. Khả năng ba hoa cũng thế, không chừng cái Bát trận thư

đồ gì đó chú chỉ nghe mấy ông bạn nói qua, còn chú hiểu được bao nhiêu thì vẫn chỉ là nghi vấn.

Chú Ba nhìn chăm chăm nó một hồi, lẩm bẩm: “Mấy tên giữa chừng đòi nghề xem ra vận khí rất tốt, mấy món đồ kiểu này trước đây chú mày chưa từng gặp, lần này lại để mày chiếm lợi.”

Tôi hỏi chú, bản đồ này vẽ nơi nào vậy? Chú Ba cau mày nhìn nó hồi lâu, mới nói ra mấy từ khiến tôi chấn động: “Hình như... Con mẹ nó là một ngôi mộ!”

Sách lược Chiến quốc cũng không phải là tác phẩm chuyên ngành, mà giống nhật kí hay cảm tưởng được ghi lại bằng bút kí. Năm đó tôi từng đọc qua vài đoạn, nội dung rất lộn xộn, tuy có giá trị cao trong việc khảo chứng cuộc sống sinh hoạt của con người thời đó, có điều tôi không làm nghề khảo cổ nên cũng không hứng thú gì với chúng. Nhưng bây giờ thì khác, tôi vội vã hỏi lại xem chú có nhận ra là mộ của ai không?

Chú Ba lắc đầu, nói. “Hiện giờ chú không thể hiểu hết hoàn toàn, nhưng đây chắc chắn là mộ của một quý tộc nước Lỗ thời Chiến quốc. Xem này, nó được người ta dùng tranh chữ ghi lại trên sách lược, chứng tỏ địa vị của tay này cũng khá cao; hơn nữa ngôi mộ này còn chứa đựng nhiều bí ẩn, kể cũng khá thú vị, đáng cho chúng ta đi một chuyến.”

Tôi vừa nghe đến mộ lớn thời Chiến quốc, tim cũng bất giác đập mạnh. Đường Tông Nguyên Minh Thanh, mộ thời nào cũng có bảo bối, nhưng những thứ bảo bối ấy cùng lắm chỉ có thể nói là khéo léo tinh tế. Nhưng cỗ mộ Hoàng tộc thời Chiến quốc niên đại lại vô cùng lớn, anh vĩnh viễn cũng không đoán ra nổi trong đó có gì, không chừng còn có thể tìm được vài món bảo bối thời thượng cổ. Loại cảm dỗ này không phải có tiền là dễ dàng gạt bỏ được, với kẻ trộm mộ lại càng hấp dẫn hơn.

Nhưng tôi lại nghĩ, dù sao cũng không có cơ hội đi, phần khích cũng vô dụng. Nhà tôi gia giáo rất nghiêm, ba muốn thế hệ chúng tôi có thể hoàn toàn thoát khỏi nghiệp này, vì thế tôi và hai thằng em họ không hề biết đến nghề đào đất, ngay cả xẻng Lạc Dương cũng là hàng cấm. Hồi bé có lần tôi chỉ cầm cán xẻng xiên cá trong sông, thế mà suýt bị cha đánh chết.

Chú Ba là người duy nhất trong nhà không kết hôn không sinh con, tính

cách lại phóng khoáng. Chú trước giờ vẫn không hài lòng với cách làm của cha tôi, giờ lại thấy bộ dáng này của tôi, liền lắc đầu. “Chú bảo này, mày cũng thật thà quá. Ba không cho mày đi thì mày không dám đi luôn à? Đã hơn hai mươi tuổi rồi, còn sợ cái gì, sợ ảnh đánh mày sao? Đánh thì đánh đi, cũng chẳng dám lấy mạng mày. Lúc chú bằng tuổi mày, muốn đi đâu thì đi, muốn làm gì thì làm, ông nội mày chẳng quản nổi.”

Tất nhiên rồi, chú là ai chứ, ba dậm quanh Hàng Châu ai chẳng biết Ngô tam gia chú phóng rắm cũng thơm.

Chú Ba lườm tôi một cái, đốt một điếu thuốc, rồi nói có cơ hội sẽ đưa tôi đi mở mang kiến thức một chút, len lén đi không cho ông già tôi biết. Nhà họ Ngô mấy trăm năm đều kiếm ăn dưới lòng đất, mối duyên nợ này làm sao có thể nói bỏ là bỏ.

Tôi không biết lời chú nói là thật hay giả, cũng không quá để tâm. Hai chú cháu nói chuyện đến nửa đêm, tôi cũng bất tri bất giác uống hơn nửa cân rượu đế, cảm thấy nếu uống tiếp thì sẽ không về được, liền đứng dậy cáo từ, xe cũng bỏ lại, gọi luôn một chiếc taxi đưa về nhà.

Lúc tôi trở lại căn phòng trọ nhỏ đầu cầu đá, trời đã nhá nhem sáng. Tôi gửi tin nhắn cho Vương Minh, bảo cậu ta tự đi mở cửa hàng, tiếp đó bò lên giường nằm, lát sau đã ngủ say như chết.

Ngủ một giấc đến tận chiều, cũng không ngon lắm, đầu óc hiện ra rất nhiều hình ảnh như mộng như thực kì dị cổ quái, cái gì mà cổ mộ, cương thi, còn xen thêm mấy cái bóng hồng hồng, thực sự là một đám tạp pí lù.

Lúc tỉnh lại, trong lòng bỗng cảm thấy buồn bực, cũng không hiểu vì sao. Tôi bèn đứng dậy đánh răng rửa mặt định lên mạng kiếm trò vui gì đó giải sầu, lại phát hiện ra mạng đã đứt, đành đốt một điếu thuốc chạy lên sân thượng hút, nhìn mấy bà chủ thuê nhà chơi mặt chược dưới sân.

Đờ ra suy nghĩ nửa ngày mới chợt nhớ đến tòa cổ mộ chú Ba nói, liền gọi cho chú, hỏi chú chuẩn bị thế nào rồi, phái thủ hạ đi hay tự mình đi, có chuyện gì tôi giúp được không. Chú Ba nói chú đang sắp xếp, đợi lát nữa nói sau, thế rồi cúp điện thoại.

Lại qua vài ngày nữa, cũng không hiểu tại sao tôi cứ như mất hồn mất vía, trong lòng buồn bực khôn nguôi, nửa ngày lại gọi cho chú Ba một cú

điện thoại, nói đông nói tây, tìm mọi cách thăm dò tình hình cổ mộ đó.

Chú Ba nhanh chóng đoán ra mục đích thật của tôi, cười ngặt nghẽo: “Mẹ nó đừng nói linh ta linh tinh nữa, ta biết nhóc con mi nghĩ cái gì rồi, nói thật đi, có phải ngứa ngáy tay chân, muốn xuống đất mở mang kiến thức rồi không? Cái này thì có gì mà không nói ra được, mẹ nó, còn ở đó dài dòng nửa ngày như một mụ đàn bà.”

Tôi nghe vậy thì mơ hồ cảm thấy mình vốn có ý này nhưng bản thân lại không hề phát hiện ra, có chút ngỡ ngàng, liền đáp quý mới biết chuyện chú nói hôm qua có tính không, uống nhiều như vậy, không chừng đã quên mất rồi. Chú Ba cười cười trên điện thoại nửa ngày mới nói nếu mày muốn đi thì qua đây ngay, việc phải chuẩn bị còn nhiều lắm. Tôi nghe chú nói thế thì sượng như điên, kêu to một tiếng, cho cháu đi theo kéo xe bò cũng được.

Lúc tôi đến chỗ chú Ba, chú đang bận gọi tới Mang Sơn, nói muốn điều mấy người có kinh nghiệm từ bên đó qua. Chú vừa nói vừa liệt kê danh sách cho tôi, bảo tôi giúp chú chuẩn bị vài thứ, còn dặn thêm: “Tuyệt đối không mua hàng giả, còn nữa, chuẩn bị vài bộ quần áo du lịch đi, nếu không còn chưa đến nơi chúng ta đã bị bắt sạch rồi.” Tôi cuống quýt gật đầu đáp ứng, rồi vội vã đi làm việc được giao.

Những món chú Ba muốn đều khá hiếm, chỉ sợ là hơi khó tìm. Trong danh sách này có mấy thứ trong tiệm tuyệt đối không có, ví như đèn mỏ không thấm nước, ống thép có rãnh xoáy, lưỡi xẻng khảo cổ, mã tấu đa dụng, xẻng gấp, búa cán ngắn, băng vải, dây ni lông vân vân. Mới mua được phân nửa đã tốn gần một vạn, có thứ còn phải đặt hàng trước.

Nhưng những thứ này vẫn còn dễ kiếm, phiền toái nhất là phải mua súng. Hình như lần này chú Ba định vào rừng sâu, không có súng không xong; chưa nói đến yêu ma quỷ quái, một con lợn rừng cũng đủ chết rồi. Súng nhất định phải mua, nhưng không thể mua súng hơi. Trong tay tôi lại không có đường dây, đành phải chạy ra chợ đồ cũ, hỏi thăm khắp hai phái hắc bạch, cuối cùng cũng mua được vài cây súng săn hai nòng.

Ba ngày sau, nhóm năm người chúng tôi đón chuyến xe khách đến Lâm Nghi vùng Sơn Đông.

Lần này chú Ba dẫn theo tổng cộng ba người, trong đó có hai người tôi đã từng gặp trước đây. Họ đều là người trò chuyện cởi mở, tính tình phóng khoáng, người thứ ba chính là tên đeo kiếm sau lưng tôi gặp dưới nhà chú Ba, không biết có quan hệ gì với chú, cũng đi cùng luôn. Có điều tên nhóc này vô cùng đáng ghét, bộ dáng hệt như thằng con ghẻ (*), cả quãng đường dài chẳng buồn mở miệng lấy một lần, chỉ ngẩng đầu nhìn trời đăm đăm, cứ như lo trời sắp sập xuống không bằng! Ban đầu tôi còn thử trò chuyện với hắn mấy câu, sau cũng lười để ý đến hắn, cuối cùng ngay cả tên cũng không biết.

(*) Thằng con ghẻ: Nguyên văn (tha du bình) Muộn Du Bình = gọi tắt của nhất thanh bất muộn tha du bình = thằng con ghẻ một tiếng cũng không nói, nhưng thường được fangờ thân mật gọi là bình dầu ôi :”>

Ô tô chạy như bay trên đường cao tốc, cả quãng đường dài dằng dặc chúng tôi đều giết thời gian bằng cách ngủ say sưa, mơ mơ màng màng. Sau mười hai tiếng xóc nảy trên xe, chúng tôi cũng đến được Lâm Nghi.

Thời cổ đại, Lâm Nghi thuộc địa phận của nước Lỗ, nơi này là miền đồi núi, nằm ở sườn nam núi Thái Sơn. Theo so sánh của chú Ba về phạm vi địa hình của nước Tề và nước Lỗ cổ, mục tiêu chủ yếu xác định trong hai tòa núi Mông Sơn thuộc vùng Nghi Mông, Lâm Nghi. Vì thiếu tư liệu, chúng tôi cũng không biết nơi đó vốn thuộc nước Lỗ hay nước Tề, đành đi tới đâu biết tới đó.

Núi Mông Sơn ngày trước gọi là Đông Mông, Đông Sơn, đứng sừng sững ở huyện Bình Ấp tỉnh Sơn Đông, nằm về phía tây bắc của Lâm Nghi, Sơn Đông. Là một nhánh của dãy núi Thái Nghi, vượt qua thành phố Lâm Nghi trải dài tới bốn huyện Bình Ấp, Mông Âm, Phí và Nghi Nam, chạy dọc theo hướng tây bắc – đông nam, dài hơn bảy mươi km, có mấy nơi đã phát triển du lịch khá hoàn thiện. Chúng tôi mua một ít bản đồ du lịch, đối chiếu với bản đồ trong tay thì không khớp, nơi chúng tôi muốn tới e rằng phải ẩn sâu dưới ngọn núi lớn.

Tôi tìm mấy hướng dẫn viên người địa phương, hỏi họ mấy địa danh cổ trên bản đồ nhưng cũng không thu được kết quả gì. Vùng này đã trải qua biết bao trận chiến, có rất nhiều làng bị thiêu hủy sạch thời kháng Nhật, muốn tìm kiếm nghiên cứu lại phải nói vô cùng khó khăn. Năm người chúng tôi không còn cách nào khác, đành đi lòng vòng một hồi rồi quyết

định tiến vào trong núi đã. Chúng tôi đón chuyến xe bus cà tàng của địa phương, tới một chỗ cách Miếu Hạt Dưa hơn bốn mươi km về phía tây, sau đó đổi xe công nông đi vào đường nhỏ, cuối cùng ngồi xe bò vòng lên đường mòn trên Bàn Sơn. Lúc xuống xe chúng tôi mới phát hiện ra bốn phía xung quanh ngoại trừ đồi núi trải dài ngút tầm mắt thì không còn tìm thấy bất cứ thứ gì hiện đại nữa.

Cho rằng đã tới nơi, chúng tôi liền nhảy xuống khỏi xe. Lúc này phía trước bỗng có một con chó chạy tới, chú Ba tôi vừa nhìn thấy lập tức phá ra cười, vỗ vỗ vai ông lão đánh xe nói đùa. “Ông bác à, hành trình tiếp theo là cưỡi con chó này sao, sợ nó không công nổi chúng tôi đâu!”

“Làm sao mà cưỡi chó được?” Ông lão cười to. “Con chó này chỉ tới báo tin thôi. Đoạn đường cuối cùng xe nào cũng không đi được, phải lên thuyền hết. Con chó này tôi phái đi để gọi thuyền qua đây đó.”

Nói rồi, lão đánh xe bò xuống sườn dốc bên cạnh, chúng tôi cũng vội vội vàng vàng đi theo. Đồi núi ở đây cao hơn ở phương nam nhiều, hơn nữa quanh năm không có ai ra vào cho nên rừng cây vô cùng rậm rạp. Dưới đất còn phủ một tầng lá mục rất dày, bùn cũng đen xì, đạp một bước xuống không chừng còn ngập tới đầu gối. Chúng tôi chặt vài cành cây làm gậy chống, vừa đi vừa dò đường, vô cùng cẩn thận.

Lúc vào đến sơn cốc, trước mặt hiện ra một dòng suối trong xanh, rộng khoảng năm sáu thân thuyền, nhìn xuống không nhận ra được đáy nông hay sâu. Hai bên bờ suối trừ chỗ chúng tôi đang đứng có một khối đá bằng phẳng, còn những nơi khác đều là vách đá cao chót vót. Phía trên có tán cây dày đặc, che khuất cả mặt trời và phần lớn tia sáng, khiến không khí xung quanh giảm xuống vài độ.

Chú Ba dựa vào xe bò, hỏi ông lão kia. “Con chó này còn biết bơi?”

“Bơi khỏe lắm, bơi khỏe lắm.” Ông lão ngồi trên xe, dùng ống tẩu gõ gõ lên đầu con chó. “Lư Dẫn Dẫn, bơi thử cho họ xem.”

Con chó này hình như hiểu được tiếng người, “Ặng” một tiếng nhảy xuống sông, phành phạch bơi một vòng rồi bò lên bờ lắc lắc người, nằm sấp trên mặt đất lè lưỡi thở.

Chúng tôi thấy vậy đều phá ra cười. Ông lão kia nhìn nhìn trời một chút,

rồi nói với chúng tôi: “Bây giờ còn sớm quá, tên chèo thuyền kia chắc hẳn còn chưa làm việc, chúng ta cứ nghỉ một chút, hút thuốc đã.”

Tôi nhìn đồng hồ: “Hai giờ chiều còn chưa làm việc, tên chèo thuyền kia của ông rốt cuộc làm khi nào nghỉ khi nào vậy?”

“Ở đây bọn tôi chỉ có một mình hấn chèo thuyền, hấn lợi hại lắm đấy, đây lúc nào thì làm việc lúc đó, đôi khi cả ngày không làm, khiến người ta tức chết luôn.” Ông lão cười cười. “Biết làm sao được, tám thôn mười dặm quanh đây chỉ có mình hấn lái thuyền, hấn muốn làm gì tùy ý, thôn trưởng cũng chẳng quản được hấn.”

“Vậy sao các ông còn không mở họp đại biểu nhân dân, bắt hấn nghỉ việc, đòi người khác chăm chỉ hơn?” Chú Ba hỏi lão.

“Bọn tôi cũng muốn, nhưng các cậu đều là người từ ngoài tới, có chuyện này không biết. Sơn thần ở đây chỉ nể mặt mình hấn, người khác chỉ cần đi vào sơn động một đoạn là chắc chắn không ra được, cho nên chỉ có thể đi cùng hấn, cũng không biết tại sao nữa.”

“A, phía trước còn phải qua một sơn động?” Chú Ba kinh ngạc, lập tức giở bản đồ ra, nhìn qua một lượt, chợt bừng tỉnh: “Không, phải nói là hà động mới đúng. Ông vừa nói gì nhỉ, cái động trong núi này có thể ăn thịt người sao?”

Ông lão cười ha hả: “Đó là chuyện vài đời trước truyền lại, tôi chẳng còn nhớ rõ nữa, mà cũng không biết có thật hay không.”

Chúng tôi nghe thế, lập tức liên tưởng tới cổ mộ kia, liền bảo ông ta kể rõ ra. Ông lão thấy chúng tôi thích nghe, cũng can đảm hơn một chút, rút một điếu thuốc rồi bắt đầu câu chuyện.

Thì ra từ khi thôn này còn chưa xuất hiện, sơn động đã có rồi. Đáng tiếc không ai biết động này hai đầu thông nhau, mà bên trong còn lắm chuyện kì quái, người ta đi vào chẳng bao giờ thấy ra. Cứ thế lâu dần, người trong thôn đều nói động này có xà tinh cắm một cái cọc ngầm dưới nước, không cho thuyền đi vào.

Cho đến một ngày, bỗng có người chèo một chiếc thuyền nhỏ từ trong động ra xuất hiện ở gần thôn, nói là người bán hàng rong từ bên ngoài

tới. Trưởng thôn không tin, nói hấn là xà tinh biến thành, định đánh chết hấn. May mà khi đó có mấy nạng dâu vốn là người thôn bên, nghe giọng nói đậm chất Tương Tây của kẻ này thì nhận ngay ra hấn, nói hấn thực sự là người bán hàng rong, hàng năm đều qua thôn bên cạnh, chỗ sơn phấn này đều do hấn buôn từ bên ngoài vào.

Mấy ông trưởng họ liền sai vài người nhanh nhẹn chạy qua thôn bên hỏi, quả nhiên như thế, mới thả hấn ra. Từ đó trở đi cái động này hình như đã nhận hấn, chỉ có người nhà của tên lái thuyền đó mới ra vào được, mấy trăm năm nay chưa từng có ngoại lệ.

“Nhưng con chó đó có sao đâu?” Tôi thắc mắc. “Không phải ông dùng nó để báo tin à?”

“Cái đó thì lão chịu, chuyện đã truyền qua mấy đời rồi, ai mà biết có thật không.” Ông lão gõ gõ đầu thuốc lên mặt đất. “Bọn tôi rất ít khi đi đường sông, mà thường lần theo con đường mòn trên đỉnh núi hơn. Có điều đồ đạc của các cậu quá nhiều, leo núi không tiện; vả lại mấy năm nay ngọn núi này cũng không mấy khi yên ổn, thỉnh thoảng lại có vài tảng đá sụp xuống, lở rớt trúng đầu là chết chắc. Chúng ta không cần mạo hiểm, chỉ chờ thêm một chút thôi mà.”

Tôi nhìn lên, phát hiện ra thế núi ở đây cao chót vót, trùng trùng điệp điệp, ngoài chúng tôi ra không thấy một ai, cũng chẳng biết lời lão nói là thật hay giả. Chú Ba nghe ông lão kia nói đến nhập thần, bèn suy nghĩ một chút, rồi vỗ vỗ tay: “Lu Đản Đản, qua đây.”

Con chó này đúng là rất biết nghe lời, vội vàng chạy qua. Chú Ba vừa ôm lấy nó ngủi, mặt liền đổi sắc. “Con bà nó, cái mùi này...”

Tôi cũng ôm lấy ngủi thử, cái mùi xộc lên khiến tôi ho khan một trận. Chủ con chó này cũng lười quá thể, không biết đã bao lâu chưa tắm cho nó.

Một trợ thủ của chú tên Phan Tử cười ha ha. “Cậu phải học hỏi chú Ba cậu nhiều, vẫn còn non lắm.”

“Con chó chết tiệt, sao thôi vậy!” Tôi bực tức mắng.

“Phan Tử, chú cũng qua đây ngủi thử xem!” Chú Ba vẫy vẫy tay.

“Tôi... Thôi đi.” Phan Tử nói: “Tôi ghét nhất mùi thối của chó, ngửi một tí lờ nờn ọe thì mắt mắt lấm.”

“Đừng dài dòng nữa, mau qua đây. Mùi trên người con chó này lạ lắm.”

Phan Tử hét cách, đành phải bước qua, túm lấy con chó đưa lên mũi ngửi ngửi một chút, mặt cũng đổi sắc: “Đây là mùi thi thể thối mà...”

“Không thể nào.” Tôi sợ đến mức lông tơ đều dựng ngược lên, ngay cả thằng nhóc vẫn im lặng nãy giờ cũng biến sắc.

Chú Ba đốt một điều thuốc, cau mày nhìn con chó kia, nói với chúng tôi. “Mang cả nó theo đi, chỉ e sơn động phía trước là một động xác, mọi người cứ chuẩn bị tinh thần.”

Một trợ thủ khác của chú Ba dáng vẻ cao to, bọn tôi gọi hắn là A Khuê, khổ người hắn trông cũng gần bằng con bò kéo xe kia, lá gan lại bé xiu, hỏi khê: “Động xác rốt cuộc là cái gì vậy?”

“Không biết, mấy năm trước tôi cũng tìm được một động như thế ở Sơn Tây Thái Nguyên, nơi đó là chỗ vớt xác sau những đợt tàn sát của người Nhật. Thường thì chỗ nào có động xác nhất định phải có tàn sát, cái này là chắc chắn rồi. Lúc đó thấy vui vui mới thí nghiệm thử, mang chó, vịt đặt lên một cái bè trúc, treo lên đó một máy quay rồi cho trôi xuôi theo dòng. Cái động đó tối đa chỉ dài 1 km, tôi cũng chuẩn bị đủ dây điện, nhưng dây điện đã kéo hết rồi mà vẫn chưa ra khỏi đó được. Bên trong tối đen, không biết là đi tới tận đâu rồi, tôi định lôi nó ra, nào ngờ mới giật vài cái bè trúc đã lộn nhào, sau đó...” Chú Ba xòe tay. “Cuối cùng chỉ nhìn thấy nửa khuôn mặt, dí sát màn hình quá nên cũng không rõ là là động vật hay là gì. Muốn qua động này, thời cổ đều phải người sống kèm theo người chết mới qua được, nếu vật sống đi vào một mình thì chỉ có vào mà không có ra! Nghe nói ở Tương Tây có một nơi lưu truyền phong tục cho trẻ con ăn thịt người chết từ nhỏ, tích thi khí trong thân thể, đến khi trưởng thành cũng chẳng khác gì người chết, cho nên ma quỷ cũng không thèm để ý. Ông già, tổ tiên tên này chắc là từ Tương Tây tới đúng không?”

Sắc mặt ông lão chợt biến đổi, lắc đầu. “Cũng không biết được, đó là chuyện của cụ kị hắn rồi, cũng đã qua mấy đời.” Nói rồi thoáng nhìn trời,

gọi con chó kia một tiếng: “Lư Đản Đản, đi gọi lái thuyền qua đây!” Con chó kia gâu một tiếng rồi nhảy xuống nước bơi về phía sau núi.

Lúc này, tôi bỗng thấy chú Ba nháy mắt với Phan Tử một cái. Phan Tử len lén lấy một cái ba lô ra từ đồng hành lý, đeo lên lưng. Cậu thanh niên ngồi một bên từ nãy giờ kia cũng đứng dậy, cầm theo cái gói của mình. Sau đó Phan Tử vòng qua phía sau tôi, thì thào bằng tiếng Hàng Châu: “Ông già này có vấn đề, cẩn thận.”

-----oOo-----

Chương 4: Động xác

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mấy người đồng hành của chú Ba đều là dạng thông thạo chuyện giang hồ nên tôi cực kì tin tưởng họ. Phan Tử vừa dứt lời, tôi lập tức hiểu ý, cũng lấy hành lý cá nhân rồi đeo lên lưng, tránh cho đồ đạc để trên xe bò bị người ta cuỗm mất. Trên đường đi tới đây tôi đã gặp không ít chuyện lừa đảo, coi như học hỏi thêm chút kiến thức và vài biện pháp đề phòng cơ bản.

A Khuê cũng đề mắt đến tôi, bảo tôi chú ý bám theo, cẩn thận kẻo bị lạc. Tôi thấy sắc mặt hai người kia đều có vẻ khó coi, cũng không rõ ông lão này có gì bất thường, bỗng dung cảm thấy hồi hộp. Đúng lúc này, Lư Đản Đản bị bõm bơi trở về, ông lão liền rút tẩu thuốc, đập đập lên ống quần: “Đi thôi! Thuyền tới rồi.”

Tôi nhìn qua, quả nhiên có một con thuyền đáy bằng bơi ra từ phía sau núi. Thuyền bằng xi măng, phía sau còn buộc thêm một cái bè, đầu thuyền có một gã trung niên trông giống người dân tộc đang đứng. Tôi nhìn qua một lượt, chỉ thấy kẻ này trông rất bình thường, giá có lẫn trong đám đông thì cũng không nhận ra nổi. Nhưng có lẽ là do tác động tâm lý nên vừa nghĩ tới câu chuyện ăn thịt người chết mà chú Ba nói, tôi bỗng cảm thấy người này trông khá kì quái, có nét gì đó xảo trá.

Người đó quay về phía chúng tôi hô to một tiếng, cập thuyền sát vào vách núi gần đó. Ông lão vỗ vỗ cổ con bò rồi bảo chúng tôi lên thuyền.

Đống hành lý của chúng tôi đều chất hết lên thuyền, còn con bò cùng với cỗ xe thì cho lên cái bè kéo đằng sau. Chúng tôi mang rất nhiều đồ nên lúc này không có chỗ mà ngồi, đành ngồi ghé vào mép thuyền.

Chú Ba ngã giá xong, liền kêu người kia lái thuyền. Người trung niên đó chèo thuyền cũng thật nhanh, trong chốc lát thuyền đã bơi ra giữa dòng. Chúng tôi xuôi theo lạch nước, đi vòng qua một ngọn núi, bỗng có một luồng gió lạnh thổi tới, phía trước mặt đột nhiên hiện ra một khoảng không thoáng đãng.

Từ đây đến sơn động kia còn một đoạn nữa, quãng đường này phong cảnh như tranh, hai bên là vách đá dựng đứng, núi non trùng điệp, quả là đẹp không sao tả xiết. Tôi xuýt xoa tán thưởng, không quên lấy máy ảnh kĩ thuật số, tách tách tách liên hồi, chụp được rất nhiều ảnh.

Theo từng nhịp chèo của người lái thuyền, chúng tôi cứ chậm chậm trôi xuôi theo dòng nước. Lạch nước chảy dưới đáy hang cũng thuận theo mạch núi, quanh co khúc khuỷu. Mỗi khi chúng tôi nghĩ đã tới điểm tận cùng của con lạch thì người kia lại quay đầu thuyền, trước mắt lập tức hiện ra một phong cảnh mới. Chúng tôi đi rất lâu trong mạch sông ngoằn ngoèo này, đến khi tôi rút ra điều thuốc “Bát Hỉ” thứ ba thì gã mới chống sào cho thuyền dừng lại, nói với chúng tôi: “Chờ một chút, lát nữa chúng ta phải qua một thủy động. Khi vào trong động, các vị nhất định phải hạ giọng xuống, không được nhìn vào trong nước, đặc biệt không được nói xấu sơn thần.”

Chúng tôi nhìn nhau, không biết phải làm gì. Phan Tử dùng giọng Hàng Châu hỏi chú Ba: “Làm sao đây, chúng ta có nên nghe lời gã không?”

Chú Ba nghĩ ngợi một chút, rồi cũng dùng giọng Hàng Châu mà trả lời: “Giờ cũng không rõ hai người này có vấn đề gì không, nơi đây quanh co khúc khuỷu, còn hiểm ác hơn dự liệu của ta gấp bội. Chúng ta hãy tạm nghe lời gã, chuyện tới đâu tính tới đó, trước hết cứ để gã dẫn đường.”

Chúng tôi nghe vậy đều khẽ gật đầu. Trên đường tới đây tôi đã nghe dân bản địa nói nhiều về chuyện giết người cướp của xảy ra trong vùng núi này. Họ kể người bên ngoài bị lừa vào những nơi kín đáo cướp đoạt tiền của, sau đấy giết sạch không để ai sống sót; thi thể bị vùi ngay tại chỗ, có là thần linh cũng không tìm ra nổi. Nhưng đó đều là những chuyện xảy ra trước ngày giải phóng, không biết đến giờ có còn nữa không.

Phan Tử từng là quân nhân nên rất bình tĩnh, tay đã lập tức đặt lên chuôi dao đeo trên thắt lưng, liếc mắt ra hiệu cho tôi. Tôi cũng giữ thật chặt ba lô, đề phòng gặp chuyện bất ngờ, đồ đạc lại rơi xuống nước.

Đến đây thuyền lại rẽ ngoặt, vẽ ra một đường cong xấp xỉ 180 độ. Lách qua mỏm đá phía đầu thuyền, sơn động đã hiện ra trước mắt. Vừa rồi trong lúc chuyển phiếm chúng tôi còn tưởng tượng ra một cái động đá vôi cao rộng, nào ngờ vừa thấy đã không khỏi kêu một tiếng không ổn. Động này thực sự không thể gọi là sơn động, gọi bằng lỗ nẻ cũng đã quá lắm. Bề rộng chỉ nhỉnh hơn thân thuyền chừng mười phân, nhưng chiều cao của nó còn kinh khủng hơn: nếu ngồi ngay ngắn trên thuyền thì không thể vào được, phải cúi thấp người, gắng gượng lắm mới có thể chui lọt.

Có câu chuột lớn không chui hốc hẹp, trong không gian chật chội thế này, nếu có người bên trong muốn ám toán thì chúng tôi thực sự không thể chống đỡ. Phan Tử khẽ rửa mấy câu: "Má nó, động gì mà như cái hang chuột."

Trong số những thắng cảnh của vùng núi Nghi Mông có một khe núi ngầm rất nổi tiếng nằm sâu dưới mặt đất, cửa vào của nó rất giống chỗ này. Tôi chắc hẳn đây cũng là một khe nứt đặc trưng của địa hình núi đá vôi, vào trong sẽ thấy vô vàn thạch nhũ chúc ngược xuống, nào ngờ vào rồi mới biết sự thực khác xa tưởng tượng. Hang động này đoạn gần lối vào còn sáng sủa, nhưng qua một khúc ngoặt lập tức trở nên tối đen như mực. Phan Tử bật đèn mở, chiếu thẳng về phía trước, chỉ thấy bốn bề vách động trơn bóng ẩm ướt, toát ra một màu xanh lục kì quái, cứ như phủ lên một tầng rêu xanh.

A Khuê ngẩng đầu, hít một hơi khí lạnh: "Lão Ba, hang động này không đơn giản đâu. Hình như... nó là một đạo động!"

Chú Ba đưa tay sờ lên vách đá, vẻ mặt hoài nghi: "Con bà nó, đúng là đạo động rồi. Cổ viên cận phương (*), xem ra đạo động này niên đại cũng không nhỏ."

(*) Cổ viên cận phương: những đạo động cổ bị nước, gió,... xâm thực bào mòn lâu ngày thì những vết đào sẽ mờ dần đi, động trở thành dạng hình tròn. Ngược lại đạo động mới sẽ có hình dáng rõ ràng sắc cạnh,

thường là dạng hình vuông.

Người trung niên kia đang cúi người, quỳ một gối nơi đầu thuyền, một tay chống sào lẳng lẳng chèo, nghe chúng tôi nói vậy liền chen ngang: "Những lời ông anh nói không sai chút nào, xem ra thân phận ông anh cũng không vừa. Ngọn núi chúng ta đang đi qua được gọi là Ngũ Phần Lĩnh (núi năm mộ), trước kia tôi có nghe nói cả tòa núi này kỳ thực là một tòa cổ mộ, xung quanh đây không thiếu những thủy động như thế này."

"Haha, xem ra ông cũng là dân trong nghề" Chú Ba khách khí mời gã điều thuốc.

Gã lắc đầu, đáp: "Cái gì mà dân trong nghề chứ, tôi chẳng qua chỉ nghe lại từ những người đã đến đây trước các vị thôi. Nghe nhiều thành quen, thì thoảng thuận miệng nói được dăm ba câu, cũng chỉ biết được những điều đơn giản. Ông anh đừng có nói tôi là dân trong nghề."

Tay Phan Tử và Đại Khuê đều đặt lên cán dao, vừa cười cười nói nói, vừa cảnh giác quan sát động tĩnh bốn phía. Thoạt nhìn tôi không hề cảm nhận được bầu không khí này có điểm nào bất ổn, nhưng lòng bàn tay cũng bắt giác toát mồ hôi lạnh.

Chú Ba châm điều thuốc, rồi hỏi người chèo thuyền chuyện trong động. Gã nói kỳ thực gã cũng không biết chuyện xảy ra thế nào, chỉ biết những bậc tiền bối truyền cho rất nhiều quy tắc. Tỷ như không được nói chuyện lớn tiếng, không được nhìn xuống nước, chỉ cần làm đúng như thế thì sẽ không sao. Mấy đời nhà gã đều nhất nhất tuân thủ, chưa có ai phá giới, cho nên chuyện có thật hay không hẳn cũng không rõ.

Đang trò chuyện, Muộn Du Bình đột ngột khoát tay ra hiệu, nói khê: "Nghe đi! Hình như có tiếng người!" Chúng tôi bị động tác đột ngột này của hắn dọa cho giật mình, lập tức nín thở, quả nhiên nghe được tiếng thì thào từ sâu trong động truyền ra.

Thanh âm ấy biến ảo khôn lường, vang vọng qua lớp lớp hang động càng gây cho người ta cảm giác phiêu diêu. Tôi chăm chú lắng nghe xem nó nói gì, nhưng chung quy vẫn chỉ nghe được những thanh âm mơ hồ, nửa rõ nửa không.

Nghe một hồi cũng không nhận ra là tiếng gì, tôi liền hỏi người chèo thuyền trung niên kia xem có phải trong động thường xuyên xuất hiện thứ thanh âm này hay không. Hỏi vài tiếng không thấy ai trả lời, tôi quay đầu nhìn về phía đầu thuyền thì đã không thấy bóng dáng người chèo thuyền đâu.

Tôi không nén nổi kinh ngạc, kêu lên một tiếng. Nhưng vừa quay đầu lại, quái, lão già kia cũng không còn ở đó nữa.

“Phan Tử, bọn họ biến đâu mất rồi?” Chú Ba sốt ruột hỏi.

“Không biết, tôi không nghe thấy tiếng người nhảy xuống nước,” Phan Tử cũng luống cuống, “Vừa rồi cứ như người mất hồn.”

“Thôi xong, trên người chúng ta không có mùi tử thi, không biết sẽ gặp phải chuyện gì”, Chú Ba trở nên ảo não, “Phan Tử, chú từng đi lính ở Việt Nam, đã ném qua thịt người chết chưa?”

“Lão Ba, ông đùa hả. Khi tôi nhập ngũ thì bên kia gần như đã rút hết quân, đến khẩu súng còn chưa động vào.” Phan Tử chỉ chỉ A Khuê: “Bàn Khuê, chẳng phải anh nói trước đây nhà anh bán bánh bao nhân thịt người hay sao, hồi nhỏ chắc chắn đã ăn không ít.”

“Láo toét, làm gì có chuyện đó! Bánh bao nhân thịt người chỉ bán cho người khác ăn thôi, anh đã thấy ai bán bánh bao nhân thịt người lại dám ăn chưa?”

Tôi thấy bọn họ bắt đầu ồn ào, vội khoát tay ra hiệu, nói với bọn họ: “Thôi thôi, tuổi mấy người cộng vào cũng hơn 150 rồi, không thấy mát mặt à!”

Tôi vừa dứt lời, thuyền bỗng dung tròng trành, Phan Tử vội cầm đèn mỏ chiếu vào trong nước. Chúng tôi nhìn theo, chỉ thấy một cái bóng rất lớn bơi qua dưới đáy thuyền.

Bàn Khuê sợ điếng người, chỉ tay vào trong nước, cảm run run hồi lâu cũng không thốt ra được tiếng nào. Chú Ba sợ hãi nghẹn thở mà chết mới tát hấn một cái, quát: “Đồ nhát chết! Con mẹ nó, run cái nỗi gì? Hai thằng nhóc kia còn chưa hé răng, chú mày theo anh bao nhiêu năm rồi mà còn sợ, đáng chết!”

“Mẹ ôi — lão Ba, thứ này lớn kinh người! Chỉ e mấy người chúng ta cũng không đủ cho nó lót dạ!” Bàn Khuê vẫn chưa hết hốt hoảng, cứ nhìn chăm chăm vào trong nước. Hắn vốn ngồi ở mép thuyền, vậy mà giờ đây đã tụt vào giữa lòng thuyền, hình như e sợ sẽ có thứ gì đó trong nước đột ngột nhảy lên đớp trúng mông mình.

“Hừ!” Chú Ba trừng mắt nhìn hắn, “Chúng ta đồng người thế này, vả lại Ngô lão tam ta hành nghề đã lâu, còn thứ yêu ma quỷ quái nào chưa gặp? Không có chuyện gì thì chú mày cũng đừng làm anh nổi điên.”

Phan Tử mặt mày trắng bệch, có điều trông vẻ mặt hắn không giống sợ hãi, mà giống như bị sốc hơn. Trong không gian chật hẹp ấy tự dưng lại có một vật thể lớn xẹt qua dưới nước, nhất thời khiến mọi người giật mình cũng không phải chuyện lạ. Phan Tử ngó quanh bốn phía: “Lão Ba, động này thực quái dị, tôi cảm thấy có gì đó không ổn. Có chuyện gì ta ra ngoài rồi hãy nói được không?”

Bàn Khuê lập tức tỏ vẻ đồng tình. Kỳ thực tôi cũng muốn mau mau ra khỏi nơi này, nhưng dù gì cũng là người nhà chú Ba nên phải xem ý chú thế nào rồi mới lên tiếng.

Không ngờ chú Ba lại quay về phía Muộn Du Bình, dường như muốn dò hỏi ý hắn. Chiều theo tính tình chú Ba thì dẫu là thiên vương cũng không coi vào đâu, vậy mà với tên này lại có vẻ đặc biệt kiêng dè, làm tôi không khỏi ngạc nhiên.

Muộn Du Bình căn bản không để tâm nghe chúng tôi nói chuyện, nhưng nét mặt hắn đã không còn đơ đờ như tượng đá. Đôi mắt hắn nhìn chăm chăm vào trong nước, giống như đang tập trung tinh thần tìm kiếm thứ gì đó.

Tôi định hỏi chú Ba xem rốt cuộc tên này lai lịch thế nào, nhưng hoàn cảnh hiện giờ không thích hợp cho lắm nên đành phải lén hỏi Phan Tử. Nhưng Phan Tử cũng lắc đầu bảo không biết, chỉ biết tên đó thực sự có bản lĩnh. Rồi Phan Tử lại hất cằm chỉ chỉ vào tay hắn, thì thầm: “Cậu xem, đôi tay thế kia phải mất bao nhiêu năm mới luyện thành?”

Tôi vốn không để ý đến tay hắn, vừa nhìn đã phải ngấm ngấm tán thưởng. Tay hắn có ngón trỏ và ngón giữa đặc biệt dài khiến tôi lập tức

liên tưởng đến công phu dùng hai ngón tay thăm dò huyết động của Phát khâu trung lang tướng (*) thời cổ đại. Tôi từng thấy trong bút ký của ông nội có ghi lại chuyện tương tự như vậy, những cao thủ Phát khâu trung lang tướng có hai ngón tay vững như Thái Sơn, lực đạo phát ra cực lớn, có thể dễ dàng phá hủy những cơ quan rất nhỏ trong huyết mạch. Mà muốn luyện thành một đôi tay siêu phàm như thế, không luyện từ nhỏ không xong, quá trình luyện tập dĩ nhiên là khổ sở không sao tả xiết.

(*) phát: đào, khai quật, khâu: mạch phần. Phát khâu trung lang tướng là một chức quan trong quân thời cổ, chuyên đào mộ lấy của cải sung quân. Cụm từ này xuất hiện sớm nhất trong bài hịch kể tội Tào Tháo của Trần Lâm.

Tôi còn đang băn khoăn không biết hai ngón tay này có gì lợi hại, đã thấy hấn giơ tay phải, nhanh như chớp cắm vào trong nước. Động tác này cực kì nhanh gọn, cơ hồ chỉ thấy một đạo bạch quang lóe lên, tay hấn đã rút về, hai ngón tay dài còn cặp một con bọ đen sì. Hấn ném con bọ vào giữa sàn thuyền, nói: "Đừng hoảng, vừa rồi là thứ này."

Tôi cúi đầu nhìn, không khỏi sửng sốt: "Đây chẳng phải là con rận nước sao? Nếu thế thì cái bóng khi nãy chỉ là một đàn rận nước bơi qua thôi sao?"

"Phải" Tên kia lau tay lên quần áo.

Tuy vẫn chưa hết bàng hoàng, nhưng chúng tôi đều thở phào nhẹ nhõm. Bồng Bàn Khuê giơ chân đạp con trùng bọ díp, "Mẹ nó, có thể mà dám dọa lão tử sợ chết khiếp"

Nhưng tôi ngẫm lại thì thấy không đúng, làm sao lại có nhiều rận nước hoạt động cùng lúc như thế chứ? Và lại con rận nước này có cái đầu quá lớn! Tôi quay đầu nhìn Muộn Du Bình, nhận ra hấn cũng nghi hoặc nhìn vào trong nước, không biết đang nghĩ gì.

Bàn Khuê giẫm cho xác con trùng nát bét ra, phỏng chừng là khi nãy thất thố làm chuyện mất mặt nên bây giờ muốn lấy lại thể diện. Chú Ba nhặt lên một cái chân đứt đoạn, đưa lại gần mũi người người, hoảng hốt nói: "Đây không phải rận nước, đây là con bọ ăn xác (*)" Cái tên này vốn là điếm rui, chúng tôi nghe thế liền ngăn người, ai nấy đều cảm thấy bất an.

(*) Nguyên văn: 尸鳖 (thi biệt) một giống bọ chuyên ăn xác chết sống trong các hầm mộ.

“Loại trùng này chuyên môn ăn thịt rữa, chỗ nào có sinh vật chết là kéo đàn đến, ăn nhiều thì lớn thêm ra. Xem ra ở đầu nguồn lạch nước này nhất định phải có chỗ tích xác, và lại quy mô cũng không nhỏ.” Chú Ba nhìn hang động tối đen như mực mà nói.

“Cái thứ này có cắn người sống không?” Đại Khuê run run hỏi.

“Nếu là kích thước bình thường thì anh khẳng định nó không cắn người, nhưng chú thử nhìn cái đầu nó xem. Nó có cắn người hay không anh không dám chắc.” Chú Ba bực bội nhìn hấn. “Bình thường thứ này hay tập trung ở chỗ có nhiều xác chết, không hay bơi qua bơi lại, sao ta lại gặp cả bầy cùng nhau di chuyển chứ?”

Muộn Du Bình đột nhiên quay đầu nhìn vào khoảng không sâu hun hút trong động: ”Theo tôi thấy thì có thể nó liên quan đến thanh âm kì quái chúng ta nghe được khi nãy. Mọi người có ai nghe ra nó là tiếng gì không?”

Bàn Khuê lắc đầu: ”Tôi căng tai lên cũng không nghe rõ, tựa như có tiếng người rì rầm, nhưng nghe kĩ một chút lại không nghe ra....”

Muộn Du Bình gật đầu: ”Phải, tựa như có tiếng người khe khẽ thì thào sau lưng... chẳng lẽ có thứ gì đó quanh quần đầu đây đang theo dõi chúng ta?”

-----oOo-----

Chương 5: Bóng nước

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Ôi trời ơi, đừng có dọa tôi. Trông tôi to béo thế này nhưng sợ nhất là những thứ không rõ nguồn gốc. Dù là phường mã tặc tôi cũng không ngán, nhưng mấy thứ này là gì cũng không biết, xem này, chân tôi đã nhũn cả ra rồi!”

Tôi nghĩ thầm, rõ ràng là vô phương bắt tên ngốc này mạo hiểm, hơn nữa từ khi vào đây có một thứ dự cảm chẳng lành vẫn mơ hồ len lỏi trong lòng tôi. Không biết trong hang động ngọt ngào này, điều gì đã khiến tâm lý tôi bất an đến thế, liền nói: “Đừng có động chạm vào thứ gì, bây giờ quan trọng nhất là tìm lối thoát. Hiện tại chúng ta đang đi ngược dòng, nếu quay lại chắc chắn sẽ nhanh hơn lúc tiến vào. Tôi nghĩ chúng ta mới vào động khoảng trên dưới 10 phút, giờ ra ngoài không có vấn đề gì đâu.”

“Đúng, đúng, cậu Ba nói rất đúng” Đại Khuê vội vàng phụ họa: “Ông Ba nói rồi, cùng lắm thì sau khi ra khỏi đây chúng ta đi vòng đường núi, bao nhiêu đồ đạc một tay tôi khuân tất. Tôi to khỏe thế này, chậm trễ một hai ngày công phu cũng không kém đi bao nhiêu đâu! Thay vì đi chôm chia trong cái động này, làm vậy chẳng phải tốt hơn sao?”

Chú Ba thoáng nhìn Muộn Du Bình, hỏi: “Tiểu Ca, cậu thấy thế nào?”

Muộn Du Bình thản nhiên đáp: “Tới giờ mới nghĩ đến chuyện trở ra, chỉ sợ không còn kịp nữa rồi. Hai kẻ kia đã để chúng ta vào đây, có thể đảm bảo trăm phần trăm là không có đường lui!”

“Không ra chẳng lẽ ở đây chờ chết rục xương???” Phan Tử nhìn Muộn Du Bình, Muộn Du Bình liếc lại một cái rồi quay đi, nhắm mắt dưỡng thần. Phan Tử thấy thái độ lạnh lùng đó, đành phải quay sang chú Ba: “Tôi nghĩ thế này, ông tuyệt đối không thể đi đầu được. Ông xem A Khuê đi, chưa gì đã bị hù chết khiếp rồi. Chúng ta đã không còn đường lui, chỉ còn một cách là tiến lên phía trước. Đường cũng không quá rắc rối, chưa biết chừng còn có lối ra, chẳng may có gặp phải kỳ môn độn giáp gì đó thì cùng nhau bàn đối sách.”

“Cũng chỉ còn cách này.” Chú Ba gật gù, nói với Phan Tử: “Đằng trước đằng sau đều thấp đèn mở lên, cậu lắp ráp sẵn sàng mấy khẩu súng săn này, tôi với A Khuê dùng sào chống thuyền, còn Phan Tử và thằng cháu trông chừng phía sau. Tiểu Ca, cậu giúp tôi chỉ đường.”

Chúng tôi nhất nhất nghe theo phân phó, Phan Tử lấy thêm một chiếc đèn mở chiếu ra đằng sau chúng tôi. Con bò trên chiếc bè thứ hai bị ánh sáng rọi vào rống lên một tiếng, Phan Tử tức giận đến văng tục: “Lão Ba, tổng con bò này xuống nước đi, nếu không làm sao mà chống sào được?!”

Nãy giờ đèn mờ đều chiếu về phía trước nên chúng tôi căn bản không chú ý, quên băng mắt đằng sau còn kéo theo một chiếc bè; giờ mới nhìn đến thì không khỏi hoảng kinh hồn vía, thầm khen lão Phan lo lắng thực chu toàn. Trần động rất thấp, bè vốn không đứng lên được, hơn nữa không chỉ có con bè đó mà còn thêm một núi trang bị, nước đã ăn ngập rất sâu rồi. Nếu chúng tôi cứ một mạch tiến lên thì không những chèo thuyền không nổi, mà còn có thể bị chìm. Trong tình trạng này, chiếc bè phía sau giống như một cái nút nhốt chặt chúng tôi ở đây vậy.

Lúc này, tôi đột nhiên mơ hồ nghe thấy từ nơi sâu thẳm trong động truyền ra một thứ âm thanh quái đản, hơn nữa so với lần trước còn rõ ràng hơn rất nhiều. Âm thanh ấy giống như vô số quý sứ rì rầm khe khẽ với nhau, khiến tâm lý người ta cực kỳ khó chịu. Mọi người trên thuyền lại đồng thời im lặng làm cho bầu không khí càng thêm quỷ dị tới cực điểm. Toàn bộ sự chú ý của tôi bỗng bị âm thanh này hấp dẫn, vô số lần muốn tập trung trở lại, nhưng rồi nhanh chóng bị thu hút. Trong lòng tôi thầm kêu không ổn, âm thanh đó nhất định có điều kỳ quặc! Tuy biết rõ nhưng vẫn không tài nào định thần được, trong phút chốc đầu óc tôi đã tràn ngập thứ tiếng kia. Thành linh từ phía sau, không biết kẻ nào hung hãn đá tôi một cú khiến tôi mất thăng bằng, lập tức ngã nhào xuống nước.

Tức thì, mọi âm thanh trong đầu trở nên câm lặng. Gần như cùng lúc, Phan Tử cũng theo tôi rớt xuống nước, sau đó là chú Ba và Đại Khuê, cuối cùng Muộn Du Bình cũng nhảy xuống, cầm theo một chiếc đèn mờ. Âm thanh truyền vào trong nước đã nhỏ đi rất nhiều, chúng tôi đều thoát khỏi vòng ảnh hưởng của nó, có điều mắt thường nhìn dưới nước thấy mọi thứ đều mờ mờ ảo ảo, tôi nheo mắt lại cũng chỉ nhìn được đại khái. Muộn Du Bình hướng về phía chúng tôi chỉ chỉ xuống nước, sau đó chiếu đèn. Nước không quá sâu, có thể nhìn thấy một tầng cát trắng phủ dưới đáy. Hẳn quét đèn rộng một vòng, không hề có thực vật, kể cả cá tôm linh tinh cũng không có. Tôi nhin thử không nổi nuốt phải một ngụm nước, vừa mắt nhắm mắt mở ngoi lên, đột nhiên phát hiện ra một khuôn mặt máu me đầm đìa đối diện, hai con ngươi mở trừng trừng.

Tôi cứ nhìn gã, gã cũng chòng chọc nhìn lại, bỗng tôi giật mình nhận ra đây chính là gã đàn ông trung niên đã chèo thuyền cho cả đoàn. Vừa ngẩng đầu, tôi lại phát hiện gã chỉ còn có nửa thân trên; trên trần hang động, một con bọ màu đen đang cắn lấy ruột gã mà tha. Tôi run bắn cả

người, đó chẳng phải là một con bọ ăn xác cỡ lớn hay sao??? Quý thần ơi, phải ăn bao nhiêu thầy người chết mới có thể lớn đến chừng này! Cái đầu Phan Tử bất ngờ xuất hiện trên mặt nước, hẳn ta quả là thiếu may mắn, có biết chuyện gì đang xảy ra đâu. Con bọ kêu “chiii” một tiếng, hát văng thi thể ra, trực tiếp bổ nhào vào đầu hắn, cắm phập hai cái chân to tướng vào da thịt.

Phan Tử kia chẳng phải tay vừa, gặp tình huống này hẳn cũng không hề nao núng, vừa trở tay trái đã thấy mã tấu nằm gọn trong đó tự bao giờ, đem cả thanh đao bẫy một chân của con bọ to tướng mà móc hẳn ra, nếu tôi ở vào tình cảnh ấy thì chắc chắn đã đi châu Diêm Vương rồi. Con bọ kêu lên thảm thiết, nó chỉ còn một chân bám vào Phan Tử, không chịu nổi khí lực liền bị hắn hát văng xuống. Nói thì dài, nhưng chuyện xảy ra chỉ trong chớp mắt. Hẳn chẳng khách khí chút nào, hát con bọ trúng thẳng vào mặt tôi.

Lòng tôi thầm sỉ vả, Phan Tử ông thật không biết phải trái, ngày thường mồm năm miệng mười nói bảo vệ này nọ, giờ đến lúc cấp bách thì nguy hiểm chết người cũng chẳng ngại quăng cho tôi! Ông còn có mã tấu, tôi đây chỉ có tay trắng, phen này chết chắc rồi! Con bọ khôn kiếp đó mấy chân đều có vuốt sắc, cắt mất một mảng da trên mặt tôi. Tôi cắn răng muốn giật ra, không ngờ chân nó còn có móc câu bám chắc vào quần áo, mấy cái móc đâm sâu vào da thịt khiến tôi đau đến chảy nước mắt.

Đúng lúc này, Muộn Du Bình cũng ngoi lên, vừa nhìn thấy tình trạng khổ sở của tôi liền vội vã hướng lại, lập tức cắm thẳng hai ngón tay vào lưng con bọ, dụng lực xé toạc ra. Một đồng trắng hếu bị hắn xé xô xuống, con bọ vừa rồi còn chiếm thế thượng phong, một giây sau đã rơi vào thảm cảnh không sao tả xiết. Tôi quăng con bọ lên thuyền, đầu óc như vừa tỉnh dậy sau cơn mê sáng.

Đại Khuê giơ ngón cái với Muộn Du Bình: “Tiểu Ca, Đại Khuê tôi bái phục. Con bọ lớn như vậy mà bị cậu lôi ruột ra, không phục không được!”

“Hừ!” Đầu Phan Tử thũng hai lỗ máu chảy ròng ròng, may cho hắn vết thương không quá lớn, đứng một bên vừa nghiêng răng vừa nói: “Dốt ẹ, chỗ đó gọi là trung khu thần kinh! Cậu ta mới làm nó tê liệt thôi!”

“Anh nói...con bọ kia còn chưa chết...?” Đại Khuê mới bò được nửa

thân mình lên thuyền, nghe thấy thế, chân lại tuột xuống nước.

Muộn Du Bình nhẹ nhàng xoay mình trèo lên, đá con bọ sang một bên: “Không thể giết nó được, muốn ra khỏi động xác này chúng ta còn phải dựa vào nó.”

“Cậu nói xem, âm thanh đó có phải từ con bọ này phát ra hay không?” Chú Ba hỏi hần. Khi này nghe thấy con bọ kêu vài tiếng, hình như không giống lắm.

Muộn Du Bình lật con bọ lại, chúng tôi mới nhận ra trên chóp đuôi nó gắn một quả chuông đồng hình lục giác to bằng nắm tay bị bịt kín mít, không biết đã buộc vào đó từ bao giờ. Thân chuông cũ kĩ, bám đầy gỉ xanh, xung quanh khắc chú ngữ dày đặc. Phan Tử tay quần băng lên đầu, chân giơ lên đá nhẹ, cái chuông lục giác bỗng vô duyên vô cớ rung lên!

Không nghi ngờ gì nữa, âm thanh phát ra giống hệt như thứ vừa nghe được, có điều lúc trước linh hoạt kỳ ảo tựa như từ cõi u minh vọng đến, giờ lại âm vang rõ ràng, xem ra cùng là cái chuông phát ra nhưng phải phối hợp với tiếng vọng trong hang động trống trải này mới có tác dụng mê hoặc thần trí con người đến vậy. Chuông lục giác kia bên trong hẳn phải có cơ quan cực kỳ tinh xảo, lại có thể trải qua ngàn năm mà không mục ruỗng, chưa biết chừng được làm từ vàng bạc. Nhưng tôi vẫn không hiểu nổi vì lẽ gì nó có thể tự mình phát ra tiếng kêu.

Tôi bắt đầu buồn bực, mà tiếng chuông thì vẫn vang lên dồn dập như thể có oan hồn bị phong bế bên trong muốn tìm đường chạy trốn. Chỉ tiếc vật này quá nhỏ, khiến tôi bất giác cảm thấy tức cười. Phan Tử đang tự băng bó vết thương, hần làm thuần thục giống như ngày nào cũng bị thương vậy. Nghe tiếng chuông lanh canh, hần phát bực, liền giơ chân giẫm lên một nhát. Ai ngờ đồng thau lâu ngày đã sớm biến chất, tách một tiếng, chuông đã bị hần giẫm nứt, bên trong trào ra một dòng nước xanh lè bốc mùi khó ngửi.

Chú Ba giận điên người muốn đập đầu Phan Tử một cái, nhưng chột nhớ ra đầu hần mới thủng hai lỗ, chịu một đập có khi nứt ra như chuông không biết chừng, đành phải thôi, sửa đánh thành mắng: “Cái chân chú sao mà đàn độn! Vật này chí ít cũng là thần khí, thế mà chú dám tinh bơ đập hỏng của tôi!”

“Lão Ba, tôi đâu có biết thứ này lại dễ vỡ như vậy...” Phan Tử hình như còn cảm thấy oan ức, chú Ba tức giận lắc đầu. Chú lấy mã tấu gạt mấy mảnh đồng ra, bên trong là những quả chuông đủ mọi hình dạng nhỏ như lỗ tổ ong, gắn trên bề mặt một trái cầu rỗng ruột tinh xảo. Quả cầu đầy những lỗ thủng, hiện giờ đã bị giã nát, lộ ra một con rết xanh to tướng, đầu bị giã bẹp, thứ nước xanh kia chính là từ cơ thể con rết to như ngón tay cái đó chảy ra.

Chú Ba dùng dao nhọn lăn lăn quả cầu rỗng ruột, phát hiện có một cái ống nối từ quả cầu xuyên vào thân thể con bọ ăn xác cực lớn kia, liền nói: “Có lẽ con rết đến lúc đói bụng mới thông qua cái ống này chui vào bụng bọ ăn xác. Ai nghĩ ra được lại có hệ thống cộng sinh như thế chứ.”

Trông thấy nửa thân người giữ thuyền dập dềnh trên mặt nước rồi chìm dần xuống, chú Ba thở dài: “Đúng là báo ứng. Chúng đuổi chúng ta thân cô thế cô vào thi động, chờ chúng ta chết, vợ vét của cải. Không ngờ lại gặp biến cố chết thảm vì bọ ăn xác khổng lồ, cũng xứng đáng lắm.”

“Thế gọi là người tính không bằng trời tính. Xem chừng vận khí chúng ta cũng không tệ đâu.” Tôi cười nói.

Phan Tử lắc đầu: “Chân cảnh con bọ kia khí lực bình thường, trong thời gian ngắn không thể xé người ta thành hai nửa được. Nếu nó mạnh đến thế, có khi óc tôi cũng bị móc ra rồi. Tôi đảm bảo thứ này không phải chỉ có một con, con này chẳng qua chỉ tha thi thể đến đây ăn mảnh mà thôi...”

Đại Khuê đang dần bình tĩnh trở lại, nghe hắn nói thế, bất giác nuốt nước miếng ực một tiếng.

“Đừng hoảng hốt, không phải khi này Tiểu Ca đã nói rồi sao, chúng ta phải nhờ vào thứ này đưa ra khỏi động. Ta đem bọ ăn xác khổng lồ này đặt ở mũi thuyền, khiến nó mở đường cho chúng ta. Bọ này cả đời ăn xác chết, âm khí rất nặng, chính là khắc tinh của cương thi! Trong động xác chúng là loài bá vương không biết chừng. Có nó trên thuyền, chắc chắn chúng ta có thể ra ngoài.” Chú Ba nói “Tiến lên đi, ta cũng muốn xem phía trước rốt cuộc là cái nơi ma quỷ nào mà có thể sinh ra con bọ lớn đến thế.”

Nghe chú nói tôi thấy cũng có lý. Cả đám đã tiêu tốn quá nhiều thời gian vô ích trong hang động này rồi, giờ ngay cả đầu cũng chẳng nâng lên được, khó chịu hết sức. Chúng tôi liền lùi từ đồng hành lý ra mấy cái xẻng gấp dùng làm mái chèo, chống vào vách đá mà đẩy thuyền lên.

Tôi ngồi một bên xem xét vách động, đột nhiên nảy sinh nghi vấn bèn hỏi chú Ba: “Chú xem này, tất cả đều làm từ đá tảng nguyên khối, vậy từ thời cổ đại những bậc tiền bối trong nghề làm sao có thể tạo ra hang động này? Dù là thời nay, chỉ sợ mấy trăm người cũng không đào nổi một huyết động sâu đến vậy.”

Chú Ba nói: “Mày không thấy sao, động này rất tròn, niên đại từ xa xưa, phỏng chừng năm đó kẻ đào ra động này là phải là quân đội chuyên nghiệp. Xem ra chúng ta muốn tìm đến huyết mộ đánh dấu trên bản đồ cũng chẳng dễ dàng đâu.”

“Lão Ba, sao ông lại khẳng định còn mộ cơ chứ? Ông xem chúng đã mò đến, đào ra cả một hang động lớn như vậy, bảo vật chắc đã bị dọn sạch hết rồi!” Đại Khuê nói “Chỉ sợ đến lúc chúng ta vào, một cái quan tài cũng chẳng còn!”

Chú Ba bực mình quát: “Nếu động này ngàn năm trước đã bị người ta đào trộm thì anh cũng không nói làm gì, nhưng chú phải biết huyết động thực sự tồn tại trên bản đồ. Điều này chứng tỏ khi chủ nhân ngôi mộ này hạ táng thì đã có cái động này, có nghĩa tuổi của động này hẳn là phải lớn hơn cả cổ mộ chúng ta muốn tìm. Hơn nữa vùng này đâu phải chỉ có một cái huyết, ai biết được là đám đạo động đó đào mộ ai, đào lúc nào?”

“Thế mới phải nói.” Tôi cảm giác những lời chú Ba nói ra khiến người ta không rét mà run: “Những thứ chúng ta gặp tính tới giờ, bọ ăn xác không lò, chuông đồng lục giác, chủ nhân của chúng còn xuất hiện sớm hơn cả thời Chiến quốc hay sao?”

Chú Ba lắc đầu: “Điều ta quan tâm nhất chính là, vì sao chủ nhân mộ huyết chúng ta đang tìm lại xây mộ ở một nơi trước đó đã bị đào trộm? Đó chẳng phải phạm vào điều tối kỵ trong phong thủy hay sao?”

Muộn Du Bình đột nhiên vung tay chặn lại, khiến chúng tôi im bật, đoạn chỉ về phía trước. Chúng tôi nhìn vào khoảng không sâu hun hút trong

huyết động nơi ánh đèn mờ không chiếu tới, chỉ thấy những đám lân quang xanh biếc. Chú Ba thở dài: “Đến nơi tích xác rồi.”

-----oOo-----

Chương 6: Nơi tích xác

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chúng tôi dừng thuyền lại. Đây là đoạn nước chảy rất xiết, nguy hiểm nhất trong động, nếu như chưa chuẩn bị kỹ càng thì thật sự không nên tùy tiện xông bừa vào. Chú Ba nhìn xung quanh một vòng rồi nói: “Cái động xác này, vào thì dễ mà ra thì khó. Bọn ta đào đất bao lâu rồi nhưng đây là lần đầu tiên xông vào một nơi như thế này. Ta cảm thấy, khả năng cái động này có thứ gì đó quý quái là rất cao!”

Phan Tử thấp giọng chen vào một câu: “Hừ! Vậy mà còn phải nói!”

Chú Ba trừng mắt liếc hẩn một cái rồi tiếp: “Nhưng đó chỉ là lời nói phiến diện từ lão già kia mà thôi. Rốt cuộc cũng chỉ có mình lão chèo thuyền là đủ khả năng dẫn chúng ta vào động, những người khác đều từ chối không đi, cho nên chúng ta không thể biết chắc được. Nếu như cái động này...” chú trầm giọng, “... thực sự là động xác, thì tất nhiên phía trước sẽ có nhiều nguy hiểm. Còn về phần gặp được cái quái gì, chúng ta căn bản không cách nào biết trước. Có thể là quý dụng tường (*), thuyền đi tới đâu rồi cũng chẳng biết; hoặc có thể sẽ có mấy trăm con quý nước tấn công thuyền của chúng ta cũng nên.”

(*) Quý dụng tường: là loại quý mà khi người ta gặp sẽ có hiện tượng đi vòng vòng ở 1 nơi nào đó, quanh đi quẩn lại 1 chỗ mãi ko thoát ra được, thường gặp vào ban đêm hoặc vùng ngoại ô.

Đại Khuê hít vào một hơi khí lạnh: “Không đến mức đó chứ.”

“Tóm lại là tình huống nào cũng có thể xảy ra. Lần đào đất này của chúng ta sẽ gặp rất nhiều nguy hiểm, thậm chí ra nghĩa địa cũng không nhiều đến thế, kể cũng hơi đen. Nhưng dù sao đã đào đất thì không được sợ quý, nếu sợ quý thì đừng làm nghề đào đất, cho nên một khi đã làm nghề này, nếu không gặp một vài chuyện cô quái thì cũng chẳng còn gì

thú vị.” Chú Ba vừa nói vừa lấy ra hai khẩu súng săn từ trong ba lô của Phan Tử: “Bây giờ trong tay chúng ta có khoa học kỹ thuật hiện đại, hành động thuận lợi hơn rất nhiều so với các tiền bối năm xưa. Nếu thật sự gặp quỷ nước thì coi như bọn chúng xui xẻo!”

Đại Khuê kia bị hù đến mức toàn thân phát run. Tôi nói với chú Ba: “Chú thật là, sao lại động viên mọi người trước khi lâm trận bằng một đồng chuyện ma quỷ như thế chứ. Hình như phản tác dụng rồi kìa.”

Chú Ba mở chốt một khẩu súng: “Cái tên chết toi này thật khiến ta mất mặt quá, không ngờ chú lại vô dụng thế này. Con mẹ nó trước khi đến đây thì có vẻ mạnh mẽ can đảm lắm.” Sau đó chú đưa súng cho cái tên Muộn Du Bình kia, nói với hắn: “Tổng cộng có thể bắn được hai phát súng, bắn xong thì phải thay đạn. Súng này sử dụng tán đạn, cho nên khoảng cách càng xa thì uy lực càng giảm. Nhắm cho chuẩn rồi hẵng nổ súng.”

Tôi sử dụng rất thành thạo hai khẩu súng săn loại này, hồi nhỏ chơi bắn đĩa bay được khen không ngớt, cho nên cũng đứng dậy lấy một cái. Chú Ba và Đại Khuê một tay cầm mã tấu, một tay dùng xẻng gấp chống thuyền. Phan Tử, tôi cùng Muộn Du Bình nắm chặt súng. Con thuyền chậm rãi tiến về phía chỗ chất đầy xác phát ra ánh sáng màu xanh lục đờng đờng kia.

Nương theo chút ánh sáng yếu ớt của chiếc đèn mờ, tôi nhận thấy động này càng lúc càng lớn, thứ ánh sáng xanh ma quái kia càng lúc càng gần. Đầu tiên tôi nghe tên Muộn Du Bình bên cạnh phun ra một câu tiếng nước ngoài, rồi lại nghe Phan Tử thấp giọng chửi rủa một tiếng, sau đó tôi liền trông thấy một cảnh tượng cả đời không thể nào quên.

Đến chỗ phát ra ánh sáng màu xanh, cái động đột nhiên trở nên rộng rãi thoáng đãng, biến thành một hang động thiên nhiên khổng lồ, dòng nước chảy trong động cũng trở thành một con sông lớn. Trên những chỗ nước cạn hai bên bờ, xác chết thối rữa màu xanh âm u chất thành từng đống, là người hay động vật căn bản không có cách nào phân biệt. Có thể thấy rõ trong cùng là từng hàng từng hàng xương khô hết sức chĩnh tề, chắc là được sắp xếp cẩn thận. Ra ngoài một chút thì bắt đầu lộn xộn, nhất là ở hai bên mép sông, tư thế gì cũng có, còn có rất nhiều thi thể chưa bị rửa nát hoàn toàn. Trên những thi thể ấy, cái nào cũng có một lớp màng mỏng màu xám tro bao chặt bên ngoài tựa như màng giữ tươi cho thực

phẩm. Thỉnh thoảng có mấy con bọ ăn xác rất lớn chui từ trong thi thể ra ngoài, mấy con đó so với con chúng tôi bắt lên thuyền lúc này nhỏ hơn rất nhiều, nhưng cũng lớn hơn gấp 4,5 lần so với bình thường. Một vài con bọ nhỏ muôn tới xâu xé, vừa mới bò lên thi thể, đã bị mấy con lớn kia cắn chết tươi rồi nuốt gọn.

“Phần lớn những thi thể này trôi xuống từ đầu nguồn rồi mắc cạn ở đây. Mọi người cẩn thận, nhìn xung quanh một chút xem có thứ gì kỳ quái không!”

“Nhìn kia!” Đại Khuê nhanh mắt, chỉ tay vào vách núi, chúng tôi quay đầu lại nhìn, không ngờ lại thấy một cỗ quan tài thủy tinh màu xanh âm u khảm gần như vuông góc giữa khoảng không trên vách động. Bên trong tựa hồ có một thi thể phụ nữ mặc y phục màu trắng, nhưng mà khoảng cách này thật sự quá xa, chúng tôi căn bản nhìn không rõ lắm.

“Bên kia cũng có!” Phan Tử chỉ vào bên khác, chúng tôi nhìn sang, quả nhiên, ở vị trí tương tự bên kia vách núi cũng có một cỗ quan tài thủy tinh, nhưng bên trong cái quan tài ấy lại trống không!

Chú Ba hít một hơi khí lạnh: “Thi thể trong đó đi đâu rồi?”

“Chẳng lẽ là bánh tông (1)?” Đại Khuê hỏi. “Ông Ba, chỗ này không nên có bánh tông mới đúng chứ?”

“Mọi người chú ý, nếu gặp thứ gì chuyển động thì không cần nhiều lời, cứ bắn đi rồi tính!” Chú Ba vừa nói vừa cảnh giác nhìn bốn phía.

Lúc này, con thuyền vừa đến một khúc ngoặt, chúng tôi vừa đi vòng qua một đống hài cốt, Đại Khuê “Ah” một tiếng, sợ đến mức ngã ngửa vào lòng thuyền. Mọi người bình tĩnh nhìn sang thì thấy một người đàn bà mặc y phục bằng lông trắng muốt đang đưa lưng về phía chúng tôi, mái tóc màu đen dài xõa đến eo. Tôi xem xét những trang sức trên quần áo của cô ta, rồi kết luận nó thuộc thời Tây Chu. Sợ hãi nuốt một ngụm nước bọt, tôi nói: “Thi thể ở chỗ này đây ——”

“Dừng —— dừng ——” Chú Ba lau mồ hôi trên trán, “Đại Khuê, lấy móng lừa đen trong ba lô lại đây! Chỉ sợ mụ là cái bánh tông bự ngàn năm rồi, móng lừa kia có từ năm 1923, e là mụ ta không nhận!”

Nói vài lần mà tên Đại Khuê vẫn không có động tĩnh gì, chúng tôi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hắn đang sùi bọt mép, thân thể co quắp nằm ngay đơ một chỗ. Nếu không phải hoàn cảnh không cho phép, có lẽ tôi đã cười lăn cười bò ra rồi.

“Phan Tử, cậu lấy đi, mẹ kiếp, lần tới mà còn dẫn hắn theo thì cái mạng này có bị bánh tồng ăn sạch cũng đáng đời!” Chú Ba nhận lấy móng lừa đen, nhổ mấy ngụm nước bọt ra tay: “Xem bản lĩnh của Ngô tam gia ta đi, mày cố mà nhìn cho kỹ. Cái bánh tồng ngàn năm này là dạng hiếm có khó gặp, nếu chú thua nó thì mày cứ bắn một phát vào đỉnh đầu, để cho chú Ba mày chết thống khoái một chút!”

Tôi kéo áo chú, “Rốt cuộc chú có chắc thắng hay không thế?” Trong lòng nhen nhúm cảm giác sợ hãi, dù sao trước kia cũng chưa từng gặp qua những chuyện thế này. Tôi cảm thấy bóng lưng người đàn bà thon thả mặc một thân áo trắng kia có chút buồn bã, nhưng tình cảnh này cũng thật giống những bộ phim kinh dị tôi từng xem. Nếu người đàn bà tóc dài áo trắng đó quay lại thì sẽ ra sao nhỉ? Trong lòng tôi cứ nghĩ vơ chuyện này, tim đập dồn dập, dường như sắp vọt ra khỏi lồng ngực.

Lúc này Muộn Du Bình cũng nắm lấy bả vai chú Ba tôi, nói: “Móng lừa đen là để đối phó với cương thi, chỉ sợ người này không phải cương thi thôi. Lần này để tôi lên.” Hắn lấy từ trong bọc ra một vật dài dài, tôi nhận ra đó chính là Long Tích Bối hắn mua được ở chỗ chú Ba. Hắn gỡ mảnh vải bọc xung quanh, bên trong quả nhiên là một thanh đao cổ màu đen nhánh, nhìn thoáng qua có vẻ như nó được làm từ ô kim. (ô kim là bạch kim đã qua xử lý, màu chuyển đen nhưng vẫn lấp lánh ánh bạc)

Hắn dùng cổ đao rạch một đường trên mu bàn tay mình, sau đó đứng lên mũi thuyền, nhỏ máu của mình xuống nước. Máu mới vừa nhỏ ra vài giọt, “ào ào” một tiếng, tất cả lũ bọ ăn xác giống như trông thấy quỷ, từng đàn chui ra khỏi các thi thể, tựa như phát điên mà bò đi cách thuyền của chúng tôi thật xa. Thoáng chốc, nước sông bốn phía xung quanh thuyền trở nên trong vắt, lũ bọ trong các thi thể đã chạy mất tăm không còn lấy một con.

Tay Muộn Du Bình trong chốc lát đã đỏ thẫm, hắn chỉ một ngón tay thắm đầy máu về phía người đàn bà áo trắng kia, không ngờ ả ta lại quỳ xuống. Chúng tôi nhìn đến ngây người, Muộn Du Bình nói với chú Ba: “Đi mau, tuyệt đối không được quay đầu lại nhìn!”

Mặc dù tôi rất muốn biết người đàn bà kia trông như thế nào, nhưng vừa tưởng tượng đến cảnh mình quay đầu lại nhìn thì thấy một gương mặt khô quắt, tôi quyết định không mạo hiểm là hơn. Chú Ba và Phan Tử ra sức chèo thuyền, rớt cuộc cũng dần dần nhìn thấy một cửa động nho nhỏ ở phía trước, không khác cái cửa lúc chúng tôi đi vào là bao. Hình như cái động này nằm chính giữa một ngọn núi, khoét thông hai bên sườn mới có dòng nước này, tức là kết cấu hai cửa ra vào đều chật hẹp, ở giữa lại phình to, cho dù nước có lấp đi cửa động thì quãng giữa vẫn rất khô ráo.

Chúng tôi dần dần tiến vào đạo động, lại phải cúi thấp đầu. Trước khi thuyền tiến vào, tôi cố giữ vững tư tưởng, chẳng phải đã nói không được nhìn về phía sau sao, vậy tôi nhìn cái bóng trong nước là được rồi, nhìn thử xem người đàn bà ấy có đi theo phía sau không. Nào ngờ không nhìn thì không sao, vừa nhìn một cái đã suýt ngất xỉu. Trên cái bóng trong nước, tôi thấy một thứ quái quỷ gì đó đang nằm úp sấp trên lưng tôi. Đang muốn hét lên thật to, suýt không không chế được mà quay đầu lại, chợt cảm thấy ót mình bị ai đó đánh một cú thật mạnh, trước mắt bỗng tối sầm, tôi nhanh chóng mất đi tri giác.

Chú thích:

(1) Bánh tồng: Theo tác giả Thiên Hạ Bá Xương của Ma Thối Đền thì từ này là do anh í bịa ra.

- Bánh tồng (tổng tử): tiếng lóng lưu hành trong giới trộm mộ, giống bọn thổ phỉ nói chuyện với nhau cũng không thể bảo thẳng ra là mình giết người phóng hỏa, mà có nguyên một bộ tiếng lóng riêng. Từ này dùng để chỉ những thi thể trong mộ được bảo tồn tương đối hoàn hảo, không bị mục rữa.

• Bánh tồng bự (đại tổng tử): các loại cương thi, ác quỷ lợi hại. “mò được bánh tồng bự” tức là nói gặp phải phiền phức, chỉ những thứ bản thủ như cương thi, ma ác.

• Bánh tồng khô (kiền tổng tử): là chỉ cái xác trong mộ đã rữa hết chỉ còn lại một đống xương trắng.

• Bánh tồng thịt (nhục tổng tử): chỉ những xác chết mà trên mình có

nhiều đồ đáng tiền.

- Bánh tồng thiêu (lão tồng tử): dùng để chỉ những xác chết khi có chuyện phát sinh thì biến thành cương thi khó đối phó.

-----oOo-----

Chương 7: Hơn một trăm đầu người

Nguồn: EbookTruyen.VN

Không biết đã qua bao lâu, tôi cứ mơ đi mơ lại những giấc mơ chập chờn mê loạn. Trong cõi mộng lung, tôi mơ hồ thấy một cô gái áo trắng đưa lưng về phía tôi. Tôi muốn thấy mặt cô, liền chạy tới trước mặt, nhưng vẫn chỉ thấy bóng lưng trắng. Cứ chạy qua chạy lại một hồi mà mãi không thấy mặt cô ta đâu, đang buồn bực không hiểu vì sao lại xảy ra chuyện quái lạ này thì đột nhiên nhận ra hai mặt cô ta đều là lưng. Tôi hét to một tiếng rồi bừng tỉnh, hai mắt trợn trắng, đập vào mắt là bầu trời cao phủ rắng chiều đỏ rực như máu.

“Tỉnh rồi hả?” Phan Tử ghé mặt sát vào tôi cười cười.

Tôi chớp chớp mắt mấy cái cho quen với ánh sáng, Phan Tử liền chỉ lên trời: “Thấy chưa, má nó, cuối cùng cũng thoát rồi!”

Tôi đưa tay sờ sờ lên ót: “Có phải cái tên chết tiệt nhà anh đánh tôi không!”

“Không đánh cậu thì đi sao nổi? Đã bảo không được quay đầu lại rồi mà... Tên quỷ nhà cậu suýt nữa đã hại chết mọi người.”

Trí nhớ của tôi nhanh chóng phục hồi, tức khắc chột dạ đưa tay sờ ra sau lưng, muốn kiểm tra xem thứ kia có còn ở đó không. Phan Tử cười ha hả: “Yên tâm, đã thoát rồi.”

“Nó là cái quỷ gì thế?” Tôi vẫn chưa hết sợ.

“Tiểu Ca ấy nói thứ kia gọi là con rôi, kỳ thực chính là hồn phách của cái bánh tồng áo trắng kia. À chẳng qua chỉ mượn dương khí của cháu để ra

khỏi thi động mà thôi. Tình hình cụ thể thế nào Tiểu Ca chưa kịp nói cho mọi người biết, mới được vài câu đã ngắt đi rồi”, chú Ba vừa chèo thuyền vừa nói: ”Nhưng xem ra thân phận của Tiểu Ca này cũng không vừa, có thể khiến bánh tồng ngàn năm quỳ xuống, không biết đạo hạnh đã cao đến bực nào!”

Tôi ngồi xuống, thấy Muộn Du Bình và Bàn Khuê đang tựa vào nhau ngủ say sưa thì bất giác mỉm cười. Lúc đầu nhìn cảnh này tôi không thấy có gì đặc biệt, nhưng đến hôm nay lại có cảm giác thoải mái vô cùng. Liền hỏi: ”Rốt cuộc thân phận của hắn là gì?”

Chú Ba lắc đầu: ”Chuyện này chú cũng không biết rõ. Trước khi đi chú có nhờ mấy người bạn ở Trường Sa tìm giúp một trợ thủ có kinh nghiệm, họ mới giới thiệu cậu ta. Chú không nắm rõ lai lịch, chỉ biết cậu ta họ Trương. Dọc đường đi chú đã thăm dò nhiều lần nhưng cậu ta không ngủ thì cũng ngây người. Tuy thế người giới thiệu cậu ta lại rất có tiếng tăm trong nghề, cho nên người được giới thiệu hẳn là đáng tin.”

Tôi càng nghe càng có cảm giác con người này thật thần bí, nhưng nếu chú đã nói vậy thì có hỏi thêm cũng vô ích. Tôi nhìn về phía trước, hỏi Phan Tử: ”Anh có thấy thôn làng ở đâu không?”

“Có lẽ nó nằm ngay đằng kia.” Chú Ba chỉ những đóm đèn sáng lấm tẩm phía trước: ”Xem ra thôn này cũng không tồi tàn như chúng ta tưởng, hình như còn có ánh điện nữa.”

Vừa nghe sắp đến thôn, tôi lập tức nghĩ đến bồn tắm nước nóng, những món ăn dân dã và những cô gái quê có mái tóc dài tết đuôi sam, tinh thần càng thêm phấn chấn. Lúc này tôi nương theo ánh nắng chiều, thấy gần đỉnh núi có bóng một đoàn người cười la, chắc cũng đang vào thôn. Ngọn núi này không cao lắm nên tôi lơ mơ nhận ra có vài người trông không giống người bản địa.

Chúng tôi bước lên bên đò, một đứa bé trong làng vừa thấy chúng tôi, đột nhiên hét lớn: ”Có quỷ kìa!”

Chúng tôi nổi cáu, nhưng thằng nhóc đó đã nhanh chân lui mất nên đành cho qua. Con bò vẫn ngoan ngoãn đứng trên chiếc thuyền phía sau, không nóng vội tí nào, đúng là một con bò ngoan. Hồi nhỏ ở quê Phan Tử từng đi chăn bò, liền nhận nhiệm vụ dắt bò. Khi lên bờ thì Đại Khuê

cũng tỉnh, còn tưởng vừa rồi mình nằm mơ, liền bị chú Ba đập cho mấy cái, Phan Tử cũng bồi thêm vài cú đá.

Tên Muộn Du Bình kia hình như đã mất máu quá nhiều, mãi vẫn không tỉnh lại. Tôi đỡ hắn lên xe bò, ai ngờ tên này ngày thường ngẫu thế, thân hình lại mềm mại không xương hết như con gái. Tôi sắp xếp ổn thỏa cho hắn, còn chú Ba thì tóm lấy một người qua đường hỏi khách sạn ở đâu. Người kia nghe thế thì nhìn chúng tôi như vật thể lạ: "Mấy người nghĩ đây là đâu hả? Thôn chúng tôi chỉ có hơn ba mươi hộ, lấy đâu ra khách sạn. Muốn tìm chỗ ở thì vào nhà khách trong thôn ấy."

Chúng tôi đành đi tìm căn nhà khách trông như nhà ma kia, không ngờ bài trí bên trong cũng không tệ lắm. Ít nhất cũng có điện và điện thoại, lại có nhà xây đàng hoàng; tuyệt nhất là có nước ấm, mà chăn nệm cũng sạch sẽ nữa. Trong thôn mà tìm được nơi thế này thì đánh giá 5 sao cũng không ngoa.

Chúng tôi ai nấy đều tắm giặt thỏa thuê, tẩy sạch mùi thi thể thối còn sót lại trên người, sau đó đến phòng lớn dùng bữa. Tên Muộn Du Bình kia cuối cùng cũng tỉnh lại, tinh thần xem ra không được tốt. Chúng tôi mang cho hắn một đĩa gan heo để bổ huyết, không ai hỏi thêm gì cả. Suy cho cùng hắn cũng coi như là ân nhân cứu mạng của mọi người, muốn hỏi gì tốt nhất nên đợi người ta bình phục rồi hẵng hỏi.

Chúng tôi uống chút bia, vừa ăn vừa trò chuyện với cô phục vụ; ngày mai còn phải lên đường cho nên cũng không thể quá chén: "Này cô em, chỗ của cô thật không tồi chút nào. Nhà cửa đều xây bằng xi măng, cả đường đi cũng lát xi măng, không lẽ chừng đó xi măng đều dùng la chở từng bao từng bao qua đỉnh núi xuống tới đây?"

"Làm thế sao được, chở bằng la thì đến đời nào mới xong. Chỗ chúng tôi từ lâu đã có đường cái thông tới tận nơi, xe tải cũng vào được bình thường. Cho đến năm ngoái, khi ngọn núi kia sạt lở thì con đường cũng bị chôn vùi. Ngọn núi còn lộ ra một cái đỉnh lớn, kéo theo rất nhiều người trên tỉnh xuống. Họ vừa thấy đã nói đây là quốc bảo có từ thời Chiến Quốc gì đó rồi mang cái đỉnh kia đi biệt, cũng không thèm đoái hoài gì đến con đường, anh nói xem có bực không? Sau đó người trong thôn bảo nhau phải tự sửa, hừ, sửa cái gì mà sửa, không có tiền thì cứ sửa rồi lại ngưng, qua một năm vẫn chưa xong."

“Còn đường thủy thì sao, chỗ này chẳng lẽ không có bến đò?”

“Có, nhưng từ trước thời giải phóng rồi. Đã nhiều năm không đi thuyền, bây giờ mà có ai chịu chở người đi đường thủy thì chắc chắn là muốn giết người cướp của, mấy người ở nơi khác đến nhất định phải lưu tâm. Vùng sông nước quanh đây cũng thật quái lạ, mấy năm nay người chết đuối đều không vớt được thi thể. Người già trong làng thường bảo những người đó bị sơn thần bắt đi.”

Tôi liếc nhìn chú Ba, thầm nghĩ xem ra người dẫn đường cho chúng ta đúng là đạo tặc rồi, không biết chú tìm kiếm gì hay thế? Chú Ba cũng biết gương, nhưng sợ mất thể diện nên vội vàng uống một ngụm rượu rồi lảng sang chuyện khác: “Phải rồi, nơi này có nhiều người bên ngoài lui tới không?”

“Ông đừng nghĩ nhà khách của chúng tôi nhỏ, tôi nói cho ông biết, những người từ bên ngoài tới đây đều ở lại chỗ chúng tôi. Từ khi đào được cái đỉnh kia, người ngoài tới mỗi ngày một nhiều, còn có người tính xây biệt thự phía bên kia ngọn núi nữa.”

Chú Ba nghe thế thì nhảy dựng, kích động hô lớn: “Hả, có chuyện này sao!” Đến nơi hoang sơn dã lĩnh này xây biệt thự, không phải Hoa kiều thì chỉ có thể là dân trộm mộ.

Cô gái kia bị dọa cho giật mình, Phan Tử vội kéo chú Ba: “Lão Ba, ông cũng lớn tuổi rồi, đừng có kích động như thế chứ”, rồi quay về phía cô gái kia nói: “Không có gì đâu, chẳng qua lão Ba nhà tôi cảm thấy chuyện này hơi khó tin thôi.”

Tôi nghe chú Ba rủa thầm một câu, sau đó cười gượng, hỏi: “Ai, chỗ của cô có di tích danh thắng nào không, có chỗ nào phong cảnh đẹp không?”

Cô phục vụ cười khanh khách, đột ngột hạ giọng: “Các vị trông không giống như đến đây chơi, không chừng là tới đồ đầu?”

Thấy chúng tôi chết lặng, cô ngồi xuống cạnh chúng tôi: “Thực tình mà nói thì người ngoài tới đây ai chẳng có mục đích đồ đầu. Nếu các vị đến đây chỉ để tham quan du lịch mà mang theo hành trang chất đầy một xe thì chẳng phải là quá rườm rà hay sao?”

Chú Ba nhìn tôi, rồi quay sang rót cho cô gái kia một chén rượu: "Nói vậy, không lẽ cô cũng là dân trong nghề?"

"Ôi, tôi nào có phải, chỉ được nghe ông nội kể lại thôi. Mấy năm gần đây có rất nhiều dân trộm mộ tìm đến nơi này, mò được không ít đồ tốt, nhưng ông nội tôi nói thứ thực sự quý giá vẫn còn ẩn sâu phía trong. Nơi đó là một ngôi mộ của thần tiên, bên trong không chỉ có vàng bạc châu báu; những thứ kia mà đem so với bảo bối của thần tiên thì chỉ đáng vứt đi."

Chú Ba cảm thấy vô cùng thú vị: "Vậy là ông nội cô đã vào tận nơi?"

Cô gái kia mỉm cười: "Không, ông nội tôi cũng chỉ nghe lại từ ông nội mình, truyền thuyết này không biết đã có từ bao giờ. Nghe nói vị thần tiên kia là do Ngọc Hoàng đại đế phái xuống, biến thành một Đại tướng quân giúp Hoàng đế đương thời đánh giặc. Khi công danh viên mãn ngài bay về trời, thân thể cùng với những bảo khí ngài dùng khi đánh giặc được chôn cùng một chỗ. Huyệt mộ kia còn đẹp hơn cả của Hoàng đế, bằng không sao gọi là thần tiên được."

"Nếu thế thì hẳn là có rất nhiều người đi tìm ngôi mộ này?" Chú Ba sốt ruột hỏi: "Đã có ai tìm thấy chưa?"

"Ai, ông không biết sao, bây giờ nơi đó đã không vào được nữa rồi. Năm ngoái núi ấy sạt lở, nơi đó cũng sụp xuống, ông đoán xem lộ ra cái gì?"

"Chẳng phải là một cái đỉnh sao." Bàn Khuê mở miệng.

"Đúng là có một cái đỉnh, nhưng đã sớm bị người ta lấy đi rồi. Tôi nói cho ngài biết, ngài đừng nói lại cho ai khác nhé", cô gái nhấp một ngụm bia rồi nói: "Nơi đó lộ ra hơn một trăm đầu người!"

-----oOo-----

Chương 8: Sơn cốc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chú Ba nhíu mày: “Chỉ có đầu người, không có thân?”

Cô gái nói: “Đúng vậy, ông nói xem có dễ sợ không? Từ khi chỗ kia sạt lở thì không còn đường để đi nữa, con la cũng không vào được. Các vị muốn đến chỗ nào chỉ có thể đi bộ từng bước, tôi thấy cho dù có đến tận nơi cũng đành trơ mắt mà nhìn thôi. Trước đây đã có vài nhóm người tới chỗ kia, họ thấy ngọn núi sạt lở thì chỉ biết lắc đầu ngán ngẩm.”

Chú Ba liếc nhìn Muộn Du Bình, thấy bộ dạng hẩn uể oải không chút phản ứng, liền hỏi cô phục vụ: “Trước khi núi kia sụp xuống hẳn là có người đi vào?”

“Có thì cũng có, nhưng tôi thấy bọn họ đi vào vài ngày, cuối cùng lại trắng tay đi ra. Khi đến thì vui vẻ phấn khởi, khi trở ra thì quần áo lôi thôi nhếch nhác như ăn mày, thối chết đi được, ông nội tôi nói hình như bọn họ ngay cả mộ ở đâu cũng chưa tìm ra. Sao nào, các vị vẫn muốn đi thử vận may ư?”

“Cô nói gì vậy, đã đến đây thì dĩ nhiên phải tới xem, bằng không uổng một chuyến đi.” Chú Ba cười ha hả, cũng không nói thêm gì nữa.

Đợi cô phục vụ vào bếp mang đồ ăn lên cho chúng tôi, Phan Tử liền mở lời: “Xem ra ngôi mộ chúng ta muốn tìm đúng là nằm ở nơi đó, nhưng theo lời cô ta thì e rằng một xe hành trang của chúng ta rất khó chở vào trong núi.”

“Mang hay không mang theo hành trang đều có dấu pháp tương ứng. Mộ thời Chiến Quốc thường là một hố đất trên dưới đều thẳng đứng, không có mộ thất, không biết ngôi mộ này có giống như vậy không. Chúng ta còn phải đến tận nơi xem mộ này lớn đến chừng nào, chôn sâu chừng nào, chỉ sợ nó khác xa với những ngôi mộ chúng ta từng đào. Hãy xem những đầu người lộ ra trên ngọn núi kia, có thể nói nó chính là hố đầu quỷ mà ông tổ chúng ta từng nhắc tới; nơi đó trước đây chắc chắn là những hố bồi táng.” Chú Ba trải bản đồ, đưa ngón tay khoanh một vòng tròn: “Mọi người xem đi, chính là vị trí này, nơi này tính ra thì còn cách mộ chính rất xa. Những người từng đến đây nếu dựa theo phương pháp tầm long điểm huyết, nhất định đi đến chỗ này là phải dừng lại. Chỗ này là “đầu rồng”, theo lẽ thường mộ phải nằm ngay phía dưới. Nhưng mọi người xem, đi tiếp vào trong sẽ thấy đây là một cái hang hồ lô, ai chưa vào căn bản không thể biết bên trong còn có một động tiên, đây mới thực

sự là “đầu rồng”. Người thiết kế ra ngôi mộ này nhất định cực kỳ am hiểu thuật tầm long điểm huyết, đã tạo sẵn một cái bẫy ở đây cho bọn họ chui vào. Nếu tôi đoán không lầm thì phía dưới “đầu rồng” giả này là một nấm mộ giả cơ quan trùng trùng!” Chú Ba thấy chúng tôi nghe đến nhập thần mới đắc ý nói tiếp: “Nếu không có tấm bản đồ này thì dẫu là ông tổ của chúng ta tới đây không chừng cũng dính trấu. Ngày mai chúng ta chỉ đem theo những thứ thật thiết yếu, trang bị gọn gàng mà lâm trận, trước tiên cứ dò đường cái đã. Nếu thực sự không ổn, chúng ta hẵng trở về bàn bạc thêm.”

Chúng tôi đều gật đầu khen phải, uống thêm vài chén rượu rồi trở về phòng.

Tiếp đó là màn tháo dỡ hành trang, thời này dĩ nhiên không còn dùng loại xẻng Lạc Dương truyền thống. Chú Ba lấy ra một cái xẻng khảo cổ, loại xẻng này dùng ống thép làm cán, cứ gắn từng khúc từng khúc, muốn dài bao nhiêu thì nối thêm chừng ấy cái ống thép, so với xẻng Lạc Dương cán gỗ thì gọn gàng hơn. Mộ thời Chiến Quốc độ sâu đều từ mười mét trở xuống, cho nên không thể bỏ sót lại được. Sau khi gom hết ống thép lại, chúng tôi nhất trí mỗi người mang mười ống và một lưỡi xẻng. Phan Tử có đem theo một khẩu súng lục, bình thường buộc kỹ trong bao da, giờ cũng đã lấy ra. Khẩu súng này so với khẩu súng hai nòng mua ở chợ đen thì ngắn hơn rất nhiều, nếu giấu trong quần áo thì người khác không sao nhìn ra được. Phan Tử đem vài thứ lật vặt cộng thêm mấy băng đạn nhét hết vào ba lô của mình. Chú Ba nói xuống dưới đó rồi nếu dùng súng hai nòng thì muốn xoay người cũng không xoay nổi, khẩu súng lục của Phan Tử tiện dụng hơn. Tôi chuẩn bị máy ảnh kỹ thuật số, một cái bay xây, nghĩ đi nghĩ lại cũng không cần mang theo thứ gì nữa, vì dù sao tôi cũng chỉ là một thổ phu tử mới vào nghề.

(xẻng Lạc Dương cho đến bây giờ đã chia làm hai loại: Một là loại xẻng truyền thống có cán ngắn bằng gỗ, hai là loại xẻng cải tiến, lưỡi vẫn giữ nguyên nhưng phần cán bao gồm nhiều ống thép có rãnh xoáy, muốn nối dài bao nhiêu tùy ý)

Qua một đêm yên ắng, một ngày tàu xe mệt mỏi, tôi ngủ một mạch không biết bao lâu, đến khi tỉnh lại đã thấy các khớp xương mềm nhũn. Chúng tôi vội vàng ăn bữa sáng, mang theo một ít lương khô rồi lên đường. Cô gái kia cũng thật nhiệt tình, gọi một thằng nhóc trong làng đi trước dẫn đường. Mất hai giờ leo sơn đạo, thằng nhóc trần như nhộng kia

mới chỉ tay về phía trước: “Ồ đằng kia kìa.” Tôi nhìn theo, quả nhiên thấy rõ ngọn núi phía trước bị sạt lở, hiện giờ chúng tôi đang đứng trong một khe cạn nằm giữa hai ngọn núi. Khe núi này rất dài, vào mùa mưa có lẽ sẽ biến thành một nhánh sông; nhưng hiện giờ đã bị đất đá phủ kín, vả lại mấy tháng gần đây trời cũng khô hạn, thành ra ở giữa lại trở ra một khe cạn.

Hai mặt của ngọn núi này đều dốc đứng, tuyệt đối không thể vượt qua, mà con sông phía trước cũng bị một tảng đá lớn xuống từ trên núi lấp kín.

Tôi xoa xoa đầu thẳng nhóc trần như nhộng, nói với nó: “Về nhà chơi đi, cho anh gửi lời cảm ơn chị em.”

Thẳng nhóc xòe tay ra: “Mau đưa 50 đồng”

Tôi chờ người, thẳng nhóc cũng không nói thêm lời nào, chỉ nhìn tôi chăm chăm rồi ngoắc ngoắc tay. Tôi hỏi, 50 đồng gì mới được chứ?

Chú Ba cười ha hả, lấy luôn tờ 100 đưa cho nó, nó giật vội rồi chạy vụt đi mất.

Đến đây tôi mới bừng tỉnh, cười cười: “Bây giờ trẻ con trong núi cũng thật ranh ma.”

“Nhân vi điều tử –” Đại Khuê lẩm bẩm, Phan Tử mới đá hấn một cái: “Dốt ạ! Vi điều tử cái đầu anh, cỡ như anh thì vi kê tử luôn đi cho xong.”

(*) Có câu “Nhân vi tài tử, điều vi thực vong” (Người chết vì tiền, chim chết vì ăn), Đại Khuê nghe lóm rồi nhắc lại cũng không xong, mới thành “nhân vi điều tử” aka người chết vì chim, đến Phan Tử thì biến tấu thành chết vì con gà =))

Chúng tôi không nhiều lời nữa, bắt đầu xuất phát. Tảng đá này không quá lớn, chẳng bao lâu chúng tôi đã leo qua. Không kinh khủng như cô gái kia đã tả, cũng không thấy những cái đầu người cô nói, phía sau sườn núi sạt lở chỉ thấy một hẻm núi. Dù là mặt sau núi nhưng nơi nơi đều là cây cối xanh tươi, nhìn ra xa còn thấy một cánh rừng rậm rạp, cũng không biết hệ sinh thái nơi đây đã hình thành như thế nào.

Lúc này chúng tôi nhìn xuống khe sâu phía dưới sườn núi sạt lở, chợt

thấy một lão già đang múc nước. Tôi nhìn kĩ, mẹ nó, kia chẳng phải là cái gã chết tiệt dẫn chúng tôi vào động hôm trước đó sao? Lão già kia bất ngờ thấy chúng tôi, sợ đến nỗi suýt nữa rơi tòm xuống khe, sau đó cuống quýt bỏ chạy. Phan Tử cười mắng, cho người chạy đây, rồi rút súng lục bắn trúng khoanh đất cát ngay phía trước lão già. Lão già bị dọa cho nhảy dựng, lại quay đầu chạy, Phan Tử liền bắn liên tiếp ba phát, mỗi phát đều trúng ngay vết chân của gã. Lão già kia cũng coi như thông minh, vừa thấy đối phương đem mình ra làm trò đùa đã biết mình chạy không thoát, mới “bịch” một cái quỳ rạp xuống đất.

Chúng tôi chạy xuống sườn núi, lão già kia vội dập đầu lạy: “Gia gia tha mạng, lão già này thực sự là bất đắc dĩ mới phải gạt các vị gia gia. Không ngờ bản lĩnh của các vị gia gia lại không kém gì thần tiên, tôi đúng là có mắt mà không thấy Thái Sơn!”

Dứt lời nước mắt nước mũi đã tuôn ào ào. Chú Ba hỏi hần: “Sao cơ, tôi thấy ông khí lực đầy đủ, bất đắc dĩ cái quái gì chứ?”

“Không dám gạt các vị, tôi thật sự có bệnh trong người. Nhìn bề ngoài thì tôi có vẻ cường tráng thế này thôi, kỳ thực mỗi ngày đều phải uống một đồng thuốc. Ông xem, tôi đang múc nước sắc thuốc đây này.” Gã chỉ chỉ ống nước bên cạnh.

“Tôi hỏi lão quý nhà ông, tại sao lúc ở trong động ông nhóang cái đã lặn mất tăm mất tích?”

“Tôi nói thật, các vị gia gia sẽ không giết tôi chứ? Lão quý kia ngó chúng tôi.

“Yên tâm, giờ đang là xã hội pháp chế”, chú Ba nói: “Thành thực thì khoan dung, chống đối thì nghiêm trị.”

“Rồi rồi, để tôi nói thật”, lão già kia nói, “Kỳ thực chuyện này cũng không có gì ghê gớm, các vị trông động kia giống như tron tru thẳng tắp, nhưng thực ra trên nóc lại có vô số kẽ hở. Mấy kẽ hở này đều ở vào những chỗ kín đáo, nếu không chủ tâm đi tìm thì căn bản không sao phát hiện ra được. Tôi chẳng qua chỉ thừa dịp các vị không chú ý mà chui vào một kẽ hở thôi. Chờ con thuyền chở các vị đi qua thì tôi lại chui ra, Lư Đản Đản nghe tiếng huýt sáo của tôi sẽ kéo một cái chậu gỗ lại, tôi cứ thế bơi ra ngoài. Sau khi xong việc, Lỗ lão nhị chèo thuyền kia sẽ chia

phần cho tôi, kỳ thực phần của tôi cũng không nhiều.” Lão đột nhiên nhớ ra chuyện gì: “Phải rồi, Lỗ lão nhị đâu? Xem ra lão ta đã bại trong tay các vị rồi.”

Phan Tử đưa tay chặt ngang cổ: “Đã tiễn hẩn đi rồi.”

Lão già kia ngẩn ngơ một hồi rồi vỗ đùi: “Chết rồi cũng tốt, kỳ thực tôi đâu có muốn làm chuyện đó. Chẳng qua Lỗ lão nhị kia nói nếu tôi không làm nữa thì sẽ tố giác tôi, các vị xem, tôi cũng ở vào thế bất đắc dĩ, các vị hãy bỏ qua cho tôi đi.”

“Từ giờ ông hãy chấm dứt ngay chuyện đó”, chú Ba nói: “Nhà ông ở đâu, sao lại đến tận đây mức nước?”

“Tôi ở trong kia”, lão già chỉ chỉ một sơn động gần đó: “Ông xem tôi chỉ là một lão già đáng thương, không có ruộng vườn nhà cửa, con lại chết sớm, giờ đây cũng chỉ biết chờ ngày chết mà thôi.”

“Vậy hẩn là ông đã thuộc vùng này như lòng bàn tay rồi. Cũng vừa đúng lúc, muốn chúng tôi bỏ qua cho ông thì được thôi, chỉ cần ông dẫn đường cho chúng tôi đi vào trong kia.” Chú Ba chỉ tay vào cánh rừng rậm, lão già tức khắc sợ đến tái mặt: “Các vị gia gia, thì ra các vị đến đây đồ đầu! Cái đầu kia không thể đồ được, trong đó có yêu quái!”

Tôi vừa nghe đã thấy thú vị, lão già này hẩn là biết điều gì đó hay ho đây. Chú Ba liền hỏi gã: “Sao cơ, ông gặp qua rồi hả?”

“Ây dà, mấy năm trước tôi cũng dẫn một đoàn người đến đó. Bọn họ nói là đi khảo cổ nhưng tôi nhìn qua là biết dân đồ đầu, có điều nhóm người này không giống những nhóm khác. Những tên trộm vặt kia vừa thấy mộ là đào, còn nhóm này, nói không ngoa chứ phong thái ấy nhìn qua đã biết không phải kẻ tầm thường. Bọn họ không thèm liếc mắt tới những ngôi mộ gần đó mà cứ một mực nói muốn vào trong núi khảo sát. Khi đó trong làng chỉ có mình tôi từng tới chỗ đó, họ liền hào phóng cho tôi mười đồng giấy bạc. Tôi thấy tiền thì không cần đòi co nhiều, đồng ý dẫn nhóm người đó vào rừng. Đi mãi cho đến nơi sâu nhất tôi từng đặt chân đến, bọn họ còn muốn đi tiếp nhưng tôi nhất quyết không chịu, bảo họ dầu có mười đồng giấy bạc cũng không thể mua được cái mạng tôi. Bọn họ hứa cho tôi thêm mười đồng bạc, tôi lại nói có cho thêm một trăm đồng tôi cũng không làm. Bọn họ hết cách mới trở mặt, dí súng vào

đầu đe dọa nên tôi buộc phải tiếp tục dẫn bọn họ đi sâu vào trong.

Gã gã gã đầu, tiếp lời: “Cuối cùng bọn họ nói đã đến nơi rồi, ai nấy đều tỏ ra phấn khởi, dừng lại rà soát đập đập gỗ gỗ một hồi, còn nói cái gì mà “ở ngay phía dưới”. Chúng tôi tìm chỗ cắm trại, tối hôm đó tôi uống hơi nhiều, uống rồi ngủ tít chẳng biết trời trăng gì nữa. Nhưng đến lúc tôi tỉnh lại, ông đoán xem có chuyện gì? Những người đó hoàn toàn biến mất, trong khi vật dụng vẫn còn nguyên mà lửa cũng chưa tắt. Tôi hoảng sợ, chạy khắp nơi kêu gào, nhưng kêu mãi cũng không có ai đáp lời. Tôi đoán đã xảy ra chuyện gì, tự nhủ dù sao bọn họ cũng không có ở đây, mình tốt nhất nên nhân dịp này chuồn đi, thế là nhanh chân bỏ chạy.”

Lão già kia tựa như nhớ lại chuyện gì kinh khủng lắm, nheo nheo cặp mắt: “Mới chạy được vài bước, tôi chợt nghe có tiếng người gọi tôi. Tôi quay đầu lại, thấy một cô gái trong đoàn bọn họ vẫy vẫy tay với mình. Tôi tính mở miệng mắng, sao mới sáng sớm các người đã chạy biến chẳng còn mống nào vậy? Đột nhiên tôi thấy sau lưng cô ta có một gốc đại thụ hình dạng cổ quái. Nhìn lên tán cây còn kinh khủng hơn, tôi thấy trên cây treo đầy người chết, tròng mắt đều lòi ra. Tôi sợ đến mất mật, chạy mất một ngày một đêm mới về tới làng. Ông xem, đó chắc chắn là một thụ yêu, nếu không phải từ nhỏ đến lớn lão đây đều ăn thịt người chết thì nhất định cũng bị con yêu quái này hút mất hồn phách.”

Chú Ba thở ra một hơi: “Ông quả nhiên đã từng ăn thịt người chết!” Sau đó phẩy tay. Phan Tử hiểu ý, đem trói thừng cha này lại. Có gã dẫn đường, chúng tôi có thể biết nhiều chuyện hay ho đây.

Lão già này cho một trăm đồng mà không chịu, cũng chẳng còn cách nào khác. Theo lời gã nói thì đến phải mất một ngày mới đến nơi, Đại Khuê liền đi trước mở đường, chúng tôi đều tăng tốc, vừa đi vừa dò bản đồ, hi vọng nhờ vào bản đồ kết hợp với trí nhớ của lão già kia có thể đến đó trước khi trời tối. Chúng tôi đi được nửa này, ban đầu còn trò chuyện vui vẻ, về sau nhìn khắp nơi chỉ thấy một màu xanh lục, mắt hoa lên, bắt đầu ngáp ngáp ngáp dài, buồn ngủ không chịu được. Bỗng nhiên lão già kia đứng lại không chịu đi nữa. Phan Tử quát: “Ông lại giờ trò gì đây?”

Lão già nhìn vào bụi cây bên đường, giọng nói run run: “Kia ~~~ là ~~~ cái gì vậy?”

Chúng tôi quay đầu nhìn về hướng đó, chỉ thấy trong bụi rậm có thứ gì nhấp nháy, thì ra là một cái điện thoại di động.

-----oOo-----

Chương 9: Cổ mộ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Tiểu Phong Hoa

Beta: Thanh Du

Chiếc di động kia hẳn là mới bỏ lại chưa lâu, tôi vừa nhặt lên liền thấy ngay vệt máu loãng dính trên đó, tức thì có linh cảm không lành: “Xem ra nơi này còn một nhóm khác, hơn nữa hình như có người bị thương. Điện thoại làm sao từ trên trời rơi xuống được?”

Tôi mở nắp máy, trên màn hình có mấy dãy số liên nhau đều là số điện thoại ngoại quốc, ngoài ra cũng không thu được thêm thông tin gì. Chú Ba nói: “Dù thế nào chúng ta cũng không thể đi tìm họ, trước mắt cứ lên đường đã.” Tôi xem xét bốn phía chẳng có chút manh mối, đành phải mở đường tiếp tục đi. Tuy vậy, giữa vùng hoang sơn dã lĩnh lại bắt gặp một thứ đồ từ thế giới văn minh vẫn cảm thấy thật khó tưởng tượng. Tôi lên tiếng hỏi lão già kia, ngoài chúng tôi ra có ai khác tiến vào khu rừng này hay không.

Lão cười hề hề đáp: “Cách đây hai tuần có một toán khoảng trên mười người, đến nay vẫn chưa thấy trở ra. Nơi đây rất nguy hiểm, các vị, giờ quay lại vẫn còn kịp đó.”

“Cứ cho là có yêu ma quỷ quái thì đã sao?” Đại Khuê nói “Nói cho ông biết, cương thi ngàn năm gặp anh chàng này của chúng tôi còn phải phục xuống dập đầu, có hẳn ở đây thì yêu quái nhằm nhò gì, đúng không?” Hẳn hỏi Muộn Du Bình, Muộn Du Bình không có chút phản ứng, như thể xem lời hẳn nói là không khí vậy. Đại Khuê như đụng phải gai, bực tức cũng chẳng làm gì được.

Chúng tôi lặng lẽ đi tiếp. Chưa đến bốn giờ chiều mà đất trời đã tối tăm mù mịt, rốt cuộc cũng đến nơi cần đến.

Thứ đầu tiên đập vào mắt là mười mấy chiếc lều trại quân dụng hầu như còn nguyên vẹn. Đây là loại lều chất lượng cực kỳ tốt, tuy trên nóc phủ đầy lá rụng đang mục nát nhưng bên trong khô ráo sạch sẽ, ngoài ra còn có không ít vật dụng thông thường. Chúng tôi cứ tùy tiện xem xét, xung quanh rải rác vô số vũ khí quân trang nhưng hoàn toàn không có thi thể, ông già kia chưa hẳn đã nói dối.

Thậm chí chúng tôi còn tìm được cả một chiếc máy phát điện cùng mấy ống đựng xăng, tuy động cơ đã được tra dầu nhưng phần lớn linh kiện đều rơi vào tình trạng rỉ sét. Bàn Khuê thử khởi động thì không có chút động tĩnh gì, chỉ có xăng vẫn ok. Tôi thử lật đi lật lại, phát hiện ra tất cả đồ đạc đều bị xé nhãn, ngay cả nhãn hiệu lều trại và ba lô của bọn họ cũng trống trơn, thật là kỳ quái. Có vẻ như, những người này một mực không muốn kẻ khác lần ra lai lịch của họ.

Chúng tôi ở lại doanh địa đó nhóm lửa rồi ăn qua quýt một bữa cơm chiều. Lão già vừa ăn vừa mắt la mày lét cảnh nhìn bốn phía như thể sợ yêu quái sẽ đột nhiên xông vào mà treo cổ lão lên vậy. Mấy thứ đồ ăn đóng hộp, thực lòng mà nói vô cùng khó nuốt, tôi hầu như chỉ uống vài ngụm nước cho qua bữa.

Muộn Du Bình vừa ăn vừa xem bản đồ, hắn chỉ vào một địa điểm có vẽ hình mặt hồ ly quái dị trên đó: “Hiện giờ chắc chắn chúng ta đang ở đây.”

Sau khi chúng tôi đã nhìn rõ, hắn nói tiếp: “Chỗ này là nơi cúng tế, phía dưới hắn là đài cúng tế. Những đồ bồi táng có lẽ ở ngay đây thôi.”

Chú Ba ngồi xôm trên mặt đất vốc một nắm đất đưa lên mũi ngửi qua, lắc đầu rồi tiến vài bước, lại xem xét rồi nói: “Chôn sâu quá, lấy xẻng cắm xuống thử xem.”

Chúng tôi lấy ống thép có rãnh xoáy ra lắp lưỡi xẻng vào, chú Ba lấy chân vạch mấy vệt trên mặt đất đánh dấu vị trí cần đào. Đại Khuê đầu tiên cố định đầu xẻng, sau đó lấy búa cán ngấn gỗ lên, xẻng bắt đầu lún sâu xuống đất. Chú Ba đặt một bàn tay lên cán xẻng để cảm nhận tình

hình bên dưới. Khi gõ đến ống thứ mười ba, chú đột nhiên nói: “Đủ rồi!”

Chúng tôi rút dần từng khúc từng khúc cán xẻng, cuối cùng cũng lấy được một ít đất. Đại Khuê tháo lưỡi xẻng ra mang đến gần đồng lửa cho chúng tôi nhìn rõ. Tôi và chú Ba vừa thấy, tức thì mặt mũi đều tái đi, ngay cả Muộn Du Bình cũng “a” lên một tiếng. Hóa ra thứ đất kia giống như thấm đẫm máu, giờ đang tí tách rỉ ra thứ chất lỏng y hệt máu tươi.

Chú Ba ngửi (*) thử rồi nhú mày. Tôi và chú Ba đã từng xem qua ghi chép về huyết thi, nhưng tình hình cụ thể thế nào, chỉ dựa vào bút ký của ông nội tôi thì không thể suy đoán được một cách chuẩn xác. Nhưng có một điều chắc chắn, nếu bùn đất ngấm máu thế kia thì dưới mộ chắc chắn đầy những bất trắc.

(*) Người ta dùng xẻng sắt xiên xuống đất rồi ngửi các thứ mùi để xác định thành phần đất, còn xẻng Lạc Dương khi xiên xuống mang đất lên chỉ cần dùng mắt cũng đủ quan sát được các thành phần thổ nhưỡng. Do chất đất ở đây quá bất thường nên mới phải ngửi, còn cơ bản, ở đây vẫn dùng xẻng Lạc Dương.

Tôi nhìn chú Ba chờ xem chú quyết định thế nào. Chú ngẫm nghĩ một hồi, châm một điếu thuốc rồi nói: “Mặc kệ đi, cứ đào ra rồi tính.”

Bên kia, Phan Tử và Đại Khuê cũng không ngừng tay, Đại Khuê sục xẻng xuống mấy lần đều đưa lưỡi xẻng cho chú Ba. Chú Ba ngửi thử từng lưỡi một, sau đó dùng bay nối liền những điềm cắm xẻng vào nhau. Tôi đứng nhìn họ bận rộn định vị, cuối cùng trên mặt đất dần hiện ra hình dạng sơ lược của cỗ mộ.

Dò tìm vị trí mộ huyết là kiến thức cơ bản của dân trộm mộ, có thể nói, đồ hình trên mặt đất thế nào, mộ bên dưới chắc chắn giống y như vậy, rất ít người tính toán sai, nhưng tôi xem qua cấu trúc này âm thầm cảm thấy có điều không ổn. Hầu như toàn bộ cỗ mộ thời Chiến quốc không có địa cung, nhưng lăng mộ bên dưới này rõ ràng là có, hơn nữa nóc mộ còn xây bằng gạch, không bình thường chút nào.

Chú Ba đưa mấy ngón tay tỉ mỉ đo đạc, cuối cùng chỉ vào vị trí hạ quan tài vừa xác định được, nói: “Bên dưới đã là đỉnh mộ, không thể đâm xẻng xuống được nữa, thôi thì chỉ xác định được vị trí đại khái. Cái địa cung này rất quái, ta chẳng có tí kiến thức nào cả, đành dựa theo cỗ mộ

thời Tống, đào vào từ tường hậu. Nếu không được còn tìm cách khác, nhanh tay nhanh chân lên một chút!”

Mấy người chú Ba đã đi đào hầm trộm mộ dễ đến mười mấy năm, tốc độ như điện, mấy lưỡi xẻng nhấc lên hạ xuống như gió cuốn, trong chốc lát đã đào được cái động sâu tầm bảy tám mét. Đây vốn là vùng hoang dã, đất đai chẳng phải của ai, chúng tôi cứ thế xúc bùn ra. Lát sau đã nghe Đại Khuê gào lên phía bên dưới: “Quá chuẩn!”

Hang Đại Khuê đào rất lớn, gần như thủng hẳn một mảng tường mộ. Chúng tôi bật đèn mở soi vào bên trong, Muộn Du Bình thấy Đại Khuê tay chân khua loạn vào vách tường vội vã ngăn lại: “Đừng có chạm vào cái gì hết!”. Ánh mắt Muộn Du Bình sắc như dao tức khắc khiến Đại Khuê sợ đến nhảy dựng lên.

Hắn vươn hai ngón tay đặt lên mặt tường, chậm rãi lần theo từng kẽ gạch, một lúc lâu sau mới dừng lại mà nói: “Nơi này có tường kép chống trộm. Muốn trộm, phải lôi từng viên gạch ra. Không thể đẩy vào, phá lại càng không được.”

Phan Tử sờ sờ tường, thốt lên: “Sao có thể như thế được, ngay cả kẻ hở cũng không có? Thế này thì lôi gạch ra kiểu gì?”

Muộn Du Bình cẩn thận quan sát một lúc, hắn chạm vào một viên gạch, đột ngột tăng lực trên tay rút viên gạch đó ra khỏi vách tường. Gạch xây chắc chắn như vậy, chỉ dùng tay không mà rút cả viên gạch, chẳng hiểu hắn phải dùng đến bao nhiêu sức lực nữa. Hai ngón tay của hắn quả nhiên không tầm thường chút nào.

Hắn cẩn thận đặt viên gạch xuống đất, chỉ vào mặt sau. Chúng tôi chụm đầu vào nhìn, trông thấy rõ ràng một lớp sáp đỏ sậm.

“Những lớp tường này khi xây đều sử dụng a-xít, khi phá tường, chỉ cần chúng ta mạnh tay một chút, thứ a-xít này sẽ bắn vào người đến cháy thịt cháy da.”

Tôi nuốt nước bọt, đột nhiên nghĩ tới con quái vật tướt da mà ông nội đã nhìn thấy. Không lẽ đó không phải huyết thi, mà chính là ông cố bị đổ a-xít lên người? Không lẽ những phát súng mà ông nội bắn, chính là bắn vào ông cố?

Muộn Du Bình bảo Bàn Khuê đào một cái hố nhỏ sâu chừng năm thước rồi lấy trong túi ra một đầu kim tiêm cùng ống nhựa dẻo, cắm kim vào ống sau đó đem thả đầu kia vào hố. Phan Tử thổi ống giữ lửa (1) đốt đỏ đầu kim lên, Muộn Du Bình cẩn thận cắm ngập đầu kim vào lớp sáp trên tường. Ngay lập tức, a-xít đỏ rục theo đường ống chảy xuống hố đã được đào sẵn.

Không bao lâu, lớp sáp đỏ đã chuyển sang màu trắng toát, hình như còn có thứ gì đó lấp lánh. Muộn Du Bình gật gật đầu: “Được rồi.” Chúng tôi tức thì bắt tay vào đào. Chẳng mấy chốc, một hang động đủ cho một người chui qua đã hiện ra trên vách tường. Chú Ba thổi lửa soi vào động, theo ánh lửa mà quan sát bên trong.

Chúng tôi tiến vào từ hướng Bắc, vừa đi vừa nhìn ngó xung quanh. Trên mặt đất lát bằng toàn những phiến đá tảng, bên trên khắc chi chít văn tự cổ đại. Những phiến đá này đều được sắp xếp theo phương vị bát quái, bên ngoài là tảng to, càng vào bên trong càng nhỏ. Bốn phía huyệt mộ là tám ngọn Trường minh đăng(2), tất nhiên đều đã tắt ngóm từ lâu. Giữa huyệt bày một chiếc đỉnh vuông bốn chân, trên có biểu tượng mặt trăng, mặt trời và các vì sao. Phía Nam mộ thất, ngay hướng đối diện chúng tôi đặt một quan tài đá. Phía sau quan tài là một lối đi, hình như là hướng xuống dưới, không rõ nó dẫn đến nơi quái quỷ nào nữa.

Chú Ba bước tới nghe ngóng thăm dò, sau đó vẫy vẫy tay, chúng tôi lần lượt từng người chui vào.

Chú nhìn những văn tự chằng chịt trên mặt đất, quay sang hỏi Muộn Du Bình: “Tiểu Ca, cậu xem những chữ này, liệu có luận ra được nơi đây mai táng người nào không?”

Muộn Du Bình lắc đầu không nói gì.

Chúng tôi châm lửa thắp vào Trường minh đăng, cả mộ thất tức khắc sáng bừng lên. Tôi lại liên tưởng đến con quái vật trong bút ký của ông nội, hình như...ông còn nhiều lần nhắc đến việc nghe thấy tiếng cười kèng kặc, nghĩ đến đây tôi bất giác sợ run lên. Phan Tử bước đến gần cái đỉnh, nghiêng đầu ngó vào xem có gì bên trong. Đột nhiên, hân hô lên một tiếng: “Lão Ba, ở đây có báu vật!”

Chúng tôi đều tiến lên xem, thấy ngay một cái xác không đầu khô quắt, quần áo đã rửa nát hết, trên người nó có vài món trang sức bằng ngọc. Gã Phan Tử làm ầu không thềm nể mặt người chết, thẳng tay giật khối ngọc xuống.

“Chắc đây là thân thể của người theo bồi táng ở thế giới bên kia. Họ chặt đầu tế trời, sau đó mang xác đến đây tế người. Kẻ này có lẽ là tù binh, thân phận nô lệ làm sao có được thứ trang sức kia.”

Phan Tử đột ngột co chân nhảy vào trong đỉnh để mò mẫm thêm bảo vật, Muộn Du Bình muốn ngăn cũng không kịp, chỉ còn biết quay đầu lại cảnh giác nhìn chiếc quan tài đá, cũng may nó vẫn im lìm không có động tĩnh gì. Chú Ba quát loạn: “Thằng kia, đỉnh này là đồ đựng tế phẩm người ta dùng để cúng bái cho tổ tiên, cái thằng oắt nhà mày muốn thành tế phẩm hay sao?!”

Phan Tử cười ha hả: “Lão Ba, tôi đây đâu phải Đại Khuê, đừng có dọa tôi.” Hấn lấy thêm một cái bình ngọc lớn: “Ông nhìn đi, toàn những thứ thượng hạng, theo tôi chúng ta đồ quách cái đỉnh này ra xem bên trong còn có những gì...”

“Đừng có làm bậy, mày vác xác ra ngay đi!” Chú Ba nói, lo lắng nhìn sắc mặt Muộn Du Bình lúc này đã tái đi, ánh mắt gắt gao dán chặt vào quan tài đá như thể biết chắc sẽ có chuyện chẳng lành.

Đúng lúc đó, tôi chợt nghe một tiếng cười khàn khạch. Tôi quay đầu, xương sống một đợt gai lạnh. Tiếng cười kia không phát ra từ quan tài, mà chính là từ Muộn Du Bình vọng lại.

Chú thích

(1) Nguyên văn: Hỏa chiết tử. Bộ dụng cụ lấy lửa thời xưa gồm que đánh lửa, đá lửa và ống giữ lửa. Trong đó ống giữ lửa rất tiện dụng, là một ống đựng môi lửa có thể đem theo bên mình, khi cần có thể rút ra châm lửa hoặc dùng thay cho đuốc thắp sáng. Phương pháp làm ống giữ lửa là lấy dây khoai trắng hoặc tím ngâm trong nước cho nở, vớt ra đập dập, lại ngâm chung thêm với bông vải, bông lau vớt ra đập dập, phơi khô, trộn thêm các loại vật liệu dễ cháy như kali, lưu huỳnh, nhựa thông, long não

ché thành. Xong xuôi bện lại thành dây thừng hoặc buộc thành hình ống dài nén vào ống trúc, châm lửa cho cháy ngùn rồi đậy kín lại, lúc cần dùng rút nắp ra là cháy, rất dễ cháy, là loại vua chúa hoặc nhà có tiền sử dụng. Nhà bình thường có thể dùng các loại giấy cắt thành dạng dài hơn ống trúc, cuộn đều tay, nhét vào trong ống. Sau đó châm lửa, rồi đậy nắp thông gió lại, tàn lửa sẽ được giữ trong ống. Lúc cần dùng bật nắp, thổi nhẹ để lửa cháy lên, khi thổi cần phải có kỹ thuật thì lửa mới cháy lên được.

Đây là mô tả trên baidu, tả ống giữ lửa thời phong kiến, mình nghĩ loại dùng trong truyện là loại có tấm vật liệu dễ cháy, chỉ cần rút nắp ra để tàn lửa âm ỉ trong ống tiếp xúc với oxy là lửa sẽ lập tức bùng lên.

-----oOo-----

Chương 10: Cái bóng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ban đầu tôi còn nghĩ hẳn cố tình hù dọa mình, nhưng nhìn về mặt và xét tính tình vốn có thì lại thấy hẳn không giống dạng người này. Tên Muộn Du Bình kia không ngừng phát ra âm thanh “khành khách”, thế nhưng miệng hẳn lại không hề mấp máy. Bốn người chúng tôi nhìn hẳn, chợt cảm thấy rét run cả người, trong lòng tự nhủ không đến mức xui xẻo như thế chứ. Chẳng lẽ Muộn Du Bình lại là cái bánh tồng siêu bự đến từ địa ngục?

Chú Ba thấy về mặt hẳn đáng sợ như vậy, cầm tay kéo Phan Tử ra ngoài. Đột nhiên, Muộn Du Bình im bật. Thoáng chốc mộ thất yên lặng đến rợn người, không biết đã qua bao lâu, đến khi tôi sắp nhịn không nổi mà hỏi hẳn đã xảy ra chuyện gì, nắp quan tài đột nhiên bật lên rồi hạ xuống, bắt đầu lay động kịch liệt. Sau đó từ trong cỗ quan tài đá phát ra những âm thanh ghê rợn khiến người ta không rét mà run, rất giống với những gì ông nội tôi đã miêu tả trong bút ký, nghe qua khá giống tiếng ếch kêu.

Đại Khuê thấy thế, sợ đến mức ngã dập mông xuống đất. Hai chân tôi mềm nhũn, cảm giác mình cũng sắp ngã bệt ra đến nơi rồi. Chú Ba tôi dù sao cũng từng gặp qua vài chuyện kỳ quái, tuy hai chân đã bắt đầu phát run nhưng vẫn chưa đến mức đứng không vững.

Sau khi Muộn Du Bình nghe được âm thanh ấy, sắc mặt hắn vô cùng khó coi, đột nhiên quỳ rạp xuống đất rồi hướng về phía quan tài nặng nề dập đầu một cái. Chúng tôi trông thấy lập tức làm theo, toàn bộ đều quỳ xuống dập đầu liên tục. Muộn Du Bình ngẩng đầu lên, lại tiếp tục phát ra những âm thanh quái đản, giống như đang đọc câu thần chú gì đó. Chú Ba đồ một thân mồ hôi lạnh, nhỏ giọng nói: “Không phải là hắn đang nói chuyện với nó đấy chứ?”

Rốt cuộc cái quan tài đá kia cũng ngừng rung lắc, Muộn Du Bình dập đầu thêm một cái rồi đứng lên nói với chúng tôi: “Chúng ta phải rời khỏi đây trước khi trời sáng.”

Chú Ba lau mồ hôi, hỏi: “Tiểu Ca, thì ra vừa rồi cậu cò kè mặc cả với lão bánh tồng đó hả?”

Muộn Du Bình khoát tay ra hiệu, ý bảo không nên hỏi: “Đừng đụng tới bất kỳ vật gì trong này, chủ nhân quan tài đá vô cùng lợi hại, nếu dám thó cái gì, dẫu là thần tiên cũng đừng mơ thoát được khỏi đây.”

Phan Tử còn không biết mình vừa gây họa, cười hỏi: “Tôi nói vị Tiểu Ca này, vừa rồi cậu dùng thứ ngoại ngữ gì thế?”

Muộn Du Bình không thèm để ý tới hắn, chỉ chỉ lối đi phía sau quan tài: “Nhẹ nhàng đi qua, tuyệt đối không được đụng vào cái quan tài đá kia!” Chú Ba đã lấy lại bình tĩnh, nói thực có một người như thế bên cạnh, lá gan của chúng tôi cũng lớn hơn rất nhiều. Chính đôn hàng ngũ một chút, chú Ba dẫn đầu, Muộn Du Bình đi sau cùng, chúng tôi mở đèn mở tiến thẳng vào lối ngầm. Lúc đi ngang qua quan tài, cái tên Đại Khuê chết nhất còn dán chặt lưng vào vách tường, cố gắng giữ khoảng cách xa nhất. Điều bộ hắn trông nực cười hết biết, nhưng hiện giờ tôi hoàn toàn không có hứng thú cười nhạo.

Lối ngầm thông vào mộ này hơi dốc xuống dưới, hai bên khắc kín minh văn, còn có một số hình chạm trổ tôi nhìn mà chẳng hiểu gì. Thật ra tôi làm nghề buôn đồ cổ với bản photo sách cổ, đương nhiên có nghiên cứu một chút về lĩnh vực này, cho nên cũng đọc được mấy từ.

(*) Minh văn là những chữ chìm thường được khắc trên bia, trên đồ đồng.

Nhưng nói thì nói thế, chứ tôi có dịch được tất tậ những chữ khắc hai bên lối ngòm này thì cũng khó mà hiểu được ý tứ bên trong, bởi vì đám văn tự này không có dấu chấm dấu phẩy gì cả. Cách nói chuyện của cổ nhân vô cùng giản lược, hơn nữa lại còn dùng rất nhiều lối chơi chữ, nói thí dụ như từ “Nhiên”. Tôi còn nhớ có một câu chuyện như thế này: Vua nước Tề hỏi quân sư của mình một vấn đề, vị quân sư kia gật đầu cười một tiếng, đáp: “Nhiên.” Vị vua kia trở về suy nghĩ mãi từ ‘nhiên’ rất cuộc là đồng ý hay phản đối, kết quả là vất vả lâu ngày sinh ra bệnh tật, lúc hấp hối gọi quân sư đến và nói ra suy nghĩ của mình, hỏi lúc ấy ý của quân sư có phải là như thế không. Quân sư cười ha hả một tiếng: “Nhiên.” Vị vua kia tức khắc tắt thở.

Chú Ba vừa đi vừa cẩn thận dò xét, mỗi bước đều tốn rất nhiều thời gian. Ánh sáng phát ra từ đèn mỏ không mạnh, phía trước tối đen như mực, phía sau cũng thế, cảm giác lúc này cũng mịt mờ y như đang ở trong cái động nước kia vậy, thật sự rất khó chịu. Đi chừng nửa giờ, địa đạo bắt đầu hướng lên trên, tôi đoán đã đi được nửa đường rồi. Đúng lúc này chợt có một đạo động cắt ngang, chú Ba thấy vậy không khỏi cả kinh. Chú ấy sợ nhất là người khác nhanh chân đến trước mình, vội vàng vòng qua xem xét.

Nhất định là đạo động này được đào cách đây không lâu, các vết đào xới còn rất mới. Tôi hỏi chú Ba: “Lão già kia nói hai tuần trước cũng có một đám người vào sơn cốc này, có phải là do họ đào không nhỉ?”

“Chú cũng chẳng biết nữa, có điều cái động này đào rất vội vàng, nhìn không giống đào để đi vào, mà là đào để đi ra! E là chúng ta bị kẻ khác nâng tay trên rồi.”

“Đừng nhụt chí, lão Ba. Nếu bọn họ tìm được báu vật thì nhất định sẽ ra ngoài bằng đường cũ, đường này lại đào đường mới, xem chừng đã xảy ra chuyện chẳng lành. Tôi nghĩ bảo bối vẫn còn nguyên chỗ cũ thôi.” Phan Tử an ừ.

Chú Ba gật đầu. Mọi người lại tiếp tục đi, đã có người thế mạng cho mình rồi, chúng tôi cũng chẳng cần lè mè làm gì nữa.

Mọi người đều tăng tốc, đi thêm chừng 15 phút nữa thì chúng tôi đến một hành lang gấp khúc gồ ghề, rộng gấp đôi so với đoạn chúng tôi đi

hồi nãy, trang sức cũng tinh tế hơn hẳn, xem ra đây đúng là khu mộ chính. Cuối hành lang gấp khúc này là một cánh cửa khổng lồ bằng ngọc trong suốt đang rộng mở, hình như nó được người bên trong mở ra. Bên cạnh hai cánh cửa ngọc có hai pho tượng quỷ đôi, một cầm quỷ trảo, một cầm con ấn trong tay. Cả hai đều được sơn màu đen nhánh.

Chú Ba kiểm tra cánh cửa ngọc một chút, phát hiện cơ quan của nó đã bị phá hư hết. Chúng tôi lách qua khe cửa đi vào, không gian bên trong rất lớn, hơn nữa lại đen nhánh một màu, nguồn sáng phát ra từ đèn nhỏ không đủ để bao quát toàn bộ.

Nhưng chúng tôi cũng có thể nhìn được những nét cơ bản rồi, đây chắc là mộ chính. Phan Tử cầm đèn nhỏ soi tới soi lui, kêu lên một tiếng: “Hả, sao lại có nhiều quan tài thế này?”

Trong tình trạng thiếu sáng, muốn thấy rõ những vật trong mộ là vô cùng khó khăn. Tôi quét mắt qua hướng đó, thấy ngay chính giữa mộ thất đặt rất nhiều quan tài đá, hơn nữa chỉ cần nhìn thoáng qua cũng nhận ra dường như chúng được xếp theo một thứ tự nào đó, nhưng không phải là xếp chính tề theo hàng. Trên đỉnh mộ thất là một bức bích họa lớn, bốn phía đặt những phiến đá vuông vức khắc chi chít các ký tự. Tôi đặt đèn nhỏ xuống một bên, Phan Tử cũng đặt đèn nhỏ của hắn chéo với tôi, soi qua, chúng tôi thấy bên cạnh mộ thất còn có hai nhĩ thất.

Tôi và chú Ba đi tới bên cạnh chiếc quan tài thứ nhất, đốt đuốc, đăng cấp chiếc quan tài này hoàn toàn khác biệt so với cái mà chúng tôi mới nhìn qua trước khi xuống đạo động. Phía trên nó khắc đầy minh văn, tôi nhìn qua, không ngờ có thể hiểu được chút ít!

Những văn tự phía trên ghi chép lại chuyện về chủ nhân quan tài đá lúc sinh thời. Thì ra chủ nhân của ngôi mộ này là một chư hầu của nước Lỗ, người này trời sinh có ấn quý, có thể mượn âm binh của Địa phủ, cho nên bách chiến bách thắng, được Lỗ quốc công phong làm Lỗ Thương Vương. Đến một ngày nọ, hắn đột nhiên cầu kiến Lỗ quốc công, nói rằng mình đã nhiều lần mượn binh Địa phủ, hiện tại chỗ Diêm Vương có một tiểu quỷ tạo phản, hắn phải trở về Địa phủ trả nợ nhân tình, (đương nhiên nguyên câu không phải viết như vậy), hi vọng Lỗ quốc công có thể ân chuẩn cho hắn trở về phục mệnh. Lúc ấy Lỗ quốc công chuẩn tấu, Lỗ Thương Vương dập đầu một cái rồi thăng.

Lỗ quốc công nghĩ rằng hấn còn trở về, cho nên xây một cái địa cung ở chỗ này, giữ gìn cẩn thận thi thể của hấn, hi vọng lúc hấn trở lại còn có thể tiếp tục công hiến cho ông ta. Còn nhiều chuyện nữa rất dài dòng, bên trong còn miêu tả cặn kẽ những cuộc chiến mà hấn tham gia, hầu hết đều có chi tiết ẩn quý trên người hấn phát sáng, điều động một nhóm âm binh lớn đi bắt hồn phách quân địch. Phan Tử nghe tôi giải thích, cảm thán: “Lợi hại quá, may mà hấn chết sớm, nếu không thì nước Lỗ đã thống nhất được sáu nước rồi.”

Tôi cười lớn: “Chưa chắc đâu. Người cô đại rất hay thổi phồng, Lỗ Thương Vương của anh có thể mượn âm binh, thì bên nước Tề của tôi cũng có người này người nọ mượn được thiên binh đây này. Tôi nhớ còn có chuyện một tướng quân có thể bay kìa, nếu anh từng xem Sơn Hải kinh (*) thì hấn phải nhớ chứ.”

(*) Sơn Hải kinh: tên một quyển sách ghi lại những chuyện thần thoại cổ đại của Trung Quốc, xuất hiện khoảng thời Hán.

“Dù sao chúng ta cũng biết được mộ này là của ai rồi, có điều chỗ này lắm quan tài quá, cái nào mới là của hấn chứ?” Phan Tử hỏi.

Tôi nhìn mình văn khắc trên mấy quan tài còn lại, đại để nội dung cũng tương tự nhau. Chúng tôi đếm đếm, tổng cộng có bảy cỗ, vừa khéo ứng với vị trí của bảy sao trong chòm Bắc Đẩu. Lúc tôi đang nghiên cứu những mình văn khắc mà mình không hiểu, Đại Khuê ở một bên kêu lên thất thanh: “Mọi người nhìn kìa, quan tài này đã bị ai đó mở qua rồi!”

Tôi bước tới xem, quả nhiên, nắp quan tài không được đập khít hoàn toàn, hơn nữa đôi chỗ còn có những vết bị nạy ra rất mới. Chú Ba lấy xà beng ra, từng chút từng chút bẩy nắp quan tài, sau đó cầm đèn rọi vào quan sát. Phan Tử kêu lên một tiếng quái lạ, nhìn chúng tôi hồi lâu, mờ mịt nói: “Tại sao bên trong lại là một người nước ngoài?”

Chúng tôi nhìn vào, bên trong quả nhiên là một người nước ngoài, hơn nữa cái xác này còn rất mới, chắc chắn chết chưa tới một tuần. Phan Tử định đưa tay vào tìm xem có thứ gì không, chợt Muộn Du Bình một phát túm lấy bả vai của hấn, hình như khí lực rất lớn khiến Phan Tử phải mở miệng kêu đau. “Đừng động vào, chính chủ nằm bên dưới!”

Chúng tôi nhìn kỹ, quả nhiên bên dưới xác người nước ngoài kia còn có

một khối thi thể nữa, nhưng không thể nhìn rõ hình dạng. Chú Ba móc ra một cái móng lừa đen, nói: “Chắc là mọc lông đen rồi, tiên hạ thủ vi cường!”

Lúc này, Đại Khuê ở phía sau chọt nít áo tôi rồi kéo qua một bên.

Bình thường hẳn là người ăn ngay nói thẳng, tôi cảm thấy kỳ quái, hỏi hẳn có chuyện gì. Đại Khuê chỉ chỉ vào bức tường phía đối diện, trên có in những cái bóng của chúng tôi, khe khẽ nói: “Cậu nhìn coi, cái bóng này là của cậu, đúng không?”

Tôi tức giận nói: “Thì sao, anh quẫn trí đến độ cả cái bóng cũng sợ rồi hả?”

Sắc mặt của hẳn chẳng khá lên chút nào, nghe tôi nói thế, miệng cũng bắt đầu run rẩy. Tôi nghĩ thầm: không thể nào, chẳng lẽ đã sợ đến mức này rồi? Hẳn khoát khoát tay, ý bảo tôi im lặng đã, sau đó lại chỉ vào mấy cái bóng kia: “Đây là của tôi, cái này của Phan Tử, cái đó của lão Ba, cái kia của Tiểu Ca, cậu thấy hết chưa? Cộng thêm của cậu nữa thì tổng cộng là 5 cái đúng không?”

Tôi gật đầu, đột nhiên cũng phát hiện ra điều gì đó bất thường. Đại Khuê nuốt nước bọt, chỉ chỉ một bóng người đứng riêng rẽ một bên, cơ hồ muốn khóc, hỏi: “Vậy cái bóng đó là của ai?”

-----oOo-----

Chương 11: Thất tình quan

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôi nheo mắt nhìn kĩ cái bóng kia, nhận ra hình như nó đang cúi đầu. Đợi cho nó ngẩng lên mới thấy đầu nó cực lớn, có lẽ còn rộng hơn cả chiều dài vai mình. Cảm giác sợ hãi này thực sự không thể diễn tả bằng lời, tôi cảm thấy da đầu mình tê dại hẳn đi, không kiềm chế được hét lên một tiếng: “Có quỷ!”

Mọi người quay đầu nhìn tôi, mà thì tôi không sao ngăn mình la hét, vừa chỉ vào cái bóng kia vừa quay đầu, đã thấy ngay chủ nhân cái bóng. Đó

là một con quái vật có cái đầu siêu bự! Nó còn cầm trong tay một thứ binh khí kì quái, trong bóng tối mập mờ, cái đầu to đến dị dạng kia còn đáng sợ hơn bất cứ loại quái vật nào bạn có thể tưởng tượng ra. Tên Muộn Du Bình cầm đèn mở chiếu một cái, chúng tôi liền thấy rõ bộ mặt thật của con quái vật này. Nó giống như... giống như có người lấy một cái chum sành cỡ bự đội lên đầu...

Nỗi khiếp hãi tột cùng trong tôi nhanh chóng biến thành giận dữ cực độ. Không sai, là một người trên đầu đội một cái chum sành, trong tay cầm một chiếc đèn pin, còn bày ra bộ dáng như người Ai Cập. Trên chum có hai lỗ thủng, lộ ra một đôi mắt gian tà đang nhìn ra bên ngoài, trông ghê chết đi được.

Nhất thời tình hình trở nên vô cùng khó xử, chúng tôi cũng không rõ người này là địch hay là bạn, thêm vào đó còn bị người này dọa cho ngơ ngẩn, đầu óc chưa kịp phản ứng, cuối cùng vẫn là Phan Tử lên tiếng mắng một câu: “Mẹ kiếp, xem ta bắn chết người đây!” Nói xong bèn lôi súng ra. Tên kia thấy đã lỡ chọc giận bọn tôi, hét to một tiếng “Má ơi!” rồi chạy biến mất, vụt qua hành lang nhỏ chúng tôi vừa đi qua. Phan Tử cũng không thêm khách khí, giờ súng lạch cạch lên cò rồi bắn theo một phát.

Phát đạn này bắn vỡ chum sành trên đầu hắn, chỉ còn lại một cái tròng trên cổ. Người nọ vừa chạy vừa mắng to: “Con mẹ nó người muốn chết à, chờ xem tí nữa ông nội người trừng trị người thế nào.” Vừa nói vừa lẩn như trạch, thoáng cái đã không thấy tăm hơi.

Muộn Du Bình thấy thế liền than một tiếng không ổn, “Không thể để hắn tới chỗ đạo động chúng ta vừa qua, lỡ hắn đụng vào quan tài kia thì đi đời!” Nói xong, hắn “xoạt” một tiếng rút Hắc kim cổ đao trong bao ra, cũng không cầm theo cây đèn mở nào, cứ thế đuổi theo gã kia trong bóng tối.

Phan Tử muốn theo giúp đỡ, lại bị chú Ba cản lại, nói: “Cậu qua thì giúp được cái gì, mau đi thăm dò nhĩ thất hai bên xem hắn chui ra từ đâu.”

Tôi vội vòng qua nhĩ thất bên phải, thấy ngay một đạo động đào thẳng vào vách tường, trong góc còn thấp một ngọn nến. Ngọn nến kia lập lòe ở đó, phát ra ánh sáng xanh u ám. Tôi à một tiếng, thì ra tên kia là dân mò vàng(*). Chợt thấy trên mặt đất còn có một cái túi, hình như bị gã kia

vút lại, tôi liền mở ra xem, bên trong trừ một ít dụng cụ, mấy cục pin, còn có một bản phác thảo sơ đồ cỗ mộ này. Tuy chữ viết rất ngoáy nhưng tôi liếc mắt là có thể nhận ra mấy khối vuông bên trong tượng trưng cho bảy quan tài. Bên cạnh sơ đồ này còn viết rất nhiều chữ, nét chữ không đều, xem chừng là do vài người bàn luận rồi tiện tay ghi lại. Bên cạnh sơ đồ còn có một dấu hỏi rất lớn, sau đó là mấy chữ – Thất tinh nghi quan.

(*) Có nghĩa tay kia là dân trộm mộ thuộc Bắc phái, vì người Bắc phái khi trộm mộ có thói quen thắp một ngọn nến ở góc Đông Nam để dò ý quỷ thần; người Bắc phái cũng tự gọi mình là Mô kim hiệu úy, mô kim nghĩa là mò vàng.

Tôi không khỏi cảm thấy căng thẳng. Thất tinh nghi quan này hình như tôi đã nghe thấy ở đâu rồi, vừa ngẫm đã nhớ ra, trong bản bút ký của ông nội có nhắc tới. Thất tinh nghi quan này trừ một quan tài là thật, mấy cái còn lại không có cơ quan thì cũng là bầy rập thiết kế rất quý quái. Nói chung chỉ cần mở nhầm quan tài, cơ quan hoặc ma pháp trong quan tài giả sẽ khởi động, tất nhiên là hung hiểm vô cùng. Cái tên nước ngoài kia chắc là không hiểu rõ, cho rằng trong quan tài nào cũng có bảo bối, kết quả đụng vào mới nhận ra thì đã muộn, chắc là bị vật gì kéo vào trong quan tài rồi. Còn đồng bọn của gã, có lẽ thấy bạn bị hại thành ra hoảng loạn, trốn vào trong căn phòng bé tí này, sau đó đào một đạo động ngay trên tường ba chân bốn cẳng chạy ra ngoài.

Phân tích đến đây, tôi cảm thấy rất có lý, bèn cầm tấm bản đồ này định ra ngoài nói chuyện với chú Ba. Ra tới nơi rồi mới phát hiện chú Ba và Đại Khuê đã biến mất từ đời nào, bên ngoài chỉ còn một cái đèn mờ, cái đèn này lúc qua động xác bị nhúng nước, giờ lúc sáng lúc tối, dùng rất khó chịu. Tôi vòng qua nhĩ thất bên kia nhìn thử, cũng không thấy bóng dáng họ đâu, đành nhặt cái đèn mờ kia lên, gào to: “Chú Ba!!”

Theo lý mà nói, họ không thể bỏ lại một mình tôi mà đi trước được. Đầu tiên tôi nghi ngờ họ đã gặp phải chuyện gì đó, nhưng vừa rồi rõ ràng không có tiếng động gì cả. Với bản lĩnh của bọn Phan Tử, cho dù có gặp phải quái vật thì kiêu gì vẫn phải còn sức mà kêu la chứ!

Nhưng trừ tiếng vọng của chính mình, tôi hoàn toàn không nghe tiếng ai trả lời. Mộ thất âm u cộng thêm bảy cỗ quan tài lạnh lẽo, còn cả một thi thể xa lạ nhanh chóng kéo tôi trở về với thực tại. Tôi đột nhiên nhớ ra mình thực sự không phải một thổ phu tử chuyên nghiệp, căn bản không

thể nán lại một mình trong mộ. Cho dù không có yêu ma quỷ quái gì thì trí tưởng tượng của tôi cũng đủ bức chết tôi rồi!

Tôi lại gọi thêm tiếng nữa, lòng tràn trề hi vọng sẽ có người đáp lại, nhưng bốn bề vẫn yên ắng đến rợn người. Đúng lúc này, đèn mở trong tay tôi đột nhiên nhấp nháy vài cái, cứ như sắp phụt tắt. Tôi đổ mồ hôi lạnh toàn thân, đầu óc bắt đầu hỗn loạn.

Nếu vẫn yên tĩnh như vậy tôi còn có thể dần dần tỉnh táo lại, nhưng rồi thay đúng lúc này bỗng nghe tiếng nắp quan tài mở đánh cạch một tiếng, không biết vọng lại từ cái nào trong bảy cỗ này. Tôi đột nhiên cảm thấy hoa mắt, tim đập như muốn vọt ra khỏi cổ họng. Tôi lùi vào bờ tường bên cạnh, đột nhiên lại có vật gì lóe lên, quay đầu nhìn lại thì ra là ngọn nến trong nhĩ thất sát vách vừa phụt tắt.

Tôi thở dài một tiếng, làm bầm chửi ta cũng chưa thó cái gì của mi nha, sao tự dung mi lại thổi tắt nến giùm ta chứ. Lại quay đầu nhìn mấy quan tài đá kia, chợt thấy xác ướp cổ nằm trong cỗ quan tài bị cạy nắp không biết đã ngồi dậy từ bao giờ. Thi thể tên ngoại quốc cũng bị nó dựng lên, trông như hai thi thể đó cùng ngồi dậy, may mà nó không quay qua nhìn tôi.

Tôi không dám nhìn nữa, nhắm hai mắt lại run run đưa chân, cẩn thận bám sát mép tường, sau đó lùi về căn nhĩ thất kia.

Ông nội tôi có viết một câu tâm quyết để luyện can đảm: không thấy coi như chưa từng xảy ra. Tôi nghĩ cũng thấy phải, nếu cứ nhìn xác ướp cổ nghìn năm ngồi dựng lên kia, chỉ e tôi sẽ sợ đến mức chẳng nghĩ nổi cách thoát thân nữa. Tôi đặt đèn mở vào góc phòng, cố gắng không để ánh sáng chiếu ra ngoài, sau đó ra sức lục lọi cái balô tên mập kia để lại xem bên trong còn có gì nữa không. Mồ mẫm một hồi mới lấy ra vài cái bánh quy nát bét, còn có một ít giấy tờ viết rất nhiều thứ và tranh, xem ra mấy thứ quan trọng gã đều mang theo bên người rồi. Lúc này bên ngoài đã tối đen không một tia sáng nên tôi cũng không biết cái thi thể đó đang làm gì. Nếu nó chỉ ngồi lên nằm xuống rên cơ bụng, tôi cũng chẳng việc gì phải sợ; chỉ sợ nó bất tri bất giác mò vào đây thì toi.

Đúng lúc đó, bỗng có một trận gió thổi qua đạo động. Tôi đột nhiên nghĩ ra, đúng rồi, cái động này nhất định phải thông với bên ngoài, không thì cũng thông đến nơi khác, mà thông đến đâu thì cũng tốt hơn là ở đây. Tôi

khắc lại một kí hiệu bên cạnh cửa động để đánh dấu cho chú Ba biết tôi đã vào bên trong, sau đó cầm lấy đèn mỡ, loay hoay đeo cái túi của tên mập kia lên người rồi chui vào.

Tôi vừa bò đi, vừa nhớ lại mấy tri thức phổ thông ông nói hồi còn bé. Cái gì mà cổ viên cận phương, Tần lĩnh Hán pha, cửu thiên nhất thâm(*), a, nhầm rồi, chết tiệt. Tôi lắc đầu, phát hiện ra những thứ liên quan đến chuyện này trong đầu mình thực sự quá ít. Tôi lại nhìn đạo động một lượt, đạo động này nói tròn không phải, mà vuông cũng không đúng, không rõ được đào từ bao giờ. Lại nghĩ nếu thằng cha đội cái chum trên đầu kia tự mình đào cái động này mà vào, như vậy lúc gã đào tới gạch xây mộ sẽ làm khởi động cơ quan, dù có là cao thủ thì ít nhất cũng phải phát ra vài tiếng động. Nhưng lúc gã tiến vào chúng tôi hoàn toàn không nhận ra, vậy cái động này nhất định đã có từ trước rồi. Suy ra động này chắc chắn là do một nhóm khác đào, hoặc là do gã đào sẵn từ đầu. Tôi kết luận, có lẽ thằng cha này xuống từ đạo động của người khác, nếu không thì đạo động gã đào đụng phải cái động này ở đâu đó.

(*) – Cổ viên cận phương: đạo động đào đã lâu thường có dạng tròn, trái lại đạo động mới đào thường có dạng vuông.

- Tần lĩnh Hán pha: Mộ nhà Tần thường ở đỉnh núi, nhà Hán thường ở sườn núi.

- Cửu thiên nhất thâm: *che miệng cười* chín đợt nông một đợt sâu, kỹ xảo xxx

Bò một hồi, quả nhiên gặp một nhánh mở rộng ra. Thủ pháp của hai động khác hẳn nhau, nhất định là do hai nhóm đào. Mà cái động nào cũng thông ra ngoài, cứ chọn bừa một đường là được. Để chú Ba dễ tìm, tôi lại vẽ một kí hiệu trên cái động mình chọn, sau đó bò vào.

Lúc này tôi đã mơ đến một luồng không khí tươi mát, vàng trắng khuyết sáng rực, tốt nhất là khi tôi bò ra khỏi động có thể thấy một đồng lửa đang bốc cháy, đội chi viện ở trên thấy tôi liền kéo tôi lên, đưa tôi vào lều, sau đó ăn một ít lương khô, ngủ một giấc ngon lành. Rồi bọn chú Ba tìm được tôi, cùng nhau về nhà. Đồ đạc cái con khi, tôi chịu hết nỗi rồi. Người ta đồ đạc cả đời chỉ gặp có vài thứ tép riu, tôi đồ đạc lần đầu tiên, đi tới đâu gặp bánh tồng tới đó, muốn thở một cái cũng không yên, làm sao chịu nổi. Mà nói đi cũng phải nói lại, tốt nhất đội cứu viện ở trên đó

là con gái đi, may ra còn có thể xoa bóp mát xa vân vân cho tôi.

Càng nghĩ càng hăng, động tác cũng nhanh hơn, không lâu sau đã thấy ánh lửa phía trước. Tôi mừng như điên, đây đúng là ánh sáng cuối đường hầm, liền dùng cả tứ chi bò cật lực về phía đó. Tôi thở hắt ra, thật muốn hít đầy một hơi khí trời, nhưng vừa nhìn một cái đã ngây người!

Đúng là hi vọng càng lớn, thất vọng càng nhiều. Trước lại xuất hiện một mộ đạo, rất giống mộ đạo mà tôi đi vào lúc trước, xem ra ngôi mộ này phức tạp lắm đây.

Tôi không khỏi buột miệng chửi thề một tiếng, rồi dùng đèn mỏ chiếu khắp bốn phương, vừa nhìn một cái đã choáng váng. Đây không phải là mộ đạo tôi từng qua lúc vào sao? Tại sao... Thì ra đạo động này thông với bên kia, lúc đó tôi còn tưởng có người đào động này muốn chạy chur.

Tôi thực sự không hiểu, cũng không nghĩ ra, người đào cái động này rốt cuộc có mục đích gì.

-----oOo-----

Chương 12: Cửa

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôi chợt nhớ ra trong cái túi của thằng cha hù ma chúng tôi khi nãy có mấy tấm bản đồ sơ lược, có lẽ trong đó sẽ có manh mối. Giờ phút tuyệt vọng kiểu này cái gì cũng phải thử, đi tiếp thì có Thất tinh nghi quan, đằng sau lại là một con quái vật ngay cả Muộn Du Bình cũng phải đập đầu. Hai phía đều không thể đi, có lẽ ở nguyên một chỗ là an toàn nhất. Tôi ngồi phịch xuống đất, mở mấy tờ giấy viết tay kia ra, bắt đầu xem xét. Trong đó có một tờ là bản thiết kế của cái đạo động họ đào trước đó, phía dưới còn viết rất nhiều giả thiết, đặc biệt là suy đoán về thiết kế trong mộ huyết thi. Tôi đọc cũng không hiểu mấy, chữ viết rất lộn xộn, còn có mấy chữ trông giống giống lưu ly đỉnh vân vân. Xem ra họ đã tốn rất nhiều trí lực để tìm cách phá cơ quan trong mộ huyết thi, không biết cuối cùng có làm được không. Sau đó còn có một tờ vẽ cái gì đó na ná cái cây đang giương nanh múa vuốt, hay như móng vuốt con quỷ gì đó.

Tôi lại tiếp tục lật đồng giấy tờ, rốt cuộc cũng tìm thấy một tờ có vẻ quan trọng. Phía trên là bản đồ toàn cảnh mộ huyết, tôi thấy một mộ đạo dưới đáy hồ, sau đó là nơi đặt Thất tinh nghi quan, vẽ rất rõ ràng. Nhưng chỗ mộ thất bọn tôi qua trước đó thì chưa vẽ, có lẽ họ còn chưa đến được nơi ấy. Tôi còn thấy cả đạo động tôi vừa đi qua kia, chỗ rẽ nhánh cũng ghi rất rõ. Nếu tôi chọn nhánh kia, đi được một đoạn đã hết đường, bên cạnh còn viết một chữ: “Tháp.” (sụp đổ)

Ý tứ đã quá rõ, việc tôi muốn dựa vào đạo động này mà lên mặt đất là không thể. Nghiên cứu kỹ hơn thì thấy trên bản đồ có một chuyện rất kỳ quái, bên trái nơi tôi đang đứng hiện giờ không có bất cứ con đường nào nối vào, vậy mà vẫn vẽ một mộ thất, còn đường nối mộ đạo này với nó được vẽ bằng nét đứt, khiến cho người ta cảm giác căn mộ thất này cứ như ở một không gian khác. Tôi bất giác sờ sờ bức tường phía đó, lẽ nào ở đây có thông đạo bí mật?

Tôi bắt đầu quan sát kỹ bức tường này hơn, cố nhớ lại cấu tạo cửa ngầm bằng đá trong bút kí của ông nội. Thông thường, nếu muốn cơ quan này có thể hoạt động sau nghìn năm vẫn không hư hỏng, phải dùng đá và thủy ngân để kích hoạt, nơi thiết lập cơ quan khởi động phải là một khối bằng phẳng. Mà trên vách tường này chỗ nào cũng khắc minh văn, nếu thật sự có cửa ngầm, trong đó nhất định phải có một khối hoạt động, mà còn phải ở một nơi rất khó chú ý đến.

Dựa vào suy đoán này, tôi cúi người xuống, xem xét chỗ vách tường và sàn nhà, quả nhiên có một khối đá nổi bốn cạnh rất khả nghi. Tôi ấn một cái, không phản ứng gì, nhưng có vẻ hơi long ra. Ấn thêm cái nữa, vẫn không phản ứng, bực mình đứng lên đạp một cú, chợt nghe một tiếng lạch cạch.

Lúc ấy tôi cứ đinh ninh cái cửa này cũng giống như mấy bộ phim nước ngoài, bức tường trước mặt sẽ xoay một vòng, cuốn cả tôi vào trong, nếu không thì cũng phải mở ra như mấy cái cửa bình thường. Cho nên khi sàn nhà dưới chân tôi đột nhiên biến mất, tôi cũng không có chút phòng bị nào, cả người rơi bịch xuống dưới. Thiết kế thế này làm sao gọi là cửa ngầm được, rõ ràng là bẫy! Tôi thậm kê một tiếng không ổn, có thể phải bỏ mạng ở đây rồi! Phía dưới không biết có cái gì, không chừng là vài ngọn đao đâm lủng xương thì đi đời.

Nhanh như chớp, tôi còn chưa kịp nghĩ xong, mông đã rớt đập xuống

sàn. Còn chưa kịp vui mừng vì mình chưa ngã chết, đèn mờ trên tay đã rơi cách một tiếng xuống sàn, long cả pin ra, đèn đóm tắt phụt, bốn phía tức khắc chìm vào bóng tối.

Ở vào tình cảnh này, ngọn đèn cũng quan trọng y như mạng sống. Nếu không có ánh sáng dẫn đường mà đi lang thang trong tòa cô mộ tối om om này thì chỉ có một con đường chết. Tôi vội vã bò qua, mò mẫm tìm cái đèn kia. Vị trí đèn mờ tôi nhớ rất rõ, một lát đã mò thấy, còn cục pin hẳn là ở bên trái. Tôi tiện tay sờ qua phía đó một vòng, đột nhiên đụng phải một bàn tay lạnh ngắt.

-----oOo-----

Chương 13: 02200059

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôi hét lớn một tiếng, theo phản xạ rút tay lại. Trong bóng tối sờ phải thứ mà mình không biết rõ chính là điều người ta ghét nhất, hơn nữa ngay khoảnh khắc sờ phải bàn tay đó tôi lập tức nhận ra chủ nhân cái tay này chắc chắn đã chết, bởi vì lớp da lạnh ngắt và búng beo kia không hề có chút sức sống.

Tôi chợt nhớ ra trong người mình vẫn còn mấy ống giữ lửa, vội vàng đánh lên một ống. Nương theo ánh sáng, tôi thấy một cái xác đang nằm đó, trên bụng có một vết thương rất lớn, miệng vết thương lúc nhúc bọ ăn xác. Đám bọ ăn xác này mỗi con đều lớn bằng bàn tay, màu sắc tuyền một màu xanh đen, thỉnh thoảng còn có vài con bọ nhỏ hơn bò ra từ miệng và hai hốc mắt hẳn.

Tôi cảm thấy buồn nôn, nhìn tình trạng phân hủy có thể kết luận người này đã chết được khoảng một tuần, xem ra chính là kẻ xấu số trong đội ngũ trộm mộ trước. Chẳng lẽ cũng vì hẳn phát hiện ra cơ quan kia, cho nên mới phải chết ở nơi này? Nghĩ đến đây, tôi vội vàng nương theo ánh lửa yếu ớt sắp tắt mà mò tìm cục pin, lắp vào đèn mờ, rôt cuộc đã sáng trở lại. Tôi thở hắt ra một hơi, ông bán hàng nói đèn mờ này có thể chịu được va đập hơn ba mét, xem ra cũng không ngoa chút nào.

Có đèn, tôi chiếu một vòng xung quanh. Nơi này là một hầm ngầm hình

vuông thô sơ trống trải, bốn phía đều là những tảng đá đủ mọi hình dạng đắp lên tạo thành vách tường. Trên tường có rất nhiều hốc giống như lỗ thông khí tối om om không biết thông đến nơi nào, thỉnh thoảng trong những hốc đó thổi ra từng cơn gió lạnh.

Tôi lập tức kiểm tra cái xác kia, đó là một người đàn ông trung niên chừng bốn mươi tuổi, phần bụng bị xé rách, xem ra là vết thương chí mạng. Ông ta mặc bộ đồ rằn ri, túi áo căng phồng, tôi móc từ trong đó ra được một cái ví, bên trong có ít tiền và một giấy kí gửi ở nhà ga. Tôi lại tiếp tục sờ, phát hiện trên mặt khoá dây thắt lưng có một dấu chạm nổi, mặt trên khắc một dãy số: 02200059, ngoài ra không còn thứ gì có thể chứng minh được thân phận của ông ta nữa.

Tôi lấy ví tiền của bỏ vào túi áo, định bụng sau khi thoát khỏi đây sẽ xem xét kỹ càng một lượt.

Phong cách kiến trúc của nơi này rất giống cổ mộ thời Tây Chu, cũng có điểm giống đường hầm thoát hiểm cá nhân. Tôi nghĩ không ai lại đi xây mộ chồng lên mộ của người khác, có lẽ nơi này là do thợ xây mộ thời xưa làm ra để chừa đường lui cho chính mình.

Thời cổ đại, đặc biệt là thời Chiến quốc, nếu anh phải tham gia công trình xây dựng mộ huyết của quý tộc thì coi như đã cầm chắc cái chết, không bị ép uống thuốc độc chết thì cũng bị chôn sống cùng thi thể. Nhưng không nên xem thường trí tuệ của nhân dân lao động, đại đa số thợ xây đều làm một đường hầm bí mật cho mình để trốn thoát ra ngoài. Tôi dùng đèn quét một lượt, quả nhiên nhìn thấy một miệng hang nhỏ hẹp phía trên vách tường, chỉ là miệng hang kia cách mặt đất một khoảng khá cao, phía dưới có một cái thang gỗ đã mục nát từ lâu. Ước lượng độ cao, xem ra tôi không thể nhảy lên tới nơi được. Đúng lúc này tôi lại thấy một gương mặt đột ngột lộ ra từ trong đường hầm.

Tôi nhìn kỹ, không khỏi mừng rỡ kêu lên: “Phan Tử! Là tôi!”

Phan Tử giật mình, cũng nhìn thấy tôi, nhưng anh ta không những không tỏ ra vui mừng, ngược lại còn nhìn tôi như nhìn thứ gì rất đáng sợ, cơ hồ muốn ngã khỏi đường hầm.

Tôi vẫn còn cảm thấy khó hiểu, Phan Tử đã đột ngột móc súng ra, hòng súng chỉ thẳng vào tôi. Thôi xong, chẳng lẽ Phan Tử lại xem tôi như

bánh tồng, lần này thật sự là chết oan uổng! Tôi hét lớn: “Là tôi, Phan Tử! Mẹ kiếp anh định làm gì?”

Nhưng Phan Tử giống như không hề nghe thấy, chỉ nghe một tiếng nổ lớn vang lên. Tiếng súng trong đường hầm vang vọng đình tai nhức óc, viên đạn kia bay qua sát rạt bên tai, không biết đã bắn trúng thứ gì sau lưng tôi. Chợt cảm thấy một dòng tanh hôi bắn tung toé vào sau gáy, tôi quay ngoắt người lại, lập tức nhìn thấy mấy con bọ ăn xác cỡ bự màu xanh đen bám trên tường, mấy cái càng đặng đặng sát khí đang giương lên. Có vài con đã bò tới trần hầm trên đỉnh đầu tôi, chỉ cách đầu tôi hơn mười phân.

Tôi định lui lại vài bước, cách mấy con bọ to lớn đó xa một chút, đột nhiên có hai con bọ trên tường bật nhảy như lò xo, suýt nữa đã bám vào mặt tôi. Cùng lúc ấy lại có hai tiếng nổ lớn, hai viên đạn bay qua đỉnh đầu, khiến hai con bọ nổ banh xác giữa không trung, mặt tôi đều bị chất bầy nhầy của côn trùng văng trúng. Lúc này, tôi nghe tiếng Phan Tử gọi: “Tôi sắp hết đạn rồi, mẹ nó cậu còn đàn ra đó làm gì, mau chạy qua đây!”

Có Phan Tử làm chỗ dựa, trong lòng tôi yên tâm hơn nhiều, vội vàng quay đầu bỏ chạy. Phan Tử lại nổ súng, phỏng chừng bắn nổ thêm một con, lúc này tôi đã chạy đến chân tường. Phan Tử vươn một tay xuống, tôi nhảy lên nắm tay anh ta, cũng may vách đá này xù xì thô ráp, chân tôi có chỗ mượn lực, Phan Tử kéo một cái tôi đã trèo thẳng lên. Còn chưa đứng vững, Phan Tử lại cầm lấy súng ngắm giương lên ngay dưới đũng quần tôi, lại một phát súng, vỏ đạn văng ra trực tiếp đánh trúng chỗ đó, tôi kêu thảm một tiếng, suýt chút nữa ngất xỉu, cũng may còn đủ sức mắng: “Tiên sư anh, muốn hoạn tôi đây à!”

Phan Tử mắng lại: “Cậu lảm chuyện quá, con gà nhép của cậu so với mạng đương nhiên mạng quan trọng hơn rồi!”

Tôi đột nhiên phát hiện đèn mỏ đã không còn trên tay, quay đầu lại nhìn thì thấy nó đã rơi lại bên dưới, xung quanh nguồn sáng bò lổm ngổm bọ ăn xác lớn nhỏ đủ cỡ, đen sì sì một mảnh, không biết là từ chỗ nào bò ra. Tôi hỏi Phan Tử: “Anh còn bao nhiêu viên đạn?”

Anh ta sờ sờ túi đựng đạn, lại móc ra một viên, không khỏi cười khở: “Chỉ còn một viên đạn quang vinh cuối cùng.” Lời còn chưa dứt, một

con bọ ăn xác đã nhảy lên thêm đá, hướng về phía chúng tôi phát ra tiếng “chii, chii”

Phan Tử dù sao cũng từng đi lính, bản lĩnh ứng biến không phải chuyện chơi, trực tiếp trở súng thành chùy, cầm lấy nòng súng, lấy báng súng bằng gỗ làm đầu chùy, thoáng chốc đã đập bẹp dí con bọ, đá bay xuống dưới. Nhưng đây chẳng phải kế sách lâu dài, càng ngày càng có nhiều bọ bò lên, chúng tôi vừa đá vừa đập mà vẫn bị vài con bò lên người, mấy cái chân có móc nhọn của chúng cào một cái cũng đủ rách da.

Tôi nói với Phan Tử: “Chúng ta chạy thôi, nhiều bọ thế này căn bản không có cách nào chống đỡ.” Phan Tử hỏi, chạy đi đâu? Tôi chỉ phía sau, nói: “Phía sau nhất định là lối ra, anh nhìn đường hầm này xem, chắc chắn là do thợ xây thời cổ dùng để thoát hiểm, chỉ cần chạy theo đường này, nhất định có thể ra được.”

Phan Tử mắng to: “Chết tiệt, cái lỗ một sách như cậu cứ tưởng cái gì trong sách cũng đúng hết. Tôi nói cho cậu biết, đường này tôi đã đi hết rồi, thực chất nó là một cái mê cung, tôi vất vả mò được đến chỗ này mới đỡ hơn một tí. Nếu bây giờ quay lại thì không biết còn phải đi lòng vòng đến lúc nào!”

Tôi giật mình, thầm nghĩ chẳng lẽ tôi đoán sai rồi, nhưng hoàn cảnh hiện giờ cũng không cho phép ngẫm nghĩ thêm nữa. Mắt thấy đám bọ càng lúc càng nhiều, tôi kêu to: “Dù vậy vẫn hơn ở lại chỗ này làm mồi cho đám bọ!”

Đúng lúc này, đột nhiên lại nghe tiếng lộc cộc, từ cửa ngấm bên trên có người rơi xuống, đè trúng một đám bọ. Cú va chạm bất thành linh này khiến cho đám bọ bị doạ dạt ra một khoảng, người nọ hùng hùng hổ hổ đứng dậy: “Cái mê cung của ông, mẹ kiếp, đây là cửa khí gì, sao lại mở xuống dưới chứ.” Hắn cầm đèn pin rọi bốn phía, kêu to: “Tiên sư nó! Cái quái gì đây! Đâu ra nhiều bọ như vậy!!”

Chúng tôi nhìn lại, thật đúng là oan gia ngõ hẹp, chẳng phải đây là tên mò vàng lúc nãy ở mộ chính đã khiến chúng tôi giật mình một phen sao.

Mấy con bọ ăn xác nhanh chóng vây quanh hắn. Tên này cũng coi như lợi hại, lấy đèn pin làm búa, gõ một cái là toi một con, nhưng căn bản không có tác dụng, phút chốc sau lưng hắn đã bò đầy bọ. Hắn gào lên

như heo bị chọc tiết, tay vớ ra sau muốn gỡ đám bọ xuống. Lúc này, Phan Tử đột nhiên móc ra toàn bộ ống giữ lửa trong người, châm hết lên, sau đó búng mình một cái nhảy xuống, tôi muốn ngăn lại cũng không kịp.

Anh ta tiếp đất lăn một vòng, nhanh chóng lăn đến bên cạnh thằng cha kia. Đám bọ ăn xác sợ lửa, từng con từng con toàn bộ nhảy ra xa. Nhưng ống giữ lửa căn bản không phải là công cụ cháy lâu, hơn nữa vừa rồi một loạt động tác liên hoàn, ngọn lửa đó đã trở nên yếu ớt. Phan Tử hét lên: “Bên cậu có còn hay không!” Tôi sờ trong người, phát hiện chỉ còn sót lại vài cái, cắn răng một phát, bụng nghĩ, mẹ nó, bất cứ giá nào cũng phải liều mạng. Liền học bộ dạng tiêu sái của Phan Tử, nhún mình nhảy xuống dưới, đáng tiếc thân thủ không tốt, lỡ sảy chân ngã đập mặt. Ống giữ lửa lại tuột khỏi tay, thoáng cái văng ngay vào giữa đám bọ ăn xác. Phan Tử mắng to: “Tiên sư cậu, cậu định lấy mạng tôi hay sao!”

Tôi vội vàng bò dậy, chạy đến bên cạnh bọn họ. Đám bọ ăn xác đó sợ nhất là lửa, tạm thời cũng không dám xông lên, thế nhưng ánh lửa càng ngày càng yếu ớt, vòng vây của bọn chúng cũng càng ngày càng nhỏ dần. Tôi không khỏi nuốt một ngụm nước miếng, bụng nghĩ: “Coi bộ tiêu đời rồi.”

-----oOo-----

Chương 14: Muộn Du Bình

Nguồn: EbookTruyen.VN

Người kia khẽ ho một tiếng: “Các đồng chí, tôi làm liên lụy đến hai người rồi, chuyện này xem ra chúng ta phải đi gặp Mác. Bàn Tử tôi xưa nay chưa biết sợ là gì, thật không ngờ hôm nay lại phải bỏ mạng ở đây.”

Hắn mặc một bộ quần áo màu đen lông chuột, trong bóng đêm không sao nhìn rõ vóc người. Tôi cố căng mắt nhìn cho kỹ thì thấy quả nhiên là một người béo trắng. Thật không ngờ một người béo ú như thế cũng có thể làm nghề mò vàng.

Phan Tử quát lớn: ”Bàn Tử chết toi, mẹ kiếp anh chui ra từ hốc nào thế, thật muốn đập chết anh mà!”

Tôi thấy lửa đã sắp tắt ngóm, cơ hồ muốn khóc, nói: “Hai anh mau mau nghĩ cách đi, nếu không dù ai đánh chết ai thì cuối cùng cũng chỉ có lợi cho mấy con bọ kia thôi!”

Phan Tử nhìn quanh bốn phía, đưa súng lục cho Bàn Tử, lại đưa ống giữ lửa cho tôi, nói: “Lẽ ra chúng ta đốt quần áo cũng có thể câu giờ thêm ít phút, có điều ống giữ lửa này quá nhỏ, có khi còn chưa kịp đốt chúng ta đã đi đời. Giờ tôi đếm đến ba, tôi sẽ thu hút đám bọ đó, hai người hãy liều mạng chạy đến góc tường đằng kia, công nhau làm thang mà trèo lên. Tôi cố gắng làm thật nhanh, thời gian chắc chắn sẽ đủ; chờ hai người lên hết tôi sẽ chạy tới sau, nhất định không chậm trễ một khắc nào!”

Không đợi tôi ý kiến ý cò, Phan Tử đã nhảy bổ vào đám bọ ăn xác kia. Tức khắc đám bọ dâng lên như thủy triều, trước mặt chúng tôi quả nhiên lộ ra một con đường. Tôi hét lớn một tiếng, tính đi cứu Phan Tử, nhưng Bàn Tử đã giữ chặt lấy tôi, nói: “Đi mau!”

Hắn kiên quyết kéo tôi chạy mấy bước, sau đó cúi người làm thang. Tôi thuận thế trèo lên, sau đó đưa tay kéo hắn lên cùng.

Tôi nhìn xuống dưới thì thấy người Phan Tử đã phủ đầy bọ ăn xác, đau đến nổi lăn lộn trên mặt đất. Tôi đau lòng muốn khóc, còn Bàn Tử thì hét to: “Đứng dậy đi, chỉ còn vài bước nữa thôi! Mau lên!” Nhưng Phan Tử đã không thể đứng lên được nữa, thậm chí đã có con bọ chui vào miệng anh ta, mấy lần muốn đứng lên lại ngã xuống. Tôi thật không ngờ đám bọ này lại tấn công ác liệt đến vậy. Phan Tử oằn người lăn qua lộn lại, thấy chúng tôi gào thét bên trên cũng chỉ biết khổ sở lắc đầu.

Cuối cùng, toàn bộ gương mặt Phan Tử đã bị đám bọ phủ kín. Tôi thấy anh ta đưa tay ra làm động tác bóp cò súng, cánh tay đã phủ đầy vết thương, lập tức hiểu ra anh muốn chúng tôi bắn chết mình.

Bàn Tử không nữa nhìn thêm nữa, cắn răng hét lớn: “Người anh em, đặc tội!”

Đúng lúc này, đột nhiên trên đầu có tiếng cơ quan kêu lộc cộc, lại thêm một người từ phía trên nhảy xuống. Chú ý, người này nhảy xuống chứ không phải ngã xuống, cho nên hắn tiếp đất rất vững vàng. Nhưng lực rơi rất mạnh, buộc hắn phải khom người giảm chấn, một tay chống đất,

thở hắt ra một hơi. Đám bọ đờ ra một lúc, rồi bất ngờ bỏ chạy tán loạn như điên, liều mạng tránh xa hắn. Bàn đầu đám bọ ào ào xông lên như triều dâng, sau lại ào ào rút đi như triều thoái, biến mất trong những hang hốc ngoằn ngoèo trên vách tường.

Tôi nhìn kĩ, không khỏi mừng thầm, người này chẳng phải là Muộn Du Bình đó sao? Bàn Tử cũng hoảng sợ kêu lên một tiếng: "Trời ạ, hắn vẫn còn sống sao?" Nhưng nhìn kĩ hơn chút nữa, tôi lại cảm thấy có gì không ổn. Quần áo trên người hắn đã rách nát gần hết, toàn thân vậy máu, xem ra bị thương khá nặng. Muộn Du Bình liếc thấy Phan Tử nằm trên mặt đất đã sắp tắt thở, vội tới gần công anh lên lưng. Chúng tôi thấy tình hình khả quan, lập tức đưa tay ra, một người đỡ lấy Phan Tử, một người đỡ Muộn Du Bình, kéo cả hai cùng lên.

Đây quả nhiên là biến cả hóa nương dâu, đường cùng gặp lối thoát. Vừa rồi còn rơi vào cảnh thập tử vô sinh, giờ đây tình thế đã biến đổi khôn lường. Chúng tôi nóng lòng muốn kiểm tra thương thế của Phan Tử, nhưng Muộn Du Bình đã khoát tay chặn lại: "Đi mau, kéo nó đuổi tới đây."

Tôi còn chưa kịp hiểu hắn nói gì, nhưng Bàn Tử nghe thế tức khắc nhảy dựng, xem ra cực kì đồng cảm, lập tức công Phan Tử lên. Tôi nhặt lấy cây đèn mỏ của Phan Tử, đi trước mở đường, bốn người cứ thế chạy dọc theo thạch đạo.

Không biết đã chạy được bao lâu, cũng không nhớ nổi đã qua mấy ngã rẽ, Muộn Du Bình mới giữ Bàn Tử lại, nói: "Được rồi, thạch đạo này cấu trúc kì quái, tạm thời nó chưa đuổi tới đây được đâu." Chúng tôi dừng lại, mới phát hiện ra cả người đã đầm đìa mồ hôi. Tôi vội hỏi bọn họ "nó" là cái gì, nhưng Muộn Du Bình chỉ thờ dài, không buồn đáp lời, nhanh chóng đặt Phan Tử xuống đất. Tôi biết hắn làm vậy không sai, giờ đây việc xem xét thương thế cho Phan Tử mới là quan trọng nhất.

Lần này Phan Tử bị thương rất nặng, toàn thân chi chít vết cắn. Nếu lấy vải băng bó cho Phan Tử, cho dù có đủ vải thì anh ta cũng biến thành xác ướp luôn. Tôi nhìn qua một lượt, may là phần lớn miệng vết thương đều không sâu lắm, nhưng trên cổ trên bụng lại có mấy vết thương chí mạng, xem ra sở trường của đám bọ này là tấn công vào những chỗ mềm trên cơ thể người. Tôi chợt nghĩ, cái xác tôi đụng phải lúc đầu hẳn vùng bụng cũng bị cắn ác nhất.

Muộn Du Bình tấy tay đè lên khoang bụng Phan Tử, rút Hắc kim cô đao đeo bên hông, nói: “Đè anh ta xuống cho tôi.”

Tôi kinh hãi, trong lòng có cảm giác khó tả, vội hỏi: “Anh muốn làm gì?”

Hắn nhìn chăm chăm vào bụng Phan Tử, hệt như đồ tể nhìn con mồi, dùng hai ngón tay dài bất thường của mình hươ hươ gằn miệng vết thương trên bụng, rồi nói với tôi: “Đã có một con chui vào bụng anh ta.”

“Không thể thế được” Tôi hoài nghi nhìn hắn, lại nhìn sang Bàn Tử, thấy Bàn Tử đã đè chặt chân Phan Tử: “Xem biểu hiện của mọi người, tôi nghĩ có thể tin tưởng được hắn.”

Tôi đành phải đè nốt tay Phan Tử xuống. Muộn Du Bình lấy đao khoét một lỗ trên bụng anh, sau đó dùng ngón tay nhanh như chớp cắm vào miệng vết thương, dò dò rồi kẹp ra một con bọ ăn xác màu xanh. Động tác của hắn nhanh như chớp nhưng Phan Tử vẫn đau đến gập người lại. Mà Phan Tử này cũng thật khỏe, tôi suýt nữa đã không đè nổi.

“Con bọ này ngạt thở, chết trong bụng hắn”, Muộn Du Bình quẳng xác con bọ đi: “Miệng vết thương đã quá sâu, nếu không sát khuẩn có thể dẫn đến nhiễm trùng thì phiền lắm.”

Bàn Tử tháo súng lấy ra viên đạn vình dự kia, nói: “Hay là chúng ta học tập kỹ thuật tiên tiến của người Mỹ, lấy viên đạn này dùng vào chỗ thực sự cần đến nó? Chúng ta hãy rút đầu đạn lấy thuốc nổ, đem đốt miệng vết thương cho hắn đi.”

Phan Tử túm lấy chân Bàn Tử, đau đến nghiêng răng nghiêng lợi, buông lời chửi rủa: “Vết thương của tôi có phải vì trúng đạn đâu? Mẹ nó, anh muốn...muốn đốt ruột tôi đấy à?” Anh lục túi quần lấy ra một cuộn băng vải, bên trên còn dính máu, xem ra là gỡ xuống từ miệng vết thương trên đầu, nói: “May mà vẫn chưa rơi. Giờ cứ buộc cái này lên, nhớ buộc chặt một chút, vết thương vật vãnh này chẳng thấm vào đâu cả!”

Bàn Tử nói: “Đầu năm nay người ta chuộng chủ nghĩa anh hùng cá nhân, đồng chí, ruột anh tôi đã thấy cả rồi, cũng đừng liêu chết chống cự nữa.” Nói rồi định ra tay, tôi với Muộn Du Bình vội ngăn lại, tôi nói: “Đừng

làm ầu, viên đạn mà đốt đến nội tạng thì coi như xong. Trước hết cứ băng lại đã.”

Bàn Tử thấy cũng có lý, chúng tôi mới vụng về giúp Phan Tử băng kín miệng vết thương, sau đó tôi còn xé áo lấy mấy mảnh vải buộc thêm một lớp bên ngoài. Phan Tử đau muốn ngất, tôi thấy anh ta tựa vào tường thờ đốc thì không khỏi cảm động. Nếu tôi không đánh rơi ống giữ lửa, có lẽ Phan Tử đã không phải khổ sở đến mức này.

Lúc này tôi chợt nhớ ra một chuyện, mới hỏi Bàn Tử: “Phải rồi, má nó, thực ra anh là ai?”

Bàn Tử còn chưa kịp đáp lời tôi, Muộn Du Bình đã khoát tay ra hiệu im lặng. Thế rồi, tôi chợt nghe một tiếng cười khiến người ta rợn tóc gáy từ một ngã rẽ truyền tới.

-----oOo-----

Chương 15: Cái rắm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bàn Tử giương khẩu súng ngắn chỉ còn một viên đạn vỉnh dự, ra hiệu cho Muộn Du Bình, ý là: để tôi liều mạng với nó cho rồi? Muộn Du Bình khoát tay không đồng ý, rồi ra hiệu cho chúng tôi làm theo động tác của hắn, bịt mũi lại, còn hắn một tay bịt mũi Phan Tử, một tay tắt đèn mở.

Tức khắc, tất cả chìm trong khoảng không tối đen như mực, ngoại trừ tiếng kèng kọc đáng sợ vang lên từ bốn phía, tôi chỉ nghe thấy tiếng tim mình đập thành thạch trong lồng ngực. Trong những giây phút sinh tử ấy, tất cả lực chú ý của tôi đều tập trung vào thanh âm ghê rợn kia, dường như nó càng lúc càng gần, trong không khí bắt đầu xuất hiện một thứ mùi tanh tươi kỳ lạ ập thẳng vào mũi.

Tôi sợ đến mức gần như nín thở, âm thanh đó càng lúc càng rõ ràng, chợt có cảm giác mình giống như một tên tội phạm đang ngắc ngoải chờ chết. Đột nhiên, trong một thoáng ngẩn ngơ, âm thanh kia bỗng dừng im bặt! Lồng tôi run lên, chẳng lẽ nó phát hiện ra chúng tôi rồi?

Qua chừng 5,6 phút đồng hồ, một tiếng “kèng kẹc” âm trầm nhưng cực kỳ rõ ràng đột nhiên vang lên bên cạnh chúng tôi, rõ ràng đến sắc nét, ôi trời ơi, hình như nó phát ra ngay cạnh lỗ tai tôi! Da đầu lập tức tê dại, tôi liền mạng che kín miệng mình để khỏi thốt lên tiếng kêu sợ hãi, mồ hôi lạnh tuôn ra như suối khiến quần áo ướt đầm.

Chỉ mấy phút đồng hồ thôi mà tôi tưởng chừng mình đang phải chịu đựng nỗi giày vò khủng khiếp nhất, trong đầu là một khoảng trống rỗng, chẳng biết cuối cùng sự sống hay cái chết đang chờ đợi mình phía trước. Qua chừng 30 giây, rốt cuộc âm thanh kia cũng dời đi chỗ khác, trong lòng âm thầm thở phào một cái, má ơi, may mà vẫn còn một con đường sống. Đột nhiên, “bụp” một tiếng, chẳng biết tên chết toi nào lại đánh rắm vào lúc này!

Âm thanh kia đột nhiên biến mất, cùng lúc đó, đèn mở sáng lên, tôi lập tức trông thấy một khuôn mặt khổng lồ quái đản cơ hồ dán sát vào lỗ mũi mình, hai hốc mắt không người nhìn chòng chọc vào mắt tôi, khiến tôi sợ đến mức lao đảo lùi lại vài bước. Lúc này, Muộn Du Bình quát to một tiếng: “Chạy!” Trông Bàn Tử có vẻ vụng về nhưng thật ra lại vô cùng nhanh nhẹn, thoáng cái hắn đã lặn qua cổng Phan Tử lên lưng rồi nhanh chân bỏ chạy, tôi theo phía sau, vừa chạy vừa mắng to: “Bàn Tử chết toi, có phải anh đánh rắm không đó?”

Mặt Bàn Tử đỏ bừng: “Khi gió! Con mắt nào của cậu trông thấy Bàn gia đây đánh rắm hở!”

Tôi ảo não: “Tôi bảo này, mẹ nó anh đúng là đồ tai họa!” Lúc này, đột nhiên nghe Bàn Tử phía trước kêu to một tiếng: “A~~~~~”

Tôi cả kinh, vừa định hỏi hắn “a” cái gì, đột nhiên chân bước hụt một cái, cũng “a” một tiếng thật to. Thì ra vừa rồi không cầm theo đèn mở, mò mẫm chạy loanh quanh mấy vòng, bất chợt chân bước hụt vào khoảng không, lại không thể nhìn thấy phía dưới có gì, chẳng biết nông sâu ra sao. Cảm giác lúc này thật giống như đang rơi vào một cái vực sâu không đáy!

Chỉ có điều cảm giác ấy rất nhanh đã được thay thế bằng sự đau đớn của cái mông tội nghiệp. Đang hoa mắt chóng mặt, đột nhiên một luồng sáng lóe lên, Bàn Tử vừa bật cái đèn pin mắt sói của hắn. Tôi nhìn xung quanh một vòng, phát hiện đây là một thạch thất thô sơ trống trải, trông

khá giống chỗ ban nãy chúng tôi mới đại chiến với lũ bọ, nhưng kích thước của chúng lớn nhỏ khác nhau nên tôi biết chắc chắn không phải cùng một chỗ. Nhưng lúc này Bàn Tử vô cùng căng thẳng, nói: “Thật đúng là oan gia ngõ hẹp, không phải là cái chỗ có đám bọ chết tiệt đó chứ?”

Tôi nghĩ may mà còn có Muộn Du Bình ở đây, ít nhất sẽ không phải sợ mấy con côn trùng kia, quay đầu nhìn lại, khi thật, hấn biến đâu mất rồi? Không lẽ chúng tôi lại chạy mỗi người một đường? Tôi vội vàng ngẫm lại một chút mới nhớ ra, vừa rồi tình thế hỗn loạn, tôi cũng chẳng để ý xem hấn có chạy theo đằng sau không. Nghĩ đi nghĩ lại, tuy không biết con quái vật kia là cái thứ gì, nhưng làm gì có chuyện nó để mặc chúng tôi chạy mất như thế này. Nhất định là Muộn Du Bình đang ở phía sau giúp chúng tôi chặn nó lại, thật không biết hấn lành dữ thế nào rồi.

Trong lòng càng nghĩ càng cảm thấy không ổn, cứ tiếp tục như vậy thì sớm muộn gì hấn cũng chết thôi. Bàn Tử kiểm tra bốn phía một chút, sau đó thả Phan Tử vào trong góc rồi ngồi xuống xoa xoa cái hông: “Đúng rồi, có chuyện này nhất định phải hỏi cậu. Đám các cậu cũng tới đây tìm ẩn quỷ phải không?”

Tôi ngờ ngạc: “Chẳng lẽ thật sự có vật đó?”

Bàn Tử cẩn thận nghe ngóng, chắc chắn chẳng có cái quái gì chạy theo tới đây rồi mới nhẹ giọng trả lời tôi: “Sao? Mấy người chẳng biết gì cả mà cũng dám chui vào cái mộ này à? Thế cậu có biết Lỗ Thương Vương trong mộ này từng làm gì không?”

Tôi nghe vậy, cảm thấy có thể moi được chút thông tin từ miệng hấn, liền nói: “Chẳng phải ông ta chỉ là một chư hầu nhỏ thôi sao, có điều nghe nói có thể mượn âm binh đánh giặc.”

“Cái rắm!” Bàn Tử khinh thường liếc tôi một cái, “Tôi nói cho cậu biết, cái gã gọi là Lỗ Thương Vương, rồi lại còn mượn âm binh đánh giặc gì đó, chẳng qua là do người ta bốc phét một tác đến giờ thôi! Trong cỗ mộ này có ẩn dấu bí mật, nếu tôi không nói, cho dù cậu nghĩ đến nát óc cũng đổ mà đoán ra được!”

Chương 16: Bàn tay nhỏ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mấy năm nay tôi làm công việc buôn bán đồ cổ và bản dập, kinh nghiệm nhìn người tích lũy được cũng không phải non nớt gì. Để làm được nghề này quan trọng nhất phải có nhãn lực tốt, phải nói là vừa biết nhìn đồ, vừa biết nhìn người. Tên béo này rõ ràng không phải người thành thật, muốn khai thác thông tin từ hắn, nói ngọt cũng chẳng được, chắc phải dùng chút kế khích tướng mới xong. Tôi liền giả bộ ngờ vực nhìn hắn: “Nói thì dễ lắm, nhưng biết đâu anh cũng chỉ là dân nghiệp dư giống cái lũ ô hợp kia?”

Bàn Tử quả nhiên bị chạm trúng nọc, rọi đèn pin vào mặt tôi: “Thằng ranh cậu còn không tin? Bàn Tử tôi đây trước khi đến nơi này đã chuẩn bị ròng rã cả tháng trời. Máy người có biết Lỗ Thương Vương liên quan đến cái gì không? Có biết mượn âm binh là như thế nào không? Có biết Quý án là để làm gì không?” Thấy tôi không thốt ra được lời nào, hắn cười đắc ý: “Tôi cho cậu hay, Lỗ Thương Vương này, muốn nói nghe lọt tai thì là một vị tướng, còn nói toạc móng heo ra thì cũng cá mè một lứa với chúng ta cả thôi. Một đám đồ đầu!”

Tôi bỗng nhớ ra chú Ba trước kia từng nói qua về việc này, nhưng tôi không hiểu sao hai người họ lại nhìn ra được. Bàn Tử tiếp tục nói: “Có điều người này lợi hại hơn nhiều so với ta, đến đồ đầu mà cũng được phong lên hàng vương. Trên cuốn sách lựa đó có chép rằng, quân của Lỗ Thương Vương đa phần đều nghỉ ngơi ban ngày hành quân ban đêm, hơn nữa toàn bộ đoàn quân thường xuyên thoát biến thoát hóa, sau đó lại đột ngột xuất hiện ở một nơi khác. Những nơi bọn chúng đi qua thường xuyên “mồ tan huyết nát, truy ra, đành bảo âm binh đội mã lên”. Cậu xem, chúng ta theo chủ nghĩa duy vật của giai cấp cách mạng vô sản, làm sao mà tin được trên đời lại có âm binh này nọ chứ?! Bọn chúng đi khắp nơi đào mồ quật mã, nếu người ta phát hiện phần mộ bị động liền đáp ngay rằng Lỗ Thương Vương muốn mượn hồn phách của chủ mộ, vì thế mới lan ra tin đồn mượn âm binh. Thời điểm đó, nhân dân cực kỳ mê tín, về sau cứ thế tin theo mà gọi thần gọi quỷ.”

Tôi nửa tin nửa ngờ: “Các anh bằng chừng đó tin tức đã vội vàng kết luận, có phải là quá võ đoán rồi không?”

Bàn Tử trừng mắt liếc tôi một cái như thể cảnh cáo tôi đừng có nói leo: “Đương nhiên đâu phải chỉ có vài chứng cứ lẻ tẻ đó, căn cứ chính xác và trực tiếp nhất chính là Thất tinh nghi quan này. Theo như sử sách, trước hết nó dùng để đối phó với bè lũ trộm mộ; bởi lẽ bọn họ đã trộm quá nhiều mộ, cho nên khắp khởi lo sợ sau khi chết đi cũng gặp phải kết cục y như thế. Họ tự dựa vào kinh nghiệm của bản thân mà thiết kế nên bố cục quan tài giả. Họ cho rằng dù cơ quan có tinh xảo đến cỡ nào cũng vô phương ngăn chặn bọn trộm mộ. Biện pháp duy nhất, chính là khiến cho chúng phân vân chần chừ, không thể hạ thủ! Bảy cỗ quan tài này, ngoại trừ một cỗ quan tài thực sự của chủ mộ ra, còn lại sáu cái, chỉ cần mở làm là chín đường chết một đường sống, bên trong không ần sẵn cung nỏ thì cũng bố trí tà thuật. Từ sau thời nhà Tống, cục diện mới được một số người tài phát huy, tuy nhiên thiết kế kiểu này xuất phát từ một nghề chẳng lấy làm quang vinh cho lắm. Người bình thường cho rằng nó là điềm gở, hơn nữa một huyệt đặt bảy quan tài, chi phí cực kỳ tốn kém.”

Tôi thấy tên mập này trông có vẻ nhếch nhác bản thủ, không ngờ kiến thức lại uyên thâm đến vậy, không khỏi kính trọng hẳn thêm một chút. Nhưng xem ra hắn vẫn chưa nói hết, bèn hỏi: “Theo như anh nói, liệu có biện pháp nào để nhận ra đâu là quan tài thật hay không?” Bàn Tử vỗ vỗ vai tôi, dường như nhận ra thái độ tôi có chút thay đổi, cực kỳ hả hê: “Xem ra đồng chí rất có tinh thần học hỏi, tôi đây cũng nắm rõ phương châm “Hối nhân bất quyện” của Khổng Lão nhị (*) đấy nhé. Chú em nghe cho kỹ này, muốn phân biệt Thất tinh nghi quan cũng không phải không có cách. Có điều, giới chúng ta tồn tại luật lệ riêng. Phạm là người thường đi đồ đấu đụng phải Thất tinh quan đều phải biết đường mà rút lui, ông tổ cũng không trách tội. Trước kia vào thời loạn lạc, một nhóm Ban sơn đạo nhân (**) cơm không đủ ăn áo không đủ mặc, thật sự lâm vào bước đường cùng mới phải phạm luật. Khi đó, một vị cao nhân đã nghĩ ra biện pháp phá thế cục này. Chỉ cần dùng hai thanh xà beng bẩy quan tài kênh lên lên một góc, sau đó đục thủng một lỗ nhỏ ở đáy quan rồi luồn móc sắt vào xem móc ra được thứ gì. Cứ như vậy có thể phán đoán được kết cấu bên trong quan tài.”

(*) tức nguyên tắc “Dạy người khác không nề hà mệt nhọc” của Khổng Tử.

(**) Trộm mộ chia ra làm bốn phái: Phát Khâu, Mô kim, Ban sơn, Xả lĩnh. Những người học theo “Ban sơn phân giáp thuật, tức theo phái Ban

son thường cải trang làm đạo sĩ, tự xưng “Ban sơn đạo nhân” – chú thích lược theo “Ma thối đèn”.

Tôi không ngừng xuýt xoa, người thiết kế đầu trí với kẻ trộm mộ thế này có thể viết thành cả bộ sách ấy chứ! Bàn Tử bỗng nhiên ra vẻ thần bí nhích lại gần, nói với tôi: “Nhưng bảy quan tài đá ở đây e rằng đều là giả. Cả mộ Lỗ Vương này, chỉ e cũng là giả.”

Hắn lại dùng đèn pin rọi vào thạch đạo khi nãy chúng tôi rơi xuống, thấy bên đó không có gì khả nghi mới nói tiếp: “Tôi vốn nghĩ nát óc vẫn chưa thông, cho đến khi rớt xuống thạch đạo này mới bất ngờ phát hiện, thì ra đây lại là mộ Tây Chu!”

Tôi phát hoảng: “Lẽ nào đây không phải là thông đạo để chạy trốn do thợ xây lăng mộ đào ra?!”

Phía sau, Phan Tử ngồi trong góc mảng một trảng: “Tôi đã nói trước với cậu rồi, làm sao mà là thông đạo để chạy trốn được?! Cậu có thấy thằng điên nào đi xây thông đạo như cái mê cung chưa?! Ai lại hứng thú với trò đấy chứ?!”

Tôi vẫn ngẩn ngơ, trong lòng dường như đã mơ hồ hiểu ra điều gì đó, lại không thể nắm bắt được trọng điểm: “Nhưng tại sao lại có người muốn xây huyệt của mình trên huyệt của người khác? Đừng bảo là muốn đoạn tử tuyền tôn nhé!”

Bàn Tử sờ sờ miệng, nói: “Cậu cũng đi đồ đầu, hiển nhiên phải biết mấy thứ lý thuyết phong thủy đó dân đồ đầu chỉ coi là một mớ rác vớ vẩn nhất mà thôi. Phong thủy ngoại trừ hướng dẫn được cho chúng ta một chút phương pháp đồ đầu tôi thấy cũng chẳng còn tác dụng quái nào cả. Ở thì phong thủy là tri thức, nhưng là tri thức của cổ nhân, tri thức của người chết, không liên quan đến thanh niên dưới lá cờ xã hội chủ nghĩa như chúng ta.” Hắn tự vỗ vào ngực mình “Hơn nữa, cái kiêu tự táng mình trong mộ người khác thế này phong thủy cũng có nói đến, hình như gọi là...là...Gọi là Tàng long huyệt! Mấy thứ tên tuổi na ná như nhau, dù gì chúng ta cũng chẳng cần quản ba cái tên nông cạn này. Nói gì đi chẳng nữa, táng mình trong mộ người khác, miễn là hợp mệnh, bố trí thích đáng thì cũng có khả năng lắm chứ! Vậy nên quan tài của Lỗ Thương Vương đích thị là cất giấu trong ngôi mộ Tây Chu này, tuyệt đối không chệch đi đâu được!”

Phan Tử nghe hắn nói xong, phì cười: “Không ngờ trông anh to cao như gấu thế kia mà cũng hiểu được thuật phong thủy???”

Bàn Tử giận điên: “Cái gì mà hiểu hay không hiểu, nếu không hiểu... Tôi làm sao có thể... Có thể nói được nhiều thứ như vậy?” Phan Tử cười hồ hồ, nhưng động đến miệng vết thương, đành ôm bụng đáp trả: “Tôi chẳng biết anh nghe đâu ra mấy câu không đầu không đuôi đó, nhưng nếu anh thực sự am hiểu phong thủy thì mau dẫn tất cả ra khỏi cái mê cung chết tiệt này đi. Nãy giờ tôi lượn lờ ở đây phải đến bảy, tám vòng rồi đấy!”

Tôi nghe Phan Tử nói mới sực nhớ ra một việc, vội vàng hỏi: “Đúng rồi, lúc đó các anh bỏ tôi ở lại đây, có biết tôi suýt bị hù chết không hả! Còn mấy người chú Ba đâu?”

Phan Tử khó nhọc ngồi thẳng dậy: “Tôi cũng không rõ nữa... Khi đó Tiểu Ca đuổi theo tên mập chết dẫm, tuy ông Ba không cho tôi đuổi cùng, nhưng tôi cảm thấy tên nhóc kia căng thẳng như vậy ắt hẳn có chuyện quan trọng. Hơn nữa, có việc này tôi chưa từng nói với cậu... Tôi từ trước đến giờ vẫn cảm thấy tên nhóc này đi theo chúng ta đến đây với mục đích không đơn giản chút nào. Tôi không thật sự tin tưởng hắn, muốn dò xét hắn nên mới đi theo.” Anh ta nhíu mày, ngập ngừng nói “Tôi chạy được chừng vài phút đồng hồ, bỗng thấy con đường phía trước hình như có vật lạ. Tôi vừa lấy đèn rọi, thứ đó đã vèo một cái không thấy bóng dáng đâu nữa. Tôi hơi lo lắng bèn tiến lại gần, lúc này mới nhìn rõ, giữa khe hở của hai tầng đá hình như đang kẹp một bàn tay người có năm ngón!”

Bàn Tử cả kinh, khóe miệng giật giật giống như muốn nói gì đó, cuối cùng lại chẳng thốt ra được câu nào.

Phan Tử vẫn còn nhớ rõ mọi chuyện xảy ra khi ấy, kể tiếp: “Tôi thấy vậy thì càng muốn đến gần. Cậu biết đấy, tôi là loại người không tài nào không chế được tật tò mò của bản thân, đại tiện cũng muốn ném thử một lần cho biết. Giờ nghĩ lại, đúng là nổi da gà thật! Tôi không ngờ lại bị cái thứ giống bàn tay đó đột nhiên lao vọt ra bóp nghiền lấy cổ, mạnh không chịu nổi, gần như bóp đến nghẹt thở luôn. Lúc đó tôi không biết xoay sở ra sao, may mà trên người còn có mã tấu. Chân thì giẫm đạp lung tung, tay thì muốn chém quách cái bàn tay đó cho rồi, bất chợt tôi chợt phát

hiện ra cổ tay nó nhỏ phát khiếp, chỉ nhỉnh hơn ngón tay một chút thôi, không hiểu sao lại mạnh đến vậy. Phập một nhát, tôi cứa một vết dài, nó liền bung ra, lù vào trong kẽ hở.” Phan Tử xoa xoa cổ: “Mẹ nó, tôi nghĩ chắc chắn đằng sau bức tường này có điều kỳ quái, phải kiểm tra xem sao. Tôi phải đập trái đá, đột nhiên không biết ấn phải cái quỷ gì, mẹ kiếp, cả người bỗng dưng rơi xuống!” Anh ta vỗ tường: “Về sau thì các anh cũng biết, tôi rơi xuống một gian phòng đá giống y như thế này, rồi phát hiện ra thạch đạo. May mà thân thủ không tồi, qua nửa ngày cũng có thể mò lên được, bằng không chẳng biết đến đời tám hoánh nào mới gặp lại cậu Ba.”

“Nói vậy anh cũng không biết họ rơi xuống đâu?” Tôi thở dài, Phan Tử hiển nhiên cũng lơ mờ biết được mấy người chú Ba mất tích, trên mặt lộ ra thần sắc lo âu thấy rõ. Tôi quay sang Bàn Tử, hỏi hấn: “Còn tên mập chết tiết này, sao anh lại rơi xuống chỗ đó? Anh khai thật ra cho tôi, có phải cái thứ quỷ quái kia là anh bày ra để chọc lộn tiết chúng tôi lên không?” Bàn Tử nói: “Trời ạ, cậu nói thế oan cho tôi rồi. Lúc tôi chạy đến đó, không biết từ đâu xuất hiện một lão già cùng với quái vật kia. Tên nhóc đi đằng sau tôi vừa nhìn thấy đã la hoảng lên một tiếng rồi quay đầu đông thẳng. Tôi ngấm ngấm đánh giá, cảm thấy nếu liều mạng với quái vật một phen cũng không phải không có phần thắng, nhưng ngọn lửa cách mạng còn phải duy trì dài lâu, hơn nữa nhiệm vụ cấp trên giao phó tôi còn chưa hoàn thành, nên tôi cũng quay đầu chuồn luôn. Chạy được một lúc thì gặp Tiểu Ca phía trước cản tôi lại, bảo tôi đứng yên không được nhúc nhích. Tôi còn đang há miệng không hiểu, cậu ta đã giơ chân đá đá vào vách tường, tôi liền rơi thẳng xuống. Tôi vẫn nghĩ cậu ta muốn cứu tôi, nào ngờ bên dưới lại hung nhúc những bọ! Mẹ ơi...” Nói đến đây, hấn nhìn quanh bốn phía cứ như lo sợ lại có bọ ở đâu xông ra cắn hấn vậy.

Phan Tử liếc mắt nhìn tôi nói: “Cậu thấy không, hiểu biết về cỗ mộ của tên kia hoàn toàn không tầm thường, chắc chắn là có vấn đề.” Tôi thì thấy Muộn Du Bình không có gì bất thường, bởi lẽ chỉ cần có hấn ở bên, tôi sẽ có cảm giác an toàn tuyệt đối. Nhưng những lời của Phan Tử, tôi đương nhiên hiểu. Trên đường tới đây, tên kia cái gì cũng biết, dường như hấn có thể đoán trước mọi chuyện xảy ra, khiến lòng tôi không khỏi trào lên mỗi nghi ngờ. Trong túi có mấy khúc lương khô nén không biết Bàn Tử kiếm đâu ra, tôi sực nhớ ra cả đám đã nhịn đói rất lâu, mới lôi ra chia cho mỗi người một ít. Phan Tử ăn rất ít, nói rằng ruột anh ta nhờ thủng rồi thì sao, ăn lắm chỉ tổ rơi ra nhiều, chi bằng để chúng tôi ăn thì

hơn, bởi không biết bao giờ mới có thể thoát ra ngoài. Anh nói vậy, Bàn Tử tuy muốn nhưng cũng không dám mặt dày ăn thêm. Tôi ngồi nói chuyện cùng họ, dần dần cũng bớt căng thẳng.

Chúng tôi im lặng một lúc rồi nói sang chuyện khác. Bàn Tử bảo cứ ngồi một đồng như vậy thì thật vô dụng, cùng lắm cứ xông bừa vào thạch đạo kia thử vận may. Phan Tử cũng nghĩ vậy nên chúng tôi quyết định sẽ nghỉ ngơi thêm một chút, sau đó xuất phát.

Tôi mơ mơ màng màng ngủ gật, đang lúc nửa tỉnh nửa mê tự nhiên thấy Bàn Tử trước mặt nhưn mây trốn mắt. Tôi vốn vẫn thấy tên mập này rất tùy tiện, hình như còn bị tâm thần phân liệt. Anh nói xem, ở trong cổ mộ mà còn nghĩ ra trò đội hũ sành lên đầu đi dọa người khác, không phải gan rất to thì là đầu óc cực kỳ thiếu năng. Giờ chúng tôi có một người trọng thương, ba người còn lại chẳng biết đi đâu, trong lúc nước sôi lửa bỏng thế này mà hấn còn có hứng ngồi làm trò hề. Hừ hừ, nếu còn khỏe chắc chắn tôi đã lao vào cho hấn một trận.

Nhưng sau đó tôi phát hiện ra Phan Tử cũng đang trốn mắt nhìn tôi. Tôi nghĩ bụng, hừ, bệnh thần kinh cũng lây được sao? Hai người bọn họ không ngừng tự đập lên vai trái của mình, miệng mấp máy giống như đang nói: “Bàn tay, bàn tay!” Tôi thấy họ đều đã đỏ mồ hôi lạnh, cảm thấy chuyện này thật quái đản. Nhưng trên tay tôi làm gì có gì? Chẳng lẽ lại là trên bả vai?

Tôi theo phản xạ quay đầu lại, đột nhiên đập vào mắt là một bàn tay nhỏ màu xanh lục đang đặt lên bả vai mình.

-----oOo-----

Chương 17: Động

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đó là một bàn tay nhỏ, năm ngón khá dài, cánh tay rất gầy, giống hệt như Phan Tử đã miêu tả, trông cực kỳ đáng sợ. Bàn Tử dùng tay ra hiệu với tôi, bảo tôi không được cử động. Kỳ thực tôi cũng không sợ hãi cho lắm, nếu một người gặp quá nhiều sự việc bất ngờ thì ngược lại sẽ dần dần trở nên bình tĩnh, nên lúc ấy tôi chỉ cho đây giống như một trò đùa

quái ác. Đột nhiên cảm thấy hết sức phiền muộn, thật muốn túm lấy bàn tay kia cắn phập một cái.

Dương nhiên lý trí vẫn điều khiển tôi đứng im tại chỗ không hề cử động. Bàn Tử dùng súng của Phan Tử, khều khều cái tay đó, định khều nó xuống khỏi bả vai của tôi. Khi cây súng vừa đưa lại gần thì bàn tay đó giống như một con rắn bò lên quấn lấy cây súng, rồi kéo giật lấy. Bàn Tử không chịu buông tay, cái móng to run lên, cố gồng mình giằng co với cánh tay đó.

Tôi cũng vội tiến lên giúp đỡ, sức lực của một mình Bàn Tử vốn đã rất lớn, lại thêm cả tôi mà cũng chỉ có thể đấu ngang sức với cánh tay gầy nhỏ đó. Thấy chúng tôi sắp chống đỡ không nổi, Phan Tử vung tay ném mã tấu cho Bàn Tử, Bàn Tử chửi thề một tiếng, đưa dao cắt mạnh một cái từ dưới lên. Nhưng dao vừa mới chạm vào lớp da trên bàn tay đó thì nó đã thả ra, cuống cuống lẩn trốn vào trong bóng đêm, động tác của nó nhìn qua trông giống một con rắn. Lần này tôi và Bàn Tử đều bị mất đà, ngã chổng vó ra đằng sau.

Thân thể béo tròn của Bàn Tử nhảy dựng lên, hấn đuổi theo “con rắn” thì thấy hóa ra ở chỗ đó có một khe hở rất sâu. Hấn dùng sức chui vào bên trong, tuy bên trong khá rộng rãi nhưng cửa vào lại quá nhỏ, với hình thể của hấn căn bản không thể chui vào được. Hấn ử rử vung tay lên, tức giận đưa tay nạy nạy lớp gạch đá, không ngờ vách tường đá này nhìn qua có vẻ rắn chắc mà lại dễ dàng bị hấn nạy ra. Hấn vội nói: “Mau nhìn xem, hóa ra ở đây có một cái động lớn!”

Chúng tôi lại gần xem thử, Bàn Tử chiếu đèn pin vào, bên trong quả nhiên là có một cái động. Cái động này tối đen, không biết thông đến nơi nào, chúng tôi thật sự không ngờ nơi vách tường tối tăm này lại ẩn giấu một lối đi nhỏ, khó trách lần trước đám bọ ăn xác có thể xuất quỷ nhập thần như vậy.

Phan Tử sờ sờ bề mặt động, bực bội nói: “Xem chừng động này do con người đào ra, chẳng lẽ là lối đi dành cho đám bọ ăn xác hoạt động?”

“Anh nói đám bọ đó ở ngay bên trong?” Bàn Tử đã định chui vào trong động xem thử, nghe Phan Tử nói vậy thì cũng hơi do dự. Phan Tử nhẹ giọng nói: “Đừng sợ, vừa rồi lúc Tiểu Ca xử lý miệng vết thương cho tôi, tôi đã quẹt một ít máu trên người cậu ta lên tay mình, anh xem,” Anh chỉ

chỉ vết máu trên tay, “Hai người dùng nước miếng quẹt một chút rồi bôi lên mặt, chắc chắn sẽ có tác dụng!”

Tôi không khỏi bật cười: “Mẹ nó, anh cũng quá thất đức, dù gì người ta cũng là ân nhân cứu mạng anh đây!”

Phan Tử ngượng ngùng cười cười, nói: “Khi đó không hiểu sao thấy máu cậu ta nhỏ xuống, tôi chợt cảm thấy không nên lãng phí.” Bàn Tử không hiểu chúng tôi đang nói gì, hỏi: “Là sao, máu của vị tiểu huynh đệ kia lợi hại đến thế ư?”

Cả hai chúng tôi đều gật đầu, đem chuyện trong động xác kể lại cho Bàn Tử. Bàn Tử nghe xong tỏ ra vô cùng hứng thú đối với vết máu trên tay Phan Tử, tán thưởng: “Hóa ra lại có thứ tốt như thế, sau này tôi đi đồ đấu cũng có thể uy phong một chút, mẹ nó, nếu đứa nào dám thổi nển của tôi, tôi sẽ bắt nó phải quỳ gối trên nắp quan tài.” Nói xong, giống như hận không thể đem vết máu trên tay Phan Tử cắt xuống vậy.

Phan Tử nói với tôi, “Không biết cái lỗ mở ra ở đây là có dụng ý gì, có điều nếu chúng ta không thể ra khỏi cái mê cung thạch đạo kia, tôi nghĩ đây cũng là một lối thoát. Hay chúng ta cứ vào xem thử?” Tôi xem xét lối vào nhỏ xíu chỉ đủ cho một người đi, đã thế gió lạnh còn liên tiếp lùa vào, cảm thấy cứ thế đi vào thì có điểm không ổn, nhưng nếu ở lại cũng chỉ có thể ngồi yên chờ chết, liền gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Bàn Tử tháo dây lưng, cột vào chân mình rồi nói với Phan Tử: “Anh nhớ giữ chặt lấy cái dây lưng này, tôi sẽ đi trước mở đường.”

Nói xong cũng không nhiều lời, khom lưng cúi người chui vào động, sau đó Phan Tử giữ chặt cái dây lưng rồi cũng vào theo. Tôi nhìn bọn họ biến mất trong bóng đêm, nuốt nước bọt, thì thào một tiếng Thượng Đế phù hộ, sau đó cảm thấy vững tâm hơn một chút, cũng nói bước hai người họ.

Bàn Tử ở phía trước đi rất chậm, có những chỗ hẫng cơ hồ không lách nổi, đành phải hít sâu, co mông lại mới chui qua được. Phan Tử ở phía sau bị lôi theo cũng vất vả, hơn nữa còn phải nhìn thẳng vào cái mông của hắn, đe Bàn Tử: “Anh nhất định không được đánh rắm đấy.”

Bàn Tử thở hổn hển bò ở phía trước, cũng không có sức để trả lời, tôi thấy một người lẩm lời như hắn mà không hé răng câu nào thì cũng hiểu

hắn quả thực rất mệt. Cứ như vậy chúng tôi giống như ba con sâu, dịch từng chút từng chút một. Không biết đi được bao lâu, bỗng Bàn Tử khẽ kêu một tiếng: “Có ánh sáng!” Đột nhiên hắn tăng tốc khiến vết thương của Phan Tử bị kéo căng, khiến anh đau đến nỗi la lên oai oái. Bàn Tử đi cực nhanh, xem ra với hình thể của hắn, có thể đi ra khỏi cái động này với tốc độ như vậy đã là kỳ tích. Tôi thấy ánh sáng càng ngày càng rõ ràng, nghĩ thầm chẳng lẽ vận khí của chúng tôi tốt như vậy, lỗ nhỏ này lại thông lên mặt đất ư? Rốt cuộc Bàn Tử là người đầu tiên thoát ra khỏi động, hắn vừa mới ra, tôi đã nghe một tiếng la thất thanh: “Con mẹ nó! Đây rốt cuộc là cái chỗ khí gió nào vậy?”

-----oOo-----

Chương 18: Đại thụ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôi thật cẩn thận bước ra khỏi cửa động, bên ngoài chỉ có một mỏm đất nhỏ nhô ra vừa đủ để tôi đứng, bước ra xa thêm một chút là đến sát mép vực, từ đây xuống dưới tối thiểu cũng phải cao đến 15 mét, hơn nữa gió thổi rất mạnh, tôi chỉ có thể nép sát vào vách đá để quan sát nơi này.

Tôi thật sự không biết nên miêu tả cảnh tượng tôi thấy như thế nào. Trước mắt tôi là một hang động tự nhiên rất rộng, kích thước phòng chừng phải lớn bằng một sân bóng. Trên đỉnh có một cái khe lớn, ánh trăng theo khe hở đó chiếu vào, vừa hay có thể phác họa rõ ràng hình dáng toàn bộ hang động. Vị trí hiện tại tôi đang đứng là trên vách động phía tây, từ trên xuống dưới đều không có chỗ đặt chân để leo lên leo xuống. Tôi quét mắt nhìn một lượt, phát hiện xung quanh vách động chỉ chít những cửa động, ước chừng phải hàng nghìn hàng vạn cái, dày đặc đến mức có cảm tưởng vách tường của hang động này bị một khẩu pháo cực lớn gồm nhiều nòng pháo có đường kính khác nhau quét qua hơn mười lần vậy.

Nhưng có một điều còn khiến người ta kinh ngạc hơn, đó là chính giữa hang động có một cây đại thụ cao đến mười tầng lầu, mười người vây quanh cũng ôm không xuể. Mà trên thân đại thụ kia còn mọc ra vô số nhánh dây leo to bao phủ giống như mạng điện, chúng giăng khắp nơi, cơ hồ quấn quanh tất cả mọi thứ. Những nhánh dây đó giống như cành

liều từ trên cây buông xuống, có nhánh treo lơ lửng giữa không trung, có nhánh đã buông thông xuống mặt đất, thậm chí còn có những nhánh rõ ràng đã chui vào những lỗ hổng trên vách hang động. Chỉ cần ngược mắt là có thể thấy chỗ này cơ hồ đã bị dây leo phủ kín, ngay cái cửa động bên cạnh chúng tôi cũng có một hai nhánh bò vào.

Nếu quan sát cẩn thận, còn có thể thấy trên các nhánh cây có thứ gì đó treo lơ lửng, lúc đầu tôi còn tưởng là quả, nhưng nhìn kĩ thì thấy hình dạng không giống. Mấy thứ đó khuất sau đám dây, mỗi khi gió thổi lại rung rung vài cái, trông vô cùng quý dị.

Dưới đáy hang động này có một hành lang bằng đá xuất phát từ một khối kiến trúc nhỏ trông giống như đài hiên tế, rồi từ đó dẫn thẳng đến phía dưới tán cây. Tôi mơ hồ nhìn thấy cuối hành lang có hơn mười bậc thang dẫn lên một bãi đá, trên đó đặt một chiếc giường ngọc, phía trên hình như có người đang nằm! Khoảng cách thật sự quá xa, ngoại trừ một bóng dáng mơ hồ thì chẳng thể nhìn rõ bất cứ thứ gì, nên tôi cũng không dám kết luận.

Bàn Tử vô cùng hưng phấn, kêu lên: “Mẹ nó, cuối cùng lão tử cũng tìm được rồi. Đây nhất định là gian mộ chính của cái lăng mộ Tây Chu này, nằm trên đài ngọc kia chắc chắn là xác chết của Lỗ Thương vương. Lão già Lỗ Thương vương này cũng thật là thất đức, tước chiếm cưu sào(*), đồ đầu đem người ta lôi ra, còn mình thì nhảy vào chiếm chỗ. Hôm nay Bàn Tử ta sẽ thay trời hành đạo, trừng phạt cái kẻ không có một chút đạo đức nghề nghiệp như ngươi, cho ngươi biết kết cục của kẻ đồ đầu là như thế nào!” Hắn nói rất hứng khởi, cũng không nghĩ lại xem mình đang làm gì, thành ra mắng luôn cả mình mà không biết.

(*)Tước : chim sẻ, Cưu: chim tu hú. Tu hú là loài chim không biết làm tổ và ấp trứng, nên nó thường đẻ trứng vào tổ chim sẻ, khi tu hú con nở ra sẽ tìm cách đẩy chim sẻ non khỏi tổ, độc chiếm nguồn thức ăn.

Phía sau, Phan Tử đột nhiên nói: “Hai người tốt nhất không nên manh động, tên Lỗ Thương vương này vô cùng gian trá, nơi này chắc chắn vẫn còn nhiều bí ẩn. Tôi thấy chúng ta nên tìm cách chui lên mặt đất từ cái khe kia thì hơn.”

Tôi ngẩng đầu quan sát phía trên, không khỏi lú lười. Muốn trèo đến đỉnh đã không phải chuyện dễ dàng, huống chi đỉnh còn cách miệng khe

một khoảng rất dài, chúng tôi không phải người nhện, làm sao mà leo lên được? Vì thế quay đầu định hỏi ý kiến của Bàn Tử thì thấy hắn đã thò nửa người ra bên ngoài vách núi, căn bản không hề để ý đến lời của Phan Tử. Tôi thấy thân thủ của hắn nhanh nhẹn nên cũng không ngăn cản. Hắn trèo xuống hơn 2 mét, đến trước một cửa động khác, vừa định tiếp tục trèo xuống thì từ trong động kia đột nhiên có một bàn tay vươn ra, định túm lấy chân hắn.

Bàn Tử bị dọa cho giật mình, đá mạnh một cái muốn hất văng bàn tay đó ra, chợt nghe từ trong động vang lên giọng của một người đàn ông: “Đừng nhúc nhích! Anh mà đi thêm một bước nữa thì chắc chắn sẽ chết.” Tôi vừa nghe đã nhận ra đó là giọng của chú Ba, không khỏi vui mừng kêu một tiếng: “Chú Ba, có phải chú đấy không?”

Người phía dưới kinh ngạc, nói: “Thằng cháu chết tiệt này, mày chạy đi đâu vậy hả! Con mẹ nó làm chú lo muốn chết! Mày có bị gì không?”

Tôi vừa nhận ra tiếng chú Ba liền thở phào một hơi, gọi với xuống: “Không sao, có điều Phan Tử bị thương! Đều là do cái tên béo này hại!” Nói xong định ló xuống xem, nhưng cái động phía dưới này lại nằm ngay góc chết của chỗ tôi đứng, tôi chỉ nhìn thấy nửa bàn chân của Bàn Tử nên đành thôi. Chợt nghe cái tên Bàn Tử kia hét to một tiếng: “Đồng chí, tôi xin ông đừng có nắm chân tôi được không hả?”

Chú Ba mắng to: “Cái tên béo này rốt cuộc là từ chỗ nào nhảy ra hả, con mẹ nó đừng có ba hoa với tôi, mau xuống đây, chân đừng có giẫm đạp lung tung, nhất định không được đụng đến đám dây kia.”

Bàn Tử nói: “Dây gì, có phải cái này không?” Nói xong còn chỉ chỉ mũi chân, chú Ba vội kêu to: “Đừng!” Lời còn chưa dứt, nhánh dây nhìn qua vốn cực kỳ bình thường đột nhiên ngóc lên như rắn, mấy đoạn nhánh ở đầu dây nở ra như hoa, cử động nhìn như là bàn tay quý, ngẩng lên thăm dò, hình như đang xác định vị trí của Bàn Tử. Bàn Tử cử động thì nó cũng di chuyển theo, lắc trái lắc phải, giống như là trò điều khiển rắn của người Ấn Độ. Tôi lập tức bưng tỉnh, hóa ra bàn tay quý mà tôi và Phan Tử nhìn thấy chính là cái thứ này.

Bàn Tử cũng không thèm để ý, hươ chân hình vòng tròn, đùa giỡn với nhánh dây kia. Tôi thầm nghĩ người này chẳng chịu tin tưởng ai, hèn gì hắn chỉ có thể đi đồ đầu một mình; nếu hắn vẫn đi theo chúng tôi thì nhất

định có ngày chúng tôi sẽ bị hấn hại chết. Nghĩ đến đây, quả nhiên thấy chú Ba nổi khùng lên, mắng: “Anh có thôi đi ngay không hả, có biết đây là cái gì không? Mau xuống!” Vừa nói xong Bàn Tử đã gặp họa, nhánh dây kia cuốn chặt lấy chân hắn, sau đó giật hấn xuống khỏi vách đá. Lúc ở trong thạch thất tôi cùng Bàn Tử hai người hợp sức mà kéo không thắng được một sợi dây, bây giờ thì nguy rồi, trên vách núi lại không có chỗ nào để mượn lực. Mắt thấy Bàn Tử sắp chóng đờ không nổi, tôi hoảng hốt, muốn tìm tảng đá để ném đứt nhánh dây, nhưng cái vách núi chết tiệt này lại trụi lơ trụi lủi, một mẩu đá vụn cũng không móc ra được. Đang mò mẫm xung quanh thì đột nhiên cảm thấy chân mình bị túm chặt, tôi cúi đầu nhìn, chết rồi! Một bàn tay quỷ không biết từ chỗ nào xuất hiện, cuốn lấy chân tôi, tôi vội vàng tìm một chỗ bám nhưng đã muộn, một lực rất lớn tức khắc lôi tuột tôi ra ngoài. Tôi còn chưa kịp phản ứng thì cả người đã lơ lửng giữa không trung.

Trong chớp mắt đó cảm giác giống như bị mất trọng lực, tay chân đều không túm được bất cứ thứ gì, sau đó thì bị quăng mạnh lên vách núi, một cú đập này thảm hơn nhiều so với việc tự mình đâm đầu vào vách núi! Tôi bị đập cho thất điên bát đảo, gần như hộc máu, cảm thấy nhánh dây kia đập xong có vẻ rất hăng hái, ra sức kéo tôi xuống dưới. Hai bàn tay của tôi đã quơ cào đến chảy máu mà vẫn không tìm được chỗ dựa, tiếp tục rơi tự do. Bên dưới chính là vách núi hơn 15 mét, tôi nhắm mắt lại, nghĩ bụng thôi xong đời, lần này coi như chết chắc.

Phía sau, đột nhiên lại có ba bốn nhánh dây bị tôi thu hút, từ trên vách núi vòng lại, trong đó có một nhánh đặc biệt thô to, thoáng cái đã quấn quanh lưng tôi. Tôi giống như cái bánh quai chèo bị cuốn vài vòng, treo lơ lửng giữa không trung, sau đó bị bàn tay quỷ thô to kia lôi đi, gáy đập vào vách đá, đầu óc ong ong, lập tức choáng váng, chỉ mơ hồ cảm thấy mình bị cái dây này kéo xuống. Dọc đường đi hết đụng nhánh cây lại đụng tảng đá, toàn thân không một chỗ lành lặn, bị va đập đến mức hoa cả mắt, cơ hồ sắp mất đi tri giác.

Chờ đến lúc tôi mông lung phát hiện ra mình đang bất động tại chỗ, đột nhiên cảm thấy buồn nôn và choáng váng, muốn mở to mắt ra nhìn nhưng lại phát hiện trước mắt hình như bị phủ lên một tầng sương mù. Tôi hít sâu vài cái, từ từ trở lại bình thường, cảnh tượng trước mắt cũng dần dần rõ ràng. Lúc này tôi mới phát hiện mình bị treo ngược trên một trạc cây của đại thụ, bên dưới đầu tôi chính là bãi đá có đặt khối thi thể thần bí kia. Tôi nhìn kỹ, không khỏi chấn động. Hóa ra trên bãi đá ấy

không phải chỉ có một khối thi thể, mà bên cạnh nó còn thêm một nữ thi trẻ, trên người khoác lụa trắng, hai mắt nhắm nghiền, khuôn mặt bình thản, nhìn qua cũng khá xinh đẹp, hơn nữa thân thể không hề có dấu hiệu thối rữa, nếu không nhìn kỹ còn tưởng lầm cô ta đang ngủ. Thi thể đàn ông nằm ở một bên thì mang một cái mặt nạ đồng đen hình mặt hồ ly, toàn thân khoác một bộ giáp sắt bó sát người, hai tay đặt trước ngực, trong tay giữ một cái hộp tử kim (*)

(*) Tử kim: tên một loại hợp kim của vàng, đồng, sắt, niken...và một số kim loại khác

Tôi liếc nhìn khối thi thể mặc giáp sắt này vài lần, cảm thấy nó có nét gì đó làm tôi không thoải mái. Nhìn kỹ mới phát hiện ra, xuyên qua hốc mắt trên mặt nạ đồng đen, thi thể mở to đôi mắt, hai tròng mắt màu xanh biếc đang lạnh lùng nhìn tôi chằm chằm.

-----oOo-----

Chương 19: Nữ thi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ánh mắt ấy thực sự dọa cho người ta rợn gai ốc. Tôi nhìn thẳng vào nó, nhất thời không biết phản ứng ra sao. Giờ đây tôi bị mắc kẹt ở chỗ này chẳng khác nào miếng lạp xưởng treo lủng liểng trên bếp, muốn chạy cũng chạy không nổi, chỉ có thể vừa cầu nguyện vừa gắng sức nghĩ cách thoát thân. Nhưng qua chừng mười lăm phút, cái xác mặc khôi giáp kia vẫn không hề nhúc nhích, ngay cả tròng mắt cũng không xoay chuyển, khiến tôi không khỏi hoài nghi phải chăng đây chỉ là ảo giác mà thôi? Nhưng ánh mắt quý dị kia cứ nhìn chằm chằm vào người ta, cho dù có là thần tiên cũng phải thấy khó chịu. Tôi quyết định không nhìn nó thêm nữa, thà nhủ mình nên mau mau nghĩ cách đặt chân xuống đất thì hơn. Treo ngược thân lâu như vậy, máu dồn hết xuống não, chân chừ thêm tí nữa chỉ sợ đầu nổ tung ra mất.

Tôi dùng hết sức bình sinh ngẩng đầu lên, phát hiện ra trên người mình chỉ chít những vết ứ máu, tình cảnh vô cùng thê thảm. Chân tôi bị một gốc dây leo cuốn lấy, vừa ngoảnh đầu nhìn lại đã hít một hơi khí lạnh. Những nơi tầm mắt tôi có thể quét qua đều treo la liệt thi thể, nhiều đến

mức không tài nào nhìn hết được. Mấy chục mấy trăm khối thi thể thì không sao tạo thành khung cảnh “hoành tráng” thế này được, phỏng chừng số lượng thi thể phải lên đến hơn một vạn. Những thi thể đó đong đưa theo gió, thoạt nhìn giống như một cái chuông gió khổng lồ tạo nên từ vô số khung xương, cảm giác này thực không thoải mái chút nào.

Tôi nhìn kĩ hơn một chút thì phát hiện ra không chỉ có xác người mà còn có xác động vật, phần lớn đã khô quắt lại. Một số thì phân hủy rất mạnh, trong không khí thi thoảng có mùi tanh hôi truyền tới, lại thêm đám bọt ản xác lớn có nhỏ có bu kín đặc như ruồi vào đám thi thể mà gặm nhấm. Tôi không khỏi mừng thầm, lúc trước nghe lời Phan Tử quyết một ít máu của Muộn Du Bình bồi lên người mình, xem ra quả nhiên là có tác dụng. Tuy làm thế có hơi thất đức, nhưng thà thất đức còn hơn là mất cái chân cụt cái tay.

Lúc này tôi mới nhớ ra Bàn Tử cũng bị cánh tay quái dị mọc ra từ cái cây kia cuốn lấy chân giống như tôi, không khỏi lo thay cho hắn, nhưng nhìn ra bên ngoài chỉ thấy toàn dây là dây, chẳng thấy gì khác nữa. Thử lần lần trên người, chỉ mò được cái máy ảnh kĩ thuật số, ngoài ra chẳng có gì hữu dụng. Đang ảo não, đột nhiên dây leo quấn chân buông lỏng, thân thể tôi rơi tự do, gần như là ngã chúi đầu xuống. Tôi vội vàng đưa hai tay xuống dưới ôm chặt đầu, không ngờ nó chỉ thả lỏng một chút rồi ngừng lại. Tôi mở mắt ra nhìn thì thấy mặt tôi gần như dán vào mặt khối nữ thi kia, giá xuống thấp chút nữa là môi chạm môi liền. Tôi giật mình, vội vàng rút lại, cổ gập ra đằng sau. Đúng lúc này, mắt tôi vô tình quét qua khối thi thể mặc giáp bên cạnh, thấy trên thắt lưng nó có đeo một con dao nhỏ, không khỏi vui mừng mà nhủ thầm: “Tiên nữ, tôi ở vào tình thế bất đắc dĩ, muốn mượn dao của vị bằng hữu đây, chỉ mong hắn sẽ không để bụng”. Nghĩ rồi tôi gắng xoay người, với tay về phía con dao đằng kia. Đong đưa qua lại vài lần, tôi đu mạnh một cái, tóm được chuôi dao, cố sức rút ra. Không ngờ dao này giắt chặt như vậy, tôi không những không rút dao ra được, mà còn giắt đứt cả đai lưng của khối thi thể mặc giáp kia.

Tôi thấy thế cũng phát run, tiêu rồi, sao lại kéo thắt lưng người ta, làm thế người ta chẳng điên lên vật chết mình sao? Vội lấy hai chân kẹp chặt bao dao, dùng sức rút mạnh. Lưỡi dao lấp lánh hàn quang, nhìn qua đã biết ngay là dao xịn, tôi nhủ thầm trời cũng giúp ta, sau đó vận hết sức bình sinh đu người lên cao cắt đứt cái dây leo kia. Lúc đó tôi chỉ nghĩ đến chuyện cắt đứt dây, không thèm nghĩ xem bên dưới là cái gì. Đợi đến

khi dây đứt người rơi thì hồi hận cũng đã muộn: chưa tới một giây sau, tôi đã rụng trúng khối nữ thi kia.

Cũng may khi chạm đất tôi cố gồng mình lên chống đỡ, bằng không khối thi thể này đã nát bét ra rồi. Nhưng lực quán tính quá lớn, tôi có muốn giữ khoảng cách với nữ thi cũng không kịp nữa. Mặt tôi dán sát vào mặt cô ta, chỉ cảm thấy lạnh ngắt, lạnh đến nỗi khiến tôi dựng tóc gáy. Tôi ngậy ra, lập tức liên tưởng đến cảnh một cái lưỡi dài trườn ra từ trong miệng cô ta, chui vào cổ họng tôi, cuốn hết lục phủ ngũ tạng ra ngoài. Nghĩ đến đây tôi lại thấy may vì đây là quỷ cái, bộ dạng cũng không tệ lắm, nếu là quỷ đực thì đúng là mắc ói muốn chết.

Ngậy người nửa buổi cũng không thấy có đầu lưỡi nào thè ra, tôi nhủ thâm rớt cuộc vận khí của mình cũng không tệ, gặp được một cái xác thối tình đạt lý, liền chậm chậm ngẩng đầu, tính đường chuồn lẹ. Đầu mới ngẩng lên được một nửa, bỗng ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng, nữ thi kia đột ngột vòng hai cánh tay qua vai tôi. Tôi ngậy ra, sợ đến nỗi thân thể cứng đờ. Tức khắc khối thi thể bên cạnh phát ra tiếng lộp cộp, tôi vừa nghe đã biết có chuyện không ổn, thâm kêu: “Áy ông anh, rõ ràng là vợ ông anh không cho em đi, em tuyệt đối không có ý sàm sỡ, ông anh đừng hiểu lầm!”

Quay đầu nhìn lại, thì ra khi này tôi kéo đứt đai lưng của nó, nên một mảnh giáp nối vào đai lưng mới rơi xuống. Tôi thở phào nhẹ nhõm, giờ đây điều may mắn duy nhất đối với tôi là đã rơi trúng khối nữ thi này, chứ không phải thằng cha bên cạnh, bằng không chắc chắn quần tôi đã ướt sũng.

Cứ giằng co như thế đến hơn mười giây, thấy cô ta không tiến xa hơn, tôi tính toán len lén luồn đầu xuống dưới hai cánh tay cô ta rồi chui ra. Nhưng vừa nhích một cái, tay cô ta cũng cử động theo. Tôi tiến lên cô ta cũng tiến lên, tôi giật lùi cô ta cũng giật lùi. Tôi phát sốt ruột, liền dốc sức ngẩng cao đầu lên, nhủ thâm ta nhất định phải giãy khỏi người, sau đó lăn một vòng chuồn lẹ. Không ngờ tay cô ta cử động nhanh như vậy, tôi ngẩng đầu lên liền kéo cô ta ngồi dậy luôn. Hơn nữa chân động vừa rồi cũng khiến miệng nữ thi mở ra, giúp tôi nhìn rõ cô ta đang ngậm trong miệng một vật gì đó.

Chương 20: Chìa khóa

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôi cúi đầu nhìn xuống, thấy vật kia hình như là một cái chìa khóa đồng khảm châu ngọc, hạt châu màu lục sẫm, xem ra cũng khá quý hiếm. Tôi không đoán ra nó là thứ ngọc gì, chỉ biết cổ nhân có tục đặt hạt châu vào miệng người chết để chống phân hủy. Nếu tôi lấy cái chìa khóa ra, không chừng nữ thi xinh đẹp ngàn năm này sẽ biến thành xác khô chỉ trong nháy mắt. Chuyện kinh khủng như thế, tôi tuyệt đối không mạo hiểm làm. Nhưng tình thế hiện tại cũng thật khó xử, tôi làm sao công theo khỏi thi thể này mà chạy trốn được cơ chứ?

Đang phân vân không quyết, đột nhiên nghe tiếng người gào rú mỗi lúc một gần. Tôi vừa ngẩng đầu đã thấy ngay một người la hét âm ỉ, liên tiếp đập vào bảy tám nhánh cây, cuối cùng bị một nhánh kéo đến treo ngược trên đỉnh đầu tôi. Người này chẳng phải ai xa lạ, mà chính là tên Bàn Tử chết toi. Xem ra hắn cũng không cầm cự nổi, đâm trúng vết xe đổ của tôi rồi, mà hình như còn bị thương nặng hơn. Cũng may hắn không đập đầu vào đâu, bị treo lơ lửng còn có sức chửi rủa: “Mẹ nó, không ngờ cái nhánh cây khốn nạn này lại khỏe thế!” Rồi hắn quét mắt qua tôi, vừa thấy tôi đã ngẩn người: ”Đồng chí, không lẽ đang thả dê...”

Tôi dở khóc dở cười, cũng không dám to tiếng, đành ra hiệu bằng tay, nói: “Vớ vẩn, cô ta chết lâu rồi! Anh mau nghĩ cách giúp tôi đi!” Bàn Tử “a” một tiếng, cái mông tròn vo ngọ nguậy giữa không trung, nói: ”Gì thì gì cũng phải thả tôi xuống đã chứ!” Tôi liền phi con dao đang cầm trong tay lên trên, hắn vừa vịn tiếp được, tức khắc đu người lên cắt dây. Ban đầu tôi cũng không để ý, đến khi nghĩ ra thì đã không còn kịp nữa. Tôi vừa định kêu Bàn Tử từ từ đã, Bàn Tử đã la lên oai oái rồi rút trúng xác chết mặc giáp kia, vừa vịn đánh rút mặt nạ của nó. Tôi vừa định nghển cổ lên hóng hót, Bàn Tử đã xoay người, hét to vào mặt tôi: “Tuyệt đối không được nhìn, đây là một con hồ ly mắt xanh!”

Tiếc thay hắn nói quá muộn, trong tích tắc ấy tôi đã nhìn thấy gương mặt dưới lớp mặt nạ. Vừa liếc qua một cái, đầu tôi đã ong ong, sợ đến nỗi nổi gai ốc, lắp bắp: “Đây mà là người ư?”

Phía dưới mặt nạ là một khuôn mặt trắng bệch, nhìn kỹ còn có thể mơ hồ

nhận ra ngũ quan. Người này không có lông tóc, không lông mày lẫn râu, gương mặt nhọn hoắt hình tam giác, có thể nói là dị dạng. Đôi mắt hấn gần như tạo thành hai khe hở dài, đôi ngươi màu xanh toát ra hàn quang phía sau hai khe hẹp ấy, còn những ngũ quan khác gần như không thể nhận ra nổi. Có thể nói khuôn mặt này nhìn qua cực kỳ giống một con hồ ly mặt người đang cười gằn. Đặc biệt là hai tròng mắt màu xanh của hấn, càng nhìn càng thấy quý dị. Thực tình mà nói thi thể bình thường tôi chẳng coi là cái thá gì, nhưng với khối thi thể đáng sợ này thì tôi không dám nhìn thẳng. Nếu không được chuẩn bị tâm lí từ trước, đang yên đang lành nhìn thấy cảnh này không chừng sẽ bị dọa cho vỡ tim mà chết. Bàn Tử cũng sợ run, xoay người nhảy xuống khỏi giường ngọc, hoảng hốt nói: “Thực sự không ngờ Lỗ Thương Vương lại là dạng người này!”

“Đây có đúng là Lỗ Thương vương không?” Tôi hỏi: “Sao nhìn qua trông giống... giống con hồ ly?”

Ánh mắt Bàn Tử quét qua quét lại trên khối thi thể mặc giáp, kể: “Tôi có một người bạn, người ấy nói đây gọi là xác hồ ly mặt xanh. Rất lâu trước kia có người đào một cỗ mộ không biết từ đời nào, khi mở quan tài phát hiện ra bên trên xác chết có một con hồ ly mặt xanh. Hồ ly là giống loài yêu ma, hồ ly nằm trên thi thể là điềm xấu vô cùng. Đáng lẽ phải trả đồ vật lại nguyên xi như cũ, có điều người kia bản lĩnh mò vàng còn chưa đủ, lòng mang ám ức, mới len lén giữ lại một con rùa ngọc. Mấy năm sau hấn rửa tay gác kiếm, về quê cưới vợ. Vợ hấn mang thai mười tháng, khi chuyển dạ, bỗng dung bà đỡ hét lớn một tiếng rồi hôn mê bất tỉnh. Hấn chạy ào vào xem có chuyện gì thì thấy vợ hấn sinh ra một đứa con có đôi mắt dài màu xanh. Kẻ mò vàng kia ban đầu còn không nhận ra có con hồ ly quấy phá, chỉ nghĩ đứa bé mắc chứng bệnh lạ, chạy chữa khắp nơi. Ai ngờ bệnh tình của đứa bé không thuyên giảm, trái lại lông tóc cứ dần dần rụng sạch, còn khuôn mặt thì càng lớn càng giống hồ ly. Sau đấy kẻ mò vàng kia mới lờ mờ đoán ra, bèn lặn lội đường xa, tìm đến cỗ mộ, trả lại con rùa ngọc. Từ đó về sau bệnh tình đứa nhỏ mới hết hẳn, nhưng khuôn mặt hồ ly dị dạng thì không sao trở lại bình thường được nữa.”

Hấn chép chép miệng, lại nói: “Nhưng hồ ly mặt xanh là giống cực kỳ gian ác, nghe nói chỉ liếc qua một cái thôi cũng lây bệnh, mặt sẽ từ từ biến thành dạng hồ ly giống như hấn. Vừa rồi cậu có nhìn không đấy?”

Tuy tôi không hoàn toàn tin tưởng, nhưng nghe nói mình sẽ biến thành quái vật này thì cũng không khỏi rùng mình, mắng: “Đừng nói bậy, có

biến dạng hay không giờ chưa cần lo, anh cứ giúp tôi thoát ra đã rồi có gì ta nói sau!”

Bàn Tử ngẫm qua thấy đúng, ở vào tình huống này mà còn ba hoa chém gió thì thực không phải, vội lại gần giúp tôi gỡ cánh tay của nữ thi. Hắn nín thở lấy đà vận lực mấy lần, nhưng cánh tay kia tựa như đúc bằng sắt, căn bản không hề sụt mẻ. Hắn lại cố sức kéo thêm hai lần nữa rồi một mồi thở dốc, thấy ánh mắt căng thẳng của tôi mới an ủi: “Đừng lo, Bàn gia đây đã có cách rồi, nếu kéo mãi không được thì ta cứ chặt pheng tay nó đi.”

Tôi vội vã kêu lên: “Không được, lỡ đâu trong thi thể này có độc thì tôi à, tuyệt đối không được làm ầu. Hơn nữa ta với người vốn không có thù hận, chưa gì đã tính chặt tay người ta thì tôn phúc lắm.”

Bàn Tử gãi gãi đầu, cũng chẳng nghĩ ra cách nào khác. Hắn lại nói: “Cậu xem thi thể chết mà không cương, nhất định là có tâm nguyện chưa thành. Chỉ cần cậu hiểu cho tâm nguyện của nó, nó tự khắc sẽ cho cậu đi. Chi bằng cậu thử nhớ lại xem, vừa rồi khi nó bám lấy cậu, có chuyện gì khác thường xảy ra không?”

Tôi hồi tưởng một chút đã nhớ ra, vừa rồi khi tôi đứng lên, miệng cô ta đột ngột mở ra, bên trong hình như có thứ gì đó, nhìn qua hình dáng giống như một cái chìa khóa, chẳng lẽ chính là thứ này? Nghĩ đến đây liền cẩn thận nâng đầu nữ thi, khẽ nói một câu: “Đắc tội.” Sau đó bóp nhẹ lên hai má cô ta, miệng nữ thi liền mở ra he hé, tôi thấy ngay một cái chìa khóa nạm hạt châu xanh biếc nằm phía dưới đầu lưỡi.

Bàn Tử sừng sốt kêu lên: “A, đây đúng là đồ tốt, nhất định nó muốn cậu lấy cái chìa khóa ra rồi. Cậu nghĩ xem miệng nó nhỏ như vậy, phải ngậm một cái chìa khóa thì hẳn là khó chịu lắm.”

Tôi căng thẳng hỏi: “Lỡ đâu cô ta cắn chặt tay tôi thì sao?”

Bàn Tử sột ruột, nói: “Cậu xem, giờ toàn thân cậu trên dưới trái phải đều có sơ hở, nó thích cắn chỗ nào chẳng được, sao cứ phải cắn tay cậu?”

Tôi thấy hắn nói cũng có lý mới yên tâm phần nào, trầm nghĩ cùng lắm thì mất hai ngón tay. Nghĩ rồi hít sâu một hơi, giờ hai ngón tay, run run

đưa vào trong miệng cô ta. Còn chút xíu nữa là chạm vào môi, tôi đột ngột nghe thấy tiếng ai ghé sát bên tai: “Dừng tay.”

-----oOo-----

Chương 21: Xác hồ ly mắt xanh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôi ngỡ ngác, trong lòng thầm nghĩ sao nghe quen quen, giọng nói này là của chú Ba đây mà? Không phải là chú còn đang ở trên vách đá à, tại sao lại nghe như ở ngay gần đây thế nhỉ? Vội vã ngó nghiêng tìm chú, phát hiện xung quanh chẳng có ai khác ngoài Bàn Tử, tôi không khỏi cảm thấy buồn bực. Đột nhiên lại nghe chú Ba nói: “Trên tay mày có huyết khí, chỉ cần đưa vào miệng thi thể thì nó sẽ bật dậy ngay tức khắc. Tuyệt đối không được làm ầu.”

Tôi nhìn xung quanh để tìm nơi phát ra âm thanh kia, cuối cùng phát hiện nó được truyền đến từ phía dưới đài ngọc này. Có lẽ do đài ngọc có màu rất sẫm nên không thể nhìn thấy phía dưới có gì, tôi cuống quýt hỏi: “Chú Ba, chú đang ở dưới đài ngọc à?”

Chú Ba nói: “Chuyện dài lắm, chú sẽ giải thích sau. Giờ mày làm theo phương pháp của chú, đặt nữ thi kia cúi đầu xuống, lấy ngón tay cái ấn chặt vào yết hầu, sau đó vỗ vào cái ót của cô ta. Nhớ kỹ, nhất định phải ấn chặt yết hầu, bằng không cái chìa khóa sẽ bị cô ta nuốt vào bụng đó!” Tôi lên tiếng đồng ý rồi làm theo lời chú, quả nhiên có một cái chìa khóa rơi ra từ miệng cô ta. Khoảnh khắc chiếc chìa khóa rơi xuống đài ngọc, tôi lập tức cảm thấy bả vai mình được thả lỏng, hai cánh tay lạnh buốt đang bám cứng lấy tôi cũng buông ra, cái xác nằm vật xuống.

Tôi thở hắt ra một hơi, trong lòng tự nhủ rốt cuộc cũng xong rồi, lại nghe chú Ba ở phía dưới nói tiếp: “Nhóc con, bên cạnh mày còn có Bàn Tử nữa phải không?”

Tôi ngẩng đầu lên nhìn Bàn Tử, hắn đã cầm lấy chiếc chìa khóa vừa mới rơi ra và đang tỉ mỉ nghiên cứu, gật đầu nói: “Vâng.”

Chú Ba đột nhiên dùng giọng Hàng Châu hỏi một câu: “Mày nhìn coi

hắn ta có bóng không?”

Tôi vừa nghe liền sững sốt, còn chưa kịp hiểu hết ý của chú, đầu đã theo phản xạ tự nhiên quay sang liếc chân Bàn Tử một cái, chỉ thấy thân hình của hắn bị cái giường ngọc che khuất, nếu không thò đầu sang thì không nhìn được phía dưới. Trong lòng có chút nghi ngờ: “Giờ cháu nhìn không rõ lắm.”

Chú Ba nghe vậy lập tức trở nên căng thẳng: “Nghe rõ nhé, chú nói cho mày biết một chuyện, mày không phải sợ. Trên đường chú tới chỗ này có trông thấy thi thể của tên Bàn Tử kia. Tuyệt đối phải cẩn thận, chỉ sợ Bàn Tử trước mắt mày không phải là người.”

Tôi liếc mắt nhìn Bàn Tử, gương mặt hồng hào, dáng vẻ và động tác của hắn trông thế nào cũng chẳng giống quỷ, lòng không khỏi bực bội: “Chú Ba, có khi nào chú nhìn lầm không?”

Chú Ba trả lời: “Nhầm là nhầm thế nào, chắc chắn là hắn đấy, hình như tay này cũng thuộc nhóm trộm mộ kia thì phải. Vừa rồi hắn mới xúi mày thò tay vào trong miệng cái xác kia phải không? Là cố ý hãm hại mày đấy!”

Tôi bỗng nhiên cảm thấy sợ hãi: “Theo như lời chú thì cái tên Bàn Tử trước mắt cháu là quỷ phải không?”

Chú Ba trả lời: “Ồ. Cho dù hắn nói cái gì cũng không được tin. Bây giờ mày mau mau tìm coi bên cạnh có thứ gì khắc chế được ma quỷ không.”

Lúc này Bàn Tử chột ngắc đầu lên nhìn tôi một cái, tôi đột nhiên cảm thấy ánh mắt hắn vô cùng quỷ dị, giống như mang một mối thù hận ngàn năm. Lập tức tin phân nửa những lời chú Ba nói, tôi vội vàng mò đông sò tây, mò tới đai lưng của bộ giáp, bên trên còn có vỏ của con dao vừa nãy. Tôi thầm nghĩ quả nhiên cổ nhân giống nhau ở một điểm là đều khắc văn tự trấn quỷ trên đồ trang trí của mình, rồi vội vàng cầm lấy.

Mặc dù hàng văn tự dọc theo đai lưng rất mờ, nhưng tôi vừa nhìn đã nhận ra nó là của nước Lỗ, chẳng lẽ người này là Lỗ Thương vương thật à? Vậy nữ thi bên cạnh là ai đây? Là vợ của hắn chăng? Tôi suy nghĩ giây lát, mắt cẩn thận quan sát đai lưng một lần, mặc dù không thể hiểu phần lớn những văn tự ấy nhưng hàng chữ “Âm Tây Bảo Đế” được mạ

vàng còn khá rõ ràng trên đó, đích xác là chú văn trấn quỷ. Trong lòng tôi khắp khởi mừng thầm.

Lúc này, tôi chợt nhớ ra một việc, vội vàng hỏi chú Ba: “Lạ thật, giường ngọc này không trong suốt mà, sao chú có thể nhìn thấy bọn cháu vậy?”

Chú Ba trả lời: “Chú cũng không biết, nhưng nhìn từ dưới lên thì thấy rất rõ, cứ như là nhìn qua tấm thủy tinh trong suốt ấy. Lúc chú tới đây vừa hay thấy mày đang định thò tay vào miệng nữ thi kia để lấy chìa khóa, nên bảo mày dừng lại. May mà mày nghe thấy lời chú, chứ nếu không lỡ thò tay vào thì rắc rối to rồi.”

Tôi càng thêm buồn bực, cứ cảm giác có gì đó không ổn, trong lòng tự nhủ: giường ngọc này không rộng, phía trên có hai khối thi thể đặt song song sát vào nhau, mà ánh trăng trong này cũng chẳng sáng gì cho cam. Trong tình trạng tranh tối tranh sáng như vậy mà có thể nhìn xuyên qua khe hở giữa hai khối thi thể một cách rõ ràng như thế thì quả thực có chút khó tin.

Tôi lại nhìn sang phía Bàn Tử, trông thấy hắn còn đang ngắm nghía chiếc chìa khóa kia, đột nhiên cảm thấy có cái gì đó là lạ.

Với tính cách của Bàn Tử, cho dù hắn nghe không hiểu tiếng Hàng Châu thì chắc chắn cũng sẽ xen mồm vào, tuyệt đối không thể đứng trơ ra đó mà ngắm nghía một chiếc chìa khóa lâu như vậy được.

Tôi leo qua giường ngọc rồi vỗ bả vai Bàn Tử, định thử dò xét hắn vài câu, không ngờ chỉ vỗ nhẹ một cái như thế mà hắn lại phản ứng rất dữ dội. Bàn Tử đột nhiên trợn tròn mắt quát to một tiếng: “Con mẹ nó, thì ra là thằng nhãi mày vẫn luôn gạt tao!”, nói xong liền giơ thanh đao trong tay xông tới. Tôi giật nảy người, vội vàng lùi ra sau vài bước, hét to: “Anh đang làm cái khỉ gì thế?”

Hai con mắt hắn đỏ ngầu, căn bản là không thèm nghe tôi nói, mỗi lần xông lên là vung tay chém một đao. Động tác của Bàn Tử khá nhanh nhẹn, nếu tôi chạy không kịp thì chắc chắn trên người đã vinh dự được hắn khắc cho vài đao rồi. Tôi vội vàng quay đầu bỏ chạy xuống thềm đá đằng kia, Bàn Tử quát to một tiếng: “Con mẹ nó đứng lại cho tao!” rồi gắt gao đuổi theo phía sau. Bộ dạng nghiêng răng nghiêng lợi kia cứ như tôi giết cha hắn không bằng.

Tôi liều mạng chạy dọc theo hành lang đá, trông Bàn Tử mập mạp thế kia nhưng hấn lại chạy rất nhanh. Nhìn hành lang đá ngày một ngắn lại, chỉ chạy thêm chút nữa sẽ đến đài tể, phía sau đó chính là khoảng đất chằng chịt dây leo, nếu lỡ chân dẫm phải không chừng lại bị treo lủng lẳng như lạp xường, trong lòng tôi không khỏi lo lắng. Tự nhủ không lẽ hấn thực sự là ác quỷ, muốn kéo tôi chết thay cho hấn, nhưng ác quỷ cầm đao chém người thì cũng thật hiếm gặp nha.

Nghĩ tới đây, phía trước đã là đường cùng rồi, tôi vội vã dừng lại rồi rút đai lưng trong tay ra làm roi quất tới. Bàn Tử nghiêng mình né, tôi xông lên cạp tay hấn một miếng, trong lòng nhủ thâm trên thế giới này có lẽ tôi là kẻ đầu tiên dám há miệng cắn quỷ. Hấn đau đớn rống to một tiếng, thanh đao rơi xuống đất, tôi bay lên đá một cước tiễn nó ra phía ngoài hành lang đá.

Trong thoáng chốc đó, tôi lộ ra sơ hở, Bàn Tử nhanh chóng đè tôi xuống đất, quát: “Mẹ kiếp, ông đây bóp chết mày!” rồi bóp cổ tôi thật mạnh.

Dưới tình thế cấp bách, tôi dùng đai lưng siết chặt cổ hấn, trong lòng tự nhủ mày xuống tay độc ác thì đừng trách ông đây vô tình, mẹ kiếp, cùng lắm là liều mạng với mày chứ gì!

Tôi siết chặt cổ hấn, hấn bóp mạnh cổ tôi. Điểm máu chốt trong trận đấu này là phải bóp chết được đối phương trước khi mình tắc thở mà chết. Tôi nhìn Bàn Tử căn bản là chẳng nương tay chút nào, bóp mạnh đến mức lưỡi tôi cũng sắp thè ra rồi. Vội quá hóa ẩu, tôi vận hết khí lực vào đôi tay. Không ngờ chất lượng của cái đai lưng nhìn qua có vẻ được bảo tồn rất tốt kia lại kém như vậy, tôi mới chỉ dùng chút sức như phui bụi mà nó đã “phụt” một tiếng, đứt luôn.

Đai lưng ấy được làm từ da trâu, phía trên có các mảnh giáp đồng nhỏ giống như vảy cá. Da trâu vừa đứt, những mảnh giáp rơi xuống mặt tôi như thiên nữ tán hoa, một mảnh có khắc “Âm Tây Bảo Đế” rơi vào trong miệng tôi. Đột nhiên cảm thấy một dòng chất lỏng đắng chát tràn vào cổ họng mình, rồi lại nhớ đến mảnh giáp kia được lấy từ trên thi thể, tôi chợt buồn nôn đến mức ho sặc sụa. Bỗng khung cảnh trước mắt tôi trở nên mờ ảo, thật giống như vừa rơi vào một màn sương mù đen đặc.

Tâm trí tôi mơ hồ vô định, thậm chí chẳng lẽ mới đó đã bị Bàn Tử bóp

chết rồi? Chỉ cảm thấy vị đắng chát trong miệng càng ngày càng đậm, những thứ trước mắt càng ngày càng rõ ràng, sau đó đột nhiên bừng tỉnh, lại chợt phát hiện mình bị Bàn Tử đặt ở trên giường ngọc, mắt hấn chuyển màu xanh, siết chặt cổ tôi, còn cái chìa khóa trong miệng nữ thi kia vẫn chưa rơi ra, hai cánh tay lạnh buốt vẫn ôm chặt lấy bả vai tôi, tình thế vô cùng hỗn loạn.

Tôi chợt tỉnh ngộ, vừa rồi hết thảy đều là ảo giác!!

Tôi quay đầu nhìn sang cái xác hồ ly mắt xanh bên cạnh, mặt nạ của hắn còn đang nằm chỏng chơ trên đất, hai con ngươi trong đôi mắt dài hẹp đã chuyển hướng sang bên này, nhìn chúng tôi chăm chăm.

Lòng thềm kêu không ổn, chẳng trách lúc này Bàn Tử bảo tôi không được nhìn, xác hồ ly mắt xanh này quá mức quý quái. Khí lực của Bàn Tử rất lớn, lần này cho dù tôi tỉnh táo lại được thì cũng bị hấn bóp chết, vội vàng sờ miệng, phát hiện mảnh giáp trong miệng đã tan hoàn toàn. Trong lòng quýnh quáng cả lên, mắt chợt liếc qua cái hộp tử kim trên tay xác hồ ly, chẳng kịp nghĩ ngợi gì nhiều, tôi ra sức vươn tay qua giật lấy cái hộp rồi đánh mạnh lên đầu Bàn Tử.

Bàn Tử kia vô cùng hung hãn, chửi to một tiếng, hai tay lại càng siết chặt hơn. Trong lòng thềm mắng con mẹ nó đầu phải anh muốn bóp chết tôi, rõ ràng muốn bẻ gãy cổ tôi thì có. Quả thực người này vô cùng đáng sợ, vừa nghĩ đến đây, trong lòng tôi nổi lên sát tâm, sức trên tay không còn yếu ớt như trước, đã nghe “bóp” một tiếng, đôi mắt Bàn Tử trợn trắng, cú đánh cơ hồ khiến thân thể hắn chấn động mạnh. Hắn trợn trừng vài giây rồi ngã úp sấp xuống người tôi, cổ được buông lỏng, tôi ho ra một búng máu.

Lúc này, tôi đột nhiên cảm thấy đôi mắt xanh của xác hồ ly dường như bắt chợt mở to, một luồng sức mạnh kỳ quái dẫn dắt khiến tôi không thể không nhìn vào nó, đầu óc lại bắt đầu hỗn loạn. Dưới tình thế cấp bách, cũng chẳng còn hơi sức đâu mà nghĩ cho Bàn Tử nữa, tôi vội vàng đẩy hấn nằm lên khỏi thi thể kia. Bàn Tử thân hình vạm vỡ, vừa khéo đè kín cái thi thể đó luôn. Vừa mới đè xuống, cảm giác kỳ quái lập tức biến mất.

Tôi xoa xoa cổ, còn thấy cả mấy lần ngón tay; cổ tôi bị bóp đến mức gần như biến dạng luôn, toàn thân đau muốn chết. Ánh mắt của xác hồ ly mắt

xanh này lợi hại quá, nếu không phải tôi nuốt nhầm mảnh giáp trên đai lưng hẳn thì tôi với Bàn Tử đã một mất một còn rồi. Liếc mắt nhìn hộp tử kim bị tôi dùng làm hung khí, bỗng phát hiện ra trên mặt hộp có một lỗ khóa nhỏ, tôi ồ lên một tiếng, lại nhìn nhìn trong miệng nữ thi, trong lòng nhủ thầm, chẳng lẽ chiếc chìa khóa kia là dùng để mở cái hộp này?

-----oOo-----

Chương 22: Bát trọng bảo hàm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chiếc hộp tử kim kia, chạm vào không có cảm giác gì đặc biệt, nhìn sơ bề ngoài rất giống với Ngân Lăng Lục Đỉnh thu nhỏ trong số Bát trọng bảo hàm(1), chỉ có điều kích thước nhỏ hơn rất nhiều. Thời điểm đó Phật giáo còn chưa được truyền vào Trung Quốc, thứ này chắc chắn không thể chứa Xá lợi. Tôi thử lắc lắc, không có tiếng động, lòng thầm nhủ: không lẽ bên trong chính là Quỷ ấn mà Bàn Tử đã từng nhắc đến?

Chìa khóa trong miệng nữ thi, tôi cố gắng định thần, hít một hơi thật sâu, dùng hai ngón tay luồn vào dưới lưỡi cô ta kẹp lấy cái chìa rồi cẩn thận gấp ra ngoài nhưng nó ngoan cố không chịu thoát ra khỏi miệng cô ta. Tôi nhìn kỹ, hóa ra phần chuôi khóa có cột một sợi tơ cực mảnh, thông vào trong cổ họng nữ thi. Tôi bất giác linh cảm có chuyện chẳng lành, đầu kia của sợi tơ dường như còn nối với vật gì đó.

Ông nội từng nói với tôi, từ thời nhà Thương, thợ thủ công đã có tay nghề tinh diệu đến mức bố trí được cung nổ bên trong cơ thể người chết, dùng tơ vàng kích hoạt. Kẻ trộm chỉ cần táy máy đến ngọc hoặc bảo châu đặt trong miệng và hậu môn thi thể, cơ quan sẽ lập tức khởi động, tiễn từ nổ thành linh đâm thủng thi thể mà bắn ra ngoài. Khi đó, khoảng cách giữa kẻ trộm và người chết thường rất gần, hoàn toàn không thể né tránh. Những kẻ phải bỏ mạng vì loại cơ quan này không biết bao nhiêu mà kể.

Tôi ấn vào bụng nữ thi, quả nhiên đụng phải một vật cứng rắn, trong lòng thở phào: may mà tôi tay chân lóng ngóng, chẳng hạn gặp Phan Tử hoặc Bàn Tử, e là đã lâm nạn rồi! Cứ nghĩ mọi chuyện đã được sắp đặt tinh vi đến mức này, y như đặc biệt đối phó với đám trộm mộ, tôi bất

giác cảm thấy xương sống ớn lạnh.

Sợ tơ nối với chìa khóa là tơ vàng, chỉ có thể kéo mà không đứt ra được. Tôi lấy móng tay bấm đứt, lôi chiếc chìa khóa ra. Chìa này cùng với lỗ khóa trên hộp tử kim không sai một li, thực sự ăn khớp nhau. Nhưng tôi không rõ trong chiếc hộp này có gì kỳ quái, chưa biết chừng còn có cơ quan. Suy đi tính lại, tạm thời đừng mở ra là tốt nhất.

Ngay sau đó, tôi thỉnh thoảng phát hiện, nữ thi đang bám lấy mình đột ngột trở nên dữ tợn. Tôi vô cùng kinh hãi, khuôn mặt cô ta giống y như quả quýt héo, phút chốc đã quắt queo lại. Từ cổ họng cô ta phát ra những âm thanh khó tả, chỉ trong vài giây, mỹ nhân rõ ràng vô cùng xinh đẹp đã biến thành một cái xác khô ngay trước mắt tôi. Tôi mới run lên một chút, cách tay mục nát đã đứt lìa ra, thân thể cô ta teo tóp rồi rơi bịch xuống đài ngọc mà vẫn không ngừng co rút lại.

Tôi đã sợ cứng người, xem ra đá quý nạm trên chuỗi chiếc chìa khóa thực sự có tác dụng chống phân hủy. Không dám suy nghĩ thêm, tôi vội vã nhét bảo vật vào trong túi, lòng thầm nhủ không nên ở lì nơi này nữa, sau đó đi công Bàn Tử. Khi nãy ra tay với hấn hơi mạnh, giờ lôi vài cái vẫn không hề nhúc nhích. Tôi than thầm, đừng như vậy chứ, không lẽ mình đã đánh chết hấn rồi. Lúc đó không thể đoán nhiều, tôi nắm chặt lấy một cánh tay hấn, hét lớn: “Lên!”, cột sống cố gắng trụ vững, vất hấn lên lưng. Tên Bàn Tử này nặng khủng khiếp, đè tôi suýt nữa hộc máu. Tôi âm thầm lắc đầu, vừa đi vừa lằm bằm rửa xả tổ tông nhà hấn.

May mà hành lang đá không dài, tôi nhanh chóng mò được tới quãng giữa. Ra đến chỗ có đám dây leo chằng chịt cũng thấy được vách núi, nhưng Phan Tử và chú Ba lại không ở đây, hấn là đã quay lại tìm đường. Tôi lết đến đài hiển tế ở cuối hành lang, đặt Bàn Tử lên đài. Đang muốn lẩn quay ra nghỉ thì chú Ba đã chui ra từ cái động gần mặt đất nhất.

Chú vô cùng tinh thông kỳ môn độn giáp, có chú ở đây, mê cung này chỉ là chuyện vặt. Sở chú không thấy, tôi vừa vẫy tay vừa hô to: “Chú Ba, cháu ở đây!”

Chú Ba nhìn thấy tôi định cười, nhưng sắc mặt đột ngột biến đổi, chỉ ra sau lưng tôi. Tôi quay lại, Bàn Tử không biết đã ngồi dậy từ lúc nào, còn xác hồ ly mắt xanh lại nằm vất trên lưng hấn, giương mắt lạnh lùng nhìn tôi.

Chú thích:

(1) Bát trọng bảo hàm chỉ một bộ hộp gồm có 8 lớp, dùng để thờ phụng xá lị của Phật tổ Thích Ca Mâu Ni, do Đường Ý Tông ban tặng. Hộp làm bằng những chất liệu quý giá: vàng, bạc, ngọc và gỗ đàn hương, điêu khắc tinh tế mỹ lệ, là bảo vật có một không hai. Ngân Lăng Lục Đỉnh chính là hộp ngoài cùng, do làm bằng gỗ đàn hương nên đã hư hỏng hoàn toàn, trên ảnh chụp chỉ còn lại 7 hộp

-----oOo-----

Chương 23: Quan quách

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ánh mắt của tôi lập tức dán chặt vào cái xác, không cách nào dời đi. Nhưng có lẽ là do khi này tôi đã ăn mảnh giáp trên đai lưng, nên dù không thể quay đầu lại thì cũng không sinh ra ảo giác. Cảnh vật trước mắt tuy chao đảo, nhưng đầu óc lại rất tỉnh táo.

Đúng lúc này, tôi đột nhiên nghe được tiếng bước chân của nhóm chú Ba đang đến gần, trong lòng thầm kêu không ổn. Bọn họ còn chưa thấy yêu thuật của cái xác hồ ly, không biết nó lợi hại thế nào, không suy nghĩ kỹ càng đã chạy ào qua nhất định sẽ xảy ra chuyện. Tôi muốn hét lớn nhắc nhở bọn họ, nhưng cổ họng dường như đã mắc nghẹn, há miệng mà không nói được lời nào, tôi sốt ruột đến độ mạch máu cơ hồ muốn vỡ tung.

Đột nhiên tôi chợt loé lên một sáng kiến, nhận ra tay mình còn có thể miễn cưỡng cử động được, lập tức hai tay bắt chước động tác cầm súng, mũi súng chỉ vào đầu con hồ ly, không ngừng giật giật, trong lòng kêu gào: Phan Tử, lần này bất kể thế nào anh cũng phải thông minh một chút, động tác này mà anh không nhận ra được thì đi chết đi!

Mới chỉ vài lần, phía sau liền vang lên tiếng súng, cái đầu của con hồ ly mắt xanh nổ tung ngay trước mặt tôi. Lúc này tôi còn chưa kịp ngậm

miệng, cái xác nát bấy cơ hồ văng đầy mặt đầy miệng khiến tôi lập tức nôn thốc nôn tháo, mùi vị cái thứ đó còn kinh tởm hơn ăn phải phân nữa. Tôi hầu như nôn sạch mọi thứ trong bao tử mới quay đầu lại, thấy ở đằng xa Phan Tử đang một tay bịt miệng vết thương, một tay ra dấu ok với tôi. Tôi rửa thắm một tiếng, dùng tay áo lau sạch nước xác chết dính trên mặt mình.

Từ chỗ chú Ba đến đài hiến tế này còn một khoảng nữa, dọc đường toàn là dây leo chằng chịt, nguy hiểm vô cùng. Nhưng chú Ba cũng có cách giải quyết, trước tiên dùng mấy hòn đá thu hút sự chú ý của đám dây leo, sau đó mới đi qua, chẳng mấy chốc bọn họ đã bò lên trên đài. Chú sợ tôi xảy ra chuyện gì, vội vàng lại gần kiểm tra xem tôi có bị gì không, nhưng vừa ngửi thấy mùi trên người tôi chú cũng phải nhíu mày, cơ hồ muốn nôn ra. Tôi vốn đang bực bội trong lòng, thấy chú như vậy, lập tức lao tới ôm chầm chú một cái, khiến chú buồn nôn đến độ suýt nữa ngã nhào xuống đài.

Thấy bọn họ đều bình an vô sự, tôi nhớ lại chuyện cũ, vặn hỏi: “Chú Ba, ở trong mộ chính vì sao mọi người đều bỏ mặc thằng cháu đây chạy mất, mẹ nó, thiếu chút nữa bị hù chết, ở cái chỗ quỷ quái này một mình cháu làm sao xoay sở được chứ?”

Chú Ba nghe vậy, liền vung tay cú đầu Đại Khuê một cái: “Con mẹ nó, chú đã bảo thằng này đừng có sò soạng lung tung, vậy mà không nghe.” Tiếp theo chú kể lại một lượt những chuyện chú đã gặp phải, thì ra lúc đứng trong nhĩ thất, bọn họ tìm thấy một bức tường giả (*) Bình thường cổ mộ mà có tường giả thì nhất định phía sau sẽ là một căn phòng bí mật; hiển nhiên chú không ngờ trong cổ mộ này bất cứ cửa ngấm nào cũng đều mở xuống dưới. Chú Ba là người nhạy bén cỡ nào, liếc mắt một cái là thấy ngay cơ quan, đáng tiếc Đại Khuê láu táu quá, chú Ba còn chưa nắm rõ ràng, Đại Khuê đã động vào cơ quan, tiếp đó cũng giống như chúng tôi, ngã xuống tầng mộ Tây Chu bên dưới. Những chuyện xảy ra sau đó vô cùng ly kỳ phức tạp, chú Ba càng nói càng cường điệu, tôi thấy chú càng lúc càng ba hoa, vội vàng chặn lời của chú lại.

(*) mạc tường: tường vây xung quanh kiến trúc, không chịu được trọng lượng, chỉ có tác dụng trang trí, treo lên tương tự như tấm màn nên còn có tên gọi khác là tường treo.

Chú Ba nói: “Nếu mày vẫn không tin, vậy nhìn mấy thứ này mà xem.”

Chú rút từ sau lưng ra một cái hộp màu đen, loay hoay một chút, chỉ nghe mấy tiếng lách cách, cái hộp kia giống như có ma thuật liền biến thành một cây súng. Tôi cũng có chút nghiên cứu về súng ống, mà loại súng này cũng rất nổi tiếng, thấy thế thì giật mình.

Đây chính là loại súng tiểu liên gấp được Ares FMG nòng 9mm (1), dùng đạn súng ngắn, nhỏ chỉ bằng một cây thuốc lá Trung Hoa, nặng chưa đến 6 cân(1 cân=1/2kg), rất thuận tay, đương nhiên bởi vì kích thước quá nhỏ nên súng cũng không ổn định.

Chú Ba nói, bọn họ ở trong mộ cũng phát hiện mấy cái xác, cây súng này và một số thuốc nổ đều lấy từ mấy cái xác đó, không chỉ có vậy, nơi đó toàn là vết đạn, xem chừng đã xảy ra một trận chiến kịch liệt.

Tôi kiểm tra kỹ cây súng, trong lòng vô cùng thắc mắc. Có thể thấy nhóm trộm mộ đến trước được vũ trang đến tận răng, ít nhất là hoàn hảo hơn nhiều so với chúng tôi, không biết lai lịch bọn họ thế nào? Đám người đó đi vào đều không thấy quay ra, chẳng lẽ cả đám đều đã chết hết dưới này? Mà nếu không chết thì bây giờ bọn họ đang ở đâu?

Tôi vừa nghĩ vừa dựa vào đài hiển tế, không ngờ đài hiển tế bằng đá nhìn bề ngoài rắn chắc như vậy lại không đỡ được tôi, tôi còn chưa tì toàn bộ trọng lượng cơ thể lên, đài đã đột ngột sụp xuống phân nửa. Chúng tôi đều giật bắn mình, còn tưởng mình đã chạm phải cái bẫy nào, vội vàng cúi rạp người xuống. Chỉ nghe một chuỗi tiếng cơ quan khởi động, bắt đầu lan đi từ dưới chân tôi, cuối cùng có một tiếng nổ lớn vọng lại từ khoảng không phía trên bệ đá. Chúng tôi ló đầu ra nhìn, chỉ thấy trên thân cây đại thụ phía sau bệ đá nứt ra một cái hốc lớn, ngay vết nứt lộ ra một cỗ quan quách bằng đồng đen rất lớn được buộc chặt bằng dây xích. Đài dây xích đã hoà làm một với thân cây, nhưng vẫn quấn nhiều vòng xung quanh quan quách đồng đen.

Chú Ba sững sốt nhìn, ồ một tiếng, nói: “Thì ra quan quách (*) thật sự nằm ở nơi này.”

(*) Quách là tầng bao ngoài quan tài, thường làm bằng những chất liệu cứng và bền như đá và kim loại để bảo vệ quan tài, không giống quan tài thường làm bằng gỗ. Quan quách = quan tài+quách)

Đại Khuê mừng rỡ kêu to: “Đúng là đồ ngon, quan tài lớn như vậy nhất

định là đáng giá khối tiền đúng không? Chuyến này không phí công vô ích rồi!”

Chú Ba gõ đầu hấn, nói: “Đáng tiền đáng tiền, mẹ kiếp, chú đừng có mở miệng là nhắc đến tiền, cái thứ đó dù đáng tiền chú cũng không vác về được. Mà đã nói với chú bao nhiêu lần rồi, nó gọi là quan quách, không phải quan tài! Mẹ kiếp, đừng làm mất mặt anh!”

Đại Khuê gãi gãi đầu, không dám nói nữa. Tôi cẩn thận quan sát vài lần, cảm thấy có chỗ không ổn, bèn nói với chú Ba: “Kỳ lạ, quan tài của người ta đều đóng chết bằng đinh, không để cho ai mở ra nữa. Chú nhìn xem, cơ quan ở bệ đá giống như được tạo ra để sau này có người đến tìm lại quan quách, chẳng lẽ chủ mộ ngay từ đầu đã biết trước một ngày nào đó sẽ có người đến mở quan quách của mình? Mà cháu thấy, mấy sợi xích này buộc chặt như vậy, không giống như dùng để cố định quan tài, ngược lại giống như muốn ngăn không cho thứ gì đó bên trong thoát ra thì đúng hơn.”

Chú Ba nhìn kỹ một lượt, thấy tình hình thực tế đúng là như vậy, mọi người không khỏi đưa mắt nhìn nhau. Dọc đường chúng tôi đến đây đã gặp phải vô số chuyện lạ lùng, chẳng lẽ bên trong là một con quái vật? Rốt cuộc có nên mở ra hay không?

Chú Ba cắn răng, nói: “Xem ra những báu vật đáng tiền trong mộ này đều cất giấu ở đó, nếu không mở ra xem thử, chẳng phải là chuyến này toi công sao? Con mẹ nó, dù bên trong có bánh tồng thì đã làm sao? Giờ chúng ta có súng có thuốc nổ, nếu tình thế không ổn thì đem hàng ra liều mạng với nó.”

Tôi gật đầu, chú Ba lại tiếp: “Huống chi bây giờ chúng ta cũng không thể quay về đường cũ nữa rồi, mỗi cái hang trên vách núi này hầu như đều thông với mê cung thạch đạo, muốn thoát ra khỏi đó không biết phải tốn bao nhiêu thời gian. Cách tốt nhất vẫn là trèo lên trên kia.”

Chúng tôi ngẩng đầu nhìn lên, thấy trên đỉnh hang có một khe nứt, ánh trăng xuyên qua khe lọt xuống, cảm giác vô cùng thê lương. Chú Ba chỉ vào cây đại thụ: “Mấy đứa nhìn xem, đỉnh cái cây này rất gần so với đỉnh hang, hơn nữa còn có rất nhiều dây leo vươn từ ngọn cây ra bên ngoài, quả đúng là một cái thang thiên nhiên. Mà cái cây này lại nhiều cành nhánh, rất dễ trèo, thuận tiện cho chúng ta thoát ra.”

Phan Tử nói: “Ông Ba, ông còn ở đó nói nhảm nữa, cái cây này là cây ăn thịt người, trèo lên đó chẳng phải là đi tự sát hay sao?”

Chú Ba cười to: “Cây này tên là Cửu đầu xà bách, tôi đã sớm nhận ra, anh không thấy mấy sợi dây leo không dám chạm vào khối đá chúng ta đang đứng sao? Khối đá này tên Thiên tâm nham, là khắc tinh của Cửu đầu xà bách, chúng ta lấy một ít bụi đá xoa lên người, đảm bảo thuận lợi trèo ra.”

Đại Khuê lo lắng hỏi: “Có tác dụng thật chứ?”

Chú Ba trừng mắt nhìn một cái, tôi biết chú lại chuẩn bị mắng, vội vàng nói: “Được rồi, chúng ta cứ làm thử chẳng phải sẽ biết ngay sao?”

Chúng tôi không nói gì thêm, lập tức hành động. Đại Khuê cõng Bàn Tử, chú Ba dìu Phan Tử, tôi thu dọn trang bị, quay đầu liếc nhìn hang động, thầm nghĩ chúng tôi hiện tại đều bình an, không biết Muộn Du Bình kia thế nào rồi. Chú Ba thấy tôi lo lắng, bèn thuyết phục: “Với bản lĩnh của cậu ta thì nhất định có thể tự bảo vệ mình, cháu cứ yên tâm đi.”

Tôi gật đầu, thật lòng mà nói, tôi quả là không có tư cách đi lo lắng Muộn Du Bình. Bản lĩnh của hắn không biết hơn tôi bao nhiêu lần, mà hình như còn biết kỳ thuật, nếu có lo lắng thì cũng nên là hắn lo lắng cho tôi.

Tôi ghìm súng đi ở phía trước, mọi người đi phía sau, chậm chậm bước lên những bậc thềm cao của bệ đá. Vừa rồi vội vàng chạy xuống, không kịp nhìn kỹ, thì ra bệ đá này do những khối Thiên tâm nham thật lớn xếp chồng khít lên nhau. Diện tích lớn như vậy, không biết làm sao chuyển đến đây được, hơn nữa trên bậc thềm còn có khắc một số hoa văn đầu hươu thân hạc (2), đây là loại phù điêu rất hiếm thấy. Tôi không khỏi băn khoăn, tên Lỗ Thương Vương này rốt cuộc là bậc chur hầu gì, vì sao quy cách mộ táng lại kỳ lạ như thế.

Lúc này chúng tôi đã đến trước khe nứt của cái cây, đến đây mới thấy rõ, cái hóc này vốn không tự động nứt ra mà bị mấy sợi xích bên trong kéo toác ra. Cái quan quách đồng đen cỡ lớn kia đã ở ngay trước mắt, ít nhất cũng phải dài 2.5 mét, trên bề mặt khắc chi chít những minh văn.

Chữ viết thời kỳ Chiến quốc tương đối phức tạp, trong đó được các học giả sử dụng rộng rãi nhất vẫn là chữ viết của hai nước Tề, Lỗ. Nước Sở sau khi thôn tính nước Lỗ đã tiếp thu một lượng lớn văn hoá của nó, cho nên về mặt chữ viết cũng tương đối gần gũi với nước Lỗ. Hiện giờ tôi đang bán một số bản dập thời Chiến quốc, đa phần đều thuộc thời kỳ này, cho nên đối với những minh văn này tôi có thể hiểu được nội dung đại khái.

Lúc này, không biết vì sao mọi người đều lặng im không nói, cứ như sợ làm chủ mộ tỉnh giấc. Chú Ba lấy ra cái xà beng, gõ gõ, bên trong vọng lại những tiếng trầm đục, nhất định là chất đầy những đồ. Chú Ba biết tôi rành thứ chữ viết này, nhỏ giọng hỏi tôi: “Cháu có đọc được trên đó viết gì không?”

Tôi lắc đầu, nói: “Nội dung cụ thể cháu cũng không hiểu lắm, nhưng cháu có thể khẳng định chủ nhân của cái quan quách này chính là Lỗ Thương vương mà chúng ta đang tìm. Những chữ khắc trên đây hẳn là nói về cuộc đời của ông ta, hình như ông ta sống chưa đến 50 tuổi, không con không cái, mà cái chết của ông ta, cũng giống như lúc trước cháu đã đọc được, là đột nhiên thăng ngay trước mặt Lỗ công. Những điều khác hẳn là đều kể về cuộc sống của ông ta lúc sinh thời.”

Tôi không mấy hứng thú với con người và văn hoá thời Lỗ quốc, cho nên chỉ liếc vài dòng đã bỏ dở.

“Vậy mấy chữ này nghĩa là gì?” Đại Khuê hỏi tôi, tôi đọc qua một lượt, chính giữa quan tài có một chữ “Khải”, mà bên dưới có một hàng dài tỷ sừ dân mao, mấy chữ này đặc biệt lớn hơn một chút, cho nên tương đối bắt mắt. Tôi biết mấy chữ này là chỉ thời gian, nhưng thời Xuân Thu Chiến quốc, nhà họ Chu suy yếu, các chư hầu mạnh ai nấy theo ý mình, lịch pháp hết sức lộn xộn, cho nên tôi cũng không rõ là ngày nào, chỉ nói: “Đây hẳn là ngày hạ quan. Có điều cháu cũng không biết cụ thể là ngày mấy.”

Trong lúc tôi đang nghiên cứu minh văn thì chú Ba cũng tìm cách mở quan quách. Chú giật giật mấy sợi xích, mỗi sợi đều to bằng ngón tay cái. Thời đó Trung Quốc chỉ mới bắt đầu thời kỳ đồ sắt, thứ này hẳn phải là hàng xa xỉ. Trải qua bao nhiêu năm trời, phần lớn đều đã rỉ sét không ra hình dạng, cơ bản chỉ còn công dụng trang trí. Tôi bảo mọi người lui lại, lên nòng súng, bắn vài phát. Mấy sợi xích đều đứt tung, chỉ chừa lại

vài sợi dùng để cố định quan quách.

Chú Ba bảo tôi lui ra sau, nói: “Cháu đừng nghiên cứu nữa, mở nó ra rồi nói tiếp!”

Lời vừa dứt, cái quan quách đột nhiên rung lên, có tiếng động chọt vọng ra từ bên trong. Lúc đầu tôi còn tưởng mình nghe nhầm, định hỏi mọi người, quan quách lại đột ngột rung một cái, lần này tôi nghe được rất rõ ràng, không khỏi cảm thấy ớn lạnh toàn thân, bụng nhủ thầm không xong. Mẹ nó, bên trong quả nhiên có vấn đề!

(1) Ares FMG: Súng tiểu liên (súng nòng ngắn bắn đạn hàng loạt) do Mỹ thiết kế và sản xuất năm 1986, trọng lượng 2,09kg, chiều dài thân súng 262 mm (khi gấp) và 503 mm (khi mở ra), chiều dài nòng 220 mm, sử dụng đạn Parabellum 9 x 19 mm, tốc độ bắn 650 phát/phút, tầm bắn khoảng 100m. Hình:

(2) Hoa văn đầu hươu minh hạc:

-----oOo-----

Chương 24: Xác chết sống

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tất cả chúng tôi đều lui lại vài bước, tuy đã sớm đoán ra cỗ quan tài này chắc chắn không bình thường, nhưng đến khi thực sự đụng vào vẫn không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh. Tiếng động này chứng tỏ bên trong có thứ gì đó đang cử động, đã vào quan tài rồi mà còn cử động thì nhất định không phải chuyện tốt lành.

Sắc mặt Đại Khuê trắng bệch, run run nói “Hình như bên trong có thứ gì đó còn sống? Ông Ba, tôi nghĩ tốt nhất chúng ta đừng mở nó ra.”

Chú Ba nhìn kỹ những đường nổi trên quan tài, lắc đầu nói: “Không thể nào, quan tài này được đóng rất kín, không khí căn bản không thể lưu thông, dù bên trong có thứ gì còn sống và cho dù nó có thể sống lâu đến

3000 năm đi nữa thì cũng sớm nghệt thờ mà chết rồi. Huống hồ đây mới là lớp quan tài ngoài cùng, bên trong còn có mấy lớp nữa cơ mà, chúng ta cứ mở trước một hai lớp rồi nghe cho rõ ràng xem sao.”

Tôi phỏng đoán đại khái về trọng lượng của thứ này, trong trí nhớ của tôi quan quách bằng đồng đen nặng nhất là quan quách đồ sộ trong Tầng Hầu Ất mộ ở Gò Lôi Cỏ (*), đại khái khoảng 9 tấn. Kích thước của cái này cũng không sai biệt lắm, nhưng cái ở Tầng Hầu Ất mộ chỉ là đồng đen được khảm lên ván gỗ còn cái này lại là nguyên khối đồng đen, không chừng còn nặng hơn 9 tấn nhiều, cụ thể bao nhiêu thì tôi cũng không ước lượng được.

(*) Tầng Hầu Ất mộ là ngôi mộ của một chư hầu nước Tần, theo suy đoán người này tên Cơ Ất, thuộc dòng dõi nhà Chu. Tầng Hầu Ất mộ được khai quật năm 1978 ở vùng Tảo Dương, Tuy Châu, Hồ Bắc, số lượng cổ vật khai quật được rất lớn, trong đó nổi tiếng nhất là bộ chuông đồng 65 cái.

Đại Khuê và chú Ba dùng dao cạo một đường lên lớp sơn trên chỗ nổi, sau đó cầm xà beng vào, hô vang rồi dùng sức đè mạnh. Chỉ nghe cách một tiếng, nắp quách đồng đen liền vênh lên, tôi vội đến hỗ trợ, đẩy phiến đồng đen đó ra. Nắp quách này tối thiểu phải hơn 800 cân, đẩy cả buổi mới xê dịch được một nửa ra mép rìa. Chúng tôi mệt đến nỗi thở không ra hơi, cuối cùng mấy người chúng tôi đồng thời dùng bả vai đẩy phiến đồng đó sang một bên mới lộ ra lớp quan tài bên trong.

Đó là một khối quan tài sơn đen nạm ngọc tinh xảo, phía trên khảm đầy ngọc thạch được bài trí vô cùng tinh tế, xếp thành hai kiểu hình tròn và hình thoi, đại khái biểu thị quan niệm trời tròn đất vuông. Bên trong quan tài khảm ngọc kia là một quan tài bằng gỗ hoa văn sơn mài, vì bên ngoài dán sát vào lớp quan tài khảm ngọc nên tôi cũng không nhìn rõ trên đó vẽ gì. Phan Tử thấy cái quan tài kia, lập tức dán mắt vào nó, đè miệng vết thương vừa khóc vừa cười nói: “Mẹ nó, nhiều ngọc như vậy, tiện tay lấy đi một hàng cũng đủ rồi!” Nói xong cắn răng định xuống tay, chú Ba vội kêu lên: “Không được! Đây là ngọc mã não ở Mã Nạp Tư, Tân Cương, nếu chú cạy ngọc ra bán lấy tiền thì chỉ được hơn mười vạn, chúng ta nhiều người như vậy chia ra còn chưa đủ, phải lấy nguyên bộ ngọc khảm gỗ thì mới đáng giá!”

Phan Tử đã từng gây họa nên khi chú Ba trừng mắt, anh ta cũng không

dám lỗ mãng, gãi gãi đầu lui qua một bên.

Chú Ba gõ gõ lên lớp quan tài gỗ, nói: “Bình thường vua của các nước chư hầu thời Chiến quốc đều táng trong ba lớp quan hai tầng quách, nếu tính cây đại thụ kia là tầng quách thứ nhất thì hiện tại chúng ta đã mở hai quách hai quan, vậy thì tầng cuối cùng này hẳn là đáng giá nhất.” Nói xong, chú Ba thật cẩn thận dùng dao nhỏ cạy lớp kim loại phía trên ra, để không làm hỏng lớp ngọc khảm trên quan tài nên chú cạy rất tỉ mỉ, mất nửa tiếng mới lấy ra được trọn bộ.

Phân quan tài khảm ngọc được tháo ra, tôi liền thấy rõ hoa văn trên quan tài gỗ kia. Mây thứ này dễ dàng nhận biết hơn so với chữ khắc trên đồ vật, tôi bật một cây đèn mở lên để xem xét cẩn thận. Phía trên vẽ bức tranh mang tính tự sự, bức vẽ trên mặt quan tài có thể minh họa cho thời điểm quan tài vừa mới nhập liệm. Tôi thấy cây đại thụ lớn ở giữa nứt ra một cái động, quan tài bằng đồng đen đang được rất nhiều bộ xương khô nâng lên, còn chưa đầy nắp, bên cạnh có vô số người đang cung kính quỳ gối xuống.

Chú Ba thật cẩn thận xếp gọn lớp quan tài khảm ngọc, bỏ vào trong ba lô. Tôi thử vác một chút, thứ đó rất nặng, phải cố hết sức mới vác được.

Có thứ này cổ vũ, Đại Khuê lập tức lên tinh thần, chẳng nói chẳng rằng, định tiếp tục mở nốt lớp nắp quan tài gỗ sơn đen trang trí hoa văn. Chú Ba giữ chặt lấy hắn ta, mắng: “Con mẹ nó chú thấy quý thì ngất xỉu mà thấy tiền thì sao hăng thế, không sợ toi mạng hả. Bên dưới chỉ còn một tầng, đừng động tay động chân, kiềm chế chút đi.” Nói xong ngồi xồm xuống, lỗ tai dán trên mặt quan tài, ra hiệu cho chúng tôi đừng lên tiếng.

Chúng tôi ngừng thở, sợ quấy nhiễu đến chú, chú lắng nghe hồi lâu rồi xoay người lại, tái mặt nói: “Mẹ kiếp, bên trong hình như có tiếng hít thở.”

Tất cả chúng tôi đều sửng sốt, nếu nghe thấy bên trong có tiếng quỷ gào khóc, chúng tôi còn có thể miễn cưỡng chấp nhận; nhưng bên trong lại có cái thứ khí gió nào đấy đang thở, việc này cũng quá ư kỳ lạ. Đại Khuê hoảng sợ nói lắp: “Không phải là người chết vẫn còn sống đây chứ!”

Chú Ba nói: “Chết tiệt, chú đừng ăn nói bậy bạ, đã đến nước này rồi chẳng lẽ ta lại đi đóng nắp quan tài lại cho nó hay sao?” Nói xong lấy

móng lừa đen ra kẹp vào nách, ra hiệu với tôi. Tôi cầm súng lên, Đại Khuê vung xà beng, canh giữ bên cạnh quan tài, chuẩn bị tinh thần, dù sắp tới có thứ gì nhảy ra thì trước hết cứ cho nó một phát.

Chú Ba nhổ hai ngụm nước miếng vào lòng bàn tay rồi xoa xoa tay để lấy thêm can đảm, sau đó cầm xà beng vào bên trong. Đúng lúc ấy phía sau có ai đó thét lên: “Dừng tay!”

Chúng tôi nhìn lại, hóa ra Bàn Tử không biết đã tỉnh từ đời nào, vừa xoa xoa đầu vừa xoa tay nói: “Không nên không nên, mở ra như vậy sẽ có chuyện đấy. Mẹ kiếp, mấy người một chút kinh nghiệm cơ bản cũng không có mà còn muốn đồ cái đầu này, đúng là muốn đâm đầu vào chỗ chết mà.”

Chú Ba hừ một tiếng: “Vậy anh nói xem phải mở thế nào?”

Bàn Tử xoa tay bảo chú Ba tránh ra, rồi tự mình với tay vào khe hở giữa cái quách đồng đen và quan tài gỗ sơn, nhắm mắt lại sờ soạng một hồi. Đột nhiên tay hắn dùng lực ấn mạnh, chúng tôi nghe cạch một tiếng, khe hở giữa quan tài đột nhiên mở ra. Trong nháy mắt đó, hình như ai nấy đều nghe một tiếng kêu thảm thiết từ trong quan tài vọng ra, tôi sợ đến nỗi tay chân mềm nhũn, suýt chút nữa đánh rơi cả súng.

Bàn Tử lập tức nhảy lùi về phía sau, hai tay giang ra, nói “Lùi lại!”

Tôi bất giác nâng súng lên, nhắm ngay quan tài, nhanh chóng lui lại vài bước. Cổ quan tài sơn mài kia giống như một đóa hoa sen mọc lên từ giữa quách đồng, sau đó nắp quan tài tách ra đổ ngã sang hai bên, kiểu thiết kế vô cùng khéo léo như thế này thật sự là cả đời khó gặp, chúng tôi không khỏi ngẩn người ra nhìn.

Đồng thời, chúng tôi thấy một người mặc khôi giáp màu đen ngồi dậy giữa quan tài, tôi vừa nhắc bả vai định nổ súng thì đã bị Bàn Tử giữ chặt lại, nói: “Đừng nhúc nhích, thứ nó mặc trên người là bảo bối, không nên phá hỏng!”

Cuối cùng tôi cũng thấy được cái tên Lỗ Thương vương thân bí kia trông như thế nào, đó là một khối xác ướn (*), làn da đã trắng đến gần như trong suốt, đôi mắt nhắm nghiền, xem ra lúc chết vô cùng đau đớn, ngũ quan gần như đã méo mó hết. Tôi thấy thật khó hiểu, hẳn có thể giữ cho

cái nữ thi kia ngàn năm không thối rửa thì tại sao lại không thể tự bảo tồn thi thể của chính mình.

(*)Nguyên văn: 湿尸, là một loại xác ướp đặc biệt của Trung Quốc. Khác với xác ướp Ai Cập hay xác khô, loại xác ướp này được bảo quản bằng cách ngâm trong nước, cho vào quan tài phong kín, chôn thật sâu dưới lòng đất. Thi thể ngâm trong nước nên bề ngoài ẩm ướt, trên da có những nốt đậu nhỏ rải rác, các bộ phận kể cả nội tạng được bảo tồn khá nguyên vẹn.

Chú Ba đến gần, thấy thế liền nói: “Con mẹ nó chú còn tưởng lại là bánh tồng, mày xem, phía sau có gậy gỗ chống cho nó. Hèn gì nó có thể ngồi đây.”

Chúng tôi lại gần xem, quả nhiên thấy một hệ thống vô cùng tinh xảo. Chỉ cần quan tài mở ra, thi thể ở bên trong sẽ được một cây gậy gỗ chống ngồi dậy, nếu là kẻ trộm mộ bình thường chỉ sợ đã bị hù chết.

Chúng tôi đều thở hắt ra một hơi, nhủ thầm Lỗ Thương Vương này thật sự là đa mưu túc trí, đáng tiếc hẳn lại không biết, “sợ quỷ thì đã không đổ đầu, mà đã đổ đầu thì không sợ quỷ”, đêm tối mà còn dám đi mở quan tài người ta, thường thường đều là những kẻ không cần mạng, chút kỹ xảo hù dọa người như vậy cũng quá coi thường chúng tôi rồi.

Lại gần một chút, tôi đã nhìn thấy bộ khôi giáp trên người nó. Kỳ thực đây chính là lớp quan tài cuối cùng, tên khoa học kêu kim lữ ngọc hiệp, nhưng không hiểu vì sao những mảnh ngọc trên đó đều đã biến thành màu đen. Tôi đến gần nhìn kỹ hơn, không khỏi ngẩn người, chỉ thấy ngực của khôi thi thể kia không ngừng phập phồng, giống như đang hô hấp. Tiếng hít thở giờ đây nghe thấy vô cùng rõ ràng, thậm chí tôi gần như có thể nhìn được luồng khí ẩm ướt thoát ra từ lỗ mũi nó.

Đại Khuê kinh ngạc đến há hốc miệng: “Này..... cái này..... Con mẹ nó thứ này hình như còn sống!”

-----oOo-----

Chương 25: Áo ngọc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôi khiếp sợ vô cùng, vô thức lùi về sau vài bước, toàn thân căng thẳng chỉ lo cái thi thể này đột nhiên bật dậy nhào về phía mình, thì thào: “Thi thể này sao lại thở được? Mọi người trước kia đã từng gặp chuyện giống thế này chưa?”

Đại Khuê run rẩy đáp: “Đương nhiên là chưa, nếu thường xuyên đụng phải mấy chuyện này, tôi đây thà đi quét nhà xí còn hơn đồ đầu!”

Tôi quay sang nhìn Phan Tử, anh ta đang đè miệng vết thương, mồ hôi đầy đầu, đáp: “Không cần biết là thứ gì, mau cho nó một viên đạn, có là bất tử cũng phải đi đời. Lăn chần nữa nó đứng lên được thì phiền”

Tôi thấy cũng có lý, ở dưới lòng đất nghĩ lắm không bằng làm nhiều, việc gì cũng phải nhanh chóng chặn đầu mới êm, cho nên lập tức giương súng. Bất chợt chú Ba và Bàn Tử bên kia đều xua xua tay, kêu to: “Từ từ... đã!”

Nói xong, chú Ba vội vàng bước đến gần thi thể. Chú vừa đưa tay xua xua về phía tôi, vừa xem bộ giáp màu đen mặc trên mình thi thể, ngón tay run run chỉ vào nó, kinh ngạc đến nỗi miệng há to không khép lại nổi: “Này, này... cái này không phải là áo ngọc sao? Ông trời ơi, vậy ra nó thực sự tồn tại ư!”

Tôi chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra làm sao, vội hỏi áo ngọc là cái gì? Chú Ba kích động đến nỗi nước mắt cũng muốn tuôn rơi, lấp ba lấp bắp: “Giời ... trời đất ơi, Ngô lão tam ta đồ đầu lâu như vậy, rớt cuộc... Rớt cuộc cũng có thể tìm được một báu vật thần khí, đó là áo ngọc.” Chú túm lấy bả vai tôi: “Chỉ cần mặc áo này này, người ta sẽ cải lão hoàn đồng, cháu đã từng thấy chưa? Đây là sự thật! Cái xác này chính là minh chứng rành rành đó.”

Vào thời đại đó tứ tuần đã tính là già, vậy mà cái xác này tuy cơ thể đã teo tóp một ít nhưng khuôn mặt vẫn còn rất trẻ, thật sự trẻ. Tôi không khỏi giật mình, thầm nghĩ: chẳng lẽ trên thế gian này thực sự có chuyện cải lão hoàn đồng?

Bàn Tử đờ người ra nhìn đến quên cả chớp mắt, nói: “Thực không ngờ, Tàn Thủy Hoàng tìm kiếm khắp nơi cũng không có được vật này, hóa ra

lại mặc trên người xác chết. Mà ông Ba, ông có biết làm cách nào tháo nó ra không?”

Chú Ba lắc đầu: “Nghe nói thứ này không tháo được từ bên ngoài, cái này rắc rối đây, chẳng lẽ chúng ta phải bê cả cái xác này ra?”

Hai người sau đó bèn kiểm tra tới kiểm tra lui, tôi đứng một bên nhìn họ nâng tay lật chân xác chết, xem ra không có vẻ gì là nguy hiểm, lo lắng canh cánh trong lòng mới dần dần dịu đi, hỏi: “Nếu tháo áo ngọc này ra không biết người đó sẽ thế nào?”

Bàn Tử hình như chưa nghĩ tới điểm này, đáp bừa: “Bàn Tử ta cũng cóc biết, cùng lắm thì tan thành cát bụi thôi.”

Tôi bảo: “Hơ, người ta vốn đang sống khỏe, chúng ta làm vậy không phải mưu sát sao?”

Bàn Tử nghe xong cười lẩn cười bò ra đất, nói: “Đồng chí, đi đồ dầu mà tư tưởng giác ngộ sâu sắc như cậu thì khỏi đụng tay đụng chân vào thứ gì luôn. Mấy tên vương công quý tộc kẻ nào bàn tay không vấy máu, dù có bắt được cũng phải bắn chết ngay. Cậu còn lo lắng cho chúng nó thì đúng là ăn no rừng mỡ.”

Tôi ngẫm thấy đúng, nhìn hai người bận rộn rộ rộ mà mình ngồi chơi xơi nước thì ngại nên cũng tới kiểm tra quan tài, tính lục lợi mấy thứ đồ bồi táng xem có tìm được vật gì đáng giá không. Đáy quan tài là một tầng dày những mảng gì đó trông giống như lớp vảy, phía dưới xếp từng lớp từng lớp minh khí (*) mà tôi cũng chẳng biết tên. Tôi thử nhặt lên một lớp vảy là lạ, hỏi: “Cái của nợ gì đây?”

(*)Minh khí: đồ bồi táng chôn theo người chết

Chú Ba bồn chồn không yên, chưa nghe hết câu đã trả lời: “Đó là lớp da lão ta lột ra”. Tôi ghê tởm muốn ói, lập tức ném cái thứ chết tiệt trên tay xuống. Mắng: “Mẹ nó, tên Lỗ Thương vương này có phải mắc bệnh ngoài da không, tróc lở hàng đồng da thế này”.

Chú Ba nói: “Mày đừng có sờ vào nữa, đó là lớp da hần lột ra, mỗi lần thay da là một lần trẻ thêm ít tuổi. Xem lượng da này tổng cộng khoảng năm sáu lần”.

Tôi thấy mấy lớp da này thật ghê tởm, da người mà lột được giống da rắn, nên hứng thú cũng bay biến bằng sạch. Phía sau, Bàn Tử đột nhiên kêu một tiếng: “Có cách rồi!”

Chúng tôi lại gần xem thử thì thấy trong nách áo ngọc kia có một khối ngọc buộc vào mấy đầu dây tơ vàng. Tôi thở dài: “Tôi bảo này, Bàn Tử chết toi, mẹ nó mắt anh đúng là sắc như cú vọ, mấy đầu sợi tơ mảnh như thế mà cũng nhìn ra được.”

Bàn Tử trợn mắt nhìn tôi, thâm thì: “Mấy người theo Nam phái sát tâm quá nặng, đồ đầu nào là chỉ biết vét sạch trơn đầu đó. Cái nghề đồ đầu này cần tinh tế tỉ mỉ, để xem, hôm nay không có Bàn gia ta ở đây, mấy người làm cách nào tháo được áo ngọc khỏi cái xác này!”

Chú Ba sượng trân, mắng: “Đi chết đi, còn chưa biết đúng hay sai đâu, nói không chừng ở đây còn có nhiều đầu mối chỉ nữa”.

Bàn Tử cười ha hả, nói: “Chết tiệt, ông vẫn chưa tin hả”, dứt lời liền rút đầu sợi kia, tay mới vươn tới một nửa chợt nghe “vù” một tiếng, trước mắt tôi chỉ thấy một đạo quang vút qua như chớp lóe. May chú Ba phản ứng cực nhanh, một cước đá Bàn Tử lệch sang một bên nên hất đao kia chỉ “bụp” một tiếng cắm phân nửa vào thân cây. Tôi bị một phen hú hồn, nếu không nhờ một đạp kia của chú Ba đảm bảo đầu Bàn Tử đã bị cắt rời.

Tất cả quay lại nhìn, chỉ thấy Muộn Du Bình đang đứng ở bậc thang phía dưới, toàn thân vấy máu, trên người không biết từ lúc nào xuất hiện một hình xăm kỳ lân màu xanh. Tay trái hắn vẫn giữ nguyên động tác vung đao, tay phải cầm một vật gì đó hình dạng kỳ quái, chờ đến khi chúng tôi nhìn rõ thì ai nấy đều hít một hơi khí lạnh.

Không ngờ trên tay phải hắn chính là đầu của huyết thi kia.

Muộn Du Bình nhìn cả đám, chân tập tễnh nhẹ nhàng bước lên bậc thang. Nhìn hơi thở nặng nề cộng thêm những vết thương chằng chịt khắp người hắn thì tình hình có lẽ không ổn, xem ra hắn vừa trải qua một trận ác chiến. Đầu tiên hắn nhìn lướt qua cỗ quan tài, sau đó khoát tay, nhẹ giọng nói: “Tránh ra!”.

Bàn Tử ót nổi đầy gân xanh, làm sao chịu yên cho nổi, nhảy dựng lên mắng to: “Mẹ kiếp nhà ngươi vừa làm cái gì!”

Muộn Du Bình quay đầu, lạnh lùng trừng mắt nhìn hấn, nói: “Giết anh!”

Bàn Tử nổi giận, xắn tay áo muốn nhào vô, Đại Khuê vội vàng giữ chặt hấn lại. Chú Ba thấy sự việc có phần không ổn, cái tên Bàn Tử cũng chẳng phải dạng người ngoan ngoãn dễ bắt nạt gì, vội vàng xoa dịu: “Đừng nóng, Tiểu Ca làm việc gì cũng có lý do, chúng ta trước hết bình tĩnh nghe cậu ấy nói. Trên đường cậu ta từng cứu anh không ít lần rồi đúng không, hãy nhìn một chút đi.”

Bàn Tử nghĩ cũng thấy có lý, không gây sự nữa, giãy khỏi vòng tay Đại Khuê, giận dữ ngồi phịch xuống đất, nói: “Các người ý đông hiệp ít, Bàn gia ta cũng không lấy một chọi bốn được, hừ, đành chịu thôi, các người muốn ra sao thì tùy”.

Muộn Du Bình vung tay ném đầu huyết thi lên giường ngọc, ho khan một tiếng, nói: “Huyết thi này chính là kẻ từng là chủ nhân áo ngọc. Khi Lỗ Thương vương đổ đầu phát hiện ra hấn, bỏ áo ngọc ra, hấn mới biến thành cái dạng đó. Mặc áo ngọc này 500 năm sẽ thay da một lần, phải đợi đúng lúc thay da mới được tháo áo ngọc, bằng không sẽ biến thành huyết thi. Hiện cái xác sống trước mặt các người đã được hơn ba nghìn năm, vừa rồi anh chỉ cần kéo đầu dây thôi thì xác chết lập tức sống dậy, tất cả chúng ta sẽ phải chết ở đây”.

Hấn nói xong lại ho khan vài tiếng, tôi thấy khóe miệng hấn bắt đầu rỉ máu, thâm than không ổn rồi, có lẽ đã bị nội thương.

Phan Tử nãy giờ vẫn im lặng, yếu ớt dựa một bên, bỗng đột ngột lên tiếng: “Tiểu Ca, thứ cho Phan Tử này nói thẳng, cậu nghe xong cũng đừng để bụng. Hình như cậu biết quá nhiều, nếu tiện, có thể nói cho tôi biết rốt cuộc cậu là thần thánh phương nào không? Cậu đã cứu tôi một mạng, nếu tôi giữ được cái mạng này mà rời khỏi đây thì còn biết đường đến bái tạ”.

Phan Tử nói những câu này cũng thật khôn ngoan, tôi đã nghĩ Muộn Du Bình phen này không trả lời không xong. Nào ngờ hấn không thèm nói một lời, giống như từ đầu đã không để chúng tôi vào mắt. Hấn tới trước thi thể Lỗ Thương vương, khinh bỉ liếc mắt một cái, một tia hàn quang

chợt lóe lên trong mắt. Tôi còn chưa kịp nhìn rõ động tác của hắn thì tay hắn đã bóp chặt cổ thi thể, lôi ra khỏi quan tài, từ cổ họng thi thể đó phát ra tiếng thét chói lói, run rẩy không ngớt. Chuyện xảy ra quá nhanh khiến tôi không kịp phản ứng, Muộn Du Bình lạnh lùng nói với thi thể một câu: “Người sống đã đủ lâu, chết đi được rồi”. Chỉ thấy gân xanh trên tay hắn nổi lên, tiếp đó là một tiếng xương cốt gãy rời, thi thể nọ tứ chi run rẩy một hồi cuối cùng xụi lơ, làn da nhanh chóng chuyển thành màu đen.

Chúng tôi trợn mắt há miệng nhìn hắn, nhất thời không ai biết phải nói sao cho đúng. Lại thấy hắn ném thi thể xuống đất, tựa hồ áo ngọc kia cũng chỉ là rác rưởi, không đáng bận tâm. Tôi giữ tay hắn lại: “Anh rốt cuộc là ai? Anh và Lỗ Thương vương này có thâm thù đại hận gì?”

Muộn Du Bình nhìn tôi, nhìn lâu thật lâu mới nói: “Biết để làm gì?”

Bàn Tử không phục, tức tối nói: “Cái thứ đạo lý chết toi gì vậy? Chúng ta khổ cực lắm mới xuống tới tận đây, mở được quan tài này cũng chẳng dễ dàng gì. Cậu một lời không nói liền bóp chết thi thể, cậu, con mẹ nhà cậu ít nhất cũng phải giải thích cho chúng tôi một tiếng!”

Muộn Du Bình quay đầu, nhìn cái đầu huyết thi trên giường ngọc, nét mặt vô cùng mệt mỏi. Hắn chỉ chỉ vào quan tài trang trí hoa văn, dưới đáy quan tài có một chiếc hộp tử ngọc, nói: “Mọi thứ các người muốn biết đều nằm trong hộp ngọc đó.”

-----oOo-----

Chương 26: Hộp tử ngọc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tử ngọc chính là thạch anh tím, thường dùng để chế tác bùa hộ thân hoặc vật trừ tà, ít khi có người dùng để làm hộp. Chiếc hộp này xem ra được tạc từ ngọc nguyên khối, vô cùng quý giá. Tử ngọc rất khó điêu khắc nên mặt trên hộp không hề có hoa văn gì, viền hộp chỉ khảm một đường viền bằng vàng, nhìn nơi đặt hộp có thể kết luận đây là vật kê đầu cho thi thể. Thông thường, gôi ngọc đã quý giá lắm rồi, tử ngọc lại càng vô giá, chỉ e đến Hoàng đế cũng không được đãi ngộ tốt đến mức này.

Chúng tôi cẩn thận nâng chiếc hộp lên đặt xuống mặt đất. Hộp không khóa, mở ra là thấy ngay một cuộn lụa tơ tằm dát vàng, từng sợi từng sợi đều nạm tơ vàng, được bảo tồn khá nguyên vẹn, trải rộng ra có thể nhìn thấy một hàng chữ “Minh Công Thương Vương Địa Thư” viết từ trái sang, ngoài ra bên cạnh còn chỉ chút những chữ nhỏ.

Bàn Tử cơ hồ tỏ ra hứng thú với cuốn sách lụa hơn áo ngọc nhưng xem mãi vẫn không hiểu, lăm bằm vài tiếng rồi lại chạy tới cúi mũi vào nghiên cứu áo ngọc của hắn. Muộn Du Bình rút cây đao cắm trên cây, nằm ghé vào một bên giường ngọc, lẳng lặng nhìn vào thi thể Lỗ Thương vương một cách chăm chú, ánh mắt dần dần trở nên mơ hồ.

Tôi cùng chú Ba ngồi xuống cạnh hắn, tỉ mỉ xem xét từng chữ trên sách lụa. Trình độ của tôi chỉ đủ để hiểu vài đoạn ngắn ngắn, nhưng ghép chúng lại với nhau thì có thể đoán được đại ý. Những điều Minh Công Thương Vương Địa Thư này ghi chép lại quả thực vượt ngoài trí tưởng tượng; nếu chưa trải qua những việc quái dị, tôi sẽ chẳng đời nào tin trên thế gian này còn có chuyện hoang đường đến vậy.

Cạnh hàng chữ Minh Công Thương Vương Địa Thư có một hàng chữ nhỏ do đích thân Lỗ Thương vương viết, nhưng chỉ lác đác vài chữ, còn toàn bộ mặt sau là những sự kiện trọng đại trong cuộc đời, từ lúc sinh ra cho đến khi chết đi. Nếu muốn phiên dịch toàn bộ thì có khi dăm bữa nửa tháng cũng chưa xong, may thay tôi lại hiểu được hai dấu mốc quan trọng nhất.

Thứ nhất là chuyện Lỗ Thương Vương lấy được Quý ấn. Trên sách lụa viết tuy có chút giản lược nhưng tôi vẫn đọc được đại khái.

Năm hai mươi lăm tuổi, y kế thừa chức quan của phụ thân, làm trong đội quân đào mồ quật mả của Lỗ quốc, tìm báu vật để sung vào quân lương. Có lần, y thâm nhập một ngôi mộ chưa rõ niên đại, bên trong quan tài lại là một con cự xà nằm im không hề nhúc nhích. Lỗ Thương Vương gan to tay trời, thâm nhập cự xà nằm trong quan tài rõ ràng là giống yêu nghiệt, liền một đao chặt đứt con rắn; sau đó còn kiên quyết hạ lệnh cho quân lính phải mổ bụng nó, kết quả lấy được từ trong bụng rắn một chiếc hộp tử kim.

Tôi xem đến đây không khỏi sửng sốt, lẽ nào chiếc hộp đang nằm trong

túi tôi chính là mỗ bụng rắn mà có được? Chú Ba thấy tôi im lặng, sốt ruột bảo: “Đừng có ngừng, mau đọc tiếp đi!” Tôi cũng chịu không nghĩ được gì thêm, đành phải định thần trở lại mà tiếp tục đọc.

Lỗ Thương vương đối với chiếc hộp này cũng chẳng để tâm, chỉ cho là con rắn đó nuốt vào. Đến đêm khi đã ngủ say, y nằm mộng thấy một ông già râu tóc bạc phơ tìm đến, bảo y: “Xin hỏi vì lẽ gì lại phải giết ta?”

Lỗ Thương Vương ngày thường vốn là con người tàn nhẫn hiếu sát, giết người không ít mà giết xong là quên bém, không sao nhớ được ông già này là ai, bèn đáp: “Muốn giết thì giết!”

Ông già kia đột ngột hóa thân thành cự xà lao vào cắn y, ai ngờ Lỗ Thương Vương kia hung ác vô cùng, trong mộng lại vung đao lên chém con rắn bị thương, một bước sấn tới định chặt đứt đầu rắn. Con rắn thành linh mở miệng van xin, nói thân xác đã chết rồi, nay nếu hòn phách cũng bị giết sẽ vĩnh viễn không thể siêu sinh. Nếu y thả nó đi, nó sẽ trả ơn y bằng hai bảo vật có khả năng giúp y đạt được quyền cao chức trọng. Thời đó, chức quan trộm mộ tuy trực tiếp thuộc quyền quản lý của Hoàng đế nhưng xét về địa vị chỉ bé như hạt vừng, mà Lỗ Thương Vương lại luôn chắc mẫm thân phận mình vô cùng cao quý, khỏi phải nói điều kiện này đối với y có sức hấp dẫn đến nhường nào. Y liền đáp ứng.

Con rắn lúc đó mới chỉ cho y cách mở chiếc hộp tử kim mỗ được từ bụng nó, còn truyền thụ phương pháp sử dụng bảo vật bên trong. Lỗ Thương Vương sau khi nghe xong, hiểu được những lẽ huyền diệu trong đó, thâm nghĩ việc này ứng với thiên cơ, đương nhiên bất khả lộ cho cả thiên hạ, liền một đao chặt bay đầu con rắn.

Tôi đọc đến đây không khỏi líu lười. Tên Lỗ Thương vương này đúng là quá mức độc ác!

Bàn Tử nghe đến đây liền chạy tới hỏi: “Một trong hai bảo vật đó chắc chắn là Quỷ ấn, thứ còn lại không biết là gì đây? Trong sách cổ từ trước đến giờ chưa hề nhắc tới, phải chăng chính là áo ngọc này?”

Tôi ra hiệu bảo hấn đừng nóng ruột, đoạn tự mình dò tiếp xuống dưới.

Lỗ Thương Vương sau khi tỉnh giấc liền thử phương pháp trong mộng

một lần, quả nhiên đã mở được chiếc hộp tử kim, nhưng đến chỗ này y không hề viết đó là bảo vật gì, chỉ miêu tả rằng dùng thử “trương đối thuận tay”. Y cho rằng chuyện này không thể để người khác hay biết, bao nhiêu tùy tùng mang đi, kể cả người nhà bọn họ y đều nhất nhất tàn sát, ngay đến đứa trẻ vừa đầy tháng cũng không buông tha.

Tôi xem tới đây liền hít một hơi khí lạnh, thầm nghĩ tên Lỗ Thương vương này rõ ràng thần kinh có vấn đề, nếu không làm sao có thể hung tàn đến mức ấy.

Bàn Tử xen vào: “Y đơn thân độc mã mà giết được cả đông người như thế, dám chắc là dùng bảo vật kia rồi! Sốt ruột muốn chết đi, cậu xem xem bên dưới có viết đó là thứ quý quái gì không?!”

Tôi mắng: “Mẹ nó, anh làm gì mà cứ đứng đây nói nhảm mãi thế? Đi mà lấy áo ngọc của anh đi!”

Hắn nhếch mép: “Được được, tôi không ngắt lời cậu nữa là xong. Mà mẹ nhà cậu còn không mau đọc tiếp đi, ngứa hết cả ruột rồi đây này!”

Tôi chẳng thèm để ý đến hắn nữa, tiếp tục xem cuốn sách.

Mấy mươi năm sau đó, y nhờ có hai bảo vật mà bách chiến bách thắng, bất kể đánh giặc hay việc triều chính đều không thua một ai, danh tiếng lừng lẫy một thời. Nhưng đến lúc tuổi xế bóng, do nhiều năm tiếp xúc với thi khí nên thân thể sinh nhiều bệnh tật hiểm nghèo, vô cùng khổ sở. Cuối cùng Hoàng đế lo ngại y tuổi đã quá lớn liền tước binh quyền, lệnh cho y chỉ cần chuyên tâm đồ đấu, không cần lo chuyện quân vụ. Làm như thế đối với y khác nào bị giáng chức.

Sức khỏe mỗi ngày một sa sút, y bắt đầu lo sợ Diêm vương đòi mạng. Có đêm y nằm mộng thấy con cự xà năm đó, nó nói với y khí số người tận đến nơi rồi, bọn ta đều đang ở Địa phủ chờ ngươi đây. Y thoáng nhìn, nhận ra toàn những sinh linh trước kia y giết bừa giết bãi. Đến khi y giật mình tỉnh dậy, nhớ lại những hình ảnh trong giấc mơ thì vô cùng kinh hãi, đành phải đi tìm quân sư để thỉnh giáo.

Quân sư của y là một thiết diện tiên sinh, tinh thông mệnh lý phong thủy. Lão ngắm nghĩ một hồi rồi nói với Lỗ Thương vương, từ thời thượng cổ có một loại áo ngọc, mang trên mình có thể khiến người ta cải lão hoàn

đồng, trường sinh bất lão, nhưng đáng tiếc đã sớm biệt tăm, nếu muốn có nó, may ra chỉ có thể mò tìm trong các cỗ mộ mà thôi. Lỗ Thương vương khi ấy đã rơi vào tình cảnh cùng đường mất lộ, mặc xác lão thiết diện tiên sinh đó nói thật hay không cũng làm y le lói một tia hi vọng, hơn nữa, đồ đầu rõ ràng là lợi thế của y. Từ đó y thức trắng đêm vùi đầu vào sách cổ, thời gian này tư liệu sách vở vẫn còn tương đối phong phú, nhiều thứ chưa bị thất truyền. Sau cùng, y phát hiện trong một cuốn sách có đề cập đến áo ngọc trong một ngôi mộ lớn.

Tiếp theo, y dùng hơn ba ngàn người, trong vòng nửa năm ngày đêm phá núi, rốt cuộc cũng tìm được một khu Hoàng lăng thời Tây Chu. Thời điểm đó, thực lực của mỗi quốc gia đều chưa có gì đáng kể, nên Hoàng lăng này cũng có thể coi là lớn. Lăng mộ phá núi mà xây nên, lợi dụng huyết động có sẵn trong tự nhiên, đường vào mộ bày trận theo nguyên lý trong Chu Dịch bát quái, phức tạp vô cùng. Nếu không phải Lỗ Thương vương tinh thông kỳ môn độn giáp thì có lẽ không cách nào vào được bên trong. Điều kỳ lạ nhất là bên trong hang động của chủ mộ có một đại thụ được xưng là Cừ đầu xà bách, dưới gốc cây đặt giường ngọc, bên trên là xác khô của một nam thanh niên trong tư thế ngồi mặc áo liệm đen tuyền.

Thiết diện tiên sinh kia xem xong liền một mực quả quyết đây chính là áo ngọc. Xác nam thanh niên kia giống như chết mà không phải là chết, trong một khoảng thời gian nhất định, da chết trên mình thi thể sẽ bong ra, đồng thời tái sinh một lớp da mới. Lão đoán thanh niên khi chết đi chắc chắn đã là một ông lão già quắt rồi.

Thiết diện tiên sinh bản lĩnh phi phàm, còn biết cả phương pháp không chế huyết thi. Lão dùng cách thức đặc biệt cởi chiếc áo ra khỏi nam thi, đồng thời đóng kín quan tài đá trong mộ phụ. Lỗ Thương vương dựa theo kế hoạch thiết diện tiên sinh bày ra, uống thuốc giả chết, trước mặt Hoàng đế diễn một màn kịch hay. Hoàng đế tin y thực sự có thể qua lại giữa hai giới âm dương, khỏi nói đã sợ hãi đến mất mật như thế nào. Để trấn an, Hoàng đế còn ban cho y mộ phần cao quý hơn cả bậc vương hầu. Tay chân thân tín của y lấy lý do mở phần mộ, ngấm ngấm xây một cỗ mộ hình quạt ngay phía trên Hoàng lăng Tây Chu. Y đương nhiên thừa biết những kỹ xảo của dân trộm mộ, bày ra bảy quan tài giả, rồi tự táng mình trong cỗ thụ ngàn năm nơi mộ Tây Chu.

Trước khi nằm vào quan tài, toàn bộ những kẻ xây mộ y đều giết hết,

ném xác xuống sông, không chỉ có thể còn đầu độc chết tất cả tùy tùng, chỉ giữ lại hai kẻ thân tín nhất, một nam một nữ. Hai người đó sau khi nhập liệm cho y, hoàn thành toàn bộ nhiệm vụ cũng uống thuốc độc mà chết. Tôi đoán chừng những xác ướp cổ trong động xác kia về sau mới dần dần tích lại.

Lúc đó, lòng tôi bỗng dâng lên một mối ngờ vực, liền quay sang hỏi chú Ba: “Kết cục cuối cùng của vị thiết diện tiên sinh kia không hề thấy trong này đã động tới, không lẽ lão cũng tuần táng theo?”

Chú Ba lắc đầu đáp: “Kẻ đó cực kỳ thông minh, hẳn đã sớm đoán ra Lỗ Thương vương chắc chắn sẽ giết người diệt khẩu, không ngu trung đến mức bồi táng với hắn đâu.”

Muộn Du Bình thản nhiên nói: “Tất nhiên lão không theo bồi táng, bởi rốt cuộc kẻ được mặc áo ngọc chẳng phải Lỗ Thương vương nào cả, mà chính là lão.”

-----oOo-----

Chương 27: Lời nói dối

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lời vừa dứt, một ý nghĩ chợt nảy ra trong đầu tôi, hình như tôi đã phát hiện được chút manh mối, sững sốt hỏi lại: “Chẳng lẽ ngay phút cuối cùng, hai người lại tráo đổi với nhau?”

Muộn Du Bình gật đầu, nhìn xác chết kia: “Lão ta tính trăm phương ngàn kế, chẳng qua cũng chỉ muốn mượn tay Lỗ Thương vương thực hiện giấc mộng trường sinh bất lão của mình mà thôi.”

“Những chuyện này làm sao anh biết được? Cứ như chính anh đã trải qua không bằng.”

“Tôi không trải qua.” Muộn Du Bình lắc đầu: “Mấy năm trước lúc tôi đồ một cái đầu thời Tống, đã tìm được một bộ sách lựa hoàn chỉnh từ thời Chiến quốc. Thứ đó thật ra là tự truyện của thiết diện tiên sinh nọ, sau khi lão bày kế cho Lỗ Thương vương lão liền thiêu chết toàn bộ già trẻ

trong nhà, lại ném xác một tên ăn mày vào lửa để chết thay cho mình, còn bản thân lão cải trang thành ăn mày, thoát được một mạng. Lỗ Thương Vương nọ tuy biết có vấn đề, nhưng cũng không làm gì được. Rốt cuộc, lão đợi cho Lỗ Thương Vương nhập quan xong, dễ dàng đột nhập vào mộ huyết, kéo Lỗ Thương Vương lúc này đã không còn năng lực phản kháng ra khỏi áo ngọc, tự mình thế chỗ. Lỗ Thương Vương vất vả trù tính, rốt cuộc tất cả đều về tay lão, kết cục như vậy có lẽ chính hắn cũng không thể ngờ tới.”

Tôi ngạc nhiên hỏi: “Nếu thi thể của Lỗ Thương Vương bị lôi ra ngoài, chẳng phải lại có thêm một khối huyết thi nữa sao? Vậy là trong này có hai khối?”

“Điều này trong sách không ghi lại, có khả năng là vì thời gian Lỗ Thương Vương nhập quan quá ngắn, còn chưa kịp biến thành huyết thi.” Ánh mắt của anh ta hình như không được tự nhiên: “Dù sao cũng chỉ là một quyển tự truyện, những việc này chỉ được đề cập sơ qua mà thôi, không ghi chép lại tỉ mỉ.”

Tôi nhìn gương mặt Muộn Du Bình, không hiểu vì sao lại cảm thấy lời anh ta có vẻ không thật. Tôi lại nhìn chú Ba, quả nhiên chú cũng không tin. Nhưng người ta đã không muốn nói nên mới bịa chuyện mà mình còn đi vạch trần thì đúng là thiếu tế nhị. Muộn Du Bình nói xong câu đó, coi như xong nhiệm vụ, vẻ mặt lại bình thản như trước, đứng dậy nói: “Trời sắp sáng rồi, chúng ta nên thoát ra thì hơn.”

“Không được, chúng ta còn chưa tìm thấy quý ẩn.” Bàn Tử nói: “Cậu không thấy ở đây đồ ngon nhiều như vậy, giờ bỏ đi chẳng phải là toi công vô ích sao?”

Muộn Du Bình lạnh lùng liếc hắn một cái, hình như có vẻ căm giận. Bàn Tử tự thấy mất mặt, nhún nhún vai, nói: “Được rồi được rồi, nhưng dù gì cũng phải mang cái áo ngọc này đi chứ? Thứ này tìm khắp thiên hạ chỉ có một, Bàn gia tôi đây chẳng qua chỉ nghĩ cho mọi người thôi.”

Lời này nghe cũng không sai, chú Ba đứng dậy phủi mũ, nói: “Vậy anh còn lè mề cái gì nữa, tốc chiến tốc thắng, mau mau còn rời khỏi cái nơi quỷ quái này.”

Đột nhiên tôi cảm thấy hoàn toàn không hứng thú với những chuyện này

nữa, cũng không muốn giúp bọn họ, nhắm mắt lại định nghỉ ngơi một lát. Đúng lúc này, chợt có vài giọt nước rơi trúng mặt tôi. Tôi tưởng trời mưa, ngẩng đầu lên nhìn, không ngờ là gương mặt kính dị của huyết thi đã lộ ra khỏi giường ngọc, hai hốc mắt trống rỗng không tròng cơ hồ dí sát ngay chân mày tôi.

Tôi giật mình nhảy dựng, chỉ thấy đầu huyết thi lăn lông lốc trên giường ngọc, rớt cuộc lăn xuống đất, giống như có thứ gì đó ở bên trong làm nó chuyển động, Bàn Tử định qua kiểm tra, Muộn Du Bình kéo hẳn lại, nói: “Đừng manh động, cứ quan sát đã.”

Bàn Tử gật đầu, đúng lúc này, một con bọ ăn xác màu đỏ nhỏ xíu chọc thủng da đầu của huyết thi bò ra ngoài. Đại Khuê vừa nhìn liền mắng: “Tiên sư nó! Cái thứ bé xíu này mà cũng dám xuất hiện trước mắt ông.” Vung xà beng lên định đập chết.

Chú Ba vội kéo hẳn lại, nói: “Đồ ngu, con này là bọ ăn xác chúa, chú đập chết nó là tự rước hoạ đó.”

Đại Khuê sững sốt, hoài nghi hỏi: “Bé tí như vậy mà lại là bọ chúa? Vậy mấy con lớn kia chẳng ám ức muốn chết sao?”

Muộn Du Bình cũng không khỏi giật mình, vỗ vai tôi một cái, nói: “Chúng ta rời khỏi đây mau, bọ chúa đã ở nơi này, tôi cũng không khắc chế nổi đám bọ ăn xác, mà đụng đám đây thì phiền phức lắm!”

Lúc này, con bọ ăn xác màu đỏ nhỏ xíu kia đột nhiên phát ra hai tiếng “chi chi”, vỗ vỗ cánh. Dường như nó đã phát hiện ra chúng tôi, bất ngờ giương cánh hướng về bên này. Muộn Du Bình kêu to: “Có độc đấy! Chạm vào là chết, mau chạy đi!”

Chú Ba lăn một vòng đến ngay cạnh chúng tôi, Đại Khuê phía sau chú vốn đã hơi thất thần, trong khoảnh khắc không kịp phản ứng, rớt cuộc theo phản xạ chộp lấy con bọ. Hẳn ngỡ vài giây, đột ngột hét lên thảm thiết, bàn tay hẳn chỉ trong nháy mắt đã chuyển sang một màu đỏ máu. Mà không những thế, màu đỏ máu còn lan lên phía trên với tốc độ khủng khiếp.

Bàn Tử hét lớn: “Trúng độc rồi, mau chặt tay anh ta!” Nói xong liền đoạt thanh đao của Muộn Du Bình. Muộn Du Bình lúc này đã vô cùng suy

yếu, bị Bàn Tử va phải, hắc đao liền tuột khỏi tay. Bàn Tử nhảy lên chop lấy, bỗng dung cả người bị kéo mạnh xuống, mắng to: “Mẹ nó, sao lại nặng thế này!” Mấy lần hắc định vung đao lên nhưng đều thất bại.

Lúc này đã không còn kịp nữa, Đại Khuê đau đớn đến nỗi cả người đều vụn vẹo, chỉ sau vài giây mà toàn thân hắc cơ hồ đều chuyển thành màu máu, giống như lớp da bên ngoài đột nhiên tan chảy.

Hắn nhìn xuống tay mình, vô cùng hoảng sợ, muốn gào to lên lại gào không ra tiếng. Muộn Du Bình thấy tôi định qua giúp Đại Khuê, liền kéo tôi lại nghiêng răng nói: “Không được chạm vào anh ta, chạm vào là chết!”

Đại Khuê thấy chúng tôi đều lùi lại, nhìn hắn như nhìn quái vật thì sợ hãi vô cùng. Hắn lao về phía tôi, miệng há to như thể đang kêu gào: “Cứu tôi với!” Nhìn cảnh tượng trước mắt, tôi hoảng đến mức không nhấc nổi chân. Chú Ba vội lao đến kéo tôi qua một bên, Đại Khuê vồ hụt, giống như phát điên, lại bỏ nhào về phía Phan Tử. Tình hình sức khỏe của Phan Tử vốn đã rất xấu, căn bản không kịp phản ứng. Bàn Tử kêu lên: không ổn, liền giật lấy súng của tôi. Tôi kinh hãi, biết hắn muốn nổ súng, vội vàng giăng lại. Trong lúc hỗn loạn, súng đột ngột cướp cò, một tiếng nổ lớn vang lên, đạn bắn vào đầu Đại Khuê, cả người hắn khựng lại một cái rồi ngã vật xuống đất.

Đầu tôi ong ong, thoáng chốc cũng ngã quy trên mặt đất. Mọi việc xảy ra quá nhanh, một người mới rồi còn khỏe mạnh vui tươi, lát sau đã biến thành dạng này. Đầu óc tôi hoàn toàn trống rỗng, không biết nên làm gì cho phải.

Con bọ ăn xác nhỏ xíu màu đỏ kia phát ra một tiếng “chi”, bò ra khỏi tay Đại Khuê, vẫy vẫy cánh. Bàn Tử mắng một câu liền xông qua, Muộn Du Bình kêu to: “Đừng!”, thế nhưng không kịp nữa, Bàn Tử đã giơ cao cái hộp tử ngọc, đập nát bảy con côn trùng.

Trong chốc lát hang động rơi vào một bầu không khí tĩnh lặng chết chóc, không nghe được bất cứ âm thanh nào. Muộn Du Bình bỗng vốc lấy một nắm bụi đá trên mặt đất vẩy lên khắp người, hô lớn: “Chạy mau, nếu không sẽ không kịp!”

Bàn Tử nhìn xung quanh, không thấy có chuyện gì xảy ra, cảm thấy khó

hiểu hỏi: “Vì sao phải chạy?”

Lời hấn vừa dứt, hang động vốn tĩnh lặng bỗng nhiên trở nên ồn ào hơn hẳn. Vô số tiếng chi chi vọng lại từ bốn phương tám hướng, tiếp đó, chúng tôi thấy từ những hang hốc lớn nhỏ của nham động này, một con, hai con, ba con, mười con, một trăm con — vô số bọ ăn xác màu xanh đen tràn ra như thủy triều. Số lượng nhiều đến thế này, căn bản không thể dùng ngôn từ để diễn tả được. Chỉ thấy từng đợt sóng nối tiếp nhau, lớp sau đè lên lớp trước, che trời lấp đất ùn ùn bò ra.

Tôi vừa thấy cảnh tượng này liền ngậy người, chú Ba vỗ vào gáy tôi một cái, hét lớn: “Chạy!”

Chú công Phan Tử lên lưng, thấy Bàn Tử còn muốn nhặt lại cái hộp tử ngọc kia, chú Ba mắng to: “Mẹ kiếp anh không muốn sống nữa hả!” Bàn Tử thấy không mang đi được, liền vợ lấy cuộn lụa tơ tằm dát vàng nhét vào túi.

Tất cả chúng tôi leo lên đại thụ, những sợi dây leo chằng chịt cùng với rất nhiều cành nhánh khiến cho cái cây trở nên cực dễ trèo, thậm chí một thằng vụng về như tôi cũng có thể leo một lúc lên hơn mười mét. Lúc này đám bọ ăn xác cũng đã tràn đến gốc cây, tôi nhìn xuống dưới, tiên sư nó, phía dưới hung nhúc những bọ. Nếu rơi xuống, nhất định là một mảnh xương cũng không còn.

Đám bọ ăn xác kia như có ý thức đoàn kết lại với nhau, bắt đầu phóng lên. Bọn chúng leo cây nhanh hơn chúng tôi nhiều, chẳng mấy chốc đã đuổi đến gót chân tôi.

Bàn Tử đang trèo phía trên tôi hỏi: “Cậu không phải đã nói máu Tiểu Ca của các cậu còn lợi hại hơn cả thuốc xịt muối loại xịn sao? Sao không đem ra dùng?”

Trong đầu tôi vẫn đầy ắp hình ảnh Đại Khuê gục ngã lúc nãy, căn bản không thèm để ý đến hấn. Bàn Tử tự thấy mất mặt, rửa thềm một tiếng. Đột nhiên dưới chân đau nhói, thì ra một con bọ ăn xác đang cắn cắn chân tôi. Tôi đá văng nó, cúi đầu nhìn xuống, thấy bên dưới giống như một nồi nước sôi, bọ ăn xác chen chúc nhau bò lên. Lúc này, chú Ba ở phía trên vọng xuống: “Thuốc nổ, trong cái ba lô bên cạnh giường ngọc còn có thuốc nổ!”

Tôi hỏi lại: “Ồ bên nào!”

Chú Ba mắng to: “Mẹ kiếp, mày ngồi bên nào mà cũng không nhớ hay sao, trong cái ba lô bên trái!!” Tôi liếc xuống dưới, túi thuốc nổ hoàn toàn chìm trong một biển bọt ăn xác, căn bản không thể nhìn thấy. Tôi bắn bừa vài phát súng, cũng chỉ có thể khiến vài con bay đi. Lúc này, Muộn Du Bình đột nhiên móc ra mấy ống giữ lửa trong túi, châm lên ném về phía giường ngọc. Đám côn trùng này tuy đã không còn sợ máu anh ta, nhưng vẫn sợ lửa như cũ, vừa nhìn thấy có lửa bay đến liền “roạt” một tiếng lùi lại thành một vòng tròn lớn, thoáng chốc mấy cái ba lô đã lộ ra. Mông Bàn Tử đã bị mấy con bọt đeo bám, gào lớn: “Mẹ nó, mau cho nổ đi, tôi chịu hết nổi rồi!”

Phan Tử ở phía trên kêu lên: “Áy không được, thuốc nổ trong đó rất nhiều, nổ một phát chúng ta cũng toi mạng!” Tôi nhìn thấy bọt ăn xác bò lên càng ngày càng nhiều, biết rằng lúc này mà do dự thì chỉ có một con đường chết, bèn hét lớn: “Nghĩ nhiều làm quái gì, sống chết có số!”, nghiêng răng ngấm ngay cái ba lô nổ súng.

Vụ nổ xảy ra quá nhanh, chỉ nghe một tiếng vang thật lớn, toàn thân tôi chấn động, cảm thấy hàm dưới, mông, bắp đùi cùng lúc bị va đập mạnh, cả người bị sức ép của vụ nổ đánh bay, nặng nề đụng vào một bề mặt nào đó. Lúc này quả thật là hồn vía lên mây, cảm thấy cổ họng có vị ngọt, một ngụm máu trực trào ra, trước mắt tối sầm, đầu óc kêu ong ong, hai tai hoàn toàn không nghe được gì nữa.

Một lúc lâu tôi mới tỉnh táo lại, vừa nhìn đã thấy đám bọt ăn xác bên dưới bị sức ép của vụ nổ thổi bay không ít. Nhìn quanh mà không thấy những người khác đâu, tôi vội vàng dùng cả tay lẫn chân trèo lên phía trên. Do trên người có xoa rất nhiều bụi đá ở đài hiến tế lúc nãy, cho nên đám dây leo quỷ quái vừa gặp tôi liền dạt ra. Đúng lúc này, bên dưới lại vọng lên những âm thanh hỗn độn, tôi cúi đầu nhìn xuống, thấy đám bọt ăn xác đã tụ lại như thủy triều. Chúng bò rất nhanh, tôi thấy thế, cho dù toàn thân đau đớn cũng phải cố mà chạy trốn. Vội vàng nhắm mắt lại, liềm mạng leo.

Mắt thấy tôi sắp sửa leo đến khe nứt rồi, đột nhiên sau lưng đau nhói, quay đầu nhìn lại thì thấy một con bọt ăn xác đã bám lên, liềm mạng cắn vào lưng tôi. Tôi xoay báng súng, đánh cho nó nát bấy. Cùng lúc, lại có

một con khác lớn hơn cắn lên đùi tôi, tôi cắn răng dùng súng hất văng nó xuống dưới, nhưng nó đã nhanh chóng bám lấy một cành cây định nhảy lên, tôi lại lần nữa dùng báng súng đập nát nó. Nhưng lúc này thì con thứ ba con thứ tư đã nhanh chân nhảy đến nơi.

Tôi thấy chỉ còn cách lúi thoát mấy bước nữa thôi, thậm chí: cắn đi, dù sao trong thời gian ngắn bọn mày cũng không cắn chết được tao, tao leo ra khỏi đây rồi sẽ cho bọn mày biết tay, nghĩ vậy tiếp tục trèo lên trên. Đúng lúc này, bàn tay nắm lấy cành cây chợt đau kinh khủng, tôi nghiêng đầu nhìn lại thì thấy một gương mặt đầm máu đột nhiên lộ ra từ phía sau thân cây, hai tròng mắt gần như lòi ra khỏi hốc mắt trợn trừng nhìn tôi.

-----oOo-----

Chương 28: Lửa

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đó là một gương mặt máu me be bét, chẳng biết là làn da đã tróc ra để lộ các thớ thịt bên trong, hay là máu từ trong cơ thể chảy ra rồi kết lại trên mặt. Trong thoáng chốc, tôi cảm thấy gương mặt này vô cùng quen thuộc, nhìn kỹ thì chợt nhận ra đó là Đại Khuê, trong lòng hoảng hốt: một người mới rồi còn khỏe mạnh vui tươi, vậy mà giờ đây đã thê thảm đến mức này!

Bên trái đầu hắn bị một viên đạn cày toác cả da, nhìn thấy cả xương sọ, cũng may không tổn thương đến đại não bên trong. Tôi thấy hắn bị thương rất nặng nhưng không đến nỗi mất mạng, trong lòng không khỏi mừng rỡ, vội nói: “Mau lên đây, không chừng còn có thể cứu được!”

Nhưng hắn vẫn chẳng nhúc nhích chút nào. Ánh mắt hắn toát lên một vẻ thù hận đến tận xương tủy, chắc là không cam lòng bị chúng tôi bỏ lại. Tôi vô cùng sợ hãi, nhưng có thể làm gì được chứ, tay tôi đang bị hắn nắm rất chặt, màu máu đỏ ghê rợn trên người hắn đã nhanh chóng lan sang tay tôi. Cảm nhận được từng trận ngứa ngáy nóng rát trên tay mình, trong lòng tôi thầm kêu gào: “Xong đời rồi!”

Trong miệng Đại Khuê phát ra những thanh âm ngắt quãng mơ hồ, đột

nhiên hấn ra sức kéo tôi xuống dưới. Nghĩ đến tình cảnh da thịt toàn thân nóng chảy vô cùng thê thảm của hấn, tôi bỗng phát điên, gắng sức giằng tay mình ra, nhưng hấn lại túm được chân tôi, há to mồm như muốn nói: tao chết thì mày cũng phải chôn cùng!

Tôi gào to: “Đại Khuê, mau thả tôi ra! Anh bị thế này chẳng qua do số đen! Nếu muốn sống sót thì đi theo tôi, không chừng còn có thể trị lành! Bằng không có kéo tôi chết chung thì anh cũng đâu thể sống lại được!”

Nghe những lời này, giống như bị kích thích mạnh, hấn điên cuồng nhào lên, hai con mắt ngập tràn tơ máu toát lên vẻ hung ác, dường như đã mất hẳn lý trí rồi. Đột nhiên hấn giơ hai tay lên bóp mạnh cổ tôi, muốn lấy luôn cái mạng bé nhỏ này.

Hiểu rõ đây là thời khắc một mất một còn, tôi đột nhiên nổi sát tâm, ra sức tung cho hấn một cú đấm. Thừa dịp hai tay hấn hơi buông lỏng, tôi nhanh chóng chĩa súng vào ngực hấn rồi bóp cò. Đạn đã lên nòng đều đều là đạn súng lục được mài bằng dầu nên uy lực rất lớn, máu hấn tuôn xối xả văng ra khắp nơi. Hai tay hấn chơi vơi trên không trung như ra sức bắt lấy thứ gì đó, nhưng chưa kịp làm gì thì thân thể to lớn của hấn đã nặng nề ngã vào giữa đồng bọ ăn xác.

Lúc này, cánh tay bị hấn nắm lấy đã tê dại đến mức chẳng còn cảm giác gì nữa. Tôi thậm chí không biết tay mình có còn nắm lấy nhánh cây kia nữa hay không. Bất chợt cảm thấy cơ thể mình đang rơi, tôi vội vươn tay kia ra chụp lấy mớ dây leo bên cạnh. Đáng chết, trên tay tôi còn có dính một ít bụi đá thiên tâm nham, mớ dây leo lập tức né ra xa; tôi thảm rửa một tiếng, cả người tuột xuống, va phải một cành cây to.

Trên cành cây nhưng nhúc nhúc những bọ, bị tôi đụng phải thì rớt xuống không ít. Tôi gắng gượng dùng chút khí lực kẹp hai chân lại để khỏi tiếp tục rơi, nhưng bốn phía đã bị lũ bọ kia vây kín. Tôi không khỏi cười khổ, không ngờ lúc này tôi lại có nhiều kiểu chết để lựa chọn như vậy, một là ngã chết, hai là bị đám bọ khốn kiếp gặm chết, còn không thì bị chất độc ngấm dần mà chết. Ông trời đối xử với tôi thật không tệ nha.

Đang chán nản cùng cực, đột nhiên Bàn Tử ở phía dưới leo lên, giơ chân đá văng mấy con bọ ăn xác. Thì ra cha nội này leo còn chậm hơn cả tôi, hấn thấy tôi mới mắng một tiếng: “Con mẹ nó cậu còn nhàn nhã nằm đó mà ngắm cảnh hả, cậu nhìn coi mông ông đây bị cắn thủng mấy lỗ rồi!”

Hắn vừa nói vừa leo lên đỡ tôi, tôi kêu to: “Đừng đụng vào tôi! Tôi trúng độc rồi, anh cứ đi một mình, mạng tôi coi như xong!”

Bàn Tử không nhiều lời, vươn tay công tôi lên: “Cậu kiểm cái gương ngấm thử coi, con mẹ nó sắc mặt còn tốt hơn cả tôi, vừa hồng hào vừa sáng láng, trúng độc thế quái nào được?”

Tôi kinh ngạc cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy tay mình chi chít mẩn đỏ trông như bị cả ngàn con muỗi đốt. Nhưng màu đỏ kia chỉ kéo dài đến bả vai, giờ lại đang từ từ biến mất. Tôi ngạc nhiên không nói nên lời, tại sao chất độc kia không có tác dụng với mình nhỉ?

Bàn Tử công tôi, cắn răng tiến lên phía trước. Tôi nằm trên lưng hắn làm cái lá chắn sống, mấy con bọ chết tiệt chứ nhắm cái mông đáng thương của tôi mà tiến, há mỏ cạp liên tục, tôi đau đến mức mắng to: “Bàn Tử chết toi, tôi còn tưởng anh tốt bụng, con mẹ nó thì ra là muốn đem tôi làm bia đỡ bọ hả!”

Bàn Tử mắng to: “Cậu lảm chuyện vừa thôi, không phục thì xuống mà công tôi đi! Không thấy mông ông đây đã chẳng còn miếng nào lành lặn rồi hả!”

Tôi chẳng buồn cãi cọ với hắn nữa, cái cây Cửu đầu xà bách này càng tới gần thân thì đám dây leo lại treo càng nhiều thi thể, mật độ dày đặc. Thịnh thoảng Bàn Tử đụng trúng một vài bộ xương, may mà đám bọ ăn xác cũng gặp phải phiền phức y chang bọn tôi. Quá nhiều thứ treo lủng lẳng nên bọn chúng chẳng phân biệt được, không ít con nhảy sang đám xác khô bị chúng tôi đụng phải mà cắn loạn.

Bàn Tử vừa nhìn đã cảm thấy kể ra đó cũng là cách hay, bèn bảo tôi xô mấy cái xác kia, nếu có thể thì cứ đẩy rớt xuống luôn, để tạo chuyển động đánh lừa lũ bọ. Đương nhiên tôi chẳng cam tâm tình nguyện tí nào, nhưng cũng chẳng còn cách nào khác, dù sao cái mạng nhỏ này vẫn quan trọng hơn.

Dọc theo đường đi tôi thấy một cái là đá một cú, thoáng chốc những thi thể xung quanh chỗ chúng tôi đi qua đã xoay vòng trên không trung. Mấy con bọ kia đương nhiên không thể thông minh bằng con người, vừa thấy đám thi thể bay qua lượn lại, chẳng biết nên đuổi theo chúng tôi hay cạp những thi thể kia thì hơn, thế là đậu lại một chỗ quay mòng mòng.

Bàn Tử thừa cơ tăng tốc, thoáng cái đã tạo được một khoảng cách khá an toàn, rốt cuộc chúng tôi đã có thể thở phào một hơi.

Tay chân tôi vừa trải qua trận hỗn chiến vừa rồi, giờ đã khôi phục mấy phần cảm giác. Trong lòng thầm nghĩ, cảm giác lúc tôi trúng độc rất giống với những gì ông nội miêu tả trong bút ký, mà cuối cùng ông nội không chết, chẳng lẽ vì thế nên cơ thể tôi có sức miễn dịch rồi?

Nghĩ tới nghĩ lui mà vẫn không sao hiểu nổi, tôi thấy chân tay đã có thể cử động bèn bảo Bàn Tử thả mình xuống. Thấy mặt mũi hấn nhể nhại mồ hôi, ngời bệt xuống mà thở hổn hển, tôi tự nhủ lúc ở trên đài mình cũng hấn muốn học máu, giờ coi như huề nhau. Bất chợt, tôi thấy một người ngời trên nhánh cây phía sau Bàn Tử, nhìn tôi vẫy vẫy tay.

Tôi khẽ run, vội vàng dụi mắt, lại chẳng thấy người kia đâu nữa, có lẽ đã trốn sau lùm cây rồi. Tôi nghiêng đầu nhìn sang, Bàn Tử kêu to: “Đừng lè mề nữa, chuồn mau!”

“Chờ một chút!” Tôi kéo hấn lại, “Bên trái bên trái! Vừa rồi tôi thấy có người vẫy mình!”

Hấn thở dài, sợ hãi bò theo tôi sang phía đó, nhưng lại chẳng thấy ai, chỉ có một hốc cây nhỏ gằng lăm thì cũng nhét vừa một người, bên trong tối đen như mực, chẳng biết có thứ gì không nữa.

Bàn Tử bật đèn pin chiếu vào, sợ hết hồn, bên trong hốc cây có một đồng dây leo cuốn chặt một cái thi thể đã rữa nát, đôi người màu lam đục ngầu, miệng mở lớn, hình như muốn nói gì với chúng tôi. Bàn Tử nhìn tôi: “Sao lại là người chết, không phải là cậu thầy quý đó chứ!”

Trên đường tới đây đã gặp phải quá nhiều chuyện kỳ quái rồi, bây giờ ai bảo có quỷ thì tôi cũng tin. Tôi nghĩ, nếu hấn đã vẫy tay gọi chúng tôi lại thì hấn là có việc quan trọng. Nghĩ tới đây, tôi theo thói quen nhìn vào miệng hấn, nhưng cảm hấn đã rữa nát, nếu có ngậm gì chắc cũng rớt ra rồi. Tôi tiếp tục tìm, phát hiện hình như tay hấn nắm thứ gì đó, gỡ ra mới biết là một mặt dây chuyền.

Đám bọ ăn xác phía dưới lại bắt đầu tràn lên, tôi cũng chẳng còn tâm trí đâu mà lục lợi đồ đạc trên người hấn nữa. Tôi nhìn bộ quân phục hấn đang mặc, cung kính vái một cái, sau đó leo lên trên. Bàn Tử leo rất

nhanh, cái khe phía trên cách chúng tôi không còn xa, dẫm ba bước là đã leo tới nơi.

Chúng tôi leo ra khỏi khe nứt, đồng thời nhìn xuống dưới, chỉ thấy đám bọ ăn xác chẳng có ý định ngừng lại, hình như cũng sắp tuôn ra khỏi khe. Bàn Tử kêu to: “Giờ không phải là lúc nghỉ ngơi, chạy mau!”

Tôi ở dưới mặt đất đã lâu nên tạm thời mất phương hướng, chợt thấy một người chạy ra khỏi bụi cỏ phía trước, vai còn vác theo thứ gì đó. Tôi nhận ra là chú Ba, không khỏi mừng rỡ, chú Ba thấy tôi thì kêu to: “Mau ra đằng kia khiêng mấy thùng xăng lại đây!”

Tôi chạy lại nhìn, thì ra cái khe này cùng với đạo động chúng tôi đi xuống chỉ cách nhau một vách đá thấp, ước chừng chưa tới mười thước. Trang bị của chúng tôi vẫn còn nguyên, trông thấy mấy thùng xăng, tôi tức giận nhủ thầm: “Tốt, có cái này thì bọn mày xong đời rồi!”

Khi tôi và Bàn Tử mỗi người khiêng một thùng chạy tới thì chú Ba đã tưới thùng thứ nhất xuống, lúc này lũ bọ ăn xác cũng đã gần như bò lên khỏi mặt đất. Chú Ba ném mồi lửa xuống, lửa vừa bùng lên, một mùi khét lẹt lập tức xộc vào mũi, đám bọ vừa ào lên như thủy triều trong nháy mắt đã lui xuống. Đống xăng tạo thành một bức tường lửa bao quanh cái khe. Nhìn đám bọ ở bên trong bị thiêu rụi, tôi thấy thật hả lòng hả dạ. Chúng tôi đổ thêm xăng vào lửa, nhanh chóng tưới nốt hai thùng còn lại. Thoáng cái lửa từ trong khe bốc lên đã cao hơn hai đầu người, hơi nóng bức tới khiến lông mày tôi như muốn cháy luôn.

Tôi lùi ra sau mấy bước, nhìn mặt dây chuyền trong tay một chút, phía trên có khắc chữ James, hẳn đó là tên của cái xác kia. Tôi lau qua rồi bỏ vào túi áo, trong lòng nhủ thầm lúc nào có cơ hội thì sẽ mang trả cho người nhà anh, giờ anh hãy yên nghỉ đi. Bàn Tử sắp bị hấp chín, toàn thân ướt đầm mồ hôi, hỏi chú Ba: “Hai người kia đâu?”

Chú Ba chỉ chỉ phía sau: “Phan Tử không ổn lắm, hình như sốt rồi, còn Tiểu Ca thì tôi không thấy. Tôi còn tưởng Tiểu Ca đi cùng hai người chứ.”

Tôi đưa mắt nhìn Bàn Tử, hẳn thở dài một hơi: “Sau vụ nổ thì tôi không thấy hắn đâu nữa, chỉ sợ lạnh ít dữ nhiều.”

Chú Ba lắc đầu, nói: “Chắc là không đâu. Người này xuất quỷ nhập thần, hơn nữa vừa rồi hắn ở phía trên chúng ta, cho dù có bị thổi bay thì cũng phải văng lên trên mới đúng.”

Tôi nhìn về mặt của chú Ba, biết là chú cũng chẳng chắc chắn gì. Muộn Du Bình dẫu lợi hại đến đâu mà động vào thuốc nổ thì cũng giống như chúng tôi thôi. Nếu hắn bị sức ép hất văng ra khỏi cái cây thì đúng là thập tử vô sinh.

Chúng tôi đi xung quanh tìm một vòng mà không thu hoạch được gì, cũng chẳng thấy dấu vết có người rời đi. Chú Ba thở dài, nhìn tôi cười khổ một tiếng.

Chúng tôi trở lại lều thu dọn đồ đạc, nhóm một đồng lửa, hâm nóng đồ hộp dự trữ. Tôi đói quá rồi nên thứ gì cũng ăn được, chú Ba vừa ăn vừa chỉ phía sau vách đá nhỏ: “Mọi người nhìn xem, lều này ở bên cạnh cái khe, xem ra thụ yêu mà ông lão kia thấy chính là cây xà bách này. Chắc là buổi tối lúc họ ăn mừng gây ra tiếng động quá lớn, hấp dẫn xà bách từ trong khe bò ra ngoài. May là chúng ta không qua đêm ở đây mà trực tiếp xuống đạo động để vào mộ, nếu không thì e là đã bị xà bách tha xừ đi rồi.”

Bàn Tử nói: “Không biết đám lửa kia có thể cháy trong bao lâu, nếu như lửa tắt, mấy con bọ chết toi lại chui ra thì phiền to. Bây giờ trời cũng sắp sáng rồi, chúng ta hãy mau chóng rời khỏi khu rừng này đã rồi nói tiếp!”

Tôi bới bới dập tắt đồng lửa, gạt đầu. Bàn Tử và chú Ba thay phiên nhau công Phan Tử, chúng tôi xuất phát hướng về phía khu rừng.

Dọc đường chúng tôi cứ lảng lạng cất bước, chẳng ai nói được lời nào. Lúc đi thì vừa đi vừa hát vô cùng vui vẻ, khi về thì mỗi người đều mang trong mình một nỗi buồn bực khó nói nên lời, gần như là chạy thoát thân.

Nguyên một buổi tối không được nghỉ ngơi, tinh thần lại căng thẳng cao độ, bây giờ thể lực cũng đạt tới cực hạn rồi. Có thể duy trì đến tận lúc này hoàn toàn nhờ vào sức mạnh tinh thần, nếu như phía trước tự nhiên mọc ra cái giường, chắc chắn tôi vừa đặt lưng xuống chưa tới hai giây đã ngủ khò. Chúng tôi đi bộ gần nửa ngày, đến chiều thì ra khỏi rừng cây, sau đó băng qua con dốc nhỏ tạo thành từ đất đá lở, rốt cuộc cũng nhìn thấy thôn trang nhỏ quen thuộc.

Chúng tôi không dám nghỉ ngơi, trước tiên mang Phan Tử tới trạm y tế của thôn. Bác sĩ vừa nhìn thấy, lông mày nhíu chặt, vội vàng gọi y tá tới. Tôi nằm xuống băng ghế, vừa mới nghe bọn họ nói vài câu đã ngủ mất tiêu.

Đó là một giấc ngủ mệt mỏi tới cực điểm, chẳng có lấy một cơn mộng mị. Không biết ngủ trong bao lâu, lúc tôi tỉnh lại, chợt nghe thấy bên ngoài thật ồn ào, không biết đã có chuyện gì xảy ra.

-----oOo-----

Chương 29: Hộp tử kim

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôi mơ mơ hồ hồ không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì, định hỏi chú Ba mới phát hiện chú đang gà gât ngủ trên băng ghế bên cạnh, ngủ say như chết. Tôi chạy ra khỏi trạm xá, thấy người trong thôn phần đầy xe phần dắt la, vội vàng hướng vào trong núi. Một thằng nhóc người miền núi vừa chạy vừa kêu: “Nguy to rồi, nguy to rồi, trên núi có lửa cháy.”

Tôi hoảng hồn, tự hỏi chẳng lẽ vừa rồi chúng tôi chỉ đốt một đồng lửa mà làm cháy luôn cả cánh rừng? Nhớ lại khi nãy đốt cái đồng kia, đúng là không có dọn dẹp gì xung quanh, nếu ngọn lửa lan ra làm cháy cả khu rừng thì thật không hay.

Trong lòng có hơi hoảng sợ, núi này một khi cháy lớn thì hậu quả không chỉ là chết một hai người. Những người thành thị như chúng tôi đến một chút ý thức phòng ngừa cháy rừng cũng không có, lần này đã gây ra họa lớn.

Tôi vội chạy vào đánh thức chú Ba, hai người ở trong trạm xá chẳng tìm thấy gì khác ngoài hai cái chậu đựng nước tiểu, cũng tập hợp đi theo mọi người hướng vào trong núi. Cùng lúc Bàn Tử ngồi trên một chiếc xe lừa kéo cũng vừa vịn chạy đến, giơ cái chậu rửa mặt trong tay lên kêu to: “Gây họa rồi, mau lên đây! Mau đi cứu hỏa!”

Chúng tôi đồng loạt nhảy lên, chiếc xe lừa xiêu xiêu vẹo vẹo chạy ra

khỏi đầu thôn, chỉ thấy xa xa trên núi một mảng khói đen mịt mù, xem ra đám cháy rất lớn. Chú Ba choáng váng, khẽ nói: “Hướng đó đúng là đám lửa chúng ta đã đốt rồi.”

Tôi vội che miệng chú lại. Đứng trước thấy có bóng một người có vẻ là cán bộ trong thôn chạy ngược về, kêu to: “Mau gọi điện thoại báo cho quân đội, mặt trước núi đã sục lở rồi!”

Tôi vừa nghe thế liền hiểu ngay, có lẽ cái hang kia bị lửa thiêu đổ sụp, trong lòng lo lắng, nếu đám bọ ăn xác từ trong động xông ra thì đúng là phiền phức. Chúng tôi vung roi nhanh hơn thúc con lừa chạy đến gần chỗ sườn núi bị sạt. Bàn Tử ra tay cũng thật ác, đánh con lừa sung cả móng.

Người dân trong thôn bình thường đều đã trải qua huấn luyện phòng chống cháy rừng, một nhóm phát quang mở đường trong rừng cây, những người khác bắt đầu dùng chậu rửa mặt múc nước, chuyển vào phía trong. Tôi nhìn đám chậu chậu bình bình, chuyển qua chuyển lại chờ đến được chỗ đám cháy ít nhất cũng phải mất hai tiếng, căn bản là nước xa không cứu được lửa gần, vội kêu lên: “Mọi người đừng lấy nước nữa! Chùng đó nước cũng chẳng dập được lửa đâu, đừng cố gắng làm chuyện vô ích, cứ chờ quân đội đến đây đi!”

Những người đó nhìn tôi như nhìn thằng điên nói nhảm, một người khá lớn tuổi nói với tôi: “Chàng trai, nước này chỉ dùng để dội ướt thôi. Có vài chậu nước mà đem dội vào đám lửa thì chẳng mấy chốc sẽ khô, nên chúng tôi chỉ có thể làm ướt xung quanh tạo nên một ranh giới ngăn đám cháy. Lửa cháy đến đó thì hết môi dẫn, sẽ dần dần tàn lụi. Các người không hiểu thì đừng có xen vào.” Nói xong nhìn mấy cái chậu trong tay chúng tôi, lắc lắc đầu.

Tôi bị bọn họ nhìn đến đỏ mặt, lần này quả thực là mất mặt, sau đó cũng không dám nói năng lung tung gì nữa, vội cúi đầu đi theo mọi người vào trong rừng. Cây cối trên đường đều đã được phát quang, đường dễ đi hơn nhiều, sau khoảng một giờ, chúng tôi cảm thấy nhiệt độ tăng lên rõ rệt, phía trước khói đen mù trời.

Dân trong thôn đều lấy khẩu trang ngâm vào nước trước khi mang. Tôi nhìn Bàn Tử, trên người hẳn chẳng có khăn vải gì, nhưng hình như đã hạ quyết tâm, hẳn lấy ra mảnh khăn lụa dệt vàng ngâm vào trong nước rồi

đeo lên mặt, sau đó cầm xẻng bắt chước người trong thôn đào rãnh phòng cháy.

Đám cháy rừng lan ra rất nhanh, vô cùng nguy hiểm, những đám cháy lớn thường phải dùng tới máy bay mới có thể khống chế. Nói không chế thực ra là để cho nó tự tắt, chứ muốn dùng nước mà dập như cháy ở thành thị là điều không tưởng. Một cái cây muốn phát triển hoàn thiện phải mất ít nhất hai mươi năm, nhưng lửa cháy chỉ cần mười phút là đã thiêu rụi toàn bộ, sức phá hoại thật khủng khiếp. Hơn nữa phạm vi đám cháy rừng thường rất rộng, nếu anh chỉ dập lửa ở một chỗ, nó sẽ nhanh chóng lan ra những chỗ anh không nhìn thấy, chờ đến lúc anh phát hiện ra thì đã ở giữa đám cháy, lúc đó chỉ còn nước chờ chết.

Tôi nhớ có một bộ phim Mỹ, chuyện phim kể về những phút cuối cùng trong cuộc đời một nhân viên phòng cháy khi bị lửa bao quanh, không cách nào tìm được cứu trợ. Tất nhiên tình huống đó không thể xảy ra với chúng tôi, hiện giờ khu vực bị cháy cũng chưa rộng lắm, mà những rãnh phòng cháy thì đang được đào rất nhanh.

Chúng tôi làm liên tục đến hơn hai giờ chiều, bảy giờ mới thấy trực thăng của đội phi cơ bảo vệ rừng xuất hiện trên bầu trời. Chỉ trong chốc lát có rất nhiều bộ đội tập hợp lại trong rừng, thay thế cho chúng tôi. Tôi rất lo sẽ có người hy sinh vì vụ cháy này, cũng may đến cuối cùng kiểm tra nhân số chỉ có mấy người bị thương nhẹ.

Chúng tôi trở lại trong thôn, ai nấy đều choáng váng đầu óc. Tôi đói bụng muốn chết, bảo một đứa nhỏ đưa cho mình hai cái bánh nướng, hai miếng hết một cái, cảm thấy từ bé đến giờ chưa từng ăn món gì ngon đến thế, nước mắt cũng muốn rớt ra. Người trông giống bí thư chi bộ thôn thậm chí còn khen ngợi chúng tôi, nói người thành phố như chúng tôi mà có tinh thần giác ngộ cao như vậy cũng thực hiếm thấy.

Tôi thảm nhủ, anh ngàn vạn lần đừng có phóng đại như vậy, càng nói trong lòng tôi lại càng áy náy, anh mà biết tôi chính là người đốt lửa thì thế nào cũng bóp chết tôi.

Y tá thay băng cho Phan Tử, rửa sạch miệng vết thương, hơi thở anh đã nhẹ đi nhiều nhưng vẫn chưa tỉnh lại. Bác sĩ nói tôi cứ yên tâm, bây giờ tạm thời không có gì nguy hiểm, chờ thêm bệnh nhân sẽ đưa cả Phan Tử theo lên bệnh viện lớn trên thành phố. Tôi nghe xong cũng an tâm một

chút.

Tôi cùng chú Ba trở lại nhà khách, tắm rửa sạch sẽ. Không cởi hết thì không biết, tôi nhìn một lượt từ trên xuống dưới hầu như không còn chỗ nào lành lặn, không bầm tím thì cũng là rách da, lúc lo chạy thoát thân thì không có cảm giác gì, bây giờ nhìn lại mới bị chúng nó nhắc cho nhớ. Lúc tôi bước ra từ phòng tắm, chân gàn như không nhắc lên nổi.

Tôi vừa leo lên giường liền ngủ ngay lập tức. Lần này ngủ còn say hơn, làm một giấc thẳng đến giữa trưa ngày thứ hai. Lúc thức dậy thì thấy chú Ba và Bàn Tử đang nằm trên giường, hai người họ cũng đang ngáy như sấm.

Tôi xuống ăn điểm tâm, hỏi thăm người phục vụ. Lửa đã được dập tắt, với quy mô này chỉ có thể xem là một vụ cháy rừng nhỏ, quân đội đã rút lui gần hết. Tôi nghe xong mới vững dạ một chút, hỏi thăm người trong trạm xá thì biết tin Phan Tử đã được đưa đến bệnh viện Thiên Phật Sơn ở Tế Nam. Tôi thầm cảm ơn, cũng thấy được nơi này không thể ở lâu, liền chuẩn bị trở về.

Cũng chẳng có nhiều điều đáng bàn, vài ngày sau chúng tôi trở lại Tế Nam. Tôi với chú Ba đến bệnh viện Phan Tử đang nằm làm thủ tục. Phan Tử vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm, đến giờ còn đang hôn mê, tôi và chú Ba quyết định ở lại đó vài ngày. Bàn Tử vừa xuống núi liền chia tay chúng tôi, chỉ để lại một số điện thoại sau này còn liên lạc, tiện tay giao luôn cuốn sách lựa dệt tơ vàng cho chú Ba xử lý.

Hôm nay tôi gọi đến bệnh viện, nghe họ báo Phan Tử vẫn chưa tỉnh, không nén nổi một tiếng thở dài. Bỗng nhiên chú Ba vẻ mặt âm trầm xuất hiện, mở miệng mắng: “Thật là tức chết, lại bị người ta xỏ mũi!”

Tôi ngạc nhiên, còn tưởng chú đến chợ đồ cổ bị người ta lừa, liền an ủi: “Chú Ba, đến người từng trải như chú mà còn bị lừa, chúng tao vật đó làm rất khéo, chú cứ tiếp tục sang tay bán ra cũng chẳng vấn đề gì.”

Chú Ba lấy sách lựa dệt tơ vàng ra, nói với tôi: “Sang tay, sang cái rắm á! Chú không nói đến đồ cổ mà nói đến cái này!”

Tôi gàn như rớt khỏi giường, kêu to: “Cái gì? Không thể nào!”

Chú Ba nói: “Chính xác là thế đấy. Chú đưa đi kiểm tra thì thấy lượng vàng trong vật này có độ tinh khiết rất cao, ở thời đại đó căn bản không thể luyện ra được, đây gần như là một thứ đồ giả hoàn mỹ!”

Tôi không thể tin nổi, chú Ba thở dài, “Chú đã sớm hoài nghi, thằng nhóc kia rõ ràng có thể đánh bại huyết thi, vì sao ngay từ đầu cứ một mực chạy trốn, đến cuối cùng mới tiêu diệt cái huyết thi đó? Vì hắn muốn bỏ chúng ta lại mà đi làm chuyện riêng của hắn đó.”

Tôi ngạc nhiên nói: “Chẳng lẽ trong lúc chúng ta chạy trốn, hắn đã đi qua cái huyết động kia, mở quan tài của Lỗ Thương Vương ra? Rồi đem sách lựa tơ vàng giả này bỏ vào? Chuyện này thật vô lý, một người sao có thể làm hết bấy nhiêu chuyện? Hơn nữa quan quách bị dây xích buộc chặt, chỉ cần trước đó có người mở ra, chúng ta nhất định sẽ phát hiện ra dấu vết.”

Chú Ba nói: “Mày có xem qua mặt lưng của quan tài không? Hắn vốn là dân đồ đấu, rất có thể hắn đã đào trộm một cái động, trực tiếp đánh tráo sách lựa tơ vàng từ mặt đó!”, nói rồi thở dài: “Đáng tiếc cho chú có đến mười mấy năm kinh nghiệm giang hồ cũng không nhìn ra được, người này quả thực thâm sâu khó lường! Chú vốn chỉ nghĩ hắn là hậu nhân của Phát khâu Trung lang tướng, xem ra lai lịch của hắn không đơn giản như thế.”

Tôi thật sự không hiểu: “Chẳng lẽ những thứ viết trên đó đều là giả?”

Chú Ba gật gật đầu, giận dữ nói: “Chuyện ghi chép trên đó cũng bốc phét y như trong Sơn Hải kinh, ngày thường nghe được tất không tin, chẳng qua lúc ấy chúng ta bị cái không khí thần bí của cỗ mộ cuốn hút nên răm rắp tin theo, bây giờ nhớ lại mới thấy có rất nhiều sơ hở. Hơn nữa nghĩ lại, với trình độ của mày, sao chỉ có thể hiểu được hai phần quan trọng nhất thôi? Những đoạn còn lại đều không hiểu lắm, chứng tỏ hắn đã bỏ ra rất nhiều công sức cho hai phần đó.”

Tôi há hốc mồm, chú Ba thở một hơi thật dài: “Xem ra bí mật Lỗ Vương cung chỉ có mình hắn biết, bây giờ cái mộ đó sụp cả rồi, có muốn vào xem lại cũng không được nữa.”

Tôi chợt nhớ ra: “Đúng rồi, đúng rồi, suýt nữa thì cháu quên mất. Chuyến đi này cũng không phải là hoàn toàn toi công, cháu có lấy được

một thứ từ trong động!”, nói rồi cuống cuống lật giở cái túi sau lưng, trong lòng âm thầm cầu nguyện tuyệt đối đừng có đánh mất đó. Cũng may hộp tử kim vẫn còn, tôi lấy nó ra: “Chính là cái này, cháu lấy nó từ trên tay cái xác hồ ly.”

Chú Ba vừa nhìn liền nói: “Đây là hộp mê cung, không gian bên trong chủ yếu để đặt khóa, không chứa được bao nhiêu đồ. Loại hộp này rất khó mở, mà xem”, chú xoay nhẹ đỉnh hộp, bốn góc hộp đồng loạt mở ra, để lộ một cái đĩa quay nhỏ. Trên mặt có tám lỗ, trên mỗi lỗ đều có một con số, rất giống kiểu điện thoại quay số trước đây. “Loại hộp này là hộp mật mã cổ xưa nhất, phải biết mật mã mới mở được.”

Tôi nói: “Không đúng, đây là chìa khóa cháu tìm thấy trong miệng nữ thi kia, chú xem đi, cái chìa khóa này có thể cắm vừa vào lỗ khóa kia.”

Chú Ba nhận lấy cái chìa khóa, so với lỗ khóa một chút rồi a một tiếng: “Cái chìa khóa này không phải dùng để mở mà là để khóa hộp. Hộp mê cung có thể mở ra bằng mật mã nhưng không thể dùng mật mã khóa lại. Đến khi cháu mở được cái hộp này ra, muốn khóa nó lại phải dùng đến cái chìa khóa đó.”

Tôi hỏi chú làm sao tìm được chuyên gia mở loại hộp này, chú Ba suy nghĩ rồi thở dài, nói người như vậy chỉ có thể gặp mà không thể cầu, nếu muốn tìm chỉ bằng tìm một xưởng kim khí tháo luôn cái nắp xuống cho rồi.

Tôi ngồi thử nửa ngày, cái hộp kia cũng không có chút động tĩnh nào. Đĩa quay có 8 lỗ, mỗi lỗ có 10 cách chọn, tính ra có đến 108 phương án, từ 00000000 đến 99999999, không biết đến đời nào mới thử xong. Chú Ba thấy tôi ngồi đó loay hoay với cái hộp đến xuất thần liền dặn dò tôi vài câu rồi quay về phòng.

Tôi nghĩ lại, trong Lỗ Vương cung có thấy qua thứ gì liên quan đến tám con số không? Trên quan quách bằng đồng đen hình như cũng có mấy con số, nhưng lại không đủ tám; mật mã tám chữ số khác, chẳng lẽ là dãy số 02200059 kia? Làm sao có thể, dãy số này được chạm nổi trên dây lưng của một người Mỹ. Vừa nghĩ đến tôi liền gảy thử, 0-2-2-0-0-0-5-9, két một tiếng, tôi sững sờ, cái hộp kia phát ra một loạt âm thanh nghe như tiếng dây cót, nắp hộp tự động mở ra.

-----oOo-----

Chương 1: Xà mi đồng ngư

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Tiểu Phong Hoa

Beta: Thanh Du

Nắp hộp chậm chậm mở ra, bên trong là khoảng trống to cỡ ngón tay út, đặt một con cá đồng nho nhỏ. Con cá thoạt nhìn rất bình thường, nhưng chế tác rất khéo léo, đặc biệt bên trên mi mắt cá còn có một hình rắn cực kỳ sống động. Tôi vô cùng kinh ngạc, rốt cuộc vật này quan trọng đến nhường nào mà được cất giữ kỹ càng như vậy?

Chú Ba lúc đó vừa bước vào, trên tay cầm một chiếc đèn xì, thấy hộp đã mở ra thì không nén nổi sùng sốt: “Làm sao mở ra được? Cháu mở kiểu gì thế?”

Tôi kể cho chú chuyện về dây số kia, chú nhíu mày nói: “Càng ngày càng rối như mớ bòng bong, xem ra đám người Mỹ kia không chỉ đơn giản là đến đồ đấu đấu.”

Chú cầm con cá đồng lên, đột nhiên sắc mặt biến đổi hẳn, a một tiếng: “Đây chẳng phải là xà mi đồng ngư (1) sao?”

Thấy dường như chú biết điều gì đó, tôi vội hỏi, chú bèn lôi từ trong túi ra một vật đưa cho tôi. Thoạt nhìn tôi đã lập tức nhận ra đây cũng là một con cá đồng tinh xảo, chỉ nhỏ cỡ ngón tay út, trên mi mắt là hai con rắn biển được chế tác rất công phu, tỉ mỉ đến từng cái vảy, hẳn là cùng một nguồn gốc với con cá trong hộp. Chỉ có một điều làm nó không hoàn mỹ, chính là những cái bản màu trắng đục như vôi dính rất chắc ở các rãnh vảy trên mình cá. Tôi vừa nhìn đã hiểu, liền nói: “Đây là hải hóa?”

Chú Ba gật đầu. Tôi giật mình, hải hóa chính là đồ cổ đào dưới biển lên, bình thường chỉ là vài món gốm sứ Thanh Hoa. Vớt đồ dưới biển dễ hơn

đào trên mặt đất nhiều, vì đa phần đồ cổ đều nằm lộ ra ở đáy biển, nhưng dưới đó đầy vi sinh vật, đồ vớt lên thứ nào cũng lấm tẩm thứ chất bẩn màu trắng này, tẩy đi không phải chuyện dễ nên giá trị cũng giảm đi nhiều.

Tôi ngần người, theo tôi biết thì chú Ba làm quái gì có hứng thú với mấy thứ rẻ tiền này, mới hỏi: “Chẳng lẽ chú cũng từng ra biển đồ đầu?”

Chú Ba gật đầu nói: “Chỉ duy nhất một lần thôi, chú thực sự hồi hận chết đi được. Nếu hồi đó chú chịu ở lại, không đi lội vào cái vùng nước chết đó, có lẽ giờ đã con đàn cháu đống chứ chẳng chơi.”

Chuyện của chú Ba, tôi cũng biết được chút ít. Chú Ba trước kia có yêu một cô, cũng thuộc hàng anh thư nữ kiệt, nghe nói hai người bọn họ quen nhau dưới đáy. Cô gái kia tên Văn Cẩm, thoát nhìn dịu dàng yếu điệu, không giống dân mò vàng thuộc Bắc phái. Chú Ba yêu cô ấy được năm năm, trong năm năm ấy nàng thì dùng tâm long điểm huyết, chàng thì dùng tham huyết định vị, cả hai được xưng là một đôi “Thần điêu hiệp lữ” trong giới đào mộ, nhưng về sau cô bỗng dung mất tích. Tôi chỉ nghe nói trong lúc vào đáy thì biển mất, một cô gái mà làm nghề này quả đúng là không thích hợp. Mọi người trong nhà đều vô cùng thương tiếc, nhưng lúc đó tôi chỉ là một đứa trẻ con, chưa hiểu được nhiều chuyện đến vậy. Chú Ba thần thờ như tượng gỗ mất hơn một tuần, trông rất thương tâm, may mà dần dần cũng đỡ. Chuyện cũ tôi nhớ không được rõ ràng, giờ nhìn thái độ chú hình như đang muốn kể, tuy trong lòng nôn nóng vô cùng nhưng cũng không nên tỏ ra quá háo hức, chỉ hỏi: “Chuyện xảy ra khi đó, phải chăng là ở cái đáy trên biển?”

Chú Ba thở dài: “Hồi đó, bọn chú đều còn trẻ, cô ấy có mấy người bạn học là một đội khảo cổ. Họ đã loáng thoáng đoán được chú làm nghề gì, chú cũng nghĩ chẳng có gì phải giấu giếm vì họ đều là người tốt. Về sau, họ đi Tây Sa (2) nghiên cứu một con thuyền đắm, chú đi theo, không ngờ...” Chú ngừng một chút như không muốn nhớ đến điều đã xảy ra “...không ngờ thứ chìm xuống đáy nước lại lớn như vậy.”

Chuyện tình mười mấy năm trước của chú xem ra cũng lấm nhiều khê. Chú Ba kỳ thực chẳng có tí kinh nghiệm nào đối với đồ đầu ngoài biển, nhưng bị ái tình làm mờ mắt, trước mặt cô Văn Cẩm kia ba hoa khoác lác tự tăng mình lên tận trời xanh, vì thế mới theo đội khảo cổ ra biển. Họ bao nguyên một con thuyền của ngư dân, mò mẫm liền hai ngày thì

tới được rặng đá ngầm ở phía tây. Nơi đó vốn là một trong những đoạn hung hiểm nhất của con đường tơ lụa trên biển thời cổ đại, thuyền chìm vô số. Chú Ba vừa đặt chân xuống liền ò ra, đáy biển nơi nơi đều là đồ sứ Thanh Hoa vỡ nát, nhiều đến không ngờ.

Văn Cẩm giải thích cho chú rằng, những thứ này đều là đồ đạc trên thuyền đắm bị nước biển cuốn ra đây. Trước kia, ngư dân chỉ cần quăng một mẻ lưới là kéo lên được bốn năm thứ đồ gốm dễ như trở bàn tay, nhưng bọn họ đều cho rằng đây là vùng nước của Hải Long vương, những đồ vớt lên đều đem trả lại cả.

Đáng tiếc là đồ đều đã vỡ nát hết, chẳng còn thứ nào nguyên vẹn, mà cho dù có tìm được thì bên trên cũng chỉ chút sinh vật biển kí sinh, rất khó tẩy sạch. Bạn học của Văn Cẩm nhìn ra giá trị khảo cổ to lớn của đồng đồ sứ, vô cùng hưng phấn, chú Ba cảm thấy trước mắt một mảng trống rỗng, đau lòng muốn chết, nghĩ bụng mẹ kiếp, sao ta không sinh ra vào cái lúc chìm thuyền cơ chứ. Chú không nghĩ ra, thời đó thì sứ Thanh Hoa đã chẳng phải là đồ cổ.

Họ quanh quẩn dưới đó có hai ba ngày thôi mà đã tìm được rất nhiều sọt đồ sứ. Chú Ba được thể thị uy, đối với đồ sứ thì chú nắm rõ như lòng bàn tay, cầm bừa một thứ lên là có thể thao thao bất tuyệt đến nửa ngày, nhanh chóng trở thành thủ lĩnh tinh thần của cả nhóm khảo cổ. Chú họ Ngô, tên Tam Tĩnh, những người trẻ hơn đều gọi chú một tiếng anh Tam Tĩnh. Chú nghe mà lâng lâng, đúng là tự đem mình đặt lên đầu người khác.

Đến ngày thứ tư thì xảy ra chuyện. Có một người trong nhóm bơi xuống cao su đi nhưng đến hoàng hôn vẫn chưa trở về. Mọi người vô cùng sốt ruột, liền nhổ neo thuyền lớn đi tìm, ra đến núi đá ngầm cách rặng đá chừng hai kilômét mới tìm được con thuyền mắc cạn ở đó, người thì tuyệt không thấy bóng dáng.

Chú Ba thấy gay go, nghĩ thầm có thể người đó xuống nước mò tìm thứ gì đó, không may xảy ra chuyện, vội đem theo trang bị lặn xuống tìm kiếm ngay trong đêm. Mò mãi đến nửa đêm cuối cùng cũng tìm ra thi thể của người đó chân kẹt ở dây san hô, đã ngấm nước đến trương phình. Họ kéo thi thể lên, chú Ba thấy trong tay anh ta còn nắm chặt một vật, cạy mở ra thì thấy con xà mi đồng ngư. Tuy mất mát một người, mọi người rất đau khổ nhưng chú Ba vẫn tỉnh táo nhận định rằng dưới đáy

nước có thể có gì đó, bằng không đêm hôm người kia cũng không liều lĩnh tới nơi này.

Chú Ba đoán rằng ban ngày khi tìm kiếm (cột mình vào bên dưới thuyền để lặn), anh ta đã nhìn thấy gì đó nhưng không nói ra, đến đêm lén lút quay lại xem xét mới gặp chuyện không may. Đương nhiên chú không hề nói ra ý nghĩ của mình, người giờ đây cũng đã chết rồi, nói ra cũng chẳng có ý nghĩa gì. Thế nhưng xà mi đồng ngư đang nắm trong tay này chắc chắn là một gợi ý.

Hôm sau, chú Ba đem chuyện của anh ta ra kể, đương nhiên là chỉ nói: Đồng chí A vì sự nghiệp khảo cổ, cố gắng làm thêm giờ ca đêm, nào ngờ xảy ra tai nạn ngoài ý muốn. Nhưng nhìn vào thành quả lao động mà anh cầm trong tay, có thể kết luận hẳn là đồng chí này đã phát hiện được điều gì đó dưới đáy biển. Anh đã đem sinh mệnh của bản thân đổi lấy xà mi đồng ngư này, cho nên chúng ta không thể phụ tấm lòng anh, vân vân và vân vân. Động viên một thôi một hồi, mọi người đều khôi phục tinh thần, vì vậy mới đến vùng biển xảy ra tai nạn, xuống nước tìm tòi may ra thì được manh mối nào đó.

Bọn họ tìm thấy dưới mặt biển hơn bốn mươi tảng đá neo thuyền rất lớn (một bộ phận trên neo thuyền cổ), kiểu dáng kích thước giống y như nhau, bên trên có khắc chữ nhưng đã mờ đi gần hết. Chú Ba đoán, bốn mươi tảng đá này nếu không thả xuống từ bốn mươi chiếc thuyền kiểu cách giống nhau như đúc thì cũng từ cùng một chiếc thuyền. Tưởng tượng cũng đủ biết, bốn mươi con thuyền chiến không thể đồng thời chìm nghỉm một lượt nên dưới này chắc chắn có một chiếc thuyền khổng lồ, lớn đến độ phải dùng bốn mươi mỏ neo mới cố định nổi.

Chú Ba đã quá thông thuộc lịch sử, vừa nhìn quang cảnh này trong lòng liền nảy ra một giả thiết bạo gan. Chú ngoi lên mặt nước rồi nói với Văn Cẩm: “Đây có lẽ là mộ thuyền táng dưới đáy biển.”

-----oOo-----

Chương 2: Hai tầng tường mộ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Biển

Beta: Thanh Du

~oOo~

Hoàn cảnh của chú Ba và Văn Cẩm hoàn toàn khác nhau, chú Ba là thợ phu tử, nếu không sinh ra trong một gia đình có nghề gia truyền là đồ đấu thì hẳn đã trở thành thợ phi rồi, bất cứ việc gì cũng nghĩ đến chữ lợi trước tiên, nhìn người tất nhiên cũng xuất phát từ chữ lợi. Văn Cẩm lại không giống thế, cô là người đi du học về, tư tưởng có phần tiến bộ hơn, đi đồ đấu chủ yếu là do cảm thấy thích thú, hơn nữa vừa đồ đấu lại vừa có thể làm khảo cổ, cho nên ngay khi nghe chú Ba nói vậy, cô lập tức nghĩ đến giá trị khảo cổ của ngôi mộ này. Lúc đó cô liền đem suy nghĩ của mình nói với bạn học.

Mộ thuyền táng dưới đáy biển vô cùng hiếm hoi, trong truyền thuyết dùng phương thức chôn cất giống như thế này có lẽ chỉ có con trai của Thảm Vạn Tam, vậy nên suy nghĩ của Văn Cẩm hẳn là vô cùng lương thiện. Tuy thế chú Ba lại có chút khó xử, bởi chú vừa nghĩ tới chuyện những thứ vớt được đều phải đem sung hết vào công quỹ thì rất lúng túng. Nhưng Văn Cẩm quả thực biết cách xử lý, một nụ cười mỉm, tiếp đó là một cái hôn liền biến chú Ba từ một lục lâm hảo hán thành một nhà nghiên cứu khảo cổ cấp quốc gia, hơn nữa lại còn làm việc hết mình.

Hôm đó chú Ba cân nhắc cả một đêm, từ trước đến giờ chú vẫn chưa đồ đấu dưới biển lần nào cả, lại vừa ba hoa thổi phồng trước mặt người khác, ngày mai không thể hiện một chút thì không xong. Chú nghĩ, dưới biển không thể hạ xẻng được, thứ nhất là không thể ra sức, đóng xẻng không xuống nổi, thứ hai coi như đào ra được đi, thì bùn đất dưới biển với trên mặt đất hoàn toàn khác nhau, nói thẳng ra là kinh nghiệm hoàn toàn không có tác dụng trong chuyến này. Chú nhớ đến bản bút ký ông nội đã ghi lại, ông nội tôi quả thật đã từng đồ đấu dưới biển vài lần, nhưng ngoài việc xem xét địa hình là chủ yếu ra cũng không còn có phương pháp đặc biệt nào khác.

Thuyền mộ táng dưới đáy biển, chính là xây dựng lăng mộ trên một con thuyền, sau đó tìm một thung lũng hoặc rãnh biển, đục thủng thuyền, làm cho mộ chìm xuống, sau đó phủ kín đất lên, thật ra thì cũng giống như trên đất liền, chỉ là đem dời xuống dưới biển mà thôi. Theo chú Ba

phỏng đoán, nơi bọn họ đang lưu lại ban đầu chắc chắn là một khe biển nhỏ, sau này bị lấp bằng. Lúc thuyền chìm xuống, bốn phía tất nhiên cần rất nhiều neo để cố định, như vậy vị trí chôn cất chắc chắn nằm trong khu vực trung tâm của những cái neo còn sót lại hoặc lệch sang một chút.

Chú Ba càng nghĩ càng thấy có lý, tức khắc lòng tràn đầy tự tin. Ngày hôm sau, thời tiết cũng thuận lợi, chú cùng những người kia xuống nước, dùng dây thừng nối những hòn đá neo lại rồi đánh dấu điểm trung tâm. Chú hạ xẻng xuống vài chỗ trong khu vực đó, quả nhiên phát hiện bên dưới vị trí hơi lệch về phía đông của trung tâm có vài mẩu gỗ vụn.

Tiếp theo, bọn họ sử dụng phương pháp định vị truyền thống, không ngờ lại xác định được một địa cung cực lớn xây theo hình chữ “Thổ” (土), do hai phòng phụ, hai phòng bên đối xứng, một hành lang chạy giữa cùng một gian hậu điện tạo thành, diện tích ước chừng hơn một nghìn mét vuông. Trong đó lớn nhất là hậu điện, chiều dài hơn 30 mét, chiều rộng khoảng hơn 10 mét, xem ra đó chính là nơi đặt quan tài.

Chú Ba ngẩn người, thậm chí nói ai da, trong cái đầu này là nhân vật cỡ nào, coi bộ thật không đơn giản. Quy mô như thế này có thể đem so sánh với cả Hoàng lăng.

Buổi tối hôm đó, mọi người phấn chấn đến độ không ngủ được, cả nhóm ngồi vây lại một chỗ, vừa ăn canh đầu cá với hải sản tươi sống, vừa thảo luận tìm cách vào bên trong ngôi mộ. Chú Ba phân tích cho bọn họ kết cấu của mộ thuyền táng, mô mả sợ nhất là nước, không biết hiện tại minh điện phía dưới có bị nước vào hay không, nếu đã bị nước vào, chỉ cần đục tường chui qua để vào là được rồi, họ đều có đồ lặn, hẳn sẽ không có vấn đề gì. Nhưng nếu mộ thất bên dưới vẫn còn kín thì quả là khó xử lý, bởi vì một khi bị đục thủng, nước tràn vào có thể gây nên tai nạn khó lường. Dựa theo mảnh gỗ lấy lên từ xẻng thăm dò, xem ra bên dưới vẫn còn có không khí. Khu mộ này vô cùng rộng lớn, rất dễ hình thành kết cấu mao dẫn, nhiều khả năng bên dưới có mấy căn phòng vẫn chứa đầy không khí.

(Kết cấu mao dẫn: kết cấu lợi dụng áp suất không khí để ngăn nước tràn vào. Cả ngôi mộ chia làm nhiều căn phòng hẹp và cao, bên trên bung kín giữ không khí, dù nước tràn vào một số phòng trong mộ thì những phòng còn lại cũng không bị ảnh hưởng.)

Những lý luận này chú Ba rút ra từ kinh nghiệm nhiều năm đi trộm mộ của bản thân, chú nói xong, mấy con mọt sách sững sờ ngồi ngẩn cả ra. Cuối cùng, chú tổng kết lại vấn đề khó khăn nhất bây giờ là làm sao để mở một lối vào. Dưới đáy nước toàn là cát, không thể định hình được, lại rất dễ bị lún, đào động không phải chuyện chơi, ở dưới nước mà bị đè ép căn bản chỉ có một con đường chết. Bàn bạc tới lui một hồi, cuối cùng họ quyết định dùng cách như trên mặt đất, trên thuyền có thuốc nổ ngư dân dùng để đánh cá, đầu tiên dùng thuốc nổ tạo hố đất ở một bên, đồng thời thổi bay luôn lượng cát dễ gây sụt lún trên mặt, sau đó tại mặt đáy rấn chắc hơn mở một đường dốc xuống dưới, khối lượng công việc tuy lớn nhưng mọi người đều bưng bưng phần chân. Theo chú Ba dự đoán, có lẽ sẽ mất khoảng một tuần, vấn đề là cái xác kia vẫn còn ở trên thuyền, nếu không mau đưa về sẽ bốc mùi lên mất.

Cuối cùng họ nghĩ ra một cách vện cả đôi đường, để thuyền lớn đem thi thể kia về trước, còn họ làm việc trên thuyền nhỏ, vì mấy ngày nay thời tiết rất tốt nên mọi người không hề có chút lo lắng nào. Họ kết ba chiếc thuyền nhỏ lại với nhau, sau đó đem toàn bộ những trang thiết bị cần dùng đặt lên một khối đá ngầm.

Ngày hôm sau thuyền lớn trở về, chú Ba cảm thấy có chút bất an. Thuyền lớn đi rồi thì ở lại trên biển thật không an toàn chút nào, nhưng lúc ấy bọn họ bị ngôi mộ lớn kia làm cho mê muội, nghĩ được một chút lại vui đầu vào công việc. Lối vào mở ra khá thuận lợi, nhanh hơn nhiều so với tính toán của chú. Đúng bốn ngày sau, đến khi bọn họ đào được đến vách tường của ngôi mộ, chiếc thuyền kia vẫn chưa quay lại, cả nhóm bắt đầu lo lắng. Chú Ba biết lúc này chỉ có cách cho tiếp tục công việc mới có thể duy trì được trật tự ổn định, nếu không sợ rằng mọi người sẽ hoang mang, liên an ủi cả nhóm, hoặc thỉnh thoảng nói vài lời cổ vũ khích lệ để dời đi sự chú ý của mọi người.

Bọn họ kiểm tra một khối tường mộ trong động, chú Ba gõ thử, thì ra những viên gạch đó đều rỗng ruột, có lẽ là để giảm bớt trọng lượng của cả mộ huyệt, nếu không dù thuyền có lớn đến mấy, đáy thuyền cũng không trụ nổi. Chú thấy cứ cách ra năm thước lại xuất hiện một lỗ nhỏ có đường kính bằng chiếc bút máy ở trên tường, xem ra từ lúc thiết kế, ngôi mộ này đã lấy nước để niêm phong, bên trong hẳn là ngập đầy nước. Bọn họ hạ quyết tâm, bắt đầu dỡ gạch.

Trước khi vào mộ chú Ba đã từng nghĩ, ở trong nước như thế này, cơ quan áp khí gì cũng vô dụng, bởi vì sức cản của nước biển quá lớn, nếu như có nổ ngầm, cho dù chưa mục nát thì tốc độ mũi tên bắn ra cũng rất chậm. Cạm bẫy cũng không thể có, chưa nói đến chuyện bẫy không sập xuống được, mà cho dù bẫy có sập xuống chẳng nữa thì vẫn có thể bơi lên. Còn các loại cạm bẫy kiểu đá rơi hay tương tự thế đều dùng thủy ngân để kích hoạt, ở trong nước hoàn toàn không linh nghiệm, vì thủy ngân trong nước chảy rất chậm, hơn nữa còn dễ bị lan ra. Thật ra thì nước vốn tự nó đã là một cơ quan trí mạng rồi, thời xưa không có những trang bị dưỡng khí như bây giờ, hoàn toàn không thể đi đồ đấu dưới biển, cho nên khả năng có cơ quan trong ngôi mộ này vô cùng nhỏ.

Họ dỡ tường mộ xuống, bên trong là một mảng đen kịt trông hươu trông hoác, chú Ba biết không trông chờ gì được vào mấy người này, liền ra hiệu bọn họ dừng hành động gì vội rồi tự mình mở đèn đi vào kiểm tra, chỉ thấy phía trước một mét lại có một vách tường. Mặt vách tường này dùng loại gạch lớn hơn nhiều so với lớp tường ngoài, hơn nữa giữa các khe đều được trát kín bằng đất sét trắng. Chú Ba ở giữa hai vách tường soi đèn quan sát xung quanh một chút, phát hiện trên đỉnh của bức tường thứ hai có một cái cửa mộ hình vuông rộng chừng nửa mét. Chú Ba hiểu được đại khái, cái mộ này xem ra không thể đào đường mà vào được.

Sau khi ngoi lên mặt nước, cả nhóm tập hợp lại trên tảng đá ngầm để bàn bạc, chú Ba nói: “Ngôi mộ này có hai tầng tường mộ, giữa hai lớp tường chứa đầy nước biển, sau đó trên lớp tường thứ hai làm một lối đi vào bên trong hướng lên trên để ngăn nước vào, thiết kế như vậy hẳn là không gian bên trong không có nước, lợi dụng nguyên lý khí áp để giữ lại một phần không khí trong mộ thất. Giờ chưa biết đường vào mộ kia dài bao nhiêu, ngày mai ba người trong chúng ta sẽ xuống đó, mỗi người mang theo bốn bình dưỡng khí, thử xem có thể cầm cự được đến nơi không.”

Bọn họ ngoi đó bàn bạc tới lui mấy lần, chú Ba thì nhất định phải xuống rồi, hai người còn lại phải lựa chọn kỹ càng, bởi lẽ nếu bên trong không có nước, tình hình rõ ràng phức tạp hơn nhiều, có thể sẽ gặp nguy hiểm.

Sau đó, đột nhiên Văn Cẩm la hoảng lên, cả bọn sợ hết hồn, thì ra không biết từ khi nào, tảng đá ngầm bọn họ đang ngoi đột nhiên cao lên. Chú Ba nhìn xuống dưới, chỗ họ ban đầu cách mặt biển chưa tới nửa thước, bây giờ đã thành hơn năm thước.

Chú Ba cảm thấy có gì đó không ổn, ngẩng đầu nhìn lên thì thấy ở phía xa trên đường chân trời có một luồng đen đang tiến tới gần. Trong số bọn họ có một nam học sinh tên là Lý Tứ Địa, cha mẹ cậu ta là ngư dân, vừa nhìn thấy tình cảnh này liền sợ đến tái mặt, nói: “Bão lớn sắp tới rồi!”

-----oOo-----

Chương 3: Bão lớn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Popochan

Beta: Thanh Du

~o~

Kỹ năng bơi lội của Lý Tứ Địa rất tốt, những việc cần làm dưới nước đều do cậu ta phụ trách. Cậu ta nói: “Trong vòng một giờ ở đây chắc chắn sẽ có một cơn bão lớn, nước biển rút xuống nhiều như vậy chính là bằng chứng. không bao lâu nữa nước biển sẽ bị áp suất thấp hút tới đây tạo thành một cơn sóng thần cỡ nhỏ, chúng ta chỉ có ba chiếc xuồng cao su bé tẹo, e là tình hình không được lạc quan cho lắm.”

Cậu ta đã nói hết sức khéo léo, nhưng chú Ba nhìn nét mặt cậu ta cũng hiểu đợt này bọn họ chết chắc rồi. Những người ở đây đều chưa trải sự đời nên cả đám đều sợ đến tái mặt, có mấy nữ sinh đã bật khóc.

Chú Ba nắm lấy tay Văn Cẩm, phát hiện lòng bàn tay cô đã ướt đầm mồ hôi, hẳn là cực kì sợ hãi. Khi đó chú Ba cũng chưa từng trải qua chuyện tương tự, nhưng nghề của chú chính là đồ đấu nên đã có sẵn tố chất cực kỳ tốt. Chú liền nhắc nhở bản thân không được hoảng loạn, nếu hoảng loạn thì thực sự không còn chút cơ hội nào!

Chú kiểm tra lại nhân số, lúc mới đến đây nhóm khảo sát có tất cả mười người, giờ một người đã chết, một người theo thuyền lớn trở về để báo cáo với cấp trên sự cố và phát hiện dưới biển. Bây giờ chỉ còn có tám người, chú Ba hỏi Lý Tứ Địa: “Cơn bão đó sẽ kéo dài bao lâu?”

Lý Tú Địa nói: “Bão mùa hạ thường diễn ra rất nhanh, đại khái khoảng mấy chục phút là xong, nhưng lúc đó nước biển tối thiểu sẽ dâng lên năm sáu mét, đến lúc ấy toàn bộ đoạn đá ngầm này đều bị ngập.” Cậu ta lắc lắc đầu, “Dù chỉ kéo dài mấy chục phút cũng không phải là chuyện đùa, bị sóng đánh nếu không đung phải đá ngầm thì cũng bị cuốn chìm xuống biển, không phải tôi hù dọa anh mà chuyện này thật sự là rắc rối lớn.”

Đầu óc chú Ba rất nhanh nhạy, nháy mắt đã đưa ra vài phương án rồi lại lập tức bác bỏ. Lên xuống chèo về? Không được, có chèo mau đến mấy cũng không thoát được cơn bão. Dùng bình dưỡng khí lặn xuống dưới nước? Đáy biển xung quanh mỏm đá ngầm này, chỗ sâu nhất cũng chỉ có hơn bảy mét, căn bản không khả thi.

Chú Ba thấy đáy biển lúc này đã có thể dùng mắt thường nhìn thấu, đột nhiên một kế hoạch vô cùng mạo hiểm hiện ra trong đầu chú như tia sáng lóe lên trong bóng tối. Tình cảnh lúc ấy căn bản không cho phép cân nhắc kỹ càng về tính khả thi của nó, chú nói với những người kia: “Chúng ta cũng không cần nghĩ nhiều như vậy, mọi người tập trung bình dưỡng khí lại xem còn bao nhiêu oxi, chúng ta xuống dưới cổ mộ tránh đi một lúc!”

Chú Ba đã quen thuộc với việc ra vào cổ mộ, cho nên không cảm thấy có vấn đề gì. Nhưng những người khác đều là mọt sách, ý kiến này quá táo bạo, vừa nói ra mọi người đã nhao nhác lên. Chú Ba thấy ý kiến không thống nhất, vội phân tích thiệt hơn cho bọn họ.

Chú chỉ chỉ đường chân trời, nói: “Mọi người xem, giờ chúng ta còn chưa có cảm giác gì về cơn bão, nhưng chắc mọi người đều đã xem qua phim ảnh về sóng thần, thứ này không phải chuyện chơi. Nếu đứng nguyên một chỗ chờ bão tới thì chỉ có một con đường chết, chắc chắn ngay cả thi thể cũng không tìm được. Vừa hay dưới biển lại có sẵn một nơi để tị nạn, chúng ta đã biết trong cổ mộ nhất định có không khí, hơn nữa lượng không khí này lại có thể thở được, bởi lẽ nó tiếp xúc với dòng nước lưu thông cho nên chất lượng hẳn là không có vấn đề gì. Chúng ta không có nhiều người, cứ vào bên trong chờ khoảng một giờ rồi trở ra, đây là cơ hội sống sót duy nhất!”

Chú Ba có chút thiên phú về khoản thương thuyết, nếu không việc kinh doanh của chú sau này đã không thuận lợi đến vậy. Mọi người thấy chú nói rất có lý, trong lòng cũng nhen nhóm một tia hy vọng. Họ tập trung

các thiết bị lặn, xì hơi ba chiếc xuống cao su rồi gấp gọn lại. Tất cả đều chuẩn bị xong xuôi, chú Ba thống nhất một số động tác ra hiệu bằng tay dưới nước với họ, sau đó dẫn họ lặn xuống biển. Chú bật đèn soi chống thám lên, lãnh vị trí tiên phong tiến vào mộ.

Thiết bị lặn thời ấy bao gồm một cái mũ sắt to đội lên đầu, nhìn rất cồng kềnh nhưng lại cực kỳ chắc chắn, có mũ sắt này thì dù phía trước có sinh vật biển lớn đến đâu cũng không dễ dàng nuốt được người đội nó. Chú Ba cố gắng thả lỏng cơ thể, vừa bơi vừa quan sát. Đường vào mộ càng ngày càng hẹp, cứ đà này thì đến cuối con đường bọn họ có thể bơi qua được hay không cũng còn chưa biết, cũng may cả bộ dụng cụ đều đeo trên người, nếu tình thế không ổn còn có thể phá một con đường khác để đi.

Vách đá trên đường vào mộ có rất nhiều hình điêu khắc mặt người, phía trên có một tầng vật chất rất dày bám vào, không thể nhận rõ là triều đại nào. Những người kia đứng là chưa trải sự đời, nhanh chóng quên mất hoàn cảnh hiện tại, xúm vào nghiên cứu mấy khuôn mặt đó. Chú Ba đau đầu không dứt, đành phải thường xuyên dừng lại thúc giục bọn họ.

Nhóm khảo sát bơi về phía trước mười lăm phút, quanh co vài vòng đã không thể xác định được phương hướng. Chú Ba cảm thấy những người này rất lộn xộn, cần chỉnh đốn một chút, vì thế ra hiệu cho những người đằng sau dừng lại. Chú ra hiệu cho Văn Cẩm kiểm tra lại nhân số xem có ai tụt lại phía sau hay không. Bơi lội trong con đường hẹp hòi này khá hao phí thể lực, những người đó đều mệt rã rời, vừa thấy động tác ra hiệu đã coi như được đại xá, cả đám lão đảo ngồi xuống.

Chú Ba ngao ngán nhìn bọn họ, thầm nghĩ làm chỉ huy đúng là không dễ chút nào. Chú chiếu đèn định bơi lên phía trước xem xét, bỗng Văn Cẩm vỗ vỗ chân chú. Chú Ba quay đầu, thấy nét mặt cô cực kỳ hoảng hốt, trong lòng căng thẳng, thầm nghĩ chẳng lẽ thật sự có người tụt lại phía sau?

Văn Cẩm luống cuống tay chân không biết nên biểu đạt ý mình ra sao, cô giơ một ngón tay lên lắc lắc trước mặt chú Ba. Chú không biết cô có ý gì, hỏi: Có phải thiếu một người không? Văn Cẩm nhìn khẩu hình của chú Ba, lắc đầu, xòe một bàn tay ra còn tay kia giơ lên bốn ngón rồi áp hai tay sát vào nhau. Chú Ba đã hơi bực, cố gắng nhìn kỹ khẩu hình của Văn Cẩm, đột nhiên phát hiện thực ra cô muốn nói: “Thừa một người!”

-----oOo-----

Chương 4: Quỷ biển

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chú Ba sững sốt, nếu như phía sau thiếu mất một hoặc hai người, chú còn có thể hiểu được, thậm chí cho dù tất cả mọi người đều mất tích, chú cũng không lấy làm lạ. Thế nhưng bỗng nhiên lại xuất hiện thêm một người, thì quả là không sao tưởng tượng nổi. Chú còn ngỡ Văn Cẩm đếm sai, quay đầu tự mình đếm lại một lượt. Chú là người đầu tiên, Văn Cẩm thứ hai, sau đó đếm tiếp, ba, bốn, năm, sáu, bảy, thứ tám là Lý Tứ Địa, thứ...

Chú đột nhiên hít một hơi lạnh ngắt, bởi chú đã thấy người thứ chín dưng ra. Người nọ nấp phía sau hàng người dài thượt, ngay cả hình dáng cũng không rõ ràng, chỉ thấy mập mập mờ mờ, nhất định là có vấn đề.

Chú Ba không khỏi toát mồ hôi lạnh. Chú vốn không sợ mấy thứ yêu ma quỷ quái, có điều chú chẳng hề có kinh nghiệm hoạt động dưới nước, cũng không biết thứ ở đằng sau đó rốt cuộc là gì. Bánh tồng dưng ra phải không biết bơi chứ, mà nói đi cũng phải nói lại, không biết nên gọi bánh tồng trong cái dưng dưới biển này là gì đây, chẳng lẽ lại gọi là bánh tồng biển? Hay là bánh chèo?

Chú lắc đầu, bụng nghĩ mẹ kiếp thằng Lý Tứ Địa này cũng thật ngờ nghệch, cái thứ kia ở ngay sau lưng nó mà cũng không biết. Tình hình lúc này không thể trông cậy vào ai khác, chỉ có thể bơi qua đó nhìn xem. Chú lẳng lặng rút dao găm ra, giấu sau lưng, bơi qua bên đó.

Kẻ thứ chín kia vẫn đứng im lìm tại chỗ. Lý Tứ Địa thấy chú Ba bơi thẳng về phía mình, cũng lờ mờ đoán ra sau lưng mình hẳn là có gì đó không ổn, vội vàng quay đầu. Hắn vừa cử động, tên kia đột nhiên cử động theo, giống như bắt chước hắn. Lý Tứ Địa giật bản mình, lui lại mấy bước, tên kia cũng lui mấy bước, hoàn toàn bắt chước lại động tác của Lý Tứ Địa. Chú Ba thấy động tác người nọ không chỉ kỳ cục mà còn buồn cười, mới lia đèn chiếu trên đầu vào. Thứ đó vừa bị ánh sáng chiếu phải, liền hốt hoảng trốn về phía sau, trong nháy mắt chú Ba trông thấy một gương mặt to lớn dữ tợn phủ đầy vảy cá lướt đi, giạt mình đến độ

suýt nữa buông rơi dao găm trong tay.

Lý Tứ Địa cũng sợ đến nỗi mặt mũi trắng bệch, định bơi về phía trước, không dám dừng ở nơi này nghỉ ngơi nữa. Chú Ba vội vàng kéo hắn lại, hắn liền hô to với chú Ba, nhìn cử động miệng của hắn rất giống như đang nói: “Đứa trẻ ngoan, đứa trẻ ngoan.”

Giọng hắn vốn hơi ngọng, bình thường nói chuyện đã rất khó khăn, nhìn khẩu hình hắn lại càng không hiểu. Chú Ba thấy hắn như thể phát điên, còn muốn tháo mũ lặn của mình xuống, nên vội vàng đẩy hắn vào tường. Cú đẩy này cũng không mạnh lắm, thế nhưng bốn khe hở của vách tường đều bục ra cùng lúc, đột ngột sọt vào trong, khiến nước biển bất ngờ xối ào ào vào. Chú Ba thậm nghĩ không ổn, nhưng đã không còn kịp, cả đám giống như những con gián trong bồn cầu tự hoại, bị hút vào lỗ tường vỡ đó.

Chú Ba không biết mình đã xoay tròn bao nhiêu vòng, chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng đều lộn tung phèo lên hết, đột nhiên đầu va mạnh vào thứ gì khá cứng, may mà mũ lặn trên đầu chắc chắn. Chú đập mấy cái, ngoi đầu lên, thấy mình đã ra khỏi mặt nước.

Những người khác đều nổi lên hầu như cùng lúc với chú, có mấy nữ sinh nôn ra ngay bên trong mũ lặn, ghê tởm miễn bàn. Những người khoẻ mạnh hơn vội vàng đến dìu họ, tránh để bọn họ chìm lại xuống nước.

Chú Ba cũng ôm Văn Cẩm, dùng đèn chiếu rọi xung quanh, xem ra đã vào đến minh điện, liền bật bật lửa chẩn gió kiểm tra, ngọn lửa bùng lên, chứng tỏ nơi này có dưỡng khí. Vì vậy chú Ba làm một động tác ok ý nói không khí nơi này không có vấn đề. Bọn họ cởi bỏ mũ lặn nặng nề trên đầu xuống, vừa hít một hơi đầu tiên, mấy người đồng loạt kêu lên: “Thơm quá!”

Trong mộ có một làn hương rất dễ chịu, thoang thoang nhưng lại khiến tinh thần vô cùng hưng phấn, cũng không biết mùi hương này từ đâu phát ra. Chú Ba đã từng gặp vô số những ngôi mộ hôi thối không gì sánh được, nhưng mộ có hương thơm thì đây là lần đầu tiên. Trong lòng cảm thấy buồn bực, chú bèn dùng đèn chiếu quét một vòng, phát hiện gian phòng này không phải mộ chính mà là có lẽ là phòng phụ, vì trong này không có quan tài, chỉ có đồ gốm sứ bồi táng chất thành hàng, đây có lẽ đều là vật dụng của chủ nhân ngôi mộ khi còn sống. Mà bọn họ hiện tại

nổi lên ngay trong một đài phun nước hình tròn giữa phòng phụ, chú Ba nhìn qua những vật phẩm trong này, càng nhìn càng cảm thấy khó hiểu. Trên tường đều là bích họa, nhưng do không khí nơi đây ẩm ướt nên đã bị ăn mòn nghiêm trọng, chú chỉ có thể nhận ra những đường nét lờ mờ trên bức họa giống như vẽ người.

Những hình dáng trên tường có đủ mọi tư thế, cao có, thấp có, mập có, đang bước đi có, nhảy múa cũng có, mỗi hình vẽ đều hết sức sống động, giống y như hình chụp vậy, có điều mọi hình vẽ đều rất quái lạ, bụng của bọn họ phình to, cứ như phụ nữ mang thai. Văn Cẩm hiểu biết khá nhiều về lĩnh vực nghiên cứu bích họa, nhưng cô cũng không nhìn ra lai lịch của những bức vẽ này.

Trái lại, Lý Tứ Địa kia vừa thấy mấy bức bích họa đã sợ đến xanh mặt, gào thét om sòm: “Quý biển! Ở đây có quý biển! Đây là mộ của quý biển.”

Chú Ba nhớ lại, vừa rồi mới nhìn thấy một con quái vật, nghĩ bụng chẳng lẽ thứ đó chính là quý biển? Chú không dám khẳng định, lúc này nếu không suy nghĩ kỹ đã nói ra, nhiều khả năng sẽ khiến mọi người hoang mang, nên chú quyết định tạm thời cứ giữ im lặng.

Mà Lý Tứ Địa vẫn không ngừng kêu la, giọng của hắn rất nặng nên mọi người đều nghe thành rùa biển, cả bọn cùng cười phá lên, khiến cho Lý Tứ Địa khóc cũng không được, cười cũng không xong. Chú Ba xem xét một lượt, bảo mọi người lên hết trên bờ, có mấy người to gan đã đi về phía cánh cửa bên cạnh phòng phụ. Cửa đó không cao, hẳn là thông với hành lang, chú Ba kéo bọn họ lại, nói: “Chúng ta hiện giờ một là không có thiết bị khảo cổ, hai là không chuẩn bị sẵn dụng cụ cứu hộ, mấy người chịu khó ở yên chỗ này cho tôi, không được đi đâu cả. Trong mộ này không biết có cơ quan hay không, chúng ta đến đây là để tránh nạn, mọi người phải có lòng biết ơn, không nên xâm phạm nơi yên nghỉ của chủ mộ, hiểu không?”

Đám choai choai kia tuy không cam lòng nhưng cũng không phản bác được, chỉ có thể ở yên trong phòng phụ nghiên cứu đồ gốm. Chú Ba vừa nhìn đã biết ngay mấy thứ đó thuộc về thời đầu Minh, cảm thấy vô cùng kinh ngạc, thầm nghĩ chẳng lẽ đây đúng là mộ huyết của của dòng họ Thẩm Vạn Tam nọ?

Có điều loại đồ cổ này chú cũng thấy nhiều rồi, không có hứng thú, trước mắt chỉ lo không khí trong này không đủ dùng. Chú lại kiểm tra số người, lần này thì đủ số, mới thở ra một hơi nhẹ nhõm. Mấy ngày nay đúng là mệt quá sức, chưa hề được nghỉ ngơi đàng hoàng gì cả, lúc này vừa hay có thể chợp mắt một chút.

Chú ngồi xuống dựa vào tường, Văn Cẩm tựa vào vai chú, hôn chú một cái, xem như là khích lệ cho biểu hiện xuất sắc của chú lần này. Chú Ba tức khắc hôn vía lẳng lẳng, vốn còn đầy bụng oán hận đám choai choai kia, hiện giờ thấy Văn Cẩm ngọt ngào mỉm cười với mình thì cảm thấy quả là đáng giá, mẹ nó đúng là đáng giá. Giờ có bảo chú đi thêm lần nữa chú cũng đồng ý.

Tiếp đó bọn họ nghỉ ngơi thêm một lúc nữa. Người biết lặn đều hiểu rõ một điều, nếu không có kinh nghiệm lặn thời gian dài dưới nước, lần lặn đầu tiên sẽ mất sức vô cùng. Tuy thể lực chú Ba không đến nỗi nào, nhưng thân thể vẫn chưa kịp thích ứng như những người khác. Vừa mới thả lỏng toàn thân, quả nhiên bắt đầu ngáp ngủ, lại thêm mùi hương như có tác dụng an thần, chẳng mấy chốc chú đã buồn ngủ rã rời. Chú mơ mơ màng màng nói với Văn Cẩm: “Tôi ngủ chút đã, đến giờ nhớ gọi tôi một tiếng.”

Con buồn ngủ có vẻ không bình thường, nhưng chú Ba chẳng nghĩ nhiều được nữa, chỉ lơ mơ nhìn thấy Văn Cẩm dịu dàng gật đầu, mũi chú tràn ngập hương thơm thoang thoảng, không biết là mùi hương trên tóc Văn Cẩm hay là mùi hương đặc biệt trong cổ mộ, tóm lại chỉ trong nháy mắt, chú đã nhanh chóng rơi vào giấc ngủ.

-----oOo-----

Chương 5: Bức ảnh cũ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trở về với thực tại, tôi đã hoàn toàn bị câu chuyện của chú cuốn hút, tưởng như chính mình đang ở trong cổ mộ, trong lòng chính là Văn Cẩm ôn hương noãn ngọc. Chú Ba ho khan một tiếng, tôi ngẩn người, chợt phát hiện ra mình đang ôm cái gói đầu, mặt bắt giác đỏ ửng. Tôi vô cùng lúng túng, tự nhủ mình làm sao có thể sinh ra ảo tưởng với người trong

mộng của chú Ba được chứ, vội hỏi: “Sao chú không kể tiếp, cuối cùng thế nào?”

Chú Ba gượng cười một tiếng: “Còn gì nữa đâu mà kể, chuyện đến đây đã kết thúc rồi. Đến tận bây giờ, chú nghĩ mãi vẫn không rõ trong lúc chú ngủ, ở chỗ mộ rớt cuộc đã xảy ra chuyện gì”, môi chú run rẩy, “Chú không biết đã ngủ bao lâu, đến khi tỉnh dậy mới phát hiện ra trong căn phòng đó chỉ còn lại mình chú, những người kia không biết đã đi đâu hết. Chú cứ định ninh bọn họ nhân lúc mình ngủ đã chạy đến mộ thất chính, trong lòng phát hỏa, bởi lẽ Văn Cẩm vốn luôn nghe lời chú lần này lại hùa theo bọn họ làm liều, cho nên mới tính đuổi theo.”

Chú Ba ngậm một điều thuốc, sắc mặt có phần khó coi: “Lúc đó chú mới phát hiện ra cánh cửa trên tường giờ chẳng thấy đâu! Quay đầu nhìn mới biết đó cũng không phải căn phòng chú ngủ lại ban đầu mà là một nơi xa lạ. Sau lưng chú còn có một cỗ quan tài bằng gỗ lim viền vàng.”

Tôi cười nói: “Với bản lĩnh của chú Ba đây, hẳn là không chút do dự, thẳng tay mở nắp quan tài, đổ hết những thứ hay ho bên trong ra ngoài.”

Chú Ba mắng một tiếng: “Hừ, chú nói cho mày biết, lúc đó chú sợ tới mức tè ra quần! Quan tài thì chú đã thấy nhiều, nhưng trong cái quan tài kia lại không ngừng có nước cứ từng đợt từng đợt chảy ra, con mẹ nó, giống như là có cái gì bên trong đang tắm rửa. Chú nhớ tên Lý Tứ Địa kia có lần nói tới mộ quỷ biển, mày biết là chú vốn không sợ bánh tồng, nhưng mà lỡ gặp phải quỷ biển thì ngu luôn! Chú sợ tới mức muốn tè ra quần. Với lại lúc đó còn lo lắng cho Văn Cẩm, chú gọi lớn mấy tiếng cũng không nghe ai trả lời, sau đó nắp quan tài đột nhiên hé ra.”

Chú Ba nói đến đây, nét mặt trở nên kỳ quái. Chú lại tiếp tục: “Chú lúc đó không kịp nghĩ ngợi nhiều, thấy mũ sắt vẫn còn cầm trên tay liền một bước nhảy thẳng vào trong đài phun nước bỏ chạy. Sau đó thì chú thoát được ra ngoài.”

Tôi vừa nghe liền nói: “Không đúng, căn phòng chẳng phải đã thay đổi rồi sao? Sao vẫn còn đài phun nước kia?”

Chú Ba xanh mặt lấp bắp nói: “Vẫn ở đó chứ, tất nhiên là đài phun nước vẫn còn ở đó. Con mẹ nó, mày đừng có nói chen vào! Chú đã kể xong đâu,” chú lấy lại bình tĩnh, kể tiếp: “Chú cũng chẳng quản có sóng thần

hay không, vừa tìm được cái hang đào kia chú liền bơi ra ngoài, nhìn lên thì thái dương đã treo trên đỉnh đầu, cũng chẳng biết là mấy giờ. Chú ngoi lên mặt nước thì thấy mấy chiếc thuyền lớn ở cách đó không xa, xem ra là đến đón bọn chú. Chú bơi về đến thuyền, hỏi thời gian mới biết đã là giữa trưa ngày hôm sau. Mày nói thử xem, chú mày ở trong mộ chỉ ngủ có một giấc mà đã qua một ngày rồi sao?”

Tôi nhìn chú Ba chằm chằm, cảm thấy không tin tưởng được chút nào. Chắc chắn cuối cùng chú còn gặp phải chuyện gì đó mang tính quyết định nữa, không hiểu vì sao chú lại chẳng chịu kể cho tôi, cái ông chú này rốt cuộc đã gây ra chuyện gì ở trong mộ không biết? Con mẹ nó, lại không thể bắt buộc chú kể được, nhìn bộ dạng kể chuyện úp úp mở mở của chú, tôi lại càng thêm tò mò.

Tôi thấy chú không nói gì nữa, trong lòng lo lắng cho Văn Cẩm mới hỏi: “Còn những người khác thì sao? Bọn họ có thoát ra không?”

Chú Ba chán nản vỗ đùi một cái, “Chú lên thuyền, chẳng hiểu sao mới nói được mấy câu đã hôn mê bất tỉnh, sau được đưa đến bệnh viện Hải Nam. Chú hôn mê suốt một tuần, đến khi quay lại tìm bọn họ thì đã không tìm được người lái thuyền đã đưa cả nhóm đến nơi đó nữa. Trên biển nếu không biết tọa độ chính xác của nơi muốn đến thì đừng mong tìm được, nhìn mặt biển chỗ nào chẳng giống nhau”, chú hơi ngập ngừng, “Sau đó chú đến Cục Quản lý Hàng hải, rồi đến viện nghiên cứu của bọn họ, phát hiện những thanh niên đó đều mất tích, Văn Cẩm cũng không ngoại lệ. Đã hai mươi năm rồi, đến tận bây giờ một chút tin tức cũng không có. Chú thật không hiểu nổi trong ngôi mộ kia đã xảy ra chuyện gì, những người đó làm sao có thể vô duyên vô cớ biến mất không thấy tăm hơi chứ?”, chú đập mạnh lên bàn, đôi mắt đỏ lên, “Con mẹ nó, chú thật hối hận, lúc đó khoe khoang cái quái gì không biết, nếu không đi đổ cái đầu dưới biển kia, nói không chừng những người đó đến bây giờ đã con cháu đầy đàn rồi! Còn Văn Cẩm nữa, chú thật vô cùng có lỗi với cô ấy.”

Tôi chưa bao giờ thấy chú Ba nước mắt nước mũi ròng ròng như vậy, chẳng biết nên làm gì mới phải. Chú cầm lấy xà mi đồng ngư kia, nói: “Cuối cùng, chú suy nghĩ thật lâu, vì sao chỉ mình chú có thể rời khỏi đó còn những người khác thì không? Điểm khác nhau duy nhất giữa chú và họ, chính là trên người chú có thứ này.”

Tôi nhìn con cá kia, thầm nghĩ: “Nếu Lỗ Thương Vương từng đổ đầu dưới biển, trên tay hắn nhất định cũng có một con xà mi đồng ngư như vậy, chẳng lẽ Lỗ Vương cùng với cái mộ thuyền táng dưới biển kia có mối liên hệ với nhau?” Nghĩ như vậy cũng không đúng, hai ngôi mộ ở hai thời đại cách xa nhau như vậy, một cái là thời Chiến quốc, một cái ở đầu thời Minh, liên quan thế quái nào được. Chuyện này thật bí ẩn, tôi nghĩ đi nghĩ lại cũng không ra được chút manh mối nào.

Sau khi kể xong câu chuyện, cảm xúc của chú Ba có hơi hỗn loạn, liền nằm xuống nghỉ ngơi. Tôi thấy chú vừa mới nhắc lại những chuyện không vui, hẳn là nên để chú yên tĩnh một lát, không ngờ chú bỗng dưng ngồi dậy, quay đầu nói với tôi: “Cháu à, vừa rồi chú đột nhiên nghĩ tới một việc.”

Tôi thấy sắc mặt chú trắng bệch, thậm chí chú lại nhớ ra chuyện đáng sợ gì nữa đây. Chú Ba gãi gãi đầu, nói: “Trong số mấy người cùng vào mộ cổ dưới biển với chú, có một người rất giống với Tiểu Ca lúc nào cũng lầm lẫm lỳ lỳ kia!”

Tôi vừa nghe, da đầu tê dại đi: “Chú không nhớ nhầm chứ? Lúc đó hẳn chỉ là một thằng nhóc thôi mà!”

Chú Ba cố nhớ kỹ hơn, chân mày càng nhíu lại, cuối cùng nói: “Đã lâu như vậy, chú không thể chắc chắn trăm phần trăm được, nhưng chú còn giữ hình chụp chung khi đó, chụp trước khi bọn chú rời bến, để chú bảo người nhà quét hình rồi gửi sang đây là được.”

Nói nhiều chẳng bằng làm sớm, chú Ba gọi điện thoại về căn dặn vài câu, năm phút sau email đã gửi đến. Chú Ba vừa mở ra, tôi lạnh toát cả người. Ảnh chụp trắng đen, mười người bọn họ hàng phía trước ngôi, hàng phía sau đứng. Tôi thấy ngôi ở giữa hàng thứ nhất đứng là chú Ba hồi còn trẻ, mà đứng ngay sau lưng chú, chính là tên Muộn Du Bình kia!

Người tôi ướm dẫm mồ hôi, cứ nghĩ mình đã nhìn lầm rồi, lại xem thêm lần nữa, quả nhiên chính là hắn, ánh mắt đó, nét mặt đó giống đến kỳ lạ, tay tôi liền run lên. Chú Ba nhìn tôi, đôi mắt chất chứa hoài nghi, câu hỏi cứ ngập ngừng trong cổ họng lâu, cuối cùng mới nói ra thành lời: “Tại... tại... tại sao hai mươi năm rồi mà hắn không già đi chút nào?”, chú vừa nói xong, dường như đột ngột bừng tỉnh, kêu to: “Chú hiểu rồi! Chú hiểu rồi!”

Bộ dạng của chú mới nhìn còn tương phát điên, khiến tôi nhất thời chẳng biết phải làm sao. Tiếp đó chú xách hành lý đi ra ngoài, tôi định giữ lại thì bị chú gạt tay ra. Chú quay đầu lại nói: “Mày ở đây trông chừng Phan Tử, giờ chú muốn đi Tây Sa chuyến nữa!”, nói xong cũng không ngoảnh lại, cầm đầu chạy thẳng ra ngoài.

-----oOo-----

Chương 6: Hải Nam

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mười mấy tuổi đầu chú Ba đã ra giang hồ, chuyện tôi tẽ đã gặp qua vô số, bình thường làm gì cũng phải tính tới tính lui, như lần đi đồ đấu vừa rồi cũng chuẩn bị rất nhiều thứ. Nhiều khi tôi còn nghĩ chú cẩn thận quá mức, giống như lần trước, cả một đồng trang thiết bị mà đến 80% bỏ xó không dùng, thật không ngờ lần này chú lại hấp tấp như vậy, chỉ xách theo mỗi cái vali đã chạy đi như ma đuổi. Tôi thấy có muốn ngăn cũng ngăn không được, liền gọi với theo: “Chú nhớ cẩn thận một chút!”, chú ừ hử một tiếng coi như đã trả lời rồi chạy thẳng vào thang máy.

Đúng lúc một nhân viên phục vụ khách sạn lên đề nghị thanh toán hóa đơn, nhìn thấy cảnh này liền cười, nói: “Chú của cậu tại sao còn hấp tấp hơn cả cậu, xem ra cậu ngược lại còn phải lo lắng cho ông ấy.” Tôi cũng không biết giải thích ra sao, đành phải cười cười nhận lấy hóa đơn. Vừa đọc xong mặt tức khắc tối sầm, những hơn bốn nghìn, trong lòng thầm mắng: Mẹ nó, cái ông chú này ngày hôm qua lại đi làm chuyện quỷ gì không biết!

Tôi nhìn mớ hóa đơn mà phát rầu. Mấy ngày nay tiêu tiền không ít, hầu bao chú Ba vốn rủng rỉnh, nhưng đi chuyến này xài tiền như nước, lại còn quỳn góp cho cái thôn bị cháy rừng một ít nữa, số tiền mặt mang theo bên người đã dùng gần hết. Chú Ba có thói quen cố hữu là khi đi ra ngoài thường không mang theo quá nhiều, mấy ngày nay dày mặt dùng tiền của tôi, bảo tôi chờ công ty của chú trả lại sau. Giờ ông phải mông chạy mất, tôi vừa nhớ đến đây, tự nhủ không phải chú biết tôi cũng sắp hết tiền nên mới lo chạy trước đấy chứ!

Tôi có cảm giác không được thoải mái cho lắm, vừa rút ví ra nhìn, chợt lạng người đi. Vốn đã quen tiêu tiền nên tôi cũng không quá để tâm, nào biết trong ví chỉ còn lại vài đồng bạc lẻ. Phan Tử hiện đang hôn mê sâu, không biết bao giờ mới tỉnh lại. Tuy bác sĩ đã nói bệnh tình không còn gì đáng lo nữa, chủ yếu là theo dõi tình hình hồi phục của cơ thể, nhưng tôi biết thừa dăm bữa nửa tháng cũng chưa có hy vọng rời khỏi đây, Phan Tử ở đây bơ vơ một mình, không thể tìm người thay tôi được, nhưng tiền còn ít như vậy chắc chắn là không đủ chi phí.

Phiền phức nhất lúc này chính là cái hóa đơn lên đến bốn con số đang bày ra trước mặt, trở ngại này hơi khó vượt qua. Tôi xấu hổ cười cười, nói rằng tiền mặt bây giờ không đủ, hay là đợi lát nữa tôi trả cho anh ta sau. Anh ta thấy mấy ngày qua tôi thanh toán khá sòng phẳng, cũng cười cười đáp lại: “Không sao, ngày mai trả cũng không vấn đề gì, cậu cứ từ từ thu xếp.”

Anh ta vừa đi tôi liền phát bực, hừ, chuyện phải lo nghĩ ngày càng nhiều. Mẹ nó, tiền thuốc men cho Phan Tử trong bệnh viện mỗi ngày đều lên đến bốn con số, đã thế ông chú vừa đi tôi còn phải ứng trước tiền cho ông. Giờ không thể gọi điện cầu viện ông già, gọi về không chừng còn bị mắng chết, mấy năm nay buôn bán ế ẩm như vậy, ông ấy đã mặt nặng mày nhẹ với tôi rồi, bây giờ còn học theo ông chú Ba chả có tiền đồ kia đi đổ đáu, thôi quên đi!

Tôi buồn bực trở vào phòng, bỗng nhìn thấy bộ áo ngọc quý giá vẫn còn nằm trong bao. Chú Ba rất coi trọng thứ này, còn dùng giấy dầu bọc lại đến bốn năm lớp. Vừa nhìn thấy nó, ngay lập tức trong đầu tôi nảy ra một ý, tự nhủ mười mấy ngày sắp tới xem ra dễ thở hơn rồi. Mỗi ngày ở lại đây ăn ngủ đến mập người rồi thanh toán hóa đơn cũng không phải là cách hay. Chi bằng tìm một cái chợ đồ cổ, đem bán thứ này đi, sau đó dành ra ít tiền đi một vòng Tế Nam, cũng không đến nỗi lãng phí thời gian.

Nghĩ đến đây liền thấy cực kỳ hợp lý. Khi tới đây tôi làm như mình đang đi du lịch, giờ thì giả vờ như đang điều tra hồ sơ mật thôi, có sao đâu! Với lại lúc này không thể đoán thêm nữa, bằng không tôi bị người ta đuổi ra đường chỉ là chuyện nhỏ, Phan Tử mà bị ngừng đợt điều trị mới là chuyện phiền phức. Nhân lúc trời còn chưa tối, phải nhanh chóng giải quyết cho xong.

Tôi đi xuống đại sảnh hỏi người phục vụ xem nơi này có chợ đồ cổ nào không. Anh ta trả lời có, còn nhiệt tình đi cùng tôi xuống lầu rồi gọi giúp một chiếc taxi. Sau khi lên xe, tôi bảo tài xế đưa tôi đến chợ đồ cổ. Tài xế ừ một tiếng rồi đưa tôi đến chợ Anh Hùng Sơn. Tôi xuống xe, vừa nhìn qua đã thấy nơi này có chút gian trá.

Trên đường đi tôi tha hồ nghe anh chàng kia tán dóc, anh ta nói nơi này tập trung lượng đồ cổ và thư pháp khá lớn, đông người mua bán, huyền ảo vô cùng, nhưng mà hàng giả rất nhiều. Nếu không có việc gì thì ngồi tán gẫu với mấy ông chủ ở đây cũng được, có ngồi dai một chút họ cũng vui vẻ tiếp chuyện.

Tôi vác bộ áo ngọc nặng muôn chét kia xuống xe, tính tìm một cửa hàng lớn. Đây không phải là thứ người bình thường có thể mua nổi, những cửa hàng lớn tất nhiên phải có mối làm ăn với một lượng khách hàng đông đảo, có thể nhờ họ giới thiệu rồi trả 2% tiền hoa hồng là được rồi. Dù sao tôi đây cũng là một tay lão luyện trong nghề, không sợ bị người khác lừa gạt.

Trên đường về tôi đã bàn bạc với chú Ba về giá trị của thứ này, chú Ba nói khoảng chừng trăm vạn, vật này tuy đáng tiền nhưng khó bán, bởi lẽ khó có ai chịu bỏ tiền ra mua một thứ đắt giá như vậy, trừ phi là người ngoại quốc. Hơn nữa thứ này kích thước quá lớn, mà những món hàng lớn thì thường khó trao tay hơn mấy thứ nhỏ nhỏ một chút. Chú Ba dự tính, nếu thực sự có người muốn mua, khoảng 80 vạn chú cũng chịu bán.

Có những lời này của chú, tôi cũng vững dạ hơn, bắt đầu ngó ngang ngó dọc khắp khu này. Đi chưa được mấy bước, bỗng nhìn thấy trong một cửa hiệu có bày một cái lư hương bằng đồng đen, bên trên khắc hình vài nhân vật. Tôi thấy thế thì giật mình, những hình người trên đó ai nấy đều có cái bụng lớn, giống như bức bích họa trong mộ cổ dưới biển mà chú Ba đã nhắc đến. Tôi cúi xuống định nhìn kỹ hơn thì vừa hay ông chủ lại đi ra, nói: “Ồ, ngài cũng thật tinh tường, đó là thứ đáng giá nhất trong cửa hiệu của tôi.”

Tôi thấy giọng lão ta nặng thỏ ngữ Bắc Kinh, liền hỏi: “Những hình khắc trên này là gì? Sao trông kỳ quái như vậy, nhìn kiểu dáng không phải từ Hải Nam đến đấy chứ?”

Lão ta vừa nghe liền đổi sắc mặt, vội mời tôi vào trong cửa hiệu, còn nói:

“Hôm nay không biết nên đã đụng chạm đến người trong nghề, thứ này để ở đó lâu lắm rồi, cậu là người đầu tiên nhìn ra được xuất xứ, không sai, đúng là Hải Nam.”

Làm nghề buôn bán đồ cổ, ắt hẳn miệng lưỡi phải ngọt. Tôi nhìn nét mặt lão, không rõ lúc này lão có nói thật không, hay chỉ đơn thuần muốn bán tháo thứ này cho tôi. Hiểu biết của tôi không nhiều, giả làm tay lão luyện thì kiểu gì cũng lộ tẩy, vội đáp: “Không phải, tôi không phải người trong nghề, chẳng qua tôi từng thấy thứ này ở Hải Nam nên thấy lạ thôi, không biết nó gọi là gì.”

Lão ta mời tôi ngồi xuống, bung ra một chén trà, nói: “Cậu khiêm tốn rồi, nhưng cậu không biết cũng không sao. Để tôi nói cho cậu hay, những hình điêu khắc trên lu hương này là một loài quý, người ta gọi thứ này là “Cắm Bà”. Nguồn gốc thứ này kể ra cũng rất dài dòng, nếu cậu thực sự có hứng thú thì để tôi kể cho cậu nghe nhé?”

Tôi vừa thấy có hy vọng, vội tỏ vẻ rất muốn mua, gật gật đầu. Lão đưa tay ra hiệu ý bảo tôi cứ từ từ, rồi lấy lu hương trong tủ kính ra đặt lên bàn trà, tôi lập tức ngửi thấy một mùi hương kỳ lạ, không khỏi kinh ngạc. Lão cười hì hì: “Mùi hương thật đặc biệt phải không?”

Tôi hỏi: “Bên trong là loại hương liệu gì vậy?”

Lão ta mở nắp lu hương ra, chỉ thấy bên trong có một khối đá nho nhỏ màu đen. Tôi sững sốt, lão đắc ý cười: “Đây chính là xương cốt của Cắm Bà, mùi hương này gọi là cốt hương. Đây là đồ tốt, lúc ngủ nếu đặt thứ này bên cạnh, cậu sẽ có một giấc ngủ thoải mái.”

Tôi bỗng cảm thấy có chút ghê tởm, hỏi: “Cắm Bà này rốt cuộc là thứ gì? Lấy xương cốt của người ta đem đi đốt giấc ngủ, chẳng phải rất thất đức sao.”

Lão ta cười cười nói: “Cắm Bà là một khái niệm chung dùng để gọi những thứ xấu xa. Người dân ở đó hễ sinh bệnh hoặc bị thương đều nói là do Cắm Bà hại. Cậu dù có gọi nó là gì đi nữa thì cũng rất khó hình dung, nếu buộc phải tả thì có thể nói nó chính là ác quỷ.”

“Ồ, vậy ra đây là xương cốt của nó?”, tôi nhú mày hỏi, “Thứ này từ đâu tới? Nhìn mấy vết bẩn trên nắp, hình như là từ một nơi bán hải sản rồi.”

Lão cười ha hả: “Cậu còn chối là không phải người trong nghề! Không sai, thứ này do một ngư dân kéo lưới vớt lên được, nhưng của hiếm là của quý, mặc dù có vài chỗ dính bẩn, nhưng giá cả như vậy cũng không phải là quá đáng.”

Tiền tôi mang theo căn bản là không đủ, đành thở dài một hơi: “Đáng tiếc, tôi vốn thích những món đồ còn nguyên vẹn, thứ đồ biển này tôi không cần. Nếu ông thật sự muốn bán, không bằng đem bán khối cốt hương bên trong cho tôi?”

Lão ta biến sắc, cười làm lạnh: “Vậy sao được, cậu mua cốt hương đi rồi, còn cái lư hương này lại tôi biết bán cho ai?”

Tôi thấy mặt trên thứ này có hơi bụi, biết chắc đã để lâu không bán được. Thứ này ít được chú ý đến, mua về cũng rất khó sang tay, những người buôn bán đồ cổ thông thường đều không thích dây vào. Thời thịnh mua đồ cổ, thời loạn sắm hoàng kim, nếu có thứ gì bán không được, người chủ đương nhiên sẽ không lưu tâm đến nữa. Tôi lắc đầu, dù sao thì thứ này tôi có mua cũng chẳng để làm gì, chút nữa tôi lấy bộ áo ngọc ra cho lão ta xem, nếu lão có thể tìm được người mua, thứ này thử gợi ý để lão tặng không xem sao. Nghĩ đoạn tôi cười nói: “Được rồi, khoan hãy nói chuyện này, tôi cho ông xem một thứ đã.”

Nói rồi bê bộ áo ngọc lên, để lộ ra một góc cho lão xem, có phải người trong nghề hay không, chỉ cần nhìn biểu hiện sẽ biết. Lão vừa nhìn qua sắc mặt liền thay đổi, không cần nhiều lời, lập tức cất bộ áo ngọc vào bao, sau đó đứng dậy hạ rèm cửa bên ngoài xuống, đổ chén trà cũ rồi bung lên cho tôi một chén trà khác. Tôi ngửi thử, móa, là Thiết Quan Âm thượng đẳng, xem ra tôi vừa được nâng lên một bậc rồi.

Lão lau lau mồ hôi trên đầu, nói: “Không biết nên xưng hô với cậu thế nào?”

Tôi thấy người này quả nhiên không phải con buôn đồ cổ thông thường, không thì làm sao phản ứng nhanh như thế được, vừa liếc mắt qua đã biết thứ này là đồ ra, không khỏi nhún nhường một chút, khách khí cười: “Tiểu đệ họ Ngô, vậy ông chủ xưng hô thế nào?”

Lão đáp: “Cậu cứ gọi ông Hải là được rồi, vậy Ngô sư phó, thứ này cậu

muốn bán hay chỉ đưa tôi xem chơi thôi?”

Tôi nói: “Đương nhiên là bán, thứ này giữ bên người có hơi khó xử.”

Lão điều qua điều lại vài vòng, hỏi: “Bán hết cả bộ chứ?”

Tôi gật gật đầu: “Một mảnh cũng không thiếu của ông, thứ này vừa mới ra lò, vẫn còn nóng hổi.”

Lão ngồi xuống, nhẹ nhàng nói: “Này Ngô sư phó, tôi vốn là người thẳng thắn, món đồ này của cậu tôi dám cá là cả cái chợ Anh Hùng Sơn này chỉ mình tôi có gan mua. Và lại với món đồ này tôi cũng chẳng cần tranh cãi nhiều lời với cậu làm gì, bảo bối là vô giá rồi. Tôi hỏi cậu một câu thật lòng, bao nhiêu cậu mới đồng ý, để tôi giúp cậu liên hệ với bạn bè tôi.”

Tôi tính toán sơ qua, tự nhủ thế nào cũng phải được một trăm vạn, gửi cho nhà Đại Khuê ba mươi vạn, Phan Tử nằm viện tối thiểu phải tốn hai mươi vạn. Bàn Tử sớm đã dặn thứ gì bán được tiền thì gửi qua cho hắn, riêng phần của hắn cũng phải đến mười vạn. Nhớ lại lúc mình liều mạng đem thứ này về, không khỏi cảm thấy như vậy là quá ít. Nhưng chú Ba từng nói, đi đổ đầu chính là như vậy, bằng không thì lý gì phải đi hết lần này đến lần khác chứ. Anh đi đổ đầu mang ra một thứ vô cùng quý giá mà không có người mua thì cũng coi như đồ bỏ, cho nên đồ quá tốt chú không lấy, có lấy ra cũng không bán được.

Tôi phỏng chừng khoảng một trăm vạn là ổn, liền đưa tay ra hiệu với ông chủ, lão không khỏi vui mừng. Tôi thấy thế có hơi buồn bực, chẳng lẽ giá đó hơi thấp? Lão ta cầm lấy điện thoại, trốn vào trong góc thậm thụt gọi, sau đó hớn hờ nói: “Thành công rồi! Thành công rồi! Ngô sư phó cậu quả là may mắn, thứ này thật ra có người đang chờ. Giá một trăm vạn không cao, hai trăm vạn không thấp, tôi giúp cậu báo giá một trăm hai mươi vạn, cậu thấy thế nào?”

Tôi nghe thế, thâm nghĩ có quỷ mới biết ông báo bao nhiêu, không chừng còn hét giá gấp đôi với người ta, nhưng so với dự tính của tôi đã thêm được hai mươi vạn, trong lòng vẫn cảm thấy dễ chịu, cười nói: “Vậy phần của ông vẫn chia theo quy tắc cũ?”

Lão ta cười cười nói: “Không dối gạt gì cậu, bên kia đã có phần cho tôi

rồi. Một trăm hai mươi vạn này cậu cứ giữ hết đi, nhìn cậu một thân thương tích, hần thứ này đồ ra cũng không dễ dàng gì. Cậu chỉ cần nhớ kỹ lời tôi, lần sau có món đồ nào giống thế này cũng đừng mang đi hỏi người khác, cứ đem thẳng đến đây cho tôi, cậu muốn giá bao nhiêu, tôi đều nâng lên 20% cho cậu. Cậu phải biết rằng khách hàng của tôi cực kỳ giàu có, những thứ mà người khác không dám mua, hần đều dám.”

Lão thấy tôi hình như hơi sốt ruột, vội nói: “Cậu cứ ngồi đây chờ một lát, tôi đi chuẩn bị tiền. Cửa hàng tôi tuy nhỏ nhưng chưa thiếu nợ ai bao giờ, một trăm hai mươi vạn này tôi ứng trước cho cậu.”

Tôi nghe vậy cũng phải thầm khen khẩu khí tay này thật lớn. Tục ngữ có câu ba mươi sáu nghề, đồ cổ là vua quả không sai, xem ra người này vẫn còn chút môn đạo, vội nói: “Khoan đã, cái lu Cẩm Bà này thì sao? Ngài nếu không cho tôi thì cũng nên đưa ra cái giá, sẵn đây chúng ta tính luôn.”

Lão ta cười ha hả, phát tay: “Cái này cậu thích thì cứ lấy đi, coi như tôi tặng cậu. Không giấu gì cậu, thứ này tôi mua lại cũng chỉ có 5 đồng, vừa rồi chém hơi quá chẳng qua là muốn chèo kéo cậu thôi.”

Ba tiếng đồng hồ sau, tôi ôm một đồng tiền lớn, tâm tình phơi phới như đang bước trên mây. Lúc về đến khách sạn cũng không muốn nhìn thẳng người gác cổng, sau lưng còn có người bàn tán, chẳng lẽ tên nhóc này vừa trúng được năm trăm vạn, anh xem, hần cười đến tí mắt kia.

Sau khi sắp xếp lại toàn bộ số tiền, tôi thanh toán trước toàn bộ các khoản, nộp trước một tháng viện phí cho Phan Tử, chuyển tiền cho Bàn Tử, sau đó trịnh trọng tính đến phần của mình, tính luôn cả khoản chú Ba còn thiếu, toàn bộ đem chuyển vào tài khoản của tôi, cuối cùng tâm trạng cũng được thoải mái.

Những ngày tiếp theo tôi đi du lịch một vòng khắp các nơi nổi tiếng có cảnh đẹp ở Tế Nam. Có điều tôi đến từ Hàng Châu, xem người ngắm cảnh đã nhiều, càng đi càng thấy chán, cuối cùng lại theo một thuyền cá đi câu. Những ngày này là khoảng thời gian an nhàn nhất trong đời tôi, có điều sống nhàn hạ mãi cũng mọc người lên, cho nên đôi khi tôi lại nhớ đến cái cảm giác thú vị của những ngày đi đồ đấu.

Lời thừa chẳng nên nói nhiều, cuộc sống sa đọa cứ như vậy mà trôi qua

có lẽ cũng hết một tuần, tôi theo thuyền câu trở về. Vừa vào cửa đã nghe tiếng chuông điện thoại, số điện thoại của tôi ở khách sạn này chỉ có mình chú Ba biết, cứ nghĩ chú đã lần ra được manh mối gì, tôi vội vàng bắt máy. Không ngờ đầu dây bên kia lại là một người lạ, ngay câu đầu tiên hắn đã hỏi: “Cậu có biết một người tên Ngô Tam Tỉnh không?”

Tôi nghe ngữ khí của hắn có vẻ nóng vội liền trả lời: “Biết, có chuyện gì sao?”

Người kia nói: “Ông ấy mất tích rồi.”

Tôi nghe thế lập tức ngây người, vội hỏi: “Chuyện đó... sao lại nói là mất tích?”

Người kia nói: “Con thuyền chở ông ấy mất liên lạc với đất liền đã gần mười ngày. Cậu là gì của ông ấy?”

Tôi trả lời: “Tôi là cháu ông ấy.”

Hắn lại hỏi: “Vậy cậu có thể đến Hải Nam ngay bây giờ không?”

-----oOo-----

Chương 7: Nữ nhân

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đối phương là một công ty khai thác tài nguyên biển quốc tế, quy mô rất lớn. Cái gọi là công ty khai thác tài nguyên biển, thực chất là căn cứ vào nhiều nguồn tin tức hàng hải kết hợp với tư liệu lịch sử ghi chép lại, tiến hành phân tích để suy đoán ra vị trí tàu thuyền chìm, rồi vớt vạt tư trong đó.

Hoạt động này rất giống nghề trộm mộ dưới biển, nhưng là trộm một cách hợp pháp, bởi lẽ những con thuyền gặp nạn trong vùng biển quốc tế rất khó tìm được chủ mà xác lập quyền thừa kế. Đương nhiên những tài nguyên này có lấy từ vùng biển quốc tế hay không thì có trời mới biết.

Những công ty kiểu này chia làm hai dạng, một là vớt tàu thuyền hiện

đại, dỡ nhỏ thân thuyền vẫn chưa hoàn toàn mục nát rồi bán sắt vụn, hoặc đem bán vật phẩm vớt được. Hai là vớt những tàu thuyền chìm từ thời cổ đại, lấy đồ cổ bán cho người sưu tầm hoặc viện bảo tàng.

Công ty này thuộc dạng thứ hai, tức chọn mục tiêu chủ yếu là tàu thuyền chìm thời cổ. Công ty có rất nhiều cố vấn khảo cổ, bởi mỗi dự án đều cần một lượng lớn chuyên gia hải dương học và khảo cổ học tìm hai đến ba năm mới xong. Mà bọn họ có được nguồn tài chính dư dả, cho nên có thể mua sắm rất nhiều dụng cụ và tàu thuyền hiện đại.

Chú Ba muốn mau chóng tìm được mộ huyệt dưới đáy biển, nên đã dùng hình thức bảo đảm để mượn thiết bị và nhân viên của công ty này; lại lấy danh nghĩa công ty, chọn ra một đội khảo sát tạm thời gồm năm người. Đây vốn là một phi vụ làm ăn cực hời, không ngờ thuyền mới đi được năm ngày, bộ phận hậu cần của bọn họ đã mất liên lạc với thuyền của đội khảo sát.

Bọn họ chờ 48 giờ, cuối cùng phái người đến vùng biển có người mất tích để tìm kiếm, nhưng không thu được kết quả gì. Mà tin tức cuối cùng nhận về trước khi mất tích 3 giờ là chú Ba cùng với hai khảo sát viên khác đã đi vào cổ mộ dưới đáy biển.

Bọn họ tới tìm tôi là vì trước khi xuất phát, chú Ba có nói với họ, nếu có chuyện gì vượt quá dự liệu có thể gọi vào số này nhờ tôi giúp đỡ.

Người kia nói trên điện thoại: “Hiện giờ phía chúng tôi không thể xác định được tình hình bên trong cổ mộ, không biết ba người ấy sống chết ra sao, cho nên chúng tôi chuẩn bị tổ chức một đội mới vào thăm dò. Người của chúng tôi hầu hết chỉ biết đánh trận trên giấy, nên rất mong có một người dày dặn kinh nghiệm dẫn đường. Chí ít cũng phải giúp họ tìm được vị trí chính xác của huyệt mộ.”

Tôi thấy hẳn ta nhấn mạnh hai chữ “dẫn đường”, tựa hồ ám chỉ hẳn biết thân phận thật của tôi, không khỏi chột dạ. Nhưng chuyện lần này rất quan trọng, tất nhiên tôi muốn đích thân đi một lần, đành tìm kế hoãn binh: “Tôi cũng không rõ tình hình cụ thể bên phía các anh, không bằng đợi tôi qua đó rồi nói sau.”

Đầu dây bên kia nói: “Tốt lắm, mong anh thu xếp nhanh gọn.”

Tôi gác điện thoại, quyết định lập tức xuất phát, vội vàng thu dọn ít hành lý rồi nhờ khách sạn mua cho tôi tấm vé máy bay bay đến cảng biển sớm nhất. Tôi từng đến Tây Sa một lần, biết rõ nếu muốn tới phạm vi xung quanh quần đảo Tây Sa, ít nhất phải luân phiên dùng đến ba loại phương tiện giao thông là máy bay, xe và thuyền.

Mười mấy giờ kế tiếp, tôi chỉ lo chạy học tốc, cũng không có thời gian suy nghĩ vẩn vơ, vừa đi vừa không ngừng cầu mong cho chuyện xấu nhất đừng xảy ra. Đến giữa trưa ngày hôm sau, khi máy bay đáp xuống cảng biển, công ty đó đã cho xe đến đón tôi.

Người tới đón tôi họ Lưu, anh ta nói với tôi, sếp của công ty họ rất quan tâm đến chuyện này, bởi lẽ có một người mất tích cùng chú Ba là con trai sếp. Dự án lần này lại thi công ở biển Nam Trung Quốc, không thể đường đường chính chính mà làm, cho nên phải tìm kiếm nhân sĩ trong dân gian.

Ban đầu tôi còn không hiểu nhân sĩ trong dân gian là cái khí gió gì, sau suy nghĩ cẩn thận, bất giác thấy tức cười. Nhưng anh họ Lưu này chỉ là một người lái xe bình thường, hẳn không biết nội tình bên trong. Tôi hàn huyên với anh ta trong chốc lát, bỗng phát hiện xe đang chạy đến bên cảng.

Tôi còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra thì đã có một người trung niên bước tới từ phía sau, hỏi: “Đây có phải ngài Ngô không?”

Tôi gật đầu, ông ta liền mở cửa xe, nói: “Xin hãy đi theo tôi, thuyền sắp rời bến rồi.”

Tôi, hỏi lại: “Thuyền, thuyền bè gì ở đây? Không phải các ông đưa tôi đến khách sạn sao?”

Ông ta lắc đầu: “Thời gian gấp rút, trong vòng bảy giờ chúng ta phải tới được chỗ kia, trong vòng mười giờ phải xong việc, bằng không khu vực đó sẽ bước vào mùa gió kéo dài nửa tháng. Đến lúc ấy không có chi viện từ trên mặt biển, tình hình lại càng phức tạp.”

Tôi vừa nghe kế hoạch của bọn họ liền cảm thấy không thoải mái, có điều chuyện liên quan đến cái mạng già của chú Ba, tôi cũng không còn cách nào khác, đành phải thở dài một hơi, vác hành lý đi theo ông ta. Tới

nơi, ông ta chỉ một con thuyền đánh cá bằng tôn cũ rách, nặng khoảng bảy tấn, nói: “Đây chính là thuyền của chúng tôi.”

Tôi còn tưởng ông ta nói giỡn, ông ta đành giải thích: “Không còn cách nào khác, những cuộc tìm tòi trên quy mô lớn của chúng tôi ở vùng này đã khiến cho biên phòng chú ý, không thể không nguy trang một chút. Cậu yên tâm, thiết bị trên thuyền cực kỳ tiên tiến, đi đường tuyệt đối an toàn.”

Dứt lời, lập tức có người trên thuyền tiếp lấy hành lý của tôi. Anh ta dùng tiếng địa phương trao đổi vài câu với ngư dân trên thuyền, sau đó bắt tay tôi nói: “Mọi việc trên thuyền đều do Ninh tiểu thư phụ trách. Cô ấy đang đứng ngay sau anh, chúc anh may mắn!”

Năng suất làm việc của mấy người này rất cao, tôi còn chưa kịp thích ứng, anh ta đã nhanh chóng rời đi. Tôi quay đầu lại thì thấy một cô gái trẻ tuổi tóc ngắn, mặc một bộ đồ bó sát đang chăm chú quan sát tôi. Cô ta thấy tôi ngơ ngác đứng đó, không khỏi bật cười, vẫy vẫy tay nói: “Đi theo tôi.”

-----oOo-----

Chương 8: Giở trời rồi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôi bước theo cô ta vào khoang thuyền, bên trong chát từng đồng từng đồng đồ, gần như ngay cả chỗ đặt chân cũng không có, xem ra họ chuẩn bị vô cùng gấp gáp, tất cả trang thiết bị còn chưa kịp xếp ngay ngắn vào khoang, vút tứ tung trên lối vào. Tôi vừa đi vừa quan sát, phát hiện ra chủ yếu là thiết bị lặn, máy móc cỡ lớn, đồ ăn, dây thừng, trong đó bình dưỡng khí chiếm phần lớn.

Chúng tôi bước qua đồng trang thiết bị tới khoang sau liền với phòng đặt máy, ở đây bày ra vài tấm phản xếp lộn xộn, phía trên phủ một tấm thảm đã bẩn đến mức biến thành màu đen. Trên một tấm phản có một gã trung niên hơi mập và hói đang ngồi, mặt mũi bóng loáng. Thấy tôi bước vào, gã đứng lên bắt tay tôi như điên, nói: “Hân hạnh, hân hạnh, tôi họ Trương.”

Ăn tượng đầu tiên của tôi với người này không tốt chút nào, có điều vì lịch sự, tôi vẫn bắt tay gã một cái. Đôi tay hắn rất khỏe, có lẽ trước đây từng làm việc lao động chân tay.

Ninh tiểu thư giới thiệu với tôi. “Ngài Trương đây là cố vấn công ty chúng tôi đặc biệt mời tới, là chuyên gia nghiên cứu lăng mộ triều Minh, lần này chủ yếu phụ trách phân tích kiến trúc lăng mộ dưới đáy biển.”

Tôi không có nhiều hứng thú lắm với giới khảo cổ chính thống, cũng chưa từng nghe qua tên gã, có điều nhìn gã lộ vẻ mặt đắc ý, không thể làm gì khác đành khách sáo một câu: “Ngưỡng mộ đã lâu.”

Lão Trương hỏi kia khoa trương khoát tay nói: “Chuyên gia không dám nhận, chỉ là nghiên cứu linh tinh mà thôi, chẳng qua vận số của tôi khá tốt, may mắn công bố được vài bản luận văn. Nói chung thành tựu không đáng kể, không cần nhắc tới làm gì.”

Tôi xưa nay chưa từng gặp ai ăn nói kiêu này, cũng không biết phải đối đáp với gã thế nào, đành nói: “Ngài khiêm tốn quá rồi.”

Gã có vẻ thích thú với lời khách sáo này, lại ra sức bắt tay tôi, hỏi: “Không biết lần này ngài Ngô lấy thân phận gì mà được mời tới đây vậy? Thứ cho tôi nói thẳng, hình như ngành học của ngài ít được chú ý, cũng có thể do tôi kiến thức nông cạn, nên cho tới giờ tôi chưa từng thấy quý danh của ngài Ngô trên tạp chí khảo cổ.”

Mấy câu đó rõ ràng muốn hạ thấp tôi, cũng không biết là cố ý hay vô tình. Tính tình tôi vốn nóng nảy, nghe được mấy câu này gần như muốn nổi điên, nhưng nghĩ lại thì mình vừa lên thuyền không lâu, còn chưa quen với hoàn cảnh, đành nén giận, bực mình nói: “Tôi chuyên việc đào đất.”

Ngữ khí của tôi đã rất khó chịu rồi, nhưng gã lại hoàn toàn không nghe ra, ồ một tiếng: “Ngài là kiến trúc sư? Thảo nào, thì ra không phải người trong nghề chúng ta, có điều cũng là cũng coi như một nửa đồng nghiệp, ngài xây phòng ở cho người sống, tôi nghiên cứu phòng của người chết, chúng ta cũng vẫn có chút quan hệ mà.”

Tôi nghe xong dở khóc dở cười, xem ra người này tuy ăn nói không giỏi,

nhưng cũng không phải loại người hai mặt, vồ vồ vai gã nói: “Tôi không phải kiến trúc sư, tôi là công nhân khai quật, anh muốn nghiên cứu phòng của người chết, cũng phải để tôi đào trước mới được.”

Nói xong những lời này tôi lại có chút hối hận, tôi vốn không định nhận lời họ đích thân xuống đất, hiện giờ tình hình nơi đó vẫn chưa rõ ràng, muốn quyết cũng phải chờ tôi quan sát thêm thực tế nữa, nghĩ nghĩ một lúc lại bổ sung thêm: “Có điều đến khi đó có đào hay không, còn phải xem tình hình thế nào. Nếu tình hình không ổn, có muốn đào cũng không được.”

Gã không nhận ra ẩn ý trong lời nói của tôi, còn cúi người đưa danh thiếp cho tôi, nói cái gì mà thêm một người bạn là mở ra một con đường mới, sau này nếu lên phương bắc gặp chuyện gì có thể nhờ gã giúp đỡ. Tôi thấy gã mới gặp tôi được hai phút đã làm như có mười mấy năm giao tình, nếu còn nói tiếp không chừng phải kết bái mât, vội vã chuyển chủ đề, hỏi cô gái kia về sự cố xảy ra trên biển.

Cô gái này cũng là tay lão luyện, tóm tắt một lượt qua cho tôi, tôi cũng hiểu được đại khái.

Thì ra lúc đó chú Ba cũng không xác định được tọa độ chính xác của ngôi mộ dưới đáy biển kia. Chú chỉ dò được bốn vị trí khả nghi, tìm kiếm từng chút từng chút một, sau đó hình như họ đã tìm được, nhưng lần phát tín hiệu cuối cùng của con thuyền mât tích kia khá ngắn gọn, cũng không nhắc tới địa điểm cuối cùng họ tìm được là ở đâu, cho nên hiện giờ chúng tôi chỉ có thể tìm lại lần nữa thôi.

Kế hoạch của họ là bắt đầu tìm từ rặng đá ngầm Tiên Nữ, sau đó đến đảo Vĩnh Hưng tiếp viện thêm một ít vật tư, rồi đến ba vùng biển gần đảo Thất Liên, trên đường không dừng lại quá nửa giờ. Còn về phương pháp tìm kiếm, nước biển Tây Sa rất trong, nếu đủ ánh sáng có thể nhìn sâu xuống nước hơn ba mươi mét, hơn nữa hải lưu cũng bình thường, không phải vùng biển có sóng ngầm hoạt động mạnh, cho nên đạo động mới đào vài ngày trước hẳn là không bị vùi lấp.

Lão lái thuyền vốn rất thông thuộc vùng biển này, người ngoài nghề như chúng tôi nhìn xuống nước thì đâu đâu cũng giống nhau cả, nhưng trong mắt họ, mỗi vùng nước ở đây đều có chỗ đặc biệt của nó, chỉ cần đáy biển có chút biến động, lão lập tức có thể nhìn ra.

Từ cách nói chuyện của cô gái kia, tôi nhận ra cô ta vẫn rất tin tưởng vào sự sống còn của ba người dưới đáy nước. Không biết niềm tin mù quáng này ở đâu ra nữa, tất nhiên, tôi cũng mong được như lời vàng ngọc của cô ta, chú Ba có thể bình yên trong hải đảo.

Lão Trương hỏi kia thấy tôi nói chuyện với cô nàng rất ăn ý, gạt gĩa quan một bên, hình như có chút khó chịu, một mình mò đi ngủ. Tôi thấy người này tuổi đã xế tà, tính tình lại vẫn y như con nít, không khỏi buồn cười, người như vậy thực sự rất hiếm (1), không biết có sống chung hòa hợp được không.

Nghĩ đến đây, thuyền bỗng lắc mạnh một cái, lão lái thuyền phía sau đã nỗ neo lái thuyền rồi, mà thuyền lại bắt đầu đung đưa. Đây là con thuyền cũ, cho nên không chỉ lắc lư sang trái sang phải, còn lắc lư ra trước về sau không theo nguyên tắc nào, cứ như đang ở trong một cái nồi lớn. Tôi chịu đựng mười mấy tiếng tàu xe mệt nhọc, lại còn bị lộn nhào thế này, cơn buồn ngủ kéo tới, liền ngáp dài một cái. Cô gái kia khá biết điều, bảo tôi nghỉ ngơi đi, tôi cũng không chút khách khí, thật sự mệt quá rồi, vừa đặt lưng xuống đã ngủ luôn.

Lúc tôi tỉnh lại, thuyền đã chạy ra giữa biển rồi. Tôi nhìn xuyên qua khung cửa sổ ra ngoài, phát hiện mới ngủ ngon một giấc dậy mà thời tiết đã thay đổi, mặt biển rộng lớn thoáng chốc chuyển màu xanh sẫm, mặt trời khuất sau tầng mây đen, ánh sáng xuyên qua kẽ mây chiếu xuống, vẽ nên một bức tranh khắc tạc vàng thật lớn, đồng thời rải xuống mặt biển những lớp vảy vàng lấp lánh, trên dưới hòa vào nhau, cảnh tượng vô cùng tráng lệ.

Có điều cảnh đẹp chóng tàn, mây đen nhanh chóng nối lại với nhau, che hết những tia nắng. Biển rộng thoáng chốc chuyển sang một sắc đen khiến người ta sợ hãi. Sóng biển cuộn cuộn trào dâng, cuốn cả thuyền đi. Khi chúng tôi chìm giữa hai đợt sóng, cột nước biển còn cao hơn mạn thuyền, cứ như sắp bị sóng lớn nuốt chửng, đáng sợ vô cùng.

Tôi thấy mấy người chèo thuyền vội vã chạy tới chạy lui, gia cố lại mấy vật tư bằng lưới thừng, tuy gấp gáp nhưng nét mặt lão lái thuyền vẫn không hề tỏ ra sợ hãi.

Tôi đã quen ở thành thị, nhìn cảnh tượng này chỉ thấy vô cùng hung

phần, muốn lên boong thuyền hỗ trợ, lên tới nơi rồi mới biết không phải cứ nghĩ là làm được. Với tình hình hiện tại, muốn đứng vững trên sàn thuyền thì phản ứng nhanh vẫn chưa đủ. Anh còn phải cực kỳ quen thuộc với sóng biển và thuyền, biết lần này nghiêng thế nào lần sau nghiêng thế nào mà chuẩn bị sẵn sàng. Trình độ của tôi đương nhiên không cao siêu đến mức ấy, mới đi vài bước đã phải túm lấy một cái vòng sắt nhô ra.

Đúng lúc đó, chợt có mấy thuyền viên hình như nhìn thấy thứ gì, bắt đầu la hét, tôi nghe tiếng Mân Nam không hiểu, nhìn theo đầu ngón tay họ chỉ, loáng thoáng thấy bên trái thuyền, giữa những con sóng biển cao ngất, dường như có vật gì đó.

Vì cự ly khá xa, nhìn cũng không rõ lắm, chỉ có cảm giác hình như là một con thuyền. Đúng lúc đó, cô gái kia từ phía sau tôi bước lại gần, tôi liền lên tiếng hỏi cô ta những người này đang kêu cái gì?

Tóc cô nàng ẩm ướt, bị gió thổi rối tung, chăm chú lắng nghe một hồi mới nói: “Hình như họ thấy một con thuyền.”

Lão lái thuyền đi tới bên chúng tôi, dùng thứ tiếng phổ thông nửa đời chưa từng xài đến mà nói: “Bên kia hình như có một con thuyền gặp nạn, chiếu theo quy ước, chúng ta phải qua đó xem.”

Phương án này khá hợp lý, cô gái kia lập tức gật đầu. Lão lái thuyền liền ra một loạt chỉ thị cho đám công nhân bản địa của hắn, thuyền lập tức quay tay lái, quật sang trái.

Mặt biển giữa cơn sóng gió nhấp nhô như một dãy núi, mỗi cơn sóng đều là một ngọn núi. Thuyền chúng tôi hiên ngang đón từng ngọn sóng, gần như xé sóng mà đi, mỗi lần ập vào là người trên thuyền coi như “được” tắm biển một lần, toàn thân ướt sũng không đếm nổi bao nhiêu lượt. Tôi chưa từng có cảm giác phấn khích như thế bao giờ, không nhìn được ý nghĩ muốn gào lên thật to.

Chúng tôi liên tiếp vượt qua mười mấy ngọn sóng, rốt cuộc cũng có thể thấy rõ đường nét sơ lược của thứ kia.

Đúng lúc ấy, tôi chợt nghe lão lái thuyền kinh hoàng hét to một tiếng, tiếp đó vài thuyền viên cũng ầm ĩ la lên. Tôi vội hỏi cô gái kia xem có chuyện gì, cô nàng vừa nghe xong, mặt mày tái mét, ôm chặt lấy ánh tay

tôi nói: “Nhất định không được quay đầu lại nhìn, đó là một con thuyền ma!”

-----oOo-----

Chương 9: Thuyền quỷ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôi thấy tất cả mọi người đều vội vã ngoảnh đầu sang hướng khác, không một ai dám nhìn về phía con thuyền mục nát. Trong lúc hoang mang chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra, tôi không dám tự ý làm bừa, vội vàng quay lưng lại giống như bọn họ. Cô gái kia run rẩy nói với tôi: “Dù xảy ra bất cứ chuyện gì cũng không được quay đầu lại. Thậm chí nếu có thứ gì đó chạm vào anh, thì cũng phải làm như không biết.”

Tôi nghe cô nói vậy, mồ hôi lạnh tuôn ra như suối: “Cô đừng dọa tôi chứ. Ở đây thì có thứ gì chạm vào tôi được?”

Cô ta liếc tôi một cái, nhẹ nhàng nói: “Anh không tin thì thôi, cứ chờ lát nữa sẽ biết ngay. Giờ thì mau mau ngó qua chỗ khác đi!”

Tôi thấy cô ta nói năng kỳ lạ, rồi lại nhìn đến bộ dạng sợ hãi của các thủy thủ khác trên thuyền, thật chẳng giống như đang cố tình hù dọa tôi, bèn nhẹ giọng hỏi: “Dù sao cô cũng phải nói cho tôi biết, thứ đó rốt cuộc là gì?”

Cô gái kia dùng tay ra hiệu giữ yên lặng: “Đừng hỏi nhiều! Đó là oan hồn tới đòi mạng!”

Cô ta càng nói càng khiến tôi cảm thấy sợ hãi, cái cổ suýt nữa đã không nhìn được mà xoay ra đằng sau nhìn một chút. Vội vàng néo đuôi mình một cái thật mạnh, tôi gắng gượng giữ cổ mình cứng đờ như bó thạch cao để khỏi làm ra điều gì đáng tiếc.

Con thuyền nghiêng ngả chao đảo theo từng đợt sóng, trên boong thuyền lộ lên những tiếng kèn kẹt, nghe chùng chùng sắp long ra từng mảnh rồi. Tay tôi tóm lấy hai cái vòng sắt trên mép thuyền, cái móng dính chặt vào nó để đứng cho vững, nhưng nửa người trên vẫn không ngừng lắc lư, lại

còn cái cổ không được động đậy nữa. Tôi cảm giác mình y chang một con lật đật lắc tới lắc lui, có mấy lần lắc mạnh đến nỗi thiếu chút nữa thì tuột tay.

Lúc này, tôi đã có thể nghe được âm thanh phát ra từ con thuyền quý, kẽo cà kẽo kẹt, nghe cứ như có người đang đi lại trên boong thuyền. Nước biển hắt lên theo từng đợt sóng khiến người tôi ướt đầm, cộng thêm mồ hôi lạnh của mình, cảm giác vô cùng khó chịu. Tôi nhin không được khe khẽ hỏi cô gái kia: “Hình như có người đang đi lại trên boong thuyền. Vừa rồi cô có nhìn lầm không?”

Cô ta vô cùng sợ hãi, cố gắng bĩu bĩu môi. Tôi nhìn theo hướng miệng cô chỉ, thì ra là một tấm kính trên khoang chứa hàng, phản chiếu rất rõ ràng tất cả những gì đang diễn ra phía sau. Một chiếc thuyền đánh cá lớn gần bằng thuyền của chúng tôi đang đong đưa lúc ẩn lúc hiện, cách thuyền chúng tôi càng ngày càng gần. Những gì xem được mỗi lúc một rõ ràng, tôi nhanh chóng nhìn thấy một lớp gỉ sắt màu trắng như bông bao phủ con thuyền kia, nhìn độ dày có thể khẳng định nó đã chìm dưới đáy biển chừng mấy chục năm rồi. Thật chẳng hiểu vì sao một con thuyền như vậy còn có thể nổi lên mặt biển, hơn nữa phía trên còn thấp thoáng ánh đèn.

Những con thuyền ma xuất hiện trong tiểu thuyết đều được miêu tả mục nát tan hoang, nhưng cơ bản vẫn còn có thể sử dụng. Nhưng con thuyền kia đã hoàn toàn mục nát hư hỏng, mang đi thanh lý được rồi, trông cứ như mới vừa trôi lên từ dưới đáy biển vậy. Đầu óc tôi xoay chuyển rất nhanh, nhớ lại những bản tin về thuyền ma từng xem, hình như chưa bao giờ nghe tới loại thuyền có hình dạng như thế này.

Con thuyền kia mỗi lúc một gần, tôi mơ hồ cảm thấy có điều gì đó bất thường, khe khẽ nói: “Tiểu thư, cứ như thế này cũng không phải cách hay, hình như con thuyền quý kia tính đâm vào thuyền ta thì phải. Sao cô không bảo lão lái thuyền mở hết tốc lực đi?”

Cô gái kia cũng có chút sợ, tóc bết hết lên mặt cũng không nghĩ tới chuyện vượt sang một bên, cô nói: “Lúc nào cần chạy thì ông ấy sẽ cho thuyền chạy. Trọng tải của hai thuyền chắc cũng chẳng khác nhau là mấy, nó có đụng tới đây cũng không sợ. Anh cứ bám cho chặt thì sẽ không rớt xuống đâu.”

Tôi không biết giọng điệu của cô ta là nhắc nhở hay châm chọc mình nữa, nói: “Chỉ sợ lão ta chờ thời cơ nhảy thuyền trốn một mình, đổ cô tóm được lão ta đấy.”

“Anh đừng có mà ở đó đâm bị thóc chọc bị gạo. Thuyền đánh cá chính là sinh mệnh của ngư dân, cho dù có chết họ cũng không bao giờ bỏ thuyền.” Cô ta bắt đầu nổi giận, “Anh còn làm nhảm nữa coi chừng tôi đẩy anh xuống!”

Tôi nghe cô ta dọa như vậy, cũng chẳng muốn nói nữa, tập trung chú ý quan sát con thuyền quý phẩm chiếu trên tấm kính thủy tinh. Với tốc độ của nó, chắc là lúc đụng nhau cũng chỉ tạo chút chấn động nho nhỏ thôi (về sau mới thấy suy nghĩ ấy thật ngu ngốc), trong lòng dần dần bình tĩnh trở lại.

Thuyền kia càng ngày càng gần, tôi có thể nhìn thấy rõ ràng trên đó chẳng có thứ gì cả. Trong đầu vốn tưởng tượng ra những cảnh tượng kinh khủng, tôi không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Con thuyền kia đã tới rất gần, xem ra sắp sửa đụng vào thuyền chúng tôi rồi. Tôi nhắm mắt lại, cắn chặt răng, chuẩn bị đón lấy khoảnh khắc hai con thuyền va vào nhau.

Chỉ trong nháy mắt, âm thanh phía sau đột nhiên biến mất. Tôi giữ nguyên tư thế mười mấy giây, đoán chừng cho dù nó có muốn đụng chực lần thì cũng đụng xong rồi, nhưng vẫn chẳng nghe thấy động tĩnh gì, không khỏi cảm thấy kỳ quái. Lúc này, tôi chợt nghe thấy tiếng kẽo cà kẽo kẹt trên boong thuyền truyền tới từ phía sau lưng, trong lòng có chút hoảng hốt. Len lén hé một mắt ra, nhìn tấm kính trên khoang chứa hàng, con thuyền quý đã nằm song song dựa vào thuyền của chúng tôi, còn phía sau lưng tôi không có gì cả.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, thử nhìn sang bên cạnh, chỉ thấy cô ta cũng đang nhìn chăm chăm vào tấm kính giống mình, sợ đến mức ngây dại. Tôi cảm thấy hình như có cái gì đó kỳ quái, cố gắng nhìn kỹ, chỉ thấy trên vai cô có hai bàn tay khô quắt vắt lên.

-----oOo-----

Chương 10: Bàn tay khô

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hai bàn tay nhăn nheo đã co rút đến khô quắt kia rõ ràng là tay người, bám lên người cô gái kia, cảnh tượng ấy cho dù chỉ nhìn cũng thấy sớn gai ốc. Tôi không biết cảm giác của cô gái ấy lúc này là gì, chỉ biết lưng tôi đang đổ mồ hôi lạnh không ngớt.

Hai bàn tay đó không cử động gì thêm, chỉ vô lực rủ xuống, trông như một thứ trang sức trên quần áo. Tôi nhìn dọc theo cánh tay để xem bàn tay đó từ đâu vươn tới, nhưng mái tóc cô ta lại rối bù, xoã tung ra nên không thấy rõ lắm.

Hiển nhiên cô ta vô cùng sợ hãi, thân thể run lên bần bật, nếu là một phụ nữ bình thường chỉ sợ đã sớm ngất đi rồi. Tôi thấy toàn thân cô ta gằn như nhũn ra, phỏng chừng cũng đã đến cực hạn.

Người lái thuyền quay lưng về phía chúng tôi mà quỳ xuống, vừa đập đầu vừa làm bầm cầu nguyện, tôi nghe không hiểu giọng địa phương của bọn họ nhưng cũng có thể đoán ra lão ta đang tiến hành nghi thức nào đó, có lẽ là cầu tổ mẫu phù hộ. Ông ta niệm vài tiếng rồi lấy ra hai cái vòng gỗ kỳ quái hình bán nguyệt ném lên boong thuyền, giống như đang xin quẻ vậy. Ông ta ném một lần lại nhìn kết quả rồi đập đầu vài cái, cầm lên ném lại lần nữa. Tôi thấy toàn thân ông ta bắt đầu run lên, xem ra kết quả xin được không tốt cho lắm.

Tôi không tin mấy chuyện mê tín này, nhưng nhìn lão lái thuyền có vẻ thành kính như vậy, trong lòng cũng có chút lo lắng. Người ở đây rất coi trọng mấy trò vớ vẩn này, nếu quẻ bói bảo tôi là ác quỷ, không chừng bọn họ sẽ không chút do dự ném tôi xuống biển.

Đúng lúc này, cô gái kia đột nhiên hét to một tiếng, thân thể bỗng lúi về phía sau. Không rõ là do đứng không vững hay bị bàn tay quỷ kia kéo đi, chỉ trong chốc lát cô ta đã bị kéo sang thuyền ma, mà con thuyền ma đó lại chuẩn bị trôi đi, tình thế cực kỳ nguy cấp. Tôi thấy tình hình không ổn, cũng bắt chấp lời cảnh báo không được quay đầu của cô ta khi này, vội vàng xoay người định nhảy sang bên đó cứu cô ta. Bất ngờ lão lái thuyền từ phía sau nhào tới ôm lấy tôi, nói: “Không được đâu! Đã lên thuyền ma thì không thể cứu về nữa, đừng có tự đâm đầu vào chỗ chết!”

Lão lái thuyền rất khỏe, tôi không thể hất ông ta ra được. Tôi rửa thầm

trong bụng, những người khác trên thuyền thì giống như bị ma ám, đến nước này vẫn không dám quay đầu lại. Lúc này cái tên Trương hói đó không biết chạy ra từ xó nào, túm lấy mỏ neo rồi dùng sức ném mạnh về phía con thuyền ma, móc lại trên mép thuyền. Con thuyền ma kia lướt đi rất nhanh, trong chốc lát đã kéo căng mỏ neo, thuyền chúng tôi chấn động một cái rồi cũng bị kéo theo.

Người lái thuyền sợ mất vía, rút dao định chặt đứt dây thừng thì bị Trương hói đâm cho một cú ngã nhào trên sàn. Đám thuyền viên nhao nhao định xông lên, Trương hói liền rút ra một cây súng không chế người lái thuyền, quát lớn: “Đừng nhúc nhích, nếu không tôi sẽ giết ông ta!”

Mấy thuyền viên kia chưa bao giờ gặp phải tình huống như thế này, một tiếng thét đó khiến cho bọn họ sợ hãi không dám lại gần. Trương hói lại nói với tôi: “Tiểu Ngô, tôi đã không chế được bọn họ, cậu mau đi cứu người!”

Tôi há hốc mồm, mình có nghe lầm không đây? Chẳng lẽ gã muốn tôi bơi qua đó giữa sóng to gió lớn thế này sao? Hấn lại ngang nhiên trừng mắt nhìn tôi, chỉ chỉ sợi dây thừng, quát: “Mau lên! Thanh niên thì phải dũng cảm lên chứ!”

Tôi lắc đầu, nói ra thì rất buồn cười nhưng thể dục vốn là điểm yếu của tôi, bảo tôi bơi qua bên kia căn bản là chịu chết. Còn nếu bò qua bằng dây thừng, cho dù có bò được đến nơi thì cũng hết hơi rồi, sức đâu mà cứu người nữa.

Lúc này, tôi bỗng nghe tiếng cô gái kia hét ầm lên trên thuyền ma. Cô ta liều mạng tìm cách trèo lên dây thừng, nhưng dường như bị thứ gì kéo lại, không sao tiến lên được, đành phải dùng cả hai tay bám chặt lấy mép thuyền, hét to: “Ngài Ngô! Cứu tôi với!”

Nghe thế tôi chột bưng tinh, tự tát mình một cái, mắng: “Ngô Tà ơi là Ngô Tà, mẹ kiếp, mày có phải là đàn ông không hả?!”

Tôi cũng không biết cái tát này làm mình tỉnh ra hay là ngu đi, đột nhiên huyết khí dâng trào, cắn răng thét to một tiếng: “Cùng lắm là chết chứ gì!”

Tôi hít sâu một hơi, cầm lấy kính bơi đeo lên, sau đó cởi giày, đến bên mép thuyền vung về nắm lấy sợi dây thừng bị kéo căng kia. Chỉ thấy trước mắt sóng gió ngút trời, sợi dây thừng thỉnh thoảng lại ngập vào trong nước.

Sợi dây thừng dài chừng mười hai mét, cực kỳ chắc chắn, nếu tay chân nhanh nhẹn một chút thì chắc cũng không nguy hiểm. Chỉ sợ lúc đang bò trên dây thừng lại bị sóng đánh dạt xuống biển thôi, nghĩ đến đây, quyết tâm của tôi cũng hơi lung lay.

Từ nhỏ đến lớn tôi chưa bao giờ gặp phải chuyện cần nhiều quyết tâm đến thế, mông nhích tới nhích lui trên mép thuyền một hồi lâu rồi mới chậm rãi lết được bước đầu tiên ra bên ngoài. Tôi dựa theo phương pháp của bộ đội đặc chủng xem trên tivi, dùng cả tứ chi, treo ngược trên dây thừng, vừa đi vừa cầu nguyện. Nhưng còn chưa kịp hé miệng thì một cơn sóng đột nhiên ào tới, nhấn chìm tôi vào trong nước, đến lúc thò được đầu lên thì mặt đã tím tái vì nghẹt thở. Cũng may nhờ vậy mà tôi áng chừng được lực đánh của sóng, cảm thấy vững tâm hơn, hẳn là có thể thuận lợi leo sang bên kia.

Cứ như vậy khi sóng đánh tới thì tôi đứng yên, chờ nước rút xuống lại bò tiếp, cũng không biết qua bao lâu, khi tôi sắp tới gần con thuyền ma kia thì phía sau một ngọn sóng lớn đánh ập tới, cả người tôi bị nhấn chìm trong nước, có lẽ phải sâu tới hơn một mét, bị đánh cho tối tăm mặt mũi. Tôi nín thở, mở to mắt nhìn, đột nhiên thấy một cảnh tượng kỳ lạ. Dưới đáy con thuyền ma kia có một sợi xích rỉ sét rất dài, càng kỳ lạ hơn là phần cuối đoạn xích gắn vào một khối gì đó, nó nằm rất sâu dưới đáy nước nên không thể nhìn thấy rõ ràng.

Tôi thở hắt ra, định nhìn cho kỹ thì đột nhiên sợi dây thừng kia lại nhấc lên, tôi thoát ra khỏi mặt nước. Lần này tôi ở ngay trên đầu ngọn sóng, nhìn xuống dưới thì thấy cô gái kia đang ngẩng mặt lên, lết vào trong khoang thuyền bằng một tư thế kỳ lạ. Nhìn kỹ hơn một chút, bỗng tôi sợ đến ngây người, bởi thứ lôi cô ta đi không phải tay cô ta mà là hai bàn tay quỷ khô quắt kia.

Tôi thấy cô ta không hề nhúc nhích, gần như đã mất đi tri giác, không còn cách nào khác đành phải nhanh tay nhanh chân trèo qua, sau đó xoay người ngã lên boong con thuyền ma.

-----oOo-----

Chương 11: Boong thuyền

Nguồn: EbookTruyen.VN

Boong thuyền này đã bị nước biển ăn mòn nhiều năm, không còn chịu được sức nặng, vừa bị thể trọng 80kg của tôi đè lên đã phát ra âm thanh ken két tựa như muốn gãy. Nhưng tôi cũng không nghĩ được nhiều như vậy, vội nhìn xem cô gái kia thế nào.

Nửa người cô ấy đã bị kéo vào khoang thuyền tối om, tôi vừa thấy thể lập tức cuống lên. Trên người đã không có trang thiết bị chiếu sáng gì rồi, đến cả vũ khí cũng không nốt, lỡ mà bị kéo vào đó, thật chẳng biết sống chết thế nào.

Tôi lăn một vòng qua đó, nắm chặt lấy chân cô ta, dùng hết sức kéo vài cái, phát hiện cô gái đó không hề nhúc nhích. Hơn nữa cô ta mặc bộ đồ lặn bó sát người, không có chỗ bám vào đã đành, lại còn dính nước biển trơn muồn chết, cổ máy cũng chỉ dùng được 80% sức lực.

Tôi thấy nếu cứ tiếp tục thế này thì cô ta tiêu chắc. Trong lúc nguy cấp cũng không nghĩ ra cách nào hay hơn, vội quá tôi liền nhào tới ôm chặt lấy eo cô ta, như vậy trọng lượng hai người cộng lại ít nhất cũng hơn 130kg, để tôi xem hai cái tay khô như que củi kia kéo kiểu gì.

Không ngờ sức chịu đựng của boong thuyền này cũng có hạn, tôi vừa mới đè lên đã nghe một âm thanh giòn tan, rồi tất cả sụp xuống. Mấy giây tiếp theo, tôi cùng một mớ gỗ mục ẩm ướt rơi vào trong khoang thuyền, may mà đáy thuyền còn chắc chắn, không thì chúng tôi đã chui tọt xuống biển rồi.

Cú rơi quá mạnh, tôi lão đảo ngời xuống, không khỏi âm thầm cười khổ. Lúc này liệu mạng để khỏi bị kéo vào trong khoang, bây giờ lại rơi thẳng vào như vậy. Ngay lúc đó, tôi nghe tiếng cô gái kia vang lên từ bên dưới: “Tránh ra mau, anh nặng muồn chết!”

Bây giờ tôi mới nhận ra mình đang ngời trên mông cô ấy, vội vàng tránh ra, thậm chí thể này có ổn không vậy? Trước kia xem phim kịch gì đều

chỉ thấy nữ ngồi lên người nam, bây giờ thì ngược lại. Cô gái kia khó khăn ngồi dậy, bàn tay trên vai đã biến mất, tôi kinh ngạc vội hỏi: “Hai bàn tay quý kia đâu mất rồi?”

Cô sờ bả vai, kinh ngạc nói: “Tôi chịu, từ lúc bị kéo lên thuyền tôi cứ mơ mơ màng màng, cũng không biết nó biến mất lúc nào. Anh không thấy sao?”

Tôi lắc đầu: “Vừa rồi lúc rơi xuống đây tình hình rất hỗn loạn, tôi cũng không để ý. Nhưng hai bàn tay kia có thể kéo được cả một người, chắc chắn là thực chứ không phải ảo giác, không thể tự nhiên mà biến mất được, nhất định là nó bị rớt ra lúc chúng ta rơi xuống, cô xem thử có đề lên nó không?”

Cô gái kia vừa nghe xong liền bị dọa đến tái mặt, vội nhòm dậy xem. Tiếc là bên dưới ngoài ván gỗ ra không còn gì khác. Tôi nói: “Có lẽ nó vẫn còn ở trên bậc thang, chẳng qua lúc rơi xuống bị tuột ra thôi. Cô đột ngột rơi xuống như vậy, nó không kịp trở tay, nhiều khả năng vẫn quanh quẩn bên trên.”

Cô ấy gật gật đầu, cảm thấy có lý: “Không biết nó kéo tôi sang đây để làm gì, xem ra chúng ta nên cẩn thận một chút thì hơn.”

Hai chúng tôi nhìn quanh quất bốn phía, vừa rồi boong thuyền bị vỡ ra một mảng lớn nên ánh sáng lọt xuống cũng đủ để nhìn rõ. Trên thành khoang có một lớp mảng bám màu trắng rất dày, hầu như bao phủ lên tất cả mọi thứ. Chúng tôi nạy ra một ít, có thể nhìn thấy một vài vật dụng thông thường khi đi biển, nhưng đa số đều đã mục nát chỉ còn giữ được hình dạng.

Với quy mô kết cấu như thế này, đây hẳn là một thuyền đánh cá cỡ trung của những năm 70 hay 80, thân thuyền bằng tôn, khoang thuyền rất rộng, dùng ván gỗ ngăn cách, hẳn là phân ra phòng nghỉ của thuyền viên, phòng lái thuyền và kho hàng; lúc này hẳn chúng tôi đang ở trong kho hàng. Nhưng nhìn vào những thứ được gỡ ra, có thể khẳng định con thuyền này không phải bị đắm trên đường vận chuyển hàng.

Bộ khung thuyền có lẽ vẫn chưa hoàn toàn bị ăn mòn, cho nên mới có thể trôi dạt được, bằng không đã sớm bị sóng lớn đánh tan rồi.

Cô gái kia lại lắc đầu: “Thật ra thì tôi cũng có hiểu biết khá rõ về tàu thuyền, hiện trạng con thuyền này rất bất thường... lớp mảng bám dày như vậy, theo lý mà nói thì nó phải chìm dưới đáy biển ít nhất mười mấy năm.”

Tôi hỏi: “Có thể nó được bão lớn cuốn từ đáy biển lên cũng nên?”

Cô ấy trả lời: “Khả năng đó rất thấp, thuyền đắm mấy chục năm, sớm đã bị chôn vùi dưới đáy cát, dù anh có dùng cần câu để kéo lên thì cũng rất khó khăn, hơn nữa thân thuyền đã bị giòn, không cần thận là vỡ vụn ngay.”

Tôi cũng từng nghĩ đến những điều cô ấy nói, nhưng vẫn còn một chuyện khó hiểu: con thuyền này nếu lúc trước đã bị đắm, bây giờ sao còn có thể nổi lên mặt nước? Cho dù có người trục vớt nó lên, trên thân thuyền chắc chắn vẫn còn vết thủng lưu lại khi thuyền gặp nạn, chẳng lẽ lỗ thủng có thể tự vá lại hay sao?

Tôi thấy chẳng tìm được gì ở đây cả, hai bàn tay kia cũng không thấy bóng dáng mới hơi yên lòng một chút, phải sạch gỗ vụn trên người rồi cùng cô gái tiến vào cái kho bên trong. Giữa hai kho được ngăn đôi bởi một tấm ván gỗ, giờ đã gàn nát vụn. Tôi định đá bay tấm ván xuống nhưng cô gái kia ngăn lại: “Phía trên tấm ván gỗ này là boong thuyền, anh mạnh tay mạnh chân như vậy, lỡ cả boong thuyền rớt xuống luôn thì sao.”

Tôi tự nhủ, nếu cả boong thuyền sụp xuống thì càng tốt, có ánh sáng chiếu vào sẽ đỡ sợ hơn.

Có kinh nghiệm từ hồi ở Lỗ Vương cung, tôi cũng vỡ được ra nhiều điều. Đặc biệt sau vài lần cận kề sinh tử, khả năng ứng biến cũng nhanh nhạy hơn hẳn, cho nên dù đang đứng trên một con thuyền ma, thần kinh quả thực vô cùng căng thẳng, nhưng tôi vẫn giữ được bình tĩnh và tỉnh táo.

Giữa tấm ván ngăn còn có một cánh cửa, tôi không biết nên đẩy hay nên kéo, mới thử kéo trước, nào ngờ tay nắm rớt ra luôn cùng nửa tấm ván cửa. Tôi nhìn cô ta, nói: “Thế này thì chẳng khác phá cửa là mấy nhỉ?”

Cô ta không để ý tới tôi mà chỉ nhìn thoáng qua khoảng không tối đen

phía sau cánh cửa. Cô gái này quả là bạo gan, nhưng vừa trải qua chuyện như vậy, có lẽ cũng không dám tùy tiện bước vào. Tôi liền mở lời: “Bên trong tối quá, nếu cô muốn vào thì nên đục thủng một lỗ trên boong thuyền phía trên để ánh sáng rọi vào, tránh cho chúng ta vào rồi lại bị thứ quỷ quái gì đó tóm lấy.”

Tôi biết chắc những lời này sẽ hữu dụng, quả nhiên cô nàng bắt đầu do dự. Tôi cười thầm một tiếng, bước đến gạt nhẹ vài cái, tấm ván lập tức sụp xuống gần hết. Trong kho có một cái giường rất lớn, khung giường được làm bằng sắt tây nên vẫn còn đó. Ván giường gần như đã nát vụn hết, xem cách bài trí có thể đoán đây hẳn là chỗ nghỉ ngơi của thuyền viên. Trong góc phòng đặt một cái tủ sắt đóng kín, tôi thử kéo một cái, thấy cánh cửa khá lỏng lẻo.

Với loại thuyền này có lẽ khó mà tìm được bản ghi chép để lại. Lão lái thuyền hiện tại mỗi ngày đều viết nhật ký hàng hải, nhưng thời đó người biết chữ không nhiều nên tôi cũng không trông mong tìm được thứ gì hữu dụng. Đến khi mở tủ sắt ra tôi mới giật mình kinh hãi, trong đó có một cái túi chống thấm đã cũ. Tôi mở túi, từ bên trong rơi ra một quyển bút ký đã gần nát vụn, trên bìa viết mấy chữ: Bản ghi chép khảo cổ bãi đá ngầm Tây Sa.

Tôi lật sang trang sau, trên đó có mấy chữ được viết nắn nót – Tháng 7 năm 1984, Ngô Tam Tinh tặng Trần Văn Cẩm.

-----oOo-----

Chương 12: Lời nói dối của chú Ba

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nhìn thấy dòng chữ này, tôi ngạc nhiên đến suýt ngất. Ngô Tam Tinh với Trần Văn Cẩm chẳng phải là tên đầy đủ của chú Ba với Văn Cẩm đó sao? Chẳng lẽ bản bút ký này là của hai người lưu lại từ ngày đó? Nhưng tại sao nó lại xuất hiện trên con thuyền ma này cơ chứ?

Nếu trước khi con thuyền ma này bị chìm, trên thuyền vừa hay có hai người là Ngô Tam Tinh với Trần Văn Cẩm, mà hai người đó cũng trùng hợp là dân khảo cổ, lại trùng hợp đến bãi đá ngầm Tây Sa làm khảo cổ,

xác suất trùng hợp như vậy đủ để tôi trúng số độc đắc chứ chẳng chơi.

Tôi suy nghĩ một chút, có lẽ không cần quá lo lắng, bản bút ký này có thể giải thích theo cách khác. Không còn gì phải nghi ngờ, đây hẳn là do nhóm người chú Ba lưu lại. Hơn nữa xem chữ ký bên trên thì quyển sổ này vốn là chú Ba tặng cho Văn Cẩm, còn Văn Cẩm lại dùng nó làm nhật ký ghi chép lại tiến độ khảo cổ ở bãi đá ngầm. Nghĩa là chủ nhân thực sự của bản bút ký này phải là Văn Cẩm mới đúng.

Vậy con thuyền quý này hẳn là có liên quan với nhóm khảo cổ của chú Ba năm đó, nhiều khả năng đây chính là con thuyền đánh cá cỡ trung quay về mà không thấy trở lại khi ấy.

Tôi có chút suy tư, không khỏi cảm thấy vô số những nghi vấn đua nhau xuất hiện, đầu đau muốn nứt ra.

Những điều bí ẩn thực sự ẩn chứa trong câu chuyện này, sợ rằng chỉ người trong cuộc mới biết. Lúc này tôi mới hiểu được bề ngoài của câu chuyện, hình như vẫn còn thiếu mất một tình tiết nào đó làm trung tâm kết nối những dữ kiện này lại. Nếu ông chú hồ ly kia mà chịu thành thành thật thật kể hết mọi chuyện cho tôi biết, có lẽ lúc này tôi đã nắm được điểm mấu chốt của vấn đề rồi.

Biết đâu bản ghi chép này có thể cho tôi biết được điều gì đó. Tôi vốn định đem giấu thứ này đi, chờ đến lúc không có ai thì mở ra xem, nhưng lại không thắng nổi sự hiếu kỳ mãnh liệt trong lòng. Dù sao thì sớm muộn gì cô ấy cũng biết chuyện này, vậy đâu cần phải ra vẻ thần bí, nghĩ thế tôi cũng chẳng kiêng kỵ gì nữa, mở luôn ra xem.

Văn Cẩm quả là người rất nghiêm túc với công việc, bản ghi chép của mỗi ngày cô ấy đều dùng cùng một quy cách, liệt kê rõ ràng mạch lạc. Tôi thấy trang đầu chính là ngày đầu tiên bọn họ xuất phát, ngày 15 tháng 7, trên đó liệt kê một danh sách, đứng đầu quả nhiên là Ngô Tam Tĩnh, còn tên Muộn Du Bình kia tên gì nhỉ? Tôi nhớ hình như có lần chú Ba nói hẳn họ Trương, tìm một chút thì thấy quả thực có một người tên Trương Khởi Linh, lẽ nào chính là hắn?

Tôi lại lật sang trang sau, nội dung phần đầu chủ yếu là quá trình tìm kiếm và xác định vị trí mộ cổ dưới biển. Mọi việc được ghi chép còn chi tiết hơn cả lời kể của chú Ba, ngay cả loại dây thừng và quá trình suy

luận cũng được viết ra rõ ràng, đúng là khác biệt hoàn toàn so với ông chú Ba quê mùa thô kệch của tôi. Thật không thể hiểu nổi tại sao hai người bọn họ lại có thể ở bên nhau nữa. Nhưng đó không phải là chuyện tôi quan tâm vào lúc này. Tôi giờ thẳng đến phần cuối, vừa nhìn thấy liền choáng váng.

Thật ra chẳng cần xem hết nội dung phần cuối, chỉ cần nhìn qua mấy tiêu đề cuối cùng trong bản ghi chép đã đủ khiến tôi kinh ngạc rồi, đồng thời cũng không quên rủa thâm ông chú Ba tệt hại kia một trăm lần.

Chỉ thấy cô ấy viết, ngày 21 tháng 7, lần đầu tiên vào mộ huyết dưới đáy biển.

Nhân viên: Ngô Tam Tinh.

Tiến độ: kiểm tra hai phòng bên cùng hành lang lát gạch, chuẩn bị khảo sát hậu thất.

Công việc: Dùng ống dẫn để thông khí cho mộ thất, chuẩn bị cho việc dò tìm trong thời gian dài.

Hiện vật tìm được: Quan tài trẻ con viền vàng, chạm trổ song phượng.

Ghi chú: có chuyện khẩn cấp, sẽ bổ sung chi tiết sau.

Bên dưới cũng có một bản ghi chép, ngày 23 tháng 7, lần thứ hai tiến vào huyết mộ dưới biển.

Nhân viên: Toàn bộ thành viên.

Tiến độ: Không.

Công việc: Tránh bão lớn mùa hè.

Hiện vật tìm được: Không.

Ghi chú: Không.

Thì ra trước khi dẫn cả đám vào, chú Ba đã vào trước rồi. Với cái tính gian manh của chú, chắc chắn đã thuận tay mang ra rất nhiều đồ. Trong

này chỉ ghi là kiểm tra xem xét hai phòng bên với hành lang, ai biết được chú có mở hậu thất hay không! Không chừng những thứ trong quan tài cũng đã bị chú sờ qua một lần. Rốt cuộc lần đầu vào trong đó, lão hồ ly này đã làm cái khi gì! Tôi bất giác hận đến nghiến răng.

Tôi nhìn sơ qua một lượt, trong này hẳn là còn ghi rất nhiều điều hữu ích, nhưng hiện giờ không cần xem kỹ làm gì. Tôi cẩn thận cất nó vào túi chống thấm, quay đầu lại thăm dò phản ứng của cô gái kia. Ai ngờ cô ta không thèm chú ý đến tôi, cứ ra sức cạy những mảng bám trên vách ngăn trong phòng thuyền trưởng.

Cô ta làm rất nhanh, thực ra không giống cạy mở mà phải nói là đập ra thì đúng hơn, nháy mắt đã dọn quang một mảng lớn, không ngờ bên dưới lớp mảng bám này lại là thép. Cô ấy cứ thế cạy một mạch cho đến chỗ nối tiếp giữa vách ngăn với thân thuyền. Tôi phát hiện bốn phía của vách ngăn này được hàn dính vào thân thuyền, trông vô cùng chắc chắn, hơn nữa cánh cửa trên vách cũng làm bằng thép, trên cánh cửa còn có một cái khóa kiểu xoay tròn trông như tay lái ô tô.

Cô gái kia vừa cạy mở vừa lảm bảm, nghe như là: “Đừng lo, đừng lo, ta thả mi ra ngay đây.”

Tôi nghe vậy liền cảm thấy có gì đó khác lạ, hình như cô ta không được bình thường thì phải. Chỉ thấy cô ta nhanh chóng gạt sạch những mảng bám dính trên cánh cửa thép, lộ ra một lớp cao su giữa cánh cửa và khung, xem ra căn phòng này được đóng rất kín. Sau khi dọn sạch mớ mảng bám, cô ta lại cố gắng xoay chuyển cái khóa tròn kia. Nhưng sức người có hạn, chỉ riêng cái khóa đã rất nặng rồi, hơn nữa bên trong lại đây mảng bám, không phải thủy thủ lực lưỡng thì không thể mở ra được. Cô ta lại dùng sức xoay xoay mấy cái, mà trước sau vẫn không hề suy suyển.

Tôi cảm thấy có gì đó không ổn, bèn nói với cô: “Nhiều khả năng thứ bên trong không bị ngâm nước, chúng ta không mở ra vẫn hay hơn. Trên người chúng ta không có vũ khí, lỡ như bên trong có quái vật gì thì coi như xong đời với nó luôn.”

Cô ta không hề để ý tới tôi, vẫn cố sức mà xoay. Tôi lắc đầu, cô gái này quả là ngang ngạnh, thiện cảm ban đầu đối với cô giờ đã bay sạch.

Mấy phút sau đó, tôi đứng chống nạnh một bên xem cô nàng phí công toi, trong lòng cảm thấy có phần hả hê. Bỗng cô ta quay lại nhìn tôi, tưởng đâu cuối cùng cũng chịu tình ngộ, ai ngờ cô hét lên một tiếng quái lạ, ngã người về phía sau, hai bàn tay khô từ trong mái tóc nhanh như chớp tóm lấy cái khóa tròn kia, ra sức xoay. Hai bàn tay quý quái đó cực khỏe, tôi lập tức nghe được tiếng mắng bắm vỡ vụn từ bên trong.

Tôi sợ tới mức da đầu bắt đầu co giật, gằn như ngã bệt trên mặt đất. Cảnh tượng này có thể nói đã hoàn toàn vượt quá sức tưởng tượng, thảo nào khi nãy không thấy hai bàn tay kia đâu, thì ra là giấu trong tóc cô ta, không rõ nói chuyện với tôi lúc ấy là ma hay là người?

Lúc này khóa đã lỏng ra, cô gái kia xoay thêm vài vòng định mở cánh cửa thép, đột nhiên bên trong vang lên một tiếng động lớn, một cột nước cao từ trong cửa ào ra. Cánh cửa bị dòng nước mở bung, đập vào lưng cô gái, khiến cô ta bị hất văng lên rồi rơi trúng người tôi, làm tôi té lăn trên mặt đất. Tôi biết tình thế nguy cấp, định đẩy cô ta ra để bỏ chạy, nhưng nước biển đã ập đến cuốn chúng tôi văng xa năm sáu trượng. Tôi gắng sức ngẩng đầu, chỉ thấy một gương mặt khổng lồ phủ đầy vảy dần dần lộ ra sau cánh cửa, nhìn chăm chăm vào tôi.

-----oOo-----

Chương 13: Hải hâu tử

Nguồn: EbookTruyen.VN

Khuôn mặt khổng lồ dữ tợn đó phải lớn hơn đầu tôi đến bốn năm lần, cơ thể nó khuất sau cánh cửa thép, không biết còn bọc cỡ nào. Ánh sáng từ lỗ thủng trên boong tàu chiếu xuống khá yếu nên tôi không thể nhìn rõ mặt mũi nó, không biết nó là quỷ hay là động vật nữa, chỉ thấy khuôn mặt này quỷ khí dày đặc, quái dị không tả nổi.

Tôi cứ thế ngơ ngác nhìn nó, cảm giác tê dại lan khắp toàn thân, sợ đến nín thở, mẹ nó, hai chân cũng nhũn ra như bún rồi. Tôi chật vật lùi lại mấy bước, lập tức nghĩ đến cô gái kia vẫn còn nằm trên mặt đất, dù cô ta chẳng tốt đẹp gì nhưng thấy chết mà không cứu thì cũng không phải phép cho lắm.

Tôi lật người cô ấy lại, phát hiện ra hai bàn tay khô kia đã biến mất, nhưng lúc này ai hơi đâu mà để ý nhiều vậy, nếu nước còn tiếp tục tràn vào, đầu cô ấy sẽ ngập trong nước, chết đuối là cái chắc. Tôi đỡ dưới cánh tay cô ấy, từ từ kéo về phía sau. Bên kia khoang thuyền thế nào cũng có thang dẫn lên boong, đưa được cô gái này lên boong rồi thì muốn nhảy xuống biển hay cầu cứu đều được, lựa chọn cũng nhiều hơn.

Tôi vừa nhích từng bước chân run rẩy vừa tự nhủ trong lòng: “Bình tĩnh, bình tĩnh, ở vào tình cảnh này thì càng phải bình tĩnh!”, cứ từng chút một lùi về phía sau, tầm mắt lại không dám rời khỏi khuôn mặt kia.

Con quái vật chỉ lặng lẽ ở đó nhìn tôi, nhất thời xung quanh chỉ nghe tiếng nước chảy ào ào. Nếu em nó có cử động gì, ví như quay đầu hay há miệng, tôi còn thấy dễ chịu hơn một chút, đằng này em nó cứ trừng trừng hai mắt nhìn thẳng vào tôi, khiến tôi đã sợ lại càng thêm sợ. Tôi tự nhủ chuyện này cũng quá bất thường, nhưng nếu mày đã bắt động rồi thì cứ bắt động ở đó luôn đi, chứ đừng có chờ cho tao lết đến cầu thang rồi mới nhào tới.

Nghĩ vậy tôi dứt khoát không nhìn nó nữa, cúi đầu xuống, cố gắng di chuyển nhanh hơn, vài bước đã đến chân thang. Tôi vừa nhìn lên liền choáng váng, cái thang kia đã gãy vụn, chỉ còn lại mỗi cái khung, một mình tôi còn không biết có leo lên được hay không chứ đừng nói tới chuyện mang thêm một bà cô đang ngắc ngoải. Tôi thấy trên cái thang vẫn còn mấy thanh ngang, liền kéo một cánh tay của bà cô thử leo lên, kết quả vừa giẫm lên đã gãy, thanh ngang tức khắc mủn ra như bùn.

Xem ra chuyện bắt đầu rắc rối rồi đây. Tôi ngoái đầu nhìn lại, thật may là con quái vật kia kiên nhẫn cực kỳ, này giờ vẫn cứ ở yên bên đó. Giờ tôi đang đứng trong tối, giữa tôi và nó có một khoảng sáng nhấp nhোang (dưới lỗ thủng trên boong tàu), cho nên căng mắt ra cũng chỉ thấy một hình dáng lơ mờ. Tôi bắt đầu thấy yên tâm hơn, mới để cô gái kia ngồi tựa vào tường, sau đó nghiêng răng vận sức nhảy lên, định leo lên trước đã rồi tính sau.

Khỏ nổi hai tay tôi tuy dài nhưng sức lực yếu ớt, sau hai lần thất bại, đã không leo lên được mà còn bị dập môi, đau đến chảy nước mắt, trong lòng chán nản vô cùng. Tôi đứng đó nửa ngày cũng không nghĩ ra cách giải quyết, buồn buồn mới ngoái đầu lại xem con quái kia có còn ở đó hay không. Không quay lại thì thôi, vừa quay đầu đã thấy một bóng dáng

to lớn đứng lù lù ngay sau lưng mình từ lúc nào không biết. Hai bên mặt đối mặt, thiếu chút nữa là đụng phải, tôi sợ hãi tột cùng, vô thức thét to lên.

Nếu anh bất thành linh quay đầu lại, thấy một người lảng lảng đến đứng lù lù ngay sau lưng cũng đủ kinh hoàng lắm rồi, vậy mà thú tôi nhìn thấy lại là một khuôn mặt dữ tợn, cảm giác sợ hãi này thật sự không sao diễn tả bằng lời. Tôi hét lên, đồng thời cơ thể tự động lui về phía sau, áp sát vào vách khoang.

Lúc này tôi đã nhìn rõ hình dạng của nó, trong đầu tức khắc nhớ lại một chuyện. Trước đây tôi có nghe một người bạn học quê ở vùng biển kể lại, trong thôn cậu ta có một gia đình ngư dân, khi đi đánh cá vô tình bắt được một con vật kỳ lạ trông khá giống người nhưng lại có vảy phủ khắp cơ thể. Họ đem con vật đó về cho người trong thôn xem nhưng không ai biết nó là giống gì. Hôm sau họ mời một người lớn tuổi trong thôn đến, ông lão nhìn thấy nó thì sợ tới mức đứng không vững, la lên: “Nó là con Hải hâu tử, mau thả nó ra, nếu không lát nữa những con Hải hâu tử khác tìm tới thì lớn chuyện đó!”

Nào ngờ gia đình kia nghe nói con vật quý hiếm như vậy lại nổi lòng tham, định nuôi nó rồi bán cho người thành phố. Ngoài mặt thì họ nói với người trong thôn là đã thả nó rồi, thực chất là đem giấu nó trong nhà. Kết quả là hôm sau cả gia đình đó đều mất tích. Người trong thôn cảm thấy có chuyện không hay, tìm kiếm ròng rã hai ngày, cuối cùng tìm thấy thi thể người vợ dưới một vách đá gần bờ biển, phần bụng bị xé toang, nội tạng đều bị ăn sạch.

Ông lão kia thấy cảnh này mới nói đó là những con Hải hâu tử khác đến trả thù. Họ tìm một thầy địa lý, bày một bàn thờ bên bờ biển, thả xuống rất nhiều đầu heo đầu dê, cúng bái rầm rộ suốt mấy ngày trời.

Cậu bạn ấy còn đưa bức tranh vẽ Hải hâu tử cho tôi xem. Cậu ấy bình thường hay vẽ vờn thứ này thứ nọ, cho nên bức tranh trông rất sống động. Đối với một đứa trẻ con như tôi lúc ấy, nó để lại ấn tượng vô cùng sâu sắc khiến tôi mấy ngày liền ngủ không ngon giấc, giờ nhìn một cái là nghĩ ra liền. Có điều tôi không ngờ thứ gọi là Hải hâu tử này lại có cái đầu bự đến thế.

Trong phút hồi tưởng, con quái vật kia vẫn đứng yên một chỗ, chỉ chăm

chằm nhìn vào cô gái đang dựa vào vách khoang, miệng chảy cả nước dãi. May thay bà cô này chưa tỉnh, nếu không hẳn là đã sợ đến mức rụng rời tay chân rồi.

Tôi định thân lại, thử chạm vào vách khoang sau lưng, thì ra cũng làm bằng ván gỗ đã mục nát rất dễ vỡ. Tôi âm thầm tính toán, với loại ván gỗ này, chỉ cần tôi dựa mạnh người về phía sau thì nhất định sẽ đục thủng một lỗ trên vách khoang, cho nên nếu con Hải hầu tử kia có xông qua đây, tôi vẫn còn đường lui. Nhưng bên kia vách khoang là đuôi thuyền, bên trong hẳn là có rất nhiều máy móc thiết bị, chẳng biết có thể tìm được thứ gì làm vũ khí hay không.

Tôi đang miên man suy nghĩ, đột nhiên nghe thấy trên boong thuyền phát ra vài tiếng kễo kẹt, giống như có người vừa lên thuyền. Tôi còn đang nghi hoặc thì đã thấy gã Trương hói nhảy xuống từ lỗ thủng trên boong. Gã hói kia vừa chạm đất lập tức giương súng lên, cảnh giác nhìn cánh cửa thép rồi quay sang bên này, tức khắc hoảng sợ mà hét to: “Má ơi!”

Con quái vật nghe tiếng hét liền quay lại, nhìn thấy gã, nó bỗng kêu lên một tiếng cực kỳ thê lương, thân thể thấp lùn lập tức bỏ nhào tới. Gã Trương hói kia ứng biến rất nhanh, vội vàng nằm sấp xuống đất tránh đi cú tấn công thứ nhất, đồng thời bóp cò. Con quái vật trúng đạn bị thương trên vai, rên lên một tiếng rồi nhảy lên tung tung, đụng cả vào vách thuyền. Trương hói lại bắn lung tung thêm mấy phát, đầu đạn xẹt qua bên tai làm tôi sợ tới rớt cổ.

Con Hải hầu tử kia cũng khá thông minh, một khi đã biết sự lợi hại của khẩu súng thì không dám tiếp tục tấn công nữa. Nó giả vờ nhào lên rồi đột nhiên búng người nhảy một cú vượt qua đầu gã Trương hói, lủi thẳng vào phía sau cánh cửa thép.

Gã Trương hói lia súng theo nó, quét thành một loạt lỗ đạn trên vách khoang, nước biển lập tức ào vào, mực nước trong thuyền nhanh chóng dâng lên. Gã quyết tâm đuổi cùng giết tận, bắn hai phát đạn làm nổ tung bản lề cửa, sau đó tung một cước đá văng luôn cánh cửa. Tôi chạy sau gã, đến nơi chỉ thấy nước đang ào ào tràn vào từ một lỗ hổng nơi đáy thuyền, mà con quái vật thì đang cố gắng chui qua lỗ hổng ấy. Tôi nhìn lướt qua đã hiểu đó là mảng vỡ khi sự cố năm xưa xảy ra, chính là nguyên nhân khiến con thuyền này bị đắm. Nhưng giờ đây nó đã bị một lớp mảng bám dày phủ lên, chỉ còn lại một lỗ hổng lớn bằng miệng bát.

Con quái vật kia rất mạnh, gã Trương hói vừa nâng súng lên, nó đã húc vỡ lớp mảng bám, mở rộng lỗ hồng đủ để nó chui qua, tiếp đó một hơi lặn mất tăm.

Gã Trương hói vẫn không cam tâm, quét thêm mấy loạt đạn xuống nước. Lúc này cả con thuyền phát ra những tiếng đứt gãy rợn người, tôi thấy nước đã ngập đầu gối, biết chỗ này không thể ở lâu, phải rời đi ngay lập tức. Gã Trương hói chạy lại lay lay bà cô kia mấy cái, gọi: “Ninh, Ninh!”, không thấy cô ta có phản ứng gì, gã liền cõng cô ta lên lưng, một đạp dầm thẳng vào lưng tôi, nhanh nhẹn leo lên trên. Chết tiệt, một đạp đó của gã suýt làm tôi hộc máu, lưng thì đau muốn gãy. Sau đó gã cúi xuống, đưa tay cho tôi rồi kéo tôi lên.

-----oOo-----

Chương 14: Đảo Vĩnh Hưng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôi vừa trèo lên boong, con thuyền quý đã phát ra một âm thanh đứt gãy rợn người, tựa như có một bộ phận rất lớn bị biến dạng. Tôi thấy con thuyền bắt đầu nghiêng về một phía, thậm chí không ổn, vội nhìn thoáng qua khoang thuyền, quả nhiên khung thuyền đã gãy.

Khung thuyền một khi đã gãy, thân thuyền tất nhiên sẽ vỡ toang ra. Đối với một con thuyền như thế này, chỉ một vết nứt cũng đã là trí mạng. Nước sẽ tuôn ào ào vào trong khoang, có lẽ không cần đến năm phút đồng hồ, con thuyền này đã chìm lìm rồi.

Gã Trương hói kia cuống đến độ tái mặt, nói: “Thuyền đã đến rồi, chúng ta mau rời khỏi đây, có gì tính sau.”

Tôi nhìn lại, con thuyền đánh cá của chúng tôi đã đến rất gần nhưng vẫn không áp sát vào, người lái thuyền đứng bên đó vẫy tay gọi to: “Mấy người sao rồi?”

Trương hói cõng cô gái kia lên, hướng về phía con thuyền đánh cá vẫy vẫy tay. Trên đó vang lên tiếng hoan hô, rồi con thuyền mở máy nhích dần về phía chúng tôi, mấy ngư dân trên thuyền phấn khởi reo hò. Thực

không thể hiểu nổi, vừa nãy bọn họ còn sợ nhũn cả người ra cơ mà? Những ngư dân đơn thuần này quả nhiên không giống chúng tôi chút nào.

Con thuyền ma kia bị nước vào nên tốc độ cứ chậm dần lại. Sau khi thuyền của chúng tôi cập sát vào, có vài ngư dân nhảy sang đây, nét mặt vẫn chưa hết kinh hoàng. Họ lúng túng đưa cô gái kia trở lại thuyền rồi vội vàng thu cái neo lại. Người lái thuyền hạ lệnh: “Cho thuyền chạy nhanh lên, chúng ta mau chóng rời khỏi cái chỗ quỷ quái này đi!”

Người lái thuyền bảo chúng tôi đặt cô gái kia xuống, ra hiệu cho tôi đỡ lấy cô ấy, sau đó vén tóc cô ấy lên.

Dù đã chuẩn bị tâm lý từ trước, nhưng khi nhìn thấy thứ kia tôi vẫn hít một hơi khí lạnh. Trong tóc cô ta có hai bàn tay khô cuộn lại, bây giờ nhìn kĩ mới thấy hai bàn tay này cũng không dài lắm, làn da trông như hóa đá, dưới hai bàn tay đó còn có một bướu thịt. Mà ghê nhất là bướu thịt đó hình như còn có dạng một mặt người nhỏ nhỏ, khuôn mặt ấy không biết làm thế nào mà bám chặt vào sau ót cô ta.

Người lái thuyền vừa nhìn thấy nó, nét mặt bỗng trở nên nghiêm trọng, đầu tiên là đập đầu lạy thứ kia mấy cái, rồi lấy vật gì đó từ trong túi ra ném lên khuôn mặt kia, nó đột nhiên nhăn nhó kêu thét lên. Người lái thuyền lập tức rút một con dao, nhanh chóng cẩn thận lách lưỡi dao vào giữa bướu thịt và da đầu, cạy nó ra, sau đó giật mạnh một cái kéo thứ kia xuống.

Thứ kia rơi xuống đất, quay tới quay lui, dọa cho mấy người đứng xem xung quanh lui lại mấy bước. Một lát sau, nó tan thành một vũng giống như hồ dán, chảy xuống theo khe trên boong thuyền. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy thứ này, liền hỏi: “Đây là...”

Người lái thuyền nhúng dao vào trong nước biển rửa sạch, khẽ nói: “Đây là nhân diện liêm, là oan hồn trên con thuyền quỷ kia, chỉ cần dùng lông trâu ném lên mặt nó là được rồi.”

Nhìn nét mặt người lái thuyền, có thể đoán ra ông ta bắt đầu cảm thấy hối hận vì đã nhận vụ làm ăn này, cứ lảm bảm gì đó trong miệng. Sau khi kiểm tra kĩ càng, biết chắc trong tóc cô gái kia không còn thứ gì kỳ quái nữa, ông ta kêu mấy thuyền viên vào khoang sau làm việc. Chỉ trong

chốc lát, thuyền bắt đầu di chuyển.

Lúc này mặt biển đã yên tĩnh trở lại, mây đen trên trời vẫn chưa tan hết nhưng đã tản ra thành từng đám nhỏ, ánh dương quang len qua khe hở giữa những đám mây rọi xuống, khoảng không bao la khoác lên một tấm màn kỳ ảo, xem ra cái cơn bão chết tiệt này cuối cùng cũng qua rồi.

Chúng tôi dàn xếp ổn thỏa cho cô gái, sau đó người lái thuyền leo lên nóc thuyền, tôi biết ông ấy muốn quan sát mặt biển xung quanh. Hải hầu tử kia thù cực dai, chẳng biết nó có đi theo chúng tôi tìm cơ hội trả thù không nữa. Nhưng nước ở Tây Sa rất trong, khi có đủ ánh sáng tầm nhìn có thể lên đến hơn 40m, nếu có thứ gì đó đi theo chúng tôi thì chỉ cần liếc mắt một cái là thấy ngay rồi, cho nên tôi cũng không quá lo lắng chuyện đó sẽ xảy ra.

Những người trên thuyền bắt đầu bận rộn lo phần việc của mình, để mặc tôi muốn làm gì thì làm. Vừa rồi tôi tiêu hao rất nhiều thể lực, bây giờ người vừa được thả lỏng đã buồn ngủ muốn chết. Tôi tìm một chỗ thoải mái ngả lưng làm một giấc, đến khi tỉnh lại thì mặt trời đã ngả về Tây, thuyền chúng tôi đang tiến gần vào bờ một hòn đảo. Tôi thấy bờ cát trắng đẹp cực kỳ, nhưng hạt cát lại khá thô, chắc giẫm lên đó cũng chẳng dễ chịu gì, mà ngay trước mặt chúng tôi là một bến thuyền, xem ra nó sắp cập bờ đây.

Tôi những tưởng thuyền sẽ đi thẳng đến địa điểm thăm dò kế tiếp, không ngờ còn có cơ hội cập bờ, bèn thuận miệng hỏi: “Bây giờ chúng ta định đi đâu?”

Người bên cạnh trả lời tôi: “Đi đón vài người trên đảo Vĩnh Hưng”.

Tôi quay lại, thấy cô gái kia đang ngồi ngay cạnh mình, sắc mặt đã khôi phục phần nào, nhìn qua thì hình như cũng vừa mới tỉnh lại. Tôi vốn không đề phòng phụ nữ bao giờ, thấy bộ dạng ốm yếu của cô nàng cũng có chút thú vị, bèn cười cười hỏi: “Đi đón ai?”

Cô ấy chỉ về bến tàu đằng xa, ở đó thấp thoáng bóng dáng một tốp người lưng đeo túi du lịch: “Chính là bọn họ, mấy thợ lặn, còn có một người cũng là cố vấn như anh, tôi nghĩ chắc chắn anh có quen biết.”

Tôi căng mắt nhìn kỹ vài lần, cũng nhận ra trong đó có một người mập

mập trông quen quen nhưng không nhớ ra là ai. Sau đó một thuyền viên ra đứng ở đầu thuyền gọi: “Nè, mấy người! Chuẩn bị hết chưa, chúng tôi đến rồi!”

Tên mập kia ngoảnh đầu lại mắng: “Nè cái đầu ông á! Để Bàn gia ta đứng đây hứng gió Tây Bắc nửa tiếng đồng hồ, mẹ nó, mấy người giờ giấc cao su vừa phải thôi chứ!”

-----oOo-----

Chương 15: Bàn Tử

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Tiểu Phong Hoa

Beta: Thanh Du

Lòng tôi có đôi chút kinh ngạc, nhưng cũng đoán được một số khả năng. Trong số những người thoát ra từ Lỗ Vương Cung, Đại Khuê đã chết, chú Ba thì mất tích, Phan Tử vẫn đang hôn mê, Muộn Du Bình sống chết chưa rõ, chỉ còn có tôi cùng Bàn Tử. Tổ chức này coi trọng bản lĩnh đã chuẩn bị kỹ càng, tôi đoán chắc lựa chọn hàng đầu của họ là Bàn Tử, tôi may ra chỉ là phương án bổ sung mà thôi.

Thuyền vào bến cũng không giảm tốc độ, tên Bàn Tử kia mới vài ngày không gặp thôi đã béo lên rồi, được cái thân thủ vẫn nhanh nhẹn như cũ. Hắn theo đám người kia nhún mình nhảy phóc lên thuyền, chạy một quãng mới đưa mắt nhìn tôi, hớn hở cười lớn: “Đồng chí, cậu cũng ở đây luôn hả, xem ra uy tín của A Ninh tiểu thư nhà chúng ta cũng không vừa!”

Cô gái kia miễn cưỡng nở với hắn một nụ cười méo xệch, xem ra bọn họ quen nhau đã lâu. Thái độ của tôi đối với Bàn Tử vẫn luôn trong tình trạng giằng co khen chê lẫn lộn, hắn đã đến đây rồi, tôi cũng không biết nên vui hay nên buồn nữa. Nhưng cứ nhớ lại những việc hắn từng làm trong Lỗ Vương Cung, mấy lần hại tôi suýt chết thảm, tôi lại thấy đau

đầu.

Hắn đem hành lý lẳng một phát lên sàn thuyền, đến đứng đối diện trước mặt chúng tôi, vừa đâm lung bôm bốp vừa nói: “Đuổi tôi chạy đến cong cả đuôi, mẹ kiếp, cô cậu làm gì mà thúc giục khiếp thế! Đúng rồi, đã tìm được nơi đó chưa?”

Cô gái tên A Ninh lắc đầu: “Chỉ còn lại duy nhất một địa điểm, không còn nghi ngờ gì nữa, chính là chỗ đó.”

Bàn Tử nói: “Cho mấy người biết, Bàn gia tôi ấy mà, ba cái thứ Tầm long điểm huyết với Tham huyết định vị là mù tịt hết. Mấy người tìm được rồi thì báo lại cho tôi một tiếng, còn không tìm được cũng đừng có trách tôi. Tiền tôi vẫn thu như thường, quy tắc giang hồ, Nam phái cô cậu cũng nên nhập gia tùy tục đi!”

A Ninh đau đầu thở dài: “Tôi biết anh dốt mấy thứ đó nên cũng sắp xếp ổn thỏa cả rồi. Cụ thể, việc định vị sẽ do ngài Ngô phụ trách.”

Tâm trạng tôi đang tương đối thoải mái, vừa nghe câu này chợt cảm thấy tai ù đi. Tôi phụ trách? Phụ trách kiểu gì? Tôi ngay đến cả một xéng cũng chưa từng đào, vội lên tiếng: “Tôi phụ trách? Không phải các cô đã biết hải đảo kia ở chỗ nào rồi sao?”

Cô nói: “Mới chỉ áng chừng được vị trí đại khái thôi, tìm được đạo động vẫn là tốt nhất. Nếu chẳng may tìm không thấy thì phải nhờ anh định vị trên thực tế và phán đoán hình dạng của địa cung rồi. Trong tay chúng tôi chỉ có một mớ tư liệu cũ nát, làm sao thay thế được kinh nghiệm của thổ phu tử? Chú Ba của anh cũng cáo già thật, những tài liệu đó chẳng lưu lại cho chúng tôi tờ nào.”

Lưng tôi đổ đầy mồ hôi, xem ra tối nay đừng hòng ngủ, phải nằm mà liệu liệu nhớ lại những thứ ngày trước ông nội dạy cho, bằng không tới nơi rồi sẽ làm trò cười cho thiên hạ mất!

Hạ xéng thì không thành vấn đề, dưới đáy biển có chạm chạp chút ít hoặc sai lầm gì đều có thể đổ thừa cho nước biển, thổ phu tử chứ có phải hải phu tử đâu, lĩnh vực này chắc chắn không thuộc phạm trù chuyên ngành của tôi. Nhưng muốn tôi định vị địa cung thì đúng là gay to, may thay tôi không có nhiều kinh nghiệm thực tiễn nhưng vẫn còn biết chút

lý thuyết.

Tôi ngẫm nghĩ một lúc, tâm trạng căng thẳng khi nãy cũng dần lắng lại, bụng bảo dạ thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thẳng(1), đến lúc đó nếu quả thực thấy không ổn thì cứ phán bừa là địa cung đó rất kỳ quái là được rồi.

Bàn Tử nhìn tôi, nói: “VẬY là tốt, tất cả đã sẵn sàng! Nhưng hiếm khi có dịp đến Tây Sa, tối nay chúng ta hãy đánh chén một bữa no say mà bồi dưỡng sức lực, đồ đấu cũng là lao động tay chân đấy!” Dứt lời huynh huých chạy đi tìm lái thuyền, xách lão lên mà hỏi trên thuyền có hải sản gì không.

A Ninh hình như không muốn ăn, chỉ đứng một bên không nói năng gì. Nhưng tôi đang lúc đói bụng, vừa nghe có hải sản nước miếng đã biểu tình trong miệng, cũng chạy tới xem.

Ở Tây Sa rất nhiều cá thu, cá lao và cá mú. Người ta nói biển Tây Sa một nửa là nước, một nửa là cá, cho nên thuyền đánh cá ra khơi rất hiếm khi tay trắng trở về. Đến mùa du lịch, câu cá ở Tây Sa cũng là một thú vui. Bàn Tử gào la thúc ép ghê quá, ông lái thuyền đành miễn cưỡng lấy trong hầm cá ra một con cá thu to tướng đưa cho người làm: “Chặt đầu nó rồi bỏ vào nồi mà nấu.”

Bàn Tử không biết chuyện vừa xảy ra, thấy vẻ mặt đưa đám của ông lái thuyền thì cực kỳ khó chịu, quát: “Mẹ kiếp, có phải ông đây ăn quịt đầu, cũng đêch phải cướp của người!”

Bực bội gì thì bực bội, nhưng đến lúc nồi cá bung tới, hương vị khỏi phải nói, cảm giác thèm thuồng của tôi cũng theo đó mà dâng lên tận cổ. Trước kia sống nơi thành thị, chưa bao giờ nghĩ tới có ngày mình lại được ăn những thứ như vậy. Bàn Tử ánh mắt như thôi miên, nồi đặt chưa vững hẳn đã phóng đũa gấp ngay một miếng da cá còn nóng hổi tống vào miệng, nóng đến mức rớt cả nước mắt.

Uy lực của cái nồi thơm phức này thật sự rất lớn, không biết có phải vì tất cả đều đói gần chết hay không mà ai ai cũng vây lấy nó, ngay cả Trương hói đang ngủ dưới kho cũng phải mò lên, nghe thấy thế cũng góp lời: “Tây Sa hay thật, tha hồ nấu cá cả đời ăn chẳng hết.”

Bàn Tử kéo gã ra mắng mỏ: “Nịnh hót vừa phải thôi, ông ấy, con mẹ nó

đừng có phun nước miếng rào rào như thế, không thấy ghê muốn chết sao?!”

Trương hỏi thấy Bàn Tử lạ mặt, liền chìa tay ra bắt tay hắn: “A, người mới, xin hỏi nên xưng hô thế nào?”

Bàn Tử bụng dạ vốn thẳng như ruột ngựa, liếc gã một cái, quay sang hỏi A Ninh: “Cái lão hỏi đầu này là ai thế?”

Trương hỏi vừa nghe sắc mặt lập tức đen lại, cố gắng lịch thiệp: “Xin gọi tôi là ngài Trương, hoặc giáo sư Trương được không?”

Bàn Tử không thèm để ý đến gã, A Ninh thấy không khí căng thẳng mới đứng ra lên tiếng: “Quên chưa giới thiệu cho các anh, vị này là giáo sư Trương, một trong những cố vấn của chúng ta lần này.”

Bàn Tử nghe hai tiếng giáo sư, cũng không dám thất thố, vội nắm tay Trương hỏi mà nói: “Ày, thật xin lỗi, tôi không nhìn ra ngài lại là một nhà trí thức. Tôi họ Vương, chỉ là một kẻ thô lỗ bình thường, ngày thường quen thẳng tính, mong ngài đừng để bụng.”

Trương hỏi nghe thế bất đắc dĩ nhếch mép nở nụ cười: “Trí thức hay người thường cũng là người cả thôi, chẳng phải trí thức cũng từ người bình thường mà ra hay sao? Phân công bất đồng, phân công bất đồng(2).”

Bàn Tử nghe mà đực mặt ra không hiểu, đành phải cười xòa. Trương hỏi không nhận ra, hỏi tiếp: “Ngài Vương đang làm công việc gì vậy?”

Bàn Tử ngây người, cảm thấy khó chịu, nhưng cũng không thể tỏ ra quá thô lỗ trước mặt một bậc trí thức, đành đáp: “Cái này...nói nôm na thì tôi làm việc dưới lòng đất.”

Trương hỏi không khỏi kính nể: “Hóa ra là một chiến sĩ công an, thật kính, thật kính(3).”

Tôi ngồi nghe cứ phải bấm bụng nhin cười, con mẹ nó, lão Trương hỏi này lại nhai cũng lăm thật. Bàn Tử thấy tôi cười, mới hung hãn trừng mắt liếc xéo một cái, nói với Trương hỏi: “Chuyện này nói sau cũng được, tới đây ăn mấy miếng đi đã.” Dứt lời liền hô hào mọi người nâng đũa.

Tôi cũng không để ý đến họ nữa, nhắc đĩa lên ăn. Mẹ kiếp, mùi vị đúng là hảo hạng, mồm còn chưa nuốt hết miếng thứ nhất, tôi đã gấp đến miếng thứ hai.

Bàn Tử ăn một hồi, ợ lên sung sướng rồi lại đòi uống rượu. A Ninh nói: “Đây là thuyền ngư dân đi đánh cá, đào đâu ra rượu cho anh?” Bàn Tử không tin, phi ngay xuống dưới khoang thuyền lục lọi một hồi, cười toe toét ôm vò rượu lên. Ông lái thuyền thấy thế thì sợ đến run người, luôn mồm giải thích đây là rượu cống cho Long Vương, nói xong chạy tới muốn đoạt lại.

Bàn Tử tức điên người: “Ông lắm nhảm nhiều quá ta không nghe đâu, cái thứ rượu vớ vẩn này của ông, Long Vương ném thử đảm bảo đánh cho thuyền đắm luôn chứ chẳng chơi!” Nói xong lôi trong túi ra một bình rượu xái, vớt cho ông lái thuyền: “Cầm lấy, cho Long Vương thay đổi khẩu vị chút đi! Đây gọi là trao đổi văn hóa rượu Bắc Nam, nhìn thấy không, là rượu xái Hồng Tinh đấy, là đồ thượng hạng. Mẹ kiếp, ông đúng là có mắt như mù!”

Ông lái thuyền đứng ngây như phỗng không biết phải làm sao. Bàn Tử cứ coi như lão đã đáp ứng, xé niêm phong chia cho chúng tôi. Rượu này đúng là tuyệt, là rượu dứa hảo hạng của thị trấn Lê Miêu. Chúng tôi nốc lấy nốc để một trận như gió táp mưa sa, mãi đến lúc trăng lên đỉnh mới thôi.

Bàn Tử uống ngum rượu cuối cùng, bụng đã no, vỗ đùi ngồi thẳng lưng: “Các vị, ăn uống no say rồi, cũng nên nói chuyện nghiêm túc một chút.”

-----oOo-----

Chương 16: Hạp

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Biền

Beta: Thanh Du

~oOo~

Thấy Bàn Tử biến sắc, tinh thần tôi không khỏi dao động. Gã Bàn Tử này tuy tính tình tùy tiện, nhưng biểu hiện của hắn lúc ở trong cỗ mộ rất xuất sắc, ít ra về mặt kinh nghiệm cũng đã hơn tôi không biết bao nhiêu lần. Cho tới bây giờ tôi vẫn chưa tự mình đi đồ đấu lần nào, cũng không biết có cần phải nói vài lời động viên trước khi xuống đất hay không nên tạm thời cứ làm một cậu trò ngoan, chờ xem hắn muốn nói gì.

Tên mập kia ăn rất nhiều, hắn vỗ vỗ cái bụng căng tròn như bụng trống, nói: “Cho đến bây giờ tôi vẫn chưa đồ qua hải đấu lần nào, trước hết nhất định phải chuẩn bị đầy đủ để khi xuống đó đỡ phải luống cuống tay chân. Mà hải đấu thì chắc chắn không giống đấu trên cạn, tôi cũng muốn kiểm tra trước xem mấy người chuẩn bị trang thiết bị gì cho tôi đã.”

A Ninh nói: “Ngài Vương, vậy lần này anh nắm chắc được mấy phần? Hay là chúng ta cứ lập kế hoạch trước, trong lòng cũng tự tin hơn.”

Bàn Tử lắc đầu: “Rất khó nói, dựa theo kinh nghiệm của tôi, hải đấu này một là khó xác định vị trí, hai là khó đào đạo động, ba là không nắm rõ tình hình bên trong. Bây giờ chúng ta gác hai vấn đề đầu tiên sang một bên tạm thời không nói đến, quan trọng là cái thứ ba, chẳng biết trong cái hải đấu này có bánh tông hay không, lỡ như có thì quả là phiền phức, còn nếu không có thì nó chẳng qua chỉ là một cái đấu ở dưới nước thôi, giải quyết cũng đơn giản hơn.”

Nói đến bánh tông, tôi đột nhiên nhớ tới con quái vật mà chú Ba kể đã gặp trên đường vào mộ, càng nghĩ càng cảm thấy đó có thể là con Hải hầu tử mà tôi đã đụng độ trên thuyền ma, trong lòng không khỏi có chút sợ hãi, mới nói: “Có bánh tông hay không thì tôi không biết, nhưng có thể chúng ta còn gặp phải thứ phiền toái hơn nhiều.”, nói rồi tôi kể lại cho họ nghe về thứ tôi đã nhìn thấy trên thuyền ma. Những người kia đã nghe gã Trương hói thêm mắm dặm muối kể qua, nhưng chuyện gã kể chắc chỉ xoay quanh đề tài gã đã cứu tôi và A Ninh như thế nào, còn tôi kể thì thật thà hơn nhiều. Chờ tôi kể xong, Bàn Tử nhíu mày hỏi: “Hừ, mẹ nó, còn có thứ này nữa sao?”

Tôi gật gật đầu: “Rất nhiều vùng có truyền thuyết nói về nó, chắc là không sai đâu.”

A Ninh cũng gật đầu: “Trước đây tôi từng nghe qua rồi, lúc ấy còn tưởng người lớn muôn dọa cho tôi sợ, không dám ra chơi gần bờ sông nên mới thêm thất ra thôi.”

Bỗng ông chủ thuyền chen ngang: “Không đúng không đúng, mấy người không biết được đâu, những thuyền đánh cá quanh đây đều đã gặp phải thứ này, tôi nói cho mấy người nghe, nó không phải là Hải hầu tử gì gì đó đâu, nó là quý Dạ Xoa! Nó là thân thích của Long Vương, mấy người đắc tội với nó, chắc chắn nó sẽ quay lại báo thù! Tôi thấy chúng ta nên mau mau quay vào bờ mua đầu heo mời đạo sĩ lo cúng bái, cầu nó đại nhân đại lượng mà bỏ qua cho chúng ta.”

Gã Trương hỏi nghe thế liền bật cười: “Tôi nói nè, ông chủ thuyền, tôi chỉ dùng một viên đạn mà bắn nát cả vai thân thích của Long Vương, vậy tôi chẳng là Tôn Ngộ Không hay sao?”

Ông chủ thuyền giận đến xanh mặt, nói: “Ông mà Tôn Ngộ Không nổi gì, là Trư Bát Giới thì có!”

Chúng tôi nghe vậy đều thấy buồn cười, Trương hỏi xoa xoa khuôn mặt căng tròn bóng lưỡng, chắc là cảm thấy bản thân cũng hơi hơi giống thật, không khỏi buồn phiền.

Bàn Tử cười một hồi mới nói: “Nếu dưới biển có thứ này thật thì chúng ta nhất định phải mang vũ khí. Lỡ như cái hải đầu kia chính là hang ổ của tụi nó, chẳng phải chúng ta đi đâm đầu vào chỗ chết hay sao? Tôi hỏi nè Ninh tiểu thư, cô có chuẩn bị đinh ba hay gì đó tương tự không?”

A Ninh trả lời: “Chúng tôi cũng có nghĩ đến tình huống này nên đã chuẩn bị một ít súng bắn cá, nhưng loại súng này rất cồng kềnh, và lại chỉ có thể bắn phát một, nếu gặp phải tình huống khẩn cấp e rằng cũng chẳng mấy hữu dụng.”

Tôi có biết loại súng này, dùng khí nén để kích hoạt, tầm bắn chừng dưới 4m, nếu thuận lợi còn có thể đem làm trường mâu. Nhưng hiềm một nỗi súng này quá dài trong khi đường vào mộ lại hẹp, xem ra rất khó sử dụng.

Bàn Tử không để ý tới chuyện đó, kêu to: “Chẳng cần biết có hữu dụng hay không, súng thì chỉ lo thiếu chứ sao lại sợ thừa, mang theo được thì

cứ mang. Ngày mai xuống đó, tôi sẽ dẫn đầu, đồng chí Tiểu Ngô theo sau lưng tôi, cô với gã hói kia đi sau cùng. Nếu tôi thấy có điều gì bất thường sẽ khoát tay, mấy người phải lập tức dừng lại, còn nếu tôi ngoắc ngoắc nắm tay, mấy người khỏi cần lo lắng gì hết, cứ trốn đi là được.”

Chúng tôi thấy sắp xếp như vậy cũng khá hợp lý, nhất loạt gật đầu, sau đó lại bàn bạc thêm vài vấn đề. Tôi nhớ lại những chuyện chú Ba kể, viết ra một danh sách để họ chuẩn bị trong đêm nay, nào là đèn thăm dò, dao găm, ống giữ lửa, túi đựng, dây nylon, móc leo núi, còn cả thức ăn, dụng cụ cấp cứu, mặt nạ phòng độc, hộp nhiều ngăn, họ đã chuẩn bị gần như đầy đủ, đến cả móng lừa đen cũng có.

Dặn dò xong trời đã gần sáng bánh, Bàn Tử bảo chúng tôi đừng có bàn nữa, còn bàn tiếp thì đến nước cũng hết dám xuống luôn, lo mà đi nghỉ ngơi đi, cho nên mọi người đều tự tìm chỗ nghỉ. Loại rượu dứa kia tác dụng mạnh mà chậm, vừa bị gió biển thổi vào người, đầu tôi đã nặng không tả nổi, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ sâu, đến xế chiều mới tỉnh lại.

Có vài người đã dậy trước tôi, giờ đang lục đục chuẩn bị. Tôi rửa mặt bằng nước biển, đúng lúc này có mấy thợ lặn ngoi lên từ trong nước, một người tháo ống thở xuống, nói: “Tìm được rồi, chắc chắn là chỗ này, đạo động cũng thấy luôn.”

A Ninh nghe thế vội hỏi: “Anh có vào đó xem thử không?”

Người đó lắc đầu: “Có, nhưng đạo động đó rất dài, tôi vào một đoạn mà vẫn không thấy đáy, không dám tiếp tục tiến sâu vào nữa nên đã đi ra.”

A Ninh gật gật đầu, hỏi người thợ lặn thêm vài câu nữa rồi quay sang nói với chúng tôi: “Được rồi, chúng ta chuẩn bị đi là vừa, chờ họ dọn quang cửa động rồi sẽ thông báo với chúng ta. Nếu bên trong cửa động có dấu hiệu sụt lún, họ sẽ dùng giá đỡ để cố định.”

Chúng tôi nhất loạt mặc đồ lặn vào. Tôi với mấy người kia mặc rất vừa vặn, duy có Bàn Tử là bị hở phần bụng, lộ cả rốn ra ngoài, tuy có hơi bất lịch sự nhưng vẫn phải mặc vào. Chúng tôi kiểm tra lại toàn bộ trang thiết bị, những thứ cần mang đều mang theo cả, sau đó từng người một nói nhau nhảy xuống nước.

-----oOo-----

Chương 17: Tóc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Biễn

Beta: Thanh Du

~oOo~

Đạo động kia cách thuyền không xa lắm. Tôi thấy đáy biển bị nổ ra một cái hố lớn, ngay dưới đáy hố chính là đạo động, thậm chí quả nhiên là cách làm của chú Ba. Trước tiên chúng tôi tìm kiếm bốn phía quanh đạo động, không thấy có dấu hiệu sụt lún, xem ra chú Ba cũng không bị lụt nghề chút nào.

Tôi còn nhìn thấy mấy tảng đá neo trông rất giống với miêu tả của chú Ba, nhưng cũng không dám chắc đó đúng là những thứ mà chú Ba đã kể.

Dấu vết quá trình xác định lặn mộ của chú Ba vẫn còn lưu lại, tôi cùng Trương hỏi cố gắng ghi nhớ. Đạo động ở vị trí này thì chắc là dẫn xuống phòng bên, tường gạch nơi đó hẳn là mỏng hơn.

Chúng tôi tìm khoảng 5 phút, xem chừng việc tìm kiếm cũng không cần thiết, Bàn Tử khoát tay với tôi, ý hỏi giờ có muốn vào hay không. A Ninh nhìn đồng hồ lặn, gật gật đầu.

Trang bị của chúng tôi bây giờ không giống như 20 năm trước, mọi thứ đều nhẹ nhàng hơn nhiều. Cuối cùng chúng tôi ở cửa động kiểm tra lại trang thiết bị một lần nữa đồng thời thống nhất các ám hiệu. Sau khi chắc chắn không còn vấn đề gì nữa, Bàn Tử mới lấy lại bình tĩnh, bơi trước dẫn đường, mấy người chúng tôi mở đèn thăm dò theo sau, thoáng chốc đã vào sâu vào năm sáu mét.

Đạo động này xiên xẹo khác thường, chỗ rộng chỗ hẹp. Tôi vừa bơi vừa nhìn vách động, càng nhìn càng thấy kỳ lạ, nhìn thế nào cũng không giống do người tạo nên. Nếu là đạo động do chú Ba đào, chắc chắn chú

sẽ cẩn thận hạ từng xẻng một, nhưng dấu vết mà tôi thấy trên tường thì loạn cào cào, mấp mô đủ kiểu, giống như hang động do loài động vật nào đó đào ra.

Chúng tôi khó khăn bơi vào sâu 20m, ánh sáng từ cửa động đã không thể rọi tới. Bồng đạo động đột nhiên chuyển hướng, đâm thẳng xuống dưới, tôi không khỏi cảm thấy kỳ lạ, chưa đào đến mộ thì thay đổi phương hướng làm gì.

Khốn thay dưới này không nói chuyện được, tôi cũng không biết phải biểu đạt nghi vấn của mình ra sao. Chúng tôi ngừng lại ở chỗ rẽ ngoặt, Bàn Tử ra hiệu cho chúng tôi cẩn thận rồi một mình bơi xuống trước. Thấy ánh đèn của hắn cứ xuống mãi xuống mãi cho đến khi chỉ còn là một điểm sáng mờ, tôi không khỏi lú lẫm, tự hỏi sao mà sâu quá vậy.

Rồi hắn từ phía dưới hươ hươ ngọn đèn thăm dò, ý nói dưới đó an toàn, chúng tôi liền nối nhau lặn xuống. Tôi nhìn đồng hồ lặn, đã sâu cỡ vài chục mét, tôi chưa từng lặn xuống độ sâu này, chẳng biết cơ thể có chịu đựng nổi hay không.

Bên dưới mở ra một không gian rất rộng, chúng tôi nhanh chóng nhìn thấy tường cổ mộ, trên đó đã bị phá ra một lỗ hổng lớn. Tôi càng nhìn càng thấy nghi ngờ, cái lỗ này sao lại bị phá ra theo kiểu quái lạ như vậy, không giống như đồ đấu bình thường là cẩn thận dỡ từng viên gạch xuống, đằng này lại có mấy viên gạch bị đập vỡ nát. Bàn Tử nhìn tôi, tôi cũng nhìn lại hắn, cả hai cùng nhả ra một đám bọt khí. Hắn chỉ chỉ vào mấy viên gạch vỡ rồi bắt chước động tác của khí, tôi hiểu hắn muốn nói: động này có thể do Hải hầu tử đào ra chứ không phải là đạo động.

Tôi gật đầu tỏ vẻ đồng ý, chỉ vào khẩu súng bắn cá trên lưng hắn, hắn lấy xuống, mở chốt an toàn, sau đó bơi qua lỗ hổng.

Đây là lần thứ hai tôi vào một cổ mộ, dầu có chút phấn khích, nhưng nhớ tới chuyện trải qua lần trước, lại cảm thấy không được thoải mái. Đặc biệt lần này lại xuống nước, tay chân vương vãi, nếu gặp nguy hiểm chỉ e không thể cầm đầu chạy thoát thân như khi ở trên mặt đất.

Đường vào mộ lớn hơn tôi tưởng rất nhiều. Tôi tăng độ sáng của đèn thăm dò, lại mở thêm đèn pin chống thấm trong tay, bơi theo ngay sau Bàn Tử. Mấy ngọn đèn của chúng tôi rất mạnh, chiếu rọi cả một vùng

rộng lớn, khiến cho cả quãng đường vào sáng trưng lên. Tôi nhìn lên vách tường mộ thì thấy quả nhiên có phù điêu hình mặt người như lời chú Ba kể, không những thế, trên trán những khuôn mặt này đều có khắc vài loại động vật kỳ lạ, đường nét vô cùng tinh xảo. Tôi vừa bơi vừa xem, càng xem càng cảm thấy kỳ quái, những con vật này phần lớn đều là thú giữ mộ, nhưng bọn chúng đều không có mắt, nhìn qua có chút quỷ dị.

Bỗng tôi phát hiện trên trán một khuôn mặt có hình khắc trông giống ba con Xà mi đồng ngư, không khỏi cảm thấy căng thẳng, vội kéo kéo Bàn Tử ý bảo hãy dừng lại rồi tập trung nghiên cứu tấm phù điêu.

Bàn Tử nóng lòng tiến vào bên trong nên không kiên nhẫn chút nào. Hắn nhìn về phía tôi xem tôi đã phát hiện ra điều gì, nhưng mãi vẫn không hiểu nổi, suốt ruột vẫy vẫy tay. Tôi để mặc cho hắn chờ, nhòai người ra xem xét cẩn thận, chỉ thấy ba con Xà mi đồng ngư đó nối đuôi nhau tạo thành một vòng tròn, mỗi con lại có hình dạng khác nhau, tôi có thể nhận ra hai con trong đó đang ở ngay trong túi tôi, còn một con có ba mắt thì tôi chưa từng thấy, không biết nó có ý nghĩa gì. Khuôn mặt ngay dưới con cá cũng hoàn toàn khác biệt với số còn lại, rõ ràng là một khuôn mặt mang đường nét đặc trưng của nữ giới. Có lẽ là do bị nhiều thứ linh tinh bám vào nên nhìn qua trông nó hơi sần sùi thô ráp, khiến người ta cảm thấy không được thoải mái.

Tôi còn muốn nghiên cứu kỹ càng hơn nữa, nhưng A Ninh từ phía sau cũng đã thúc giục, tôi không còn cách nào khác đành phải tiếp tục bơi về phía trước. May là những hình điêu khắc đó cứ đi một đoạn lại thấy xuất hiện, tôi có thể quan sát kỹ hơn một chút, có điều xem tới xem lui cũng không phát hiện ra điều gì bất thường, chỉ mơ hồ cảm thấy có gì đó là lạ.

Xem đi xem lại một hồi, đến khi hình khắc khuôn mặt kia lần thứ năm xuất hiện, tôi mới hiểu ra vấn đề. Tôi nhớ khuôn mặt trên phiến đá thứ nhất nhắm mắt, trên phiến đá thứ hai hình như hơi hé hé mở ra, đến phiến đá thứ ba và thứ tư, đôi mắt càng lúc càng mở lớn, còn trên hình khắc thứ năm này, đôi mắt đã mở ra trùng trùng.

Tôi có linh cảm không lành liền kéo Bàn Tử lại, không cho hắn tiếp tục tiến lên phía trước nữa, sau đó lấy sổ ghi chép dùng dưới nước ra, viết: “Đôi mắt của khuôn mặt trên tường mộ dần dần mở ra, tôi sợ có chuyện không hay!”, viết xong chỉ vào vách tường.

Bàn Tử sờ thử khuôn mặt kia, lắc đầu, lại viết: “Tôi không để ý, nhưng đó chỉ là hình khắc trên đá thôi, bên trong nhất định cũng chỉ là đá, cậu cả nghĩ rồi.”

Tôi kiên quyết lắc đầu, ra hiệu cho hấn giương súng lên. Bàn Tử thấy nét mặt tôi nghiêm túc đành miễn cưỡng làm theo. Bơi thêm một đoạn, tôi lại thấy một hình điêu khắc nữa giống y những cái đã xuất hiện trước đó, Bàn Tử nghe tôi nói cũng bắt đầu biết sợ, ngừng lại chiếu đèn quan sát một chút. Khuôn mặt trên phiến đá nhìn thẳng về phía trước, đôi mắt đã hoàn toàn mở ra, trông có phần ngây dại. Bàn Tử rọi đèn mấy lượt không thấy có gì thay đổi, lá gan cũng lớn ra, mò mẫm một chút rồi vẫy tay với tôi ra hiệu an toàn.

Tôi bơi qua xem, quả nhiên vẫn là một phiến đá như trước, không có gì đặc biệt. Tôi lấy ngón tay chọc thử vào đôi mắt đó cũng không thấy có phản ứng gì, không khỏi lắc đầu tự giễu, xem ra đây chỉ là trò đùa của người thiết kế mộ huyết nhằm hù dọa những tên trộm mộ có thể vào được đây chứ không hề có ngụ ý đặc biệt gì, vậy mà nãy giờ tôi lại cứ tự mình dọa mình, thật chẳng còn mặt mũi nào. Bàn Tử vỗ nhẹ người tôi, ý bảo đừng suy nghĩ nhiều quá, mau đi thôi.

Chúng tôi lại tiếp tục bơi về phía trước, tôi nhớ lại những điều chú Ba đã kể, chú đứng phải một cơ quan rồi mới bị hút vào trong cái đài phun nước kia, nhưng vách tường mộ chỗ nào cũng như nhau, làm sao mà tìm được nơi chú đã đứng vào?

Tôi thoáng nghĩ, cứ cắm đầu bơi về phía trước như vậy không phải cách hay, cũng không biết lối vào mộ này dẫn đến nơi nào, biết đâu lại là một vòng luân quản, lỡ lạc đường trong này thì coi như xong đời. Tôi âm thầm suy tính, chú Ba chỉ liếc mắt một cái là có thể nhìn đến tận cuối hàng, có thể đoán đó là một đoạn hành lang rất dài. Vừa rồi chúng tôi lòng vòng qua mấy khúc quanh, đoạn hành lang dài như thế chỉ có hai chỗ, nếu suy theo hướng này thì cũng không đến nỗi khó tìm, nhưng phải mất khá nhiều thời gian.

Đúng lúc này, Bàn Tử bơi phía trước bỗng đột ngột dừng lại khiến tôi không kịp phanh, đâm sầm vào mông hấn. Chắc mắt phía trước đã xảy ra chuyện gì, thần kinh tôi bất giác căng thẳng, bơi đến gần xem thử mới hay đường vào mộ đã hết, lối đi bị một tảng đá cản lại.

Bề mặt tảng đá kia trụi lủi, không có văn tự hay phù điêu gì cả. Tôi tìm tòi một lúc lâu cũng không phát hiện ra cơ quan gì, ngượng ngùng gãi gãi đầu, A Ninh viết hỏi tôi: “Sao lại là ngô cụt?”

Tôi viết lại: “Hắn là có cơ quan ẩn giấu gần đây, chúng ta tìm thử xem có mảng tường nào rỗng ruột không.”

Bọn họ đều gật đầu. Bàn Tử bắt đầu gõ đồng gõ tây, kiểm tra cẩn thận những phù điêu hình mặt người. Tôi cố gắng nhớ lại những manh mối ghi trên bút ký, dùng dao găm đảo qua từng kẽ hở nhỏ, nhưng mãi chẳng có gì tiến triển, tảng đá kia vẫn im lìm chẵn ở đó không mảy may sứt mẻ.

Tôi không khỏi cảm thấy chán nản, quay đầu lại định nhìn xem Bàn Tử có cách gì không, chợt thấy hắn ngẩn người. Tôi vỗ vỗ vai hắn, viết hỏi: “Có phát hiện được gì không?”

Hắn nhìn tôi với vẻ mặt kỳ quái, viết hỏi: “Hải hầu tử tóc dài à?”

Tôi không biết hắn đột nhiên hỏi như vậy là có ý gì, không khỏi bật cười. Tôi cũng không để ý hải hầu tử tóc dài hay không, nhưng theo trí nhớ thì hình như cái đầu nó trụi lủi chỉ toàn vảy là vảy.

Tôi thuật lại chi tiết cho hắn rõ, lại hỏi hắn muốn biết chuyện đó để làm gì. Hắn chỉ vào kẽ tường, tôi nhìn theo hướng chỉ của hắn thì thấy ở khe hở giữa tảng đá với vách tường có một luồng tóc màu đen.

Tôi sững sờ đến đờ người, chuyện này hết sức vô lý! Chẳng lẽ bên kia tảng đá có ai đó đang dựa vào?

Bàn Tử vốn can đảm, định với tay kéo xuống xem sao, không ngờ mớ tóc kia đột nhiên co rút lại, lủi về sau khe hở. Bàn Tử liếc mắt nhìn tôi, viết: “Đằng sau tảng đá này có quỷ.”

-----oOo-----

Chương 18: Một đồng tóc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Biển

Beta: Thanh Du

~oOo~

Trong cỗ mộ dưới đáy nước đột nhiên xuất hiện một luồng tóc, còn biết tự động co lại, người bình thường ai chẳng nghĩ ngay là có quỷ, may mà có tảng đá ngăn ở giữa, dù có quỷ thật đi nữa nó cũng không xông qua đây được.

Không tóm được luồng tóc kia, Bàn Tử hình như không cam lòng, bèn lấy đèn chiếu vào khe hở, muốn nhìn xem bên kia rốt cuộc có thứ gì. Tôi không được can đảm như hắn, phim kinh dị có liên quan đến tóc đầu có thiếu! Liền tránh xa tảng đá xem phản ứng của Bàn Tử như thế nào.

Hắn nhìn đi nhìn lại vài lần, hình như đã thấy điều gì đó khả nghi, hắn lấy lại bình tĩnh, áp sát vào nhìn thêm lần nữa. Lần này hắn phản ứng rất dữ dội, gấp rút lùi về phía sau, bơi xa một hơi mấy mét giống như đang bỏ chạy, sau đó xoay người lại ra sức ngoắc ngoắc nắm tay với chúng tôi. Ban đầu tôi còn tưởng hắn muốn đánh mình, chợt nhớ ra, mẹ nó! Chẳng phải đó là ám hiệu bảo chúng tôi bỏ chạy đấy sao.

Nhưng vừa rồi đâu có xảy ra chuyện gì? Tôi theo phản xạ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy tảng đá chặn đường kia đột nhiên bị đẩy về phía trước, một dòng nước đen như mực dần dần tràn qua từ khe hở. Tôi vội vàng lui lại, cứ tưởng là nước độc, ai dè nhìn kỹ thì sợ muốn rớt cằm, thứ màu đen đó hóa ra đều là tóc người!

Bàn Tử thấy chúng tôi phản ứng quá chậm chạp, vội bơi đến kéo chúng tôi đi. Lúc này cả bọn mới tỉnh ngộ, cuống cuồng lo bỏ chạy. Ở dưới nước, càng căng thẳng thì càng mất sức, bơi lại càng chậm. Tôi thấy trong lúc hoảng loạn thế này không cách nào bơi cho nhịp nhàng được, đành bắt chước Bàn Tử đập lên tường mà đi, dù rất khó coi nhưng tốc độ khá nhanh, đặc biệt cảm giác chân có điểm tựa vẫn tốt hơn nhiều.

Chúng tôi đập liên hai mươi mấy bước, đến một ngã rẽ, Bàn Tử kéo chúng tôi lại núp sau khúc ngoặt, ý bảo cứ xem tình hình thế nào đã rồi tính sau.

Chúng tôi hít một ngụm lớn dưỡng khí, vội vàng lui lại nhìn, khi thật, đường vào mộ đằng sau toàn tóc là tóc, từng bện từng bện đen kìn kịt. Nhìn cảnh này, yết hầu tôi bất giác run lên, không biết phải nuôi bao nhiêu năm tóc mới dài đến chừng này! Bàn Tử chửi thề một tiếng, điên tiết cầm súng nhắm vào giữa mớ tóc màu đen bắn một phát. Hấn hấn nghĩ mũi lao có thể đâm xuyên qua tóc, nào ngờ mũi lao mới phóng ra được 5, 6 mét thì chậm dần lại sau đó bị cuốn vào trong đám tóc, mặt mũi phút chốc trắng bệch.

Nhưng mũi lao kia vẫn có chút tác dụng, mớ tóc giống như có ý thức, hơi lui về sau một chút, sau đó cuộn lại. Nói là cuộn lại chứ thực ra trông giống như có vật gì muốn thoát ra khỏi đó hơn, khiến chúng tôi nhất loạt đề cao cảnh giác. Bàn Tử lắp thêm một mũi lao, chuẩn bị đến gần bắn tiếp phát nữa. Bỗng mớ tóc đột nhiên co rụt lại rồi bung ra, tôi nhìn thấy ở chỗ sâu nhất trong mớ tóc đó là một xác người.

Người đó mặc kiểu đồ lặn giống như chúng tôi, có thể là một trong ba người đi cùng chú Ba. Tôi chỉ nhìn thoáng qua cũng thấy trong mũi, miệng anh ta đều là tóc, cả hai tròng mắt cũng có tóc lòi ra, nhìn là biết ngay anh ta bị ngạt thở mà chết. Lúc này cái xác đã ngấm nước trương phình lên, trông cực kỳ khó coi.

Tôi vừa nhìn da đầu đã đã bắt đầu co giật. Mớ tóc này vô cùng ma quái, tôi nghĩ trước hết cứ lo chạy thoát thân cái đã, định kéo Bàn Tử, nào ngờ ngẩng đầu nhìn lên đã chẳng thấy hấn đâu. Tôi hoảng hồn quay đầu lại thì thấy hấn đã bơi được một quãng rất xa, còn vẫy vẫy nắm tay về phía chúng tôi.

Tôi âm thầm chửi rủa hấn không tiếc lời, hóa ra tên mập nhà anh lo chạy trước đến chỗ an toàn mới lo cảnh báo cho bọn tôi, sau đó vội kéo Trương hói cùng A Ninh theo sau. Tên mập đó tỏ vẻ phàn nàn chúng tôi phản ứng chậm, tôi mới tức mình cho hấn một cước vào mông. Bàn Tử bị tôi đá đau, tức tối muốn xông lên đánh lại, A Ninh thấy thế vội ngăn giữa chúng tôi, chỉ chỉ về phía sau. Tôi thấy lúc này lo chạy thoát thân quan trọng hơn, mẹ nó, khi nào thoát ra khỏi đây tôi sẽ tính sổ với hấn sau.

Lúc này đồng hồ đo áp lực khí trên tay tôi chọt rung lên, tôi cúi xuống nhìn, toì rồi, từ khi xuống nước đến giờ đã ngót nghét nửa tiếng đồng hồ, chúng tôi lại thở gấp như vậy, dưỡng khí tiêu hao nhiều hơn bình thường

vài lần, có hơi vượt quá giới hạn. Tôi nhẩm tính thời gian còn lại, tình thế lúc này có thể nói là cực kỳ tệ hại, nếu việc tìm kiếm vẫn cứ đậm chân tại chỗ thì chúng tôi sẽ buộc phải quay về theo đường cũ, bằng không sẽ chẳng còn đủ dưỡng khí mà thở. Thế nhưng phải rời khỏi đây mà chưa tìm được căn phòng chú Ba đã kể, tôi có chút không cam lòng.

Gã Trương hỏi nãy giờ vẫn bơi sau cùng bỗng đưa tay kéo dây đai trên người chúng tôi, sau đó luống cuống chen lên đầu tiên, chặn đường ngăn Bàn Tử lại. Tôi thấy vẻ dứt khoát trong mắt gã, thậm chí, hiểu biết của người này về cấu tạo mộ cổ hơn tôi nhiều lắm, chẳng lẽ gã đã tìm ra được manh mối gì?

Quả nhiên sau đó gã ra hiệu cho chúng tôi theo sau. Bàn Tử cúi đầu, nhưng biểu hiện của hắn vừa nãy quá tệ nên chúng tôi chẳng ai thèm để ý đến hắn. Tên mập đó cũng không còn cách nào khác, đành phải âm ức mà bám đuôi chúng tôi.

Gã Trương hỏi bơi ngược lại vài mét, chỉ cho chúng tôi thấy một khối đá hơi hơi lõm vào, thì ra vừa rồi Bàn Tử đạp lên đó đã khiến khối đá này lún nhẹ vào trong vách tường.

Tôi thấy thế trong lòng mừng rỡ khôn tả, tìm tới tìm lui một hồi, nơi này đúng là phần cuối của một đoạn hành lang dài, chiếu theo lời kể của chú Ba thì cơ quan tám chín phần chính là ở chỗ này. Nhưng cơ quan này một khi đã mở ra, cả bọn sẽ bị cuốn vào theo dòng nước. Chú Ba năm đó có mũ lặn nên không sút mẻ miếng nào, còn chúng tôi trên đầu chỉ có mỗi cái kính lặn, nếu bị cuốn theo dòng nước xiết, không chừng sẽ đập đầu vào đâu đó, máu tuôn ra ào ào....

Tôi nhìn lại đằng sau, mớ tóc kia còn chưa đuổi tới, vốn định nhắc nhở bọn họ một tiếng, ai ngờ gã Trương hỏi kia chẳng biết tốt xấu, chưa chi đã vội ấn vào cơ quan. Tôi không kịp phản ứng, chỉ thấy vô số bọt nước túa ra.

Thôi xong rồi! Thật sự không ngờ năng lực gây họa của gã Trương hỏi này so với tên mập Bàn Tử chỉ có hơn chứ không hề thua kém. Mẹ nó, câu chửi còn chưa kịp ra khỏi miệng, tôi đã bị một lực khủng khiếp từ sau lưng đẩy vào lỗ hổng trên tường. Bị cuốn vào dòng nước xoáy tròn, tôi lập tức hiểu được cảm giác lực phủ ngũ tạng đều lộn tung phèo như chú Ba đã nói, giống như bị nhét vào trục lăn trong máy giặt. Cứ thế tôi

bị quay cho vài trận, choáng váng đến chẳng còn biết trời trăng gì nữa.

Không biết đã qua bao lâu, khi tôi dần dần tỉnh lại, cảm giác đầu tiên là toàn thân rã rời, cái cổ đau nhức, may mà chưa gãy, vả lại ống thở vẫn còn ngậm trong miệng. Tôi tập trung quan sát, chỉ thấy bốn bề tối đen như mực, bọn Bàn Tử ở bên dưới, coi bộ cũng trải qua một trận choáng váng. Đặc biệt là Bàn Tử, đến lúc này vẫn còn xoay xoay như đang múa ba-lê.

Tôi nhìn quanh một lượt, thấy vách tường xung quanh làm bằng hàn bạch ngọc thượng đẳng; dùng đến vật liệu quý giá như vậy, hẳn nơi này nằm bên trong lăng mộ, xem ra chúng tôi đã đến bên dưới đài phun nước trong phòng phụ mà chú Ba từng nhắc tới. Tôi đạp chân bơi lên, đột nhiên đầu có cảm giác ám áp, chợt nhận ra mình đã trôi lên khỏi mặt nước.

Bốn bề tối đen như mực, mà ánh sáng của đèn thăm dò lại tập trung, thành ra chỉ chiếu rọi được một khoảng nhỏ. Tôi bèn tắt đi để đổi sang đèn pin rồi quan sát mộ thất tỉ mỉ một lượt. Mộ thất này hình hộp chữ nhật vuông vắn, ngoại trừ bức vẽ năm mươi ngôi sao trên trần ra thì những chỗ khác cũng không có nhiều hoa văn trang trí, có vẻ giản dị tự nhiên.

Bên trong không có quan sàng và quan quách, vậy đây hẳn là một trong những phòng phụ. Tôi tìm kiếm một vòng, hình như không còn cửa ra nào khác ngoài một cánh cửa bên trái thông với hành lang lát gạch.

Tường mộ được trát bởi loại đất sét trắng rẻ tiền, trên đó vốn có vài hình vẽ màu sắc sặc sỡ, tiếc rằng đã bị nước ăn mòn chẳng thể nhìn rõ hình dạng, tôi không biết trên bức tranh đó có phải vẽ hình Cẩm bà hay không.

Trên mặt đất có chôn khoảng một trăm món đồ sứ tùy táng, trong đó có mấy cái vò sứ Thanh Hoa Vân Long cỡ lớn rất có giá, đồng thời tôi cũng phát hiện vài dấu chân ướt dẫm lên mặt đất bụi bặm, dấu vết khá mới, xem ra đó chính là kiệt tác của chú Ba.

Tôi kiểm tra chất lượng không khí rồi để cho bọn họ lần lượt nổi lên khỏi mặt nước. A Ninh lên sau cùng, đầu tiên liền lo lắng hỏi về những dấu chân này: “Đây là do kẻ trộm mộ lưu lại sao?”

Tôi nhú mày, không dám khẳng định, bởi lẽ tôi thấy giữa những dấu chân đó có một vết chân trần nổi bật hơn hẳn, kỳ lạ nhất là dấu chân này rất nhỏ, nhìn như chân một đứa trẻ con không quá 3 tuổi.

Tôi chưa nghe nói đến chuyện đi đồ đấu mà mang con nít theo bao giờ, liền gọi Bàn Tử lại xem. Kinh nghiệm của hắn rất phong phú, có lẽ sẽ hiểu được chuyện gì đã xảy ra.

Bàn Tử thấy vết chân cũng ngần người, nói: “Cậu khoan hãy quan tâm đến chuyện nó lớn hay nhỏ, ngay chính bản thân dấu chân này cũng đã bất thường rồi, cậu nhìn kỹ hơn đi.”

Tôi quan sát tỉ mỉ thêm lần nữa, phát hiện trên dấu chân có một lớp vàng vàng giống như sáp bèn dùng dao cạo lên xem, vừa ngửi thấy tức khắc líu lưỡi: “Đây là lớp sáp trên xác không rửa...!”

-----oOo-----

Chương 19: Bình sứ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Tiểu Phong Hoa

Beta: Thanh Du

Xác không rửa thông thường đều là những xác chết được ngâm trong nước hoặc chôn cất ở nơi có độ ẩm cao hoặc trong bùn nhão, lớp sáp là do chất khoáng cùng với chất béo trong thi thể lâu ngày ngưng kết mà thành.

Tôi lần theo dấu chân, phát hiện chúng kéo dài thành một đường dẫn tới tận góc phòng, lộ ra một chiếc bình sứ Thanh Hoa Vân Long áp lưng vào góc, lòng có chút hồi hộp.

Người ta nói Diêm Vương dễ xử, tiểu quỷ khó đùa, chẳng lẽ ở đây lại có

một bánh tồng non? Tôi nói với Bàn Tử: “Anh nhìn xem, vết chân này có đi mà không có về, không lẽ...”

Mới nói được có một nửa, Bàn Tử đã khoát tay chặn họng, ý bảo tôi im lặng. Tôi quay lại, đập vào mắt vẫn chỉ là cái bình sứ, bỗng có cảm giác run run.

Bàn Tử nói nhỏ: “Thứ đó đang nấp phía sau đấy...”

Trương hói đang cời dở trang bị đến dây lưng thì ngừng lại, xách bình dưỡng khí đến hỏi Bàn Tử: “Cái gì thế?”

Bàn Tử bị làm phiền liền rủa: “Bánh tồng chứ gì nữa!”

Gã đàn mặt: “Bánh chung? Bánh chung chay ngũ vị của Gia Hưng ấy à?”

Bàn Tử lắc đầu rồi quyết định lờ gã luôn. Tôi hỏi hắn: “Anh chắc không đấy? Xưa nay tôi chưa từng thấy cái bánh tồng nào nhỏ như vậy.”

Bàn Tử đáp: “Chịu, nhưng mặc xác có phải bánh tồng hay không, chúng ta cũng phải nhìn cho rõ, bằng không đúng là tai họa, đầu đồ xong cũng chẳng ăn ngon ngủ yên được.” Dứt lời nâng súng hơi lên tay, ngoắc ngoắc tôi. Tôi không muốn đi tí nào, đương nhiên là lắc đầu.

Bàn Tử thở dài sườn sượt, đành phải quay ra gọi Trương hói thay thế. Trương hói lần đầu tiên vào đầu phần khởi ra mặt, vội vã học theo bộ dạng Bàn Tử đi tới, hai người tạo thành thế vây sườn, rón rén tiếp cận bình sứ Thanh Hoa.

Tuy tôi đang sợ khiếp vía nhưng cũng không thể trưng ra vẻ hèn nhát yếu đuối trước mặt phụ nữ được, đành thủ thế, vừa bám càng Trương hói vừa cẩn thận thăm dò xung quanh.

Chúng tôi nhón chân từng bước, e sợ có thứ quái vật gì đó thành linh nhảy xổ vào mặt. Bàn Tử lia đèn pin chiếu vào bình sứ, nhưng cái bình rất lớn nên không thấy gì cả, lại giơ nòng súng lên chọc chọc. Hành động của hắn làm tôi không nhịn được cười, y hệt như hồi bé tôi vẫn đi bắt chồn vậy. Hắn chọc liên năm sáu phát vẫn chẳng có động tĩnh gì, lúc đấy gan mới lớn thêm được thêm một chút, hùng dũng tiến lại gần, hứ một

tiếng rồi gào lên ông ổng: “Mẹ nó chứ, có mỗi cái hòm gỗ mục trống hoác, hại ông mày sợ đứng tim!”

Chúng tôi cũng tiến gần hơn xem xét, thấy một chiếc quan tài trẻ con chỉ nhỏ bằng hộp đàn vĩ cầm khắc hình một đôi phượng, nắp quan đã bị lật sang một bên, lớp quan màu trắng bên trong được bảo tồn rất tốt, có điều thi thể đã mất tăm, chẳng trách Bàn Tử nghĩ đây là cái hòm. Tôi lên tiếng: “Không phải hòm, mà là một loại quan tài.”

Bàn Tử ban đầu còn ngờ vực nhưng cũng nhanh chóng hiểu ra, liền hỏi: “Ý cậu đây là quan tài của cái bánh tồng non đó sao?”

Tôi gật đầu rồi tỉ mỉ quan sát, phát hiện trên thân quan tài có vài lỗ thủng, từ đó có một vết đen sì kéo lê xuống tận mặt đất. Xem ra đã có một thứ chất lỏng chảy ra từ mấy cái lỗ ấy, cảnh tượng này hình như ông nội cũng từng nhắc tới trong bút ký.

Bàn Tử lấy đèn pin soi kỹ cả trong lẫn ngoài, thở dài nảo ruột: “Nhìn kiểu dáng của cỗ quan tài này, chắc chắn trên người đứa nhỏ đây bảo vật. Tiếc quá tiếc quá, không biết cái thi thể chết tiệt đó chạy rộng đi đằng nào rồi, tóm được phải xử luôn, biết đâu lại moi được vài viên trân châu.”

Tôi đương nhiên đồng tình. Trẻ con chết yếu hoặc bị đem bồi táng, trong quan tài luôn có cả đồng đồ quý, hơn nữa hầu như tất cả đều đeo trên mình thi thể. Đặc biệt là trong bụng trẻ bồi táng lúc nào cũng có một viên ngọc chống phân hủy, giá trị thì khỏi phải bàn.

Chúng tôi nhìn quanh quất xem có dấu vết nào của thi thể không, bốn phương tám hướng đều dò xét nhưng một mẩu vụn cũng không có, xem chừng đã bị tên trộm mộ nào đó đánh cắp ra rồi.

Bàn Tử vẫn âm ức lắm, một mực muốn lục lọi cái quan tài thêm lần nữa nhưng tôi có linh cảm không lành, vội kéo hẳn lại: “Quan tài này có gì đó bất thường, không đơn giản là để mai táng người chết đâu. Anh đừng có dại mà đụng vào.”

Bàn Tử cười khẩy: “Thi thể còn dếch sợ nữa là cái quan tài nhép. Cậu sợ cái gì, sợ cái quan tài nhảy dựng lên đập tôi một phát à?”

A Ninh can: “Mục đích chúng ta đến đây không phải là khoắng minh khí ra ngoài đâu nhé. Bây giờ cần phải tập trung lực lượng đánh nhanh thắng nhanh, còn không mau đến mộ chính đi, cứ cà kê mãi lãng phí thời gian.”

Bàn Tử tự biết mình đuối lý cũng không cãi chày cãi cối nữa. Chúng tôi cẩn thận chỉnh trang lại đồ lặn, Bàn Tử đeo ba lô lên lưng, bỗng quay ra nhìn tôi, khóe miệng giật giật rồi lại thôi, giống như có điều muốn nói mà không tiện mở mồm. Tôi thờ dài máng: “Mẹ nó chứ, anh muốn gì thì nói toẹt ra đi. Sao nào?”

Bàn Tử nói: “Mấy người nói xem, có khi nào cái bánh tông non kia chui vào trong bình sứ rồi không?”

Tôi nhìn cái bình sứ, giật mình nhận ra đúng là có khả năng này.

Bàn Tử hơi đỏ mặt: “Khi nãy tôi nghe được tiếng động từ phía cái bình, hình như là từ bên trong vọng ra. Tôi còn tưởng mình nghe lầm, bánh tông cũng chẳng phải con chuột mà chui tọt vào vại như thế, nhưng đến giờ vẫn không bỏ được ý nghĩ đó.”

Tôi biết thừa thằng cha này chắc còn đang đem lòng tương tư đám bảo vật đeo đầy trên mình thi thể, đang muốn nói đều hấn vài câu, bất thành linh cái bình đã “cộp” một tiếng lặn quay ra trên mặt đất. Tôi ngậy cả người, lòng rủa thầm, đừng bảo là tên kia nói quá chuẩn nhé.

Cả bốn người cứng miệng không thốt ra được câu nào, căng thẳng dán mắt vào cái bình. Ban đầu nó còn xoay tròn tại chỗ, sau đột nhiên lộn cộc lặn về phía chúng tôi.

-----oOo-----

Chương 20: Hành lang

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Biên

Beta: Miên Hoa Tử

~oOo~

Vừa rồi tôi chỉ lo tập trung toàn bộ sự chú ý vào cái quan tài nên không nhìn kỹ bình sứ này, vội vàng lui lại mấy bước. Cái bình kia lão đảo lăn vài vòng rồi thay đổi phương hướng, lăn về phía cửa đá dẫn ra hành lang, cuối cùng “Keng” một tiếng va vào khung cửa, ngừng lại.

Mấy người chúng tôi trở mắt nhìn nhau, đều cảm thấy vô cùng kỳ lạ, chẳng lẽ thực sự như Bàn Tử đã nói, trong đó có bánh tồng?

Chúng tôi đàn mặt ra để đến nửa phút, không ai dám tùy tiện tiến lên, Bàn Tử hạ giọng, nói: “Mọi người, cái bình này đúng là có chút ma quái. Hay là chúng ta tiên hạ thủ vi cường, cứ cho nó mấy mũi lao?”

Tôi tất nhiên không tán thành, nhẹ giọng nói: “Ngàn vạn lần không được, trước hết cứ xác định rõ nó rốt cuộc là cái gì đã hăng bàn tiếp!”

Tôi nói như vậy, trước hết là do đã nhìn ra được bình sứ lớn này là đồ sứ Thanh Hoa có từ thời Nguyên-Minh, nhất định là một món đồ quý giá, hơn nữa kích cỡ lớn như thế này, trên thế giới đã chẳng còn lại mấy cái, chỉ sợ đập cái này là không còn cái thứ hai. Hơn nữa, không biết bên trong rốt cuộc có thứ kỳ quái gì, nếu quả thật là bánh tồng như lời Bàn Tử nói thì khó tránh khỏi sẽ có một trận đánh nhau, vừa rồi tôi ở dưới nước tiêu hao rất nhiều thể lực, nếu có đánh nhau thật chắc chắn là chạy không nổi.

Nhưng hiện tại chúng tôi đang ở trong cỗ mộ sâu hơn mười mét dưới đáy nước, không khí trong này không biết có thể duy trì được bao lâu, nếu còn giằng co nữa đối với chúng tôi cũng chẳng có gì tốt. Trong tình thế này, tiến tới hay lùi lại cũng rất khó lựa chọn, tôi nhất thời lại không nghĩ ra chủ ý gì, cuống đến nổi đầu đầy mồ hôi.

Lúc này Bàn Tử thấy tôi do dự bèn nói: “Chúng ta cũng không thể chắc chắn bên trong đúng là một cái bánh tồng, chỗ này thông với biển, nói không chừng là tôm cua gì đó chui vào thôi, việc gì phải đứng đây tự mình dọa mình, cứ qua xem kỹ đi rồi nói.”

A Ninh lắc đầu: “Mục đích chính của chúng ta là tiến vào mộ chính, đừng ở đây lãng phí thời gian, tôi thấy chúng ta tránh được gì thì cứ

tránh, tìm thử xem có lối ra ở chỗ nào khác không.”

Tôi thấy đây cũng là một cách hay, lập tức kiểm tra một lượt khắp trong phòng phụ, tiếc là nơi này vừa nhìn qua đã thấy ngay là chẳng có cánh cửa nào khác, cũng không có cái lỗ nào để chúng tôi có thể chui qua.

Bàn Tử có vẻ không còn kiên nhẫn, nói: “Chuyện đã đến nước này, hiện tại nếu không phải dốc bình này ra xem thì là quay trở về chứ bây giờ không còn lối đi nào khác, nhưng mà tôi đã nói với mấy người từ trước rồi, đã đến được tận đây rồi mà còn bị cái cái bình dọa chạy về, Vương Bàn Tử tôi đây mặc kệ!”

Tôi nhìn biểu tình của A Ninh, thấy cô ấy vô cùng kiên quyết, Trương hói thì chẳng nói tiếng nào, không biết trong đầu gã đang nghĩ gì nữa, ba người bọn họ đều nhìn tôi giống như đang trưng cầu ý kiến.

Trong lòng tôi vẫn chưa có quyết định rõ ràng, thậm chí nếu tùy tiện xông qua tất nhiên là không ổn lắm, nhưng Bàn Tử nói cũng có lý, những thứ gặp phải trong cổ mộ này đa phần đều là chúng tôi tự mình dọa mình cả. Nhìn ánh mắt kiên quyết của A Ninh, tôi không khỏi mềm lòng: “Được rồi, đi tới đâu tính tới đó vậy, nếu bình an vô sự thì coi như xong, còn nếu đụng phải thứ cứng đầu, trên tay chúng ta còn 4 mũi lao, không việc gì phải sợ nó!”

Bàn Tử vỗ vỗ vai tôi tỏ vẻ khích lệ, tôi cầm lấy khẩu súng, mở chốt an toàn rồi nhắm vào cái bình kia. Bàn Tử xung phong dẫn đầu, bốn người chúng tôi áp sát mép cửa, dè dặt tiến vào bên trong.

Tôi cũng không phải là vô cùng sợ hãi, chỉ cảm thấy hơi có chút căng thẳng, trên người lại mặc đồ lặn, mồ hôi không thấm ra được, khó chịu muốn chết.

Ngay tại thời điểm chúng tôi có thể nhìn thấy được thứ đang nằm trong bình, đột nhiên một âm thanh vang lên, cái bình kia bỗng chuyển mình lăn lông lốc, trong tích tắc máu trong người tôi dồn hết lên não, suýt nữa thì bóp cò.

Bàn Tử giật mình lùi lại hai bước, vẫy tay ra hiệu cho chúng tôi dừng cử động, chỉ thấy bình sứ kia đột nhiên tiếp tục lăn, lần này nó vẽ thành một đường vòng cung, lộc cộc lộc cộc lăn vào hành lang tối đen. Chúng tôi

nghe thấy âm thanh đó lăn đi rất xa mới lại “Keng” một tiếng đụng vào cái gì đó rồi biến mất.

Chúng tôi lập tức tiến vào, bên trong tối đen như mực, tôi dùng đèn pin rọi sáng, chỉ thấy đây là một lối đi thẳng lát đá cẩm thạch trông vô cùng đơn giản, bên trong hầu như không có thứ gì ngoài hai rãnh đèn trên mặt đất, trên đó cứ cách 1m lại có một chân đèn, ở đầu kia hành lang có một cánh cửa ngọc, mà hai bên trái phải đều có một cánh cửa nhỏ hơn, tổng cộng là 3 cái, tất cả đều mở rộng, xem ra là đã có người vào đó, còn cái bình kia thì đã dừng lại giữa cánh cửa nhỏ bên trái, nằm bất động.

Lần này tôi thực sự cảm thấy có chút kỳ lạ, hành động của cái bình này có vẻ giống như là đang muốn dẫn đường cho chúng tôi, chỉ thiếu điều nói thêm câu “follow me” nữa thôi. Đây nhất định là kiểu hành vi có ý thức, chẳng lẽ thứ trong cái bình này không phải bánh tồng mà là một con quỷ?

Tôi nhìn gã Trương hói, cũng không nhìn ra là gã căng thẳng hay sợ hãi, tôi đành nói ra suy nghĩ của mình, Bàn Tử nghe qua cảm thấy có lý, không khỏi hít một hơi khí lạnh: “Điều cậu vừa nói ra cũng khá có lý, ban nãy tôi cũng cảm thấy thứ này lăn đi như vậy, quả thực rất giống với quả bóng bowling.”

Tôi thầm cười khổ, Bàn Tử thấy tôi có hơi do dự, còn nói thêm: “Nếu như đã đến được đây rồi, chúng ta đừng có ở chỗ này mà do dự tới lui nữa, cứ cùng nhau đi qua đó xem thử nó có mục đích gì, dù sao đi tới là một đao, lùi lại cũng là một đao.”

Mọi người gật đầu, Bàn Tử vỗ vỗ tôi, nói: “Đường qua cánh cửa đá trơn bóng kia thông thường hay có cạm bẫy, Ngô lão đệ cậu xem thử xem nơi này có vấn đề gì không?”

Tôi tự biết mình làm mình chịu, gật gật đầu, liền dùng đèn pin rọi trên mặt đất, hành lang này được lát bằng nhiều miếng đá nhỏ, rất có khả năng che giấu cơ quan nguy hiểm bên dưới. Tôi nghĩ nếu chú Ba đã đi qua nơi này, cơ quan nếu có dù không bị phá hỏng thì cũng đã bị kích hoạt rồi. Nhưng lỡ như không phải vậy thì thật là phiền phức. Tôi nhắc nhở bọn họ vài điều, sau đó xóc lại ba lô tự mình dẫn đầu tiến lên phía trước.

Muốn tránh né cơ quan, tốt nhất là cứ áp người thật sát vào vách tường, nhưng hai bên Hành lang này có hai rãnh đèn, trong đó tối đen không biết có ẩn giấu thứ gì không, chúng tôi chỉ có thể lò dò đi dọc theo con rãnh.

Tôi bảo bọn họ cần đặc biệt chú ý cảm giác dưới chân, nhưng thật ra ngay chính bản thân tôi cũng không nhận ra đầu mỗi gì, mỗi bước đặt xuống nặng nhẹ thế nào, nhanh chậm ra sao đều phải chú ý kỹ càng, những thứ này đều đúc kết từ kinh nghiệm, tôi không thể nào có được, thế nên càng đi lại càng thêm luống cuống.

Cứ hốt hoảng lo lắng đi liền mấy mươi bước như vậy, cả người tôi đã ướt đầm mồ hôi lạnh, mấy người đi sau thấy tôi khẩn trương như vậy cũng hoảng theo, Bàn Tử nói: “Xem ra công tác dò mìn này đúng là không dễ dàng gì, tiểu đồng chí, nếu cậu mệt quá thì chúng ta cứ nghỉ ngơi một chút đi?”

Tôi cũng chẳng còn hơi sức đâu mà tranh luận với hắn, chỉ nói: “Đừng có làm ồn, tôi mà phân tâm là cả bọn cùng chết đó!”, nói chưa dứt lời, dưới chân tôi đột nhiên rung lên, nhìn lại chỉ thấy một phiến đá dưới chân A Ninh đã bị lún xuống dưới, cô ấy hoang mang nhìn tôi.

Tôi khỏ sở than một tiếng, thảm nói xong rồi, tại sao lại xui xẻo đến mức này, thế nào rồi cũng bị bắn thành con nhím cho xem, chợt nghe thấy có tiếng rít, một mũi tên đã bay sượt qua tại A Ninh. Tôi còn chưa kịp phản ứng gì, mũi tên thứ hai tiếp đến, bắn thẳng vào lồng ngực cô ấy

Trong một tích tắc, ánh mắt của A Ninh thay đổi, cô ấy xoay người vung tay nhanh như tia chớp, chụp lại mũi tên ngay giữa đà bay, động tác đó dường như chỉ diễn ra trong vòng một phần mấy giây, ngay cả cử động của cô ấy tôi cũng không nhìn thấy rõ ràng.

Tôi vừa thấy thân thủ của cô ấy như vậy, trong lòng liền kinh hãi, nhưng tình hình thực tế lại không cho tôi có thời gian để ngẫm nghĩ, chỉ cảm thấy dưới chân truyền đến chấn động không ngừng, tôi vội kêu to: “Mau nằm xuống, vẫn còn nổ ngầm!”

Vừa dứt lời đã thấy mười mấy vệt sáng phóng tới, tôi vội cúi đầu tránh thoát một mũi tên, lúc này tôi đột nhiên thấy một sinh vật toàn thân phủ lông trắng bò ra từ trong cái bình ở đằng xa, nhanh chóng chui vào cửa

đá bên trái. Tôi vừa định lên tiếng, bất thành lình trên ngực đau nhói, cúi đầu nhìn xuống, chết tiệt! Không biết từ lúc nào trên ngực đã bị trúng hai mũi tên, xem chừng còn cắm sâu vào hai ba tấc.

-----oOo-----

Chương 21: Mũi tên

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Dừa

Beta: Miên Hoa Tử

Tôi nhìn mũi tên chưa cắm hết vào cơ thể, lồng ngực bỗng đau kinh khủng, trong lòng hoảng loạn đến mức hồ đồ, không tin đây là sự thật. Tôi còn trẻ như thế, ngay cả tay con gái cũng chưa từng chạm vào, chẳng lẽ lại chịu chết trong ngôi mộ không chút tiếng tăm này? Nếu chết ở đây, chỉ sợ mấy trăm năm sau cũng chưa chắc có ai đến nhật xác. Kết cục như vậy không phải quá thảm thương sao.

Tên phóng tới như mưa, không biết rốt cuộc là cái gì phóng ra nữa, tốc độ lại quá nhanh, hoàn toàn không có cách né tránh, Bàn Tử dùng ba lô làm tấm khiên, nhanh nhẹn vọt tới trước mặt chúng tôi đỡ giúp mấy tên. Tôi nhìn lưng hắn, không khỏi hít vào một hơi lạnh. Trên lưng Bàn Tử đã cắm hơn mười mũi tên chi chít, nhìn giống lư hương thấp đầy nhang, xem ra cũng chết chắc rồi, thế nhưng không hiểu vì sao hắn lại không hề lộ vẻ đau đớn.

Trước đây tôi vẫn thường đọc một số truyện có nhắc đến việc người bị tên bắn chi chít như nhím, nhưng chưa tận mắt nhìn thấy bao giờ, lúc này chứng kiến tình huống như vậy không khỏi thảm chửi một tiếng, đúng lúc ấy, đột nhiên có người túm lấy áo tôi, thô bạo kéo tôi về phía đó, tôi sợ hãi quay đầu lại nhìn thì ra là cô A Ninh kia. Nhìn ánh mắt lạnh lùng đáng sợ của cô ta, tôi thậm chí cảm thấy không ổn, vội vàng ra sức hét một cái. Cô ta thấy tôi định chạy, nhắc chân thúc một cái vào lưng tôi không chút lưu tình, còn đau hơn cả việc bị hai mũi tên xuyên vào ngực. Toàn

thân tôi mềm nhũn, đau đến mức nhất thời mất hết khí lực, cả người liền xụi lơ. Cô ta xách tôi lên, chẳng nói chẳng rằng đi thẳng vào đại ngục môn. Tôi bị coi như cái khiên, bả vai, bụng, ngực nơi nào cũng bị trúng tên, đau đến suýt chút nữa hôn mê bất tỉnh.

Người ta nói lòng dạ phụ nữ là độc ác nhất, tôi vốn không tin, chẳng ngờ cô gái này thực sự lại tàn nhẫn như vậy. Mới lúc trước vẫn tỏ vẻ sợ hãi, ai biết chỉ chớp mắt sau ả lại có thể dùng tôi làm tấm bia sống chắn tên cho mình.

Tôi đương nhiên không vĩ đại đến mức đó, liền ra sức giãy dụa. Cô ả cũng không khỏe lắm, tôi giãy một chút đã có thể thoát ra được, cả người loạng choạng ngã vào rãnh đèn bên tường. ả mất đi vật che chắn liền nhanh chóng xoay người, lập tức tránh được hơn mười mũi tên, lại còn hung hăng trừng mắt nhìn tôi. Tôi chửi thề, con mẹ nó, mà còn có mặt mũi mà trừng ông ư! Tôi hét một tiếng, nhào về phía ả, ả nhìn tôi cười lạnh, từ chỗ đang đứng lộn một vòng đến sát vách tường rồi nhảy lên, đập một cú vào tường lấy đà rồi nhanh như chớp tiến đến khu vực an toàn, toàn bộ động tác chỉ diễn ra trong tích tắc, vô cùng thành thạo gọn.

Thấy ả ngay một mũi tên cũng không trúng, tôi tức đến vỡ một cú xuống đất. ả ta quay lại nhìn tôi, đột nhiên khinh khỉnh hôn gió một cái, sau đó bật đèn pin, lắc mông đi vào bên trong ngục môn kia.

Tôi ước tới độ muốn học máu, có điều không biết phải làm thế nào, đành vọt xuống rãnh đèn nắp, trên đầu chỉ nghe tiếng những mũi tên vun vút bay qua, đập vào trên thành tường dũng đao phát ra âm thanh va chạm của kim loại, trận mưa tên này ước chừng phải kéo dài hơn năm phút mới ngừng. Tôi nhìn sang Bàn Tử, thấy hắn bây giờ không khác gì một quả cầu tên, nghiêng nghiêng ngả ngả như sắp đổ, vội tiến lại dìu hắn, không ngờ tới hắn khoát tay ý bảo mình không sao, hỏi tôi: “Tiểu Ngô, tôi thấy những mũi tên này rất đáng ngờ, cắm vào sâu như vậy cũng không thấy đau, cậu thử rút mấy cái ra cho tôi xem nào.”

Tôi cũng biết có chỗ không hợp lý, chẳng hiểu sao tên bắn vào không nghiêm trọng như tưởng tượng, tôi vẫn có thể thờ ờ định, có điều tôi chưa chết bao giờ, cũng chẳng biết cái cảm giác khi bị tên bắn chết ấy là như thế nào.

Bàn Tử muốn tôi nhổ mấy mũi tên đó ra, tôi lại không dám, chần chờ nửa ngày cũng chưa hành động. Đúng lúc ấy Trương hỏi căn răng đứng lên, vừa rồi hấn nấp sau lưng Bàn Tử, được che chắn bảo vệ nên không việc gì, thấy tình trạng Bàn Tử như vậy, đột nhiên nói: “Yên tâm, không sao đâu .”

Tôi và Bàn Tử đều sửng sốt, tại sao giọng nói của tên Trương hỏi này lại thay đổi như vậy, thậm chí còn rất quen thuộc, chỉ thấy hấn đột nhiên lắc mình một cái, có tiếng crack crack vang lên, cơ thể đột nhiên cao lên vài centimet. Tiếp theo, hấn vươn tay về phía trước, cũng dùng lực như khi nãy, lại cạch một tiếng, đôi tay cũng dài ra mấy tấc.

Tôi nhìn đến thiếu chút nữa rớt cằm xuống đất, thâm nghĩ đây không phải súc cốt công hay sao ? Tôi từng xem qua trong bút kí của ông nội, đây là công phu cơ bản nhất của nghề đồ đấu thời cổ, khi phải đi qua một không gian quá nhỏ như kẽ hở giữa các xà ngang trên mái vòm điện thờ hay đường ngầm dưới đất đều phải dùng đến. Tôi không nghĩ ra nguyên lý của nó, từ trước đến nay vẫn xem đây là trò đùa, nếu không phải đang chính mắt nhìn thấy, thực lòng tôi cũng không tin trên đời này có tồn tại một loại công phu ảo diệu đến vậy.

[Mấy năm gần đây còn nghe nói một số kẻ trộm ở Lạc Dương vẫn còn sử dụng loại công phu này, bọn họ đào đường hầm rất nhỏ, súc cốt đi vào, cảnh sát đi qua đều tưởng là hang chồn. Sau biết được đây là đạo động cũng không có cách nào bắt người, bởi trong khi chờ nói rộng những đường hầm này ra, người bên trong đã sớm đào hầm theo hướng khác trốn mất. Chỉ tiếc rằng công phu này vốn cực kỳ khó luyện, cho dù có theo học từ nhỏ đi chăng nữa, nếu cốt cách không hợp cũng rất khó luyện thành.]

Hấn thở phào, đưa tay ra phía sau tai kéo một cái, lôi mặt nạ xuống, lộ ra khuôn mặt thật của mình. Tôi vừa nhìn thấy liền choáng váng, bên trong lớp mặt nạ kia chính là Muộn Du Bình! Ngay người một lát, tôi chợt vô cớ nổi giận, tên này đóng kịch quá khéo, khả năng dám bằng Ảnh đế lắm, tôi hoàn toàn không phát hiện ra một chút gì hết.

Muộn Du Bình lắc lắc cánh tay giống như đã lâu không hoạt động, Bàn Tử một bên cũng không nói được lời nào, qua một hồi lâu mới mở miệng: “Tiểu Ca, anh đây là có ý gì? Không phải anh định giỡn với chúng tôi đấy chứ?”

Muộn Du Bình không nói lời nào, vồ vồ Bàn Tử bảo hấn ngồi xuống, nắm lấy một mũi tên trên lưng hấn, dùng sức khẽ kéo, nhẹ nhàng rút mũi tên ra. Tôi nhìn qua một cái, chỉ thấy trên lưng Bàn Tử có dấu màu hồng nhạt, ngoài ra không có vết thương nào khác.

Tôi vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, biết mình sẽ không chết được, liền học theo Muộn Du Bình rút tên trên người xuống, cũng không khó khăn gì, tôi vừa thử đã rút ra được một mũi, vừa nhìn liền hiểu ra. Thì ra những mũi tên này đều được chế tạo rất tài tình, chỉ cần chạm vào vật nào đó, đầu mũi tên sẽ tự động thụt vào, sau đó sẽ có những móc sắt nhỏ phóng ra, găm vào thịt của người trúng tên.

Muộn Du Bình nhìn những mũi tên nằm đầy trên mặt đất, nhẹ giọng nói: “Cú đập vừa rồi của cô gái kia là cố ý, xem ra cô ta không những rất tự tin về khả năng của bản thân mà còn muốn đem chúng ta ra xử lý một lần cho gọn.”

Tôi nghĩ tới cái hôn gió vừa rồi của cô ả rõ ràng là để cười nhạo mình, tức giận nghiến răng trèo trẹo, quả nhiên phụ nữ đẹp đều không đáng tin, tôi sau này tuyệt đối sẽ không mắc lừa nữa!

Trên lưng Bàn Tử chỉ chít vết xước, hấn cười toét miệng, nói: “Con mẹ nó, may mà tên ở đây đều là liên hoa tiễn, bằng không mưu kế của ả đã thực hiện được rồi, cứ nghĩ tới Bàn Tử này cả đời anh danh lại hi sinh vì bị tên bắn chỉ chít như nhím, mọi người hấn sẽ cười đến chết!”

Tôi nhìn những mũi tên kì quái này, hỏi hai người bọn họ: “Vì sao nơi này lại chỉ dùng một loại mũi tên như vậy? Có dụng ý gì sao?”

Muộn Du Bình nói: “Tôi cũng không biết, nhưng vừa thấy cậu trúng tên đã phát hiện ra đây là liên hoa tiễn, tôi nghĩ mãi cũng không ra lý do nào khác, có lẽ là chủ nhân của mộ thất này muốn để cho chúng ta một con đường sống, khiến chúng ta biết khó mà lui.”

Tôi cảm thấy vẫn có chỗ kì quái khó hiểu, tuy nhiên bây giờ không phải lúc thảo luận chuyện này, cô ả kia đã vào mộ chính, không thể cứ để cô ta dễ dàng ôm đồ đào tẩu được, tôi vừa nghĩ tới đó đã định tiến vào.

Muộn Du Bình giữ tôi lại, lắc đầu nói: “Vừa rồi bình quý kia muốn chúng ta đến bên trái mộ thất, nhất định là có nguyên nhân, chúng ta cứ

theo đó mà đi. Hiện tại đang ở trên địa bàn của người ta, không được manh động.”

Tôi cuống lên, đợi lát nữa nữa lỡ cô ả kia đi ra rồi chạy mất, thật không biết phải tìm ở đâu cho được. Bàn Tử nói: “Không lo, chúng ta quay lại đem tất cả đồ lặn giấu đi, con mẹ nó, xem cô ta có thể nín thở mà ra ngoài được không!”

Thời khắc mấu chốt vẫn là Bàn Tử đầu óc tỉnh táo, tôi thậm chí sao mình lại không nghĩ ra chứ, lập tức gật đầu, ba người nhanh chóng chạy về phía nhĩ thất. Tôi dùng đèn pin rọi một vòng xung quanh, vừa nhìn tới liền choáng váng, nơi này chẳng còn lại một thứ gì – bình dưỡng khí của chúng tôi cũng không thấy đâu nữa!

-----oOo-----

Chương 22: Lặn đầu tiên giải mê

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Biên

Beta: Miên Hoa Tử

~oOo~

Ba người chúng tôi đều ngớ cả ra, từ này đến giờ cùng lắm là 5 phút, dù có là ai đi nữa cũng không thể mang tất cả trang bị của chúng tôi đi trong thời gian ngắn như vậy được, hơn nữa từ phòng phụ đến hành lang chỉ có duy nhất một con đường, mấy thứ đó có thể đem giấu vào đâu?

Ba người liếc mắt nhìn nhau, sắc mặt rất khó coi, đây đúng là chuyện trước chưa qua chuyện sau đã đến, Bàn Tử cũng bắt đầu sợ hãi bèn hỏi: “Chẳng lẽ dưới này không chỉ có một cái bánh tông?”

Tôi khoát tay, bây giờ không phải là lúc thảo luận về bánh tông, gặp phải bánh tông chúng tôi còn có thể liều mạng, chứ không có thiết bị lặn, chúng tôi làm sao có thể vượt qua được quãng đường vào mộ dài mấy chục mét dưới biển kia, vấn đề này cực kỳ nghiêm trọng, nếu không giải

quyết ổn thỏa tất cả chúng tôi đều sẽ phải chết trong cái huyết mộ nằm sâu dưới đáy nước này.

Tôi hỏi Bàn Tử: “Lúc này anh là người cuối cùng cởi bỏ trang thiết bị, lúc anh bỏ ra có đem tất cả mang sang chỗ khác không?”

Bàn Tử nói: “Tất nhiên là không! Tám cái bình khí nặng như vậy, tôi đâu có ăn no rồi việc mà xách chạy tới chạy lui.”

Tôi thấy cũng đúng, lúc đó chúng tôi đều có mặt, nếu ai đem mấy thứ đó dời đi chỗ khác nhất định sẽ bị phát hiện, hơn nữa những thiết bị đó đúng là rất nặng, nếu muốn một lần dọn dẹp sạch sẽ xem chừng là việc bất khả thi.

Chúng tôi ngăn người ra ở đó một hồi, Bàn Tử thấy đứng đây nghĩ cũng vô dụng, bảo chúng tôi thử tìm kiếm ở xung quanh, nói rằng dù có là quỷ đến đem đồ đạc đi thì cũng sẽ lưu lại dấu mỗi gì đó. Tôi thấy hắn nói có lý, mới chạy đến chỗ đặt mấy cái bình sứ kéo hết cả ra xem có thứ gì bị giấu đằng sau không. Kể ra làm thế cũng coi như tự lừa mình dối người, ở một nơi chật dẹt thế này, nếu có thứ gì bất thường thì chỉ cần liếc mắt một cái đã nhìn ra ngay; nhưng lúc này tôi đâu còn lựa chọn nào khác, đành tìm cách chữa cho ngựa chết thành ngựa sống (biến chuyện không thể thành có thể) thôi.

Chúng tôi cẩn thận tìm kiếm chừng 5, 6 phút gì đó, tôi càng tìm càng cảm thấy có gì đó bất thường nhưng lại không biết là bất thường ở chỗ nào, chỉ thấy toàn bộ nơi này có vẻ cổ quái khó tả thành lời. Cuối cùng vẫn là Bàn Tử phát hiện ra, hắn đột nhiên mắng to một tiếng: “Mẹ nó! Đây căn bản không phải là nơi chúng ta dừng lại khi này!”

Tôi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hắn đang chiếu đèn pin vào một góc, theo tôi nhớ thì trong đó vốn không có gì, bây giờ lại xuất hiện một cột đá, một bên khảm vào vách tường, bên kia lộ ra ngoài, trên đó chạm trổ rất nhiều trần cầm dị thú, kết cấu hoàn toàn khác biệt so với mộ thất vừa rồi. Chúng tôi lập tức xem xét ba góc còn lại, quả nhiên, bốn góc tường đều biến đổi như nhau, sau gáy tôi bắt đầu toát mồ hôi, chuyện này không chỉ là bất bình thường mà là thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Tôi quay sang Muộn Du Bình, hắn gật gật đầu: “Bàn Tử nói rất đúng, chỗ này dường như là một căn phòng khác, cái quan tài trẻ con trong góc

bên kia cũng không thấy, vật bồi táng bày biện cũng không giống nhau, hơn nữa, cậu nhìn phía trên đi...”

Tôi vừa ngẩng đầu nhìn lên liền hoảng hồn, chỉ thấy phù điêu Âm dương tinh đồ trên đó tự nhiên biến thành hai con rắn to quấn lấy nhau uốn quanh trên xà nhà, hình khắc rất sống động, nhìn giống như muốn bỏ nhào xuống trần tôi vậy, tôi vừa thấy liền phát sợ, vội cúi đầu hỏi: “Vậy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ chúng ta đi nhầm cửa?”

Bàn Tử nói: “Làm sao có thể, chỗ này rõ ràng chỉ có một con đường duy nhất, hơn nữa nơi này lại khá rộng, chúng ta từ đây đi vào trong hành lang kia, bị bắt thành con nhím ở trong đó rồi lại chạy ra đây, đúng là vậy mà! Mẹ nó, như vậy mà còn nhầm thì tôi đây đem chữ Vương viết ngược lại?”

Một lúc sau tôi dần nhận ra, có thể chúng tôi đã gặp phải chuyện giống chú Ba hồi 20 năm trước, nhưng tình hình trước mắt lại hơi khác so với lời kể của chú, không biết trong này lại xuất hiện biến cố gì. Lúc ấy chú Ba vẫn chưa cởi bỏ trang thiết bị lặn nên mới có thể may mắn thoát ra được từ đài phun nước, lúc vào đây tôi đã biết chuyện này sẽ xảy ra, vậy mà đến một chút phòng bị cũng không có, nghĩ thế, tôi không khỏi tự trách mình.

Bàn Tử đã bị đùa giỡn đến mức đầu óc mơ hồ, hỏi tôi: “Không phải người Nam phái rất quen thuộc với các cơ quan trong cỗ mộ sao? Chuyện thế này trước kia cậu đã gặp qua lần nào chưa?”

Tất nhiên là tôi chưa từng thấy, thờ dài đáp lại: “Ở đây không có người ngoài, tôi nói thật với mấy anh vậy, đây là lần thứ hai tôi vào đây, đừng nói gì tới xảo thạch cơ quan, ngay cả tên của mấy cái bình bình lọ lọ này tôi còn chưa gọi cho lưu loát, hai người đừng đặt hy vọng vào tôi.”

Bàn Tử nghe xong vẫn không tin: “Đồng chí, cậu đừng có làm tôi sợ nha, tôi vẫn luôn hy vọng cậu có thể nhìn tìm ra lối thoát.”

Tôi cười khở một tiếng, cũng không biết nên trả lời thế nào bèn nói với hắn: “Chuyện xảy ra quá dị thường, cho dù tôi có thật sự tinh thông thì cũng không nghĩ ra cách, anh xem chỉ có vài phút đồng hồ, cơ quan nào có thể tráo đi toàn bộ đồ vật trang trí trong phòng, ngay cả cấu trúc căn phòng cũng bị thay đổi? Chuyện này hoàn toàn không thể làm được,

chắc chắn phải có nguyên do khác.”

Muộn Du Bình thản nhiên gật đầu tỏ vẻ đồng ý, Bàn Tử gãi gãi đầu, hỏi: “Đây không phải cơ quan thì là cái gì? Chẳng lẽ là phép thuật?”

Tôi vừa nghe hắn nói vậy cũng nhớ ra một chuyện: “Cũng có thể, trước kia tôi đã nghe chuyện có người đổ đầu tiến vào cỗ mộ, phát hiện bên trong trống lẹ như một cung điện, còn có người đang uống rượu. Người nọ thấy hắn đến, không chỉ mời hắn uống rượu, còn tặng cả đai lưng. Hắn cùng người nọ chén tạc chén thù, say ngã vào trong cỗ mộ, đến khi tỉnh lại mới thấy mình đang nằm trên một cỗ quan tài rách nát, còn đai lưng kia là một con rắn. Không phải gần giống với tình huống hiện tại của chúng ta sao?”

Bàn Tử nói: “Giống cái rắm ấy! Mẹ nó, ít ra hắn còn có rượu uống, chúng ta thì chỉ có nước, sao mà so sánh với người ta được.”

Tôi thấy cũng phải, sau đó tôi phân vân không biết có nên đem chuyện của chú Ba kể cho bọn họ biết hay không, chủ yếu là chuyện này không đầu không đuôi, nói ra còn có thể liên lụy đến Muộn Du Bình. Lúc này tôi vẫn chưa biết lập trường của hắn ra sao, lỡ như nói sai điều gì thì lại càng phiền phức, nghĩ tới nghĩ lui, tôi quyết định nói một nửa, giấu một nửa.

Bàn tử vẫn còn ở đó than thở, tôi bảo bọn họ ngồi xuống, lựa chọn vài chi tiết trong câu chuyện của chú Ba đem kể lại cho bọn họ, Bàn Tử không ngừng xen vào, tôi thật sự không nói hết được, đành phải kể vắn tắt lại, cuối cùng Bàn Tử mắng to: “Mẹ nó cái thằng nhóc chết tiệt này, cậu biết bao nhiêu chuyện hay ho mà không chịu nói ra, đáng ghét. Bây giờ cả đám lâm vào cảnh sống dở chết dở thế này, cậu đã vừa ý chưa!”

Muộn Du Bình nghe đến mê mẩn, bỗng nhiên chụp lấy tôi, hỏi: “Lúc chú Ba thiếp đi đã nói gì? Cậu nhắc lại lần nữa đi!”

Tôi thấy vẻ mặt hắn nghiêm túc như vậy, cà lăm trả lời: “Chú... chú nói là ‘Thang máy’.”

Muộn Du Bình à một tiếng, đột nhiên cười, nói: “Thì ra chuyện là như vậy...”

-----oOo-----

Chương 23: Tiếp tục giải mê

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Thanh Du

Beta: Tiểu Điệp

Hắn đứng dậy, tiến lại gần cánh cửa đá cuối hành lang, sờ sờ khung cửa, nói: “Đây đích xác là một cơ quan, nhưng cấu tạo lại cực kỳ đơn giản, chỉ lừa được trẻ con thôi. Cho nên chú Ba của cậu hai mươi năm trước không nhận ra, hai mươi năm sau lại có thể.”

Bàn Tử thấy hắn hình như đã biết được điều gì đó, vội ngắt lời: “Tiểu Ca, cậu biết gì thì nói toẹt ra đi, cứ úp úp mở mở mãi sốt hết cả ruột!”

Muộn Du Bình đáp: “Tôi lấy một ví dụ đơn giản, anh nghe qua là hiểu ngay. Nếu có một ngôi nhà hai tầng, mỗi tầng có một phòng; anh đi ra từ phòng ở tầng hai, đúng lúc đó tôi lại chòng thêm một tầng xuống dưới đáy tầng một. Đến khi anh quay về, phòng ở tầng hai đã chuyển lên tầng ba, mà phòng ở tầng một lại lên tầng hai.”

Ví dụ này kể ra cũng không được đơn giản cho lắm, Bàn Tử nghe như vẹt nghe sấm, xòe hai ngón tay tính tính toán toán: “Một hai, hai một, một hai một, lại còn cái gì mà một hai ba nữa, mẹ nó cậu càng nói tôi càng rối.”

Còn tôi vừa nghe đã hiểu “thang máy” mà chú Ba nói nghĩa là gì, có lẽ chú vừa phát hiện ra bí mật này thì trong đầu đã bật ra từ ấy. Tôi cảm thán, đồng thời cũng không khỏi chấn động. Chuyện này thực sự nằm ngoài dự liệu, nhưng lại hợp lý hợp tình, vả lại kết cấu như thế cũng không quá phức tạp, quả thực chỉ là trò hề để lừa trẻ con.

Tôi thấy Bàn Tử hoàn toàn không hiểu, mới giải thích lại cho hắn một lượt. Hắn hiểu ra, có vẻ mắt hửng: “Thì ra là thế, mẹ nó đúng là đơn giản

thật. Tôi còn tưởng có bí mật gì ghê gớm lắm, thì ra cũng chỉ đến thế.”

Trong lòng tôi ngấm ngấm cảm thấy hồ thẹn, tôi vốn là dân kiến trúc, cơ quan dạng này hoàn toàn thuộc phạm trù kiến trúc học, thế mà không mấy may phát hiện ra, có lẽ phải nghiêm túc kiểm điểm lại bản thân mới được. Xem ra xét việc gì cũng nên đi từ những điều cơ bản nhất mới phải đạo.

Nét mặt Muộn Du Bình cũng không giãn ra được chút nào, hẩn kiểm tra kỹ càng khung cửa rồi lại vòng qua nhìn nước trong đài phun, nhìn cử chỉ của hẩn thì hình như còn có gì đó khúc mắc. Tôi hỏi hẩn: “Sao vậy, có chuyện gì à?”

Hẩn gật đầu, đáp: “Những chuyện chú Ba cậu trải qua so với chúng ta có mâu thuẫn khá lớn, không biết cậu có nhận ra không?”

Tôi nghi hoặc nhìn hẩn, kỳ thực tôi cũng hiểu ý kiến hẩn vừa đề ra có gì đó mâu thuẫn, nhưng lại không nghĩ ra không hợp lý chỗ nào. Muộn Du Bình tiếp lời: “Chú Ba cậu từ đầu tới cuối chỉ nằm trong căn phòng này, không hề bước ra hành lang, cho dù các phòng có lên lên xuống xuống thì vẫn cứ là căn phòng ấy, làm sao mà thay đổi được ~”

Nghe hẩn nói tôi lập tức sáng ra, nhất định là như thế rồi. Hẩn còn bồi thêm: “Vả lại phòng phụ trong cổ mộ xưa nay luôn có hai căn đối xứng ở hai bên trái, phải, làm gì có chuyện chỉ có một gian cộc cạch. Theo lẽ đó mà suy thì trước mặt chúng ta hẩn phải có một phòng nữa mới đúng.”

Chúng tôi bước vào hành lang, lấy đèn pin chiếu một vòng, nhưng chỉ thấy một bức tường lát cẩm thạch trắng chắn phía đối diện, không thấy cánh cửa nào cả. Muộn Du Bình ghé tai sát tường, hai ngón tay lằn lằn trong kẽ gạch, mò mẫm từng rất kỹ lưỡng. Lần mò đến hơn mười phút mới lắc đầu bỏ cuộc, xem ra đây đúng là một bức tường gạch xịn.

Bàn Tử chờ lâu phát sốt ruột, ngáp dài một cái: “Đề ý chuyện phòng phụ làm cái gì, mẹ nó đường thoát còn chưa thấy đâu đây này. Dù biết được chuyện gì đã xảy ra thì cũng đến nỗi đuôi nhau chết là cùng.”

Bàn Tử nói cũng có lý, tôi thở dài, thậm nghĩ làm thế nào mà cả hai lần chú Ba đều thoát ra được, rốt cuộc chú có mảnh gì không biết. Lần đào thoát thứ hai trên người chú không hề có đồ lặn, chẳng lẽ chú nín thở bơi

một mạch từ cổ mộ ra?

Trong những chuyện chú từng trải qua, tất nhiên còn một số chuyện tôi chưa biết, đúng hơn là lão cáo già kia một mực không chịu khai ra. Chú Ba ơi là chú Ba, chú có biết mấy câu chém gió vô thưởng vô phạt có thể hại chết cháu trai chú dưới đáy biển sâu hơn mười mét này không chứ.

Hai người kia không lên tiếng nữa, có lẽ đang suy xét toàn bộ sự việc. Tôi cũng âm thầm suy tính, thực ra muốn thoát khỏi cổ mộ chỉ có mấy con đường. Một là lối cũ ta về, chuyện này dĩ nhiên không thể xảy ra, trừ phi chúng tôi có thể nhịn thở lâu như cá heo. Hai là tìm được thông đạo bí mật mà những người thợ xây lưu lại, đây là biện pháp hiệu quả đối với đấu trên cạn, nhưng với hải đấu xem ra không khả thi cho lắm. Bởi lẽ mộ thuyền táng dưới đáy biển là loại mộ xây hoàn chỉnh trên một con thuyền rồi mới đánh đắm xuống đáy biển, cho dù đào được thông đạo thì cũng là thông với biển, làn nước này tự nhiên trở thành làn ranh ngăn cách âm dương cực kỳ tiện lợi.

Thứ ba, chính là chiêu ngu ngốc nhất – đào thẳng từ trong này ra. Tôi ngẩng đầu ngó qua đỉnh mộ, chỉ thấy gạch ngói âm đạm, không nén nổi một tiếng thở dài. Xem ra cho dù có đào được động cũng tôn không biết bao nhiêu công sức.

Tôi thử đặt mình vào vị trí người thiết kế ngôi mộ này, để xem nếu dùng những nguyên lý kiến trúc đơn giản nhất thì phía trên đỉnh mộ sẽ là gì.

Có thể khẳng định một điều, nếu chỉ toàn gạch thì nhất định không thể hình thành kết cấu kín khí; giữa các kẽ gạch chắc chắn phải bịt kín đất sét trắng, bên trên hẳn phải có một lớp gỗ quét sơn chống thấm nước, trên nữa lại đắp thêm đất sét.

Nghĩ đến đây, đầu tôi chợt lóe lên một ý tưởng, nhanh chóng biến thành một kế hoạch mạo hiểm. Tôi hào hứng nói với hai người kia: “Kỳ thực cũng chẳng có gì đáng sợ, tôi ước chừng chúng ta chỉ cách mặt biển hơn mười thước là cùng. Ngôi mộ này chứa cơ quan vận hành thang máy, dĩ nhiên phải xây tương đối cao, do vậy đỉnh mộ cách đáy biển cũng không quá xa. Nếu rơi vào đường cùng, chúng ta còn có thể đào thẳng lên. Mực nước trên hải đấu này cũng không quá sâu, nếu căn đúng lúc thủy triều xuống, tôi tính chỉ cần lớp cát bên trên không lún xuống thì chúng ta hoàn toàn có thể thoát ra ngoài.”

Bàn Tử xua xua tay, uể oải đáp: “Lúc vào cả đám chẳng mang theo công cụ gì, bên trên toàn là gạch đá, lấy cái gì mà đào, đào bằng tay không chắc?”

Tôi vội nói: “Anh không biết hả, mộ thuyền táng dưới đáy biển, gạch xây mộ phần lớn đều rỗng ruột, chịu được áp lực nhưng lại rất dễ vỡ. Chúng ta chỉ cần kiếm mấy thứ đồ kim loại đập đập vài cái, nhất định có thể đào được một cái động.”

Bàn Tử nghe thế lập tức phản kích: “Ày, cách này nghe cũng có lý phết. Chúng ta đừng lo đồ đầu nữa, đi kiếm công cụ đào dần lên thì hơn. Mộ này lớn thế, hẳn là trong gian mộ chính có đồ đồng bồi táng.”

Tên mập này vốn là người như thế, nếu biết mình chết chắc rồi thì chẳng muốn động chân động tay gì nữa, nhưng khi biết vẫn còn một tia hi vọng thì sẽ cố gắng hết sức mình. Tôi suy tính trong giây lát, âm thầm vạch sẵn trong đầu một phương án, cũng may tôi vốn là sinh viên kiến trúc nên rất quen với những chuyện thế này. Dẫn đo một hồi, thấy mọi điều kiện đều phù hợp, chỉ cần lợi dụng chừng mười phút triều hạ, cố đào cho xong động thì khả năng chạy thoát thành công khỏi đây là rất lớn!

Lúc này Muộn Du Bình mới lên tiếng: “Thời gian từ giờ đến lúc triều rút còn rất dài, không khí trong này không biết có đủ dùng đến lúc ấy không, mọi chuyện còn tùy vào thiên ý.”

Bàn Tử nhảy dựng lên, nói: “Khi gió, vậy khỏi cần biết thủy triều đã xuống hay chưa, cứ đào một cái lỗ đã rồi tính sau. Chết vì ngạt là cái chết phờ phạc, thà bị bánh tồng cắn chết còn sướng hơn!”

Tôi định nói cho hắn biết, nếu đào không đúng lúc thủy triều rút thì lớp nước trên đỉnh mộ ít nhất phải dày 2 mét, đám nước này mà ào vào thì đừng nghĩ đến chuyện chui ra; cả mộ thất lớn chừng này đại khái cũng chỉ mất vài phút là ngập đầy nước. Nhưng tôi thấy hắn hào hứng như vậy, cũng không nỡ dội cho gáo nước lạnh.

Ba người chúng tôi xốc lại tinh thần, sửa soạn đồ đạc hướng về phía hành lang. Vừa bước ra khỏi cánh cửa đá, ba người bỗng sững sốt, Bàn Tử thì chửi oang lên: “Mẹ nó, cái chỗ này sao mà quái thế.”

Trước mặt chúng tôi, ở vị trí bức tường gạch ban nãy đột nhiên xuất hiện một khung cửa. Tôi chiếu đèn pin vào, chỉ thấy sau cánh cửa đặt một cỗ quan tài gỗ lim viền vàng.

-----oOo-----

Chương 24: Mở quan tài

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Biển

Beta: Thanh Du

~oOo~

Dựa theo kết cấu hai tầng trên dưới của mộ thất này mà suy luận, chỗ này tự dung xuất hiện một cánh cửa cũng không phải chuyện lạ. Dĩ nhiên là trong thời gian chúng tôi nói chuyện, phòng bên kia đã bắt đầu di chuyển, tuy vẫn chưa biết chủ nhân ngôi mộ này có dụng ý gì khi thiết kế như vậy, nhưng tôi cũng không hoảng hốt nữa.

Ai ngờ trong phòng lại có quan tài, dọa cho tôi nhảy dựng lên, gỗ lim vàng vốn là vật liệu tốt nhất để làm quan tài, từ mấy ngàn năm nay, kích cỡ của gỗ làm vật liệu quyết định kích cỡ của quan tài. Cái quan tài này rất lớn, xem chừng khối gỗ dùng để làm ra nó cũng bự không kém gì 32 khối gỗ lim vàng dùng làm trụ lớn trong Trường Lăng nhà Minh (*). Thứ gỗ này so với bạc trắng nguyên khối cùng kích cỡ thì còn đáng giá hơn.

(*) Trường Lăng là lăng mộ của Minh Thành Tổ Chu Đệ, một trong Thập Tam Lăng nổi tiếng của thời Minh.

Nhưng quan tài quý giá đến thế sao lại đặt trong phòng phụ chứ? Nếu quan tài quý nhường này chỉ được đặt trong phòng phụ, vậy trong mộ chính tề nhất cũng phải là quan tài bằng vàng ròng. Tôi cảm thấy càng lúc càng khó hiểu, chủ nhân của ngôi mộ này hình như không hề tuân theo quy củ. Không chỉ xáo trộn lung tung phong thủy của nơi này, mà còn bố trí cạm bẫy cực kỳ khéo léo linh hoạt ở khắp nơi nhưng lại không hề gây nguy hiểm đến tính mạng ai, chẳng biết rốt cuộc là có ý đồ gì.

Dân đồ đầu nhìn thấy quan tài khó tránh khỏi muốn động tay động chân, đặc biệt là một cỗ quan tài đầy hứa hẹn như vậy, bên trong tất nhiên sẽ có không ít đồ tốt. Tôi thấy Bàn Tử cứ nhìn chăm chăm vào nó, cười nói: “Thế nào, nhìn thấy quan tài thì đến mạng cũng không cần nữa à? Hay là cứ lấy vài món trong đó ra trước đã?”

Tôi vốn có ý châm chọc hấn, ai ngờ hấn không thềm để ý, còn nghiêm túc nói: “Bàn gia ta đây rất ư giác ngộ, nhiệm vụ chính của chúng ta bây giờ là đi tìm công cụ để xuyên thủng nóc ngôi mộ chết tiệt này, cậu đừng có mà dụ dỗ tôi đào ngũ. Chờ xong việc rồi chúng ta quay lại đây vơ vét vài món cũng chưa muộn!”

Tôi nhìn cái điệu bộ khi mũi nhướng mày của hấn cũng cảm thấy buồn cười, liền nói: “Chờ đến khi anh quay lại, có quỷ mới biết cái cửa này có còn đây nữa không. Nói không chừng lát nữa nó đã trôi xuống rồi.”

Bàn Tử vẫn muốn lấy mấy món minh khí này, nghe tôi nói cũng có lý, không khỏi khó xử. Đúng lúc này, Muộn Du Bình bỗng nhiên khoát tay với chúng tôi, khẽ nói: “Yên nào.”

Bọn tôi thấy nét mặt hấn nghiêm túc, vội ngậm miệng vào, không biết chuyện gì xảy ra. Hấn rút súng, nói nhỏ: “Đây không phải là quan tài bình thường mà là quan tài dưỡng xác.”

Tôi nghe không hiểu, nghi hoặc nhìn hấn, mà hấn hình như không muốn giải thích gì thêm, khom lưng bước vào căn phòng phụ đặt quan tài. Bàn Tử đang cố duy trì hình tượng giác ngộ cao của mình, nhưng vừa thấy Muộn Du Bình không chút khách khí tiến vào thì lập tức trở về với bản chất thực, vội vàng bám theo.

Tôi nhìn đoạn hành lang tối đen như mực, nghĩ bụng đứng một mình ở ngoài này thì thật kinh khủng, vội vàng ba chân bốn cẳng chạy theo hai người vào trong.

Căn phòng nhỏ này cũng tương tự như căn phòng vừa nãy, trên trần là phù điêu hình hai con rắn lớn, ở giữa có một đài phun nước, chẳng qua không có đồ sứ tùy táng, chỉ có một cỗ quan tài rất lớn đặt cách tường 3 mét.

Muộn Du Bình rút dao ra, cắm thẳng vào kẽ quan tài, chậm rãi dò xét, hình như đang tìm cơ quan. Bàn Tử tưởng hẳn muốn mở quan tài vội la lớn: “Chờ chút chờ chút, Tiểu Ca cậu bình thường trông có vẻ thành thật, sao vừa nhìn thấy quan tài thoát cái đã biến thành kẻ liều mạng vậy”, nói rồi cầm một ngọn nến chạy vào góc định thắp lên.

Tôi thấy thế nổi cái mắg: “Mẹ nó, chúng ta đã chẳng có bao nhiêu không khí mà còn thắp thêm nến, anh chán sống rồi chắc.”

Bàn Tử tức giận đáp lại: “Một ngọn nến bé xíu có thể đốt hết bao nhiêu không khí của cậu, cùng lắm thì Bàn gia ta đây bớt đi vài hơi thở”, dứt lời liền đánh bật lửa. Ánh lửa sáng ngời đột nhiên chiếu rõ thứ gì đó trong góc, Bàn Tử vốn là kẻ gan dạ mà cũng phải phát hoảng, ngã bệt xuống đất. Thấy thế tôi vội mở đèn pin rọi sang, bất giác lui lại mấy bước.

Thì ra trong góc có một con mèo chết khô quắt ngời đó, cái đầu to bự đã khô quắt lại, hai hốc mắt trống rỗng nhìn chăm chăm vào Bàn Tử, phần lớn da trên người đã rữa nát hết, quai hàm há ra để lộ một hàng răng nanh, trông vô cùng khó coi.

Tôi từ nhỏ sợ nhất là mèo chết, trước đây có lần người trong nhà đánh chết con mèo hoang hay trộm cá rồi ném lên trên cây, mặc cho nó thối rữa. Khi đó tôi còn nhỏ không biết gì cả, đến một ngày, lúc tôi đang chơi dưới tán cây, cổ của cái xác mèo thối rữa đứt ra, cái đầu mèo liền rớt trúng tay tôi. Tôi thấy hàm răng trắng ớn cùng hai hốc mắt đen xì thì sợ đến nỗi tè ra quần, mấy ngày sau vẫn chưa hoàn hồn.

Bàn Tử thấy vật trước mắt chẳng qua chỉ là cái xác mèo, tức mình rửa một tiếng, co chân đá nó văng ra, sau đó thắp nến rồi bước lại gần quan tài. Tôi cảm thấy có điểm bất thường, trong mộ lại có xác mèo, chẳng lẽ không sợ thì hóa sao?

Nhưng nơi này vốn có rất nhiều điểm không hợp lý, tôi mơ hồ cảm thấy dường như chủ nhân ngôi mộ này cố ý làm những chuyện trái với quy củ, mọi thứ đều làm ngược lại với lẽ thường, những thứ trong mộ không nên có, ông ta đều mang đặt vào. Cứ tiếp tục như vậy, không biết đến mộ chính còn đựng phải chuyện quái quỷ gì nữa.

Lúc này Muộn Du Bình đã tìm được khóa Bát bảo linh lung của quan tài,

bền mở hộp đa năng, lấy ra hai cái móc rạch theo kẽ quan tài. Chỉ nghe rảng rặc một tiếng, cơ quan đã bị phá, đồng thời nắp quan tài bật mở lên trên, một dòng nước đen nháy mắt tuôn ra. Bàn Tử bất chấp cảm giác ghê tởm, nhanh chóng đẩy nắp quan tài sang một bên, vừa nhìn vào bên trong lập tức hoảng hồn la lớn: “Chết tiệt, sao lắm bánh tồng thế này!”

-----oOo-----

Chương 25: Một người

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Thanh Du

Beta: Tiểu Điệp

Nắp quan tài vừa mở ra, tôi lập tức cảm thấy mùi hôi thối xộc thẳng vào mũi. Tiến lại gần ngó thử một cái, chỉ thấy trong quan tài ngập một thứ nước đen xì, phía trên hơi nước ẩm thấp ngai ngái, bên dưới có thể mơ hồ nhìn thấy những khúc tay chân quấn vào nhau, cũng không biết có bao nhiêu thi thể, tất cả đều đã hóa sáp dính lại thành một khối thi thể cực lớn. Tôi đếm sơ sơ được 12 khối, cảnh tượng này ghê tởm đến mức nào chắc khỏi phải nói.

Muộn Du Bình thấy cảnh này, nhú nhú mày, nhưng nét mặt đã giãn ra một chút, cây súng trong tay cũng buông xuống. Nhìn nét mặt hần biến đổi, tôi đoán thứ này hẳn là không có gì nguy hiểm, không rõ tại sao vừa rồi hần lại căng thẳng đến thế.

Mặt trong quan tài có mấy cây đinh tròn tỏa ánh kim, từ trên xuống dưới cứ cách vài phân lại có một hàng đinh, do ngâm trong nước nên không nhìn rõ là vàng ròng hay là mạ vàng Bên dưới đám thi thể có một khối gì đó trông kì kì, Bàn Tử quét đèn pin rọi từng tác một từ dưới lên trên, hình như là một phiến đá khắc chữ. Trên cổ và tay thi thể đều đeo đồ trang sức bằng ngọc ngà, đám trang sức này có giá liên thành lại nhỏ gọn dễ cầm.

Bàn Tử thấy thế bắt đầu ngửa ngáy tay chân, nhưng đám thi thể kia ghê muốn chết, dù hần có lỗ mãng đến đâu cũng không dám thò tay xuống

lớp nước đen xì nổi lên một tầng mỡ người mà vớt đồ. Hấn suy tính nửa ngày vẫn không nghĩ ra cách nào, đành phải từ bỏ, quay sang nghiên cứu đám thi thể bên trong, vừa nhìn vừa lắc đầu: “Cảnh này trông cũng thật thê thảm, còn nói cái gì mà chủ mộ này là người tu đạo, hừ, dám làm những chuyện tàn ác thế này thì đắc đạo sao nổi, bị chúng ta đồ đầu cũng đáng đời.”

Tôi chẳng hiểu mô tê gì cả, có điều nhìn cảnh tượng này, thần kinh bị kích thích đến độ chịu không nổi, không dám nhìn lại lần thứ hai, hỏi hấn: “Cái quan tài hợp táng này sao trông ghê thế.”

Bàn Tử phá lên cười: “Đồng chí à, cậu dốt vừa thôi, cậu xem có ai hợp táng mà trông như bánh quai chèo thế kia không? Đây rõ ràng là chôn sống, những người này bị nhét vào chung một chỗ, bị ngấm thuốc đến chết ngạt trong đó, đây gọi là dưỡng khí táng thi.”

Tôi nghe hấn nhắc đến bánh quai chèo, cổ họng lập tức ngứa ngáy. Lúc này bụng tôi đã rất đói, tưởng tượng đồng xác kia mà là bánh quai chèo thì quả thực chỉ muốn nôn mật ra. Có điều nghe giọng điệu của hấn thì hình như hấn biết lai lịch thứ này, tôi lấy lại bình tĩnh, mới bảo hấn kể lại cho rõ ràng.

Bàn Tử thấy tôi không hiểu, mới nổi hứng trêu chọc, nói: “Chuyện này mà cậu cũng không biết? Năm đó tôi còn là đứa trẻ mồ côi mẹ, ai, nói vậy thì dài quá, năm đó tôi còn ở núi Trường Bạch hiện ngang hùng vĩ—”

Tôi thấy hấn lại bắt đầu ba hoa, vội nói: “Thôi đừng chém nữa ông anh, quan tài dưỡng xác với Trường Bạch sơn cái quái gì, không biết thì ngậm miệng lại cho tôi nhờ!”

Dạng người như Bàn Tử chỉ sợ bị người ta kích bác, gân cổ lên cãi: “Ai bảo tôi không biết, chẳng qua tôi chỉ muốn đi từ khái quát đến chi tiết thôi, cậu không muốn nghe thì cứ bịt tai vào. Đây gọi là quan tài dưỡng xác, là kiến thức phong thủy —, bình thường dùng cho lăng mộ trên cạn, nếu có loại quan tài này thì chắc chắn trong cỗ mộ có hai vị trí đặt quan cực tốt. Nếu có hai vị trí mà chỉ đặt một quan tài, chỗ còn trống kia hấp thu linh khí đất trời, sẽ vô tình gọi loài yêu ma đến; cho nên phải đặt thêm một quan tài dưỡng xác, bên trong táng một người có quan hệ huyết thống với chủ mộ, coi như hợp táng. Quan tài này phải giống y hệt cái trong phòng chủ mộ, cái này trong phong thủy gọi là dưỡng khí, hiểu

không?”

Bàn Tử nói liên thiên một hồi như bật băng, tôi nghe chỉ hiểu được phân nửa, không khỏi líu lười: “Trong quan tài có nhiều người như vậy, hẳn là —”

Bàn Tử vỗ đùi: “Cho nên tôi suy ra, có khi tên này đem chôn cả nhà vào cùng một chỗ cũng nên, ác thật.”

Tôi vội gào lên: “Vớ vẩn, làm gì có chuyện đó. Người ta chọn nơi phong thủy đẹp là vì lo cho con cháu nhà mình, giờ đem chôn cả nhà một lúc, phong thủy đẹp mà làm cái rắm gì!”

Bàn Tử thấy tôi tin sái cổ mới nói: “Tôi nói gì cậu cũng tin hả, những kẻ lăm tiền đời nào lại đàn độn thế, chắc chỉ tìm mấy đứa cháu ngoại nhà nghèo đem đi bồi táng thôi. Kiểu bồi táng này thường thấy trong mộ cổ thời Minh, tôi gặp cũng nhiều rồi, nhưng quy mô lớn đến thế này thì chưa thấy qua bao giờ.”

Tôi nhìn đồng thi thể, tưởng tượng ra thời điểm hạ táng mà không sao nén nổi xúc động. Ông nội nói không sai, nhân tâm bất khả trắc (lòng người thâm sâu khó dò), thương thay chỉ vì mấy chuyện đồn đại tào lao không có căn cứ xác thực mà tính mạng những người này dễ dàng bị cướp đoạt như giết đi con sâu cái kiến.

Có điều một khi quan tài đã mở, Bàn Tử sẽ không dễ dàng dễ yên. Hắn gãi gãi đầu, nói: “Cậu xem, những người này thực đáng thương, tôi nghĩ hay là chúng ta qua phòng bên lấy mấy cái bình múc hết nước ra ngoài đi, nước đọng trong quan tài là điềm cực xấu đó.”

Tôi biết tổng ý đồ của hắn, nói: “Nhìn cái dáng điệu gian manh của anh đủ biết anh đang có ý đồ chôn chĩa mình khi. Thôi an phận chút đi, chốc nữa vào minh điện sẽ có cả đồng đồ cho anh tha hồ lựa.”

Bàn Tử đỏ mặt, quát âm lên: “Mẹ kiếp, cậu xem Bàn gia tôi là hạng người đó sao?”

Tôi cũng ngại cù nhây với hắn, nói: “Giờ không phải lúc nghĩ đến mấy chuyện vớ vẩn này, lát nữa mà chúng ta không thoát ra được, chết dí ở chỗ này, chỉ sợ cái quan tài cũng chẳng có mà chui vào, để xem lúc ấy

còn ai thương xót giùm chúng ta.”

Nhắc tới quan tài, chúng tôi lại trở nên căng thẳng. Bàn Tử chẳng nói chẳng rằng, đi lòng vòng quanh phòng phụ tìm kiếm một lượt, tiếc là ngoại trừ một cái xác mèo thì chẳng còn gì xài được.

Muộn Du Bình nhìn đăm đăm vào đồng thi thể kia, nhìn rất lâu rất lâu, chợt phát hiện ra điều gì, hít vào một hơi khí lạnh.

Người này ngày thường cực kỳ bình tĩnh, nếu tỏ ra căng thẳng tất có chuyện lớn rồi. Cho nên vừa thấy hành động này của hắn, tôi lại càng hoảng hốt, vội khom lưng xuống, giương súng lên.

Hắn vẫn nhiu mày đứng nguyên một chỗ, nhìn đăm đăm vào quan tài, im lặng chừng năm phút mới quay đầu nói với chúng tôi: “Trong quan tài này thực chất chỉ có một người –”

-----oOo-----

Chương 26: Bức tranh trên sù

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôi vừa mới hiểu được dưỡng khí tàng thi Bàn Tử nói lúc nãy có nghĩa là gì, Muộn Du Bình lại không đầu không đuôi phán ra một câu như vậy, khiến tôi đã rối càng thêm rối, bèn hỏi ý hắn là sao.

Muộn Du Bình chỉ vào quan tài, nói: “Cậu nhìn kỹ xem đầu của bọn họ có gì khác nhau.”

Tôi nhìn theo ngón tay hắn, chỉ nhìn thấy sáu cái đầu có lớn có nhỏ, giống như một chùm nho giắt trên cơ thể, ngoại trừ ghê tởm ra thì cũng không có gì đặc biệt. Tôi lắc đầu tỏ ý không nhìn ra được, hắn lại bảo tôi tiếp tục nhìn cho kỹ, lần này tôi nheo mắt quan sát, rốt cuộc phát hiện ra một vấn đề.

Thì ra đồng thi hài này, trừ cái đầu trên cùng ra, những cái còn lại hầu như không có ngũ quan; thậm chí đến xương sọ cũng không thấy đâu, nhìn giống như có mấy cái bấu thịt mọc ra trên mặt.

Thấy thế tôi lập tức hiểu ra ý tứ của hắn, liền thuận theo đó tiếp tục tìm kiếm, lại phát hiện ra các đốt ngón tay của mỗi bàn tay dường như đều dính liền vào thân người. Chẳng qua do cơ thể này đã méo mó vô cùng khủng khiếp giống như bị bỏ vào máy giặt vắt khô, lại thêm lớp nước đen đục ngầu cũng ít nhiều cản trở tầm mắt, cho nên nhìn thoáng qua giống như có rất nhiều thi thể cuộn lại một chỗ.

Tôi càng nhìn trong lòng càng phát run, nhưng vẫn còn có điểm thắc mắc. Nếu trong quan tài này là một người dị hình hiếm thấy có đến 12 tay chân, vậy thì rốt cuộc lai lịch và thân phận của hắn là gì? Vào thời đó, một kẻ trông như quái vật tại sao lại được nuôi dưỡng dạy dỗ đến lớn như thế?

Bàn Tử nhìn cũng hiểu, nôn khan một hồi rồi quay ra nói với chúng tôi: “Má ơi! Thứ này mà là người sao? Đây đích thực là giống côn trùng!”

Tên này nói cũng không sai, nhưng có hơi thất đức, tôi nói: “Chúng ta còn bị vướng lớp nước nên không nhìn thấy rõ ràng, bây giờ đưa ra kết luận thì hơi sớm. Theo lý mà nói, dị dạng khủng khiếp như vậy thì đúng là quái vật, mới sinh ra chắc chắn đã bị cha mẹ giết chết, hoàn toàn không có cơ hội được nuôi đến lớn thế này.”

Muộn Du Bình thản nhiên nói: “Không có gì là tuyệt đối cả.”

Tôi lắc đầu, vẫn không thể nào tin nổi. Bàn Tử nói: “Thực ra thì cũng đơn giản thôi, hay cứ làm theo lời tôi, sang phòng bên cạnh lấy mấy cái chậu múc hết nước trong này ra là sẽ thấy rõ ngay. Hơn nữa hai người xem, dưới đồng xác này còn có một phiến đá, chỉ bằng chúng ta lấy ra xem thử, biết đâu lại có phát hiện gì bất ngờ.”

Nghe vậy tôi lập tức cảm thấy hứng thú, từ lúc đi vào hải đầu đến giờ một chữ cũng chưa thấy, thành ra vẫn chẳng biết gì về chủ nhân ngôi mộ này. Nếu trên phiến đá kia có chữ viết, tôi xem dù không hiểu hết ít nhất vẫn có thể đoán ra phần nào, biết đâu lại có ích cho cả bọn.

Tôi cùng Bàn Tử đồng lòng nhất trí, không nói hai lời, nhanh chóng quay lại hành lang đối diện, chọn lấy 3 cái chén sứ có quai. Mấy thứ này ở bên ngoài đáng giá trăm vạn, vào tay tôi coi như trở lại công dụng vốn có; suy cho cùng thì nó cũng chỉ là cái chén mà thôi.

Theo thói quen nhà nghề, lúc cầm chén sứ lên tôi bắt giác lướt mắt qua những hoa văn trên lớp men xanh, vừa nhìn thấy liền ngẩn người, không ngờ hoa văn trên mấy thứ này đều là loại tranh kể chuyện.

Đại để từ lúc vào đây trong lòng tôi chỉ nghĩ đến chuyện của chú Ba, cho nên cũng không còn tâm trí đi nghiên cứu mấy thứ đồ tùy táng này. Bây giờ nhìn đến mới nhớ lại một chi tiết không mấy ấn tượng: sau khi chú Ba vào đấu thì cũng giống như tôi, chỉ nhìn lướt qua đám đồ sứ rồi tìm chỗ nghỉ khỏe. Nhưng những người còn lại thì khác, đây là lần đầu vào đấu nên họ vô cùng hào hứng, tất nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội nghiên cứu tỉ mỉ. Không lẽ trên mấy món đồ này còn ẩn chứa chi tiết gì đó quan trọng?

Nghĩ đến đây, tôi vội cầm mấy cái chén lên quan sát kĩ càng, thì ra những bức họa này vẽ cảnh một nhóm người đang xây một công trình bằng gỗ, có đục đá tảng, có vận chuyển gỗ thô, còn có dựng xà gỗ, thứ tự bày biện của đám đồ sứ chính là trật tự thi công công trình, tôi càng xem càng kinh hãi đến toát mồ hôi hột. Bàn Tử thấy tôi cứ nhắc từng món lên ngắm nghía mới thắc mắc: “Chọn có cái bình mà khó vậy sao? Khỏi chọn đi, cứ lấy đại một cái vừa tay là được rồi.”

Tôi không thèm để ý đến hần, cúi xuống vừa đi vừa xem, cho đến khi thấy một cái bình bát giác cuối cùng, hình vẽ trên đó là một cánh cửa cực lớn che khuất hết những thứ đằng sau. Tiếp theo không có gì nữa, hần là còn nhiều điều được ghi lại trên những món đồ sứ khác.

Tôi thấy chuyện này quả là kinh tâm động phách, đến hơi thở cũng nghẹn lại. Tuy chỉ dựa vào mấy bức họa đơn giản thì chưa thể nhìn ra rốt cuộc bọn họ đang xây dựng công trình gì, nhưng qua đó có thể thấy tầm cỡ công trình này phải sánh ngang với Cố cung, có điều kết cấu mặt trên lại hoàn toàn không phải lối kiến trúc Trung Nguyên. Mẹ nó tôi thật sự không nghĩ ra nổi Trung Quốc thời kỳ đó có công trình kiến trúc nào đồ sộ đến mức này không.

Tôi hoàn hồn, định nói cho Bàn Tử biết về phát hiện kinh người này, nào ngờ quay đầu nhìn lại chỉ thấy sau lưng một mảng tối đen, Bàn Tử đã lượn đi đằng nào không biết.

Tôi sững sờ, chỉ còn biết âm thầm rửa xả. Tên mập chết bầm này này

cũng thật là, đã biết tôi không dám ở chỗ này một mình rồi mà còn lẳng lặng chuồn êm không chịu báo trước một tiếng. Tôi tiện tay vớ lấy một cái chậu, đứng dậy vội vàng chạy về phòng phụ phía đối diện, nhưng vừa bước vào hành lang tôi đã ngớ người.

Cánh cửa vào phòng phụ đã biến đi đâu mất, chỉ còn lại một bức tường đá cẩm thạch!

Tôi nghĩ ngay là do cơ quan gây nên, nhưng không thể ngờ cơ quan lại biến đổi nhanh chóng đến vậy, ngay cả một tiếng động cũng không có, khiến người ta không khỏi sợ hãi. Một mình đứng giữa cỗ mộ tối đen như mực, tôi không bao giờ muốn trải qua chuyện này thêm một lần nào nữa.

Tôi định thần một chút, tự an ủi mình rằng cơ quan trong ngôi mộ này hoạt động rất đều đặn, chỉ cần tôi kiên nhẫn chờ đợi, phỏng chừng vài phút nữa cánh cửa kia sẽ lại xuất hiện.

Không có Bàn Tử ở bên cạnh, cỗ mộ này im ắng rợn người, nghe tiếng tim đập cũng tưởng như sét đánh, bốn phía tối đen tối mù, ở nơi như thế này một phút cũng dài đằng đẵng như một giờ, thật sự không sao kiên nhẫn chờ đợi nổi.

Tôi hít sâu một hơi, lấy đèn pin chiếu về phía ba cánh cửa tối om đằng trước nhưng không thấy gì cả. Trên thế gian thứ kinh khủng nhất chính là suy nghĩ trong đầu, tôi chỉ cần yên lặng trong chốc lát, lập tức cảm thấy có thứ gì đó trong cánh cửa kia đang nhìn mình chăm chăm, sợ muốn chết đi được.

Tôi tự tát mình một cái cho tỉnh, cúi đầu tiến thẳng về phòng phụ, định tiếp tục xem cho hết mấy món đồ sứ không để sót món nào. Đúng lúc ấy chợt nghe một tiếng kêu rợn tóc gáy từ trong phòng phụ truyền ra, tôi rọi đèn pin vào chỉ thấy một con Hải hẩu tử rất lớn đang bò ra từ đài phun nước, nửa thân trên đã bò lên bờ, khuôn mặt đầy vẩy dử tợn này có lẽ cả đời tôi cũng không sao quên nổi.

Tôi hoảng hồn, ba chân bốn cẳng chạy thẳng vào hành lang, cũng chẳng cần biết trong đó có còn cơ quan nào nữa không, cứ nhắm mắt cắm đầu chạy thẳng. Tưởng như chỉ cần vài bước chân nữa là đến được nơi an toàn, đột nhiên dưới chân vấp một cái, vồ ếch trúng cái bình sứ, cũng

may phản ứng của tôi khá nhanh, tiện đà lăn một vòng rồi ngồi bật dậy. Nhìn lại chỉ thấy một cặp mắt xanh lè lóe sáng lao ra khỏi phòng phụ, phóng thẳng về phía tôi.

Tôi nghiêng rặng nhắc cái bình định ném qua, nào ngờ con Hải hầu tử phản ứng rất nhanh, thấy tôi có vũ khí nên không dám liều mạng xông đến, lập tức chuyển hướng nhảy lên trần hành lang. Tôi nhân cơ hội này lách sang cửa ngọc bên trái, sau đó nhanh chóng đóng sập cửa lại.

Bên dưới cánh cửa có một cái chốt bằng đá, cửa vừa đóng lại chốt đã tự động bật lên, khiến cho Hải hầu chỉ còn biết đứng ngoài gào thét, hùng hổ tông mấy cái vào cửa, xem ra nó cực kỳ không cam tâm. Tôi biết loại gỗ làm nên cánh cửa này vô cùng chắc chắn, cơ thể sinh vật vốn mềm yếu hoàn toàn không cách nào tông vỡ được, lúc này mới dần dần bình tĩnh trở lại. Con Hải hầu tử kia tông cửa nửa ngày trời không thấy có kết quả gì, lại tìm đường lách vào từ khe cửa. Tôi thấy nó đang cố nhét cái đầu bự chảng vào trong, điên tiết nâng súng lên bắn thẳng một mũi lao vào khe cửa, cũng không biết bắn trúng chỗ nào, chỉ nghe nó kêu lên một tiếng thảm thiết, tức khắc nhảy ra thật xa.

Tôi không biết cánh cửa cách vách kia có thông với mộ thất bên này không, vội lắp thêm một mũi lao, sau đó bật cả đèn pin lẫn đèn mỏ, chiếu sáng cả căn mộ thất. Tôi nhìn qua một lượt liền hoảng hồn: đây là một mộ thất hình tròn, ở giữa còn có một cái ao lớn, mà tôi lại đang đứng ngay sát mép ao, chỉ cần lùi lại một bước là sẽ rơi tòm xuống đó.

Ngay giữa ao nước có một vật nổi lên, thoạt nhìn trông giống cái chậu rửa chân; dựa vào hình vẽ và phù điêu trên đó có thể nhận ra nó chính là một cỗ quan tài. Tôi không khỏi cảm thấy buồn cười, chủ nhân ngôi mộ này cũng thật sáng tạo, chế ra cỗ quan tài trông y như cái bồn tắm, xem ra lúc sinh thời ông ta rất khoái ngâm mình.

Tôi lại chiếu đèn xuống nước, chỉ thấy ao sâu hun hút không đáy, chẳng biết là sâu đến mức nào, không chừng còn thông thẳng tới đáy mộ. Tôi còn đang thắc mắc không biết thiết kế như vậy là có ý đồ gì, đột nhiên thấy cổ ngựa ngựa.

Chương 27: Vô đề

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Thanh Du

Tôi thử sờ sờ ra sau lưng mới biết cảm giác ấy xuất phát từ vị trí trùng liên hoa tiền ban nãy. Bốn cái móc sắt đâm vào da thịt tuy không lấy mạng người, nhưng vẫn dứt đi mấy mảng da. Lúc này mồ hôi tôi lại tuôn đầm đìa, thành ra ngứa ngáy không tả.

Chẳng những thế, những vị trí trùng tên khác trên người cũng bắt đầu râm ran ngứa, nhưng ngứa cỡ này vẫn còn chịu được. Tôi không rảnh mà bận tâm đến cảm giác nhói nhói như muỗi đốt ấy, chỉ gãi gãi qua loa vài cái xong tiếp tục đi nghiên cứu căn mộ thật kỳ quái này.

Tôi không thông hiểu lắm kết cấu địa cung phổ biến của mộ táng thời Minh, chỉ biết một chút về mộ táng của quý tộc, không biết giữa hai cái này có sai biệt nhiều lắm hay không, đành miễn cưỡng đem những tri thức trong đầu đối chiếu với cảnh tượng trước mắt.

Dựa theo suy đoán, hiện tôi đang đứng ở điện thờ phụ bên trái, nhìn sang phía đối diện chính là điện thờ phụ bên phải. Hai điện thờ trái phải hẳn là đối xứng nhau, bên trong lí ra phải có một quan sàng bằng cẩm thạch trắng nhô cao hẳn lên, trên mặt quan sàng lát toàn gạch vàng, chính giữa có một lỗ hồng hình chữ nhật, trong đó đất vàng, gọi là “Giếng vàng”. Hiện nơi đây hoàn toàn trống trơn, chỉ có một cái ao lớn.

Nơi này nói sao cũng thật kỳ quái, tôi đang đứng trước cánh cửa nằm giữa hai căn điện thờ phụ, cánh cửa này hẳn là thông với hậu điện, đó mới chính là nơi đặt quan tài. Vậy vì sao trong phối thất có quan tài, nhưng quan tài lại có dạng cái thau rửa mặt? Phải biết loại bồn quan này chỉ thời Chiến quốc mới có, thời Minh hoàn toàn không dùng.

Nói đến Chiến quốc, tôi lại nhớ tới con xà mi đồng ngư lấy ra từ Lỗ Vương cung. Cả hai nơi đều tìm được vật này, mà ở đây lại đặt một cỗ quan tài chỉ có ở thời Chiến quốc, lẽ nào chỉ là trùng hợp?

Nhất thời tâm trí rối như tơ vò, nghĩ mãi vẫn chẳng ra.

Lúc này tôi đã đi gần hết một vòng xung quanh ao nước, quay trở lại cánh cửa ban đầu. Cái bát sứ tôi dùng làm hung khí khi nãy vẫn nằm chổng chơ gần đó, tôi chợt nảy ra một ý, bèn nhặt nó lên, ngắm nghía hình vẽ trên bề mặt.

Vật này vốn nằm trong căn phòng phụ phía bên kia, có điều một bức vẽ đơn lẻ cũng chẳng chứa được thông tin gì đáng giá. Tôi chỉ thấy một người mặc triều phục đời Minh, đứng trên một ngọn núi, nhìn xuống công trường dưới chân. Cảnh đó còn của mấy người mặc quan phục, xem ra là một bức tranh vẽ lại cảnh thị sát công trường.

Tôi dựa vào hoa văn trên đám đồ gốm sứ, đại khái có thể đoán ra chủ nhân ngôi mộ này nhất định không phải vương công quý tộc gì, mà rất có thể là một nghệ nhân hoặc kiến trúc sư. Chỉ có dạng nhân tài này mới đủ năng lực lẫn tri thức để áp dụng những thiết kế cổ quái như thế trong mộ. Kẻ khác cho dù có ý tưởng tương tự cũng không đủ khả năng thực thi.

Người tài và thợ giỏi sống vào đầu thời Minh không nhiều lắm, xem quy mô ngôi mộ này, nhất định là một người có địa vị hiển hách, có thể huy động một lượng tài lực lớn. Kẻ này không những cần có kinh nghiệm thi công một công trình lớn cỡ hoàng cung triều Minh, mà còn phải thông hiểu phong thủy lẫn những mảnh khóc tinh vi xảo quyết, người như thế kể ra cũng không khó đoán.

Chỉ mất vài giây suy nghĩ, một cái tên đã lóe lên trong đầu tôi – Ông Tàng Hải.

Kẻ này có thể coi là kỳ nhân, hiểu biết về phong thủy của ông ta đã đạt tới đỉnh cao. Vì thế Ông Tàng Hải được bổ nhiệm tham gia thiết kế hoàng cung triều Minh, ngoài ra còn thiết kế thêm vài thành phố lớn của Trung Quốc, đương thời chỉ một câu nói của ông ta thậm chí có thể xóa sổ vài thành thị. Tôi đọc sách cổ còn biết Ông Tàng Hải có một quyển sách viết về phong thủy, nội dung trong đó vô cùng sâu xa bí hiểm, thực tình có thể nói ông ta đã nhìn thấu thiên cơ; tiếc thay con cháu ông ta chỉ sao lại vài bản, về sau đều thất truyền cả.

Và lại, tương truyền mộ của Thâm Vạn Tam dưới đáy sông Ngân Tử ở

Chu Trang cũng do kẻ này thiết kế; một người như ông ta thừa sức tự thiết kế một mộ huyết cho riêng mình.

Tôi thấy suy đoán của mình khá hợp lý, hiện giờ chỉ cần tìm được chút văn tự hoặc tư liệu là có thể kiểm chứng xem suy đoán ấy đúng hay sai, đáng tiếc chủ nhân ngôi mộ này hình như là một kẻ thất học, không hề lưu lại chút minh văn nào.

Đúng lúc này, trong ao nước đột ngột truyền tới mấy tiếng ùm ùm, suy nghĩ của tôi nhanh chóng bị cắt ngang, vội lấy đèn pin rọi về hướng ấy. Chỉ thấy khắp ao nước kia bắt đầu sủi bọt, lúc mạnh lúc yếu, từng đợt từng đợt một không theo quy luật nào, tựa như trong cái ao sâu không thấy đáy này có thứ gì đó đang hoạt động

Tôi hoảng hốt, vội vã giương súng, căng thẳng nhìn chăm chăm vào đám bọt khí kia. Gần như cùng lúc, một cái bóng trắng lao lên bờ, lăn tròn một vòng đến tận góc tường, há miệng thở phì phò. Tôi nhìn kỹ, thì ra là Bàn Tử, thật vui mừng không sao tả xiết. Áo hắn đã cởi ra từ lúc nào, lộ ra cái bụng to kèn càng như trống. Hắn vừa thở hồn hển vừa ngó tôi một cái, lắc lắc đầu, nói: “Mẹ... nó, suýt nữa tôi đã chết... chết ngay rồi”

Tôi vừa định hỏi hắn chuyện gì đã xảy ra thì bên cạnh chợt có một người ngoi lên mặt nước. Tôi nhìn sang, thấy Muộn Du Bình cũng đã nổi lên, phần thân trên cũng để trần, nhưng hình xăm kỳ lân màu đen đã bay đâu mất. Rõ ràng hắn không mất sức nhiều như Bàn Tử “Đây là bên trái hay bên phải?”

Tôi đáp bên trái, hắn mới thở phào, nhanh chóng ngồi xuống, bụm lấy cổ tay mình. Tôi thấy trên cổ tay hắn hiện lên một dấu tay đen sì, chợt có dự cảm chằng lảnh.

Bàn Tử thở hồn hển hồi lâu mới ổn định trở lại, ôm bụng thở một hơi dài. Tôi hỏi hai người làm sao tới được đây, hắn khạc ra mấy bãi nước bọt, nói: “Đừng hỏi nhiều, may mà cậu không thấy cảnh ấy, nếu không đảm bảo sẽ sợ muốn vỡ tim. Má ơi, may mà bên dưới phiến đá đặt quan tài có một cái động thông đến chỗ này, bằng không chúng tôi sẽ chết hết trong ấy.”

Tôi sốt ruột hỏi: “Có thứ gì đáng sợ đến thế ư?”

Bàn Tử đáp: “Mẹ kiếp, tôi cũng chẳng biết phải miêu tả thế nào, thôi ngắn gọn là trong bụng cái thi thể ghép sáu kia... mẹ nó còn có một vật.”

-----oOo-----

Chương 28: Tiếp tục không đề

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Dừa

Beta: Thanh Du

Bàn Tử vừa nói xong lại ho khan, văng cả nước bọt ra ngoài, tôi sốt ruột giục hắn nói tiếp, hắn gãi gãi lưng, bảo: “Từ từ đã nào, việc này xảy ra quá bất ngờ, tạm thời tôi không thể nói rõ được, cậu chờ tôi sắp xếp lại ngôn từ đã.”

Tôi thấy sắc mặt hắn trắng bệch, giọng nói vẫn chưa trở lại bình thường, chắc trong khí quản vẫn còn đọng nước, mới giúp hắn vỗ vỗ vài cái vào lưng. Hắn bị tôi vỗ mạnh đến nỗi thân thể bắt đầu co giật, nôn ra một đồng chất lỏng màu trắng dính dính, nói: “Được rồi, mẹ nó cậu còn vỗ nữa sẽ vỗ chết tôi mất!”

Tôi giục: “Bây giờ đã nói được chưa, rốt cuộc hai người gặp phải thứ gì?”

Hắn khụt khịt mũi, mang tất cả những việc họ đã gặp ra kể lại. Mọi thứ diễn ra quá nhanh, lời kể của Bàn Tử vì vậy cũng khá lộn xộn, tuy nhiên tôi vẫn hiểu sơ sơ chân tướng sự việc.

Thì ra lúc ấy hắn thấy tôi ngơ ngẩn ngẩn đống tranh sứ mới giục vài câu, có điều tôi đang vô cùng tập trung, hoàn toàn không nghe được gì. Bàn Tử thấy tôi không phản ứng cũng không gọi nữa, cơ bản là vẫn còn tiếc mấy thứ trang sức ngọc ngà quý giá kia, bèn một mình quay lại lấy trước. Lúc đó hắn nghĩ tôi xem xong sẽ tự đuổi theo, hai nhĩ thất chỉ cách nhau năm sáu bước chân, không thể xảy ra chuyện gì nằm ngoài dự liệu.

Nhưng sau đó hắn lại thấy một vật, toàn bộ chú ý đều dồn cả vào đó, thế là quên luôn sự tồn tại của tôi, cũng không biết cánh cửa đá kia biến mất từ khi nào.

Bàn Tử quay lại chỗ đặt quan tài, hai người cùng nhau mức nước ra, khối thi thể kia cũng nhanh chóng nổi lên. Hắn nhìn kĩ, không khỏi hoảng sợ, thì ra thứ hắn vẫn tưởng là brou thit trên đầu lại là những bầu ngực to mọng của phụ nữ rủ xuống trên cơ thể dị dạng. Bàn Tử lúc đó rất choáng, hắn vốn không ngờ đây lại là một nữ thi.

Có điều theo lý mà nói, có mười hai cánh tay thì phải có mười hai bầu ngực mới đúng, tại sao phía trước mới chỉ có năm? Chẳng lẽ trên lưng vẫn còn? Bọn họ suy nghĩ một lúc, quyết định mang thi thể ra khỏi quan tài.

Đầu tiên Bàn Tử thử dùng móc câu để mang thi thể lên, nhưng thi thể này đã mềm nhũn từ lâu, từ trên xuống dưới trắng mịn, gần như sáp hóa, không thể chọc vào bất cứ chỗ nào được. Mang găng tay rồi tự mình lôi lên lại càng không ổn, cảm giác cứ như nắm cục xà phòng, vừa đụng tới đã chạm phải một lớp mỡ người, tởm muốn chết. Cuối cùng Muộn Du Bình cũng nghĩ ra một cách, hai người bọn họ cởi áo ra, một người trùm đầu, một người trùm chân, dùng súng làm đòn gánh mới mang được nữ thi kia ra khỏi quan tài.

Dưới ánh đèn sáng lóa, thi thể nhanh chóng khô lại rồi hóa đen, cả hai nghiên cứu kỹ lưỡng, ngoài việc phát hiện một vài bầu ngực đã bị cắt đi, để lại mấy vết sẹo lớn bằng miệng bát hai bên sườn, còn biết được thân thể người này hóa ra không bị dị dạng, mà là do phát phì, mỡ thừa trên người đắp đồng cao như núi.

Lúc đó cả hai không hiểu tại sao bụng của nữ thi này lại lớn đến vậy, chỉ nghĩ cô ta phát phì, hoàn toàn không nghĩ đến việc cô ta đã chết trong thời gian mang thai, trong bụng vẫn còn thai nhi.

Sau khi thi thể được nâng ra, bên dưới xuất hiện một tấm bia đá. Muộn Du Bình nói đó là áp quan thạch, dù cho sau này kết cấu kín khí trong mộ bị phá hỏng, quan tài cũng sẽ không nổi lên. Áp quan thạch kia xù xì thô ráp, bên trên khắc đầy những hàng chữ lớn.

Bàn Tử sau vài lần xem đi xem lại mà vẫn không hiểu, sức nhớ tới tôi, lúc này cả hai mới phát hiện ra cánh cửa đã biến mất. Bàn Tử lập tức phát hoảng, đoán chắc chẳng phải là quan tâm tôi gì đâu, là lo cho mình không ra được thôi. Muộn Du Bình trấn an hắn, nói cánh cửa này cứ cách một khoảng thời gian sẽ tự động xuất hiện, có cuống lên cũng không được gì, chuyện quan trọng lúc này là làm cho xong việc trước mắt đã. Bàn Tử thấy hắn bình tĩnh như vậy cũng an tâm hơn.

Hai người muốn mang nốt tấm bia đá bên trong quan tài ra, chẳng ngờ nó quá nặng, hơn nữa bốn phía còn rớt thêm nhựa thông, khiến cho tấm bia đá dính chặt vào đáy quan tài. Bàn Tử thấy sự tình không được thuận lợi, dùng lực gõ vào phiến đá, chợt phát hiện ra bên dưới trống không.

Bọn họ châm ống đánh lửa rồi thả vào bên trong cho nhựa thông chảy ra, sau đó ra sức lật phiến đá lên, bên dưới lộ ra một cái động lớn. Con người Bàn Tử tuy có phần thô kệch nhưng kinh nghiệm của hắn phải nói là phong phú vô cùng, nhưng chứng kiến cảnh này hắn cũng phải kinh ngạc đến mức không khép miệng lại nổi. Động này không phải do người thiết kế mộ cố cố ý tạo ra, mà là một đạo động!

Đây thực sự là một phát hiện mang tính đột phá, không nói đến những phương diện khác, chỉ tính riêng kỹ thuật định vị thì đạo động này đã có thể coi là thiên hạ vô song, đào một phát trúng ngay đáy quan tài. Nếu không nhờ khối áp quan thạch chặn lại, có lẽ thi thể kia đã sớm bị kéo vào trong động. Khó hiểu hơn nữa là mộ này vốn đặt ở đáy biển, đạo động kia rốt cuộc được đào như thế nào?

Thêm vào đó, nếu mộ thất này có kết cấu trên dưới kiểu thang máy thì phía dưới quan tài phải là một mộ thất khác mới đúng, sao lại có đủ không gian cho một cái động sâu đến thế? Bàn Tử khẳng định ngay, chúng tôi có thể đã hiểu sai về kết cấu ngôi mộ này.

Mọi việc lại rơi vào sương mù, hai người đều trầm mặc. Bàn Tử hiểu rất rõ, vì cái đạo động kia mà kết cấu dưỡng khí tàng thi trong ngôi mộ này đã bị xáo trộn. Tuy thi thể đã hóa sáp, không thể xảy ra thi biến, nhưng địa thế nơi này đã không còn, đương nhiên phong thủy của cả ngôi mộ sẽ bị ảnh hưởng. Hiện tại tuy không rõ chiều hướng biến đổi là như thế nào, nhưng cũng không loại trừ khả năng linh huyệt sẽ chuyển thành bại huyệt. Bàn Tử đối với thuật phong thủy không có nhiều hiểu biết, nhưng dù gì cũng là người thuộc Bắc phái, hắn biết chắc sự thay đổi này không

hay chút nào.

Có điều hấn không phải chuyên gia thuộc lĩnh vực này, đụng việc gì cần lí giải cặn kẽ một chút thì kiến thức lại không đủ. Hấn cho rằng những chữ khắc trên bia đá này có thể là mấu chốt, định chép lại thì nghe Muộn Du Bình đang ngồi bên nữ thi kêu lên: “Nguy rồi!”

Hấn vừa quay đầu đã thấy tay trái của Muộn Du Bình bị một bàn tay bé nhỏ đầy lông trắng vươn ra từ bên trong nữ thi túm chặt lấy. Bàn Tử không ngờ bên trong nữ thi kia vẫn còn một thai nhi chết yểu, lúc đầu rất hoảng sợ, nhưng hấn vốn là kẻ nhanh nhạy, sau khi lấy lại tinh thần liền giương súng bắn một phát vào bụng nữ thi, hình như đã chạm vào tử huyết, Muộn Du Bình lập tức giãy ra được. Bàn Tử còn muốn bắn nữa, Muộn Du Bình kêu to: “Không bắn chết được! Đi mau!” Nói rồi kéo hấn chui vào động bên dưới quan tài.

Bàn Tử thấy dưới đáy quan tài vẫn còn chảy xuống thứ nước ghê muốn chết kia, không tài nào nhấc chân bước vào nổi. Có điều khi hấn quay đầu nhìn lại, chợt thấy trên bụng nữ thi lộ ra một khuôn mặt đang liềm mạng giãy dụa muốn chui ra, lớp da nơi bụng nữ thi đã gần biến thành trong suốt, ngũ quan trên khuôn mặt kia đều thấy rõ. Hấn lạnh cả xương sống, tự nhủ quân tử không ăn cũng chết đói, đành nghiêng răng chui vào.

Đạo động này đào gạch mà thành, kết cấu vô cùng xảo diệu. Mỗi viên gạch chỉ bị đập vỡ một nửa, như vậy hiển nhiên có thể tạo ra một mái vòm bằng gạch trên đỉnh đạo động, những thứ bên trên cũng không thể đè xuống được. Loại kĩ thuật này tốn rất nhiều thời gian, hoàn toàn không thể làm xong trong ngày một ngày hai.

Muộn Du Bình đã đi trước, Bàn Tử liềm mạng đuổi theo, không rõ đạo động này dẫn đến đâu, đi được một lúc nữa thì phát hiện đạo động này có chiều hướng đi xuống, phía dưới có nước, nhưng đoạn ngập nước hình như cũng không dài. Hấn thấy có ánh đèn lấp loáng, nghĩ là tôi, liền lặn ngay xuống nước. Mới bơi được một đoạn thì phía trước quả nhiên rộng ra thành một ao lớn, lúc đó phôi hai người đều đã cạn khí, mới liềm mạng ngoi lên, vừa ra khỏi nước đã thấy tôi cầm súng chĩa về phía bọn họ.

Tôi nghe đến đó, cười nhạo: “Thì ra anh cũng chỉ thấy có một bàn tay thôi.”

Bàn Tử nói: “Bàn Tử tôi thực ra không sợ vật đó, nhưng Tiểu Ca lợi hại thế mà thấy nó cũng phải chạy, cậu nói tôi có thể làm gì? Mà giờ nghĩ lại, tôi cũng không hiểu vì sao lúc đó lại phải chạy, Tiểu Ca, thứ đó rốt cuộc là gì, thực sự lợi hại đến thế? Tôi thấy dùng lao đâm vài cái là có thể giải quyết còn gì.”

Muộn Du Bình sờ cổ tay mình, nói: “Đó là một hạn bạt lông trắng, muốn giết phải chém đầu, nhưng nếu làm vậy thì một lượng lớn hơi độc từ thi thể nó sẽ bốc ra, với không gian đóng kín sẽ rất bất lợi.”

Tôi nghe thế liền giật mình, hạn bạt vừa nói đến tương truyền có thể gây ra nạn hạn hán, nghe nói cương thi chết khô sau một thời gian vùi trong loại đất dưỡng xác có thể biến thành hạn bạt. Trong Kinh Thi có nói, hạn bạt vi ngược, như đằm như phần (hạn bạt gây họa, như thiêu như đốt), tóm lại có không ít chuyện kể về nó, ai ngờ nó lại có hình dáng như thế. Nhưng đây không phải điểm quan trọng, từ khi tôi bước vào ngôi mộ này đã chuẩn bị tinh thần đối phó với đủ loại chuyện kỳ quái, chỉ là đạo động kia xem ra không phải để tìm tàng bảo mà là để thông đến cái ao này, khả năng ấy không phải là không có. Tôi đoán một trong số những đạo động dưới đáy ao này chính là lối ra, có lẽ người làm ra đạo động này lúc đầu không thể xác định vị trí chính xác, mới đào đạo động về nhiều hướng, đây có thể là một trong số đó. Nghĩ đến đây, tôi liền hỏi bọn họ có thấy ngã rẽ nào không.

Bàn Tử lắc đầu bảo không, đạo động không dài, hoàn toàn là một đường thẳng. Tôi nghe xong cũng không thất vọng, bởi lẽ với động bằng gạch thì chuyện giấu đi một cánh cửa là rất dễ dàng.

Đạo động này, nếu không phá vỡ kết cấu kín khí của mộ thì lối vào chắc chắn cũng nằm trong mộ thôi, có tìm được cũng vô ích, tôi đoán khi kẻ đó lần theo đài phun nước vào căn phòng phụ thì cánh cửa vẫn chưa xuất hiện, hẳn không còn cách nào khác mới phải đào cái động ấy. Có điều kẻ này cũng thật xui xẻo, đào đến phòng phụ thì gặp áp quan thạch, đào đến xung thất thì gặp cái ao này, không biết hẳn đã đào đến mộ chính chưa nữa.

Nghĩ một hồi, Bàn Tử bỗng hỏi: “Hai người nói xem, hạn bạt có biết bơi không?”

Tôi sững sốt không hiểu hẳn có ý gì, hẳn bèn chỉ vào mặt nước, tôi nhìn theo, chỉ thấy giữa hồ có vô số bọt khí đang ùng ục nổi lên.

-----oOo-----

Chương 29: Bia đá

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Thanh Du

Đám bọt nước cứ sủi lên ùng ục, mật độ dày đặc, hơn nữa còn khuếch tán càng ngày càng rộng, tựa như dưới cái ao kia có con vật bự chẳng nào đó đang hít thở. Ba người chúng tôi đều đề cao cảnh giác, gương súng lên, lưng áp sát vào tường. Tôi đã căng thẳng đến độ mồ hôi ướt đầm lòng bàn tay, không biết kết cục đang chờ đợi tôi phía trước là gì, không khỏi cảm thấy lực bất tòng tâm. Đám bọt nước sủi được chừng năm phút, bất chợt dưới đáy ao truyền lên những âm thanh trầm đục không nghe ra là tiếng gì.

Đúng lúc đó, mực nước trong ao cũng bắt đầu rút xuống, trên mặt ao xuất hiện mười mấy xoáy nước. Chỉ thấy bọt bắn lên tung tóe tựa như mười mấy cái bồn cầu tự hoại xả cùng một lúc; cái quan tài hình chậu kia cũng xoay xoay theo dòng nước y như một con quay. Trong nháy mắt nước đã rút đi tầm hai ba mét, tôi ngơ ngác không hiểu có chuyện gì xảy ra, vội chiếu đèn pin xuống ao, bất ngờ phát hiện ra một lối đi hình tròn ốc tạo nên từ những bậc đá gắn vào thành ao, hình như nó dẫn thẳng xuống đáy.

Nước rút đi rất nhanh, tôi còn chưa kịp nhìn cho kỹ thì lượng nước khổng lồ ấy đã mất hút dưới đáy ao đen kịt, chỉ có tiếng òng ọc phát ra từ xoáy nước vẫn vang vang không dứt. Tôi lấy đèn pin quét qua một vòng, phát hiện cái ao này có dạng bát, trên rộng dưới hẹp, sâu hơn mười mét, cho nên ánh sáng đèn pin cũng không chiếu tới nơi. Và lại bên dưới hơi nước mờ mịt, đáy ao ẩn sau làn sương mù, trong khoảng không tối đen khiến tôi không sao nhìn rõ được.

Tôi chợt nghĩ bọn tôi còn có loại đèn chuyên dùng chiếu sáng trong nước, khả năng xuyên thấu rất mạnh, không biết nó có tác dụng với hơi nước hay không. Vội vàng bảo hai người kia cùng bật đèn lên, điều chỉnh cho tia sáng loe rộng hết mức, đồng loạt chiếu xuống từ ba hướng khác nhau.

Loại đèn này tuy cũng không thể chiếu xuyên qua màn hơi nước, nhưng tạm thời cũng có thể phác họa sơ lược địa hình bên dưới. Đáy ao là một mặt phẳng hình tròn đường kính tầm 10 mét, bên trên khắc phù điêu, cụ thể là hình gì thì không rõ, nhưng có thể khẳng định trên mặt đáy có vài lỗ hổng lớn, xem ra chính là cửa thoát nước.

Khoảng giữa đáy ao phủ kín hơi nước, giữa làn hơi nước có bóng đen lúc ẩn lúc hiện, chẳng biết là vật gì. Bàn Tử nhìn chăm chăm vào nó, cân nhắc hồi lâu rồi nói: “Cậu nhìn xem, giữa đáy ao kia hình như có một tấm bia đá?”

Tôi nhìn theo hướng tay chỉ của hắn, chỉ thấy một bóng dáng mơ hồ. Bàn Tử tiếp: “Những bậc thang đá này dẫn xuống dưới, không biết điểm cuối ở đâu. Không chừng bên dưới còn một thông đạo nữa, chúng ta xuống xem thử đi!” Nói rồi nhảy phốc một cái lên đầu thang đá.

Cổ mộ này cực kỳ quái dị, tôi không đồng ý để hắn tùy tiện đi xuống, mới la lên: “Anh việc gì phải vội thế, lúc này xuống dưới đó rất nguy hiểm, muốn xuống thì chí ít cũng phải đợi cho đám hơi nước bên dưới tan hết đã chứ.”

Bàn Tử đã xuống được vài bước, cãi bầy: “Không sao đâu, tôi xuống nhìn qua một chút thôi mà, nếu gặp phải trở ngại đương nhiên sẽ quay lên.”

Tôi hiểu tính hắn nên cũng không ngăn cản nữa, chỉ thấy hắn xuống được khoảng hai vòng thì hình như đụng phải thứ gì đó, bèn ngồi xuống nhìn cẩn thận, mới được vài giây đã ngẩng đầu gào lên với chúng tôi: “Chết tiệt, chỗ này lại có chữ Tây!”

Tôi nghe thế thì đờ người luôn, quái, trong cổ mộ thời Minh làm sao có chữ Tây được chứ. Bèn lớn tiếng đáp lời: “Mẹ nó, anh ăn nói linh tinh cái gì thế? Trong cổ mộ thì đào đâu ra chữ Tây, chắc anh nhầm với hoa văn chứ gì?”

Bàn Tử điên tiết quát lên: “Mẹ nó, Bàn gia đây dù không biết tiếng Tây, nhưng cũng đâu có dốt đến độ không biết mấy chữ ABCD cơ bản, cậu xem thường tôi vừa vừa thôi chứ! Nếu không tin thì cậu xuống mà xem!”

Tôi đáp: “Trên đó khắc chữ gì, anh đọc lên xem nào.”

Bàn Tử hình như đã cáu lắm rồi, quát lớn: “Mẹ kiếp, tôi mà đọc hiểu được thì còn gọi cậu xuống làm qué gì!”

Tôi vốn không định xuống, nhưng ở vào tình cảnh này không xuống cũng không xong, đành thở dài một hơi, học theo động tác của Bàn Tử, co chân nhảy lên bậc đá kia. Bậc đá chỉ dài nửa mét, hình như được xẻ ra từ một khối thanh cương nham nguyên vẹn, một đầu gắn vào thành ao, một đầu lơ lửng giữa không trung. Tôi đập đập thử mấy cái, xem ra bậc đá này khá rắn chắc, không sợ sụp xuống giữa chừng. Lúc này Muộn Du Bình cũng đã nhảy xuống, hai người chúng tôi một trước một sau tiến lại gần Bàn Tử.

Hắn chỉ vào thành ao nói: “Đây, cậu nhìn xem, mẹ nó nếu đây không phải tiếng Tây thì tôi đem chữ Vương viết ngược lại cho rồi!” (*)

(*) Sở dĩ nói thế vì Bàn Tử họ Vương, câu này ý là “nếu tôi nói sai thì đổi họ cho rồi” í. Cơ mà chữ vương (王) thì viết xuôi viết ngược kiểu gì vẫn là chữ vương, cho nên có thể coi câu thề của anh Vương này như cá trê chui ống :-”

Tôi nhìn qua thì thấy quả thực thành ao bị người ta dùng đục gõ thành mấy chữ cái, dấu vết trông không mới cũng không cũ, lập lúc nghĩ tới khả năng những chữ này là do nhóm của chú Ba khắc vào 20 năm trước, không khỏi âm thầm hoảng sợ. Lẽ nào khi chú Ba ngủ, họ đã đến tận đây? Vụ mất tích của bọn họ có liên quan gì đến cái ao quái quỷ này không?

Bàn Tử thấy tôi bắt đầu ngậy ra, mới vỗ vai tôi một cái thật mạnh: “Sao, cậu nói đi chứ, tôi nói có sai chỗ nào không?”

Tôi vội gật gù: “Phải rồi phải rồi, để tôi giải thích cho, mẹ nó đây chính xác là tiếng Anh.”

Bàn Tử đặc ý vỗ đùi: “Tôi vẫn thắc mắc tại sao lại có chuyện lạ lùng thế, chúng ta đã đi khắp cái đất rách nát này mà chẳng tìm được thứ gì ra hồn, thì ra đã có mấy vị anh em tốt người nước ngoài nhanh chân đến trước. Lại nhớ năm nào liên quân tám nước (*) ghé chơi, cũng không nở để lại thứ gì cho chúng ta; lần này thì khỏi nói, chắc đã bị vợ vét sạch sẽ rồi.”

(*) Ý Bàn Tử nhắc tới sự kiện liên quân tám nước phương Tây là Anh, Pháp, Mỹ, Đức, Ý, Nhật, Nga và đế quốc Áo-Hung tiến đánh Bắc Kinh năm 1900 để chống lại sự nổi dậy của phong trào Nghĩa Hòa Đoàn.

Tôi suy nghĩ một lát rồi đáp: “Không thể phán bừa là người nước ngoài, người Trung Quốc cũng viết được tiếng Tây đó thôi. Lại nói đến khắc chữ, khắc chữ Tây nhanh hơn khắc tiếng Trung nhiều, mấy kí tự này toàn là chữ viết tắt, tôi nghĩ đó có thể là kí hiệu dùng để đánh dấu. Anh xem nét khắc của người này rất ầu, chỉ sợ khi chạy xuống đây anh ta đã gặp phải chuyện gì cấp bách, cũng có thể đang bị người khác thúc giục; anh ta muốn đánh dấu lại cho người đến sau biết nên mới khắc những chữ cái này.”

Bàn Tử nói: “Cậu nói cũng có lý, nhưng nếu thế thì bọn họ mò xuống đây làm gì? Hay dưới này có bảo bối?”

Tôi biết thừa đầu hấn đang nghĩ lung tung cái gì, quyết định phớt lờ hấn luôn. Bàn Tử đuổi theo tôi, ra sức lải nhải: “Dù sao chúng ta vẫn còn nhiều thời gian, chi bằng xuống đó xem chơi, không chừng còn tìm được đồ đồng đen làm công cụ, chẳng phải là một công đôi việc hay sao?”

Tôi nhìn nhìn xuống dưới, bảo bối với tôi chẳng đáng gì, bỏ mạng vì tiền tôi lại càng không ham, có điều nếu dưới đó có manh mối cho biết nhóm Văn Cẩm đã đi đâu thì cũng đáng xuống xem thử một chuyến. Đang chần chừ không biết có nên đi tiếp hay không, đột nhiên nghe Muộn Du Bình nói: “Hình như tôi đã từng đến nơi này!”

-----oOo-----

Chương 30: Đáy ao

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Biển

Beta: Thanh Du

~oOo~

Muộn Du Bình dứt lời, cũng không thèm để ý tới thắc mắc của tôi, vội vã leo xuống dưới. Tôi thấy đã có manh mối để tìm ra chân tướng sự việc, dĩ nhiên không thể bỏ qua, vội vàng đuổi theo.

Sương mù từ dưới ao không ngừng bốc lên, tôi mới xuống được mười bậc thang đã lạc vào màn sương mù dày đặc, tầm nhìn nhanh chóng thu hẹp. Ban đầu tôi còn thấy được bóng lưng của Bàn Tử, tiến thêm vài bước thì phía trước chỉ còn thấy ánh đèn pin mờ mờ. Hơn nữa tên mập đó vốn can đảm, mỗi bước nhảy qua ba bậc thang, cuối cùng bỏ tôi lại tuốt đằng sau. Còn chưa xuống hết một vòng, luồng sáng chiếu ra từ đèn pin của hắn tôi cũng chẳng thấy đâu nữa.

Hiện tôi đang ở giữa một đám sương mù lượn lờ, tầm nhìn còn chưa nổi nửa mét. Tôi có hơi hoảng hốt, cảm giác mọi thứ xung quanh trở nên hồ thế này còn khó chịu hơn là ở trong bóng tối mịt mù.

Khoảng cách từ mặt ao đến đáy ao cũng không lớn lắm, đi chừng một phút chợt nghe Bàn Tử nói vọng lên: “Tôi xuống đến đáy ao rồi!”

Tôi nghe thấy tiếng chân lội bì bõm của hắn, vội sai bước chạy xuống, chợt thấy dưới chân lạnh lạnh mới biết mình đã lội vào trong nước. Thì ra nước ở đáy ao cũng không rút đi hết, mực nước còn cao gần đến bắp chân, thảo nào lúc trước nhìn xuống tôi không thấy rõ ràng cho lắm.

Tôi quan sát xung quanh một chút, thì ra nơi đây gần như nằm giữa đám sương mù, tầm nhìn lại càng hạn chế. Tôi men theo vách ao đi được vài bước, chợt nghe Bàn Tử gọi từ phía bên trái: “Cậu chú ý bên dưới nhé, chỗ này toàn là cửa thoát nước, cẩn thận kéo giẫm vào.”

Tôi lấy chân dò thử, quả nhiên trước sau đều có những cái hố lớn bằng miệng bát, xem ra đi đứng trong này phải hết sức cẩn thận mới được. Lúc này Bàn Tử vẫy vẫy đèn pin từ phía sau lớp sương mù ra hiệu cho tôi bám theo hắn.

Tôi gật gật đầu, lội theo sau hắn. Đi được vài bước, đột nhiên phía trước xuất hiện mấy bóng đen, không biết là thứ gì, Bàn Tử tất nhiên đã thấy từ trước nên không hề sợ hãi, dặn tôi đừng có chạm vào. Đi qua quãng đó rồi, tôi thoáng nhìn lại, thì ra là bốn con khỉ đá cao hơn nửa người ngồi trên bệ đá, mặt quay bốn phía, không biết đang cầu nguyện cái gì. Tôi biết đây gọi là Định hải thạch hầu, thường đặt dưới ao, dùng để trừ tà, thứ này xuất hiện ở đây cũng là chuyện thường.

Tôi yên tâm đi thêm vài bước, chỉ thấy ở giữa bốn con khỉ đá đặt một tấm bia đá Thanh cương cao tới hai mét. Muộn Du Bình đang chiếu đèn pin vào tấm bia, cẩn thận quan sát.

Tôi lại gần, hỏi hắn: “Thế nào, anh xem qua mấy thứ này rồi, có nhớ thêm được gì nữa không?”

Hắn chỉ chỉ tảng đá phía trước tấm bia, tôi nhìn theo, thấy bên trên có khắc mấy hàng chữ Khải nhỏ, Bàn Tử không đọc được mới quay sang hỏi tôi trên đó viết gì, tôi đáp: “Mấy hàng chữ kia cho chúng ta biết chủ nhân ngôi mộ này có xây dựng một Thiên cung, cánh cửa dẫn đến Thiên cung nằm ngay trong tấm bia đá này, nếu gặp người có duyên cánh cửa này sẽ mở ra, anh đi qua đó là lên đến trời.”

Bàn Tử nhìn tấm bia đá, sốt ruột: “Có cái cửa khỉ gió nào đâu.”

Tôi đáp: “Những lời này cũng giống như kinh Phật, mỗi người đều có cách lý giải khác nhau, ý ông ta cũng không phải là trong tấm bia này thực sự có một cánh cửa, mà có thể là nội dung khắc trên bia đá ẩn chứa bí mật nào đó.”

Bàn Tử đáp lại tôi: “Mẹ nó, cậu nói trên tấm bia này có ‘nội dung’ ấy hả, đến một chữ tôi còn chẳng đọc nổi!”

Tôi ngẩng đầu nhìn lên thì thấy mặt ngoài tấm bia được mài đến nhẵn bóng, trông như một khối ngọc, nhưng bên trên lại trống trơn chẳng có chữ nào. Tôi cũng bắt đầu phát bực: “Trong này nói có duyên thì cửa mới mở, anh không có duyên với Thiên cung, đương nhiên không thấy gì rồi.”

Bàn Tử trề môi, thở dài rồi cúi người xuống kiểm tra phần chìm dưới nước, vừa mò mẫm vừa lẩm bẩm: “Không có duyên phận với Thiên cung

cũng chẳng sao, tôi chỉ cần có duyên có phận với mình khí là được rồi.”

Tôi quay sang Muộn Du Bình, sắc mặt của hắn trông rất tệ, tôi hỏi vài câu hắn cũng chẳng thèm để ý, chỉ nhìn chăm chăm vào tấm bia giống như đang tìm kiếm thứ gì đó. Tôi cảm thấy kỳ lạ, chẳng qua chỉ là một tấm bia trông trơn mà thôi, không biết hắn tập trung nhìn vào cái gì nữa. Bỗng Bàn Tử vỗ vỗ tay, tôi nhìn sang thì thấy hắn vớt lên một cái kính lặn, nói: “Xem ra đã có nhiều người tới đây.”

Tôi qua bên đó nói với hắn: “Lúc chú Ba tôi thoát ra ngoài, trên người không có thiết bị lặn, mấy cái này có thể là của ông ấy. Anh xem thử có bình dưỡng khí không.”

Lời vừa dứt, Bàn Tử đã lôi từ dưới nước lên một cái bình khí móp méo, hắn dùng thử, dường như không được lại ném xuống nước, hậm hực nói: “Mấy thứ dưới này đều hỏng hết cả, uống công tôi từ tuốt trên đó chạy xuống, hóa ra là mùng hực. Tôi thấy chúng ta nên nhanh chóng đi lên thôi, ai biết được khi nào nước lại dâng lên, đợi đến lúc đó có bay cũng chẳng kịp.”

Tôi xem mực nước, thấy Bàn Tử nói cũng có lý, mới quay về chỗ cũ tìm Muộn Du Bình. Nào ngờ ngoảnh đi ngoảnh lại đã không thấy hắn đâu, tôi thử gọi vài tiếng nhưng không có ai trả lời, lòng bỗng dưng trở nên hồi hộp.

Tên nhóc này cứ thoát ần thoát hiện như ma quỷ, lúc cần thiết như bây giờ lại chẳng thấy hắn đâu.

Nghĩ đến đây, tôi bảo Bàn Tử cứ đi tìm quanh, bởi lẽ sương mù tuy dày nhưng nơi này cũng không quá rộng. Chúng tôi đi hai vòng, cuối cùng phát hiện hắn đang ngồi trong một góc tường ao ngơ ngác nhìn về phía trước. Tôi thấy ánh mắt hắn có gì đó bất thường, gần như đã mất đi sự trầm tĩnh vốn có, chỉ còn chất chứa nỗi tuyệt vọng đến trống rỗng; thoạt nhìn trông hắn giống như một người đã chết.

Tôi vội hỏi chuyện gì đã xảy ra. Hắn ngẩng lên nhìn tôi, giọng hắn nhỏ đến mức gần như không thể nghe thấy: “Chuyện hai mươi năm trước, tôi nhớ ra rồi...”

-----oOo-----

Chương 31: Hai mươi năm trước

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Biển

Beta: Thanh Du

Muộn Du Bình, không, phải gọi là Trương Khởi Linh mới đúng, giọng hấn cứ đều đều không mang theo chút cảm xúc nào. Từ những lời tự thuật của hấn, tôi dần dần hiểu được một phần trong vô số những nghi vấn mơ hồ, nhưng vẫn chẳng thể nào hiểu nổi hấn đã nghĩ gì và nghe thấy gì trong suốt diễn biến câu chuyện, cũng không sao biết được thân thế thực sự của hấn; thôi đành tưởng tượng ra hấn trong bộ dạng một một thanh niên trầm lặng và cơ trí vậy.

Dưới đáy biển sâu không nghe tiếng cuồng phong gào thét trên mặt biển, nhưng vẫn cảm nhận được bầu không khí ngột ngạt trước khi cơn bão kéo đến.

Trương Khởi Linh lẳng lặng ngồi trong góc phòng nhìn bạn bè mình tranh nhau nghiên cứu mấy món đồ sứ men xanh trên mặt đất. Những thứ đồ sứ đó với hấn chẳng có chút hấp dẫn nào, trái lại mấy người bạn học nhìn qua có vẻ lớn tuổi hơn hấn lại bị thu hút hoàn toàn.

Bọn họ truyền tay nhau xem, còn muốn sao chép lại hoa văn trên đó, rồi thảo luận ý nghĩa của những hình vẽ trên mặt sứ. Lúc này đột nhiên có người kêu lên: “Mọi người mau đến xem! Dưới mấy món đồ sứ này có gì lạ lắm!”

Người vừa lên tiếng là Hoắc Linh, cô gái nhỏ tuổi nhất trong ba thành viên nữ của đội khảo cổ, cha mẹ là cán bộ cao cấp, vốn được nuông chiều từ bé, rất thích tỏ vẻ ngạc nhiên để thu hút sự chú ý của người khác. Trương Khởi Linh nghe tiếng cô nàng chỉ thấy nhức đầu, thế nhưng kiểu nữ sinh như cô ta ở trong đoàn lại được yêu thích, một câu nũng nịu là kéo được vài người sang bên đó.

Mấy nam sinh tranh nhau thể hiện, hy vọng có thể chứng tỏ được học vấn của mình trước mặt Hoắc Linh, nhao nhao nói: “Có gì kỳ lạ? Đưa tôi xem nào.”

Hoắc Linh đưa món đồ sứ ra cho bọn họ xem, một người nhìn thoáng qua, nói: “Cái này tôi biết, đây gọi là diêu hào, ký hiệu của lò gốm nơi sản xuất ra món đồ này.”

Một người khác lập tức phản bác: “Không đúng, diêu hào của lò gốm vào thời Minh không giống thế này, đây có thể là phủ hào được khắc trên đồ vật, cho biết thân phận của chủ nhân!”

Người kia muốn giữ thể diện, nóng mặt cãi: “Phủ hào khắc trên đồ vật thường có đến bốn chữ, ở đây chỉ có một, còn nhìn lạ hoắc, điều cậu nói lại càng vô lý.”

Hai người đã quen ăn nói văn hoa, nói qua nói lại một hồi là thành đầu khẩu, còn có xu thế chuyển sang động thủ động cước. Hoắc Linh đã quá quen với cảnh này, chỉ biết thở dài. Bỗng cô nàng thấy Trương Khởi Linh lãnh đạm ngồi trong góc, hình như chẳng thèm để ý tới mình, trong lòng bực bội, lập tức bước lại gần đưa cái bình sứ Thanh Hoa cổ dài trong tay ra trước mặt hắn, khẽ cười, nói: “Tiểu Trương, anh xem giúp tôi đây là cái gì?”

Trương Khởi Linh căn bản không thèm để ý tới cô nàng, thản nhiên liếc qua một cái, còn chưa nhìn rõ đó là thứ gì đã quay đi, đáp: “Không biết.”

Hoắc Linh biến sắc. Cô nàng xưa nay hiếm khi ở trước mặt con trai mà bị dội cho gáo nước lạnh như vậy, trong lòng không khỏi cảm thấy khó chịu: “Tiểu Trương, anh đừng có mà qua quýt cho xong chuyện, xem cho kỹ rồi hãy trả lời tôi!”, nói rồi đem cái bình đó nhét vào tay Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh thở dài, không còn cách nào khác đành phải cầm lấy. Hoắc Linh đặc ý chỉ cho hắn xem, thì ra mặt dưới cái bình sứ Thanh Hoa cổ dài ấy có khắc một văn tự rất đặc biệt.

Trương Khởi Linh chưa từng thấy văn tự này bao giờ, bất giác ngây người. Thông thường bên dưới đồ sứ đều là diêu hào của nơi làm ra nó,

nhưng ký hiệu này sờ lên lại có cảm giác sần sùi, hình như không phải của bất kỳ lò gốm nào, mà là một con số.

Hắn tiện tay lấy một món khác, quả nhiên cũng có ký hiệu nhưng không giống với cái hắn vừa xem. Đến đây hắn bỗng mơ hồ cảm thấy đồ sứ ở đây không phải chỉ là đồ tùy táng đơn thuần.

Hoắc Linh thấy sắc mặt hắn biến đổi, thăm nghĩ tên đầu gối này rốt cuộc cũng biết được gì đó, liền hỏi: “Tiểu Trương, thế nào, đây rốt cuộc là cái gì?”

Trương Khởi Linh phớt lờ cô nàng, hắn cầm mấy món đồ sứ khác lên xem, liên tiếp hơn mười cái, phát hiện bên dưới mỗi cái đều có ký hiệu khác nhau, hơn nữa những ký hiệu này đều biến đổi theo quy luật, hình như chúng được sắp xếp theo một trật tự nào đó.

Tại sao phải đánh số thứ tự cho mấy món đồ sứ này, chẳng lẽ trật tự sắp xếp của chúng nghiêm ngặt đến vậy sao? Hay là, nếu không sắp xếp theo đúng thứ tự này sẽ không đạt được mục đích gì đó? Vô vàn suy nghĩ lóe lên trong đầu Trương Khởi Linh khiến hắn không khỏi cẩn thận xem xét tỉ mỉ từng cái một.

Hắn xem một cái khác, lại càng ngạc nhiên, bởi vì hoa văn vẽ trên đó không tả cảnh xuân canh, không phải đình viện, mà là hình ảnh thợ thủ công đang chạm khắc một bức tượng đá khổng lồ, vào thời đó hình ảnh này bị cho là dung tục, vậy tại sao người ta lại đem vẽ nó lên đồ sứ?

Hắn xem xét một lượt, dần phát hiện ra một vài manh mối. Những bức tranh trên sứ này nếu nằm đơn lẻ thì không có gì đặc biệt, nhưng một khi quan sát theo đúng trật tự, anh sẽ thấy ngay những hình ảnh đó có liên quan mật thiết, hình như là miêu tả quá trình xây dựng một công trình khổng lồ.

Lúc này tất cả mọi người đều bị hành động kỳ lạ của hắn thu hút, đám nam sinh không biết hắn đang bày trò gì, chỉ biết ngơ ngác đứng xem.

Trương Khởi Linh chẳng thèm để ý tới mấy người đó, hắn không xem hết một lượt như tôi mà đi thẳng đến chỗ bình hoa xinh xắn có hai quai ở cuối dãy, cầm lên nhìn kỹ, trong lòng khẽ động. Chỉ thấy trên cái bình hai quai cuối cùng này là quang cảnh cả công trình khi đã hoàn thành.

Đó là một công trình không thể dùng ngôn từ để mô tả, cung điện lơ lửng giữa trời, bên dưới là mây mù che phủ; những người xây cung điện đứng trên mặt đất ngược nhìn lên trời; trên một ngọn núi cạnh đó, có một đạo giả đang dương dương tự đắc mỉm cười.

Hình vẽ trên cái bình hai quai nhỏ này không thể diễn tả hết sự hùng vĩ đồ sộ của công trình, nhưng Trương Khởi Linh vẫn cảm nhận được một cơn kích động không cách nào kìm nén, bởi hắn đã biết thứ mà hắn tìm được là gì.

Hắn gần như có thể kết luận, nội dung miêu tả trên đó chính là quá trình Quý thủ thân tượng Ônng Tàng Hải đầu thời Minh thiết kế và xây dựng nên Vân Đỉnh thiên cung!

Truyền thuyết về cung điện lơ lửng giữa trời này đã sớm xuất hiện trong dân gian thời Minh, khi đó người ta giải thích là Ônng Tàng Hải đã sử dụng một con điều thật lớn cùng với vô số tơ vàng để tạo thành cung điện giả lộng lẫy huyền ảo giữa không trung nhằm lấy lòng Chu Nguyên Chương.

Nhưng nếu truyền thuyết là thật thì những hình ảnh này miêu tả cái gì? Còn nếu truyền thuyết không có thật, vậy phải chăng những bức tranh trên sứ muốn chứng minh Ônng Tàng Hải đã thật sự xây dựng được một tòa cung điện lơ lửng giữa không trung? Truyền thuyết và sự thật, đâu là thực đâu là giả, Trương Khởi Linh bắt đầu cảm thấy mờ mịt.

Hắn suy nghĩ một hồi cũng không tìm ra được manh mối gì, mới đem việc này nói với nhóm bạn vẫn còn đang đứng lơ ngơ này giờ. Những người này dĩ nhiên không tin, vội bắt chước hắn xem xét từng món đồ sứ một, cả đám không khỏi trợn mắt há mồm. Đây không những là chuyện có một không hai trong lịch sử Trung Quốc mà còn là một bước đột phá không tưởng. Cô nàng Hoắc Linh kia vừa thấy phát hiện của mình lại dẫn đến một khám phá trọng đại như thế, không khỏi mừng rỡ, lập tức hôn chụt một phát lên mặt Trương Khởi Linh, khiến cho mấy nam sinh kia nổi cơn ganh tị.

Trương Khởi Linh lờ tít cô nàng, hình như hắn không biết mà cũng không muốn biết ai đã hôn mình, đi thẳng một mạch đến chỗ Văn Cẩm, đề nghị lập tức vào tìm kiếm bên trong hậu điện. Hắn cho rằng muốn có

nhiều mạnh mẽ hơn, tất phải tìm trong quan tài. (vãi anh, anh thấu triệt tinh thần chỉ có đàn ông quá đây =))

Văn Cẩm vốn là người phụ trách của cả đoàn, cô thấy làm như vậy quá nguy hiểm, vội can: “Không được, tuyệt đối không được, không có người tiên phong dẫn dắt, chúng ta không thể tự mình đi vào cổ mộ!”

Trương Khởi Linh thấy cô không đồng ý, cũng không nói nhiều, lẳng lặng thu thập trang bị cá nhân rồi đi về phía hành lang. Văn Cẩm khá là cứng rắn, thấy hắn coi mình như không khí thì không hài lòng chút nào, muốn ra tay dạy dỗ hắn một phen. Dù sao ở sở nghiên cứu cô cũng hay giở ra vài chiêu công phu để nắn gân mấy tên nhóc cứng đầu không biết nghe lời.

Nghĩ đến đây cô bất ngờ ra tay, định bắt lấy khớp cổ tay mảnh mai của Trương Khởi Linh, thế này gọi là khóa mạch môn, nếu không chế được mạch môn thì có thể lấy bốn lạng chổng nghìn cân. Sức lực một cô gái tuy không lớn, nhưng chỉ cần hơi mạnh tay một chút cũng đủ làm cho một anh chàng như Trương Khởi Linh đau đến mức phải lên tiếng cầu xin.

Mấy anh chàng kia đều đã ném qua chiêu này của Văn Cẩm, không khỏi cười thầm, chờ xem Trương Khởi Linh bị đem ra làm trò cười.

Chiêu này của Văn Cẩm trăm lần như một đều thành công, người không học võ khó mà đề phòng, nhưng lần này cô lại chụp không trúng, trong lòng không khỏi kinh hãi. Bỗng Trương Khởi Linh quay lại, thản nhiên nói: “Cô yên tâm, tôi có thể tự lo cho mình!”

Văn Cẩm cười nhạt: “Anh muốn tự lo cho mình? Tiểu Trương, trong viện nghiên cứu anh nổi tiếng vô tổ chức vô kỷ luật, nhưng đây là cổ mộ, dù anh không lo cho bản thân mình thì cũng phải lo cho sự an toàn của mọi người chứ.”

Trương Khởi Linh gật đầu, nhưng lại nói: “Tôi xem xét một chút rồi sẽ trở về ngay.”

Văn Cẩm giận đỏ mặt, thầm than sao mà đầu đầu thế này chứ. Giọng điệu hắn không nóng cũng không lạnh khiến cô không sao nổi nóng được, đành bước tới giữ chặt lấy hắn, nói: “Không được, dù thế nào đi

nữa anh cũng không được đi, nhóm chúng ta đã mất một người rồi, anh bảo khi về tôi biết phải ăn nói thế nào với mọi người trong viện?”

Trương Khởi Linh dường như bắt đầu sốt ruột, quay lại, lạnh lùng nhìn cô, nói: “Buông tay ra.”

Văn Cẩm vô cùng kiên quyết nhìn hắn, tôi nghĩ bất cứ tên con trai nào thấy một cô gái đáng yêu nhìn mình bằng ánh mắt như vậy thì cũng đều thỏa hiệp. Nào ngờ Trương Khởi Linh lại đột nhiên trừng mắt, trong tích tắc như biến thành ác quỷ, Văn Cẩm bị dọa cho bủn rủn tay chân, bị hắn gạt tay ra. (thôi thôi đúng là anh bị lãnh cảm với gái dzồi, thôi quay về chính đạo với em Tà đi anh, em thương ~~~)

Khi cô nhìn lại, ánh mắt Trương Khởi Linh đã trở về với vẻ bình thản đến nỗi không tài nào nhìn ra cảm xúc trong đó. Hắn gạt đầu một cái với cô, còn nói: “Cám ơn!”

Những người còn lại nhìn thấy cảnh này lại tưởng Văn Cẩm đã đồng ý yêu cầu của hắn, đều tỏ ra không phục. Con người vốn là như vậy, chỉ cần một người phá luật, những người còn lại sẽ hòa nhau làm theo. Mấy người kia thấy Trương Khởi Linh bước vào hành lang, phần thì sợ hắn giành hết công trạng, phần lại nổi lên tính hiếu kỳ, nhao nhao lên chạy theo sau hắn.

Văn Cẩm dù sao cũng chỉ là một cô gái, cô biết ngay khi bàn tay mình bị gạt xuống, cô cũng đã mất đi khả năng khống chế đối với mọi người trong nhóm. Chuyện đến nước này, trừ khi trong tay có khẩu súng, không thì chẳng có cách nào ngăn cản nổi mấy gã choai choai này.

Tính tình chú Ba lại không tốt, nếu lúc này mà gọi chú Ba dậy, với tính khí của ông ấy hẳn sẽ vì sĩ diện mà gây gổ với Trương Khởi Linh một trận tung bùng, tình hình có lẽ sẽ càng khó cứu vãn. Sau khi đã cân nhắc lợi hại, cô quyết định tự mình dẫn cả nhóm vào hậu điện xem xét rồi nhanh chóng trở lại. Với kinh nghiệm đồ đấu nhiều năm của cô, nếu đây chỉ là một ngôi mộ bình thường thì tất nhiên là không có vấn đề gì.

Chuyện tiếp theo sau đó cũng gần giống như những chuyện chúng tôi đã trải qua, về phần bọn họ vượt qua được hành lang trùng điệp cơ quan như thế nào, rồi phát hiện được bậc thang trong ao ra sao, sau đó xuống đến đáy ao vân vân gì đó dù cũng rất ư là khúc chiết ly kỳ nhưng không

phải là chuyện quan trọng đáng nhắc lại. Thời điểm Trương Khởi Linh kể lại cũng chính là câu đầu tiên vừa nãy hắn nói, những sự việc quan trọng chỉ bắt đầu từ khi cả nhóm bọn họ xuống được đến đáy ao ngập nước và nhìn thấy tấm bia đá không có chữ nào kia.

Cảnh tượng dưới đáy ao quả thực vô cùng kỳ dị, ánh đèn pin chiếu vào lớp sương mù dày đặc thỉnh thoảng lại biến thành đủ mọi vẻ mặt khiến cho người ta sinh ra cảm giác sợ hãi. Đến khi xuống được bậc thang đá cuối cùng, cả nhóm lại trở nên đoàn kết, không dám thở mạnh, dẫn dắt nhau đi trong sương mù, trong lòng thấp thỏm lo sợ có thứ gì đó đột nhiên xông tới.

Hoắc Linh thấy Trương Khởi Linh không sợ hãi chút nào, trong khi mấy đàn anh trong viện ngày thường oai phong lẫm liệt mà bây giờ đều thập thập thò thò rúc hết ra sau lưng hắn, không khởi nảy sinh chút cảm tình, liền nói với mấy nam sinh kia: “Nhìn mấy người các anh xem, so ra đều lớn hơn Tiểu Trương đến mấy tuổi, vậy mà đến một góc của người ta cũng không bằng, có xấu hổ không chứ!”

Mấy người kia tuổi còn khá trẻ, mà lễ thường ngựa non háu đá, bị Hoắc Linh nói khích như thế đều hăng tiết lên chẳng thèm quan tâm sống chết nữa, tranh nhau vượt lên phía trước Trương Khởi Linh. Không gian trong ao không rộng, mấy tên đó đi được mấy bước thấy không có chuyện gì, cũng vững dạ hơn, lại càng dấn sâu vào trong màn sương. Mới đi được vài bước, đột nhiên người dẫn đầu hét to: “Trong này có quái vật!”, vừa hét vừa chạy ngược về.

Tiếng hét này thiếu điều hù cả đám sợ đến tè ra quần, mấy người đi sau chưa thấy gì mà da đầu đã tê rần, cũng chạy ngược trở về. Trương Khởi Linh không thèm quan tâm đến bọn họ, dẫn vài người tiếp tục tiến vào mới thấy thứ được gọi là quái vật kia chính là Định hải thạch hầu.

Đồng thời họ cũng thấy được mấy con Định hải thạch hầu còn lại cùng tấm bia đá không có chữ kia.

Trong nháy mắt, mọi người đều cảm thấy chân động mãnh liệt, tuy những thứ ở đây không hề đồ sộ, nhưng trong mắt họ lại vô cùng ý nghĩa. Tất cả những thứ có trong cổ mộ này đã đánh đổ quan niệm ngàn năm không đổi trong sách giáo khoa Trung Quốc về mồ mã, có giá trị khảo cổ vô cùng lớn.

Ngay cả Văn Cẩm cũng kinh ngạc không thốt nên lời, cô lầm bầm: “Trời ạ, những thứ này thật không thể tin nổi, nói không chừng nơi đây sẽ trở thành cột mốc quan trọng trong ngành khảo cổ Trung Quốc.”

Sau nỗi khiếp sợ chính là niềm vui vô hạn, với niên đại của những thứ này, đây sẽ là một phát hiện trọng đại đồng thời cũng là cơ hội vô cùng ý nghĩa. Nếu công bố rộng rãi phát hiện này, ai ai cũng sẽ phải biết đến tên tuổi bọn họ, nghĩ đến đây, người thì cười ngây ngô hết như tên ngốc, người thì phấn khởi vô cùng, tất cả đều không kiềm chế nổi mà bắt đầu nhảy cẫng lên.

Lúc đó, kể khởi xướng chuyện này là Trương Khởi Linh lại nhíu mày, hần vồn cẩn thận hơn những người khác, đã sớm thấy được cổ văn khắc trên tấm bia đá.

“Thử bi vu hữu duyên giả, tức hiện thiên cung môn, nhập chi, khả đắc tiên cảnh dã.”

(Tấm bia này nếu gặp người có duyên, sẽ hiện ra Thiên cung môn, vào đó có thể đến được cõi tiên)

Câu này khiến hần chấn động, gọi ra những suy tưởng sâu xa. Do vậy hần không hề bị ảnh hưởng bởi sự ồn ào của những người xung quanh, chìm sâu vào trầm tư.

Theo như hần nghĩ, văn tự thể này không thể vô duyên vô cớ được khắc ở đây. Có câu vật tất có chỗ dùng, chủ nhân ngôi mộ này đem mấy thứ này bày ra ở đây hần phải có dụng ý.

Trong tấm bia này có lối thông với Thiên cung môn, rốt cuộc là ở đâu? Như thế nào mới được xem là hữu duyên đây? Hần đứng trước tấm bia đá dò xét từng tác một, nhưng bia đá chỉ là bia đá, không bất kỳ cơ quan hay dấu vết nào của văn tự in chìm.

Mấy người kia sau một hồi náo loạn cũng dần tỉnh táo lại, Văn Cẩm thấy cũng đã khá trễ, cứ tiếp tục nán lại ở đây thì không hay lắm liền đề nghị cả nhóm quay về. Mọi người kia vui vẻ cũng đủ rồi, học hỏi cũng đã xong, bắt đầu ổn định lại, cười cười nói nói đi về phía bậc thang. Văn Cẩm điềm danh từng người một trong đoàn, cuối cùng phát hiện ra

Trương Khởi Linh vẫn chưa quay lại.

Trương Khởi Linh đầu tiên thì không chịu phục tùng, cứ khăng khăng muốn đến hậu điện, bây giờ lại không chịu quay về cùng mọi người, nghĩ đến đây Văn Cẩm cực kỳ tức giận, nhưng là người phụ trách, cô không thể mặc kệ hẳn. Cô đành thông báo với cả nhóm, sau đó tất cả lại quay trở vào trong đám sương mù.

Bọn họ đi được mấy bước, thấy Trương Khởi Linh còn đang ngồi trước tấm bia đá nghiên cứu gì đó, Văn Cẩm không khỏi tức giận kêu lên: “Anh còn không đi! Rốt cuộc là định gây rối đến...?”, nói chưa dứt lời, Hoắc Linh bỗng níu chặt tay cô bảo cô đừng nói nữa. Văn Cẩm bực mình, nhìn sang những người khác thì thấy nét mặt bọn họ có vẻ sợ hãi, thật khó hiểu.

Hoắc Linh thấy cô không có phản ứng gì, vội chỉ vào trong đám sương mù, Văn Cẩm nhìn theo tay cô nàng thì thấy sâu trong đó, cách Trương Khởi Linh không đến hai mét, xuất hiện một bóng người cực lớn.

-----oOo-----

Chương 32: Kỳ môn độn giáp

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Thanh Du *****

Bóng người khổng lồ kia hình như phải cao ngang ngựa tấm bia đá, cũng mơ hồ thấy có đầu có cổ, không khác người thường. Có điều tư thế cong cong lưng của kẻ kia quái dị không tả, khiến người ta không rét mà run.

Văn Cẩm toát mồ hôi lạnh, nhóm bọn họ hiện đang đứng ở chỗ nối tiếp giữa thang đá và đáy ao, chỉ cách bóng người khổng lồ kia có năm bước chân, nói dài không dài mà nói ngắn cũng chẳng ngắn, tình thế khó xử vô cùng. Đáy ao mờ mịt sương, ánh sáng chỉ dựa vào mấy cái đèn pin công suất không lớn lắm, nhất thời không sao thấy rõ thứ đó là người hay quỷ. Mà vừa rồi nơi này có nhiều người như thế, chỗ nào cũng lục soát qua cả rồi, dưới đáy ao sâu hơn mười mét này ngoại trừ bốn con Định hải thạch hầu và một tấm bia đá trông trơn thì chẳng còn gì khác.

Vậy cái “người” khổng lồ này, rốt cuộc đã xuất hiện ở đó từ lúc nào?
Không ai biết cả.

Mà cái tên Trương Khởi Linh chết tiệt kia hình như chẳng hề phát hiện ra, cứ nhìn tấm bia đá đến nhập thần, không biết rốt cuộc hắn đang nghiên cứu cái gì. Văn Cẩm quả thực đã hận hấn thấu xương, có điều cô là người phụ trách, không thể bỏ mặc hắn được. Nhất thời cô cũng không biết phải làm thế nào, đành dặn những người đứng sau không được lộn xộn.

Qua năm sáu phút liền, “người” khổng lồ kia vẫn ẩn ẩn hiện hiện sau màn sương, hình như không hề có ý cử động.

Lúc này Hoắc Linh đã chịu hết nổi, khễ khàng gọi: “Tiểu Trương, anh còn ngồi ngáy ra đó làm gì ~ mau lại đây với chúng tôi.”

Văn Cẩm vội vàng “hừ” khễ ra hiệu yên lặng. Trương Khởi Linh ngồi cách thứ kia chỉ hai ba bước chân, nếu manh động, e rằng với khoảng cách quá gần như thế sẽ rất khó toàn mạng trở ra; biện pháp tốt nhất lúc này chính là tạm thời duy trì hiện trạng.

Trong lúc đó, Văn Cẩm nhanh chóng phân tích tình hình hiện tại. Trong cổ mộ tuy không thiếu chuyện hung hiểm, nhưng chỉ cần anh biết mình đang đối đầu với cái gì, tự nhiên sẽ có cách ứng phó. Đáng sợ nhất là thân lâm hiểm cảnh lại ngơ ngơ không biết gì, thường thường sẽ chết không minh không bạch.

Văn Cẩm phân tích sơ bộ, cảm thấy nơi này không thể có bánh tồng được. Bởi lẽ cổ mộ này chọn được vị trí cực tốt, quần đảo Tây Sa trong mấy trăm năm nay rất hiếm người lui tới, trên mặt biển vô số dải đá ngầm nhô lên tạo thành những cánh cung lớn, dưới mặt nước cũng liền mạch với nhau, hợp thành một dải núi ngầm dài miên man không dứt. Núi ngầm ẩn dưới đáy biển, tụ phong dưỡng khí, đông thấy đầu rồng tây thấy đuôi, là loại long mạch dưới đáy biển vô cùng hiếm gặp. Mà rồng vốn sống dưới nước rồi sau mới bay lên trời, cho nên trong phong thủy thì thủy long còn được đánh giá cao hơn sơn long.

Một nơi như vậy nếu có quan tài thì ắt phải có cả quan lẫn tài (*) Đặc biệt nếu người táng trong cổ mộ thực sự là Uông Tàng Hải, xem danh tự có thể thấy ngũ hành khuyết thủy (**), như vậy làm mộ dưới biển lại

càng phù hợp, quả thực có thể nói là đã chiếm hết thiên địa nhân trong phong thủy.

(*) Chỗ này chơi chữ, quan trọng quan tài đồng âm với quan trọng quan chức, tài trong quan tài đồng âm với tài trong tiền tài. Ý là đã có quan tài thì phải chôn người quyền cao chức trọng, tùy táng thêm nhiều đồ quý.

(**) Đại loại là thời xưa khi đứa trẻ mới sinh sẽ có trò lấy ngày giờ sinh đi xem bói để đoán mệnh. Ngày, giờ, tháng, năm sinh gọi là sinh thần bát tự, cứ 2 chữ thì có một can một chi, trong đó 10 can (Giáp, Ất, Bính, Đinh, Mậu, Kỷ, Canh, Tân, Nhâm, Quý) chia làm ngũ hành => trong sinh thần bát tự sẽ có tối đa 4 hành. Nhưng ngũ hành có 5 hành tất cả, nên kiểu gì cũng phải khuyết ít nhất 1 hành, nên khuyết hành nào thì khi đặt tên phải có bộ đó để bổ sung. Ông Tàng Hải = vũng nước, đầm nước chi đó, tóm lại là rất nhiều nước => ông này khuyết thủy, ý Văn Cẩm là thế :-” *đúng là Bắc phái, sợ dzòi :-ss*

Cho nên trừ khi sách viết về phong thủy đều đáng vứt đi hết, bằng không nơi này tuyệt đối không thể có bánh tồng. Văn Cẩm nghĩ thế, trong lòng đã nhẹ đi nhiều. Nếu không phải cương thi, thứ kia ắt phải là người hoặc động vật, chỉ cần là vật sống thì nơi này có chừng ấy người, đừng nói là thân cao hai thước, dù người thân cao ba thước chúng ta cũng bắt sống dâng về.

Lúc này chợt nghe một nam sinh nói: “Văn Cẩm, tôi thấy có gì đó không ổn. Tôi nhớ chỗ đó vốn đặt con khi đá cơ mà, không lẽ có thứ gì trèo lên đứng trên khi đá?”

Văn Cẩm trong lòng chấn động, cô đột nhiên nghĩ ra, chẳng lẽ là chú Ba tỉnh lại, thấy mọi người đã không còn ở đó mới mò đến đây tìm họ? Tên này thường làm những chuyện không đứng đắn, có khi nào hấn giận mọi người không nghe lời mình, nên mới trốn sau đám sương mù rồi bò lên trên con khi đá để hù bọn họ chơi?

Nếu đúng là như thế thì tên kia thật đáng giận, Văn Cẩm nghĩ vậy, cảm thấy đây là cách giải thích hợp lý nhất, nghĩ rồi cô hướng về phía cái bóng kia gọi to: “Ngô Tam Tinh! Đừng có giở trò nhát ma vợ vắn nữa, mau lăn xuống đây cho tôi!”

Nếu người kia đúng là chú Ba, nghe cô gọi thế chắc chắn phải biết trò

đùa của mình đã lộ tẩy, có cù nhây thêm nữa cũng vô ích. Chú Ba là người rộng lượng, chuyện vặt vãnh thế này chú cười xòa một cái là cho qua ngay, tuyệt không để bụng.

Nào ngờ lời còn chưa dứt, cái bóng kia đã đưa tay ra vẫy vẫy, hình như đang ra hiệu cho bọn họ yên lặng.

Văn Cẩm thấy chiều dài cánh tay kia kém xa so với chiều dài thân, cho thấy quả nhiên có người trèo lên khi đá. Cô không thèm nghĩ ngợi đã kết luận ngay đó là chú Ba, bực tức giậm chân bình bịch rồi chạy lại gần, nhảy lên khi đá định néo tai chú một cái.

Đây là chiêu cuối cùng cô dùng để đối phó với chú Ba, bởi vì họ từng giao hẹn sẽ không bao giờ cãi lộn; một khi Văn Cẩm giận đến cực điểm thì có thể néo tai chú Ba, cho chú biết mình đã điên lắm rồi đây. Thông thường ở vào tình huống này, cho dù chú Ba có ăn gan hùm mật gấu cũng không dám làm càn.

Nói thì chậm mà chuyện chỉ xảy ra trong chớp mắt, cô vừa nhảy lên con khi đá, còn chưa kịp động thủ, người kia đã ôm ngay lấy cô, một tay bịt miệng cô lại, khẽ nói: “Tôi là Tiêu Trương đây! Cô đừng nói gì cả, thử nhìn xuống dưới kia đi.”

Văn Cẩm vốn đang tức điên lên, nhưng vừa nghe giọng nói này cũng không khỏi sững sờ, đây đúng là giọng Trương Khởi Linh! Sao hắn lại ở trên con khi đá?

Cô lại nghĩ nghĩ một lát, đột nhiên toát mồ hôi lạnh. Không ổn! Nếu Trương Khởi Linh đã ở đây rồi, vậy người ngồi trước tấm bia đá là ai?

Cô nhớ lại tình huống vừa rồi, lúc ấy cô chỉ thấy trước tấm bia đá có một người đang ngồi, trên tay lại có đèn pin; hơn nữa cả đoàn chỉ còn thiếu mỗi Trương Khởi Linh, cho nên mới hấp tấp phán đoán. Chẳng lẽ sai lầm của cô chính là do ấn tượng chủ quan?

Nghĩ đoạn cô cũng ló đầu ra nhìn, vừa thấy liền ngậy người. Kẻ ngồi trước tấm bia kia dù cũng mặc đồ lặn giống họ, nhưng nhìn dáng người thì không phải ai khác, mà chính là chú Ba!

Và lại chú Ba còn có điểm gì đó bất thường, ban đầu Văn Cẩm không

hiểu nổi chú đang làm gì, nhìn kỹ mới phát hiện ra chú đang soi vào tấm bia đá bóng loáng như gương kia mà chải đầu. Nhưng chuyện làm người ta rợn tóc gáy hơn là động tác ưỡn ẹo này của chú rõ ràng chỉ có con gái mới làm.

Chú Ba chải chải một lúc, lại, chăm chú ngắm nhìn hình bóng mình trong tấm gương đá, hết như một thiếu nữ khuê các trang điểm vừa xong, đang ngắm nghía thành quả của mình lần cuối. *๑๑ :-ss*

Gương mặt chú Ba in trên gương đá khẽ mỉm cười, thoáng nhìn chỉ thấy vô cùng quý dị. Hình ảnh này nếu là ngày thường hẳn trông rất nực cười, nhưng ở vào tình thế này, Văn Cẩm chỉ thấy tay chân lạnh ngắt, thở cũng không dám thở mạnh.

Những người bên dưới thấy trên con khi đá có hai người ôm nhau, không hề nhúc nhích, ai nấy đều cho là chú Ba giả thần giả quỷ dọa người, mới thở phào một hơi nhẹ nhõm. Hoắc Linh lo lắng cho Trương Khởi Linh, đột ngột chạy lại sau lưng người ngồi trước bia đá, vỗ vỗ vai hắn nói: “Tiểu Trương, anh ngây ra ở đây làm gì thế?”

Chuyện này đúng là vượt ngoài dự liệu, Trương Khởi Linh thảm kêu một tiếng không ổn, muốn đứng ra ngăn cản cũng không kịp nữa. Chỉ thấy người ngồi trước bia đá đứng bật dậy, dọa cho Hoắc Linh thét lên một tiếng chói tai; nhưng cô cũng nhanh chóng nhận ra người đứng trước mặt mình là chú Ba, từ sợ chuyển thành giận, quát lớn: “Ngô Tam Tĩnh, thì ra là anh! Anh không ngủ đi còn ngồi chỗ này ưỡn ẹo làm cái gì?”

Chú Ba nhìn Hoắc Linh, đột nhiên lấy tay che mặt, thét lên một tiếng quái dị, ra sức đẩy cô một cái khiến cô ngã bệt xuống đất, sau đó cầm đầu bỏ chạy. Trương Khởi Linh thấy chuyện không ổn, lập tức nhảy xuống khỏi con khi đá mà đuổi theo. Hắn chạy rất nhanh, nhưng chạy qua Hoắc Linh hắn còn dừng lại một lát để xem cô có bị thương không. Nào ngờ hành động ấy lại phá hỏng đại sự, Hoắc Linh vừa thấy Trương Khởi Linh chạy lại liền nghĩ hắn quan tâm đến mình, trong lòng không khỏi cảm động, mới ôm chầm lấy hắn.

Trương Khởi Linh thở dài, trì hoãn vài giây thế này cũng đủ khiến hất mắt hết tiên cơ. Hắn lẩn một vòng thoát ra khỏi cánh tay Hoắc Linh, nhưng vừa thấy chú Ba thì chú đã chạy vào màn sương dày đặc, trông theo bóng dáng ẩn hiện thì hình như đã chạy đến vách ao.

Trương Khởi Linh hét lớn: “Coi chừng thang đá! Đừng để hấn chạy lên!” Nói rồi lập tức đuổi theo. Đúng lúc này hấn mơ hồ thấy chú Ba chạy phía trước bỗng xoay người một cái, trong nháy mắt gần như đi xuyên qua vách ao. Nhưng màn sương quá dày, toàn bộ quá trình diễn ra như thế nào thì hấn không sao nhìn rõ.

Trương Khởi Linh đuổi đến vách ao thì đã chẳng thấy người đâu nữa, đành phải dừng lại. Hấn không tin chú Ba có thể đi xuyên tường, tuy hấn không phải dạng người cứng nhắc nói gì cũng lời chủ nghĩa duy vật vào, nhưng chuyện diễn ra quá mức khó tin, ắt bên trong phải có điều gì bí ẩn.

Hấn ngậy người trong chốc lát, lấy tay sờ lên vách tường đá. Nhưng rõ ràng bức tường đá này là thật, Trương Khởi Linh không tin trên đời lại có thuật đi xuyên tường. Hấn đưa hai ngón tay dài khác thường của mình chạm vào tường đá, trong nháy mắt hai ngón tay cực kỳ mẫn cảm kia bỗng cảm nhận được bức tường đá này đang chuyển động rất chậm.

Tâm trí hấn rối bời, trầm nghĩ thôi xong! Vừa rồi vậy mà lại không phát hiện ra, thực chất bản thân cái ao này chính là một cơ quan khổng lồ!

Hấn đột nhiên cảm khái vô cùng, có thể nói đây chính là một kỳ tích kiến trúc thời cổ. Lấy kinh nghiệm của mình mà đem so với chủ mộ thì chẳng khác nào một đứa trẻ ấu trĩ.

Nhưng rốt cuộc cơ quan này dùng làm gì cơ chứ! Cả đám xuống đáy ao cũng được vài phút rồi mà hình như đáy ao không có gì biến đổi. Lão Ưng Tàng Hải chết tiệt kia, lẽ nào lão làm tất cả những chuyện này chỉ nhằm mục đích tạo ra một phòng ăn xoay tròn trong mộ mình?

Nguyên lý hoạt động của cơ quan này, Trương Khởi Linh cũng không lạ lắm gì. Theo lời hấn nói thì hiểu biết của hấn về cơ quan chạp bầy trong cỗ mộ Trung Quốc sâu sắc hơn bất cứ kẻ nào (nguyên văn) những thứ đại loại như nguyên lý hoạt động, nguồn gốc, khuyết điểm, thậm chí tên người sáng chế đều vô cùng thông thạo.

Dựa theo kinh nghiệm của hấn, cơ quan này chỉ sử dụng nguyên lý cực kỳ đơn giản để vận hành. Bởi lẽ hấn biết thường thì những cơ quan như lò xo tinh xảo, cung gỗ nổ ngầm, dù sử dụng chất liệu tốt đến chừng nào thì trải qua từ vài trăm năm đến hơn ngàn năm, ngòi kích phát đều đã

mục nát đến không thể hoạt động được. Cơ quan dùng để ngăn kẻ trộm mộ, thông thường chỉ đơn giản là một tầng cát bên ngoài tường mộ (kẻ trộm mộ khi đào đến tầng cát này, một lượng cát lớn trên mặt sẽ sụt xuống, chôn sống kẻ liều lĩnh. Nhưng đây cũng là cách làm cực kỳ bị động, bây giờ thậm chí kẻ trộm mộ còn căn cứ vào vết cát trên xéng Lạc Dương để xác định vị trí thực sự của cỗ mộ, rồi trực tiếp đục qua mười hai tầng gạch trên đỉnh mộ mà vào)

Nếu muốn có một cơ quan vận hành thông suốt trong vài trăm đến vài ngàn năm, dĩ nhiên phải dùng vật liệu ngàn năm không hư hỏng, ví như đá tảng hay dòng nước chảy mãi không cạn. Những thứ này ở đây đều có cả, không những thế nước ở đây còn lên xuống theo thủy triều, cung cấp động lực không nhỏ, nếu muốn lợi dụng thì càng thuận tiện hơn.

Nếu chủ nhân ngôi mộ này đúng là Uông Tàng Hải, có thể nói sự say mê và năng lực vận dụng kì công xảo thuật của ông ta đã đạt đến độ phi phàm, e rằng trên thế gian này chẳng ai có thể vượt qua được.

Trương Khởi Linh vừa nghĩ vừa sờ thử những đoạn tường đá khác, trong lòng đã có một liên tưởng mơ hồ. Trên bức tường này chắc chắn phải có cửa vào, vừa rồi hắn chỉ lưỡng lự trong giây lát mà cửa vào đã dời đi. Hắn vừa đi vừa mò mẫm, mới tiến lên được vài bước, quả nhiên đã phát hiện ra một cánh cửa ngầm.

Làm gì có chuyện tìm được cửa vào dễ dàng như thế, hắc lắc lắc đầu, không dám đi vào, tiếp tục tiến lên phía trước. Lần này hắn càng đi càng nghi hoặc, đi hết một vòng, một nơi chật hẹp thế này mà có tổng cộng những tám cửa ngầm. Hắn âm thầm tính toán, hình như đã hiểu ra vấn đề. Chết tiệt, đây chẳng phải là kì môn độn giáp hay sao?

-----oOo-----

Chương 33: Cửa sinh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Dừa

Beta: Thanh Du

Kỳ môn độn giáp xuất hiện từ hơn bốn ngàn sáu trăm năm trước, gần như cùng thời điểm với văn tự Trung Quốc cổ, người đầu tiên dùng thuật này chính là Hoàng Đế lão tổ, về sau truyền cho hậu thế, hầu như mỗi nhà quân sự lúc bấy giờ đều biết một chút. Tuy nhiên từ sau thời nhà Hán thuật kỳ môn độn giáp không còn giữ được nguyên bản, bởi lẽ khi tên khốn Trương Lương được Hoàng Thạch lão nhân truyền cho thuật này liền tìm cách giản lược nó đi, kết quả là người đời sau căn bản không thể hiểu được nữa. (1)

Những kiến thức của tôi về kỳ môn độn giáp đều học từ chú Hai, không phải chú Ba, tuy hiểu biết không nhiều, nhưng ít nhất khi nghe Trương Khởi Linh nhắc đến nó tôi cũng không đến nỗi mù mờ như Bàn Tử, ngồi nghe cứ như vẹt nghe sấm. Ban đầu kỳ môn độn giáp có bốn ngàn ba trăm hai mươi thế cục, đến thời Hoàng Đế chỉ thông hiểu được một ngàn không trăm tám mươi thế, truyền tới Trương Lương còn lại bảy mươi hai, hiện tại chú Hai tôi rút gọn xuống còn bốn mươi hai thế cục. Nhưng như thế đã là quý lắm rồi, bên ngoài bây giờ chỉ lưu truyền có mười tám thế mà thôi, các thế cục còn lại đều là do chú Ba tôi ngẫu nhiên tìm ra trong một ngôi mộ thời nhà Hán.

Kỳ môn độn giáp tuy rất huyền diệu, nhưng thực ra chính là lý luận về binh pháp và số mệnh, dùng nó để bày binh bố trận chẳng qua chỉ là ứng dụng một phần rất nhỏ trong đó mà thôi. Trận địa của kỳ môn độn giáp gồm tám trận, chia ra tám cửa Khai, Hưu, Sinh, Tử, Kinh, Thương, Đỗ, Cảnh, vào cửa sinh thì sống, vào cửa tử thì chết, nếu vào các cửa khác lại thấy xuất hiện tám cửa như cũ, cứ thế lặp đi lặp lại.

Trương Khởi Linh tìm được tám cửa ngầm này, tự nhiên nghĩ ngay đến kỳ môn độn giáp. Những cửa ấy vô cùng hẹp, chỉ có thể cho từng người lách mình đi qua. Nơi này sương mù dày đặc, bên ngoài lại có một cánh cửa di động một chiều, chỉ cần đẩy một phát có thể mở ra, sau khi đi vào sẽ có van tự động đóng lại, nếu không tự mình khám phá đương nhiên sẽ không phát hiện ra ở đây còn có chuyện kì lạ như thế.

Trương Khởi Linh vẫn có điều canh cánh trong lòng, hẳn vốn không phải người thô thiển, thế nhưng vừa rồi lại quá chủ quan, cho rằng mọi kỳ môn xảo thuật đều lấy cái nhỏ, cái tinh vi làm trọng. Nhưng lần này mọi

chuyện lại đảo ngược hoàn toàn, chủ mộ trọng quy mô lớn khiến hấn không lường trước được.

Hấn trở về chỗ tấm bia đá, đem những điều vừa tìm thấy kể lại. Mọi người đều ò lên, cánh cửa này chứa đựng rất nhiều triết lý thâm sâu, bọn họ lại vừa trải qua cách mạng văn hóa, làm sao mà hiểu được? Văn Cẩm trầm tư một lát, đột nhiên lên tiếng: “Vừa rồi hành vi của Tam Tỉnh kì lạ như vậy, hết như bị một nữ quỷ ám vào, liệu đó có phải chủ nhân ngôi mộ này hay không, nếu thế thì cánh cửa anh ấy vừa tiến vào có thể là cửa sinh chăng?”

Trương Khởi Linh nhìn thần thái rạng rỡ của cô giống như vừa phát hiện điều gì, hỏi: “Cô nghĩ ra gì vậy?”

Văn Cẩm bảo bọn họ đi theo mình đến chỗ tấm bia đá, cô bắt chước chú Ba nửa quỳ xuống, đầu hơi ngẩng lên, bắt đầu chải tóc. Cơ thể cô ấy rất đẹp, tư thế bày ra vô cùng mỉa mai, mấy anh chàng kia đều nhìn đến ngây người. Văn Cẩm chải mấy cái rồi rút rờ quay đầu lại, vừa mới cử động, đột nhiên cô run lên, hét lớn: “Tìm được rồi!”

Mọi người vội vã chạy tới đó, xem tới xem lui trên tấm bia đến nửa ngày cũng không thấy gì, Văn Cẩm nói: “Không phải, mọi người nhất định phải quỳ ở chỗ này như tôi mới thấy được!” Trương Khởi Linh như hiểu được điều gì, bắt đầu quỳ xuống, Văn Cẩm đè lên vai hấn: “Anh cao quá, cúi xuống thấp chút nữa, mắt đừng nhìn thẳng, phải nhìn nghiêng về phía thái dương ấy.”

Trương Khởi Linh thấy hơi buồn cười, cũng học theo điệu bộ của cô khi này, chải đầu vài phát, sau đó liếc mắt một cái vô cùng nữ tính, chợt hấn thấy nơi bóng mình phản chiếu trên tấm bia đá, ở thái dương có hình bóng mờ mờ ảo ảo của ba con cá nối đuôi nhau thành vòng tròn. Hấn giật mình, đầu hơi cử động, phát hiện chỉ cần góc nhìn lệch đi một chút, dấu hiệu đó liền biến mất.

Hấn à lên một tiếng, cuối cùng cũng hiểu được cái gì gọi là hữu duyên, lòng tức tối chửi thầm, xem ra chỉ có mấy cô nàng nghiệp dư, vô tình quỳ trước bia đá chải tóc mới có thể phát hiện ra dấu hiệu này, hơn nữa cao hơn hay thấp hơn đều không được. May mà Văn Cẩm quan sát cẩn thận, bằng không một gã đàn ông như hấn có nghĩ đến nát óc cũng không ra. (Tôi nghe xong cũng chợt bừng tỉnh, mà nói đi cũng phải nói lại,

chẳng lẽ lúc sinh thời chủ mộ này chính là một tên đại sắc lang?)

Hắn tỉ mỉ quan sát hình con cá, phát hiện ẩn ký đó di chuyển rất chậm, xem ra bên trong phiến đá này là một cơ quan quay cùng vận tốc với bờ ao, vị trí ẩn ký này chỉ vào chính là Thiên môn. Hắn nghĩ tới đây liền bảo Văn Cẩm quan sát, còn mình thì cầm đèn pin chạy tới bên thành ao, lần lượt đứng ở vị trí các cửa ngầm, tới cửa số ba, Văn Cẩm thấy vị trí của ẩn ký trùng với luồng sáng của đèn pin, hô lớn: “Là cửa này!”

Mọi người hoan hô mừng rỡ, đến cả Trương Khởi Linh cũng không kiềm được mà siết chặt nắm tay. Hắn đẩy cửa ngầm ra, nghiêng người đi vào, lối đi này cực hẹp, hướng thẳng vào bên trong. Lần này Trương Khởi Linh cực kì cẩn thận, đầu tiên hắn kiểm tra vách tường bốn phía, khẳng định không còn cơ quan nào nữa mới cho mọi người tiến vào.

Đường đi này cũng được xây bằng đá Thanh cương, chiều rộng chỉ đủ cho một người, cho nên đã có hai người hơi mập không thể chui lọt. Trương Khởi Linh bật đèn đi trước xem xét, thấy không gian trước mặt tối đen, hòa với màu vốn có của đá Thanh cương tạo nên cảm giác âm u tựa như màu của cõi âm phủ. Hắn tập trung chú ý, từng bước đi đều vô cùng cẩn thận, chỉ cần một tiếng động nhỏ vang lên cũng sẽ đứng lại nghe ngóng thật lâu. Nhưng lúc này hắn đã trở thành thủ lĩnh tinh thần của cả đoàn, hắn nói gì mọi người nghe theo đó, không ai nói nửa câu thừa thãi.

Bọn họ đi được nửa giờ, xung quanh tuyệt nhiên vẫn tối mịt, Trương Khởi Linh có cảm giác cả vũ trụ lúc này chỉ còn mình họ, trong lòng cũng bắt đầu thấy bức bối khó chịu. Đúng lúc này, đường đi trước mặt bắt đầu dốc lên, hắn ngẩng đầu, bất chợt phát hiện ở títt đằng xa le lói chút ánh sáng, tuy chỉ mờ nhạt như ráng chiều nhưng lại vô cùng ấm áp. Trương Khởi Linh biết đó chính là đích đến, kêu một tiếng, bước chân gấp gấp tiến lên. Điềm sáng càng lúc càng gần, đột nhiên mặt đất dưới chân trở nên bằng phẳng, bốn phía chung quanh bỗng bừng sáng lên như bị ánh vàng bao phủ. Hắn nheo mắt lại trước ánh sáng đột ngột, vừa nhìn sơ qua đã kêu lên kinh hãi, thiếu chút nữa quy xuống.

Trước mắt bọn họ xuất hiện một gian phòng lớn hình vuông, không đơn thuần là rộng mà còn ẩn chứa một thứ khí phách mãnh liệt, không gian bên trong chỉ có thể hình dung bằng hai chữ choáng ngợp, khiến người ta cảm thấy xúc động đến mức muốn quỳ sụp xuống.

Mỗi cạnh của gian phòng này đều có mười cây cột gỗ lim vàng đứng ngay ngắn, ba người ôm không xuể, hết như những cây cột chống trời nơi chân trời góc biển. Cả căn phòng tuyền một màu vàng, mỗi bên trái phải dài mười trượng, xà nhà chạm khắc tỉ mỉ, còn có mười con kim long ngũ trảo (rồng vàng năm móng), vô cùng nguy nga lộng lẫy. Trần căn phòng cao hơn mười thước, khảm năm mươi bức tinh đồ (bản đồ các ngôi sao), mỗi ngôi sao là một viên dạ minh châu, kích thước áng chừng bằng một quả trứng ngỗng, phát ra ánh sáng yếu ớt. Bốn góc phòng lại đặt bốn tấm gương lớn, ánh sáng phản xạ qua lại, tuy không sáng đến chói mắt nhưng cũng đủ chiếu sáng không gian. Nhưng thứ khiến cho bọn họ kinh ngạc nhất là một chiếc bàn đá cực lớn được đặt ở chính giữa căn phòng, Trương Khởi Linh vừa nhìn đã nhận ra, bên trên bàn đá là mô hình một cung điện nguy nga. Dù chỉ là mô hình nhưng lầu rồng điện ngọc, núi non sông nước không thiếu thứ gì, cực kì đồ sộ.

Trương Khởi Linh hưng phấn chạy tới, xem xét vài vòng xung quanh, nhận ra đây chính là mô hình Vân Đỉnh thiên cung. Hắn không nghĩ bên trong cỗ mộ này lại có một cung điện lớn như vậy, thế nên không thấy có gì thất vọng, chỉ là tâm trí càng thêm rối bời. Xem ra Uông Tàng Hải thực sự xây nên một thiên cung, vậy thiên cung nằm ở nơi nào? Không lẽ thực sự ở trên trời?

Phát hiện này quả thực chấn động, mọi người háo hức dồn tới quan sát, mấy nam sinh còn cao hứng đỡ cả Hoắc Linh lên bàn đá. Hoắc Linh cười cười mãi mới đứng vững được, bỗng nhiên thét lên, nhảy xuống, run run nói: “Bên trên có người chết!”

Trương Khởi Linh kinh ngạc, vội vàng nhảy lên, thấy ở chính giữa mô hình là một hoa viên hình tròn bằng ngọc thạch, trên một tảng đá bên trong đó có một cây khô đã hoàn toàn co rút, quần áo trên người rách nát hết lộ ra thân thể màu đen. Đây là một tọa hóa kim thân* được gió tự nhiên sấy khô, vô cùng hiếm có, chỉ cần đánh thêm chút phấn vàng là có thể đưa lên chùa làm tượng cúng bái. Thi thể này một tay chỉ trời, một tay chỉ đất, tóc và móng tay cũng giống những kim thân khác, sau khi chết đi vẫn không ngừng sinh trưởng, đặc biệt móng tay đã dài gần bằng ngón tay, nhìn vào có điểm không hợp lý.

Tọa hóa kim thân: Chỉ thi thể các hòa thượng viên tịch khi đang trong tư thế ngồi thiền.

Hắn nhảy tới trước mặt thi thể không chút ngại ngần, trước tiên nhìn vào miệng người chết, xác định không ngậm vật gì, sau đó sờ vào nách rồi vừa xoa vừa ấn thi thể từ trên xuống. Văn Cẩm cũng nhảy lên, thấy thế mới đến sau lưng hắn, nhẹ giọng hỏi: “Trương Khởi Linh, rốt cục lai lịch của anh như thế nào, sao lại thông thuộc chuyện đồ đấu như vậy?”

Trương Khởi Linh nhìn cô, không hề mở miệng, Văn Cẩm nổi giận, nắm lấy tay hắn nói: “Anh rõ ràng là một tay chuyên đồ đấu, nếu không khi vào trong mộ sẽ chẳng thể bình tĩnh như vậy. Anh đi theo chúng tôi, rốt cuộc có dụng ý gì?”

Trương Khởi Linh ra hiệu im lặng, đưa tay chỉ vào thi thể, nói: “Chuyện đó không quan trọng, cô xem đây!” Nói xong, hắn cởi số quần áo còn sót lại trên thi thể xuống, lộ ra một vết sẹo lớn trên bụng, kéo dài từ xương sườn cuối cùng bên trái tới tận đan điền, hắn nắm bóp bụng thi thể một lúc, rồi cầm tay Văn Cẩm đặt lên đó xoa xoa. Cô run lên, quả nhiên bên trong bụng thi thể này có giấu thứ gì đó.

Trương Khởi Linh ngẩng đầu, bây giờ hắn không chắc mình có muốn mang thứ trong bụng thi thể ra hay không. Nếu người này trước khi chết đã mang thứ đó giấu vào bụng thì chứng tỏ vật này đối với hắn vô cùng quan trọng, hoặc đây là cách khảo nghiệm của người đã chết đối với bọn họ. Nguyên tắc của Trương Khởi Linh là tuyệt đối không vì bất cứ thứ gì mà hủy hoại thi thể trong cổ mộ, hắn đấu tranh tâm lý thật lâu, lại nhìn sang Văn Cẩm. Cô là người thuộc Bắc phái, đương nhiên trọng đạo nghĩa, lắc đầu nói: “Hạ thủ bất nhân, ắt bị trời phạt.”

Trương Khởi Linh thở dài, quyết định thôi đi vậy. Hắn chậm chậm lùi về phía sau, lạy thi thể kia một lạy, đến khi ngẩng đầu lên bỗng phát hiện có chỗ không hợp lý. Nhìn trái nhìn phải một hồi, hắn chợt hít vào một ngụm khí lạnh, thì ra thi thể khô héo kia vậy mà lại đang nở một nụ cười quỷ dị.

-----oOo-----

Chương 34: Liên hoàn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Biển

Beta: Thanh Du

~oOo~

Chuyện này thật sự là vô cùng hy hữu, dù là bánh tồng đi nữa hẳn cũng chỉ mới gặp qua loại biết chạy biết nhảy chứ chưa từng được thấy loại bánh tồng biết cười. Trương Khởi Linh cảm thấy hơi căng thẳng, vội lui lại một bước, cả người căng lên chuẩn bị ứng phó với hành động tiếp theo của nó. Thật không ngờ bàn tay đang chỉ lên trên của cái xác khô kia bất ngờ cử động, chuyên hướng sang chỉ về phía đông, đồng thời cả gian phòng bỗng chốc tối sầm lại, mấy viên dạ minh châu trên trần không hiểu vì sao tắt ngúm trong nháy mắt.

Lúc cả bọn vào đây, vì tiết kiệm pin nên đã tắt hết đèn đi, lúc này tất cả đều sợ hãi hét lên. Trương Khởi Linh phát hiện căn phòng dù tối lại nhưng vẫn chưa đến nỗi tối đen như mực, vội ngẩng nhìn lên mới thấy bốn viên Dạ minh châu gần các góc tường nhất vẫn chưa tắt, trông như ánh đèn hiu hắt ở ngã tư đường trong đêm tối mịt mùng, chỉ chiếu sáng được một vùng nhỏ xung quanh. Lúc này lại nghe giọng nói run run của Lý Tứ Địa truyền lại từ bên cạnh: “Trên tường có... có ... khuôn mặt!”

Trương Khởi Linh giật bắn người, quay nhìn sang mới thấy bức tường gạch vàng phía đông được viên dạ minh châu chiếu sáng mờ mờ tạo nên những đường nét kỳ lạ, bỗng dung hiện ra một khuôn mặt người thật lớn trắng bệch.

Trương Khởi Linh biết đây lại là một trò lừa bịp khác, chán nản nhảy xuống đài đá, tiến đến đứng trước bức tường gạch phía đông xem xét, hóa ra trên tường quả thực có hình vẽ. Loại hình vẽ này hình thành khi có ánh sáng chiếu tới từ một hướng cố định, bóng của những khe rãnh trên tường sẽ tạo thành hình ảnh, nếu ánh sáng chiếu tới không đúng góc độ, hình ảnh sẽ không xuất hiện. Cũng vì đường nét của bức tranh này rất quý dị, trong tình huống căng thẳng rất dễ bị người ta tưởng tượng thành một khuôn mặt người đáng sợ.

Hắn quan sát thật kỹ, không khỏi giật mình. Hình ảnh trước mắt hẳn dường như là một bức tranh tự sự, nội dung trên đó hẳn là miêu tả lại thời điểm Vân Đỉnh thiên cung vừa mới xây xong. Hắn thấy cái gọi là

Thiên cung thật ra là một tòa kiến trúc được xây dựng trên một ngọn núi cao chót vót, trên đỉnh núi mây mù bao phủ hầu như che khuất cả cung điện, gây cho người ta cảm giác nó đang lơ lửng trên mây. Trương Khởi Linh thấy trên đỉnh núi tuyết phủ trắng xóa, hẳn là rất cao so với mặt nước biển, không biết là ngọn núi nào.

Hắn ngoảnh đầu nhìn lại, phát hiện trên bốn bức tường đều có hình vẽ hiện ra, vội bước tới bức tường phía nam tiếp tục xem xét. Chỉ thấy trên đó vẽ vách núi dưới thiên cung bị tạc thành rất nhiều sạn đạo (*) và hang đá nối tiếp nhau, một nhóm nhân công đang dùng ròng rọc kéo một cỗ quan tài rất lớn lên dọc theo từng hang đá. Đội ngũ đưa tang xếp thành hàng bám víu vào sạn đạo, khó nhọc leo lên trên. Trương Khởi Linh a lên một tiếng, Thiên cung này hóa ra lại là một lăng mộ, vậy người trong quan tài là ai đây?

(*) đường núi làm bằng cọc gỗ lát ván, dựng ở những nơi hiểm trở như hẻm núi hoặc bờ vực.

Hắn tiếp tục xem đến hình vẽ trên tường phía tây, càng cảm thấy kỳ quái hơn. Trên đó là hình ảnh sạn đạo nơi vách núi chìm trong ngọn lửa hùng hực. Những binh sĩ giữ lăng vì muốn đảm bảo an toàn cho lăng mộ nên đã thiêu hủy con đường duy nhất dẫn lên Thiên cung sau khi nghi thức nhập liệm kết thúc. Làm như vậy về cơ bản có thể ngăn chặn hoàn toàn nguy cơ bị trộm mộ, dù là người Nam phái hay Bắc phái, không ai có thể đến một nơi cao như thế, vượt qua vách núi hàng trăm mét chỉ để đồ một cái đầu, chuyện này là không thể và cũng không cần thiết...

Trong trí nhớ hắn chưa bao giờ gặp loại mộ táng như thế này, không khỏi cảm thấy kinh ngạc, vội chạy đến trước hình vẽ cuối cùng. Vừa nhìn thấy hắn đã ngây người, vì hình vẽ này đơn giản lạ lùng: Thiên cung trên đỉnh núi bỗng dung biến mất, chỉ thấy một vùng ngập trong tuyết trắng, không những thế, ngay cả vách núi cũng bị phủ lên một tầng trắng xóa. Tuy hình vẽ không mấy sống động nhưng Trương Khởi Linh vẫn nhìn ra được đây là một trận tuyết lở.

Hắn đoán có thể là do lửa lớn làm hơi nóng bốc lên khiến cho lớp tuyết đọng trên Thiên cung tan ra rồi lở xuống mới tạo thành một trận tuyết lở kinh hoàng như vậy, không chỉ chôn vùi Thiên cung mà còn che phủ cả đỉnh núi dưới lớp tuyết trắng, biến Thiên cung thực sự trở thành một mộ phần.

Hắn xem đến đây không khỏi thở dài một hơi, thật không ngờ vận mệnh của Vân Đình thiên cung cuối cùng lại là như vậy. Xem ra Uông Tàng Hải vẫn luôn canh cánh trong lòng chuyện này, tác phẩm kiệt xuất của bản thân vừa mới hoàn thành không bao lâu đã bị băng tuyết chôn vùi, bấy nhiêu là đủ để ông ta buồn phiền đến chết rồi, chẳng trách ông ta muốn dùng phương pháp bí mật ghi chép lại chuyện này. Đây là lăng mộ của một nhân vật địa vị hiển hách, ông ta chắc chắn không thể đem tác phẩm này ra để lưu danh hậu thế, nhưng với tính cách thích khoe khoang của mình, ông ta nhất định sẽ tìm cách thức nào đó để cho hậu thế biết rằng trong số tác phẩm của mình còn có một tòa Vân Đình thiên cung huy hoàng tráng lệ đến thế.

Hiện tại điều duy nhất hắn không biết chính là người được chôn trong phần mộ này là ai. Trương Khởi Linh hít sâu một hơi, chợt thấy Văn Cẩm cùng hai người nữa đang cố gắng di chuyển tấm gương lớn ở góc Đông Nam. Hắn cảm thấy cực kỳ khó hiểu, vội hỏi cô làm gì vậy, Văn Cẩm lo lắng nói: “Tôi vừa thấy Tam Tinh núp sau tấm gương này, vừa chớp mắt đã chẳng thấy đâu nữa.”

Trương Khởi Linh lúc này mới nhớ tới chuyện của chú Ba, vội đến giúp một tay. Tấm gương đồng khắc chữ Phúc mạ vàng cao gần 2 mét này nặng khủng khiếp, cả bọn dốc hết sức ra mới dịch chuyển được nửa mét, mọi người ngó vào xem thử, chỉ thấy trên vách đá chỗ góc tường đằng sau tấm gương có một cửa động hình vuông cao hơn nửa người. Trương Khởi Linh soi đèn vào, chỉ thấy bên trong tối đen như mực, không biết nó dẫn đến đâu.

Mấy ngày trước, khi chú Ba dự tính quy mô lăng mộ đã không hề phát hiện ra ở đây còn có một căn phòng lớn như vậy, nhưng Trương Khởi Linh đã sớm biết lăng mộ này không chỉ đơn giản như dự đoán của chú. Mộ thuyền táng không giống như lăng mộ trên đất liền, trong quá trình thuyền đắm, cả con thuyền phải giữ được cân bằng tuyệt đối, vì vậy mà kết cấu lăng mộ cần phải có tính đối xứng vô cùng cao. Chú Ba tính ra quy mô lăng mộ mặc dù không sai về nguyên tắc, nhưng rõ ràng là trên nặng dưới nhẹ, nếu kết cấu ngôi mộ đúng như chú dự đoán thì nói không chừng trong quá trình chìm xuống cả ngôi mộ đã lật nhào giữa biển rồi.

Khi đó hắn không muốn gây sự chú ý nên cũng lười tranh luận với chú Ba, bây giờ nhớ lại, ở đây có một thông đạo để cân bằng cũng chẳng có

gì lạ.

Hắn giải thích với mọi người rồi mở đèn pin dẫn đầu đi vào. Từ lúc vào đạo động, đèn pin mở liên tục nên ánh sáng đã bắt đầu yếu đi. Văn Cẩm bảo bọn họ mở đèn đằng trước và đằng sau, còn những người khác thì tắt hết. Bên trong thạch đạo tương đối rộng, đủ để bốn người có thể đi song song. Hoắc Linh thấy Trương Khởi Linh với Văn Cẩm đi gần nhau như thế, cảm thấy có chút khó chịu bèn lách lên chen vào giữa hai người. Lúc này Trương Khởi Linh bắt đầu cảm thấy tình hình có vẻ không ổn, hắn thấy thấp thoáng trong khoảng tối phía trước có thứ gì đó đang chuyển động.

Đồng thời mùi hương càng ngày càng đậm kia cũng khiến hắn chú ý, cảm giác này giống như họ đang tiến đến gần nơi mùi hương phát ra. Đi thêm vài bước nữa, mùi hương đã nồng đến mức hắn không thể nào tập trung được tinh thần. Hắn quay lại định hỏi Văn Cẩm thì thấy mấy người phía sau hầu như đã ngã hết trên mặt đất, Văn Cẩm xoa trán, mơ màng nhìn hắn một cái rồi ngã vào trong ngực hắn.

Trương Khởi Linh thâm than không ổn, lập tức nín thở nhưng đã không còn kịp nữa. Hắn chỉ cảm thấy cơn mệt mỏi kéo tới không cách nào chống cự, thân thể ngã vào vách tường, dần dần mất đi ý thức. Giữa cơn mộng lung, hắn thấy chú Ba ngồi xuống nhìn mình, nét mặt không chút biểu cảm.

Muộn Du Bình nói tới đây thì hít sâu một hơi, trở nên trầm mặc: “Lúc tỉnh lại tôi đã thấy mình nằm trên giường bệnh, cái gì cũng không nhớ, cái gì cũng không biết, đến mấy tháng sau mới dần dần nhớ lại một vài chi tiết vụn vặt, lại thêm vài năm nữa, tôi bắt đầu phát hiện cơ thể của mình có vấn đề.”

Tôi sốt ruột muốn xen vào hỏi, phải chăng hắn đã phát hiện ra mình không hề già đi? Nhưng hắn không cho tôi một cơ hội nào, lập tức tiếp lời: “Bây giờ tôi vẫn chưa thể nói cho cậu biết đó là chuyện gì, nhưng mà ba tháng trước tôi gặp chú Ba cậu, thấy ông ấy nhìn rất quen, cũng nhớ thêm vài chuyện nên mới cùng mấy người các cậu đi Lỗ Vương cung.”, nói đến đây, hắn bỗng dừng quay sang nhìn tôi: “Trong Lỗ Vương cung, tôi phát hiện chú Ba cậu thực sự có vấn đề!”

Tôi ngăn người không biết hắn có ý gì, hắn lại tiếp tục: “Sách lựa to

vàng các cậu lấy ra từ quan quách đồng đen kia thật ra là giả, nó đã bị chú Ba cậu đánh tráo từ trước rồi.”

Tôi kinh hoàng quát lớn: “Nói bậy! Mẹ nó chứ không phải anh mới là người đánh tráo sao?”

Muộn Du Bình thản nhiên liếc tôi một cái, nói: “Không phải, là chú Ba của cậu làm, ông ấy với Đại Khuê đào động từ phía sau cái cây thẳng tới đáy quan tài. Đại khái đó cũng chính là nguyên nhân vì sao Đại Khuê nhất định phải chết.”

Nghe xong cả người tôi phát run, cảm thấy căng thẳng hơn bao giờ hết. Tuy vẫn còn muốn đứng về phía chú Ba, nhưng trong đầu tôi như có tia chớp xẹt qua, vô số cảnh tượng thi nhau tái hiện. Tôi nhớ Đại Khuê vì sao mà trúng độc, nhớ Phan Tử trước khi leo lên cây còn rất tỉnh táo nhưng khi chúng tôi lên đến mặt đất anh ta đã chìm vào hôn mê sâu, nhớ lại lúc tôi với Bàn Tử còn chưa kịp leo lên khỏi khe hở kia, chú đã khiêng thùng xăng chạy đến.

Tôi không thể nào nghĩ tiếp được nữa, chỉ cảm thấy mọi thứ trên đời đều đảo lộn, không biết đâu là thật đâu là giả, rốt cuộc tôi nên tin tưởng ai. Tôi cảm thấy đầu óc rối bời, không thể kiểm chế được mà lầm bầm: “Không đúng, không đúng, chuyện không đơn giản như vậy, không có động cơ, rốt cuộc chú Ba tại sao phải làm như thế?”

Muộn Du Bình thản nhiên đáp: “Nếu kẻ đó thực sự là chú Ba của cậu thì đúng là không hề có động cơ. Nhưng mà...”, nói tới đây, hần thở dài.

Tôi không hiểu ý hần, có điều trong lòng đã bắt đầu tin tưởng hần, không khỏi cười gượng. Trước kia tôi luôn muốn biết rốt cuộc chú Ba đang gạt tôi những chuyện gì, còn bây giờ tôi lại muốn biết rốt cuộc những chuyện nào chú mới không dối gạt tôi.

Sự việc biến đổi chóng vánh như vậy tôi cũng không thể nào ngờ đến, nhưng nghĩ lại thì lúc này chuyện đó không quan trọng. Bất kể ai thật ai giả đều phải chờ cho chúng tôi thoát ra rồi mới có ý nghĩa, chứ nếu chết cả ở đây thì biết được chân tướng cũng chẳng để làm gì.

Nghĩ vậy tôi vội lấy lại bình tĩnh, để bản thân thả lỏng một chút. Lúc này tôi thấy Bàn Tử chạy tới trước tấm bia đá, lóng ngóng ngồi phịch xuống,

nhấc đầu ngón tay, ngồi ở đó lắc lư nghiêng ngó. Tôi nhú mày kêu lên: “Tên mập chết tiệt, mẹ nó, anh lại bày ra trò gì nữa đây? Anh không thể ở yên một chỗ giùm tôi được sao?”

Hắn khẽ xoay đầu, giả giọng nữ trả lời: “Con mẹ nó, ai gia đang chải đầu, chỉ chải đầu mà không cần cái mạng của người, người nhiều chuyện cái gì?”. Tôi hết cách, mới hỏi hắn: “Chải đầu? Chẳng lẽ anh cũng muốn đi vào Thiên môn xem thử sao?”

Bàn Tử nói: “Đương nhiên, khung cảnh huy hoàng tráng lệ như vậy Bàn gia tôi làm sao có thể bỏ qua. Với lại cậu xem, chúng ta xuống được đến đây cũng chẳng dễ dàng gì, cô nàng kia lại chạy đầu mất, xem ra chúng ta cũng chẳng trông chờ gì được vào tiền thù lao rồi. Dù thế nào đi nữa cũng phải lấy cho bằng được mấy viên dạ minh châu, cái này gọi là có tiền thì không đi đổ đầu, mà đổ đầu thì không tay trắng ra về.”

Tôi mắng: “Nãy giờ anh nghe bao lâu, hóa ra là chỉ nhớ được mỗi Dạ minh châu thôi à?”

Hắn nghe xong, âm ức nói: “Ai, đúng ra cậu không nên nói tôi như vậy, Bàn gia tôi đây muốn đi vào Thiên môn còn có một nguyên nhân quan trọng khác, các cậu có biết là gì không?”

-----oOo-----

Chương 35: Dòng chữ bằng máu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Biên

Beta: Thanh Du

~oOo~

Bàn Tử nghe xong không giận trái lại còn cười, dường như đã sớm có sự chuẩn bị: “Đương nhiên không phải, Bàn gia tôi đây muốn đi vào Thiên môn còn vì một nguyên nhân quan trọng khác, các cậu có biết là gì không?”

Tôi nói với hắn: “Ai biết được trong đầu anh nghĩ gì chứ, thích nói hay không thì tùy anh. Đừng quên lúc này chúng ta vẫn còn đang mắc kẹt, nếu định nói chuyện không đâu thì miễn giùm đi.”

Bàn Tử nói với tôi: “Cậu đừng nóng, chuyện tôi muốn nói có liên quan mật thiết với hoàn cảnh của chúng ta lúc này. Vừa rồi cậu không nghe Tiểu Ca nói sao, hành lang đằng sau Thiên môn dốc lên trên, mà căn phòng lớn nơi đặt mô hình Thiên cung lại vô cùng cao, đã cao còn lên cao nữa, ít nhất cũng phải hơn 10 mét. Cậu nghĩ thử xem cả cỗ mộ này sâu bao nhiêu? Tôi đoán trần căn phòng đó chính là nơi cao nhất cỗ mộ, cậu nói xem chúng ta muốn thoát ra ngoài thì nên bắt đầu từ đâu?”

Tôi nghe xong chột bưng tỉnh, vội vàng nhảm tính. Lúc vừa xuống đến mộ đạo dưới đáy nước, tôi có xem qua đồng hồ lặn, khi đó đã xuống sâu hơn mười ba mét. Bây giờ chúng tôi đang ở dưới đáy ao, từ nền căn phòng xuống đến đây khoảng hơn mười mét, có nghĩa là chúng tôi đang ở độ sâu khoảng hai mươi đến ba mươi mét dưới đáy nước. Tính ra trần của căn phòng nơi đặt mô hình Vân Đỉnh thiên cung kia cách đáy biển chưa đến mười mét, hoàn toàn đúng như lời Bàn Tử đã nói.

Vừa rồi mãi lo nghe kể chuyện, không hề chú ý đến chi tiết nhỏ này, tôi không khỏi nhìn Bàn Tử bằng ánh mắt khác hẳn. Người này nhìn qua thì có vẻ lỗ mãng, thật ra lại nhạy bén vô cùng, xem ra sau này có xảy ra chuyện gì thì cũng khó mà gạt được hắn. Nghĩ đến đây, tôi quay ra nói với bọn họ: “Bàn Tử nói rất đúng, nhưng bây giờ có biết cũng vô dụng. Trong tay chúng ta chẳng có thứ gì, chưa nói đến chuyện không leo lên được trần phòng cao mười mét, mà dù có leo lên được đi nữa, trên đó còn mấy tầng gạch, trong tay lại không có công cụ thì cũng chẳng làm gì được. Tôi thấy tốt hơn hết là chúng ta đi tìm vài món minh khí bằng kim loại trước đã rồi mới quay lại thực hiện tiếp kế hoạch đào đạo động ngược lên, chứ còn dây dưa ở đây mãi thì sẽ lỡ thời điểm thủy triều rút mất.”

Dù nói vậy nhưng thực ra trong lòng tôi cũng không hy vọng gì nhiều, bởi lẽ những nơi chúng tôi đi qua từ đầu đến giờ, đồ tùy táng nếu không phải bằng sứ thì là đồ đá, đến một món đồ bằng kim loại cũng không có, điều này có hơi bất thường. Tôi mơ hồ cảm thấy đây hình như là sự sắp xếp có chủ ý của chủ nhân ngôi mộ này; bây giờ chỉ còn cách vào hậu điện xem xét thử, nếu vẫn không có gì thì đúng là ý trời muốn chúng tôi

bỏ mạng lại dưới này rồi.

Bàn Tử nghe tôi nói xong, cười ha hả: “Tôi cũng nghĩ kỹ rồi, bốn phía trong căn phòng lớn kia không phải đều có gương đồng khắc chữ Phúc mạ vàng hay sao? Cậu làm nghề buôn bán đồ cổ thì cũng phải biết loại gương này có hình dạng như thế nào chứ? Chúng ta dỡ phần chân đế của tấm gương ra, thứ đó khá nặng, hẳn có thể dùng thay cho búa được.”

Lúc này tôi nghe cái tên này thấy cũng quen quen, giờ hẳn nói vậy mới nhớ ra mình đã từng sang tay thứ này, nhưng hình dạng của nó ra sao thì tôi quên bống mất rồi. Thấy Bàn Tử khẳng định chắc nịch như vậy, không giống như đang nói chơi, tôi cũng có chút yên lòng bèn nói với hắn: “Được rồi, chuyện này chúng ta cứ quyết định như vậy. Thời gian không còn nhiều, chúng ta bắt đầu hành động luôn đi. Nhưng vào trong đó rồi anh tuyệt đối không được đụng tới bất cứ thứ gì đâu đấy, dưới này đâu đâu cũng là cơ quan, năm tháng sau này của chúng ta còn dài, đừng vì ham hố mấy món đồ của người chết mà hại mình chết dí dưới cái xó này!”

Bàn Tử nghe xong thì gật gù đầu, cam đoan rằng ngoài gạch ra thì hẳn kiên quyết không đụng đến những thứ khác. Tôi sợ hắn vẫn còn lưu luyến mấy viên Dạ minh châu, lại nhấn mạnh thêm mấy lần đến khi hắn phát bực mới thôi. Tôi hỏi cho rõ ràng kết cấu của căn phòng đó, cùng hai người kia thống nhất biện pháp giải quyết các tình huống có khả năng gặp phải. Sau đó ba người chúng tôi y theo kế hoạch đã đề ra, đầu tiên là tìm Thiên môn, tiếp đó Bàn Tử dẫn đầu, sau đấy đến tôi, Muộn Du Bình đi cuối cùng, chúng tôi bắt đầu tiến vào trong Thiên đạo chật hẹp.

Từ lời kể của Muộn Du Bình, tôi cũng đã hình dung được cảnh tượng bên trong Thiên đạo, nhưng khi tự mình đi vào lại có cảm giác khác hẳn. Ban đầu cũng không có cảm giác gì, chỉ thấy giống như đi trong con hẻm lát đá ở Tây Đường, Gia Hưng vào buổi tối, có điều hơi chật hẹp hơn một chút mà thôi. Nhưng đi được một quãng, thấy trước không bờ sau không bến, tôi bắt đầu hoảng lên. Tôi đi ở giữa, có tối mấy cũng không phải sợ, nhưng bốn phía lại tĩnh lặng vô cùng. Chúng tôi đều mang theo chân nhái, tiếng bước chân cứ lạch bạch lạch bạch vang dội trong hành lang chật hẹp nghe cực kỳ quái dị, cứ như có một con quái vật đang đi theo đằng sau vậy. Bàn Tử vốn vững thần kinh, đối với chuyện này chẳng hề có cảm giác, chẳng qua chỗ này quá chật chội, hẳn đi đứng

không được thoải mái nên rất khó chịu: “Mẹ nó, không biết thằng cha nào tạo ra cái thạch đạo này, rõ ràng hẳn muốn phân biệt đối xử với người béo như tôi mà. Cậu nói xem Thiên đạo dẫn lên Thiên môn sao lại khó coi như thế, nếu đường đi lối lại trên trời đều giống cái Thiên đạo này thì phật Di Lặc khỏi đi đâu được luôn!”

Tôi nói với hắn: “Không thể nói như vậy được, ông ta thiết kế như vậy hẳn là có lý do riêng. Đây là thuyền táng, thuyền có lớn mấy cũng có giới hạn, có lẽ ông ta vì muốn phô trương Thiên cung của mình nên đành phải tiết kiệm bớt không gian của những nơi khác. Hơn nữa trước giờ người đi đồ đấu toàn dạng vừa thấp vừa gầy, ai ngờ được người mập như anh cũng đi làm nghề này.”

Bàn Tử nghe xong có phần đắc ý, nói: “Ày, nói đến phái Mô Kim từ xưa đến nay, những cái khác không bàn, nhưng luận về sức khỏe Bàn gia tôi thế nào cũng đứng đầu. Tuy hơi béo một tí nhưng là béo khỏe béo đẹp, không ảnh hưởng gì đến thân thủ của tôi cả, cái này gọi là... ối!”

Bàn Tử đang nói, cả người đột nhiên khựng lại không đi tiếp nữa, tôi nhìn qua thì thấy hai vai hắn dính sát vào vách tường hai bên, bị kẹt cứng ở đó, được thể cười to: “Ai bảo anh khoe khoang rồi tự mình làm xấu mặt mình chứ.”

Bàn Tử thử nhúc nhích vài cái, nhưng không sao qua được, buồn bực nói: “Tiểu Ngô, cậu khoan cười đã, chuyện này có gì lạ lắm. Vừa rồi tôi còn đi qua được mà, sao giờ lại bị mắc kẹt.”

Tôi quan sát bốn phía, trả lời hắn: “Xem ra bề rộng của thạch đạo này không đồng nhất, có thể đoạn chúng ta đi qua lúc nãy rộng rãi hơn một chút, đến đây dần thu hẹp lại. Anh lui lại mấy bước thử xem có lách người ra được không.”

Bàn Tử lắc lắc cái mông căng tròn, cố gắng lui lại mấy bước nhưng vẫn như cũ, hắn nói: “Không đúng, không đúng, không phải nguyên nhân này. Hành lang này rõ ràng là chật hơn lúc đầu, tôi thấy mấy bức tường này lạ lắm, Tiểu Ngô, tôi chỉ sợ có chuyện bất thường.”

Nãy giờ cứ cầm đầu đi thẳng một mạch về phía trước mà không chú ý đến vách tường, nghe hắn nói vậy tôi cũng cảm thấy vách tường có hẹp lại một chút, bèn thử chống tay sang hai bên, bỗng cảm có cảm giác kỳ

quái, tôi a lên một tiếng: “Toi rồi, hai bên vách tường hình như đang khép lại!”

Muộn Du Bình cũng sờ sờ vách tường, gật đầu nói: “Xem ra có biên rồi, không còn thời gian, chúng ta lui ra ngoài trước rồi tính sau!”

Tôi nghe vậy, thềm nhủ thôi cả đám gặp họa lớn rồi. Bị hai vách tường này ép lại, ba chúng tôi sẽ thành ba cái bánh nướng áp chảo mất, vội vã quay đầu co giò chạy thẳng. Bàn Tử thấy chúng tôi chạy nhanh như vậy, chỉ biết cố sức nghiêng người lách đi, miệng gào to: “Chờ tôi với, mẹ nó, hai người đừng có khôn lỏi thế chứ!”

Tôi chưa bao giờ chạy nhanh đến thế này, mấy lần suýt vấp ngã, bao nhiêu sức lực đều dùng bằng hết. Lúc tôi chạy gần đến cửa ra, hai bên vách tường rõ ràng đã hẹp lại rất nhiều, đến tôi còn phải nghiêng người mới có thể lách qua, Bàn Tử thì càng khổ sở hơn, chỉ có thể bò ngang như một con cua. Muộn Du Bình đưa tay phải định mở cánh cửa ngàm, đẩy hai cái, bỗng hấn chữi thè một tiếng, quay lại nói với tôi: “Bên ngoài có người chặn cửa xoay rồi!”

Bàn tử vừa nghe liền tái mặt, mắng to: “Cái Thiên môn chết tiệt, lần này coi như xong rồi, hai cậu mau mau nghĩ cách gì đi, không thì mấy gã trai trẻ chúng ta quy thiên tại đây hết bây giờ!”

Tôi nóng lòng đến cuống cả lên, cứ nhìn thấy bức tường từng chút từng chút thu hẹp lại, mẹ nó chứ cảm giác còn khó chịu hơn là chết nữa, nhưng tình thế quá cấp bách, thật chẳng biết làm sao cho phải. Ở vào hoàn cảnh này trừ khi xảy ra biến cố bất ngờ, không thì có là thần tiên cũng hết cách. Tôi bèn nói: “Còn có cách gì nữa, đành phải chạy ngược lại chứ biết sao. Nếu nhanh chân không chừng còn có một con đường sống!”

Muộn Du Bình kéo tôi lại, lắc đầu: “Nãy giờ cũng đã hơn mười phút, không kịp nữa rồi, chúng ta leo lên trên thử xem!”, nói xong hai chân đạp vào hai bên vách tường rồi leo lên phía trên. Tôi ngẩng nhìn lên, chỉ thấy bên trên cũng tối đen như mực, không có vẻ gì là rộng rãi hơn cả, không biết leo lên đó thì ích gì. Nhưng chuyện đã đến nước này, so với đứng đây chờ chết thì leo lên có lẽ vẫn hơn, nghĩ vậy tôi liền gọi Bàn Tử cùng nhau leo lên.

Hành lang hẹp lại, leo lên cũng dễ như đi trên đường vậy, chúng tôi cứ hướng thẳng lên trên, chỉ vài phút đã leo được hơn mười mét, Bàn Tử không khỏi líu lười, nói: “Tiểu Ca quả nhiên nhanh trí, thế này tốt hơn nhiều, có gì trước khi bị ép thành bánh nướng chúng ra cứ nhảy xuống tự sát quách cho xong! Còn hơn bị ép chết, khổ sở không tả được.”

Tôi cũng không biết Bàn Tử đang nói đùa hay thật, nhưng nghĩ tới chuyện bị ép thành bánh thịt lập tức cảm thấy ghê tởm. Chết như thế thực chẳng dễ chịu gì, nói không chừng còn nghe được tiếng xương đầu mình bị ép vỡ, tôi thà ngã chết chứ không bao giờ muốn mình bị ép chết tươi kiểu này. Lúc này Muộn Du Bình từ bên trên nói vọng xuống: “Đừng có nghĩ lung tung nữa, chúng ta vẫn còn thời gian. Hai người có nhớ đến đạo động dưới cái quan tài kia không?”

Bàn Tử trả lời: “Đương nhiên là nhớ, nhưng liên quan gì tới chúng ta?”, lời vừa ra khỏi miệng, hắn liền ồ một tiếng: “Tôi hiểu rồi, ý cậu là, chúng ta nên học tập theo tinh thần của người đó, một khi vẫn còn hi vọng thì quyết không buông tay phải không?”

Muộn Du Bình nói: “Không phải, trên đời này làm gì có ai đi đồ đầu mà địa cung có đường không chịu đi, lại đào động trên vách tường chui tới chui lui? Như vậy chỉ có thể có một khả năng, người đó đã bị vây khốn, không còn cách nào khác mới phải đào động trên tường để thoát thân.”

Tôi nghe thế lập tức hiểu ra, không khỏi giật mình, vội nói: “Ý anh là người đào ra cái động đó cũng giống như chúng ta, lâm vào tình thế cấp bách mới phải đào ra đạo động đó?”

Tôi không thể không khâm phục lối tư duy nhạy bén của Muộn Du Bình, đồng thời cũng hiểu vì sao hắn phải leo lên trên. Nền và hai mặt vách tường hành lang đều làm từ đá Thanh cương, trừ khi có thuốc nổ, không thì không tài nào đào nổi một cái động, nơi có thể ra tay được ngoài trần nhà ra không còn chỗ nào khác.

Trong lúc nói chuyện, chúng tôi đã leo được đến đỉnh, trên này chỉ có một lớp gạch mỏng, tôi gõ thử vài cái, không khỏi mừng rỡ. Chúng tôi đoán không sai, quả nhiên những viên gạch này đều rỗng ruột, loại gạch này có thể chịu được áp lực nhưng lại rất dễ vỡ, chỉ cần có công cụ thích hợp, đục ra một cái lỗ cũng không quá khó khăn. Nhưng nhìn ra bốn phía chỉ thấy một màu tối đen chứ chẳng thấy đạo động đâu cả, Bàn Tử nói:

“Không xong rồi, Tiểu Ca, thạch đạo này dài như vậy, cậu nói xem nếu người đó mở đạo động ở tuốt đầu bên kia hành lang thì phải làm sao bây giờ?”

Muộn Du Bình nói: “Bất cứ ai gặp phải trường hợp này chắc chắn đều chạy đến cửa ra, phát hiện cửa ra bị chặn mới bắt đầu phải dùng tới cách đào đạo động thôi, cho nên cửa vào đạo động chắc chắn phải ở gần đây, còn nếu người đó đào ở chỗ khác, chúng ta cũng đành chịu thôi.”

Lời hắn nói rất thuyết phục, tôi cùng Bàn Tử gật đầu, xóc lại tinh thần bắt đầu tìm kiếm xung quanh đó, lúc này tôi với Muộn Du Bình còn dễ thở, nghiêng qua ngoảnh lại vẫn còn rộng ra được một nắm tay, còn Bàn Tử thì đã gần đến cực hạn, phải thót bụng lại mới có thể di chuyển được. Tôi thấy hắn phải chịu áp lực khá lớn bèn an ủi hắn, rằng thì là mỡ có bị nén đến mấy cũng không sao, chỉ cần hai vách tường không ép tới xương cốt anh thì không vấn đề gì đâu. Hắn nghe xong tái cả mặt, khoát tay bảo tôi đừng có nói nhảm nữa.

Chúng tôi bắt đầu từ ngoài cùng, tiếp tục bò vào bên trong hơn mười mét mà vẫn chưa phát hiện được gì. Thật ra thì bò ngang còn mệt hơn nhiều so với leo lên, chân tôi đã bắt đầu muốn nhũn ra, mấy lần suýt trượt xuống. Tôi biết nếu hai vách tường còn tiếp tục thu hẹp lại nữa, đầu gối cũng không thể gập lại được, di chuyển sẽ càng thêm khó khăn. Phía trước lại tối đen như mực, không biết cái đạo động kia rốt cuộc là ở nơi nào, nếu đúng như Muộn Du Bình nói, lỡ như nó được đào ra ở chỗ khác của hành lang này, tôi thật chẳng biết đối mặt với kiểu chết kinh dị này như thế nào nữa.

Nếu sớm biết sẽ lâm vào tình cảnh này, có lẽ cứ để cho Hải hầu tử cắn chết còn dễ chịu hơn. Nhiều người nói bánh tồng quỷ quái gì gì đó đáng sợ thế này thế nọ, nhưng lúc này đây tôi thà gặp phải chục cái bánh tồng còn hơn là bó tay chờ bị ép chết tươi ở trong này.

Bỗng Muộn Du Bình lấy đèn pin rọi về phía tôi, ý bảo chúng tôi qua đó. Tôi và Bàn Tử nghĩ rốt cuộc đã tìm được đạo động rồi, vui mừng khôn xiết, vội liềm mạng chen đến bên cạnh hắn. Nhưng vừa ngẩng đầu nhìn lên đã ngẩn người, chỉ thấy trên lớp gạch trên đỉnh có một dòng chữ được viết bằng máu: “Ngô Tam Tỉnh hại tôi đến bước đường cùng, ngậm oan mà chết, có trời đất chứng giám... Giải Liên Hoàn.”

Tôi xem mà hoảng hồn, thậm nhủ đây cũng đâu phải là tiểu thuyết võ hiệp, bèn hỏi: “Đây... đây là ý gì? Người này là ai? Sao lại nói chú Ba hại hẩn?”

Muộn Du Bình nói: “Giải Liên Hoàn cũng là người trong đội khảo cổ, chính là người nắm giữ Xà mi đồng ngư đã chết ở bãi đá ngầm.”

Tôi hả một tiếng, đầu óc rối bời, Muộn Du Bình đẩy tôi một cái, nói: “Người này để lại lời nhắn ở đây, lại không bị kẹp chết, chứng tỏ đạo động chắc chắn ở gần đây. Bây giờ không có thời gian để giải thích lời hẩn nói có ý gì, chúng ta mau đi tiếp thôi.”

Tôi tiếp tục bò thêm vài bước, đột nhiên nhớ ra, Giải Liên Hoàn, cái tên này sao nghe quen quen, hình như ông nội tôi đã có lần nhắc tới.

-----oOo-----

Chương 36: Thoát vòng vây

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Namichan

Beta: Thanh Du

~oOo~

Tôi ngẫm nghĩ một chút, chợt nhớ ra Giải Liên Hoàn là ai. Kể ra nhà họ Giải và nhà họ Ngô chúng tôi cũng có gốc gác với nhau, hình như là quan hệ bà con thân thích xa lắc xa lơ gì đó, nhưng trải qua nhiều đời, cho đến thế hệ tôi cũng chẳng còn thân thiết gì cho cam. Có điều, dù sao bọn họ cũng là một gia tộc trộm mộ danh giá có lịch sử lâu đời, mà hình như Giải Liên Hoàn với chú Ba là hai cậu ấm khá thân với nhau. Tôi cũng chỉ mới gặp ông ta mấy lần, cơ mà những lúc quở mắng chú Ba, ông nội tôi vẫn thường xuyên nhắc tới chuyện nhà họ Giải, còn nói vì chú Ba mà cả đời này nhà họ Ngô chẳng thể ngẩng cao đầu trước mặt nhà họ Giải, tiếc cho đứa nhỏ Giải Liên Hoàn này, đi theo mày nên mới gặp phải chuyện đau lòng!

Bây giờ nghĩ lại, Giải Liên Hoàn đã chết như thế, chẳng trách ông già nhà tôi không cho tôi theo chú Ba, nguyên nhân hóa ra vì trước kia chú Ba đã từng có vết như vậy.

Bàn Tử ở phía sau đẩy đẩy, tôi không còn hơi sức đâu mà nghĩ tiếp, bèn cắn răng dịch lên phía trước mấy bước, quả nhiên trên nóc tường gạch xuất hiện một cửa động tối đen như mực. Bàn Tử vui vẻ kêu to, quả thật nói đại nạn đã ập đến cũng chẳng ngoa chút nào, cả người hấn trước sau đều chẳng chịt những vết xước rớm máu do bị đá thanh cương cửa vào, giống như vừa mới tắm kiểu Thổ Nhĩ Kỳ vậy (*). Tôi cũng chẳng khá khẩm hơn hẳn là bao, chân đã mỏi rã rời, gàn như kiệt sức. Có điều bây giờ gấp lắm rồi, Muộn Du Bình lên trước để quan sát, chui vào đá đá hai vách tường của đạo động vài cái, cảm thấy đủ chắc chắn mới lôi tôi theo vào. Bàn Tử thì có chút phiền phức, một mình tôi không lôi được hẳn, đành để hẳn tự lo. Hấn gào to một tiếng rồi ra sức chui vào, da lưng cũng tróc một mảng lớn mới thoát thân.

(*) Ở Thổ Nhĩ Kỳ có phong tục tắm hơi ở nhà tắm công cộng, khi tắm có người phục vụ massage; tắm nước nóng kết hợp với massage làm huyết mạch lưu thông, khiến làn da ửng đỏ.

Sau khi đứng vững, chúng tôi ngó xuống dưới, bắt giác rung mình, bởi lẽ hai bức tường đã khép sát vào nhau chỉ còn một kẽ hở nhỏ. Tôi không dám nghĩ nếu mình còn chưa thoát ra được thì bây giờ đã bị ép nát bét thành cái dạng gì. Lần này thật đúng là trời không tuyệt đường người, chỉ cần chậm ít phút nữa thôi, cho dù phát hiện ra đạo động thì ba chúng tôi cũng chẳng còn sống mà chui vào.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy cái đạo động hướng thẳng lên trên, đến độ cao tầm một đầu người thì đổi hướng, nghiêng theo hướng đông xuôi đi, có lẽ là nối với đạo động ở phía trên. Chân tôi gàn như nhũn ra, có lẽ cũng chẳng kiên trì được bao lâu nữa, vội vàng thúc giục Muộn Du Bình đi nhanh lên một chút. Ba chúng tôi bò đến một khúc nghiêng, thì sức lực cũng tiêu tan hết, đành dựa vào vách động thở hổn hển.

Chợt nghe bên dưới truyền đến âm thanh hai vách tường đá khớp vào nhau, tôi thở dài một hơi, xoa hai chân đã mỏi nhừ, cố gắng trấn tĩnh lại. Mới vừa rồi thực sự quá căng thẳng, bây giờ toàn thân được thả lỏng chợt cảm thấy buồn ngủ, tôi che miệng ngáp vài cái. Bàn Tử dựa vào vách động, mặt tái ngắt, trên người đầy những vết trầy trụa rớm máu,

vừa thở hổn hển vừa nói: “Chuyến đi này đúng là nhớ đời, đến khi về thế nào tôi cũng tụt mấy cân cho mà xem, bằng không tôi đem chữ Vương viết ngược lại.”

Vừa rồi tôi có nghe bọn họ nói gạch trong đạo động này rất dễ đánh vỡ, xem ra gã Giải Liên Hoàn này cũng chẳng phải hạng tầm thường. Tôi chiếu đèn pin về phía trước, phát hiện ra đạo động này có hình chữ chi (之) hướng lên trên. Theo kiến trúc học, với cách này, cho dù có chỗ nào đó sụp xuống thì cũng không tạo thành mối nguy hiểm lớn. Nếu vì tiết kiệm chút sức lực mà đào thẳng một mạch lên trên, lỡ gạch phía trên sụp xuống thì kết quả chẳng khác gì bị máy đóng cọc táng cho một cú.

Bàn Tử nghỉ ngơi trong chốc lát, rồi quay sang chất vấn Muộn Du Bình: “Tiểu Ca này, rốt cuộc có chuyện quái quỷ gì đang xảy ra thế? Tại sao hai mươi năm trước cái thạch đạo này còn đi đứng bình thường, mà lần này thiếu chút nữa là bị ép thành bánh? Cậu có đi nhầm đường không đây?”

Muộn Du Bình nhắm mắt dưỡng thần, suy nghĩ một chút rồi đáp: “Khả năng này không lớn, trừ phi những ký hiệu trên tấm bia đá bị người khác động vào. Anh xem tình huống vừa rồi nguy hiểm như thế, có lẽ kẻ đó muốn dồn chúng ta vào cửa tử.”

Bàn Tử có chút buồn bực, hỏi: “Có khi nào cô ả kia biết chúng ta chưa chết, nên mới giờ trò hãm hại chúng ta không?”

Tôi lắc đầu, nếu nói cô ta độc ác thì tôi đồng ý cả hai chân hai tay, nhưng tôi không cho rằng cô ta có bản lĩnh thay đổi cơ quan của một ngôi mộ cổ mấy trăm năm trước, chuyện này quá vô lý. Nhưng nơi đây cũng chẳng đào đâu ra người thứ năm, tôi ngẫm nghĩ một chút, bỗng cảm thấy hoài nghi, chẳng lẽ lại là chú Ba?

Muộn Du Bình nhận ra tôi đang lo lắng, nhẹ nhàng vỗ vỗ tôi rồi nói: “Thật ra thì đối với chuyện này tôi cũng có một giả thiết. Nếu cậu quan tâm thì có thể nghe tôi phân tích một chút.”

Đối với chuyện này, Muộn Du Bình là người trong cuộc, hơn nữa có thể nói hắn đã trải qua những tình tiết máu chót. Hắn đã có lòng nêu ý kiến, đương nhiên tôi cũng không đại gì mà từ chối, bèn gật đầu ý bảo hắn nói tiếp. Muộn Du Bình tiếp: “Giả thiết đầu tiên: hai mươi năm trước, chú

Ba và Giải Liên Hoàn có quen biết nhau, thậm chí quan hệ rất tốt, nhưng bọn họ không biểu hiện ra ngoài. Lần đầu tiên thăm dò tìm kiếm, có thể Giải Liên Hoàn đã phát hiện ra sự tồn tại của cỗ mộ dưới đáy biển, nhưng hắn không nói cho bất kỳ ai biết, ngoại trừ Ngô Tam Tinh.”

Hai người bọn họ đều xuất thân trong gia tộc đồ đấu, hiển nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như thế. Bọn họ thừa dịp người khác không chú ý, chọn thời điểm thích hợp rồi lén lút lén vào cỗ mộ. Dù sao cả hai cũng đều là cao thủ, nên chuyện đó nhất định là chẳng khó khăn gì. Có điều sau khi bọn họ lén vào cỗ mộ, có lẽ đã xảy ra chuyện gì đó ngoài sức tưởng tượng khiến chú Ba nổi sát tâm, tính chuyện giết Giải Liên Hoàn.

Quá trình cụ thể thì chúng tôi khó mà biết được, nhưng có thể khẳng định lúc Giải Liên Hoàn bị dồn tới bước đường cùng, hắn đã để lại huyết thư trên lớp gạch này, rồi chợt phát hiện ra những viên gạch ở đây đều rỗng ruột. Đương nhiên trên người hắn còn một số công cụ chuyên dụng, liền nhanh chóng đào một cái đạo động để thoát thân.

Tôi gật đầu, phân tích tới đây có thể nói là không có sơ hở. Muộn Du Bình tiếp tục nói.

Sau khi Giải Liên Hoàn thoát chết, hắn muốn dùng cái đạo động này để thoát ra ngoài. Dựa vào kinh nghiệm của mình, sau mấy lần thất bại, rốt cuộc hắn cũng thoát ra khỏi cỗ mộ, đương nhiên việc tiếp theo là lập tức tìm Ngô Tam Tinh tính sổ, không ngờ lúc đụng phải Ngô Tam Tinh thì trái lại bị ông ta giết chết. Sau đó, thi thể của hắn được ngụy trang giống như mắc kẹt vào bãi san hô, thành một tai nạn ngoài ý muốn.

Tôi nghe hắn phân tích như vậy, trong lòng có chút khó chịu nhưng lại không thể tìm được lý do để phản bác. Hơn nữa hắn cũng chỉ nói là giả thiết, nên tôi đành bình tĩnh nghe tiếp.

Sau đó, Ngô Tam Tinh vì mục đích riêng, hoặc là thật sự muốn tránh bão nên mang tất cả chúng tôi xuống huyết mộ dưới đáy biển, rồi giả vờ ngủ say. Lúc này, tôi phát hiện ra bí mật của mấy món đồ sứ, nên dẫn mọi người xuống phía dưới hồ nước. Có lẽ đó là chuyện mà Ngô Tam Tinh không ngờ tới, hắn không còn cách nào khác đành phải giả bộ như bị nữ quỷ nhập thân, dẫn dụ chúng tôi vào gian phòng có đặt mô hình. Sau đó, trong thông đạo phía sau tấm gương, hắn chuốc mê tất cả mọi người.

Sau khi tắt cả hôn mê, hấn giờ trò gì đó với chúng tôi. Rồi làm sao mà tôi thoát khỏi đó, những người khác đã đi đâu thì tôi không thể biết được. Nhưng tôi dám chắc những người khác có lẽ cũng giống như tôi, mất đi trí nhớ, trong suốt hai mươi năm cho dù có gặp lại nhau cũng chỉ cảm thấy hơi quen quen mà thôi.

Tôi nghe đến đó, mới hỏi ngược lại: “Tại sao lúc ấy chú Ba không dứt khoát giết tất cả đi, làm thế chẳng phải là toi công vô ích sao?”

Muộn Du Bình nói: “Tôi cũng chẳng hiểu ra làm sao nữa, nhưng có lẽ lúc ấy hấn cho rằng không cần phải giết chúng tôi, vì dù sao chúng tôi cũng chẳng biết gì.”

Hấn giả thiết như vậy, gần như đã biến chú Ba thành một đại ma đầu mưu sâu chước hiểm, tôi thật sự không thể tiếp nhận. Trong tâm trí tôi, chú Ba tuyệt đối không phải là người như thế.

Bàn Tử nghe đến đó, hình như chợt ngộ ra điều gì, quay sang nói với tôi: “Tiểu Ngô, bỗng dung tôi nhớ đến một chuyện, không chừng có thể giải thích được chuyện này. Có điều tôi nói ra hai người không được cười đâu đấy.”

Tôi nghe vậy, trầm nghĩ giờ đang là lúc cần tiếp thu ý kiến tập thể, Bàn Tử đầu óc khá nhanh nhạy, biết đâu lại có thể nghĩ ra chuyện gì đó mà tôi bỏ sót. Vội vàng giục hấn mau kể đi, hấn còn bày đặt làm ra vẻ thần bí, khẽ khàng nói: “Theo thôi thấy, thật ra chuyện này rất đơn giản. Sau khi chú Ba cậu tới chỗ này, có lẽ đụng phải thứ gì đó không sạch sẽ, liền trúng tà. Không phải mới vừa rồi Tiểu Ca nói chú Ba cậu chải tóc như đàn bà sao? Cậu nghĩ xem, như thế không phải đang gợi ý cách tìm Thiên Môn thì là gì? Chuyện này ai hiểu rõ nhất? Chính là lão quỷ trong mộ này chứ ai nữa! Tôi thấy, chắc chắn chú Ba cậu bị oan hồn của chủ nhân ngôi mộ này khống chế rồi. Nếu tìm được chú Ba cậu, cậu cứ thẳng tay dội một chậu máu chó lên đầu ông ấy, ép con quỷ kia ra là xong.”

Tôi thấy hấn càng nói càng ba hoa, bèn trả lời: “Con mẹ nó giải thích kiểu như anh cũng quá liêu trai rồi. Tôi sống hai mươi mấy năm với chú Ba, cho tới bây giờ cũng chẳng cảm thấy chú có điểm nào giống đàn bà. Đúng là vớ vẩn.”

Bàn Tử nói: “Tôi chưa nói con quỷ đó là nữ nha, đến bệnh thần kinh có

có thời điểm phát tác với không phát tác nữa là. Nói không chừng chú Ba cậu ở trước mặt người khác thì bình thường, sau lưng thì lén lút trát phấn làm đẹp với thêu thùa nữa đó.” Bàn Tử vừa nói vừa điệu đà phát tay theo kiểu lan hoa chi (*), tôi bật cười, nói: “Anh nghĩ chú Ba tôi là Đông Phương Bất Bại hả, lại còn thêu thùa nữa. Thế mà cũng nói cho được.”

(*) Lan hoa chi: tư thế ngón trở chụm với ngón cái, những ngón còn lại cong lên như búp hoa lan, thường dùng cho nhân vật nữ trên sân khấu kịch ~

Muộn Du Bình nghe Bàn Tử nói, chột xen vào: “Không, tôi thấy chuyện anh ta nói rất có thể xảy ra. Trước kia, trong cổ mộ cũng từng có chuyện như vậy.”

Bàn Tử thấy có người đồng ý với ý kiến của mình, lập tức vênh mặt: “Cậu thấy chưa, Bàn Tử tôi không nói vớ vẩn mà, thứ ấy nhất định có liên quan gì đó với cổ mộ dưới đáy biển. Phong thủy phong thủy, nếu nói phong sinh thủy khởi, ngộ thủy nhi chi (*), cậu biết vì sao quỹ nước phải tìm thế thân không? Đó là vì hòn phách của nó không thoát ra được. Cổ mộ này xây trong nước, mặc dù phong thủy rất đẹp nhưng lại bất lợi với chủ nhân của nó.”

(*) Đây là lý thuyết phong thủy học, phong sinh thủy khởi có nghĩa gió đi đến đâu thì vạn vật sinh sôi, nước chảy đến đâu thì vạn vật đâm chồi nảy lộc; còn ngộ thủy nhi chi xuất phát từ quan niệm “khí” gặp gió thì tan, gặp nước thì ngưng kết lại, do vậy mảnh đất đẹp phải có nước để khí không tan đi mất.

Tôi nghe hần thao thao bất tuyệt một hồi cũng bắt đầu lung lay, bèn nói: “Vậy chúng ta quyết định thế này đi, nếu tìm được chú Ba, ta cứ lấy phật ấn đóng xuống gáy ông ấy, xem có hiệu quả không.”

Mỗi người chúng tôi đều lần lượt nói ra suy nghĩ của mình, tính ra cũng dây dưa mất một lúc lâu. Bàn Tử nhìn đồng hồ rồi nói: “Chúng ta chấm dứt đại hội đại biểu ở đây được rồi. Như tôi đã nói lúc nãy, nếu chúng ta chết đói trong này thì chắc chắn hòn phách cũng chẳng thoát ra được. Đến lúc đó muốn đầu thai cũng chịu, đúng là lỗ to.”

Bàn Tử nói tới đây, gãi gãi lưng, lại hỏi tôi: “Tiểu Ngô, cậu có cảm thấy từ lúc vào cổ mộ này, không hiểu sao trên người rất ngứa ngáy không?”

-----oOo-----

Chương 37: Đạo động

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Biển

Beta: Thanh Du

~oOo~

Tôi đang định đi tiếp thì nghe hấn hỏi vậy, không khỏi rụt cổ lại. Vừa rồi vội quá nên không để ý, thật ra lúc ở trong hành lang tôi đã cảm thấy vết thương do Liên hoa tiễn gây ra có hơi sưng, còn thêm ngứa ngứa, nhưng sau đó thì có vẻ đỡ hơn một chút. Tôi xắn quần áo lên xem thử thì thấy miệng vết thương sưng đỏ đã xẹp xuống, cũng không có cảm giác gì khác thường, bèn đáp: “Tôi cũng thấy thế, nhưng bây giờ thì không còn ngứa nữa. Dưới này không khí ẩm thấp, chắc là bị dị ứng thôi.”

Bàn Tử ngứa ngáy thê thảm, ảo não nói: “Có cách nào để trị dị ứng tạm thời không, vừa rồi tôi đổ mồ hôi lạnh khắp người, giờ thì ngứa không chịu nổi.”, vừa nói vừa không ngừng cọ cọ người lên tường, tôi thấy mấy vết máu trên tường đều là do hấn chà sát lưng lên, thấy có gì đó kỳ lạ, vội bảo hấn để tôi xem thử. Hấn vừa đi vừa xoay tới xoay lui, tay gãi liên tục. Tôi đẩy tay hấn ra, rọi đèn pin vào thì thấy từ mấy vết thương do Liên hoa tiễn cào rách trên lưng hấn mọc ra rất nhiều lông trắng, nhìn ghê muốn chết, buột miệng hỏi: “Bàn Tử, anh không tắm mấy ngày rồi?”

Bàn Tử hả một tiếng: “Tắm? Cậu hỏi chuyện này làm quái gì, đây là vấn đề bí mật cá nhân, tôi không tiện trả lời.”

Tôi nói: “Mẹ nó chứ, mấy ngày rồi anh không chịu tắm rửa hả? Tôi nói cho anh biết, anh đừng có mà phát hoảng, lưng anh hình như mốc meo luôn rồi, là mốc trắng nhà (白霉 – bạch môi), kỳ quan thế giới đó nha. Coi bộ anh mà cố gắng kiên trì thêm vài tháng nữa thì đến cỏ linh chi cũng phải mọc ra.”

Bàn Tử nghe xong không hiểu gì ráo, ngơ ngác hỏi: “Cái gì? Than trắng

(白煤 – bạch môi)? Than mà trắng á? Nói chuyện với cậu mệt óc quá, rốt cuộc là có chuyện gì?”

Tôi thấy Muộn Du Bình nhú mày, dường như tình hình có gì đó không ổn, cũng không dám tiếp tục đùa nữa. Muộn Du Bình bước đến thử ấn tay một cái, tức khắc có máu đen chảy ra. Hắn khẽ nói với tôi: “Phiền phức rồi, đám Liên hoa tiền lúc này có vấn đề.”

Tôi cảm thấy kỳ quái, vừa này tôi cũng trúng tên, theo lý mà nói thì cũng phải bị như Bàn Tử mới đúng, chẳng lẽ ông nội đã di truyền cho tôi tính năng gì đặc biệt? Tôi vội cho hai người thấy miệng vết thương của mình rồi nói ra thắc mắc.

Muộn Du Bình nhìn vết thương của tôi, hừ một tiếng, cũng chẳng chịu nói rõ là có chuyện gì xảy ra. Đến đây Bàn Tử bắt đầu thấy sợ, quay lại hỏi tôi: “Lông gì? Mẹ nó hai người đừng có không đầu không đuôi như vậy chứ! Lông ở đâu mà dài?”, nói rồi hươ hươ tay sờ thử, tôi vội chụp lại, nói: “Đừng nhúc nhích, nhìn anh giống như bị bệnh da liễu, để chúng tôi xem kỹ đã. Anh tuyệt đối không được cào, cào nữa thành sẹo bây giờ.”

Bàn Tử bị ngứa thê thảm, làm sao mà nhịn được, tôi bèn nói với Muộn Du Bình; “Không thể cứ để như vậy được, phải tìm cách gì giải quyết thôi. Tôi từng nghe ai đó nói, có người bị bệnh ngứa không trị được, chịu không nổi nên đã tự sát!”

Bàn Tử kêu lên: “Con mẹ nó, bây giờ tôi muốn tự sát lắm rồi! Ngứa muốn chết, không thì cậu cứ giúp tôi cạo xương trị thương như Quan Công đi, khoét hai khối thịt đó ra cho rồi.”

Hồi nhỏ tôi cũng đã từng bị bệnh ngoài da, cũng biết một cách “xử lý” thô, nhưng mà có hơi ghê tởm một chút. Tôi nói với hắn: “Không cần khoét thịt, anh nghĩ anh nhiều thịt lắm chắc, vả lại tôi cũng đâu phải là Hoa Đà. Nhưng tôi có mang theo kem dưỡng da, để tôi bôi cho anh, có thể hơi đau một chút, anh cố chịu đựng.”

Muộn Du Bình ngớ ra mắt một lúc, Bàn Tử cũng hả to một tiếng: “Vậy mới nói người thành phố mấy cậu đúng là được nuông chiều quá rồi, mẹ nó chứ đi đồ đầu còn mang theo kem dưỡng da, lần tới cậu nhớ mang theo bộ bài Poker, lỡ bị vây khốn thì chúng ta đem ra lập sòng.”

Tất nhiên tôi không thể nào mang theo kem dưỡng da được, mới đeo bao tay vào rồi nhổ hai bãi nước bọt, xoa lên lưng Bàn Tử. Không ngờ Bàn Tử lại không chịu được đau, vừa bôi nước bọt lên hấn đã gào lên một tiếng thảm thiết, cắn đầu chạy thẳng, còn mắng âm lên: “Con mẹ nó cậu bôi cái gì vậy! Bà ngoại con ơi, đau thế này thì thà cậu khoét thịt tôi đi cho rồi, kiểu này xem như Bàn Tử tôi thật sự quy thiên rồi.”

Tôi thấy cơn đau này thật có hiệu quả, nói: “Nhìn anh kia, đau vẫn tốt hơn ngứa chứ, giờ anh có còn ngứa nữa không?”

Bàn Tử đứng đó hoa chân múa tay một trận rồi chậm chậm bước trở lại, ngạc nhiên hỏi: “Này Tiểu Ngô, được lắm đó, đồ của cậu linh thật đó, đúng là thoải mái hơn nhiều rồi. Thứ kem dưỡng da kia nhãn hiệu là gì vậy?”

Tôi thảm nhủ, hấn mà biết đó là nước bọt của tôi, không chừng sẽ xé xác tôi cũng nên, vội nói: “Đừng có dăng dai như mấy bà mấy cô nữa, chúng mau đi thôi.”

Muộn Du Bình thấy cảnh này buồn cười, lắc lắc đầu. Đây là lần đầu tiên tôi thấy nụ cười của hấn không chút gượng gạo, chợt nhận ra hấn hình như cũng có chút tình người, xem ra con người này không khó giao lưu như vẻ bề ngoài.

Nhưng hấn cười xong lại bày ra vẻ mặt đơ như bài Poker đuổi theo chúng tôi. Ba người cứ tiến về phía trước trong đạo động quanh co, đi khoảng nửa tiếng, chợt nghe Muộn Du Bình đi phía trước nói: “Có ngã rẽ.”

Tôi chen lên, quả nhiên có hai lối đi ở hai bên trái phải. Tôi rọi đèn quan sát thử nhánh bên trái thì thấy vào sâu bên trong một chút có đống gạch vụn, là ngõ cụt, xem lớp gạch vỡ thì có lẽ đó chính là con đường dẫn từ phòng phụ bên phải đến xúng thát bên trái mà Muộn Du Bình với Bàn Tử đã đi. Không biết vì sao con đường bị chặn lại, chẳng lẽ là sợ con hạn phạt kia từ trong quan tài đuổi qua đây?

Nhưng nếu hấn đã chặn lại thì lối thoát cuối cùng chính là cửa động bên phải, Muộn Du Bình cũng thống nhất với tôi, hấn chỉ chỉ vào tôi, cả ba không nói thêm tiếng nào, tiếp tục tiến về phía trước.

Nói thật, tôi lớn bằng này rồi mà chưa từng phải bò lâu đến thế, toàn thân đã ướt đầm mồ hôi. Đi thẳng lưng trong hang đất bình thường không mệt đến thế này, chủ yếu là đầu gối không phải nghiêng lên nền đất thì sẽ không đau. Bây giờ dưới nền toàn là gạch vụn, đèo lên đó giống như phải chịu cực hình, tôi bắt đầu cảm thấy hai đầu gối bỏng rát, xem ra làm người vẫn tốt hơn, kiếp sau cố mà tranh thủ làm người.

Trong lúc tôi còn đang suy nghĩ vẩn vơ, Muộn Du Bình bỗng dừng lại, ra hiệu cho tôi im lặng, Bàn Tử bò sau không thấy gì, khẽ hỏi tôi: “Sao vậy?”

Tôi bảo hắn im lặng, sau đó Muộn Du Bình tắt đèn pin, tôi với Bàn Tử cũng hiểu ý mà làm theo, chúng tôi tức khắc chìm vào bóng tối mịt mù. Lúc này tôi lại cảm thấy vô cùng bình tĩnh, tim cũng không đập nhanh hơn. (Sau này nhớ lại mới thấy, cái lần suýt bị hai vách tường kẹp chết đã ảnh hưởng rất lớn đến tôi, khiến tôi gần như khắc phục hoàn toàn nỗi sợ hãi vốn có đối với cổ mộ). Tôi không biết Muộn Du Bình có ý gì, nhưng ở trong cổ mộ vẫn nên nghe lời hắn thì hơn.

Chúng tôi im lặng một hồi, nhịp thở dần dịu lại, mồ hôi trên người cũng đã khô, bỗng tôi nghe thấy tiếng bước chân truyền lại từ lớp gạch trên đỉnh đầu, giống như tiếng chân người. Tôi thoáng giật mình, xem ra phía trên chúng tôi hẳn là hậu điện hoặc hành lang, vậy người kia là ai? Có phải là A Ninh hoặc chú Ba không?

Đang suy nghĩ, đột nhiên tôi cảm thấy phần da từ lưng đến gáy bắt đầu ngứa lên, thoáng rùng mình, thậm chí chẳng lẽ lông trên người tôi cũng bắt đầu dài ra? Vội đưa tay ra sau lưng sờ thử, bỗng chạm phải một mớ ẩm ướt bết bết ngay trên cổ. Tôi nghĩ Bàn Tử chen lên, thậm chí rửa một tiếng, đẩy mạnh thứ kia trở lại, lúc rút tay về thì phát hiện bàn tay dính nhớp nháp, còn có mùi thoang thoang là lạ.

Tôi ghê tởm chà mạnh bàn tay lên tường gạch bên cạnh, thậm chí tên mập này hẳn đã bôi lên cái đầu đinh của hắn không ít dầu dưỡng tóc, nếu tìm được chỗ có nước phải lo rửa cho sạch, dầu dưỡng tóc trên đầu hẳn không chừng là của mấy tháng trước cũng nên.

Đang nghĩ, trên cổ lại bắt đầu ngứa ngáy, không biết tên mập chết bầm này lại bày trò quỷ gì nữa đây. Tôi không khỏi nổi sùng lên, liền đưa tay

túm lấy, kéo hẳn đến sát vách tường. Đột nhiên cảm thấy có gì đó là lạ, mặt hẳn sao lại nhỏ xíu thế này? Tôi cẩn thận nhòm người dậy mò mẫm từng chút một, tim đập như nổi trống, nhận ra mớ ẩm ướt bê bết đó hình như đều là tóc. Thử kiểm tra thêm lần nữa, tôi phát hiện toàn bộ đám tóc này đều quấn lại một chỗ, tay vừa chạm vào lập tức bị quấn chặt lấy. Tôi nuốt nước bọt, bắt đầu toát mồ hôi lạnh, Bàn Tử không thể có chùng này tóc, vậy mớ tóc này là của ai!

Tôi chợt nhớ đến đám tóc ăn thịt người gặp phải trên đường vào mộ, hơi thở bắt đầu nghẹn lại, không dám mở đèn pin. Thứ kia hình như chỉ cách tôi có mấy centimet, nếu mở đèn pin thì chắc chắn tôi sẽ phải mặt đối mặt với nó, cảnh tượng kinh dị cỡ đó làm sao tôi chịu được. Đang mông lung suy nghĩ, chợt cảm thấy có bàn tay mảnh khảnh ẩm ướt mò lên trên mặt tôi, lạnh ngắt, móng tay rất sắc. Da đầu tôi bắt đầu tê dại, cơ mặt không thể kiềm chế mà run rẩy.

Những ngón tay đó chạm đến cổ tôi, sau đó thu lại, lát sau tôi chớ có cảm giác cái đầu kia tiến lại gần, mớ tóc ướt sũng cũng dán lên mặt tôi. Tôi cực kỳ ghê tởm, chỉ biết cắn chặt răng, đã sắp chịu hết nổi. Đột nhiên, trong mớ tóc vang lên một giọng nữ rất khẽ, giọng nói ấy thì thào bên tai tôi: “Anh là ai?”

Thanh âm kia thật sự rất nhẹ, nhưng tôi lại nghe rất rõ, không khỏi hoảng sợ. Đồng thời thân thể nữ giới nhích lại gần hơn, gần như chui hẳn vào lòng tôi, bàn tay mảnh mai đặt lên vai tôi, rồi đến ôm cổ. Tôi run lẩy bẩy, chỉ thấy “cô gái” này rất nhỏ nhắn, môi cô ta kề bên tai tôi, hơi thở phả ra lạnh ngắt. Tôi chính thức ngu người, chỉ nghe cô ta nói tiếp: “Hãy ôm em đi!”

Tôi vừa nghe lời này, thần trí bỗng trở nên mê muội. Tuy thân thể vẫn không ngừng chống cự, nhưng đã bắt đầu thoát khỏi sự khống chế của đại não, thoáng cái đã vòng tay ôm lấy eo cô ta. Lần này lại càng kinh khủng, tôi nhanh chóng nhận ra cô ta chẳng mặc gì cả, làn da lạnh ngắt mà lại nhẵn bóng khác thường khiến tâm trí tôi bắt đầu rối loạn, mặt đỏ rần lên. Tiếp đó, miệng cô ta đã cọ cọ lên cằm tôi, giống như đang gọi ý cho tôi hôn lên đó. Tôi hoàn toàn mất tự chủ, vừa định cúi đầu hôn xuống, đột nhiên đèn pin trong tay Muộn Du Bình sáng lên. Tôi nhìn xuống, giật mình nhận ra thứ mình ôm vào lòng là gì, dây thần kinh rú nhau đứt phừn phựt, lông tơ trên người đều dựng thẳng lên.

-----oOo-----

Chương 38: Cấm bà

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Thanh Du

Phía trước, cách mặt tôi chưa đầy một gang tay rõ ràng là một gương mặt người trắng bệch, da mặt không biết đã ngâm trong nước biển bao nhiêu năm mà bị gột đến trong suốt. Càng ghê rợn hơn là cặp mắt ma quái không trông, màu đen trên đồng tử gân như lấp đầy cả hồ mắt, thoạt nhìn trông không khác gì một cái xác đã rửa bị móc đi đôi mắt.

Tôi sợ đến gần như phát điên, hét lớn một tiếng, vội đẩy nó ra, cầm đầu chạy trôi chết, trong đầu chỉ còn hiện lên duy nhất một chữ: trốn. Có điều hành lang chật hẹp kia rất khó cho hai người cùng đi, tôi bị kẹt lại ở chỗ Muộn Du Bình, không tài nào nhúc nhích. Tôi thấy chen không nổi, mới túm lấy tay hắn, hét to: “Quý! Có quý nước!” Hắn liền bịt miệng tôi lại, khẽ hỏi: “Yên nào! Quý nước ở đâu?”

Tôi quay lại chỉ loạn xạ về phía sau: “Ngay đằng sau ấy, kia kìa...”

Nói chưa hết câu tôi đã khựng lại, “a” một tiếng, chỉ thấy sau lưng tôi chẳng có gì cả. Không có mặt người, không có tóc, thậm chí một vệt nước đọng cũng không có. Tay tôi gần như chỉ thẳng vào mặt Bàn Tử, khiến hắn ngơ ra chẳng hiểu gì, liền đó gào lên: “Tiên sư nó, cậu mới là quý nước ấy.”

Tôi ngớ người, vội ngoảnh đầu lại, ngó đông ngó tây một hồi vẫn chẳng thấy gì. Chuyện này thật vô lý, cảm giác ban nãy rất chân thật, không thể là ảo giác được, chẳng lẽ tâm lý tôi có vấn đề với cái cỗ mộ này? Tim tôi vẫn còn đập dữ dội, trong đầu lại mông lung như sương mù, cũng không biết nên làm gì cho phải.

Bàn Tử thấy mặt mũi tôi tái mét, bèn an ủi: “Xảy ra chuyện gì vậy, cậu đừng vội, cứ từ từ mà nói!”

Tôi lắp bắp: “Vừa rồi tôi thấy rất nhiều tóc, một cô gái lỏa thể, còn có quỹ nước! Còn định hôn tôi!”

Suy nghĩ của tôi đã vô cùng hỗn loạn, lắp bắp nửa ngày cũng không biết mình đang nói cái gì. Bàn Tử mất hết kiên nhẫn, cắt ngang: “Tiểu Ngô, cậu nằm mơ đấy à? Nếu có quỹ nước thật thì cũng phải đi qua chỗ tôi trước đã.” Hấn vỗ vỗ vai tôi, lại nói: “Chẳng qua cậu mới hai mấy tuổi đầu, mơ thấy con gái thoát y cũng là chuyện thường. Khi Bàn gia tôi còn trẻ cũng từng mơ thấy những thứ tương tự, không sao cả.” Tôi gất: “Mẹ nó anh đừng có nói lung tung, vừa rồi tôi dám chắc mình không nằm mơ! Anh xem cổ tôi vẫn còn ướt đây, là do bị nó cọ lên đây!” Nói rồi tôi cổ cho bọn họ xem. Muộn Du Bình và Bàn Tử đưa tay sờ thử (*đá văng Bàn Tử* Aaaaa, hai trẻ tình tứ kia ~) đều hơi nhíu nhíu mày. Bàn Tử còn ngẩng đầu nhìn lớp gạch trên đỉnh, chắc hẳn nghĩ là do nước bên trên nhỏ giọt xuống. Tôi nói làm gì có chuyện đó, kẽ gạch đều trát đất sét trắng, tuyệt đối không thể thấm nước.

Bàn Tử khó hiểu hỏi: “Chuyện này thật là quái gở, ở đây chỉ có một con đường thông suốt, đúng ra nếu có thứ gì đến gần cậu thì tôi nhất định phải biết chứ.”

Tôi được thể vặc lại: “Không chừng là anh ngủ gật cũng nên, bị người ta bước qua xác cũng không biết.”

Bàn Tử nổi cáu, nói: “Cậu đi chết đi, Bàn Tử tôi dù có ngủ thật thì bị người khác đạp lên người cũng phải biết chứ? Huống hồ đang ở cái chỗ quái quỷ này thì ngủ làm sao được? Nếu cậu không tin thì nhìn xem lưng tôi có dấu chân nào không!” Nói rồi hấn quay lưng lại cho chúng tôi xem.

Lúc ấy tôi đã hoàn hồn, không ngờ thứ kia lại leo lên lưng hấn thật. Bàn Tử vừa quay lưng, thứ kia đã quay thẳng mặt về phía tôi, miệng ghé sát vào chóp mũi tôi. Tôi sợ hết hồn, yết hầu cũng bắt đầu co giật, hét lên một tiếng rồi liêu mạng lùi lại. Nhưng mới lùi được hai bước đã cảm thấy chân mình căng căng, cúi đầu nhìn xuống, chợt phát hiện ra chân mình không biết từ khi nào đã quấn đầy tóc. Tôi ra sức vùng vẫy nhưng chân vẫn không sao thoát ra được, lại thêm một mớ tóc nữa bắt đầu quấn lên người tôi, nhắm thẳng miệng tôi mà chui vào. Bình sinh tôi sợ nhất là mấy thứ lông tóc này tràn vào trong miệng, vội lấy tay che chắn loạn xạ.

Trong lúc hoảng loạn, Muộn Du Bình đã túm được cổ áo tôi, kéo tôi về phía hắn.

Hắn mới kéo được vài bước thì chính tay hắn cũng bị đám tóc túm lấy, không tài nào nhúc nhích. Tôi quay đầu nhìn lại, thấy Bàn Tử đã bị bọc kín như cái kén tằm, không ngừng giãy dụa bên trong. Nhưng thứ kia lại không thấy đâu cả, cả đạo động tràn ngập những tóc là tóc, tựa như một cái động bàn tơ màu đen.

Muộn Du Bình cố gắng rút tay ra, vội hỏi tôi: “Bạn có mang môi lửa không? Thứ này sợ lửa”

Tôi mò mò trong cái bao đeo trên thắt lưng, lấy ra một cái bật lửa chấn gió, không khỏi mừng rỡ. Cái bật lửa này nguyên là khi ăn canh đầu cá trên thuyền, tôi có hỏi xin ông lái thuyền ít lửa để nhóm lò, nhóm xong tiện tay nhét luôn vào túi, không ngờ lúc này lại trở thành vật cứu mạng. Nghĩ đoạn tôi đánh bật lửa đốt mớ tóc quấn trên người, đám tóc này dù ẩm ướt nhưng chỉ một môi lửa cũng có thể cắt đứt một bó lớn. Tôi đốt vài cái đã thoát khỏi mớ tóc, vội lao đến cứu Bàn Tử. Vừa định kéo hắn ra, đột nhiên đồng tóc ngay bên cạnh lộ ra một khuôn mặt cỡ bự, gần như áp sát vào lưng tôi.

Tôi thấy thế, biết muốn trốn cũng không kịp, bèn cúi đầu, đâm một quyền về phía đó. Quyền này hoàn toàn là phản xạ tự nhiên của một người bị dồn đến tột cùng sợ hãi, nên tôi cũng không rõ mình đã dùng đến bao nhiêu sức lực, chỉ nghe một tiếng bụp, cái mũi của nó đã bị tôi đâm lõm vào, bắn ra mấy vệt nước đen ngòm. Cũng may trong tay tôi còn cầm cái bật lửa, đến giờ vẫn chưa tắt; tôi bèn nghiêng răng tính cho nó một môi lửa, chợt phát hiện ra nó bỗng run run rồi rút lại một chút.

Thấy thế, trong đầu tôi chợt lóe lên một tia sáng. Có cách rồi, mẹ nó, quả nhiên là thần quỷ sợ ác nhân, hóa ra con quỷ này cũng còn biết sợ nắm đấm. Thần trí tưởng chừng đã hồ đồ bỗng trở nên hưng phấn, tôi nhấc chân đá cho mặt nó vẹo luôn sang một bên, bay trở lại giữa đám tóc. Tôi sợ đá thêm cú nữa sẽ bị nó quấn lấy, vội vấp lùi lại vài bước, giơ cái bật lửa lên, bắt đầu giằng co với nó.

Gương mặt kia lấp ló giữa đám tóc, nét mặt vô cùng oán hận, nhưng nó vốn sợ lửa nên không dám tùy tiện xông lên. Lúc này Muộn Du Bình không biết lấy từ đâu ra mấy ống đánh lửa còn hơi âm ỉm, mới đem cọ

lên bật lửa trong tay tôi. Ống đánh lửa tức khắc bốc cháy, ngọn lửa lần này lớn hơn rất nhiều khiến cho con quái vật thét lên một tiếng kinh hoàng rồi vội vàng chạy trốn. Tôi thấy chỉ trong phút chốc nó đã lùi rất xa, lộ ra thân thể béo tròn của Bàn tử, vội thừa dịp này đốt sạch đám tóc quấn trên người hắn.

Muộn Du Bình dòn cho con quái vật kia biến mất trong bóng tối mới chịu thả tay, lúc này ống đánh lửa đã cháy đến tay hắn. Tôi cúi đầu nhìn Bàn Tử, chỉ thấy mũi hắn miệng hắn bịt kín những mẩu tóc vụn, gương mặt vì ngộp thở đã chuyển màu xanh tái. Vội vàng xoa bóp ngực cho hắn đến khi hắn hô hấp bình thường trở lại, từ lỗ mũi hắn phun ra một đồng bầy nhầy màu đen.

Tôi thở phào một hơi, cũng may phổi Bàn Tử là phổi trâu phổi bò, mới ép một chút khí quản đã thông, bằng không tôi thà chết chứ không đời nào chịu làm vật hi sinh đi hô hấp nhân tạo cho hắn. *xin lỗi nhưng đến đây bạn editor bản quá không chịu nổi nữa ~ Đề nghị tác giả cũng cho bạn Bình nghệt thở để xem lúc ấy bạn Tà có còn do dự nữa ko =))*

Bàn Tử thở dốc một hồi, ho ra hết những thứ còn vướng trong khí quản, rồi mới ngắc ngoải hỏi chúng tôi: “Mẹ ôi, thứ kia rốt cuộc là cái quỷ gì thế?”

Tôi tắt cái bật lửa này giờ vẫn giữ khư khư, cảm thấy nó đã nóng đến bỏng tay, tưởng như da tay tôi cũng muốn tuột ra luôn. Muộn Du Bình cũng chẳng khá hơn tôi là bao, hắn xoa xoa tay, nói với Bàn Tử: “Đây hắn là Cẩm bà.”

Tôi từng nghe lão Hải ở Anh Hùng sơn nhắc đến nó nhưng chỉ nửa tin nửa ngờ, lúc này mới “a” một tiếng, hỏi: “Thật sự có sinh vật gọi là Cẩm bà sao?”

Muộn Du Bình gật gật đầu, đáp: “Tôi cũng không biết thứ này sinh ra như thế nào, nhưng truyền thuyết về nó rất nhiều, hắn là không sai đâu.”

Tôi cảm thấy kỳ quái, bảo hắn kể lại tỉ mỉ cho tôi nghe, nhưng hắn một mực lắc đầu, đáp: “Cẩm bà sinh ra từ nước, tôi chỉ biết chắc chắn nó rất sợ lửa, còn những chuyện khác thì không rõ ràng cho lắm. Cũng như bánh tồng, từ xưa đến nay người ta chỉ biết nó sợ móng lừa đen, nhưng vì sao nó lại sợ thì chẳng ai biết. Tôi chỉ không ngờ thứ này cũng biết

suy nghĩ, chúng ta nhất định phải cẩn thận, nó chắc chắn vẫn còn đi theo chúng ta.”

Bàn Tử vẫn chưa hết sợ, mới hơi nhích lại gần chúng tôi, hỏi: “Quái lạ, mộ này phong thủy rất đẹp, tại sao bên trong lại có lắm thứ quái gở thế?”

Phong thủy ngôi mộ này có đẹp không thì tôi không dám chắc, nhưng tư liệu về Cẩm bà thì tôi có đọc qua một ít. Thực ra thứ gọi là Cẩm bà này ở vùng núi nơi có các dân tộc thiểu số sinh sống là đại diện cho thầy mo và pháp sư, có điều trong truyền thuyết cổ xưa ở vùng biển lại là ác quỷ bậc nhất thiên hạ. Chẳng hiểu vì sao lại có sự khác biệt một trời một vực đó, chỉ biết kết cục của cẩm bà thường là vô cùng thâm thảm; nếu bị người bắt được, thông thường đều bị chặt hết tay chân sau đó chôn sống. Lại nói nguồn gốc của Cẩm bà hầu hết đều liên quan đến phụ nữ có thai, xem ra căn phòng đặt quan tài dưỡng xác kia nhất định có can hệ với thứ này. Chú Ba từng nói về những bức bích họa hình người có cái bụng căng tròn, Cẩm bà có mặt trong đây hẳn cũng không phải chuyện ngẫu nhiên, không chừng là do chủ mộ cố ý an bài.

Trong lúc tôi còn miên man suy nghĩ, Muộn Du Bình ngoắc tay ra hiệu cho chúng tôi đi tiếp, có lẽ hắn lo nếu cứ dây dưa ở đây thì thứ kia sẽ xán lại gần. Tôi nghe ngóng một lát, thấy phía trên đạo động đã hoàn toàn yên ắng; không biết người vừa nãy đi qua là ai, chúng tôi âm ỉ một trận ở bên dưới, không chừng hắn đã nghe thấy. Nơi này chẳng nên ở lâu, tốt hơn hết là mau mau thoát ra.

Tôi nhìn sang Bàn Tử, hắn ra hiệu mình đã ổn. Tôi thấy hắn cũng không muốn ở lại đây thêm một phút nào nữa, bèn bật đèn pin lên rồi đeo vào thắt lưng, như thế có thể chủ động quan sát phía sau. Tiếp đó tôi giữ chặt bật lửa trong tay, tiếp tục tiến về phía trước

Chúng tôi đi thêm một đoạn nữa, đạo động lại có hình chữ chi hướng lên trên. Tôi nhìn sang bên cạnh, phát hiện ra hắn đào một mạch đến đây thì gặp tường mộ, xem ra bên ngoài chính là nước biển. Hắn chỉ còn cách đổi hướng, tiếp tục đào lên trên; có lẽ Giải Liên Hoàn cũng nghĩ như chúng tôi, muốn thoát ra từ vị trí cao nhất trong mộ.

Thời gian từ khi chúng tôi bắt đầu đi vào cửa động cho đến lúc này đại để cũng được khoảng nửa tiếng đồng hồ, xem ra ngôi mộ dưới đáy biển này cũng không lớn lắm. Trong suốt chặng đường này, tôi luôn có cảm

giác mơ hồ, đó là thực ra ngôi mộ này không quá dài cũng không quá rộng, máu chót nằm ở độ cao của nó. Hiện giờ tôi ước chừng độ cao của nó khoảng ba mươi mét, nếu dựa theo tiêu chuẩn ba mét một tầng ở thời hiện đại này thì ngôi mộ chìm sâu dưới đáy biển khoảng mười tầng lầu; tuy quy mô hùng vĩ, nhưng tính ra cũng không phải kì tích gì.

Hiện chúng tôi không thể quay về đường cũ, đành tiếp tục hướng lên phía trên. Lại đi thêm một lúc nữa, bỗng Muộn Du Bình đứng khựng lại. Tôi đẩy hẳn một cái, hẳn liền quay đầu lại, nói khẽ: “Đường cụt”

Tôi ngẩn người, sao lại cụt được chứ, vội chen lên xem thế nào. Chỉ thấy phía cuối con đường quả nhiên bị mấy khối đá Thanh cương chặn lại, tôi lấy tay đẩy thử vài cái, cảm thấy mấy phiến đá này tuy nặng nề nhưng cũng không phải không đẩy ra được. Tôi và Muộn Du Bình thử hợp sức đẩy lên, đến khi lộ ra một khe hẹp thì phát hiện mộ thất phía trên có ánh sáng hắt xuống. Đang lúc buồn bực, hai tay hơi buông lỏng, phiến đá chắn trên đỉnh đầu chúng tôi bỗng đột ngột biến mất.

-----oOo-----

Chương 39: Hồn chiến

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôi có hơi ngạc nhiên, lập tức hiểu ra có ai đó đã dịch chuyển phiến đá bên trên, trong tích tắc ấy tôi còn nghĩ rằng đó là chú Ba hoặc A Ninh, bởi lẽ trong cô mộ này ngoài hai người họ ra thì đâu còn ai nữa. Nhưng khi tôi ngẩng đầu lên lại thấy một con Hải hâu tử cao to người phủ đầy vẩy đang khom lưng nhìn xuống tôi lom lom. Tôi thoáng thấy trên vai nó máu me be bết, còn cắm một mũi lao, trong lòng chỉ còn biết thở dài. Mẹ nó chứ, đúng là oan gia ngõ hẹp, con quái này cứ theo ám tôi mãi không tha.

Tôi không sao ngờ được lại xảy ra chuyện kịch tính đến thế, quỳnh lên chẳng biết làm thế nào. Lúc này đột nhiên có người kéo kéo quần tôi, tôi cúi xuống nhìn, thì ra là Muộn Du Bình, hẳn ra hiệu cho tôi mau trở xuống. Tôi nhìn lại con Hải hâu tử với cơ thể bự chảng, lập tức hiểu được dụng ý của hắn, vội vã bò xuống dưới. Đạo động ngay bên dưới là một quãng khá dốc, tôi lại đang chen chúc cùng một chỗ với Muộn Du

Bình, hành động hết sức khó khăn, lại thêm tay chân luống cuống làm chậm mất nửa nhịp, mới xuống được vài bước đã nghe con Hải hầu tử gầm gừ một tiếng rồi cố sức nhào người xuống dưới. Tôi thấy khuôn mặt khi dữ tợn lao thẳng về phía mình, hoảng quá trượt chân, mông ngã bệt vào vách đạo động.

Cú ngã này thật là ê cả mông, nhưng tôi thuận theo đó mà trượt xuống dưới, thậm chí coi như trời giúp một phen vậy. Như thế có thể nhanh chóng quay trở vào trong đạo động, con Hải hầu tử kia to xác cỡ này, có đánh chết cũng chui không lọt được, xem ra đã có thể an tâm ít nhiều rồi. Tôi vốn cứ nghĩ vậy là ổn, ai ngờ trời phụ lòng người, mới trượt xuống được nửa mét đã thấy Bàn Tử chắn ngay trước mặt, còn đang cố sức leo ngược lên. Hấn luống cuống kêu to: “Lên mau lên mau, mụ gà mái kia đã đuổi đến nơi rồi!”. Tôi nghe thế, trong lòng chấn động, vội nhìn ra đằng sau hấn thì thấy một luồng tóc vượt qua khúc ngoặt cuối cùng, trong lòng âm thầm rủa xả. Thật đúng là phước bất trùng lai họa vô đơn chí, đúng là ghét của nào trời trao của nấy mà. Tôi vội ném bịch lửa cho Bàn Tử để hấn chặn chúng lại trước, còn mình thì ngẩng lên quan sát tình hình phía trên. Vừa mới xoay đầu, bả vai chột đau buốt, tôi nhìn lại mới biết con Hải hầu tử này dù vai bị kẹt nhưng cổ lại vô cùng linh hoạt, tôi vừa lơ là một chút đã bị nó đớp trúng vai phải.

Thật là phiền phức, tôi bị nó đớp trúng chỗ nhược, răng nanh đâm sâu vào da thịt, đau muốn ngất đi được, may mà không thương tổn gì đến gân cốt. Tôi chưa kịp vùng vẫy thì đã bị nó giằng mạnh một cú, kéo cả người ra khỏi đạo động.

Con Hải hầu tử xách tôi lơ lửng giữa không trung, hình như nó vẫn chưa muốn kết liễu tôi ngay bây giờ, nhưng tôi biết chỉ cần nó vung vẩy mạnh một chút là có thể cắn đứt rời cánh tay tôi. Lúc này dù sợ mảy đi nữa cũng phải cố mà phản kháng, chột tôi thoáng thấy mũi lao bắn ra khi nãy vẫn găm trên vai nó, trong lúc cấp bách liền đập một cú vào đó. Một đập này làm khiến mũi lao cắm sâu vào thêm bốn năm phân, nó rống lên một tiếng, lập tức quăng tôi ra xa.

Tôi vận hết sức lực toàn thân, lăn bảy tám vòng trên mặt đất, cuối cùng cũng giảm bớt được chấn động sau va chạm, nhưng vừa định đứng dậy mới phát hiện ra tay phải đã không còn cử động được nữa. Con Hải hầu tử kia đau quá hóa giận, nổi điên gầm lên mấy tiếng rồi lại xông tới, lần này là nhắm đến cổ, xem ra nó muốn một phát cắn đứt đôi yết hầu tôi

rồi.

Nó lao đến rất nhanh, tôi muốn tránh cũng không xong, đành phải lấy tay ra đỡ. Vẫn biết chỉ là châu châu đá xe, nhưng nếu không làm vậy chỉ sợ đến cái đầu tôi cũng không giữ lại được. Bất ngờ Bàn Tử từ phía sau nhào tới ôm lấy chân nó, khiến nó bị mất đà, cả hai cùng ngã nhào xuống đất, lăn thành một đống. Bàn Tử vô cùng nhanh nhẹn, còn muốn học theo Võ Tông đánh hổ, định leo lên lưng nó. Nhưng con Hải hầu tử kia quá mạnh, hẳn không đè nổi nó, còn bị nó đá văng ra.

Tôi thấy Bàn Tử không không chế được nó, thậm chí than không ổn. Quả nhiên con Hải hầu tử nhe răng đe dọa Bàn Tử rồi quay đầu xông về phía tôi, tôi nghĩ bụng, mẹ nó chứ mày nhắm vào tao thật đấy à! Tôi vội lần tìm khẩu súng đeo bên hông, vừa sờ đến chốt nhớ ra, vừa rồi lúc bò lên vách tường, để dễ dàng thoát thân tôi đã ném khẩu súng dài ngoằng như cây giáo ấy đi, bây giờ chắc hẳn nó đã bị ép thành đồng nát rồi.

Bây giờ có hồi cũng đã muộn, Hải hầu tử nháy mắt đã ở ngay trước mặt. Tôi cứ ngỡ nó sẽ ngoạm vào cổ rồi bẻ đầu tôi xuống, bèn dứt khoát nhắm mắt chờ chết. Ai ngờ đầu nó vẫn chưa hết cơn điên, co chân giẫm mạnh lên bụng tôi. Một đập này của nó thiếu điều bẻ gãy cả xương sống, khiến tôi phun ra một ngụm máu, đau muốn ngất xỉu. Nó còn chưa chịu bỏ qua, lại co chân muốn đập lên ngực tôi, nhưng nó vừa nhấc chân lên thì đột nhiên nghe thấy một tiếng “Rầm” rất lớn, cũng không hiểu đã có chuyện gì xảy ra. Chỉ thấy nó rống lên một tiếng đã bị đánh văng ra, ngã lộn nhào mấy vòng.

Tôi quay đầu nhìn lại thì thấy Bàn Tử trong bộ dạng thiên thần đang đi tới, tấm gương đồng lớn trong tay vẫn còn rung rung. Tôi thấy mà líu lưỡi, xem ra thứ gây nên âm thanh vang dội vừa nãy chính là thứ này; tên mập ra tay cũng ác thật, nếu đó là người sống thì chắc chắn đã bị đập chết tươi rồi. Tôi vội vàng âm thầm tự nhắc bản thân, sau này tuyệt đối không được đắc tội với hắn.

Bàn Tử hiện đang nổi nóng, không chờ con Hải hầu tử kia kịp đứng lên đã xông tới bồi thêm cú nữa, lại một tiếng “Rầm” vang lên, mặt con Hải hầu tử bị đập đến biến dạng, lại lăn xa thêm mấy mét nữa. Có điều con Hải hầu tử này rất sung, mấy cú đánh vừa rồi không khiến nó bị thương quá nặng, nhưng ít ra nó cũng biết được sự lợi hại của Bàn Tử, không dám xông bừa vào nữa mà vội vàng nhảy lên bám lấy một cây cột, rồi từ

trên đó nhìn xuống Bàn Tử mà gằm gù. (Em Hải hầu tử cute quá =)) trong mắt mình cảnh tượng này đúng ra phải là “Hải hầu tử nhìn Bàn Tử với cặp mắt hình trái tằm, bước những bước duyên dáng đến bên một cây cột rồi bắt đầu biểu diễn múa cột” mới đúng =))

Lúc này tôi mới phát hiện ra nơi đây chính là căn phòng đặt mô hình Thiên cung Muộn Du Bình đã từng nhắc tới, bằng chứng rõ ràng nhất chính là bốn bức hình lớn trên bốn mặt tường. Hiện giờ tôi không thể xem xét tỉ mỉ mấy bức tranh để biết nó có giống với miêu tả của hần không, nhưng vẫn có thể khẳng định hiện trạng nơi này so với lúc cả nhóm bọn họ rời đi hai mươi năm trước không hề có chút thay đổi. Nhưng điều khiến tôi kinh ngạc chính là, căn phòng này không được hoành tráng như hần đã kể. Thứ duy nhất cho tôi cảm giác nguy nga tráng lệ là bốn cây cột bằng gỗ lim vàng ở bốn góc, thực sự lớn đến ba người ôm, còn những thứ khác cùng lắm chỉ có thể xem là xa hoa mà thôi.

Bàn Tử ra tay thắng lợi, liền hăng máu lên xô một tràng: “Móa mày, ông đây không biết đã đập chết bao nhiêu cái bánh tông rồi, một con Hải hầu tử tép riu như mày mà dám tự tung tự tác trước mặt ông, đúng là không xem ông nội Bàn gia mày ra gì cả.”, nói rồi còn định ném luôn cái gương đồng vào mặt nó, thế nhưng cái gương này thật sự rất nặng, vừa rời Bàn Tử phang ra hai cú cật lực, thành ra bây giờ tay chân rã rời, chỉ đứng tại chỗ nhúc nhích được mấy cái.

Con Hải hầu tử kia cực kỳ xảo trá, thấy Bàn Tử đã thấm mệt, bèn nhảy từ trên cây cột xuống, xô hần ngã lên mặt đất. Hần chưa kịp phản ứng đã bị nó đè lên, nhất thời không cách nào thoát ra được, kết quả là bị móng vuốt của nó cào cho một vết bay mất một mảng da. Bàn Tử đời nào chịu yếu thế như vậy, mắt lập tức đỏ vằn lên, điên cuồng hét lớn, cắn mạnh vào mặt con Hải hầu tử khiến nó rống lên đau đớn, bật dậy nhảy xa ra mấy bước.

Tôi thấy trên mặt nó tróc ra một mảng vảy lớn, máu chảy đầm đìa, trông lại càng thêm dữ tợn. Nhưng nó cũng đã bị Bàn Tử dọa cho một phen hoảng hồn, trở nên cảnh giác hơn, bắt đầu đứng từ xa quan sát chúng tôi, hình như nó muốn tìm ra sơ hở của Bàn Tử. Lúc này Bàn Tử gắng gượng đứng dậy, tôi thấy hần đã gần hết hơi, thể lực tiêu hao khá nhiều.

Hai bên giằng co mấy phút, con Hải hầu tử này dù sao cũng là động vật,

không thể bằng con người được, cho nên bắt đầu mất tập trung. Nó ngáp một cái, xoay đầu nhìn ra xung quanh, lập tức thấy Muộn Du Bình đang nghiền răng cố gắng đẩy phiến đá trên cửa đạo động lại. Phiến đá đó cực nặng, một người thật sự rất khó di chuyển, hẳn chỉ có thể kéo nó đi từng đoạn ngắn. Con Hải hầu tử thấy Muộn Du Bình chỉ có một mình, lại nổi lên sát tâm, rống lên một tiếng rồi vọt tới.

Trong lòng tôi phát hoảng, không ngờ nó cũng có đầu óc tính toán, biết tránh khó chọn dễ, vội hô to: “Coi chừng!!!”

Muộn Du Bình dĩ nhiên đã phát hiện ra đằng sau nổi lên kinh phong, không còn cách nào khác đành phải buông phiến đá, lăn một vòng tránh được cú tấn công này. Hải hầu tử thấy mình vô hụt, lại tiếp tục nhào tới. Tôi biết Muộn Du Bình thừa sức đối phó với nó nên cũng không quá lo lắng, chỉ thấy hắn chạy về phía trước vài bước, dụ nó đuổi gần đến một trụ gỗ lim rồi bất ngờ nhảy lên, đầu tiên là lao lên cây cột, sau đó đập mạnh chân, xoay người trên không một vòng nhẹ nhàng như đang khiêu vũ rồi hạ xuống, hai đầu gối nện mạnh lên vai con Hải hầu tử, đè chặt lên người nó khiến nó phải quy xuống. Tôi không biết đây là công phu gì, chỉ biết tròn mắt ngắm nhìn. Con Hải hầu tử này to lừng lững, đòn vừa rồi không ảnh hưởng gì đến nó, nhưng Muộn Du Bình không hề có ý ngừng tay. Hắn không nhảy xuống mà ngược lại kẹp chặt hai chân, dùng đầu gối ghì đầu nó lại, sau đó xoay người mạnh tay vặn một phát. Chợt nghe tiếng xương gãy đánh gọn vang lên, đầu con Hải hầu tử đã bị xoay ngược lại, phần cổ cũng bị vặn đứt rời.

Chuỗi động tác liên mạch này gần như chỉ diễn ra trong vòng một giây, đây đúng là chết không kịp ngáp. Tôi với Bàn Tử thấy mà rớt cả cằm, đều cảm thấy cần cổ tê rần giống như bị rút gân. Tôi chợt nhớ cái đầu của huyết thi kia, thậm chí chắc chắn cũng là bị hắn vặn xuống kiểu này, không khỏi hít một hơi khí lạnh. Ra tay kiểu này quá tàn nhẫn, tự dưng tôi lại cảm thấy tội nghiệp thay cho con Hải hầu tử kia.

Muộn Du Bình vừa nhảy xuống đã vội chạy lại đẩy nốt phiến đá kia. Tôi thấy một đám tóc đã chui ra khỏi cửa đạo động, vội gọi Bàn Tử đến giúp một tay. Bàn Tử vẫn làm theo cách cũ, đầu tiên dùng bật lửa đẩy lùi đám tóc đó, sau đó cùng Muộn Du Bình đẩy phiến đá Thanh cương trở về chỗ cũ. Cẩm bà kia rất không cam lòng, từ bên dưới húc lên mấy cái như muốn húc vỡ cả phiến đá. Bàn Tử sợ phiến đá bị nó húc vỡ thật, bèn dứt khoát đặt móng ngòi lên, đè chặt lấy cửa động.

Tiếng va đập kéo dài gần mười phút, tiếc cho nó là trên phiến đá còn có một tên mập, không phải nó cứ muốn đẩy là đẩy được. Còn Bàn Tử thì bị chấn động đến kiệt sức, bên dưới vừa mới yên ổn, hắn liền chửi thề một tiếng rồi mệt mỏi nằm lăn ra bất động trên mặt đất.

Tôi thấy nguy hiểm đã qua, nhẹ nhõm thở phào một hơi; hiện giờ tay phải cũng dần khôi phục được cảm giác, có thể cử động được một chút. Tôi thấy Muộn Du Bình đi tới góc đông nam, vội bám theo hắn. Tấm gương ở đó đã bị dùi đi, trên tường quả nhiên có một cửa động tối đen, chỉ cao có nửa người, bên trong nhìn sâu hun hút, không biết thông đến tận đâu.

-----oOo-----

Chương 40: Tường động

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Dừa

Beta: Thanh Du

Cửa động này ắt hẳn là mấu chốt của cả câu chuyện, kí ức của Muộn Du Bình đến đây là đứt đoạn, những chuyện từ đó trở về sau đều mù mờ. Trong động có thứ gì, hắn làm thế nào thoát ra được, những người khác có bị mất trí nhớ giống hắn hay không, tất cả đều không có chút manh mối nào.

Tôi cẩn thận quan sát cửa động, nhìn thoáng qua có thể nói đây là một cái cổng tò vò nhân tạo khá lạc lõng (ngoài địa đạo chiến hào ra, tôi chưa từng thấy ai lại làm cổng ở một nơi như thế này cả), những vị trí bên trong cánh cổng có thể nhìn thấy từ đây đều lát một thứ gạch vàng giống hệt bên ngoài. Kết cấu này vốn rất bình thường, giống hệt những cái giếng trời tôi đã thấy đến mòn mắt trong mấy xưởng đốt than ở Sơn Tây. Nhưng cánh cửa ấy được trở ở đây lại chẳng ăn khớp gì với bố cục tổng thể của cả mộ huyết, không biết nó dùng để làm gì nữa.

Theo trí nhớ của tôi, hầu hết các mộ thất đều có kết cấu đối xứng, hiếm khi vô duyên vô cớ làm một thông đạo hay xây dư thêm phòng, trừ phi chiều theo sở thích của chủ mộ. Nếu không phải thế thì chỉ có hai khả năng:

Thứ nhất là, bên trong có giấu vật bồi táng bí ẩn nào đó. Chuyện này cũng không có gì lạ, theo như bút ký của ông nội, việc chủ mộ thiết kế phòng kín trong mộ của mình thì đâu đâu cũng có. Nhưng những phòng kín này đều được nguy trang rất kỹ, vậy mà động này không có cửa cũng không nguy trang gì hết, chỉ lắp một tấm gương bên ngoài, có vẻ trẻ con quá đi.

Thứ hai là, chuyện này có liên quan tới phong thủy. Theo như tôi suy đoán, gương là một vật dụng rất quan trọng trong thuật phong thủy, đặt tại nơi này hẳn phải có dụng ý nào đó. Nói như vậy, trở một cánh cửa trong căn phòng này chính là biểu hiện của chữ “Thông” trong phong thủy, tức là muốn mời thứ gì đến, hoặc là tiễn thứ gì đi.

Đây là tiểu phong thủy, so với đại phong thủy thời cổ có những khác biệt rất lớn, đại khái cũng giống như hai phái Đại thừa và Tiểu thừa của Phật giáo vậy. Tiểu phong thủy chú ý đến “cải”, tức là bằng một số phương pháp nhất định, trong phạm vi hẹp có thể biến xấu thành tốt. Tôi rất thích thú với những kiến thức của tiểu phong thủy, do đó hiểu biết của tôi về nó so với đại phong thủy cũng nhiều hơn đôi chút.

Tôi lần theo mặt gương xem xét những nơi khác, hi vọng tìm ra được một vài gợi ý. Cách bố trí trong gian phòng này giống hệt những gì Muộn Du Bình đã kể; nhưng cũng vì nó còn duy trì hiện trạng của hai mươi năm trước cho nên bốn phía chỉ có bốn viên dạ minh châu chiếu sáng; mô hình Thiên cung ở giữa căn phòng chìm trong bóng đêm, chỉ có thể bật đèn pin lên xem xét. Tôi quét mắt vài vòng, nhanh chóng bị mấy bức tranh trên tường hấp dẫn.

Nội dung bốn bức tranh này tôi đã nghe kể một lần, nhưng qua sự miêu tả mơ mơ hồ hồ của Muộn Du Bình quả thực tôi không hình dung ra nổi. Bây giờ tận mắt nhìn thấy mới biết những bức tranh này miêu tả vô cùng chân thực, chỉ cần để tâm quan sát một chút sẽ phát hiện ra rất nhiều chi tiết nhỏ.

Đầu tiên, tôi vừa liếc mắt đã thấy, dãy núi phủ tuyết trắng nằm chính giữa bức tranh rất có thể là sườn bắc của dãy Trường Bạch tại Cát Lâm. Trí nhớ của tôi cũng không đến mức siêu phàm, chẳng qua mỗi ngọn núi cao của dãy Trường Bạch đều có những đặc điểm riêng biệt, phàm là người đã từng đi qua đều có thể nhận ra.

Trường Bạch là một dãy núi lửa, nằm trên đường biên giới của Trung Quốc với Triều Tiên. Sườn bắc của dãy núi này thuộc lãnh thổ Trung Quốc trải dài qua địa phận ba tỉnh Liêu Ninh, Cát Lâm, Hắc Long Giang; sườn nam thuộc lãnh thổ Triều Tiên.

Tiếp theo tôi quan sát bức tranh thứ hai thì thấy đoàn người đưa tang trong tranh đều mặc trang phục thời nhà Nguyên, như vậy người nằm trong quan tài này hẳn phải là một quý tộc địa vị hiển hách triều Nguyên. Xem ra thời gian xây dựng Vân Đỉnh thiên cung kia rất có thể là vào thời mạt Nguyên; ở vào thời điểm loạn lạc như thế mà đủ khả năng xây dựng một lăng mộ hoành tráng cỡ này chứng tỏ chủ nhân ngôi mộ hoàn toàn không đơn giản.

Điểm thứ ba khiến tôi giật mình chính là đoàn người đưa tang toàn bộ đều là phụ nữ, điều này vô cùng bất hợp lý. Tôi không biết nghi thức mộ táng của người Mông Cổ, nhưng cả đoàn đưa tang đều là phụ nữ thì quả thực chưa từng nghe qua.

Hơn nữa, trên bức tranh có quá nhiều chi tiết nhỏ nhặt như thế này, không biết là do người điêu khắc cố ý lưu lại manh mối hay là phong cách làm việc của người đó vốn là như vậy.

Tôi xem đến đây, trong lòng đã hiểu rất rõ. Dựa vào những manh mối này, chỉ cần tìm một người dân bản địa quen thuộc địa hình vùng núi ấy là hoàn toàn có thể tìm ra vị trí của cung điện. Chẳng qua nó đã bị chôn vùi dưới tuyết mấy trăm năm trời, đất lạnh vốn rất xốp, chỉ cần hơi bất cẩn trong quá trình đào xới, một trận tuyết lở nhỏ cũng đủ khiến anh vĩnh viễn vùi thây trong tuyết.

Có điều những gợi ý này hoàn toàn không liên quan gì tới cửa động trong góc tường, tôi đi một vòng kiểm tra vách tường phía sau những tấm gương khác cũng không phát hiện ra điều gì đặc biệt, xem ra chỉ còn cách đi vào cái động kia mới tìm được đáp án. Tôi trở lại cửa động, thấy Muộn Du Bình vẫn còn đứng đó, ánh mắt lộ vẻ do dự như đang lo lắng

điều gì. Hấn thấy tôi đi tới, đột nhiên nói: “Có lẽ tôi phải vào đó một lần.”

“Không được!” Tôi nghe xong hoảng hốt nói, “Tuyệt đối không thể chui đầu vào chỗ chết! Nếu anh mất trí nhớ thêm hai mươi năm nữa, chẳng phải mọi chuyện chúng ta làm sẽ thành công cốc hết sao?”

Hấn thản nhiên nói: “Tôi không giống các cậu. Đối với hai người, chuyến đi tới đây chỉ là một trải nghiệm ly kỳ, còn với tôi nơi này lại chứa đựng một khúc mắc lớn, nếu không hiểu rõ được, chỉ e đời này dù tôi có nhớ ra tất cả mọi chuyện cũng khó mà sống thanh thản.”

Tôi nghe xong, trong lòng bỗng có cảm giác nôn nóng khó tả. Kỳ thực không phải tôi không hiểu những lời hấn nói, nhưng hoàn cảnh chúng tôi bây giờ không cho phép xuất hiện thêm phiền toái nào nữa. Chuyện cần lo lắng lúc này là làm sao thoát ra khỏi đây; bằng không dù chúng tôi có tìm được tất cả bí mật trên thế giới này thì đợi đến khi dưỡng khí cạn kiệt, cả đám chết ngạt trong này, những bí mật đó cũng hoàn toàn vô giá trị.

Tôi nói với hấn những lo ngại của mình, Muộn Du Bình cũng có vẻ lưỡng lự, hỏi lại tôi: “Chuyện thoát ra khỏi đây, cậu nắm chắc được mấy phần?”

Nghe hấn hỏi tôi mới chợt nhớ ra mình chưa quan sát trần căn phòng, liền ngẩng lên xem xét.

Trong tất cả bút ký tôi từng đọc, mọi trần mộ dạng hình chóp đều được miêu tả là rất vững chắc, theo tôi cái gọi là “thất hoành bát tung” dùng để chịu lực ở trần mộ chính là chỉ kết cấu hình vòm, ở giữa cao, hai bên thấp. Có điều ở đây lại áp dụng kiểu làm trần bằng giống trên đất liền, như thế đào động ở đâu cũng không quan trọng.

Trần căn phòng cao hơn mười mét, nơi này lại không có gì để chông lên làm điểm tựa, trước tiên đành phải lấy kính đeo thành từng bậc trên cây cột bên cạnh, sau đó leo lên cạo lớp đất sét trắng bên ngoài, tiếp đó xử lý nốt lớp gạch xanh, không cần quá cẩn thận, chỉ cần tính thời gian cho chuẩn. Phá hỏng kết cấu phía trên rồi, phần trên tự nhiên sẽ vỡ ra thành một cái động, đợi nước biển lấp đầy ngôi mộ này là có thể thoát ra ngoài.

Mấu chốt của kế hoạch này là phải tính thời gian thật chuẩn, nếu không căn đúng lúc thủy triều xuống để phá vỡ kết cấu trần mộ, không chừng cả cái động này sẽ bị nước biển tràn vào phá sập, chúng tôi cũng bị đè chết trong đông đồ nát.

Tôi bàn qua việc này với Muộn Du Bình, cả hai đều tự an ủi mình rằng khả năng thoát ra là rất lớn, có điều chúng tôi vừa thoát ra thì ngôi mộ này cũng đi tong. Nhưng nó cũng không chạy đi đâu được, cái gì vốn có thì vẫn còn nguyên chỗ cũ, đợi cả đám quay về chuẩn bị vài hôm rồi quay lại cũng chưa muộn, bây giờ không nên nôn nóng.

Hắn gật gật đầu, cuối cùng cũng bị tôi thuyết phục. Bàn Tử đợi không nổi, lên tiếng: “Vậy còn chờ cái qué gì nữa, giờ chúng ta cứ xử lý cái cột này trước đi, không khéo lát nữa chân tay lại luống cuống.”

Tôi nhìn đồng hồ, còn sáu tiếng nữa mới tới giờ thủy triều xuống, thời gian vẫn còn dư dả, lắc đầu nói: “Chúng ta vừa rồi tốn sức quá nhiều, cơm lại chẳng có đến một hột trong bụng, khí lực suy giảm nghiêm trọng. Bây giờ nên nghỉ ngơi cho tốt, lát nữa ra ngoài chưa biết phải đối mặt với những thứ gì đâu, nói không chừng con thuyền phía trên đã đi rồi, nếu không đủ sức khỏe, thoát ra rồi lại chết đuối thì khổ.”

Bàn Tử vốn là người tích cực, nghe tôi nói có lý như thế đành buồn bực gãi đầu: “Con mẹ nó, còn phải chờ nữa sao? Vậy tôi đi ngủ một lát đây, khi nào bắt đầu thì gọi tôi.”

Tôi cũng tìm một chỗ ngôi xuống nghỉ ngơi, có điều đầu óc vẫn không ngừng hoạt động. Tôi nhẩm tính, khi nước biển bắt đầu tràn vào thì tiếp theo sẽ chảy theo hướng nào, thông đạo dưới đáy ao đã bị tấm bia đá chặn lại, tuy không kín hoàn toàn nhưng nước thoát ra bao giờ cũng chậm hơn chảy vào, vậy chắc chắn sẽ có một lượng lớn nước tràn vào cái động kia. Vấn đề là tôi không biết cái động này thông đến đâu, giả sử thông đến một căn phòng khác thì phiền to, chỗ đó sẽ hình thành một xoáy nước khổng lồ hút hết cả ba người chúng tôi vào.

Nghĩ tới đây, tôi vô thức liếc nhìn vào bên trong động, nghĩ xem có cách nào chặn cửa động này lại được không. Tôi lập tức nghĩ ngay đến mô hình trên bàn kia, xét chiều cao và bề rộng cửa động thì có vẻ lấp vào vừa khít.

Nhưng trong khoảnh khắc tôi chăm chú nhìn vào cửa động, trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác kỳ lạ.

Trong bóng tối phía sau công tò vò, có một thứ ma lực hấp dẫn ánh mắt tôi. Thứ ma lực ấy không những mãnh liệt mà còn rất bức bách, tôi muốn quay đầu nhưng chợt phát hiện ra cổ mình đã cứng đờ, ánh mắt cũng không sao dời đi được.

Đồng thời tôi còn cảm nhận được một thứ cảm giác nôn nóng khó giải thích, giống như một người đói khát tới cực điểm vớ được gói thức ăn mà không làm cách nào xé được giấy bao. Cảm giác nôn nóng này rất nhanh chuyển thành sự thôi thúc, dẫn dụ tôi tiến vào bên trong.

Mọi chuyện chỉ diễn ra trong nháy mắt, không có dấu hiệu gì báo trước. Đến khi bọn họ phát hiện ra thì đã muộn, tôi nhanh chóng đẩy Muộn Du Bình trước mặt ra, chạy thẳng vào trong. Từ chỗ tôi đến cửa động chỉ cách một quãng ngắn, chạy vài bước tôi đã chìm vào bóng đêm, hẳn có muốn kéo lại cũng không kịp. Lúc đó tôi hoàn toàn không biết mình đang làm gì, trong lòng chỉ một mực muốn chạy đến nơi sâu nhất trong động, đèn pin cũng không thèm bật, cứ điên cuồng chạy trong bóng tối. Không cần biết dưới chân có gì, cũng không để ý đằng sau có ai đuổi theo hay không.

Nhưng tôi vừa chạy được vài bước đã cảm thấy một luồng kinh phong từ phía sau ập tới, đầu gối trái nhói đau, hai chân mềm nhũn, ngã vật xuống đất.

Tôi ngã rất đau, trán đập thẳng xuống nền, đầu ong ong lên, mũi lấm tấm máu tươi. Nhưng cũng nhờ cú ngã này mà cảm nôn nóng trong lòng tôi nhanh chóng biến mất, thần trí lại tỉnh táo như bình thường.

Tôi hơi hồi hộp, trong lòng trào dâng một cảm giác khó nói nên lời. Huyệt động này quả thực nguy hiểm, chỉ cần nhìn vào bóng đêm thăm thẳm ấy là người ta dễ dàng mất trí, tôi vừa nhìn chăm chú trong giây lát đã trúng bẫy ngay.

Quay đầu nhìn lại đã thấy Bàn Tử và Muộn Du Bình đuổi tới nơi, bên cạnh còn lăn lóc một cái đèn pin, xem ra nó chính là thứ đập trúng đầu gối tôi.

Bọn họ dạt sang hai bên, không nói lời nào lập tức lôi tôi ra ngoài. Nhưng một chân tôi đã bị thương, đứng còn không vững, bọn họ kéo thế nào cũng không đi được, vả lại ánh sáng trong đây cũng mờ mờ ảo ảo, tình thế trở nên hỗn loạn vô cùng.

Bàn Tử thấy một tay khiêng không nổi liền kẹp đèn pin vào nách, dùng cả hai tay lôi tôi lên, động tác hết sức thô bạo, tôi bị hấn kéo mạnh đến mức muốn xỉu luôn cho rảnh.

Đúng lúc này, ánh đèn vô tình quét qua một góc, mắt tôi chợt lóe lên, trong bóng tối kia hình như có ai đang ngồi.

Ánh sáng quét qua quá nhanh, tôi không sao nhìn rõ, nhưng dám chắc là hình người. Tôi chợt nhớ tới chú Ba, kêu lên: “Chờ đã, bên kia có người!”

Bàn Tử nghe xong quay đầu lại dùng đèn rọi một vòng, nhưng bóng người kia đã đứng dậy chạy biến vào trong động.

Lần này cả ba người đều thấy rõ ràng, chúng tôi ngăn người, tiếc nỗi không nhìn rõ đó là ai. Muộn Du Bình phản ứng nhanh nhất, hô to: “Mau đuổi theo!”, lời vừa dứt đã chạy biến đi, Bàn Tử chửi một tiếng, đành phải đuổi theo.

Tôi chật vật một lúc mới đứng lên được, khắp khiêng lê theo sau. Lúc này Muộn Du Bình đã đuổi kịp người kia, lại thêm Bàn Tử vừa chạy tới, hai người đè kẻ đó xuống đất. Bàn Tử dùng đèn pin rọi vào, a lên một tiếng kinh ngạc: “Là A Ninh!”

Tôi lết tới nơi, vừa thấy liền kinh hãi. Cô ta đầu bù tóc rối, mặt mũi lem nhem, bộ đồ lặn trên người rách nát tơi tả, toàn thân toát ra một thứ mùi khó ngửi, mũi và miệng đều có vết máu, không biết cô ta đã gặp phải chuyện gì mà thành ra thế này. Lúc này tôi mới phát hiện ra ba chúng tôi tới được đây cũng chẳng dễ dàng gì, nhất là Bàn Tử, cả người chi chít vết thương, vô cùng thâm thắm.

Bàn Tử nhìn thấy cô ả liền nổi nóng, chỉ tay vào mặt bắt đầu chửi, nhưng mới được vài câu Muộn Du Bình đã đột ngột ngăn hấn lại, nói: “Chờ đã, cô ta có điểm bất thường!”

-----oOo-----

Chương 41: Cây san hô

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Biễn

Beta: Thanh Du

~oOo~

Nghe Muộn Du Bình nói tôi mới để ý thấy nét mặt A Ninh đờ đẫn bất thường, thậm chí có thể nói là dại ra, khác một trời một vực so với bộ dạng hoạt bát trước đây. Giờ cô ta đang bị Muộn Du Bình đè trên mặt đất nhưng lại không giãy dụa hay la hét gì, thậm chí còn chẳng thèm nhìn chúng tôi lấy một cái, giống như chuyện này không liên quan gì đến cô ta vậy.

Bàn Tử cảm thấy kỳ quái, nói: “Mẹ nó đúng là lạ thật, tôi chửi bới nặng lời như thế mà cô ta cũng không thèm phản ứng, nếu là ngày thường, tôi chỉ cần nặng nhẹ vài câu đã bị cô nàng cho ăn đạp rồi.”

Tôi biết hẳn thường ra tay rất ác, bèn hỏi: “Vừa rồi anh có nặng tay lắm không? Anh coi cô ấy nói không nổi nữa kìa, tôi thấy hết tám chín phần là do anh mạnh tay quá, đánh cô ấy ngó người luôn.”

Bàn Tử giận dữ nói: “Mẹ nó, cậu bớ nói lung tung đi, người như tôi mà lại nặng tay với con gái sao? Vừa rồi tôi đè chân cô ta cũng rất nhẹ nhàng, đến dấu vết lưu lại còn không có, cậu không tin thì hỏi Tiểu Ca đi.”

Muộn Du Bình bảo chúng tôi đừng tranh cãi nữa, hẳn nói: “Hai người yên tâm, trên người cô ấy không có chỗ nào đáng ngại cả, chỉ là tinh thần không được tỉnh táo, có thể là do gặp phải chuyện kích động nào đó.”, nói rồi hẳn lại huơ huơ tay trước mặt A Ninh, còn búng tay đánh tách một cái, nhưng cô ta hoàn toàn không có phản ứng.

Bàn Tử gãi gãi đầu, nghĩ mãi không ra: “Hay bà cô này đã gặp phải thứ

gì đó, sợ đến choáng váng?”

Tôi nói: “Cô ta dữ dần thấy ón, thân thủ lại tốt, vừa rồi cô ta đối xử với tôi như thế nào anh cũng tận mắt chứng kiến rồi đó, người như thế thì làm sao bị dọa đến mất hồn được. Anh đừng có để vẻ ngoài của cô ta đánh lừa, nói không chừng bộ dạng này là cô ta đang giả vờ cũng nên.”

Bàn Tử nghe vậy cũng thấy hoài nghi: “Cậu nói không sai, tôi độc phụ nhân tâm (độc nhất là lòng dạ đàn bà), chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút. Không thì mỗi người chúng ta đánh cho cô ả mấy bạt tai, thử xem cô ta phản ứng thế nào? Bà cô này hiếu thắng cực kỳ, chúng ta cứ đánh cho mấy cái, cho dù có là trinh khiết liệt nữ hay mình đồng da sắt gì thì cũng...”

Tôi thấy hắn bắt đầu nhảm, liền mắng: “Ngừng lại giùm tôi, mẹ nó, anh xem nhiều phim cách mạng quá rồi muốn bắt chước theo đặc vụ Quốc Dân đảng ấy hả? Nhìn bộ dạng cô ta như vậy, anh xuống tay được sao?”

Bàn Tử giơ cao bàn tay to bè, nhằm xuống khuôn mặt nhỏ nhắn của A Ninh và nhẹ hai cái, cảm thấy đúng là không thể nào ra tay được, chán nản nói: “Tiếc là Bàn gia cậu chưa bao giờ ra tay với phụ nữ, mẹ nó chứ, cậu bảo phải làm sao bây giờ?”

Thời gian tôi tiếp xúc với A Ninh không dài, bảo tôi nhìn phản ứng của cô ta rồi đoán xem cô ta có phải đang đóng kịch hay không là chuyện bất khả thi, tôi nói: “Chuyện này trong chốc lát thì không đoán ra nổi đâu, tôi thấy hay là cứ trói cô ta lại, mang ra ngoài rồi tính sau. Đến lúc đó chúng ta báo cảnh sát để họ xử lý chuyện này là xong.”

Bàn Tử lập tức nổi sùng: “Mẹ nó, cậu ngu thiệt hay giả ngu thế, ba người chúng ta đang đi đồ đấu đấy, cậu có biết vì sao lại phải gọi là đồ đấu không? Giao cho cảnh sát, đầu óc cậu có bị lũng bùng không đó?”

Tôi bị Bàn Tử xô cho một tràng, ngớ cả người ra, thật muốn tát cho mình một cái, thậm chí mẹ nó tư tưởng sao vẫn chưa chịu quen với chuyện này chứ, cứ tự cho mình là anh chủ tiệm đồ cổ. Vội nói với Bàn Tử: “Mấy lần trước tôi xuống đạo động đều là bắt đắc dĩ, chứ trong lòng vẫn coi mình là dân thành phố lương thiện chính hiệu, có chuyện gì đều tìm đến cảnh sát nên mới buột miệng nói ra. Anh cứ xem như tôi vừa bốc phét đi, cho tôi nói lại lần nữa vậy.”

Bàn Tử khoát tay: “Thôi khỏi, tôi thấy cậu cũng chả nghĩ ra được cách gì hay ho, tốt nhất chúng ta nên xem Tiểu Ca quyết định thế nào, chứ trông chờ vào cậu thì lỡ hết việc.”

Tôi bị Bàn Tử nói cho cứng họng, đành quay sang Muộn Du Bình. Hắn đang chiếu đèn pin vào mắt A Ninh, sau đó quay lại nói với chúng tôi: “Đừng cãi nhau nữa, đồng tử cô ấy mờ dần, phản ứng rất chậm, xem ra nói “sợ đến choáng váng” vẫn còn quá nhẹ, không thể là đống kịch được.”

Tôi thấy hình như hắn rất chắc chắn, không có lý do gì phải nghi ngờ, bèn hỏi: “Anh có nhìn ra được nguyên nhân cô ta trở thành như vậy không?”

Muộn Du Bình lắc đầu: “Chuyện này tôi chỉ biết được chút chút, cũng là nghe được lúc chính mình bị kiểm tra, còn về phần đánh giá nhận định, tôi không đủ khả năng, việc này cần đến bác sĩ chuyên nghiệp.”

Tôi thở dài, nhớ đến cô gái hoạt bát mình gặp lúc đầu, không khỏi cảm thán: “Được rồi, tôi thấy trong chốc lát không thể tìm ra nguyên nhân là gì đâu, chúng ta đừng ở đây nghĩ ngợi lung tung nữa, cứ đem cô ấy ra ngoài hẵng tính.”

Không ai ý kiến gì về đề nghị này, coi như đã nhất trí. Bàn Tử quay sang nói với Muộn Du Bình: “Thôi đừng nghĩ nhiều nữa, chỗ này ma quái như vậy, chúng ta kiểm tra một vòng xung quanh xem, nếu không có gì thì mau ra ngoài thôi.”

Tôi vốn đã quên mình đang ở đâu, vừa nghe Bàn Tử nhắc tới lập tức cảm thấy rùng mình, chỉ muốn rời khỏi đây ngay lập tức. Nhưng xem ra hai người kia đều có mục đích riêng khó nói, đành phải gắng gượng gật gật đầu.

Bàn Tử lập tức xoay người chiếu đèn vào sâu trong động, tôi nhìn theo ánh sáng từ tay hắn thì thấy động này cũng không quá dài, cách chỗ chúng tôi mấy chục bước chân hình như đã là đáy động, nhưng ánh sáng đèn pin không đủ mạnh nên chỉ có thể thấy được hình dáng mơ hồ của thứ đó.

Thị lực của tôi không tốt như Bàn Tử, không thể nhìn ra bên trong có gì. Lúc này tôi chỉ mong hắn đừng nhìn thấy gì cả, dẹp luôn hy vọng tìm được “thứ gì đó” đi! Thật không muốn ở trong này thêm một phút nào nữa.

Bàn Tử cẩn thận rọi đèn xem xét, chột nhứ mày, giống như đã nhìn ra thứ đó là gì. Tôi nhìn theo hướng ấy lại chẳng thấy gì cả, chỉ nghe hắn nhỏ giọng hỏi chúng tôi: “Này, hai người xem thử bên trong có phải là có một cái cây không?”

Tôi “A” lên một tiếng, nói: “Trong cỗ mộ làm sao mà có cây được, dưới này không có ánh sáng mặt trời, cũng không ai tưới nước, dù thực sự có đi nữa thì cũng chết yêu từ lâu rồi.”

Bàn Tử nhìn thật lâu, hình như cũng không dám khẳng định chắc chắn nên mới chỉ cho tôi xem. Tôi không còn cách nào đành phải thuận theo ý hắn, nhưng thực sự là nhìn không rõ, mắt trợn muốn lọt tròng cũng chỉ lờ mờ thấy một thứ giống như chạc cây, hình dạng trông rất quen nhưng không thể nhớ ra nó là gì. Tôi đáp: “Tôi nhìn không được rõ, nhưng chắc chắn đó không phải là cây.”

Bàn Tử rọi đèn pin lần nữa, ngoan cố nói: “Tôi thấy giống một cái cây thật mà, cậu xem, còn lóe lên ánh kim nữa. Nếu cậu không tin thì chúng ta cứ qua đó xem thử.”

Tôi thấy hắn còn có dụng ý khác, bực bội nói: “Anh đừng tưởng tôi không biết anh đang tính toán cái gì. Cứ coi như trong đó có một cái cây bằng vàng thật đi, anh vác ra được sao.”

Bàn Tử bị tôi vạch trần, vội chống chế: “Có vác ra được hay không thì cũng phải đến tận nơi xem mới biết, không chừng bên cạnh còn có món khác thì sao? Cậu nói xem, chúng ta không vào thì thôi, chứ đã vào rồi, phát hiện ra đồ tốt thì thế nào cũng phải qua xem thử một chút! Huống hồ chúng ta đã vào đến tận đây, không sâu cũng chẳng nông, nếu có chuyện gì thì cũng đã sớm xảy ra rồi. Rõ ràng trong này chẳng có gì đáng sợ, phải không?”

Trong lòng tôi chán chảng buồn nói, lại không có cách nào phản bác. Lời lẽ của Bàn Tử rất logic, ờ thì xem thử, xem xong rồi thì dọn dẹp sạch sẽ chứ gì. Tên này đúng là ác ma chuyển thế, đụng đến hắn chỉ có xúi quẩy.

Tôi định đâm chọt hẳn thêm câu nữa, chọt thấy Muộn Du Bình ra hiệu đừng làm ồn, khẽ nói: “Hai người theo tôi, đừng để tụt lại phía sau.” Nói rồi cũng không quay đầu lại, vội vã bước vào bóng tối.

Bàn Tử mừng rỡ, lập tức cõng A Ninh chạy theo. Tôi cảm thấy kỳ lạ, nhưng Muộn Du Bình đi rất gấp, tôi không kịp suy xét gì thêm, đành khập khiễng lê chân đuổi theo, có gì tính sau.

Muộn Du Bình bước nhanh về phía trước, cái động này từ đầu đến cuối đều có cùng độ rộng, từ chỗ chúng tôi đến đáy động không xa lắm, chỉ đi một lát đã đến trước cái mà Bàn Tử gọi là “cây”. Chỗ này đã là tận cùng của động, Muộn Du Bình rọi đèn vào thứ đó, chúng tôi lập tức nhìn rõ hình dạng thực sự của nó.

Đó là một cây san hô màu trắng rất lớn, cao hơn đầu người, phân thành 12 nhánh xòe rộng, nhìn qua thực sự rất giống một cái cây. Cây san hô được chạm khắc cắt gọt rất đẹp, nhưng phẩm chất quá bình thường, không phải là thứ quý giá gì.

Cây san hô được đặt trong một cái chậu sứ cực lớn, dùng sỏi đè chặt, trên chạc cây còn treo rất nhiều chuông nhỏ màu vàng. Ánh kim mà Bàn Tử nhìn thấy lúc nãy hẳn là phản chiếu lại từ mấy cái chuông này. Nhưng chắc chắn chúng không làm bằng vàng, bởi vì trong khe hở trên thân chuông đã xuất hiện màu xanh của gỉ đồng; xem ra lớp cốt bên trong làm bằng đồng thau, rồi mạ vàng bên ngoài nên mới giữ được độ sáng bóng.

Bàn Tử không thấy cây vàng như hẳn tưởng nên chán nản vô cùng. Nhưng hẳn vẫn còn nuôi chút hy vọng, bèn rọi đèn xem xét hết xung quanh, còn hỏi tôi: “Tiểu Ngô, cậu nói cây san hô này có đáng tiền không?”

Tôi xem xét kiểm tra hết một lượt, nhớ tới thái độ của hẳn vừa rồi, bèn này ra ý muốn chế nhạo hẳn, nói: “Không phải là tôi muốn làm anh thất vọng, nhưng xem chất lượng của thứ này, bán ra 16 đồng 1 cân đã được giá lắm rồi.”

Bàn Tử nghe xong nửa tin nửa ngờ, lại chạy đến hỏi Muộn Du Bình. Muộn Du Bình cũng gật gật đầu, hẳn thấy thế buồn bực mắt: “Khỉ thật,

tôi còn tưởng lần này sắp phát tài rồi chứ, mẹ nó, cuối cùng vẫn là công dã tràng.”

Tôi cười ha hả: “Bàn Tử, anh cũng đừng có nản, tôi nói cho anh biết, san hô tuy không đáng giá nhưng mấy cái chuông treo trên đó chính là đồ tốt.”

Bàn Tử tỏ vẻ không tin: “Nhìn cái mặt cười nhả nử của cậu kìa! Cậu đừng có mà bịa chuyện, mấy cái chuông vớ vẩn này tôi đã đổ ra không ít rồi, giá chỉ khoảng một nghìn đồng, cậu bảo đáng giá chỗ nào?”

Tôi nói: “Vớ đầu óc làm ăn cỡ như anh tất nhiên là không nhìn ra được rồi. Nói thật với anh, giá trị chính xác tôi cũng không đoán được, nhưng chắc chắn còn đáng giá hơn khối vàng cùng thể tích đó. Anh xem hoa văn bên trên chúng đi, niên đại trước thời Minh, thời đó thứ này đã được xem là đồ cổ rồi, anh hiểu ý tôi không?”

Bàn Tử nghe mà nghếch mặt ra, cũng không hiểu tôi nói thật hay là nói giỡn. Tôi thấy vậy khoái chí cực kỳ, cũng không thèm nói thẳng ra. Thực sự thì tôi cũng nhìn không ra nguồn gốc của mấy cái chuông này, bởi lẽ giới đồ cổ thường ít chú ý đến nó; bình thường đi đồ đấu chủ yếu là nhắm vào đồ sứ với đồ gốm, còn đồ kim loại dễ bị rỉ sét, cần có phương pháp bảo quản đặc biệt, mà kỹ thuật đó thì chỉ có mấy bảo tàng lớn mới dùng nổi, còn nhà dân bình thường, cho dù có là đại gia lắm tiền nhiều của chẳng nữa cũng chịu không nổi. Huống hồ mấy cái chuông này còn phức tạp hơn đồ kim loại bình thường, nó có rất nhiều linh kiện nhỏ, nếu bảo tồn nguyên vẹn được toàn bộ thì sẽ là món đồ cực kỳ quý giá.

Bàn Tử cân nhắc một hồi vẫn không tin lời tôi, định lấy một cái xuống xem thử. Muộn Du Bình chụp hấn lại, nói: “Đứng yên.”

Một chân Bàn Tử đã đặt lên chậu đá cuội, lại bị Muộn Du Bình kéo xuống. Bàn Tử thấy lạ, hỏi có chuyện gì, Muộn Du Bình không thèm để ý tới hấn mà quay sang hỏi tôi: “Cậu có nhớ đã từng gặp loại chuông này ở đâu không?”

-----oOo-----

Chương 42: Tình cảnh khốn đốn

Editor: Thanh Du

Vừa nghe hắn nói thế, tôi lập tức hồi tưởng lại chuyện của mấy tuần về trước.

Lúc ấy chúng tôi đang chuẩn bị tiến vào Lỗ vương cung, khi vượt qua động xác có bắt được một con bọ ăn xác cỡ bự. Trên đuôi con bọ đeo một cái chuông giống y như thế này, bên trong còn có một con rết xanh to tướng; khi con rết bò qua bò lại, chuông rung lên sẽ phát ra thanh âm nghe như có tiếng người thì thào khe khẽ, ẩn chứa trong đó một thứ sức mạnh huyền bí. Khi ấy chúng tôi bị âm thanh này mê hoặc gần hết, may nhờ Muộn Du Bình nhanh trí, đá bay cả đám xuống nước nên mới tỉnh táo trở lại.

Chú Ba sau khi xem qua cái chuông ấy từng nói niên đại của nó còn trước cả thời Chiến quốc, mà cụ thể là triều đại nào thì chú cũng chịu. Nhưng khi đó tình thế nguy cấp, tôi cũng không quá chú tâm đến nó; vả lại sau đó những chuyện xảy ra trong Lỗ vương cung quả thực giống y như ác mộng, tôi chưa điên lên là còn may, làm sao nhớ được mấy chi tiết lặt vặt này.

Nhưng hiện giờ bảo tôi xác nhận thì tôi cũng không dám chắc, bởi lẽ khi ở trong cái động xác kia cả đám chúng tôi chỉ có vài ngọn đèn mỏ chiếu sáng, tình cảnh cũng tương tự như lúc này. Vả lại cái chuông kia phát hiện ra chưa được bao lâu đã bị Phan Tử đập bẹp dí, bảo tôi đem so hai cái chuông với nhau thì tôi cũng đành bó tay, cùng lắm chỉ có thể so sánh qua loa mà thôi.

Nếu cái chuông này cùng loại với cái trong động xác, vừa rồi Bàn Tử mà lỡ chạm vào nó thì nguy to rồi. Trước kia chỉ cần một cái chuông đã mê hoặc chúng tôi đến độ không thể khống chế bản thân, chỗ này ít nhất phải có đến bốn mươi cái, chỉ cần một chấn động nhẹ thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Muộn Du Bình thấy tôi suy tư, mới nói: “Cái động xác kia lạ lắm, nơi

tích xác trong đó vốn là một mộ thất, chẳng hiểu vì sao lại có liên quan đến Uông Tàng Hải.”

Bàn Tử nghe chúng tôi kể lại mọi chuyện, biết được lai lịch mấy cái chuồng, ừ ừ nói : “Các cậu có nhìn lầm không đó, một vật có niên đại trước thời Chiến quốc làm sao mà xuất hiện ở chỗ này được, làm gì có chuyện trùng hợp đến thế chứ. Không lẽ... lão già Uông Tàng Hải này cũng là một tay trộm mộ?”

Lời hấn vừa dứt, tôi và Muộn Du Bình đều ngây người.

“Kể ra thì cũng có khả năng này”, Muộn Du Bình nghĩ ngợi một lát rồi tiếp: “Thời trẻ hấn làm gì, chẳng ai biết cả; hơn nữa hấn còn thông thuộc phong thủy, nếu đi trộm mộ thì hấn là cực kỳ thành thạo. Có điều tôi nhớ gia thế hấn tương đối hiển hách, mấy đời đều là chuyên gia trong lĩnh vực phong thủy, chẳng phải lo cơm áo, chắc không đời nào đi làm công việc thấp hèn này đâu.”

Muộn Du Bình thản nhiên nói ra hai chữ “thấp hèn” mà mặt không hề đổi sắc, hình như cũng không ý thức được mình vừa mắng một loạt cả ba người. Tôi hỏi: “Tôi cảm thấy giả thiết này không ổn, người làm nghề đồ đầu nhất định sẽ lưu lại dấu hiệu trong mộ mình, để sau này nếu có kẻ hậu sinh nào vào chôn chia thì cũng biết đường mà kiêng nể phần nào. Anh có nhận ra dấu hiệu nào trong đây không?”

Muộn Du Bình lắc đầu: “Vừa rồi tôi cũng thử tìm qua, nhưng quả thực không có.”

Trình độ của hấn trong lĩnh vực này thâm sâu khó lường, hấn bảo không có thì nhất định là không có. Tôi lại hỏi: “Vậy thì tại sao trong đây lại có vật này chứ, lẽ nào hấn cũng là người mê đồ cổ, cho nên mới đem món đồ mình yêu thích đi bồi táng?”

“Cậu nói vậy cũng không phải, trên đường tới đây chúng ta đâu tìm được món đồ cổ nào nữa. Tôi thấy còn một khả năng khác”, Bàn Tử tựa hồ đã nghĩ ra điều gì, dương dương đắc ý: “Thực ra nếu không tính dân đồ đầu thì còn một hạng người cũng thường xuyên tiếp xúc với cổ mộ, hai người có biết là hạng nào không?”

Tôi nghe thế lập tức bừng tỉnh: “Ý anh là, hấn đào được mấy thứ này khi

thi công những công trình khác?”

Bàn Tử gật đầu: “Kẻ này có thể nói là một tay chủ thầu lớn nhất thời ấy, nhiều khả năng gặp phải chuyện đó. Giờ chúng ta chỉ cần về nhà tra tư liệu là biết ngay sinh thời hắn đã từng đi qua miếu Hạt Dưa ở Sơn Đông chưa.”

Kiến giải của Bàn Tử hợp tình hợp lý, khiến tôi không khỏi bội phục. Có điều thứ này nhất định không thể đụng vào, tôi đoán có thể A Ninh đã vô tình chạm phải cây san hô này, chừng ấy cái chuông đồng loạt rung lên nên tâm trí mới bị thương tổn nặng nề; không biết tiếng chuông gây ra ảo giác gì trong đầu cô ấy mà để lại hậu quả nghiêm trọng thế này.

Con người ta vốn rất dễ bị ám thị, hiện giờ lại ở trong cỗ mộ thần bí, chỉ cần thần kinh không vững thì sẽ dễ dàng phát điên. Tôi có cảm giác Muộn Du Bình mất trí cũng có thể là do thứ này gây ra, bởi lẽ tôi mới phát hiện đám chuông đó đều dùng dây tơ đồng buộc vào thân cây một cách chuẩn xác. Mà san hô vốn rỗng ruột, truyền âm rất tốt, cây san hô đặt ở đây giống như một thứ nhạc cụ, thanh âm phát ra có trăm nghìn loại, chắc hẳn trong đó có một loại khiến người ta quên đi toàn bộ kí ức.

Nhưng ý nghĩ đó của tôi có phần viển vông nên cũng ngại nói ra. Ba người đứng ngây ra mất một lúc, Bàn Tử mới nói: “Xem ra cái động này chẳng qua chỉ là trò lừa vớ vẩn, những chuyện kì bí đều do đám chuông kia gây ra, còn gì nữa không?”

Tôi thấy cái động này chẳng có yêu ma quỷ quái gì, trong lòng cũng nhẹ nhõm đi nhiều. Bây giờ đi hay ở không khác gì nhau, có điều xem đồng hồ thì thời khắc thủy triều rút sắp tới rồi, cứ đứng ngây ra trong này cũng chẳng được tích sự gì, nghĩ vậy bốn người liền quay trở ra.

Tôi vừa đi vừa miên man suy nghĩ, trong đầu vẫn còn hai dấu hỏi lớn. Một là, hai mươi năm trước Muộn Du Bình bị chú Ba dụ vào cái động này, vậy những người trong đoàn ngất xỉu cùng lúc với hắn giờ này đang ở đâu? Có phải chú Ba đã đưa bọn họ ra ngoài không?

Hai là, hai mươi năm trước khi Muộn Du Bình tiến vào đây có ngửi thấy một mùi hương lạ lùng, vậy mà bây giờ lại không có, lẽ nào hai mươi năm trước trong cái động này từng đặt một vật khác?

Những thắc mắc ấy, phải đợi đến khi gặp lại chú Ba mới có thể giải đáp.

Mà chú Ba thì đã mất dạng, chẳng biết đến đời nào mới tìm được. Nếu từ giờ trở đi chú Ba không xuất hiện nữa, những nghi vấn này sẽ trở thành bí ẩn ngàn năm không lời giải.

Nếu đúng như lời Bàn Tử nói, chú Ba bị oan hồn trong mộ nhập vào, vậy giờ này chú đang ở đâu? Khi nhìn thấy tấm ảnh chụp Muộn Du Bình, chú đã nói “Ta hiểu rồi”, rốt cuộc là hiểu ra điều gì?

Nghĩ đến đây, tôi cảm thấy chuyện này còn thiếu tình tiết nào đó, chỉ cần cho tôi thêm chút manh mối là có thể kết nối tất cả những chi tiết này lại. Mà trực giác lại cho tôi biết, tình tiết này nhất định có liên quan đến Lỗ vương cung.

Trong lúc miên man suy nghĩ, bốn người đã ra khỏi cái động kia. Bàn Tử đặt A Ninh lên mặt đất, nói: “Đã sắp đến giờ, chúng ta cũng nên động thủ đi thôi.”

Tôi nghĩ bây giờ chuyện quan trọng nhất vẫn là thoát ra khỏi đây, bèn dẹp những suy nghĩ vẩn vơ ấy qua một bên, bắt tay vào việc chính. Xưa nay tôi chưa từng phá vỡ đỉnh mộ thời Minh, cho nên cũng không vững tâm lắm, chỉ biết làm đến đâu thì tính đến đó thôi.

Bàn bạc xong xuôi, ba người y kế hành sự. Bàn Tử đã ngửa ngáy tay chân từ lâu, nhanh chóng lấy đồ nghề ra đục đục khoét khoét cây cột. Nhưng hắn đã quá coi thường chất gỗ lim vàng, mới đục được vài cái đã thở hổn hển, vậy mà cây cột chỉ bị hắn đập lồm vào một chút.

Hắn bắt đầu sốt ruột, nói: “Tiểu Ngô, cây cột này cứng đơ đơ, nếu ta cứ tiếp tục thế này thì có mất cả tuần cũng không dựng nổi một cái thang.”

Tôi a ùi: “Anh đừng nóng, chỉ cần anh phá vỡ lớp ngoài cùng là coi như xong, vào đến lớp ruột sẽ mềm hơn.”

Bàn Tử nửa tin nửa ngờ, lại cầm đồ nghề lên, dùng hết sức bình sinh thì tình hình mới khá hơn một chút. Đập thêm vài cái, Bàn Tử đã phá vỡ lớp gỗ ngoài cùng cứng như thép, khoét ra một cái hốc đặt vừa bàn chân.

Bây giờ tôi đã biết cái động kia là ngõ cụt, dù nước biển có tràn vào thì

cũng chỉ thấm qua kẽ gạch là cùng, không lo sẽ hình thành xoáy nước, bèn qua giúp Bàn Tử một tay. Mới khoét được hai cái hốc đã phát hiện tên mập này đúng là trâu bò ngoại hạng, không chỉ có khí lực mạnh mẽ mà sức chịu đựng cũng tốt. Nãy giờ vận động liên tục mà hán vẫn khỏe như vâm, không hề tỏ ra mệt nhọc; cùng thời gian ấy tôi cũng làm tương tự như hán mà đã mệt rã rời, tay chân uể oải gần như không nhấc lên nổi nữa.

Chúng tôi làm đến tối tăm mặt mũi, rớt cuộc sau ba giờ đã leo lên lưng chùng cây cột. Lúc ở dưới còn đục khoét cẩn thận, nhưng khi đã treo lơ lửng giữa không trung thì không thể vận hết khí lực như trước nữa, có chỗ đặt chân đã là may lắm rồi, cuối cùng chỉ đục ra một vệt nông đủ để ghé mũi chân vào mà thôi. Nói chung quá trình thế nào không quan trọng, chỉ cần leo lên được là tốt rồi.

Đến đây chúng tôi đã cởi hết quần áo ra, bởi lẽ trang phục trên người toàn là đồ lặn, đàn hồi rất tốt. Kế đó chúng tôi cắt nhỏ bộ đồ lặn ra từng đoạn một, nối với nhau thành một sợi dây dài rồi bắt chước kiểu leo cây của người Mexico, nối hai đầu dây thành một vòng tròn vây quanh cây cột. Ba người đi theo ba hướng, giữ cho sợi dây căng ra, cứ thế hướng thẳng lên trên.

Quãng đường gian nan này tôi không hiểu mình leo lên bằng cách nào nữa, mỗi bước chân tựa như chết đi một lần. Bàn Tử mệt quá mới nổi câu, gào lên: “Các cậu theo tôi lên đây làm gì, một mình tôi leo lên phá trần là đủ rồi, tí nữa nước tràn vào thì các cậu nổi lên vẫn kịp cơ mà. Giờ cái sợi dây chết toi này đã sắp xắt tôi ra thành thịt kho tàu rồi, Tiểu Ngô, mẹ kiếp cậu mau xuống cho tôi, bằng không tôi không chịu nổi nữa đâu.”

Tôi đáp: “Anh chỉ nghĩ tôi muốn leo lên mà không quan tâm đến tình hình thực tế, anh đâu biết mình đang tự đâm đầu vào đất chết. Chúng ta còn chưa biết bên trên có tường kếp hay không, lỡ như có thì một khi anh phá tường, lớp cát lún bên trên sẽ tràn xuống chôn sống tất cả mọi người trong phòng.”

Những điều tôi nói hoàn toàn là sự thật, bố trí một tầng cát lún bên trong tường mộ là biện pháp phòng trộm cực kỳ phổ biến. Phần trước cũng từng đề cập đến, đây là phương pháp khá hiệu quả. Một ngôi mộ lớn có tầng cát lún, nếu muốn đi vào một cách thuận lợi thì khi đào đạo động

phải tạo một cái giếng chứa cát, cho cát lún chảy hết vào trong đó. Có khi để giải phóng hết một mặt tường phải mất mấy ngày đêm, cho thấy lượng cát lún lớn kinh người. Hiện giờ chúng tôi không đủ điều kiện mà làm như thế, nếu thực sự đục phải loại huyết này thì cũng chỉ có thể tính cách khác. Nếu bên trên không phải cát lún mà là axit hay dầu hỏa thì lại càng chết.

Bàn Tử từng đổ rất nhiều dầu, dĩ nhiên biết lời tôi nói là thật, phải tay ý bảo thôi cứ đi tiếp đi.

Chúng tôi cẩn rằng trèo thêm nửa giờ nữa mới đến vị trí cao nhất. Bàn Tử sau khi đứng vững thì gần như kiệt sức, cựa quậy hết nổi, chỉ biết ôm chặt cây cột, nói: “Mẹ nó, nếu còn đục đục khoét khoét thêm một lúc nữa, không khéo tôi đây về châu ông bà mất.”

Lát nữa còn phải nhờ hấn phá gạch, nên tôi để yên cho hấn thở, còn mình thì cẩn thận gõ gõ lên trần phòng thăm dò. Muộn Du Bình ra hiệu cho tôi tiếp tục rồi đặt ngón tay lên mặt gạch, cảm nhận chấn động, nói: “Gạch này đặc ruột.”

Bàn Tử nghe thế thì không dám nghi ngại nữa, không nói lời nào liền bắt đầu đục từ lớp đất sét trắng trên đỉnh. Hấn không dám dùng sức quá mạnh, bởi lẽ sợi dây này dù sao cũng không được chắc chắn cho lắm, vạn nhất đứt phụt một cái thì cả đám sẽ ngã vỡ đầu chảy máu chứ chẳng chơi.

Chúng tôi đều với tay ra tóm lấy vai hấn, đề phòng sợi dây này có đứt thì vẫn kịp giữ hấn lại, không đến nỗi rơi tự do từ độ cao mười mét xuống mặt đất. Có điều người hấn nhể nhại mồ hôi, trơn như bôi mỡ, xem ra lỡ như hấn có ngã xuống thật thì chúng tôi cũng không giữ lại được.

Đất sét trắng rất giòn, hấn mới đục vài cái đã bóc được một mảng lớn, lộ ra lớp gạch xanh bên trong. Bàn Tử nhìn thoáng qua, chột kêu không ổn, bảo tôi sờ thử xem. Tôi cố vươn tay qua bên đó, vừa sờ đã choáng váng.

Giữa các viên gạch, không ngờ lại gắn với nhau bằng sắt nung.

Chương 43: Bom

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Tiểu Phong Hoa

Beta: Thanh Du

Ba người chúng tôi thoáng đưa mắt nhìn nhau, thần sắc đều lộ vẻ bất ổn.

Gạch sau khi xây dùng sắt nung chảy đổ vào cứng chẳng khác gì bê tông cốt thép ngày nay, trên mặt đất bằng phẳng dù có đập bằng búa tạ cũng không hề suy suyển, nói chi đến tình huống hiện tại.

Phía trên tối thiểu cũng có đến bảy tầng kết cấu y hệt thế này, hơn nữa còn đan xen chằng chịt. Không có trang thiết bị hiện đại mà đòi phá mở trần mộ, xem ra bắc thang lên trời còn dễ hơn.

Lòng tôi ân hận vô cùng, chỉ biết tự trách mình ngu ngốc không đoán trước được tình huống này. Mái bằng chịu áp lực không tốt bằng mái vòm, tầng gạch trên kia chắc chắn phải có vật liệu gia cố thêm. Lãng mớ thời Minh vốn chẳng có bài gì mới, cứ đi đi lại lại mỗi một màn dùng sắt nung chảy đúc vào kẽ gạch. Bản thân vốn chẳng có gì ngoài một quyển bút ký và mớ kiến thức kiến trúc mèo quào, xưa nay chỉ quen lý luận suông, ba hoa khoác lác không biết ngượng, đến giờ mới được nếm mùi đau khổ.

Bàn Tử nhìn tôi: “Đồng chí kiến trúc sư, giờ phải làm gì đây? Cho ý kiến đi chứ?”

“Còn phải hỏi nữa sao, còn nước còn tát thôi, trước hết cứ xử lý cái thứ phía trên đi đã.” Tôi vẫn muốn thử chút vận may, nói: “Đã qua hơn hai trăm năm, tôi không tin nó còn vững chãi như lúc đầu.”

Bàn Tử thấy tôi vẫn giữ vẻ bình tĩnh cũng tin tưởng vấn đề không quá nghiêm trọng liền bắt tay vào phá gạch. Gạch rỗng ruột phá vỡ rất dễ dàng, nhưng lớp gạch dù có bị phá vỡ thì vẫn còn khung sắt trợ trợ ra đó, Bàn Tử vận hết sức lực cũng chỉ làm xước mấy đường. Hắn biết cách

này không ổn liền bảo: “Không xong rồi, những sợi sắt này phía trên rất chắc, cậu có điều xe tải đến cũng chẳng ăn thua gì đâu!”

Tôi gõ thử vài cái, gan bàn tay đã tê đi, biết chắc đây là thứ không thể cậy sức mà đối phó, không khỏi chán ngán: “Xem ra anh em ta đã quá coi nhẹ công nghệ kiến trúc thời cổ đại rồi. Độ tinh khiết của sợi sắt rất cao, căn bản không thể táng vỡ.”

Bàn Tử nói: “Chi bằng cứ mài thử xem, cổ nhân có câu, chỉ cần kiên nhẫn, có công mài sắt ắt có ngày nên kim.”

“Đẹp đi, sợi sắt dày như vậy, anh định mài đến kiếp nào?!” Tôi nói “Còn có hai mươi phút nữa là thủy triều xuống, chờ anh mài xong thì chúng ta đã đi châu Diêm Vương rồi!”

Bàn Tử nổi khùng: “Vậy thì làm cái khi gì bây giờ?! Cậu không nghe cô ả kia nói sao, vùng này chẳng bao lâu nữa sẽ bước vào mùa bão, sét nhất cũng kéo dài suốt một tuần. Giờ chúng ta mà không ra được thì cũng chỉ còn cách ngồi không dưới đây liên tiếp bảy ngày!” Hắn dài giọng ra nhấn mạnh “Những bảy ngày! Mẹ nó, chúng ta không chết vì chán cũng chết vì đói!”

Tôi biết chuyện này thực sự nghiêm trọng, liền hỏi: “Kinh nghiệm của hai người ở lĩnh vực này nhất định là ăn đứt tôi, vậy thử nói tôi nghe xem bình thường đục phải loại tường mộ này hai người sẽ dùng biện pháp gì?”

Bàn Tử và Muộn Du Bình không hẹn mà cùng đồng thanh: “Thuốc nổ!”

Bàn Tử thấy tôi ngây ra bèn hảo tâm giải thích: “Đừng lấy làm lạ, độ bền vững của loại tường này cậu không tưởng tượng được đâu. Ngày trước ông đây cũng từng đổ loại đất này, thông thường động đều được đào vào từ mặt đất, nếu muốn xâm nhập từ lớp tường phía trên thì chỉ có nước dùng thuốc nổ.”

Nghe đến đây ruột gan tôi như đông thành đá, chuyện hắn đề cập đến không phải tôi không biết, nhưng đây là một ngôi mộ cổ mấy trăm năm tuổi, bảo tôi xuống đó cho nổ bùm một phát? Nghĩ đến đây lại thấy hối hận, còn nhớ trước khi xuống nước, A Ninh từng hỏi tôi có nên mang theo một ít thuốc nổ hay không. Có điều trong Lễ Vương Cung tôi từng

bị nổ đến tối tăm mặt mũi, cho nên chẳng muốn động đến thứ này chút nào, lập tức quẳng lại kho chứa; nếu là chú Ba thì thế nào chú cũng vác theo.

Giờ ngẫm lại mới thấy lúc ấy mình thật ngu xuẩn, từ nay trở đi tuyệt đối không được chủ quan như thế nữa.

Tôi nhận thấy chuyện thoát ra từ trần căn phòng này là hoàn toàn viên vông, đành thở dài: “Xem chừng cách này không xài được rồi, chúng ta phải tính kế khác thôi.”

“Mẹ kiếp còn tính cái gì nữa?! Chúng ta chỉ còn chưa đầy hai mươi phút cậu biết không?!” Bàn Tử hục hặc: “Tôi thấy nếu thực sự bó tay thì cứ lần theo đường cũ mà quay lại cho rồi, không chừng còn có thể tìm được căn mộ thất mà chúng ta đã đặt đồ lặn.”

Tôi gật đầu, tuy chẳng muốn quay lại cái đạo động kia chút nào nhưng bây giờ cũng chỉ còn cách đó; cứ nghĩ đến chuyện sẽ phải đụng độ với con quái vật trong đạo động cũng đủ đau đầu lắm rồi.

Đúng lúc này, Muộn Du Bình đột ngột lên tiếng: “Khoan đã! Hai người cứ đứng yên ở đây đừng đi đâu cả, tôi đã nghĩ ra một chỗ có thể tìm được thuốc nổ.”

Chúng tôi còn chưa kịp phản ứng, hắn đã buông sợi dây thừng, thả người trượt xuống khỏi cây cột.

Bàn Tử ngơ ngác nhìn tôi, tôi lắc đầu nhìn lại hắn, ra ý cũng chẳng hiểu hơn là bao.

Muộn Du Bình tính tình nghiêm túc, không phải loại người hay nói chơi, nhưng tôi vẫn đinh ninh nơi này đào đâu ra thuốc nổ. Hiện giờ hắn cũng giống như chúng tôi, quần áo đã lần lượt ra đi gần hết, chỉ còn đúng một cái quần xà lỏn, chắc chắn không thể giấu thuốc nổ trên người. Tôi nhìn theo hắn, chỉ thấy hắn phi thân nhảy vọt lên bàn đá đặt mô hình Thiên cung nằm chính giữa căn phòng. Dõi theo ánh đèn pin, tôi thấy hắn ngồi xổm xuống trước một thi thể khô đét ngồi chính giữa bàn đá, liên tục vuốt vuốt bụng nó.

Xác khô này theo như hắn nói chính là Tọa hóa kim thân, nhưng không

hiểu hẳn đang tìm kiếm thứ gì. Ngẫm nghĩ một hồi bỗng sực tỉnh, tim tôi thành linh lạc mất một nhịp. A, hóa ra là như vậy.

Muộn Du Bình lúc này mới thật cẩn thận nâng thi thể lên; xác khô có lẽ chỉ còn lại trọng lượng của xương cốt, chẳng tốn nhiều sức lực. Bàn Tử hỏi tôi: “Rốt cuộc hẳn ta đang làm cái trò gì thế?”

Tôi nói: “Đoán thôi nhé, có lẽ trong xác khô kia có một cơ quan dùng trục Bát Bảo làm ngòi kích phát, bên trong có thể đặt thuốc nổ. Nếu gặp kẻ nào bất kính với người đã khuất, muốn chôn chia bảo vật trong thi thể thì nó sẽ nổ ngay.”

Bàn Tử nghe xong líu cả lưỡi: “Làm sao hẳn ta biết được chuyện này?”

“Hai mươi năm trước khi hẳn động vào thi thể này đã mơ hồ hiểu ra điều gì đó, anh có nghe khi nãy hẳn bảo “có thể” không, nói cách khác là hẳn cũng không chắc chắn.” Tôi đáp: “Nhưng không hiểu thuốc nổ để mốc meo mấy trăm năm liệu có còn dùng được không.”

Trong lúc tôi còn đang dõng dài, Muộn Du Bình đã mang cái xác đến dưới chân cây cột, gọi với lên: “Mau xuống giúp tôi một tay.”

Bàn Tử mà xuống thì phiền phức phải biết, tôi đành để hẳn chờ ở trên, đích thân bò xuống. Muộn Du Bình lấy dây thừng cột chặt xác chết vào lưng tôi, không quên căn dặn: “Tuyệt đối không được đụng vào, nếu cơ quan bên trong còn dùng được thì động vào là nổ ngay.”

Tôi vừa nhìn thoáng qua khối Tọa hóa kim thân ở cự ly gần, chỉ cảm thấy rõ ràng miêu tả của Muộn Du Bình khi nãy không sống động bằng một phần vạn thực tế. Thi thể này toàn thân đã chuyển màu đen, một sắc đen bóng cho người ta cảm giác nó đang phát sáng, tựa như không phải thân thể người chết mà do một khối gỗ bóng loáng tạc thành. Xác chết đã teo tóp cả, nhất là khóe miệng trông vừa giống cười vừa giống mếu, nhìn thẳng vào nó một lát thôi cũng đủ nổi cả da gà. Tóm lại một câu, thi thể này chẳng may giống với một cao tăng đắc đạo nơi cửa Phật mà trái lại chỉ khiến người ta cảm thấy điềm xấu đang lớn vờn xung quanh.

Tôi ngao ngán không muốn đụng vào, quay sang hỏi hẳn: “Anh chắc thi thể này không có vấn đề gì chứ? Tôi cứ cảm thấy lão ta hình như đang mưu tính quỷ kế gì đó, anh nhìn nét mặt lão xem, thế quái nào mà lại...”

mà lại...”

“...Quái dị như vậy.” Muộn Du Bình tiếp lời tôi: “Tôi cũng không biết nữa...Xác chết này đúng là khiến cho người ta phải dè chừng, nhưng dù sao nó cũng khô lại rồi, không thể thi biến được nữa.”

Tôi gật đầu nhưng mồ hôi lạnh đã ướt đẫm lưng: “Vậy thì được. Anh khẳng định số thuốc nổ này vẫn còn dùng được?”

Hắn đáp: “Chỉ cần trục Bát Bảo còn hoạt động được thì thuốc nổ vẫn dùng tốt. Chỉ e cơ quan lâu ngày đã thoái hóa mất thôi.”

Cồng một cái xác khô quắt queo, cả người tôi từ trên xuống dưới chẳng có lấy một phân thoai mái, nhất là móng tay dài thượt của lão cứ vắt qua vắt lại trước mặt tôi, nhìn ma quái đến mức nhũn cả chân. Tôi nghĩ đến dân cản thi (*) ở Tương Tây, chắc cũng vác thi thể trên lưng thế này, nhưng người ta bọc trong bọc ngoài tầng tầng lớp lớp rồi mới dám vác. Còn tôi thì ngược lại, thi thể trần trụi, người tôi cũng không một mảnh vải; thịt dán vào thịt, cái cảm giác thô ráp này, mẹ kiếp, lạnh sống lưng miến bàn.

(*) Cản thi: là loại pháp thuật của Miêu tộc cổ đại, tương truyền nó có thể dẫn dắt các thi thể di chuyển như người sống. Trên thực tế cái gọi là “cản thi” chỉ là “bồi thi”, tức là cho người đóng giả thi thể cồng thi thể trên lưng, người kia đóng vai thuật sĩ đi trước dẫn đường cho “thi thể”, một mảnh của dân trộm mộ để di chuyển xác chết mà không bị người ta tiếp cận.

Nhưng cũng chẳng còn cách nào khác, may thay ánh sáng tuy mờ nhưng vẫn đủ để nhìn rõ mọi thứ nên tôi cũng chưa đến mức nghĩ quàng nghĩ xiên, đành cắn răng tặc lưỡi coi như đang vác cái bao tải trên lưng, bắt đầu dò dẫm từng bước hướng lên trên. Muộn Du Bình đi ngay phía sau, đề phòng tôi bị trơn mà trượt chân ngã xuống.

Mới đi được khoảng năm sáu bước, tôi chợt thấy thi thể có điềm là lạ. Lưng tôi dính chặt lấy lớp da khô của xác chết nên có thể cảm nhận rõ ràng dường như xác chết hơi phình ra một chút. Tôi dừng lại, tập trung tâm trí, lại không nhận ra có gì khác thường.

Tôi ngoái lại nhìn Muộn Du Bình, hắn leo ngay bên dưới, nếu thi thể có

biến hóa dị thường thì hẳn sẽ biết ngay. Nhưng cho đến giờ hẳn vẫn chưa phát hiện ra chuyện gì, phải chăng tôi đã quá đa nghi?

Không trách được, công một xác chết cỡ quái trên lưng, không đa nghi mới là lạ.

Còn đang suy nghĩ, bên tai đã nghe thấy Bàn Tử hô hào thúc giục, tôi chỉ còn biết tiếp tục hướng lên trên đó. Vì quá vội vã nên chân tôi bắt đầu phát run, chỉ muốn chấm dứt cái công việc đau khổ này càng sớm càng tốt, sỏi liền mấy bước, vất vả một hồi cuối cùng cũng đi tới đích.

Có thể nói, Bàn Tử đã chạm trán vô số thi thể, thế nhưng nhìn thấy xác khô này cũng lộ ra vẻ mặt căng thẳng. Dù sao thì khi lấy thừng buộc xác chết còn cách được hai ba nắm tay, giờ vai kề vai mặt kề mặt, khó chịu là phải.

Tôi thu hết kiên nhẫn nói với hắn: “Anh cố định thi thể trên trần rồi xuống đây ngay, chúng tôi sẽ kích nổ từ bên dưới. Nếu chất nổ bên trong còn xài được, hẳn là không vấn đề gì.”

Bàn Tử liếc nhìn trần mộ, cau mày: “Cậu thách đố tôi đấy à? Cố định thể mẹ nào bây giờ? Cậu muốn tôi học theo Đồng Tồn Thụy chắc?”(*)

(*) Đồng Tồn Thụy là một chiến sĩ giải phóng quân TQ, trong một trận đánh đã ôm thuốc nổ lao vào lô cốt địch, hi sinh anh dũng. Học theo Đồng Tồn Thụy = ôm bom cảm tử = đánh bom liều chết= ...

Tôi ngẩng đầu, quả nhiên thấy trên trần hoàn toàn không có bất kì điểm tựa hay điểm móc nào, nếu muốn phát huy sức nổ tối đa thì phải tìm cách gắn chặt thi thể lên trần phòng, chuyện này cũng thật gay go.

Tôi ngẫm nghĩ rồi giục: “Nếu không thì buộc đại vào cái cột này cũng được, mau lên đi, thời gian sắp hết rồi.”

Bàn Tử đón lấy thi thể, đưa qua đưa lại tìm vị trí thích hợp, đột ngột hỏi một câu: “Ày, lạ thật, sao thi thể lại mọc đuôi thế này?”

Chương 44: Tróc da

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Triều Nhan

Beta: Thanh Du

“Cái đuôi ở đâu, sao vừa rồi tôi không thấy?” Tôi vẫn định ninh anh ta đang đùa, nói tiếp: “Anh đừng có chọc tôi nữa.”

“Thế đây là cái gì?” Bàn Tử nghiêm túc chỉ cho tôi: “Thị lực của cậu cũng quá “thần”, thứ đó nhô cao như vậy mà không thấy sao?”

Tôi nhìn theo hướng tay chỉ của Bàn Tử, thấy ở chỗ xương cụt của toạ hoá kim thân quả thực có một cái que đen thui thui nhô lên, dài chừng ba tấc, to bằng hai ngón tay, nhìn qua thấy độ khô ngang bằng với thị thể, trông khá giống một cái đuôi bò khô cứng cong queo hướng thẳng lên trên.

Tôi thấy chuyện này thật quái lạ, vừa rồi lúc di chuyển cái xác hình như tôi còn chưa thấy thứ này, chẳng lẽ nó vừa mới mọc ra?

Ngẫm lại một hồi cũng không thấy gì khả nghi, vả lại vừa rồi do quá mức căng thẳng, rốt cuộc có thấy đuôi hay không thì tôi cũng không dám chắc. Tôi chợt cảm thấy lạnh cả xương sống, đột nhiên có một thứ linh cảm cực xấu.

Tôi vội vàng tự nhủ, giờ không phải là lúc mê tín dị đoan, chẳng qua chỉ là một cái que vớ vẩn gì đó mà thôi, chắc gì đã là đuôi chứ, bèn quay qua nói với Bàn Tử: “Anh đừng kết luận vội, thân người thì làm sao mọc đuôi được, biết đâu là cái đó thì sao? Anh nhìn kỹ lại xem.”

“Xem cái mẹ gì” Bàn Tử cười to: “Cái đó có thể mọc ở đằng hông hay sao? Lại nói, ai đời chết rồi còn – còn -”

Tôi biết tổng hấn định nói gì, lập tức cắt lời: “Được rồi được rồi, ai biết nó là cái gì, chỉ biết cứ dây dưa mãi thế này rồi cả đám sẽ nổ tung

đến một mảnh vụn cũng không còn mất. Anh cứ vùi đầu vào mà nghiên cứu cái đó đi, đợi thêm vài năm nữa sẽ có người khác đến nghiên cứu chúng ta.”

Bàn Tử bị tôi nhắc nhở, lập tức bưng tỉnh, cũng không để ý đến cái thứ kỳ lạ kia nữa, vội vàng bắt tay vào việc chính.

Tôi giúp hắn xoay cái xác, gỡ dây thừng vốn dùng để hỗ trợ cho việc leo cột xuống, khó khăn lắm mới buộc được cái xác khô lên cây cột. Hiện giờ còn chưa đoán trước được vụ nổ sẽ dữ dội đến mức nào, nhưng tôi từng nghe ai nói thời Tam hiệp ngũ nghĩa, pháo Cứu tử liên hoàn đã có thể bắn vỡ mười tầng nham thạch kim cương, cứ theo lý đó mà suy ra thì thứ này cũng không kém là bao.

Cột xong rồi, tôi mới kéo thử một cái. Lúc này cả đám vẫn chưa hết hoang mang, cột cũng không thật chắc chắn, nhưng chỉ chịu lực một lúc thì hắn là không vấn đề gì. Tôi không muốn tiếp tục ở lại trên này nữa, kiểm tra lại một lần, thấy mọi thứ đều ổn thỏa thì lập tức chuẩn bị leo xuống.

Nghĩ tới thời gian nổ đã gần kề, đầu óc tôi không khỏi căng thẳng. Giờ thì mọi việc có trót lọt hay không chỉ còn trông chờ vào đám thuốc nổ này, mong sao thượng đế sẽ phù hộ, còn những chuyện khác thì thoát ra khỏi đây sẽ tính sau. Tôi cũng không dám mong mọi thứ đều thuận lợi, chỉ cần giữ được cái mạng nhỏ này là đủ rồi.

Đang suy nghĩ miên man, bỗng Bàn Tử kéo tôi, nói: “Đợi một chút, tôi còn chưa chuẩn bị xong.”

Tôi vừa mới kiểm tra qua một lượt, nghe vậy liền sửng sốt: “Còn thiếu chỗ nào nữa, không phải đã ổn hết rồi sao?”

Bàn Tử bảo tôi khoan hãy xuống dưới, sau đó quay đầu lại, kính cẩn nói với cái xác khô: “Vị tiên bối có đuôi, không cần biết ngài là người hay là khi, dù sao ngài cũng về Tây phương rồi, thân xác tầm thường này đối với ngài đã không còn công dụng gì nữa. Tuy chúng tôi lấy ngài làm bao thuốc nổ là có phần quá đáng, nhưng thực sự là vì tình thế bức bách, ngài đại nhân đại lượng cũng đừng tính toán với chúng tôi làm gì. Lát nữa ngài cứ coi như tắm sauna (*) thôi, không tranh với đời, không có gì phải kiêng kỵ.” Nói xong ra lạy cái xác kim thân mấy cái có lệ.

(*) Là kiểu tắm hơi xuất phát từ Phần Lan, có lịch sử hơn 2000 năm. Đặc trưng của kiểu tắm này là dùng nhiệt độ rất cao để kích thích các phản ứng của cơ thể như khiến cho mạch máu co giãn, giúp máu lưu thông, chữa được phần nào các chứng viêm khớp, đau lưng, viêm khí quản, suy nhược thần kinh...

Tôi nổi nóng, túm quần xà lỏn của hắn kéo xuống, mắng: “Con mẹ nó, giờ là lúc nào rồi mà anh còn bày vẽ!”

Hắn tuột thẳng xuống cạnh tôi, nói: “Cậu không hiểu à, cái thứ đó trông tà môn lắm, lỡ nó theo ám chúng ta thì sao? Hơn nữa người ta đang yên lành ngồi trên đó, không dưng lại bị chúng ta đem làm bao thuốc nổ; chúng ta đã sai ngay từ đầu, cũng nên nói vài câu hoa mỹ cho người ta vừa lòng.”

Tôi vừa bò vừa mắng: “Thôi đi bố, lúc bố khuân cái xác mười hai tay thì thế nào? Có thấy bố lay người ta đâu? Chẳng qua cái xác này mọc thêm đuôi thôi, có gì phải sợ chứ.”

Mâu thuẫn giữa hai phái bắc nam nảy sinh chính vì nguyên nhân này, có thể nói là do ý thức hệ bất đồng. Bàn Tử nghe tôi nói vậy thì khó chịu ra mặt, hừ một tiếng, quay đầu qua chỗ khác không thèm nhìn tôi nữa.

Khi chúng tôi xuống đến đất, Muộn Du Bình đã cõng A Ninh lên, gọi bọn tôi vào góc phòng mộ. Chúng tôi đẩy mấy mặt gương đồng che trước mặt mình, coi như tấm khiên, lỡ đâu sức nổ quá mạnh thì cũng không đến nỗi bị đá vụn sát thương. Mọi thứ sắp xếp ổn thoả rồi, chỉ còn đợi đúng lúc thủy triều rút, Muộn Du Bình sẽ dùng kỹ thuật chính xác của mình, lấy một khối chân kính ném trúng ngòi nổ ở bụng cái xác kim thân. Trong Lỗ Vương cung, kỹ thuật ném đao của hắn đã suýt giết chết Bàn Tử, lần này chắc hắn không thành vấn đề. Và lại bây giờ có muốn nghĩ cách khác cũng không được, tôi vừa thăm cầu nguyện, vừa chăm chú nhìn ra.

Quy luật của thủy triều là: mỗi ngày có hai lần con nước lên, cách nhau mười hai tiếng đồng hồ. Bình thường triều cường phải kéo dài vài tiếng nước mới bắt đầu rút, còn thời điểm triều thoái cực hạn thì nằm vào khoảng giữa hai lần triều cường. Lúc đó mực nước biển rút xuống thấp nhất, thậm chí có khi còn lộ ra đáy biển.

Có điều đáy biển ở đây hẳn sẽ không cạn như thế, nếu không lượng thuyền bị mắc cạn sẽ lớn hơn rất nhiều. Tôi nhẩm tính, nước biển có thể hạ xuống tầm hai mét là lý tưởng nhất.

Tôi không biết thời gian thủy triều rút có thể kéo dài bao lâu, theo trí nhớ của tôi thì hình như rất ngắn; vả lại chúng tôi còn phải đợi nước khoét rộng lỗ thủng phía trên, dự tính phải mất thêm một khoảng thời gian nữa, cho nên một khi đã bắt đầu là không thể trì hoãn dù chỉ một phút.

Tính toán như vậy cũng đã là lạc quan, ngoài ra còn có thể có tình huống đột ngột phát sinh, đến lúc đó đành phải tùy cơ ứng biến thôi. Tôi càng nghĩ càng miên man, rốt cuộc cũng tại tôi nói linh tinh, nếu như lát nữa mọi chuyện xảy ra không giống như tôi tính toán, mà là cả cái trần này sập xuống, như vậy thật có lỗi với mấy người bọn họ. Vừa nghĩ đến đây, toàn thân cũng bất giác trở nên căng thẳng. Bàn Tử nhìn nét mặt của tôi, đại khái cũng biết tôi có hơi lo lắng, bất an hỏi: “Hai người nói thật cho tôi biết đi, chúng ta có chắc chắn thành công không?”

Tôi không biết trả lời hẳn thế nào, đành đáp lấy lệ: “Ồ vào tình cảnh này, tôi cũng không dám nói trước điều gì. Dù sao đạn đã lên nòng, anh cứ đợi thêm một lát là biết ngay.”

Bàn Tử thở dài: “Thật là, cậu càng nói tôi càng thấy lo, cậu bảo nếu đợi lát nữa mà nếu cái thứ đó không nổ thì sao? Các cậu còn đường nào xoay sở nữa không? Nói ra trước đi, để tôi yên tâm một chút.”

Tôi nói: “Cách khác thì cũng có, lúc này anh đã nói rồi còn gì, đây là quay lại đường cũ, chờ xem cái mộ thật chúng ta đi vào có hiện ra lần nữa không. Bằng không còn một cách nữa, kẻ ra cũng không tính là cách, đó là cứ ngồi yên dưới này, đợi đoàn cứu hộ thứ ba tiến vào cứu chúng ta.”

Bàn Tử nhăn mặt: “Biết đợi đến chừng nào, nếu không ai đến cứu chúng ta thì sao? Không lẽ phải đợi đến mãn kiếp? Như vậy chẳng phải sẽ thành người sống trong mộ, dưới đáy Tây Sa, Mộ Kim hiệu úy, tuyệt tích giang hồ hay sao.”

(Giải thích một chút cho ai còn ngờ ngợ: 4 câu thơ này anh béo chế từ bài “Chung Nam sơn hậu, hoạt tử nhân mộ, thần điều hiệp lữ, tuyệt tích

giang hồ” của cô gái áo vàng trong Ý Thiên Đồ Long ký, aka anh tự ví mình với TDDH :)))

Tôi an ủi Bàn Tử: “Ý tôi là, nơi này tuy hiểm ác vô cùng, nhưng chúng ta cứ tạm thời chôn chân ở đây thì cũng không chết ngay được; chỉ cần có thời gian suy nghĩ cho kỹ càng, hẳn sẽ tìm ra cách khác. Anh xem nơi này rộng rãi thoáng mát, không khí còn đủ đến mấy ngày, tôi nghĩ có đợi một tuần cũng không thành vấn đề. Chúng ta ngủ nhiều một chút, vận động ít đi một chút, cố gắng tiết kiệm sức lực là được.”

Bàn Tử không đồng tình, vạch lại: “Không khí thì đủ, nhưng chúng ta cũng phải ăn chứ. Nơi này không phải chôn rừng sâu núi thẳm, chẳng có cái cóc khô gì hết; đến gió tây bắc cũng không có mà hít, tôi thà ngộp chết còn hơn đói chết.”

Tôi bật cười, nói: “Cách giải quyết thì thiếu gì, trông anh béo tốt thế kia, có nhịn đói cả tuần cũng không chết được. Nếu anh đói quá chịu không nổi thì còn con Hải hầu tử đó thôi, mà giả như chén hết Hải hầu tử vẫn chưa no thì ta bắt cầm bà dưới kia lên xẻ thịt cũng đủ ăn vài bữa.”

Bàn Tử nghe vậy cũng khoái chí, tên này chỉ cần có người tranh cãi với mình là hăng lên ngay. Hắn vỗ vai tôi nói: “Được đó, mấy câu này của cậu rất có phong cách của Bàn Tử tôi, làm cách mạng là phải có tinh thần không sợ trời không sợ đất, xem ra lần này cậu đúng là tiến bộ không ít.”

Những lời này khiến tôi cũng phải giật mình, từ lúc nào tôi bắt đầu nói những chuyện tào lao vớ vẩn thế này? Xem ra là lây từ Bàn Tử rồi, không được, tuyệt đối không thể giống như Bàn Tử được. Nghĩ rồi tôi không tán gẫu nữa, tiếp tục chăm chú nhìn đồng hồ đeo tay. Còn có năm phút thôi, nếu kích nổ ngay lúc này, hẳn là cũng không chênh lệch nhiều lắm. Nghĩ thế tôi liền quay sang nhắc Muộn Du Bình để hắn có thời gian chuẩn bị trước, tránh cho lát nữa sảy tay. Cái xác kim thân đó vốn buộc không được chắc, lát nữa mà nó rớt khỏi cây cột, nổ ngay dưới chân thì cũng chẳng phải chuyện hay ho gì.

Muộn Du Bình nhắc nhắc thứ trong tay, gật đầu đồng ý. Đúng lúc này, Bàn Tử đột nhiên kêu lên: “A? Cái xác khô kia đâu rồi?” Chúng tôi vừa nghe tin xấu vội vã quay đầu lại, phát hiện thi thể trên cây cột đã biến đi đâu mất. Ý nghĩ đầu tiên của tôi là vừa rồi không buộc không được chắc,

hắn là nó rơi xuống đất rồi. Lại nhìn xuống chân cột, móa, mặt đất cũng không có! Chuyện này đúng là quái lạ không sao tả nổi.

Thời khắc sống còn này lại xảy ra sự cố, tôi quả thật nghĩ không ra. Mới rồi còn tính chuyện tùy cơ ứng biến, chẳng qua là tự an ủi mình, không ngờ lại ứng nghiệm nhanh thế này.

“Cậu xem đi xem đi, tôi đã nói rồi mà, tiên sư nó, thứ gì có đuôi thì nhất định không bình thường mà.” Bàn Tử kêu lên: “Mau tìm xem nó chạy đâu rồi.”

Chúng tôi đồng loạt xông ra, liếc qua đã thấy vật chúng tôi muốn tìm đang bầu vào trần phòng khuất sau cây cột, lấy móng tay bám chặt những hình khắc nổi. Lốp da đen bóng trên người nó đã bắt đầu nứt nẻ, rớt xuống từng mảng từng mảng một, máu chảy đầm đìa, thật không hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra nữa.

Tôi thấy sợi dây vẫn còn buộc chắc vào lưng nó, vì dây làm từ chất liệu đồ lặn khá bền, buộc một người thì dư sức cho nên nó chưa thể gãy ra, nhưng xem tình hình này thì cũng không cầm cự được bao lâu nữa.

Bàn Tử thấy thế vội gào toáng lên: “Mau lên, nhân lúc nó còn chưa kịp chạy thoát thì mau kích nổ rồi nói gì thì nói sau!”

Muộn Du Bình đâu cần hắn phải nhắc, Bàn Tử mới ngẩng đầu lên, tôi đã nghe một tiếng rít dài xé gió, cùng lúc đó một tia sáng xanh xẹt qua, cắm thẳng vào bụng cái xác khô kia.

-----oOo-----

Chương 45: Thoát ra

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Dừa

Beta: Thanh Du

Tôi kêu lên thất thanh, động tác của Muộn Du Bình quá nhanh mà chúng tôi vẫn chưa tránh kịp, hành động bất ngờ như thế, lỡ nổ một cái thì chết cả nút.

Nhưng đợi tôi nghĩ đến đó thì làm gì còn kịp nữa, chỉ thấy trước mắt chợt bùng lên một quầng sáng trắng lóa, Bàn Tử nhào tới đè tôi xuống đất, sau đó là một tiếng nổ khiến cả mộ thất âm âm rung chuyển. Một luồng hơi nóng rát hất tung chúng tôi lên, tôi lộn nhào trên không khoảng sáu bảy vòng gì đó, bắn ra xa hơn ba trượng, đầu đập thẳng vào tường.

Lần này thực sự là xong rồi, cũng may trước đó Bàn Tử kịp đẩy tôi ngã xuống, chứ không cầm chắc đã gãy cổ. Tôi va vào tường rồi chẳng còn biết gì nữa, mắt không nhìn được, hai tai ong ong, còn tưởng mình đã đi chầu ông vải mất rồi. Nhưng chờ thêm một lát, bỗng cảm giác trước mắt có ánh sáng, tôi chậm chậm mở ra, chỉ thấy trời đất quay cuồng, bụi vàng bay mù mịt, đầu óc choáng váng đến buồn nôn.

Tôi chật vật đứng lên, bên tai văng vẳng đủ thứ thanh âm hỗn tạp, nhưng lúc này tôi làm gì còn sức phân biệt ai là ai nữa, chỉ thấy ồn ào chết đi được, đầu thì đau muốn nứt ra. Trong lúc hỗn loạn, Muộn Du Bình vừa ho khan vừa chạy ra từ đám bụi mù, hỏi: “Cậu không sao chứ?”

Tôi vừa mở miệng định nói thì cắn ngay vào lưỡi, đành xua xua tay ra hiệu đi tiếp. Hai chúng tôi vừa bụm miệng vừa đi lòng vòng tìm Bàn Tử, đi được mấy bước thì thấy hần đang ngồi một góc, bả vai bị mảnh gạch vỡ va trúng, trượt mất một mảng da. Hần vừa thấy Muộn Du Bình đã chửi âm lên: “Chết tiệt, con mẹ nó sao cậu ra tay nhanh vậy, ít ra cũng phải đợi chúng tôi lui vài bước đã chứ. Ông đây chỉ cần nhích sang bên cạnh hai phân thôi thì cánh tay này coi như đi tong rồi!”

Muộn Du Bình xòe tay ra cho chúng tôi thấy miếng kính: “Cậu nhầm rồi, vừa rồi không phải tôi làm.”

“Á, không phải anh?” Chúng tôi đều kinh hãi.

Luồng lực đạo mạnh mẽ và chuẩn xác như vừa rồi nhất định phải do một người cực kỳ lợi hại phát ra, không phải hẳn thì là ai? Vừa rồi Bàn Tử không rời tôi nửa bước, và lại hẳn cũng không thể ra tay chuẩn xác như vậy được. Người đó càng không thể là tôi, suy ra ở đây chỉ còn lại một

người – tôi đột ngột hiểu ra, vội vàng chạy đi tìm A Ninh.

Bàn Tử cũng nghĩ như tôi, cả hai chạy đến góc phòng thì làm gì còn bóng dáng cô ta nữa. Bàn Tử mắng: “Quả đúng là bà cô kia! Mẹ nó, quả nhiên là ả giở trò!”

Muộn Du Bình hình như hơi sốc, xem ra hẳn rất tin tưởng vào phán đoán của mình, không ngờ lại xảy ra sai sót. Tôi càng thêm dè chừng cô ả, nói: “Cô ả quả thật cao tay, xem ra cũng là kẻ sành sỏi trên giang hồ, xưa nay tôi chưa thấy ai giả đại giống đến thế.”

Bàn Tử lầm bầm: “Tôi thấy không phải là sành sỏi bình thường đâu, bèo nhất cũng phải là diễn viên nghiệp dư, lần sau ả có nói gì cũng đừng hòng lừa được tôi!” Vừa dứt lời liền dậm bước định đi tìm cô ta thật, Muộn Du Bình vội kéo tay hẳn lại, nói: “Giờ không kịp đâu, thôi quên đi.”

Tôi cũng khuyên: “Đừng gây rối thêm nữa, bây giờ quan trọng nhất là phải xem xem trần mộ có nứt ra không. Anh ráng nhìn một chút, thoát ra rồi hãy tính.” Lời còn chưa dứt, trên đỉnh đầu đã truyền xuống một chuỗi những tiếng ầm ầm như có vật gì đang chầm chậm đứt gãy. Tiếng động không lớn nhưng cũng đủ làm tim tôi vọt lên tận cổ, trong lòng tự nhủ thôi toi rồi, mới nổ một phát mà mi đã sập xuống luôn sao, thật khiến ta mất hết mặt mũi!

Bàn Tử đang không cam tâm, nghe thấy âm thanh đó mặt cũng tái đi, hỏi: “Con mẹ nó, tiếng động này là sao? Tiểu Ngô, kiểu này lỗ hồng phải bị lắm, đâu có nhỏ như cậu nói!”

Tôi ngẩng đầu nhìn lỗ hồng trên trần, lưới lú cả lại, uy lực của trái bom giấu trong bụng thầy khô kia quả là kinh khủng, vượt xa dự đoán của tôi. Phần khung sắt phía trên đã vỡ tung gần hết, tạo thành một cửa động đường kính gần nửa mét; lớp gạch không thấm nước trên trần cũng vỡ ra, nước biển ào ào xộc vào giống như một thác nước nhỏ, xem ra thanh âm lúc nãy chính là tiếng nước đổ xuống. Cứ tiếp tục thế này, chẳng mấy chốc trần mộ sẽ sập thôi.

Cây cột gỗ lim vàng bên cạnh cũng đã toác ra, khe nứt trên thân cột vẫn tiếp tục rộng thêm, kéo dài lên trên, hơn nữa còn có dấu hiệu nghiêng ngả. Cây cột quý giá đến thế, xem ra đã hỏng hoàn toàn. (Du: còn thời

gian nghĩ đến cây cột cơ đây == Dứa: Có tổ chất người phụ nữ của gia đình =)))

Xem ra vì cây cột gãy mà một xà ngang bên trên đã bị ảnh hưởng, có thể rơi xuống bất cứ lúc nào. Căn cứ vào âm thanh tôi nghe được, có thể kết luận trên cây xà đã xuất hiện vết nứt, dù đến giờ vẫn cầm cự được nhưng việc sập xuống chỉ còn là vấn đề thời gian nữa thôi.

Tôi trấn an Bàn Tử: “Không sao đâu, anh đừng lo. Mộ này chắc chắn hơn những mộ khác nhiều, chỉ cần không xảy ra động đất thì làm sao dễ dàng sập xuống như thế được.”

Lời còn chưa dứt, mặt đất dưới chân đã bắt đầu chấn động. Tôi sớm đoán biết kết cấu kín khí của ngôi mộ đã hỏng, nước biển phía dưới đang không ngừng dâng lên, nhưng không ngờ lại rung chuyển mạnh đến vậy, chợt thấy căng thẳng muốn ngất đi.

Chấn động càng ngày càng mạnh, vô cùng đáng sợ. Mà đáng sợ hơn nữa chính là nếu cứ tiếp tục cường độ rung lắc thế này, chỉ e trần mộ chưa sập thì nền nhà đã sụp xuống trước rồi. Bàn Tử bị dọa đến hoảng hốt, kêu lên: “Lạ thật, sao mặt đất lại rung chuyển vào đúng lúc này chứ, chẳng lẽ có động đất thật à? Tiểu Ngô, rút cuộc vừa rồi cậu cho nổ ở vị trí nào trong mộ thế?”

Tôi giải thích cho hắn nghe rồi nói: “Đừng hoảng, đây là hiện tượng bình thường thôi. Chúng ta nên chuẩn bị sẵn sàng, không chừng lát nữa sẽ có nước phun ra từ các khe trong phòng, cẩn thận bị nước phun trúng đó. Lực phun nước lúc ấy sẽ mạnh như nắm đấm, xô ngã người như chơi.” Vừa dứt lời đã nghe một âm thanh kì quái, khối đá Thanh cương chặn cửa đạo động bị một vòi nước xiết hất tung lên, nước biển bắn cao tới bảy tám thước như suối phun vậy. Tôi còn chưa kịp phản ứng đã thấy một vật gì đó bay ra từ trong đạo động, đập vào trần mộ rồi rơi xuống cái bàn đá ở giữa. Tốc độ nhanh quá nên tôi không sao nhìn rõ được đó là thứ gì, mà trong mộ này thì còn là gì được nữa, chắc là Cẩm bà thôi.

Thứ này xuất hiện thật rắc rối, thậm chí có thể nói là rắc rối to. Trong nước đâu thể đốt lửa, lỡ bị nó quấn lấy thì hết cách.

Đáng tiếc lúc này tôi đâu còn tâm trí để ý đến nó, nền đất bên cạnh cửa đạo động kia cũng đã nứt ra, nước cuộn cuộn phun trào không dứt hết

như núi lửa. Đã thế mực nước dâng lên cũng rất nhanh, chỉ trong nháy mắt chúng tôi đã nổi lên cách mặt đất năm sáu mét.

Tôi liếc một vòng tìm A Ninh, lúc này đám khói sinh ra trong vụ nổ đã tản mát hết nhưng vẫn không thấy cô ta, có lẽ đã khuất sau cây cột nào đó rồi. Bàn Tử bơi không giỏi lắm, phải cố gắng lắm mới bơi được, không có hơi sức để ý đến cô ta, có điều nơi này chỉ có một cửa ra, lát nữa thế nào cũng phải gặp nhau. Bàn Tử nháy mắt với tôi, đại khái muốn đợi xem vẻ chật vật của cô nàng, còn tôi vốn không nỡ ra tay với phụ nữ, đành lờ hẩn đi vậy.

Chúng tôi nổi lên trên thêm chút nữa, đầu sắp chạm đến trần mộ, bỗng Bàn Tử tự nhiên nổi hứng bơi sang bên cạnh. Tôi không biết hẩn muốn làm gì, kêu to: “Đã đến đây rồi sao còn tách ra, anh làm gì thế, không thiết sống nữa à?”

Hẩn bơi tới chỗ một viên dạ minh châu, mắt môi mắt lợi gỡ xuống nhét vào quần (;;;)) rồi bơi trở về, nhăn nhó nói: “Thuận tay lấy một viên về bồi thường tổn thất tinh thần cho tôi, bán được giá lắm đấy.”
(=)))))))))

Tôi chợt có ý nghĩ muốn bóp chết tên này, trước đó còn phải mắng cho một trận, nhưng lúc này tôi chẳng biết mắng cái gì nữa, mà cũng không đủ thời gian mắng vì nước đã dâng tới gần mí mắt dưới rồi. Tôi vội vàng nghển cổ hít thật sâu một hơi cuối cùng, vài giây sau đã thấy tai mình lạnh lạnh, toàn thân chìm hẳn vào trong nước.

Tôi ra hiệu với Bàn Tử, hẩn bơi kém nhất thì nên lên trước. Hẩn lắc đầu ý bảo mình béo quá, lỡ mắc kẹt lại đó thì sẽ hại cả ba cùng chết. Tôi gạt đầu, bơi vào động đầu tiên. Động này mới đầu rộng, sau hẹp dần, tôi vừa nhô đầu ra đã thấy bên trên có một tầng cát dày chừng mười bảy mười tám gang tay, cát không ngừng rơi xuống trắng cả mắt. Tôi không nhìn thấy gì, đành phải cố sức đạp vài cái mới trôi lên được.

Chúng tôi tính thời gian rất chuẩn, lúc này nước biển đang rất nông. Có điều tôi không nhịn thở thêm được nữa, chỉ cố quơ quào tay chân nổi lên, ra khỏi mặt nước là đã muốn ngất. Tôi vội vàng hít sâu một hơi, bắt đầu ho sặc sụa.

Vài giây sau Bàn Tử và Muộn Du Bình nổi lên cùng lúc, Bàn Tử vừa ra

khỏi mặt nước đã hắt hơi vài cái, vừa ho khan vừa cười rộ: “Khỉ thật! Thực sự không nghĩ lại có thể thành công, Vương mậ̣p ta cuối cùng cũng thoát ra! Ha ha!”

Tôi lấy lại bình tĩnh, nhìn quanh bốn phía. Trời đã về chiều, nơi chân trời có ráng mây đỏ ối phản chiếu trên mặt nước phẳng lặng, trông vô cùng lộng lẫy. Mặt trời đỏ thẫm tỏa ra hào quang nhàn nhạt, tất cả quyện với nhau thật hài hòa, tạo thành một khung cảnh ấm áp yên bình hiếm thấy.

Xưa nay tôi đã từng ngắm cảnh hoàng hôn không biết bao nhiêu lần, nhưng chưa bao giờ thấy một cảnh tượng tuyệt mỹ đến vậy, trong lòng trào dâng vô vàn cảm xúc. Có điều chân tôi đã có dấu hiệu chuột rút, tôi vội quay đầu tìm thuyền của mình, phát hiện nó đang đậu gần một mỏm đá cách nơi này không xa, lập tức cảm thấy yên lòng. Có thuyền, chúng tôi có thể rời khỏi vùng biển khổ sở này ngay lập tức, ngủ một giấc thật ngon.

Bàn Tử sau khi lấy lại tinh thần, chợt nhớ tới điều gì, đột ngột lại lặn vào trong nước. Tôi cũng lặn theo hấn, thấy A Ninh đang kẹt lại trong động, liều mạng giãy dụa nhưng không ra được.

Chuyện này thật khó hiểu, cô ta rõ ràng là thon thả hơn Bàn Tử rất nhiều, không lý nào hấn ra được mà cô ta lại bị kẹt lại thế kia.

Có vẻ A Ninh không nhịn thở thêm được nữa, miệng bắt đầu nổi bọt khí, mắt trợn trừng. Tôi và Bàn Tử bèn lặn xuống, mỗi người nắm một bên tay cô ta kéo lên.

Tôi phát hiện bên trong có lực kéo giữ cô ta lại, nhưng chúng tôi có hai người đương nhiên mạnh hơn, hợp lực một phát đã lôi được A Ninh lên. Tôi nhìn mớ tóc đen trên chân cô ta, biết ngay chuyện gì vừa xảy ra.

Bên trong động đã ngập đầy tóc đen, có lẽ chờ thêm lát nữa Cẩm bà có thể cũng theo ra, tốt nhất nên lên bờ ngay. Tôi cùng Bàn Tử nổi lên, hấn xem xét hô hấp của cô ta, phát hiện toàn thân cô ta đã mềm nhũn, hình như đã mất hết sức lực, may mà vẫn còn thoi thóp thở. Bọn tôi bơi lại gần con thuyền, kéo cô ta lên. Miệng A Ninh không ngừng trào nước, mắt trắng dã, tình thế rất nguy kịch.

Tôi không biết gì về cấp cứu người chết đuối, gọi to: “Bác lái đò, có

người bị sặc nước! Mau ra cứu người!”

Hô hai tiếng mà không thấy ai trả lời, tôi nghi hoặc bảo Bàn Tử ở lại rồi vào thuyền tìm một vòng, không khỏi bực bội, sao lại chẳng có lấy một ai? Tôi chợt có cảm giác khác thường, không đúng, nơi đây là ngoài khơi, làm sao lại không có ai trên thuyền, dù có đi bơi chẳng nữa cũng phải có người ở lại trông thuyền chứ?

Tôi lại gào to thêm mấy tiếng, vẫn không ai trả lời. Bàn Tử nghe thế bèn chạy vào hỏi xem có chuyện gì, tôi khoát tay một vòng, nói: “Anh thấy đó, trên thuyền không có ai!”

Bàn Tử ngăn người, cũng tìm quanh một vòng, gãi đầu: “Không có ai thật, nhưng đám cá mới bắt lên trong kho vẫn còn sống, chứng tỏ nửa tiếng trước họ vẫn còn đánh cá. Không hiểu trong khoảng thời gian ấy họ đã đi đâu?”

-----oOo-----

Chương 46: Tổng kết

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Tiểu Điệp *****

Tôi kiểm tra mấy thứ máy móc gần bánh lái, nhìn qua trông cũng rất bình thường, liền nói: “Con thuyền này vẫn bình thường mà, trông không giống xảy ra sự cố... Anh nói xem, liệu có phải đội tuần tra biển tới bắt hết người về rồi không?” Bàn Tử lắc đầu phản đối: “Nếu người đi thì thuyền nhất định cũng bị kéo về theo, làm gì có chuyện còn dừng lại ở đây? Chuyện này tuyệt đối không liên quan đến đội tuần tra biển. Vùng này vốn loạn, có đủ loại thuyền qua lại, thôi thì chúng ta ra kho hàng nhìn xem, nếu mất đồ thì chắc chắn là gặp hải tặc rồi.”

Lúc mới tới đây tôi có trò chuyện với ông lái thuyền, nên cũng biết chuyện có hải tặc hoạt động ở vùng này, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy chuyện này hình như có gì không đúng. Khi Bàn Tử nhắc đến, tôi có chút kinh ngạc, hỏi lại: “Chỗ này nói gần biển cũng không gần, nói xa lại chẳng phải xa, chẳng lẽ hải tặc ở đây hoành hành ngang ngược đến thế

sao?”

Bàn Tử cười nhạo: “Ngây thơ quá đi, cậu thực sự coi quân đội nhân dân là vạn năng sao? Hồ cũng có khi ngủ gật, tôi nói cho cậu biết, vùng biển này người Việt có, người Nhật có, Malaysia cũng có, nhìn bề ngoài thì yên ổn thế thôi nhưng thực ra sóng ngầm vẫn đang tuôn trào nha. Chẳng biết có bao nhiêu thuyền buôn ma túy, buôn lậu, thăm dò, rồi hải tặc nữa; vả lại đám người đó ai ai cũng có súng, ở đây xuất hiện một con thuyền không người, cũng chẳng phải điều đáng ngạc nhiên.”

Chúng tôi vừa bước vào khoang hàng đã ngửi thấy hương trà thoang thoảng, Bàn Tử đi trước, tôi theo sau, nhìn khắp từ trong ra ngoài. Vật tư vẫn còn đủ cả, bày bừa y chang như lúc tôi mới xuống thuyền, thậm chí trên tấm ván bọn tôi nằm còn đặt một ly trà. Tôi sờ sờ, ngạc nhiên: “Quái lạ, trà vẫn còn ấm.”

Bàn Tử bất đắc dĩ cười nói: “Mấy chuyện kì quái này ngày nào cũng có, nhưng hôm nay lại nhiều đến khó hiểu, lẽ nào toàn bộ người trên thuyền đều bị quỷ bắt đi rồi?”

Tôi nói: “Anh xem, chén trà này mới uống có vài ngụm, nhưng nắp chén lại được đập cẩn thận, điều này cho thấy họ đi rất vội vàng nhưng không hốt hoảng. Trong trường hợp nào thì anh vội vàng rời đi, nhưng lại tuyệt không hoảng loạn?”

Bàn Tử nhún vai ý bảo không biết. Tôi ngẫm nghĩ một hồi, cũng không đoán nổi chuyện gì đã xảy ra ở đây. Nghĩ rồi chúng tôi lại quay về phòng điều khiển. Bàn Tử kéo vô tuyến điện, kêu vài tiếng cứu mạng, nhưng không ai để ý đến hẳn cả. Chợt tôi thấy một cái đài đặt cạnh đó, liền bật lên, thì ra đài đang phát cảnh báo bão cho dân đánh cá Đài Loan.

Từ nãy chúng tôi đã cảm thấy gió bắt đầu mạnh lên, có điều giờ đang là lúc chiều tà, không nhìn được quá xa, nhà đài nói thêm một ít thuật ngữ, tôi nghe cũng không hiểu lắm, nhưng câu cuối cùng: “Mời các đội thuyền đang ở trên biển đến cảng tị nạn” được cường điệu vài lần.

Sắc mặt của Bàn Tử với tôi đều đen lại, lẽ ra hiện giờ chúng tôi chẳng phải làm gì cả, ông lái thuyền tất nhiên sẽ phải lo mấy chuyện này. VẬY mà bây giờ lại cho chúng tôi một con thuyền trống không, ông trời cũng thật biết trêu người.

Bàn Tử nhìn đồng hồ, nói: “Xem ra đúng ngày ra ở đây cũng không phải cách hay, với cái con thuyền rách nát con con này, chờ thêm lát nữa chắc cả lũ đều thăng thiên hết. Trước tiên cứ nổ máy đi đã, gặp bão chỗ biển sâu cùng lắm chỉ chịu ít xóc nảy, nhưng ở đây đều là đá ngầm, bị sóng đánh trúng nhất định sẽ va phải. Cậu mau kéo neo lên đi.”

Nói rồi hắn đốt một điếu thuốc, khà ra vài hơi, động tác còn ra vẻ kiêu cách. Tôi thấy kỳ quái liền hỏi: “Con mẹ nó, anh biết lái thuyền không đó? Chuyện này không nói giỡn được đâu, bốn người bọn ta vất vả lắm mới ra nổi, nhờ lát nữa anh lái lái va phải đá ngầm, cả đám làm mồi cho cá hết thì sao.”

Bàn Tử cười ha ha với tôi, nói cái này là thiên phú của hắn, đừng nói tàu thuyền, ngay cả có là máy bay, để hắn nghịch vài cái cũng có thể bay lên trời được.

Tôi nghe xong, cũng chẳng biết hắn nghiêm túc thật không, vẫn rất lo. Bàn Tử thành thạo khởi động động cơ, nói với tôi ngày trước khi hắn tới vùng nông thôn, còn làm cái gì mà tổ trưởng tổ chăn nuôi cá, mấy thứ cơ bản này hắn vẫn biết, hơn nữa lúc học lái xe, mấy thứ khoa học kỹ thuật mới này hắn đều xem qua hết, tin rằng nếu không gặp phải gió to sóng lớn gì đó, lái thuyền tuyệt đối không thành vấn đề.

Thực ra cái hắn gọi là tổ trưởng chăn nuôi, chính là cầm chông săn cá ở dưới suối, có điều khi đó tôi thấy hắn nói rất chắc chắn, không như đang khoác lác, liền tin luôn, còn vui vẻ vội vàng chạy đi nhổ neo.

Lúc thuyền bắt đầu chạy, Bàn Tử liền bảo tôi đừng làm phiền hắn, thuyền còn đang ở trong vùng đá ngầm, hắn phải tập trung tinh thần. Tôi thấy trán hắn chảy đầy mồ hôi, vẻ mặt nghiêm túc, biết hắn đang nói thật, liền quay về buồng tàu.

Muộn Du Bình đang xoa bóp tay cho A Ninh, thúc đẩy tuần hoàn máu của cô nàng. Cô ta trông có vẻ khá hơn lúc ban đầu một chút, nhưng sắc mặt vẫn rất xấu, hơi thở lúc nhanh lúc chậm, không ổn định chút nào. Tôi hỏi Muộn Du Bình tình hình sao rồi, anh ta gạt đầu, phỏng chừng không phải vấn đề lớn.

Tôi lấy ra ít lương khô, cho mọi người ăn một chút. Trải qua nhiều

chuyện như vậy, tuy hiện giờ còn chưa thoát khỏi nguy hiểm, nhưng cuối cùng cũng tính là đã trở về nơi quen thuộc rồi. Tôi bình tĩnh lại, liền cảm thấy mệt mỏi rã rời, nên thay vào bộ thường phục của mình, cuộn một tấm thảm lông quanh người dựa vào cạnh phòng điều khiển ngủ gật.

Vốn tôi chỉ định ngủ vài tiếng, sau đó thì đi xem Bàn Tử có muốn đổi ca không, nhưng thân thể mệt nhọc không chịu nổi, khi tỉnh lại đã qua ngày hôm sau, không biết là sáng hay chiều nữa.

Tôi nhìn mặt biển bên cạnh. Sóng vẫn rất lớn, rải rác có thể thấy vài chú hải âu, bay là là mặt nước. Bầu trời âm u, những đám mây tụ lại thành từng mảng, cứ như thể sắp đổ mưa. Trên biển vốn không có những tòa nhà cao tầng chống đỡ, mây đen phủ hết tầm hình của bạn, dưới cảnh tượng này, ai cũng sẽ nghĩ bản thân mình vô cùng nhỏ bé, loại cảm giác bị áp bức này không thể so sánh với những thứ trong thành thị.

Tôi liếc qua phòng điều khiển, Bàn Tử đang rúc vào một góc ngủ gật, ngáy to như sấm. Muộn Du Bình đang cầm bánh lái. Tôi vừa tỉnh ngủ, tuy cảm thấy tình cảnh này không hợp lý lắm, nhưng cũng không để ý nhiều, lại trở mình ngủ tiếp, mãi cho đến giữa trưa mới bị Bàn Tử đánh thức.

“Đồng chí Thiên Chân Vô Tà, ăn thôi, cầm đũa đi nè.”

Tôi mở mắt, liền thấy Bàn Tử đang ngồi nấu lẩu cá, còn dùng đũa khuấy khuấy. Canh đã biến thành màu trắng, lửa cũng hợp độ. Tôi nhìn con cá này rất quen, hình như là con cá mú của lão thuyền trưởng, thoáng cười thầm. Con cá này Bàn Tử đã thềm thường lâu rồi, có điều ông thuyền trưởng sống chết không cho ăn, nói là muốn bán cho tiệm rượu, không ngờ vẫn không trốn được độc thủ của Bàn Tử.

Bàn Tử bận rộn cắt hành, cho thêm ớt, đập cá, xem ra cũng là tay lão luyện, tôi cười nói: “Bàn Tử, được đó, rất có tài, học được chiêu này ở đâu vậy?”

Bàn Tử đáp: “Lúc ông đây lên núi vào rừng, không mẹ không vợ, cái gì cũng phải tự thân vận động, lúc đó săn thú bắt cá rình tổ ong ở trên núi, chuyện gì cũng làm hết rồi, đây chỉ là một nồi canh cá, chút lòng thành thôi.”

Tôi giơ ngón cái lên, “Bàn gia, Bàn gia, tôi rất ít bội phục người khác, nhưng con mẹ nó, anh lợi hại quá, tôi phải học tập anh nhiều.”

Hắn không nhận lời khen, mắng: “Con mẹ nó nịnh vừa thôi, muốn ăn thì ăn nhanh, không ăn thì cút, đừng có phun nước miếng nữa!”

Tôi đương nhiên sẽ không bỏ đồ ăn ngon, lập tức cầm đũa giành thịt, chưa đầy hai mươi phút sau, một con cá mú hơn cân rươi đã bị chúng tôi chén sạch, tôi ăn đến mức ợ chua cả lên.

Ăn no rồi, Bàn Tử liền đi thay ca cho Muộn Du Bình. Trên thuyền tuy có trang bị dẫn đường, nhưng chúng tôi lại không biết dùng, không thì con thuyền này tự chạy cũng được. Bàn Tử ăn uống no say, một tay cầm bánh lại, một tay móc viên dạ minh châu của hắn ra ngắm nghía, miệng còn ngậm nga: “Hào cô nương trong Trúc lâu, rục rở lóa mắt như Dạ minh châu a.”

Ngâm ngâm nga nga một hồi, hắn thấy tôi đang ngồi ngẩn người một chỗ, liền đưa hạt châu cho tôi, nói: “Câu nhàn rồi chẳng có việc gì thì ước chừng định giá cái này cho tôi, đại khái kiếm được bao nhiêu?”

Tôi đón lấy, lại suy nghĩ một hồi, mới bảo: “Đồ giả, đây không phải dạ minh châu.”

Bàn Tử suýt nghẹn, trừng mắt nhìn tôi, tôi vội vàng an ủi hắn: “Đừng kích động, dù là đồ giả nhưng cũng đáng tiền. Đây là Ngư Nhân Thạch, anh biết tại sao gọi là Ngư mục hồn châu không? Chính là chỉ cái này đó. Thứ này rất hiếm gặp, nhưng phải xem có người mua không đã. Lúc tôi vừa thấy nó đã biết rồi, anh nghĩ thử xem, một cái Bảo đỉnh mà chứa nhiều Dạ minh châu như thế, anh nghĩ Uông Tàng Hải là ai chứ, làm sao có khả năng đó được? Tính hết mộ hoàng thất ở Trung Quốc, tích lũy qua mấy trăm năm, cũng không thể tìm được nhiều viên như thế.”

Bàn Tử nghe xong thoải mái hơn một chút, mắng: “Con mẹ nó, sau này cậu đừng nói năng lập lừng kiểu đó có được không, suýt chút nữa bị cậu dọa nghẹt thở. Vậy cậu đoán thử xem, món này đáng giá bao nhiêu tiền?”

Tôi chưa từng buôn bán thứ này, chỉ có thể đoán đại khái từ chỗ mấy người khách hàng của mình. Tôi báo vài giá, Bàn Tử đều không hài lòng,

nói đây là thứ phải đổi cả mạng mới lấy được, nếu giá không cao, thà để nhà làm đèn bàn còn hơn. Tôi thở dài, bảo: “VẬY ĐƯỢC RỒI, LẦN TRƯỚC TÔI ĐI TẾ NAM GẶP MỘT ÔNG KHÁCH QUÝ, KHI NÀO VỀ TÔI THỬ HỎI CHO ANH XEM, CÓ LẼ ĐỔI ĐƯỢC MỘT BIỆT THỰ CŨNG KHÔNG THÀNH VẤN ĐỀ, ANH CŨNG ĐỪNG BẬN TÂM QUÁ.” Bàn Tử nói: “VẬY NHỜ CẬU HẾT, BIỆT THỰ NÀY CỦA TÔI CHỈ TRÔNG CẬY VÀO CẬU THÔI. MÀ CŨNG PHẢI NÓI LẠI, CON MẸ NÓ, SỚM BIẾT THẾ RÁNG NÍN THỞ THÊM VÀI GIÂY BỨT THÊM MỘT VIÊN RA, NHƯ VẬY CŨNG CÓ THỂ ĐỔI ĐƯỢC THUYỀN CHIẾN, MÁY BAY CỠ NHỎ, TÔI CŨNG THỬ HỌC TẬP MẤY VỊ ĐẠI GIA NƯỚC MỸ, ĐÚNG KHÔNG?”

Tôi thấy hấn mộng tưởng bay đến tận trời rồi, không thềm để ý đến hấn nữa. Hấn bỏ hạt châu vào túi, hỏi tôi: “LẦN NÀY KHÔNG TÌM THẤY CHÚ BA CỦA CẬU RỒI, CẬU CÒN CÓ DỰ ĐỊNH GÌ KHÔNG? TÔI THẤY CHUYỆN NÀY VẪN CHƯA KẾT THÚC ĐÂU, CẬU CÒN PHẢI TÌM KIẾM VẬT VÀ NHIỀU.”

Tôi vốn định về nhà, lục tung cả căn nhà của chú lên, xem chú rốt cuộc đang làm trò quỷ gì. Nhưng Bàn Tử hỏi tới, tôi cũng không thể nói thẳng ra thế được, đành cười cười: “TÔI CÒN TÍNH TOÁN GÌ NỮA, TRỞ VỀ TIẾP TỤC MỞ CỬA HÀNG THÔI. MẤY CÁI ĐẤU NÀY TÔI TUYỆT ĐỐI KHÔNG DÁM XUỐNG NỮA, TUY LÀ CÓ KIẾM ĐƯỢC TIỀN, NHƯNG ĐỔI LẠI LÀ CÁI MẠNG NÀY, KHÔNG ĐÁNG.”

Bàn Tử cười to, cũng không nói thêm gì nữa.

Mấy tiếng sau, chúng tôi cũng tới được đảo Vĩnh Hưng. Trên đảo đang chuẩn bị phòng thiên tai, thuyền đánh cá tới tị nạn rất nhiều. Chúng tôi sắp xếp hành lý của mình, thừa dịp loạn lạc bỏ chạy, thuyền cũng vút luôn. Bàn Tử cũng A Ninh đi đến viện dịch tế quân y, sau đó chúng tôi tìm một nhà khách ở trọ. Ngư dân đều lưu lại trên thuyền của mình, có chuyện gì cũng có thể lập tức chi viện. Bão to gió lớn thế này, du khách tới đây không nhiều, nhà khách này cơ bản cũng trống trơn.

Chúng tôi trú lại đảo chờ đến khi lịch bay bắt đầu khôi phục, đại khái phải đến gần bảy ngày. Trong thời gian đó cả ba đều không ngừng thảo luận về ngôi mộ dưới đáy biển này, rút ra được một số kết luận.

Đầu tiên, chúng tôi đều thừa nhận đây là mộ của Ông Tàng Hải, nhưng cái xác ngôi thiên trên bàn đá kia có phải hấn không, cũng không thể khẳng định được. Bởi vì cái xác khô đó rõ ràng đã bị người ta đục tay đục chân, tuy Ông Tàng Hải tính tình cổ quái, nhưng cũng không tới mức phát rồ như thế.

Thứ hai, Vân Đỉnh thiên cung ở ngay trên đỉnh núi Trường Bạch, còn về chuyện nó chôn cất ai, cũng không thể nói trước, chỉ có thể suy đoán bên trong có lẽ là một người Mông Cổ, hơn nữa khả năng lớn còn là một nữ nhân có thân phận vô cùng đặc biệt.

Thứ ba, Xà mi đồng ngư xuất hiện ở Lỗ Vương cung và ngôi mộ dưới đáy biển, chuông đồng lục giác cũng xuất hiện ở hai nơi này, chỉ rõ, chuông đồng lục giác và xà mi đồng ngư, có thể có mối liên hệ nào đó. Lỗ Thương Vương là dân trộm mộ, Uông Tàng Hải là người xây dựng, điểm chung duy nhất của hai người họ chính là thường phải đào đất. Liệu bọn họ có phải là đào được thứ gì đó ở cùng một chỗ hay không, cũng chưa thể nào biết được.

Thứ tư là do Muộn Du Bình đưa ra. Anh ta phác ra sơ đồ cho chúng tôi, rồi vẽ thêm đường đi của chúng tôi trong cổ mộ, rồi phác thêm kết cấu của cổ mộ. Sau đó, anh ta chỉ vào mấy chỗ, những khu vực này giáp với phòng đỉnh mộ (nơi chúng tôi phá động thoát ra) cùng với không gian dưới đáy mộ, ở đó hẳn là còn vài gian phòng nữa. Muộn Du Bình đoán, kết cấu của ngôi mộ này có hơi giống với Hoàng lăng thời Chiến quốc, trong mấy thứ treo lơ lửng trên gian phòng kia, hẳn có một thứ là trân cầm dị thú, những thứ kỳ quái hiếm gặp này, nói không chừng chính là từ đây mà ra.

Tôi nghe xong dựng hết cả tóc gáy, hỏi anh ta: “Anh nói Uông Tàng Hải nuôi hạn bặt với Cẩm bà làm thú cưng? Con mẹ nó, khoe khoang quá rồi đi?”

Muộn Du Bình gật đầu, nói: “Hắn không phải là người đầu tiên. Mấy hoàng lăng của nhà Thương, nhà Chu, cả lăng Tần Thủy Hoàng đều có. Hơn nữa Uông Tàng Hải lại giỏi về mặt này, hẳn làm vậy cũng không có gì đáng trách.”

Lúc nhàn hạ, thỉnh thoảng tôi cũng rút máy tính xách tay ra, dùng đường dây điện thoại cố định lên mạng, muốn tra thử những tư liệu về Uông Tàng Hải, nhưng trên mạng ít đến đáng thương. Chỉ biết Úc Môn là do hắn thiết kế, sao chép theo hình dạng của một tòa thành khác. Vài ngày sau buồn chán muốn chết, bảo lớn căn bản còn chưa đến cửa. Ngày thứ tư, đường dây điện thoại đứt, chúng tôi không thể làm gì khác, đành chơi Sừ đại D với Bàn Tử. Muộn Du Bình không giỏi cái này, cả ngày tựa vào

giường nhìn trần nhà, nhìn nhìn suốt một ngày trời, tôi cũng chẳng có cách nào với anh ta.

Còn đám lông trắng trên lưng Bàn Tử, sau cũng không để ý tới nữa, vậy mà cuối cùng lại khỏi luôn, kỳ quái. Tôi thật hoài nghi có lẽ nước bọt của mình cũng có chỗ xài được, cảm giác có hơi là lạ, nhưng việc này tôi cũng không muốn truy tận gốc lắm, sau đó cũng quên luôn. Kỳ thực lúc này tôi đã cảm thấy có chút bất hợp lý, nhưng biết làm sao, tính tôi sinh ra đã thế, được đến đâu hay tới đó, phải trải qua kiếp số này cũng đáng đời.

Mấy ngày nay tôi cũng thử dò hỏi thân thể của Muộn Du Bình, nhưng anh ta toàn làm như không nghe thấy. Bản lĩnh giả ngu của người này có lẽ còn trên cơ A Ninh nữa.

Đến ngày thứ năm, dây điện thoại rút cuộc cũng thông, tôi lại tiếp tục lên mạng. Lúc này, tôi nghĩ tới thân thể của Trương Khởi Linh, đột nhiên linh cảm, nếu Trương Khởi Linh có thể khôi phục ký ức, vậy những người đã trải qua sự việc này như hẳn không chừng cũng có người khôi phục ký ức rồi. Ma xui quỷ khiến thế nào, tôi liền gõ tên hẳn vào ô tìm tòi, rồi click search. Tất cả đều là ghi chép của người trùng tên trùng họ, tôi tùy tiện mở vài mục, phát hiện ra cũng chẳng có tin tức gì có ích.

Cứ tìm như vậy cũng không phải cách, tôi liền thêm tên chú Ba vào, lần này chỉ có lại một tin. Xem tiêu đề, là tin tức tìm người.

Phát hiện này quả thực ngoài dự tính của tôi, thoáng chốc có cảm giác khó thở. Vừa mở ra nhìn thì thấy đó là bức ảnh chụp chung của họ tại bến tàu trước khi xuất phát, được người ta quét lên mạng, phía dưới còn liệt kê ra tên của từng người. Tôi đọc từ trên xuống dưới, phát hiện ra cuối cùng còn viết thêm một câu.

Câu nói này rất ngắn, nhưng lại thu hút toàn bộ suy nghĩ của tôi.

“Cá đang ở chỗ ta.”

-----oOo-----

Chương 1: Lão Dương ra tù

Editor: Biển

Beta: Thanh Du

Chỉ vài chữ ngắn gọn lại thu hút toàn bộ sự chú ý của tôi.

“Cá ở chỗ tôi...”

Cá gì? Chẳng lẽ là Xà mi đồng ngư?

Theo hình vẽ khắc trên đá trong cỗ mộ, ba con Đồng ngư kỳ lạ này có đầu đuôi nối liền với nhau, hiện giờ trong tay tôi đã có hai con, hẳn là còn một con Đồng ngư nữa đồng bộ với hai con này. Ý nghĩa của câu nói khó hiểu trên là gì? Không phải là muốn ám chỉ con cá cuối cùng đang nằm trong tay hẳn đấy chứ?

Người đưa ra thông tin đã có tấm hình này, lại biết cả chuyện về Đồng ngư, liệu có phải là một trong số những người mất tích vào năm đó hay không?

Tôi cẩn thận xem qua trang web một lượt, thời gian đăng tin là hai năm trước. May mà trang web này chưa bị đóng cửa, không thì thông tin này chắc chắn đã sớm biến mất trên mạng rồi. Nhưng thông tin này ngoài một câu đó ra thì không có bất cứ chữ ký hay phương thức liên lạc nào khác.

Tôi cảm thấy có phần khó hiểu, nếu là tìm người sao lại không để lại cách thức liên lạc, thế này chẳng phải là phí công sao?

Tôi chuyển sang lục lọi trên Google, hy vọng có thể tìm được nhiều thông tin hơn, nhưng lục đi lục lại một hồi cũng chỉ tìm được duy nhất một tin ấy.

Tôi không khỏi chán nản, song đây đã là phát hiện lớn lắm rồi, ít ra có thể chứng tỏ vẫn có người biết đến chuyện của 20 năm trước, vậy thì

người này rốt cuộc là ai?

Không lâu sau, cơn bão chết tiệt kia cuối cùng cũng chịu tan. Ngày hôm sau, có tàu Quỳnh Sa xuất phát từ Thanh Lan thuộc Văn Xương ghé qua, chúng tôi thấy không thể chờ mãi ở đây, bèn thu dọn hành lý chuẩn bị trở về.

Trước lúc rời đi chúng tôi có đến quân y viện tìm A Ninh nhưng không thấy, hỏi bác sĩ mới biết mấy ngày trước, lúc cơn bão vẫn chưa dứt, có một người nước ngoài đội mưa bão đột ngột xuất hiện đón cô ấy đi rồi, ông ấy còn tưởng người đó đi cùng chúng tôi. Hơn nữa gió lớn làm đứt dây điện thoại, mà chỗ bọn họ thì không ai rảnh rỗi đi làm việc tốt nên cũng không thông báo cho chúng tôi.

Trong lòng tôi hiểu rõ, hẳn là người tiếp ứng của A Ninh trên đảo đã đưa cô ấy đi. Mấy ngày qua hòn đảo nhỏ này bị bão cô lập, dù chúng tôi có muốn ngăn cản cũng đành chịu.

Bàn Tử bực tức mắng mỏ, nói thế là quá dễ dàng cho cô ả rồi. Tôi thì không khỏi thở phào nhẹ nhõm, vì tôi vốn không biết nên xử trí cô ấy như thế nào cho phải, giết thì dĩ nhiên không được, cũng không thể nghiêm hình bức cung. Chuyện xảy ra thế này chính ra lại hợp ý tôi, đi thì đi đi, dù sao cô ta cũng đâu có làm gì được chúng tôi.

Có điều, hình như công ty của họ vào hải đảo không chỉ đơn giản là đi cứu người, rốt cuộc bọn họ có mục đích gì? Giữa chú Ba và bọn họ đã xảy ra chuyện gì? Những người còn lại hiện giờ ở đâu? Những bí mật còn bị che giấu không biết đến khi nào mới lộ ra khỏi mặt biển Tây Sa tĩnh mịch xanh thẳm.

Nói tóm lại, chúng tôi theo tàu Quỳnh Sa vòng về đại lục. Hai ngày sau, tại sân bay ở hải cảng, tôi chia tay với Muộn Du Bình và Bàn Tử, lên máy bay đi Hàng Châu. Cuộc sống hiện đại thật là thuận tiện, bốn tiếng đồng hồ sau tôi đã về đến nhà.

Hoạt động mạnh liên tục trong thời gian dài đã khiến tôi kiệt sức, mấy ngày sau đó tôi ngủ mê man, mỗi ngày chỉ thức dậy có một lần, đều là bị cơn đói đánh thức, sau đó vớ đại thứ gì đó trong tủ lạnh để bỏ bụng, ăn xong lại lăn ra ngủ, thậm chí đã qua hai tuần. Có người bạn còn tưởng tôi đã chết dí trong nhà bèn tìm đến, tôi mới chợt nhận ra mình đã nghỉ

ngôi đủ rồi.

Ngủ quá nhiều nên cả người tôi đều khó chịu. Đầu tiên tôi gọi điện thoại cho Vương Minh hỏi về tình hình làm ăn của cửa hàng, ngoại trừ buôn bán ế ẩm ra thì tất cả bình thường. Thật ra thì buôn bán ế ẩm cũng là chuyện dễ hiểu, ông chủ đi vắng mà buôn may bán đắt mới là lạ. Sau đó tôi lại gọi cho cô Ba, bà Sáu, dưỡng Bảy, hễ là người thân thích có lui tới với chú Ba tôi đều hỏi qua một lượt, xem thử họ có biết hiện giờ chú Ba đang ở đâu không, nhưng đều không có kết quả. Cuối cùng tôi gọi đến cửa hàng của chú Ba, một cậu nhân viên của chú nhận điện thoại, tôi hỏi: “Chú Ba tôi đã trở lại chưa?”

Cậu ta chần chừ một chút mới đáp lời: “Ông Ba vẫn chưa trở lại, nhưng có một quái nhân tự xưng là anh em với cậu, hỏi chúng tôi cậu đang sống ở đâu. Tôi không biết lai lịch hắn như thế nào, nhưng trông hắn có vẻ gian gian, không giống người tốt nên tôi đã thay cậu đuổi hắn đi rồi. Trước khi hắn đi có để lại một số điện thoại, hay là cậu cứ gọi thử xem sao?”

Tôi ngẩn ra một chút, trong lòng cảm thấy kỳ lạ, tôi có rất nhiều bạn bè sơ giao ở các lĩnh vực khác nhau, nhưng biết tìm đến chỗ chú Ba để hỏi tin tôi thì cũng không được mấy người, suy nghĩ một chút bèn hỏi hắn: “Người đó bao nhiêu tuổi?”

“Tôi không nói chính xác được, đại khái chắc cũng tầm tầm tuổi cậu, nhìn qua có vẻ từng trải hơn cậu một chút, đầu tóc húi cua, mắt tam giác, mũi rất cao, có đeo kính, còn đeo một chiếc hoa tai, nhìn qua chẳng biết là Trung hay Tây, chẳng ra làm sao cả.”

“Chẳng ra làm sao cả?”, tôi lặp lại câu nói của cậu ta, thềm hỏi rốt cuộc đó là ai mới được chứ. Đang ngẫm nghĩ trong lòng bỗng dung giật thót, bèn hỏi cậu nhân viên kia: “Người đó nói chuyện không được lưu loát lắm phải không?”

“Đúng, đúng, đúng..., chỉ mỗi một câu mà tên kia cà lăm đến mấy chục lần mới nói cho xong.”

Tôi đã biết đó là ai, trong lòng không khỏi vui sướng, vội ghi lại số điện thoại rồi gọi sang. Chỉ chốc lát sau đã nói máy được, từ đầu dây bên kia truyền lại một giọng nói nửa thân quen nửa xa lạ: “Ai... ai... ai đó?”

Tôi cười ha ha: “Tôi đập chết cậu bây giờ! Đến cả giọng tôi mà cũng không nhận ra là sao?”

Hắn lặng đi mất một lúc, sau đó phẫn chấn hú lên vài tiếng, kêu to: “Ba... ba... ba năm không nghe cậu nói chuyện, tất nhiên là nghe... nghe không ra, cậu xem giọng của cậu đi, đúng là trưởng thành cả rồi.”

Sống mũi tôi cay cay, thật muốn rơi nước mắt, liền mắng: “Cậu còn mặt mũi nào mà nói tôi, mấy năm qua không thềm liên lạc thư từ với tôi lấy một lần, tôi còn tưởng cậu đã chết mất xác ở đâu rồi chứ!”

Ở đầu dây bên kia chính là lão Dương, tên thật của hắn là gì tôi đã quên mất rồi. Tôi với hắn là bạn nói khổ cùng nhau lớn lên, chuyện gì cũng cùng nhau trải qua, có một thời gian còn thân thiết gắn bó với nhau như với chính bản thân mình vậy. Nhà hắn tương đối khó khăn, sau khi tốt nghiệp đại học không tìm được việc làm thì đến làm công trong cửa hàng của tôi. Đừng nghĩ hắn nói năng không lưu loát, thực ra miệng lưỡi lừa tình ngoại hạng, hai người ngư ngu tầm ngư mã tầm mã, kinh doanh bát nháo cũng tự do tự tại sống qua ngày.

Không ngờ ba năm trước, tên nhóc này lại học thói xấu, theo một người anh họ ở Giang Tây đi Tàn Lĩnh đồ đấu cho biết, kết quả là bị bắt. Ông anh họ trực tiếp lãnh án chung thân, còn hắn dựa vào miệng lưỡi dẻo quẹo của mình, tự biến mình thành một anh thanh niên lương thiện bị đám bắt lương trong xã hội lừa bịp dụ dỗ, cuối cùng vớt vát chỉ phải ở tù có ba năm. Thời gian đầu tôi còn đi thăm hắn, nhưng tên nhóc này sĩ diện ngất trời, không thềm ra gặp tôi. Sau này tôi lại dọn nhà, cứ thế mà mất luôn liên lạc, không ngờ giờ hắn đã được ra tù.

Lại nói đến chuyện hắn đi đồ đấu, tôi cũng có trách nhiệm rất lớn. Từ nhỏ tôi vẫn luôn khoác lác trước mặt hắn rằng ông nội tôi lợi hại như thế nào, còn đem bảo bối của ông nội ra khoe với hắn, xem ra từ lúc đó hắn đã có ấn tượng rất sâu sắc về nghề này. Tên nhóc này gan to cùng mình, hồi còn nhỏ luôn là tôi gợi ý cho hắn gây chuyện rồi gặp rắc rối, nhưng tôi hoàn toàn không ngờ chuyện nguy hiểm chết người như thế mà hắn cũng dám dẫm đầu vào làm.

Những điều tôi muốn nói với hắn suốt ba năm qua, đã bắt đầu thì không thể dừng lại được! Tôi nói cực kỳ khí thế, nói đến mỗi miệng, di động

cũng đã nóng lên mà vẫn chưa thỏa lòng, mãi mới bảo hấn: “Mẹ nó, buổi tối cậu rảnh không, thằng bạn chí cốt này muốn mời cậu dùng cơm, chúng ta đi ra ngoài nhậu một trận cho thoải mái.”

Lão Dương cũng đang hào hứng, liền đáp: “Đương... đương nhiên rồi, ba năm qua ông đây chưa được đụng tới miếng thịt nào, lần này phải ăn cho thỏa thích!”

Chuyện này quyết định như vậy, tôi cũng hưng phấn đến ngủ không yên giấc, tắm rửa qua loa rồi dọn dẹp một vòng trong nhà, sau đó đến quán ăn trước chờ tên nhóc kia. Tôi nhìn một lượt thực đơn, món thịt nào cũng gọi lên một phần. Trời chưa kịp tối tên nhóc đó đã đến, tôi vừa nhìn, ơ hay, tên nhóc này cũng giỏi thật, ngồi tù ba năm mà còn mập ra cho được.

Hai người bạn cũ chúng tôi gặp lại, không nói hai lời đã thủ tiêu cả nửa bình rượu ngũ lương. Nhớ lại cuộc sống trước kia, lại nghĩ đến tình cảnh bây giờ đều không khỏi sụt sùi. Cứ uống đến lúc cơm no rượu say, chén đĩa trên bàn chất thành chồng cao ngất mới phát hiện những điều cần nói cũng đã nói hết cả rồi.

Khi đó tôi đã ngà ngà say, đầu óc trở nên lộn xộn, nghĩ đến chuyện hấn phạm tội năm đó, tôi ợ một tiếng, hỏi hấn: “Cậu nói thật cho tôi biết, mẹ nó chứ năm đó mấy người các cậu đổ được cái quái gì vậy? Ông anh họ ở Giang Tây của cậu sao lại phải lãnh án chung thân?”

Lời vừa thốt ra tôi lập tức hối hận, thậm chí sao lại hỏi chuyện này làm gì, lỡ như gợi lại chuyện buồn của hấn thì thật chẳng biết phải xử lý thế nào.

Không ngờ vừa nghe tôi hỏi vậy, mặt hấn đã lộ ra vẻ đắc ý, nghiêng răng mà nói: “Thứ tứ đồ ra, hà hà, rất là ma quái, không... không phải là tôi không muốn nói cho cậu biết, mà cho dù tôi có nói thì cậu cũng không biết được.”

Tôi thấy hấn khinh thường mình liền nổi giận: “Cậu có thôi đi không, ông đây cũng không còn là thằng nhóc chẳng biết gì của ba năm trước nữa. Đường Tổng Nguyên Minh Thanh, chỉ cần cậu nói ra hình dạng thì tôi sẽ biết ngay nó là thứ gì.”

Lão Dương thấy tôi nghiêm túc như thế, chỉ cười nói: “Nhìn... nhìn bộ dạng cậu kia, còn nói cái gì mà Đường Tổng Nguyên Minh Thanh nữa chứ!”, nói rồi hất nhúng đầu đũa vào rượu, vẽ lên bàn một thứ có hình dạng kỳ lạ, “Cậu... cậu đã từng thấy thứ này chưa?”

Tôi say đến mắt mũi lơ lơ, nhìn mấy lần cũng không rõ, chỉ cảm thấy nó giống một thân cây, lại giống như một cây cột, liền mắng: “Cậu là con lừa chết tiệt, ngồi ba năm trong kỹ viện mà vẽ vờ không đỡ hơn được tí nào, hình cậu vẽ nên gọi là gì cho phải? Là một cái chày gỗ á!”

Lão Dương nói: “Cậu... cậu... cậu nhìn lại cho kỹ đi! Mắt... mắt mũi như cậu cũng chỉ xứng xem loại hình vẽ cỡ này thôi!”

Tôi cẩn thận xem lại, thật sự là không nhìn ra nổi hình này vẽ cái quái gì, bèn vặc lại: “Có quý mới biết cậu vẽ thứ gì! Cậu nhìn mấy cái nhánh này đi, ý cậu là hoa văn ấy hả? Tôi trông cứ như cái chạc cây ấy, tóm lại cái hình vẽ cùi bắp này tôi nhìn không nhìn ra được!”

Lão Dương đắc ý cười, hạ giọng ra vẻ thần bí nói với tôi: “Cậu dám... dám nói, đây là một cái chạc cây, chạc cây bằng thanh đồng to cỡ cổ tay?”

Tôi vừa nghe liền ó ra, hóa ra tên này dám đồ ra một món đồ bằng thanh đồng, đúng là chán sống rồi mà, cho hắn lãnh án 3 năm đã là quá hời cho hắn rồi, tôi bèn nói: “Thứ này nặng lắm đó nha, những món nhỏ nhỏ cậu không đồ, lại đi đồ một món vừa to vừa quý như vậy, không phải là tự gọi người ta đến bắt mình sao?”

Hắn vỗ vỗ vai tôi, lột một củ khoai sọ nướng bỏ vào miệng, nói: “Cậu không ở đó nên không biết, chỗ kia không giống như tưởng tượng của cậu đâu, chuyện dài lắm.”

Tôi cũng có nghiên cứu chút ít về đồ đồng, cân nhắc hình vẽ thứ kia của hắn, chợt nhớ trước đó không lâu ở gò Tam Tinh có đào ra rất nhiều cây thanh đồng, cũng khá giống món này.

Gò Tam Tinh là di tích của nước Thục cổ, nghiêm túc mà nói đó không phải là phạm vi mà giới mua bán đồ cổ chúng tôi có thể rớ tới, vì niên đại quá xa, giá trị quá lớn, có hét giá bao nhiêu cũng không bị xem là đắt. Nếu chỗ lão Dương từng đến có thứ này cũng không biết đối với hắn

là may hay rủi nữa.

Tôi liền nổi lên hứng thú với thứ đó, bèn hỏi hẩn chuyện lúc ấy diễn ra như thế nào. Hẩn uống cũng nhiều nên không thềm giấu diếm gì cả, kể hết từ đầu tới cuối cho tôi nghe.

Khi đó, bọn họ đi vào Tần Lĩnh đã hơn mười ngày, ngoại trừ rừng rậm ngút tầm mắt ra thì chẳng có thứ gì khác, coi như sắp rơi vào hoàn cảnh hết đạn cạn lương.

Lão Dương và anh họ hẩn thật ra đều không có kiến thức cơ bản về trộm mộ, chỉ có nhiệt huyết tràn đầy. Lúc đó anh họ hẩn đã nản chí ngã lòng muốn thoái lui, còn lão Dương thì vẫn kiên trì không chịu quay về.

Một ngày nọ, bọn họ lặn lội vào một khe núi khuất giữa núi non trùng điệp. Mấy ngày vừa qua họ không biết đã gặp được bao nhiêu khe núi như vậy, nhưng lúc ấy lão Dương lại phát hiện khe núi này có điểm khác biệt.

Nơi này không cao lắm so với mặt nước biển, nhiệt độ lại khá cao, cảnh vật lại vô cùng kỳ lạ. Ở trung tâm khe núi có một rừng đa già cỗi rộng kênh mông, chà, trong khu rừng đó không biết có đến bao nhiêu cây đa lớn hơn mười người ôm che khuất mặt trời, rễ đa bò đầy trên mặt đất, hầu như không còn chỗ trống để bước đi.

Anh họ lão Dương vừa nhìn cảnh đó liền cảm thấy có điểm không hợp lý, rừng đa quy mô lớn đến thế này không giống như được hình thành tự nhiên.

Nói về đất có câu châm ngôn, gọi là: “Hàm địa bất trường cao, nhật thượng cửu bát kiền, ngọc sơn bất mạo lâm, tất hữu sa nê đào”, tức là, cỏ cây sinh trưởng ở nơi không bình thường, dưới lòng đất hoặc bốn phía xung quanh ắt có vấn đề, thường là có cổ mộ.

Bộ rễ đa như rắn quấn vào nhau, cánh rừng này rậm rạp hơn rất nhiều so với rừng cây bình thường, chỉ sợ muốn vào cũng không dễ dàng gì. Nhưng ngẫm lại, đã đến được đây, chịu biết bao nhiêu khổ sở mà may mắn vẫn chưa thấy đâu anh họ lão Dương cũng không cam tâm, liền hạ quyết tâm dẫn lão Dương cùng tiến vào.

Bọn họ cứ đi thẳng vào bên trong, đi mãi đến khi trời ngả về chiều mới đến gần khoảng giữa khu rừng. Ở đó bốn phía vắng vắng tiếng cú đêm kêu liên tiếp không ngừng, bốn bề tối tăm u ám. Cả đám bật đèn pin, giảm tốc độ di chuyển để khỏi lạc đường.

Đúng lúc đó, anh họ lão Dương vấp phải cái gì đó, suýt nữa ngã nhào. Lão Dương vội đỡ lấy anh, xoay người nhìn lại mới thấy dưới gốc cây đa có thứ gì đó bị đám rễ quấn lấy thành một khối lồi lên khỏi mặt đất.

Bọn họ dùng rìu nhỏ gạt sạch mớ rễ đa bao phủ làm lộ ra thứ bên trong, rọi đèn pin thì thấy đó là một tượng người đá phủ đầy rêu xanh, nhìn quần áo và trang sức thì dường như là phong cách trước thời Lương Hán, hoa văn Totem chạm nổi cực kỳ sắc nét.

Tượng người đá này xuất hiện khiến bọn họ lập tức hiểu ra, trong cánh rừng này thực sự có thứ gì đó tồn tại, lời cổ nhân nói quả không sai...

Bọn họ kiểm tra xung quanh tượng người đá, rất nhanh liền phát hiện dưới tầng lá đa rụng dày trên mặt đất là rất nhiều phiến đá lớn, dường như ẩn giấu di tích một con đường cổ. Tượng người đá được đặt ở bên rìa di tích thạch đạo cổ, giống như những kẻ canh giữ cho thạch đạo này.

Kết cấu như vậy có phải là thần đạo của hoàng lăng hay không? Lão Dương nhớ lại: lúc còn ở thôn nhỏ cách đây mấy chục dặm, có một ông già nói trong ngọn núi này chôn cất rất nhiều nhân vật thời Tây Tấn, lẽ nào sau bao nhiêu ngày khổ cực bọn họ đã thực sự gặp được?

Nếu đúng là như vậy, mấy ngày khổ sở vừa qua cũng thật đáng giá.

Hai anh em bàn bạc với nhau một chút, quyết định trước tiên cứ thử tìm kiếm dọc theo cổ đạo, nếu có cổ mộ gần đây, tất nhiên sẽ để lại dấu vết gì đó.

Bọn họ lặn lội theo cổ đạo thêm mấy giờ nữa, đi vào giải đất trung tâm khu rừng. Hai bên thạch đạo, bọn họ lại phát hiện được không ít di tích tượng người đá, cái thì nằm ngang trên thạch đạo, cái thì bị rễ cây quấn lấy, tất cả đều phủ đầy rêu xanh, dấu vết của thần đạo càng lúc càng rõ ràng.

Bọn họ mừng thầm trong dạ, chân bước nhanh hơn. Chỉ kỳ lạ

một nỗi, càng đi sâu vào cổ đạo, đám rễ cây lại càng dày đặc; cuối cùng bọn họ buộc phải chặt đứt rễ cây mới có thể vượt qua được, cứ như đám cây cối ở đây không muốn có người lạ vượt qua con đường này vậy.

Họ cứ miệt mài đi như thế đến quá nửa đêm, sức cùng lực kiệt mới thấy ánh trăng xuyên qua khe hở mấy tán cây trước mặt, dựa vào đó lão Dương ước chừng họ đã sắp đến cuối thạch đạo. Bọn họ leo qua một đồng đá lớn, lại chặt đứt đám rễ cây cuối cùng, cuối cùng đã vượt qua khỏi rừng đá.

Dưới ánh trăng lấp loáng, một hồ đá trông như kim tự tháp lật ngược xuất hiện ngay trước tầm mắt họ, rộng cỡ một sân bóng lớn, hình dạng giống như một cái đấu khổng lồ. Hồ nằm chính giữa rừng rậm, bốn phía thành hồ được tạo hình bậc thang, chừng một trăm bậc, hướng thẳng xuống đáy.

Lão Dương nhìn cảnh ấy mà choáng váng, hẳn không sao tưởng tượng nổi nơi cuối thạch đạo lại là một di tích kiến trúc đồ sộ đến thế, chỉ cảm thấy tim đập rộn ràng, hai chân nhũn ra như muốn quỳ phục xuống lay cái hồ.

Nhưng tất nhiên đây không phải là cổ mộ, vậy rốt cuộc đây là đâu? Từ thời đại nào lưu lại?

Anh họ lão Dương dù có chút bản lĩnh thì nhìn thấy cảnh này cũng vô cùng khiếp sợ, nói với lão Dương: “Chỗ này chắc chắn có liên quan đến một loại nghi thức cúng tế nào đó, nhìn qua giống như là một đàn tế, chúng ta mau xuống xem thử trong hồ cúng tế có món minh khí nào không.”

Lúc này trăng đã lên, ánh trăng u ám lạ kỳ. Bọn họ mở đèn pin để khỏi bị vấp vào đám rễ ngổn ngang như rắn bò, mang theo tâm trạng lo lắng bất an bước xuống bậc thềm đá, tiến vào đáy hồ.

Bốn phía xung quanh hồ đều có rễ đa che phủ, nếu không lần theo cổ đạo thì dù có đi ngang qua ngay bên cạnh cũng không thể phát hiện ra nơi này. Những phiến đá ở mặt trong của hồ đã nứt vỡ gần hết như những mảnh rời của bộ đồ chơi ghép hình, rất nhiều rễ cây chen ra từ trong đá rồi lại biến mất trong khe hở bên cạnh, cả di tích gần như đã bị phá hỏng thành một bộ mặt hoàn toàn khác hẳn.

Đáy hồ cũng bị che phủ bởi một tầng cỏ dại thật dày, chỉ một vài chỗ mới lộ ra dấu vết của những phiến đá xanh.

Cỏ dại cao đến cả nửa thân người, bọn họ vừa dùng dao phát vừa tiến tới, không bao lâu đã đến trung tâm của tế đàn.

Giữa tế đàn là một giếng đất có vòng đá xếp xung quanh, giếng sâu chừng hơn mười mét, soi đèn xuống dưới cũng chỉ thấy toàn cỏ là cỏ. Bọn họ hạ dây thừng xuống đáy giếng, trước tiên là tìm kiếm xung quanh, không tìm được gì liền trực tiếp hạ xẻng Lạc Dương.

Xẻng thứ nhất hạ sâu đến mười lăm mét vẫn không chạm được gì, lão Dương rút ra, kiểm tra bùn đất trên xẻng thì thấy trong đó còn hòa lẫn tro than, giống như có một lượng lớn vật chất bị thiêu hủy, hơn nữa bên trong tro than còn có mảnh vụn của gốm sứ và ngọc.

Than đất trong bùn nhão là những gì còn sót lại sau khi thiêu hủy tế phẩm, trong những thứ bị thiêu hủy còn có đồ gốm và ngọc. Xem ra giếng đất này là nơi thiêu hủy tế phẩm cúng bái dành cho người chết vào thời đó, và không chỉ được sử dụng một hai lần.

Lão Dương đã bắt đầu không kiềm chế nổi sự hưng phấn của mình. Trong lịch sử, khi cúng bái người ta thường thiêu hủy một lượng lớn đồ đồng tinh xảo cùng với đồ ngọc; nếu có thể đào ra được một hai cái thì bọn họ sẽ thật sự phát tài.

Bọn họ bắt đầu dùng xẻng thay phiên nhau đào không biết mệt mỏi, chỉ chốc lát sau, ở độ sâu bảy mét so với đáy giếng, họ đào được một lượng lớn mảnh vỡ của đồ ngọc và đồ gốm, không sao đếm hết. Nào là ngọc miếng, ngọc viên, bình gốm, hũ gốm, hầu như thứ gì cũng có, nhanh chóng chất thành một đống.

Đáng tiếc là đa số đồ ngọc và đồ gốm đều đã bị hư hại, giá trị không cao, điều này khiến cho anh em lão Dương vô cùng thất vọng, mà thất vọng nhất là không tìm được đồ thanh đồng như họ nghĩ.

Họ vẫn chưa từ bỏ ý định, lại tiếp tục đào, rất nhanh đã đào sâu đến mười mét nhưng vẫn không tìm được thứ gì tốt. Mà hố đất đào thẳng xuống hơn mười mét là đã đến giới hạn, nếu còn đào xuống tiếp nữa, có

nguy cơ cả đạo động sẽ sụp xuống, bọn họ không thể không ngừng lại.

Anh họ hẳn khá là thận trọng, mới nói ta đào mãi vẫn không tìm được gì, chỉ sợ thời có cái đàn tề này người ta không dùng tề phẩm bằng thanh đồng, đừng đào nữa, hốt mớ đồ nát này về bán đi cũng đủ gỡ vốn, coi như chúng ta đi chuyến này xui xẻo vậy.

Nhưng lão Dương không cam lòng, mặc kệ ông anh họ nói gì, hẳn vẫn muốn tiếp tục đào. Lão Dương để cho anh họ leo lên, còn mình thì đào thêm gần hai giờ nữa, sâu đến khoảng mười bốn mét, bỗng nhiên nghe keng một tiếng, xéng của hắn đụng phải một khối kim loại.

Hai anh em liếc mắt nhìn nhau rồi đồng loạt nhìn xuống, phát hiện ngay giữa hố đất lộ ra một khối màu xanh thẫm.

Quả nhiên là có đồ thanh đồng. Lão Dương bỗng thấy hồi hộp, đến tay cũng run rẩy. Anh họ hẳn reo lên vui sướng, vội quăng xéng đi rồi nhảy vào trong hố, hai người bắt đầu dùng tay đào thứ đó lên.

Rất nhanh, một thứ kỳ lạ xuất hiện ngay trước mắt hai người. Trông nó giống như một cây gậy bằng đồng, nhưng không biết cụ thể là gì. Bọn họ phải phủi sạch lớp than và đất bám bên ngoài mới nhìn ra nó là một nhánh cây tinh xảo được đúc bằng thanh đồng.

Hai anh em vui mừng khôn xiết, họ chưa từng được thấy qua thứ này, chắc chắn là rất đáng tiền. Hai người vội dùng tay đào vòng xung quanh để lấy thứ đó lên, nhưng đào xuống mấy mét vẫn không rút nó ra nổi. Tiếp đó họ đành dùng xéng để đào, đào tiếp sáu bảy mét nữa vẫn chưa thấy được phần gốc của nhánh cây.

Lão Dương bắt đầu cảm thấy kỳ quái, hẳn từng buôn bán đồ cổ một thời gian nên cũng biết rất hiếm có món đồ thanh đồng nào dài quá ba mét. Nhưng thứ ngay trước mắt hẳn thì thật dị thường, ước chừng phải cao đến hai mươi mét, không biết còn chôn bao sâu dưới lớp bùn đất này.

Đạo động đã sâu gần hai mươi mét, còn cố đào sâu nữa chắc chắn sẽ sập, nhưng tay không trở về thật sự chẳng phải là chuyện dễ chịu gì. Hai người mờ mịt đứng ngây ra đó, không biết nên làm gì cho phải.

Cuối cùng, anh họ hẳn nghĩ ra được một cách. Tại phần đất cách gốc của

cây đồng khoảng hơn một mét, anh ta hạ xẻng Lạc Dương hướng xiên về phía cây đồng, sau đó tiếp tục nối thêm ống thép hạ xiên xuống, hạ một hơi đến gần mười mét, tiếng gõ ống bắt đầu trở nên nặng nề rồi không gõ thêm được nữa.

Lão Dương nói đến đó, nét mặt trở nên khó xử, bèn châm điều thuốc hít vào một hơi dài, nói: “Vậy có nghĩa là phần chôn dưới đất của nhánh cây kia còn sâu trên mười mét, suy ra cả cây ít nhất phải cao đến ba mươi mét; một vật lớn như vậy, dù có đào ra được thì cũng không vác về nổi.”

Tôi nghe xong lú cả lưỡi, cảm thấy tên này cũng có khoa trương thêm ít nhiều. Ti Mẫu Mậu Đinh (1) khai quật được ở Hậu gia trang thôn Võ Quan, An Dương, Hà Nam là món đồ đồng lớn nhất cả nước, cũng chỉ cao hơn một mét. Thời đó muốn đúc một thứ lớn như vậy đã cần đến sức lực của gần hai ba trăm người, vậy cần đúc một cây thanh đồng cao hơn ba mươi mét chẳng phải là cần huy động đến hàng vạn người sao?

Nhưng thấy hắn nói nhiều như vậy tôi cũng không nỡ bẻ lại, bèn hỏi: “Vậy sau đó thì sao? Có tiếp tục đào xuống nữa không?”

Lão Dương nói: “Không, tôi còn định đào nữa, nhưng anh họ tôi lại đột nhiên nói thứ này có thể là thần vật, không chừng là mọc ra từ trong lòng đất, không thể đào được. Sau đó tôi lại nghĩ có tiếp tục đào nữa cũng không an toàn nên thôi... cậu thấy có lạ không? Tôi đoán gốc cây đó chỉ là phần trên của một món đồ thanh đồng cực lớn, phần bên dưới có lẽ còn lớn hơn nữa; nếu đào hết ra, có lẽ sẽ chấn động cả thế giới.”

Tôi cảm thấy khó hiểu: “Vậy là cậu không mang được cây thanh đồng kia ra, thế sao lại bị tóm?”

Hắn đáp: “Chuyện này nói tiếp lại thấy kỳ lạ, khi ấy chúng tôi không cam lòng, đào tiếp mấy hố nữa ở chỗ khác, cuối cùng đào ra được một mớ bát gạo nồi chậu nguyên vẹn, sau khi ra khỏi Tần Lĩnh thì kiếm chỗ để tẩu tán. Nhưng anh họ tôi sau khi thấy vật kia thì thần kinh bắt đầu có vấn đề, vừa vào nội thành anh ấy đã nói oang oang cho người ta biết chuyện về nhánh cây thanh đồng. Dân vùng Tần Lĩnh xưa nay vốn có ác cảm đối với đám đào trộm mộ, tin đồn cũng lan truyền rất nhanh. Lúc chúng tôi vừa ra khỏi một tiệm đồ cổ, có mấy người nghe anh họ tôi nói lung tung, nhìn ra thân phận của hai anh em liền chạy đi tố giác! May mà anh công an đi bắt người là đồng hương của chúng tôi, thấy tôi còn trẻ

nên bày vẽ cho tôi nói là “bị người ta lừa” mới gỡ được thành án ba năm. Còn anh họ tở vốn cũng chỉ chịu án bốn năm năm thôi, ai ngờ ông tự dung nổi cơn điên, bao nhiêu chuyện đổ đầu từ trước đến giờ đều phun ra hết, cuối cùng lãnh án chung thân, thiếu chút nữa là dựa cột rồi.”

Tôi “Ồ” một tiếng: “Cậu làm nghề này bao lâu sao chẳng có tí kinh nghiệm nào, thế mà tôi còn tưởng cậu đem mấy món đồ đó về đến tận nhà chứ. Tôi đã nói với cậu không biết bao nhiêu lần rồi, đừng có tẩu tán mình khí ngay gần đó. Đã làm nghề không đàng hoàng rồi, lại còn nhằm ngay vào dân bản xứ, cái này gọi là quả báo nhãn tiền đó.”

Lão Dương thần bí cười: “Cũng... cũng không thể nói là tôi không vớ được... được gì, cậu xem thứ này đi... thế nào?”, nói rồi chỉ vào khuyên tai mình đang đeo!

-----oOo-----

Chương 2: Chuông lục giác

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Biển

Beta: Thanh Du

Tôi chồm qua nhìn cho rõ, ánh mắt lập tức bị vật đó cuốn hút. Tôi còn kéo vành tai hẳn đến trước mặt để xem cho kỹ, vừa nhìn rõ, không khỏi hít vào một hơi khí lạnh. Chiếc khuyên tai kia lớn bằng ngón tay út, hình dạng vuông vức nhìn sơ qua có lẽ ai cũng tưởng đó chỉ là loại khuyên tai rẻ tiền một đồng hai đôi mua ở quán ven đường; tôi phải nhìn kỹ mới phát hiện ra đây thực chất là một cái chuông lục giác.

Dù là hình dạng hay màu sắc, ngoại trừ chuyện cái này hơi nhỏ một chút ra thì khá giống với loại chuông tôi đã nhìn thấy trong động xác và trong ngôi mộ dưới đáy biển, có điều hoa văn trên đó hình như có hơi khác một chút.

Tôi lập tức tỉnh rượu đến quá nửa, hỏi hấn: “Cậu tìm đâu ra thứ đồ chơi này vậy?”

Hấn bị tôi kéo đến méo miệng, nổi sùng: “Mẹ nó, cậu... cậu... cậu uống nhiều quá rồi! Cậu có biết tôi... ghét nhất bị người khác kéo tai không, cậu còn... còn kéo nữa tôi sẽ xử cậu luôn đó!”

Tôi thấy mình có chút men rượu vào người thì ra tay cũng hơi thô bạo thật, vội thả tai hấn ra.

Hấn xoa xoa cái tai bị tôi kéo đến đỏ hồng, khóc miệng co giật: “Khi thật, cậu đúng là đồ thô lỗ, nhìn thấy đồ tốt cũng đâu cần phải mạnh tay như vậy, ôi cái lỗ tai đáng thương của tôi.”

Tôi không hơi đâu tranh luận với hấn, chỉ hỏi: “Nói mau, thứ này là sao, kiếm được từ đâu?”

Hấn cười hì hì, đắc ý nói: “Chưa từng thấy chứ gì, tôi nói cho cậu biết mà tức chết, thứ này tôi tìm được trong hồ hiên tế đó, lấy từ trên người một cái bánh tông, sao nào? Cậu nhìn đi, sắc xanh lại pha đen, chính là đồ thanh đồng cổ thượng hạng, đẳng cấp cao hơn hấn mấy món đồ giả mà cậu đang bán.”

Tôi càng nghe càng rối: “Bánh tông cái gì? Chẳng phải cậu nói là chỉ đào ra được mấy cái nồi bát gáo chậu gì đó thôi sao? Sao lại lôi đâu ra một cái bánh tông nữa?”

Lão Dương còn tưởng tôi đang ghen tị với hấn, lại càng đắc ý: “Cái bánh tông kia quán kín trong dây thừng, trông như cái kén tằm. Tôi đào ra được ở một hồ đất khác, đại khái là người này lúc còn sống thân phận cũng khá cao, thứ này đeo... đeo trên tai cái bánh tông đó, tôi thấy vừa mắt bèn tháo xuống. Sao hả, cậu mắc chứng gì mà căng thẳng dữ vậy? Thứ này có lai... lai lịch thế nào? Có đáng tiền không?”

Đầu tôi rối tung, trăm ngàn ý nghĩ cùng nảy sinh một lượt. Tôi cau mày, thâm hỏi đó rốt cuộc là nơi nào? Loại chuông này xuất hiện ở đó, chẳng lẽ cái hồ đá mà hấn kể có mối liên hệ với những chuyện mà tôi từng trải qua?

Lúc này lão Dương mới phát hiện ra điểm bất thường, kỳ quái hỏi: “Sao

mặt mũi cậu nhăn nhó khó coi vậy? Dù thấy tôi có đồ tốt cũng đâu cần tỏ thái độ đó, nếu cậu thực sự thích thứ này thì để tôi tặng cậu luôn.”

Tôi nói: “Không phải, mẹ nó chứ, chẳng giấu gì cậu, cái khuyên tai của cậu không phải vật tầm thường. Tuy tôi không rõ lai lịch của nó nhưng đã từng thấy nó ở chỗ khác, chuyện là thế này...”

Tôi đem chuyện Lỗ Vương cung và chuyện trong hải đấu ra kể tóm tắt lại cho hắn nghe, đặc biệt nhấn mạnh đến mấy cái chuông kia, chỉ thấy sắc mặt hắn lúc trắng lúc xanh, tóm lại là mờ mịt.

Một lúc lâu sau hắn mới than: “Bà ngoại con ơi, tôi còn tưởng ba năm ngồi tù của tôi cũng đủ ớn cả đời rồi, ai ngờ đem ra so với chuyện của cậu thì chẳng là cái đinh gì hết. Cậu mà bị bắt thì chỉ có nước xử bắn thôi nha.”

Tôi thật không ngờ lại hắn lại hăm mộ mình đến thế, bèn nói: “Chuyện này thì có gì mà hay ho, nếu sớm biết đồ đấu phải khổ sở đến thế thì có đánh chết tôi cũng không bao giờ chui xuống đó.”, rồi chỉ vào tai hắn: “Cái chuông của cậu mới quái gở, chỉ cần rung lên lập tức khiến cho người nghe trở nên mê muội. Tôi không hiểu sao cậu đeo nó ngay bên tai mà đến giờ vẫn không việc gì?”

“Không đến nỗi quái gở như cậu nói chứ, để tôi lấy xuống cho cậu xem thử!”, nói đoạn liền tháo khuyên tai xuống.

Tôi soi chiếc khuyên tai dưới đèn, lại đưa lên mũi ngửi ngửi, lập tức hiểu rõ nguyên nhân, thì ra bên trong cái chuông này có rót nhựa thông nên không thể rung lên thành tiếng. Tôi lại cẩn thận xem xét cả hai mặt, càng xem càng thấy nó giống y hệt với cái tôi đã gặp trong cổ mộ.

Lão Dương thấy tôi lật qua lật lại xem tới xem lui, tưởng tôi thích thứ này bèn đeo lại vào tai rồi nói với tôi: “Nếu cậu thật sự thích nó thì ở chỗ đó vẫn còn vô khối, toàn là bánh tồng vẫn còn nguyên đai nguyên kiện chưa bị ai phát hiện. Tôi đã đánh dấu đường đi, tội mình có thể tìm đến lần nữa, nói không chừng còn có thứ bảo bối khác.”, nói rồi nhìn quanh bốn phía, hạ giọng, ra vẻ thần bí: “Nói thật, thằng bạn nổi khổ của cậu đang ở vào hoàn cảnh cực kì tệ hại, mấy ngày nay tôi tính quay lại đó làm thêm chuyến nữa.”

Tôi tưởng hắn đang nói đùa, liền đáp: “Thôi dẹp đi, tôi không muốn ăn cơm tù chung với cậu đâu. Mà cậu cũng đừng nghĩ đến chuyện đó nữa, cứ sống yên ổn là tốt rồi!”

Lão Dương nhích lại gần tôi, trịnh trọng nói khẽ: “Đừng... đừng nói thế, cậu nghĩ lại đi, cậu còn được gia đình lo... lo cho, muốn thế nào cũng được, còn tôi đã lãng phí mất ba năm rồi, giờ chỉ có hai bàn tay trắng, không thể không... không tính toán cho tương lai!”

Tôi nhìn vẻ mặt nghiêm túc của hắn không giống như nói đùa, liền mắng: “Cậu mơ à, mẹ nó chứ phí mất ba năm đi đóng gạch, tôi nói cho cậu biết, ra tù còn bị bắt lại coi như cố tình tái phạm, mà như thế là bị phạt nặng. Lỡ cậu sơ ý bị bắt lần nữa, không chừng người ta còn cho đi dựa cột luôn ấy chứ.”

“Nếu xui xẻo đến thế thì cũng đành chịu thôi.” lão Dương nói, “Tôi cũng đâu còn lựa chọn nào khác, túng quá hóa liều mới phải tính đến nước này. Tôi nghĩ kỹ rồi, đầu tiên ta đến Hàng Châu ở vài ngày, sau đó đi Tần Lĩnh, thế nào cũng phải đồ được mười mấy vạn. Hôm nay tôi tìm cậu cũng chính vì chuyện này, cậu là anh em tốt của tôi, mong cậu có thể đi cùng, đồ được thứ gì thì chúng ta chia nhau.”

Tôi nhìn vẻ mặt rầy rĩ của hắn mà nổi sùng: “Cái gì mà không còn lựa chọn nào khác, không phải cậu đang thiếu tiền đấy chứ? Thiếu bao nhiêu cứ nói, nể tình anh em tôi tính lãi cho cậu bằng 95% lãi suất cố định của ngân hàng trung ương thôi.” (đồ gian thương =)))))) tưởng ẻm bảo thiếu đâu tôi giúp phân nào, hóa ra là thiếu đâu tôi cho vay tính lãi =))))))

Lão Dương đẩy tôi một cái, khinh khỉnh nói: “Cậu dẹp đi, cậu có bao nhiêu tài sản tôi còn không rõ sao. Hỏi vay cậu tám hay mười vạn cậu còn kham được, chứ nhiều hơn nữa cậu lấy đâu ra? Rõ thật là, còn làm bộ hào phóng.”

Tôi mắng: “Tám vạn mười vạn cậu còn chê ít, mẹ nó chứ cậu định làm gì? Phải lòng siêu sao à? Mẹ kiếp cậu ăn no rửng mỡ rồi vẽ thêm chuyện đấy hả, làm ơn chín chắn giùm một chút đi.”

Lão Dương nghe không lọt tai, chửi thề một tiếng, khoát tay nói: “Tôi muốn làm gì đâu liên quan đến cậu, cậu không có tiền thì thôi, đừng có lên mặt dạy đời tôi... thôi quên đi, anh em bọn mình lâu ngày gặp lại, có

giúp hay không cũng chẳng vấn đề gì, đừng nhắc đến chuyện bạc mình nữa.”, nói rồi rót rượu cho tôi.

Tôi thấy hắn khinh thường mình, men rượu bốc lên, nổi giận đùng đùng: “Tôi nói cậu nghe nè lão Dương, con mẹ nó, cậu đừng có khinh người quá đáng. Mấy năm nay tôi cũng có chút tiền dư dả, cậu nói thật cho tôi biết cậu cần bao nhiêu tiền, tôi lập tức đưa cho cậu!”

Hắn nhìn tôi, hơi rượu cũng bốc lên, nghiêm túc đứng dậy xòe bốn ngón tay hươ hươ trước mặt tôi: “Chùng này, cậu mà có thì tôi làm trâu cho cậu cười cũng được.”

“Bốn mươi vạn?”, tôi hỏi, vậy cũng không nhiều lắm, hiện giờ bốn mươi vạn tưởng lớn chứ thực ra chẳng thấm vào đâu, “Không thành vấn đề, tôi đi lấy ngay, nhà tôi có đủ!”

Không ngờ hắn lại lắc lắc đầu: “Thêm một con số 0 nữa!”

“Bốn trăm vạn?”, tôi há hốc mồm, cả người lạnh toát, “Má ơi, tôi nể cậu rồi đó, con mẹ nó cậu cần từng ấy tiền làm cái khi gì?”

Lão Dương than một tiếng, đáp: “Cậu đừng hỏi nhiều, tóm lại là tôi đang thiếu chùng ấy tiền, cậu nói xem cậu có đào ra được nhiều đó không?”

Bốn trăm vạn không phải là số tiền nhỏ, mặc dù trong buổi đầu giá thì một món đồ sứ vỡ bất kỳ cũng có thể chém tới hơn một ngàn vạn, nhưng phần nhiều là những thứ được mua đi bán lại nhiều lần. Sức mua trên thị trường có hạn, những thứ văn vật lấy lên từ đầu lần sang tay đầu tiên lợi nhuận thường không cao, thu về khoảng mười vạn là mừng lắm rồi, bốn trăm vạn này tôi thật sự không có.

Lão Dương thấy vẻ mặt hoang mang của tôi, biết tôi đang hoảng, bèn rót đầy cho tôi một chén rượu, còn nói: “Tôi biết ngay cậu không có mà. Nếu chỉ cần bốn mươi vạn thì tôi tìm tới cậu làm gì?”

Tôi nói: “Đừng quyết định sớm thế, để tôi giúp cậu đi hỏi vay mấy chỗ xem thế nào, người làm nghề này phát lên nhanh lắm, không chùng có thể lo liệu được. Nhưng cậu phải cho tôi biết cậu cần nhiều tiền như vậy làm gì?”

Lão Dương xoay đầu đi, hừ một tiếng: “Xoay sở cái quái gì chứ, cậu tính hỏi ai mà xoay sở, bạn bè cậu có ai là tôi không biết đâu, làm gì có ai kham nổi món tiền lớn như thế. Hơn nữa chuyện này tôi vẫn chưa thể nói cho cậu biết được, dù sao có bốn trăm vạn này là có thể giải quyết một việc lớn liên quan đến tính mạng tôi.”

Tôi thấy cũng phải, phần lớn bạn bè tôi đều là do lão Dương giới thiệu, thật sự không có mấy người dư dả để cho mượn. Còn hỏi ông già tôi ấy à, không chừng lão quý keo kiệt ấy còn bóp chết tôi ấy chứ, chuyện này đúng là không đơn giản chút nào.

Lão Dương vỗ vai tôi, dùng một giọng điệu vờ vịt mà nói: “Lão Ngô, vậy mới nói chúng ta đừng có vay tiền, bàn cách khác đi, tốt nhất là cậu chịu khó chịu khổ một chuyến, cùng tôi vượt qua trận gian nan này. Dù sao với cậu thì đây cũng không phải lần đầu tiên, cậu cũng đừng ngại. Suy cho cùng thì như thế chưa thể gọi là đổ đầu, chúng ta đến cái hồ tuần táng kia, cậu giúp tôi kiểm tra cái nào đáng giá cái nào không, vậy chỉ gọi là nhật của roi thôi, đâu có phạm pháp. Cậu cứ coi như là đi du lịch một chuyến đi, bên đó non xanh nước biếc sơn nữ mỹ miều, cậu vẫn còn cô đơn chứ gì, cứ vào đó xem thử, không chừng còn lấy được một cô người Thái về làm vợ.” (Chém chết lão Dương, dám xúi tiếu thụ nhà người ta đi lãng nhăng à =))))))

Tôi không hơi đâu nghe hắn nói nhảm, lắc đầu: “Cậu nói đơn giản quá, chỗ tôi tàn cậu nói có thể kiếm được bốn trăm vạn sao? Nếu muốn làm một vụ lớn thì cậu phải tìm đến mộ thời Lương Hán kia, mà loại mộ đó thì người ta đã đổ hết lâu rồi, cậu có đi cũng chỉ phí công thôi.”

Lão Dương kiên nhẫn nói: “Trời đất, cậu nghĩ tôi là đồ ngốc à, chuyện này cậu chưa nghĩ thấu đâu. Tôi cho cậu biết, lần này tôi không quay lại chỗ cái hồ cúng tế kia nữa. Lần trước đến đó với ông anh họ, ông ấy nói gần hồ cúng tế chắc chắn có lăng mộ hoàng tộc cỡ lớn. Bây giờ tôi lấy đó làm mục tiêu, cậu cũng biết chút phong thủy, cứ đến đó xem thử, tôi nghĩ nhất định có thể tìm được!”

Tôi phớt lờ hắn: “Cổ mộ tôi lại càng không muốn, cậu đi mà tìm người khác.”

Lão Dương đẩy tôi một cái: “Lão Ngô, cậu không phải là anh em của tôi sao, nghĩ lại mà xem, nếu đi cùng tôi thứ nhất cậu có thể giúp tôi, thứ

hai, cậu còn có dịp điều tra về chuyện của chú Ba cậu. Chuyện này ít nhiều liên quan đến chú Ba, coi như cậu không vì tôi thì cũng vì chính cậu, sao không đi thử một chuyến cho biết chứ?”

Hắn nhắc tới chuyện chiếc khuyên tai, tôi lại cảm thấy khó chịu. Hắn nói thế quả không sai, chuyện của chú Ba cứ mơ mơ hồ hồ, manh mối ít đến thăm thương, mà loại chuông này đã từng xuất hiện trong động xác gần Miếu Hạt Dưa lẫn hải đảo, hẳn là có liên quan rất mật thiết, nếu không nắm lấy cơ hội này chỉ sợ về sau muốn điều tra lại càng thêm khó khăn.

Nhưng nhớ lại hai chuyến đi vừa rồi, chân tôi lại bắt đầu muốn nhũn ra, giò nhớ lại vẫn chưa hết sợ, hơn nữa leo núi còn vất vả đủ đường, tôi thật sự không muốn thử.

Tôi do dự mất vài phút, nghĩ đi nghĩ lại, nếu tôi không đi chuyến này thì chỉ sợ từ rày về sau không cách nào sống thanh thản được. Lão Dương hiếm khi năn nỉ tôi đến mức này, nếu còn tiếp tục từ chối, sau này cũng khó nhìn mặt nhau. Hay là cứ đồng ý trước rồi đến đó xem tình hình thế nào, nếu quả thật không kham nổi thì đến lúc đó đổi ý cũng được.

Chúng tôi vốn là hạng người mệnh phạm Thái Cực, rất hiếu kỳ đối với những chuyện bản thân không biết rõ. Tìm được cái cơ hợp lý rồi, tôi cũng vững tâm hơn hẳn.

Nghĩ thế tôi liền hạ quyết định, nói với lão Dương: “Được rồi, nếu cậu đã nói thế thì tôi sẽ đi cùng cậu một chuyến, nhưng trước hết cậu phải đưa khuyên tai cho tôi xem thử xem nó thuộc triều đại nào, có đáng tiền không. Nếu nó là đồ rẻ tiền, tức là chỗ kia không đáng để ta phí công, cậu còn phải tính kế khác.”

Lão Dương vừa nghe tôi đồng ý giúp hắn thì vui mừng khôn xiết, vội gạt đầu lia lịa: “Được, cậu nói gì tôi nghe đó, tặng luôn cho cậu cũng được!”

Tôi nói: “Nhưng tôi đã cảnh báo trước rồi đó, nếu đã đi thì bất cứ chuyện gì cũng phải nghe lời tôi, muốn đánh rắm cũng phải báo trước với tôi một tiếng, đồng ý không?”

Tên nhóc này đã sớm bỏ lời tôi ngoài tai, hồn đã bay tuốt đến Tàn Lĩnh luôn rồi, vừa rót rượu cho tôi vừa nịnh nọt: “Được rồi được rồi, chỉ cần đồ được bốn trăm vạn thì cậu chính là cha mẹ tái sinh của tôi. Đừng nói

là không được đánh rắm, cậu muốn tôi hít rắm cũng không thành vấn đề!”

Hai chúng tôi sẵn men rượu liền thỏa thuận luôn chuyện này. Sau lại tán dóc đủ chuyện trên trời dưới đất, uống đến tận nửa đêm, say khướt nằm gục luôn xuống mặt bàn.

Một tháng sau đó, mỗi người chúng tôi đều có chuyện riêng cần xử lý. Những trang thiết bị chúng tôi mua trong chuyến đi Sơn Đông lần trước đã bị chôn vùi tại chỗ, phải mua mới toàn bộ. Tôi dựa vào kinh nghiệm từ hai chuyến đi vừa rồi liệt kê một số thứ ra giấy, để lão Dương chuẩn bị cho chu đáo.

Sau đó tôi dựa vào vài mối quan hệ chuẩn bị một ít thuốc men trong quân đội. Lúc đi Sơn Đông, bình nước mang theo thật sự quá nặng, tiêu hao thể lực khủng khiếp. Khe núi bên trong Tần Lĩnh có nhiều mạch suối ngầm, không cần mang theo quá nhiều nước, nhưng lại cần mang theo một ít thuốc tiêu chảy. Dạ dày đám dân thành thị chúng tôi chắc chắn không thích ứng nổi với nước suối thiên nhiên trong núi rồi.

Dặn dò xong tôi bay đi Tế Nam, đến chợ Anh Hùng sơn gặp lão Hải, đưa viên Ngư Nhân Thạch của Bàn Tử cho ông ta xem thử.

Lão Hải thấy nó thì vui đến mức cười toe toét không ngậm miệng lại nổi: “Đại gia à, tôi đây buôn bán đồ cổ, thứ này hẳn là nên đem đến tiệm châu báu bảo bọn họ định giá thì hơn.”

Tôi nói: “Viên Ngư Nhân Thạch này cũng là đồ cổ đó nha, ít nhất phải đến bốn trăm năm tuổi.”

Lão cười cười: “Tôi cũng biết vậy, thứ ngài lấy ra chắc chắn là đồ tốt. Có điều viên ngọc này nếu đính trên trâm cài tóc hay trên mũ thì quả là bảo bối, nhưng cậu lại chỉ có một viên ngọc không như vậy thì tôi biết làm thế nào? Cậu nói đây là đồ cổ người ta cũng không tin tưởng lắm đâu. Hay là thế này đi, tôi giúp cậu làm một cây trâm ngọc khảm viên Ngư Nhân Thạch này lên, xem thử có bán được hay không? Tôi đưa cho cậu ít tiền đặt cọc, cậu cứ để đồ lại đây, người có con mắt tinh tường tự nhiên sẽ trả giá cao thôi.”

Lão chân thành nói vậy, tôi cũng không thừa thời gian mà đôi co qua lại

với lão về chuyện này, đành cầm hai mươi lăm vạn tiền cọc ịu xiù quay về Hàng Châu. Sau đó tôi đem chiếc khuyên tai lão Dương cho đi tìm một người bạn của ông nội, nhờ ông ấy xem thử lai lịch của chiếc chuông này thế nào, rốt cuộc có đáng giá để tôi lặn lội đường xa đi Thiểm Tây hành xác một chuyện hay không.

Ông cụ đó họ Tề, là một trong những người buôn đồ cổ sớm nhất ở Hàng Châu, hiện giờ có thể đứng ngang hàng với giáo sư cấp quốc gia, có chỗ ngồi danh dự trong nhiều trường đại học, đặc biệt ông ấy còn nghiên cứu khá nhiều về dân tộc thiểu số. Lúc đưa cái chuông kia ra, tôi phát hiện ông ấy nhìn nó chăm chăm, bàn tay nhận lấy chuông cũng run lên.

Ông Tề cầm lấy chuông đồng, xem xét nó suốt ba tiếng đồng hồ, lật ra sáu bảy cuốn sách dày cộm mới chịu ngẩng đầu lên. Tôi ngồi chờ bên cạnh đến gật gà gật gù, ông nhìn tôi, thờ dài: “Thật hổ thẹn, lão già này đã nghiên cứu về dân tộc thiểu số bao nhiêu năm mà vẫn chưa từng thấy qua vật này, Tiểu Tà, cháu nói rõ ràng cho ông biết, thứ này lấy từ đâu ra?”

Trước mặt người lớn tôi cũng không dám đáp lấy lệ, liền thêm mắm dặm muối lung tung kể thành một câu chuyện. Nhìn ông ấy nghe mà hai mắt sáng lên, tôi cảm thấy chuyện này có vẻ không đơn giản, bèn hỏi: “Ông à, thứ này có vấn đề gì sao?”

Ông lại thờ dài, nói là dựa theo phân tích của mình, kỹ thuật làm nên chiếc chuông này nằm trong giai đoạn từ triều Hạ đến triều Tây Chu, hoa văn trên đó tên là song thân nhân diện văn xà (hoa văn rắn mặt người hai thân), rất có khả năng thứ này có nguồn gốc từ một quốc gia thời cổ ở khu vực từ Thiểm Tây đến Hồ Bắc có tên gọi là “Xá Quốc”; mà quốc gia này đã đột nhiên biến mất từ hai ngàn năm trước.

Lịch sử của quốc gia này có khi rõ khi không, chỉ còn lại một ít thông tin được ghi chép vụn vặt trên thẻ tre cổ, vào khoảng đầu thời Tây Chu đột nhiên phát triển thịnh vượng, đến giữa thời Tây Chu lại bất ngờ mất tích không để lại dấu vết, cứ như đã biến mất trong rừng núi hoang sơ chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi chưa đến hai mươi năm.

Rất nhiều câu chuyện thần thoại đều có nhắc đến sự tồn tại của họ, trong Sơn Hải kinh cũng có một đoạn ghi chép rất dài, trong đó nhắc đến “Xá Quốc” nằm phía ngoài Tứ Xuyên, có lẽ chính là quốc gia này. Chữ Xá

đọc chệch từ chữ Xà, dân tộc này thờ cúng một loại rắn mặt người hai thân như thần linh, nên trên rất nhiều thứ trang sức đều có hoa văn rắn hai thân.

Bây giờ hầu hết những người nghiên cứu lịch sử của quốc gia này cho rằng, “Xá Quốc” là hậu duệ của một nhóm người tách ra từ “Hoa Tư cổ quốc”, nhóm người này muốn đưa xã hội lúc ấy trở về chế độ mẫu hệ. Xá Quốc lấy hình vẽ rắn mặt người hai thân làm biểu tượng chủ yếu là vì “Hoa Tư cổ quốc” có truyền thuyết về “Phục Hy mặt người thân rắn”.

Bởi lẽ những tư liệu này đều lấy từ sách cổ và tài liệu khai quật được, cho nên quốc gia này có thực sự tồn tại hay không luôn là vấn đề gây tranh cãi trong giới học thức. Cái chuông này nếu đưa tới chợ đồ cổ, có lẽ sẽ không ai nhận ra giá trị của nó, nhưng đối với một số người có chút ít nghiên cứu chuyên môn thì lại là báu vật vô giá.

Tôi nghe nói thứ này ít được biết đến, trong lòng không khỏi hồi hộp. Nếu quả thật như vậy, cho dù chúng tôi có thể tìm đường vào cổ mộ đem đồ ra, chỉ sợ cũng không bán được giá cao, chuyến đi này e rằng chỉ phí công thôi.

Ông Tề thấy vẻ mặt của tôi liền hỏi có phải tôi gặp rắc rối gì không? Tôi biết ông là một thương nhân già dặn kinh nghiệm, bèn kể cho ông về tình cảnh của mình.

Ông suy nghĩ một lát, đầu tiên là mắng tôi một chặp, sau lại vỗ vỗ vai tôi, nói rằng nếu tôi muốn bán thứ này, ông có thể giúp tôi tìm được người mua giá cao, bốn trăm vạn hoàn toàn không thành vấn đề; có điều chuyện này tuyệt đối không được tiết lộ ra ngoài.

Nghe xong, tôi cũng ngẫm hiểu được đại khái. Mẹ nó, ông già này xem ra cũng là dạng trùm trong đường dây ngầm, có lẽ đã hoạt động bí mật từ trước giải phóng. Nhưng đã có ông ấy nhận làm môi giới thì tôi cũng hoàn toàn yên tâm, vội gật đầu cảm ơn.

Trước khi rời khỏi chỗ ông Tề, tôi còn mang theo không ít tư liệu về Xá Quốc. Tôi tranh thủ giờ ra xem trên taxi, thấy có rất nhiều hình chụp bích họa, trong số đó có một bức rất kỳ lạ, đó là hình ảnh nhiều người quỳ lạy trước một thân cây, xem chú giải bên cạnh thì hình như đây là hoạt động cúng tế vô cùng quan trọng của Xá Quốc, cúng tế một loại “cây Xà

Thần”, truyền thuyết nói rằng chỉ cần hiến máu tươi cho loại cây này là có thể cầu được ước thấy, là một loại cây ước nguyện.

Cái cây này nhìn rất giống với hình lão Dương đã vẽ cho tôi xem, chẳng lẽ cây thanh đồng hắc đào thấy kia chính là biểu tượng của loại cây Xà Thần này?

Trong rất nhiều bức bích họa đều có hoa văn rần mặt người, rõ ràng chính là nét đặc thù của Xà Quốc. Tôi không nhớ nổi loại chuông trong động xác gần Miếu Hạt Dưa và loại gập trong huyết mộ dưới đáy biển có hoa văn rần mặt người hai thân trên đó không, nhưng xem hình dạng thì những cái chuông ở ba nơi này chắc hẳn có cùng một nguồn gốc, mà Xà Quốc thần bí này có thể là điểm mấu chốt.

Hai ngày sau, trên chuyến xe giường nằm đi Tây An, tôi và lão Dương nằm hai giường song song, vừa cắn hạt dưa vừa nói chuyện phiếm.

Tôi vốn định đi máy bay đến Tây An rồi tính tiếp, nhưng khổ nỗi tôi không được nể mặt như chú Ba, một bao lớn hàng cấm bị giữ lại ở cửa an ninh, cuối cùng đành phải ngồi ô tô, hơn nữa cũng chỉ có thể ngồi xe hãng tư nhân.

Để tiết kiệm chi phí vận chuyển, xe chạy lúc nhanh lúc chậm, ngoặt trái quẹo phải trên đường đèo, cứ lặp đi lặp lại đến phát chán. Tôi với lão Dương tán dóc đủ chuyện, nào là chỗ kia có thể có một ngôi mộ thời Hán, nơi nọ có thể có một cái lăng thời Đường, khiến cho lão Dương hận không thể nhảy luôn khỏi xe mà đào.

Nói chuyện với nhau một hồi, lão Dương hỏi tôi, sau khi vào xem cái hồ ba năm trước hẳn đã đến, có còn muốn đi chỗ nào khác nữa không. Suy cho cùng vào núi đầu phải chuyện chơi, nếu mang được nhiều đồ thì không nên lãng phí, nếu có thể tìm được lăng mộ khác quanh đó lại càng tốt hơn.

Thực ra từ sớm tôi đã có tính toán, khu vực phụ cận có khả năng nằm trong phạm vi Xà Quốc cổ đại, ngoài cổ mộ gần hồ tuần táng hẳn là còn có những di tích khác, nếu có thể tìm được một hai cái, lấy vài món đồ đem về sẽ có ích rất nhiều đối với chuyện tôi muốn điều tra. Tôi âm thầm tính toán, không nói ra miệng, còn hay đùa với hắn: “Đừng có ham hố, mẹ nó chứ chưa chắc cậu còn nhớ đường, nếu không tìm thấy cái hồ tuần

táng kia, để xem cậu lo liệu thế nào.”

Lão Dương nhìn tôi cười mờ ám, nói hắn đã sớm để lại ký hiệu, tôi liền cười lớn: “Ba năm, ở cái nơi thâm sơn cùng cốc này thì ký hiệu nào lưu lại được ba năm chứ?”

Hắn cười ha hả đáp lời: “Cậu nhìn là biết ngay thôi, ký hiệu của tôi đừng nói là ba năm, có là ba mươi năm cũng vẫn còn nguyên.”

Tôi không biết hắn đánh dấu kiểu gì, cứ mặc kệ hắn, lại tán dóc một hồi rồi dần dần ngủ thiếp đi.

Sau khi đến Tây An, chúng tôi tìm một nhà khách nhỏ nghỉ qua đêm, dùng thử món cơm rang dưa chua ăn với canh phù dung đặc sản của địa phương, nhân tiện đi dạo chợ đêm, đi đến tận mười hai giờ, lão Dương lại thèm món cơm rang, gào rú đòi đến quầy bán hàng ăn đêm. Chúng tôi tùy tiện tìm một quán nhỏ ven đường ngồi xuống, gọi hai chai bia, vừa uống vừa ăn. Lúc này tôi cũng chẳng còn kiêng kỵ gì, thậm chí chúng tôi dùng khẩu âm phương Nam, người ở đây có nghe cũng không hiểu, mới vô tư bàn về chuyện đồ đấu ngày mai. Trò chuyện hăng say một hồi, chợt nghe ông già ngồi bên cạnh hỏi: “Hai cậu, muốn theo a Đáp (*) đi buôn bán thổ sản không?”

-----oOo-----

Chương 3: Theo dõi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Nhôm

Beta: Thanh Du

Chúng tôi đang tán gẫu hăng say, hắn nói những câu không đầu không đuôi, giọng địa phương đặc sệt, mọi người nghe đều không hiểu. Lão Dương nghe vậy mới “A” một tiếng, hỏi: “A Đáp là nơi nào?”

Lão nhân kia thấy chúng tôi có vẻ không hiểu, liền thay đổi giọng từ tiếng địa phương sang tiếng phổ thông hỏi: “Ý của tôi là hai vị muốn đến nơi nào để buôn bán? Có phải đến lấy hàng thổ sản hay không?”

Tôi còn chẳng biết cái gì gọi là hàng thổ sản, hơn nữa người ở phía Nam tính tình lãnh đạm, ngoại trừ mấy thằng cha chào hàng thì không có mấy người lại tùy tiện bắt chuyện với khách qua đường. Nhất thời không biết đáp thế nào, cũng may có lão Dương nhanh trí, học theo điệu bộ của lão già kia, nói: “Tôi, chúng tôi tới đây du lịch, không có hứng thú với thổ sản. Ông là người bán hàng thổ sản phải không?”

Lão già kia cười ha hả, khoát tay với chúng tôi, trở về chỗ ngồi của mình. Hai người chúng tôi ù ù cạc cạc, chẳng hiểu chuyện gì, chợt nghe lão già ấy nhẹ giọng nói với mấy người ngồi cùng bàn: “Không sao đâu, hai đứa ngồi kia là thanh đầu thượng cương, ha ha, ta mắng chúng nó cũng không hiểu, không cần ra tay.”

Lão Dương nghe xong mặt liền biến sắc, hạ giọng bảo tôi mau đi. Tôi thấy khó hiểu, nhưng lại thấy vẻ mặt lão rất căng thẳng, đành bỏ lại mười đồng rồi bỏ đi với hãnh. Tới một ngã rẽ, tôi vội hỏi lão Dương: “Sao lại phải đi? Rượu còn chưa uống hết một nửa.”

Lão lén lút nhìn trước ngó sau, đáp: “Ban...ban này lão già kia nói với tên ngồi cùng chúng ta là thanh...thanh đầu. Hỏi tôi ngồi tù có nghe mấy người trước đây phiêu bạt giang hồ nói qua, ‘thượng cương’ chính là tiếng lóng vùng này ám chỉ việc trộm mộ, còn ‘thanh đầu’ ý bảo chúng ta không phải người qua đường. Bọn người này toàn thân tanh mùi bùn đất, chỉ sợ cũng là dân trong nghề, vừa rồi nghe chúng ta nói đến chuyện đồ đầu mới chạy qua nghe ngóng.”

Tôi cười, nói: “Vậy cũng đâu tới nỗi phải bỏ đi, bình đến tương đỗ, nước dâng thì đất chặn. Giữa nơi đông người như vậy, bọn họ làm gì được chúng ta?”

Lão Dương vỗ vai tôi, bảo tôi không hiểu chuyện, chuyện trong hắc đạo khó mà nói cho rõ ràng được. Những lời chúng ta nói ra khi này, không chừng đã bị nghe thấy hết, cũng không rõ người nghe hiểu được mấy phần. Hiện giờ mộ tốt chỉ có thể gặp chứ không thể cầu, nếu bị bọn chúng theo dõi, coi chừng đêm dài lắm mộng.

Tôi biết lão Dương đã từng ở tù, chỉ sợ lại nghe bạn tù thêm mắm thêm muối kể đủ chuyện trên trời dưới bể, không buồn cãi nhau với hắn, chỉ gật đầu rồi cùng hắn quay về nhà trọ.

Hôm sau, chúng tôi đi bộ suốt bảy giờ đồng hồ, mỗi người mang 15kg cá trang bị lẫn lương khô, hướng về phía long mạch lớn nhất Trung Quốc.

Trước đây tôi đã từng tới Tần Lĩnh một vài lần, mỗi lần tới đều có hướng dẫn viên dẫn đi, chẳng biết đường này nên đi thế nào. Lần này còn đi theo lão Dương, ba năm trước hắn cũng chỉ đi theo đoàn. Đoàn đi như thế nào lần này hắn cũng phải đi đúng như thế, bằng không sẽ lạc đường.

Chúng tôi đi dọc theo đường cao tốc Tây Bảo, theo lộ trình thì ước chừng ba giờ nữa sẽ đến núi Thường Dương thuộc thành phố Bảo Khê, Thiểm Tây, sau đó lại chuyển hướng đến đầu nguồn sông Gia Lăng.

Đường tôi đi hàng ngày thường thường đều là đi thẳng về thẳng. Đường quốc lộ lên Bàn Sơn này thì khác, cứ năm giây có một khúc cua nhỏ, mười giây có một khúc cua lớn, đầu tôi dán chặt vào lưng ghế trước, chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng lộn tung phèo hết cả lên. Lão Dương lại càng tệ, đã ba năm hắn không đi xe, dọc đường đi đã muốn ngất xỉu, giờ tình hình lại càng nghiêm trọng, nôn ra mật xanh mật vàng, than thở: “Già rồi, già rồi, người già là giống vô dụng. Ba....ba năm trước cũng đi con đường này, tôi còn đủ sức ngồi cãi nhau với đám đàn bà con gái, ai ngờ lần này mắt còn chả mở được.”

Tôi nói: “Con mẹ nó, cậu đừng có nhiều lời, còn bày đặt đường cao tốc thì không chịu đi, đòi đi đường Bàn Sơn (1) xoắn như cái ruột dê này, bây giờ hồi hận cái rắm.”

Lão liền quay sang tôi khoát khoát tay, ý bảo đừng nói nữa, lão khó chịu lắm rồi.

Đúng lúc này bỗng có tiếng nổ lớn từ xa truyền tới, mạnh tới nỗi khiến cửa kính xe cũng phải rung chuyển, người trong xe bắt đầu hoảng hốt. Thò đầu ra khỏi cửa xe, tôi chỉ thấy ngọn núi đối diện bị phủ kín trong khói bụi. Lão Dương bị dọa cho nhảy dựng, vội hỏi: “Động....lại động đất sao?”

Người ngồi đằng trước dáng dấp trung niên quay lại cười, nói: “Hai vị từ

nơi khác tới nên không biết, đây là do có người nỏ mộ, mùa này, suốt từ sáng đến tối luôn có hai đến ba vụ.”

Tôi ngạc nhiên: “Giữa ban ngày ban mặt ai lại có gan đi trộm mộ chứ?”

Hắn nhếch mép cười, lộ ra một miệng toàn răng vàng: “Ngọn núi đằng kia không giống bên này, cậu đừng nghĩ chẳng qua chỉ cách nhau một con sông Gia Lăng. Bên này chúng ta còn có đường Bàn Sơn, bên kia đến một con đường mòn còn chẳng có. Bây giờ mà báo cảnh sát thì họ cũng phải mất một ngày một đêm mới đuổi tới nơi, trừ phi mọc cánh bay qua, bằng không cũng đành phải trơ mắt mà nhìn.”

Tôi gật gật đầu, lưỡi líu hệt lại: “Còn có chuyện này nữa sao?”

Người nọ nhìn tôi một lúc rồi cười nói: “Đây cũng coi như là điểm đặc sắc của chỗ chúng tôi, đặc biệt là vào mùa này, hai ngày trước còn bắt được một nhóm trộm. Mấy năm nay cổ mộ bị khai phá cạn kiệt nên ngày càng ít đi, trong núi sâu có thể vẫn còn, có điều đường quá khó đi, chính quyền cũng chỉ biết đứng nhìn. Vừa nãy có động lớn, e là dùng rất nhiều thuốc nổ.”

Tôi “à” một tiếng, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Đây hẳn là một trong vô vàn nhánh núi Tần Lĩnh, nhìn về phía trước chỉ thấy một mảng rậm rạp um tùm, dưới tán cây rậm rạp đã xảy ra chuyện gì, căn bản không sao nhìn rõ.

Trước khi đến đây tôi đã từng tra qua tư liệu, núi Tần Lĩnh thuộc địa phận tỉnh Thiểm Tây, địa hình cao chót vót, hai phía đông – tây phân ra vô số nhánh núi. Núi non trùng điệp cùng thung lũng giao nhau thành từng hàng, vô số con sông chảy vòng quanh các nhánh núi. Tám trăm dặm Tần Xuyên xưa nay nổi tiếng là nơi tập trung nhiều văn vật cổ, đặc biệt là nơi sườn núi phía Bắc vẫn còn khá nhiều lăng mộ của vua chúa; những quan lại, quý nhân, phú hào được táng ở đây lại càng nhiều, cho nên nơi này từ lâu đã trở thành chốn để kẻ trộm mộ chen chân. Nào ngờ còn chưa đi sâu vào dãy Tần Lĩnh, đã có kẻ trắng trợn cho nổ mộ ngay bên ngoài, xem ra bây giờ tìm được một hai ngôi mộ đáng để ra tay cũng không phải là chuyện dễ.

Người địa phương kia thật nhiệt tình, chuyện vừa khơi ra đã thao thao không dứt. Hắn đưa chúng tôi một điều thuốc, hỏi: “Hai người tới đây du

lịch phải không? Muốn đi chỗ nào?”

Tôi đáp: “Tôi muốn đến núi Thái Bạch ngắm cảnh.” Hấn liền gật gật đầu, nói: “Hai người không đi du lịch theo đoàn thì không nên vào quá sâu. Đường đi trong núi này khúc khuỷu quanh co, không cẩn thận sẽ lạc đường, có cần tôi đi cùng một đoạn không? Nhà tôi ở trong một thôn nằm ngoài rìa khu bảo hộ, vòng qua hai ngọn núi là đến nơi. Cậu xem, bây giờ ra ngoài du lịch, tìm người hướng dẫn cũng là điều tất yếu phải không?”

Tôi vừa nghe đã đoán ra kẻ này ắt là một tay hướng dẫn hắc ám, dân trong núi toàn hạng to cao lực lưỡng, không chừng tụi nó kéo tôi đến bên khe núi lụy cho một dao thì đi đời. Nghĩ đến đây tôi vội lắc đầu nói: “Không cần, không cần, chúng tôi đã chuẩn bị cả rồi.”

Người nọ nói: “Cậu đừng vội từ chối, nơi này không giống những nơi khác, nơi đây rừng núi rậm rạp, hai người muốn tiến bừa vào trong núi sâu thì rất dễ gặp nguy hiểm, cậu cũng nên lo lắng đi. Tôi cũng có chút danh tiếng trong nghề dẫn đường ở vùng này, tuyệt đối không hù dọa hai người.”

Tôi nghe hấn nói cũng có chút thành khẩn, không tiện từ chối, đành nói lần này chúng tôi đến đây chủ yếu là muốn vào thôn của người dân tộc thiểu số trong núi. Theo kế hoạch thì trước tiên cứ ở tạm dưới chân núi vài ngày, cho nên cũng không vội tìm người dẫn đường, chờ khi nào muốn vào trong núi thì sẽ gọi hấn.

Hấn vội nói: “Áy, đến sớm không bằng đến đúng lúc, đường này tôi đi nhiều rồi. Cậu muốn tới thôn người Dao gần nhất thì chí ít cũng phải vượt qua ngọn núi này.” Nói rồi hấn chỉ về rặng núi phía xa: “Kia là núi Xà Đầu, nơi cao nhất có độ cao hơn một nghìn mét so với mực nước biển, cả ngọn núi trông giống đầu con rắn nên mới gọi là núi Xà Đầu. Khách du lịch từ bốn phương tám hướng, nếu muốn đến được làng của người dân tộc, thì chỉ có cách đi bộ từng bước. Núi này đã vùi xác nhiều người, năm ngoái có mấy học viên trường nghệ thuật đi vào vẽ cây cối phong cảnh, đến giờ vẫn chưa thấy trở ra. Cậu nói xem, có cần người dẫn đường không?”

Tôi nhìn theo hướng hấn chỉ thì thấy núi Xà Đầu vắt ngang tầm mắt, xanh biếc một màu, đỉnh núi cao ngất khuất sau tầng mây. Cũng bởi điều

kiện khí hậu mà ngọn núi quanh năm phủ trong sương mù, không thể nhìn rõ diện mạo, chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy mặt quay về sông Gia Lăng. Đáng tiếc là quanh sông đều là vách đá dựng, thế núi dốc đứng, đến khi cũng chẳng leo lên nổi.

Đây đúng là “Vân hoành Tần Lĩnh gia hà tại? Tuyết ủng Lam Quan mã bất tiền.” (Mây che Tần Lĩnh nhà chẳng thấy, tuyết phủ Lam Quan vó ngựa chùn). Đầu lưỡi tôi líu hết lại, thầm nghĩ vượt qua núi này có còn cơ hội sống sót không?

Xe đi thêm một giờ nữa, cuối cùng cũng tới chân núi Thái Bạch, tôi và lão Dương lão đảo xuống xe. Đằng nào tên hướng dẫn kia cũng sẽ giới thiệu khách sạn cho chúng tôi, tôi nghĩ dù sao cũng đã đến địa bàn của hắn, không uống rượu mời tất phải uống rượu phạt, đành phải đi theo. Hắn dẫn chúng tôi tới quán trọ nhỏ của một gia đình nông dân, tôi thấy giá cả cũng vừa phải, xem ra người này thực sự nhiệt tình.

Đợi chúng tôi sắp xếp ổn thỏa chỗ nghỉ ngơi, hắn mới chấp tay cáo từ, trước khi đi còn để lại số điện thoại, nói khi lúc nào vào núi thì gọi cho hắn, hắn sẽ dẫn đường cho chúng tôi.

Chủ nhà trọ cũng rất nhiệt tình, họ làm cơm chiều rồi mời chúng tôi cùng ăn. Không tiện ăn chung với chủ nhà, tôi cáo lỗi rồi cùng lão Dương trở về phòng, tựa vào bệ cửa sổ, vừa ăn vừa xem bản đồ vùng này.

Tên hướng dẫn kia nói cũng không sai, muốn đi vào Tần Lĩnh từ hướng này thì phải vượt qua ngọn núi cao một nghìn thước so với mực nước biển, đây là điều hoàn toàn không ngờ tới. Với kinh nghiệm của chúng tôi, muốn tự mình đi vào núi chẳng khác nào tìm lấy cái chết. Nhưng nếu tìm tên hướng dẫn nọ để đưa chúng tôi vào thì đến lúc ra ắt cũng phải nhờ đến hắn. Bảo hắn chờ ở ngoài một hai ngày còn được, nhưng chúng tôi đi vào trong núi có thể phải mất cả tuần, khó mà khiến hắn không nghi ngờ.

Lần trước lão Dương đến đây, anh họ hắn có tìm một tay dẫn đường già dặn; nhưng bây giờ anh họ hắn đang ăn cơm tù, tay dẫn đường kia đương nhiên không thể tìm được nữa. Hắn cũng không ngờ mình sẽ đến đây lần thứ hai nên chẳng còn nhớ tí gì về sơn đạo, không thể dựa vào hắn được. Hỏi bà chủ nhà vẫn chẳng tìm được cách nào khác, bởi vì người sống trong thôn thường thường chỉ khi nào có phiên chợ mới ra khỏi cửa. Mà

bọn họ muốn ra ngoài thì đều leo qua núi, xưa nay chưa từng nghe ai nhắc tới con đường tắt; xem ra muốn vượt ngọn núi này không phải chuyện đơn giản.

Đang cân nhắc xem nên làm thế nào, lão Dương bỗng vỗ tôi một cái, khẽ nói: “Lão Ngô, nhìn... nhìn kia, người dưới đó là ai?”

Tôi liếc mắt qua cửa sổ, chỉ thấy dưới sân nhà trọ có năm người. Nhìn kĩ hơn thì bất ngờ nhận ra một trong năm người đó chính là lão già chúng tôi đã gặp ở quán nước ven đường ở Tây An.

Tôi thầm nhủ, thế quái nào mà nhóm này cũng tới đây, lẽ nào lão Dương nói đúng, bọn họ cũng đến đây để kiếm đường làm ăn?

Lão Dương vội kéo rèm che, chỉ chừa lại một khe hở nhỏ, khẽ khàng bảo tôi: “Mấy tên này cũng mang theo túi lớn túi nhỏ hết như chúng ta, không phải chúng nghe được những chuyện bọn mình nói ở Tây An hôm trước rồi muốn đi theo chờ thời cơ ăn chặn đấy chứ?”

Tôi thấy bà chủ trọ vui vẻ ra đón bọn họ vào, lắc lắc đầu, nói: “Chắc không phải đâu, cậu xem họ thân thiết như vậy, có lẽ những người này là khách quen thường trọ lại ở đây. Nhà trọ ở vùng này không nhiều, chắc là chúng ta tình cờ chọn cùng chỗ với bọn họ thôi.” Nếu lão Dương nói đúng, họ cũng là dân đồ đấu thì chỗ này hẳn là điểm dừng chân cố định, e rằng mỗi lần đến đây làm ăn họ đều ở trọ lại chỗ này.

Lão Dương lo lắng nói: “Toi rồi, ở Tây An bọn họ đã nghe chúng ta nói chuyện, nếu để họ bắt gặp ở đây thì dễ bị chú ý lắm, hay là ta rời khỏi đây ngay trong đêm đi?”

Tôi suy nghĩ một chút, cảm thấy chuyện này không có gì phiền toái, ngược lại còn là một cơ hội tốt, lắc đầu nói: “Không. Đám người này chỉ là ruồi nhặng, trứng không ung thì chẳng đậu lại làm gì (*), họ tới đây chắc chắn có mục đích. Chúng ta đều không có kinh nghiệm, thay vì mò mẫm đi lung tung, chi bằng cứ theo bọn họ, không chừng lại thu được thứ gì hay ho, sau đó còn có thể theo họ vượt núi.”

(*) Lấy ý từ câu tục ngữ “Thương dăng bắt tránh vô phùng đích đản” tức là quả trứng nguyên lành không nứt vỡ thì ruồi nhặng chẳng thèm liếc mắt tới.

Lão Dương nói: “Đám người này toàn kẻ liều mạng, giết người không ghê tay. Đi theo bọn chúng lỡ bị phát hiện, không chừng còn bị thủ tiêu, như vậy có quá mạo hiểm không?”

Tôi bật cười, chế giễu hẳn: “Cậu biến thành bà mụ từ khi nào vậy? Nơi này rừng sâu núi thẳm, sao có thể dễ dàng bị phát hiện? Và lại chúng ta đâu phải lũ ngốc, bị phát hiện chẳng lẽ không biết đường chạy? Nếu cậu thật sự lo lắng, vậy trước hết ta cứ đi theo xem chúng có cảnh giác không đã. Nếu không theo được thì thôi, chúng ta cũng đâu có mất gì, phải không?”

Lão Dương nghe tôi nói vậy, nhất thời không phản bác được gì, đành phải gật đầu. Chúng tôi liền đi chuẩn bị đồ đạc thật kĩ càng, tránh cho ngày mai lại cuống. Tôi nhẩm tính mấy ngày nữa có thể sẽ tương đối vất vả, bèn đi đặt báo thức sớm, bảo lão Dương đừng làm chuyện gì nữa, lo mà nghỉ ngơi đi.

Do đi đường quá mệt mỏi nên vừa đặt lưng xuống là ngủ một mạch tới giữa trưa, hoàn toàn không nghe thấy tiếng chuông đồng hồ báo thức. Lúc tôi mở mắt thì mặt trời đã đứng bóng, liền giật mình tỉnh giấc, dựng lão Dương dậy. Xuống hỏi bà chủ trọ mới biết mấy người kia vừa xuất phát đi về hướng núi Xà Đầu, cũng may thời gian chưa quá lâu.

Hai người chúng tôi vội vàng chạy đi mua mấy cái bánh nướng làm lương khô rồi một đường hướng về phía ngọn núi, gấp rút đuổi theo bọn họ. Chạy ước chừng mười lăm phút, cuối cùng khi đến chân núi chúng tôi cũng đuổi kịp bọn họ.

-----oOo-----

Chương 4: Tiếp tục theo dõi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Hằng

Beta: Thanh Du

Đám người kia sau khi mua vé thì đi thẳng vào khu sinh thái, chúng tôi cẩn thận bám theo, cách chúng một khoảng khá xa.

Khu sinh thái này không có lấy một bóng người, chúng tôi sợ bị phát hiện, đành phải bảo nhau chui vào bụi cỏ, da thịt bị tra tấn, bị hết lá cỏ sắc lại đến bụi cây thì nhau cứa vào, vừa ngứa lại vừa đau. Chỉ trong chốc lát, tôi đã cảm thấy khốn khổ vô cùng.

Vượt qua chân núi là coi như đã tiến vào phạm vi núi Xà Đầu. Nơi này có mấy điểm du lịch, đường đi đều lát đá, vì vậy đi lại không mấy khó khăn. Sơn đạo men theo thê núi, quanh co khúc khuỷu, dọc hai bên đường có khe suối róc rách cùng với rất nhiều khối đá khắc hình danh nhân, phong cảnh tuyệt đẹp, hiềm nỗi nhóm người này một mạch đi thẳng, không thèm ngừng chân lại ngắm cảnh, dường như không hề có chút hứng thú đối với cảnh sắc núi Tàn Lĩnh.

Thê lực của tôi dạo gần đây không tệ, đi một mạch tới tận đây cũng không có cảm giác gì. Nhưng lão Dương kia vừa trải qua thời gian cải tạo trong tù, không mấy khi vận động, tim gan phèo phổi hoạt động không năng suất bằng tôi, chỉ chốc lát đã chịu hết nổi, bắt đầu phì phò thở dốc.

Đường lên núi càng lúc càng yên tĩnh, chúng tôi không dám nói một lời, ngậm miệng im re bám theo sau đoàn người nọ. Cho đến khi trời sập tối, trăng lên ngang trời, đám người kia mới dừng lại.

Chúng tôi tìm một bụi cây xa xa ngồi xuống, dõi theo bọn họ. Bỗng lão Dương đưa tay kéo kéo tôi, tôi quay đầu lại nhìn, thấy hấn tái mặt, vàng trán đầm mồ hôi, mới biết hấn chịu không nổi nữa rồi, liền lấy cho hấn miếng nước rồi để hấn nghỉ ngơi cho thoải mái.

Lão Dương vừa thở vừa nói với tôi: “Lão... lão Ngô, tôi thấy ta theo họ đến đây được. . . được rồi, họ đồ được cái gì thì là của họ, ta đồ được là của ta, cứ đi nữa rồi lại thành ra tranh giành miếng ăn với nhau.”

Tôi cũng không khá khảm hơn hấn là bao, nghe hấn nói vậy, trong lòng cực kỳ khó chịu, khẽ mắng: “Con mẹ nó, cậu mới chỉ ngồi tù có ba năm, sao đã thành một thằng vô dụng rồi? Đã theo đến đây còn bỏ, bao nhiêu

khổ sở chúng ta phải chịu trên đường chẳng thành công cốc hết hay sao? Tốt nhất là cậu ngậm miệng lại cho tôi.”

Lão Dương lại nói: “VẬY cậu đoán xem còn phải bám theo chúng bao lâu nữa. . . bọn chúng dừng lại, có phải đã đến nơi rồi không?”

Tôi lại nhìn về phía đám người kia, đáp: “Chưa, nơi này vẫn còn cách núi một khoảng khá xa, có thể chúng mệt mỏi muốn dừng chân nghỉ ngơi thôi. Cậu xem, họ nhóm lửa lên rồi, chắc hẳn là muốn qua đêm ở đây. Chúng ta cũng đừng lãng phí thời gian nữa, trước tiên cần lấp đầy cái bụng rồi đánh một giấc, xong xuôi có gì thì tính sau.”

Chúng tôi rút cuộc cũng tìm được một chỗ khuất, kiếm rơm rạ trải qua loa. Tiếc rằng lúc này đã là nửa đêm, chúng tôi không thể nhóm lửa vì ánh sáng sẽ dễ dàng khiến kẻ khác phát hiện ra, đành để mặc quần áo ướt nhẹp mồ hôi dính chặt lên người, muốn hong cho khô cũng không được. Chỗ lương khô mang đáng lẽ phải nướng lại, mà giờ chỉ có thể ngồi nhai một đồng ngũ vị ngắt. Lão Dương than thở, luôn miệng oán trách tôi vì cái chủ ý âm uong này.

Tôi cũng hồi hận không ngớt, trong lòng bắt đầu thấy khó chịu, nhưng những lời lão Dương cũng không lọt tai chút nào. Tôi thầm nghĩ, ta tới giúp mi mà mi còn ở đó nói nhảm, liền mắng lại: nếu có chút khổ sở thế này cũng không chịu nổi thì tốt nhất là quay về đi, bằng không có vào trong núi thì cũng trốn về thôi.

Lão Dương buồn bực hồi lâu, đột nhiên thốt lên: “Không xong rồi, lão Ngô, chúng ta bị động theo. . . theo dõi như vậy cũng đâu phải cách hay, không biết bọn họ có muốn vượt qua núi hay không. Nếu theo bọn họ hướng thẳng lên đỉnh núi, chui vào rừng rậm thì chúng ta tiêu đời.”

Ta nghe vậy cũng ngẩn ra, tự nhủ hẳn nói cũng đúng, mình cứ định ninh đám người này muốn vượt núi, nhưng lỡ như họ không vượt núi, mà đi dạo lòng vòng xung quanh thì chẳng phải hai thằng tự nộp mạng cho chúng nó rồi sao?

Chuyện này thật khó xử, cũng không thể chui ra hỏi đám người đó được. Tôi nhìn về phía ánh lửa phía trước, dẫn người ra.

Lão Dương thấy tôi không đưa ra được phương án nào hữu dụng, thở dài

một hơi, nghĩ ngợi ít lâu rồi nói trông cậy vào tôi chỉ tổ tiêu đời, dựa vào hấn vẫn hơn. Hấn định qua đó nghe lén mấy người kia nói chuyện, bọn họ sắp tiến vào núi, không thể không bàn bạc công chuyện được.

Tôi bị hấn huyền thuyên một hồi, rốt cuộc không còn cách nào khác, đành phải đồng ý. Có điều để một mình hấn đi tôi không yên tâm, vì vậy cũng mò đi cùng hấn.

Rón ra rón rén đi tới, quả thật núi này yên tĩnh kinh khủng, chúng tôi đi chưa xa đã có thể nghe thấy tiếng nói truyền về. Lão Dương kéo tay tôi, ý bảo trốn ở đây được rồi, không cần phải tiến thêm nữa.

Tôi gật đầu, cả hai cùng ngồi xuống, ngưng thở, nghe tiếng bọn họ đang cười rất to. Có một chuyện nằm ngoài dự tính của chúng tôi, đó là lần trong đám đông ồn ào vẫn nghe ra được tiếng nói của hai người đậm chất Quảng Đông.

Chuyện này thật quái lạ, xưa nay tôi chưa từng nói người Quảng Đông cũng có hứng thú với mấy vụ này.

Bọn họ ở đó cười cười nói nói, chợt nghe một người thanh niên lên tiếng: “Thái thúc à, chú nhắm tính xem nhóm ta còn phải đi bao lâu nữa mới tới nơi? Chân tôi hôm nay đã mỏi muốn rụng rời rồi.”

Một giọng nói khàn khàn đáp lời: “Ngày thường tao đã bảo mày chịu khó tu tâm dưỡng tính, ai mà ngờ con bà mày chỉ biết ăn chơi gái gú cờ bạc rượu chè, cắm mặt vào đôi gò má ả đàn bà, giờ đã biết thân chưa? Tao nói cho mày biết, muốn qua núi Xà Đầu này, đoạn có đường phải đi hết hai ngày, đến khi hết đường thì tao không dám chắc. Nếu mày chịu không nổi thì cút xuống núi ngay bây giờ cũng chưa muộn, đừng quẩn chân ông nữa.”

Người thanh niên kia hiển nhiên có chút e dè với Thái thúc, nói: “Gần đây tôi có hơi đổ đốn thật, nhưng chú yên tâm, vụ mua bán này nếu thành công thì bọn tôi không cần phải tới mấy hẻm núi kiểu này làm ăn nữa. Bọn tôi sẽ đi theo ông chủ Vương cùng ông chủ Lý tới Hồng Kông mở mang tầm mắt, cũng có thể thưởng thức cuộc sống của giới thượng lưu.”

Một người giọng Quảng Đông lên tiếng: “Được rồi được rồi, không sao

cả, mọi người đừng cãi nhau. Chỉ cần mấy người tìm được đồ tốt, muốn bao nhiêu chúng ta sẽ có bấy nhiêu. Vụ làm ăn này coi như đôi đũa, chỉ cần làm tốt thì tất cả mọi người có thể nghỉ ngơi thoải mái được rồi. Đến lúc đó hãy tới Hồng Kông rục rờ xa hoa bậc nhất vùng tay tiêu tiền từng xấp từng xấp, như thế dù có cực khổ chút xíu cũng đáng giá.”

Thái thúc lại nói: “Ông chủ Lý, ông đừng có ba hoa đắc chí như thế. Cái đầu này có nằm quanh đây không, chúng tôi chỉ biết dựa vào mấy lời đầu môi chót lưỡi của ông. Ông mà đưa tin giả, để chúng tôi toi công thì coi chừng.”

Ông chủ Lý đáp: “Ôi dào, tôi bảo này, ông đa nghi quá rồi. Chúng ta hợp tác với nhau bao lâu rồi, tôi chẳng qua chỉ hồng việc có một lần, đâu cần để bụng đến tận bây giờ chứ. Thật lòng mà nói, lần này chỉ cần mọi người đặt chân đến được nơi đó thì sau này dù có là lăng mộ Tần Thủy Hoàng mọi người cũng không coi vào đâu.”

Thái thúc không thích nghe những lời khách sáo kiêu này, cười nhạt nói: “Lời này tất nhiên tôi không tin được rồi, ông cũng đừng chơi kiêu phóng ngựa trước pháo (*). Tuy chúng ta đúng là đã hợp tác lâu năm, nhưng tôi còn chưa được biết ông có được mớ tin tức này từ đâu. Dù sao thì đây cũng là lần cuối cùng, nếu ông không ngại, sao không nói ra cho các anh em tôi nghe chơi, coi như mở mang kiến thức.”

(*) Thành ngữ gốc “phóng mã hậu pháo” mang nghĩa chuyện qua rồi mới biết mà tìm cách phòng chống, gần nghĩa với “mất bò mới lo làm chuồng”. Tác giả đổi lại là “phóng mã tiền pháo” tức chuyện chưa xảy ra đã nói như đúng rồi, aka ăn bánh vẽ :))

“Đúng vậy đó, nói nghe coi!” Tên thanh niên kia lập tức chen miệng vào: “Ít ra sau này tôi còn có cái đem ba hoa với đám đàn bà.”

Ông chủ Lý cười dài một tiếng mới tiếp lời: “Haiz, hai người thật là. . . nếu hai người thật sự muốn biết thì tôi kể lại cũng được, chỉ sợ nói ra không ai tin thôi.”

-----oOo-----

Chương 5: Nghe lén

Edit: Dừa

Beta: Thanh Du

Đám người kia im lặng hồi lâu mới nghe ông chủ Lý lên tiếng: “Chuyện này đáng ra tôi không nên kể cho người khác, có điều mọi người đã theo tôi lâu như vậy, cũng coi như là người một nhà rồi. Nếu mọi người muốn biết, tôi nghĩ có nói ra cũng không sao.”

Thanh niên kia trở nên hưng phấn: “Có khí khái lắm! Không giấu gì ông, chúng tôi quả thực vẫn còn đoán già đoán non, không biết ông có tuyệt kĩ gì mà một phát tìm được ngay cỗ mộ đấy.”

Ông chủ Lý ngừng một chút, miễn cưỡng trả lời: “Chuyện đó cũng không phải bí mật gì, mọi sự tính ra đều liên quan tới tổ tiên tôi. Trong gia phả tôi có ghi lại một chuyện thế này, mọi người trước hết hãy nghe tôi kể qua đã.”

Ông chủ Lý bắt đầu kể một câu chuyện li kì:

Vào thời Bắc Ngụy, chiến tranh loạn lạc liên miên, một ngày không biết phải đánh bao nhiêu trận. Người lớn chết trận gần hết, ông tổ của lão mới sáu tuổi đã phải đi chăn trâu thuê, kiếm kế sinh nhai.

Năm ấy thôn bên phát sinh bạo loạn, triều đình phái quan binh đến trấn áp, mọi người trong thôn đều chạy nạn hết cả. Nhà họ không kịp chạy đi, đành nấp kín trong phòng. Bên ngoài chém chém giết giết đến mờ mịt đất trời, phải ba ngày sau mới hết.

Ông tổ của lão nơm nớp lo sợ, len lén ra ngoài xem sao, thấy xác người chất đầy mặt đất, lại có rất nhiều người vẫn còn thoi thóp. Bị dọa đến ngẩn cả người, ông vội chạy đi tìm trâu nhà mình, kết quả là trong chuồng trâu đâu chẳng thấy, lại thấy lù lù một người bị thương nằm lã lóc trong đám rơm.

Kẻ kia vừa cầm vừa điếc, vết thương đã nặng lắm rồi. Ông tổ lúc ấy tuổi còn nhỏ, làm sao phân biệt được đây là binh lính hay quân tạo phản, chỉ thấy người này sao mà đáng thương, mới mang nước cho hắn uống, còn lấy vải thô băng bó để cầm máu. Có điều hắn ta bị thương quá nặng, thành ra cầm cự chẳng được bao lâu. Trước khi chết người đó lấy ra một cuộn vải bố chỉ chít chữ, ra hiệu cho ông tổ của lão phải cất giữ thật cẩn thận.

Đáng tiếc nhà lão lúc ấy từ trên xuống dưới đều thất học, không ai hiểu được chữ viết trên đó. Qua tiết Đại Hàn năm ấy, lại thêm rất nhiều người chết công, người nhà liền mang súc vải ấy ra may áo bông.

Đến tuổi trưởng thành, ông tổ của lão tòng quân, chiến đấu dưới thời Nam Bắc triều đạt được những chiến công hiển hách, về sau được cất nhắc tới chức giáo úy. Nhưng vì nhiều năm sống trong nghèo đói mà thời cuộc lại thay đổi quá nhanh nên khi ông tổ lão về già thì gia thế nhà lão bắt đầu lụn bại. Đến khi ông tổ lão qua đời, chỉ còn sót lại chiếc áo bông bồi táng.

Về sau gia tộc nhà lão còn trải qua nhiều phen thăng trầm, cho đến cuối triều nhà Thanh đã trở thành hào phú một vùng. Trong một lần di dời mộ tổ, do mấy người công nhân không cẩn thận nên quan tài bị nghiêng làm thi cốt bên trong rơi xuống đất. Khi tẩy rửa hài cốt, ông nội lão phát hiện mọi thứ bên trong đều đã rữa nát hết, chỉ có mảnh vải bố bên trong chiếc áo bông chôn cùng là vẫn còn nguyên vẹn như cũ.

Ông nội lão cảm thấy chuyện này thật kì lạ, mới đem áo bông nhờ một người làm nghề buôn đồ cổ xem giúp. Người này vừa nhìn qua đã phát hiện áo bông này quả thực không phải vật tầm thường, những chữ viết trên đó chính là “ách văn”, tương truyền chỉ có người câm điếc mới hiểu được.

Ông chủ Lý nói tới đây thì ngừng lại, hỏi xung quanh: “Mọi người có biết tấm vải đó dùng để làm gì không?”

Mọi người im lặng suy nghĩ, rồi một giọng nói rất lạ vang lên: “Chuyện này tôi từng nghe qua, thời ấy Bắc Ngụy có một đội quân, tất cả đều là người câm điếc; đây hẳn là vật họ dùng để truyền thông tin cơ mật, chữ bên trên gọi là ách văn, người bình thường xem không hiểu được. Đây là tôi nghe người lớn trong nhà kể lại.”

Ông chủ Lý gật gù đáp: “Su gia quả nhiên là sư gia, vậy chắc anh cũng biết nhiệm vụ của đội quân kia là gì chứ?”

Vị sư gia kia cười nói: “Tôi không biết rõ, nhưng nghe nói đội quân cầm điếu này của Bắc Ngụy là noi theo đội quân Mô Kim hiệu úy của Tào Tháo, ngoài mặt là hộ vệ của hoàng đế, sau lưng lại làm nghề đồ đấu... Do họ cầm điếu, mà ách văn thì ngoài họ ra không ai đọc được, thành ra những ngôi mộ họ từng khai phá chỉ có họ và hoàng đế biết. Hành tung của những người này tới nay vẫn là bí ẩn lớn.”

Nói tới đây, vị sư gia kia ngừng một chút rồi mới tiếp lời: “Ông chủ Lý, không lẽ ông muốn nói tâm vãi kia chính là ‘hà mộc tập’?”

Ông chủ Lý cười phá lên, đắc ý gật đầu: “Lợi hại, lợi hại, có sư gia ở đây, tôi có muốn gạt người cũng không được. Không sai, chính là nó!”

Sư gia hít một hơi khí lạnh, trả lời: “Thật khó lường, đồng nghiệp bất đồng mệnh, thì ra Lý gia nhờ thứ này mà phát tài.”

Thanh niên kia nghe không hiểu, hỏi lại sư gia: “Cái gọi là ‘hà mộc tập’ đó thực ra gì? Sao lại liên quan đến cỗ mộ?”

Sư gia đáp: “Tương truyền, sau khi quân cầm điếu tìm được cỗ mộ thì thường không vội đào ngay, mà chỉ ghi lại vị trí rồi dùng ngựa san bằng mặt đất, sau đó đổ một lớp sắt nóng chảy lên, sau này cần đến thì căn cứ vào những bản ghi chép này mà tìm lại. Người ta gọi chúng là ‘hà mộc tập’.”

Thanh niên kia giật mình nói: “Tôi hỏi này, nói vậy thông tin về mấy cái đấu chúng ta đã đổ đều từ đó mà ra? Oa, ông chủ Lý, ông cũng thật là, có thứ quý giá như vậy đúng ra phải chia sẻ với anh em chút ít chứ.”

Ông chủ Lý cười nói: “Vẫn chưa hết đâu, vật của tổ tiên không phải không dùng được. Mảnh vãi trong quan tài cụ tổ tôi ghi lại vị trí của hai mươi bốn cỗ mộ, cái này đã là cái cuối cùng rồi. Có điều ngôi mộ cuối cùng này ắt hẳn phải là ngôi mộ đáng giá nhất trong tất cả.”

Thanh niên kia lại hỏi: “Trên đó có ghi bên trong có gì không?”

Ông chủ Lý nhíu mày, lắc đầu đáp: “Không ghi chép gì cả, nhưng tấm vải đó có viết những thứ trong ngôi mộ này không phải thứ người thường có thể dùng, là cực phẩm trong cực phẩm, so với báu vật trong lăng mộ Tần Thủy Hoàng còn hơn vài phần. Tin tôi đi, tuyệt đối không sai đâu.”

Tôi với lão Dương nghe đến đó đã hiểu rõ, bọn họ vào đây quả nhiên có mục đích, chỉ là không nghĩ tới nội tình lại hay ho đến vậy. Lão Dương hỏi tôi: “Này, cậu... cậu bảo tên họ Lý này nói thật... thật hay dối? Trên đời này còn có lăng mộ nào có thể so sánh với lăng mộ Tần Thủy Hoàng ư?”

Tôi lắc đầu, trả lời: “Tôi không chắc, nhưng xem khẩu khí của lão, ít nhất cũng đúng đến năm phần. Ngày mai bọn họ chắc chắn sẽ vượt núi, chúng ta cứ đi theo là được.”

Lão Dương nói: “Chúng... chúng ta cứ bám theo họ đến cùng xem sao, mục tiêu lần này của bọn họ nhất định không nhỏ, chúng ta có nhật phần thừa cũng đủ dùng rồi... Cái hố tuần táng kia, chúng ta đừng đi nữa.”

Hắn vì quá căng thẳng thành ra nói năng lắp ba lắp bắp, có mấy chữ nói ra nghe rõ mồn một, tôi thấy nguy đành vội vàng bịt miệng hắn lại, đồng tai nghe ngóng động tĩnh đôi phương. Nhưng đã muộn mất rồi, phía bên kia đột nhiên im bật, hẳn là đã phát hiện xung quang có điểm bất thường.

Tôi và lão Dương nín thở, cố gắng không gây ra tiếng động nào, tim đập như nổi trống. Bọn họ cũng không nói lời nào, dường như cũng đang căng tai nghe ngóng xung quanh. Hai bên đều không lên tiếng, giằng co được một lúc thì lão già bên kia không chịu nổi nữa, ra lệnh: “Nhị Ma Tử (chính là thanh niên kia), bên kia hình như có tiếng động, sang đó xem thế nào!”

Lời vừa dứt, tôi liền nghe thấy hai tiếng lách cách lên đạn của súng lục, toàn thân lập tức đổ mồ hôi lạnh. Chết mẹ rồi, đám này quả nhiên là tội phạm, lần này lão Dương hại chết chúng tôi rồi!

Tôi quay đầu nhìn quanh bốn phía, nếu bỏ chạy bây giờ thì tám phần là thoát được, có điều về sau muốn tiếp tục theo dõi sẽ rất khó khăn. Nếu không chạy, tôi thật sự không dám chắc có thể trốn thoát khỏi tầm mắt cú vọ của họ không.

Đang do dự thì phía xa bỗng truyền đến những âm thanh ồn ào, tôi quay đầu về phía đó, thấy năm sáu ánh đèn pin đang tiến về phía chúng tôi, là đội tuần tra núi. Tôi nghe tiếng ông chú bên kia kêu lên khe khẽ: “Mẹ nó, chúng ta chạy mau!”. Nói xong họ dập lửa, mang đồ đạc chạy sâu vào rừng.

Lão Dương vừa rồi còn bị dọa chết khiếp, giờ thấy người ta chạy tự nhiên lại sốt ruột hỏi tôi: “Làm... làm sao bây giờ? Đuổi theo... theo hay không theo?”

Tôi cẩn thận thò đầu ra nhìn, thấy bọn họ đều không mang đèn pin, trong rừng tối đen không thấy một bóng người, bèn đáp: “Không được đâu, cậu xem trời tối đen như mực thế này, chúng ta đuổi theo không khéo còn vượt qua mặt họ. Giờ cứ nghỉ ngơi đã, ngày mai lần theo dấu chân họ sau. Họ không thể đi xa được, chắc chắn phải dừng lại nghỉ ở đâu đó chứ.”

Lão Dương trong lòng hồi hộp lo lắng nhưng cũng không có cách nào khác. Lúc này mấy người trong đội tuần tra đã tới rất gần rồi, nếu không mau đi chúng tôi cũng sẽ bị tóm. Tôi đành ngăn lão Dương đang lải nhải lại, lôi hắn về phía khu rừng lúc nãy đám người kia đi vào.

Chúng tôi sợ lạc nên không dám đi quá xa, đành trốn sau một lùm cây bụi. Qua một lúc, thấy ánh đèn pin xa dần, cả hai mới thở phào nhẹ nhõm.

Tôi nghĩ nghĩ rồi nói với lão Dương: “Trên đường đến đây, dân địa phương ai cũng nói thời gian này dân trộm mộ hoạt động mạnh, e là hoạt động tuần tra cũng được tăng cường, tôi nghĩ chúng ta đừng mong ngủ yên. Tốt nhất ta nên tìm chỗ trú tạm một đêm đã, sáng mai đi thẳng vào rừng luôn, hai người lạ bị bắt ở đây thì có mười cái miệng cũng không cãi được.”

Lão Dương gục gặc đầu, tôi khẽ đẩy hắn mới biết hắn đã gà gật từ lâu. Tôi thềm thở dài một tiếng, đắp thêm áo cho hắn, tự nhủ xem ra tôi nay mình phải canh rồi. Tôi dựa vào gốc cây, mơ mơ màng màng một hồi rồi bất giác cũng chìm vào giấc mộng.

Hôm sau cả hai đều tỉnh dậy từ sớm, sau một đêm ngủ dưới gốc cây, đầu ai cũng toàn phân chim, thối đến mắc ói. Lão Dương chẳng để ý, thuận

tay vò đầu một phát, lập tức đòi chạy đi tìm mấy người kia. Tôi chịu không nổi cảnh vác một đồng phân chim trên đầu chạy qua chạy lại trong rừng, đành phải hi sinh nửa túi nước để rửa tạm.

Chúng tôi vội vã trở lại chỗ hôm qua, thăm mong trên mặt đất vẫn còn lưu lại dấu vết của đoàn người nọ, nhưng đi vài vòng luẩn quẩn mà đến cả đám tro tàn từ đồng lúa tới qua cũng không tìm thấy. Lão Dương không bằng lòng, cứ lải nhải: “Cho nên mới nói... nói, hôm qua cứ đi... đi theo có hơn không, bây giờ cậu xem... xem đi, giờ thì hay rồi, cá đã nằm... nằm trên thớt mà còn để tuột... tuột mất.”

Tôi bực mình: “Cậu đừng ý kiến nữa được không, cậu xem nơi này chỉ có một con đường, bọn họ có thể đi đâu được chứ? Chúng ta cứ tiến lên phía trước, tôi không tin ta không tìm được.”

Chúng tôi men theo sơn đạo suốt một buổi sáng, đường cũng sắp hết mà chẳng thấy bóng dáng một ai. Phía trước là một vạt rừng rậm rạp, cây cối xoắn xuýt, cỏ dại tràn lan, hoàn toàn không có biển chỉ đường. Tôi thấy hơi e ngại, xem ra đoạn đường tiếp theo ngay cả đội tuần tra núi cũng không đi, giờ mới thực sự là vượt núi băng rừng. Phía trước mới là sơn đạo đúng nghĩa, không biết chúng tôi sẽ phải trèo qua bao nhiêu vách đá đây.

Trên đường đi không hề thấy dấu vết đốt lửa nào, tôi thăm thốt vọng, mấy người đêm qua có lẽ là vội vã trốn đội tuần tra núi, không dừng lại nghỉ ngơi mà đã vượt núi ngay trong đêm. Nếu thực sự là thế, cơ hội chúng tôi đuổi kịp bọn họ e rằng chỉ là con số 0 tròn trĩnh.

Tôi đứng chần chừ trước sơn đạo một lúc, cuối cùng quyết định. Sức người có hạn, cứ cho là mấy người này đã trốn đội tuần tra núi cả đêm, vậy thì ban ngày chắc chắn phải nghỉ ngơi. Hơn nữa ban đêm tốc độ phải chậm hơn ban ngày, bọn họ hẳn không cách chúng tôi bao xa. Chúng tôi vẫn có hy vọng đuổi kịp, chỉ là phải hết sức cẩn thận, không được để họ phát hiện.

Chúng tôi lấy dao găm quân dụng từ trong ba lô ra giắt bên hông, mỗi người chặt một nhánh cây làm gậy. Tần Lĩnh có rất nhiều thú dữ, lớn thì có hổ và gấu, nhỏ hơn thì có sói và lợn rừng, nếu xui xẻo gặp phải một hai con, chúng tôi chắc cũng đủ cho chúng no mấy bữa.

Lão Dương hỏi tôi, lỡ như tôi tính lầm, đuổi không kịp bọn họ thì sao? Tôi suy nghĩ một lát rồi đáp, căn cứ vào những tư liệu tôi thu thập được, trong núi không thiếu những túp lều tạm do người đi hái thuốc dựng lên, bên trong có đồ dùng nhà bếp, củi lửa và thịt khô hong khói. Nếu chúng tôi có thể tìm được một cái, tối hôm nay cứ nghỉ ngơi cho lại sức rồi mới quyết định sau.

Lão Dương nói: “Cậu phải tính cho kỹ, giờ chúng ta vẫn còn cơ hội quay lại, còn nếu đi... đi vào thì sao? Cậu nhìn... nhìn xem, xung quanh đến cả qu... quý còn không có, đến lúc lạc đường bên trong thì có hối cũng đã muộn. Đường vào đất Thục khó hơn lên trời (*), từ xưa người Trường An vào Thục, trong hơn ngàn năm đã có biết bao người tử nạn trong dãy núi dài mấy trăm dặm này, ban đêm không thiếu chuyện ma quái đâu.”

(*) “Thục đạo chi nan nan ư thương thanh thiên” là một câu trong bài Thục đạo nan (đường vào Thục khó) của Lý Bạch ~

Tôi cười nhạo hấn: “Hùng tâm tráng chí vừa nảy đã bay đi đâu hết rồi? Mẹ nó chứ, cậu đúng là một thằng chỉ biết lý luận suông. Còn chưa vào đến trong núi mà đã kêu Thục đạo nan, được rồi, nếu cậu không dám đi thì hai ta về.”

Lão Dương cười nói: “Tôi nói trước để thử xem cậu có bao nhiêu quyết tâm thôi, xem ra Tiểu Ngô nhà chúng ta không còn là cậu thư sinh ngày nào nữa, đã trở thành lưu manh thực thụ rồi nha. Cậu yên tâm, tôi tuyệt đối không phải một thằng lý thuyết suông, đừng nói là Thục đạo nan, có là cầu đạo nan tôi cũng không sợ.”

Chúng tôi vừa lấy nhánh cây đập vào những bụi rậm trước mặt vừa tiến sâu vào rừng, lấy ngọn núi phía xa làm mốc. Đầu đầu ở chỗ, đường lên núi gập ghềnh khó đi, dưới chân cỏ mọc um tùm, trên đầu tán cây rậm rạp che khuất gần hết bầu trời, ánh nắng khó mà chiếu xuống được. Chúng tôi đi không biết bao lâu, chỉ thấy trời đất âm u, đường đi nhìn chỗ nào cũng thấy quen. Khi tôi bắt đầu hoài nghi có phải từ này tới giờ cả hai chỉ quanh quẩn một chỗ, hướng núi bỗng xoay thẳng lên trên, trước mặt chúng tôi xuất hiện một vách đá, trên mặt hiện ra một dãy sạn đạo không biết có từ khi nào.

(*) Sạn đạo: đường núi làm bằng cọc gỗ lát ván, thường dựng ở những nơi núi non hiểm trở.

Sạn đạo lâu năm không được sửa sang, bám đầy rêu xanh ẩm ướt, bên trên phủ kín hoa cỏ dại, dây leo quấn chằng chịt, dường như đã lâu lắm không có người đi qua. Chúng tôi vừa dợm bước lên thì từ trong rừng cây bỗng có tiếng ai kêu lên: “Này, hai người đang làm gì đó?”

Tôi và lão Dương hoảng hốt quay đầu lại, chỉ thấy một nhóm người từ xa đi tới, thoạt nhìn trông giống người địa phương, nam có nữ có. Chắc họ cũng giống chúng tôi, muốn đến ngôi làng ở dãy núi bên kia đây mà.

Tôi không biết mình nên vui mừng hay là sợ hãi, mới đánh mắt sang lão Dương, ngậm bảo hấn len lén giấu con dao giắt bên thắt lưng đi, sau đó tiến về phía bọn họ tỏ vẻ thành khẩn: “Chào các anh chị, tôi là du khách phương xa muốn đến ngôi làng ở bên kia núi. Xin hỏi từ đây qua đó có còn xa lắm không?”

Một người phụ nữ mặc áo khoác đỏ nhìn tôi chăm chăm một hồi mới lên tiếng: “Ý anh là thôn chúng tôi? Anh lặn lội từ xa đến cái thôn tồi tàn của chúng tôi làm gì?”

Tôi nghĩ thầm, phụ nữ nơi này tinh thần cảnh giác cũng thật cao, đành bịa chuyện: “Tôi đến thăm một người, hai năm trước tôi từng ghé qua thôn các vị và được một cụ già tiếp đón. Giờ tôi muốn trở lại thăm cụ, có điều qua hai năm đã không còn nhớ rõ đường nữa.”

Người phụ nữ trung niên kia trừng mắt nhìn tôi: “Hừ, nhìn bộ dạng liên láo của anh, ai biết là có ý đồ gì? Người như các anh tôi đã gặp qua nhiều rồi, không phải bọn trộm mộ cũng là lũ săn trộm, muốn qua mặt tôi hả, chưa đủ trình độ đâu!”

Tôi bị mắng đến nghẹn họng, không biết đáp sao cho phải. Lão Dương đẩy tôi sang một bên, rút một trăm đồng chìa tới trước mặt người phụ nữ kia: “Nói... nói nhiều vô ích, cô nhìn thế nào mà nói chúng tôi giống dân trộm mộ, ăn nói lịch sự hơn chút đi. Đây... một... một trăm đồng là của cô, con mẹ nó, còn dám dài... dài dòng nửa câu, lão tử cho ăn bạt tai bây giờ!”

Trong nhóm có vài người đàn ông lực lưỡng, tôi nghe lão Dương nói thế, thàm than thôi nguy rồi; người miền núi tính tình thô lỗ, cậu còn dám ăn nói kiêu đó sao? Nghĩ rồi bèn lùi lại vài bước chuẩn bị chuồn. Ai ngờ

người đàn ông đứng sau cô ta nhìn thấy số tiền đó liền nhận ngay, mỉm cười nói: “Đừng nóng, đừng nóng, vợ tôi nói đùa với hai người thôi. Muốn đến thôn chúng tôi hãy đi về bên trái, vượt qua đỉnh núi sẽ thấy một thác nước. Hai người cứ men theo dòng nước rồi sẽ đến thôn chúng tôi, đó là con đường tắt nhanh nhất để vượt núi.”

Lão Dương nhếch miệng: “Anh gạt tôi sao, nếu phải qua núi, trèo lên sạn đạo kia có phải nhanh hơn nhiều không?”

Người đàn ông đáp: “Sạn đạo kia chẳng biết làm từ bao giờ, nhiều năm qua không được tu sửa, giờ chẳng ai dám đi lên đó nữa rồi.”

Tôi nghe xong bụng đánh thót một cái, thâm nghĩ may mà gặp bọn họ. Vừa rồi chúng tôi hò ì ò, thiếu chút nữa là trèo lên đó rồi, lỡ như mắc kẹt lại trên đó thì đúng là dở khóc dở cười.

Người đó nhìn sắc trời: “Ai da, tôi nghĩ tối nay hai người cũng không đến nơi được đâu, kiểu gì cũng phải qua đêm trong núi. Con suối kia phân nhiều nhánh, nếu không quen đường dễ bị lạc lăm. Chi bằng thế này, chúng tôi sang bên kia cắt cỏ, hai người nếu không vội thì hãy chờ một lát, ngày mai hãy theo chúng tôi về thôn. Đi cùng chúng tôi thì yên tâm là không việc gì.” Nói rồi anh ta còn xách đỡ đồ đạc cho tôi.

Tôi thấy anh ta quả thực nhiệt tình, xem ra không phải người xấu, trong lòng âm thầm tính toán. Nơi chúng tôi muốn đến là một khe sâu nằm phía bên kia núi Xà Đầu, tìm được đến đây đã mất đến ba ngày. Sức người có hạn, lương khô chúng tôi mang chỉ đủ dùng trong mười ngày, vượt núi rồi chắc chắn còn phải mua thêm vật dụng ở thôn bọn họ. Năm người đi trước đã mất dạng từ lâu, không chừng là rẽ đi ngã khác, khó khăn lắm mới gặp được mấy người này, không nên mạo hiểm để rồi lại đi lạc.

Tôi liếc mắt ra hiệu cho lão Dương, vội gật đầu đáp: “Người anh em, cảm ơn nhiều. Ta đi thôi!” rồi rút ra mấy điều thuốc lá mời bọn họ.

Người phụ nữ kia còn muốn nói gì đó, người đàn ông liền liếc mắt một cái, cô ta đành im lặng, quay sang ngắm nguyệt chúng tôi.

Phong tục vùng núi thường để đàn ông làm chủ nhà, phụ nữ không có địa vị gì đáng kể, chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời đàn ông là được rồi, mấy

người đàn bà này xem ra không làm gì được chúng tôi. Tôi thấy vẻ mặt của cô ta, trong lòng cười thầm.

Chúng tôi nhập bọn với họ, người đàn ông trung niên kia có vẻ là người lớn tuổi nhất, không cần làm nhiều. Lão Dương ra sức làm thân với anh ta, anh ta mới nói mình là bí thư của thôn này. Thôn anh ta vốn lạc hậu, tuy đã có điện nhưng giao thông không thuận lợi nên không phát triển nổi, giờ thanh niên đều ra ngoài tìm việc cả, việc nhà nông không ai đảm nhiệm, thành ra cán bộ như họ đều phải lợi bộ mấy chục dặm đường núi ra đây cắt cỏ. Lưng anh ta còn có tật, làm không bao lâu đã phải nghỉ lấy sức.

Tôi vừa chuyện trò vừa cảm khái trong lòng, thì ra cuộc sống của họ cũng không dễ dàng.

Chúng tôi đi theo họ một đoạn, tới nơi thì họ bắt tay vào làm việc. Chúng tôi quan sát địa hình xung quanh, có điều nơi này thế núi không dốc lắm, không thể nhìn rõ cảnh tượng phía bên kia, chỉ thấy núi non nối đuôi nhau trải dài tít tắp, xanh ngắt một màu. Cái hồ tuần táng theo lời lão Dương kể kia không biết nằm ở đâu giữa vùng núi non trùng điệp này đây?

Cỏ cắt xong thì trời cũng đã tối mịt, chúng tôi giúp họ cõng một bao cỏ lớn gần bằng thân người trên lưng, đi dưới trời chiều được khoảng một giờ thì sắc trời cũng dần dần tối đen. Đi thêm một quãng, bỗng tôi thấy nét mặt lão Dương biến đổi, mắt đảo bốn phía, liếc qua liếc lại.

Tôi hỏi hắn có chuyện gì, lão Dương nhỏ giọng đáp: “Đường này tôi đã đi qua, nếu tôi nhớ không lầm thì phía trước hắn phải có chỗ trú chân.”

Quả nhiên đi một lúc nữa, phía trước xuất hiện một căn nhà gỗ do những người hái thuốc dựng nên. Lão Dương hưng phấn hắt lên, đánh mắt sang phía tôi, ý nói thấy chưa, tôi nói cảm có sai. Người đàn ông kia đẩy cửa, quay đầu nói với chúng tôi: “Đêm nay chúng ta sẽ nghỉ lại ở đây, chỗ này có cả bếp đun, hai người có thể tự nấu nướng.”

Tôi theo họ vào bên trong, nhận ra căn nhà này có hai tầng, có cầu thang lên xuống; bên trên là một căn gác xép, không có vật dụng gia đình, chỉ trải đầy những mấy tấm ván lớn. Chính giữa phòng có một cái hố đất, bên trong toàn bụi than, xem ra là để nhóm lửa sưởi ấm. Chúng tôi đặt đồ

đạc xuống, ra ngoài tìm củ khô, nhanh chóng nhóm lửa lên. Sau đó chúng tôi lấy lương khô trong túi ra nướng lên ăn, đến khi ăn xong ngoài trời đã tối đen như mực, đâu đây văng vẳng tiếng dã thú vọng về.

Lão Dương châm thuốc, hỏi vị bí thư chi bộ đó là tiếng con gì. Anh ta lắc đầu nói không rõ, nơi này từ lâu đã không còn ai đi săn thú nữa, muốn biết phải tìm người già trong thôn. Còn để thêm: “Buổi tối đàn ông chỉ được ngủ nửa giấc, lúc nào cũng phải có người canh chừng không cho lửa tắt, nếu không chỉ e dã thú bên ngoài sẽ lọt vào.”

Tôi không có ý kiến gì, hôm nay đi đường quả là mệt mỏi; cứ nghĩ trong vài tuần tới ngày nào cũng phải khổ sở thế này, tôi không khỏi hối hận vì sao lúc trước lại đại đột đồng ý đi với lão Dương, bèn quay sang hắn nói: “Để tôi gác ca cuối cùng cho, giờ cứ đánh một giấc đã, nửa đêm cậu nhớ gọi tôi thay ca.” Hắn nghe thế liền giã nảy lên phản đối, nhưng tôi vì quá mệt đã nhanh chóng chìm vào mộng đẹp, chẳng nghe thấy gì nữa.

Tôi ngủ không sâu, cứ lặn qua lặn lại, đến hơn nửa đêm thì bỗng có ai đó lay lay người tôi. Tôi mở mắt, thấy mọi người đều đang ngủ, lão Dương nhìn quanh rồi khều nhẹ tôi một cái, nói khẽ: “Dậy, dậy mau.”

-----oOo-----

Chương 6: Đào bới

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Namichan

Beta: Thanh Du

Tôi ngủ không ngon giấc, gần như là nửa tỉnh nửa mê bò dậy, trong lòng cảm thấy vô cùng bức bối. Vừa định mở miệng mắng người, hắn đã nhanh tay bịt miệng tôi lại, thì thào: “Yên nào! Đi theo tôi.”

Tôi chẳng hiểu mô tê gì cả, thấy vẻ mặt lo lắng của hắn bèn nhanh chóng khoác thêm áo rồi nhòm dậy, hỏi: “Sao thế? Xảy ra chuyện gì rồi à?”

Lão Dương khẽ nói: “Theo tôi, tôi dẫn cậu đi xem thứ này.”

Tôi chăm chú nhìn hắn một hồi lâu, thâm nghĩ chuyện này thật kỳ quái. Nhưng nhìn về mặt hắn không giống như đang đùa, tôi bèn mặc thêm áo khoác rồi cùng hắn lên ra khỏi phòng.

Bốn phía xung quanh cái chòi này đều là rừng rậm, lão Dương mở la bàn xác định phương hướng, lấy thêm cái xẻng gấp từ đồng hành lý rồi bảo tôi đi theo mình.

Chúng tôi bật đèn pin, đi ngược chiều gió chừng mười phút đồng hồ thì hắn dừng lại, lấy cái xẻng cắm xuống vạt đất ngay dưới chân rồi nói: “Chính là chỗ này.”

Tôi cảm thấy chuyện này cực kỳ đáng ngờ, nhìn dáng vẻ hắn ta, đừng nói là đêm hôm khuya khoắt tự dung nổi hứng muốn chạy tới đây trồng cây nha?

Thấy sắc mặt tôi sa sầm lại, hắn vội vàng giải thích: “Trước kia tôi với ông anh họ ra khỏi núi cũng qua đêm ở chỗ này. Nửa đêm hôm đó tôi phát hiện ông lén lút chạy ra ngoài, không biết đi làm gì nên mới lén đi theo, kết quả phát hiện ông chôn cái gì đó ở chỗ này. Nhưng tình hình khi ấy rất phức tạp, tôi cũng chẳng hơi đâu mà quan tâm đến ba cái chuyện vớ vẩn này, chỉ muốn rời ngọn núi này thật nhanh nên không thèm so đo gì. Bây giờ chợt nhớ ra mới cảm thấy tình cảnh lúc đó có chút bất thường.”

“Cậu có chắc là chỗ này không?” Tôi hỏi.

Hắn ta gật đầu, “Từ lúc ra khỏi cái động kia thì ông anh họ tôi cứ ngờ ngợ ngẩn ngẩn, không biết trúng cái tà khí gió gì nữa, tôi dám chắc ông có chuyện gì muốn gạt mọi người. Vừa hay lần này quay lại đây, tôi định đào lên coi rốt cuộc ông chôn cái gì. Cậu canh chừng giúp tôi nha!”

Tôi gật đầu, lão Dương bắt đầu hạ xẻng.

Đất ở nơi này không cứng lắm, nhưng những thôn dân kia ngủ cách chỗ này không xa, chẳng biết có bị đánh thức không. Vì thế lão Dương cứ đào ba nhát lại phải ngừng một chút để nghe ngóng động tĩnh xung

quanh.

Hắn đào chừng nửa giờ thì tôi bắt đầu hoài nghi có phải hắn nhớ lộn chỗ rồi hay không. Bỗng lưỡi xẻng như đụng phải kim khí, phát ra một tiếng “keng” trong trẻo.

Hắn lập tức ngưng đào xới, cúi người xuống, lấy ra từ trong hố ra một vật có hình dáng giống cây côn.

Vật hình cây côn ấy lấm lem bùn đất nên tôi không đoán nổi nó là cái gì, nhưng theo trực giác thì có lẽ nó là một khúc xương. Lão Dương lau qua, mặt bỗng biến sắc, quay sang nói với tôi: “Con mẹ nó chứ, không ngờ lại là thứ này.”

Tôi lại gần nhìn cho kỹ, thấy đó là một khúc thanh đồng bám đầy rỉ sét màu xanh lục, dưới đế có vết gãy rất rõ ràng, xem ra là bị người ta cưa ra từ một vật làm bằng thanh đồng khác. Soi đèn pin nhìn kỹ, tôi thấy phía trên có hoa văn tựa tựa như con rắn hai đầu. Có lẽ đây chính là đồ của “Xá tộc” gì đó mà ông giáo sư từng nhắc tới.

Lão Dương nói với tôi: “Đây chính là một nhánh của cây thanh đồng tôi đã nói với cậu, không ngờ ông anh họ tôi dám lén lút cưa nó xuống.”

Tôi nhú mày. Có thể nói bọn họ là tầng lớp có phẩm cách tồi tệ nhất trong giới trộm mộ, tiếc thay cũng là tầng lớp đông nhất. Chỉ vì dăm ba đồng mà phá huỷ cả một tuyệt thế trân phẩm là chuyện bình thường như cân đường hộp sữa.

Lão Dương tiếp tục đào bới xem còn thứ gì bị vùi lấp nữa không, nhưng đào một hồi lâu vẫn chẳng thấy gì nên bắt đầu xúc đất lấp cái hố lại.

Chúng tôi lấy vải bố gói ghém nhánh cây thật cẩn thận rồi rón rén trở về, cũng may những người khác vẫn say ngủ sau một ngày lao động mệt nhọc. Hai chúng tôi không sao ngủ được nữa, hắn đành ngồi xuống đối diện tôi, bắt đầu bỏ thêm củi vào đống lửa.

Nhìn vẻ mặt hình sự thấp thoáng nét lo âu của lão Dương, tôi số ruột lên tiếng hỏi: “Trông cậu mấy ngày qua buồn vui thất thường, có chuyện gì khó nói phải không? Hay là mọc trĩ rồi?”

Lão Dương châm một liều thuốc, thở dài: “Aizz, nếu đơn giản vậy thì tốt quá. Tôi cảm thấy chuyện này thật kì lạ, có vài việc nghĩ mãi không ra.”

Tôi không tiếp lời, lẳng lặng nghe hắn nói tiếp.

Lão Dương nói: “Chủ yếu là chuyện ông anh họ tôi thôi. Lúc tôi cùng ông vào núi thì ông vẫn rất bình thường, nhưng từ khi nhìn thấy cây thanh đồng thì tôi cảm giác ông bắt đầu thay đổi. Ban đầu chẳng qua ông có hơi chập mạch, nhưng dần dần tôi phát hiện ra hình như ông càng ngày càng thất thường...”

Tôi hỏi: “Ý cậu là, việc ông phát điên có liên quan tới thứ đồ chơi này?”

Lão Dương gật đầu: “Cậu xem, việc quái gì ông phải lên cửa khúc cây này xuống rồi lại mang đi chôn chứ?”

Tôi nhìn khúc cây thanh đồng lão Dương đang xoay xoay trong tay, bỗng cảm thấy hình như đã trông thấy nó ở đâu rồi. Vội vàng lấy tập tài liệu mà giáo sư Vương đưa cho, lật đến trang có tấm ảnh thì thấy quả nhiên không sai. Đó là bức bích họa trên nhám thạch trong một sơn động ở Tương Tây do giáo sĩ Thomas người Anh sao lại năm 1845, vẽ một vật thể trông giống như cái cây, Thomas còn chú thích thêm phía dưới rằng đây là “thần thụ” của thổ dân địa phương. Sau đó bản ghi chép này rơi vào tay giáo sư Vương, căn cứ vào miêu tả trong đó, ông ta cho rằng thần thụ này là một trong những nét văn hóa của Xà quốc, tượng trưng cho tính “thần” của đất đai và sinh sản.

Tôi lấy khúc cây thanh đồng ra so sánh, phát hiện ra nó là khúc cuối của một nhánh cây, chiếu theo tỷ lệ thì cái cây thanh đồng kia hẳn phải cao đến bảy tám chục mét. Nếu có thể khai quật hoàn chỉnh cây thanh đồng này thì chắc chắn sẽ gây chấn động toàn thế giới.

Tôi vỗ vỗ vai lão Dương, bảo hắn đừng suy nghĩ lung tung nữa. Nếu quả thật khúc cây này có vấn đề thì hẳn đã sớm dờ điên dờ dại giống như ông anh họ kia rồi.

Chương 7: Mắc câu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Tiểu Phong Hoa

Lặn lội suốt năm tiếng đồng hồ đàng đẵng, cuối cùng chúng tôi cũng vòng qua được núi Xà Đầu. Sau khi đặt chân được tới tiểu thôn đầu tiên dưới chân núi, chúng tôi rồi rít cảm tạ người bí thư đã dẫn đường rồi chia tay đường ai nấy đi. Lão Dương hăng hái dẫn tôi đi tìm hộ lần trước đã cho lão tá túc bởi nơi này trước đây lão đã từng ghé qua.

Sơn thôn được xây dựa vào thế dốc của sườn núi, nhấp nhô những ngôi nhà dân bằng đá theo kiến trúc thời Minh, Thanh đã được hàng trăm năm tuổi, đường vào thôn trên dốc núi cũng lát toàn đá xanh. Đứng bên dưới nhìn lên, ngôi nhà trên đỉnh dốc cao hơn dưới chân dốc phải đến trăm mét. Một dòng suối nhỏ chảy men theo con rạch ven đường, dưới đáy tuyền một màu rêu xanh biếc. Tôi đảo mắt thăm dò, thấy tường bao của nhiều hộ dân ở đây thường xây lẫn gạch lấy từ những ngôi mộ có niên đại khác nhau, qua đó có thể thấy tập tục đào mộ lấy gạch đã xuất hiện rải rác từ thời xa xưa.

Chúng tôi tìm đến ngôi nhà lão Dương từng trọ mua một ít lương khô, tranh thủ dùng nước suối tắm rửa sạch sẽ, quần áo cũng giặt giũ rồi đem phơi nắng. Sau cùng trên mình cả hai chỉ còn cái quần đùi, đành ngồi luôn bên suối chụm đầu bàn bạc xem tiếp theo nên làm gì.

Muốn qua mặt năm người kia cũng không phải không có khả năng, kiểu gì chúng tôi cũng đã vượt núi suôn sẻ, nhưng trước mắt vẫn phải dựa vào ký hiệu của lão Dương để tìm ra địa điểm ba năm trước hẳn đã tới.

Tôi tra hỏi một hồi để xem rốt cuộc lão để lại ký hiệu quý quái gì, liệu bây giờ còn không hay lão tự tin quá hóa nói liều. Lão Dương kể, khi đó hẳn tìm đến địa đạo tuần táng phải vượt qua một địa điểm vô cùng kỳ bí tên là Giáp Tử Câu. Mọi người đa phần đều biết nơi này, đến được Giáp Tử Câu là đến được địa đạo. Chỉ có điều, Giáp Tử Câu cách sơn thôn này hơn bốn mươi cây số, tức là nằm sâu trong rừng.

Nghĩ lại thảm cảnh bị thống khi vào núi mà không có người dẫn đường, chúng tôi liền hỏi bí thư một người có khả năng đương đầu với hành trình gian nan trước mắt.

Viên bí thư gọi đứa con nhỏ, bảo nó dẫn chúng tôi đi tìm một lão thợ săn. Hai người chúng tôi theo chân một đứa trẻ trần như nhộng đi lòng vòng trong thôn mấy lượt, tới một căn nhà ngói hai tầng, nó bèn chỉ vào một ông già đang phơi nắng nói với chúng tôi: “Chính là ông Lưu đấy.”

Ông Lưu là người vùng khác, thời trẻ trốn việc tráng đinh mà lưu lạc rồi định cư luôn ở đây, lấy nghề săn bắn làm kế mưu sinh. Ông đã hơn tám mươi tuổi nhưng sức khỏe vẫn còn tốt, hầu như tất cả những người muốn vào rừng, từ đoàn khảo cổ cho đến dân trộm mộ đều phải nhờ ông dẫn đường, ông lão cũng vui vẻ giúp đỡ. Thứ nhất rút tiền phải lẹ, thứ hai địa vị phải cao, nghe chúng tôi trình bày ý định ông chẳng hề tỏ vẻ kinh ngạc, chỉ lắc đầu nói: “Không được, thời điểm này đi Giáp Tử Câu là hỏng.”

Tôi nghe vậy không khỏi chán nản, hỏi ông: “Vì sao không thể vào núi? Bây giờ đang là cuối thu, thời tiết mát mẻ săn thú rất thuận lợi. Lúc này không đi thì còn đi lúc nào?”

Ông gọi con ra rót trà cho tôi, đáp: “Mùa này trên núi tà khí dày đặc, ma quỷ quây phá dữ lắm. Tôi tám mươi tuổi đầu rồi không lẽ còn đi lừa đứa trẻ ranh như cậu? Cho cậu hay, vùng Giáp Tử Câu đó kỳ thực chính là một đoạn đường núi của âm binh, cậu gặp chúng mà nhường đường thế nào cũng bị câu hồn hấp phách, tà ma quỷ quái vô cùng!”

Tôi chưa bao giờ tới đó đương nhiên làm sao biết được địa lý địa hình ra sao, nghe ông nói thế chỉ thấy buồn cười. Nhưng người già có quan điểm của người già, chúng tôi cũng không miễn cưỡng, năn nỉ kỳ kèo mãi cũng không có kết quả, chỉ hỏi lão kỹ càng về lộ trình.

Ông lão cho chúng tôi hay, từ thôn này tiến vào vùng núi non trùng điệp Tần Xuyên, theo hướng Tây mà đi, bảy ngày sau sẽ gặp một ngọn núi có tên Thiên Môn, hai bên đều là vách đá trơn trượt, leo lên là điều không tưởng nhưng trong núi có một khe đường kì lạ, hai người đi song song có thể băng qua, người ta thường gọi là “đường trời”, cũng chính là Giáp Tử Câu mà lão Dương nhắc tới. Tương truyền cuối thời Nam Bắc triều, ở nơi đó chứng kiến một đạo quân Bắc Ngụy thông qua đường núi vào Tần

Xuyên. Đạo quân này cực kỳ bí hiểm, trong lúc hành quân ai nấy mặt lạnh như tiền không hề lên tiếng, cứ thế đi thẳng vào trong núi. Khi họ vừa đặt chân vào trong khe đường đó, đột nhiên đất trời rung chuyển, khe hở lớn bất ngờ khép kín, toàn bộ đội quân bị nuốt vào trong, từ đó về sau biệt tung biệt tích không thấy trở ra.

Thời nhà Thanh có mấy thầy phong thủy giúp một người giàu nứt đố đổ vách tìm mộ, vào núi hơn mười ngày, khi trở về chẳng còn ra hình người, một mực nói rằng hôm đó ở sơn môn có thác Hoàng tuyền thông tới Địa phủ, bọn họ thiếu chút nữa có đi mà không có về.

Ban đầu dân cư quanh núi còn bán tín bán nghi, nhưng càng về sau càng có nhiều người khẳng định ở rạch nước đó nghe thấy trên núi rành rành tiếng chiến mã chồm lên. Sự việc từ đó lan truyền mạnh mẽ, người ta xâu chuỗi các sự việc rồi cho rằng đó là âm binh từ thác Hoàng tuyền ra vào giữa hai giới âm dương. Bắc Ngụy quân thời Nam Bắc triều chính là một đạo quỷ binh từ dương gian trở về âm giới.

Ông lão còn nói chúng tôi có thể đi tới núi Thiên Môn, nhưng vùng đất phía sau núi là cực hạn chịu đựng của con người, bên trong cây cối thâm u rậm rạp có những thứ quái gở gì, không một ai biết. Phàm là người đặt chân đến đó, bất luận là Thát Tử quân của nhà Thanh hay bại binh thời Quốc Dân đảng đều bật vô âm tín. Ông tuổi đã quá cao không thể dẫn chúng tôi đi được, người trong thôn cũng không ai dám cả gan. Nếu chúng tôi vẫn ngoan cố muốn đi, ông chỉ có thể chỉ đường. Theo chỉ dẫn của ông chắc chắn chỉ sau khoảng bảy tám ngày có thể đến nơi, nhưng có sự cố gì phát sinh thì ông ta nhất định không chịu trách nhiệm.

Bút ký của ông nội có ghi, trong quá trình tìm kiếm lăng mộ, phàm là vùng đất có truyền thuyết địa phương tương tận đến thế đều phải lưu ý. Tôi y lời, đặc biệt chú tâm đến những dặn dò của ông lão, trong lòng càng thêm nắm chắc địa điểm chúng tôi muốn tìm hẳn là chỉ ở quanh đây.

Chúng tôi cảm ơn ông lão rồi muốn ra về nhưng hình như ông lão bình thường rất ít khách viếng thăm, một mực giữ chúng tôi lại ăn cơm, phải ra sức từ chối. Ông lão hết cách đành dúi cho tôi một túi đầy đồ muối. Tôi ngại làm phiền người khác, đang muốn trả lại thì liếc thấy bên trong có thịt nướng. Cái bụng mấy ngày nay lấp toàn bằng lương khô dứt khoát biểu tình không chịu thiệt thòi, đành phải nhận.

Sau một ngày nghỉ ngơi chúng tôi bắt đầu lên đường. Giờ đây mục tiêu đã xác định, chúng tôi cứ trực chỉ hướng Bắc mà đi, cẩn rãng chịu khổ, trèo đèo lội suối, dứt khoát chui vào thẳm hiem khu rừng nguyên sinh thần bí nhất Trung Quốc đại lục.

Đọc đường không có chuyện gì đáng nói, tôi cũng nghĩ chẳng cần ghi chép giấy trắng mực đen làm gì cho mệt. Sau bảy ngày, khi lão Dương chỉ lên phía những tán cây cao vút, tôi mới nhận thấy đỉnh núi Thiên Môn đã hiện ra tự lúc nào. Chúng tôi dừng lại chỉnh đốn, phát hiện bản thân chẳng khác dã nhân là bao.

Lão Dương chăm chú xem xét bốn phía một hồi, hớn hờ thông báo chính là nơi này. Đi qua Giáp Tử Câu sang phía bên kia sẽ gặp một cái khe nhỏ nhưng rất sâu, đó cũng là địa điểm bọn họ phát hiện ra địa đạo tuần táng.

Tôi trèo lên một cây sam lớn, một tay bám vào thân cây, một tay cầm ống nhòm quan sát. Núi Thiên Sơn cao chọc trời, hình thế kỳ vĩ, thoát nhìn vô cùng thâm u trùng điệp khiến quang cảnh rất kỳ quái. Có điều ngọn núi này không hề có dạng cánh công như tôi nghĩ, cái tên núi Thiên Môn không biết từ đâu mà ra. “Đường trời” ở chính giữa kia, lúc này nhìn lại chỉ tựa như một sợi chỉ đen nhỏ xíu.

Chúng tôi leo lên ngọn núi tiếp giáp với núi Thiên Môn, cứ thuận theo thế núi mà vừa đi vừa xem xét địa hình phía trước, gần chính Ngọ thì tới được chân núi Thiên Môn. Đoạn Giáp Tử Câu đầu tiên nhìn thấy giống như một đoạn đường núi bình thường đầy rẫy những đất đá rải rác.

Tần Lĩnh, nếu nói là một nơi kỳ diệu cũng không ngoa, đặc biệt ở thời điểm này vẫn chưa mở đường để khai thác du lịch, cảnh sắc thiên nhiên vô cùng đẹp đẽ. Dưới vách đá Thiên Môn ngẩng đầu nhìn lên, địa thế cực kỳ hùng vĩ nhưng hình dạng cũng bình thường, ở giữa có một khe núi hẹp giống như đá núi bị một thanh kiếm sắc bén bổ xuống mà thành. Dưới đáy khe núi này chính là Giáp Tử Câu. Địa hình núi rất cao nên nơi này sản sinh ra một “đường trời”, cảnh quan tách biệt hẳn với những dãy núi thấp còn lại. Phóng tầm mắt cao nữa có thể thấy tia sáng rất nhỏ từ trên đỉnh núi xa xôi, y như cả không gian bị ép vào thành một đoạn. Nếu không phải tận mắt chứng kiến làm sao có thể lĩnh hội dù chỉ một phần.

Trong Giáp Tử Câu, phía đáy đá núi lởm chởm trùng trùng điệp điệp, hai

bên rải rác những dòng suối nhỏ trong vắt, rêu xanh bám đầy trên đá rất khó đi nhưng xem ra đường cũng không xa mấy, ánh sáng lại rõ ràng. Đoạn đầu đường này chưa lên cao nên bầu trời cũng chưa hẳn là “đường trời”, có lẽ nên gọi là “khoảng trời” thì hơn.

Lão Dương nhớ lại, muốn đi hết Giáp Tử Câu cũng phải mất một buổi chiều, hơn nữa càng vào sâu bên trong gió lửa càng lớn, mặt đất càng ẩm ướt, không tiện nhóm lửa. Chúng tôi quyết định dừng lại ngay gần điểm xuất phát, đốt một đồng lửa trại ăn một bữa cơm trưa. Đồ ăn muối ông lão cho tôi đều bỏ vào nồi đem đun lên, cũng tựa tựa như ăn lẩu. Dân miền núi khi nấu ăn rất chú trọng các loại gia vị, hương vị cũng không tệ nếu không muốn nói so với gặm lương khô thì ngon hơn vạn lần. Mấy hôm trước ăn uống phải chi li hà tiện, giờ cũng sắp đến nơi, có thể thả phanh một bữa, tôi và lão Dương ăn như hai con hổ đói, chẳng mấy chốc đã giải quyết sạch sành sanh cả đồng thịt muối.

Tôi ăn còn chưa no, sực nhớ ra có một gói gà rừng ngâm măng. Đang muốn lôi ra ăn quách cho rồi nhưng sờ soạng một hồi vẫn không thấy đâu, hóa ra cả gói thịt to tướng đã không cánh mà bay.

Tôi tìm lại xung quanh một lượt vẫn chẳng thấy đâu, bực mình định hỏi lão Dương, đột nhiên hắn rống lên: “Chết đấm, thằng nào phun hết cả xương vào cổ áo ta thế này???”

Tôi ngớ người, làm gì có chuyện đấy. Lúc tôi ăn, bao nhiêu xương xẩu đều nuốt hết, đâu có lãng phí đến mức để văng bừa văng bãi như thế.

Còn đang lầy lăm lạp, một cục xương đã từ trên vách núi rơi xuống đất. Tôi ngẩng đầu lên liền bắt gặp mười mấy con khỉ lông vàng to tướng, chẳng biết từ khi nào đã tụ tập ở vách núi. Một con trong đó đang ôm gói gà rừng ngâm măng mà ăn, xem cách thức ăn của nó hẳn là đã đói đến mềm ruột, nuốt không còn một miếng.

Nó giải quyết nhanh gọn gói thịt xong xuôi bắt đầu bò xuống dưới, mắt chăm chú dán chặt vào ba lô của tôi.

Tôi thầm kêu không ổn, con khỉ chết tiệt này hẳn là cho rằng trong túi toàn là đồ ăn, âm mưu cướp lấy, mà như thế thì phiền phải biết. Còn đang tính cách, con khỉ kia đã kêu lên một hồi chói tai, trong chớp mắt, toàn bộ đám khỉ đều lao bỏ về phía chúng tôi.

-----oOo-----

Chương 8: Khí

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Biên

Con khí đầu đàn bự tổ chàng nhìn tôi, không ngừng há miệng nhe ra răng nanh trắng hếu, đồng thời phát ra những âm thanh mang tính đe dọa như đang muốn cảnh cáo chúng tôi.

Tôi và lão Dương mỗi người vội cầm lấy một thanh củi đang cháy khua liên tục, muốn ép mấy con khí đang định xông lên phải lùi lại, có một con hơi chậm liền bị tôi dí thanh củi cháy vào mông, đau quá ré lên, cắm đầu chạy ra thật xa.

Nhưng cùng lúc, có mấy con khí cực kỳ thông minh len lén tiến đến gần hành lý của chúng tôi, chờ đến khi tôi phát hiện ra thì đã trễ, mấy cái túi chống thấm lão Dương chưa kịp bỏ vào ba lô đã bị con khí nhỏ ôm chạy đi mất, tôi vừa thấy thế, thậm nhủ không ổn, vội bước tới giật lại. Nhưng tôi vừa bước lên, sau lưng đã có một con khí nhảy đến muốn chôm hành lý.

May mà đồng hành lý của tôi nặng kinh khủng, nó kéo vài cái, thấy không có cách nào mang đi được nên thôi không kéo nữa mà thò tay vào định chôm chia đồ trong đó.

Tôi choáng váng mặt mày: mấy con khí này hành động cực kỳ chuyên nghiệp, nhìn kiểu tấn công người như thế này thì chắc chắn đây không phải lần đầu tiên. Tôi vốn cho rằng mấy con khí dù có thông minh mấy cũng phải có giới hạn, bây giờ xem ra, nếu coi cướp giật là một loại nghề nghiệp thì chúng tôi không thể so được với chúng.

Tôi chỉ mới phân tâm một chút, con khí đó đã lấy ra một cái hộp từ trong túi hành lý, tôi vừa nhìn liền thấy nguy to, đó là một hộp lương khô. Tôi mặc kệ không đuổi theo con khí kia nữa mà xoay người tung chân đá bay

con khỉ này, sau đó nhét lại hộp lương khô vào túi.

Ngay lúc đó, trước mắt tôi ánh vàng chợt lóe, con khỉ đầu đàn đã nhảy bật lên, vươn bàn tay chụp thẳng vào mặt tôi. Tôi đã từng thấy cảnh một con khỉ bắt giết thỏ, móng vuốt của chúng sắc bén kinh khủng, nếu bị chụp trúng thì nát mặt còn gì.

Dưới tình thế cấp bách, tôi không kịp né tránh, đành phải đưa thanh củi cháy trong tay lên đỡ cánh tay liền bị nó cào ra một đường máu dài ngoằn, đau đến nhe răng, thanh củi cũng rớt khỏi tay.

Con khỉ đầu đàn vừa chạm đất đã lập tức phóng ngược lại, tôi không kịp nhặt thanh củi, buộc phải vội vàng tung chân đá tới, ngờ đâu nó lập tức ôm lấy chân tôi, thuận đà há mồm cạp luôn một phát.

Cú này thì miễn bàn, tôi đau muốn phát điên lên, liền vùng tay đánh tới. Nó phản ứng rất nhanh, lập tức xoay người nhảy tách ra, chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào, tôi lại chụp được đuôi nó.

Đôi với khỉ, đuôi là bộ phận vô cùng quan trọng, đang đánh nhau mà bị tóm đuôi thì cũng coi như là bị phán án tử, nó lập tức luống cuống, rống lên một tiếng, liều mạng nhắm vào mặt tôi mà xông tới.

Tôi nổi lên sát tâm, khễ nghiêng người tránh cú tấn công sau cùng của nó, sau đó nắm chặt cái đuôi quật mạnh xuống đất. Tôi đoán con khỉ này nhẹ nhất cũng phải đến bốn mươi cân, cú này dù không nguy hiểm đến tính mạng thì vẫn đủ đập cho nó bất tỉnh.

Nhưng con khỉ đầu đàn khỏe mạnh khác thường, lần này chính tôi cũng cảm thấy mình hơi mạnh tay, nhưng nó lại không hề hấn gì, còn rú lên định xông qua thêm lần nữa. Tôi bắt đầu luống cuống không biết phải làm sao, vội cố sức quăng thêm một cú, đập mạnh nó vào một thân cây. Cú này dùng sức quá mạnh, bàn tay không còn giữ nổi khiến nó bị văng ra xa mấy mét, nó lăn vài vòng rồi lập tức bật dậy leo lên cây.

Lão Dương tiếc mấy cái túi, vẫn còn đang đuổi theo mấy con khỉ giật đồ lúc nãy. Bọn chúng thấy con đầu đàn bị thất thế làm sao còn dám liều lĩnh, lập tức chạy tứ tán, nhưng chúng cũng không chạy xa mà tiếp tục làm ra vẻ đe dọa, lão Dương đuổi một con thì mấy con còn lại chạy theo đằng sau ném đá khiến cho hấn bực mình kinh khủng, cứ chạy tới chạy

lui một hồi như vậy, hấn đã mệt muốn hụt hơi mà lại chẳng đánh được con khỉ nào.

Tôi thấy tình hình có vẻ không ổn, mấy con khỉ hoang dã này to xác đã đành, phản xạ lại nhanh nhẹn, phiền nhất là bọn nó không hề sợ người. Tôi đối phó với mỗi con đầu đàn thôi đã mệt muốn bỏ hơi tai rồi, nếu như có hai con nhảy lên tấn công cùng lúc, e rằng hôm nay chỉ có thể như đòn tại nơi này. Hơn nữa, đám khỉ là chúa thù dai, không hiểu sao lần này chúng tôi lại đụng phải mấy con quái lông dày này nữa, nếu không giải quyết triệt để chỉ sợ về sau không yên ổn được với chúng.

Lão Dương truy đuổi nửa ngày, kiệt sức thở hổn hển chạy về nói: “Không... không xong rồi, tụi nó chạy trốn nhanh quá, chúng ta đừng thèm chấp tụi nó nữa, cứ đi luôn cho rồi, mất thứ gì thì cứ coi như là tặng Sơn thần làm quà ra mắt là xong.”

Tôi thấy thật sự cũng không có cách nào. Đối phó với đám khỉ khoái chồm chia trong rừng già, chúng tôi hoàn toàn bó tay, lỡ như cứ dằng dai ở đây, biết đâu lại sinh ra tồn thất khác. Hơn nữa những thứ bị mất cũng không quá quan trọng, ví dụ như ông huỳnh quang thì chúng tôi có thể thay thế bằng đuốc chẳng hạn.

Vì thế tôi gật đầu với lão Dương: “Nói đúng lắm, trong này rất sâu, một khi trời tối đường lại càng khó đi, nhưng mà, mẹ nó chứ tên nhóc cậu lo mà giữ đồ cho kỹ, đừng có để bị đám lông dày kia chồm chia nữa.”

Lão Dương nhớ tới chuyện vừa rồi, vẫn còn chưa nguôi giận liền khoát tay với tôi: “Được rồi, cậu đừng có nói nữa, sườn núi này đến đây là hết rồi.”

Hai người chúng tôi cột chặt ba lô, lớn tiếng hò hét xua đuổi bầy khỉ rồi tiếp tục men theo con đường hẹp. Bầy khỉ thấy chúng tôi rời đi cứ tưởng là bọn tôi bỏ chạy liền nhao nhao nhảy lên hai bên vách núi đuổi theo, vừa đuổi vừa hú hét chế giễu chúng tôi. Lão Dương nghe thế nổi khùng, quay đầu mắng to: “Lũ lông dày chúng mày đừng có mà đắc ý, ông đây mà còn về được là ông bắt thật hết cả đám chúng mày!”

Bầy khỉ thấy hấn gào to lại càng hăng say đuổi, đặc biệt là con đầu đàn, bầy ra điệu bộ kẻ chiến thắng đuổi theo sát rạt, định nhân lúc tôi không chú ý mà xông lên. Lão Dương thấy thế nổi sùng, cúi xuống nhặt hòn đá

ném ngay vào sống mũi nó, cú ném này khá nặng tay khiến cho nó rớt luôn khỏi vách đá.

Không ngờ đám khí này then quá hóa giận, liền nhặt đất đá trên mặt đường ném ào ào về phía chúng tôi, chẳng mấy chốc đất đá bùn rử nhau nhằm vào đầu tôi mà hạ cánh, may mà chẳng bị ai thấy, không thì tôi chỉ có nước đấm đầu tự sát luôn cho khỏi bị mất mặt.

Chúng tôi cầm đầu chạy như điên gần năm phút mới dừng lại, lúc này chúng tôi đã hoàn toàn tiến vào giữa khe núi, “khoảng trời” trên đầu giờ đã thành “vết trời”, bởi vì khoảng cách vách núi hai bên thu hẹp lại rất nhiều, gây ra cảm giác như là hai đỉnh núi đang ép xuống khiến người ta lạnh toát sống lưng, chỉ muốn rời khỏi nơi này ngay lập tức.

Xem ra lão Lưu nói không hề sai, tôi thầm nghĩ, nếu làm không xong thì khe núi này quả thật chính là đường dẫn xuống suối vàng.

Tiếp tục đi về phía trước, cảm giác này càng nặng nề, cứ theo đà này, nếu không phải đã hỏi thăm trước đó, ắt hẳn tôi sẽ nghĩ đến cuối cùng hai quả núi này sẽ nhập lại làm một.

Tôi nhớ lại những điều lão dẫn đường từng nói, nhớ đến truyền thuyết mà lão đã kể.

Truyền thuyết về âm binh tôi từng được nghe không ít lần, cũng không ít người nhảm chán đưa ra phỏng đoán, tương đối nổi tiếng trong số đó là Kinh Mã Tào của Giang Nam, truyền thuyết kể rằng Nam Man vương Mạnh Hoạch tìm người đào lên, địa danh đó đến bây giờ vẫn còn, vào mỗi mùa mưa đông đều nghe thấy truyền ra âm thanh vũ khí va chạm, giết chóc. Một chuyện nữa là về trận động đất ở Đường Sơn, chuyện này lại càng mơ hồ, nghe kể rằng có rất nhiều người đã nhìn thấy một đoàn xe ngựa dài dằng dặc chở theo mười vạn đầu lâu đi ra từ Đường Sơn, sau đó gặp phải đội vận chuyển của quân giải phóng vào thành phố cứu trợ, rồi vân vân gì nữa tôi không nhớ rõ.

Lão Dương còn kể thêm vài chuyện khác, rằng cái khe này từ khi hình thành tới giờ hầu như không có người qua lại, nhưng đến một góc cỏ dại cũng không mọc nổi, giống như là ngày ngày đều có vó ngựa dẫm qua. Mấy năm trước có một người muốn xây dựng gì đó trong này, nhưng chỉ cần đội thi công vừa đến, ở đây liền có mưa to, lần nào cũng vậy. Mấy

người lãnh đạo cũng không có cách nào, hơn nữa chỗ này cách khu dân cư thật sự quá xa nên đành thôi.

Chúng tôi tiếp tục đi sâu vào, càng đi càng thấy tĩnh lặng, không biết khe núi này dài bao nhiêu, càng đi sâu vào bên trong lại càng tối tăm, nhiệt độ cũng giảm dần, âm u vô cùng, lại có một cảm giác khó hiểu giống như là đang bị theo dõi. Hơn nữa không biết từ lúc nào, bây giờ không còn đuổi theo chúng tôi nữa, cả khe núi hầu như chìm trong im lặng đáng sợ, chỉ còn có tiếng gió rít cùng những âm thanh kỳ dị khó tả thành lời. Loại cảm giác này khiến chúng tôi vô cùng khó chịu.

Tôi cùng lão Dương mỗi người một chuyện, suy nghĩ nhanh chóng thay đổi, sự chú ý cũng dời đi chỗ khác, không còn bị không khí kỳ lạ trong khe núi này ảnh hưởng. Dù vậy tôi vẫn cảm thấy vô cùng bất an. Hơn nữa càng đi sâu vào, cảm giác đó lại càng rõ ràng, thậm chí có mấy lần tôi cảm thấy như vệt trời mỏng manh trên đầu chúng tôi có thể biến mất bất cứ lúc nào, chúng tôi sẽ vĩnh viễn bị vây khốn giữa bóng tối mịt mù trong lòng núi lớn.

Tôi miên man suy nghĩ, cũng không biết đã đi được bao lâu, bỗng lão Dương ngay đằng trước tự nhiên dừng lại, tôi không kịp phản ứng nên va luôn vào lưng hắn, cú này đau rất đau, tôi hơi cay cú bèn hỏi: “Lại chuyện gì nữa? Muốn dừng là dừng, cũng không chịu báo trước một tiếng.”

Hắn xoay đầu lại, mặt mũi tái mét, miệng mấp máy một hồi mới cà lăm được mấy chữ: “Lão Ngô, phía... phía trước có... có người...”

Tôi ngẩn ra, thậm chí hỏi “Người” gì chứ, khu dân cư gần nhất cũng cách chỗ này đến 40km, làm sao có người ở đây được, vội ló đầu qua xem thử. Vừa mới liếc qua, da đầu tôi lập tức tê dại, choáng váng đầu óc, suýt nữa cắn luôn cả lưỡi, khuỷu chân ngã bệt trên mặt đất.

Hóa ra giữa bóng râm của khe núi trước mặt, thật sự có bóng một “Người” nào đó, khuôn mặt khuất trong bóng tối, lẳng lặng nhìn chúng tôi.

Chương 9: Người đá

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Biễn

Ngây ngây ngẩn ngẩn cả đoạn đường, đột nhiên phát hiện đằng trước xuất hiện một người nào đó, chẳng mấy ai có thể kịp phản ứng.

Chúng tôi bất giác lùi về phía sau muốn giữ khoảng cách với người kia, nhưng nhất thời cả hai đều không nhấc nổi chân lên, chỉ cảm thấy kinh hoàng, thân thể cứng đờ ra.

Lão Dương can đảm hơn tôi một chút, hít vào một hơi thật sâu rồi hô to: “Ai... ai đó?”.

Người kia không hề phản ứng, cũng không nhúc nhích, giống hệt như một tảng đá.

Lão Dương hạ giọng hỏi tôi: “Cậu xem, sao hắn lại không thèm chú ý tới chúng ta? Lão Ngô, chẳng lẽ ông già Lưu kia nói đúng, gặp phải âm binh rồi sao?”

Một cơn gió lạnh thổi qua, tôi thoáng tỉnh táo lại, liền đáp: “Đừng hoảng, nếu là người thì không việc gì phải sợ, chờ chúng ta thấy rõ ràng hẵng nói!”, dứt lời tôi lấy đèn pin chiếu về phía đó.

“Người” kia mặc một bộ quần áo cổ quái, để lộ ra cánh tay màu xám trắng, đứng ngây ra giữa đường đi, trong bóng tối giữa khe núi âm u, nhìn có vẻ quỷ dị vô cùng. Đèn pin chiếu trên người kẻ đó, hắn lại không hề nhúc nhích.

Lúc này tôi lại phát hiện có chỗ bất thường.

Thì ra trên cơ thể người này bao phủ một lớp rêu xanh biếc.

Trừ rùa đen thì đúng ra chẳng có loài nào để cho rêu xanh mọc trên người mình mới phải chứ? Tôi nhìn kỹ lại mới thấy “Người” này không

phải bằng xương bằng thịt mà dường như được điêu khắc nên từ đá, chỉ là người đá này được điêu khắc quá mức sinh động, trong cảnh tranh tối tranh sáng thế này rất dễ bị nhìn nhầm thành người thật.

Dù vậy tôi vẫn không cười nổi, người đá này được tạo hình quá sắc sảo điêu luyện, chạm khắc giống hệt như thật, dù chúng tôi đã nhìn ở khoảng cách rất gần vẫn có cảm giác sợ hãi, đầu đổ đầy mồ hôi lạnh.

Chờ nỗi sợ hãi qua đi, sau đó chúng tôi mới thấy nửa thân dưới của “Người đá” bị chôn trong đồng đá vụn, có lẽ là do phần đá ở trên bị sạt lở, nó cũng bị rơi xuống theo. Tượng đá chỉ còn lại cổ, không có phần đầu. Tôi ngẩng nhìn lên quả nhiên thấy vách núi thẳng đứng bên trên có một khoảng khá rời rạc, chỉ có điều thế núi hơi nghiêng hình thành một góc chết, tôi không quan sát được tình hình thật sự là như thế nào.

Người đá để hai tay trần, không phải phong cách văn hóa của thời Hán, tôi đã phát hiện ra trên quần áo người này có điêu khắc hoa văn rằn hai đầu, kiểu cách quần áo tôi chưa từng được thấy, màu sắc đã bị phai đi ít nhiều, phần đầu bị khuyết, có lẽ là lúc ngã xuống bị đụng vỡ ra.

Quan sát một lượt, tôi khẳng định thứ này hẳn là tượng người đá bồi táng.

Tôi ngẩng nhìn lên trên, tượng người đá từ phía trên rớt xuống đây, xem ra bên trên hẳn là có gì đó.

Lão Dương vốn nóng nảy, không chờ cho tôi quan sát kỹ càng đã hấp tấp tìm đường bò lên. Tôi cũng theo hẳn áp sát vào vách đá, từng chút một bò lên theo sườn dốc, rất nhanh đã lên được đến chỗ bị sụp xuống.

Phía trên dường như là một cái hố cạn được đục vào vách đá, có không ít người đá giống y hệt như thế đang quỳ lạy trong đó. Kỳ lạ một nỗi, những người đá này đều không có đầu, trên cổ có gắn đầu lâu, dùng bùn trát lại.

Tôi biết cái này gọi là tượng đầu người, ngày xưa, sau khi kết thúc chiến tranh, nếu đem cả cỗ thi thể về để tranh công thì quá nặng nên chỉ lấy đầu người, những cái đầu này đem gắn lên trên người đá để tuần táng thay cho người sống.

Ngoài ra còn có hình khắc đá khoảng thời đầu Tây Chu, nhưng hầu hết đã bị nước mưa rửa trôi không còn phân biệt được màu sắc nữa. Dưới đáy động có một bức tượng bán thân được điêu khắc dựa theo thể núi, phần cơ thể từ ngực đến đầu đã bị phá vỡ vụn, chỉ còn lại một bàn tay và nửa bả vai là còn nhìn ra được hình dạng.

Ở giữa vùng bị sạt lở có một cái hố cỡ bằng quả bóng rổ đen thẫm thẫm, tôi dẫn lại nổi vui mừng khôn xiết, rọi thử đèn pin vào bên trong, liền thấy không gian trong đó rất rộng lớn.

Trực giác của tôi mách bảo rằng, đằng sau bức tượng người đá khổng lồ này có thể là một cỗ mộ, hơn nữa rất có thể đây chính là mộ huyết mà cái hố tuần táng kia cúng tế như lão Dương đã nói, chẳng qua không biết là cao nhân nào đã vào đó trước một chuyến rồi.

Nói như vậy, có thể đặt mộ ở đây, thân phận của chủ nhân ngôi mộ hẳn là vô cùng hiển hách. Nhưng người có thể đổ một cái đầu ở nơi như thế này lại càng là cao thủ trong cao thủ, dân trộm mộ bình thường dù có đi qua đi lại trong khe núi này đến mấy trăm lượt cũng tuyệt đối không thể nghĩ ra được ở trên đầu còn có cả một thế giới khác.

Tôi cùng lão Dương tính toán một hồi, quyết định cứ vào xem thử trước, dù sao mục tiêu cũng ở ngay gần đây, nếu trong này không có thứ gì thì chỉ cần quay trở ra thôi. Chúng tôi đi chuyến này, thấy động mà không chui vào quả là khó chịu chết được.

Hắn gầy hơn nên chui vào trước, cửa động này hơi cao, chân hắn không chạm đến đáy nên đành phải tựa trên vách đá. Tôi đưa đèn pin cho hắn, hắn vừa lấy rọi xuống liền mắng: “Khỉ thật, trong này có nước.”

Tôi ló đầu vào xem, bên trong là một thạch thất dạng mái vòm rất lớn, hẳn là được đào nên, trên đỉnh có vài dấu vết của hình khắc đá, mực nước trong này rất cao, gần lên đến sát mép phần mái vòm, có thể thấy được phía dưới mặt nước, vách tường bốn phía đều được đục thành nhiều hố cạn, bên trong đây tượng người đá không đầu phủ đầy rêu xanh. Nước ở đây không biết là do nước mưa từ cửa động chảy vào tích lại hay vì nguyên nhân nào khác.

Lão Dương nói với tôi, lần trước hắn đến đây, tượng người đá kia chưa bị sụp xuống, vậy có nghĩa là, lỗ hổng này mới chỉ xuất hiện trong vòng

ba năm gần đây, lượng nước này không thể nào là nước mưa tích lại được.

Tôi dặn hấn phải tuyệt đối cẩn thận, hấn lại ỷ vào mình bơi giỏi, buông tay nhảy xuống, lập tức nước liền ngập tới ngực, hấn hoảng hồn, cả người chới với.

Tôi nhìn mà liú cả lưỡi, mực nước ở đây có thể sâu quá đầu, bèn hỏi hấn: “Cậu thăm dò dưới đáy nước thử xem dưới đó là bùn hay là đá?”

Lão Dương nói: “Không chạm được tới đáy. Mẹ nó chứ, nước dưới này lạnh thấy bà luôn.”

Tôi lấy túi chống thấm ra bọc hai cái ba lô lại, một cái ném cho hấn, một cái đeo trên lưng, sau đó cẩn thận trượt xuống nước, lập tức một cảm giác lạnh toát truyền đến từ hai bàn chân khiến tôi run cầm cập.

Dưới chân trông không, quả nhiên là rất sâu, tôi thăm nhủ, bởi vì ban đầu không hề ngờ tới chuyện phải hoạt động trong nước, tôi không chuẩn bị trang bị phù hợp nào, chúng tôi chỉ còn cách mở đèn pin bơi vào bên trong.

Mới bơi được vài sải đã thấy một cánh cửa đá mở ra ở phần trong cùng của vách tường.

Vì mực nước dâng khá cao nên phần cửa đá lộ ra vô cùng thấp, bên trong cửa là một thạch đạo đủ rộng cho hai chiếc xe vận tải cỡ lớn tối đen như mực, những nới ánh sáng đèn pin chiếu qua đều là vách đá màu xanh xám, có dấu vết đục đẽo thô sơ, có vài nơi xuất hiện hình khắc nhưng đa phần đều đã bị ăn mòn không còn nhìn ra được.

Bơi thẳng vào bên trong khoảng hơn mười mét, thạch đạo đột nhiên chuyển hướng một góc 90 độ. Tôi lại rọi thử đèn pin, phát hiện bên trong thật đáng sợ, không khỏi ngừng lại, chẳng dám xông bừa vào.

Thực ra thì, với tình hình hiện giờ, tiếp tục tiến vào bên trong là rất không sáng suốt, mực nước sâu như vậy, lại không nhìn được dưới nước có gì, điều này thực sự khiến cho người ta hoảng sợ. Nếu chút nữa mà có thứ gì trôi lên từ dưới nước, dù đó chỉ là một khúc gỗ thôi cũng đủ hù cho tôi chết khiếp rồi.

Lão Dương nhìn vách tường bốn phía, hỏi tôi: “Cậu có phát hiện ra không, ngôi mộ này tuy rằng rất lớn nhưng xây dựng lại rất thô sơ, cậu nhìn mấy tảng đá này đi, tảng nào tảng nấy đều nham nhở, hoàn toàn không hề được gia công chế tác, không phải nói là chủ nhân ngôi mộ này rất giàu có sao, mở được núi chẳng lẽ lại không có tiền trang hoàng sửa sang.”

Tôi nói: “Đây có thể là khu vực ngoài cùng của lăng mộ, cậu xem chỗ này có nhiều tượng người đá chưa hoàn thành như vậy, có thể chỉ là nơi những người thợ xây lăng điêu khắc đá thôi, vào sâu nữa có lẽ sẽ rõ ràng hơn.”

Chúng tôi tiếp tục tiến về phía trước, từ chỗ ngoặt bơi vào thêm được mấy phút liền nghe thấy từ bóng tối đằng trước truyền lại tiếng quẫy nước trầm trầm, giống như có thứ gì đó đang lặn dưới nước.

Tôi chụp tay lão Dương, lấy đèn trong tay hắt rọi về phía phát ra âm thanh, lập tức nhìn thấy ba vết nước hình tam giác đồng thời xuất hiện, nháy mắt đã chìm vào trong nước.

Tôi còn chưa kịp phản ứng gì, lão Dương đã hắt tay tôi ra, quay đầu hét to một tiếng: “Chạy!”

-----oOo-----

Chương 10: Hucho Taimen (Triết La Khuê)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Tiểu Phong Hoa

Lão Dương nói thế nhưng ở dưới mực nước sâu đến thế này, có mà chạy thoát đằng trời. Tôi quẫy nước mấy cái, đến khi quay đầu nhìn lại, vết nước hình tam giác kia đã lao vọt về phía tôi nhanh như điện xẹt khiến mặt nước dềnh lên một làn sóng đục ngầu.

Tôi vội vã buộc chặt đèn pin vào cổ tay, rút con dao găm vẫn giắt nơi thắt lưng rồi trung dụng luôn cả chiếc ba lô đang đeo trên lưng thành khiên. Trong lúc cuống cuống tôi vẫn không ngừng gọi lão Dương ứng cứu, có điều gã này thoát cái đã một đường bơi thẳng ra ngoài đến hơn mười mét.

Tôi ngấm ngấm lôi cả mấy mươi đời tổ tông nhà hấn ra nguyên rửa. Thứ quái vật phía sau đương nhiên không thèm chừa ra giây nào cho tôi nhả nha suy nghĩ, nháy mắt đã đâm bổ đến trước mặt.

Tôi chùn người xuống một chút, chuẩn bị sẵn tinh thần lãnh một cú đánh của quái vật. Vệt nước hình tam giác chỉ còn cách tôi chừng ba mét, không ngờ trên mặt nước lại đột ngột xuất hiện một đợt sóng, vệt nước thoáng cái đã biến mất tăm.

Nói thì chậm nhưng thực ra mọi việc chỉ trong vài khắc. Chưa kịp hoàn hồn, phía trước mắt tôi một đám bọt nước chọt nổ tung tóe đồng thời trên ngực chịu một luồng lực mạnh kinh khủng. Lần này thực sự nhanh đến mức không kịp trở tay. Tôi còn đang chẳng hiểu chuyện gì xảy ra đã sặc lên mũi một ngum nước hôi thối, tôi tắm cả mặt mũi.

Luồng lực này không những chìm tôi chìm nghiêm vào trong nước mà còn đẩy ngược tôi lại cả chục mét. Khi lặn xuống nước tôi không hề lấy hơi, giờ đã thiếu khí lắm rồi, nói là sức cùng lực kiệt cũng không ngoa. Cứ đà này bị ép xuống không thở được kiểu gì cũng đi đời nhà ma. Cùng đường, tôi nghiêng rặng, dao găm nãy giờ vẫn lăm lăm trong tay khua lung tung một hồi bỗng thấy chân động, không biết đã đâm trúng chỗ nào trên người nó. Quái vật bị đau quặn quại liên hồi trong nước, quật tôi văng ra đập đầu vào vách một cú mạnh đến choáng váng.

Nhưng nhát dao này xem ra đã cứu tôi một mạng. Luồng lực kia biến mất, ngực tôi cũng được thả lỏng.

Tôi biết nó đã nhả ra, vội vàng giãy dựa nhô đầu lên khỏi mặt nước hít lấy hít để không khí vào phổi rồi sờ sờ chiếc ba lô. Mẹ kiếp, không những rách toạc một nửa mà các thứ bên trong hầu như cũng rơi rớt sạch sẽ, may mà tôi chặn ba lô trước ngực không thì đã ra người thiên cổ từ lâu rồi. Thứ quái vật này cần khiếp thật.

Từ phía đều tối tăm mờ mịt, chỉ thấy luồng sáng rọi thẳng từ phía sau

của chiếc đèn pin trên tay lão Dương. Nhưng ánh sáng mỏng manh đó đã chiếu không ra hình thù gì thì chớ, gặp nước lại phản quang càng khiến tầm nhìn tôi bị ảnh hưởng.

Tôi thở hổn hển một hồi, đầu óc dần tỉnh táo trở lại, lúc đó mới phát hiện ra dao găm đã không cánh mà bay, không biết trong biển cỏ vừa rồi đã rớt xuống nước hay là vẫn cắm trên người nó chưa rút ra. Tôi rên thảm trong lòng, giờ chỉ còn hai bàn tay trắng, ba lô cũng không được tích sự gì nữa rồi. Nếu quái vật lại đớp cho một miếng có khi bao nhiêu ruột gan đều lòi ra mất.

Tôi bèn nép sát người vào vách đá, chỗ này rất hẹp, cứ dán mình vào một bên như thế, muốn cắn tôi cũng chẳng dễ dàng gì đâu.

Sau trận vật lộn kịch liệt vừa rồi, tôi mơ hồ cảm thấy đó là một con cá khổng lồ, nhưng trong mỏ quặng kín mít này làm sao lại có cá được, hơn nữa kích thước lại to lớn bất thường, điều này thoát nghĩ đã thấy không hợp tình hợp lý. Mà cho dù có thật, nó ăn gì mà sống? Chẳng lẽ găm đá tảng?

Từ phía sau, lão Dương đã chạy tới, vừa nhìn thấy tôi đã gọi to: “Cậu không sao chứ? Tay chân có sứt mẻ miếng nào không?”

Tôi vội vàng cản hẳn lại rồi ấn hẳn dính luôn vào vách đá, thì thầm: “Đừng ra đây, thứ đó vẫn ở gần lắm.”

Hắn nghễnh ngãng không nghe được tôi nói gì, còn hỏi: “Không sao hả? Vừa rồi tớ đánh động muốn thu hút sự chú ý của nó, không ngờ nó lại không thèm...” Nói chưa dứt lời, người hắn đột nhiên nghiêng hẳn đi, thoát cái đã bị lôi ngã lộn xuống nước, bọt nước văng tứ tung. Một cái đuôi cá to tướng quẫy vùng lên khỏi mặt nước, hất cả vào mặt tôi.

Gay to rồi! Không hiểu lão Dương bị cắn vào chỗ nào, nếu trúng người thì đúng là nguy hiểm, dù Diêm Vương tha mạng thì bét cũng phải tàn phế.

Tôi sờ khắp cả người mà chẳng lần ra được một tác sứt, sau cùng chỉ moi ra được một con dao mở hộp quân dụng. Chất thép rất tốt, của đáng tội con dao lại ngắn ngắn, đâm cả trăm nhát chưa chắc đã giết nổi một người. Nhưng hiện giờ cũng không phải lúc đứng ca cẩm, tôi hét lớn một

tiếng rồi liều mình phi thân vào trong nước, bơi về hướng lão Dương.

Trận hỗn chiến dưới nước đang hồi quyết liệt, tôi chẳng nhìn thấy gì chỉ còn nước sò soạng. Mới sò được vài cái, mặt lại bị cái đuôi cá khổng lồ quật vào. Tôi bị một cú đập đến thất điên bát đảo, thân thể lộn mất mấy vòng, cổ như gãy rời ra rời.

Lòng bàn tay tôi nóng bừng lên, gấp rút cắn chặt răng lao vọt lại. Trong lúc rối ren tôi ôm bừa lấy thứ quái vật nọ, cảm thấy như bị trượt đi trên lớp da trơn tuột toàn vảy. Tôi thềm nhủ cóc cần biết chỗ nào, cứ giơ dao lên đâm bừa một nhát.

Tuy là dao mở hộp nhưng lưỡi thép ngang lại vô cùng sắc bén. Con quái vật bị thương vặn vẹo điên cuồng, tôi không ôm nổi nữa, bị hất lên mặt nước. Nhưng lần này đã có kinh nghiệm, tôi nghiêng răng nghiêng lợi giữ chặt lấy chuôi dao. Lưỡi dao vẫn móc trong cơ thể quái vật, chỉ cần nó cố thoát thân, vết thương trên người nó sẽ càng bị rạch toác ra.

Lúc tôi thò đầu lên khỏi mặt nước, máu tươi đã nhuộm đỏ lôm cả một vùng nước vốn xanh biếc, hai thứ màu xanh đỏ hòa vào nhau trông thật tởm lợm. Tôi giơ tay lên nhìn liền nhận ra con dao mở hộp đã gấp lại từ bao giờ, lưỡi dao khi gấp quay ngược cắt một đường vào ngón tay đã ngâm lâu dưới nước đến trắng bệch của tôi. Có lẽ vừa rồi tôi đã quá tập trung tinh thần vào trận chiến mà không hề phát hiện.

Nhưng giờ không phải lúc suy nghĩ nhiều như vậy. Tôi vừa lấy lại chút bình tĩnh lợi một bước về phía trước, thỉnh linh từ dưới nước nhô lên một cái đầu cá khổng lồ, chỉ kịp nhìn thấy một khoang miệng đầy răng nhọn lờm chớm đâm bổ đến muốn tấp vào đầu tôi. Trong lúc nguy cấp, tôi vội vàng ngửa người ra sau, con cá đang đà chồm vào, tôi lập tức bị chìm sâu xuống nước.

Tôi giãy dụa kịch liệt cố tìm lấy một điểm tựa mà bám vào, chợt một người nắm lấy tay tôi, dồn sức lôi lên khỏi nước. Tôi ngẩng đầu, hóa ra là lão Dương, người ngợm máu me be bét đang thở khò khè.

“Sao rồi?” Tôi vội hỏi “Cậu bị cắn vào đâu?”

Hắn nhấc dưới nước lên nửa cái ba lô, nở nụ cười méo xệch. Tôi thở phào nhẹ nhõm. Xem ra vì trong này quá chật chội, con cá có muốn tấn

công chúng tôi cũng chỉ có thể tấn công vào phần ngực. Đúng là trong cái rủi có cái may.

Con cá rõ ràng rất đau đớn, không ngừng quằn quại khiến dòng nước trở nên đục ngầu, thỉnh thoảng lại va phải vách đá. Chúng tôi vẫn đề phòng, có điều không lâu sau, cái bụng của nó đã nổi lên phình mà phòi lên trời, hai vây vẫn hơi run rẩy nhưng xem ra chẳng còn sống được bao lâu.

Tôi kiên nhẫn chờ thêm một lúc, thấy nó đã cứng đờ rồi mới đánh bạo bơi tới.

Con cá ít nhất cũng phải dài đến hai mét rưỡi, đầu to tướng, khoang miệng mở ra phải lớn bằng cái chậu rửa mặt, bên trong toàn răng nhọn có móc. Điều kỳ quái là trên gáy nó còn có hoa văn nhìn rất lạ mắt cùng một con dao găm không chuôi cắm ở đó, không biết là do lão Dương hay tôi đâm vào.

Tôi lập tức nhận ra, đây là một con cá Hucho Taimen, một giống cá nước ngọt vô cùng tàn bạo. Nếu đúng là loại này thì con cá vẫn còn nhỏ chán. Lạ ở chỗ, giống cá đó chỉ ưa sống ở vùng nước lạnh, làm sao lại đến được nơi này và chui vào tận đây?

Còn đang ngờ vực chợt nghe lão Dương kêu: “Nhìn xem, đằng kia có bậc thang!”

Sau trận ác chiến vừa rồi, dường như con cá đã dẫn chúng tôi đi rất xa, xem chừng đã vào rất sâu trong thạch động. Tôi quay đầu lại, thấy ngay bên cạnh có mấy bậc thang nhô ra khỏi mặt nước, dẫn lên một khoảng đất trống bằng phẳng, lia đèn pin qua còn có thể nhìn thấy vài bức bích họa.

Chúng tôi vừa rét run vừa ngứa ngáy toàn thân, chỉ muốn nhanh nhanh chóng chóng nghỉ ngơi cho hồi sức. Cả hai bàn bạc một lúc rồi quyết định tìm một chỗ khô ráo từ từ xử lý mấy vết thương.

Lão Dương đã lạnh cóng kinh khủng, không nói năng gì nữa, lẳng lẳng tóm lấy quai hàm con cá mà lôi vào trong. Tôi lấy làm lạ, hỏi hắn mang con cá này đi làm gì. Hắn đáp: “Bỏ trang bị ra rồi nhét nó vào trong túi, cậu không biết thứ này sẽ giúp chúng ta phát tài thế nào đâu, kiểu gì tôi cũng phải mang nó ra bằng được!”

Tôi nghe xong chỉ còn biết lắc đầu. Ngăn hẳn cũng không xong, đành phải giúp hẳn một tay đẩy con cá về phía trước. Những bậc thang thẳng tắp, tôi leo dần lên, phía trên là một gian phòng đá chập chững gỗ, ngoài ra còn có một con đường đá thông đến nơi khác. Bên trong tôi đen như mực, nhưng cũng khá rộng rãi, có lẽ là nơi tạm chứa đất đá phế thải. Gỗ bên trong đã có phần mục ruỗng, bích họa trên bốn vách tường cũng rất đơn giản, hơn nữa còn có khuynh hướng trù tượng. Người tôi đang khó chịu, chẳng còn tâm trí đâu mà ngắm nghía.

Chúng tôi cởi hết quần áo, lấy vài thanh gỗ mục nhóm lên một đống lửa để hong khô quần áo. Lão Dương chưa gì đã vội vàng rút đồ ra mổ bụng con cá, vừa mổ vừa bảo tôi: “Con cá này to như thế, vứt đi đúng là phí của giờ. Chúng ta lóc thử vài miếng thịt ra ăn thử xem mùi vị thế nào.”

Tôi lấy từ trong nửa cái túi của lão Dương ra một ít thuốc, đầu tiên khử trùng ngón tay, sau đó mới cẩn thận băng kín lại, nói: “Cậu đi mà ăn. Nước bần như nước cống, con cá thì không rõ lai lịch, nó ăn gì uống gì cũng không biết, tớ chẳng dám liều mạng.”

Lão Dương lúc đó đã cắt dạ dày con cá, cắt một nhát mở phanh cả cái dạ dày. Một mùi tanh tươi xộc lên khiến tôi ngạt thở suýt chết, kìm không được tính tò mò phải ngó một cái. Bên trong dạ dày con cá chảy ào ra những thứ thập cẩm đã nát như cùng một khối tròn tròn, lăn vài vòng đến trước mặt tôi.

Tôi vừa nhìn thấy đã “A!” lên một tiếng.

Không ngờ đó lại là một cái đầu người.

-----oOo-----

Chương 11: Đầu người

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Biên

Beta: Miên Hoa Tử

~oOo~

Từ lúc chúng tôi vào núi đến giờ, trừ phần thịt rừng ông già dẫn đường đưa cho ra, thức ăn của chúng tôi toàn là lương khô khó nuốt, mà mớ thịt rừng còn chưa ăn được miếng nào đã bị đám khí phá hỏng, bây giờ vẫn còn thềm thuồng, lúc lão Dương nhắc đến cá, tôi dù ngoài miệng nói thôi, thực ra trong lòng đã bắt đầu nôn nao, lại còn tưởng tượng lại cảnh được ăn lẩu đầu cá trên biển lần trước.

Nhưng nhát dao chết tiệt này đã làm tan nát mộng đẹp của tôi. Tôi thấy hình ảnh cái đầu máu me be bét dính đầy dịch tiêu hóa kia trôi nổi giữa nổi lẩu đầu cá trong mộng, một cảm giác buồn nôn xông thẳng lên cổ họng, gần như muốn phun luôn ra ngoài.

Lão Dương ngày thường cũng gan lì, nói đến người chết, hẳn dù chưa gặp đến ngàn người thì ít ra cũng được tám trăm, nhưng thấy tình cảnh như vậy cũng tái mặt, nửa ngày cũng chưa bình tĩnh lại được.

Cổ nén ghê tởm, tôi dùng dao găm xoay ngược cái đầu lại, chỉ thấy lớp da trên mặt đã có dấu hiệu thối rữa, nhưng cái đầu hầu như vẫn còn tương đối nguyên vẹn, hẳn là mới bị nuốt cách đây không lâu, lúc con cá ăn cái đầu này chắc là có nhai vài cái khiến nó hơi bị biến dạng, tình trạng khuôn mặt hầu như không thể diễn tả bằng lời, cũng chẳng thể đoán ra được rốt cuộc là ai.

Người này vào bụng cá chưa được bao lâu, có thể nói là hẳn chỉ vừa mới chết gần đây thôi.

Tôi một tay che mũi, một tay dùng dao găm gạt những thứ chảy ra từ bụng cá sang hai bên, muốn xem thử những bộ phận khác của người này ở đâu. Rất nhanh tôi đã tìm được bàn tay và một khối thịt, cũng đã bị ăn mòn ít nhiều, không cách nào đoán ra được thân phận quê quán của người này.

Tôi tiếp tục gạt thêm vài thứ nữa, liền tìm được hành lý của chúng tôi bị nó nuốt vào, đồ đạc bên trong bị lẫn cùng với đủ thứ bả thú trong bụng cá, trừ những thứ không thể vớt đi, tất cả còn lại đều bị ném sang một bên không thương tiếc. Lương khô tuy được cẩn thận bọc kín trong bao nilon, nhưng tôi thật sự không thể nào thuyết phục bản thân ăn cho nổi.

Bỗng nhiên, tôi nhìn thấy giữa đồng nhầy nhựa có thứ gì đó màu đen, tôi còn chưa kịp lôi hết nó ra, lão Dương đã la lên: “Khỉ chứ, là ‘Phách tử liêu’.”

Tôi không biết Phách tử liêu là cái quái gì nên cho rằng đó lại là tiếng lóng hần học được từ trong tù, bèn rút ra xem thử, hóa ra là một khẩu súng ngắn tự chế, loại súng này đã lỗi thời lắm rồi. Nó thực ra chính là súng săn đem cửa ngăn hai nòng rồi sửa phân báng súng thành kiểu của súng lục. Với hai nòng súng có thể bắn được hai lần, nhưng không tự đẩy vỏ đạn ra được, cần phải lấy vỏ đạn ra mới lắp được đạn mới vào, cho nên súng này đem ra đối phó với những con thú nhỏ không có khả năng tấn công thì còn được, chứ gặp phải những con thú cỡ lớn, một phát mà không hạ gục được nó, chờ cho anh nạp xong đạn để bắn phát thứ hai thì cổ đã bị cắn đứt rồi. Mặt khác, khẩu súng này ở cự ly gần có uy lực khủng khiếp, nhưng vượt quá cự ly hai mươi mét thì đến chó cũng bắn không chết, thật ra thì không thể nào đem ra so sánh với súng lục chính thống được.

Tôi rút khẩu súng ra, chà xát lên mặt đất cho sạch hết những thứ dính trên đó rồi mới cầm lại xem. Mở nòng súng ra kiểm tra thì thấy bên trong có hai viên đạn, dưới báng súng có gắn một hộp đạn bằng sắt, bên trong có tám viên, bốn xanh bốn đỏ, không biết là loại đạn gì.

Có khả năng người này đến đây săn trộm, vô tình phát hiện ra động này nên muốn vào xem thử, kết quả là làm mồi cho cá. Khẩu súng này có thể là do lúc cá ăn thịt người thì nuốt vào theo, đúng thật là xui xẻo, ai mà ngờ cho được trong này lại có con cá ăn thịt người lớn đến vậy.

Súng là thứ tốt, vào lúc khẩn cấp có thể dùng để phòng thân, có điều đạn quá ít ỏi. Lão Dương sau khi đã moi ra hết trang bị của chúng tôi lại chọc ngoáy trong bụng cá một hồi nữa nhưng cũng chẳng tìm ra thêm được gì. Tôi nhìn cơ thể con cá, thấy ngoại trừ những vết thương do hai người bọn tôi gây ra còn có một vài vết đạn nhỏ, nghĩa là con cá này đã bị thương trước khi tấn công chúng tôi, chẳng qua nó chỉ trúng đạn ghém, lực sát thương quá nhỏ không thể gây cho nó vết thương chí mạng.

Lão Dương thấy con cá kỳ lạ, bèn hỏi tôi: “Lão Ngô, cậu nói xem ở chỗ này sao lại có cá ăn thịt người, hay là do có người nuôi nó ở trong này?”

Tôi nói với hắn: “Không phải đâu, tôi thấy dưới mặt nước trong thạch đạo này còn có dòng chảy khác nối liền với mạch nước ngầm ở gần đây, mà mạch nước ngầm vùng này thường hợp với sông Gia Lăng, con cá này hẳn là từ ngoài sông bơi vào đây.”

Lão Dương nói: “Không đúng, mấy ngàn năm trước làm gì có thiết bị lặn, bọn họ làm cách nào mà đào đường ngầm dưới nước được?”

Tôi thấy lão Dương rất có hứng thú với chuyện này, bèn giải thích: “Đây không phải là đào nên, tôi đoán là được hình thành từ sự biến đổi nào đó thôi.”

Hỏi còn học kiến trúc tôi có môn cơ học tự nhiên dạy về kết cấu địa chất. Trong đó có nhắc đến, do vận động tạo sơn vào đại Thái Cổ (Liên đại Thái Cổ (Archean, Archaean, Archaeozoic, Archeozoic) là một liên đại địa chất diễn ra trước liên đại Nguyên sinh (Proterozoic), kết thúc vào khoảng 2.500 triệu năm trước), bên trong các loại loại núi đá nham thạch thường xuất hiện các khoảng rỗng, gọi là nham mạch. Nếu nham mạch nối liền với khe núi, rất có khả năng tồn tại cả một hệ thống dòng chảy ngay trong lòng núi. Trong trường hợp đào hầm mỏ, nếu đào đến những chỗ đó thì có thể gặp phải sự cố nghiêm trọng, nhẹ thì phải bỏ một vài đoạn đường hầm, còn nặng thì tất cả bị nước dìm sạch.

Chỗ này là động khai thác đá, thường không được bố trí đường hầm thoát nước, bị nhấn chìm như thế này có thể cũng là do gặp phải sự cố như vậy.

Nhưng mà, từ đó chúng tôi có thể suy ra được, quy mô của động khai thác đá có thể lớn hơn rất nhiều so với những gì chúng tôi đã thấy, chẳng qua là vì bị ngập cả dưới nước nên có nhìn cũng chẳng thấy được bao nhiêu. Dùng đến nhiều đá như vậy, xem ra quy mô của cỗ máy chúng tôi đang tìm không thể nào là nhỏ được.

Chúng tôi đẩy cả xác cá lẫn đầu người vào trong nước, nhưng cái mùi kia quả thật là chịu không nổi, cả hai nghỉ ngơi không bao lâu, thấy quần áo đã tạm khô, chúng tôi chỉnh trang quần áo lại lần nữa, đem toàn bộ những thứ cần thiết cất vào trong túi rồi vội vàng xuất phát.

Lão Dương mở đèn pin dẫn đường phía trước, hai người một trước một sau đi sâu vào thạch đạo.

Bên trong cũng tối đen như mực, tượng người, động vật bằng đá nằm ngổn ngang trên đường, vách tường hai bên gồ ghề, vết nứt dày đặc, có đôi lúc còn có thể thấy phù điêu chạm khắc đá chưa được hoàn thành.

Mấy thứ này cái nào cái nấy đều rất lớn, tôi không khỏi thắc mắc những khối đá ở đây được vận chuyển đến chỗ mộ như thế nào.

Dựa theo những tài liệu mà ông Tề đưa cho tôi, lãnh thổ của Xà quốc cũng không lớn, phần lớn là miền núi, sống chủ yếu dựa vào săn bắn, lực lượng sản xuất tương đối lạc hậu, hẳn là không có khả năng vận chuyển đá đến nơi xa xôi được. Để thuận lợi cho việc vận chuyển, chỗ mộ hẳn là ở khá gần nơi này.

Cái động vừa nãy chúng tôi vào là do kẻ trộm mộ phá đá tạo thành, vậy có thể nói cửa ra của thạch động này hẳn là ở bên kia, chẳng lẽ chỉ đi qua một đoạn như vậy là đã tới được cửa vào lăng mộ?

Tuy nhiên cũng có không ít người vì che giấu vị trí mộ mà cố ý chuẩn bị vật liệu ở rất xa, nếu thật vậy thì chúng tôi cũng không thể chắc chắn được bao nhiêu.

Chúng tôi đi sâu vào trong khoảng chừng nửa giờ, bốn bề tối đen như mực, đèn trong tay lão Dương đã gần hết pin, bắt đầu mập mờ, tôi cũng đã cảm thấy mệt liền bảo hắn dừng lại thay pin, sẵn tiện làm điều thuốc cho lên tinh thần.

Chúng tôi ngồi bệt trên mặt đất, đèn pin để ngay bên cạnh chiếu vào mấy bức tượng người giống hệt như thật. Lão Dương liền hỏi tôi: “Mấy bức tượng này, mỗi cái đều được điêu khắc giống hệt như thật, nhìn sợ chết được, cậu nói đây là thuộc triều đại nào? Sao mà đến một điểm đầu mỗi tôi cũng không thấy?”

Tôi cũng chẳng hiểu gì như hắn, lịch sử ngành điêu khắc của Trung Quốc có nguồn gốc sâu xa và được lưu truyền rộng rãi, từng có một khoảng thời gian dài dung hòa với kho tàng văn hóa của Ấn Độ cổ đại, nhưng chủ yếu là lấy thủ pháp tả thực để thể hiện lên tác phẩm. Trong trí nhớ của tôi, thủ pháp này đã từng xuất hiện một lần, đó chính là tượng binh mã trong lăng mộ Tần Thủy Hoàng, thế nhưng tượng đá ở đây hoàn toàn không giống với tượng binh mã, thật sự là rất khác biệt.

Hơn nữa trên người những tượng đá này đều có đặc điểm nổi bật là hoa văn rần hai thân, nhất định là thuộc phạm vi văn hóa của Xà tộc cổ đại, cho dù đường hầm này có thuộc về cổ mộ chúng tôi muốn đến hay không thì hiện giờ chúng tôi cũng đã tiến vào lãnh thổ của Xà quốc cổ đại, tuyệt đối không sai.

Lão Dương nói nhiều kinh khủng, vừa hút thuốc vừa hỏi này hỏi nọ, tôi bị hỏi tới tăm mặt mũi, bèn bảo hẳn đừng có cái gì cũng đề đầu tôi mà hỏi, tôi cũng đâu phải là dân khảo cổ, chúng tôi cứ việc lấy đồ rồi biến, còn nghiên cứu nọ kia thì cứ để cho mấy ông giáo sư già đi mà làm.

Sau khi thay pin, vừa đi được mấy bước liền thấy phía trước có ánh sáng phản xạ lại, quả nhiên đằng trước là một mặt thạch bích, cuối thạch đạo là một căn phòng đá cỡ vừa, bên trong có không ít tượng người đá không đầu vỡ vụn nằm ngổn ngang, bốn phía có đèn đá, giữa phòng có đặt một cỗ quan tài bằng đá.

Quan tài rất lớn, trên nắp quan có khắc hình rần hai thân, hai thân rần chia ra quần chặt hai bên quan tài, nét điêu khắc vô cùng tinh tế, nhưng phần đuôi rần rõ ràng vẫn chưa được hoàn thành, chỉ mới khắc ra vài nét cơ bản sơ sài.

Chiếu đèn pin lên thì thấy loại đá làm quan tài hiện lên một màu trắng hơi mờ giống như mỡ đặc, nắp quan không được đậy khít, để lộ ra một khe hở khoảng bằng cánh tay. Quan tài được đặt trên quan sàng, xung quanh không còn có bất cứ thứ gì.

Xem ra đây là một quan tài bồi táng, có thể là thừa ra sau khi nhập liệm, hoặc là chuẩn bị để dự phòng rồi vứt luôn trong này.

Nhưng sao thạch đạo dài như vậy lại chỉ thông đến nơi này, tôi thấy buồn bực vô kể, không thể như vậy được, chỗ này rõ ràng là nơi vứt sản phẩm không hoàn thiện, không hề có lối ra, hai đầu thạch đạo này đều bị chặn, chẳng lẽ đường vận chuyển đá chính là dòng chảy sâu dưới mặt nước chỗ chúng tôi đi qua ban nãy? Hoặc cũng có thể trong căn phòng đá này có lối đi bí mật?

Nếu cửa vào ở dưới nước thì không ổn tí nào, tôi trầm nghĩ như vậy.

Trong căn phòng đá này không có thứ gì là không kỳ quái cả, tôi với lão Dương xem xét xung quanh hết một lượt, cuối cùng chạy đến bên quan tài đá.

Lão Dương lần đầu tiên thấy quan tài, rất háo hức, đi vòng quanh hai vòng mới hỏi tôi: “Trong này có bánh tồng không?”

Tôi suy nghĩ một chút rồi trả lời: “Không có đâu, trước giờ chưa từng nghe nói đến chuyện nhập liệm rồi lại tiếp tục điêu khắc quan tài, đây là quan tài rỗng.”

Lão Dương nhìn qua khe hở của quan tài, còn rọi đèn pin vào bên trong, nói: “Nhưng hình như có thứ gì đó được đặt trong này? Không tin cậu cứ lại đây mà xem.”

Tôi đi đến bên cạnh hắn, vừa nhìn sơ qua, quả nhiên qua khe hở của quan tài, tôi nhìn thấy một bóng đen nằm bên trong, nhưng đó là gì thì hoàn toàn không thể nhìn ra được.

Lão Dương thổi sạch lớp bụi trên nắp quan tài, gõ gõ vài cái, định đưa đèn pin vào trong khe hở để soi cho rõ, nhưng cái đèn pin chúng tôi mua có phần đầu quá lớn, thử cả nửa ngày cũng không nhét vào được, hắn hỏi: “Có muốn mở ra xem một chút không?”

Tôi cảm thấy có chút bất thường, trước đây mỗi lần mở quan tài luôn có người ở bên cạnh, mà mấy người đó toàn là dân kỳ cựu, bây giờ chỉ có một mình tôi, đến một chút tự tin cũng không có nổi, tôi lắc đầu: “Chuyện này có vẻ không bình thường, tôi có cảm giác không hay, đừng tùy tiện mở nó ra.”

Còn chưa dứt lời, lão Dương bỗng nhiên rút tay lại lui về sau mấy bước, ngã bệt xuống đất, đèn pin văng khỏi tay lăn ra xa.

Tôi bị hắn làm cho giật mình, vừa định hỏi hắn có chuyện gì, tay đột nhiên lạnh ngắt. Tôi cúi xuống nhìn, chỉ thấy một bàn tay khô trắng bệch chẳng biết từ khi nào đã vươn ra khỏi khe hở của quan tài, nắm chặt cổ tay tôi.

Chương 12: Mạch nước ngầm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Hằng

Beta: Tiểu Điệp

Da đầu tôi nhất thời tê dại, toàn thân sồn gai ốc, liều mạng rút tay về như thể phát điên. Nhưng bàn tay khô kia mạnh kinh khủng, tôi không những không rút được tay ra, trái lại còn bị nó kéo thẳng vào trong quan tài.

Tôi hoảng sợ đến độ gần như mất hết lý trí, trong cơn hỗn loạn vội móc ra khẩu Phách tử liêu, muốn dùng nó đánh gãy cánh tay kia. Nhưng chưa kịp chờ tôi ra tay thì sau lưng đột nhiên vang lên tiếng ầm ầm, cổ tay cầm súng của tôi bị tóm chặt lấy.

Lúc đó tôi không biết cái gì đang giữ chặt tay mình, vừa hét lên vừa giãy dụa, không hiểu vì sao lại giãy bàn tay khô kia ra, liền đạp chân lên nắp quan tài, đẩy cả thứ đằng sau mình ngã nhào xuống mặt đất.

Hai người ngã lăn vài vòng trên đất. Tôi vừa biết kẻ tập kích mình là con người, liền can đảm hơn hẳn, xoay người bật dậy vùng tay chuẩn bị bóp cò.

Nhưng tôi còn chưa kịp thấy rõ người phía trước rốt cuộc là ai thì đột nhiên nghe thấy phạch một tiếng, không biết một luồng gió từ đâu ào tới đập mạnh một cú vào sau gáy, mắt tôi tối sầm lại, suýt chút nữa đã mê man bất tỉnh.

Tôi bị đánh ngã xuống đất, lập tức liền có ít nhất hai người tiến lên nắm lấy cánh tay tôi, xách tôi lên tha tới cạnh chiếc quan tài. Quay đầu nhìn lại, lão Dương cũng vừa bị tóm, còn bị trói gô vút nằm chèo queo trên mặt đất.

Một người đứng sau dùng thắt lưng tôi trói tay tôi lại, đẩy tôi ngã nhào trên đất rồi dí súng vào đầu tôi. Lúc này tôi mới nhìn rõ bọn họ, đây

chẳng phải chính là mấy kẻ chúng tôi đụng phải ở quán ven đường gần Tây An sao.

Mấy người này sao lại ở đây? Tôi âm thầm kinh ngạc. Lẽ nào bọn họ vẫn luôn chú ý đến chúng tôi như lời lão Dương nói, còn đi theo chúng tôi tới tận đây?

Hồng hét rồi, đây toàn là dân giang hồ, rơi vào tay bọn họ chỉ e lành ít dữ nhiều, những nơi như thế này quả thực là địa điểm giết người tốt nhất, sợ rằng thi thể tới mấy trăm năm cũng chưa được ai phát hiện ra.

Mấy người kia trối chết chúng tôi lại rồi vọt qua một bên, không đánh cũng chẳng giết mà chạy tới đẩy nắp quan tài chúng tôi vừa xem xét. Tôi cùng lão Dương liếc qua, cánh tay khô kia vẫn còn vắt vẻo bên ngoài quan tài, không khỏi xám mặt, sợ hãi kêu lên: “Các người định làm cái gì thế, bên trong có bánh tồng đó! Thả nó ra thì tất cả chúng ta sẽ tiêu hết!”

Mấy người kia vừa nghe xong, sững sốt một lúc rồi lập tức cười âm lên, một tên thanh niên nói: “Bánh tồng nào hả? Mày nhìn thật kỹ xem bên trong là cái gì đi!”

Vừa nói vừa dùng sức đẩy nắp quan tài, giữa lúc tôi cùng lão Dương ở cạnh bên hoảng hồn kêu to, nắp quan tài rầm một tiếng đã bị đẩy sang một bên, một ông lão gầy gò như nông dân lập tức ngồi dậy trong quan tài.

Tôi vừa nhìn đã muốn chửi thề, đó còn không phải là ông chú già kia sao? Lão ấy sao lại nằm trong quan tài? Nhưng lập tức hiểu ra liền, thật muốn vả cho chính mình mấy cái, mẹ nó, rốt cuộc lại để cho kẻ khác xỏ mũi dắt đi!

Ông lão đứng lên, đút cánh tay quý khô quắt nhăn nheo trắng bệch như người chết kia vào trong túi áo, sau đó nhảy ra khỏi quan tài, đi tới trước mặt chúng tôi.

Tôi nhìn bàn tay lão, móng tay vàng khè, vừa dài lại vừa nhọn, bỗng nhiên nhớ tới một người bạn của ông nội khi tôi còn bé. Ông ấy từng bị bánh tồng nắm chân, phải qua hơn chục ngày sau mới khỏe lại, nhưng từ đó về sau chân ông ấy dần dần teo rút lại, hình dạng khô héo, giống y hệt bàn tay của ông chú này.

Tôi thầm nghĩ trong bụng, tay của ông chú này bị như vậy còn không phải là do bị bánh tồng nắm mà tạo thành sao? Bỗng hỏi hận vì sao vừa rồi mình không nghĩ đến chuyện này, nếu lúc này không bị dọa tới mức ấy thì giờ đây chúng tôi đâu thể dễ dàng bị bắt lại thế này.

Ông chú quan sát chúng tôi mấy lần, không nói gì, chỉ chăm một điều thuốc, dùng ngôn ngữ địa phương nói với người bên cạnh vài câu, mấy người kia nhìn chúng tôi một chút rồi gật đầu.

Tôi cho rằng có thể họ muốn gây bất lợi với chúng tôi, cả người không khỏi căng lên đề phòng, không ngờ bọn họ cũng chẳng thèm để ý đến bọn tôi nữa mà quay sang quây lấy cỗ quan tài. Ông chú kia chuyển sang dùng tiếng phổ thông nói với một người: “Ông chủ Vương, theo phương vị bát quái mà ông chủ Lý nói lúc ấy, chỗ này chính là mạch nước ngầm của lăng mộ, nhưng nơi này lại chẳng có gì, chuyện này là sao?”

Một gã trung niên mập mạp mệt mỏi ngồi xổm xuống, lấy từ trong người một cuốn sổ ghi chép ra xem rồi nói: “Không sai, chính là chỗ này, nhất định là sau khi niêm phong lại ngôi mộ, họ đã giấu kín lối vào, cửa ngầm chắc hẳn vẫn còn ở đâu đó trong này thôi.”

Ông chú nhìn chung quanh, lại hỏi một người khác cạnh đó: “Trợ lý Lương, cậu có nghiên cứu về vấn đề này, cậu thấy sao?”

Người kia đứng lẩn khuất trong bóng tối, tôi không thể nhìn rõ bộ dáng hẳn ta, chỉ nghe một giọng nói khá trẻ trung vang lên: “Tôi đã xem qua bản đồ của ông chủ Lý, hẳn là không sai, vừa rồi tôi đã xem qua nơi này, nếu thực sự có cửa ngầm, những chỗ khác không thể có, vậy thì nhất định chỉ có thể nằm ở quan sàng phía dưới.”

Bọn họ cúi đầu nhìn xuống bộ phận nhô ra bên dưới quan tài đá, ông lão dùng báng súng gõ gõ vài cái rồi nói: “Mở ra thế nào đây?”

Trợ lý Lương suy nghĩ một chút, lắc đầu: “không rõ lắm, thử đẩy ra xem.”

Ông lão đứng dậy, đi tới bên cạnh cậu thanh niên. Hai người ghé vai vào quan tài, dùng sức đẩy mạnh, rắc một tiếng, quan tài xô dịch khỏi vị trí một chút, để lộ ra một khe hở tối thui trong quan sàng bên dưới.

Những người khác cũng tiến lên giúp đỡ, bọn họ dồn sức đẩy vài cái, chiếc quan tài trống không trượt xuống một nửa, một lối vào rộng khoảng một mét hiện lên trước mắt chúng tôi.

Tôi rướn cổ nhìn, bên trong một mảnh tối đen như hũ, dường như có những bậc thềm đá vô cùng dốc dẫn thẳng xuống phía dưới. Tôi ngừng thấy được một thứ mùi kỳ lạ từ phía bên dưới xộc lên, có chút quen thuộc, nhưng lại không thể nhớ nổi đó là gì.

Tên thanh niên kia lấy chiếc đèn pin rơi xuống, đang muốn thò đầu vào nhìn, lại bị ông chú vươn tay ngăn cản, lão hét cầm về phía tôi rồi dùng thứ tiếng địa phương nói với bọn họ vài câu. Người thanh niên kia gạt đầu, bước tới kéo lê tôi về phía mép động rồi cởi trói cho tôi, sau đó đẩy tôi về phía cửa động, ngoắc ngoắc khẩu súng đang chĩa vào đầu tôi, ý bảo tôi xuống trước.

Tôi vừa liếc liền nhận ra bọn họ vừa rồi không thủ tiêu chúng tôi ngay là vì nguyên do này đây, con đường hầm ở đây họ chưa từng đi qua, lại sợ có cơ quan, nên mới bắt chúng tôi đi trước dò mìn. Nhớ lúc lão Dương tới cầu tôi còn nói chuyện này coi như là đi du lịch, trong lòng nhất thời vô cùng hối hận, tại sao lại nghe lời hắn nói kia chứ, lần này xong đời thật rồi, tầng bên dưới tám chín phần có cơ quan, coi như chết chắc.

Tôi hoạt động cánh tay một lát, trầm nghĩ thôi thì cùng lắm liều mạng với họ, đằng nào cũng chết, nếu bên dưới đường ngầm không có cơ quan thì sau khi dò mìn còn có cơ hội sống sót, nhưng chưa chắc lúc nào cũng được may mắn như vậy, giờ liều mạng với họ không chừng vẫn còn một con đường sống. Lúc này lão Dương nháy mắt ra hiệu với tôi, khẽ nói: “Không có chuyện gì đâu, cứ xuống đi.”

Tôi bực bội, hắn có đi qua đâu mà biết sẽ không có chuyện gì, nhưng nhìn vẻ mặt hắn nghiêm túc giống như là nắm chắc chín mươi phần, cũng không đoán ra hắn đang tính toán gì, chỉ còn nước cầm theo đèn pin, hai tay chống vào bên vách, thật cẩn thận đưa chân xuống dò xét.

Tôi hít một hơi thật sâu, thử rơi đèn pin, phát hiện ra đây là một hành lang gần như thẳng tắp, sâu không thấy đáy, vách đá bốn bề không hiểu vì sao vô cùng ẩm ướt, bàn tay tựa vào có chút trơn trượt. Nhưng phía dưới không có nước, không biết hơi ẩm thấp này từ đâu mà ra nữa.

Tôi còn đang mãi suy nghĩ, ông chú kia vỗ vỗ đầu tôi, đưa cho tôi một cái còi, nói: “Tới đây rồi nhớ dùng cái còi này thổi vài tiếng, nửa giờ sau không thấy tiếng còi, tôi đây sẽ làm thịt người anh em của cậu.”

Tôi biết là lão sợ tôi trốn thoát, trong lòng cười khẩy một tiếng, nhận lấy cái còi rồi cúi đầu chui vào trong địa đạo.

Loại thềm đá dốc thẳng này vô cùng khó bước đi, lúc người ta làm cũng khá ẩu, bậc mỏng bậc dày, đa số chỉ có thể đặt vừa non nửa bàn chân. Tôi xuống được vài chục bước đã bắt đầu thở dốc, mũi chân bắt đầu đau. Ngẩng đầu nhìn lên, cửa đá bên trên đã biến thành một điểm sáng nho nhỏ, bốn bề tối đen như mực, tôi thấy thấp thoáng mấy bóng dáng mơ hồ lay động, rõ ràng là bọn họ vẫn không ngừng quan sát tôi.

Ban đầu tôi còn lo những thềm đá có thể ẩn chứa cơ quan, nên mỗi bước đi đều vô cùng cẩn trọng, nhưng càng hướng xuống dưới, tôi phát hiện ra con đường đá xây càng dần càng ẩu hơn, mỗi phiến thành từng khối riêng rẽ, xây dựng thủ công như vậy, chắc chắn không thể ẩn chứa cơ quan được.

Đi thêm một đoạn, góc độ đường hầm bắt đầu xuất hiện sự thay đổi, bậc thang cũng dễ đi hơn nhiều. Tôi còn thấy nham thạch trên đường biến thành màu nâu đỏ, khi có ánh sáng chiếu tới còn phản xạ lại vô số những tia sáng li ti.

Đây có lẽ là đá hoa cương, bên trong có lẫn mi-ca, vô cùng rắn chắc, bọn họ đổi hướng đào hầm có thể là vì muốn tránh tầng đá hoa cương này. Tới đây chắc hẳn đã tiến vào bên trong ngọn núi rồi.

Không biết từ lúc nào, bên dưới đường ngầm truyền đến tiếng nước chảy, vòng vo thêm một hồi, tiếng nước chảy vọng lại càng thêm rõ nét, nghe như âm thanh vang dội của vạn mã tung vó, nước nơi đây chắc hẳn chảy rất xiết.

Tôi nhìn đồng hồ, phát hiện ra bản thân cũng đã đi được gần 20 phút, cảm thấy nếu còn đi tiếp, tiếng còi có thể không truyền tới bên trên được nữa, bèn lấy ra thổi vài tiếng.

Thanh âm luân quần truyền đi, rất nhanh, bên trên cũng truyền đến tiếng

còi hồi âm.

Tôi tiếp tục đi xuống, đoạn đường hầm phía trước khá là rộng rãi, cửa ra liền xuất hiện trong tầm mắt, một luồng gió mạnh đột nhiên ập tới, suýt chút nữa thổi bay cả tôi đi. Tôi chạy xuống thêm vài bước, bên tai bỗng vang lên tiếng nổ âm, người đã thoát ra khỏi đường hầm đặt chân lên một bãi bồi, song song với đó, một mạch nước ngầm chảy xiết hiện ra trước mắt tôi.

Mạch nước ngầm này ước chừng rộng bằng cả một khoảng sân bóng rổ, trần đá cao tầm chừng hơn mười thước, hai bên trái phải thông suốt hút ngàn, không biết sẽ dẫn đi tới đâu. Trần sơn động không có thạch nhũ, nhưng đá tảng bốn phía giống như đã trải qua nhiều năm bào mòn, trở nên tròn trịa trơn bóng, tôi nhìn sơ qua kích thước của động này, biết chắc rằng nơi đây không thể do bàn tay con người tạo nên

Dòng nước chảy vô cùng xiết, vừa nãy ở trên tôi đã có thể nghe thấy được âm thanh ào ào nước chảy, bởi lẽ huyết động nơi đây kết cấu tựa như một chiếc loa phóng thanh, khuếch đại tiếng nước chảy lên gấp bội. Tôi bước ra giữa dòng. Nhiệt độ của nước là khá cao, di chuyển có hơi khó, hơn nữa càng đi về phía trước mực nước càng sâu, mới đi mấy bước nước đã dâng gần đến đầu gối, tôi bèn vội vã lùi về.

Nơi này chắc hẳn là một nhánh nham mạch, giống hệt như mạch máu trong cơ thể con người, là mạch máu của núi lửa. Tôi nhìn về phía xung quanh, phát hiện hai bên mạch nước ngầm này có khuynh hướng thu lại, độ rộng từ từ giảm bớt, trên vách đá bên bờ trái dòng nước còn giăng đầy những dải xích.

Đang lúc cảm thấy kỳ quái, người thanh niên kia lặng lẽ từ trong chỗ tối đi ra, dẫm một chân vào trong nước rồi kêu to: “Mẹ nó chứ, nước nóng khủng khiếp!”

Tôi quay đầu lại nhìn, thấy một người trẻ tuổi khác cũng bước ra sau hẳn, người này đeo một cặp kính, nhìn qua có vẻ nho nhã, chắc là vị trợ lý Lương kia, lúc hẳn đến gần, tôi mới nhận ra người này cũng đã có chút tuổi tác, không còn trẻ như khi nhìn từ xa. Người thứ ba đi ra là lão Dương, phía sau còn có một người trung niên mập mạp nữa, đi cuối cùng là ông chú, tôi còn cho rằng phía sau chắc hẳn vẫn còn một người nữa, rốt cuộc lại không có ai, trong lòng hơi buồn bực, chẳng phải lúc họ vào

núi có mang theo tất cả là năm người sao.

Mấy người bọn họ bật hết đèn pin lên, quét qua quét lại quanh dòng nham thạch, trợ lý Lương khẽ thốt lên một tiếng: “Tinh vi quá, thần đạo dẫn tới lãng mộ lại là một mạch nước ngầm, nếu không phải được tận mắt chứng kiến, chắc tôi sẽ chẳng bao giờ tin nổi mắt.”

Người thanh niên kia lội xuống nước bước đi vài bước, nhú mào quay lại, nói với mấy người kia: “Mẹ nó, nước sâu quá, ông chú, nơi này khó đi, không ổn đâu.”

Ông lão nhìn thoáng qua ông chủ Vương, hỏi: “ông chủ Vương, hiện tại nên đi thế nào đây, tám bản đồ bảo bối kia của ông có viết thêm gì không?”

Ông chủ Vương thầm chửi lão ngu ngốc, nói: “Trên bản đồ có nhắc đến, bọn họ lần trước tới thăm dò lãng mộ, từng đặt hai sợi xích sắt ở dưới nước vậy nên chỉ cần mò được chúng, chúng ta có thể tìm thấy cửa vào địa cung.”

Rọi hết đèn pin xuống nước, quả nhiên thấy được một sợi xích sắt to bằng cổ tay dưới đáy nước. Ông lão kia kéo nó lên khỏi mặt nước, xem xét một chút rồi kêu lên: “Mẹ nó, có thật này.”

Tên thanh niên đi tới giật thử mấy cái, mãi cũng không thấy nhúc nhích, có chút bất an nhìn thoáng qua phía trước, nói: “Ông chú này, loại đường ngập nước này đi sợ không ổn lắm, vừa rồi ông chủ Lý chết thê thảm như vậy, nếu giờ gặp lại loại cá đó, chúng ta còn không phải đang tự dâng thịt của mình lên à.”

Trợ lý Lương nhúng tay vào nước nói: “Không có chuyện đó đâu, nước nơi này nóng như vậy, bên dưới nhất định là nguồn nước nóng, tuyệt đối không có cá, nếu có thì sớm muộn gì cũng bị luộc chín thôi, Nhị Ma Tử anh cũng đừng nghĩ ngợi nhiều quá.”

Nhị Ma Tử nhếch khóe miệng lên, tựa hồ không mấy tin tưởng hỏi lại: “Thật sao?”

Trợ lý Lương vỗ vỗ bờ vai hắn, toan mở miệng, đột nhiên vùng nước sau lưng Nhị Ma Tử sùng sục nổi lên bọt sóng, dường như chỉ trong nháy

mắt, chúng tôi đã bị hất té xuống nước, cả người ướt đẫm. Tôi bối rối hoảng hốt đem đèn pin chiếu lại, chỉ thấy một cột nước lao lên khỏi bề mặt con sông, đùng phải trần động rồi mau chóng vỡ ra thành vô số những hạt mưa nóng hôi rơi xuống.

Trợ lý Lương sợ đến tái mặt, ngời bệt trong nước phát run lên, chẳng biết có lẽ tè dầm ra quần không nữa. Ông chú kia không hổ là người đã từng trải, vừa đứng lên liền rút súng, quay sang trợ lý Lương hỏi to: “Con mẹ nó, cái thứ quái quỷ gì đây?”

-----oOo-----

Chương 13: Thác Hoàng tuyền

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Rikatoji

Beta: Thanh Du

Mạch nước ngầm xối xả chảy xiết, nhiệt độ cực cao. Chúng tôi chắc mẫm trong nước không có loài sinh vật nào sống sót, không ngờ câu trước câu sau phía dưới đã có cột nước màu vàng đột nhiên phun vọt lên trên, hất hết cả đám vào vùng nước cạn.

Trong lúc hỗn loạn, tôi không tài nào thấy rõ Nhị Ma Tử vừa bị cột nước vọt tới hiện giờ ra sao, chỉ nghe Thái thúc lớn tiếng hỏi trợ lý Lương xem trong nước có thứ gì, nhưng người kia vốn đã sợ muốn tè ra quần, lắp bắp nói không thành tiếng, căn bản không thể trả lời ông ta. Tôi quay đầu nhìn lại, chỉ còn thấy một vùng bọt nước nhấp nhô, rớt cuộc là thứ gì đang ẩn mình dưới làn nước thì ngay cả hình dáng cũng không xác định nổi.

Cột nước kia phun lên tới trần động, được một lúc cũng không thấy có dấu hiệu suy yếu, ngược lại càng lúc càng thêm mãnh liệt khiến tôi liên tưởng tới loài cá kình ngoài biển khơi. Nhưng khe suối này làm sao có thể xuất hiện cá kình, nếu gặp chuyện quái đản đến thế thì tôi cũng đừng

mong sống sót. Nhưng ngoại trừ cá kình ra, còn loài vật nào có thể gây ra chấn động lớn tới nhường ấy? Tôi lại nghĩ, có khi nào đó chính là loài cá trong truyền thuyết kia không. . . dài hơn hai mươi mét, đầu to như một chiếc xe tải, là cá Hucho Taimen trưởng thành? Trong lòng âm thầm oán thán, đầu năm nay bỏ tất nhắm mắt hay sao mà để yêu ma quỷ quái xông hết ra đường thế này, cái đầu này chỉ e cả đám không đủ sức mà đỡ thôi.

Lúc này Nhị Ma Tử đột nhiên chới với nổi lên trên mặt nước, không biết vì sao toàn thân hấn đỏ phừng phừng, mới đi vài bước đã ngã quỵ trong nước, sau đó không thấy nhúc nhích gì nữa. Thái thúc không biết chuyện gì đã xảy ra, hung hăng đá tôi mấy cú, kêu tôi đi kéo hấn về.

Tôi âm thầm rửa xả lão là cái đồ rách việc, gạt nổi sau lưng còn có súng chĩa nên đành ngậm ngùi nhảy vào giữa đám bọt nước. Cột nước phun lên tới đỉnh rồi thì nhau trút xuống như mưa. Tôi bị nước đó bắn vào, lập tức phát hiện ra điểm bất thường. Nước này nóng như đã được đun sôi, dính vào người lập tức nổi mụn nước, trong lúc vội vã tôi chỉ biết kéo quần áo che chắn, tay còn lại quơ quơ tìm Nhị Ma Tử.

Nhưng khi vừa đụng vào người Nhị Ma Tử, cơn bỏng rát khiến tôi vội rút tay lại, trong lòng hoảng sợ, mẹ nó, tên này bị luộc chín như hết cứu nổi rồi.

Lúc này bỗng vang lên một tiếng nổ thật lớn, từ chỗ cột nước phun ra một luồng khí màu vàng, tôi vừa nhìn đã cảm thấy có điểm bất thường. Mẹ nó cái thứ này tuyệt đối không phải là cá, thông thường bất cứ loài sinh vật nào sống trong nước nóng cỡ này thì sớm muộn cũng bị luộc thành canh.

Lão Dương hướng về phía tôi hét lớn : “Con mẹ nó, cậu còn đứng ngây ra đó làm gì, không mau lặn xuống nước đi? Đây là lúc suối nước nóng phun cách quãng, bỏng chết người không đền mạng đâu.”

Cột nước này càng lúc càng lớn, những giọt nước nóng bỗng bắt đầu ào ào trút xuống như mưa. Tôi vội vàng lặn xuống con sông ngầm, mấy người còn lại bị nước mưa hắt bỗng không ngừng kêu la như heo bị chọc tiết, thấy tôi lặn xuống nước cũng vội vàng lặn xuống theo.

Suối nước nóng nhanh chóng hòa vào với mạch nước ngầm, nhiệt độ

nước sông cũng tăng lên rất nhanh, một mạch lặn xuống cảm giác như rơi vào nôi cát nóng bỏng, toàn thân như bị thiêu đốt. Tôi bơi được vài mét mới thò đầu ra, quay lại nhìn thì thấy nước sông xung quanh đã bắt đầu sôi lên sùng sục, hơi nóng nhanh chóng lan tỏa, dường như cả mặt sông cũng bắt đầu bốc hơi nước ngùn ngụt, nếu không mau mau tìm chỗ cao mà leo lên, không khéo đời tôi cũng kết thúc y như Nhị Ma Tử mất.

Lúc này muốn quay lại quãng đường hầm lúc vào là chuyện không tưởng, nhiệt độ nước phía bên kia cực cao, tưởng như sắp sôi lên sùng sục rồi, chỉ có một đường là trôi xuôi theo dòng nước. Tôi nhìn hướng nước chảy, trong lòng hồi hận: lúc xuống nước lẽ ra nên đi ngược dòng, như vậy dòng chảy sẽ đẩy luồng nước nóng xuôi xuống. Bây giờ chúng tôi lại xuôi cùng luồng nước nóng, thân chìm trong nước mà đòi bơi nhanh hơn nước, quả đúng là chuyện nực cười.

Nhưng chuyện đã tới nước này, cũng không còn cách nào khác, chẳng lẽ lại ngồi yên chờ chết hay sao? Tôi gọi lão Dương, sau đó bơi lên phía trước dẫn đầu, mấy người phía sau thấy vậy cũng tự động bơi theo tôi.

Nương theo dòng chảy, trong chốc lát tôi đã bơi được mấy trăm mét, cho đến khi cảm thấy nhiệt độ của nước đã ổn định trở lại thì trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm. Tôi quay đầu bơi ngửa, đồng thời lấy đèn pin ra chiếu một vòng, chỉ thấy lão Dương hướng về phía tôi liềm mạng ngoắc tay, la lớn: “Mau dừng lại! Đằng trước. . .”

Lời còn chưa dứt, bỗng hấn đột ngột đụng phải thứ gì, miệng đè vào trong nước, mấy chữ sau tôi không sao nghe được. Cùng lúc đó, tôi chợt nghe tiếng nước đổ ào ào, quay đầu nhìn lại chỉ thấy cách đó không xa có một đám bọt nước đang nổi lên ùng ục, chắc chắn ở đó phải có một triền dốc đứng. Dòng nước màu vàng chảy xuôi theo triền dốc, phía dưới vách đá truyền về tiếng thác đổ ào ào như sấm dội, đây nhất định phải là một thác nước cực lớn.

Tôi tức khắc ngậy ra, tiêu rồi, giờ mình lao đầu xuống dưới mà được chết toàn thân mới là lạ. Đúng lúc đó lão Dương lại thò đầu ra, la lớn: “Mau dạt sang bên!” Nghe thế tôi mới bừng tỉnh, vội vàng bơi tạt vào mép nước, dùng sức bám trụ vách động, thân thể bị dòng nước cuốn đi khoảng 3-4 mét mới dừng lại. Tôi vừa định thả lỏng một hơi, đột nhiên lại bị trợ lý Lương vừa giãy giụa vừa thất thanh kêu cứu xô mạnh một cái, khiến tôi tuột tay, hai người cứ thế vúi lấy nhau thành một cục trong

làn nước xiết.

Lúc tôi thò được đầu ra khỏi mặt nước thì đã trôi gần tới thác, nhất thời không nghĩ được cách nào ứng phó cũng không đủ thời gian, tôi theo bản năng quơ quào loạn xạ hai tay, đột nhiên lại tóm được một đoạn xích sắt. Tôi cắn răng túm chặt lấy sợi xích, rớt cuộc thân thể cũng dừng lại trước thác nước, hai chân mấp mé bên bờ vực thẳm, phía dưới tiếng nước đổ ào ào, tối đen như hũ nút, không biết là sâu đến đâu.

Tôi còn đang mừng thầm vì mình lớn mạng, nào ngờ bên dưới đột nhiên có người hầy hầy chân tôi. Tôi lấy đèn pin chiếu lại, thì ra trợ lý Lương cũng đang ôm cứng lấy một sợi xích sắt khác và chân tôi thì đang dẫm lên chóc đầu hắn. Tôi dùng sức đập mấy cái, gạt hắn qua một bên, đưa tay mò mẫm xung quanh, phát hiện dưới làn nước giăng rất nhiều xích sắt, đan xen lẫn nhau, tạo thành một hàng lan can ngăn lại mọi thứ trôi từ thượng du xuống. Có điều hiện giờ một vài đoạn xích đã bị đứt gãy, treo lơ lửng trước ngọn thác, trên bề mặt hàng “lan can” đã xuất hiện không ít lỗ hổng.

Lúc này lão Dương đã trôi đến chỗ tôi, tôi liền túm lấy tay hắn, kéo hắn lại gần, cùng lúc đó Thái thúc với lão mập ở đầu bên kia cũng bắt được một đoạn xích sắt và dừng lại. Thi thể Nhị Ma Tử trôi qua bên người chúng tôi, đến khi đụng phải xích sắt thì khựng lại rồi mắc kẹt giữa hai sợi xích. Lão Dương liền đưa tay qua mò mẫm rồi lấy hết mấy khẩu súng giắt trên thắt lưng hắn.

Tôi thấy hắn lấy được súng liền gắng gượng vươn tay ra khỏi mặt nước nhắm bắn Thái thúc, vội vàng giữ hắn lại mà mắng: “Con mẹ nó, cậu đang nghĩ cái quái gì thế, nòng súng dính nước, cậu muốn cướp cò hay sao!”

Lão Dương gào lên: “Không nhân lúc này mà bắn bỏ bọn họ, cậu nghĩ sau này chúng ta còn có cơ hội chắc.”

Tôi kéo hắn lại lần nữa, hét lớn: “Bây giờ cậu còn tâm trí nghĩ mấy chuyện này sao, mau nhìn đằng trước đi!”

Hắn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trước mắt hơi nước bốc lên ngùn ngụt, thì ra luồng nước sôi đã đuổi tới nơi. Luồng nước này dù đã chảy qua vài trăm mét cũng không thấy hạ nhiệt độ là bao, tôi ở cách đó hơn mười

mét cũng có thể cảm nhận được hơi nóng phả vào người. Lão Dương thấy luồng nước ấy, khóc ròng nói: “Con mẹ nó, xưa nay mình vẫn khoái ăn lẩu dê (*), không ngờ hôm nay chính mình cũng bị đem đi làm lẩu.”

Tôi không muốn chết dễ dàng như thế, gấp gáp tới độ cắn chặt răng, thầm nghĩ mình phải làm gì bây giờ? Cơ hội để sinh tồn duy nhất hiện giờ chính là từ thác nước lao xuống, nhưng phía dưới là cái gì tôi cũng không rõ nữa; nếu thác quá cao thì chẳng khác gì đi nhảy lầu cả.

Trợ lý Lương treo lơ lửng bên dưới tôi đột nhiên lên tiếng: “Tôi có cách này!”

Tôi hỏi: “Cách gì? Nói mau!”

“Trước hết cậu cứ kéo tôi lên cái đã!” Trợ lý Lương kêu to, “Kéo tôi lên rồi tôi mới nói cho cậu biết được, nếu không thì cả hai chết chung.”

Tôi vội vàng đưa tay xuống kéo hẳn lên, tay kia túm lấy cổ áo hẳn: “Nói mau!”

Hắn túm chặt lấy sợi xích sắt, thoáng thấy dòng nước sôi sục đang ào ào xô tới, bất giác nuốt một ngụm nước miếng: “Lớp nước nóng nổi lên trên tầng nước lạnh, chúng ta chỉ cần lặn sâu xuống dưới chờ cho dòng nước nóng trôi qua là được, nếu có thể nín thở suốt quãng thời gian đó thì vẫn còn một con đường sống.”

Nghe thế tôi cũng không rảnh suy tính xem phương án này có khả thi không, nhanh chóng cúi hẳn xuống, sau đó chính mình cũng lặn sâu vào nước, kéo theo cả sợi xích sắt.

Con sông ngầm này trông vậy mà khá sâu, tôi lặn xuống được chừng hai mét thì cảm giác nhiệt độ xung quanh đã giảm đi rất nhiều, lập tức ngưng thần tĩnh khí, chờ cho dòng nước nóng phía trên trôi đi.

Đúng lúc này, tay tôi đột ngột đụng trúng vật gì đó, giống như có thứ gì vướng vào xích sắt. Tôi bèn lấy đèn pin rọi thử, đột nhiên trông thấy phía sau sợi xích sắt nhô ra một khuôn mặt cực kỳ dữ tợn khiến tôi sợ đến ná thở, suýt chút nữa đã hít luôn cả nước vào trong phổi.

Xích sắt dưới nước quán quanh một thi thể nát rữa, thịt trên người đã tã

ra hết, hai hốc mắt trống rỗng trùng trùng nhìn thẳng vào tôi, trông hết sức dữ tợn. Tôi quan sát kỹ hơn, phát hiện trên người anh ta mặc trang phục leo núi mùa đông, sau lưng còn đeo theo một chiếc ba lô.

Thì ra người này là khách du lịch, nhưng sao lại trôi tới tận đây? Tôi ngậm đèn pin vào miệng (đây là loại đèn pin chuyên dụng cho người leo núi, trên tay cầm có linh kiện giúp người dùng điều khiển đèn bằng các bộ phận khác trên cơ thể), lục lọi người anh ta một lúc, chợt phát hiện ra mấy cây bút vẽ tả thực. Tiếp tục mở cái ba lô bị mắc vào hàng rào xích sắt, bên trong còn có khung vẽ cùng rất nhiều tuýp thuốc màu. Tôi chợt hiểu ra người này hẳn là một trong những sinh viên vào núi vẽ cây cối phong cảnh rồi mất tích mấy năm trước mà tay hướng dẫn viên du lịch có nhắc tới lúc ở trên xe.

Thì thể có lẽ là trôi từ vùng thượng du xuống, sau đó mắc kẹt lại đây. Đầu nguồn con sông hẳn là lộ ra khỏi mặt đất, số anh ta cũng thật đen đũi, không dung lại chết ở nơi này.

Tôi ra sức lục lọi đồ vật bên trong, tuy không có thứ gì đặc biệt hữu dụng, nhưng dù sao cái ba lô của mình cũng vừa mất, có còn hơn không, bèn lấy nó đeo lên lưng.

Lúc này, nước sông bốn phía đã nóng dần lên, toàn thân tôi bắt đầu cảm thấy đau rát, bèn cắn chặt răng tiếp tục lặn sâu xuống.

Làn nước nóng bỏng thoáng chốc đã vây chặt lấy tôi, trong vài giây ngắn ngủi tôi lập tức ý thức được cách làm kia của trợ lý Lương căn bản không khả thi. Lượng nước sôi quá lớn, nếu không lặn sẽ chín như người thì lặn xuống chỉ ít cũng phải chín đến bảy phần. Lão Dương khi này cũng lặn xuống cùng tôi, lúc này đã bỏng tới phát cuồng, co chân đá tôi một cú, chỉ chỉ về phía thác nước đằng kia, ý nói có lặn sâu trong nước cũng vô ích thôi, chi bằng cứ nhảy quách xuống đi cho thống khoái!

Tôi nhìn thoáng qua thi thể, trong lòng tự nhủ: người anh em, tôi sắp xuống với cậu ngay đây. Thế rồi một dòng nước sôi đột ngột xô tới, tôi cắn răng một cái, buông tay ra, theo dòng nước xiết trôi thẳng xuống triền dốc.

Chương 14: Hồ sâu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Rikatoji, Biển Bạc

Beta: Thanh Du

Tôi mơ mơ màng màng mở mắt, phát hiện ra mình đang nằm trên mặt đất, bốn bề tối đen như mực. Tôi sờ lại cổ tay, phát hiện chiếc đèn pin buộc trên đó chẳng biết đã rớt đi đâu.

Dưới lưng là một phiến băng phẳng lạnh ngắt, bên tai dường như còn truyền tới tiếng nước chảy róc rách, đây là nơi nào vậy?

Tôi hít một hơi thật sâu, trí nhớ bắt đầu tái hiện lại từng chi tiết, thác nước, con suối sôi sục, thi thể kẹt trên xích sắt, bất chợt một tia sáng lóe lên, chuyện xảy ra khi nãy bỗng chốc ùa về trong tâm trí.

Hình như vừa rồi tôi theo dòng nước trôi thẳng xuống triền dốc, sau đó chìm xuống đáy đầm, nước trong đầm lạnh ngắt như băng, so với nước suối sôi sục quả là cách biệt một trời một vực. Khoảnh khắc rơi vào trong nước, tôi cảm thấy mọi thanh âm xung quanh bỗng chốc câm bặt, sau đó thì không còn nhớ gì nữa. Có thể lúc ngã xuống đầu tôi đã đụng trúng thứ gì rồi ngắt đi chẳng? Rơi xuống nước từ độ cao vài chục mét, nếu tư thế không chuẩn thì có khác gì tông thẳng xuống nền xi măng đâu.

Tôi sờ lại thân thể, vẫn còn khá ẩm ướt, có lẽ sau khi rơi xuống khỏi con thác thì tôi lại tiếp tục bị dòng nước cuốn đến nơi này? Hay là tôi đã chết rồi, âm hồn hiện đang vất vưởng chốn âm tào địa phủ?

Tôi thử đứng dậy, vừa mới ngẩng đầu thì đột nhiên nghe “cộc” một tiếng, đầu tôi đụng phải thứ gì đó, đau tới nỗi đom đóm mắt. Đưa tay lên sờ thử, tôi phát hiện ra hình như phía trên là một khối cứng đanh, trong lòng không khỏi cảm thấy kỳ lạ, nơi đây sao lại thấp thế này? Lẽ nào tôi đã trôi tới một khe nham thạch hoặc là kẹt lại dưới một tảng đá?

Tôi sờ soạng xung quanh một lượt mới biết mình đoán lầm, trong vòng một thước chỉ sờ thấy những tấm ván gỗ thô ráp, gõ thử thì phát hiện phía sau là ruột rỗng. Trong không gian chật hẹp, tôi chỉ có thể xoay người ở tư thế nằm, muốn nâng đầu hay duỗi vai đều không được.

Tôi thử nâng tấm ván gỗ phía trên để ánh chùng xem nó dày khoảng bao nhiêu, chợt phát hiện ra nó có thể dịch chuyển được, bèn đẩy một cái. “Cạch” một tiếng, trong bóng đêm đen đặc bỗng lóe lên một tia sáng. Tôi thu đầu gối, nhẹ nhàng đẩy tấm ván sang một bên mà ngồi thẳng dậy, nào ngờ vừa nhìn ra bên ngoài đã không khỏi sửng sốt.

Đây là một căn phòng bằng cẩm thạch trắng, bốn góc phòng đều đốt đuốc sáng trưng. Tôi nhìn lên trần căn phòng thì thấy hai con măng xà quấn chặt lấy nhau, mà bất ngờ nhất là tôi lại đang ngồi trong một cỗ quan tài, nắp quan tài đã bị tôi đẩy sang một bên.

Khỉ gió! Đây là cái chỗ quái quỷ nào vậy? Là ai nhốt tôi vào trong quan tài?

Tôi trèo ra khỏi quan tài, nhìn quanh bốn phía, trong lòng càng lúc càng thêm nghi hoặc. Căn phòng xây bằng cẩm thạch trắng, trên đỉnh có khắc măng xà, rõ ràng vô cùng quen thuộc. Tôi ngẫm nghĩ một chút, chợt nhận ra nơi này xem chừng khá giống với mộ thất dưới đáy biển.

Chuyện này thật vô lý!

Đạo quanh căn phòng một lượt, tôi mới phát hiện ra chuyện kì quái vẫn chưa hết. Quần áo trên người tôi không biết từ khi nào đã đổi sang đồ lặn bằng cao su, không những thế còn là loại đồ lặn của những năm tám mươi. Trong lòng càng thêm nghi hoặc, mẹ nó, kiểu dáng lỗi thời như vậy không biết là từ kẽ đất nào nứt ra?

Tôi rút lấy một cây đuốc ở góc tường, bước ra khỏi cửa của mộ thất. Bên ngoài hiện ra một hành lang, tôi thoáng nhìn qua đã “A” lên một tiếng, trời ạ, vẫn là hành lang cẩm thạch dẫn thẳng tới ba cánh ngọc môn, thực sự giống y đúc với ngôi mộ dưới đáy biển.

Chuyện quái quỷ gì đang diễn ra thế này? Tại sao tôi lại quay trở lại đây? Da đầu tôi chợt run lên, suy nghĩ bắt đầu trở nên hỗn loạn, nơi này rất

cuộc là một mộ thất có kiến trúc giống với mộ thất dưới đáy biển, hay là tôi vốn chưa hề thoát khỏi mộ huyệt dưới đáy biển? Trời ơi, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra với tôi đây?

Tôi nhéo má mình mấy cái, nâng cây đuốc cao hơn, cẩn thận quan sát xung quanh, nếu đây chỉ là một mộ thất hình dạng tương tự thôi thì chắc chắn phải có điểm gì đó khác biệt.

Trên hành lang có dựng một khung gỗ trông giống như giàn giáo, mặt trên có lót ván làm thành một cây cầu vượt sơ sài bắc qua hành lang, có thể tránh kích hoạt cơ quan, không biết do ai thiết kế. Tôi cẩn thận đặt chân lên, bước qua phía bên kia hành lang. Trong ngọc môn chính giữa hậu điện có ánh đuốc bập bùng, điện thờ phụ hai bên thì lại tối đen như mực.

Lúc này tôi mới chợt nhớ tới lão Dương. Hắn cùng tôi nhảy xuống thác nước, tôi rơi xuống đầm, hôn mê lâu như thế, hơn nữa còn đến một nơi không tưởng, chẳng biết giờ này hắn ra sao rồi?

Tôi vừa nghĩ vừa bước tới cánh cửa có ánh lửa truyền ra. Ánh lửa hắt ra từ khe hở dưới chân ngọc môn, xem ra rất sáng. Tới gần cửa, tôi nghe loáng thoáng bên trong có tiếng người vọng ra, vội vàng áp tai vào cửa, nghe được vài tiếng ho khan.

Tiếp theo có tiếng ai đó cất lên: “Làm sao đây? Không mở được quan tài?”

Một giọng nói khác chen vào, nghe có vẻ khó xử: “Tam Tinh nói tạm thời không nên động vào mấy thứ ở đây, chúng ta cứ nghe lời hắn thì hơn.”

Vừa nghe giọng nói của hai người kia, tôi liền ngẩn người. Người lên tiếng đầu tiên không ngờ lại là Muộn Du Bình, người thứ hai thì không nghe ra là ai. Hơn nữa bọn họ còn nhắc tới tên chú Ba, lẽ nào chú Ba đang ở nơi này?

Mà chuyện khiến tôi thực sự kinh ngạc lại diễn ra ngay sau đó, một giọng nói thứ ba lập tức cất lên: “Ngô Tam Tinh giờ còn đang ngủ, chúng ta chẳng qua chỉ mở ra xem chút xíu thì có chết ai, tôi ủng hộ Tiểu Trương.”

Tôi không hiểu hết những gì họ nói, nhưng không nghi ngờ gì nữa, người thứ ba này chắc chắn là con gái.

Những câu nói của bọn họ có ý gì đây? Nghe qua hình như là Muộn Du Bình muốn mở một cỗ quan tài, nhưng có người khác vì lời cảnh cáo của chú Ba mà tỏ ra do dự, sau đó lại có một người con gái đứng ra ủng hộ Muộn Du Bình. Tôi lập tức cảm thấy rối tinh rối mù, Muộn Du Bình chẳng lẽ đã tìm được chú Ba rồi sao?

Tôi vừa nghĩ vừa nằm úp sấp, mặt ghé sát vào khe cửa, muốn ngó qua xem người đang nói chuyện bên trong là ai. Đáng tiếc tầm nhìn của khe cửa có hạn, tôi chỉ trông thấy tấm lưng của một cô gái mặc bộ đồ lặn màu sắc giống hệt tôi, vóc dáng mảnh mai, mái tóc tết lại thành một bím dài.

Lúc này, tôi lại nghe giọng nói của người thứ tư: “Vậy thì tính sao với Tề Vũ đây? Tên nhóc này cũng quậy quá đi, giờ chẳng biết đã chui vào xó nào rồi, không lẽ chúng ta bỏ mặc hẳn lại nơi này?”

Tôi nghe hẳn nói thế, bỗng có chút bần thần. Tề Vũ, hình như cũng là một cái tên nằm ở phần đầu danh sách thành viên trong bút ký của chú Ba, khó trách tôi có cảm giác quen thuộc. Khoan đã, không phải vậy!

Tôi bỗng cảm thấy có gì đó rất bất thường. Tề Vũ, cái tên này đâu chỉ gọi cảm giác quen thuộc, mà giống như đã từng nghe đi nghe lại vô số lần, khiến lòng tôi nảy sinh một thứ cảm giác đặc biệt.

Lúc này, cô gái đứng cạnh khe cửa dờn bước, trước mắt tôi xuất hiện khoảng trống. Tôi thấy Muộn Du Bình đang đứng cạnh một cỗ quan tài màu đen, cầm trong tay một cây xà beng, thoáng chút do dự, sau đó cô gái kia lại bước vào tầm nhìn của tôi. Tôi vừa nhác thấy gương mặt cô, tức khắc kinh ngạc đến độ suýt nữa đánh rơi cả cây đuốc đang cầm trên tay.

Người này chẳng phải là Văn Cẩm đó sao? Trời ạ, chuyện gì đang xảy ra thế này? Tuy tôi chưa gặp cô lần nào nhưng chú Ba lại có rất nhiều ảnh chụp cô, mỗi khi năm hết tết đến xem lại ảnh cũ, tôi thường xuyên nhìn thấy cô, cho nên chỉ cần liếc mắt một cái đã nhận ra ngay, tuyệt đối không sai vào đâu được.

Nỗi nghi hoặc trong lòng tôi đã dâng lên đến cực điểm, xem chút nữa là đẩy cửa bước vào trong. Đúng lúc này lại có một giọng nam lạ hoắc xen vào: “Ngôi mộ dưới đáy biển này lớn như vậy, chúng ta muốn tìm ra hắc hãn nào có dễ, tôi thấy mình cứ kệ xác hắc hãn đi thì hơn. Dọc đường đi chúng ta chỉ cần đánh kí hiệu, hắc hãn thấy được tự nhiên sẽ tìm tới chỗ ta thôi. Tiêu Trương, chi bằng cậu cứ động thủ đi.”

Muộn Du Bình gật đầu, giơ xà beng lên chuẩn bị xuống tay. Chính lúc này, từ phổi thất bên trái đột nhiên truyền tới tiếng nước xối xả, dọa cho tôi sợ đến hết hồn.

Người trong hậu điện nghe thế đều quay đầu lại, giọng nam kia liền hỏi: “Tiếng gì vậy, hình như là từ bên kia vách tường truyền tới!”

“Đi! Chúng ta mau đi xem!” Muộn Du Bình đặt xà beng xuống rồi chạy về phía cửa. Tôi thấy tình thế không ổn, vội vàng xoay người trốn vào căn phổi thất bên phải, ném cây đuốc xuống đất rồi dầm cho tắt ngóm, cũng vừa đúng lúc cả đoàn người chạy vào hậu điện, chui vào một cánh ngọc môn bên cạnh. Tiếp đó liền có tiếng một cô gái hoảng hốt kêu lên: “Nhìn kìa, ở đây có một cái ao!”

Tôi nấp phía sau cánh cửa, trong lòng kinh ngạc tới cực độ. Chuyện xảy ra vừa rồi chẳng phải là những sự việc phát sinh sau khi chú Ba ngủ mà Trương Khởi Linh đã kể với tôi lúc trước hay sao? Nhưng tại sao nó lại xảy ra với tôi, không lẽ đây là ảo giác? Hay tôi đã thực sự phát điên rồi?

Bốn phía lại một lần nữa chìm vào bóng tối, tôi hít thật sâu vài hơi, muốn đi tìm cây đuốc mà thấp lại. Đúng lúc này, tôi bỗng phát hiện ra có người tay cầm ống đánh lửa bước xuống từ cây cầu vượt, len lén chuồn vào phổi thất bên trái nằm sau ngọc môn rồi quét mắt nhìn vào bên trong. Tôi vừa nhìn thoáng qua lập tức nhận ra đó chính là chú Ba thời trẻ, trông chú tựa như đang vô cùng ảo não, đôi mày nhíu lại thật chặt.

Một lát sau, tiếng ồn ào của nhóm Trương Khởi Linh từ từ khuất xa, giờ này chắc hẳn bọn họ đang đi trên những bậc thang xoáy tròn ốc dẫn xuống đáy ao. Chú Ba dập tắt ống đánh lửa, nhanh chóng len vào ngọc môn, tôi thấy thế thì sợ hết hồn, không cần bận tâm đây là ảo giác hay là trong mơ nữa, vội vã bám theo chú. Nhưng vừa chạm vào cánh cửa của phổi thất bên trái, ló đầu ra tính nhòm trộm vào bên trong, bỗng dưng

trước mắt thấp thoáng bóng người, chú Ba đã đột ngột phi ra từ sau cánh cửa, nhanh chóng bóp lấy cổ họng tôi, hạ giọng nói: “Thì ra là cậu theo dõi tôi!” Nói rồi cánh tay càng xiết chặt hơn vào yết hầu.

Trong lúc nguy cấp, tôi rất muốn hét lên thật to: “Chú Ba! Là cháu đây mà!” Nhưng có cố đến đâu cũng không thể thốt lên thành lời, chỉ còn cách ra sức gỡ từng ngón tay chú ra.

Còn đang giãy dụa, tôi chợt nghe một giọng nói cất lên: “Lão Ngô, tình mau, cậu gặp ác mộng đấy à?”

Tôi giật mình một cái, đột nhiên trước mắt tối sầm, mọi thứ xung quanh cũng đột ngột biến mất, trước mắt là một khoảng mờ mịt mông lung, lại thấy lão Dương đang lay tôi tỉnh lại.

Thì ra chỉ là một giấc mộng thôi sao? Tôi cười gượng một tiếng, vượt vượt cổ mình rồi ngồi thẳng dậy. Quay đầu nhìn lại, tôi phát hiện ra mình đang nằm trên một ghềnh đá, ngay cạnh là đầm nước. Tiếng thác đổ ào ào vẫn còn vang vọng bên tai nhưng tôi không thấy thác nước đâu cả, trên ghềnh đá vẫn còn một đồng lửa đang bập bùng cháy. Lão Dương đang đỡ lấy tôi, thuận miệng hỏi xem tôi có làm sao không.

Tôi phẩy tay nói không sao đâu, sau đó đưa tay nhéo mũi mình mấy cái, trong lòng cảm thấy vô cùng nghi hoặc. Tại sao mình lại có một giấc mơ kỳ quái như vậy chứ, chẳng lẽ là do ngày nghĩ vợ vẫn, đêm đến nằm mơ? *chuẩn dzồi, cái này gọi là ngày nhớ đêm mong đây mà. Ban ngày nhớ anh riết rồi đêm đến mơ thấy anh luôn =)))))*

Lão Dương đem bình nước qua cho tôi, tôi hớp lấy một ngụm rồi nhìn quanh bốn phía, sau đó khàn giọng hỏi hấn: “Đây là đâu thế? Vừa rồi tôi bị sao vậy?”

Lão Dương nói: “Chỗ này là bên bờ cái đầm dưới chân thác, con thác ở về phía đằng kia. Vừa rồi lúc rơi xuống nước cậu đã ngất đi, tôi phải giữ chặt lấy cậu mới không bị dòng chảy ngầm dưới chân thác cuốn xuống đáy nước. Cậu cũng nên tạ ơn tôi mới phải đạo, giờ tay chân tôi mỏi rã rời ra rồi, muốn nhắc cũng nhắc không nổi.”

Tôi làm bầm chửi rửa hấn một tiếng rồi thử đứng dậy, thấy thân thể không có gì đáng ngại mới mết nhọc di chuyển vài bước rồi quan sát bốn

phía xung quanh. Ánh sáng từ đồng lửa soi rọi một bãi đá không lớn hình trăng lưỡi liềm. Một bên là đầm nước đen kịt diện tích cực lớn, từ trên đỉnh hang có vô số thạch nhũ sần sùi to bằng bắp chân buông xuống mặt nước, hình thành nên các trụ đá muôn hình muôn vẻ. Mà xung quanh mép nước cũng có vô số hang động đá vôi, lớn thì bằng cái huyệt, nhỏ thì chỉ bằng lỗ chuột chui, cái nào cái nấy sâu hun hút, cái nhô lên cao, cái chìm dưới nước, từ những hang động ấy nước ngầm không ngừng hút vào chảy ra, nhìn toàn cảnh thì thấy đây rõ ràng là một hồ ngầm đặc trưng của địa hình hang động đá vôi.

Tôi biết loại địa hình này thường được hình thành vào kỷ Băng hà đệ tứ, trải qua hơn vạn năm từ từ mở rộng mới đạt tới quy mô như hiện giờ. Những hang động có niên đại xa xôi hơn cả lịch sử loài người ấy không ngờ lại xuất hiện ngay trong núi Thiên Môn.

Trên bãi cạn ngoại trừ hai người chúng tôi ra còn có vô số những nhánh cây lẫn rác rưởi dạt vào, lão Dương kéo chúng lên hong khô, đồng lửa kia cũng dùng mấy thứ này mà nhóm lên. Nhiệt độ đầm nước thấp kinh người, nếu không có đồng lửa này chỉ e tôi đã chết cồng mắt rồi.

Tôi nghĩ tới nhóm người Thái thú, bèn hỏi lão Dương: “Những người còn lại ra sao rồi?”

Lão Dương nói: “Mấy con rùa đó chỉ e không được may mắn như chúng ta, từ lúc rơi xuống nước tôi cũng chẳng thấy bọn họ đâu nữa, còn không rõ họ có nhảy xuống hay không. Tôi nghĩ nếu bọn họ cũng nhảy xuống như chúng ta, thì một là trôi dạt vào chỗ nào đó, hai là đã đi châu hà bá cả rồi.” Dừng lại một chút rồi tiếp lời: “Nhưng tình hình hai ta cũng chẳng khá hơn là mấy, trang bị mất hết, sắp tới không biết đi theo lối nào mới phải. Cậu nhìn nơi này xem, góc ngách nhiều vô số kể, loại động này nổi tiếng phức tạp chẳng khác gì mê cung, muốn tìm lối thoát là chuyện cực khó.”

Tôi cân nhắc một chút, nhìn qua có thể ước lượng những hang động đá vôi nhô lên khỏi mặt nước đủ lớn để đi lại được đại khái có khoảng bảy tám cái, tính cả những cái hang khuất trong bóng tối thì còn nhiều hơn, mới nói: “Vừa rồi tôi có nghe tên mập người Quảng Đông kia nói, muốn đi qua khu động đá vôi này cần phải tìm được xích sắt người cổ đại dùng để dẫn đường. Những đoạn xích sắt này đều chìm sâu dưới làn nước, một đầu nằm phía cuối mặt đạo, đầu kia chắc hẳn phải nằm trong đầm nước

này, nếu ta tìm được thì có thể lần theo nó tiến vào cổ mộ.”

Lão Dương nhíu mày dẫn đo suy nghĩ rồi nói: “Nói đến xích sắt tôi lại nhớ tới chuyện này. Cậu biết không, trong nháy mắt rơi xuống, đầu óc tôi bỗng dung tỉnh táo trở lại, thoáng cái đã chìm xuống tám sáu bảy mét dưới mặt nước. Dưới đáy nước con mẹ nó tất cả đều là tượng đá hình đầu người mà chúng ta nhìn thấy dọc theo thạch đạo, trong chớp mắt hình như tôi còn thấy một sợi xích sắt vắt ngang dưới nước. Nhưng nói cho cậu biết, sợi xích ấy không thông tới một trong những động đá vôi kia, mà xuyên thẳng vào dòng nước xiết dưới chân con thác.”

Tôi nghe xong không khỏi sửng sốt, làm sao có thể chứ, nếu đúng như lời lão Dương nói thì cửa vào thông với cổ mộ không lẽ lại ẩn trong dòng nước xiết phía sau con thác?

Tôi nghe tiếng thác nước đổ ào ào cách đó không xa, nhớ lại tình cảnh khi chúng tôi rơi xuống nước, trong đầu chợt lóe lên tia sáng, quay sang nói với Lão Dương: “Vậy thì đúng rồi, nếu tôi đoán không lầm thì cổ mộ này có lẽ không xây trên ‘đương thế’ của chúng ta, mà ẩn giấu dưới âm tào địa phủ. . .”

Địa ngục!

Lão Dương nghe tôi nói thế, không rõ tôi có ý gì. Bị ngữ khí lạnh lùng của tôi thu hút, hần bèn thấp giọng hỏi: “Cậu nói nhăng nói cuội gì vậy, làm sao có chuyện đó được?”

Tôi lắc đầu hỏi lại: “Cậu còn nhớ ông già họ Lưu trong thôn đã nói gì với chúng ta không, thác nước Hoàng tuyền cổ được một vị đạo sĩ triều Thanh nhắc đến và truyền thuyết về âm binh vạn mã di chuyển trong núi ấy?”

Lão Dương gật đầu nói: “Dĩ nhiên là nhớ chứ, ông ta nói trong lòng núi Thiên Môn có một thác nước Hoàng tuyền, thác nước này chính là lối đi nối liền hai cõi âm dương, lúc ấy chẳng phải cậu đã nói đây chỉ là mê tín thôi sao?”

Tôi đáp lại: “Không, bây giờ xem ra những lời đó không phải là mê tín, chẳng qua chúng ta hiểu lầm ý tứ của người xưa thôi. Cậu nhớ lại đi, vừa rồi chúng ta rơi từ trên thác nước xuống, do có mạch nước nóng nên

nước trong thác nhuộm một sắc vàng rất kỳ dị, nếu tôi đoán không lầm thì đó chính là thác nước ‘Hoàng tuyền’.”

Lão Dương suy nghĩ một chút rồi nói: “Hình như là thế, nhưng không thể đâu, chỉ những người từng đi vào trong núi và tận mắt chứng kiến quang cảnh này mới biết được chuyện về thác nước. Nhưng địa hình nơi đây phức tạp, người bình thường không phải ai cũng có thể tiến vào.” Nói tới đây, hình như chính hắn cũng nhận ra điều gì, bèn kêu to: “Con mẹ nó, không lẽ gã thầy phong thủy triều Thanh trong truyền thuyết kia cũng là đồng nghiệp với chúng ta?”

Tôi gật đầu đồng ý, khen đều: “Hóa ra cậu vẫn còn biết suy luận.”

Lão Dương tràn đầy hưng phấn: “Vậy là rõ rồi, cậu có nghĩ phần lớn truyền thuyết về âm binh bắt đầu lưu truyền từ triều Thanh, phải chăng đều từ miệng mấy gã thầy phong thủy cố ý phát tán ra ngoài?”

Tôi gật đầu: “Rất có thể là như thế, có điều hiện giờ chúng ta không cần để ý tới chuyện này. Cậu nhớ lại xem, trong truyền thuyết còn có một câu ‘thác nước Hoàng tuyền là lối đi nối liền hai cõi âm dương’, cậu nghĩ xem xích sắt thông ra phía sau thác nước, vậy mặt sau thác nước ắt hẳn phải có lối đi thông tới cổ mộ. Nói cách khác, chẳng phải cổ mộ kia đặt ở âm phủ hay sao?”

Sắc mặt lão Dương trở nên khó coi, nói: “Không thể nào, cậu đừng dọa tôi. Nếu nơi đó thực sự là âm tào địa phủ, chúng ta đi vào đó chẳng phải là cầm chắc cái chết hay sao?”

Tôi mắng hắn một tiếng rồi nói: “Dốt, chuyện như thế mà cậu cũng tin được à. Cậu nghĩ xem, nếu mấy gã thầy phong thủy kia mà là đồng nghiệp với chúng ta, thì lời họ nói không thể lí giải theo kiểu thẳng tưng như thế được. Tôi nghĩ câu nói này có thể hiểu theo hai nghĩa, thứ nhất, có thể đó là một câu tiếng lóng đương thời, ám chỉ thác nước này chính là lối đi thông giữa cổ mộ với thế giới bên ngoài; thứ hai, có lẽ bọn họ đã nhìn thấy cảnh tượng gì đó trong động đá vôi phía sau thác nước, cảnh tượng ấy khiến họ nghĩ rằng mình đã bước vào âm tào địa phủ.”

Tôi thoáng dừng chân, tiếp lời: “Nếu là ý thứ hai, vậy chúng ta phải chuẩn bị tâm lý cho thật vững đi, cảnh tượng trong đó e rằng sẽ rất kinh khủng đấy. . .”

Lão Dương trầm mặc một lúc mới nói: “Hay là chúng ta quay về đi...”

Tôi lắc đầu, vất vả lắm mới đến được đây, không vào xem thử một lần cho biết thì tiếc lắm. Hơn nữa, thác nước này to lớn hùng vĩ, làm sao mà leo ngược lên trên được, hang đá vôi bốn bề lại là chón cứu tử nhất sinh, bây giờ chỉ có một đường là đi vào cổ mộ rồi tìm lối thoát ra ngoài mới là lựa chọn sáng suốt.

Lão Dương không thuyết phục được tôi nên đành phải nghe theo, chúng tôi vừa nghỉ ngơi vừa bắt đầu kiểm tra trang bị xem còn sót lại những món gì.

Vũ khí thì chúng tôi hiện có Phách tử liêu và khẩu súng lục TT-33 (*) lão Dương lấy thêm được từ chỗ Nhị Ma Tử, về mặt hỏa lực hẳn là không thành vấn đề. Mặt khác, tôi mở cái ba lô lấy được từ thi thể dưới nước kia, tìm thấy trong đó một ít đồ hộp không biết đã quá hạn hay chưa, có cả rượu trắng, bình nước, găng tay, còn có một lượng lớn cọ và màu vẽ.

(*) Nguyên văn là 托卡列夫手枪, một loại súng của Nga cải tiến từ TT-30, về sau Trung Quốc bê mẫu súng này về sản xuất hàng loạt và đến giờ vẫn còn dùng.

Lão Dương thấy mấy thứ đó chẳng dùng vào việc gì được nên định ném đi cho nhẹ. Tôi vội nói, rượu có thể chống lạnh, màu vẽ có thể dùng để đánh dấu đường đi, găng tay cũng có lúc phải dùng đến, nói chung không có gì là thừa thãi cả, giữ lại hết vẫn hơn.

Xem đi xét lại một hồi tôi mới nhận ra chuyện đau đầu nhất lúc này chính là chúng tôi không có thiết bị chiếu sáng. Đèn của lão Dương đã cạn sạch pin, của tôi thì không biết đã rơi mất từ lúc nào, lát nữa bơi dưới nước mà phải chiếu sáng bằng đuốc thì thật sự không ổn.

Lão Dương cầm súng tiến lên mấy bước, nhìn bốn bề tối tăm, nói: “Giờ chỉ còn một cách, chúng ta gom đồng củi này lại, châm cho lửa cháy thật lớn, sau đó nương theo ánh lửa mà bơi qua bên kia, nếu như bơi không tới thì cũng có thể theo ánh lửa mà bơi về, cậu thấy thế nào.”

Tôi suy nghĩ một chút, biết đây là biện pháp khả thi duy nhất, bèn nói: “Được rồi, bọn mình cứ thử đánh cuộc một lần xem sao.”

Chúng tôi cởi quần áo nhét hết vào trong ba lô, sau đó lại dùng găng tay và gậy gỗ làm thành mấy cây đuốc ngắn bỏ trong ngăn không thấm nước của ba lô, tiếp đó lại đốt lên một đống lửa lớn. Khi đã ấm người rồi, hai chúng tôi nhảy xuống đầm, bắt đầu lần theo tiếng nước mà bơi về phía dòng thác.

Nước lạnh đến tê tái, chỉ mới bơi được vài sải tôi đã cảm thấy toàn bộ nhiệt lượng trên người đều bị hút đi hết, cũng may mà gần đây tôi có hơi mập ra, không đến nỗi chưa chi đã tê cóng người.

Bơi chừng năm phút, tiếng nước dần dần trở nên rõ ràng, hai chúng tôi dừng lại, vừa giữ thăng bằng trong nước vừa lắng nghe động tĩnh từ bốn phía, muốn xác định đúng phương hướng rồi mới bơi tiếp.

Lúc này, cách chỗ chúng tôi không xa có thứ gì đó lao xao trên mặt nước, chúng tôi vội quay đầu lại, nhưng chỗ này đã cách đống lửa quá xa nên không thể nhìn được gì.

Lão Dương rút khẩu TT-33 ra, vẩy khô nước trong nòng rồi cảnh giác giương cao súng nhìn quanh bốn phía, hỏi: “Lão Ngô, dưới này chắc không có con cá Hucho Taimen nào chứ?”

Tôi lạnh sống lưng, sự nghi vùng nước dưới này rộng lớn, nếu thực sự có cá ăn thịt người thì chúng tôi đã toi mạng từ đời nào rồi. Vừa định bảo không có, cách đó không xa lại truyền đến tiếng nước cực kỳ rõ ràng, tôi chợt cảm thấy bất an, bèn nói: “Tôi không biết, nói gì thì nói chúng ta cũng mau bơi đi thôi, loại cá này sợ tiếng ồn, chúng ta càng đến gần thác nước thì càng an toàn.”

Hai chúng tôi lập tức sải tay tiếp tục bơi về hướng thác nước, lúc này ánh lửa phía sau càng lúc càng yếu ớt, chỉ còn là một đốm sáng nhỏ. Chúng tôi đành phải kiên trì cùng nhau tiến về phía trước trong bóng tối mịt mù.

Chỉ chốc lát sau, dòng nước dần dần chảy xiết, chúng tôi đã đến gần khu vực thác nước đổ xuống. Chúng tôi dốc sức bơi nhưng tốc độ lại càng ngày càng chậm, bơi rất khó khăn, tôi nghiêng rằng muốn đập nước lao về phía trước nhưng vài lần đều không thành.

Thê lực tiêu hao từng chút một, nghĩ đến tình cảnh bị dòng nước đẩy ngược trở về, lòng tôi nóng như lửa đốt. Lúc này lão Dương gọi to, nói rằng cứ bơi kiểu này thì chắc chắn không qua nổi, phía trước là vùng nước xoáy ngay dưới chân con thác, bên trong toàn là xoáy nước lớn nhỏ đủ kiểu, nếu muốn vượt qua bắt buộc phải lặn xuống đáy đầm rồi từ từ bơi qua phía dưới các dòng xoáy.

Nói xong hắn liền ngụp đầu lặn sâu vào trong nước. Tôi cũng bắt chước hắn cố gắng lặn sâu xuống mấy mét. Xuống đến đáy hồ, chợt thấy đằng trước có một khoảng sáng trắng chập chờn.

Tôi nhận ra ánh sáng ấy chính là từ cái đèn pin không thấm nước của mình, trong lòng thầm nhủ đồ mua đắt hơn một ngàn đồng có khác, quả nhiên là hàng xịn, đến giờ vẫn còn sáng, vội dồn sức bơi về phía đó.

Dưới đáy hồ không có bất cứ một sinh vật gì, trong vùng sáng trắng tôi nhìn thấy rất nhiều tượng người đá sắp xếp ngay ngắn bên dưới, phần đầu người đã rửa nát ra hết chỉ còn lại sọ trắng có cái đũa long ra, có cái vẫn dính chặt trên cổ tượng. Giữa đáy hồ thấp thoáng một bệ đá, trên đó hình như có một khối thi thể bọc vải trắng đang lửng lơ trong nước.

Nhưng đèn pin mới chính là mối quan tâm lớn nhất của tôi lúc này. Tôi nhìn qua vài lần rồi chẳng để ý đến nữa mà lách người vào giữa những bức tượng, bám lấy thân thể cố định của chúng rồi mới dần dần hướng về phía đèn pin.

Đúng lúc tôi vừa tiến lại gần nó, một luồng nước bỗng nhiên ập đến từ sau lưng. Tôi biết có chuyện không ổn, lập tức đề phòng, nhưng không sao ngờ được mình sẽ bị thứ gì đó đùng mạnh vào người. Trước mắt thoáng thấy một bóng trắng hiện lên va trúng vào tay tôi, cánh tay đang bám chặt tượng đá không còn trụ nổi, thoáng cái buông lỏng, cả người liền bị đẩy lên phía trên.

Tôi biết tình hình không ổn, trong chớp mắt đã bị đẩy vào trung tâm của vùng nước xoáy phía trên. Lực đẩy tôi lên trên đột nhiên thay đổi phương hướng, ném tôi lệch sang một bên khiến tôi chỉ kịp kêu lên một tiếng rồi nhanh chóng rơi vào hỗn loạn, bị dòng nước xoay vòng vòng một hồi, cuối cùng cũng chẳng còn kiểm soát được cơ thể mình nữa.

Trong lúc lộn xộn tôi không biết mình đã bị cuốn đi bao nhiêu vòng, chỉ

thấy cái bóng trắng hiện lên trước mắt vài lần nhưng không nhìn ra đó là cái gì.

Ý thức nhanh chóng trở nên mơ hồ, tôi còn tưởng mình đã chết chắc rồi, nào ngờ đúng lúc đó lưng tôi bị thứ gì đó táng mạnh vào. Con đẩu giúp tôi tỉnh táo lại, vội vàng quơ tay về phía sau, vừa hay tóm được sợi xích sắt mà lão Dương nói.

Cuối cùng tôi bỏ qua cái đèn pin, kéo sợi xích, cố gắng bò dọc theo nó đến đầu bên kia, trong chốc lát đã tới dưới chân thác nước. Nhưng lúc này tôi đã hết hơi, chỉ cảm thấy một luồng áp lực ngàn cân trút lên đầu ép tôi xuống tận đáy hồ, bò đi chưa đến hai mét đã không còn nhúc nhích gì được nữa.

Lão Dương từ đằng sau bơi đến, chụp lấy tay tôi kéo lên trên. Chúng tôi vừa níu sợi xích vừa giẫm đạp lưng tung lên đám tảng đá, cuối cùng cũng vượt qua vùng chân thác nước. Tôi thấy áp lực trên đầu đột nhiên giảm bớt, liền nổi lên mặt nước há miệng thở dốc, hoa mắt chóng mặt.

Bốn bề tối đen như mực, chỉ nghe tiếng thở dốc của lão Dương, hần ho khan vài tiếng rồi hỏi tôi: “Không sao chú? Hình như chúng ta đã vượt qua được rồi.”

Tôi cũng ho mấy tiếng đáp lại: “Mau đốt lửa lên xem, nước trong hồ này lạ lắm, chỉ sợ dưới đó có thứ gì không sạch sẽ.”

Lão Dương đánh bật lửa tanh tách muốn quan sát cảnh tượng bốn phía, nhưng xung quanh bắn đầy bọt nước, lửa vừa lóe lên đã tắt ngóm.

Chúng tôi mò mẫm bơi vào phía trong, bỗng bên tai tôi lại nghe âm thanh giống như tiếng nước đã từng nghe bên ngoài con thác, lúc này đã ở rất gần, giống như cách tôi hai ba mét có thứ gì đó đang bơi lội.

“Cẩn thận đấy!”, tôi nhớ đến cái bóng trắng đã đụng vào mình dưới nước, lập tức trở nên căng thẳng, vội nói với lão Dương: “Hình như quanh đây có...”, lời còn chưa dứt, tôi đột nhiên cảm thấy có một bàn tay trơn ướt lạnh lẽo đặt nhẹ lên vai mình.

Tôi sợ quá thét lên, thẳm hỏi rốt cuộc đây là thứ gì, chẳng lẽ lại là tượng đầu người dưới nước sống lại? Theo bản năng, tôi lộn người một vòng

trong nước, đập mạnh vào vật đằng sau đẩy nó ra xa, sau đó cố gắng ngoi lên gọi lão Dương thật to: “Mẹ nó, dưới nước có quỷ! Bật lửa lên mau!”

Lão Dương đã đánh bật lửa, thấy tôi hoảng sợ vội đưa bật lửa sang phía tôi. Không đưa qua thì thôi, vừa có ánh sáng soi đến, da đầu cả hai chúng tôi lập tức tê rần, sợ đến đứng tim. Chỉ thấy từ dưới mặt nước sau lưng tôi trồi lên một cái đầu trắng bệch đang nhìn mình trừng trừng với vẻ mặt hết sức dữ tợn.

Chúng tôi hoảng sợ, vội bơi lùi lại một chút, lão Dương cuống quýt muốn rút súng ra nhưng lại bị kẹt không tài nào rút ra được.

Kẻ đó trợn trừng cặp mắt trắng dã, miệng mấp máy như muốn nói điều gì, sau đó bỗng dung bỏ nhào về phía tôi. Tôi hét to một tiếng muốn bỏ chạy, nhưng lại phát hiện không còn đường lui nữa, đầu kẻ đó lập tức đè lên người tôi.

Tôi gào thét như điên, cố gắng đẩy “nó” ra xa, lại bị “nó” cô sông cô chết ôm chặt cứng. Trong cơn hỗn loạn, tôi chợt nghe kẻ đó ghé tai mình nói rành mạch một câu: “Cứu... mạng...”

Tôi sửng sốt, tay chân cũng đờ ra, đầu óc choáng váng, thầm nghĩ quỷ nước sao lại đi kêu cứu mạng? Vội đỡ cái đầu kia lên, gạt tóc hăn ra hai bên nhìn cho rõ, nhìn rõ rồi thì thiếu điều hộc máu.

Lạy chúa! Có phải là quỷ nước gì đâu, đây chẳng phải là gã trợ lý Lương trong đám người kia sao.

Gã đã kiệt sức, cặp mắt trợn trắng muốn ngất đi, chẳng trách sắc mặt lại tái mét đến thế này. Tôi nhanh chóng vòng ra sau lưng gã, đỡ gã lên đồng thời gọi lão Dương đến giúp một tay.

Lão Dương đến gần, nhìn qua là nhận ra hăn ngay, cau có hỏi: “Mẹ kiếp, sao tên này lại ở đây? Hăn vào bằng cách nào thế?”

Tôi đáp: “Có khả năng tên này rơi xuống đây một mình, không dám tự tung tự tác nên đành âm thầm theo dõi chúng ta, thấy chúng ta xuống nước hăn cứ tưởng đã tìm được đường ra ngoài mới cùng theo xuống. Chẳng qua hăn không thể ngờ chúng ta lại muốn đến một nơi nguy hiểm

như vậy.”, tiếng nước tôi nghe thấy dọc đường tới đây xem ra chính là của gã.

Trợ lý Lương còn đeo ba lô, thứ đó thấm nước tăng trọng lượng kéo theo gã chìm xuống, lão Dương vội vàng tháo nó ra khỏi người gã rồi hỏi tôi: “Chúng ta làm gì với tên này bây giờ? Hẳn là đồng bọn của đám người kia, mang theo có sợ rước thêm phiền phức không?”

Tôi cũng thấy nhức đầu, nhưng có phiền phức đến đâu cũng phải mang theo, đầu thế để mặc gã chết chìm ở đây được, bèn nói: “Bây giờ cũng chẳng còn cách nào khác, thôi ta cứ tìm chỗ lên bờ đã rồi xử lý hắn sau.”

Chúng tôi chỉnh lại tư thế, bơi vào bờ thêm vài mét, bên dưới bỗng xuất hiện một thềm đá khá rộng, từ dưới đáy lên đến mặt nước khoảng mười bậc, phần nhô lên trên lại kéo dài hơn mười bậc nữa. Chúng tôi từ từ tiến lại gần, sau đó đạp lên từng bậc thang, bước ra khỏi hồ nước.

Tôi mệt mỏi rũ rùi, liền ngã người xuống bậc thang há miệng thở dốc. Lão Dương bên cạnh lại phán chân lạ thường, lấy cây đuốc đã chuẩn bị lúc nãy ra, tẩm thêm rượu trắng rồi châm lửa, bốn phía tức khắc sáng bừng lên.

Tôi ngoảnh đầu quan sát xung quanh, hóa ra cái gọi là cửa thông đến Địa phủ chẳng qua chỉ là một hang động đá vôi ẩn đằng sau thác nước. Cái hang này không lớn không nhỏ, xem ra là hang tự nhiên, nhưng ở vài chỗ có dấu vết tu sửa do con người để lại.

Tận cùng dãy bậc thang là một thạch đài bằng đá vân xanh, bốn phía còn có bốn cột đá khắc đầy hoa văn hình chim thú, giữa thạch đài có đặt một cái bình siêu bự hình dạng kì quái làm bằng thanh đồng, trông giống như một cái hồ lô khổng lồ cao hơn tôi cả một cái đầu, lóm đóm hoen rỉ, trên mặt đều là hoa văn rắn hai thân và hoạt động cúng tế.

Đây là một đàn tế, tôi trầm nghĩ, Xá tộc coi trọng việc cúng tế chứ không nặng về chuyện chôn cất. Vật này xuất hiện ở đây, xem ra mình đã đến rất gần cỗ mộ rồi.

Chúng tôi bước lên thạch đài, để gã trợ lý Lương nằm trên mặt đất cùng với ba lô, sau đó xem xét phía bên kia thạch đài. Ở đó có một dãy bậc thang đá rộng rãi uốn lượn dẫn xuống sâu bên trong hang động này, ước

chừng hơn trăm bậc, ánh sáng từ cây đuốc không thể chiếu tới đáy động nên không ai biết được có thứ gì đang chờ mình bên dưới. Tôi nói với lão Dương: “Nếu đây là đường vào Địa phủ thì chỗ này chính là Quỷ môn quan, bên dưới chỉ e chính là mười tám tầng địa ngục, cậu có sợ không?”

Lão Dương chỉ vào trợ lý Lương ngay bên cạnh, nói: “Sợ khi gì, tớ chỉ hận không thể mau mau bước xuống thôi, nhưng còn gã này thì giải quyết thế nào đây?”

Cửa vào cổ mộ đã gần đến thế, tôi và lão Dương đều sốt ruột muốn lập tức xuống đó xem thử, thế mà lại vướng phải thằng cha họ Lương này, nói sao cũng không thể bỏ mặc gã lai được nên đành đập cho gã tỉnh trước rồi tính sau.

Chúng tôi lột đồ gã ra, sau đó lấy rượu trắng dội lên, sắc mặt gã nhanh chóng dịu lại. Lão Dương vạch mắt hấn ra nhìn rồi hỏi: “Này, có nói chuyện được không đó?”

Trợ lý Lương dần dần khôi phục lại ý thức, biết đã lọt vào tay chúng tôi, bắt đầu dĩ gật đầu, ho khan một tiếng.

Lão Dương nói: “Anh đừng sợ, bọn tôi không giống như đám người mấy anh đâu, sẽ không bắt anh phải làm gì hết. Nhưng bọn tôi cũng muốn đảm bảo an toàn của bản thân, cho nên anh cố mà thành thật một chút, chúng tôi sẽ mang anh theo vào, bằng không bắn bỏ luôn tại chỗ, hiểu chưa?”

Trợ lý Lương gật gật đầu, mở miệng định nói gì đó rồi lại nói không nên lời.

Lão Dương lại trút thêm mấy ngụm rượu vào miệng gã đến khi gã ho sặc sụa mới thôi, sau đó rút dây lưng ra trói gã thật chặt, còn nói với tôi: “Tớ vẫn không yên tâm, mấy tên này toàn là dân xóm liều, cứ trói hấn lại đã rồi tính sau.”

Trợ lý Lương cũng chẳng còn hơi sức đâu mà chống cự, để mặc lão Dương trói gô gã lại. Chúng tôi thấy gã không có gì đáng ngại mới đỡ dậy để cho gã dẫn đầu, ba người đi đến bên kia thạch đài, bước lên những bậc thang đá dẫn thẳng xuống dưới.

Thật ra thì người Xá quốc không am hiểu về chế tạo cơ quan hay kỹ thuật tinh xảo, nhưng vì cẩn thận, chúng tôi phải mất rất nhiều thời gian mới đi hết hơn trăm bậc thang này, cuối cùng trước mặt chúng tôi hiện lên một bãi đất bằng, xem ra đã đến đáy hang.

Cuối những bậc thang là một cây cầu đá đen kịt nhẵn bóng, tiếp đó là một vách đá.

Loại địa hình này, có thể là do các mạch nước ngầm chảy trong nham mạch dưới lòng đất nơi đây thực chất có kết cấu hình bậc thang hướng xuống dưới, cộng thêm một ít vận động địa chất ở vùng núi này, tạo ra một loạt các vết đứt gãy địa tầng mà hình thành nên.

Dưới vách đá là một khoảng không tối đen sâu hun hút, không thể nhìn thấy được gì.

Chúng tôi nhìn mà phát rầu, nếu có đèn pin thì tốt rồi, lúc này chúng tôi chỉ có một cây đuốc nhỏ thì làm sao mà thấy được bên dưới có gì? Lão Dương hỏi tôi làm sao bây giờ, có cần ném luôn cây đuốc xuống không. Tôi nói vậy sao được, ném đuốc đi rồi cả bọn xuống đó kiểu gì?

Lúc này trợ lý Lương mới thề thào nói: “Hai cậu, trong... trong ba lô của tôi có súng báo hiệu...”

Lão Dương vội lục trong ba lô của hắn, quả nhiên tìm được một khẩu, liền ngạc nhiên nhìn trợ lý Lương: “Chà, anh cũng khá lắm đó, rất biết hợp tác nha.”

Tôi kiểm tra sơ qua, thấy súng báo hiệu không có vấn đề gì, bèn mở chốt an toàn sau đó nhắm vào phần trên vách đá, bắn ra một quả pháo sáng.

Ánh sáng bùng lên rọi sáng một vùng rộng lớn, trong nháy mắt cả sơn động hiện lên rõ ràng ngay trước mắt tôi.

Chúng tôi nhìn xuống dưới, cả ba người lập tức ngã ra tại chỗ.

Mới đầu tôi vẫn chưa nhận ra mình đã nhìn thấy thứ gì, đến khi nhận ra lập tức ngớ người, miệng há hốc, gần như không dám tin vào mắt mình.

Trợ lý Lương đi đằng trước vốn đang kiệt sức, vừa thấy khung cảnh phía dưới bước chân đã lão đảo, suýt chút nữa là ngã nhào xuống đất, lão Dương cũng tái mặt, bất giác lùi lại một bước.

Dưới vách đá mười mấy mét là một hang động thiên nhiên rất lớn, bên trong chất đầy áp thứ gì đó trông giống như củi khô, nhìn kỹ lại mới biết hóa ra toàn là xương cốt, lớp này nối tiếp lớp kia, có chỗ còn chông chất lên thành đống lớn, đếm sơ sơ cũng phải được hơn vạn bộ xương.

“Đây... đây là chỗ quái quỷ nào vậy!”, tôi hoảng hồn nói, “Trời đất ơi, đây chẳng phải một hố chôn tập thể sao?”

Chẳng trách mấy ông thầy phong thủy thường nói mình có thể nhìn thấy âm phủ, cảnh tượng này quả thực khiến người ta chấn động, đâu là ai nhìn thấy chắc chắn đều liên tưởng đến khung cảnh dưới địa ngục!

Nhưng không hiểu vì sao tôi lại cảm thấy cảnh tượng trước mắt trông vô cùng quen thuộc, hình như đã từng gặp qua ở đâu đó? Tôi nhú mày cố gắng hồi tưởng, đột nhiên trong tâm trí hiện lên một hình ảnh tương tự, phải rồi! Cái động xác gần Miếu Hạt Dưa ở Sơn Đông chẳng phải rất giống với nơi này sao?

Suy nghĩ của tôi thoáng chốc rối bời, cảm giác như cổ họng nghẹn đắng, nói không nên lời. Nơi này quả nhiên có liên quan tới động xác gần Miếu Hạt Dưa ở Sơn Đông! Cái động xác kia có một cỗ quan tài thủy tinh treo trên vách đá còn có một nữ thi áo trắng tóc dài chắm đất, nơi này chẳng biết có hay không?

Tôi vội vàng nhìn khắp xung quanh, lúc này pháo sáng đã rơi xuống cuối quăng hành lang quanh co. Trong khoảnh khắc ánh sáng vụt tắt, tôi thấy loáng thoáng giữa đống thi thể hình như có thứ gì đó rất lạ.

-----oOo-----

Chương 15: Nghỉ ngơi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Biển Bạc

Beta: Tiểu Điệp

Lão Dương nạp thêm pháo sáng, hướng về phía quả ban nãy vừa xịt, bắn thêm một phát, lần nữa chiếu sáng khu vực bên đó. Tôi nhận ra đó là một khoảnh đất trống không có bất cứ một thi thể nào chiếm cả trung tâm huyết động, rộng tầm hai mươi, ba mươi mét vuông. Ánh sáng từ quả pháo không đủ để tôi có thể nhìn rõ khu vực này có gì đặc biệt không, chỉ có thể khẳng định rằng khoảnh đất trống đây trũng xuống phía dưới, chắc là một cái hố.

Lúc này lão Dương đã bình tĩnh lại, chỉ vào cái hố kia, nói rằng hố tuần táng ba năm trước hẳn nhìn thấy khá giống với nơi này, ở giữa cũng có một khoảnh đất trống như vậy, chạc cây thanh đồng mà bọn họ có đào thể nào cũng không đến được gốc chính là ở giữa cái hố này.

Ánh sáng từ quả pháo bắt đầu lụi dần, huyết động lại chìm vào bóng tối. Lão Dương còn định nạp thêm một viên nữa nhưng bị tôi ngăn lại. Những gì cần thấy cũng đã thấy rồi, không cần phung phí.

Hắn lại hỏi tôi: “Làm sao bây giờ? Náo loạn cả nửa ngày, hóa ra Âm phủ chính là chỗ như thế này sao, nói không chừng đây cũng là một nơi cúng tế, chúng ta có nhất thiết phải xuống không?”

Tôi suy nghĩ một chút rồi nói: “‘Hà mộc tập’ của ông chủ Lý có nói trong đó có đồ tốt hẳn là không sai, chúng ta theo xích sắt đến chỗ này, về lộ trình coi như không có vấn đề. Tôi thấy thứ hắn nói đến ở ngay bên dưới, chỗ khả nghi nhất chính là khoảnh đất trống giữa đám thi thể, tôi nghĩ hay là chúng ta qua đó xem thử... Nhưng mà từ xưa đến nay, những nơi tích tụ xác chết luôn là nơi ma quái nhất, chúng ta phải chuẩn bị sẵn sàng cho tình huống tệ nhất có thể xảy ra.”

Tôi vốn định nhắc đến chuyện đã gặp phải ở Sơn Đông, nghĩ lại, hai người kia nghe mà không bị hù chết mới là lạ, vì thế đành nói khác đi.

Lão Dương hoàn toàn không muốn xuống đó, nhưng người đề nghị tới đây chính là hắn, bây giờ không thể rút lui, đành phải bắt đắ dĩ gặt đầu.

Tôi nhớ lại cảnh tượng nhìn thấy ban nãy, muốn tới được khoảng đất trống kia bắt buộc phải xuống dưới vách đá, băng qua đám thi thể, từ cầu đá chỗ chúng tôi đứng đến chỗ mảnh đất bằng phẳng kia khoảng chừng hai trăm mét, hẳn là không phải vấn đề lớn. Vấn đề ở đây là làm thế nào để leo xuống được vách đá cao mười mấy mét này. Chúng tôi không có dây thừng, tay không đi xuống thì không có khả năng, có lẽ cần phải bàn bạc kĩ hơn.

Còn vấn đề nữa là dưới đó có bánh tồng hay không, bên dưới chắc cũng không có nhiều thi thể được bảo tồn nguyên vẹn, đại đa số đã khô queo hoặc trở thành xương khô. Nhưng ban nãy lúc bắn pháo sáng, tôi thấy có rất nhiều thi thể có nét mặt vô cùng dữ tợn, hoàn toàn vượt ra khỏi giới hạn biểu hiện cảm xúc của người bình thường, không biết là vì sao.

Đang cân nhắc, bỗng dung có tiếng người té ngã.

Tôi quay lại nhìn, chỉ thấy trợ lý Lương đang rón ra rón rén lui về phía thềm đá.

Lão Dương lập tức giơ súng lên đe dọa hắn, quát: “Dám đi bước nữa tao đánh gãy chân mày rồi bỏ lại đây luôn.”

Trợ lý Lương vừa nghe tiếng hắn liền sợ hãi bỏ chạy. Lão Dương liền bắn một phát lên trời, tiếng súng chát chúa lập tức vang vọng khắp hang động.

Trợ lý Lương nghe tiếng súng sợ tới mức cứng đờ người, rụt cổ xoay người nói: “Đừng nổ súng! Đừng nổ súng! Tôi không chạy nữa.”

Lão Dương mắng: “Quý mới tin mày. Biết điều thì ngồi yên một chỗ. Nếu dám chạy lần nữa, tao bắn!”

Trợ lý Lương tiu nghỉu quay lại ngồi xuống bên cạnh chúng tôi, vẻ mặt cầu xin, nói: “Hai vị tiểu ca, các cậu thấy đấy, tôi chỉ là một phần tử trí thức đi theo lão thái kiếm miếng cơm ăn, lừa gạt mấy vị khách Quảng Đông chút chút, nếu xét ra thì cũng chỉ là tòng phạm, hay là các cậu tha cho tôi đi. Bây giờ hai cậu muốn đi làm ăn lớn, tôi thì trói gà không chặt, có đi theo cũng chỉ làm vương vùi, lỡ như tay chân vụng về làm vạ lây đến các cậu cũng không hay.”

Lão Dương thấy tay gã vẫn còn giữ chặt cái balo kia liền không khỏi tức giận, lấy súng chỉ chỉ vào hắn, nói: “Mày nghĩ bọn tao muốn mang mày theo chắc, mày muốn bọn tao bỏ qua cũng được, cứ để cái ba lô đó lại rồi muốn đi đâu thì đi.”

Trợ lý Lương nhìn cái ba lô, khó xử nói: “Nhưng túi này là của tôi... Người ta có câu, là quân tử...” Lão Dương giơ súng trong tay, nói: “Tao không phải quân tử, tao là súc sinh, đừng có nói lý lẽ với tao.”

Tôi thấy trợ lý Lương cũng rất có bản lĩnh, nếu bây giờ để gã đi, lỡ như gã gặp được bọn lão Thái thì khác nào chúng tôi tự tăng thêm cho mình một kẻ địch, giữ lại có khi còn có tác dụng. Tôi ngăn lão Dương nói tiếp, quay về phía trợ lý Lương nói: “Tình cảnh chúng ta bây giờ chẳng mấy khả quan, anh mà đi một mình, cho dù anh còn nguyên trang thiết bị, nhưng không có kinh nghiệm thì cũng đừng mong thoát ra được. Hay là thế này, anh cùng chúng tôi xuống đó xem thử, nếu có đồ tốt, lão Thái chia cho anh bao nhiêu thì chúng tôi cũng sẽ chia bấy nhiêu, ba người cùng cùng nhau hành động, khả năng sống sót sẽ cao hơn. Anh xem nơi này âm khí ngút trời, nếu có gặp phải cô hồn dã quỷ, chẳng ai cứu nổi anh.”

Lão Dương lập tức tiếp lời: “Nếu không muốn đi cùng cũng được thôi, những thứ nên để lại thì để lại, quần áo cũng cởi ra...”

Hắn nghe tôi nói sẽ được chia một phần minh khí, nhất thời lộ vẻ dao động, đã thế còn bị lão Dương hù dọa, vội nói: “Đừng đừng, chuyện này có thể thương lượng. Nếu hai vị để mắt tới tôi, tôi cũng không tiện từ chối. Thực ra vốn hiểu biết của tôi có phối hợp cùng kinh nghiệm của hai cậu, quả là quần anh hội tụ.”

Tôi vừa nghe liền cảm thấy thằng cha này như ngọn cỏ đầu tường, nghiêng nghiêng ngả ngả, gió chiều nào theo chiều ấy, trong lòng cảm thấy buồn cười. Ông nội nói đúng, lòng người hiểm ác, trên cái thế giới này, dạng người gì cũng có.

Chúng tôi lấy lại cái ba lô của trợ lý Lương, đồ hết đồ bên trong ra, tìm xem có cái gì hữu dụng không, đại loại kiểu như dây thừng hay đèn pin. Nhưng trong túi hắn chỉ có đồ ăn cùng quần áo. Hắn nói mọi trang bị quan trọng đều ở chỗ ông nội cùng hai tên mặt rỗ. Súng báo hiệu của hắn

cũng chỉ dùng để cầu cứu khi bị tách đoàn.

Không có dây thừng, muốn xuống vách núi này chắc chắn phải học bích hồ du tường. Nơi này dốc đứng như vậy, cũng không biết có thích hợp để leo trèo không. Tôi châm một cái pháo hoa lạnh* lên, phóng thẳng về phía vách núi. Theo ánh sáng rọi xuống, tôi thấy cũng có khá nhiều chỗ có thể đặt chân, nếu có như cái gì để chiếu sáng lâu lâu một chút, việc đi xuống cũng không quá khó khăn.

pháo hoa lạnh: nhiệt độ của pháo chỉ tầm 30-35, ít làm tổn thương thân thể hơn pháo hoa thường

Bây giờ ở bên ngoài cũng tầm mười một giờ tối, trên suốt đường đi chúng tôi chưa hề nghỉ ngơi, khuya hôm nay chẳng còn sức đâu mà có nữa, bèn quyết định nghỉ ngơi cho khỏe, tranh thủ xử lý vết thương, đợi ngày mai hẵng xuống đó. Bằng không cứ với tình trạng mệt mỏi này mà mò xuống, lỡ có chuyện gì xảy ra sẽ không ứng phó được.

Lão Thái cùng cái tên mập người Quảng Đông kia hiện giờ sống chết ra sao chưa rõ. Trong tay bọn họ còn có hai khẩu súng. Bây giờ có va chạm chắc không tránh khỏi đánh nhau. Cũng cần phải đề phòng.

Tôi muốn hỏi trợ lý Lương lai lịch của bọn họ nhưng nghĩ lại, bây giờ không phải thời điểm thích hợp. Quan hệ của chúng tôi bây giờ căng thẳng như vậy, gã chắc chắn sẽ không chịu nói, chờ đến lúc gã lơ là hãy hỏi, khi đấy mới có thể biết được sự thật.

Tôi nói ra suy nghĩ của mình cho lão Dương nghe, hấn gật đầu tỏ vẻ đồng ý, nhưng vẫn còn nói: “Con mẹ nó, nơi này là nơi quái nào, bên dưới nhiều thi thể như vậy, hay là chúng ta đi lên đi, lên chỗ đài cúng tế mà nghỉ ngơi.”

Tôi cũng nghĩ như vậy, liền bước lên thêm đá, trở lại nơi tể đàn.

Lão Dương đốt lửa thêm lần nữa, lấy một cái hũ trông múc chút nước vào đặt lên lửa đun, bỏ thêm một ít lương khô vào nấu mềm ra rồi ăn. Mọi người ăn xong lại ăn thêm một ít socola để tăng lượng đường trong máu.

Lão Dương ăn xong thì buồn ngủ. Tôi bảo bọn họ đi ngủ trước còn mình

lo canh lửa. Lão Dương bảo nơi này cũng không có dã thú, không cần phải cẩn thận như thế. Tôi nói thầm với hắn, tôi chủ yếu là muốn canh chừng gã trợ lý Lương kia. Loại người này nhìn qua thì là người hèn nhất, bình thường thâm tàng bất lộ. Trong lúc chúng ta đang ngủ có khi hắn lại để lộ ra bộ mặt thật của mình.

Lão Dương nói: “Sao cậu phải lo, ta đập hắn ngất xỉu là được.”

Tôi vội xua tay, nếu đánh ngất thì thật là phiền phức.

Lão Dương cứ thế đi ngủ. Tôi lấy Phách tử liều vốn giấu trong quần áo ra, mở chốt bảo hiểm rồi giắt vào dây lưng. Sau đó đun một chút nước để rửa miệng vết thương. Lúc ở thác nước, tay tôi bị phỏng nặng. Nếu xử lý không tốt chắc chắn sẽ bị nhiễm trùng.

Chờ xử lý xong vết thương, tôi đánh thức lão Dương rồi mới đi ngủ. Giấc ngủ không hề thoải mái, cả người đau nhức, miệng vết thương vừa ngứa lại vừa đau. Lúc tỉnh lại mới biết mình chỉ ngủ có năm tiếng, toàn thân khó chịu, đến cả cái mũi cũng tắc tịt.

Lão Dương đun nước cho tôi rửa mặt, cảm giác có khác hơn một chút. Lúc ăn sáng, tôi thấy trợ lý Lương không còn vẻ mặt đề phòng như ngày hôm qua liền nói bóng gió về lai lịch của bọn lão thái.

Trợ lý Lương vốn đã biết tên chúng tôi, hắn nhìn tôi, nghe ra được ý tứ, chớp mắt nói: “Tiểu Ngô ca, bây giờ chúng ta đã là một nhóm, tôi cũng không giấu gì cậu. Lúc chúng tôi đến đây có năm người, trong đó chỉ có lão Thái với Nhị Ma Tử là dân trong nghề, tôi chỉ đi theo ông chủ Vương với ông chủ Lý tới, thứ nhất muốn xem tiên hóa* được khai quật như thế nào, thứ hai là hai ông chủ muốn tôi lựa ra những thứ đáng tiền nhất trong cỗ mộ lấy tra trước. Cho nên nói thật thì tôi cũng chỉ là người chịu thiệt thôi.”

* tiên hóa: ám chỉ đồ vật bằng vàng ròng.

Lão Dương nghe vậy liền hỏi hắn: “Kì quái. Ban nãy tôi chỉ thấy có bốn người. Đào đâu ra người thứ năm?”

Trợ lý Lương nói: “Người anh nói đến chính là ông chủ Lý, lúc chúng tôi theo đường hầm đi xuống, ông ấy đến chỗ một hồ nước rửa mặt, cuối

cùng lúc chúng tôi phát hiện ra, đầu ông ta đã bị thứ gì đó trong nước cắn đi mất...”

Tôi với lão Dương đang ăn vội bít mồm hăn lại, chuyện sau đây ai cũng biết, nói ra chúng tôi ăn không vào.

Tôi đoán hăn có sao nói vậy, thậm nhủ tên này coi như là thức thời, lại thừa cơ hỏi hăn về hoàn cảnh hai ông chủ kia.

Trợ lý Lương đứng lên, nói: “Hai ông chủ đó đây, không nói thì coi như không biết, nói ra chỉ e các vị lai nháy dựng hết lên. Họ không phải dân buôn đồ cổ bình thường, hai cậu từ từ nghe tôi kể chi tiết...”

-----oOo-----

Chương 16: Trèo

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Dừa

Beta: Thanh Du

Trợ lý Lương lập tức ngưng bữa, kể giản lược cho chúng tôi nghe hoàn cảnh của hai người nọ.

Hai ông chủ Quảng Đông kia, người họ Vương tên là Vương Kỳ, người họ Lý tên là Lý Tỳ Bà, cả hai đều là dân Phật Sơn (*), trong giới đồ cổ địa phương rất có tiếng tăm, trong đó xuất thân của Lý Tỳ Bà thì chúng tôi đã biết, lão phát lên hoàn toàn nhờ “hà mộc tập” ghi chép vị trí một lượng lớn các cổ mộ.

(*) Phật Sơn: Tên một địa khu hành chính cấp thị thuộc tỉnh Quảng Đông.

Tôi biết điều này vì tôi với lão Dương từng trộm nghe lão nói chuyện, có điều tất cả chỉ là lời nói phiến diện một chiều, không biết trong đó có

mấy phần bốc phét. Bây giờ nghe trợ lý Lương nói vậy, lời nói chân thực, xem ra chuyện này cũng khá đáng tin.

Gia thế của Vương Kỳ không hiển hách như Lý Tỳ Bà nhưng lại có phần chân thực hơn, nghề mà tổ tiên người này làm gọi là “triều phụng”.

“Triều phụng” là gì? Triều phụng chính là người làm thuê trong các hiệu cầm đồ, ngồi trên quày cao, công việc của họ là xác định thật giả rồi định giá đồ vật thật nhanh chóng.

Trong đó, người phụ trách thẩm định các vật phẩm cao cấp và quản lý công việc hằng ngày được gọi là đại triều phụng. Đại triều phụng trong những hiệu cầm đồ lớn có thể nói là những người có nhiều hiểu biết về bảo vật nhất trên đời, những chuyện kì lạ cổ quái đều đã gặp qua. Tổ tiên của Vương Kỳ tên Vương Hiến Sơ, chính là một đại triều phụng nổi tiếng như thế. Những năm cuối đời, ông viết một cuốn bút ký lấy tên là “Cổ dục trai kỳ kiếp dư lục”, đáng được xếp vào hàng kì thư, bên trong liệt kê tất cả những vật có thể coi là kỳ trân dị bảo mà ông đã từng thấy, mỗi vật đều có ghi chú rõ ràng kèm theo đánh giá của ông. Quyển sách này trong giới khảo cổ có giá trị tham khảo rất lớn.

Trình độ văn hóa của Vương Kỳ không cao, nhưng trí nhớ của ông ta lại thuộc hạng siêu phàm, cuốn “cổ dục trai kỳ kiếp dư lục” ông ta đọc đi đọc lại, bất giác thuộc lòng không sót một chữ. Có lần nọ tại một hội chợ trên phố, ông ta thấy một con sư tử bằng bạch ngọc rất giống với những ghi chép về một loại hộp đựng đồ trong “cổ dục trai kỳ kiếp dư lục”. Vương Kỳ liền thể hiện trước mặt mọi người, làm theo ghi chép trong sách, mang con sư tử bỏ vào nước trà, không lâu sau miệng sư tử mở ra, để lộ một miếng vàng lá. Từ đó danh tiếng của Vương Kỳ lên nhanh như điều gặp gió, không gì cản nổi.

Về phần hai người kia bắt tay với nhau từ khi nào thì trợ lý Lương không nói rõ, cũng đúng thôi, ông ta chỉ là trợ lý nên những việc này cũng không tiện hỏi.

Nghe đến đó tôi hỏi trợ lý Lương, tại sao lần này hai người đó lại muốn đích thân tới đây? Họ sống an nhàn sung sướng đã quen, có sao lại khăng khăng đòi đi chịu khổ?

Lão Dương nói: “Có gì lạ đâu, cái này gọi là “rảnh rồi sinh nông nổi”, là

vung tiền qua cửa sổ chứ gì nữa. Với kẻ có tiền thì tiền đâu nhiều cũng không khẳng định được bản thân là ai giữa đời, cái họ muốn là đi tìm giá trị cuộc sống của mình. Có người sở hữu gia tài bạc triệu mà vẫn ra ngoài xin ăn đó thôi, chẳng có gì đáng ngạc nhiên.”

Trợ lý Lương cười ha hả: “Ban đầu tôi cũng cho là thế, nhưng sau lại thấy không phải. Lần này cả hai rất kiên quyết, tôi đoán đằng sau chuyện này có ẩn tình chi đó, mà chìa khóa nằm ngay trong cỗ mộ.”

Tôi hỏi hẳn: “Đúng rồi trợ lý Lương, anh đã từng xem qua “hà mộc tập” đúng không, vậy vào trong thác nước rồi thì tiếp theo chúng ta phải đi như thế nào?”

Anh ta liếc mắt nhìn tôi: “Này, “hà mộc tập” đó là bảo bối của Lý Tỳ Bà đấy, chúng tôi chỉ được nhìn qua ghi chép của lão vài lần sau khi xong việc. Nội dung trong sách tôi cũng xem được khá nhiều, nhưng riêng phần ghi chép về cỗ mộ này thì lại chưa hề rờ vào. Quyển sách kia về sau lại nằm trong tay lão Vương, chúng tôi không được tiếp cận. Có điều xét tình hình hôm qua, xem ra lối vào cỗ mộ nằm ngay bên dưới đồng thi thể kia.”

Trợ lý Lương đã nói không biết, chúng tôi cũng chỉ còn cách tin tưởng anh ta. Ăn xong điểm tâm, chúng tôi đeo ba lô lên, tôi cởi trói cho trợ lý Lương, buộc áo bên hông, thắt chặt dây giày. Ba người chuẩn bị xong xuôi rồi bước lên cầu đá, việc đầu tiên là thử đi xuống bên dưới xem sao.

Buồn cười nhất ở chỗ, trong ba người tôi lại là kẻ có thể lực tốt nhất, thành ra tôi phải cảm đắc. Nhớ lần trước vào Lỗ Vương Cung, tôi hoàn toàn chỉ là gánh nặng cho cả đoàn, bây giờ đã đảm đương trách nhiệm quan trọng như thế này rồi, nghĩ lại chính mình cũng thấy bất ngờ.

Nói vậy chứ ở vào tình cảnh này tôi cũng biết không nên mở lời, chúng tôi bước từng bước thật chậm xuống vách núi, hướng về đáy động đen thăm thẳm bên dưới.

Đường đi vô cùng hiểm trở, mấy lần tôi suýt nữa đã trượt chân lăn xuống vách núi. Tuy nhiên nơi này nhìn thì cao chót vót nhưng cũng không khó leo là mấy, chỉ cần can đảm và cẩn trọng, con gái cũng xuống được đó thôi, có điều hơi mất thời gian một chút.

Xuống được một nửa thì chân trợ lý Lương đã mỏi rã rời, xem ra anh ta không quen đi đường núi. Mất thêm nửa tiếng đồng hồ nữa, chân của tôi mới chạm được đến đáy động.

Những thi thể trên mặt đất ngùn ngụt toát ra một cảm giác đáng sợ khó nói nên lời. Đây hẳn là những nô lệ hay tù binh bị mang đi tuần táng, thi thể quanh năm suốt tháng nằm trong hang động âm u ẩm thấp không thấy ánh mặt trời, xương cốt đều phủ một lớp nấm đen xì, không khí ngập tràn mùi ẩm mốc. Nhiều thi thể đã không còn nguyên vẹn, nét mặt dữ tợn, thậm chí tôi còn phát hiện một số thi thể hình như răng nanh dài hơn bình thường.

Tôi đỡ trợ lý Trương từ trên vách núi xuống, anh ta tập tễnh giẫm ngay phải một cái đầu lâu, làm thủng một lỗ trên khung sọ vốn đã mục nát, may mà tôi kịp níu lại mới không ngã xuống. Vất vả lắm anh ta mới đứng vững được, lau mồ hôi trên trán: “Thật xin lỗi, hai người thấy rồi đó, tôi từ nhỏ đã ốm yếu, ra gió là ốm ngay. Với tình hình gân cốt tôi thế này, lần đồ đầu này chỉ sợ là lần cuối cùng rồi.”

Tôi an ủi anh ta vài câu rồi giương cao đuốc soi bốn phía, tính toán đường đi.

Thi thể chất chồng như núi, giữa những đống xác người có một lối đi nhỏ thẳng tắp dẫn về phía trước. Ánh lửa không thể chiếu xa, chúng tôi chỉ có thể quan sát trong vòng mười thước, xa hơn nữa thì không thấy gì cả. Có điều khi còn ở trên vách núi chúng tôi đã quan sát kỹ càng, con đường này nối liền với bãi đất trống kia, xem ra cứ đi thẳng là sẽ đến đích.

Trợ lý Lương quả thực là mệt gần chết rồi, có lết cũng không lết nổi. Tôi để anh ta ngồi nghỉ lấy sức, tranh thủ xem xét một vòng đám thi thể này.

Chúng tôi đi loanh quanh vài vòng, lát sau thấy trợ lý Lương biến sắc, bèn hỏi: “Sao, anh phát hiện ra chuyện gì à?”

Anh ta nói: “Nơi này hình như có một số thi thể không phải là người, kết cấu xương sọ rất lạ.”

Tôi nổi cả da gà da vịt, không lẽ đó là xương cốt của cương thi sau khi xảy ra thi biến? Tôi vội hỏi anh ta, đây không phải người thì là gì?

Trợ lý Lương trả lời: “Bây giờ tôi vẫn chưa rõ, muốn biết phải nghiên cứu kỹ hơn, tốt nhất là tìm được thi thể nào chưa thối rửa hết ấy, không biết giữa đám xác người chôn cất này có không nữa. Hai người muốn xem qua không?”

Lão Dương hít một ngụm khí lạnh: “Anh nói nghe thì dễ lắm, thi thể ở đây âm khí nặng nề, chắc chắn có dấu hiệu của thi biến. Lỡ đen đui moi ra một cái bánh tồng, chúng ta không mang móng lừa đen, anh thì chẳng đánh đám được gì, không chừng cả ba đều nằm lại dưới này luôn đấy.”

Tôi cũng nghĩ như lão Dương, gật đầu đồng tình: “Ừm, chúng tôi không cần nghiên cứu gì hết.”

Trợ lý Lương xem ra cũng có nghe qua mấy chuyện bánh tồng này nọ, gật đầu: “Tôi nói vậy thôi, chứ bảo tôi làm tôi cũng không dám đâu.”

Tôi thấy cây đuốc cháy đã lâu, lửa không duy trì được bao nhiêu thời gian nữa, đuốc mà tắt lúc này thì toi mạng như chơi. Ở đây muốn tìm ra nguồn sáng là gần như vô vọng, trường hợp xấu nhất là chúng tôi phải lần mò theo đám thi thể này mà tìm đường ra. Thế nên cả bọn không nán ná lâu, nghỉ một lát là giục nhau lên đường ngay.

Chúng tôi đi dọc theo con đường phía trước, hai bên thi thể chất chồng, tôi thấy giữa đám thi thể còn có rất nhiều tượng đá thì tạm thời yên tâm. Đá huyết động là đất đen, chuyện này thật khiến người ta kinh ngạc, đi lại trên đó cũng không được vững lắm. Cứ nghĩ tới chuyện những thứ đen đen này đều do xác chết thối rửa mà thành, tôi chợt cảm thấy một cơn ớn lạnh truyền lên từ lòng bàn chân.

Đi được một lát, ngọn lửa cứ lụi dần, phạm vi chiếu sáng thu hẹp lại, chúng tôi guồng chân đi nhanh hơn, bắt đầu chạy chậm chậm về phía trước. Đi được một lát tôi cảm thấy quái lạ, từ vách núi nhìn xuống, khoảng cách từ nơi này đến miệng hồ chỉ khoảng hai trăm thước, với tốc độ thể này thì lâu nhất cũng chỉ mất năm phút là tới, sao chúng tôi đi gần một khắc (*) rồi vẫn chưa thấy bóng dáng cái miệng hồ kia? Không lẽ do xung quanh tối quá, cả ba đã rẽ nhầm sang lối nào rồi?

(*) Đơn vị đo thời gian cổ, một khắc bằng 15 phút.

Chúng tôi cứ miệt mài chạy về phía trước, mọi thứ vẫn như cũ, trước sau đều chỉ thấy xương cốt chất thành gò, phía xa là một mảng đen ngòm. Tôi chửi thề, xem ra lần này tính sai rồi, thật không ngờ xuống dưới này tầm nhìn hạn chế, trước sau đều đen ngòm như nhau, không biết đã chạy đến xó nào rồi.

Lúc này trợ lý Lương chịu không nổi nữa, vừa thở hổn hển vừa níu tôi lại, nói: “Tiểu Ngô ca,... đừng ... chạy nữa... vô ích thôi... Không chừng.... chúng ta trúng kế rồi.”

-----oOo-----

Chương 17: Thi trận

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Dừa

Beta: Tiểu Điệp

☐☐☐

Chúng tôi chạy cả nửa ngày, đầu vầng mắt hoa mà vẫn chưa thấy đích, trong lòng sớm đã nảy sinh nghi ngờ, nay nghe trợ lý Lương nói thế, lão Dương liền dừng lại hỏi: “Anh Lương, anh nói trúng kế là sao?”

Trợ lý Lương vừa xoa ngực vừa chỉ xuống đất: “Hai người xem, cái đầu lâu này nhìn có quen không?”

Tôi nghe vậy bèn nâng cây đuốc, quả nhiên trên mặt đất có một cái đầu lâu thủng mắt một lỗ, hệt như cái đầu lâu trợ lý Lương đã giẫm lên lúc mới nhảy từ vách núi xuống. Tôi cảm thấy không ổn, quay lại xem thử, quả nhiên phía bên kia chính là vách núi.

Lão Dương nhìn bốn phía, bực tức nói: “Lão Ngô, cậu dẫn đường kiêu gì vậy, đây chẳng phải nơi xuất phát lúc đầu sao?”

Tôi cũng tức giận trả lời: “Làm sao tôi biết được, nơi này chỗ nào trông cũng như nhau, con mẹ nó, chúng ta đi không chú ý, không biết có phải

là rẽ nhầm chỗ nào mà quay lại đây rồi không.”

Trợ lý Lương điều chỉnh lại hô hấp, khoát tay nói với chúng tôi: “Không phải, hai người không để ý rồi, tôi nhớ rõ môn một là con đường mòn này thẳng tắp, không cõ chỗ rẽ nào cả. Chuyện này thực sự không đơn giản, nếu tôi không nhầm, chúng ta có lẽ đã bị thứ gì đó đánh lừa.”

Lão Dương biết manh mối có vấn đề, mặt trắng bệch ra: “Hổng rồi, có khi nào oan hồn của những thi thể này vì bảo vệ thánh địa của họ mà không cho chúng ta đến chỗ bãi đất trống kia không?”

Tôi thềm cười khỏ, nơi này toàn là thi thể, âm khí tích tụ cả ngàn năm, nói là không có ma quỷ thì chắc chẳng ai tin. Trợ lý Lương suy nghĩ một chút rồi lại lắc lắc đầu: “Tôi nghĩ cũng không phải đâu. Trên người tôi có đeo linh vật, nếu mơ hồ thì cũng chỉ có các cậu, tôi tuyệt đối không vấn đề gì.”

Tôi biết người này thực sự có hiểu biết, liền hỏi: “Trợ lý Lương, về mặt này anh hẳn phải hiểu rõ hơn chúng tôi, anh nghĩ đây là tình huống gì? Cây đuốc này không duy trì được bao lâu nữa, đợi khi đuốc tắt thì thực sự là kêu trời không thấu kêu đất không hay đấy, mau mau nghĩ biện pháp gì đi.”

Trợ lý Lương nói: “Theo tôi thấy, chúng ta đi một vòng luẩn quẩn là vì cách sắp xếp thi thể ở nơi này có vấn đề. Mấy ngàn bộ xương cốt đặt khắp nơi, ở giữa rất có thể bày bố kỳ môn dịch thuật, biến cả động này thành một mê cung. Cậu cũng biết ngày xưa Gia Cát Lượng lập trận đồ, chỉ cần chục phiến đá mà vây hãm được hơn mười vạn đại quân, huống chi nơi này là cả ngàn bộ xương vây lấy ba chúng ta, chẳng phải dễ như ăn sáng hay sao?”

Chuyện xưa Gia Cát Lượng bày trận tại bến Ngự Phúc bên bờ Trường Giang để chặn quân truy đuổi của Lục Tốn(1) thì tôi và lão Dương đều biết, có điều miêu tả trong tiểu thuyết làm sao không khoa trương khuếch đại thêm chút, tôi không tin lắm là mấy tảng đá lại có uy lực lớn như thế, nếu vậy thì còn cần xe tăng đại pháo làm gì?

Lão Dương cũng không tin, nói: “Trợ lý Lương à, anh đừng mang mấy chuyện lấy ra lừa gạt đám ông chủ ở Quảng Đông để lừa chúng tôi đi, chuyện Bát trận đồ tôi đọc trong Binh thư không giống với những gì anh

vừa nói. Hơn nữa lúc này chúng ta đã quan sát từ trên vách đá, xương cốt chỗ này loạn xạ ngẫu cả lên, không hề giống như có sắp xếp sẵn, thế thì làm sao lại có thể vây được chúng ta dưới này? Lẽ nào đám thi thể này biết đi?”

Nói vừa dứt câu, lão Dương như sực nhớ ra chuyện gì, vội vã che miệng nhìn bốn phía: “Đại cát đại lợi, trẻ con chưa hiểu chuyện, các vị không nên chấp nhặt.”

Trợ lý Lương nói: “Không phải vậy, lúc ở trên quan sát xuống chỉ là nhìn sơ qua, trong quãng thời gian ngắn như thế, cậu có thể nhớ kỹ hết đường đi lối lại trong đám thi thể này không? Xuống dưới này tối mờ tối, chỉ cần một bộ xương hơi chệch đi một chút là có thể thay đổi đường đi của chúng ta, khiến cả bọn chệch qua một lối rẽ đã được thiết kế sẵn, rồi không biết lúc nào đã quay lại chỗ cũ rồi. Hai vị đều là những người từng trải, tôi cũng không muốn nói nhiều, tài trí của người xưa không thể xem thường được.”

Tôi thấy trợ lý Lương nói có lý nhưng cũng không tin hẳn, nói sao thì nói, nơi này chắc chắn phải có điều gì bí ẩn, muốn đến bãi đất kia chỉ sợ không phải chuyện đơn giản, liền hỏi anh ta có ý kiến gì không.

Trợ lý Lương thở dài: “Không phải tôi khoe khoang, đây thực sự là một trận pháp, nếu không có gì bất ngờ thì vẫn có thể phá giải được dễ như trở bàn tay. Có điều việc này rất tốn thời gian, chỉ sợ cây đuốc không duy trì nổi đến lúc đó. Hơn nữa tôi cho rằng chúng ta còn có chuyện quan trọng hơn phải quyết định trước.”

Tôi hiểu ý của anh ta, vấn đề của chúng tôi không phải là phá trận pháp này thế nào, mà là phải đối phó với hoàn cảnh trước mắt ra sao. Tiễn không được, lùi cũng không xong, lần này may mắn về lại được chỗ cũ, lần tiếp theo đi chẳng biết sẽ dẫn đến đâu, đến khi ngọn đuốc tắt rồi, trước không chỗ trú sau không chỗ ngủ, không mệt mỏi đến chết mới là lạ.

Kỳ thực phương pháp phá trận tốt nhất chính là đạp lên đám thi thể mà đi, có điều không ai đề ra cả.

Giảng co một lúc, ngọn lửa trên cây đuốc kêu vài tiếng, lụi dần đi. Lão Dương nhìn cây đuốc, đột ngột kêu lên: “Con mẹ nó, ta nghĩ ra rồi, cứ

cho một mối lửa, đốt sạch hết đám thi thể này là xong!”

Tôi nghe tên lúc thông minh lúc lại ngốc không chịu được này nói chuyện, cái chủ kiến dở hơi như thế mà cũng nói ra được, liền mắng: “Xương cốt nơi này đều gần hóa thạch cả rồi, cậu đốt có cháy nổi không? Hơn nữa thiêu hết chỗ này cũng là tự tử luôn đấy, không chết cháy cũng chết ngạt, quên ngay cho tôi! Tôi nghĩ thế này, tôi cầm đuốc đi trước, hai người ở sau quan sát, nếu thấy ánh lửa đi chệch hướng thì báo cho tôi dừng lại, chúng ta sẽ biết được vấn đề nằm ở chỗ nào.”

Lão Dương nói: “Không được, lỡ nửa đường đuốc tắt, một mình cậu sao giải quyết được, mà cũng không ai tới đó cứu cậu được. Lúc này chúng ta tuyệt đối không thể tách ra.”

-----oOo-----

Chương 18: Ma thổi đèn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Biên

Beta: Thanh Du

Ngọn đuốc tắt ngóm, không gian vốn tranh tối tranh sáng bỗng dung tối đen như mực. Tôi sợ đến nỗi toàn thân toát mồ hôi lạnh, cây đuốc suýt nữa tuột tay rơi luôn xuống đất.

Trợ lý Lương còn nhát hơn tôi, lập tức hét lên, nhanh chân bỏ chạy. Chạy được vài bước bỗng nghe “bịch” một tiếng, chắc là đụng phải vật gì, đau quá mà khóc âm lên.

Tôi lấy bật lửa châm lại ngọn đuốc soi soi cây đuốc, thấy phần trên ngọn đuốc vẫn chưa cháy hết, không hiểu sao lửa lại tự dung vụt tắt. Có khi nào là do gió thổi? Nhưng trong cái hang này thì lấy đâu ra gió?

Lão Dương há hê nói: “Lão Ngô, tay nghề của cậu chẳng ra sao cả. Ngọn

đuốc này cũng quá tệ, nói tắt là tắt, hại tôi nhảy dựng lên”

Tôi mắng: “Mẹ nó cậu lảm mồm vừa thôi, rảnh rồi cười nhạo tôi sao không đi xem trợ lý Lương thế nào, đừng để hấn ngã vào đồng xác chết.” Nói rồi tôi châm lại cây đuốc, vừa giương cao đã thấy trợ lý Lương đang ngã lên một bộ hài cốt, xương cốt tức khắc vỡ vụn ra.

Tôi vội tới gần đỡ gã dậy, chỉ thấy mặt gã tái nhợt, xem ra đã sợ hãi đến cực độ rồi. Lão Dương vỗ vai gã: “Su gia, anh đùa chúng tôi à? Lá gan bé như thế này mà còn muốn vào đầu.”

Trợ lý Lương thấy ngọn đuốc đã được châm lại mới thở phào: “Hai....hai người đừng hiểu nhầm, không phải tôi sợ bóng tối mà do ban này, con mẹ nó, cứ như có thứ gì đó thổi một hơi lạnh ngắt sau gáy tôi. Tôi cứ nghĩ là có bánh tồng nhào ra, sợ đến hết hồn.”

Lão Dương cười to: “Khí lạnh gì cơ? Tôi thấy có mà mồ hôi lạnh từ cổ anh toát ra thì có, bánh tồng ở sau lưng người không cần cho một phát mà còn thổi khí, mẹ nó chứ, ông nghĩ bánh tồng đều là tiểu thư khuê các hay sao?”

Tôi cũng nói: “Đúng đó trợ lý Lương, anh nên bình tĩnh một chút đi, đừng thần hồn nát thần tính.”

Trợ lý Lương thấy chúng tôi không tin liền nổi nóng, ho khan một tiếng: “Hai....hai anh nhất định phải tin tôi. Vừa rồi chắc chắn có người đứng sau gáy tôi thổi khí, mẹ nó chứ cảm giác thật rợn gai ốc. Tôi thấy nơi này không chỉ có ba chúng ta, nhất định còn có thứ khác nữa.”

Tôi nhìn vẻ mặt của gã, lại nhớ tới ngọn đuốc ban này tự nhiên tắt ngúm, bỗng cảm thấy lời của trợ lý Lương cũng không phải bịa đặt hoàn toàn. Cây đuốc không thể mang so với ngọn nến, phần đầu nếu chưa bị đốt rụi thì rất khó tắt, chuyện xảy ra vừa rồi nhất định là có vấn đề. Hơn nữa ở một nơi thế này, người ta cũng nên cẩn thận một chút.

Nghĩ vậy, tôi liền liếc mắt ra hiệu với lão Dương, ý bảo mình cứ đi xem cho chắc ăn. Hấn gật đầu, chúng tôi liền rút súng ra, một trước một sau tiến về chỗ trợ lý Lương đứng lúc này.

Chỗ trợ lý Lương đứng ban này, cách chưa đến một mét về phía sau là

một khối tượng đá, phần đầu đã khô quắt, tuyệt đối không thể thổi khí được. Nơi duy nhất có thể ẩn nấp chính là ngay sau lưng người đá.

Tôi và lão Dương cẩn thận bước qua, trước hết dùng ngọn đuốc thăm dò một chút sau đó nghiêng đầu liếc qua, chỉ sợ có thứ gì đó lao đến, sau đó lão Dương nhảy bổ ra, kêu to: “Giơ tay lên.”

Rốt cuộc không có chuyện gì xảy ra, mặt sau người đá cũng trống không.

Tôi thở phào, tự nhủ trợ lý Lương quả đúng là thần hồn nát thần tính. Nhưng cũng không thể trách gã được, trong tình huống như vừa rồi, lại ở một nơi chưa từng biết đến, sợ hãi là điều khó tránh khỏi. Nghĩ lại cái hồi còn ở trong Lỗ Vương Cung, chẳng phải tôi cũng giống hệt gã hay sao, lá gan quả thật là thứ cần phải qua rèn luyện mới có được.

Lão Dương chán ngán liếc tôi một cái, lắc lắc đầu. Chúng tôi xoay người, vừa định cất súng thì đột nhiên nghe một tiếng “xì”, ngọn đuốc trên tay tôi lại tắt.

Tôi ngớ người ra, sao lại thế này? Lửa tắt quá bất ngờ. Ngay lúc ấy trong bóng tối mịt mù phía sau, lão Dương bỗng kêu to: “Chết tiệt! Lão Ngô cẩn thận! Nơi này thực sự có thứ khác! Mau đốt đuốc lên!”

Tôi lập tức tỉnh táo trở lại, vội mò tìm bật lửa, nhưng chưa kịp chạm vào thì sau lưng đã cảm thấy lạnh ngắt, một luồng kinh phong ập đến nhanh như chớp. Trong lòng thầm nhủ không xong rồi, trong cảnh tối lửa tắt đèn tôi không thể nhìn ra đó là cái gì, vội cúi thấp người xuống. Luồng gió vụt qua sát rạt trên đầu, dưới chân cũng lảo đảo, tôi ngã nhào xuống đất.

Cú ngã không quá đau, có điều tôi lại đụng vào làm mấy người đá bên cạnh nghiêng ngả rầm rầm, không biết có thứ gì rơi trúng mặt tôi. Bất chấp cảm giác buồn nôn, tôi vội vàng đánh bật lửa, mau chóng châm lại ngọn đuốc.

Đuốc vừa sáng lên, chỉ thấy lão Dương và trợ lý Lương nằm úp sấp trên mặt đất, mặt mũi vàng chạch. Trợ lý Lương đã sợ tới mức hồ đồ, luôn mồm niệm “A di đà phật”.

Lão Dương vẫn chưa hết sợ, nói với tôi: “Mau soi qua đây, con mẹ nó,

ban này rớt cuộc là cái gì? Sao lại nhanh như chớp thế?”

Tôi cắn chặt răng đứng dậy, huơ ngọn đuốc một vòng, phát hiện xung quanh ngoài mấy người đá bị chúng tôi đụng ngã ra thì chẳng có gì khác lạ, ngay cả dấu chân cũng không hề in lại. Nỗi sợ hãi trong lòng tôi bắt đầu bùng lên, luồng gió vừa rồi lướt qua nhanh như chớp, có thể cảm thấy đối phương đã đến rất gần, nhưng nơi này đá tảng lán lóc, thi thể ngổn ngang, trong lúc chờ lửa sang lên, không gian xung quanh là một khoảng tối đen, cho dù có chạy trốn nhanh đến mấy cũng không thể không lưu lại chút dấu vết nào. Tôi nghĩ đi nghĩ lại, móa, không lẽ chúng tôi vừa gặp quỷ?

Ngọn đuốc tắt hai lần, chẳng lẽ con quỷ này muốn học theo ma thổi đèn, xem cây đuốc của tôi như ngọn nến? Mẹ nó chứ ma mãnh gì mà chẳng có đạo đức nghề nghiệp, có muốn thổi cũng đừng đi thổi đuốc chứ.

Tôi hạ ngọn đuốc hạ xuống ngang vai để khỏi bị thổi tắt bất ngờ nữa, sau đó đỡ trợ lý Lương đứng lên. Gã này đã sợ nhũn cả người, có kéo thế nào cũng không đứng dậy nổi, cứ như bùn nhão vậy. Tôi kéo hai lần, thực sự là không đứng nổi, lão Dương cũng hết cách đành bước tới giáng liền hai tát.

Tôi sợ hấn mạnh tay, vội vàng ngăn hấn lại, lúc này trợ lý Lương đã có phản ứng, nhìn quanh bốn phía rồi gào khóc: “Ồi mẹ ơi là mẹ ơi! Mẹ bảo con lảm chuyện, cứ ngoan ngoãn ở nhà là được rồi, học theo người ta đi đồ đầu làm gì; bây giờ thì xong đời rồi, con chết nơi đất khách quê người...”

Lão Dương thấy gã còn chưa chịu ngừng lại, vội bịt miệng gã lại, mắng: “Đã chịu thôi chưa, bằng này tuổi đầu rồi còn không biết xấu hổ, còn làm ồn nữa thì bọn tôi bỏ anh lại đây cho tự trèo lên nhà.”

Trợ lý Lương không kiềm chế được cảm xúc, bị chúng tôi hù một trận, lập tức lau mặt, không dám gào khóc nữa. Lão Dương quay đầu hỏi ta: “Lão Ngô, vừa rồi là cái gì cậu có thấy rõ không? Có phải bánh tông không?”

Tôi lắc lắc tay với hấn, nói: “Không phải, cậu xem chúng ta đánh trực diện mà ngay cả một cọng lông của đối phương cũng không nhìn thấy, bánh tông không thể nhanh đến thế được.”

Lão Dương nói với tôi: “Cậu xem nơi này bao nhiêu xác chết, dù nói không có bánh tồng cũng chẳng ai tin. Tôi nghe nói bánh tồng cũng phân cấp bậc, không khéo lần này chúng ta đụng phải bánh tồng cao thủ khinh công.”

Tôi không muốn tranh cãi với hắn, bèn đi đến chỗ trợ lý Lương, gạt gạt mấy khối thi thể bên cạnh, dùng súng hất những thứ bên trong ra, nhìn hắn nói: “Nơi này ẩm ướt, đa số các thi thể chỉ còn lại xương cốt, bên trên còn phủ nấm mốc, thứ này tuyệt đối không thể là cương thi được. Tôi dám lấy đầu mình ra đảm bảo.”

Trợ lý Lương cuối cùng cũng trấn tĩnh lại, bước xuống, nhăn mũi nói: “Hai vị tiểu ca, đó có phải là bánh tồng hay không chẳng liên quan gì tới chúng ta, tôi thấy bây giờ tranh thủ còn có cây đuốc, chúng ta nhanh chóng leo lên trên vách núi đi, chuyện này để sau hẵng tính.”

Tôi biết hắn không chịu đựng nổi nữa, bắt đầu muốn rút lui, liền vỗ vỗ vai hắn, giải thích rằng hiện tại địch ở trong tôi ta ở ngoài sáng. Nếu bây giờ đi lên vách núi, không chừng thứ đó lại xông đến, lúc đó chúng ta có muốn tránh cũng không được, chỉ có thể xuống âm tào địa phủ khóc cho Diêm Vương nghe. Cho nên trước khi mọi chuyện rõ ràng, không nên hành động thiếu suy nghĩ.

Lão Dương nói: “Lão Ngô nói đúng. Bây giờ chúng ta còn có súng, cho dù có bánh tồng thật, hai ta cũng không sợ.”

Trợ lý Lương nước mũi rùng rùng, thẳng thừng lắc đầu: “Tiểu ca, cậu đừng an ủi tôi. Chúng ta chỉ có hai khẩu súng, đụng tới bánh tồng là chết chắc rồi. Chỉ sợ muốn giữ toàn thân cũng khó.”

Tôi chưa từng thực sự đụng độ với bánh tồng, không biết súng có bắn xuyên qua được không, nhưng nếu là cơ thể bằng xương bằng thịt, tôi không tin nó lại cứng hơn đạn được.

Nghĩ đến đây, sắc mặt của tôi dịu xuống, không còn căng thẳng như trước nữa. Nghĩ lại, tôi cảm thấy có chờ ở đây cũng không phải cách hay, tốt hơn hết là đi về phía trước, nếu không còn đường thì giẫm lên thi thể mà đi, dù sao tình hình bây giờ cũng khiến chúng tôi va phải không ít thi thể, chẳng có gì phải sợ. Còn về đạo đức thì ngay cái mạng nhỏ của mình

còn khó giữ nên tôi cũng không ngần ngại quăng nó ra khỏi đầu.

Lão Dương nghe thế cũng hiểu được bây giờ không còn cách nào khác, lập tức đỡ trợ lý Lương dậy, lên đạn cho súng. Vẫn là lão Dương đi đầu, tôi đoạn hậu, ba người cản chặt rặng, theo con đường nhỏ tiếp tục tiến vào sâu trong thi trận.

Dấu vết chúng tôi đi qua lúc này vẫn còn lưu lại, tôi nhớ có mấy chỗ lão Dương cố tình tạo ra mấy dấu chân trên mặt đất, liền theo những dấu vết đó mà đi, quả nhiên không thấy có bất cứ lối rẽ nào. Càng đi tôi càng thấy có gì đó bất thường, tại sao các thi thể ở đây mục rữa không đều? Có thi thể đã thối rữa đến mức xương cốt nát vụn, nhưng một số vẫn còn nguyên da thịt, vừa định bảo bọn họ dừng lại nhìn kĩ xem, bỗng ‘rắc’ một tiếng, một bộ xương trên mặt đất đột nhiên tản rời ra, đầu lâu lăn sang một bên. Tôi hoảng hồn, vừa mới quay đầu lại chợt nghe ‘xì’ một tiếng, cây đuốc trên tay lần thứ ba vụt tắt.

Rút kinh nghiệm từ lần trước, tôi lập tức ngồi thụp xuống. Lúc này chợt nghe bên cạnh có tiếng ồn ào, lão Dương kêu to: “Tiên sư nó! Tôi bắt được nó rồi!”

-----oOo-----

Chương 19: Câu chuyện của những bộ xương

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Biển

Beta: Tiêu Điệp

Hắn còn chưa dứt lời, tôi không biết bị ai đá vào ngay giữa mặt, suýt nữa thì ngất đi. Ngay sau đó tôi liền nghe thấy một chuỗi tiếng xương cốt bị nghiền nát vang lên liên tiếp, không hiểu đã xảy ra chuyện gì. Trong lúc hoảng loạn, tôi vội vã chằm đuốc định thần nhìn lại, chỉ thấy lão Dương đang vật lộn với thứ gì đó, cả hai hầu như đã lăn vào trong đồng xác chết, cả một dãy xương cốt bị đè cho gãy vụn, sọ người lăn lóc trên mặt

đất.

Tôi vội vàng chạy đến hỗ trợ, nhưng căn bản là chẳng giúp được gì, thứ kia tuy không lớn lắm nhưng lại khỏe khủng khiếp, thể trọng hơn nửa tạ của lão Dương đè lên cũng không khống chế nổi nó, hai cơ thể cuộn vào một chỗ đánh đấm loạn xạ, tôi hoàn toàn không tiếp cận được. Hơn nữa chỉ cần đến gần một chút liền họa vô đơn chí bị đá cho một phát, tôi thử vài lần đều không thể xen vào giữa cuộc vật lộn, chỉ có thể bất lực đứng ngoài làm khán giả.

Không lâu sau, lão Dương hầu như không còn cầm cự nổi, mấy lần thứ kia suýt vùng thoát ra được, tôi thấy cứ tiếp tục thế này thì không ổn, bèn kéo theo trợ lý Lương, hai người một trên một dưới nhào lên trên người lão Dương, đè ép cả hấn lẫn thứ kia. Lão Dương không ngờ được tôi sẽ dùng đến chiêu này, hấn bị đè đến mức không thở nổi, vội vàng gào lên: “Mẹ nó mấy người vừa phải thôi chứ! Cột sống ông đây sắp gãy rồi!”

Tôi giữ chặt lão Dương, dùng hết sức nặng của cả ba người đè lên thứ kia, đến khi thấy không còn động tĩnh gì mới hỏi hấn: “Thế nào? Nó chết chưa?”

Lão Dương nghiêng răng gằn từng tiếng một: “Ai biết! Có điều nếu cậu mà còn không mau xuống thì người chết sẽ là tớ!”

Tôi thấy mặt hấn đã đỏ bừng, vội vàng buông ra, lão Dương xoay người nhô dậy, thở mạnh một hơi, nói với tôi: “Cậu... con mẹ nó cậu ra tay cũng đã man quá chừng, đừng tưởng vẫn còn phong độ như ngày xưa có bị bảy tám người nằm đè lên cũng không sao, may mà cột sống ông đây chắc chắn, không thì đã bán thân bắt toại luôn rồi!”

Tôi nói cậu lắm mồm gì chứ, nếu không phải tại cậu không bắt được thứ kia, tớ việc gì phải lớn bằng này tuổi rồi còn chơi trò xếp chồng tháp người chứ? Thất lưng cậu gãy, mẹ nó chứ tớ cũng chẳng thoải mái gì hơn đâu.

Lão Dương nghe vậy, vừa xoa thất lưng vừa mắng tôi vô lương tâm, tôi không thèm để ý tới hấn mà quay sang nói với trợ lý Lương: “Nói cho cùng, thứ kia rốt cuộc là cái gì, tại sao nó nhỏ như vậy mà sức lực lại kinh người đến thế, phải kiểm tra cho thật kỹ.”

Nghe tôi nói vậy, cả bọn lấy lại tinh thần quay đầu sang nhìn, chỉ thấy trong đồng xương có một mớ lông lá xồm xàm màu xám lờn gần bằng một con linh miêu, nó bị chúng tôi đè bẹp, vẫn còn đang nằm run rẩy.

Lão Dương lấy một khúc xương đùi lật thứ kia lên, chúng tôi vừa nhìn, khi chú! Làm náo loạn một trận tung bưng, hóa ra lại là một con chuột bự. Ba chúng tôi trở mắt nhìn nhau rồi bật cười, bảo sao lúc nãy không cách nào tìm được kẻ đánh lén, hóa ra là vì nguyên nhân này. Đám chuột tấn công chúng tôi xong hẳn là lủi trốn vào hốc mắt của mấy cái sọ người nên chẳng thấy tung tích đâu, đám ngó ngẩn chúng tôi lại cứ tưởng rằng đã gặp phải quỷ, thật đúng là tự mình dọa mình.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, tôi vẫn cảm thấy không ổn, mẹ nó chứ, con chuột này cũng quá lớn, không biết là cái giống gì, biết đâu lại là loại ăn xác chết mà lớn lên, cũng chẳng rõ trong động này còn có bao nhiêu con như thế nữa, nếu lỡ gặp phải một bầy thì chắc chắn là chúng tôi lãnh đủ.

Lão Dương cùng chung suy nghĩ với tôi, nụ cười vừa tắt sắc mặt lập tức thay đổi, hắn nói: “Không ổn, con chuột đầu đàn này bị chúng ta đè chết, không biết con cháu nó có đi tìm chúng ta tính sổ không nữa. Tớ thấy tốt nhất là chúng ta rời khỏi đây ngay, không nên ở lại hiện trường.”

Tôi gật gật đầu tỏ vẻ đồng ý, lão Dương xoay người bước đi, chưa được mấy bước hắn đột nhiên hỏi: “Á, toi rồi... phải đi về bên nào đây?”

Tôi ngẩng nhìn lên, cả bọn vừa trải qua một trận hỗn chiến, lảo đảo qua lảo đảo lại, chỗ này thì sau trước như nhau, bây giờ đã không thể phân biệt được đâu là hướng chúng tôi đến và đâu là hướng chúng tôi muốn đi nữa rồi.

Tuy rằng trong lòng tôi có chút cảm giác có thể mang máng nhận ra phương hướng chính xác, nhưng cảm giác này rất nhạt, tôi hầu như không thể khẳng định cảm nhận của mình là đúng hay sai, chỉ hơi chần chừ do dự một chút, cảm giác ấy liền biến mất không dấu vết.

Lão Dương nhìn tới nhìn lui cả chục lần, thấy đúng là chẳng có cách nào bèn nói với tôi: “Thôi vậy, chúng ta dẹp đám tay chân này ra băng qua chỗ này đi.”

Tôi quan sát một hồi vẫn cảm thấy có gì đó không ổn, định hỏi ý kiến của trợ lý Lương, quay sang nhìn thì thấy gã hoàn toàn không hề nghe

chúng tôi nói gì mà đang cẩn thận thu dọn lại những hài cốt vương vãi trên mặt đất

Tôi thậm thấy kỳ lạ, liền kéo lão Dương lại, cả hai đến xem thử gã đang làm cái gì.

Một phen người chuột đại chiến làm vạ lây đến hơn mười cỗ thi thể. Những thi thể này đã sớm mủn ra như đất rồi nên chỉ cần chạm vào thôi là đã nát vụn, hầu hết đều vỡ ra thành những mảnh nhỏ nằm lộn xộn trên mặt đất. Không hiểu vì sao trợ lý Lương lại nhặt từng khúc xương còn chưa vỡ vụn để sang một bên.

Hầu hết những bộ xương này đều không còn nguyên vẹn, đại khái là bị mấy con chuột bụi kia đem ra làm dụng cụ mài răng, bề mặt gồ ghề, có mấy khối đã không thể phân biệt được đó là phần nào trên cơ thể.

Lão Dương thấy trợ lý Lương đang trầm tư suy nghĩ liền nổi lên tò mò, bèn hỏi gã: “Anh trợ lý, anh đang tính làm toán đó à?”

Trợ lý Lương ngẩn ra một chút, sau đó xoay đầu lại nói với tôi: “Thật không ngờ đàn chuột này kéo đến đây phá rối lại tình cờ giúp tôi phát hiện ra một bí mật rất lớn.”

Tôi thấy hai mắt gã sáng lên, phấn chấn lạ kỳ, trong lòng tôi càng thấy quái dị, đồng xương cốt này thì có thể ẩn giấu bí mật gì?

Trợ lý Lương bảo chúng tôi ngồi xuống, đưa một khúc xương cho chúng tôi, hỏi: “Hai cậu nhìn đi, có phát hiện ra được điều gì không?”

Tôi cùng lão Dương nhìn nhau, không biết gã đang định giở trò gì, lão Dương nở một nụ cười quái đản nói với gã: “Đây không phải là anh đang chế nhạo chúng tôi sao, bọn tôi đi đồ đồ của người chết chứ có đi đồ người chết đâu, anh cứ nói thẳng ra đi, nói cho mau rồi chúng ta rời khỏi đây gấp.”

Trợ lý Lương ngượng ngùng cười: “Tại tôi quá vui mừng, không để ý đến lời nói, các cậu đừng quan tâm, cứ để tôi nói ra những suy luận của mình đã, à... các cậu nhìn chỗ này của khúc xương xem, nhìn cho kỹ đi.”

Tôi nhận lấy khúc xương cẩn thận quan sát, chỉ thấy chỗ gã nói đến có một lỗ hồng trơn nhẵn, miệng lỗ hồng cùng màu với xương, niên đại chắc cũng đã khá xa, nhưng trợ lý Lương đưa tôi xem thứ này để làm gì thì tôi nghĩ không ra.

Thấy vẻ mặt đầy nghi ngờ của tôi, trợ lý Lương nói: “Không nhìn ra cũng không sao, để tôi nói cho các cậu, đây là xương đòn (xương quai xanh), nó ở chỗ này.”, gã chỉ vào cổ mình rồi tiếp, “Lỗ hồng trên này chính là vết thương cũ trên xương được tạo thành trước khi chết, cậu xem, miệng lỗ rất bén, không có dấu hiệu liền lại của xương, chứng tỏ thời gian có vết thương này rất gần với thời gian tử vong.”

Lão Dương nghe đến đó, còn tưởng là chuyện gì, liền mất kiên nhẫn nói: “Chuyện này mà gọi là bí mật gì chứ, xương cốt bị thương thì đúng là đáng thương thật, nhưng mà chúng ta mau đi thôi, đuốc gần tàn rồi.”

Trợ lý Lương vội khoát tay nói: “Cho tôi ba phút nữa, sẽ nói xong ngay!”

Tôi thấy gã vô cùng hào hứng, không nói cho rõ ràng chắc chắn sẽ không chịu thôi, lão Dương càng hối thúc ngược lại càng làm mất thêm thời gian, tôi vội đưa mắt ra hiệu cho lão Dương đừng có xen vào rồi quay nói với trợ lý Lương: “Cứ mặc kệ hắn, anh nói đi.”

Gã nuốt nước bọt, nói: “Vừa nói đến đâu nhỉ, à, vết thương này xuất hiện rất gần với thời gian tử vong, tôi có thể kết luận đại khái là vết thương đó chính là nguyên nhân gây nên cái chết. Vết thương ở vị trí như vậy có lẽ là do bị người ta dùng dao cắt đứt phần động mạch cổ ngay phía trên xương đòn, vì hạ dao quá nhanh nên cắt trúng vào xương.”

Tôi nghe thế buồn bực hỏi: “Theo như anh nói thì chủ nhân của khúc xương này bị người ta cắt cổ chết à!”

Trợ lý Lương nở nụ cười quái dị, lắc lắc đầu: “Không chỉ có khúc xương này, toàn bộ thi thể ở đây đều có cùng nguyên nhân tử vong. Cậu xem, riêng ở đây có bảy khúc xương đòn, bên trên đều có vết cắt như vậy, mà thông thường ngày xưa nếu cúng tế bằng người sống đều là bắt người bị hiến tế quỳ gối, tiếp đó thầy tế đứng đằng sau một dao cắt đứt yết hầu. Thế nhưng những người ở đây lại bị cắt họng từ phía trước, cho nên tôi có cảm giác phần lớn những người ở đây không phải là bị tế sống mà là chết trận.”

Trợ lý Lương nói xong liền nhìn tôi với đôi mắt sáng rực. Tôi bị gã nhìn đến sồn gai ốc, tự hỏi sao gã lại như vậy, chết trận thì là chết trận thôi, cũng đâu cần phải phấn khởi tới mức này, vội hỏi gã: “Trợ lý Lương, bí mật lớn mà anh nói chính là điều này?”

Gã tỏ vẻ thần bí: “Không phải, không phải, đây mới chỉ là phần mở đầu của bí mật thôi, điều tiếp theo tôi muốn nói mới là vấn đề chính.”

Nói rồi gã lấy ra một thứ từ trong đồng thi thể vỡ vụn, nói với tôi: “Bí mật lớn ấy ẩn giấu bên trong vật này.”

Tôi cầm lên quan sát, đó là một mảnh của thứ gì đó rất khó hình dung, dường như là nón hay một bộ phận nào đó của áo giáp. Có điều thứ này không phải là xương cốt thì tất nhiên chính là minh khí. Tôi cầm lên soi kỹ dưới ánh đuốc, kinh ngạc thốt lên: “Là một mảnh giáp bằng thanh đồng?”

Trợ lý Lương gật đầu: “Không sai.”

Lúc này, không biết là do bị gã trợ lý thần kinh bất bình thường ở ngay bên cạnh tác động hay là do trực giác của chính mình mà tôi mơ hồ cảm thấy chuyện gã đang nói đến có thể ẩn chứa một sự thật kinh thiên động địa nào đó, nhất thời cả người toát mồ hôi lạnh.

Trợ lý Lương nói tiếp: “Đây là kiểu áo giáp chỉ xuất hiện vào thời Hậu Hán (947-950, Trung Quốc), cậu xem mảnh này không hề có lớp lót trong, đây là áo giáp dành cho mùa hè, người này chết vào khoảng thời gian đó, còn nữa, kỳ lạ nhất là thứ này”, gã cẩn thận gỡ ra một mảnh nhỏ gì đó từ miếng áo giáp, “cậu xem đi, mảnh nhỏ này dù không bắt mắt nhưng lại chính là máu chốt, cậu Ngô, cậu là người có hiểu biết, vừa nhìn chắc hẳn đã nhận ra đây là thứ gì.”

Cả người tôi gàn như lạnh toát, vừa quan sát theo lời gã liền hiểu ra, mảnh nhỏ kia chẳng phải gì khác mà chính là một mảnh tơ lụa, có lẽ là nó bị dán lên áo giáp lúc thi thể thối rữa.

Những thứ đó là đồ của người Hán, sao lại xuất hiện trong hố bồi táng của người Xá đã tuyệt tích hàng ngàn năm trước?

Trợ lý Lương nhìn ra xung quanh, nói: “Nếu tôi đoán không nhầm, đây thật ra không phải là hố tuần táng mà là một bãi chiến trường, thi thể ở dưới này có hai phe, một bên là những người canh giữ cổ mộ, một bên là quân đội người Hán.”

-----oOo-----

Chương 20: Hỏa Long trận

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Biên

Beta: Thanh Du

Tôi chợt nhớ lại truyền thuyết về Giáp Tử Câu, đội quân đã biến mất trong núi chính là đội quân cầm lạng của Bắc Ngụy, trong lòng đã rõ ràng hơn phân nửa. Gọi là trầm mặc, thực chất đó là đội quân do một nhóm người cầm điếu hợp thành, có thể cũng chính là ‘Bất ngôn kỵ’ thời Bắc Ngụy mà trợ lý Lương đã nhắc đến. Những binh sĩ này tuyệt đối không để lộ bí mật nên hoàng đế mới để bọn họ đi làm những nhiệm vụ không hề vẻ vang, ví dụ như trộm mộ.

Một ngàn năm trước, hậu duệ Xà quốc dần dần biến mất do kết hôn cùng dòng máu Hán tộc ngoại lai, nhưng trong sơn động này vẫn còn lại một nhóm người Xà quốc canh giữ lăng mộ của vị tù trưởng nào đó, không ngừng sinh sôi nảy nở, không hiểu vì nguyên do gì đội quân Bắc Ngụy kia lại biết trong núi có một lăng mộ như thế.

Quân đội người Hán tiến vào nơi này, phá tan những động đá vôi ngoắt ngoéo như mê cung, đi sâu vào hố tuần táng. Người dân Xà quốc thì sống chết kháng cự, tiếc thay dẫu sao họ cũng không phải là đối thủ của Bất ngôn kỵ được trang bị đầy đủ, cuối cùng bị tàn sát gần hết.

Có thể khẳng định đa số những thi thể ở đây là của người Xá, chúng tôi đi lang thang trong này có thể là do những oan hồn vẫn còn ở lại giữ lăng mộ tổ tiên tụ họp lại để ngăn cản những kẻ xâm lược là chúng tôi tới gần.

Chuyện này cũng thật khó xử, đã đến đây rồi chẳng lẽ lại quay về, chấp

nhận một chuyến trắng tay? Tôi không cam lòng chút nào, nhưng nếu quả thật có quý hồn quấy phá thì chúng tôi coi như nắm chắc phần bại.

Cây đuốc dần tàn, chập chờn vài bận, ngọn lửa chỉ còn leo lét như ngọn nến.

Lúc nào lão Dương không còn hỏi thúc chúng tôi nữa, bởi hắn biết dùng cách thông thường thì không sao đến được cửa mộ, cho dù có quý hay không thì cây đuốc cũng không cầm cự được lâu hơn nữa.

Trợ lý Lương nói: “Nếu đây đúng là chiến trường thì những thi thể kia sẽ không thể bị ai sắp đặt, cũng có nghĩa chỗ này chẳng phải thi trận gì sất. Tôi đoán là chúng ta thật sự đã bị quý che mắt, đây chắc là quý dụng trường, hai người có biết cách nào để vượt qua không?”

Lão Dương bắt đầu dĩ thử dài: “Ông anh họ ở Sơn Tây của tôi có nói, gặp phải chuyện này cứ lấy tư hồng cột vào chân trái là có thể thoát ra. Nhưng trên người cả bọn chẳng có thứ gì màu hồng cả, hay là chúng ta dùng chính máu mình để nhuộm?”

Tôi gạt đi: “Cái đó không cần thiết, nơi này mà có mùi máu dù sao cũng không phải chuyện tốt lành gì, chúng ta nghĩ cách khác đi.”

Trợ lý Lương nói: “Đúng rồi, tôi có nghe thầy tôi nói quý dụng trường nhất định phải ở trong bóng tối, chẳng phải chúng ta còn pháo sáng đó sao? Cứ bắn ra một viên rồi chạy đi một đoạn, tôi thấy vậy còn tốt hơn dung đuốc, ít nhất sẽ không bị mê hoặc.”

Tôi thấy cũng có lý, chỉ cần xác định rõ nơi mình muốn đến thì bất cứ thứ gì cũng không mê hoặc được chúng tôi. Vì thế tôi nháy mắt ra hiệu với lão Dương.

Lão Dương thử dài lấy súng báo hiệu ra, nói: “Quá lãng phí.”, dứt lời liền nâng tay bắn một phát hướng lên trên.

Pháo sáng hết như một dải sao băng bay vút lên cao, tôi vô thức ngẩng đầu nhìn theo chờ giây phút nó cháy sáng rực rỡ, không ngờ dải sao băng vừa bay lên đã nghe bụp một tiếng, bắn ngược trở lại, rớt thẳng xuống dưới.

Tôi thấy thế ơ lên một tiếng, thậm nhủ hôm nay cậu ta mắc chứng gì vậy, không nhớ mình đang ở trong sơn động hay sao mà lại bắn pháo sáng lên trên như thế, pháo còn chưa kịp cháy đã đùng phải trần động rồi.

Pháo sáng nhanh chóng rơi xuống dưới, gần đến mặt đất mới cháy bùng lên. Đây là loại pháo sáng Photpho pentoxit (P2O5) vẫn thường được các đội thám hiểm sử dụng, có thể cháy sáng khoảng 50s, khi bắt đầu cháy nhiệt độ rất cao. Tôi vừa thấy khoảng cách giữa đạn pháo và mặt đất đã biết chuyện không ổn, quả nhiên nó vừa rơi xuống vài giây, mặt đất bên dưới đã lập tức bắt lửa.

Tôi đá lão Dương một cú, mắng hấn óc đậu phụ, cũng may ở đây chỉ toàn xương với cốt, không thì sau chuyện này chúng tôi còn phải quay ngược lại đây lo cứu hỏa. Còn chưa nói hết câu, trợ lý Lương đã đập đập tay tôi la lớn: Hai vị gia gia, lần này toi thật rồi!

Tôi nhìn lại, chỉ thấy nơi nhen nhóm một ngọn lửa nhỏ ban nãy đột nhiên cháy bùng lên thành một bức tường lửa. Càng khó tin hơn nữa là, bức tường lửa này đang lan nhanh theo con đường mòn giữa những đống xác chết với tốc độ kinh người, trong nháy mắt chỉ còn thấy một con hỏa long trườn đi trên mặt đất trong sơn động tối đen như mực, trườn tới đâu đám xương cốt hai bên đường mòn đều phát ra tiếng nổ giòn giã tới đó.

Trợ lý Lương thấy cảnh này, mặt mũi tái mét, vội vàng ngồi xuống bốc một ít đất lên ngửi thử, sau đó la lớn: Dầu hỏa! Trong bùn có tước dầu hỏa!

Tôi nghe vậy thì cực kỳ hoảng sợ, tức khắc ngồi xuống kiểm tra lớp đất nền, thấy quả đúng là như thế, vội bảo lão Dương tắt đuốc đi. Trong lòng tôi vô cùng sợ hãi, không ngờ trong thi trận này còn ẩn giấu một chiêu lợi hại đến thế, chỉ e những cư dân cổ ở đây vì bảo vệ thứ gì đó trong cổ mộ mà đã bố trí nên phòng tuyến cuối cùng này, tiếc rằng lúc ấy chưa kịp dùng đến, bây giờ lại bị chúng tôi kích hoạt. Chúng tôi vào đến tận đây mà vẫn chưa xảy ra chuyện gì thật đúng là kỳ tích, nếu vừa rồi sơ ý đánh rơi cây đuốc xuống đất thì chúng tôi đã bị đốt thành than rồi.

Con Hỏa long ở đằng xa không một phút ngơi nghỉ, chẳng biết từ khi nào đã chia ra thành hai nhánh, ngọn lửa bùng lên cao hơn cả thân người, trong nháy mắt đã chiếu sáng bừng cả hang động. Tôi vừa liếc mắt qua đã có thể nhìn rõ bố cục nơi này, chỉ thấy đường lối trong thi trận đều

thông với nhau, ở một nơi chật hẹp thế này thì cũng coi như chúng đã hợp lại làm một. Con hỏa long này sớm muộn gì cũng sẽ cháy đến nơi chúng tôi đang đứng, nhất định phải tránh đi chỗ khác.

Tôi lo lắng nhìn khắp xung quanh, chợt thấy khoảnh đất trũng kia hóa ra chỉ cách chúng tôi chừng mười mét về bên trái, từ nơi chúng tôi đứng đến chỗ cái hố đã bùng lên một bức tường lửa nhưng phần đất bên trong lại không hề bốc cháy, có lẽ là một nơi lánh nạn khá tốt. Lúc này con hỏa long đã bắt đầu trườn về phía chúng tôi, không còn thời gian lo lắng nữa, tôi hét lớn: Đứng có đứng đần mặt ra ở đây nữa, có cái hố bên kia kìa! Mẹ nó cứ nhảy vào đó đã rồi tính sau!

Hai người kia vội vã đạp lên đám thi thể, lao thẳng về phía khoảnh đất trống. Tôi cũng không ngờ mình lại có năng khiếu chạy vượt rào, chỉ một bước đã nhảy qua đầu mấy bức tượng đá, vài giây sau đã đối mặt với bức tường lửa, một luồng khí nóng hầm hập tức khắc phá vào mặt.

Tôi vốn định thuận đà lao luôn qua tường lửa cho khí thế, nhưng vừa tiến lại gần đã ngửi thấy mùi tóc cháy khét lẹt, bước chân thoáng chần chừ muốn dừng lại, nhưng quán tính lại quá lớn, có muốn dừng cũng không được, tôi đành phải hét lớn một tiếng rồi nhắm mắt nhảy qua. May mà tốc độ khá nhanh, tôi vừa cảm thấy lửa liếm lên người mình bỏng rát thì đã ngã xuống đất rồi. Tôi lăn một vòng dập tắt hết lửa trên quần áo, ngay sau đó lão Dương và trợ lý Lương cũng vọt tới, lăn lộn nhiệt tình để dập lửa.

Bây giờ tôi đã hiểu vì sao mặt đất nơi đây lại hơi trũng xuống, thì ra lớp đất trên mặt đã bị người ta xúc đi. Tôi lăn hết một vòng vẫn chưa kịp nhìn kỹ, lão Dương đã kêu gào thảm thiết lăn đến ngay bên cạnh.

Tôi vội cởi áo khoác giúp hắn dập lửa trên người rồi đỡ hắn dậy, thấy hắn không sao cả, chỉ có lông mi là bị đốt trụi. Ngoảnh đầu lại thì thấy trợ lý Lương vẫn không ngừng lăn lộn, lửa trên người vẫn cháy mạnh, tôi thầm nghĩ có lẽ là do vừa rồi gã ngã xuống đất nên quần áo dính dầu hỏa, lửa không tắt được là phải. Tôi vội vàng đè gã xuống, dùng đất phủ lên người gã dập lửa.

Trợ lý Lương gào khóc thảm thiết, cả người nghi ngút khói trắng. Tôi với lão Dương lột đồ hắn ra, chỉ thấy trên lưng có vài chỗ đã muốn cháy đen, cũng may lúc này mồ hôi lạnh toát ra khá nhiều nên cũng đỡ được một

chút, nhìn chung không đến nỗi nghiêm trọng. Tôi mở bình nước, giội hết nửa bình lên lưng gã để hạ nhiệt độ, sau đó mới ngẩng lên quan sát tình hình bốn phía.

Khoảnh đất trông chúng tôi đang đứng đã bị tường lửa cô lập, bên ngoài rồi tinh rồi mù, hơi nóng tạt qua khiến cho toàn bộ lông tóc trên người đều phát ra tiếng xèo xèo, vô số xương cốt không ngừng vỡ vụn ra do hơi nóng làm không khí bên trong giãn nở, những mảnh xương vỡ bị hút tung lên giữa chừng không. Tôi nhìn thoáng qua đã biết tình hình không thể cứu vãn, động xác bị thiêu hủy hoàn toàn, chỉ chút nữa thôi không chừng không khí trong khoảnh đất trũng này cũng bị đốt sạch, đến lúc đó không bị hâm chết cũng bị bỏng chết.

Đang lúc muốn phát điên, lão Dương bỗng kéo tôi, kêu to: “Lớn chuyện rồi, mau... mau rút súng, bị lão Diêm vương chỉ đích danh rồi!

Tôi không biết hẳn có ý gì, vừa quay lại đã thấy sáu bảy con chuột bị lửa nóng hun đến phát điên, lao qua tường lửa nhằm thẳng mặt tôi định cắn. Tôi cúi người né tránh, lão Dương không chờ cho chúng xông tới lần nữa, bắn một phát đánh bay một con, còn tôi dùng cây đuốc đã tắt làm vũ khí đập mấy con nhảy đến văng ra chỗ khác. Cùng lúc đó hơn chục con nữa phóng qua nhanh như chớp, tôi đứng quá gần nên bị cào mấy vết trên lưng, lập tức ngã lãn trên mặt đất. Lão Dương lại bắn thêm mấy phát súng nữa đẩy bọn chúng lùi lại, tôi ngẩng đầu nhìn lên, ôi mèn ơi, phía ngoài tường lửa chuột lớn chuột nhỏ rủ nhau bu lại, mấy cặp mắt bị lửa hun đến đỏ rực đang nhìn chúng tôi đăm đăm.

Tôi thâm than không xong rồi, mấy con chuột đã nhảy vào bị tiếng súng của lão Dương làm cho kinh sợ không dám đến gần, nhưng đám chuột ở bên ngoài thấy khoảnh đất chúng tôi đang đứng không bị bốc cháy tạt nhiên sẽ liều mạng nhảy qua, số lượng sẽ càng lúc càng tăng, đến khi chúng phát hiện ra sự áp đảo về số lượng tạt nhiên sẽ đồng loạt xông lên gặm chúng tôi chỉ chừa lại xương trắng.

Tôi thấy cứ liều mạng bám trụ thì không nên chút nào, bèn kéo lão Dương lại, bảo hẳn tạm thời cứ mặc kệ lũ chuột, quan trọng nhất là tìm cách thoát khỏi đây. Đúng lúc ấy lại nghe tiếng trợ lý Lương gọi to: “Ở đây có một đạo động!”

Chúng tôi nhìn lại mới thấy giữa hố đất có một cái động nhỏ rất khó phát

hiện, không biết là do ai đào nên. Lão Dương rút hộp đạn ra kiểm tra rồi đưa súng cho tôi, sau đó công trợ lý Lương lên hướng thẳng về phía đạo động. Tôi một tay cầm súng ngắn, một tay giữ Phách tử liêu đi theo phía sau hắn.

Chưa được vài bước, mấy con chuột gần nhất đột nhiên rít lên một tiếng, phóng tới như chớp. Tôi nâng tay bắn liền bốn phát đạn, trúng được ba con, hai con khác đã muốn bỏ nào vào mặt tôi. Không còn cách nào khác tôi đành dùng đến Phách tử liêu, chỉ nghe một tiếng nổ thật lớn vang lên, hai con chuột bị nát bầy giữa chừng không.

-----oOo-----

Chương 21: Tàn Linh thần thụ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Biễn

Beta: 天真教主

Bởi vì tôi dùng Phách tử liêu bằng tay trái, hơn nữa sức giật của loại súng này mạnh khủng khiếp, chỉ sau một phát súng mà gan bàn tay tôi đã tê dại, cánh tay cũng không nâng lên nổi nữa. Nhưng cũng may nhờ vào tiếng nổ kinh người mà đến lão Dương cũng sợ đến mức gần như lão đảo, mấy con chuột lập tức lùi lại không dám tấn công bừa nữa.

Tôi biết đây chính là cơ hội liền vội vã hối thúc lão Dương đi nhanh lên, Phách tử liêu có uy lực rất lớn ở khoảng cách gần nhưng số lượng đạn có hạn, cho dù một phát bắn chết mười con đi nữa cũng chẳng thấm tháp vào đâu. Và lại phát đạn tiếp theo không biết có được hiệu quả tốt như vừa rồi không nữa.

Trong lúc suy nghĩ cả bọn đã lui vào giữa hố đất, tôi thử nhìn xuống, trên mặt đất quả nhiên có một cửa động tối đen sâu thăm thẳm, còn lò mờ thấy được mấy lớp gạch đá phía dưới. Lão Dương ra sức nhét trợ lý Lương vào trong động, bàn tay đang nắm lưng áo vừa buông ra, trợ lý Lương liền rơi xuống dưới, sau đó hắn cũng nghiêng người, hai tay chống đất nhảy xuống.

Tôi đi sau bọc hậu, nghe lão Dương lớn tiếng gọi mình từ bên trong liền làm theo hấn chống một tay nhảy vào trong động.

Xuống chưa được nửa người hai chân đã chạm đất. Tôi đánh bật lửa quan sát, lão Dương đang lo lắng chờ tôi ở bên dưới, trợ lý Lương nằm bẹp một bên chẳng biết sống chết thế nào.

Tôi giao bật lửa cho lão Dương để hấn tìm thứ gì đó chiếu sáng, mình thì lo lấy những vũ khí trên mặt đất chèn vào lỗ hồng ngăn cho lũ chuột khỏi chui vào.

Lão Dương châm mấy cây đuốc trên bốn bức tường mộ thất, xung quanh vừa được chiếu rọi liền phát hiện ra nơi này rõ ràng là một thạch thất mang đậm phong cách Xà quốc, bốn phía đều là khoáng thạch dựng thành tường, trên đó là bích họa sặc sỡ đủ màu sắc, trên trần được khảm gạch xanh, chỉ là vì quá âm thấp nên hầu như nhìn đâu cũng thấy toàn là dấu vết của nấm mốc.

Thạch thất rất nhỏ, ngoài vũ khí và một vài loại dụng cụ ra thì không có vật bồi táng nào khác. Giữa thạch thất không có quan tài nhưng trên sàn có dấu vết cho thấy rằng đã từng có quan tài được đặt ở đó.

Ngoài ra không thấy hành lang thông với chỗ khác, tôi vừa nhìn sơ qua một lượt liền không nén nổi mà tự hỏi, chẳng lẽ cái cổ mộ mà bao nhiêu người ngoài kia đã bỏ cả tính mạng ra để bảo vệ chính là căn phòng đá trống không mắc dịch này sao?

Hơi nóng từ phía trên dần lan xuống mang theo cảm giác ngột ngạt, màu sắc của những bức bích họa trên tường nhờ hơi nóng mà bỗng chốc trở nên tươi sáng vô cùng khiến cho người ta không dám nhìn thẳng vào. Trong thâm tâm chúng tôi đều biết, trốn ở dưới này tuy có thể tạm thời bảo toàn tính mạng nhưng lại không phải là biện pháp lâu dài.

Tôi uống vài ngụm nước, sau đó kiểm tra xem thử trợ lý Lương thế nào. Sờ đến trán gã mới phát hiện cả người gã nóng rực, hơi thở mong manh, có triệu chứng sốt cao. Tôi vội đổ hết nửa bình nước còn lại lên người gã, lão Dương thì bám mạnh vào nhân trung, cuối cùng cũng lay được gã tỉnh lại.

Lũ chuột bên ngoài đã nổi điên, vây quanh cửa động mà ra sức gào rít cố gắng xông vào, tiếc là ở đó nhét đầy vũ khí và dụng cụ sắc bén bằng thanh đồng, bọn chúng không cách nào chui qua được.

Lão Dương dạo vài vòng xung quanh không thấy có lối ra, liền hỏi tôi chỗ này có thể có lối đi bí mật nào không? Nếu thật sự không có, chuyện này chúng tôi bị sảy thành người khô cả mắt.

Tôi nhìn ra bốn phía, nơi này quá hẹp, vừa nhìn đã thấy ngay là hầu như không có chỗ nào có thể lắp đặt cơ quan, vừa định nói không có khả năng, bỗng nghe rắc một tiếng, cửa đạo động bị sụp xuống một mảng, có con chuột thậm chí gặm nát cả một viên gạch, chui thẳng vào trong khe hở, tiếc là cái đầu quá lớn nên bị kẹt lại giữa hai viên gạch.

Lũ chuột không gặm nổi thanh đồng liền chuyển sang tấn công mấy viên gạch xanh ngay bên cạnh. Tôi thảm than không xong, gạch xanh tuy rằng khá rắn chắc nhưng vẫn không thể so với kim loại được, lũ chuột mà liều mạng gặm thì nói không chừng gạch cũng bị cắn vụn ra hết.

Tôi lấy một thanh giáo dài đẩy con chuột kia lui lại, sau đó gọi lão Dương đến giúp một tay, hấn vội cởi áo ngoài rồi dùng vũ khí đưa lên nhét vào trong khe hở chỗ cửa động.

Nhưng mà cái áo đó cũng chẳng thắm vào đâu, chưa được bao lâu đã bị con chuột kia gặm ra một lỗ lớn, ngay sau đó hơn mười con chuột liền theo thân giáo chạy xuống.

Chúng tôi vội vàng buông tay. Mấy con chuột kia xuống đến mặt đất lại không hề tấn công chúng tôi mà chạy thẳng đến một góc tường.

Lão Dương thấy vậy lập tức hiểu ra, kêu to: “Lão Ngô, bọn chúng đang tìm lối thoát! Mau đi theo!”

Chúng tôi vội đi qua mới thấy chân tường bên đó có một hang chuột rất khó nhận ra, quỳ xuống xem thử, bên kia tường hình như là một khoảng trống không.

Lão Dương không nói một lời, vớ lấy một cái chùy bằng đồng trên mặt đất, huơ một vòng phang thẳng vào bức tường đó. Cây chùy giáng xuống khiến cho tường đá bị vỡ ra một mảng, trên tường xuất hiện một lỗ hổng

lớn bằng đầu người, chúng tôi nhìn qua đó thấy phía sau còn có một thạch thất khác.

“Khỉ chứ, hóa ra lối đi bí mật ở đây là phải đập tường ra mới thấy!”, lão Dương kêu lên, lại giáng thêm mấy chùy nữa mở rộng lỗ hồng ra, sau đó hai người chúng tôi khiêng trợ lý Lương lên rồi bò qua phía bên kia.

Thạch thất bên kia tường hoàn toàn không có trang trí bày biện gì, ở giữa có một cái giếng khoan hình vuông dẫn xuống khoảng tối sâu thăm thẳm phía dưới, bên trong không có nước, lũ chuột không hề chậm lại mà trực tiếp nhảy luôn vào trong đó.

Từ phía sau truyền đến âm thanh gạch bị nứt vỡ, nhìn lại mới biết hóa ra lớp chì gắn kết giữa những viên gạch đã bị mềm ra, mộ thất này sẽ nhanh chóng sụp xuống, tôi và lão Dương cùng hạ quyết tâm, chết thì chết thôi, cả hai nghiêng răng theo lũ chuột nhảy vào trong giếng.

Giếng có độ dốc rất nhỏ, chúng tôi trượt xuống một hơi, sau đó nặng nề văng ra lăn một vòng trên mặt đất bằng phẳng. Sực nhớ đến lão Dương và trợ lý Lương ở ngay phía sau, tôi lập tức lăn qua bên cạnh, quả nhiên lão Dương hạ mông đúng vào chỗ tôi vừa rời khỏi, tiếp đó trợ lý Lương rơi ngay trên người hắn đè cho hắn kêu la oai oái.

Phía trên vang lên một tiếng nổ, sau đó là chấn động dữ dội, mộ thất cuối cùng đã bị lửa thiêu sụp, những tảng đá nóng đỏ rơi ầm ầm xuống miệng giếng chỗ chúng tôi vừa đứng.

Lão Dương ngồi dậy hỏi tôi: “Đây là đâu?”

Tôi giờ cây đuốc hắt lấy từ chỗ mộ thất vừa rời ra quan sát xung quanh, vẫn là vách giếng hình vuông, chỉ là đổi qua hướng ngang mà thôi, liền đáp: “Là đường thoát nước của cổ mộ, một bộ phận của hệ thống thoát nước.”

Lão Dương nhìn những đường hầm rối rắm bốn bề, hỏi: “Vậy chúng ta đi hướng nào bây giờ?”

Tôi nhìn hắn, thậm chí nói sao tôi biết được, lúc này mấy con chuột trượt xuống từ phía trên nhảy khỏi vai lão Dương rồi lập tức chạy vào thông đạo phía trước.

Tôi giật mình vội nói: “Đi theo chúng!”, dứt lời liền cất bước đuổi theo.

Lũ chuột chạy rất nhanh, chẳng bao lâu đã dẫn chúng tôi qua mấy khúc ngoặt, bọn tôi gần như không theo kịp chúng nó, ba chân bốn cẳng cố gắng đuổi sát phía sau, gắng gượng chừng hơn mười phút, chợt có một trận gió nhẹ thổi tới, lũ chuột thoảng cái đã biến mất. Tôi còn chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra, chân đã bước hụt vào khoảng không, gần như là lăn ra khỏi đường hầm thoát nước.

Tôi không biết tình hình ngoài này ra sao, liền xoay người đứng dậy, lúc này bọn lão Dương cũng văng ra, bốn bề tối đen như mực, tôi vội châm đuốc lên chiếu sáng.

Bốn phía trở nên sáng sủa, hóa ra nơi đây không phải mộ thất mà là dưới đáy của một cái giếng sâu rất lớn hình tròn, đường kính khoảng hơn sáu mươi mét, đáy trũng thành một cái hố sâu. Tường đá xung quanh đều có giá đèn, tôi liền đốt lên vài chỗ cho có thêm ánh sáng.

Trên vách tường của giếng còn có dấu vết đào bới rất rõ ràng, dễ dàng nhận ra cái giếng này là do con người tạo nên, chỉ là họ đào sâu như vậy để làm gì? Chẳng lẽ đây cũng là một bộ phận của động khai thác đá phía trên?

Tôi còn thoảng thấy ở giữa hố có dựng một cái cây gì đó rất lớn, tiếc là ánh sáng không đủ nên không thể nhìn thấy rõ ràng. Nhiệt độ ở đây rất cao, một luồng hơi nóng bỏng từ phía trên thổi xuống khiến cho ai cũng đau đầu choáng váng, ngay cả đứng cũng còn không vững.

Tôi giờ cao ngọn đuốc, bảo lão Dương công trợ lý Lương đi vào trong hố, có ánh sáng từ cây đuốc, mọi thứ bên trong trở nên thật rõ ràng.

Trong hố toàn là tượng đá đầu người như chúng tôi đã thấy ở bên ngoài, khoảng chừng đến trăm, đầu người ở trên đều đã khô đét. Giữa hố dựng thẳng một cái cây bằng thanh đồng có đường kính khoảng mười mét, mới nhìn qua còn tưởng đó là một bức tường cong bằng đồng cao chót vót.

Gốc cây thanh đồng cắm vào khối đá ở đáy hố giống như là từ đó mọc ra, làm cho nham thạch ở bốn phía nứt ra rất nhiều khe nhỏ.

Trên cây thanh đồng còn có rất nhiều khúc cây đồng nhỏ đủ kích cỡ rất giống với khúc cây mà lão Dương mang theo, nhìn rất dày đặc, ước chừng không dưới một ngàn cây, lên cao hơn còn nhiều nữa. Cả cây thanh đồng giống như một gốc cây to mọc ra từ trong tảng đá, cành nhánh sum suê, cắm sâu vào đất.

Trợ lý Lương thấy thế mà lạnh cả người, gã leo xuống khỏi lưng lão Dương, nói: “Những người tạo nên chỗ này chắc chắn là muốn đào cây thanh đồng này ra, các cậu xem dấu vết đào bới bên trên đi, thậm chí đã đào đến chân núi vẫn chưa thấy được tận cùng, không biết cái cây thanh đồng này còn cắm sâu tới mức nào nữa.”

Lòng tôi cũng phát lạnh, một thứ đồ bằng kim loại to lớn nhường này đã hoàn toàn vượt ra khỏi trình độ luyện kim của thời kỳ đó, người dân Xá tộc không thể có được kỹ thuật như vậy. Nhưng nếu không phải là bọn họ thì ai mới là người đã tạo nên cây thanh đồng này? Chẳng lẽ là nó mọc lên từ Địa Ngục?

Lúc này trợ lý Lương đột ngột vỗ tôi một cái, tôi quay sang thì thấy lão Dương, người vẫn luôn im lặng này giờ, đang nhìn chăm chăm vào cây thanh đồng, bước thẳng đến đó.

-----oOo-----

Chương 22: Tiếp tục trò

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Tiểu Phong Hoa

Beta: Tiểu Điệp

Tôi nhìn sắc mặt lão Dương có vẻ không ổn, trong lòng thầm cảm thấy bất thường vội kêu to tên hắn. Lão Dương bị tôi làm giật bản mình, lập tức phản ứng lại, sợ đến run rẩy mà đứng khựng tại chỗ.

Hai chúng tôi vội lao tới, truy hỏi hấn vừa rồi định làm trò gì.

Lão Dương nhìn nhìn cái cây rồi lại quay sang nhìn nhìn chúng tôi, dè dặt đáp: “Tớ cũng không biết nữa, quái đản thật, ban nãy thoáng nhìn thấy cái cây này đã có cảm giác quen thuộc lắm, bỗng nhiên muốn...leo lên.”

Leo lên? Tôi ngơ vực nhìn lão Dương, ngẩng đầu nhìn cây, tự thắc mắc tên này đâu phải khi, kiêu gì mà thấy cây lại muốn trèo lên liền hỏi hấn: “Hay là cậu bị khí thế hoành tráng của nó cuốn hút? Người ta nhìn thấy thứ gì cao cao thường cũng sinh hứng leo trèo mà.”

Lão Dương lắc lắc đầu: “Tớ chịu thôi!”

Trợ lý Lương ngắm nghía cây Thanh đồng, nói: “Cây này lớn như vậy, chắc chắn có điểm quý quái. Trong lúc quan sát chúng ta phải cực kỳ thận trọng, cố gắng đừng chạm vào nó.”

Lão Dương gật đầu tỏ vẻ đồng tình, tôi giơ cao bó đuốc, tiến lại gần bộ rễ của thanh đồng đại thụ.

Cây thanh đồng là văn vật vô cùng hiếm gặp, theo trí nhớ của tôi, trừ lần khai quật được ở gò Tam Tinh, những nơi khác hầu như chưa từng có. Tôi xem phóng sự chỉ hiểu được đôi chút, về vấn đề nguồn gốc của thứ này, giới khảo cổ cũng không có kết luận chắc chắn, giả thuyết thì vô số.

Từ khoảng cách gần có thể phát hiện trên mặt cây thanh đồng không được trơn nhẵn cho lắm mà khắc chi chít những bức họa hình rắn hai thân, tượng trưng cho thần tính của cây thanh đồng.

Trợ lý Lương nhìn hồi mới nói với tôi: “Kích thước khổng lồ thế này chưa biết chừng là đồ cúng tế, rơi vào khoảng thời Thương – Chu gì đó, nhưng cụ thể ở thời điểm hiến tế có tác dụng thế nào thì đã quá cổ xưa, vượt quá phạm vi kiến thức của tôi rồi.”

Điều đó cũng giống những lời ông già ngày trước nói cho tôi, nhưng khoảng thời Thương – Chu, nhà Thương kéo dài hơn sáu trăm năm, nhà Chu cũng đến năm trăm hai mươi hai năm, cộng vào cũng lên tới hơn một ngàn một trăm năm. Dao động quanh con số đó, cứ cho là lên xuống tầm bốn trăm năm cũng đã chiếm một nửa những gì sử sách Trung Quốc

có ghi lại, những phán đoán thế này thì thà đừng nói còn hơn.

Tôi hỏi gã ta xem liệu có thể xác định chính xác rốt cuộc là thuộc giai đoạn nào ở thời Thương – Chu hay không.

Trợ lý Lương than rằng gã cũng bó tay không còn cách nào khác: “Thứ này mất thường sao có thể nhìn rõ được, tôi tài hèn chỉ võ đoán cho cậu mà thôi. Cậu nhìn thử xem, những nốt gi này đều ngả màu xám đen, rất có thể là thiếc thanh đồng là một chủng loại trong số chì thiếc thanh đồng và chì thanh đồng. Khả năng rơi vào thời Tây Chu là lớn nhất, đại khái khoảng 50%, 50% còn lại kia tôi cũng không biết nói sao. Quy tắc của chúng ta cậu cũng thừa hiểu rồi, tôi chỉ biết được đến thế thôi, nói sâu hơn nữa thì tôi chịu thôi.”

Chế tác đồ cổ cũng có một đường ranh giới phân chia giữa các triều đại, một lượng lớn đồ cổ đều xuất hiện sau thời nhà Tống, trước thời nhà Đường không có mấy, thời Thương – Chu lại càng hiếm hoi. Nhận thức trong nghiệp vụ đối với những thứ này rất ít ỏi, như trợ lý Lương đã là rất khá rồi, còn giỏi hơn tôi nhiều.

Tôi nghe gã ta nói đến thế rồi mà vẫn chẳng có tí khái niệm gì, đành hỏi: “VẬY nếu dựa theo thời Tây Chu thì anh có thể nhận định thêm một chút được không? Trình độ của công nghệ Thanh đồng Tây Chu, trên lý thuyết có thể tạo ra thứ này hay không?”

Trợ lý Lương đáp: “Vấn đề này tôi lại càng không trả lời được, tôi chỉ biết vào thời điểm đó, trước khi chế tác đồ thanh đồng phải làm đào phạm (khuôn đúc để đúc đồ gốm sứ), theo lý mà nói chỉ cần làm được đào phạm, thì tất nhiên đúc được thành phẩm. Có điều vật này quá lớn, e rằng vận dụng công nghệ truyền thống sẽ không tài nào chế được.”

Lão Dương hỏi gã: “Trợ lý, ông nói thứ này có thể là di tích của nền văn minh thời tiền sử, nhưng tôi đọc báo có biết được rằng, mấy triệu năm trước đào mỏ còn chẳng ra nổi một tác sắt, vật này lớn đến thế, “người” thời đó chắc không làm nổi đâu nhỉ?”

Trợ lý Lương lắc đầu: “Hai ông lớn ạ, về chuyện này thì bản thân tôi đây cảm thấy cũng không hẳn vậy, trước Công nguyên một nghìn năm cho đến khoảng đầu Công nguyên trong lịch sử được người ta xưng tụng là thời đại kỳ tích, đã kiến tạo được vô số kỳ quan tưởng như bất khả thi,

như Vạn lý trường thành, Kim tự tháp, lăng mộ Tần Thủy Hoàng, vườn treo Babylon. Các cậu bảo không thể chế ra được cây Thanh đồng, điều đó rất khó khăn định. Tổ tiên chúng ta khi đó đã biết đúc đồ thanh đồng, chỉ cần Hoàng đế hạ lệnh một tiếng, dân chúng dù cực khổ đến mấy cũng phải thi hành, dù mất vài chục năm nhưng cũng không phải không có khả năng.”

Trợ lý Lương nói cũng có lý, nhưng thời đó ngành luyện kim còn chưa phát triển, kiếm đâu ra nhiều thanh đồng như vậy mà sử dụng? Tần Thủy Hoàng thu hết binh khí trong thiên hạ mới chỉ đúc được mười hai bức tượng đồng, một thân cây này có thể đổi ra hàng trăm bức chứ không đùa, lượng Thanh đồng không lồ như thế ở đâu ra?

Tôi nghĩ đi nghĩ lại vẫn không sao lí giải được, nhưng trái lại đột nhiên nhớ ra một sự việc. Hồi chúng tôi nghe lỏm Lý Tỳ Bà nói chuyện, nghe lão nói rằng đồ trong cỗ mộ này còn ngon hơn cả đồ trong lăng Tần Thủy Hoàng, nhưng chúng tôi suốt dọc đường mò mẫm xuống đây mãi chẳng thấy có cái của nợ gì hay ho, đi đến đường cùng rồi may ra được cây đồng này an ủi, nhưng bọn tôi cũng đâu phải dân nhật đồng nát.

Có điều cái cây này cũng đáng giá một ngàn đồ đồng nát, đủ sống phủ phê cả đời đấy...

Trong ‘Hà mộc tập’ của lão nhất định có viết gì đó khiến lão phải cố sống cố chết tìm đến đây. Lão là loại người đã từng thấy qua vô số bảo vật, thứ có thể làm lão phải thốt ra câu đấy chắc chắn không tầm thường chút nào. Nhưng đó là cái gì? Và ở đâu?

Theo lý, đáng ra ở đây hoặc là trong cả cỗ mộ, hoặc là trong trung tâm thần tích chắc phải có đồ tốt, cũng có thể là ở gần chỗ này. Nhưng ngoài cái cây này, tôi dám đảm bảo chẳng có thứ gì đáng cho người như ông chủ Lý để mắt tới.

Khoan đã nào...Cây...?

Tôi chợt nảy ra một ý, ngẩng đầu lên nhìn rồi nghĩ thầm: Có khi nào thứ đồ hấp dẫn lão lại giấu trên cây thanh đồng này không?

Cây thanh đồng lớn như thế, đối với người dân Xà quốc thời cổ đại mà nói đúng là công trình cực kỳ đồ sộ, có thể nói là thần tích, khó đảm bảo

rằng đế vương của bọn họ sẽ không đem lăng mộ của chính mình xây dựng tại nơi gần thần tích nhất. Nếu nói đây đúng là một cỗ mộ thật, thì quan tài của chủ mộ cùng tất cả các loại minh khí rất có thể đang ở trên cây.

Tôi nói thử suy nghĩ của mình với hai người kia, bọn họ đều cho là rất có lý. Tôi hỏi họ, đã như vậy liệu có nên trèo lên không?

Lão Dương đương nhiên đồng tình ngay: “Đã đến tận đây rồi thì trèo thêm một tí cũng chẳng chết ai. Cây này bên trên có rất nhiều máu, cũng y hệt như leo thang thoi, không tốn sức lắm đâu.”

Tôi cũng không quan tâm lắm, có điều trợ lý Dương vừa bị bóng, thể lực cũng cạn kiệt rồi, nếu bắt gã leo cây nữa chỉ e cái mạng cũng khó giữ. Chẳng may gã gục giữa chừng chúng tôi lại phải trông nom, còn phiền phức hơn.

Tôi quay đầu định bảo gã cứ ngồi dưới chờ, hai người chúng tôi lên là đủ, nhưng lại thấy trợ lý Lương xoa xoa mặt rồi vỗ tôi một cái: “Không sao hết, đã tới cửa cuối cùng rồi, kiêu gì tôi cũng phải đi xem thử.”

Tôi xem gã có vẻ kiên quyết lắm, biết rằng khuyên thêm cũng bằng thừa, không cần tốn công vô ích, vì thế liền lẳng nhanh ba lô lên vai, giờ bó đuốc nói với lão Dương: “Chúng ta đi tiếp thoi.”

Lão Dương móc trong túi ra một đôi găng tay đeo vào, ngay sau đó đặt chân lên chạc cây đầu tiên, bắt đầu leo lên. Tôi và trợ lý Lương làm theo động tác hẩn, ở phía sau cứ theo trình tự bước chân của hẩn mà leo một mạch.

Mật độ những chạc cây không quá thưa cũng không quá mau, trèo lên tương đối thuận tay, lão Dương vừa đi vừa nhắc nhở chúng tôi phải chú ý, không được sơ suất mà bước hụt ra ngoài.

Dán mình vào vỏ cây thanh đồng tôi càng nhìn càng thấy rõ ràng. Những nhánh cây mọc ra đều giống như đúc từ cùng một khối với thân cây, những điểm nối cực kỳ hoàn chỉnh không một chút tí vết, không có bất cứ mối hàn nào. Chỉ có một điều làm tôi hơi thất vọng, chính là hình rấn hai thân trên đó khắc quá sâu, tưởng chừng chạm cả vào lõi sâu nhất của thân cây. Tôi nhìn mãi mà không ra trong đó có gì.

Do động tác phải cẩn thận từng li từng tí, chỉ một chốc sau mồ hôi chúng tôi đã nhỏ tong tong, ai nấy thở phò phè như trâu. Tôi ngoái nhìn xuống dưới, nhận ra đã không thấy mặt đất đâu nữa, chỉ còn ánh sáng mờ mờ tỏa ra từ hỏa đàn bên cạnh công, trông qua chẳng khác gì một vực thẳm không đáy.

Đi được một quãng, sức trợ lý Lương đã chịu không nổi nữa, tôi bèn gọi lão Dương dừng lại, ra hiệu cho hắn dừng nóng vội, để trợ lý Lương nghỉ ngơi một chút.

Trợ lý Lương như được đại xá, liền lập tức ngồi phịch xuống. Gã đã mệt đến mức sắp ngã đến nơi, mồ hôi đầm đìa, chân không ngừng run rẩy, cơ hồ đứng cũng không vững. Tôi ngồi xuống trên chạc cây, hai chân phải lơ lửng giữa không trung thoạt chẳng vững chắc chút nào. Đến nghỉ mà cũng khổ như vậy.

Lão Dương thấy tình hình chúng tôi căng quá liền quãng cho một ít lương khô để có cái mà nhai, nói: “Nhìn mấy người thế này không xong rồi, muốn lên đỉnh còn phải tới hơn trăm mét nữa, sức đuối như vậy có khi phải lê lét ở đây mất một đêm. Ê lão Ngô, nếu không thì cậu với tớ tán chuyện tí cho thư giãn?”

Tôi mệt đến độ mở miệng ra còn thấy ngại, mắng hắn: “Biến, cậu thì không mệt chắc?! Xem cẳng chân thì run như cây sậy thế kia, cậu thích tán chuyện thì cứ tự biên tự diễn đi, ông đây không dư sức!”

Lão Dương cắn một miếng bánh bột ngô: “Nói thì nói chứ sao, có điều cậu trả lời cho tớ một câu này đã. Lão Ngô, cậu thử phát biểu xem, chúng ta phát hiện ra thứ này mà thông tri với chính phủ thì có được lấy tên mà đặt cho nó không nhỉ?”

Đối với vấn đề này thì đúng là tôi hoàn toàn mù tịt, liền quay lại nhìn trợ lý Lương. Trợ lý Lương thở hỏn hển khoát tay: “Dương gia này, anh đã bao giờ nghe nói tới những đồ cổ như ‘Đỉnh vương Vương Nhị mặt rồng’ hay ‘Cốc ba chân Triệu Thổ Căn’ chưa? Từ trước đến giờ những người phát hiện ra quốc bảo hầu hết đều là nông dân hoặc công nhân xây dựng, anh phải lấy luôn tên bọn họ mà đặt. Như thế cũng có cái hay. Chúng ta tất nhiên là không có ý kỳ thị nhân dân lao động, nhưng tên của người Trung Quốc không giống tên nước ngoài, cứ thế mà mang ra đặt anh

không thấy nghe có vẻ rất bần cùng sao?”

Lão Dương ngẫm nghĩ thấy cũng có lý, lại hỏi tiếp: “Nhưng ít nhất cũng phải cho chúng ta cái quyền đặt tên đúng không? Các hòn đảo khi được phát hiện chẳng phải lấy luôn tên người đầu tiên phát kiến mà đặt à?”

Trợ lý Lương đáp: “Đúng là có quy ước như vậy, có điều tôi chưa nghiên cứu bao giờ.”

Tôi bảo lão Dương: “Hỏi cái này làm gì, tiền cậu còn chưa kiếm ra đã lại lên cơn thèm hốt cả danh lẫn lợi rồi rồi. Cậu ngồi thử ngẫm lại xem một người không liên quan thì mò tới chỗ này chơi không ngấm cảnh chắc? Cậu đang giở trò gì đưa mắt nhìn qua cũng biết.”

Lão Dương nói: “Tớ thấy thứ này ngấm cũng hay hay, cậu nói xem cái cột đồng to như vậy đặt tên gì thì hợp? Hai người cũng nghĩ thử đi, về sau chúng ta mang ra khoe khoang còn thống nhất cách nói.”

Cái suy nghĩ chán chết đó làm tôi thấy phát nham chẳng muốn động đến thêm nữa liền nói với hắn: “Tính ra thì cậu là người đầu tiên phát hiện, cho cậu đặt đây. Tôi đối với cậu tốt đến thế là cùng.”

Lão Dương ngẩng đầu ngẫm nghĩa: “Tớ vừa nhìn thấy vật này trong đầu đã nảy ra một cái tên, đặt cái cột này là ‘Ngã ái nhất điều sài’(*), nghe thế nào?”

(*)Tên của giang hồ đệ nhất xuân được trong phim Lộc Đỉnh Ký chỉ Thần Long Giáo, có Châu Tinh Trì

Tôi nổi khùng: “Cậu lạm phim chương quá rồi đúng không? Cậu ‘ái nhất điều sài’, đặt tên này ra ngoài đảm bảo sẽ bị sét đánh chết!”

Lão Dương bật cười, trợ lý Lương cũng lắc đầu cười. Có một chút thời khắc vui vẻ này, ai ai cũng được thư giãn.

Chúng tôi ăn xong đều hồi sức được kha khá, lão Dương liền giục giã tiếp tục leo lên. Tôi vừa nhắc chân định đi bỗng thấy là lạ, nhìn kỹ thì thấy...Áy, hỏa đàn bên cạnh cửa đã tắt ngấm từ khi nào rồi?

Lão Dương nhú mày: “Chắc là gió trong này thổi tắt chứ gì?”

Tôi lắc đầu đáp không phải, hỏa đàn lớn như vậy, so với cái tôi làm chuyên nghiệp hơn vạn lần, gió không thể thổi tắt được. Trừ khi bên dưới đã xảy ra chuyện bất thường.

Đang nghĩ ngợi bồng cả cây đồng chấn động, tuy rất nhẹ nhưng vẫn giống như có gì đó đụng phải. Trợ lý Lương hít một hơi khí lạnh, vội hỏi sao lại thế này.

Lão Dương ra hiệu cho chúng tôi chớ có lên tiếng, sau đó khum tay thành hình loa áp vào vách cây, vừa nghe xong đã biến hẳn sắc mặt: “Bỏ mẹ rồi, hình như có gì đang trèo lên thì phải!”

-----oOo-----

Chương 23: Vết rách

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Dừa

Beta: Tiểu Điệp

Tôi chợt thấy căng thẳng, nhớ tới mấy người kia, từ khi bọn tôi ngã xuống thác nước vẫn không thấy tin tức gì của họ, chẳng lẽ là họ đã tới được đây rồi? Thế cũng không đúng, Hỏa Long trận bên ngoài còn lâu mới tắt, mộ thất cũng đã sập, họ hẳn chưa thể đến nơi này được. Thứ hai, nếu họ muốn đi lên thì phải có gì đó để chiếu sáng, được thì đã tắt rồi, phía dưới lại không thấy ánh đèn pin, họ làm sao mà lên được.

Thế thì thứ đang tiến đến là cái gì?

Tôi nghĩ tới đó mà toàn thân đổ mồ hôi lạnh. Chúng tôi đang cách mặt đất hơn mười mét, không gian di chuyển hạn hẹp, không tiện cử động mạnh, giờ mà gặp chuyện bất ngờ, thật lòng tôi cũng không biết phải ứng phó làm sao.

Lão Dương ném cho tôi một ánh mắt, ý bảo tiên hạ thủ vi cường (ra tay trước thì chiếm được lợi thế), chúng ta xuống đó trước xem sao. Tôi

khoát tay ý bảo cậu ta bình tĩnh, bây giờ địch trong tối, ta ngoài sáng, không thể manh động. Nếu thực sự là đám người kia mò lên, giờ chúng tôi mà xuống ắt không tránh khỏi một trận ác chiến, súng đạn không có mất, khoảng cách gần như vậy chắc chắn sẽ lưỡng bại câu thương (cả hai bên đều chịu thiệt).

Nghĩ vậy, tôi bỗng nảy ra một kế hoạch, lập tức cởi dây lưng, buộc bó đuốc vào một nhánh cây gần đó, còn mình cùng lão Dương và trợ lý Lương nấp vào một chỗ ánh sáng không chiếu tới được.

Mấy người phía dưới nhìn lên chỗ chúng tôi chỉ có thể thấy ánh đuốc mà thôi, nếu như giờ chúng tôi cũng trốn vào chỗ tối sẽ có thể phản khách thành chủ (từ bị động trở thành chủ động) khiến họ trở tay không kịp.

Cả ba đều nín thở, lấy tay làm thành ống nghe úp vào vách đồng, có thể cảm nhận được một thứ rung động nhẹ nhàng từ xa truyền đến, gấp gáp và hỗn loạn, giống như có rất nhiều móng tay đang gãi vào những đường vân trên thân cây. Tôi càng nghe càng thấy không ổn, bọn người kia chỉ có hai tên, đâu thể phát ra âm thanh dày đặc như vậy được, không lẽ là bọn chuột dưới kia theo lên?

Tôi thật hối hận lúc này đã không xử lý cái đạo động kia cho tốt, lòng thầm chửi một tiếng, chuyển súng sang tay phải, lão Dương phía trên cũng đã lên đạn, cả hai đã sẵn sàng để tấn công bất cứ lúc nào.

Người ở dưới di chuyển rất nhanh, không chút do dự, thoát cái đã gần áp sát chỗ chúng tôi. Tuy nhiên hẳn ta lại chưa tiến vào phạm vi chiếu sáng của ngọn đuốc, tôi chỉ có thể thấy được hình dạng mờ mờ, vừa giống vừa không giống bóng người. Tôi căng thẳng đến mức lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi, chỉ vài giây ngắn ngủi này mà tưởng như thời gian đã ngừng hẳn lại.

Bỗng nhiên sắc mặt lão Dương ở dưới cùng trở nên vô cùng kinh khủn, hét lớn: “Mẹ nó! Leo lên! Mau leo lên!” Chưa đợi hẳn dứt lời, trợ lý Lương như cũng thấy được gì đó, kêu lên một tiếng thảm thiết đầy kinh hãi, cả hai như thấy quỷ, vội vội vàng vàng leo lên trên.

Tôi không biết bọn họ cuối cùng là thấy thứ khủng bố gì, theo bản năng quay xuống nhìn, chỉ thấy có gì đó mờ mờ đang di chuyển trong bóng tối. Lão Dương ngoái lại thấy tôi vẫn đứng im, gào lên: “Tiểu Ngô, cậu

còn đứng đần mặt ở đó làm cái mẹ gì hả, chạy mau!”

Tôi thấy sắc mặt tái nhợt của hắn, bụng đánh thót một cái, thôi thì mặc kệ cái gì đang xảy ra, tôi rút bó đuốc, mím môi mím lợi leo lên.

Tôi cũng bị hai người kia ảnh hưởng, trong lòng vô cùng căng thẳng, lại chẳng biết bên dưới là thứ gì, càng leo lên càng cảm thấy ớn lạnh cả người, càng thấy ớn lạnh cả người lại càng leo nhanh hơn, cuối cùng rơi vào trạng thái gần như điên cuồng, chỉ thấy da đầu run lên, toàn thân cứng ngắc, trong đầu chỉ tâm tâm niệm niệm là phải đi theo bọn họ, ngoài ra chẳng nghĩ được gì nữa.

Tầm năm phút sau, trợ lý Lương phía trên tôi cuối cùng cũng dừng lại. Tôi leo lên chỗ hắn mới phát hiện, không phải hắn dừng để nghỉ mà là vì đã kiệt sức rồi, mặt cắt không còn giọt máu, xem ra đã quá sức chịu đựng.

Mồ hôi hắn tuôn như mưa, thấy tôi vẫn đang trèo lên, bèn túm lấy cổ chân tôi: “Chờ... chờ một chút! Đừng... đừng bỏ tôi lại! Tôi... tôi chỉ nghỉ một chút thôi, rồi lại leo lên với cậu!”

Tôi bị anh ta níu lại, thấy chân mềm nhũn ra không còn chút lực nào, dường như không tuân theo sự điều khiển của tôi nữa, bắt đầu run lẩy bẩy.

Leo trèo từ nãy tới giờ đều là hoạt động cường độ rất cao trong hoàn cảnh cấp bách, cơ thể đã sớm không chịu đựng được, lúc này tôi đang trên đà leo lên, rất tốn sức, chẳng kịp suy nghĩ gì nhiều. Bây giờ đã lỡ dừng lại rồi, cơ thể lập tức mất khống chế, có cố gắng đến đâu cũng bó tay.

Lòng tôi nóng như lửa đốt mà lại chẳng biết làm sao, nhìn lên vùng tối đen phía trên chưa biết còn cao bao nhiêu nữa, không tránh được rùng mình, tự hỏi còn phải trèo tới ngày tháng năm nào đây. Mà tới đỉnh rồi thì sao, còn phải đánh một trận hoành tráng, lúc đó cả người nhũn như con chi chi, sợ rằng đến cây súng còn không nhắc nổi. Nghĩ đến đây tim tôi dẫn mạnh một cái, thuận tay đưa cây đuốc cho trợ lý Lương, rút súng chĩa xuống dưới, nói với anh ta: “Đi cái rắm! Mẹ nó chứ, tôi cũng đéch đi được nữa rồi, quên đi, mặc kệ bên dưới là thứ gì, ông đây liều mạng với mày!”

Trợ lý Lương nghe tôi nói thế, mặt méo cả lại, tưởng như sẽ xỉu ngay tại trận, một phát rớt thẳng xuống dưới. Tôi nhanh tay đỡ lấy hắn, nhìn chung quanh mới phát hiện không thấy lão Dương, bèn hỏi: “Lão Dương đâu? Ở trên hay ở dưới chúng ta?”

Trợ lý Lương đến mở miệng cũng không nói, khoát khoát tay chỉ xuống dưới.

Tôi nhớ rõ lúc này chúng tôi leo một mạch như điên, lão Dương thấy tôi cầm đuốc bèn đi bọc hậu cho tôi, vậy tức là hắn vẫn còn ở dưới. liền vội vàng bảo trợ lý Lương lấy cây đuốc soi thử. Ánh sáng vừa chiếu tới nơi tôi đã bị dọa đến thất hồn lạc phách, bên dưới có một người, bộ dạng như khi đang dựa vào thân cây thanh đồng, vô cảm nhìn chúng tôi.

Gương mặt người này cũng tựa tựa như lũ nhóc choai choai bình thường, ngũ quan như thể tượng đá, không có chút hơi người nào. Lúc trợ lý Lương đưa cây đuốc xuống soi, hắn bỗng nhiên hơi lùi về phía sau, hình như là sợ lửa. Nhưng trên khuôn mặt vô cảm kia lại hiện lên nét cười như có như không, quỷ dị đến tột đỉnh.

Tôi nhìn gương mặt ấy mà sợ run cả người, thầm nghĩ lão Dương vẫn còn ở dưới, giờ lại chẳng thấy tăm hơi, không lẽ đã xảy ra chuyện? Nhưng tôi lập tức nghĩ tới chuyện hắn vẫn có súng trong tay, nếu gặp chuyện không lẽ lại không nổ súng, mà tôi thì từ nãy tới giờ không nghe thấy tiếng súng, có lẽ hắn đã nấp ở đâu đó rồi cũng nên.

Trợ lý Lương vừa nhìn thấy kẻ kia thì hồn vía đã rủ nhau leo tuốt lên mây, rú lên một tiếng quái dị rồi lại ba chân bốn cẳng bò lên trên, tôi muốn ngăn mà không kịp, quay đầu nhìn xuống phía dưới thì lại phát hiện gương mặt bự chảng của con quái kia đã gần áp sát chỗ tôi.

Lúc này nhìn từ xa còn tầm tàm, giờ là zoom cận cảnh khuôn mặt kia đang nhăn nhở cười gần chân mình, làm gì có ai không hoảng hốt cho được. Trong lúc rối trí, tôi theo phản xạ bóp cò súng, chỉ nghe một tiếng “đoàng”, hòng súng khạc ra một ngọn lửa, phóng thẳng vào giữa mặt quái nhân kia.

Súng nổ cự ly gần, đạn sắt găm nát khuôn mặt của hắn, đồng thời hát hắn rơi khỏi cây thanh đồng, rơi vào bóng tối phía dưới.

Tôi không ngờ súng lục lại hiệu quả như vậy, thử phào nhẹ nhõm, đang định leo lên kéo trợ lý Lương lại, đột nhiên từ chỗ quái nhân kia vừa rơi xuống lại xuất hiện thêm hai khuôn mặt lớn trắng bệch khác. Tôi luống cuống bóp cò hai cái, nhưng cả hai lần đều không bắn được, mới nhớ ra súng này chỉ còn hai viên đạn thôi, muốn bắn tiếp thì phải nạp đạn.

Nhưng trong tình cảnh này làm gì có thời gian cho tôi thông thả nhét đạn vào chứ, tôi vừa mở hộp đạn ra, một bàn tay đã chộp ngay lấy bả vai tôi. Tôi giật mình quay lại, thấy một gương mặt khổng lồ đang dán sát vào mũi, mới biết một tên trong đám quái nhân kia đã mò tới sau lưng mình tự lúc nào.

Trợ lý Lương đã mang cây đuốc đi khá xa rồi, không gian quanh tôi lại mờ mịt trở lại, thành ra tôi không thể nhìn rõ ngũ quan của kẻ nọ, đành phải chố cùng rút giậu, liều mạng đi lên.

Lần này tôi dùng toàn lực, chẳng ngờ mặt của hắn lại cứng như đá vậy, đầu tôi đập vào nghe ông một tiếng, suýt chút nữa tuột tay rơi thẳng xuống. Chợt nghe tiếng lão Dương kêu lên: “Tránh ra!”, rồi lại “đoàng” một tiếng, viên đạn sượt qua đầu tôi đập vào nhánh cây bằng đồng bên cạnh, bắn ra tia lửa tung tóe.

Tôi bị chấn động đến gần mê man, vội vàng lui sang một bên, sờ lên mặt thấy uơn ướm mới hoảng hồn, hóa ra áp suất của viên đạn lúc này đã rạch một đường trên mặt tôi. (Sẹo là chiến tích của người đàn ông =))*lăn lộn*)

Lão Dương phía dưới tiếp tục nổ súng, đạn bắn tán loạn, lửa tóe khắp nơi, có điều chẳng viên nào trúng mục tiêu (-,-), toàn bộ đều đập vào thân đồng, thậm chí có vài viên còn bắn ngược trở lại, bay tới bay lui như mấy viên bi trước mắt tôi.

Tôi chẳng còn tâm trí nào để tâm đến đám quái vật kia, chỉ lo tránh trái tránh phải, lòng chửi loạn cả lên, lão Dương này bắn súng thật tệ, còn tiếp tục như thế này không khéo hôm nay chết trong tay hắn!

Có điều mấy viên đạn ấy đã cho tôi chút thời gian xoay sở. Bọn quái nhân kia có vẻ sợ súng, lui lại phía sau cả, tôi thừa cơ lấy ra hai viên đạn lắp vào hộp đạn, lên nòng, bắn thẳng vào mặt tên quái gần nhất, hất hắn

roi khỏi thân cây.

Tôi giải được mối nguy trước mắt, quay xuống nhìn qua chỗ lão Dương, phát hiện thêm một đồng quái đang mò tới, ít nhất cũng phải có đến mười cái mặt bự chẳng. Bọn nó hình như thích tôi lắm thì phải, gần như đồng thời xông lên, nhè vào tôi mà tấn công như thể bị ma nhập.

Tôi thấy thế mà hết hồn, thực sự không hiểu nổi đây là thể loại gì nữa, nhìn thân thể thì giống người, có điều làm gì có người nào lại có tướng leo cây giống hết khi núi thể này. Hơn nữa đầu của đám quái vật này to như vậy, hoàn toàn không phải kích cỡ người thường. Có điều nếu không phải người thì đây là thứ quái quỷ gì chứ?

Trong nháy mắt đã có hai tên quái nhảy tới cạnh tôi, một tên kéo chân, một tên đè cổ tôi xuống, tôi biết không kịp nạp đạn nữa, đành lấy báng súng làm vũ khí, đánh mạnh vào mặt tên quái vật.

Tôi vốn định đánh tên quái này văng xuống đất, ai dè nó chỉ hơi ngửa đầu ra sau một chút rồi lại cúi xuống chỗ tôi. Tôi chợt nhận ra, giữa khuôn mặt to lớn kia, “rắc” một tiếng, xuất hiện một vết rách.

-----oOo-----

Chương 24: Ngã chết

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Biển

Beta: Tiêu Diệp

Tôi thoáng sửng sờ, thậm chí đây là chuyện gì, sao mà mặt lại có thể bị rạn nứt? Da mặt có thể khô đến mức đó sao? Không để tôi kịp nhìn kỹ, con quái vật phía dưới đang nắm chân tôi đột nhiên kéo giằng một cái khiến tôi lão đảo. Thứ này mạnh kinh khủng, tôi hoàn toàn không có cách nào đấu sức với nó, đành phải theo đà kéo nhảy xuống, ngay sau đó một tay chụp lấy chạc cây thanh đồng bên cạnh, một tay dí súng vào cổ

họng con quái vật bóp cò một phát, chỉ nghe đoàng một tiếng, đầu nó đã bị nổ tanh bành.

Mỗi lần sử dụng khẩu súng này đều rất khó khăn, sức giật khủng khiếp thiếu điều hất tôi văng khỏi chạc cây, tôi phải nghiến chặt răng mới giữ được cả người lẫn súng. Cái xác không đầu ở bên cạnh bị lực đẩy hất ra khỏi cây thanh đồng, nhưng tay của nó vẫn còn giữ chặt chân tôi, nguyên cái xác treo lơ lửng dưới chân kéo ghì tôi xuống dưới.

Một tay tôi không thể chịu nổi trọng lượng của cả hai cơ thể, đành cố tìm một chạc cây có thể nhảy xuống rồi mới tìm cách hất cái xác kia ra. Lúc này con quái vật bị tôi đánh nứt mặt đột nhiên đổi hướng quay xuống, chụp lấy cổ tôi kéo lên trên. Cổ tôi như bị vòng kim cô khóa chặt, một chút không khí cũng không hít vào được, mặt mũi đỏ bừng. Trong tình thế cấp bách, tôi vung Phách tử liêu lên đập luôn vào mặt nó mấy cái.

Tôi ra tay rất mạnh, mấy cú đó nếu táng lên mặt người bình thường thì đảm bảo mặt mũi biến dạng. Con quái kia bị tôi đánh cho đơ người, lắc đầu lia lịa muốn tránh né. Một cú phang cật lực của tôi rơi ngay vào cái khe trên mặt nó. Con quái vật rú lên một tiếng, đột nhiên buông tôi ra rồi nhảy lên chạc cây phía trên, điên cuồng ôm lấy mặt mình.

Tôi mất điểm tựa, toàn bộ sức nặng lại đổ lên cánh tay. Tôi không còn trụ nổi nữa, tuột tay rơi xuống chừng hơn một mét, vội ôm chặt lấy một chạc cây thanh đồng để dừng lại. Ngẩng nhìn lên chỉ thấy khuôn mặt của con quái vật kia đã hoàn toàn bị vỡ vụn bóc ra thành nhiều mảnh nhỏ màu trắng như váng sữa rơi xuống.

Rất nhanh, tất cả những mảnh nhỏ màu trắng đã rơi xuống toàn bộ. Tôi đón được một mảnh, không ngờ đó lại là đá, chẳng lẽ những người này đều là tượng cả sao? Ngẩng lên nhìn lại thì thấy sau khi mặt đá rớt ra, bên trong vẫn còn có một khuôn mặt lông vàng rậm rạp.

Tôi nhìn kỹ khuôn mặt đó, đột nhiên hiểu ra, liền quay xuống dưới hét lớn: “Lão Dương! Tôi biết cái đám chết tiệt này là gì rồi, mẹ nó chứ tụi này là khí, toàn là khí bụi!”

Lão Dương ở trong bóng tối bên dưới, không thấy rõ được hấn đang thế nào, chỉ nghe hấn trả lời: “Khí ông nội cậu ấy! Làm gì có khí nào mà mặt người, chẳng lẽ là khí thành tinh!”

Tôi hét lớn: “Đó không phải là mặt người mà là mặt nạ! Mấy con khỉ này đeo mặt nạ người bằng đá!”

Lão Dương đã bò lên từ bóng tối bên dưới, quần áo trên người đã bị xé thành từng mảnh, hắn nói to với tôi: “Là gì kệ cha nó! Khỉ thì sao, cậu đánh thắng được bọn nó à?”

Tôi nhìn xuống bên dưới hắn, thấy có những bóng đen nhấp nhô, không biết là có đến bao nhiêu con khỉ đeo mặt nạ đang đuổi theo. Tôi lại leo lên vào mét nữa rồi mở băng đạn ra kiểm tra, đạn màu đỏ đã dùng hết, chỉ còn lại mấy viên màu lam, đại khái không phải là thiết sa đạn, mà là loại đạn thép như viên bi, loại này ở cự ly xa uy lực không tệ, nhưng vẫn không thể bằng loại đạn thiết sa tác dụng tương đương như pháo kia được. Tôi vừa thấy mấy con khỉ leo lên, hai tay liền giữ chặt báng súng bắn liên tiếp hai phát xuống dưới.

Đạn bi thép văng ra ngoài, uy lực giảm đi nhiều nhưng lại phát huy phạm vi sát thương rất lớn, mấy con khỉ gần nhất bị trúng đạn máu me be bét, đằng xa cũng không ít con bị thương, nếu có thể bắn liên năm phát, tôi thậm chí có thể xử lý toàn bộ đám này.

Bây giờ dường như đã khiếp sợ uy lực của Phách tử liêu, cả lũ giảm tốc độ tiếp cận rồi chuyển qua nối gót lão Dương đuổi theo trợ lý Lương. Con khỉ bị tôi đánh vỡ mặt nạ đã bắt đầu biết sợ, nghe răng hăm dọa chúng tôi rồi phóng như bay sang một bên lẩn trốn. Lão Dương ngờ ngác nhìn tôi, hỏi: “Mẹ nó chứ, đúng là khỉ, đây là chuyện gì vậy?”

Tôi cũng cảm thấy vô cùng kỳ quái, những cái mặt nạ kia là do ai đeo lên cho chúng? Vì lý do gì mà phải đeo như vậy? Trên mặt nạ không thấy có lỗ mắt, cũng không có phần miệng, vậy thì bình thường bọn chúng sống như thế nào?

Trợ lý Lương đã kéo chúng tôi xuống hơn mười mét, lúc này đang gục ở một bên thờ dốc. Chúng tôi nhanh chóng leo sang chỗ gã mới thấy khuôn mặt gã vô cùng hoảng hốt, may mà chỗ này chạc cây dày đặc, cả người gã vướng lại đây không đến nỗi bị rơi xuống, cây đuốc rơi bên dưới gã một chút, kẹt lại giữa một chạc ba.

Lão Dương với qua lấy cây đuốc, một tay vung lên đánh vỡ mặt một con

khí, súng ngắn đã hoàn toàn hết đạn, hấn định tiện tay ném luôn, nhưng đưa lên nửa chừng lại thấy tiếc, cuối cùng nhét nó trở lại thắt lưng, sau đó hươ hươ đuốc xuống dưới, định dùng ngọn lửa đẩy lùi đám khí. Bây khí quả nhiên có hơi sợ hãi, cây đuốc hươ đến đâu thì chúng lùi lại đến đó, nhưng đuốc vừa chuyển sang chỗ khác là chúng liền xông lại, hoàn toàn không cho chúng tôi kịp thở.

Lão Dương đứng vung vẩy nửa ngày, chẳng những không đuổi được chúng đi mà vòng vây lại ngày càng xiết chặt. Tôi kéo kéo trợ lý Lương, gã bây giờ giống như đồng bunn nhào không động đậy gì được, lão Dương kêu to: “Mặc kệ hấn, trụ không nổi nữa rồi, rút lui!”

Tôi gấp đến cuống cả lên, thật muốn cho trợ lý Lương một đạp để gã rơi xuống luôn cho rồi, nhưng tên này cũng chẳng phả là kẻ hung ác, lúc này tôi thực sự không làm vậy được. Tôi đỡ gã lên, cố gắng kéo về phía trước một chút, nhưng ngược lại, mông gã bị trượt khỏi hai chạc cây rơi xuống, tình huống càng trở nên tệ hại.

Lão Dương dùng cây đuốc đuổi được một con khí ra xa, lớn giọng mắng tôi: “Chết tiệt! Rốt cuộc là cậu đang làm cái khí gì, tên này cũng chả cùng nhóm với chúng ta, nếu mọi chuyện suôn sẻ, nói không chừng hấn đã đem cậu đi làm thịt luôn rồi, mẹ nó chứ cậu đừng có ở đó mà bày trò ưu đãi tù binh.”

Tôi nạp thêm đạn, lại bắn thêm hai phát, hai tiếng nổ vang lên, đánh bay năm con khí, cả bày bị đẩy lùi gần chục mét, sau đó tôi bỏ nốt hai viên đạn cuối cùng vào, vừa định bắn luôn rồi tính, đột nhiên trợ lý Lương chụp lấy tay tôi, thều thào nói: “Bọn chúng sợ lửa, đạn tín hiệu...”

Tôi nghe vậy liền sực tỉnh, lão Dương phản ứng rất nhanh, xoay tay rút ngay súng báo hiệu ra, nhìn tôi hỏi: “Bắn thế nào bây giờ, có trực tiếp bắn xuống cũng vô dụng!”

Tôi giật lấy súng báo hiệu, nhắm vào tường đá đối diện rồi bắn, đạn tín hiệu nhanh như chớp bay đập vào tảng đá cách xa mấy chục mét rồi bắn ngược trở về đập vào cây thanh đồng, cứ dội đi dội lại hai ba lần như vậy rồi bất ngờ bùng sáng lên ngay giữa bày khí, nhiệt độ cực cao lập tức thiêu cho cả bày chạy tán loạn. Tôi không để cho quả đầu tiên kịp tắt, lại bắn tiếp viên đạn thứ hai, lập tức cả không gian chìm trong màn ánh sáng trắng chói lòa.

Lão Dương bị chói đến hoa mắt, suýt nữa thì ngã xuống, tôi kéo đầu hắn qua một bên, hét to: “Đừng nhìn! Khoảng cách quá gần, ánh sáng này còn gắt hơn ánh sáng hàn điện trăm lần, sẽ bị bỏng võng mạc đấy!”

Cả ba đồng thời nhắm mắt lại, nhưng vẫn có thể cảm giác được ánh sáng chói lòa dường như xuyên suốt qua cả mi mắt. Bấy khi bị ánh sáng dọa cho điên loạn, chúng tôi chỉ nghe một trận hỗn loạn xảy ra phía dưới, cùng với mùi da thịt bị cháy khét.

Cũng chẳng biết qua bao lâu, luồng ánh sáng bỗng rất mới dịu lại. Tôi nheo nheo mắt cố hé nhìn xuống phía dưới, bấy khi đã chạy mất, đôi mắt tôi bị chói đến phát bỏng, nhìn mọi thứ chỉ có thể thấy được mờ mờ, lão Dương lại càng thảm, nước mắt chảy ròng ròng, phải lấy tay dụi liên tục, còn trợ lý Lương đã hoàn toàn hôn mê bất tỉnh, nếu không phải nhờ tôi giữ cổ áo gã thì gã đã rớt xuống luôn rồi.

Tôi không thấy bấy khi đầu liền thở phào nhẹ nhõm, cũng không biết là bọn chúng sợ nhiệt độ cao hay là sợ kiểu ánh sáng mạnh như thế này nữa, nếu vừa nãy bọn chúng nhìn thẳng vào nguồn sáng, đảm bảo hết tám chín phần là bọn nó bị mù luôn rồi, không có chuyện dễ dàng khôi phục trong dăm bữa nửa tháng. Nghĩ vậy tôi liền thở phào nhẹ nhõm, lo lay tỉnh trợ lý Lương. Tôi xóc ngang cánh tay đỡ người gã dậy định kéo lên trên, nhưng tên này thật sự đúng là phé vật, tôi chỉ có thể diu được gã đứng dậy, còn muốn đưa gã rời khỏi vị trí hiện tại thì hoàn toàn hết cách.

Sau khi để gã ngồi lại vững vàng, tôi quay sang kiểm tra lão Dương, hắn nheo mắt, vừa chửi thề vừa nhổ nước bọt, nhưng cuối cùng vẫn có thể nhìn thấy, hắn nói với tôi: “Con mẹ nó, bản cũng không thèm nói trước một tiếng, tôi mà bị mù thì tôi liều mạng với cậu.”

Tôi mắng lại: “Mẹ nó chứ, cậu còn mặt mũi mà nói à, có biết tôi vừa cứu mạng cậu không? Hơn nữa cậu có mù đâu.”

Lão Dương nhìn nhìn xuống phía dưới: “Đừng nói nữa, trò này đúng là hữu hiệu, dám khi bỏ chạy hay chết cháy cả rồi?”

Tôi nói với hắn có lẽ chết cháy là không có khả năng, chắc là tạm thời bị đẩy lùi, nói không chừng còn có thể leo lên nữa, nhưng nếu chúng ta đã tìm ra cách đối phó với chúng thì cũng không cần phải sợ nữa, đạn tín

hiệu vẫn còn mấy phát, cũng đủ đối phó thêm vài lần.

Những cái mặt nạ mà đám khỉ này đeo được làm rất tinh tế, điều khắc quả là rất giống người thật, chẳng lẽ lại có quan hệ với những pho tượng chúng ta đã nhìn thấy trên vách núi sao? Nhưng vì sao bọn chúng lại tấn công chúng ta?

Thật ra trước kia tôi có xem qua một quyển sách, nói rằng có một nền văn minh cổ đại hay huấn luyện những con tinh tinh để canh phòng giếng mỏ, sau khi nền văn minh cổ đại ấy bị hủy diệt, những con tinh tinh lớn đó lại đem những nội dung huấn luyện giết chóc mà chúng đã học được ra truyền lại cho đời kế tiếp, cứ như vậy cho đến mấy ngàn năm sau, hậu duệ của những con tinh tinh đó vẫn canh phòng giếng mỏ như cũ, thành ra những đội thám hiểm đi đến những nơi ấy để thăm dò hầu như bị giết sạch.

Nhưng những con khỉ này tất nhiên không thông minh bằng loài tinh tinh lớn, lẽ ra không thể làm được chuyện có mức độ khó cao như vậy. Tôi vốn định hỏi trợ lý Lương, nhưng vừa nhìn đến sắc mặt gã thì biết có hỏi cũng uổng công, người này đã hoàn toàn rơi vào khủng hoảng mất rồi, nếu còn không được nghỉ ngơi, e rằng gã sẽ phát điên luôn mất.

Chúng tôi đợi ở đó gần mười mấy phút, cuối cùng không thấy có con khỉ nào xuất hiện bên dưới nữa mới thở phào nhẹ nhõm. Lão Dương lấy ra một ít thức ăn đưa cho chúng tôi nhưng bị từ chối, vấn đề bây giờ không phải là đói mà là nghỉ ngơi không đủ, coi như cậu trực tiếp cho tôi ăn đường glucose tôi cũng không cách nào lết đi cho nổi.

Tôi dựa người trên mấy chạc cây, gối đầu trên ba lô, chỉ một thoáng liền thấy buồn ngủ, lão Dương với trợ lý Lương thì mơ mơ màng màng chẳng hơi đâu mà nói gì đến tôi. Ngay vào lúc tôi sắp ngủ thì bất thành linh có âm thanh va chạm liên tiếp từ phía trên truyền xuống, đồng thời cả cây thanh đồng rung mạnh từng hồi giống như có một con quái vật khổng lồ đang từ từ bò xuống.

Tôi thâm than thôi xong rồi, chỉ sợ lúc này đối phó với bầy khỉ đã lỡ đụng chạm đến thành phần nguy hiểm nào đó, chẳng lẽ lại là “Hộ Pháp” từ trên đó xuống sao? Đang không biết nên trốn vào đâu, đột nhiên có một bóng đen hạ xuống nhanh như chớp, rơi mạnh vào giữa chạc cây, một dòng dịch thể tanh hôi bắn lên mặt tôi.

Cú va chạm này vô cùng mạnh, cả cây thanh đồng đều bị chấn động, tôi còn suýt nữa bị ngã xuống, cả ba chúng tôi đều bị dọa cho hết hồn hết vía, một hồi lâu sau mới kịp phản ứng.

Lão Dương là người lấy lại bình tĩnh sớm nhất, hắn giơ cao cây đuốc soi cho chúng tôi qua xem là thứ gì rơi xuống. Chúng tôi đến gần quan sát mới thấy, không ngờ đó là một người bị kẹt lại giữa chạc cây, cơ thể méo mó vô cùng mất tự nhiên, ánh mắt trợn to, mặt mũi đầm máu, xương sườn lòi cả ra ngoài, vừa nhìn liền biết là chết vì bị ngã từ trên cao xuống.

Lão Dương đưa cây đuốc đến gần mặt người chết, bỗng nhiên kêu lên: “Khỉ chứ, là con rùa già họ Thái kia. Hóa ra cha này vẫn đi phía trước chúng ta, chẳng trách không thấy bọn họ đâu cả!”

Trợ lý Lương run rẩy đi qua, quan sát một lượt, lại đề lên ngực xác chết, máu liền trào ra từ miệng và mũi, gã thờ dãi nói: “Chết vì ngã từ trên cao xuống, nội tạng nát hết cả rồi, sao lại bất cẩn để bị ngã như vậy?”

Tôi nhìn xuống phần chân, xương cốt đã lòi ra ngoài, cả cơ thể méo mó kỳ dị, chắc là do lúc rơi xuống bị va liên tục vào mấy cành cây đồng thau nên mới thành như vậy. Trợ lý Lương lại ấn lên tay chân xác chết, chợt gã hít vào một hơi lạnh: “Hai cậu, xem ra bên trên không phải là cao bình thường, các cậu nhìn lão Thái xem, toàn bộ xương ông đều gãy vụn, nếu không phải rơi từ độ cao hàng trăm mét xuống thì cũng chẳng thể thành ra như vậy được.”

Tôi không khỏi âm thầm than khổ, vừa rồi cả bọn cứ cầm đầu cầm cổ mà leo, lên đến đây chắc cũng được khoảng năm sáu chục mét đã mệt rũ người ra kiểu này, nếu phía trên thực sự cao đến vậy thì làm sao mà leo cho nổi. Mà dù cho có leo lên được thì e rằng cũng đã đuối sức, làm không xong thì cũng sẽ đập thành mười tám khúc giống như ông chú này vậy.

Nghĩ đến đó, tôi và trợ lý Lương đều lộ ra vẻ mặt khổ sở.

Lão Dương chẳng hề nhìn thấy con đường phía trước mù mịt ra sao, thấy hai người như vậy liền vỗ vai tôi, rằng cho dù có mấy trăm mét, đường ngang thì cũng chỉ chạy vài giây là xong, chẳng qua bây giờ bị dựng lên

thôi, có gì đáng lo đâu. Tôi nói đẹp cha cậu đi cho rồi, nói như cậu thì Everest chỉ cao có 8848 mét, cậu đạp xe đạp nửa giờ thì lên luôn đến đỉnh rồi! Bây giờ không phải là chúng ta chống lại lực ma sát mà là lực hấp dẫn của trái đất, biết không?

Lão Dương khoát tay với tôi tỏ vẻ không muốn tranh luận nữa, nói rồi đi qua thào ba lô lên lưng lão Thái kia lôi hết đồ đạc bên trong ra ngoài xem thử có thứ gì chúng tôi có thể sử dụng không. Vừa nhìn qua liền mừng như điên, trong nhóm của trợ lý Lương, ông chú này với tên thanh niên gọi là Nhị Ma Tử kia là người mang những trang bị quan trọng, hầu hết thứ gì cũng có, đạn súng ngắn, vài ngòi nổ, súng tín hiệu, dây thừng, mừng nhất là đã tìm được một cái đèn pin, khí chứ, nhớ lại tình cảnh cứ nơm nớp lo sợ cây đuốc bị tắt trong Thiên quan động lúc nãy, tôi thật muốn ôm hôn cái đèn pin này mấy cái, công nghệ hiện đại đúng là tuyệt vời.

Lão Dương đổi băng đạn, sắp xếp lại những thứ khác rồi mang lên lưng, nói với chúng tôi: “Đám lông dày kia chắc chắn vẫn còn ở bên dưới, chỗ này không thể ở lâu, chúng ta đừng nghỉ ngơi nữa, phải lập tức leo lên thôi, Thái Sơn các vị cũng từng leo qua rồi, 1300 mét đi đi về về chẳng phải cũng chỉ trong một ngày thôi sao? Không có gì cả, cứ coi như là đi tham quan du lịch đi.”

Sắc mặt trợ lý Lương có hơi tốt hơn một chút, gượng cười một tiếng, lấy hai ngón tay làm bộ bước đi, nói: “Anh Dương này... Thái Sơn là đi bộ lên, cứ xài chân là đến nơi, còn chúng ta bây giờ là từ hướng thẳng đứng, như vậy làm sao có thể nói là giống nhau được? Hơn nữa kia là phong cảnh nên thơ, nào là hải vân rồi thì quái thạch, còn ở đây có gì đâu.”

Lão Dương đá đá vào thân cây thanh đồng, nói: “Mẹ nó chứ, ông đây chỉ là ví von thôi, cây thanh đồng này tuy rằng thua xa phong cảnh Thái Sơn nhưng ít ra nó cũng rất đồ sộ đúng không, hai quý ngài chịu khó một chút đi, đừng nhụt chí, thành công đã ở ngay trước mắt, mau mau thu xếp một chút rồi cả bọn nghiêng răng nghiêng lợi leo một hơi lên trên đỉnh, chắc chắn sẽ là cảnh đẹp.”

Tôi xoa bóp cái chân đã bắt đầu sưng lên, nói với hắn rằng không phải là không muốn nghiêng răng mà thực sự chẳng còn cách nào khác, còn cố mà nghiêng nữa thì răng cũng lòi ra khỏi hàm luôn. Tôi còn có thể gượng gượng được một chút chứ trợ lý Lương bây giờ chỉ còn lại nửa cái mạng,

thay vì vội vàng tranh thủ mấy phút, tôi thấy nghỉ ngơi đầy đủ còn có hiệu quả hơn.

Trợ lý Lương cảm kích nhìn tôi, lão Dương thở dài, nói thôi được rồi, nhưng mà phải bỏ thi thể của ông chú kia xuống dưới, để ở trên này nhìn rất khó chịu

Tôi thấy khuôn mặt ông ta méo mó, bộ dạng chết không nhắm mắt, trong lòng cũng chẳng cảm thấy gì, nhưng hai con người muốn rút ra khỏi hốc mắt kia đúng là có hơi đáng sợ, lúc này cũng chả cần đếm xỉa gì tới chuyện có đạo đức hay không, tôi cùng lão Dương định nâng thi thể lên khỏi chạc cây.

Từ trên cao rơi xuống, giữa đường sẽ va chạm với không ít những cành của cây thanh đồng, không bị rút thẳng xuống đất nát bét thành một đồng cũng coi như là còn may mắn rồi. Lúc tôi nâng cái xác lên mới thấy trợ lý Lương nói quả không sai, cả thi thể mềm nhũn, giống như là toàn bộ xương cốt đều bị nát vụn. Vừa mới động đến, một lượng lớn máu từ trong xác chết liền chảy ra, men theo chạc cây chảy vào những hoa văn trên cây thanh đồng, sau đó lại chảy dọc theo giữa những hoa văn xuống phía dưới.

Tôi và trợ lý Lương cùng lúc phát hiện ra chuyện này, cả hai đều lặng đi. Trợ lý Lương ra hiệu cho chúng tôi dừng lại, mở đèn pin rọi vào những khe rãnh, sau đó nhìn sang chạc cây thanh đồng, nói: “Hai cậu, tôi đã biết đại khái cây thanh đồng này dùng để làm gì rồi!”

-----oOo-----

Chương 25: Lễ hiến tế

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Earl Panda

Beta: Tiểu Điệp

Tôi với lão Dương nghe hắn nói thế, liền đồng thanh hỏi xem hắn nghĩ gì rồi. Hắn gãi đầu gãi tai, bảo: “Tôi chỉ đoán đại khái vậy thôi. Có khả năng ngọn đồng thụ này không phải là điểm máu chột, những khe rãnh trên mặt cây này có thể là dùng để tập trung nước lại, ví như nước mưa, máu hoặc sương đêm gì đó.”

Lão Dương liền hỏi hắn: “Có phải là giống như ngày xưa người ta gom sương đêm lại để pha trà dâng lên vua không? Thế thì nói làm gì? Toàn là nước không nguồn gốc(*) cả.”

(*) nguyên là “vô căn thủy”: hay còn gọi là thiên thủy, ám chỉ những loại nước rơi từ trên trời xuống như mưa, tuyết, sương, vân vân.

Trợ lý Lương lấy cây bút máy cạo ra một ít vết cặn màu đen trong rãnh. Đã trải qua hàng nghìn năm, không biết liệu những vết cặn này có phải chính là máu của tổ tiên đã khô cứng lại không, hay chỉ là nước mưa lắng đọng. Hắn nhìn mấy nhánh cây, nói: “Cậu trông, phía dưới những cành cây này có cái gì đó trông như lưỡi lê lấy máu, thông với giữa con rãnh hai thân, hẳn là nhánh cây này có công dụng gì đó với đàn tế thờ. Khả năng là nó có liên quan đến huyết tế.”

Tôi không hiểu lắm, nên trợ lý Lương đành nói rõ hơn về những khe rãnh này vì sao lại có liên quan đến huyết tế, và cách thức tiến hành huyết tế.

Trợ lý Lương nói, thời Tây Chu, lễ hiến tế tuy không tàn bạo bằng thời nhà Thương, nhưng việc hiến tế người sống là khó tránh khỏi, cái gọi là điểm khác nhau giữa hai thời chỉ là ở cách giết người mà thôi. Ví dụ như, hiến tế cho thần thổ địa thì đem người chôn sống, hiến tế cho thần lửa thì thiêu sống, còn hiến tế cho hà bá thì quẳng xuống sông.

Ở đây, một cây thanh đồng đại thụ cao ngút trời như thế này có khả năng là loại thần thụ Phù Tang nương mọc hoặc cây thần thờ Phục Hy(**), những loại thần thường phải dùng huyết tế.

(*) Nguyên văn là “câu mang”. Minh tra trên baike thấy bảo nó là mộc thần Phục Hy trong thần thoại Trung Quốc. Còn Phù tang nương mọc thì là cái cây dâu lớn mọc ở đông hải, là nơi mặt trời mọc lên trong thần thoại.

Vừa rồi, máu của lão Thái chảy dọc theo cành cây thanh đồng, rồi vào giữa con rấn hai thân trên cây, rồi chảy thẳng xuống dưới. Nếu không phải vì đã có thiết kế sẵn thì máu không thể chảy một cách trơn tru như vậy được. Hơn nữa, trên bề mặt cành cây thanh đồng này có các dấu vết rất giống như lưỡi lê, như vậy là đã rõ, nơi này chắc chắn chỉ dùng để chuẩn bị tiến hành huyết tế.

Gọi là huyết tế, vì đại đa số lượng máu đều thấm hết vào đất. Lúc tế lễ, vật tế bị những nhánh cây thanh đồng đâm xuyên qua người mà chết, máu từ thi thể bị rút hết ra, chảy xuống rãnh giữa hai thân xà. Nếu máu không nửa đường đông lại thì sẽ chảy xuống tận rễ cây thanh đồng chôn sâu dưới lớp nham thạch, tượng trưng cho việc lấy máu kính dâng lên thánh thần.

Nói ví von lên, thì các rãnh hoa văn trên cây tựa như các ống dẫn máu trong phòng giải phẫu, thi thể là bệnh nhân, máu chảy ra từ xác đọng lại dù là nhiều hay ít thì cuối cùng vẫn theo ống dẫn máu chảy xuống các ống nước ngầm bên dưới. Chỉ khác cái, ở đây các ống dẫn máu được làm hoa văn nhìn cứ như đồ để trang trí. Hẳn đó là lý do vì sao ở trên các con rấn hai thân đều có các rãnh được khắc rất sâu, không hợp với chuẩn mực thường thấy.

Những lễ hiến tế có quy mô lớn và tàn nhẫn như vậy, cho dù có là đất nước cường thịnh giàu có đến bao nhiêu đi chăng nữa cũng không dám tiến hành thường xuyên. Vì vậy, các ghi chép trong những sách cổ về điều này cũng chỉ toàn những thứ lẽ tẻ vụn vặt, chứ còn cụ thể quá trình ra sao, cần bao nhiêu vật tế, không một ai có thể biết được.

Tôi nghe trợ lý Lương nói mà không khỏi nể phục trước trí tuệ của người xưa, đồng thời cũng cảm thấy có phần thất vọng. Một công trình vĩ đại như vậy lại chỉ là một công cụ giết người hàng loạt, thật là ngu xuẩn hết mức. Cứ nghĩ đến việc trên cành cây kia có biết bao nhiêu nô lệ đã bị đóng đinh treo lên đó, máu đổ xuống theo những khe rãnh, biến cả thân cây thành một cái cột đâm máu, tôi lại thấy rùng mình như thể có khí lạnh đến thấu xương tỏa ra từ các rãnh trên thân cây thanh đồng.

Hơi chột dạ, tôi bèn nói với lão Dương: “Chúng ta đi nhanh lên tí đi, không chờ chốc nữa máu của lão Thái chảy xuống dưới, cái cây thần kia lại tưởng có người đến hiến tế, các cụ thánh thần trỗi lên biến bọn mình thành vật tế thì tiêu.”

Lão Dương vốn không thềm đề tâm đến lời của trợ lý Lương, liền nói với tôi: “Cậu đừng có tin lời hăn làm gì. Trung Hoa dân quốc thời đó móc đầu ra lăm dân số đến thế cho cậu đồ sát cơ chứ. Tôi thấy, số máu bị nghẽn ở đây là máu heo máu dê thì có, mà nói không chừng, mình bò lên trên chút nữa là thấy đặc sản thịt heo khô nghìn năm cấm ở trên á. Huống hồ, cho dù vật tể đó có là người đi chãng nữa, khi người đã chết thì máu sẽ đông rất nhanh, cậu yên tâm đi, ở trên này cao như vậy, máu làm sao mà trôi xuống tận dưới được? Hơn nữa, máu cậu á, có mà khiến các cụ phát tởm chứ ai thềm vào. Ngày xưa người ta sống gần gũi với thiên nhiên, toàn ăn rau cỏ tươi tốt không thuốc trừ sâu, toàn uống nước trong lành mát lạnh không ô nhiễm, thế nên máu người ta còn có chút vị ngọt. Chứ còn cậu, máu chảy ra, khẳng định các cụ uống vào là ngộ độc thực phẩm, tiêu chảy với táo bón ngay lập tức, thế nên mới nói đây toàn trò bịp cả.”

Tôi nghe xong gân trên trán trời lên âm âm, không khỏi mở miệng mắng: “Tôi nhờ vào, cái gì mà máu tôi có độc hả? Mẹ nó cứ phải vả vào mồm thì cậu mới yên được à?”

Trợ lý Lương trông tôi nổi cáu liền giảng hòa: “Hai vị, cần phải biết xem xét thời thế nha, với tình hình hiện giờ mà còn nói đùa được. Máy người có cảm thấy những cái cành cây này càng ngày càng xen dày đặc không? Nếu cứ thế này thì hăn sẽ khó leo lên trên.”

Lão Dương nói: “Ở đây vốn cành cây lĩa chia chỗ dày chỗ thưa, phải là càng dày càng tốt chứ, ông anh tính bảo càng thưa càng tốt, tốt nhất là mỗi cành cây cách nhau hai mét đi, thế thì có mà chúng ta xếp đê lên nhau mà leo lên à?”

Tôi bảo lão Dương: “Cậu đừng có mà kết luận vội. Tôi thấy nó cũng không ỏn lăm đâu, cậu bật đèn pin lên xem thử xem.”

Lúc mới leo lên trên, chúng tôi vẫn dùng đuốc để chiếu sáng, vì cái đèn trong túi của lão Thái không còn dư dả pin gì cho cam nên chúng tôi không muốn lãng phí. Thế nhưng, giờ muốn soi rõ vật ở xa thì không dùng đuốc được.

Lão Dương bật đèn pin, chiếu ánh sáng lên trên. Chỉ thấy trên đỉnh đầu chúng tôi là những nhánh cây thanh đồng càng ngày càng đan xen dày

đặc, mới chỉ lên có bảy, tám mét mà trông đã um tùm kín mít như bụi gai, nếu muốn tiếp tục leo lên nữa thì chỉ còn cách đổi hướng, đi ngược ra phía ngoài, sau đó dẫm lên đầu nhọn của các nhánh cây mà bò lên. Tuy nhiên, làm như vậy còn nguy hiểm hơn cả việc bám sát thân cây thanh đồng mà trèo lên rất nhiều.

Chuyện đã đến nước này, thì phía trước có là hang hùm hang gấu tôi cũng muốn xông pha. Lão Dương bảo chúng tôi đứng yên tại chỗ, rồi hấn bò ra các nhánh cây bên ngoài trước, sau đó ném một đầu sợi dây thừng kiếm được từ chỗ lão Thái xuống dưới. Tôi với trợ lý Lương nắm lấy sợi dây, theo đó trèo lên.

Nhìn qua nhìn lại, tình hình đã không còn giống như lúc ở phía dưới trông lên nữa. Các nhánh cây thanh đồng xen nhau dày đặc đến mức không còn chỗ để chen tay vào. Tôi leo được một đoạn, bụng thòm nhủ, thảo nào lão Thái lại dễ ngã xuống đến vậy, trông chiều hướng này đây, càng đi lên nữa càng ít chỗ để đặt chân, chỉ cần không cẩn thận, hoặc bị gió lùa mạnh một cái, là được xuống dưới kia nhắm rượu với lão Thái ngay.

Lúc này lão Dương leo rất nhanh, tôi chẳng còn hơi sức đâu mà đi gọi hấn nữa, chỉ có thể vừa lấy lại tinh thần, vừa gắng không để bị tụt lại phía sau, đồng thời luôn luôn tự nhắc nhở bản thân cẩn thận kéo trượt chân ngã. Cây đuốc lúc này không được sử dụng nữa, vì căn bản chẳng ai còn rảnh tay để mà vừa cầm vừa leo. Tôi đành dập tắt đuốc rồi đeo ở bên hông mình.

Địa hình đoạn đường này vô cùng nguy hiểm nên hầu như không một ai dám mở mồm nói năng gì. Rất nhanh, dưới ánh sáng đèn pin, tôi chợt phát hiện vách tường đá xung quanh cây thanh đồng bắt đầu thay đổi. Những thạch nhũ thiên nhiên xuất hiện cùng với muối mỏ hòa tan, hiển nhiên quy mô nơi này đã vượt quá khả năng kiến tạo của con người, quãng hang động trên này hẳn là hình thành hoàn toàn tự nhiên.

Càng đi, vách tường đá càng thu hẹp lại. Tôi nhìn thấy trên hai bên vách đá bắt đầu xuất hiện nhiều hang, hốc lớn nhỏ khác nhau, cũng không sâu lắm, vừa đủ nhìn thấy đáy. Bên trong các hang, hốc có chứa mấy cái gì đó, khi chiếu đèn pin lên sẽ có những phản ứng nhất định. Điều này khiến tôi thấy bất an, nhưng vách đá cách chúng tôi những hơn mười mét, kể cả cho dù có chuyện gì xấu, tôi cũng không tin là nó có thể gây

ảnh hưởng được đến chúng tôi.

Tôi mãi chú ý đến mấy cái hang hốc trên vách đá, không để ý lão Dương với trợ lý Lương ở phía trên đã dừng lại tự lúc nào. Mãi cho đến khi va đúng vào móng trợ lý Lương tôi mới giật mình ngẩng lên nhìn, chỉ thấy trên đó xuất hiện rất nhiều con khỉ đeo mặt nạ, giống bọn khỉ mà chúng tôi lúc trước gặp ở dưới kia.

Nhìn kỹ lần nữa, tôi mới phát hiện ra những con khỉ này đều đã chết. Xác khỉ bị gió nóng sấy cho khô quắt, méo mó kì dị. Tay chân mắc cả vào các cành cây đan xen dày đặc nên xác mới không bị rơi xuống. Cả thảy có hơn mười xác khỉ – mà kỳ quái thay, xác đã khô quắt rồi nhưng mặt nạ vẫn không bị rớt ra – yên lặng đứng đó nhìn chúng tôi chăm chăm, tựa như chúng có thể bất thành linh sống lại bất cứ lúc nào.

Chúng tôi chậm chậm tiến lại gần, chú ý quan sát những thứ kỳ quái này.

Cơ thể bọn khỉ dường như bị mắc một loại bệnh ngoài da nào đó, lông tóc phần lớn bị bóc ra, để lộ lớp da màu xám trắng trông khá giống với da người, thế nhưng khi nhìn kỹ lại thấy các vết lõm đốm rất rõ ràng. Vóc dáng những con khỉ này khoảng cỡ bằng một đứa trẻ mười lăm, mười sáu tuổi (đương nhiên là không tính Diêu Minh (Yao Ming =]])) rồi), hoặc có thể lớn hơn một chút, tôi không chắc lắm. Trong cái tình huống như thế này, tôi còn hơi đầu mà nhìn người đoán chiều cao.

Mặt nạ của bọn khỉ nhìn qua thì là làm bằng đá, được mài một cách vô cùng hoàn hảo, hoàn hảo đến mức tôi còn nghi là nó được làm bằng gốm sứ. Đến xem chỗ mặt nạ gắn vào mặt bọn khỉ mới thấy, cái mặt nạ này dường như đã được in hẳn vào thịt, hẳn là dùng một phương pháp đâm máu nào đó, khiến mặt nạ lẫn da thịt dính lẫn lộn cả vào nhau.

Xác khỉ phần lớn đều còn nguyên vẹn, còn lại một số ít chỉ có tay với chân. Đại khái là do thời gian đã quá lâu năm, xác khô quắt đến mức tự nhiên vỡ vụn.

Trợ lý Lương ngăn chúng tôi leo lên trước. Hắn chỉ vào một cái xác khô, nói: “Chờ một chút, tôi thấy tư thế mấy con khỉ này có hơi kỳ dị, hình như đã thấy ở đâu rồi thì phải, đợi tôi đến nhìn kỹ xem sao.”

Lão Dương nói với hắn: “Ông anh lắm chuyện nó vừa vừa thôi, cái gì

cũng hết xem rồi ngắm. Làm ơn cẩn thận chút cho tôi nhờ, coi chừng lát nữa mấy con khỉ kia nó ngứa mắt ông thì bỏ xừ!”

Trợ lý Lương không để ý đến lời của lão Dương, rón rén đến gần một cái xác khỉ gần nhất, cầm lấy cái mặt nạ của nó. Da mặt khô quắt lập tức rạn nứt, trợ lý Lương nhẹ nhõm kéo cả cái mặt nạ xuống. Hắn dí lại gần bộ mặt của cái xác khô nhìn ngó một lúc, rồi quay đầu nói với chúng tôi: “Hai...vị, cái này... hình như không phải là khỉ, đây là... mặt người a.”

-----oOo-----

Chương 26: Li cổ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Earl Panda

Beta: Tiểu Điệp

Hai con mắt của cái xác đã bị phân hủy tiêu đi mất, chỉ còn lại hai hốc mắt tối om. Miệng xác mở lớn đến mức khó tin, lộ ra hàm răng thiếu lỗ chỗ. Bộ mặt vì khô quắt nên biến dạng méo mó, trông rất dữ tợn, khiến không ai dám nhìn thẳng vào. Mà dựa vào hàm răng là có thể thấy, cái xác khô này không phải là xác khỉ, mà chính là xác người không chệch đi đâu được!

Lão Dương ngậy người một lúc, nói: “Thế này là sao? Lão Ngô, cậu vừa mới nói nó là khỉ cơ mà? Đây... cái này... là người nha.”

Tôi cũng lấp bắp: “Tôi... tôi cũng chẳng biết. Vừa nãy tôi đánh rớt cái mặt nạ, rõ ràng là khỉ mà, một con khỉ lông vàng hẳn hoi cơ. Đây... này... Giời ạ, đúng là điên cái đầu.” Tôi vò đầu bứt tóc cố gắng nhớ lại xem có phải lúc ấy vì sáng tối mập mờ quá nên mắt mình nhìn lộn hay không.

Bỗng nhiên, trợ lý Lương khoát tay, ý bảo tôi đừng chạm vào thi thể. Sau đó, hắn cẩn thận đứng thẳng người lên, lật mặt sau của cái mặt nạ ra

nhìn. Tôi thấy đằng sau chiếc mặt nạ, ở vị trí miệng có gò lên những hình xoắn ốc to bằng nắm tay, trông như vỏ ốc sên, bên trên lại có một lỗ nhỏ. Trợ lý Lương cầm chiếc mặt nạ úm thử vào mặt mình, sau đó quay đầu nói với chúng tôi: “Cái mặt nạ này hình như phải há miệng ra mới đeo lên được.”

Lão Dương ngạc nhiên nói: “Gắn vào miệng á? Tức là nhét cả một cái cục vô miệng cho tắc thở á? Vậy khó chịu chết.”

Tôi trông mấy cái xác khô mòm ngoác ra rất rộng, bèn nói với trợ lý Lương: “Lẽ nào mấy cái vỏ ốc sên này có gì kỳ lạ chẳng, anh thử đập vỡ nó ra xem. Cái mặt nạ này độ dài vừa đủ cho mặt một con khi, nếu gắn vào miệng thì chỗ mắt lại bị che khuất mất. Chắc chắn là có cách gì đó khác đây.”

Trợ lý Lương nghe vậy bèn chọc chiếc bút máy vào bên trong cái lỗ nhỏ, cố sức cạy ra. Cái “vỏ ốc sên” tức thì vỡ vụn, để lộ bên trong có một khúc gì đó dài dài trông như cái càng cua. Trợ lý Lương liền cạy nó ra thì phát hiện đó là một loại sâu bọ kỳ lạ chưa thấy ở đâu bao giờ, đã bị hóa thạch, chỉ cần dùng lực mạnh một chút là đứt thành nhiều đoạn ngay.

“Xem ra, cái mặt nạ này không phải là do tự nguyện đeo lên đâu.” Trợ lý Lương cau mày nói. “Cơ mà thứ này chắc chắn là đồ nhân tạo. Hai người nhìn hoa văn ở mặt trong cái mặt nạ mà xem, hoa văn này khá giống với hoa văn trên con rắn hai thân trên cây, rõ ràng là người đục cái mặt nạ này với người đục ra cây thanh đồng có liên quan mật thiết với nhau.”

Lão Dương cầm lấy cái mặt nạ, hứng chí nhìn ngắm đến nửa ngày, nói: “Này hay đây là con sâu cụ từ thời Tây Chu, không chừng đến giờ đã tuyệt chủng rồi, chẳng trách chúng ta không nhận ra là phải. Ai da, mấy người nhìn coi nè, con sâu này chỉ còn có một nửa.”

Nói xong, hắn nhìn chúng tôi, hỏi: “Thế nửa còn lại ở chỗ nào nhỉ?”

Con sâu nằm cuộn tròn trên phần gò lên để gắn vào miệng của cái mặt nạ. Như vậy, nửa còn lại của con sâu chỉ nằm ở một nơi. Tôi nghĩ vậy, rồi vô thức nhìn vào cái miệng đang há to của cái xác khô, quả nhiên thấy trong khoang miệng tối om có một nửa con sâu đang bám trên đầu lưỡi. Con sâu khô quắt cắm vào yết hầu cái xác, dường như đang chui vào trong. Vì thi thể bị rửa hết thịt trông rất giống với con sâu hóa thạch,

nên nếu không để ý kỹ thì sẽ nhầm tưởng con sâu này là phần lõi của thi thể.

Trợ lý Lương thấy thế, chột biến sắc, kêu lên: “Mau ném đi, ném đi! Ôi ông giời của tôi ơi, nhanh ném nó đi! Cái mặt nạ đó có khi là vật thể sống đấy!” Nói xong hấn vung tay hất văng cái mặt nạ trong tay lão Dương ra. Chiếc mặt nạ nhanh chóng rơi vào trong bóng tối, đập vào các nhánh cây, bốp một tiếng, vỡ nát.

Lão Dương giật mình kinh hoàng, thiếu chút nữa trượt chân rơi tòm xuống luôn, liền gào lên hỏi hấn có phải bị thần kinh hay không, cái quái gì mà mặt nạ là vật thể sống cơ chứ?

Trợ lý Lương khụ một tiếng, hình như là đang hồi hận. Hấn vò đầu bứt tai, nhíu mày nói: “Thật hổ thẹn, sao tôi lại ngu đến thế kia chứ, thế mà trước đây không nghĩ ra... Cây đồng thụ này, cách hiển tế này, nói rõ chúng nhất định không phải là tác phẩm của người Hán chúng ta, ôi chao, tôi đúng là ngu ngốc mà, ngu đến hết nói nổi luôn!”

“Ông đang làm nhầm cái mẹ gì thế?”, lão Dương phát cáu, “Cái gì mà ngu ngốc, liên quan chó gì đến cái mặt nạ? Có gì cứ nói thẳng toẹt ra đi xem nào!”

Trợ lý Lương khoát tay áo, nói: “Không phải, anh kiên nhẫn nghe tôi nói hết cái nào, chuyện này phải kể từ đầu cơ, à mà, biết nói thế nào nhỉ? Kia phải bắt đầu từ chuyện huyết tế chúng ta vừa mới nói...”

Hóa ra, loại cúng tế bằng máu này chủ yếu phổ biến ở các dân tộc thiểu số thời Tây Chu, tất nhiên là khác với các dân tộc thiểu số thời hiện đại bây giờ. Người dân của các dân tộc thiểu số này hầu hết đều đã biến mất, có lẽ là đã nhập với người Hán. Một lễ huyết tế với quy mô lớn như vậy, trong chính sử của người Hán không có ghi chép lại, nhưng trong vài di chỉ còn sót lại của một số dân tộc ít người thì có lẽ sẽ nhắc đến. Đáng tiếc, bởi vì ngôn ngữ chữ viết thất truyền đã lâu, nên tư liệu tỉ mỉ về loại huyết tế này lại càng coi như không có.

Mà, các thánh địa để thờ cúng của các dân tộc thiểu số này đều rất linh thiêng, không chỉ có người canh gác cẩn mật mà đồng thời còn có thể được tế sư nào đó phù phép, bảo vệ thần linh không bị người ngoài quấy rầy. Tương truyền, quá trình phù phép cực kỳ thần bí, loại dị thuật này

lưu truyền cho đến tận bây giờ, được thần thánh hóa lên thành một thứ cổ thuật vạn năng không gì không làm được y như trong tiểu thuyết.

Trợ lý Lương còn nói, cổ thuật bắt đầu phân chia từ thời Ngũ Tấn Nam Bắc triều, đến thời Tống lại chia ra một lần nữa. Cổ thuật thời trước Tần cực kỳ lợi hại, lợi hại đến mức cũng giống như mấy cái siêu năng lực trong truyện tranh thời bây giờ vậy. Tuy nhiên, cổ thuật này chủ yếu dựa vào sâu bọ, nên có một thời kỳ, nó được gọi là mãnh trùng thuật. Những chiếc mặt nạ mà bọn khỉ và xác khô đeo này rất bí hiểm, có khả năng đó là kết quả của loại cổ thuật từ thời xa xưa này.

Hắn bảo, hắn từng nghe nói đến một loại cổ thuật, gọi là Li cô, có thể khiến người ta trở nên hiếu chiến. Mà hóa thạch con sâu đang cắm vào yết hầu ở mặt sau chiếc mặt nạ kia có thể chính là nguyên hình của Li cô từ thời xưa. Có khả năng loại sâu này gây ảnh hưởng đến hệ thần kinh của động vật, khiến động vật trở nên hiếu chiến, tấn công người lạ. Thế nên, khi bị tôi đánh cho rớt vỡ mặt nạ, mấy con khỉ liền khôi phục bản tính, theo bản năng bỏ chạy khỏi chúng tôi.

Li cô có thể sinh sôi nảy nở trong cơ thể của vật chủ, đợi khi vật chủ chết đi, chúng liền bám vào một chỗ nào đó, ví dụ như là mặt sau cái mặt nạ này chẳng hạn, chờ vật chủ kế tiếp tới gần, rồi bằng cách nào đó kí sinh trên người vật chủ.

Cái xác khô này, không chừng là một người thợ săn đến đây săn bắn, vô tình đụng phải Li cô đang trong trạng thái ngủ đông, kết quả là bị cái tà thuật cổ xưa này cho lãnh đủ.

Tất nhiên, chưa ai tìm ra được bất cứ một tài liệu nào ghi chép về cái của Li cô gì gì đó đó này, cũng chẳng biết có đúng sự thực hay không, chỉ có điều, trong mặt nạ này có hóa thạch con sâu đang thâm nhập vào yết hầu người, thôi thì chả biết thực hay hư, nhưng chắc chắn đây không phải chuyện bình thường, cứ phòng bị cẩn thận là tốt nhất.

Nghe trợ lý Lương nói vậy, toàn thân tôi nổi da gà da vịt. Thực ra, trong mấy tư liệu mà ông Tề ông có đưa cho tôi cũng có nhắc đến những chuyện tương tự, thế nhưng lúc đó tôi chỉ xem qua loa, bụng bảo dạ rằng này đây có phải phim truyện chiều thứ bảy của điện ảnh nước nhà đâu, nào ngờ, bây giờ mới ngộ ra, phim khoa học viễn tưởng của Mỹ cũng còn phải học hỏi kỹ thuật của tổ tông nhà ta chán, thật không biết nên

khóc hay nên cười nữa.

Quay đầu nhìn lại, cái thây khô quắt quủ đi vẫn đứng im không nhúc nhích như cũ, chiếc mặt nạ trắng bệch tự tiểu phi tiểu, tựa hồ đang liếm môi chờ chúng tôi xấp đến gần.

Lão Dương sắc mặt có chút khó coi, nói thảm hỏi trợ lý Lương: “Nghe ông anh nói cũng kinh khủng quá đi à, vậy giả sử bị cái con Li cổ này nó dính vô người, lập tức lòi nó ra thì vẫn sống phải không? Không tai họa ngầm phải không?”

Trợ lý Lương nói: “Tôi cũng chẳng biết. Li cổ rất khó giải, tôi nghĩ, nếu một khi đi bị nó dính vào người thì chắc chắn không chỉ đơn giản là lòi nó ra là xong đâu. Loại chuyện này, chúng ta vẫn cứ đề phòng thì tốt hơn, cứ cố gắng tránh xa những cái xác khô này là được. Lão Thái trước cũng là trượt chân ngã từ nơi này xuống, lão là người từng trải như vậy, có khi lại không phải là do trượt chân đâu. Phải cẩn thận một chút.”

Lão Dương nhú màu, cứ như là muốn nói cái gì, nhưng lại không nói thành lời được. Tôi liền hỏi hắn, với tình hình này thì còn phải trèo đến lúc nào nữa đây, nhờ chẳng may phía trên các nhánh cây cũng dày đặc thế này thì có mà leo cho đến khi chết vì mệt cũng không lên được tới đỉnh. Lão Dương bảo tôi rằng, may ra thì phía trên nó có thể sẽ thừa bớt. Lúc hắn leo tay chỉ có một cái đèn pin bé xiu xiu, chiếu sáng rất kém, nên không để ý thấy những xác khô này, cũng không có con khi nào bất ngờ đánh úp hắn. Với lại, giờ hắn cũng chả biết mình đang ở cái chỗ quái nào, nhưng dù sao thì, các cụ dạy “tự cổ Hoa Sơn nhất căn trụ”(*), xưa nay lên Hoa Sơn chỉ có một cái rễ cột to oành, cứ leo lên riết cũng không bắn sang nơi khác được đâu.

(* Nguyên gốc là “tự cổ Hoa Sơn nhất điều lộ”, tức là: xưa nay lên Hoa Sơn chỉ có một con đường, chẻ Dương đã tùy cơ ứng biến mà chém câu của cổ nhân người ta cho hợp hoàn cảnh (lên Hoa Sơn chỉ có một cái cột để mà bám mà leo) =))))))

Tôi cảm thấy nơi này không thích hợp để ở lâu, liền bảo bọn họ trước tiên cứ qua một đoạn này đã rồi hẵng tính tiếp. Đứng cùng chỗ với trợ lý Lương còn có một ông chủ béo nữa, ông này rất có khả năng sẽ leo lên trước chúng tôi. Nếu mà ông ta lên tới trên đỉnh trước thì sẽ hơi bị phiền phức. Nhờ đâu có phục kích, ba chúng tôi không chừng sẽ chết không rõ

ràng.

Lão Dương nói: “Nói có lý, cậu chờ một chút, tôi đi đốt ít pháo sáng, để xem trên ấy nó có phục kích gì không.” Nói xong hắn lôi ra khẩu súng báo hiệu, chia lên phía trên, bắn một đường thẳng tắp.

Đạn tín hiệu bay lên, không nghe tiếng chạm tới đỉnh, lòng tôi nôn nao một trận hồi hộp. Loại đạn này tối thiểu phải lên đến được hai trăm mét, vậy tức là còn phải leo ít nhất hai trăm mét nữa, ha ha, này thật là nản muốn chết quá đi.

Đạn tín hiệu cháy bùng, nhìn lên trước, quả nhiên là phía trên một đoạn không xa nữa các cành cây cũng càng thưa thớt lỏng lẻo dần, không hiểu vì sao lại thiết kế như vậy. Hơn nữa, nhìn cao lên nữa, phạm vi hai trăm mét không phải là giới hạn, tôi còn có thể thấy một vài thứ nữa, tuy là không sao nói được nó là cái gì.

Đạn tín hiệu rơi xuống, lão Dương nhìn kỹ một lúc, rồi nói: “Xem ra ông chủ mập Quảng Đông kia không có phục kích ở phía trên, nói không chừng chỉ có mình lão Thái còn sống nhăn răng mà chạy đến đây, dù sao thì cái đám quan tài trận bên ngoài kia nom chẳng khả quan gì mấy... A, này, cái gì thế kia?”

Khi đạn tín hiệu rơi xuống cách khoảng hơn sáu mươi mét, chúng tôi chợt nhìn thấy cái gì đó gồ ghề nổi lên trên một đoạn thân cây thanh đồng. Nhìn kỹ, tôi tức thì cảm thấy sau ót tê rần rần, mồ hôi lạnh ứa ra tận lòng bàn chân: cách cả bọn chừng mười mét, trên thân cây thanh đồng trôi lên một bộ mặt. Không, phải nói đó là một chiếc mặt nạ hình dạng rất quý dị.

-----oOo-----

Chương 27: Lãng không

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Dừa

Beta: Tiểu Điệp Nhi

Pháo hiệu tiếp tục rơi xuống, lướt qua khu vực này, chợt thấy cả một vùng xung quanh chuyển động tránh đường cho quả cầu nóng sáng, nhìn qua giống hệt một rừng côn trùng mặt người lúc nhúc.

Đây hẳn là li cỏ mà trợ lý Lương đã nhắc đến, người xưa nuôi dưỡng chúng trong những chiếc mặt nạ đặc biệt, không ngờ đã sinh sôi nảy nở tới mức này. Lúc đầu tôi còn bán tín bán nghi, ai ngờ nhanh như vậy đã đụng phải nguyên một đoàn thể này.

Chúng bám chi chít vào những khe nứt trên cây Thanh Đồng, khi ánh sáng lướt qua thì bày ra vô vàn biểu tình khác nhau, có đau đớn, có u buồn, có dữ tợn, có cả cười âm hiểm... Tôi chưa bao giờ thấy qua cảnh tượng nào quý dị như thế, lông tơ trên người dựng đứng cả lên.

Trợ lý Lương lúc này giải thích hùng hồn lắm, giờ tận mắt thấy thứ này rồi cũng lắp bắp, run rẩy nói với tôi: “Hai... hai vị tiểu ca, mấy thứ đó đều còn sống cả, li cỏ còn bám ngay phía dưới đó, chúng ta làm sao bây giờ, sao mà đi qua được?”

“Đừng hoảng hốt,” lão Dương nói, “Anh xem, bọn chúng có phản ứng với pháo hiệu, chứng tỏ chúng là loài sợ ánh sáng và nhiệt độ, chúng ta đốt đuốc rồi từ từ tiến tới, bọn chúng chắc không dám đụng vào chúng ta đâu.”

Tôi lắc đầu: “Không thể chắc chắn như vậy được, pháo hiệu có độ sáng và độ nóng rất cao, tất nhiên bọn chúng sẽ sợ, còn cây đuốc thì không được như thế. Cậu đừng quên đám khí lúc này, thấy pháo hiệu thì bỏ chạy, còn khi cậu dùng đuốc dọa thì bọn chúng lại chỉ lùi ra sau một chút mà thôi. Tôi chỉ sợ cậu đốt đuốc trèo lên chẳng những không qua được mà còn dẫn bọn chúng đến bao vây chúng ta, lúc đó muốn thoát cũng khó.”

“Vậy cậu nói giờ phải làm sao?” Lão Dương hỏi tôi, “Cậu nghĩ ra phương án gì rồi?”

Tôi đáp: “Phương án thực sự thì tôi không có, chỉ là có một cách mới nghĩ ra, không biết có thực hiện được không.”

Lão Dương sốt ruột: “Tôi biết cậu nhiều mưu ma chước quỷ, có gì cứ nói luôn đi.”

Tôi chỉ vạch núi đá cách đó hơn hai chục thước: “Trực tiếp tiến lên như vậy rất nguy hiểm, nếu như lời trợ lý Lương nói là đúng, lũ bọ kia chắc chắn có cách leo lên mặt chúng ta. Trực tiếp xông vào đó chẳng khác nào ôm bom cảm tử, chỉ bằng đi đường vòng. Cậu có cách nào giúp chúng ta tới được chỗ vách đá đó không, trên đó có nhiều hõm đá nên không khó đi lắm, chúng ta cũng có thể nghỉ ngơi đôi chút.”

Lão Dương nhìn hướng tay tôi chỉ, kêu lên: “Này... Xa thế? Tới đó sao?”

Tôi gật đầu, ra hiệu: “Tôi mới nghĩ ra cách này thôi, không phải chúng ta có dây thừng sao? Cậu xem thử đủ dài hay không, nếu không đủ thì chỉ còn cách leo xuống thôi, lần sau xách súng phun lửa tới.”

Lão Dương tháo cuộn dây thừng bên hông ra, thứ này vốn là hàng chôm được trên người lão Thái, bên trên có nhãn U.aa. Đây là loại dây thừng leo núi tốt nhất thế giới, là thứ bộ đội đặc chủng thường sử dụng, xem ra bọn họ cũng đầu tư bọn tiền vào trang bị chứ chơi à.

Lần trước đi Lỗ Vương cung tôi có giúp chú Ba chuẩn bị tư trang hành lý, tìm hiểu qua không ít thông tin, thế nên tôi biết, loại dây thừng này nếu đường kính thân trên 10 mm có thể chịu được sức nặng lên đến ba tấn (dù là lực tác động đột ngột), thừa sức chịu được trọng lượng của ba người chúng tôi.

Sức chịu đựng thì đủ, chỉ không biết độ dài có đủ không thôi. Lão Dương bung dây ra xem xét, không khỏi than một tiếng, độ dài sợi dây chỉ hơn mười thước, còn thiếu một đoạn khá dài mới tới được bên kia.

“Làm sao đây?”, lão Dương hỏi tôi, “Có nối thêm thắt lưng của chúng ta cũng không đủ.”

Tôi vân vê sợi thừng, chợt phát hiện đây là loại thừng bện đôi 16 mm, nhanh trí nói: “Không cần lo. Chúng ta tước đôi sợi thừng này ra, nối vào làm một là được.”

“Tiểu Ngô ca, được thật chứ? Dây thừng mỏng như vậy không sợ đứt sao?” Trợ lý Lương nói: “Cậu xem, sợi thừng này còn mỏng hơn cọng bún, dù có vôi mấy thì cũng đừng kích động nha.”

“Tạp chí nước ngoài đều nói thế cả, chắc cũng không đến nỗi lừa chúng ta đâu.”

Tôi tước lớp lưới bảo vệ bên ngoài dây thừng, lôi ra một sợi dây nilon mỏng tang, tự mình nuốt một ngụm nước bọt. Con mẹ nó, thực sự mỏng đến phát sợ, theo lẽ thường sợi dây mỏng cỡ đó không tài nào chịu nổi trọng lượng của ba người chúng tôi. Nhưng mà tài liệu nước ngoài quả thực có nói, dây nilon chịu lực đường kính 8 mm có thể dùng làm thang dây leo núi, chỉ cần không tác động lên đó lực kéo quá mạnh thì dây không dễ đứt. Tuy nhiên, sử dụng loại thừng này có độ nguy hiểm nhất định, do đó bình thường vẫn dùng hai sợi bện vào nhau. Chúng tôi giờ chỉ dùng một, chắc phải cầu Trời khẩn Phật thương tình cho.

Thôi thì cứ tin tưởng công nghệ cao đi, tôi nghĩ, dù sao cũng không đến nỗi xui xẻo vậy chứ?

Tôi đưa sợi thừng đã được nối chặt cho lão Dương, hấn lôi từ ba lô ra một cái ấm nước, thắt một nút thủy thủ thật chắc vào đó làm quả nặng, dùng sức ném về hướng đối diện, sau vài lần thất bại cũng quần được vào một mảng đá phía bên kia. Chúng tôi kéo thử, sợi thừng căng như dây đàn, vô cùng chắc chắn.

“Được rồi,” Lão Dương nói, “Mẹ kiếp, cuối cùng cũng được. Này lão Ngô, dây thừng thì không nói, nhưng lở mảng đá bên kia không chắc chắn thì sao?”

“Tôi không biết.” Tôi nói, thăm nghĩ nếu tảng đá kia không chắc chắn, tôi đại khái sẽ văng trở lại chỗ Thanh Đồng thụ này, tốt số chút thì đâm thẳng vào thân cây, nửa sống nửa chết, còn xui xẻo thì trực tiếp rớt vào chỗ mấy chạc cây, bị đâm chi chít như cái sàng.

Đầu dây bên này được buộc vào một nhánh cây Thanh Đồng, lão Dương thắt một nút rất đặc biệt, khi chúng tôi đi qua rồi có thể từ bên đó tháo nút buộc bên này. Tôi nhìn cái nút phức tạp đó đến hoa cả mắt, hỏi hấn học được ở đâu, hấn nói là trong tù.

Chuẩn bị đầu ra đấy rồi tôi kéo kéo sợi thừng, xác định cả hai đầu đều chắc chắn mới bảo họ đi trước đi. Đáp lại tôi là sự bất động của cả hai, tôi quay lại nhìn, thấy bọn họ dùng ánh mắt có-chết-ông-đây-cũng-không-làm-người-đầu-tiên nhìn lại tôi. Đương nhiên, người dám đi đầu tiên trên sợi dây mỏng manh như thế cần một lá gan vô cùng lớn. Tôi nói hai lần nữa, hai người kia vẫn lắc đầu, tôi thảm máng một tiếng, bất chấp khó khăn xông pha đầu tiên.

Trước khi đi, tôi lần lượt đưa phách tử liêu và ba lô cho lão Dương và trợ lý Lương, cố gắng giảm trọng lượng trên người hết mức có thể, mấy thứ này có thể buộc vào đầu dây bên này, đợi lát nữa lão Dương biểu diễn màn cách không cời nút thì lôi luôn chúng nó qua, kéo lên là được. Lão Dương ở lại bên này cũng không an tâm, lén lấy súng của hắn đưa cho tôi, giữa đường lỡ có phát sinh chuyện gì cũng còn có cái mà xoay xở.

Tôi cảm thán một tiếng, rất có cảm giác của chiến sĩ “quyết tử cho tổ quốc quyết sinh”, vồ vồ vai hai người, quay đầu lại bước lên sợi dây.

Chân vừa đặt lên sợi thừng, trong chốc lát thần kinh tôi cũng căng ra như sợi dây bên dưới, nhắm mắt nghiền răng chờ đợi tiếng đứt thật ngọt. Không ngờ sợi dây này thực sự không hề bị đứt, chỉ phát ra thanh âm kẽo kẹt vô cùng khó chịu từ hai đầu dây bị buộc chặt.

Lòng tôi kêu gào ùng ùng nhìn xuống, nhưng mắt vẫn không tự chủ được liếc một cái, ông trời ơi! Tôi rên một tiếng, lập tức quay đầu, nhắm mắt niệm A di đà Phật!

Lão Dương kêu lên: “Ê lão Ngô, cậu còn dùng dằng ở đó làm gì? Đi mau đi, càng đợi lâu càng nguy hiểm!”

Tôi ân cần hỏi thăm tổ tông tám đời nhà hắn, hít sâu một hơi, động tay chân bắt đầu di chuyển. Loại thừng này có độ co dãn nhất định, sau mỗi bước đi đều rung lắc vô cùng dữ dội, tôi trèo kiểu này vô cùng nguy hiểm, hơn nữa sợi dây lại quá nhỏ, nắm đau tay kinh khủng, chỉ lát sau đã thấy có chút lực bắt tòng tâm. Càng về sau đầu óc tôi lại càng trống rỗng, chẳng biết mình làm sao mà đến được bên kia nữa, chân nhũn cả ra, vừa chạm tới măng đá đã ôm chặt lấy, thở hồng hộc.

Tôi mang theo cây đuốc sang bên này, đốt lên rồi cầm nó qua một bên, lại nhìn về chỗ bọn lão Dương, thấy trợ lý Lương đang leo lên sợi dây,

răng đánh cầm cập vào nhau. Lão Dương ở phía sau giữ chặt anh ta, bảo đừng đi vội, rồi nói tôi trước hết xem xét tình hình bên đó đã, nếu leo lên không được hay có gì nguy hiểm thì có thể tiết kiệm chút sức lực.

Tôi xem xét mấy cái hang chung quanh, tất cả chỉ cao cỡ nửa thân người, chắc là nhân tạo, có điều trải qua mấy ngàn năm xâm thực, bên trên xuất hiện không ít thạch nhũ vừa thành hình, không khí trong hang rất ẩm ướt. Những cái hang ở đây có lẽ có liên quan tới công trình đục cây đại thụ khổng lồ năm đó.

Tôi nhìn lên trên, mấy hang này cách nhau khoảng ba bốn thước, tuy trèo lên khá cách quãng nhưng cũng không quá khó khăn. Phía trong nham động trống không, chẳng có gì nguy hiểm, vừa rồi ở trên cây nhìn qua còn thấy bên trong có thứ gì đó, giờ mới biết chỉ là ảo giác. Nơi này quá thiếu sáng, thành ra thần kinh không tránh khỏi có hơi mẫn cảm.

Tôi vừa an ủi chính mình vừa xác nhận, sau đó hắt đầu ra dấu cho lão Dương.

Lão Dương vồ vồ trợ lý Lương bảo đi trước, anh ta lấy tay xoa mặt mình, bò lên dây đi về phía tôi.

Xem trợ lý Lương đi dây thừng quả là khảo nghiệm thần kinh con người, quá trình thế nào tôi vẫn là không nên nói ra thì hơn, mười phút sau tôi nói chung cũng giơ tay ra kéo được vị sư phụ mồ hôi ướt đầm kia qua hẳn chỗ mình.

Lão Dương đi sau cùng. Hắn hít một hơi sâu, buộc đèn pin vào tay, kiểm tra lại nút buộc bên kia một lần nữa rồi mới bò lên sợi thừng. Hắn bò rất nhanh, mới đó mà đã đi được một nửa đoạn đường, chợt đầu dây buộc vào măng đá bên này phát ra một âm thanh kì quái. Cả ba chúng tôi đều bất động, lão Dương mặt tái mét liếc nhìn tôi, tôi quay đầu lại nhìn, tim nhảy lên tận họng – trên măng đá xuất hiện một vết nứt!

Xúi quẩy thật! Tôi quay đầu lại: “Nhanh lên! Nơi này không ở lâu được!”

Tôi gọi vài tiếng, lão Dương lại chẳng hề nhúc nhích, ngoắc ngoắc tôi rồi lui về phía sau, vừa lúi vừa ra dấu với tôi, ý bảo tôi cũng quay về ngay.

Làm gì đó? Tôi nghĩ một chút, lòng tự nhiên dâng lên dự cảm không lành...

Lão Dương liếc mạng chỉ lên trên đầu chúng tôi, lí nhí nói: “Chạy mau...”

Trợ lý Lương và tôi khó hiểu ngẩng đầu lên, lập tức sợ đến ngây dại.

Vách nham thạch lúc này còn trống không giờ đã nhúc nhúc toàn mặt nạ người, cả đám chuyển động loạn xạ, vừa kêu rít vừa tràn đến chỗ chúng tôi như thủy triều dâng. Từ dưới nhìn lên cứ như có hàng ngàn người đang vây quanh chúng tôi vậy.

Tôi lúc này thực sự muốn tự sát mình một cái, mẹ ơi ngu quá đi mất, trên cây có li cỏ thì vì quái gì trên vách đá lại không có? Lần này chết chắc rồi, chẳng lẽ kết cục của tôi chính là trở thành thể loại giống như lũ khỉ kia, biến thành thây khô ở chỗ này? Chẳng bằng bây giờ nhảy xuống quách, chết cho thoải mái.

Lão Dương nhìn chúng tôi đứng đực ra, kêu to: “Còn ngần ngại cái gì! Quay lại bên này ngay, cắt dây thừng!”

Tôi nghe thấy liền phản ứng ngay, chạy lại chỗ măng đá, dùng sức nhảy lên sợi dây, lực tác động quá mạnh khiến sợi dây chùng hẳn xuống, măng đá liên tiếp phát ra những âm thanh rạn nứt khiến người ta sồn gai ốc. Chưa đợi tôi nắm chắc, trợ lý Lương đã nhảy lên theo, sợi dây dẫn ra tới hơn mười centimet, căng tới cực hạn. Tôi lập tức nghe được thứ thanh âm vô cùng không may, rồi roẹt một tiếng, loại dây thừng tốt nhất thế giới cuối cùng cũng không chịu được nữa, đứt đôi.

Dây thừng 8 mm quả nhiên không chịu được trọng lượng của ba người, sau một tiếng giòn vang, nhánh cây Thanh Đồng buộc dây bị đứt đoạn, chúng tôi cứ như đang đu dây, vẽ trong không trung một đường cong thật lớn rồi đâm sầm vào một vách đá, bị tông đến thất điên bát đảo, chút nữa hộc máu.

Lão Dương ở dưới cùng bị va chạm mạnh nhất, trong chốc lát không nắm chặt sợi dây liền trượt thẳng xuống, phải cuống quýt bám vào một khe hở giữa mấy tảng đá bên cạnh mới dừng lại được. Tôi với trợ lý Lương cũng chẳng khá khẩm hơn, đầu tôi sượt qua một mỏm đá, rách

một mảng lớn, máu tươi đầm đìa. Trợ lý Lương ở ngay dưới tôi, chịu đựng không nổi, sợi dây trong tay tuột ra, thế là rơi thẳng xuống. May mà ở dưới có lão Dương tóm lại, chứ không thì toi rồi.

Mãng đá phía trên liên tục phát ra âm thanh rạn nứt, có thể gãy bất cứ lúc nào, tôi nhanh tay bám vào nhũ đá bên cạnh, nhảy qua kéo trợ lý Lương lên. Trợ lý Lương sợ đến mất hồn, vừa lên tới nơi đã mở miệng nói cảm ơn, có điều lời còn chưa dứt, một chiếc mặt nạ từ phía trên rớt xuống, chụp lấy mặt anh ta.

Trong nháy mắt, tôi như nhìn thấy dưới lớp mặt nạ kia nhưng nhúc những con bọ đang giơ móng vuốt. Trợ lý Lương kêu lên một tiếng thảm thiết, muốn dùng tay che lại nhưng đã muộn, mặt nạ đã dính lên rồi. Trợ lý Lương liều mạng muốn kéo ra, có điều thứ kia hết như được dán lên mặt anh ta vậy, cứ kéo ra được một chút lại dính trở lại ngay. Tôi định giúp một tay, khổ nỗi anh ta cứ như nổi điên mà khua khoáng chân tay loạn xạ cả lên, chưa kịp lại gần đã bị hất ra mất. Tôi phải nắm lấy sợi dây, đu lại gần chỗ lão Dương mới miễn cưỡng đứng vững được.

Tôi nhìn vực sâu thăm thẳm dưới chân, thậm chí một tiếng, định trở lên giúp trợ lý Lương. Ai dè vừa ngẩng đầu, một vật gì đen đen to bằng bàn tay bất thành linh giáng từ trên trời xuống, ụp thẳng vào mặt tôi. Trước mắt tôi tối sầm lại, không nhìn được gì, chỉ cảm thấy có vài con bọ lông lá đang chui thẳng vào miệng. (*câm nín* Anhoighêquáđi~~~)

Trong lúc bối rối, tôi đưa một tay nắm lấy kẽ hở trên vách đá, một tay bóc cái mặt nạ trên mặt ra, cố ngậm miệng cho chặt để lũ gớm ghiếc kia không chui vào. Ai ngờ mới kéo một chút mặt nạ đã tự bong ra, tôi nhanh tay ném đi, chẳng dè lại vừa khéo trúng ngay miệng lão Dương. Hấn chửi to một tiếng, cuống quýt dùng chuôi súng gạt phăng thứ gớm ghiếc ấy.

Tôi chậm rãi thở ra, vừa quay đầu đã thấy bốn năm con li cô nhảy tới sát sàn sạt. Tôi sợ đến phát run, nâng súng bắn bốn phát nhưng căn bản vẫn không có tác dụng, lập tức lại có hơn mười con hùng dũng lao lên. Tôi với lão Dương đang lui xuống dưới chột nghe tiếng kêu thảm thiết, ngẩng lên nhìn thì thấy trợ lý Lương đã gặp họa tới nơi, trên người bám đầy li cô. Anh ta la hét giãy dụa muốn thoát khỏi đám bọ trên người, có điều vừa phải đi được con này thì lại một đám khác nhảy bổ tới ngay.

Tôi vừa lui về phía sau vừa xả súng, hết đạn rồi mà tình hình chẳng khá lên được bao nhiêu. Li cỏ vẫn ùn ùn tràn tới như thủy triều, vây lấy chúng tôi từ hai phía, quay đầu nhìn thì vách đá bốn phía đã bám kín mấy thứ buồn nôn kì dị kia. Chúng va chạm vào nhau, trong chốc lát không gian chung quanh tràn ngập thứ tiếng động quỷ quái khiến đầu người ta muốn nứt tung ra, mới phân tâm một chút thôi đã thấy mấy con bọ nhảy thẳng vào mặt, không cần thận là dính chương như chơi.

Chúng tôi vẫn tiếp tục lùi xuống, có điều không nhanh bằng lũ bọ ấy, chẳng mấy chốc xung quanh đã bị bao vây chặt cứng. Trong lúc tưởng như đã tuyệt vọng, lão Dương nổ súng. Phách tử liêu nổ giòn một tiếng tan quét sạch một mảng li cỏ trên đỉnh đầu chúng tôi, mấy chiếc mặt nạ gần đấy vỡ nát, vụn trắng lá tả rơi xuống như tuyết.

Nhưng chưa đến một giây sau, chỗ trống vừa tạo ra trên vách đá đã nhanh chóng được lấp đầy bằng một đám li cỏ khác. Lão Dương thấy cách này vô dụng, nhanh chóng lấy áo trùm kín đầu, hét với tôi: “Lão Ngô! Tôi yểm trợ cậu, mau mau bịt miệng lại rồi đi lấy cây đuốc đi!”

Tôi ngẩng lên nhìn, cây đuốc vẫn còn ở nguyên vị trí lúc nãy tôi thuận tay gắn vào, khu vực xung quanh không thấy li cỏ, hẳn là bọn chúng sợ lửa. Chỉ có điều giữa tôi và cây đuốc lúc này là trùng trùng điệp điệp li cỏ, cơ bản không tài nào qua nổi. Tôi hét lại với lão Dương: “Để tôi bọc lót cho, cậu đi đi!”

“Tôi không được! Cậu chịu khó một chút đi!” Lão Dương vừa kêu lớn vừa dùng phách tử liêu đập loạn xạ. “Mẹ kiếp, thực là cóc có gì hay ho!”

Tôi nhìn lũ bọ, lòng thoáng run rẩy. Đám li cỏ này thực ra không phải lợi hại gì lắm, có điều số lượng quá đông, lại có lớp mặt nạ cứng bảo vệ, thành ra khó mà giết hết, hơn nữa bọn chúng là thứ còn tồn tại sinh trưởng được sau tận mấy nghìn năm. Thật khó mà tưởng tượng ra được, thời ấy vì bảo vệ cây đồng này mà cỏ nhân nghĩ ra biết bao thứ kì dị đến thế.

Lão Dương lại thoát khỏi một đám li cỏ nữa, định trèo lại gần chỗ tôi, nhưng vừa ngẩng lên nhìn tôi một phát, hẳn đã ngây người ra: “Lão Ngô, sao cậu lại thế này?”

Tôi nhìn hẳn đứng đực ra, mấy con li cỏ trên vai đang nhắm nhe chui vào

trong lớp áo, hét lên: “Cái gì mà ‘sao lại thế này’? Cẩn thận!”

Lão Dương lúc này mới phản ứng, cuống quýt phủi đám li cỏ trên vai đi, sau đó nói với tôi: “Lão Ngô, tôi nói cậu... cậu không phát hiện ra sao? Không bình thường chút nào!”

“Cái gì không bình thường?” Tôi kéo hấn qua, sốt ruột gào lên: “Đợi cái gì nữa, nói toẹt ra xem nào!” (;_____);

“Cậu xem, trên người cậu không có con li cỏ nào! Sao chúng lại không leo lên người cậu? Sao lại có chuyện đó được!”

Tôi cúi đầu nhìn, a lên một tiếng, nhìn qua trợ lý Lương và lão Dương, trên người cả hai bám đầy li cỏ, phủi mãi không hết, tôi thì lại chẳng dính lấy một con.

Tôi chợt thấy hơi hồi hộp, nghĩ lại thì trừ lúc này bị một con rơi vào mặt ra, chẳng có con quái nào bò lên người tôi nữa cả. Vừa rồi tôi loạn hết cả lên thành ra không phát hiện, lại còn nghĩ mình vận khí không tồi, giờ xem ra có chỗ không thích hợp. Tôi nhìn xung quanh mới thấy bọn li cỏ kia đúng là có bò tới chỗ tôi thật, nhưng gần tới nơi rồi thì lại đột ngột chuyển sang hướng khác, tránh tôi như tránh cây đuốc vậy.

“Sao lại thế này?” Tôi tự thấy kì quái, bèn chạy tới quơ lấy một chiếc mặt nạ gần đó, tay còn chưa chạm tới nơi, một mảng li cỏ vội vàng lùi rậm rạp ra sau.

Tôi nhìn lão Dương, lão Dương nhìn tôi, bốn mắt nhìn nhau trên trời. Hấn kêu lên: “Ông nội tôi ơi, một chiêu này thật lợi hại! Tay cậu không dính cái gì đấy chứ, nhìn thử xem!”

Tôi đưa tay lên ngó. Ngoài từng mảng máu đọng lại từ vết thương lúc này cộng với lớp đất bắn ra, tay tôi cũng chẳng có gì bất thường cả.

Thật là lạ, bọn chúng vì sao lại sợ tôi? Không lẽ loài ký sinh trùng cũng biết lựa chọn?

Tôi nhìn bọn li cỏ lùi ra sau, nhớ lại màn Muộn Du Bình đẩy lùi lũ bọ ăn xác, trong đầu hiện ra dấu hỏi to đùng.

Từ từ, không lẽ là... máu?

Làm sao có thể, chẳng lẽ đám bọ hung hãn tàn bạo này lại sợ máu của người thường là tôi?

Tôi nghi nghi hoặc hoặc nhìn tay mình, đầu óc rối cả lên, chuyện gì cũng không hiểu.

Lão Dương bên kia sắp không chống đỡ được, tôi như phản xạ duỗi tay về phía hấn thử xem sao. Chuyện xảy ra tiếp theo khiến tôi chỉ biết ghen hống mà trở mắt ra nhìn: đám li cổ đang bám trên người lão Dương cứ như gián gập phải thuốc diệt côn trùng, từng con từng con lùi lại phía sau, hệt như lần nọ đám bọ ăn xác kia thấy máu của Muộn Du Bình vậy.

“Không phải chứ!” Cầm tôi đã rớt xuống đất, lòng thầm nghĩ không cần phải nể mặt tôi đến vậy chứ.

Lão Dương không hiểu mô tê gì, cứ kêu gào phải trèo lên lấy cây đuốc, tôi vỗ vỗ vai hấn nói: “Từ từ đã, cậu xem, hình như có chút không thích hợp.”

Nói xong tôi đưa tay ra, đi vài bước về phía trợ lý Lương đang run lẩy bẩy bên kia, chỉ vài bước thôi, đám li cổ quanh đó đồng loạt lùi ra hệt như triều xuống. Tiếng động do mấy chiếc mặt nạ rầm rập chạm vào nhau phát ra đột nhiên nhiều loạn, thay vào đó là thứ thanh âm chi chi hoảng hốt.

Lão Dương trợn mắt há mồm nhìn tôi như thể thấy quái vật, tôi không để ý tới hấn, trèo lên trên, tiến lên giờ tay trước mặt trợ lý Lương. Chiếc mặt nạ đột ngột co rúm lại, tôi nhanh tay bắt lấy, dùng sức giật nó ra khỏi mặt anh ta, tiện thể giật ra một thứ gì nhầy nhụa trông giống “đầu lưỡi”. Trợ lý Lương lúc này đã rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê, “đầu lưỡi” kia mới rời khỏi yết hầu một phát, anh ta liền bật người nôn mửa, nôn đến một thân đơ hầy.

Li cổ trong tay kịch liệt giãy dụa làm tôi gần như tuột tay tới nơi, hơn nữa cái thứ “đầu lưỡi” kia thực sự rất tởm, tôi đành đập mạnh nó lên tảng đá gần đó, nước xanh lè dính đầy lên tay.

Đám li cỏ bên cạnh đã lúi ra nhưng không lúi xa, chúng tạo thành một vòng vây thật lớn quanh chúng tôi, lại còn không ngừng thu hẹp lại. Lão Dương nhanh chân đi lấy cây đuốc về quét một vòng, đẩy bọn chúng ra xa một chút. Lúc này trợ lý Lương ho lên hai tiếng, xem ra sắp tỉnh, lão Dương thì đã đi lấy cái ấm nước để thu phần dây thừng còn thừa. Tiếc là thực phẩm và những trang bị khác của chúng tôi vẫn còn ở trong hai cái ba lô treo trên cây bên kia, không biết có cách lấy lại được không nữa.

Tôi đổ chút nước vào lòng bàn tay, đang dập dập môi cho trợ lý Lương thì lão Dương trở lại. Vừa nhìn thấy tôi, hai hàng nước mắt của hắn tuôn ra ròn ròn, tôi vừa trông qua đã trợn tròn hai mắt, vội vàng chạy tới ôm hắn sang một bên. Thần kinh lão Dương đã căng thẳng trong một thời gian dài, rất dễ bị kích động, tôi phải ra sức trấn an hắn là chúng ta có cây đuốc đây, bọn chúng không dám tới đâu, để hắn thả lỏng một chút, chứ không hắn phát khùng lên mất. Lão Dương nhìn đám li cỏ không dám tới gần mới thở dài nhẹ nhõm, kéo cây đuốc lại giữa chúng tôi, hỏi: “Lão Ngô, chuyện này là sao, từ lúc nào mà cậu trở nên “trâu bò” như vậy hả? Cũng không chịu thể hiện sớm nữa, bắt cả bọn chật vật như thế này.”

Tôi nhìn tay mình, lắc lắc đầu: “Mẹ nó, tôi còn không biết nữa là, cứ tưởng nằm mơ chứ.”

Lão Dương nhìn máu dính trên tay tôi, quệt quệt vài đường, cũng không tin lắm chuyện tôi siêu nhân như thế, hỏi tôi: “Lúc này trên đường đi cậu có dính phải thứ gì không? Cậu cẩn thận ngẫm lại xem... Không chừng là đụng phải thứ gì khắc tinh của bọn mặt nạ này mà không biết đó.”

Tôi ngòì nghĩ lại, cái gì tôi chạm qua thì họ cũng chạm qua rồi, chỉ có máu của tôi là họ chưa đụng vào thôi, nhưng mà chuyện này không có khả năng... Nếu máu tôi thực sự lợi hại như vậy, hồi ở Lỗ Vương cung tôi đã phát uy rồi, đâu có chuyện lãng phí cả đồng máu như thế... Chẳng lẽ lúc đó dính phải máu người ta nên giờ còn công dụng, không phải đâu – tôi lắc đầu, gạt phất ý nghĩ đó đi.

Trợ lý Lương tỉnh lại, nghe chúng tôi nói chuyện mới hỏi xảy ra việc gì, anh ta bị mặt nạ che mắt, chẳng thấy được gì cả. Lão Dương lại có ý bất chệt tôi, mới nói với trợ lý Lương: “Anh biết không, lúc này lão Ngô của chúng ta uy phong như thế này này...”

Trợ lý Lương nghe hấn nói, kêu lên một tiếng, hỏi tôi: “Tiểu Ngô ca, cậu nghĩ lại xem, có phải cậu từng ném qua một thứ màu đen, to khoảng chừng này...”

-----oOo-----

Chương 28: Kỳ Lân Kiệt

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Cassie Woonie

Beta: Tiểu Diệp ♥ω♥

Tôi vốn đang kinh ngạc, hấn lại đột ngột hỏi như thế, nhất thời không nghĩ ra được gì, lắc lắc đầu nói: “Lớn như vậy á? Hình như là chưa ăn bao giờ thì phải, nói thế nào nhỉ? Trợ lý Lương, anh rút cuộc muốn nói đến cái gì vậy?”

Trợ lý Lương quệt lấy một ít máu của tôi, chăm chú quan sát rồi nói: “Vừa rồi nghe kể lại tình hình, tôi chợt nhớ ra một chuyện. Trước kia tôi từng nghe một vị tiên sinh nói rằng trên đời này có một thứ trông như mảnh giáp màu đen, người nào ăn nó máu có thể trừ tà, cả côn trùng cũng không dám đến gần, là một loại thuốc bắc vô cùng hiếm thấy. Cậu thử nghĩ kỹ lại xem đã từng ăn cái gì tương tự chưa?”

Tôi à lên một tiếng, mảnh giáp màu đen ? Thuốc bắc? Đúng thật là làm khó tôi rồi, dạo gần đây có quá nhiều chuyện xảy ra, ăn uống lúc nào cũng vội vội vàng vàng, cũng chưa từng mắc bệnh gì, nên tôi cũng chẳng để ý tới việc bản thân đã ăn thứ gì cho lắm, bây giờ đột nhiên hỏi thật sự chẳng nhớ được cái gì hết.

Lão Dương cười giễu tôi: “Ông đây chỉ nghe nói rằng máu chó đen, máu gà trống có thể trừ tà, quả thật không nghĩ đến là lão Ngô nhà chúng ta cũng có bản lĩnh này. Chuyện này tốt nhất là cậu đừng có để lộ ra ngoài nghe chưa, nếu không khắp nơi người người tìm cậu xin máu, chẳng mấy chốc mà cậu thành cái xác khô đây nhá.” Nói xong lại phá lên cười lớn.

Tôi mắng: “Con mẹ nó cậu có thể tích chút công đức cho cái miệng cậu

không vậy? Cái gì mà chó với gà! Tôi cho cậu biết, máu người từ xưa đã là thứ có thể trừ tà rất tốt, đặc biệt là máu của tử tù, trên pháp trường còn có người nhờ pháp y trám máu vào vải trắng rồi buộc lên xà nhà. Không hiểu đừng có ăn nói lung tung.”

Lão Dương thấy tôi có vẻ giận, đắc ý cười to hơn, mới cười được hai tiếng, đột nhiên kêu lên “Ồi...”, đứng dậy vuốt vuốt lưng, khoe miệng run run. Đại khái là do vết thương lúc trước, bây giờ vừa cười cho đã đời khiến cho cơn đau lại nhói lên.

Tôi rửa thâm rõ đáng đời, không thèm để ý tới hần nữa, quay sang trợ lý Lương: “Anh phải nói cho rõ ràng để tôi còn hình dung được cụ thể một chút chứ. Màu đen, hình mảnh giáp, thứ như thế nhiều lắm. Nó có đặc điểm gì nổi bật không?”

Trợ lý Lương nhăn mày suy nghĩ rồi ngượng ngùng nói: “Bản thân tôi cũng chưa từng nhìn thấy tận mắt, chỉ là nghe người khác nói đến từ khá lâu rồi, mấy thứ đặc thù gì đó thực sự không nghĩ ra.”

Tôi nghe thế không khỏi thất vọng thờ dãi.

Trợ lý Lương cười cười: “Tiểu ca, cậu đừng để ý quá như thế, cũng không phải chuyện gì xấu cả. Vừa rồi nếu không có cậu chẳng phải tất cả chúng ta đã xong đời rồi sao. Tôi thấy đây là số mệnh đã được định trước rồi. Cậu nghĩ mà xem sau này mà đi đồ đầu, có khả năng này đụng thứ gì cũng không lo không hạ được nha.”

Tôi nghe xong cũng chẳng thấy có hứng thú gì, chỉ mới đi được một đoạn đường mà đã thành như thế này, phải nói số tôi quá xui. Sau này mà còn muốn đi đồ đầu, chắc là lúc đó chết chắc. Tôi ngẩng đầu lên nói với bọn họ: “Mà nói đi cũng phải nói lại, bây giờ không thể làm xét nghiệm, không thể biết có đúng là máu tôi có tác dụng thật hay không, nếu không phải thì phiền lắm. Nhân cơ hội này tốt nhất chúng ta nên đi nhanh lên một chút, qua ải này rồi hãy nói.”

Trợ lý Lương vốn định tiếp tục nghỉ ngơi, nhưng lại nhìn thấy đám cỏ trùng vắn đanmốig rục rịch ẩn núp tứ phía, đành đồng ý với ý kiến của tôi. Chúng tôi lại nhích người bò được mấy bước, lão Dương đột nhiên túm lấy tay tôi khiến tôi dừng lại, giọng khàn khàn: “Chờ... Chờ một chút!”

Tôi quay đầu lại nhìn, thấy sắc mặt hần trắng bệch, trán lấm tấm mồ hôi, vẻ mặt rõ ràng không ổn chút nào. Tim tôi đập thịch một cái, vội vã hỏi hần làm sao vậy?

Lão Dương một tay bám vào nham thạch, một tay vuốt vuốt sau lưng, nghiêng răng nói: “Tôi cũng không biết làm sao, vừa rồi mới cười một tiếng, lưng liền đau muốn chết, có thể vừa rồi lúc sợi dây đứt bị va đập mạnh làm tổn thương gân rồi, cậu xem thử coi, sao mà đau khiếp thế này, chẳng còn chút sức lực nào hết.”

Vừa rồi sau khi dây thừng đứt lia thực sự lực va chạm không nhẹ, tôi đã sớm cảm thấy đau nhức khắp mình mẩy, nhưng vừa rồi tình huống nguy cấp, không có thời gian lo lắng nọ kia, bây giờ căng thẳng tạm trùng xuống, những vết thương này lại bắt đầu phát tác. Lão Dương ở đoạn dây dưới cùng, bị va đập mạnh hơn chúng tôi nhiều, không biết có bị gãy xương chỗ nào không.

Tôi bảo hần đừng có cử động, vén áo hần lên, thấy phía sau lưng ở vị trí xương sườn thứ ba chỉ có một vết máu đọng, nhưng mà bị lõm xuống một chút, tôi thuận tay ấn xuống một cái, hần đột nhiên rống lên như lợn bị chọc tiết, oằn lưng ra sau, tưởng chừng như muốn đùng ngã chết tôi.

Tôi thầm rửa không hay rồi, bị thương thế này xem ra không nhẹ, động một chút mà đã đau như vậy chẳng lẽ gãy xương thật?

Lão Dương mặt nhăn mày nhíu gượng dậy, khó khăn quay đầu lại hỏi tôi tình hình thế nào. Tôi cau mày, không biết nói sao với hần cho phải, đành bảo: “Nội thương thế này không biết chắc được, mà cậu lại đau như vậy, chúng ta không thể đi tiếp được. Xương cốt đã suýt gãy lại còn vận động quá mức, không thể nói đùa được đâu. Phải tìm chỗ nào bằng phẳng một chút để kiểm tra cẩn thận xem sao.”

Lão Dương một lòng muốn đi tiếp, nhăn mặt cố gắng đứng dậy, cắn răng nói: “Kiểm tra cẩn thận thì miễn đi, đèn pin và thuốc của chúng ta cũng không thể duy trì trong thời gian dài được, lên được trên kia rồi nói sau.”

Trợ lý Lương nhìn lưng của hần, lắc đầu nói: “Không được, Dương ca, tiểu Ngô ca nói đúng đấy, lưng anh bị biến dạng rồi, nhất định phải xem xét kỹ, nếu gãy xương thật thì phải xử lý ngay, nếu không thì đoạn

xương gãy sẽ đâm vào lồng ngực, lúc đó thì xong đời, vấn đề này tôi cũng có biết qua loa một chút, hiện tại chúng ta cũng không còn cách đích bao xa nữa, dừng lại một chút cũng không sao đâu.”

Lão Dương còn muốn đôi co với hắn một hai câu, nhưng hình như thật sự là quá đau, khóe miệng nhếch lên lại biến thành rên rỉ, tôi thấy bên cạnh có cái động nhỏ tương đối bằng phẳng, nháy mắt với trợ lý Lương, hai người không nói thêm nữa mà lặng lẽ dìu lão Dương đặt xuống chỗ tốt nhất trong động. Tôi cầm cây đuốc cắm ở cửa động để tránh cho lũ cỏ trùng bò vào.

Cái động này ước chừng sâu khoảng bảy, tám mét, cao không đến một mét, bởi vì quanh năm ánh mặt trời không rọi tới được, không khí lại vô cùng ẩm ướt, có một tầng nham trên vách đá bị nấm mốc ăn mòn lấm tẩm. Dường như có một chút dấu vết sinh hoạt của con người, nhưng mà cũng không rõ ràng cho lắm. Đi sâu vào độ năm, sáu mét có thể nhìn thấy đáy huyết động là một khối nham thạch thô ráp. Còn lại chẳng có gì nữa.

Tôi xem xét một chút, thấy không có gì nguy hiểm, mới thu cây súng lại. Trợ lý Lương dùng phách tử liêu làm vật cố định, dùng sợi dây buộc vào lưng lão Dương, sắc mặt lão mới dịu lại một chút. Tôi chợt nghĩ, người này không giống chỉ làm trợ lý, cái gì cũng biết. Xem ra lần sau nếu có đồ đâu, nhất định cũng phải tìm nhân tài như vậy.

Trợ lý Lương vừa xong việc tôi liền sà vào hỏi hắn tình hình thế nào rồi, hắn hạ giọng nói với tôi: “Xương chắc là không gãy, nhưng khẳng định bị rạn rồi, tôi mới cố định tạm thời cho cậu ta, chắc là không đau nữa, nhưng mà tiểu Ngô ca, cậu tốt nhất phải khuyên bạn của cậu, đã bị như vậy rồi tuyệt đối không thể tiếp tục trèo lên trên được đâu.”

Tôi thấy trợ lý Lương liếc mắt một cái, biết hắn có ẩn ý gì đó, đại khái là khuyên chúng tôi nên đi xuống. Dọc đường đi hắn ám chỉ cho tôi cũng không phải một hai lần, hơn nữa, mạo hiểm như vậy đối với hắn mà nói quả thật vô cùng miễn cưỡng, tôi thấy hắn đã sớm có ý định thoái lui rồi, nhưng bởi lão Dương quá kiên trì mà không nói ra được. Nay hắn đã tìm được một cái cơ, đương nhiên phải tranh thủ cơ hội nói ra rồi.

Nhưng nếu vậy thì tôi cũng không biết có nên tin tưởng vào lời nói của hắn về thương thế của lão Dương hay không đây.

Trợ lý Lương thấy tôi còn hoài nghi, lập tức nói: “Tiểu Ngô ca, mặc dù tôi không chung đường với các cậu, nhưng tất cả đều là người trên giang hồ, có một số việc tôi không đời nào giả bộ ngờ ngẩn để lừa gạt. Tựa cậu cũng biết, nói thật, cậu nhìn xem hiện tại bộ dạng chúng ta như vậy, nếu vẫn tiếp tục đi lên, chỉ sợ ngay lúc này sẽ chết ở đây mất.”

Tôi nhìn thoáng qua lão Dương, thấy hắn còn đang cố gắng chịu đau, không để ý đến chúng tôi đang nói gì, vì thế tôi vỗ vỗ bả vai trợ lý Lương, nhẹ giọng nói với hắn: “Chuyện này tôi còn muốn xem tình hình thế nào đã, anh cũng đi nghỉ ngơi, bây giờ nói cũng không phải lúc. Cho dù là muốn đi xuống, cũng phải nghỉ ngơi đủ rồi mới đi được.”

Trợ lý Lương thở dài một tiếng, dựa vào một bên, xoa xoa bắp đùi của mình, không lên tiếng nữa. Tôi cũng ngồi xuống kiểm tra mấy thứ đồ còn lại, day day huyết thái dương, bắt đầu suy nghĩ những lời của trợ lý Lương.

Tôi vốn cũng chẳng có hứng thú lắm với Lý Tỳ Bà. Trước kia nếu muốn tôi bỏ cuộc, tôi cũng sẽ không có ý kiến gì. Nhưng bây giờ đã thiên tân vạn khổ trèo lên tới đây, đến lúc này mới nói bỏ cuộc, quả thật có chút không cam lòng, có cảm giác lâm trận rồi lại lùi bước. Nhưng tôi cũng hiểu rõ, trợ lý Lương nói không phải không có lý, hiện tại chúng tôi một người gãy xương, một người thể trạng vốn không ổn định, mà ngay cả bản thân tôi cũng đã đến cực hạn, nếu như còn cô chấp muốn trèo lên, thật sự là hành động không sáng suốt.

Nhưng nếu cứ như vậy, để thuyết phục lão Dương vẫn là rất khó. Dù sao tôi và hắn mới là người cùng hội cùng thuyền, bây giờ lại hợp tác với người ngoài để đối phó hắn, không chừng sau này đến bạn bè cũng không được nữa. Hơn nữa trợ lý Lương này nhìn qua có vẻ rất vô dụng nhưng vẫn là người từng trải trên giang hồ, không chừng hắn đang muốn tách chúng tôi ra, nếu cứ theo ý kiến của hắn mà đi có thể sẽ rơi vào bẫy của hắn, quả thật là tiến thoái lưỡng nan.

Nghĩ đi nghĩ lại vẫn không nghĩ ra được gì, tôi quyết định không nghĩ nữa, đến đâu hay tới đó vậy.

Tôi quay đầu lại xem hai người, trợ lý Lương đã ngủ rồi, hắn đã quá mệt mỏi, ngủ còn ngáy khò khè nữa. Lão Dương cũng lim dim, nhưng mà

ngủ không sâu, đại khái là do vết thương trên lưng. Cái hang nhỏ này tuy rằng ẩm ướt lạnh lẽo, nhưng so với treo ngược ở bên ngoài vẫn thoải mái hơn nhiều, tôi thấy bọn họ ngủ ngon như vậy, tự nhiên mệt mỏi cũng kéo tới, mặc dù tự nhủ trong lòng rằng bản thân không được ngủ, nhưng lại ngủ mất tiêu lúc nào không biết.

Giấc ngủ này quả là cực kỳ sáng khoái, nhưng khi tỉnh lại chỉ thấy toàn thân mềm nhũn, một loại cảm giác đau nhức khắp người. Lúc này cây đuốc đã vô cùng yếu ớt, chắc chắn tôi đã ngủ rất lâu. Ló đầu ra ngoài nhìn thử, cổ trùng đã không thấy đâu nữa, chỉ có vài con vẫn còn thập thò ngoài đó.

Tôi nhẹ nhàng thở ra, bật đèn pin soi về phía trước, từ nơi này nhìn lên, tôi đoán chúng tôi chỉ còn cách đỉnh cây đồng khoảng ba bốn giờ mà thôi, đồ đạc ở trên đó, có thể nói là lấy được khá dễ dàng, bây giờ mà đi xuống thật sự có chút đáng tiếc.

Lão Dương còn chưa tỉnh dậy, nhưng sắc mặt bình ổn, chắc đã khá lên nhiều. Tôi quay đầu sang trợ lý Lương muốn đánh thức hẳn, bàn bạc bước kế tiếp nên làm sao bây giờ, vừa nhìn, chợt phát hiện mới vừa rồi hẳn còn nằm ở cái chỗ kia, bây giờ đã không thấy đâu nữa.

“Uhm?” Tôi hơi sững sốt một chút, lấy đèn pin chiếu sâu vào trong sơn động cũng không thấy tung tích của hẳn, tự nhủ người đi đâu mất rồi? Lúc này, tôi bỗng không thấy cây phách tử liêu vốn làm cố định vết thương cho lão Dương đâu cả, lập tức toàn thân đổ mồ hôi lạnh, một chuỗi dự cảm không lành ồ ạt kéo tới, vội sờ sờ bên hông mình, quả nhiên súng của tôi cũng mất rồi.

“Khốn kiếp!” Tôi mắng to một tiếng, thật sự không nghĩ tới hẳn lại là loại người như vậy, lén trộm súng của tôi trong lúc tôi đang ngủ! Nhưng mà, tại sao hẳn không lấy luôn cả đèn pin, không có công cụ chiếu sáng, hẳn hành động thế nào được? Tôi lòng như lửa đốt, cũng không suy nghĩ cẩn thận, vớ lấy cây đuốc muốn đi ra ngoài đuổi theo hẳn, người này khá chậm chạp, nếu như đi chưa lâu, tuyệt đối có thể đuổi kịp.

Vừa mới bước tới cửa động, tôi còn chưa biết là hẳn đi lên hay đi xuống, trước mắt đột nhiên lại lóa lên một tia ánh sáng. Một tốp bóng đen từ phía trên đáp xuống, đập một cước vào ngực tôi. Tôi chỉ cảm thấy một luồng khí dâng lên, cả người ngã vào trong động. Sau khi ngã xuống đất,

tôi cắn răng muốn đứng lên, nhưng cầm lại bị giáng cho một cú, lần này vô cùng đau, tôi cơ hồ muốn ngất xỉu, đang mơ mơ màng màng, chợt thấy một gã béo miệng ngậm điều thuốc tiên vào động, tay cầm một khẩu súng ngắn, trợ lý Lương mặt mày tái mét theo sau hẳn.

Tôi nhìn thoáng qua liền nhận ra kẻ mập mạp kia, chính là một trong hai ông chủ tiệm đồ cổ Quảng Đông, hình như là họ Vương thì phải. Hắn chìa súng về phía tôi, để tôi bước sang một bên, quay đầu lại nói với trợ lý Lương: “Lão Lương, đó chính là người đã ăn Kỳ Lân Kiệt sao?”

-----oOo-----

Chương 29: Tiếp cận

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Tiểu Phong Hoa

Beta: Earl Panda

.

.

Trợ lý Lương hắt hắt hàm về phía tôi, vẻ mặt đầy khinh bỉ. Tôi rửa thầm trong miệng, đúng là loại ăn cây táo rào cây sung. Trên đường đi ông đây cũng coi như có ơn với người, không ngờ người lại trở mặt như trở bàn tay thế này. Sớm biết có ngày hôm nay ông đây đã đá người lại, tránh di họa về sau rồi.

Lão béo lôi từ trong ba lô ra một ít chất đốt rắn, nhóm lửa lên. Nhiên liệu này thường dùng khi leo núi tuyết, vừa có thể thắp sáng, vừa có thể sưởi ấm. Cả sơn động lập tức sáng bừng lên. Xong xuôi đâu đấy, gã lại ném cho tôi mấy thanh lương khô trong khi hòng súng trường đen ngòm vẫn lăm lăm chĩa về phía tôi.

Cầm lương khô trong tay mà tôi ngẩn cả mặt, trong lòng chẳng hiểu

chuyện gì đang xảy ra liền thả trả lương khô cho lão: “Giờ mạng bọn tôi nằm trong tay các người, muốn giết thì giết quách đi, nhiều lời vô ích!”

Trợ lý Lương nhếch mép cười, quay sang lão béo: “Đấy, tôi đã nói rồi mà, đúng là thanh niên trẻ tuổi có khác, vẫn còn chưa rõ được tình cảnh của mình là gì đâu.”

Ông chủ Vương lắc đầu, lại ném lương khô cho tôi: “Này chú em, tuổi còn trẻ mà đã phiêu bạt giang hồ, đáng ra đầu óc mày phải nhanh nhạy một chút chứ. Tao đã cho mày đồ ăn tức là sẽ không hại đến mấy thằng ranh chúng mày. Thái độ này mà gặp phải mấy thằng cha nóng tính, coi như chú mày đút đầu vào chỗ chết rồi.”

Người này nếu so với lão Thái thì phong cách khác hẳn nhau, lão kia chỉ nhìn qua cũng đủ nhận ra chính là loại giết người không ghê tay. Lão béo đây có vẻ hiền hòa thân thiết, khiến người ta cảm thấy thư thái hơn. Có điều cú đá lúc nãy của lão ta rất có lực, chắc chắn một người buôn đồ cỏ bình thường không thể làm được. Tôi nghĩ mãi không ra rốt cuộc thân phận thực sự của lão ta là gì.

Ông chủ Vương dường như nhận ra sự nghi ngờ trong ánh mắt tôi liền rút mạnh một hơi thuốc, đoạn nói tiếp: “Tao tất nhiên không giống bọn lão Thái, tao là người làm ăn. Nơi thương trường không có bằng hữu vĩnh viễn, cũng không có kẻ thù vĩnh viễn.”

Trợ lý Lương ngắt lời: “Ông chủ Vương, tốt nhất ông nên nói toạc ra đi, đầu óc hai đứa nhóc này không thông minh lắm đâu. Thằng họ Ngô còn dễ nói, chứ chờ thằng nhãi đang ngủ kia tỉnh dậy sẽ vất vả hơn đây.”

Ông chủ Vương bật cười, bảo tôi: “Được, người ngay không dối trá, tao lật bài ra luôn. Tao chỉ kinh doanh, không thích động đao động kiếm. Tình huống hiện giờ bọn mày đều rõ cả, cho dù không rơi vào tay tao, chúng mày cũng khó lòng trở ra. Lão Thái đã chết rồi, đối phó với chúng mày cũng chẳng còn gì thú vị nữa. Mày nghĩ cho kỹ xem, có muốn hợp tác cùng tao không. Tao đảm bảo mấy thằng bây vừa nhàn thân, vừa trúng quả lớn.”

Đây chẳng phải mấy lời tôi từng nói với trợ lý Lương sao? Mẹ nó chứ, chỉ qua mấy tiếng đồng hồ mà tôi đã thành kẻ thất thế, đúng là trời đất

đảo điên hết rồi.

Thấy mặt tôi cứng đờ, lão ta vẫy vẫy điều thuốc: “Chú mày không đồng ý cũng không sao, tao sẽ cung cấp thêm trang bị, chúng mày cứ thoải mái tự nhiên mà đi xuống dưới. Nhưng xem ra đầu óc chú mày cũng hạn hẹp thật, vác theo một thùng thương binh dặt dẹo thế này, đi thế nào được?”

Lão ta nói không phải không đúng, tôi cũng thấy lòng rung động. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, lão có trang bị vũ khí đầy người, sao còn muốn hợp tác với tôi làm gì? Hết như phôi của cải ra mời người ta bầu vào kiếm lời vậy. Chắc chắn là có âm mưu rồi. Bọn họ rất một đám dân giang hồ gian trá xảo quyệt, mọi người đều thấy trợ lý Lương đi cùng chúng tôi cả một chặng đường dài lúc nào cũng treo bộ mặt ton hót ra sao, đến khi có cơ hội, thấy chúng tôi không hề đề phòng tức thì đảo khách thành chủ. So với bọn họ chúng tôi quả nhiên còn quá non nớt, bọn họ có muốn hợp tác chắc chắn có mục đích.

Ý nghĩ xẹt qua trong đầu, tôi đã nung nấu một kế hoạch trong lòng. Điều kiện bọn họ đưa ra trước mặt tôi cứ đáp ứng giống như khi trợ lý Lương ngoan ngoãn đi theo chúng tôi vậy, sau này mới tính đường đào tẩu. Huống hồ lời lão ta nói cũng không sai, muốn đưa lão Dương xuống bình an cần thêm ít nhất một người trợ giúp, tôi đây chỉ có một thân một mình, sẽ vô cùng khó khăn. Hai người kia khinh thường tôi ra mặt thế kia đúng là giẫm vào vết xe đổ của tôi lúc trước, chắc chắn tôi sẽ tìm được cơ hội đảo khách thành chủ, chí ít cũng cướp được một khẩu súng.

Nghĩ tới đây, sắc mặt tôi dịu xuống, giả bộ do dự hỏi lão ta: “Được, xem ra các ông nói cũng có tình có lý, có thể tôi sẽ hợp tác cùng các ông. Nhưng trước hết hãy giải thích cho tôi, các ông cần đến tôi làm gì?”

Ông chủ Vương thở phào nhẹ nhõm, nháy mắt với trợ lý Lương một cái. Rồi lão ta vỗ vai tôi bảo: “Kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, anh bạn trẻ họ Ngô ạ, cậu đã gạt đầu thì chúng ta xem như người một nhà. Tôi cũng sẽ không giấu diếm cậu điều gì nữa mà sẽ nói tuốt ra luôn, có điều hơi dài dòng vãn tự một chút, chúng ta vừa ăn vừa từ từ trò chuyện, thế nào?”

Nhìn điệu bộ xán lại gần của lão ta mà máu tôi sôi lên ùng ục, chỉ muốn bóp chết tươi lão già này ngay lập tức, nhưng ngoảnh lại thấy nòng súng trong tay ông chủ Vương vẫn hăm hè chĩa vào phía mình thì đành nén

giận, nở nụ cười gượng gạo: “Cứ nói.”

Trợ lý Lương ngắm nghía vỏ cây Thanh Đồng: “Nói đến thứ này thì vô cùng khó lường. Căn cứ theo những thông tin trong “Hà Mộc Tập” thì lần đầu tiên phát hiện ra cây đồng này là thời Bắc Ngụy, năm Cao Tổ Hiếu Văn hoàng đế thứ mười ba.”

Sau khi Lý Tỳ Bà chết, chỉ trong một thời gian ngắn, trợ lý Lương đã cẩn thận nghiên cứu toàn bộ các phần của “Hà Mộc Tập” qua một lượt. “Hà Mộc Tập” là một loại ghi chép rất tùy ý, có chỗ dùng ngôn ngữ của người câm, có chỗ lại dùng chữ Hán, lại còn có một vài phần ngắn sử dụng thứ kí tự không ai hiểu nổi. Đoạn liên quan đến vật này đa phần viết bằng ngôn ngữ của người câm. Hiện tại trong cả đại lục, chỉ có chưa đầy hai mươi người có thể đọc được loại ngôn ngữ này. Trợ lý Lương chính là một trong số đó.

Những chuyện ghi chép bằng chữ của người câm, tổng cộng có ba sự kiện chính:

Sự kiện thứ nhất là vào thời Bắc Ngụy, năm Cao Tổ Hiếu Văn hoàng đế thứ mười ba, tại khu vực mỏ quặng ở núi Thái Bạch có một viên giám sát báo rằng, có một thợ mỏ phát hiện ra một cây cột Thanh Đồng cổ, gốc dường như chôn sâu vào trong núi. Không có bất cứ dấu hiệu nào, cũng như không thể hiểu nổi phần trong đất của cây cột đó dài bao nhiêu.

Vụ này cũng gây nên một đợt sóng gió ở địa phương. Có người nói đây là cây cột có linh tính, anh càng đào xuống càng thấy nó dài, vĩnh viễn cũng không thấy đầu. Có người bảo đây là chuôi rìu của ông Bàn Cổ thời khai thiên lập địa, kiên trì có thể đào được cả cái rìu ra. Thậm chí có ông thầy phong thủy còn khẳng khẳng đây là đỉnh của Ngọc Hoàng đại đế đóng xuống, ghim chặt long mạch của Tàn Lĩnh lại, nếu không con địa long này sẽ bay lên trời. Cây trụ này cắm sâu tám trăm dặm, nhất định không được đào lên. Nếu đào lên, toàn cõi Trung Quốc sẽ gặp điều xúi quẩy.

Ít lâu sau, một đạo quân câm điếc nhận được mật lệnh liền lên núi Thái Bạch xác định xem truyền thuyết là thực hay hư, nhưng chính đạo quân này lại mất tích một cách li kỳ (có khi bị chính những người dân địa phương giữ lẫn giết sạch cũng nên). Bốn tháng sau, một đạo quân khác lại nhận được mật lệnh, chính họ đã tìm ra cây Thanh Đồng rồi dẫn theo

ba nghìn tử tù, cho chúng tiếp quản núi Thái Bạch. Bọn họ niêm phong cả tòa núi, hạ trại rồi tiếp tục đào bới.

Sự kiện thứ hai là vào mùa xuân năm Bắc Ngụy Cao Tổ Hiếu Văn hoàng đế thứ mười tám đã đào liên tục trong vòng bốn năm ba tháng. Ba nghìn tử tù đã thông đến tận hang đá vôi hiện tại chúng tôi đang đứng, nhưng đào đến sát chân núi vẫn không thể tìm ra rễ của cây đồng, trái lại tìm được một chiếc tráp đá vân rồng rồng bên trong. Hình như bên trong có chứa một vật, nhưng hoàn toàn không có kẽ hở, loay hoay mãi cũng không tài nào mở được. Bọn họ không dám làm liều, đành dâng chiếc tráp vào cung.

Sự kiện thứ ba khá ngắn gọn. Cuối năm Bắc Ngụy Cao Tổ Hiếu Văn hoàng đế thứ mười tám, trong “Hà Mộc Tập” có ghi, hoàng đế ban thưởng, phong tước nhị phẩm, mỗi người được thưởng hai trăm kim, toàn bộ quân đoàn mở tiệc khao quân. Đến lúc say xỉn, chủ nhân “Hà Mộc Tập” cùng mấy binh sĩ tinh anh đầu óc đã nửa mê nửa tỉnh, đánh cược với nhau xem ai dám trèo lên cây Thanh Đồng cổ thụ kia.

(chép tới đây thì bên dưới sử dụng một thứ ngôn ngữ hoàn toàn kỳ quái, không biết có dụng ý đặc biệt gì không. Trợ lý Lương không thể hiểu được, thật đáng tiếc.)

Trợ lý Lương bảo chúng tôi chỉ có ông chủ Lý Tỳ Bà có thể hiểu loại ngôn ngữ này, nhưng khi hỏi thì lão ta khóa chặt miệng không hé một lời, bí ẩn vô cùng. Không biết là có nguyên do gì.

Phần cuối “Hà Mộc Tập” có một đoạn chữ Hán ghi lại quá trình trèo. Nếu tính từ vị trí hiện tại của chúng tôi hướng lên trên thì sẽ có một sạn đạo vây bởi vách núi đá. Đó là sạn đạo xây dựng dành cho hoàng đế đến kiểm tra, đáng tiếc gần lên đỉnh không hiểu sao không thể xây lên thêm được nữa, hơn nữa, trong quá trình xây lại còn có người ngã xuống vực một cách bí hiểm.

Chúng tôi ra khỏi hang động thấp đó. Ông chủ Vương đưa cho tôi một cái ống nhôm, tự tay bật đèn pin chiếu sáng cho tôi. Sau khi điều chỉnh tiêu cự, quả nhiên tôi nhìn thấy trên mặt đất cách mình một khoảng không xa có một đoạn sạn đạo bằng gỗ dựng trên vách đá, lượn vài vòng hướng về phía trước. Đèn pin của chúng tôi nguồn hơi yếu, không thể chiếu xa nên lúc này không hề phát hiện ra.

Ông chủ Vương có ý rằng, nếu leo thẳng bằng sạn đạo kia sẽ có thể tiết kiệm rất nhiều công sức. Có điều, trên sạn đạo chắc chắn tồn tại những điều kỳ quái. Trợ lý Lương là thư sinh trời gà không chặt, đánh đám đương nhiên mù tịt. Tốt nhất là để cho hắn ở lại nghiên cứu, hai người chúng tôi đi là đủ.

Tôi thì không lạc quan đến thế. Dí mắt vào ống nhòm mãi tôi vẫn không thể nào nhận ra hình thù của sạn đạo. Ánh sáng nơi này mù mịt vô cùng, hơn nữa bên cạnh sạn đạo còn có những sợi rễ cây chằng chịt quán vào, hoàn toàn không hề giống với những sạn đạo dựng bằng thép trong những khu du lịch tôi đã từng đi qua. “Hà Mộc Tập” viết vào thời Nam Bắc triều, tới nay đã trải qua hàng ngàn năm, sạn đạo này không biết đã hoàn thành hay chưa, có chắc chắn hay không lại càng không biết.

Ông chủ Vương nói công trình xây dựng năm đó là để hoàng đế ngự lãm, hoàn toàn không phải thứ làm tạm bợ nên sẽ được thiết kế và thi công rất kỹ lưỡng. Hiện nay còn tồn tại rất nhiều công trình kiến trúc cổ thời Hán, tất cả đều trong tình trạng bền vững nên lão ta cho rằng vấn đề không mấy to tát. Nếu thực sự không xong, chúng tôi còn có một cơ số dây thừng, cộng thêm sạn đạo kia thì việc leo lên chỉ là chuyện nhỏ.

Lão nói vô cùng dứt khoát, không để người khác xen miệng vào được câu nào. Tôi chửi thầm trong bụng, đành nén lòng mà ngậm tăm. Quay sang bàn bạc với trợ lý Lương, quyết định cho tôi nghỉ ngơi thêm chừng mười lăm phút, sau đó lão béo dẫn tôi đi lên, trợ lý Lương và lão Dương ở lại.

Chợp mắt được một lúc tôi cũng thấy khỏe lên nhiều, lại ăn thêm chút thức ăn. Ông chủ Vương cũng ngồi xuống, dùng tiếng Quảng Đông tán dóc với trợ lý Lương. Tôi không hiểu được hoàn toàn, nhưng đại khái cũng biết họ đang nói chuyện có liên quan đến Kỳ Lân Kiệt mà lão béo kia từng nhắc tới. Đối với việc này, trong lòng tôi cũng hơi thắc mắc, liền tự nhủ giờ quan hệ giữa tôi và bọn họ cũng đã dịu đi ít nhiều, đây lại là thời cơ để hỏi cho rõ ràng. Tôi liền hỏi trợ lý Lương xem Kỳ Lân Kiệt rốt cuộc là thứ gì, có nguy hại hay không.

Trợ lý Lương đáp: “Cậu không cần lo lắng. Khi đó tôi không kể hết sự tình cho các cậu chẳng qua là để nắm đằng chuôi, đề phòng khi các cậu chuồn mất thì còn có cơ hội lật ngược tình thế. Giờ chúng ta đã chính

thức liên minh, tôi sẽ nói cho tâm tư cậu khỏi khó chịu.”

Kỳ Lân kiệt chính là máu kỳ lân đông kết thành cục, là một vị thuốc Đông y vô cùng quý giá. Nhưng nó hoàn toàn không phải máu kỳ lân thật mà là nhựa của một loại thực vật. Thứ cây này có tên là Kỳ Lân Huyết Đăng, còn có cách gọi khác là Huyết Xà Đăng, chủ yếu mọc ở phía Nam.

Kỳ Lân kiệt lưu giữ càng lâu càng có công hiệu. Ban đầu nó chỉ có công dụng bình thường là dùng làm thuốc, nhưng trong Đông y còn có một cách sử dụng không mấy phổ biến, đó là để xông lên thi thể. Thời cổ đại, một số dân tộc thiểu số hoặc trong một vài sơn thôn có tập tục đặt một khối Kỳ Lân kiệt trên rốn của thi thể rồi nhập liệm. Cách làm này có thể loại bỏ âm khí của thi thể, dù thối rữa nhưng cũng không sinh ra giòi bọ.

Kỳ Lân kiệt lâu dần sẽ từ màu đỏ sậm biến thành màu đen. Tuổi càng lớn màu đen càng trầm. Đến một thời điểm nhất định, tính chất sẽ biến đổi, nuốt vào sẽ tan ra. Sau khi người sử dụng, côn trùng không thể lại gần, mùa hè ngay cả muỗi cũng không dám đốt.

Tất nhiên là truyền thuyết này trợ lý Lương cũng chỉ nghe người khác kể lại, hôm nay lần đầu tận mắt nhìn thấy mới bắt đầu tin có chuyện như vậy thật. Về phần có tác dụng phụ hay không thì chẳng hề có ghi chép gì cả. Nhưng thông thường độc tính của thuốc Đông y rất thấp, hẳn cũng khiến tôi bớt lo: “Nhân nói đến chuyện này, tôi thấy rắc rối nhất vẫn là đám cỏ trùng. Thời điểm ghi chép trong “Hà Mộc Tập” không hề tồn tại thứ mặt nạ như thế này, không thể khẳng định được là người xưa bày nghi trện hay không, chỉ biết rằng họ đã động thủ giết chết hàng ngàn mạng người bên ngoài. Khi hai người đi lên hãy cố gắng cẩn thận, không được phép sơ suất.”

Chúng tôi nghỉ một lúc, lão Dương vẫn chưa tỉnh, lão béo bèn tháo trang bị xuống cho tôi. Tôi đầu đeo đèn pin, lưng mang dây thùng, hướng về phía sạn đạo mà xuất phát.

Nhìn qua thì quãng đường đến sạn đạo không hề xa, nhưng trên thực tế thì luôn khác hẳn, khoảng cách thật sự xa hơn rất nhiều. Chúng tôi dự định khoảng một giờ sẽ lên đến đỉnh, kết quả là nửa giờ sau mới lết được tới phía dưới sạn đạo.

Lúc này tôi phát hiện ra, lão béo nói không sai chút nào. Sạn đạo được bảo tồn cực kỳ tốt, không hẳn vì xây dựng cho hoàng đế nên chắc chắn đến thế mà là do đang trong giai đoạn sửa chữa, bên ngoài được bao quanh bằng một lớp hành lang bằng trúc phủ sơn. Chất liệu này chống ẩm rất tốt, trải qua xâm thực mấy trăm năm mà vẫn rắn chắc vô cùng. Khi bước lên, tôi còn có thể nghe thấy những tiếng cọt két dẻo dai.

Nơi này có vẻ gắn sát với bề mặt trái đất, bên vách đá dựng đứng rủ xuống vô số rễ cây, giống hệt như những cây leo cuốn vào lan can. Có cả những đoạn rễ không lồ, thoát nhìn y hệt bộ xúc tu của bạch tuộc che kín cả sạn đạo. Càng lên cao những thứ này càng lăm, khiến đường trở nên rất khó đi. Vài đoạn bị cả bộ rễ bao bọc bên trong không còn chỗ đặt chân lên, đành phải rút dao ra chặt bớt mở đường hoặc lồm cồm trèo qua.

Rễ cây ăn xuống rất sâu khiến các tầng nham thạch đều đã rạn vỡ hết. Chốc chốc đá đá lại rào rào rơi xuống, chúng tôi tay thì ôm đầu, chân thì rón rén bước trên sạn đạo, đi thì đi được đây nhưng trong lòng thấy khổ sở không để đâu cho hết.

Chúng tôi đi rất chăm chú, không để ý tới đã lên cao được bao nhiêu vòng thì phía trước sạn đạo bỗng xuất hiện một cái hố khổng lồ, chắc đường kính phải đến mười mét. Có lẽ cái hố đó là do nham thạch bị phá vỡ sụp xuống mà thành. Tôi cẩn thận khoảng cách rồi quay đầu lại nói với ông chủ Vương: “Bỏ tay rồi. Muốn vượt qua phải dùng dây thừng.”

Từ lúc xuất phát chúng tôi đã đi liên tục gần một tiếng đồng hồ, nhưng nhìn xuống mới thấy quãng đường đi được chẳng đáng là bao. Xem ra còn khuya mới lên được đến ngọn cây, đừng nói là trong vòng một giờ ngắn ngủi. Đi nhanh nên tốn sức vô cùng, chúng tôi đành nghỉ ngơi một lúc. Hang động vừa rộng vừa trơn tru này bên trong lại vừa âm u vừa ẩm ướt, đi được có quãng ngắn ngắn đó thôi mà quần áo tôi đã đầm đìa mồ hôi, dính chặt vào người khó chịu muốn chết. Khoảng nửa tiếng nữa mà không thoát khỏi cái đống ướt sũng này chắc tôi lặn ra ốm mất, phải nghĩ cách sưởi ấm mới được.

Chúng tôi tìm một chùm rễ cây phủ bên trên sạn đạo, ông chủ Vương lấy nhiên liệu ra rồi lại lấy dao găm cắm vào cây. Tôi cởi quần áo, đầu tiên hong khô đồ lót sau đó mới ăn qua quýt một chút. Ông chủ Vương mặt mũi rất nghiêm trọng, vừa nói chuyện với tôi vừa rọi đèn mỏ vào cây đồng ở phía đối diện. Săm soi một hồi, lão ta nói: “Cậu xem kìa, từ đây

đã có thể nhìn thấy ngọn. Trên đó là cái gì vậy?”

Tôi cầm ống nhòm lên ngắm. Trên cao cách khoảng mười mét là ngọn của cây đồng, những rễ cây rủ xuống theo vách động gần như che kín hết một vùng, cô gắng lắm mới có thể nhìn thấy được. Bộ rễ chùm cực kỳ lớn, một lượng lớn rễ con quấn chặt vào cây đồng. Nếu bên trong thực sự có thứ gì đó thì cũng không thể rõ được.

Sạn đạo bao quanh vách động hướng lên trên còn xa hơn nhiều so với ngọn cây đồng. Về điểm này có vẻ không giống nội dung trong “Hà Mộc Tập” cho lắm. Trải qua biết bao thời gian đào bới, cây đồng nặng nề này càng lúc càng có xu hướng chìm sâu xuống tầng nham thạch, sau hàng trăm năm đã gần chạm tới sạn đạo.

Bộ rễ trùm xuống ngọn cây rất có thể là của cây đa mà chúng tôi nhìn thấy từ đỉnh núi Kim Ngư khi mới đặt chân đến đây. Cây đa đó rất lớn, hơn chục người vòng tay ôm không xuể, đám rễ cây kia xem ra còn đồ sộ hơn cành lá rậm rạp. Chúng giống như những móng vuốt quỷ trắng bệch, cũng tựa tựa một đám vải vóc tả tơi vắt bừa ra đó. Có lúc tôi lại cảm giác chúng như một bàn tay khổng lồ đang tóm lấy thân cây đồng lôi ra khỏi chốn âm ty địa ngục, có lúc giống như tô-tem khổng lồ hình một con cự mãng hóa thạch ngàn năm, khiến người ta nổi cả da gà da vịt.

Tôi đang nhìn say sưa, bỗng nghe thấy giọng lão béo vang lên bên tai: “Rễ cây um tùm như vậy, chắc chắn tầng đá này chính là lớp đất bề mặt. Hang động này là hang tự nhiên, người xưa khi hiển tế không thể đục xuyên núi được. Phía trên nhất định có một hệ thống hang động thông ra bên ngoài. Nếu việc bất thành, chúng ta cũng không cần theo đường cũ để về đâu.”

Tôi thấy lão ta nói cũng có lý mà như mở cờ trong bụng, không đi đường cũ đúng là phúc đức ba đời. Nhưng hang động này quá rộng, chắc chắn không phải nơi tốt lành gì. Muốn thoát ra khỏi đây phải phụ thuộc vào nhiều điều kiện khác nữa. Ông chủ Vương đẩy tôi: “Ngọn cây thì là như vậy, nhưng cậu nhìn đi, trong mớ rễ kia hình như có một bức tượng đồng. Có điều xa quá, tầm nhìn hạn chế, chúng ta kiếm chỗ nào nhìn cho rõ xem.”

Tôi nhìn theo hướng lão ta chỉ tới ngọn cây, phát hiện ra trong đám rễ chằng chịt hình như có hai cánh tay đúc bằng thanh đồng. Ở Giáp Tử

Câu chúng tôi đã từng nhìn thấy một pho tượng cỏ hoa lá cành rất giống pho này, nhưng khuôn mặt tượng đã bị mây tên trộm mộ cho nổ nát bét. Lúc đó tôi bỗng có linh cảm khuôn mặt đó chắc chắn không bình thường, giờ nhìn kỹ mới thấy rõ hình dạng của cái thứ này.

-----oOo-----

Chương 30: Lối cũ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Dừa

Beta: Earl Panda

Theo lý mà nói, muốn xem mặt bức tượng kia không khó, có điều chúng tôi đang từ dưới nhìn lên, ở góc độ này dù có đứng chỗ nào đi nữa cũng không thể thấy rõ được. Chuyện này khiến tôi thất vọng, cảm giác bất an đối với pho tượng lại càng tăng lên.

Ông chủ Vương hình như cũng có chung cảm giác với tôi, càng muốn nhìn càng nhìn không rõ, sốt ruột tới độ mặt mũi xanh mét cả ra. Chúng tôi đổi chỗ nhìn mấy lần đều không được, cuối cùng quyết định trước hết cứ đi qua chỗ sạn đạo(*) sập xuống này đã. Vách đá nơi này toàn là rễ cây, đứng trên đó không có mấy khó khăn, bên dưới còn có mấy lớp sạn đạo nữa, có rơi xuống cũng không chết được, chẳng việc gì phải sợ.

Chúng tôi quay lại rìa đoạn sạn đạo đã bị sập cạnh đó, ông chủ Vương kiểm tra độ chắc của sợi rễ buông xuống gần đó, dùng cuốc đá năng móc vào, nhanh nhẹn leo lên trên vách đá. Tôi một bên dùng đèn pin chiếu sáng cho lão ta, một bên thăm nguyên rửa cho ông lộn cổ xuống, có điều nhìn lão ta thế mà thân thủ không xoàng chút nào, loáng cái đã sang đến bên kia, bước lên sạn đạo.

Lão quay lại ném cuốc đá năng cho tôi, sau đó lật đật chạy tới trước, chắc là sốt ruột muốn xem thử bức tượng kia rốt cuộc là thứ gì. Tôi bật ngọn đèn gắn trên đầu, bắt chước ông leo lên vách đá, một tay dùng cuốc

đa năng làm điểm tựa, tay kia bám theo những sợi rễ mà tiến tới. Mấy sợi rễ này không biết đã bao nhiêu năm tuổi, sờ lên cứng hết như đá, không giống thứ còn sống. Những đường vân bên trên giống như lớp vảy trên thân động vật, nếu không nhìn kĩ rất dễ nhầm là hóa thạch sinh vật cổ.

Tôi cẩn thận di chuyển từng chút một, mới được nửa đường đã nghe lão già Vương bên kia kêu lên: “Nhanh sang đây mà xem, ở chỗ này nhìn rất rõ, phía trong lớp rễ cây kia có một... một pho tượng! Không biết là tạc thành hình thù gì nữa.”

Tôi nghe lão ta nói, cẩn rǎng dùng cả tay lẫn chân bám vào một sợi rễ, đu sang phía bên kia, sau đó bật đèn pin đuổi theo. Lão ta đã leo đến tầng sạn đạo thứ ba, dùng ống nhòm xem xét đám rễ cây Thanh Đồng. Tôi nhìn theo hướng ngắm của ổng, vì góc độ khác nhau nên mặc dù thấy được bên trong đám rễ có thứ gì đó, nhưng cụ thể là gì thì không nhìn rõ.

Tôi thở hồng hộc đuổi theo sau, nhận ống nhòm từ tay lão ta, lúc đó mới quan sát rõ, bên trong đám rễ uốn éo như măng xà kia lộ ra những cánh tay bằng đồng đã rỉ sét. Xét số lượng, xem ra trong đó có ít nhất bốn pho tượng quay về bốn hướng. Dựa vào phân lộ ra ngoài cũng không cách nào phán đoán chuẩn xác được cái này có phải cùng một khuôn mẫu khắc ra hay không, những bộ phận khác đều bị vùi sâu bên trong rễ cây, nhìn sơ qua thì thấy kích thước của nó khá lớn, đại khái không hơn kém mấy so với khối đá chúng tôi đã thấy trên sườn núi.

“Chỗ tốt” mà lão Dương nói hẳn không phải là mớ rễ cây khủng bố kia rồi, vậy hẳn phải là thứ được đám rễ ấy bao quanh. Nhưng dù cho mấy pho tượng đó có giá trị tới mấy thì chúng tôi cũng không tài nào mang đi nổi, hẳn là bên kia phải có chuyện gì kì lạ mà chúng tôi không biết, có đứng ở bên này tới Tết cũng không tài nào hiểu ra được, nhất định phải sang đó xem sao.

Chúng tôi tiếp tục đi trên sạn đạo, càng đến cuối hang động càng rộng ra, khoảng cách giữa cây Thanh Đồng và vách đá ngày một thu hẹp, chúng tôi cũng mỗi lúc một quan sát được rõ hơn. Hóa ra trên đỉnh cây có một đài hiện tế hình tròn, bốn phía có bốn bức tượng đồng kia trấn giữ. Chúng tôi vốn nghĩ đổi hướng nhìn là có thể thấy mặt của mấy pho tượng đó, có điều càng lên cao càng thất vọng, tất cả đều bị giấu kín trong lớp rễ kia, muốn thấy rõ ràng sợ là chỉ có một cách: chặt đám rễ đó

đi.

Chúng tôi đi tới đoạn sạn đạo song song với đài hiến tế kia, ông chủ Vương đứng lại quan sát một lát, nói với tôi: “Bốn pho tượng đặt ở bốn góc, chúng tôi ở giữa phải còn thứ gì nữa. Nếu chúng ta có trang bị ở đây có thể leo lên trên, dùng đèn pha chiếu sang cho rõ ràng, tiếc là tất cả đều rơi xuống thác nước hết rồi. Không còn cách nào nữa, cậu thanh niên à, chúng ta buộc phải sang đó thôi.” Nói rồi lão ta tháo lấy phần lưỡi của cuốc đá năng uốn thành hình móc câu, buộc vào dây thừng làm thành một sợi dây neo, sau đó xoay sợi dây vài vòng như cao bồi rồi ném sang bờ bên kia.

Lưỡi cuốc vạch một đường parabol trên không trung, móc vào một rễ cây ở đài hiến tế đối diện, quán vài vòng dây thừng lên đó. Ông chủ Vương kéo căng sợi dây làm phần rễ bên kia hơi chuyển động, một đám sâu xám quai gở theo chỗ hở giữa những sợi rễ tràn ra, nhanh chóng tỏa ra bốn phía.

Ông chủ Vương nhú mày nói: “Cậu thanh niên, lần này cậu đi trước đi!”

Tôi biết tổng là lão ta kiêng kỵ đám sâu nọ, đành chửi thề một câu trong bụng, quan sát một lúc thì thấy khoảng cách từ bên này sang bên kia gần hơn khoảng cách chúng tôi vừa mới leo qua lúc nãy, chắc chẳng có việc gì đâu. Tôi bèn gật đầu, bám vào sợi dây.

Bò được một đoạn, tôi không khỏi khâm phục ông chủ Vương. Dây thừng này được giăng rất tốt, tạo thành một đường chéch xuống dưới sáu mươi độ, chỉ cần dùng hai chân kẹp lấy sợi dây là sẽ tự nhiên tiến tới, chẳng tốn mấy công sức. Tôi thuận lợi trượt thẳng về phía trước, tới gần phần rễ cây trên đài hiến tế thì chụp lấy, dừng lại.

Ông chủ Vương bên kia ra hiệu với tôi, ý bảo tôi xem xét tình hình bên đó trước. Tôi nhìn thấy một đám sâu xám, chúng không phải li cổ mà trông giống ấu trùng của loài ve, nhiều thì có nhiều nhưng xem ra chẳng nguy hại gì. Tôi đuổi bọn chúng đi, quay lại ra hiệu cho ông chủ Vương, lão ta dùng đèn pin chiếu quanh quất một lúc, thấy rõ là không có sâu mới bò lên sợi dây.

Rễ cây nơi này lớn gấp hai ba lần bắp đùi tôi, quán loạn thành một khối, chỗ nào mấy sợi rễ tiếp xúc với nhau thì gần như đã dính liền thành một,

chỗ nào không tiếp xúc thì tạo thành một khoảng trống lớn bằng một thân người. Năm tháng trôi qua, cả một vùng cây mọc lẫn vào nhau, những khoang trống bên trong thông với nhau tỏa ra bốn phía. Hiện tượng này là bình thường ở những cây đa rừng, có nơi cả vạt rừng, thậm chí cả cánh rừng đa mọc dính vào nhau, những đống cây nối liền liên tu bất tận, có lối vào mà không có lối ra, ma quái hơn cả những khu rừng quý.

Chúng tôi quan sát một vòng quanh đám rế, nhận ra những cái cây này tuổi đã lớn lắm rồi, quây kín lấy nơi đây, hoàn toàn không thể nhìn thấy bên dưới. Đám rế cây thì có làm thế nào cũng không suy suyễn, thực là bó tay. Im lặng một lát, ông chủ Vương nói có thể theo những khoang rỗng bên trong cây để xuống dưới quan sát, chúng tôi cứ chia nhau ra, lần lượt xem xét từng khoang một, ắt sẽ thấy được.

Tôi thấy chuyện này cũng không phải không khả thi, có điều lão ta chẳng hề bàn bạc thảo luận gì với tôi cả, chỉ khoát tay bảo tôi tiến hành đi.

Tôi có cảm giác người này vô cùng thô lỗ, hơi giống Vương Bàn Tử tôi đã gặp trước đây, nghĩ thâm chẳng lẽ hai người là họ hàng? Có điều Bàn Tử mà tôi biết là người rất đáng mến, tính tình dễ chịu, còn lão già này thì trái ngược hoàn toàn.

Rế cây mọc chổng chéo lên nhau như một nắm mồi, dùng đèn pin chiếu vào bên trong khoang rỗng cũng không thấy gì cả. Chúng tôi mất nửa ngày, làm đến muốt mồ hôi cũng chẳng quan sát được gì sất. Thất lung tôi nhức nhối vì hoạt động mạnh, đau đến toát mồ hôi lạnh toàn thân.

Cả hai không còn cách nào nữa, ông chủ Vương nhìn tôi, đột nhiên chửi ầm lên: “Tổ sư nó, chẳng lẽ Lý Tỳ Bà dám giỡn mặt ta!”

Tôi cũng thầm nghi hoặc, nếu nơi này quả thực không có gì cả, tại sao lão Dương lại cường điệu lên như thế? Hẳn hẳn sẽ không giỡn nhảm như thế này, vậy thì vấn đề là ở chỗ chúng tôi, rốt cuộc là chúng tôi đã bỏ sót chỗ nào?

Hai chúng tôi không nói câu nào, chỉ lặng im suy nghĩ. Tôi nghĩ lão Dương đã nói dối tôi suốt dọc đường đi, mặc kệ là có tính toán bí ẩn gì, chủ đích vẫn là muốn dụ tôi đến nơi này, vậy mà khi đến đây rồi thì lại chẳng thấy gì hết. Mà cái việc gọi là không thể cho tôi biết, hoặc là có

cho tôi biết cũng chẳng làm được gì kia, rốt cuộc là việc gì? Giờ thì chẳng nhìn ra một tí gì cả.

Tôi đang thần người ra thì ông chủ Vương đột nhiên đẩy đẩy vai tôi, tôi quay lại định hỏi, lão ta lại ra hiệu im lặng.

Tôi thấy khó hiểu, còn lão ta thì khoát tay, cẩn thận kéo tôi ngồi xuống, chăm chú lắng nghe tiếng động bên trong lớp rế...

Tôi lập tức nín thở, nghiêng tai lắng nghe. Nơi này không có tiếng gió thổi, giữa không gian rộng lớn tịch mịch, áp tai vào rế cây có thể nghe thấy âm thanh “Híc... Híc... Híc...” rất nhỏ truyền ra từ bên trong, nghe giống tiếng răng va lập cập của người bị lạnh cóng.

Âm thanh này không lớn, phải chú ý mới có thể nghe được, lại rất có âm luật, không giống tiếng huyết thi, bọn sâu bò trong đám rế đương nhiên cũng không thể phát ra âm thanh như thế được.

Ông chủ Vương nhỏ giọng nói: “Những âm thanh này vang lên rất đều đặn, cứ như tiếng hòa thượng gõ mõ ấy, xem ra là âm thanh hoạt động của cơ quan nào đấy. Dưới này chắc chắn phải có một thứ gì đó, nhưng không biết là còn sống hay đã chết thôi.”

Mồ hôi mẹ mồ hôi con túa ra đầy đầu tôi, trong rế cây mấy ngàn năm tuổi này có người đang rên rỉ, có thể nào là gặp thụ yêu rồi không? Tôi vừa định mở miệng thì ông chủ Vương dùng tay ngăn lại, lão ta lắc lắc đầu, giơ súng lên, mở chốt an toàn, ra dấu bảo tôi đi theo rồi rón rén đi về phía phát ra tiếng động. Chúng tôi đi đến động rế bên cạnh, phát hiện âm thanh là từ đây truyền ra, ông chủ Vương mở đèn pin chiếu vào bên trong, âm thanh im bật.

Lão ta liếc nhìn tôi: “Phải rồi, hẳn là nơi này, trong ‘Hà mộc tập’ có nói từ đây có thể đi vào bên trong.”

Tôi nhú mày nói: “Động rế nơi này phức tạp quá, phức tạp hơn hẳn so với hệ thống động đá vôi rộng rãi ngoài kia, hơn nữa chúng ta không biết những ống đồng này có rỗng ruột hay không, tùy tiện vào đó quá nguy hiểm.”

Lão ta gật gật đầu: “Đúng vậy, cho nên hai chúng ta không thể cùng vào

một lúc được, phải có người đi trước dò đường.”

Tôi thầm giật mình, đừng nói là lão ta sẽ bắt tôi đi trước nữa đó chứ.

Thấy tôi do dự, lão nhắc khẩu súng, nhẹ giọng nói: “Tôi béo lắm, cậu đi trước, tôi đi sau chiếu đèn cho cậu, đừng lo, không xảy ra chuyện gì đâu.” Nói rồi lão ta đẩy tôi tiến về phía trong động.

Tôi cúi đầu nhìn xuống phía dưới đen đặc, quay lại thì bắt gặp ánh mắt gay gắt của ông, khuôn mặt âm u đầy tử khí. Tôi cắn chặt răng, không thể làm gì khác ngoài mang ngọn đèn gắn trên đầu, một lần nữa đóng vai vật thí mạng. Đang định đi vào thì lão ta kéo tôi lại, đưa cho tôi một cái bộ đàm nhỏ, nói: “Nếu bên trong quá sâu thì dùng thứ này. Thôi đi đi, cậu là thanh niên trẻ tuổi tài cao tương lai xán lạn mà~.”

Tôi chửi thầm trong lòng, cầm lấy bộ đàm nghiên cứu cách sử dụng, sau đó bỏ vào túi: “Ông chủ Vương, người ngay thẳng không ăn nói vòng vo, tôi đây là đi liều mạng cho ông, không lẽ ông không cho tôi thứ vũ khí phòng thân nào sao? Vạn nhất tôi bị mắc kẹt ở bên trong, ai đảm bảo ông sẽ không giở trò? Không đưa súng cũng được, ít ra cũng phải có đao kiếm gì chứ?”

Ông chủ Vương đề phòng liếc tôi một cái, đại khái cảm thấy lời tôi nói cũng có lý, mới miễn cưỡng cúi xuống rút từ trong giày của mình ra một thanh dao găm nhỏ quăng cho tôi, nhìn tôi cười xòa: “Cậu xem, tôi già cả lú lẫn, quên trước quên sau thôi.”

Tôi chụp lấy con dao, phát hiện đây là loại dao cán dài chuyên dùng để bào da. Tự nhủ méo mó có còn hơn không, tôi chửi một tiếng, cúi đầu tiến vào trong động. Mùi ẩm mốc từ bên trong xộc ra, tôi mang mặt nạ phòng độc, tiếp tục tiến vào bên trong.

Trong động rất ẩm ướt, vỏ rễ không cứng như bên ngoài mà lại rất mềm, còn có rất nhiều loại nấm không biết tên mọc tràn lan, hàng đàn ấu trùng ve bị tôi làm cho hoảng sợ, chạy trốn tứ tung. Tôi đi được một đoạn thì khựng lại, phía trước xuất hiện đến mấy lối rẽ, nên đi hướng nào?

Nhìn kỹ thì một trong mấy ngã rẽ đó có dấu hiệu, chắc là do người đi trước vẽ lên, mặc kệ, tôi cứ đi theo con đường đã được đánh dấu đó, được mấy mét nữa, phía trước đột nhiên biến mất, nửa thân trên đã nhô

ra bên ngoài.

Nửa thân trên của tôi vương ở cửa động, tôi bật ngọn đèn trên đầu, quan sát một vòng xung quanh. Nơi này là một không động thấp bé, bên trong có một cái bàn được bện bằng rễ cây. Kỳ thực nơi này được bao bọc bên trong đám rễ kia, lại ở chốn heo hút, tôi không hiểu nổi vì sao lại xuất hiện thứ này, bỗng nhiên phát hiện bên trong đám rễ có một phiến đá lộ ra.

Nhìn kỹ, đó là một thạch quách (quan quách làm bằng đá) thật lớn, phía dưới là quan sàng cũng bị đám rễ cây quấn chặt. Dựa vào khoảng cách tôi đã đi mà đoán, nơi này có lẽ chính là trung tâm của đài hiển tế, là nơi có thứ chúng tôi muốn tìm.

Tôi bò đến bên cạnh chỗ thạch quách lộ ra, lúc này mới thấy rõ, thứ này không phải lớn bình thường mà phải gắn bằng một cái container di động, trên nắp quan quách và lớp đồng trên cây có khắc một vòng song thân xà (hình con rắn hai thân). Những nơi khác gần như đã dính liền vào lớp rễ, hoàn toàn không thấy được có gì trên đó.

Ông chủ Vương ở bên ngoài hét to hai tiếng, tôi đi là đi mất dạng, chẳng thấy động tĩnh gì, lão ta cho là tôi đã vào được bên trong cây đồng, hỏi qua bộ đàm: “Cậu thanh niên, bên trong có gì?”

“Có một cái quan quách!” Tôi trả lời, chật vật tìm một chỗ ngồi xuống, nằm úp sấp mãi thật là oải.

“Quan quách? Có nhận ra là của ai không?”

Tôi mắng: “Tôi biết thế quái nào được, có điều muốn đưa nó vào đây không phải chuyện dễ, có thể huy động nhiều nhân lực như vậy, nhiều khả năng nằm trong này chính là chủ nhân của cây thanh đồng.” Đặt quan quách của mình ở đây, phải chăng người này cho rằng lúc ra đi có thể an nghỉ gần thiên cung một chút? Không biết là ai mà lại bạo tay như thế.

Tôi xem đến phía sau, nắp và thân của quách dường như không được đóng chặt, có một sợi rễ len vào bên trong, nâng nắp quách lên một chút. Tôi thấy kì lạ, a lên một tiếng.

Ông chủ Vương nghe thấy, sốt ruột hỏi: “Có chuyện gì thế?”

“Quan quách này... nắp đóng không chặt.” Tôi nói, nhìn khe hở kia. Chẳng lẽ lúc nhập liệm không chu đáo, để cho rễ cây len vào?

Tôi nghĩ một hồi, cho rằng cũng có thể, ban đầu là rễ nhỏ len vào, sau không ngừng sinh trưởng mới nâng nắp quách lên. Rễ cây chung quanh đây mọc lớn ngọn, nói không chừng đã bọc kín quan quách này, từng lớp từng lớp cứng như thế, chúng tôi hay bọn người kia dù có thể chém đứt, cũng không biết tới ngày nào tháng nào mới moi ra được.

Tôi đến bên kê hờ chiếu đèn vào dò xét, bên trong dường như trống không, tối âm u, ánh sáng chiếu vào như bị màn đêm nuốt chửng lấy, không thấy gì hết.

Xưa nay giới khảo cổ vẫn cho rằng loại quan quách đặt ở giữa quách là phiền toái nhất. Quan quách chính quy đều là vách quan kê sát với vách quách, nhiều nhất cũng chỉ cách nhau độ một li. Quan quách này lại không như thế, không gian bên trong tương đối lớn, vô cùng quái lạ, không biết là vì điều gì. Theo tập tục mộ táng thời Tây Chu, cho dù là hoàng thân quốc thích cũng không sử dụng hình thức khoa trương như thế này. Xem ra trợ lý Lương nói đúng, đây hẳn là mộ của một vị phiên vương, hơn nữa thế lực quốc gia này không hề yếu, ít ra cũng phải ngang bằng với Tây Chu thời đó.

Tôi cầm bộ đàm, nói: “Quan quách này trống không, bên trong không rõ có thứ gì, đèn quan sát của tôi quá mờ so với đèn pin của ông, ông có thể vào được, nơi này an toàn.” Tôi nói xong liền di chuyển tới cửa động lúc này, tự nhủ chỉ cần nhà người thò đầu ra, ông đây sẽ khóa chặt lấy luôn cái đầu của người, xem người xoay sở ra sao.

Bộ đàm phát ra vài tiếng nhiễu sóng, lẫn trong đó có vài tiếng nói, tôi nghe không rõ.

“Cái gì?” Tôi hỏi lại.

Xen lẫn giữa những tiếng nhiễu sóng rè rè là những âm thanh gì đó rất kỳ quái, rất ồn ào, hoàn toàn không thể nghe rõ.

(*) Sạn đạo: là con đường nhỏ dùng bắc qua những nơi hiểm trở như vách núi, khe núi..., có thể làm bằng gỗ hoặc chỉ là đường đất.

-----oOo-----

Chương 31: Màn sương ma quái

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Dừa

Beta: Earl Panda

~000~

Trong không gian chật hẹp u ám, bên cạnh có một cái quan quách nằm sò sò, đột nhiên từ trong bộ đàm lại truyền tới âm thanh quý mị, lúc thì như tiếng ai kêu khóc, lúc thì như tiếng ai run rẩy tưng niệm gì đó, thực sự khiến cho tôi dựng cả tóc gáy. Tôi vội vàng giảm âm lượng, vồ vồ mấy cái xem có chuyện gì không.

Đây là bộ đàm chuyên sản xuất để phục vụ cho quân đội, vỏ ngoài bằng plastic, có thể sử dụng trong những môi trường khắc nghiệt nhất, theo lý sẽ không dễ bị trục trặc như thế. Tôi bật tắt vài lần, âm thanh kia biến mất, từ loa phát ra tiếng rè đứt quãng, giống như có tiếng ai đó gọi, nhưng lại không thể nghe rõ câu chữ. Tôi thử gọi to vài tiếng nhưng không thấy trả lời, chỉnh tại tần số cũng chẳng khác hơn.

Tôi từng vọc qua mấy thứ đồ điện nên biết, âm thanh này không phải do hỏng hóc vật lý mà là do bị nhiễu sóng. Nguyên nhân thì có cả tá, từ lớn như điểm đen trên Mặt trời phát nổ (*) cho đến nhỏ như bị ảnh hưởng bởi thiết bị điện gia dụng, kiểu nào thì cũng gây ra hậu quả như nhau. Tôi bây giờ ở sâu bên trong lòng đất, mấy thứ điểm đen gì đó hẳn không tác động tới được, mà ở trong hang động mê mông giữa nơi rừng già bạt ngàn này cũng chẳng đào đâu ra thiết bị điện, vậy rốt cuộc là bị thứ gì ảnh hưởng?

Tôi cảm bộ đàm đi lòng vòng xung quanh tìm nguồn gây nhiễu, cuối

cùng phát hiện, càng mang bộ đàm đến gần quan quách ở giữa thì tiếng ồn càng lớn, nếu đi xa ra thì tiếng ồn sẽ nhỏ lại bớt, thật là quái lạ. Chẳng lẽ nguyên nhân gây nhiễu nằm bên trong sao? Tôi cẩn thận đưa bộ đàm vào khe hở giữa vách quan và vách quách, trong giây lát, tiếng ồn ào đột nhiên bùng lên dữ dội, hết như có ai bên trong gào lên thảm thiết. Tôi sợ tới mức suýt nữa buông tay làm rơi bộ đàm trong tay luôn.

Tôi nghĩ thầm không hay rồi, hẳn là bên trong quan quách có thứ gì đó đang phát ra một luồng sóng điện từ quái dị, chuyện này đúng là không tưởng tượng nổi, là hiện tượng tự nhiên, hay là có điều gì khác thường?

Tôi biết thực vật có thể phát ra sóng tín hiệu yếu, hơn nữa tùy vào điều kiện môi trường mà các loại sóng phát ra không giống nhau. Lấy ví dụ như khi phát nhạc êm dịu trong vườn cây và khi dùng dao cắt thực vật chẳng hạn, sóng tín hiệu chúng phát ra ở hai trường hợp này là hai loại hoàn toàn tương phản, đó được gọi là ngôn ngữ của thực vật. Tuy nhiên các sóng này rất yếu, nếu không có thiết bị chuyên dụng thì còn không thể phát hiện ra chứ đừng nói là có thể dùng bộ đàm thu được.

Hoặc ở một số tình huống đặc biệt, trong điều kiện tự nhiên đặc thù có thể sinh ra một loại sóng nhiễu rất mạnh, ví dụ như đêm trước động đất hay thời điểm núi lửa phun trào, có điều loại sóng này có tính gây hại chứ không ôn hòa như thế này.

Tôi nhìn quan quách rất lớn kia, nghĩ tới một lý do hiếm gặp nhưng không phải không có khả năng: gần hiện trường những vụ thảm sát hoặc những nghĩa địa lớn thường xuyên có sóng điện từ quái dị nhiễu loạn không dứt. Có người cho rằng đó là năng lượng sinh ra trong quá trình phân hủy thi thể, có người lại nói đó là tín hiệu do một lượng lớn âm hồn phát ra. Sóng điện từ mạnh như thế này, phải chăng là do thi thể bên trong quan quách gây ra?

Nơi này vô cùng u ám, những rễ đa già cỗi trắng bột dưới ánh đèn trông giống hệt những bộ xương rắn kì dị, khiến cho người ta chột thấy nhột nhạt, hết như có thứ gì bên trong chiếc quan quách kia đang điên cuồng giục tôi bước vào. Tôi rợn hết cả người, vội vội vàng vàng tắt bộ đàm đi.

Xung quanh im lặng rồi, tôi liền thấy choáng váng, có lẽ vì không khí nơi này quá ẩm thấp, lại còn có những mùi khó chịu nên tôi bắt đầu thiếu dưỡng khí. Nhận ra tình cảnh hiện tại, tôi chột thấy lạnh cả người, trong

suốt quãng đường vào đây tôi không hề cảm giác được việc này.

Ông chủ Vương bên ngoài cứ gào liên hồi, chắc là không nghe được câu trả lời của tôi, tới lúc cấp bách thì tiếng kêu của lão đã bị ba vòng cây cối ngoài kia chặn lại gần hết, đến chỗ tôi chỉ còn là những âm thanh xa xăm, cứ như người đang vùi dưới mười lớp chăn nghe tiếng ai đó nói chuyện bên ngoài vậy, hầu như không nghe được gì cả.

Vừa rồi tôi còn tính việc lừa ông chủ Vương vào đây để không chế lão, giờ thì nghĩ khác đi rồi, trước tiên là phải thoát được ra ngoài đã. Nơi này tà khí quá nặng, ở lại lâu khiến người ta không thoải mái chút nào. Phần lớn là do chỉ đi một mình, nếu có hai ba người ở bên cạnh lúc này, tôi hẳn đã bình tĩnh hơn.

Nghĩ tới rồi lại nghĩ lui, bệnh do dự tái phát, mãi mà tôi chưa quyết định được phải làm thế nào. Ông chủ Vương bên ngoài chắc gọi mãi mà không thấy tôi đáp trả, tôi chỉ nghe thấy lão ta chửi vài câu rồi không nói gì nữa, chắc là lão ta cũng không biết lúc này phải làm thế nào. Xem tình hình của ông lúc này hẳn là không dám vào đây xem thử đâu. Loại người giang hồ thế này đối với mọi người lúc nào cũng thích cậy mạnh, nhưng đến những nơi quý quái như thế này, lại nghe nói bên trong có quan quách, theo bản năng vẫn thấy sợ hãi. Quan tài, quan quách là biểu tượng cho cái chết, không tiền bạc hay sức mạnh nào không chế nổi, là quyền uy không một ai có khả năng lay động, điều này nếu không phải là dân đồ đầu thực sự thì không thể lĩnh hội được.

Mãi mê đuổi theo dòng suy nghĩ, chợt tôi lại nghe thấy âm thanh thều thào “Híc... Híc... Híc...” vang lên từ nơi nào không rõ, so với lúc còn ở bên ngoài thì nghe rõ hơn nhiều.

Bây giờ nghe kĩ mới thấy, âm thanh ấy giống như tiếng bước chân người mang guốc gỗ đi trên nền đá, nhưng tiếng động cứ đều đều không đổi, nghe không giống đang đi qua đi lại, mà giống... đang đứng một chỗ nhảy lên nhảy xuống.

Thanh âm này cứ cách một khoảng ngắn lại đều đặn vang lên, trong khung cảnh im ắng nơi này, quả thực là dọa người ta sợ đến mất hồn mất vía. Lúc này tôi đã hoảng lắm rồi, bây giờ lại nghe thấy lần nữa, âm thanh ấy cứ như một loại bùa đòi mạng, trái tim tôi cứ run lên từng hồi theo tiết tấu của nó.

Chợt tôi cảm thấy có điều kì dị, cứ sao tôi lại sợ hãi đến vậy nhỉ, tôi đã không còn chết nhất như thế này từ lâu rồi. Trán định lại một chút, tôi tháo mặt nạ phòng độc của mình ra, hít thở không khí chung quanh. Theo lý thuyết, mặt nạ phòng độc có thể lọc bỏ những loại quái khí có hại cho cơ thể con người, nghĩa là không khí chúng ta hít thở qua lớp mặt nạ này đã được xử lý rồi. Bình thường khí độc được lọc bỏ hoàn toàn, nhưng trong những trường hợp đặc biệt vẫn có những loại khí độc len qua được lớp mặt nạ phòng độc và gây trúng độc cho cơ thể.

Không khí ở nơi này rất kích thích đối với niêm mạc mũi, tôi vừa hít một hơi đã hắt xì, cả người đổ mồ hôi lạnh, vội vã mang lại mặt nạ vào.

Tôi lắng nghe một lát nữa, xác định được âm thanh kia không phải từ nơi khác vọng tới, theo tôi phán đoán phương hướng thì có vẻ tiếng động phát ra từ chính bên trong chiếc quan quách bằng đá kia.

Tôi đổ mồ hôi đầm đìa, một tay để sẵn tại chuôi dao găm, trườn lại gần khe hở kia để nghe cho rõ. Hiềm nỗi tiếng tim tôi đập cứ mỗi lúc một lớn hơn (=.=), chắc đợi tới lúc tôi lại gần chỗ hé ra ở nắp quan quách thì tim cũng vọt ra ngoài mất rồi.

Tôi biết bản thân bị không gian nơi này gây sức ép, lúc trước cứ ngỡ đã hết rồi, bây giờ xem ra vẫn còn. Một trong những điều tối kị lúc này là tưởng tượng vớ vẩn, tôi vừa tự nhắc nhở mình vừa tập trung tinh thần muờng tượng cảnh bốn phía đột nhiên sáng bừng lên, không còn tối tăm như trước nữa, lại hít sâu mấy cái, ngăn trái tim tiếp tục đánh lô tô trong lồng ngực. Tôi thở dài, tập trung lắng nghe xem rốt cuộc đây là âm thanh gì.

Ngay lúc đó âm thanh đột nhiên dừng hẳn, bốn phía lại lặng ngắt như tờ. Tôi cứng ngắc cả người, thình lình cảm thấy thứ gì vừa chạm vào vai mình!

Đầu tôi tê dại, mắt tôi cả đi, điên cuồng quay lại quơ dao một phát, đèn pin lập tức đụng vào một rễ cây, tắt ngóm, xung quanh tối đen như mực. Ngay sau đó tay tôi bị thứ gì nắm lấy kéo mạnh về phía sau, tôi sợ đến mức không còn tự chủ được nữa, gào to một tiếng, dùng hết sức bình sinh vùng vẫy để quay người lại. Nhánh rễ phía dưới tôi chưa hoàn toàn sùng hóa hết liền gãy đánh rắc, cả người tôi đột nhiên lún xuống, tôi và

thứ đằng sau cùng rơi vào một hố nông.

Tôi vừa ngã xuống đã nghe phía sau có tiếng mắng: “Con mẹ mày!” Sau đó đèn pin sáng lên, ông chủ Vương vừa đề nghiên tôi xuống (O__O) vừa chiếu đèn thẳng vào mắt tôi, chói đến độ tôi tưởng mình sắp mù. Tôi giơ tay lên định che mắt thì lão ta giáng cho tôi một tát không nề nang gì, mũi tôi lạnh lạnh, rồi một dòng máu chậm chậm chảy ra. (Tà của em...)

Đánh tôi xong lão ta còn hung hãn chửi: “Thằng mất nết, dám giở trò với tao à, cho mày chết!”

Tôi liền hiểu ra mọi chuyện, lão già mập Quảng Đông chó chết này thế mà cũng có gan lén mò vào đây. Có lẽ thấy tôi không có phản ứng gì, cộng thêm việc trước đó tôi từng giở trò với lão ta, nên lão ta trong bụng có chút kiêng dè tôi, sợ bị tôi giở quẻ lần nữa. Vì thế dĩ nhiên lão ta không dám bật đèn pin mà chỉ len lén tiến đến gần, gặp đúng lúc tôi đang tập trung nghe ngóng thử âm thanh quái quỷ kia, kết quả suýt chút nữa ăn một dao của tôi, thế là lão ta nhầm tưởng tôi có ý định giết lão.

Tôi muốn giải thích, nhưng lão ta lại đang đề ngay cổ tôi, thành thử tôi chẳng nói được tiếng nào. Lão có vẻ giận quá hóa rồ, tát tôi thêm một phát đến ù cả tai. Tôi bực lắm rồi, thậm chí mẹ cha nhà mày, cứ dùng dùng nhào vào đánh người như thế, cơ bản là đầu xem tao ra gì đầu hả. Chúng tôi lại lặn đi, cứ đấm đá qua lại cho tới khi lặn tới gần khe hở nơi quan quách. Lão ta khỏe hơn tôi nên chiếm được thế thượng phong, đề tôi xuống định bóp cổ tôi, nào ngờ nơi này thấp bé, lão vừa ngẩng đầu đã va ngay vào một rễ cây, đau đến sững sốt. Tôi thừa cơ đập mạnh vào háng lão ta, hất lão lăn qua một bên, rồi giật lấy đèn trên tay lão, lại đánh vào đầu lão một phát nữa cho hôn mê bất tỉnh.

Tôi ngồi đề trên người lão khiến lão không nhúc nhích gì được. Sau đó lấy đèn pin soi xem thì phát hiện lão ta không mang theo súng, có thể là sợ bên trong chật hẹp, súng cướp cò tự bắn phải chính mình thì toi. Tôi lặn mò trên người lão định tìm dao găm thì đột nhiên lão dùng đầu đập mạnh vào đầu tôi, mạnh đến nỗi tôi nỏ cả đom đóm mắt, vội vội vàng vàng lặn qua một bên, đề phòng lại bị tấn công lần nữa. Óc não tôi chắc phải phọt qua lỗ mũi mất rồi.

Ông chủ Vương đứng lên, người dính toàn vụn rễ và nắm mốc, tức giận đến mức mặt mũi méo mó cả đi, hơi thở hỗn hển, mắt long sòng sọc. Tôi

biết lão ta động sát khí, những kẻ lẩn lộn lập nghiệp trên giang hồ như thế này, để có được ngày hôm nay hẳn phải có sát tâm rất nặng, hờ một chút là đã nghĩ ngay cách dồn đối phương vào chỗ chết. Xem ra hôm nay thực sự phải một mất một còn với lão ta rồi.

Lão ta hít thở vài cái, rút dao găm từ bên hông ra, một tay chấp sau lưng lao thẳng về phía tôi. Dao của tôi chỉ dài một nửa so với của lão, dù có đâm được lão cũng chẳng trúng phải chỗ nguy hiểm nào, đành phải dùng đèn pin làm vũ khí chiếu thẳng vào mắt lão. Có điều lão mặt này quá hung hãn, cơ bản không thèm để ý đến tôi, một bên né khỏi luồng ánh sáng, một bên vọt lại gần tôi nhanh như chảo chớp, vung dao hướng về phía cổ tôi, tôi nghiêng đầu né được, tay trái chộp lấy tay lão, tay phải tắt đèn pin đi.

Mắt lão ta vốn đang quen với ánh sáng mạnh, đột nhiên ánh sáng vụt tắt, theo bản năng liền khựng lại một chút. Tôi nhớ lại vị trí đầu của lão ta, liền cầm đèn pin vung tay đánh một cú thật lực. Chỉ nghe một tiếng rên phát ra, đèn pin lập tức sáng lên. Tôi rọi sang xem thì thấy lão ta bị tôi đánh cho một miệng đầy máu, nằm sóng xoài, hình như đã ngất đi.

Tôi không biết lão ta là giả vờ hay là ngất đi thật, bèn lấy chân đá ông lại gần khe hở kia, nếu là giả vờ nhất định lão phải có phản ứng, nếu không sẽ rơi vào bên trong quan quách. Tôi lại đạp tiếp vài cái nữa, hai chân lão ta trượt vào bên trong, nhưng đến giữa ngực thì vướng lại. Tôi lại tới gần đạp thêm phát nữa, cho lão ta vào hẳn bên trong luôn đi.

Ông chủ Vương mềm oặt như con cá chết trượt vào bên trong quan quách, tôi vừa thở phào, nghĩ thầm quả nhiên lão ta hôn mê thật thì đột nhiên một cánh tay mập ú thò ra từ bên trong khe hở, nắm lấy chân tôi lôi tuột vào trong.

Lần này quả thực là bất ngờ đến độ không kịp trở tay, tôi vừa thả lỏng một chút đã thấy trước mắt hoa lên, cả người đã lọt vào bên trong quan quách. Tôi thầm kêu thôi toi rồi, chuyện này quả thực trước nay chưa từng gặp, tôi hoảng loạn quờ tay ra xung quanh muốn nắm lấy thứ gì đó, kết quả là chẳng tóm được gì, cứ thế rơi thẳng vào trong bóng tối!

Ông chủ Vương lôi thẳng tôi vào, lúc đầu tôi cứ tưởng quan quách này cao cỡ một thân người, giờ vào trong rồi mới biết không phải thế, nơi này có một đường lõm, xem ra là đường vào bên trong thân cây đồng.

Tôi trượt thêm vài ba mét mông mới yên vị trên một thứ gì đó, đau ê cả răng. Ông chủ Vương kia cũng thả lỏng tay, hình như muốn bò lên.

Tôi dùng đèn pin rọi bốn phía xem thử lão có ở gần mình hay không, phát hiện xung quanh toàn sương mù trắng đục dày đặc, ngoài bán kính nửa mét chẳng thấy được gì nữa.

Tôi đứng lên, dùng đèn pin huơ huơ xung quanh nhưng đều không chạm phải bất cứ vật gì. Nơi này sương dày như vậy ông chủ Vương rơi vào bên trong hẳn cũng không thấy được gì, có lẽ là đang nấp bên trong đám sương này đi.

Tôi lấy làm lạ, ở nơi này sao lại có nhiều sương mù như thế, nói là huân hương ngàn năm không tan cũng khó mà tin được. Tôi dùng tay quạt vài cái, lớp sương này giống hệt như nước, theo động tác quạt của tôi có thể quan sát được luồng chuyển động của không khí.

Tôi không nhìn thấy ở giữa quan quách có cái gì, cũng không có gan vào xem, trước hết chỉ có thể đứng nhìn, nhìn về phía trước cũng không thấy gì hết. Rễ cây men theo khe hở chui vào bên trong cũng không phát triển lộn xộn mà chỉ bò sát theo đáy và vách tường bên trong quan quách, bên trên mọc đầy những sợi li ti, động vào là rớt lả tả, xem ra là một loại nấm mốc nào đó.

Phần vách bên trong quan quách không bị rễ cây che phủ lộ ra một ít hoa văn chạm nổi, tôi nhìn qua đã nhận ra đây là một phần đồ án, phong cách giống như bốn pho tượng bên ngoài kia, tuy nhiên phần lớn bức phù điêu đã bị rễ cây che khuất. Lưỡi dao săn của tôi lại quá mỏng, dùng để cắt lớp rễ cây này e là không được, tôi chỉ cắt được một phần rễ mới sau này, còn lớp rễ lâu năm đã cứng lại như đá kia thì không tài nào suy suyển nổi, cắt rễ cây mà như cắt đá, cuối cùng chỉ lóc được một miếng vỏ trắng toát.

Tuy vậy tôi vẫn hiểu được một phần nội dung, đây hẳn là tình cảnh lúc cây thanh đồng được xây dựng, trên đó có khắc hình người mặc y phục kiểu vạt chéo. Tôi còn bất ngờ phát hiện ra ở trên đó mô tả Thanh Đồng thụ là từng đoạn, xem ra công trình đồ sộ này không phải được xây dựng liền mạch, có thể là trải qua nhiều thế hệ, mỗi thế hệ xây dựng một phần, cuối cùng mới hình thành tác phẩm nghệ thuật vĩ đại này.

Phù điều rất nhiều, nhưng tôi không dám tùy tiện đi lại, xem xong một khúc bên này, tôi đột nhiên quay lại nhìn vào lớp sương mù, chỉ cảm thấy có một nỗi sợ hãi khó hiểu ập tới, bèn men theo lớp rế cây định quay về chỗ cũ.

Kì quái ở chỗ lớp rế trông có vẻ rất dễ để trèo lên, nhưng tôi thử hai lần đều trượt lại xuống dưới, hết như trên băng. Tôi sờ vào sợi rế, phát hiện lớp nấm mốc phía trên vô cùng trắng mịn, hết như dầu bôi trơn, xem ra nếu muốn một mình leo lên không dễ chút nào.

Tôi lấy lại bình tĩnh, suy nghĩ xem nên làm thế nào, xem ra phải dọn sạch lớp nấm phía trên mới leo lên nổi, hoặc dùng dao cắm vào leo lên, mà cũng không biết có được không nữa.

Giữa lúc tôi đang phân vân như thế, “Híc... Híc... Híc...”, âm thanh quái dị ấy đột nhiên lại vang lên, lúc này là ở sau lưng tôi, rất gần.

(*) Những điểm đen trên mặt trời nom như bóng của các lỗ sâu trên đĩa mặt trời màu trắng, có nhiều kích cỡ khác nhau, từ to cho đến nhỏ. Người ta có thể nhìn thấy những điểm đen này vào bất cứ ngày nào lúc trời sáng. Các nhà khoa học dường như tin rằng các vết đen đó có bản chất điện vì một vài hiệu ứng của nó tạo ra. Một nhà thiên văn đã chứng tỏ rằng đó là những “con bão xoáy” của các chất điện từ đã nổ bùng ra bề mặt Mặt Trời. Từng cặp có dạng những hình ống hình chữ U. Các vết đen hay sự phóng các năng lượng điện từ đã phóng ra nhưng “tia âm điện tử” ra ngoài không gian. Một số electron này lọt vào khí quyển Trái Đất đã gây ra nhiều hiệu ứng điện trên Trái Đất.

-----oOo-----

Chương 32: Đánh lén

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Earl Panda

Beta: Bánh Ú đại nhân.

Thứ âm thanh quỷ dị đã dẫn dắt bọn tôi vào đây đột nhiên vang lên ngay sau lưng tôi, tuy không lớn, nhưng trong quan quách yên ắng vô cùng nên âm thanh đó nghe không khác gì sét đánh ngang tai. Tôi nghe mà toàn thân run lẩy bẩy, căng thẳng đến toát mồ hôi lạnh.

Quan quách này chiều dài khoảng sáu, bảy mét, bảo dài cũng không hẳn, bảo ngắn cũng không đúng. Nghe âm thanh kia mà đoán thì có lẽ nơi phát ra tiếng động cách tôi không quá một mét, gần như là dán sát sau lưng, khoảng cách vừa đủ để với đến bả vai tôi. Cứ từng tiếng từng tiếng “Híc...híc...” vang lên theo quy luật, nghe như tiếng mu bàn tay gõ lên cửa gỗ. Một cơn ớn lạnh chạy dọc từ gáy thẳng xuống đến gót chân tôi.

Tức khắc toàn thân tôi cứng đờ không nhúc nhích nổi. Tôi thoáng phân vân xem có nên quay đầu lại nhìn không, hay là cứ giả vờ như không nghe thấy gì, không để ý đến nữa. Nhưng ngay sau đó tôi nghĩ lại, dở khóc dở cười cắn lưỡi tự nhủ: phải ráng bình tĩnh, lúc này không còn cách nào khác, chỉ có thể đối mặt, sợ hãi và kiếm cơ bây giờ thì chỉ có đường chết.

Đương lúc tôi còn đấu tranh tinh thần, thứ âm thanh ma quái kia vẫn vang lên đều đều không nhanh không chậm, không vọng lại gần, cũng không dẫn ra xa. Tôi hít sâu một hơi, cắn răng nắm chặt con dao, từ từ quay đầu lại, nhìn xem rốt cuộc nó là cái gì.

Nhưng tôi vừa quay đầu thì âm thanh kỳ quái kia cũng đột nhiên ngừng lại. Tôi nhìn chăm chú, nhưng giữa màn sương màu xám tro ở đằng sau lưng tôi lại chẳng có gì khác. Nhìn về hướng âm thanh ban nãy vừa phát ra cũng chỉ thấy một khoảng không tăm tối mịt mù, chẳng qua bị hành động của tôi làm nhiễu loạn nên xuất hiện vài luồng khí quỷ dị, nhưng rồi lại tan biến rất nhanh, trở về bình thường như lúc ban đầu.

Tôi nuốt nước bọt, bỗng thấy hơi bất ngờ, liền lấy đèn pin rọi khắp bốn phía, nhưng cũng không thấy có gì khác thường, cứ như âm thanh đó chưa từng cất lên vậy.

Vừa nãy âm thanh đó ở gần tôi đến vậy, tôi nghe vô cùng rõ ràng, chắc chắn không phải ảo giác, lúc tôi quay người cũng mắt không đến một

giây, cho dù âm thanh đó có là do vật gì di chuyển được phát ra thì cũng không thể biến mất nhanh đến vậy. Lẽ nào, âm thanh đó phát ra từ nơi khác? Hay do tôi đoán nhầm?

Tôi vô thức dò dẫm bước từng bước lên phía trước, định đi tìm nơi phát ra âm thanh kia. Đột nhiên, từ lớp sương bên cạnh tôi có một bóng người bỏ nhào ra. Tôi mất tinh như ranh, vừa lúc nhắm thấy cái bóng xuất hiện, tôi vội vàng cúi xuống. Người nọ không bắt được tôi, nhưng lại xô tôi ngã nhào xuống đất. Tôi lăn một vòng trên đất. Ngoảnh lại, thấy người vừa xô tôi có vóc dáng mập mạp, chính là người đã đẩy tôi vào đây – ông chủ Vương.

Tôi chửi bậy một tiếng, rút con dao sẵn ra, tính duyên này dứt tình với lão luôn, không ngờ, chớp mắt cái mà lão ta đã trốn vào trong đám sương, ngay cả cái bóng cũng không thấy nữa.

Tôi không khỏi khinh thường mà nhổ mấy bãi nước bọt. Vừa nãy trong lúc vật lộn, hẳn là lão đã làm rớt dao của mình rồi nên mới e ngại con dao sẵn nhỏ trong tay tôi, không dám chính diện ra mặt tấn công mà trốn trong đám sương, chờ tôi tới gần mới đánh lén bất ngờ. Thật không giống cái bộ dạng kiêu ngạo lúc đầu chút nào. Tay này đích thị là một tên tiểu nhân con mẹ nó rồi.

Cơ mà, nói đi cũng phải nói lại, tình hình ở trong này kì quái như thế, lá gan của lão ta cũng không phải to bình thường đâu. Phải là tôi, tay không đèn pin, tay không vũ khí, chắc tôi đã rúc vào góc nào đó mà run lập cập rồi, chứ đâu dám đi đánh lén người khác. Hơn nữa, chỗ này sương mù dày đặc như nước, rất dễ nhận biết được những thứ di chuyển được. Vì vậy, lão ta biết không dễ dàng đánh lén tôi thành công được, nên mới cẩn trọng hơn, chứ không vừa nãy tôi đã có thể đánh ngã được lão ta rồi.

Tôi nghĩ đến đây lại thấy kỳ lạ. Nếu vậy, cái nguồn gốc của âm thanh quái dị kia nếu ở trong quan quách mà chuyển động thì sẽ phải có động tĩnh gì đó chứ, ấy thế mà, khi tôi quay đầu lại, đám sương vẫn chẳng có gì khác thường, không có vẻ như là có vật gì di chuyển trong đó. Lẽ nào nó lại không có hình dạng gì? Lẽ nào nó là ma chẳng?

Tôi vừa cảnh giác phòng ngừa ông chủ Vương đánh lén lần hai, vừa lồm cồm bò dậy. Không gian trong quan quách này không quá rộng, ban nãy vừa bị ngã chẳng biết lăn đến đâu rồi, phải nhanh nhanh lùi đến mép,

nghĩ cách bò lên trên thôi.

Toàn bộ chỗ này không lớn lắm. Nhìn xung quanh bốn phía tôi có thể thấy mình đang ở gần trung tâm quan quách. Xuyên qua lớp sương mù, tôi nhìn thấy ở phần trung tâm có một cái gì đó, chỉ thấy bóng mờ mờ nhạt nhạt, hình như là rất nhiều sợi dây nối từ trên đỉnh quan quách xuống tận tới đáy. Tôi còn tưởng đó là mấy nhánh rễ khí của các cành cây mọc trên đỉnh buông rủ xuống, nên đi đến phía trước, lấy đèn pin chiếu vào mới vỡ lẽ ra là không phải. Những thứ đó đều là những sợi xích thanh đồng to cỡ bằng cổ tay người, mọc đầy những nắm và bị quấn chặt bởi những sợi rễ chùm của cây đa, thẳng suốt từ trên đỉnh xuống dưới. Tuy nhiên, sợi xích sắt trông có vẻ như chỉ gắn cố định ở trên đỉnh quan quách cho đến giữa quách, còn phía dưới thì không có bất cứ một thứ gì buộc vào vậy.

Cái quan quách bằng đá này nói là lớn, nhưng thực ra là nhỏ, khi khai quật nóc mộ của các quý tộc thời Tây Hán và thời Ngũ Đại đều có. Thứ này gọi là quan quách, nhưng thực chất phải gọi là phòng quách (cái quách to bằng cả căn phòng nhỏ) mới hợp lý. Nếu căn cứ vào mộ thổ táng thì quan tài hẳn là phải đặt ở giữa phòng quách này cùng với những của cải bồi táng, bên trong lớp phòng quách bằng đá còn phải lèn chặt đến mười mấy lớp quách gỗ, suốt từ tít trong cho đến mép quách.

Tôi bước đi vài bước, dựa theo kích thước quan quách, chí ít cũng có thể thấy hình dáng cơ bản của quan tài trong. Thế nhưng, giờ thấy những rễ cây và xích đồng, trên mặt đất lại không có đồ vật gì cả, lẽ nào bên trong cái quan quách này rỗng tuếch? Vậy tiếng động kỳ lạ kia là từ đâu tới? Cái thứ quỷ dị làm nhiều sóng bộ đàm là ở đâu ra?

Tôi sững sốt hồi lâu, lại bước lên phía trước từng bước một, muốn đến xem liệu có phải sợi xích thanh đồng khóa chặt chiếc quan tài để giữ cái gì đó còn sống không. Tôi vừa bước ra, bỗng nhiên dưới chân hẫng một cái, cả người ngã chúi xuống dưới. Tôi vội nhanh tay túm lấy sợi xích đồng, trượt dài xuống mấy mét mới dừng lại được, sợ đến toát mồ hôi lạnh.

Chuyện gì xảy ra thế? Thế mà phía dưới lại không có gì vậy? Tôi sợ hãi, soi đèn pin chiếu xuống dưới, nhìn không thấy mặt đất đâu cả mà chỉ thấy sương dày đặc. Chân giẫm xuống, giẫm vào sương chứ không có cái gì cả, hình như là có cái hố lõm xuống rất sâu.

Đúng là kỳ quặc, tôi nghĩ. Bên trong cái phòng quách này có gắn với đài tế tự trên đỉnh cây thanh đồng, ở chính giữa quách thì không có gì, có lẽ là giống với phương pháp quách đa tầng đa lớp ở thời Chiến quốc. Ở giữa phòng quách này còn có một cái hồ lõm xuống, gọi là giếng quan, ở phía dưới mới là quan vị (vị trí đặt quan tài) thật. Không biết cái giếng quan này nó sâu bao nhiêu, thật là nguy hiểm, nếu như vừa nãy mà ngã xuống, không chừng gãy đầu gãy cổ chết như chơi.

Còn những sợi xích thanh đồng này, có lẽ là một thiết bị quan trọng dùng để đưa quan tài xuống dưới cái giếng quan này, quan tài chứa thi thể hẳn là ở ngay phía dưới chân tôi đây.

Đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên đám sương bên cạnh náo động, ông chủ Vương vọt ra từ trong đó, cầm trong tay thứ vũ khí nào đó, đánh thẳng về phía tôi. Ở đây sương dày như thế, có lẽ lão ta nhìn thấy ánh đèn pin nên mới đoán được vị trí của tôi. Tôi vừa nhìn thấy không ổn, liền theo bản năng hét to: “Đừng! Mau dừng lại!”

Nhưng đã muộn. Chỉ nghe ông chủ Vương kêu “A!” một tiếng, chân giẫm vào khoảng không, thoáng cái lão ta đã ngã tụt xuống dưới. Tôi cảm thấy sợi xích đồng chấn động mạnh, hẳn là do lão ta đã tụt được, cùng lúc đó, chỗ tay bám lấy sợi xích của tôi phát ra tiếng lục cục, cơ thể bắt đầu trượt xuống dưới.

Tôi quay lại nhìn, hóa ra là đám nấm mốc rêu xanh trên xích đồng bị tay của tôi đè ép thành chất lỏng sền sệt màu trắng, khiến cho sợi xích đồng trơn như được bôi một lớp dầu mỡ. Tôi thầm kêu than không ổn, vội vàng dùng con dao săn định cắm chặt vào lỗ hồng trên dây xích, thế nhưng lưỡi dao lại chen vào không lọt mà mắc vào những rễ cây ở trong. Tôi cố sức vặn xoắn con dao vào đám rễ cây, bấy giờ cơ thể mới ngừng trượt xuống. Lúc này, tôi đã trượt xuống dưới ít nhất là mười mét, tiến vào bên trong giếng quan trong cột cây thanh đồng.

Ông chủ Vương đầu đầy máu, vất vẻo trên sợi xích thanh đồng ngay phía dưới tôi, cách tôi chừng một bàn chân. Lão ta cũng giữ không được sợi dây xích, đành dùng chiếc dây lưng bằng da xỏ qua lỗ hồng trên sợi xích để bám vào mới miễn cưỡng không bị tụt xuống được. Tôi lấy đèn pin rọi vào lão ta, lão quay đầu vừa chửi vừa né ánh sáng chói mắt.

Tôi thấy tạm thời lão ta không uy hiếp gì đến tôi, nên phải đi xem xét tình hình cái giếng quan trước đã. Thân cây thanh đồng trong ngoài đều như nhau, có khắc sâu những khe rãnh con rắn hai thân, những đường hoa văn chạy dọc theo rễ cây từ trên trườn xuống dưới. Sương ở đây loãng hơn phía trên rất nhiều, tôi nhìn xung quanh một vòng, xem xem cái giếng quan ở trung tâm phòng quan này rộng bao nhiêu. Nếu nó quá lớn, tôi chỉ e leo ra ngoài sẽ là một vấn đề lớn.

Giếng quan có hình chữ nhật, dài khoảng bốn mét, rộng hai mét, đặt vừa đủ một chiếc quan tài rộng. Tôi với tay ra, sờ lấy vách tường giếng quan, không biết có phải do đám sương kia không mà ở đây không có nhiều nấm ký sinh, chỉ thấy rễ cây vốn có. Không khí bên trong giếng quan cứ lửng lơ một mùi vị khác thường, có thể là do bên ngoài sương dày đặc khiến bên trong mặt nạ phòng độc bắt đầu bị ẩm, hiệu quả giảm xuống. Tôi có thể ngửi thấy cái mùi kỳ lạ đó càng ngày càng nồng, bay thẳng vào mũi tôi. Bởi vậy, xem ra, ông chủ Vương nhất định cũng không chịu nổi.

Nhìn xuống dưới, tôi lấy làm kinh hãi. Sợi xích vẫn cứ buông xuống cho đến khi chìm hẳn vào bóng tối, đèn pin còn không chiếu đến được, vô cùng sâu. Từ nơi này nhìn xuống dưới, toàn bộ giếng quan sâu vô cùng, có cảm giác như nó cứ sâu xuống mãi mãi, không có đáy.

Không thể nào? Tôi nghĩ, trong bụng có một loại cảm giác, lẽ nào cả cái cây thanh đồng này đều rỗng ruột hết, chúng tôi đã bò lên trên phải hơn ba trăm mét là ít, rễ cây thanh đồng này còn đi vào lòng đất sâu đến đâu không biết, nếu như là rỗng ruột thật, thì dưới đáy tận cùng rút cục là cái gì? Tâm trái đất? Địa ngục? Rễ cây to lớn hình trụ rỗng ruột, cắm ở đây liệu có ý nghĩa gì không?

Ông chủ Vương thấy thế cũng vô cùng ngạc nhiên, hai người đều không nói lời nào, ngoắc nhau nhìn xuống dưới. Bỗng nhiên, “Híc...híc...”, hai tiếng vang lên, cái âm thanh âm u kỳ quặc này đột nhiên vang lên khắp bốn phía xung quanh chúng tôi!

Tôi với ông chủ Vương nhìn nhau, ánh mắt cả hai đều đổ dồn với phía bóng tối đen đặc ở dưới. Tiếng động này, đương nhiên là phát ra từ dưới vực sâu thăm thẳm này truyền lại.

-----oOo-----

Chương 33: Hòa giải

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Earl Panda Beta: Thanh Du

Đứng từ chỗ này nghe ra, thấy tiếng động này có chút khác thường, lại có tiếng vang vọng lại, dường như là từ một nơi rất sâu phía dưới truyền lên. Theo nhịp điệu của nó, tôi có thể cảm nhận rõ ràng sợi xích thanh đồng đang hơi hơi rung động, giống như đầu kia sợi xích được dính vào động mạch của một người không lồ vậy.

Cảnh này khiến tôi không tìm được mà rùng mình ớn lạnh một cái. Tôi không cảm nhận được tí gió nào từ dưới thổi lên, mà hai người chúng tôi bám vào cũng không đủ để khiến sợi xích đồng nặng nề kia rung lắc dữ dội đến thế. Vậy thì, dưới bóng đêm sâu thẳm kia có thứ gì đã lay động sợi xích thanh đồng?

Ông chủ Vương trầm tư lắng lắng nghe. Lão ta chưa bao giờ trải qua mấy loại chuyện này, đáng ra phải sợ hãi hơn tôi mới đúng, ấy thế mà trông vẻ mặt lão ta lại bình tĩnh khác thường, hình như đang suy đoán chuyện gì đó.

Căng thẳng một hồi lâu, cuối cùng tiếng động cũng dừng, sợi xích đồng không còn rung lắc nữa. Tôi bất giác thở phào một hơi nhẹ nhõm, người cũng suýt nữa lả xuống theo sợi xích luôn.

Ông chủ Vương vẫn không hề có phản ứng, chỉ im lặng suy nghĩ hồi lâu rồi rút ra một điều thuốc, châm lửa, hút mạnh một hơi. Sau đó lão ta móc từ trong túi ra một cây gậy huỳnh quang nhỏ, lắc lắc hai cái khiến cây gậy dần dần phát sáng.

Tôi không hiểu lão ta định giở trò gì, nên chỉ lạnh lùng liếc nhìn. Cho đến khi cây gậy huỳnh quang sáng hẳn lên, lão ta đột nhiên ném nó xuôi theo sợi xích thanh đồng, ánh sáng xanh lục phát ra từ cây gậy xoay tròn rồi rơi xuống phía dưới.

Chùm sáng màu xanh càng lúc càng nhỏ dần, rồi nhanh chóng biến mất khỏi tầm nhìn. Tôi nghĩ nó sẽ rơi mãi rơi mãi cho đến khi tan biến vào bóng tối thì đột nhiên, ở chính ranh giới giữa nhìn-thấy-được và không-nhìn-thấy-được, cây gậy huỳnh quang đập phải một vật gì đó đánh “bốp” một tiếng, văng ra một bên vách tường thanh đồng rồi lại rớt xuống, trong nháy mắt đã biến mất dạng.

Cách sợi xích thanh đồng khoảng khoảng năm mươi, sáu mươi mét về phía dưới quả thực có treo thứ gì đó. Ánh sáng từ cây gậy huỳnh quang quá yếu nên tôi chỉ kịp nhìn ra vài đường nét mơ hồ, hình như là một cỗ quan tài thủy tinh lấp lánh ánh vàng, cũng có thể là loại quan tài bằng thương thạch thông thường. (một loại đá có màu vàng, nửa trong suốt).

Ông chủ Vương ngẩng đầu nhìn tôi thách thức, rồi bất ngờ buông tay khỏi chiếc dây lưng, vừa bật lửa, vừa trượt xuống phía dưới. Rất nhanh sau đó, lão ta chìm hẳn vào trong bóng tối, chỉ còn thấy một đốm lửa leo lắt càng ngày càng thu nhỏ.

Tôi thoáng cân nhắc, không hiểu vì sao bỗng dưng cảm thấy bất an. Ông chủ Vương dường như đã tính toán hết mọi chuyện từ trước, lão ta biết nhiều loại vật phẩm kỳ dị, phải chăng đã đoán ra vật bên dưới là gì nên mới nhanh chân chạy đi thủ luôn? Tôi chợt nhớ lại chuyện lão Dương đã kể lúc trước nên nhin không nổi, vả lại, tôi cũng không cam lòng cứ thế rơi vào tay lão ta, liền vội vàng rút con dao sẵn rồi bám theo lão ta, trượt xuống phía dưới.

Càng xuống sâu tốc độ trượt càng nhanh, những rễ cây quán chằng chịt cũng không còn nữa. Đến quãng sau, tốc độ của chúng tôi bắt đầu chậm lại. Chỉ trong khoảng mười giây mà tôi đã tụt xuống độ sâu vừa ước lượng ban nãy. Tôi thấy đốm lửa phía dưới chợt dừng lại, vội kẹp chặt hai chân vào sợi xích để dừng theo.

Cúi đầu nhìn xuống, tôi thấy ông chủ Vương đã đến đoạn cuối cùng của sợi xích, dưới đó vài mét chính là nơi cây gậy huỳnh quang va đập vào. Lão ta nằm sấp, dùng bật lửa chiếu sáng, nhưng ánh sáng quá yếu ớt nên không thể nhìn rõ hình dạng tổng thể của thứ này, chỉ thấy một khối thủy tinh màu vàng treo lơ lửng giữa không trung.

Tôi bật đèn pin, rọi xuống. Dưới ánh sáng cường độ mạnh từ chiếc đèn

pin, vật này mới bắt đầu hiện ra rõ ràng.

Ngoài dự đoán của tôi, vật treo phía dưới sợi xích thanh đồng không phải thương thạch quan, cũng không phải chỉ là một cỗ quan tài con con, mà là một khối đá hổ phách trong suốt cực lớn có hình quan tài, xem ra được hình thành từ tự nhiên. Ánh sáng đèn pin từ trên rọi xuống khiến ánh vàng tỏa ra khắp bốn phía như ánh ngọc lưu ly, chỉ cần hơi dịch chuyển góc độ đèn pin một chút là thứ ánh sáng lung linh huyền ảo ấy sẽ phản chiếu khắp không gian, thực là một cảnh tượng lộng lẫy huy hoàng đến mức khó tưởng tượng.

Từ trên vòm hang rủ xuống bốn sợi xích thanh đồng được đúc chìm vào trong khối hổ phách. Nhìn xuyên qua lớp hổ phách có thể thấy một bóng người mờ mờ màu đen, căng mắt ra mới miễn cưỡng phân biệt được đầu với vai, mà hai bờ vai lại nhô cao như hai cái bươu lạc đà. Cái bóng cuộn cả người lại, tư thế nằm giống như thai nhi trong bụng mẹ.

Tôi từ thuở cha sinh mẹ đẻ đến giờ chưa từng nhìn thấy thứ gì tương tự nên chỉ biết ngẩn tò te mà nhìn, nói không nên lời. Ngược lại ông chủ Vương có vẻ bình tĩnh khác thường, lão ta quan sát thoảng qua rồi trượt xuống dưới, tính giẫm lên khối hổ phách để thăm dò. Tôi thấy thế bèn cuống quýt kêu lên: “Đừng!”

Ông chủ Vương quay đầu lại, nhìn tôi một cách khó hiểu.

Tôi bèn nói: “Trước đây tôi chưa bao giờ nhìn thấy một khối hổ phách lớn đến vậy, có khi là cặn nhựa thông cũng nên. Ông mà giẫm lên, coi chừng nó vỡ ra đấy.”

Ông chủ Vương nhìn tôi cười khinh bỉ, nói: “Chú mày thì biết gì? Hổ phách cái con khỉ, đây là thi kiến (1), là bào thai hóa thạch đấy.” Dứt lời lão ta đã nhảy lên luôn. Cái gọi là thi kiến này cũng thật chắc chắn, chỉ thoảng lay động rồi nhanh chóng ổn định như cũ.

Tôi thấy lão ta vẫn không sao, bèn không cam tâm bị bỏ lại đằng sau, liền thả chân nhảy xuống bề mặt khối hổ phách chứa bào thai hóa thạch, đồng thời giơ con dao sẵn trên tay tra vào vỏ sau lưng, miễn khỏi cảnh tay dao tay đèn linh kinh khó hoạt động.

Không ngờ ông chủ Vương lại hiểu nhầm, thấy tôi nhảy xuống lại cảnh

giác khom lưng, rút sợi dây thắt lưng ngoắc trước ngực ra, làm bộ chuẩn bị đánh nhau. Mà tôi thấy thế lại càng sợ, con dao sấn vốn định tra ra sau lưng nay lại quơ lên.

Trong chốc lát, bầu không khí trở nên căng thẳng cực độ, không một ai dám nhúc nhích, vì cả hai đều biết, ở cái nơi quỷ quái này, chỉ cần hơi sơ suất một chút thôi, bị người ta đập cho một cước là xong đời. Bên dưới là vực sâu vạn trượng, cho dù anh có khỏe đến đâu, có hung hãn cỡ nào, thì rớt xuống cũng đi đời nhà ma chỉ trong tích tắc.

Ông chủ Vương dù sao vẫn là người chôn giang hồ, cầm được thì buông cũng được, nên chỉ giằng co một chốc lão ta đã khoát tay áo, nói với tôi: “Này chàng trai, đã đến nước này thì tôi đành lui một bước vậy, chúng ta tội gì phải đồng quy vu tận chứ. Lỡ có một người chết, người còn lại cũng chẳng được lợi gì, nơi này không thể một mình leo lên được.”

Tôi nhìn lên đỉnh đầu, thấy lão nói cũng không sai. Ở đây, muốn leo lên trên, chỉ ít cũng cần hai người hỗ trợ lẫn nhau. Vậy là chừng nào vẫn còn ở lại dưới này, có lẽ lão ta sẽ không dám đụng đến tôi, bằng không lão ta sẽ còn chết thảm hơn nhiều. Nhưng người này cực kì xảo quyệt, tốt nhất không nên quá tin tưởng.

Tôi từ từ đặt con dao sấn xuống, thủ thế làm bộ hòa giải, đồng thời tóm tắt sơ lược lại chuyện cái bộ đàm nhiễu sóng, tạo một cái cớ cho cho hai bên cùng xuống thang. Dầu sao vừa rồi tôi cũng đã hạ sát tâm, lão ta không thể dễ dàng nói lỏng cảnh giác được.

Ông chủ Vương lôi bộ đàm của mình ra, bán tin bán nghi bật lên, quả nhiên từ bên trong phát ra một loạt tiếng ồn với âm lượng cao vút, nghe cực kỳ chói tai, giống như tiếng người gào thét đến xé họng vậy. Ông chủ Vương hét hồn, vội vàng tắt bộ đàm đi, mở miệng chửi: “Mẹ kiếp.”

Tôi cũng sợ chết khiếp đi được, ở đây nhất định đã gần với nguồn gây nhiễu lắm rồi nên âm thanh mới chói tai đến vậy. Tôi không ngờ trên đời này lại có thứ âm thanh đáng sợ đến thế, nếu nghe thêm vài giây nữa, có khi tôi mất trí mà nhảy luôn xuống vực cũng không biết chừng.

Ông chủ Vương cầm lấy thắt lưng buộc lại lên người, nói: “Lần này tôi tính toán sai rồi. Cậu cũng biết, chúng ta lẫn lộn chôn giang hồ, không để tâm một chút thì không xong đâu.” Lão ta chìa chìa vào cái cục súng vì

trên mặt, “Chàng trai, cậu ra tay cũng không nhẹ đâu. Chúng ta lần này coi như huề, thù oán cá nhân cứ để sau khi ra ngoài hăng tnh, sao nào?”

Tôi âm thầm cười khẩy, vừa rồi ông chủ Vương bộc lộ bản tính, tôi đoán lão ta đã sớm dự định sau khi ra ngoài sẽ giết chúng tôi diệt khẩu, giờ nói mấy câu này chẳng qua là kế hoãn binh. Có điều bây giờ hai bên vẫn cần lợi dụng lẫn nhau, nên tôi gạt đầu, ném cái đèn pin về phía lão ta cho cân bằng.

Tôi với lão ta tạm thời hòa giải, nhưng tôi cũng không dám tiếp cận lão ta quá gần như trước, để khỏi có người “lỡ tay” đẩy tôi một phát rơi tòm xuống dưới. Lão ta hiển nhiên cũng lo chung một mối như tôi, hai người ngầm hiểu trong lòng nhưng miệng không nói, lẳng lặng vừa đề phòng đối phương, vừa cẩn thận ngòì xỏm xuống xem xét kĩ càng cái bào thai hóa thạch dưới chân.

Trên bào thai hóa thạch có rất nhiều hoa văn hình thành tự nhiên, độ trong cũng không cao, nên từ bên ngoài không thể nhìn thấy cái xác bên trong được. Muốn nhìn, phải quét bằng tia X-quang hoặc đập vỡ lớp hóa thạch bên ngoài. Nhưng kỳ quái nhất phải nói đến bóng người bên trong lớp hóa thạch. Đây chắc chắn là một thi thể, có điều cái thi thể này hình dạng rất quái dị, nhìn thế nào cũng không giống người.

-----oOo-----

Chương 34: Giả thiết lớn mật, cẩn thận tìm chứng cứ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Namichan

Beta: Earl Panda

Cách đây mấy năm, ở vùng Xuyên Nam và Nội Mông cũng đào được thi kiển, nhưng đều là loại lớn như chậu rửa mặt, có chút giống ngọc, lại có chút giống hổ phách, bên trong có bọc xác động vật nhỏ hoặc xác trẻ con khô quắt, hiếm khi có người trưởng thành. Mấy thứ này đều là vật bồi

táng khai quật được, chẳng ai biết đã được làm ra bằng cách nào.

Căn cứ theo sách cổ ghi lại, có thể là vào thời Tiên Tần, các phương sĩ (thời xưa dùng để gọi những người cầu tiên học đạo) đã dùng vật này làm nguyên liệu để luyện đan. Họ đem phụ nữ mang thai thiếu tháng ngâm vào nước thuốc cho đến chết, cho vào một cái vạc rồi chôn xuống đất tròn mười bảy năm mới đào lên, khi đó thai nhi trong bụng sẽ biến thành thi kiển. Lớp bên ngoài là nhau thai hóa thạch, người ta nhìn thấy có màu hồng phách, kỳ thật đó chính là nước ối bên trong đông lại mà thành. Cũng có người nói, đây là một loại kỹ thuật chống thi thể phân hủy, dùng hỗn hợp thuốc đông y và nhựa cây đặc biệt bao lấy thi thể, giữ cho thi thể không bị mất nước.

Tôi đã từng nghe nói qua về sự tồn tại của thứ này, nhưng giá trị của nó quá lớn nên tới tận bây giờ vẫn chưa có mối nào qua tay. Tuy hôm nay được nhìn thấy tận mắt nhưng cũng chẳng biết nên xử lý nó như thế nào, hơn nữa vì không khí giữa tôi và ông chủ Vương đã dẹt đi đôi chút nên tôi liền thử dò hỏi lão vài vấn đề.

Ông chủ Vương kể cho tôi, năm xưa ông cố của lão ta từng một thời giàu có hiển hách ở Hồng Kông, đã thấy qua một ít bảo vật của đám nhà giàu Nhật Bản di cư sang vì chiến tranh loạn lạc, trong đó có thi kiển hồng phách.

Thi kiển có lớn có nhỏ, thứ bên trong cũng chẳng cái nào giống cái nào, có cái nhìn như xác côn trùng bọc trong hồng phách bình thường, nhưng lại có cái bên trong chứa xác người.

Ông cố lão từng gặp một cái thi kiển khiến ông ta nhớ mãi không quên. Bên trong cái thi kiển đó là một cô bé chừng mười sáu mười bảy tuổi mặc váy đỏ, đôi mắt nhắm lại như đang ngủ thiếp đi, trông rất sống động.

Ông nhìn mà cảm thấy cô bé đó thật đáng thương, thừa dịp chủ nhân của nó không chú ý bèn lén mang đi đốt. Khi đó đang chiến tranh loạn lạc nên người chủ cũng chẳng phát hiện ra. Không ngờ, buổi tối hôm đó ông nằm mộng, mộng thấy cô bé váy đỏ đến tìm mình dập đầu nói cảm ơn.

Sau này ông chủ Vương làm nghề buôn đồ cổ cũng từng gặp qua thi kiển, nhưng mà loại lớn như thứ trước mắt đây, thậm chí còn chẳng nhìn

rõ bên trong là vật gì thì vẫn là lần đầu tiên trông thấy.

Tôi cảm thấy có hơi bất ngờ, không lẽ thứ mà Lý Tỳ Bà nói “Hoàn hảo hơn cả lăng mộ Tần Thủy Hoàng” chính là chỉ thứ này? Không phải chứ? Cho dù đây cũng là vật hết sức hiếm thấy nhưng làm gì khoa trương đến mức “Hoàn hảo hơn cả lăng mộ Tần Thủy Hoàng” được.

Ngay cả ông chủ Vương cũng cảm thấy kỳ quái, nhưng lão ta tin tưởng những gì ghi trong “Hà Mộc Tập” là không sai, bèn ngồi xỏ xuống, cẩn thận dán mắt lên lớp ngoài hồ phách. Muốn nhìn rõ bên trong có chứa thứ minh khí gì không phải là không thể, chỉ cần đun chảy lớp hồ phách bên ngoài là xong.

Nơi này được cố định chỉ bằng một sợi xích thanh đồng, tôi với lão không thể đồng thời đứng cùng một bên được, nếu không sẽ mất thăng bằng khiến cả hai thằng toi mạng như chơi. Bởi vậy tôi chỉ có thể đợi ngay tại chỗ, vịn vào sợi xích, nhìn xem có thu hoạch được gì không.

Ông chủ Vương nhìn kỹ từ trên xuống dưới mấy lần nhưng vẫn không phát hiện được gì, chỉ nói bên trong hồ phách tựa hồ có một tầng chất lỏng lưu động, ảnh hưởng tới độ trong suốt. Bên trong trừ bỏ cái bóng đen, không nhìn ra được thứ gì khác.

Lại nhìn bốn bề xung quanh, phía dưới là vực thẳm đem ngòm như mực, không có bất cứ dấu vết nào cho thấy có thể bò xuống. Đây là đỉnh cây thanh đồng, thứ thần bí trong quan tài chính là một khối hồ phách.

Hai người chúng tôi đều rơi vào im lặng, một câu cũng chẳng nói. Tuy khối hồ phách này rất đáng giá, nhưng nó nặng chết khiếp, chỉ dựa vào sức hai người chúng tôi làm sao mang đi nổi. Mọi thứ thuộc về nơi này chẳng có chút ý nghĩa nào đối với chúng tôi. Tôi thì thây kệ, nhưng đám người đi cùng ông chủ Vương trên đường tới đây đã chết gần hết rồi, đương nhiên ông ta vô cùng buồn bực.

Im lặng hồi lâu, tôi cảm thấy vấn đề mấu chốt vẫn nằm trong lời nói của Lý Tỳ Bà, bèn hỏi ông chủ Vương, trên đường đi tới đây Lý Tỳ Bà có tiết lộ điều gì không? Xem tính cách Lý Tỳ Bà thì cũng chẳng phải là loại người giỏi giữ mồm giữ miệng gì, chắc là có đôi lúc vô tình buột miệng nói hớ gì đó cũng nên.

Vẻ mặt ông chủ Vương hơi biến đổi, nói: “Mắt nhìn người của cậu chuẩn không cần chỉnh, đúng là Lý Tỳ Bà không phải người giỏi giữ mồm, có điều lần này đúng là quái lạ, một đường tới đây hẳn giữ mồm miệng kín như bưng. Tôi chỉ nhớ hẳn cứ nói với chúng tôi rằng đến đây rồi thì muốn gì cũng có, bảo là không cần lo lắng quá, còn lại chẳng nói gì thêm. Hẳn là người thích chơi trò chủ nghĩa thần bí, thường xuyên chỉ nói qua loa đại khái như vậy với chúng tôi.”

Chỉ cần đến nơi đây, muốn cái gì cũng có.

Tôi lẩm nhảm vài lần, trong lòng cảm thấy kỳ quái. Câu nói đó rất lạ lùng, dường như có hàm chứa ý gì đó.

Nghĩ đi nghĩ lại, trong đầu tôi bỗng nhiên nảy lên vài ý nghĩ, ai nha một tiếng, trầm nghĩ: “Chẳng lẽ là thế?”

Ông chủ Vương trông thấy nét mặt tôi nhất thời trở nên cổ quái, khó hiểu nhìn tôi, không biết tôi đang nghĩ cái gì.

Tôi hưng phấn cào cào tóc, luông suy nghĩ trong đầu nhanh chóng xoay chuyển: Lý Tỳ Bà nói là đến nơi đây, những lời này có nghĩa khác, có lẽ bọn họ đều hiểu lầm ý của hẳn rồi. Mấu chốt là ở chữ “đến” kia, nói đúng hơn, mấu chốt không phải là các anh sẽ lấy được thứ gì, mà trước tiên phải đến chỗ kia. Đến được rồi, các anh muốn cái gì thì sẽ có cái đó!!

Còn nhớ trong mớ tư liệu lão Tề đưa cho tôi có một tấm ảnh chụp bức bích họa được vẽ trên vách động. Trong ảnh là một cây thanh đồng, có rất nhiều hoa văn nom giống hình người đang quỳ lạy dưới tàng cây. Rất nhiều người cho rằng đó là cảnh cổ nhân cầu cúng cho vụ mùa bội thu, bên trong tấm ảnh cũng chụp một số chữ tượng hình, nội dung đúng là bọn họ đang cầu nguyện. Phần ghi chép phía trên nói chỉ cần cổ nhân hiến máu tươi và cầu nguyện với cây thanh đồng, nguyện vọng của họ ắt sẽ thành hiện thực.

Nói vậy có vẻ mê tín, nhưng mà vừa nghĩ tới câu nói của Lý Tỳ Bà thì tôi không khỏi liên tưởng hai chuyện đó với nhau.

Lẽ nào mục đích của Lý Tỳ Bà khi tới nơi đây chính là vì tin tưởng cây thanh đồng này thực sự có năng lực biến ước mơ thành hiện thực?

Tôi đột nhiên muốn cười nhưng lại cười không nổi. Nếu đúng như thế thì đây quả món hời cực lớn, trong thiên hạ dù là lợi ích gì đi chăng nữa cũng không đáng giá bằng một phần tử của món hời này. Nhưng chuyện này căn bản không thể nào xảy ra, nếu mục đích của hắn đúng là như thế thì thật ngoài sức tưởng tượng. Với lại, hắn đương nhiên không thể nói rõ ràng, nếu nói toẹt ra thì ai mà dám theo hắn mò tới đây chứ.

Tôi nói suy nghĩ của mình cho ông chủ Vương, nhưng thật ngạc nhiên, sau khi nghe xong, lão ta chẳng những không cảm thấy nực cười mà dường như còn nhớ ra điều gì đó, nói: “Không đúng, cũng không thể nói như vậy được, hình như thật sự có khả năng đó á.”

Tôi a một tiếng, trong lòng tự nhủ đúng thế quái nào được, bèn hỏi lão làm sao có thể?

Lão ta nói: “Chính là ban nãy, lúc hai người chúng ta té từ trên xuống, tôi vừa rơi xuống đất, sợ bị cậu đánh lén nên lập tức chạy vào giữa đám sương mù. Khi đó tôi cũng nhìn thấy mấy sợi xích thanh đồng này, nhưng lúc tôi băng qua sợi xích ở giữa lại không rơi xuống, đất dưới chân là thật. Nhưng tới lần thứ hai tôi đánh lén cậu, không ngờ chân dẫm vào khoảng không, bên dưới đã có một cái động. Lúc đó tôi cứ đinh ninh mình bị sương mù che mắt mới nhìn nhầm nên cũng chẳng để ý, bây giờ ngẫm lại thật giống như động này xuất hiện từ trong hư vô.”

“Ý ông là sao?” Tôi hỏi.

Lão nói: “Ý tôi là, lần đầu tiên dẫm lên chỗ đó, tôi cứ nghĩ phía dưới hẳn phải có một hầm mộ, nhưng đương nhiên khi dẫm lên thì không có. Mà tới lần thứ hai, không biết cái hầm mộ này từ đâu chui ra. Đó có tính là nguyện vọng của tôi được thực hiện không?”

Tôi hoài nghi nhìn lão, trong lòng tự nhủ chuyện vô lý đùng đùng như thế làm sao mà xảy ra được? Không lẽ lúc đó lão ta bị tôi đánh đến hôn mê, giờ đập mất cái dây thần kinh nào rồi?

Ông chủ Vương thấy tôi không tin, bèn nói: “Thật mà, hèn chi tôi cứ thấy quái quái, “Hà Mộc Tập” chưa từng sai chỗ nào, nếu như chỗ tốt mà Lý Tỳ Bà nói chính là nơi đây, xem hắn tự tin cỡ đó, nói không chừng khả năng này là thật.”

Tôi cau mày, vẫn không tin. Xét theo tâm lý học, câu nói kia của Lý Tỳ Bà có ý là —— chỉ cần tới chỗ này, tiềm thức của các anh có thể bị ảnh hưởng bởi cảnh vật xung quanh, khiến cho tất cả tưởng tượng trong tiềm thức đều biến thành thực thể.

Cứ cho là như thế, nhưng nếu cây thanh đồng thật sự có năng lực ấy, không lẽ tất cả những gì chúng tôi đang thấy chỉ là sản phẩm do chúng tôi tưởng tượng ra hay sao. Vậy thì cây thanh đồng này không phải như thế, sơn động này không phải như thế, và cả đồng thi thể nơi này hóa ra cũng không phải như thế.

Nếu chủ nhân của “Hà Mộc Tập” năm xưa lúc leo lên, hoặc nhờ tra hỏi người dân Xá quốc trước kia mà biết được cây thanh đồng này có sức mạnh “vật chất hóa” như thần tiên, chắc hẳn Lý Tỳ Bà cũng biết loại sức mạnh đó nên mới kích động đám người kia mò tới đây.

Nếu như lấy đó làm nền tảng suy luận thì có thể giải thích lời của Lý Tỳ Bà, nhưng những thứ khác lại loạn như mớ bòng bong. Nếu trong đây là thế giới mà tiềm thức lẫn thực tế đan xen vào nhau, vậy rốt cuộc nguyên hình của cây thanh đồng là cái dạng khí gì?

Chuyện như vậy phải chẳng quá mức cổ quái? Rốt cuộc có thể xảy ra được không?

Lúc chúng tôi bò lên, rất nhiều thứ, tử như đám khí mang mặt nạ Ly cổ, khoảng trống trên vách đá, nói không chừng đều là tự chúng tôi thực thể hóa mà ra.

Loại năng lực này mới nhìn qua ai mà chẳng chết mê, nhưng khi tôi cẩn thận suy nghĩ lại cảm thấy quá mức khủng khiếp. Trí tưởng tượng của con người là vô hạn, ví như anh có thứ năng lực này, sau khi xem xong một bộ phim kinh dị, nói không chừng lại thấy cái thây trong phim đang treo lủng lẳng trên quạt trần ngay sau lưng, máu tươi chảy ròng ròng. Hoặc khi anh đi qua nghĩa địa, nói không chừng...

May ra có người đã học qua tâm lý học, ở một trình độ nhất định mới không chế nổi loại năng lực này, như thế chẳng phải có thể không chế được cả thế giới hay sao. Chờ một chút —— không đúng, tôi chợt nghĩ tới điều gì đó.

Bọn lão Dương đã đào ra một nhánh cây thanh đồng, chiếu theo tấm ảnh thì cũng là một nhánh của cây ước nguyện này. Ông anh họ hẳn lén mang nhánh cây kia ra ngoài, biết đâu đã nhìn ra sức mạnh của cây này? Nhưng tại sao ông lại dờ điên dờ dại? Mà bây giờ nhánh cây đang ở trong tay lão Dương, có khi nào hẳn cũng biết nội tình trong mớ bong bóng này không?

Tôi dòm cái cây bên cạnh, chợt nghĩ, nếu suy đoán này đúng, chẳng phải bây giờ tôi có thể xin cây này ban cho một điều ước sao, ước tôi có thể biết hết mọi chuyện đã xảy ra. Nhưng ngay sau đó tôi liền cười xòa, sao có thể chứ, tôi vẫn tin thứ trước mặt mình chẳng qua chỉ là một khối đồng xanh thiệt bự mà thôi ——

Nhĩ tới đây, tôi bất chợt cảm thấy có gì đó khác thường, những suy nghĩ liên tiếp ùa vào trong đầu. Dưới bụng chợt thót lên một cái, tôi vội quay phắt đầu lại, nhìn ông chủ Vương chăm chăm.

-----oOo-----

Chương 35: Không thể khống chế

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Cốc Vũ

Beta: Earl Panda

~000~

Nhớ lúc trước trợ lý Lương có nói với chúng tôi ông chủ Vương là một kẻ thô kệch, từ nhỏ đã sống trên giang hồ, trình độ văn hóa rất kém. Thứ duy nhất lão có thể khoe với thiên hạ chính là thứ mà tổ tiên lão đã truyền lại: “Kiếp Dư Lục”. Một người như vậy mà lúc này khi tôi giải thích cho lão nghe về tiềm thức, lão lại có thể hiểu ngay được, còn đưa ra ví dụ minh họa, chứng tỏ lão dù ít dù nhiều cũng có hiểu biết về tâm lý học.

Vừa rồi tôi cảm thấy có gì đó kỳ lạ nhưng rồi không để ý nữa, cứ định

ninh chắc đây chỉ là chuyện trùng hợp mà thôi.

Có lẽ ông chủ Vương cũng là một người tao nhã, dù sống giữa muôn trùng hãm hại lừa lọc mà vẫn dành thời gian nghiên cứu tâm lý, muốn làm xã hội đen thì cũng phải là xã hội đen có trình độ văn hóa. Nhưng trông lão đích thị cái dạng thô lỗ bặm trợn, giả thiết này là không hợp lý.

Nghĩ đến đây tôi lại bất giác liếc về phía ông chủ Vương, bỗng dung có một dự cảm kỳ lạ dấy lên trong lòng —— người trước mặt tôi đây có thật là ông chủ Vương không?

Lão ta đang nhăn trán suy nghĩ về cái ý tưởng ban nãy tôi đưa ra, nghĩ đến xuất thần, nhất thời không nhận ra tôi đang nhìn lão với ánh mắt khác lạ. Tôi nhân cơ hội đánh giá đáng vẻ, quần áo của lão và cả rất nhiều chi tiết trên người lão nữa.

Cho đến giờ tôi vẫn chưa có ấn tượng gì nhiều với ông chủ Vương này. Đầu tiên là lão ta rất ít nói chuyện phiếm, thứ hai, hành động của lão cũng không có gì đặc biệt. Lúc trước khi trèo lên cây thanh đồng tôi cũng chỉ thấy lão một hai lần, bây giờ không nhớ nổi để mà phán đoán thật giả.

Nhưng vừa nghĩ lại, tôi cảm thấy bản thân đã phát hiện ra một vấn đề, chỉ là không dám khẳng định.

Để xác thực suy nghĩ của mình, tôi đột nhiên giả vờ nhìn thấy gì đó, phát phát tay trước mặt lão, khẽ gọi: “Ông chủ Vương!”

Lão lập tức quay đầu sang, hỏi: “Gì thế?”

“Đừng nhúc nhích!” Tôi thủ thế, lão không dám động đậy thật, còn bản thân tôi cẩn thận từng bước chậm chậm đi tới.

Lão ta rất căng thẳng, lo lắng nhìn tôi, tưởng trên vai mình dính cái gì, nghiêng mắt nhìn nhìn. Tôi bước đến ẩn ẩn vào ngực lão, thềm “Ai da~” một tiếng, lập tức thu tay lại.

Lão ta không hiểu nổi tôi làm cái quỷ gì, khẽ hỏi: “Làm cái gì vậy? Xảy ra chuyện gì à?”

Trong lòng tôi lúc này đã nắm chắc mấy phần, nhìn lão một cái rồi nói: “Tôi cảm thấy quần áo của ông rất lạ, ông mua ở đâu thế?”

Ông chủ Vương nhìn tôi như nhìn thẳng thần kinh, bật cười: “Cậu có nhầm lẫn gì không, sao tự nhiên lại hỏi tôi câu này.”

Tôi nói: “Không nhầm chút nào đâu, ông chủ Vương. Mấy tháng trước, lần đầu tiên tôi đi đồ đấu, chú tôi bảo tôi đi mua đồ. Khi đó tôi cũng muốn mua bộ quần áo leo núi này của ông, nhưng sau đó lại thôi không mua nữa, ông biết tại sao không? Tại vì... loại quần áo này có hai cái túi ở trước ngực thoáng nhìn thì rất lớn, nhưng thật ra lại là giả, nó chỉ dùng để trang trí. Lúc đó tôi nghĩ quần áo đi thám hiểm đương nhiên càng nhiều túi càng tốt nên đã mua một cái loại khác.”

Ông chủ Vương sờ sờ hai cái túi trước ngực, mặt hơi hơi biến sắc.

Tôi phủi tay, khẽ nói: “Cho nên tôi mới cảm thấy kỳ quái, vừa rồi cái gậy huỳnh quang của ông, còn cả thuốc lá nữa, rốt cuộc là móc từ đâu ra vậy, hả ông chủ Vương?” Một tia sáng chợt lóe lên trong đầu tôi, tôi cơ hồ bật ra tiếng: “Hay là —— hay tôi phải gọi ông là lão Dương mới đúng đây?”

Ông chủ Vương ngơ ngác nhìn tôi, một lúc lâu sau lão chợt phì cười, cơ thể mập mạp kia bắt đầu co rút lại, cứ như một quả khinh khí đột nhiên bị chọc thủng mà xẹp xuống vậy.

Tôi thấy vẻ ngoài của ông chủ Vương biến đổi từng chút một, dần dần biến thành khuôn mặt của lão Dương, thậm chí khẳng định mình đã đoán đúng rồi.

Cuối cùng thân hình hắn cũng thả lỏng, thở dài nói: “Ngô Tà không hổ là Ngô Tà, đêch mợ từ nhỏ cũng chỉ có cậu chơi xỏ tôi, tôi khó mà lừa được cậu một lần, đều bị cậu vạch trần hết cả.”

Tôi lạnh lùng nhìn hắn, hỏi: “Bớt nói nhảm đi, cậu đang chơi trò gì ở đây thế?”

Hắn cười khở một cái, khoát tay: “Nghe tôi giải thích, nghe tôi giải thích đã, ai da! Tôi cũng biết chuyện này không thể dễ dàng lừa cậu được.”

Thấy tôi không tiếp lời hắn mới lên tiếng: “Mục đích của tôi không phải

lừa cậu, nhưng không còn cách nào khác. Đợi lát nữa nghe tôi giải thích xong, cậu sẽ biết tôi bắt đắc dĩ mới phải làm thế.”

Tôi thấy hấn tùy ý kiểm soát ngoại hình của mình, thậm chí có thể sử dụng khả năng này ngoài sức tưởng tượng của tôi, suy ra hấn đã biết một số chuyện ở đây. Mục đích cả bọn mò đến cái chỗ này chắc chắn không phải là vì tiền, bởi vì một khi đã có năng lực này rồi thì tiền không còn là vấn đề nữa.

Nhưng với khả năng có thể nói là vô địch này rồi, hấn còn có chuyện gì cầu mà không được nữa, sao phải mò đến cái nơi quỷ quái này? Chẳng lẽ có năng lực này rồi vẫn chưa đủ?

Dẫu sao thì giờ đây tôi đã có thể khẳng định, lúc trước hấn một mực nhờ cậy tôi chính là một cái bẫy có chủ đích mà tôi cứ thế ung dung rơi vào. Nói cách khác bây giờ hấn lại sắp bắt đầu nói láo, tưởng tôi còn tin tưởng hấn như trước nữa sao? Cái con rùa chết tiệt này, nếu tôi không chế được năng lực kia, tôi nhất định sẽ biến hấn thành con heo.

Lão Dương thấy nét mặt tôi biến đổi, biết rõ dù bên ngoài tôi vẫn tỏ ra bình thản nhưng kỳ thực trong lòng đã phát hỏa đến cực độ, nhất thời chẳng biết làm gì để dập tắt lửa giận của tôi, chỉ đành im lặng đứng nhìn.

Ngây người một hồi, hấn đột nhiên thở dài, cứ như đã suy nghĩ thông suốt điều gì đó, liền móc từ cái túi trước ngực ra một tấm hình, nói: “Cậu xem cái này đi rồi tôi sẽ giải thích cho cậu.”

Tôi cầm lấy tấm hình: người trong hình là mẹ hấn, mái đầu đã điểm hoa râm vì một đời vất vả. Xem ra chuyện lão Dương phải ngồi tù mấy năm đã giáng cho bà một cú sốc lớn. Mẹ hấn lúc còn trẻ rất đẹp, đối xử với chúng tôi cũng rất tốt. Chúng tôi đều gọi bà là dì Xinh Đẹp. Cha tôi và tôi mỗi năm đều đến thăm bà mấy lần.

Tôi không biết hấn cầm theo tấm hình này ra ngoài làm gì, nói: “Cậu có ý gì vậy?”

Hấn thở dài, chán nản cười khẩy: “Tôi không phải đã nói tôi cần tiền sao? Thật ra tôi lừa cậu đấy, mục đích tôi tới chỗ này là vì mẹ tôi. Mẹ tôi trong lúc tôi ngồi tù... đã đi rồi.”

Tôi à lên một tiếng, dùng ánh mắt vô cùng hoài nghi nhìn hấn, nhúu mày hỏi: “Mẹ cậu... qua đời rồi?”

Hấn im lặng gật gật đầu, nói: “Ngay sau ngày ra tù, tôi vội vàng về nhà, muốn cho mẹ tôi một sự bất ngờ. Nhưng đúng lúc tôi đẩy cửa phòng ra thì ngửi thấy một mùi hôi thối nồng nặc. Mẹ tôi gục trên máy may không nhúc nhích. Tôi cho là bệnh tim của bà ấy tái phát, lập tức chạy đến đỡ bà. Lúc tôi đỡ bà dậy, cậu biết con mẹ nó tôi nhìn thấy gì không?!”

Lão Dương nhắm mắt lại, thông khổ rên rỉ: “Mặt của bà... bị dính luôn trên máy may, kéo một cái mà toàn bộ bị rách ra hết, ôi trời ơi —— “

Tôi không biết mẹ hấn đã qua đời, nhất thời không biết phản ứng thế nào mới phải, chỉ biết đứng trân trân nhìn hấn. Lão Dương là người vô cùng hiếu thuận, hấn tuyệt đối sẽ không lòi chuyện mẹ hấn ra mà nói chơi.

Hấn xoa xoa trán, lại nói: “Sau khi làm lễ khâm liệm cho mẹ tôi xong, một mình tôi ở trong căn phòng trống không, nhất thời không biết nên làm gì. Tôi cũng không dám ngủ, vừa nằm xuống là lại thấy hình ảnh mặt mẹ tôi bị dính vào máy may. Cứ như vậy chín ngày liền, tôi đã đói bụng muốn chết, nghĩ thậm không bằng chết đói luôn cho rồi. Nhưng đúng lúc này, đột nhiên tôi liền ngửi thấy mùi thơm từ trong phòng bếp bay ra, thật giống như có người ở đó nấu thức ăn. Tôi qua đó xem, thấy mẹ tôi tự nhiên lại xuất hiện, thấy tôi đến còn nói: chờ một chút, xong ngay đây.”

Tôi nghe đến đó liền ý thức được chuyện gì đang xảy ra.

Lão Dương tiếp tục nói: “Lúc đầu tôi còn tưởng do mình nhớ mẹ muốn điên lên rồi nên mới xuất hiện ảo giác. Sau đó, tôi dần dần phát hiện có cái gì đó không đúng. Đây không phải là ảo giác. Không chỉ có tôi, ngay cả người bán thức ăn cũng nhìn thấy mẹ tôi. Lúc đó tôi biết rằng mẹ tôi đã thật sự trở lại, bà quả thật giống hệt với trước kia, ngay cả mùi vị thức ăn bà nấu cũng không khác xưa.

“Nếu là người khác có thể sẽ nghĩ mình gặp quỷ, nhưng tôi thì không. Tôi bắt đầu suy nghĩ chuyện này là sao đây? Dần dần tôi bắt đầu phát hiện, tình cảnh này có cái gì đó không ổn mà tôi không sao diễn tả bằng lời, nhưng lại không tìm được điểm mấu chốt. Cho đến một hôm, tôi ngồi xem TV suốt đêm, kết quả là gì cậu có đoán được không? Đêm hôm

đó đột ngột bị cắt điện, cả khu chỉ nhà tôi là có điện, tất cả thiết bị điện dù không có điện vẫn mở được như thường, thậm chí không cần cắm phích.

“Tôi không biết chuyện gì đang xảy ra nữa. Lúc này, anh họ tôi gửi cho tôi một phong thư, trong thư anh nói anh cũng gặp phải chuyện tương tự. Lúc đó tôi hiểu được một phần, rằng chuyện này và cái cây thanh đồng kia chắc liên quan đến nhau.

“Tôi xem rất nhiều sách, biết được cái cây này có thể chính là Hứa Nguyệt Xà Thần Thụ mà cổ nhân nhắc đến. Năng lực này của tôi có thể chính là từ cây thanh đồng mà ra. Lúc đầu tôi rất phấn khởi, tưởng mình sẽ phát tài. Nhưng đến khi tôi nghiên cứu kỹ hơn năng lực này, đồng thời sau khi bắt đầu có thể không chế được nó, đã xuất hiện vấn đề.

“Một khi cậu dùng ý nghĩ để điều khiển năng lực này, nếu như cậu không thể gạt bỏ tạp niệm, rất nhiều thứ sẽ trở nên hỗn loạn, sẽ hỏng hết. Cho nên có một ngày, lúc tôi thức dậy, nhìn thấy mẹ tôi ngồi quay lưng lại ở bàn may, vừa nhìn thấy bà ngồi trước máy may, tôi đã sợ run, rón ra rón rén đi tới, cậu biết tôi nhìn thấy gì không, ôi trời ơi, mẹ tôi... mặt của bà...”

Tay lão Dương khua khoắng nhiều động tác, nhưng rồi thật sự không nói thêm được câu nào nữa, lén thở dài vài tiếng.

Tôi nghe xong trong lòng thầm cảm thấy lạnh cả người, thật sự không cách nào tưởng tượng tình cảnh khi đó đáng sợ đến mức nào.

Lão Dương thất thần từ trong người lần ra được một điều thuốc lá bỏ vào miệng, không cần đến bật lửa đầu điều thuốc đã đỏ rực. Hắn hít một hơi thật mạnh, nói tiếp: “Bắt đầu từ lúc đó, tôi ý thức được loại năng lực này kinh khủng đến thế nào. Nhưng tôi không cam lòng, tôi rất muốn mẹ tôi quay về. Cho nên tôi phải tìm một người nữa tới đây, tìm một người biết mẹ tôi, lại là người có tâm hồn vô cùng trong sạch, chính là cậu, lão Ngô. Đồng thời, tôi còn phải tiêu trừ hết năng lực này của mình.”

Tôi không nghĩ lão Dương vì chuyện này mà đến đây, nói: “Nhưng mà, lão Dương, chuyện này hình như là đi ngược lại ý trời, người chết không thể sống lại.”

Hắn nói: “Lão Ngô, tôi cũng không phải kẻ quá tham lam. Tôi chỉ muốn ba năm, chỉ cần được sống bình an cùng mẹ tôi ba năm nữa thôi. Cậu đã nhiều lần đến nhà tôi, lẽ nào cậu đành lòng nhìn mẹ tôi chết trong cô đơn như vậy sao?”

Tôi thở dài, nghĩ nếu như mẹ của hắn thật sự sống lại, liệu tôi có còn dám đến nhà hắn nữa hay không. Cây thanh đồng này không biết kẻ nào đã dựng lên thẳng đứng ở nơi đây, thậm chí còn có năng lực ma quái. Cái người này, rốt cuộc có được tính là người không đây.

Nghĩ nửa ngày, tôi lắc lắc đầu: “Chuyện này tôi không làm được đâu. Lão Dương, mẹ cậu đã chết, bà đã về với đất rồi, cậu... cậu hãy để cho bà đi đi, không nên cứ giữ bà như vậy.”

Lão Dương cười cười: “Từ từ đã, lão Ngô, cậu không hiểu. Chuyện này chẳng liên quan gì đến chuyện cậu có muốn giúp tôi hay không, cũng là lý do tại sao tôi không nói với cậu mục đích chúng ta đến đây. Bây giờ tôi nghĩ mục đích của mình đã đạt được rồi.”

Tôi không hiểu hắn nói gì, hỏi: “Ý cậu là sao?”

Hắn giơ giơ tay, nói: “Thì cậu cứ thử một lần xem cậu có thể cụ thể hóa ra được thứ gì đó không.”

Tôi không biết hắn muốn làm gì, nhìn xuống hai tay mình, trong lòng thầm tưởng tượng ra hình dạng một tảng đá, cố gắng dùng ý niệm của mình thực thể hóa nó. Nhưng mà dùng sức hồi lâu, trên tay vẫn trống không. Không nghi ngờ chút nào, năng lực này rất khó sử dụng. Người bình thường rất khó khống chế tiềm thức của bản thân.

Lão Dương có chút đặc ý nói với tôi: “Cậu xem, loại năng lực này, khi cậu cố gắng làm gì đó thì nhất định không hữu dụng. Nếu không thì vừa rồi lúc đói bụng hắn là sẽ có vệt nướng bay tới rồi. Chỉ có một số tình huống nhất định nó mới xuất hiện, khó khăn vô cùng. Lão Ngô, năng lực này chỉ có thể hướng dẫn mà không cách nào sử dụng, cho dù có qua huấn luyện đi chăng nữa cũng vô cùng khó khăn. Ví như nếu cậu muốn biến ra thứ phức tạp như cái TV ở chỗ này thì có tưởng tượng cỡ nào cũng không ra.”

Tôi nhìn hắn, “Ý cậu muốn nói khả năng này thụ động? Cần một người

hướng dẫn tâm lý?”

Hắn gật đầu, “Đúng, ví như tôi vừa rồi nói với cậu những lời đó là để hướng dẫn những suy nghĩ trong não cậu hiện thực hóa ra một người ngồi trong nhà tôi cách đây cả trăm dặm.”

Tôi ngây người nhìn hắn, nói: “Vô lý, con mẹ nó cậu cho là tôi thực sự cái gì cũng tin sao?”

Lão Dương lắc lắc đầu, đúng lúc đó đột nhiên cây thanh đồng và khối hồ phách chấn động mạnh một cái. Hai người chúng tôi bị trượt chân, thiếu chút nữa đã ngã xuống. Vội vàng túm lấy dây xích bên cạnh cây đồng, cúi đầu xuống nhìn chỉ thấy dưới chân chúng tôi là vực thẳm, giống như có thứ gì đó đang quần quai. Mỗi lần nó ngo nguậy, cây thanh đồng lại bị rung lắc dữ dội tựa như động đất, đứng cũng không vững.

Tôi túm chặt dây xích trên cây thanh đồng, cảm thấy kỳ lạ, trong đầu nghĩ ra một chuyện, quay đầu lại hỏi lão Dương: “Đúng rồi, lúc này có những âm thanh kỳ quái “Híc híc híc” ấy, có phải cũng do cậu hiện thực hóa ra không vậy?”

Lão Dương cũng nghi ngờ nhìn nhìn phía dưới, gật đầu nói: “Đúng vậy, tôi dùng âm thanh này để dụ cậu vào bên trong, sau đó tôi đứng bên ngoài đánh ngất ông chủ Vương. Cái vô tuyến điện kia quấy nhiễu, chẳng qua là không muốn để cho cậu nghe thấy tiếng tôi và ông chủ Vương đánh nhau thôi.”

Tôi nhíu mày, kêu lên: “Nếu thế không biết chấn động này là do cái gì gây ra?”

Lão Dương cũng đổi sắc mặt, nói: “Tôi cũng không biết, nhưng mà lão Ngô này, khi nhìn thấy cây thanh đồng ấn tượng đầu tiên của cậu là gì?”

Tôi vừa nghe hắn nói như vậy, đột nhiên sợ run cả người, “Tôi nghĩ... là nó thông đến Địa ngục...” Vừa nói vừa nhìn xuống phía dưới, “Không thể nào, cậu không định nói... cái thứ này... là...”

Lão Dương đá mạnh tôi một cước, kêu to: “Đồ ngốc, đừng có hoang tưởng!”

Vừa dứt lời, một con mắt khổng lồ hiện ra trong bóng đêm đen như mực bên dưới, con ngươi màu tím híp lại thành một đường ti hí quái quỷ, trông như mắt mèo.

-----oOo-----

Chương 36: Sup đố

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Thương Lang

Beta: Thanh Du

~000~

Con mắt lớn bên dưới nhanh chóng tiếp cận, tình hình hỗn loạn, toàn thân cây thanh đồng càng thêm rung lắc dữ dội. Tôi cũng không nhìn rõ nó leo lên bằng cách nào, chỉ biết ẩn theo tốc độ này thì không đến mười phút nữa chúng tôi chắc chắn sẽ phải đối mặt với một trận đại chiến.

Lão Dương tái xanh mặt, quay sang oán trách tôi, “Rốt cuộc cậu tưởng tượng ra cái quỷ gì vậy hả?”

Tôi vội kêu oan, “Thề có trời chứng giám, đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy thứ này, nếu có nửa lời dối trá sẽ bị thiên lôi đánh chết.””

Hắn thấy tôi quả quyết như vậy thì ngẩn người, “Vô lý, không phải cậu thì là ai?”

Lúc này cũng không thể phỏng đoán gì hơn, tôi bảo hắn bớt nói nhảm đi, mau mau nghĩ cách, bị trùng đi trùng lại như vậy cũng chẳng dễ chịu gì.

Hắn nói, “Không cần lo lắng thái quá, chỉ là một con mắt chứ có gì ghê gớm đâu, chẳng lẽ cậu sợ nó dùng mí mắt kẹp chết chúng ta? Chờ nó leo lên đây ông đá phát mù luôn.”

Lời còn chưa dứt, thỉnh linh một xúc tu khổng lồ trông như xúc tu bạch tuộc cuộn lên, trong nháy mắt đã quét qua khỏi hồ phách. Hai chúng tôi

xoay một vòng trên không trung, cuối cùng đập vào vách thanh đồng. Khối hổ phách lập tức vỡ toang thành trăm mảnh, thi thể bên trong cũng nứt toác, rơi xuống theo những mảnh vụn hổ phách như thiên nữ tán hoa.

Hai người chúng tôi chớp lấy thời cơ cuối cùng, túm chặt dây xích thanh đồng mới may mắn thoát khỏi hiểm nguy không sót mẻ gì, nhưng đầu óc cũng quay cuồng choáng váng. Tôi gào lên với lão Dương: “Trò đùa này quá đáng lắm rồi, không phải cậu có năng lực biến đổi sao? Mau biến ra một khẩu đại pháo, bắn nát cái thứ quái quỷ kia đi.”

Lão Dương quát to: “Má nó, cậu còn làm nhảm cái gì vậy! Làm gì có chuyện dễ dàng như thế? Chạy mau!”

Chúng tôi không nhiều lời nữa, nhanh chóng men theo dây xích thanh đồng mà trèo lên. Mới được vài bước, đột nhiên cảm giác trên tay trơn tuột, sức lực cũng bắt đầu cạn kiệt. Tôi lập tức nghĩ đến loại thực vật trơn nhẵn mọc trên rễ cây trước đó, trong lòng hoảng hốt. Thôi hỏng rồi, chẳng lẽ mình phải chết ở đây?

Chợt lão Dương nhắc tay một cái, cảm giác trơn tuột trong lòng bàn tay tôi nháy mắt đã biến mất. Hắn leo trèo nhanh nhẹn như khi, còn kéo tôi theo. Tôi nhất thời không nắm vững, suýt nữa đã tuột tay, bèn mở miệng trách cứ, “Cậu có bản lĩnh như vậy, sao không biến hắn ra cái thang có hơn không?”

Hắn gắt: “Lạy bố, bố đừng có làm lời nữa cho con nhờ!!!”

Hai chúng tôi cắn răng trèo vào quan thất. Sương mù phía trên đã tan đi hết, tôi tính nhân cơ hội này xem qua mấy tấm phù điêu khác. Lão Dương nói cậu đừng có nhìn nữa, giờ là lúc nào rồi, nói đoạn vội vàng kéo tôi trèo lên tường quách. Đột nhiên, xúc tua kia nhanh như chớp cuộn lên từ dưới thông đạo, chớp mắt đã bật tung tảng đá lớn chặn trên đỉnh quách thất. Lực va chạm cực lớn, đến cả những rễ cây cứng như sắt cũng bị đập cho nát bấy, nhất thời cả cây thanh đồng chấn động mạnh, nhìn đâu cũng thấy những rễ cây, vỏ cây mục nát hòa cùng tro bụi bay mù mịt. Cả tảng lớn rễ cây đột nhiên vỡ tung thành nhiều mảnh nhỏ như những viên đạn bắn ra khắp bốn phía, đập vào sàn đạo, phá sập một mảng lớn. Chúng tôi đang nằm sấp trên một rễ cây trơn trượt, lần này cả hai đều bị quăng ra khỏi quách thất, ngã sấp trên đài hiến tế.

Xúc tua kia sau khi lao ra khỏi cây thanh đồng thì không rút vào nữa mà cứ quét loạn xạ khắp bốn phía, đập cho mấy pho tượng thanh đồng xung quanh biến thành dị dạng. Tôi và lão Dương chật vật cúi đầu né tránh, lão Dương chỉ chỉ sạn đạo nói mau xuống thôi, cứ ở trên này thì chết chắc rồi. Tôi chợt nhớ đến ông chủ Vương bị lão Dương đánh ngất bên ngoài, thầm nghĩ mặc dù lão là loại khôn nạn nhưng cũng chưa đến mức tội ác tày trời, không thể cứ bỏ mặc lão như thế được, bèn vội vã quay đầu tìm kiếm. Nhưng nhìn quanh quất mãi mà không thấy, chẳng lẽ lão ta đã bị những mảnh rẽ cây bắn ra từ vụ nổ vừa nãy đẩy đi đâu mất rồi?

Rẽ cây bốn phía đã bị bật tận gốc, chỉ còn sót lại vài mảnh vụn trên đài hiển tế. Lão Dương thấy tôi quay qua quay lại nhìn xung quanh bèn đá tôi một cái, bảo tôi mau nhìn lên trên. Tôi vừa ngẩng đầu lên đã thấy một phiến đá bự chảng xé toạc không trung rơi xuống, vội cuống cuống chạy. Lão Dương lộn một vòng, khoác lên lưng cái ba lô đang vướng trên một gốc cây đổ, sau đó hai người chúng tôi nhảy vọt lên bám vào dây thừng dùng làm cầu dây trước đó.

Chúng tôi vừa nắm lấy dây thừng, phiến đá phía sau đã rơi xuống đập mạnh lên đài hiển tế, vỡ thành trăm mảnh, tạo ra thanh âm đinh tai nhức óc. Dây thừng chúng tôi đang nắm cũng theo đó mà rung lên giống như dây đàn dương cầm, cơ hồ khó có thể chống đỡ được sức nặng này.

Quay đầu nhìn lại cái rẽ cây chúng tôi đã quăng móc câu để treo lên khi nãy thì thấy phần đầu của nó đã nổi gót theo những rẽ đa quán quanh quan tài bay mất, chỉ còn lại một phần con con ít đến thảm hại. Bị thể trọng của chúng tôi níu xuống, móc câu cứ trực trượt ra ngoài, có vẻ như sẽ không còn chống đỡ được bao lâu nữa.

Tôi ngày càng cảm thấy bất an, bèn quay đầu gọi lão Dương mau leo lên, bằng không chúng ta sẽ theo chân lão Thái luôn đó! Lão Dương nghe thế liền giáng cho tôi một cái tát thật mạnh, mạnh đến mức khiến lỗ tai tôi ong ong.

Tôi mắng to: “Mẹ kiếp, cậu nghiện đánh người hả?”

Lão Dương gào lên: “Không đánh cậu sao được, cậu làm chủ đầu óc mình đi, tuyệt đối đừng nghĩ bậy nghĩ bạ gì nữa.”

Tôi cũng gào lại: “Tôi nghĩ bậy hồi nào?”

Lời còn chưa dứt, chợt nghe một tiếng “Uỳnh” thật lớn vang lên. Chúng tôi quay lại nhìn, chỉ thấy toàn bộ quách thất đột nhiên gồ lên, các vết nứt dần dần xuất hiện. Một con rắn lớn màu đen nhô đầu ra, xúc tua kia chính là đuôi rắn. Đó là một con cự xà có một mắt, vảy rắn rất nhỏ, nhìn lướt qua lại thấy giống một con giun cỡ bự hơn.

Độc nhãn cự xà vừa chui ra, con mắt lớn đã ngay lập tức đảo về phía chúng tôi. Lão Dương thấy tình thế không ổn, đột nhiên rút từ sau lưng tôi ra một thanh liệp đao (*đao dùng để đi săn*) dài, vung lên chém đứt dây thừng. Chúng tôi chao qua khoảng không thành một đường cong như Tarzan, cuối cùng va vào một bên sạn đạo. Lần này tôi đã có chút kinh nghiệm, lập tức lộn một vòng, lực va đập đã giảm đi đáng kể.

Lão Dương vừa rơi xuống đất đã nhanh nhẹn rút ra từ bên cạnh ba lô một khẩu súng ngắn, bắn một phát vào mắt cự xà. Viên đạn khoét một lỗ hồng lớn trên thân cự xà khiến nó xà đầu đón cuộn mình, cái đuôi quét qua phá hủy toàn bộ dải sạn đạo trên đầu chúng tôi.

Lão Dương né một mảnh gỗ nhỏ rơi xuống đầu, đứng lên đối mặt với con rắn kia, vừa nổ súng vừa kéo tôi chạy đi. Tôi biết loại súng này chỉ nạp được năm viên đạn, nhưng cầm trong tay lão Dương thì đạn cứ liên tiếp bắn ra như nước chảy, căn bản không cần nạp.

Đáng tiếc kích cỡ của súng này vẫn còn quá nhỏ, con rắn sau khi bị bắn phát đầu tiên, đến giờ đã có kinh nghiệm, bắt đầu quán tròn lại, dùng thân thể bảo vệ lấy mắt mình. Đạn bắn ra đều trúng đuôi nó cả, vảy của nó giống như một loại thiết giáp, làm gì cũng vô dụng.

Tôi thấy dùng súng không ăn thua với nó liền hô hào lão Dương mau chạy, hai người cứ thế chạy thẳng tới chỗ sạn đạo bị đứt quãng. Tôi vừa định trèo lên vách đá, lão Dương đã giữ chặt lấy tôi, nói: “Đã đến nước này rồi còn muốn trèo lên?” Nói đoạn kéo tôi nhảy xuống. Chúng tôi trượt theo mặt võ của sạn đạo nhảy xuống tầng sạn đạo kế tiếp, chợt nghe những tấm ván gỗ kêu rảng rặc liên hồi. Ván gỗ mỏng manh làm sao có thể chịu được va đập mạnh như vậy, lập tức vỡ thành nhiều mảnh. Chúng tôi rơi xuyên xuống, lại phá vỡ một tầng sạn đạo nữa, rốt cuộc ngã lăn trên tầng sạn đạo cuối cùng.

Lần rơi này va đập rất mạnh, lúc tôi ngồi dậy được thì máu tươi đã trào

đầy miệng mũi. Lão Dương kéo tôi đứng dậy, hỏi: “Xem ra dự đoán ban đầu của chúng ta đã quá lạc quan rồi, cậu không sao chứ?”

Tôi chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, cũng không biết đã trả lời hẳn những gì. Chợt thấy cự xà màu đen chớp mắt đã bò xuống theo cây thanh đồng, lão Dương nói: “Đánh thì không lại, trốn cũng không thoát, thôi thì cứ tìm một cái hang mà chui tạm vào đã.”

Tôi nhìn xuống dưới, sâu thêm chút nữa đã không còn sạn đạo, chỉ còn chi chít những hang nhỏ giống cái hang chúng tôi từng nghỉ ngơi trước đó. Con rắn kia bự quá khổ, chúng tôi cứ chui bừa vào một trong số đó cũng có thể tránh tạm một lát rồi từ từ nghĩ đối sách.

Lão Dương sốt ruột lôi kéo tôi trèo xuống, rồi chui vào một cái hang rộng chưa đến một thước. Còn chưa kịp đi sâu vào bên trong, bất thành linh con mắt lớn của cự xà đã xuất hiện ngay trước cửa động, chăm chú ngắm nghía chúng tôi, sau đó lao bổ tới, định nhào vào trong.

Lão Dương bắn mấy phát súng, muốn ép nó lui xuống, nhưng viên đạn bắn vào đầu rắn chỉ làm tróc vài cái vảy, chẳng có tí hiệu quả thiết thực nào.

Cái đầu của hắc xà trông giống một chiếc xe tải công kênh, thử vài lần cũng không chui vào được. Đột nhiên nó vung đầu, đập mạnh vào cửa hang khiến cho đất đá rơi tán loạn. Chúng tôi nhanh chóng chạy vào sâu bên trong, chỉ mong những tảng đá rơi xuống sẽ chặn mất đường vào.

Cự xà thấy chúng tôi lui vào trong hang thì nổi cơn thịnh nộ, tiếp tục đập đầu vào cửa hang. Toàn hang chấn động, chỉ nghe tiếng nham thạch rạn nứt từ ngoài cửa truyền tới ngay trên đỉnh đầu.

Đá ở đây là đá basalt (1), bị khai phá quá mức để tạo thông đạo nên không còn kiên cố như trước, trải qua va đập đã phá vỡ thế cân bằng mong manh bên trong nham thạch. Lúc này giữa các khe hở đã xảy ra phản ứng dây chuyền, một cái khe đột nhiên xuất hiện ngay trên đầu chúng tôi. Lão Dương thấy tình thế không ổn, vội kéo tôi lui vào tận đáy động. Tôi chưa hết kinh hoàng, mới lui vài bước vào trong đã nghe một chuỗi tiếng nổ vang lên liên tiếp, cát bụi bay mờ mắt, đá vụn văng khắp nơi, không sao giữ được bình tĩnh.

Theo bản năng, tôi cuộn người, hai tay đưa lên bảo vệ đầu. Những tảng đá từ bên trên trút xuống như mưa, trút lên người, lên lưng, không sót chỗ nào. Đang lúc hoảng loạn, lão Dương bỗng nhiên giữ chặt lấy tôi, kéo tôi về phía hắn; cùng lúc ấy tôi nghe một tiếng vang thật lớn, một tảng đá to như cái bàn làm việc cỡ lớn sụp xuống, bịt kín cửa động.

Con rắn đen chết tiệt đó chẳng những không chui được vào hang mà bóng dáng chúng tôi nó cũng chẳng nhìn thấy, nhưng vẫn cứng đầu chưa muốn từ bỏ ý định, lại tiếp tục đập hơn mười lần. Đất đá không ngừng rơi xuống, vách tường bốn phía cũng bắt đầu xuất hiện các vết nứt.

Lão Dương nói: “Cứ tiếp tục như thế cũng không phải cách hay, e rằng con quái này không giết được chúng ta sẽ không chịu buông tha đâu. Đợi nó rụng thêm vài cái nữa thì núi cũng phải sụp.”

Tôi quay đầu lại, chúng tôi đã lui đến điểm tận cùng của hang, không thể lui thêm được nữa. Nếu hang này sụp thêm chút nữa, e là thần tiên cũng không cứu được chúng tôi.

Giờ đã tới đường cùng, dù có thuốc nổ đi nữa thì trong không gian nhỏ hẹp này cũng không thể sử dụng. Nhìn vết nứt bốn phía từng chút từng chút một kéo dài rộng ra, lòng tôi nóng như lửa đốt.

Đúng lúc này, một cái khe toác ra, một đoạn tường đá không chịu nổi chấn động, ào ào sụp xuống. Chúng tôi ép sát người vào vách tường, khó khăn lắm mới giữ được toàn thân nguyên lành, lại thấy phía sau đoạn tường đá sụp xuống xuất hiện một cái hang.

Tôi mừng rỡ trong lòng, thậm nghĩ trời không tiệt đường người, nhất định là nham thạch ở giữa hai cái hang vỡ nát, tạo thành một thạch đạo. Nghĩ đoạn vội quay đầu gọi lão Dương, định bò vào trong.

Nào ngờ, lão Dương lập tức chặn ngay trước mặt tôi, “Không thể vào đó.”

(1) Đá basalt: hay còn gọi là đá bazan là loại đá macma màu xám hay màu đen, hình thành do macma phun trào ra từ miệng núi lửa rồi nguội đi.

-----oOo-----

Chương 37: Nhật ký

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Đậu Hũ

~000~

Hang động sắp sụp xuống, bất kể đá lớn đá nhỏ đều nhè đầu tôi mà đáp, chậm chân một giây là có nguy cơ chôn thây dưới hàng đống đá. Lâm vào tình cảnh này, trước mắt có đường thoát đã tốt lắm rồi, làm gì còn sức mà quan tâm đến chuyện khác. Tôi bèn kéo tay hắn mà gào tướng lên: “Không thể cái con khỉ, không vào đó chẳng lẽ ở ngoài này chờ chết?”

Lão Dương nói: “Tình hình trong đó thế nào chưa rõ, cậu xem xét kĩ rồi tính sau!”

Tôi bảo hắn: “Thời gian đâu mà suy tính nhiều, cậu xem tình hình bây giờ, dù bên trong có là đầm rồng hang hổ cũng phải đâm đầu vào.” Dứt lời liền lôi hắn chui vào trong động.

Lão Dương kiên quyết giàng tay lại, không cho tôi kéo hắn vào, nói: “Cậu làm ơn nghe tôi một lần được không, động này thực sự không thể vào được!”

Nói xong còn muốn lôi tôi ra ngoài, tôi nổi cáu, vừa định hỏi hắn bộ muốn ở ngoài chờ chết à, bỗng một tảng đá đột ngột sụp xuống, tôi vội vã buông tay, cả hai đều ngã ngửa. Tảng đá “rầm” một tiếng chắn ngang giữa chúng tôi, trong chớp mắt đã lấp kín cửa hang.

Tôi sợ mất mật, vội kêu to hỏi hắn có sao không, hồi lâu mới nghe tiếng hắn rên rỉ trả lời: “Không sao hết, mẹ kiếp đầu bị đập một cú thôi. Bên này vẫn chưa sụp, bên cậu thế nào?”

Tôi báo cho hắn biết tôi cũng không việc gì, rồi thuận tay đẩy tảng đá thật mạnh, nhưng tảng đá chẳng thềm nhúc nhích tí gì. Biết là đường về

đã bị chặn, tôi bèn quan sát khắp bốn phía chung quanh. Ban đầu tôi còn tưởng đây là một cái hang trên vách đá, đầu kia ắt là cửa ra, nhưng bây giờ nhìn lại thì thấy đây là một không gian kín mít, chật như hũ nút. Có lẽ nó là một khe nứt tự nhiên trong núi, mà trông còn có vẻ quen quen.

Đạp lên đồng đá vụn đi lại vài bước, tôi chợt ngộ ra, nơi này vốn dĩ cũng là một hang động hình thành sau vụ sạt lở, có điều vụ sạt lở này đã xảy ra được vài năm nên những thứ đáng phải sập cũng đã sập cả, trên mặt đất toàn là đá vụn.

Lúc này tôi còn ngạc nhiên vì sao con cự xà kia lại mạnh đến thế, quẫy đập có mấy cái đã khiến cả tầng đá cứng rắn vỡ nát tan hoang. Bây giờ nghĩ lại mới vỡ lẽ, thì ra nơi này trước kia đã từng sạt lở một lần, sự cố vừa rồi tất nhiên sẽ gây ra tác động rất lớn tới các tầng đá xung quanh. Cho nên những khối nham thạch đó bề ngoài nhìn qua có vẻ chắc chắn nhưng thực ra bên trong đã rạn nứt từ lâu, chỉ cần bị con cự xà đập vài cú là bung bét cả, sập xuống tạo thành một thông đạo thế này.

Tôi quan sát phía trên đỉnh đầu, phát hiện nơi này là khe hở giữa hai khối đá lớn bị đổ xuống, xếp vừa khít với nhau, trông chắc chắn vô cùng, dù cho bên ngoài vẫn bị đập phá âm âm thì trong này cũng chỉ có bụi đất rơi xuống.

Con cự xà kia đã dần dần đuối sức, vùng vẫy mỗi lúc một yếu hơn, cuối cùng cũng chịu nằm yên.

Hòn vía còn chưa tìm lại hết, tôi chợt nhớ ban nãy lão Dương còn kéo tay tôi, nếu tôi không buông ra đúng lúc thì giờ này chắc đã thành một cái bánh thịt rồi. Bực bội mà không có chỗ xả, tôi từ đằng sau tảng đá nổi sùng mắng ra: “Vừa nãy cậu uống lộn cái thuốc quái quỷ gì thế? Suýt nữa đã hại chết người ta rồi.”

Lão Dương bị tảng đá chặn bên ngoài, không sao vào được, cũng nói vọng vào: “Tôi uống lộn thuốc cái gì chứ, sao cậu không nói bản thân mình trái tính trái nết đi, bây giờ thì hay rồi, phải làm sao đây?”

Tôi bới bới mấy tảng đá, nhìn thấy ánh đèn pin của lão Dương chiếu vào qua khe hở của mấy tảng đá. Có điều khối đá lớn nhất ít ra cũng to bằng cả cái bàn bát tiên, trong khi khe hở lại có hạn, tôi có thể vươn tay ra ngoài, nhưng chắc chắn không thể chui lọt cả người ra được.

Tôi lấy cục đá gõ gõ vài cái, cũng rơi ra vài mảnh vụn. Hai loại đá có độ cứng giống nhau, phải vất vả lắm mới đập vỡ được. Lão Dương thấy mớ đá dăm trên đầu lại bắt đầu rơi xuống, vội kêu tôi ngừng tay, nói: “Cậu nhẹ tay một chút, còn gõ nữa không khéo nơi này sập xuống mất.”

Tôi bảo: “Vươn cổ ăn một đao, rụt cổ cũng dính một đao, không bị đê chết thì cũng đói chết, còn cân nhắc cái gì nữa.”

Lão Dương nói: “Khoan đã, chúng ta còn chưa tới đường cùng, cậu nhìn quanh bốn phía xem, nếu phát hiện ra thứ gì đặc biệt thì nói với tôi ngay.”

Tôi ngó quanh quất một vòng, nơi này tối như hũ nút, trong tầm nhìn chỉ thấy đá vụn, bèn bảo hấn trong này chẳng có gì cả.

Nghe xong hấn im lặng một lúc, hỏi: “Không có gì thật chứ? Cậu cứ tìm kỹ lại đi.”

Tôi bảo: “Tôi lừa cậu làm gì, trong này chật như lỗ mũi, có thứ gì đã đập vào mắt ngay rồi.”

Lão Dương nói: “Được rồi, cậu xem lại cẩn thận lần nữa, tôi cũng ra đằng trước tìm thử xem có phải cái khe này bị lấp kín thật không. Biết đâu lại tìm được khe hở nào đó đủ để thoát ra ngoài.”

Nói rồi ánh đèn trên tay hấn cũng dời đi. Tôi tựa vào tảng đá nghỉ ngơi một chút rồi bò vào phía trong khe nứt, nhìn quanh quất lần nữa. Chỉ thấy trong này quả thực không có lối ra, khối đá trên đầu chỉ ít cũng nặng vài tấn, bị nhốt ở nơi này e là trong vòng một năm sẽ không cách nào ra được.

Lại tiến vào sâu hơn, vẫn không có đường. Đang định quay lại, chợt thấy trên vách đá dường như có hình vẽ gì đó, tôi vội tiến lại gần nhìn xem.

Thoạt đầu, tôi còn tưởng đó là mấy bức bích họa hang động nguệch ngoạc, trông rất nguyên sơ, có thể là do những người đúc ra cây thanh đồng ngày trước lưu lại. Nhìn kỹ hơn mới thấy không phải, trên bức vẽ nguệch ngoạc đó là một chiếc máy bay cùng vài chữ cái tiếng Anh, đây là tác phẩm của người hiện đại.

Ai lại đi làm mấy chuyện này ở trong đây chứ? Tôi cảm thấy vô cùng nghi hoặc.

Phân nửa bức họa đã bị chôn vùi trong đồng đá lớn nhón dưới chân, tôi dọn dẹp mấy tảng đá, muốn xem thử rốt cuộc là hình vẽ những thứ gì. Sau khi dời một tảng đá lớn, chợt xuất hiện một đồng vải đen kịt rách nát, trông như là mảnh vụn của quần áo.

Tôi kéo mớ vải xuống, một cái xác khô quắt đã rữa nát đến tận xương cốt lù lù hiện ra. Nhìn bản tay chới với xò ra của người chết thì có lẽ anh ta muốn bò ra khỏi đồng đá vụn, cuối cùng kiệt sức mà chết.

Tôi giật thót tim, suýt nữa đã la àm lên, trong bụng thầm nhủ nơi này sao lại chôn người chết? Không lẽ người này bị chôn sống khi động sụp xuống? Mà người này là ai?

Tôi tiếp tục dỡ đồng đá, trong chốc lát một khối thi thể đã hiện ra. Xác chết đã hoàn toàn thối rữa, xem ra chôn ở đây cũng đã được một thời gian. Quần áo trên người đã mục nát, quan sát chất liệu cũng không thể đoán được màu sắc ban đầu, nhưng nhìn lá bùa hộ mệnh đeo trên cổ anh ta có thể suy đoán người này ắt hẳn cũng giống như chúng tôi, đều là đến đây đổ đầu.

Nhớ tới khối thi thể tôi nhìn thấy lúc ở dưới đáy thác nước kia, tình trạng phân hủy cũng không khác lắm so với người này, có lẽ cả hai cùng chung một đoàn, quả đúng là người chết vì tiền, chim chết vì mồi, kết cục của hai người này biết đâu lại chính là kết cục của tôi.

Tôi tiếp tục đào bới, đào cả thi thể hoàn chỉnh ra, lại tìm được một cái ba lô nát đến không thể nát hơn, bên trong hầu như trống rỗng, chỉ còn một dùm cặn bã màu đen, chẳng biết là thứ gì phân hủy thành. Lộn trái túi ra, từ trong lớp vải lót rơi ra một quyển sổ ghi chép.

Quyển sổ nát đến mức sắp rời ra từng tờ, may mà chất giấy tốt, chữ viết bằng bút bi xanh trên mặt vẫn còn nhìn rõ. Tôi lật lên xem xét, trang đầu cuốn sổ có ghi vài địa chỉ và số điện thoại. Lật đến mấy trang sau, tôi chợt sững sốt, ở đây có mấy dòng nhật ký, xem ngày đầu tiên thì hình như là ghi chép từ ba năm trước.

Nét chữ trong quyển nhật ký có vẻ khá non nớt, hẳn đây không phải là người đọc thông viết thạo, mỗi phần nhật ký chỉ dài chừng trăm chữ. Tôi lật vội vài tờ, thấy lạnh cả sống lưng.

Theo như nhật ký ghi lại, người này hẳn là đã đến đây từ ba năm trước. Trong nhật ký không miêu tả hành trình của anh ta, mà chỉ bắt đầu từ khi anh ta bị kẹt trong hang động này, tuy nội dung phía sau thỉnh thoảng có nhắc đến những việc anh ta từng trải qua khi trước.

Đoàn của bọn họ có lẽ tổng cộng khoảng mười tám người, bởi vì một đoạn trong đó có nói “mười tám người chỉ còn lại một mình tôi”. Bên trong còn kể, bọn họ không đến bằng lối chúng tôi đã đi qua mà đến từ rừng đa trên đỉnh núi, qua một cái hóc rất lớn bị rễ cây bao bọc chằng chịt.

Đó chính là khu rừng đa mà lão Dương đã nhắc đến, chúng tôi không có cơ hội vào đó, nào ngờ bên trong còn có thứ kỳ lạ như vậy, nếu sớm biết đã không cần phí công chịu nhiều trắc trở như thế.

Nhưng xem đến phần sau, tôi lại thấy mình thật may mắn mới không đi con đường kia. Bởi theo như trong này ghi lại, con đường bọn họ đi xuống vô cùng nguy hiểm, mười tám người đi vào đến lúc ra chỉ còn lại sáu, toàn bộ những người khác đều tử nạn trên đường.

Phỏng chừng cái hóc cây kia hẳn là nằm ở giữa rừng, chính là cây đa đại thụ mười mấy người ôm không hết mà lão Dương đã kể, một cây đa đã rậm như cả cụm rừng, mảnh rừng kia rớt cuộc là do nhiều gốc đa hợp thành hay chỉ là một gốc, hiện giờ cũng không rõ nữa. Hành trình của những người này sau khi xuống hẳn là trái ngược với chúng tôi: chúng tôi trực tiếp leo lên từ gốc cây thanh đồng, còn bọn họ là rơi thẳng xuống ngọn cây.

Ngoài dự liệu của tôi chính là, người này còn kể bọn họ không phát hiện được gì trên đài hiến tế, bèn theo sạn đạo từ bốn phía đi xuống. Dưới chân sạn đạo chìm trong làn nước giống như một cái đầm sâu, màu nước xanh biếc, hoàn toàn không nhìn thấy đáy.

Bọn họ nhảy vào trong đầm, phát hiện ra nước rất sâu, không có thiết bị thì không thể lặn xuống. Mà thiết bị lặn bọn họ mang theo lại quá nhỏ, sau khi thử lặn xuống không được thì đành phải bỏ cuộc. Sáu người nổi

lên mặt nước, vừa nhìn đã giật mình.

Thì ra trong lúc bọn họ lặn xuống, mực nước rút đi rất nhanh, đến khi trời lên, chỗ sạn đạo mà họ để vật dụng trang bị đã cách xa tới sáu, bảy mét. Bọn họ không nghĩ tới tình huống này, tất cả dây thừng đều để trong túi, không mang theo bên người, cả đám ai nấy đều hoảng sợ.

Mực nước nhanh chóng hạ xuống, bọn họ chia hai nhóm, một leo lên cây thanh đồng, một chạy vào những cái hang lộ ra trên vách động. Chủ nhân quyền nhật ký, lúc ấy đã chui vào cái hang nơi tôi đang đứng, nhưng thật không may, hẫng vào hang chưa bao lâu, từ trong nước bỗng chui ra một con măng xà lớn trông như con rồng đen bò lên cây thanh đồng đuổi theo nhóm kia. Hắn chỉ nghe tiếng đồng bọn gào thét thảm thiết cùng với tiếng súng nổ, sợ hãi trốn riết trong động không dám ra ngoài.

Trong tai nạn bất ngờ không kịp đề phòng này, tất cả đồng bọn của hắn đều bỏ mạng. Có một người trong lúc giằng co với con đại măng xà, trước khi chết đã kịp kích hoạt thuốc nổ. Bọn họ vốn chuẩn bị phá núi đào mộ nên mang theo rất nhiều thuốc nổ, nháy mắt đã nổ đến long trời lở đất, ngay cái hang hắn ẩn thân cũng bị sóng xung kích đánh sụp.

Chủ nhân cuốn nhật ký bị chấn động tạm thời hôn mê bất tỉnh, khi mở mắt ra liền phát hiện mình đã bị nhốt kín. Hắn đoán rằng vụ nổ này dữ dội như thế, người ở bên ngoài nhất định chẳng còn ai sống sót. Mục đích trộm mộ ban đầu hồng bét không nói làm gì, ngay cả hy vọng nhỏ nhoi có người đến cứu viện cũng không thể trở thành sự thực, nhất thời cảm thấy nản lòng thoái chí.

Nội dung tiếp theo bắt đầu nhằm chán dần.

Hắn bị vây khốn trong khe núi rỗng rã bảy ngày, đồ ăn mang theo bên người không nhiều lắm, thoáng cái đã hết. Hắn vừa đói vừa khát, đèn cũng hết pin, chìm trong bóng tối vô tận hắn biết mình đã sắp tới số. Nhớ tới mẹ già không ai chăm sóc, hắn không khỏi đau lòng muốn chết.

Lại thêm vài ngày trôi qua, cơn đói khát khiến thần trí hắn trở nên bất ổn. Một hôm hắn tỉnh lại, cũng không biết khi ấy là khi nào, chỉ cảm thấy khát khô cổ họng. Trong cơn bán loạn, hắn cầm lấy bình nước đã cạn từ lâu ra sức hút mạnh mấy cái, chính lúc đó kỳ tích đã xảy ra, trong bình đột nhiên tuôn ra dòng nước trong mát ngọt lành. Hắn cũng không biết

tại sao lại thế, cứ tham lam uống ừng ực đến mười mấy phút đồng hồ, nước cũng không thấy vơi đi chút nào.

Hắn cho là mình đang nằm mơ, thậm chí mình nhất định sắp chết mới thấy ảo giác, vậy cứ dứt khoát chết đi là xong. Lại nghĩ nếu đây thật sự là mơ, trong túi biết đâu vẫn còn thức ăn, sờ sờ thử, quả nhiên túi thức ăn đã đầy ắp. Hắn mừng rỡ, dốc sức ăn uống bạt mạng, suýt nữa đã nghẹn chết.

Dần dần hắn phát hiện đây không phải là mơ, thoát đầu hắn còn tưởng Thượng Đế hiển linh đến cứu giúp mình, nhưng càng về sau càng thấy không đúng. Cuối cùng hắn phát hiện, tất cả những thứ được sản sinh ra có liên hệ nhất định với suy nghĩ của hắn, nhưng cũng không phải là thử trăm lần trúng cả trăm. Ví dụ như khi hắn thực lòng thèm ăn món nào đó, món ấy cũng sẽ không xuất hiện, nhưng khi hắn tiện tay sờ đến bao thức ăn lại thường chạm phải món mình thích, tuy rằng trong bao chẳng có thứ gì cả.

Hắn bắt đầu có kế hoạch phân tích, làm thực nghiệm với suy nghĩ của mình, dần dần hắn phát hiện bản thân có năng lực hiện thực hóa. Đoạn này hắn viết rất nhiều, quá trình thực nghiệm vô cùng phức tạp, cuối cùng hắn cũng không rút ra kết luận rằng mình có năng lực hiện thực hóa, mà cho rằng mình đã trở thành một “Thượng Đế hồ đồ”.

Bức họa trên tảng đá cũng được vẽ trong khoảng thời gian này, hắn là vào thời điểm hắn chán đời muốn giải khuây.

Cuối cuốn nhật ký, hắn nói muốn dùng thứ năng lực này để thoát khỏi đây, nếu thành công, hắn có thể ra ngoài làm một kẻ siêu phàm, nếu thất bại, hắn sẽ chết ở chỗ này. Tôi không biết rốt cuộc hắn đã tiến hành thực nghiệm gì, dù sao xem ra hắn cũng đã thất bại.

Có điều nếu để một kẻ mang năng lực này đến xã hội hiện tại thì không biết là chuyện tốt hay xấu.

Nhìn thi thể này, lại nghĩ đến tình cảnh của mình, tôi không khỏi cảm thấy lạnh người. Xung quanh tôi chẳng có gì để ăn, e rằng không thể chống đỡ đến bảy ngày; mà cho dù có thức ăn, bị nhốt trong này mãi thì thà rằng chết đi còn sướng hơn.

Tôi buông nhật ký, lại lục lọi trong túi của thi thể, tìm được một cái điện thoại di động đã hết pin từ lâu, tôi liền vớt sang một bên. Ngoài ra còn thấy một cái ví, bên trong có một ít tiền, lòng thầm nghĩ thứ gì cũng đã phân hủy hết, chỉ có tiền là không, kể cũng nực cười.

Trong ví tiền còn có chứng minh thư của người này, tôi giờ ra, định xem thử gã quý xui xẻo này tên là gì. Bật đèn pin lên liếc qua một cái, ảnh chụp đã phai mờ gần hết, nhưng tên vẫn còn rõ ràng, gọi là “Giải Tử Dương”.

Cái họ này rất hiếm thấy, người chết trong ngôi mộ dưới đáy biển Giải Liên Hoàn cũng mang họ này. Tôi xem ngày sinh mới biết anh ta còn khá trẻ, cảm thấy thật đáng tiếc.

Đột nhiên sau lưng tôi lóe lên ánh đèn pin, lão Dương đã quay lại, từ phía sau tảng đá hỏi vọng vào: “Lão Ngô! Cậu đang xem gì đó?”

-----oOo-----

Chương 38: Chân tướng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Cốc Vũ

Beta: Thanh Du

~000~

Tôi đang xem chứng minh thư của thi thể, lão Dương đột nhiên hỏi tôi một câu làm tôi giật nảy mình, chỉ trả lời qua loa một tiếng rồi tiếp tục xem xét những thứ trong tay.

Nhìn thoáng qua cuốn nhật kí vắn tắt này, có thể thấy người đàn ông kia đã đến đây từ ba năm trước. Ba năm trước cũng là thời điểm nhóm của lão Dương lần đầu tiên đến đây, có khi nào anh ta cũng thuộc nhóm ấy? Tôi nghĩ kĩ một chút lại thấy không đúng, mặc dù những chuyện ghi trong nhật kí và những gì lão Dương kể có chỗ ăn khớp, nhưng phần lớn lại không giống, chắc hẳn họ thuộc hai nhóm khác nhau.

Nhưng không hiểu vì sao, tôi luôn cảm thấy cái tên Giải Tử Dương này rất quen. Họ Giải tương đối ít gặp, lại cùng tên nữa thì càng hiếm, tôi đã nghe thấy ở đâu mới được chứ?

Tôi cẩn thận nhớ lại, nhưng gần đây xảy ra rất nhiều chuyện kỳ quái, đầu óc tự nhiên kém minh mẫn, nghĩ tới nghĩ lui cũng chẳng hiểu rõ thêm chút nào.

Tiếp tục lục lợi đồ đạc của thi thể mà chẳng phát hiện thêm thứ gì, tôi bèn gấp cuốn nhật kí lại, đợi khi nào có dịp thì mở ra xem lại.

Lão Dương thấy tôi ngồi một chỗ không nói tiếng nào, sợ tôi xảy ra chuyện gì, bèn đứng hắng gọi tôi một tiếng. Tôi quay đầu lại nhìn, chỉ thấy nửa khuôn mặt hắn đang dán vào khe hở, con mắt cứ nhìn đăm đăm vào thứ nằm trong tay tôi. Có điều vị trí của tảng đá và nơi tôi đứng tạo thành một góc chết, chỉ tôi mới nhìn thấy hắn còn hắn không thấy được tôi; bất chợt tôi cảm thấy bộ dạng hắn rất ư kì quái, cứ như hận không thể chui vào trong này vậy.

Tôi thảm rủa một tiếng, thảm nghĩ tên tiểu tử nhà người vừa rồi thà chết chứ không chịu chui vào, giờ lại hỏi hận sao? Tôi nói: “Đừng có lộn xộn, tôi tìm được thứ này thú vị lắm, đang xem.”

Lão Dương nhíu nhíu chân mày, vội hỏi: “Tìm thấy cái gì thế?”

Tôi kể cho hắn nghe chuyện phát hiện ra thi thể, thờ dài nói với hắn: “Kết cục của người này có lẽ cũng chính là kết cục của chúng ta, nếu không tìm được đường thoát, chỉ e chúng ta còn chết nhanh hơn hắn ta nữa. Nhưng tôi cảm thấy tên hắn quen tai lắm nha, cậu có nhớ trong sổ bạn học của chúng ta có ai mang tên này không?”

Nói rồi tôi lùi lại gần một khối cự thạch bên cạnh, tính nhét giấy tờ của người kia qua khe hở cho lão Dương xem. Nhưng khi tôi ngẩng đầu lên lại đột nhiên phát hiện gương mặt hắn trắng nhợt không còn giọt máu, cứ thế nhìn chăm chăm vào tôi.

Trong lòng tôi bỗng xuất hiện cảm giác khác thường, nên nói sao đây? Sao bỗng dưng hắn lại có nét mặt đó, lẽ nào hỏi nhỏ chúng tôi thực sự có một bạn học tên Giải Tử Dương?

Nhắm mắt lại suy nghĩ thật kĩ, nhưng nghĩ mãi cũng không ra. Thời buổi này tình người bạc bẽo, bạn học đại học chưa chắc đã nhận ra nhau, chuyện hồi nhỏ lại càng khó nhớ nổi. Tôi thấy lão Dương lặng thinh, lại cúi đầu xuống xem dãy số trong chứng minh thư, nói: “Thực sự tôi không thể nhớ ra, nhưng người này bằng tuổi chúng ta mà...”

Mới nói đến đây, dường như có một tia chớp xẹt qua đầu óc tôi, khiến tôi ngẩn người.

Giải Tử Dương, Giải Tử Dương, Giải Tử Dương, Giải Tử Dương!

Cái tên này vốn chẳng xa lạ gì, chính là tên cúng cơm của lão Dương!

Da đầu tôi bất giác co giật, cẩn thận nhìn lại ngày sinh của người kia trong chứng minh thư, vừa nhìn đã choáng váng. Trời ơi, đây đúng là sinh nhật lão Dương, nhưng mà... Làm sao có thể chứ. Chứng minh thư này... chẳng lẽ là của lão Dương?

Cũng có nghĩa là, cái khối thi thể đã thối rữa đến tận xương kia chính là lão Dương...

Nhưng mà không đúng, nếu ba năm trước lão Dương đã chết ở trong này, vậy thì kẻ đang đứng nhìn tôi sau tảng đá kia là ai?

Cổ tôi cứng đờ, chậm chậm ngoái đầu y như một cái máy, nhìn nửa khuôn mặt lộ ra sau khe hở của tảng đá, bỗng dưng có cảm giác sợ hãi mơ hồ. Khuôn mặt lão Dương dưới ánh đèn pin lấp lóe mang đầy nét quỷ dị, xem ra còn có vài phần giống con cự xà đen thui ngoài kia.

Tôi bất giác lùi dần vào trong động, không dám lại gần tảng đá kia nữa. Lão Dương vẫn không hề nhúc nhích, chỉ trừng trừng nhìn tôi, còn tôi cũng lặng thinh như một pho tượng đá.

Với tính tình của hắn, nhìn thấy bộ dạng này của tôi, nhất định sẽ mắng tôi như mắng con mắng cháu. Nhưng cái vẻ mặt kia của hắn... chẳng lẽ là vì thân phận bại lộ nên không biết phản ứng ra sao?

Lúc này trong lòng tôi càng thêm hoài nghi cái người bên ngoài kia, tuy rằng diện mạo tính tình đúng là giống lão Dương, nhưng có thể không

phải lão Dương thật. Những chuyện xảy ra từ khi tôi rời Hàng Châu đến đây bất giác tái hiện trong đầu như một luồng điện xẹt: tôi thấy rõ mồn mồn một những lời nói dối, những câu mập mờ, nhất là những gì hắn nói với tôi trên đỉnh cây thanh đồng; giờ đây những điểm nghi ngờ đã bắt đầu sáng tỏ từng chút từng chút một.

Tôi luôn luôn cho rằng lòng dạ của lão Dương không thể thâm sâu như vậy. Thứ nhất với quan hệ giữa tôi với hắn, hắn căn bản không cần lừa gạt tôi; thứ hai khi hắn nói những lời dối trá, lúc nào cũng tỏ ra hết sức chân thành, nếu không phải tính tôi quá cẩn thận thì căn bản không thể phát hiện ra. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, người này thực sự quá giống lão Dương, tôi không thể tìm ra điểm nào sơ hở. Trong lòng tôi đã trăm mối hoài nghi nhưng vẫn cứ cho là vì tính cách của hắn thay đổi, không ngờ hắn căn bản không phải lão Dương.

Đúng lúc này, “lão Dương” rót cuộc đã chịu mở miệng, hắn lùi lại phía sau một chút, nói với tôi: “Lão Ngô, vừa rồi tôi không muốn để cậu vào đó nhưng cậu một mực không nghe, chỉ có thể trách bản thân cậu quá cố chấp. Cậu không nghe người ta nói sao? Có một số chuyện, hiểu quá rõ chưa chắc đã tốt.”

Lòng tôi trùng xuống, thâm nghĩ hắn ta quả nhiên có vấn đề, nhưng ngoài mặt vẫn cố giữ cho giọng nói không run rẩy, hỏi hắn: “Người không phải lão Dương... Vậy người rót cuộc là ai?”

Lão Dương bỗng nhiên nở một nụ cười cổ quái: “Ta là ai ư? Ta chính là lão Dương, là Giải Tử Dương từ nhỏ đã lớn lên bên người, sau lại ngồi tù ba năm. Nếu người không tin, có thể đi điều tra lý lịch của ta.”

Tôi cười lạnh một tiếng: “Nói láo, thi thể của lão Dương ở ngay bên cạnh ta, hắn đã chết ba năm rồi, làm sao ra ngoài mà ngồi tù được? Mẹ kiếp, rót cuộc người là ai?”

Nửa khuôn mặt của “lão Dương” lại vô thanh vô tức xuất hiện nơi khe hở của nham thạch, nở nụ cười đáng sợ: “Không sai, hắn quả thực đã chết ba năm, nhưng ta còn đang sống, có gì khác nhau đâu?”

Tôi thấy vẻ mặt của hắn, đột nhiên mơ hồ nhận ra điều gì, nhú mày suy nghĩ, miệng bỗng nhiên há hốc, lắp bắp nói: “Chết tiệt, người không phải người! Người... chẳng lẽ là do hắn hiện thực hóa mà thành...?”

“Lão Dương” lạnh lùng hừ một tiếng, nói: “Sao ngươi không nói là chính ta đã hiện thực hóa ra hẳn chứ? Ai mà biết được? Ta và hẳn giống nhau như đúc, sao ngươi biết người nào có trước người nào có sau?”

Tôi cơ hồ không khống chế nổi chính mình, nhặt một hòn đá nhằm thẳng vào hẳn mà ném. Hẳn nhanh nhẹn né được, còn nói thêm: “Lão Ngô, quả thật ta và hẳn giống nhau như đúc, ngươi không cần để ý đâu.” Tôi hét lớn: “Đương nhiên là khác nhau chứ, ai mà biết dùng cái năng lực hiện thực hóa kia sẽ tạo ra thứ gì.”

“Lão Dương” đột nhiên trầm lặng, sắc mặt trở nên rất khó coi, cứ thế nhìn tôi chăm chăm một hồi, bỗng dưng tợn gằn từng tiếng: “Mẹ kiếp chó má nhà ngươi! Ông đây chính là lão Dương, ngươi và hẳn chẳng qua chỉ là một thứ hàng hóa, đừng có trách ta.”

Trong lòng tôi có dự cảm không lành, bỗng thấy một nòng súng lách qua khe hở chìa thẳng vào mình. Tôi vội vàng xoay người nấp vào góc chết, “lão Dương” bắn một phát trúng vào phiến đá, tạo thành một vết cắt lớn, rồi tiếp tục quay súng vào góc chết nơi tôi đứng mà bóp cò, viên đạn cơ hồ sượt qua cổ tôi.

Không gian trong khe núi này thực sự quá nhỏ, cho dù có góc chết cũng không thể che chắn toàn bộ cơ thể. Tôi thấy tình thế này có gì đó không ổn, vội tắt đèn pin đang cầm trong tay, khiến hẳn không thấy được mình. Hẳn cuống cuống bắn mấy phát đều trượt, tôi bèn xoay người vọt tới bên cạnh tảng nham thạch, nhặt một khối đá nện cật lực vào nòng súng, mới nện vài cái nòng súng của hẳn đã bị bẻ cong đến 90 độ.

“Lão Dương” không thể rút súng ra khỏi khe hở được, tức giận chửi rủa, tôi cười lạnh nói: “Giống nhau như đúc cái nỗi gì, lão Dương mà ta biết không đời nào nổ súng về phía ta, mẹ kiếp ngươi chỉ là hàng rơm thối!” Từ khi “lão Dương” nói với tôi về chuyện hiện thực hóa ra người sống, trong lòng vẫn tôi vẫn có chút khúc mắc, luôn luôn cảm thấy cây thanh đồng ngàn năm được đặt ở nơi này không thể không có mục đích gì được. Thứ sinh vật do loại năng lực khủng khiếp này tạo ra liệu có phải là người bình thường? Có đúng là giống chúng tôi như đúc không? Hay là một loài yêu quái nào đó?

Hiện giờ tuy không biết “người” này có giống chúng tôi hay không,

nhưng rõ ràng hắn biết bản thân mình là do hiện thực hóa mà thành; không hiểu vì sao tôi bắt đầu cảm thấy mọi chuyện đang chuyển biến xấu đi.

“Lão Dương” chửi nhau với tôi một hồi, bỗng nhớ đến điều gì, đột nhiên im lặng. Tiếp đó hắn tắt đèn pin, trong khoảnh khắc toàn bộ không gian tối sầm lại, bóng đêm vô tận đổ xuống, ở trong khe núi nhỏ hẹp không một tia sáng này tôi lại càng cảm thấy nặng nề khác thường.

Tôi đề phòng hắn giờ trò quỷ, bèn lùi vào góc chết trốn thật kỹ, chột nghe hắn nói: “Lão Ngô, tôi nhớ trước đây cậu rất sợ chỗ tối tăm, bây giờ có còn sợ nữa không? Nhưng sợ đến đâu thì cậu cũng tuyệt đối không được nghĩ linh tinh, phải nhớ cho kỹ những lời tôi nói với cậu ban nãy. Ở đây nếu cậu cứ nghĩ lung tung, không chừng vừa bật đèn lên trước mắt đã lù lù một khuôn mặt người chết đó nha.”

Tôi thảm mắng chết tiệt, hắn ta rõ ràng muốn lợi dụng nỗi sợ bóng tối của tôi để hiện thực hóa ra thứ quái vật gì đó đây mà.

Trong lòng tôi tự nhủ mình tuyệt đối không thể để hắn đắc ý, nhưng nỗi sợ hãi trong lòng lại dần dần lớn lên. Vừa rồi hắn nói chỉ cần bật đèn pin sẽ thấy một khuôn mặt người chết hiện lên ngay trước mắt, khiến dây thần kinh của tôi lập tức căng như dây đàn. Tôi bỗng cảm thấy ngay trước mắt mình, chỉ cách có vài li, dường như xuất hiện thứ gì đó: hơi thở nóng hổi của tôi phả vào vật kia rồi tản trở lại mặt tôi mang theo mùi tanh hôi khó chịu.

Không linh nghiệm đến thế chứ? Tôi nghĩ, theo như biểu hiện lúc trước của “lão Dương” thì năng lực hiện thực hóa rất khó kiểm soát, nếu không vừa rồi chúng tôi đã không phải chặt vật đối phó với con cự xà kia; theo lẽ đó một con quái vật không thể dễ dàng mà biến ra được.

Đây chỉ là ảo giác, tôi tự trấn an bản thân. Mình tuyệt đối không được mắc mưu hắn ta, trong một cái hầm tối om lại kín mít như thế này thì sợ hãi là chuyện đương nhiên.

Tôi hít sâu một hơi, bỗng nhiên cảm thấy mặt mình hơi hơi ẩm ướt giống như có thứ gì đó lạnh như băng trườn qua. Toàn thân tôi đổ mồ hôi lạnh, cơ hồ sồn tiều ra quần, cẩn thận sờ lên ngực cũng thấy trái tim đập loạn, thân thể mềm nhũn ra. Con mẹ nó, xem ra hắn nói không sai, trong bóng

tôi quả nhiên vừa có thứ gì đó xuất hiện.

Tôi không dám bật đèn pin, người từ từ lui về phía sau, dựa lưng vào vách tường đá. Nhưng vừa mới dựa lưng, tôi lập tức phát hiện ra đây không phải bức tường đá ban đầu, mà hình như là vảy xếp từng mảng... Tôi thậm chí còn có thể cảm nhận được cơ thịt dưới lớp vảy đang nhấp nhô chuyển động.

Trời ạ, tôi đang nghĩ ngợi lung tung cái gì đây, sao tự nhiên sau lưng lại có vảy? Tôi vội vàng nhắm tịt hai mắt, nắm thật chắc đèn pin trong tay, vừa định bật lên thì đột nhiên nghe “lão Dương” ra vẻ sợ hãi kêu lên: “Lão Ngô, sao không bật đèn pin lên? Để tôi soi giùm cậu nhé!”

Khi đèn pin của hắn bật sáng, đập vào mắt tôi là thứ đang kề sát chóp mũi. Một cái đầu măng xà bự chẳng đang ngóc lên, thân thể lớn bằng cái thùng nước của nó cuộn tròn quanh huyết động, lớp nham thạch sau lưng và trên đỉnh đầu tôi nhanh chóng biến thành lớp tường vảy, đen như bảo thạch. Bị đèn pin của lão Dương chiếu đến, lớp vảy bốn phía giòn giã, thân thể nó chậm rãi ma sát, phát ra tiếng rào rào khiến người ta dựng tóc gáy

-----oOo-----

Chương 39: Nền Cửu Âm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Bảo Di

Beta: Thanh Du

~000~

Đầu lưỡi to lớn đang dán chặt vào mũi tôi, in đầy trong mắt là những vảy màu nhu động. Tôi không biết diễn tả sự chấn động này với người khác như thế nào, trong thoáng chốc trái tim dường như ngừng đập, toàn thân cứng đờ như đá.

Lần đầu tiên nhận thức được sức mạnh to lớn của loại năng lực này trong

thực tế đã khiến cho nỗi hoài nghi trong lòng tôi bị xóa sạch một cách triệt để. Nhưng con mãng xà đen khổng lồ này lại quá mức chân thật, từ những phiến vảy cho đến mùi vị trong không khí, và cả tiếng cọt sạt vang vọng khắp nơi, tất cả đều không chút khả nghi. Tôi quả thực không tưởng tượng nổi con vật này làm sao có thể xuất hiện đột ngột như thế, nếu vừa nãy đèn còn sáng, chẳng lẽ nó lại “âm” một tiếng biến ra từ hư vô?

“Lão Dương” còn đứng bên ngoài la hét gì đó, tôi cũng không hơi đâu để ý đến hắn, chỉ cảm thấy ánh mắt của loài bò sát này đang quân quanh trên thân thể mình không chút thiện cảm. Khe nứt giữa vách đá này đã nhỏ thì chớ, giờ lại đột nhiên xuất hiện một con mãng xà khổng lồ trông y như một con hắc long, chút không gian để tập thể dục cũng không còn nữa. Giờ chỉ cần con mãng xà kia tùy tiện quay đầu sang đây há miệng một cái là tôi đi đời nhà ma.

Trong lòng tôi nhanh như chớp nảy ra toan tính: khừ giác và thị giác của con mãng xà kia rất nhanh nhạy, không lý nào không nhìn thấy tôi, giờ chỉ còn hy vọng nó không cảm thấy hứng thú với người có hình thể như tôi. Mãng xà sẽ không săn những con mồi quá nhỏ, tôi chỉ cần ngồi bất động, không làm nó hoang mang thì nhiều khả năng nó sẽ bỏ mặc tôi, nhưng lỡ như chiêu này cũng vô dụng thì thật sự là bó tay rồi.

Tôi nuốt một ngụm nước bọt, cố gắng ngăn chính mình phát run. Cái lưỡi khổng lồ của mãng xà liếm sượt qua bên tai tôi, lưu lại một vệt nước bọt cực kỳ khó ngửi, nhưng may mắn thay nó chỉ ngẩng đầu chăm chú nhìn tôi một lát, sau đó quay đầu hướng về nguồn sáng tỏa ra từ đèn pin của lão Dương phía sau tảng đá.

“Lão Dương” vốn đang ẩn náu sau tảng cự thạch chặn ngay miệng hang, thấy con mãng xà không tấn công tôi mà ngược lại quay đầu ngó về phía mình tỏ ý thăm dò, ngay lập tức cảm thấy tình hình không ổn. Chấn giữ miệng hang là một tảng cự thạch nhưng cũng chỉ lớn bằng cái đầu của con mãng xà khổng lồ này, căn bản không ngăn được nó. Tôi nghe tiếng lão Dương chửi thề rồi luống cuống lui về phía sau tảng đá, “cạch” một tiếng đèn pin đã tắt ngóm.

Bốn bề phút chốc chìm vào đêm đen, hai con mắt vàng khè của mãng xà phát ra ánh huỳnh quang trong bóng tối. Tôi vẫn không dám thở mạnh, mơ hồ thấy con mãng xà nhẹ nhàng húc hai cái, thấy tảng đá không có

động tĩnh gì, đột nhiên rụt cái cổ lại, bày ra tư thế tấn công.

Tôi nhớ lại động tác mãng xà vô mỗi trên tivi, lập tức hiểu ra tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì. Trong phút chốc, cổ con mãng xà rụt lại rồi bắn ra ngoài như một viên đạn, chỉ nghe một âm thanh trầm thấp vang lên, cả khe núi chấn động dữ dội, tảng cự thạch chắn ngang cửa bị hất bay lên như một con diều giấy. Tôi nghe tiếng “Lão Dương” hét thảm, tiếp theo đó là tiếng va đập liên hồi của những tảng đá vọng lại.

Tuy biết rằng người bên ngoài không phải lão Dương thật sự, nhưng tiếng hét bi thảm đó cũng khiến cho lòng tôi bất giác hoảng hốt. Con mãng xà phát hiện phía sau tảng đá trống rỗng, nhưng do đầu nó quá lớn, không làm sao chui ra được. Thân thể cuộn tròn của nó cứ không ngừng vùng vẫy, tôi phải vất vả tránh né phải mới không bị nó cuốn đi theo, bằng không nếu để lớp vảy của nó kẹp lại từ hai phía thì xương cốt trăm phần trăm sẽ đứt rời từng đoạn.

Sau mấy lần thử nghiệm không thành, con mãng xà bắt đầu bực bội, bèn ngóc đầu lên húc vào lớp tường đá gần cửa động. Thân hình con mãng xà cuộn lại trông đã vô cùng đáng sợ, giờ đây nó lại còn múa may như một con rồng, nhìn vào càng thấy đồ sộ khác thường. Lát sau lớp tường đá đã bị nó húc thủng, cửa hang được mở rộng, mãng xà ra sức xoay một cái chui đầu ra ngoài, vảy của nó cọ sát lên vách động khiến cho cả khối đá bị dồn ép đến nứt toác.

Mãng xà sau nhiều lần cố gắng đã đẩy được tảng đá chắn trước mặt ra ngoài, tôi cũng theo đó thoát ra, thấy “lão Dương” đang nằm trong đống đá vụn, cơ hồ toàn bộ thân thể đều bị đá đè lên, hơi thở hết sức mong manh. Nhìn thấy tôi, hắn ho khan vài tiếng như muốn nói điều gì, nhưng miệng vừa mở máu đã theo khóe môi chảy xuống.

Tôi kiểm tra thương tích của hắn, thử di chuyển mấy tảng đá, nhưng vừa liếc mắt đã thấy nửa thân dưới của hắn bị nghiền đến nát vụn, thật sự không nở nhìn. Tôi thở dài, hỏi hắn: “Ngươi..... Ngươi còn gì muốn nhắn lại nữa không?”

Hắn liếc qua tôi một cái, nghiêng răng kéo từ trong khe đá ra cái ba lô hắn lấy được của ông chủ Vương rồi ném cho tôi.

Tôi nhận lấy ba lô, trong lòng ngổn ngang trăm mối tơ vò. Hắn ho khan

mấy cái, phun ra rất nhiều máu, sau đó cũng không nói thêm gì nữa, nhắm nghiền hai mắt.

Tôi dừng một chút, muốn hỏi xem ngày hôm nay hẳn rồi cuộc đã trải qua những chuyện gì. Chợt nghe một tiếng nổ “Uỳnh”, toàn sơn động rung chuyển mãnh liệt. Tôi ngồi còn không vững, lão đảo ngã vào vách đá, trên đỉnh đầu lại nghe liên tiếp những tiếng đá bị nứt vỡ kéo dài.

Tôi giật mình kinh hãi, trong lòng thầm nhủ chẳng lẽ con cự xà bên ngoài lại bắt đầu đập phá tanh banh rồi sao, liền vội vã khom lưng bò ra khỏi động. Đúng lúc này “lão Dương” đột nhiên khàn khàn kêu một tiếng: “Lão Ngô!”

Tôi thoáng ngây người, không biết hẳn còn muốn nhấn nhủ gì nữa. Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hẳn há miệng, còn chưa kịp nói lời nào thì bỗng nhiên khoảng đất chỗ hẳn đang nằm sụp xuống, những tảng đá đè bên trên bỗng rơi xuống ào ào như thác, trong tích tắc hẳn biến mất dưới đồng đá vụn giống như lún vào một vũng bùn sâu.

Lòng tôi bàng hoàng kinh hãi, mơ hồ cảm thấy tim mình đau như xé. Nhưng trong tình thế này cũng không còn thời gian mà điều hòa cảm xúc, tôi lăn vài vòng tránh những tảng đá rơi xuống, lựa thời cơ vọt ra khỏi động, nào ngờ sắp thoát ra rồi lại có một bóng đen đâm sầm tới. Tôi vội vã lăn sang bên cạnh, cái bóng đen đụng vào vách đá làm rung chuyển cả khối núi, đá vụn bay tán loạn. Bỗng trên thân núi nứt ra một cái khe, bắt nguồn từ chỗ tôi đang đứng kéo dài xuống dưới.

Cú va chạm quá mức mãnh liệt khiến tôi không khỏi cảm thấy quái lạ, chẳng lẽ con mãng xà này chán sống rồi? Quay đầu nhìn lại mới biết không phải như thế, chỉ thấy con mãng xà đen khổng lồ kia và con cự xà vảy nhỏ bò ra từ thân cây thanh đồng đang quấn chặt lấy nhau, giao chiến đến khó phân thắng bại. Con cự xà vảy nhỏ này lớn hơn rất nhiều so với con mãng xà kia, nhưng đánh nhau này giờ vẫn không hề chiếm được thế thượng phong, hơn nữa cả hai con đều màu đen, nhất thời cũng không phân biệt nổi con này với con kia, chỉ thấy hai luồng lốc xoáy màu đen không ngừng quấn lấy nhau trên cây thanh đồng, cái đuôi quất loạn xạ khiến mãng đá thạch nhũ bốn phía bay tán loạn lên như đạn pháo.

Tôi chưa từng chứng kiến cảnh tượng nào đáng sợ đến vậy, chỉ biết ngay

người ra mà nhìn. Bỗng một cái cái đuôi quất thẳng xuống ngay sát chân tôi, cả tảng đá nơi tôi đang đứng bị quất vỡ tan thành từng mảnh nhỏ. Dưới tình thế cấp bách tôi gấp gáp với tay ra khắp xung quanh, lại không ngờ mấy tảng đá bên cạnh đều đã bị đập cho lung lay, trong thoáng chốc tôi không kịp bấu víu, thân thể liền ngã xuống vực sâu hun hút bên dưới.

Trong vài phút đồng hồ mà đã mấy lần trải qua ranh giới sinh tử, lần này tôi không kịp phản ứng, chỉ biết hét to một tiếng. Chợt nghe bên tai có tiếng nước ào ào, tiếp theo toàn thân mát lạnh, xung quanh bỗng chìm trong tĩnh lặng, thân thể cứ thế ngã vào trong nước.

Mẹ kiếp, nước ở đâu ra mới được chứ?

Tôi cứ thế chìm xuống mặt nước sâu đến sáu bảy mét mới ngừng lại được, tư thế khi nhảy xuống nước căn bản không thể điều chỉnh. Chợt nghe tiếng răng rắc ở cổ, không biết đã gãy gập chưa. Cả người không còn chút khí lực nào, thân thể cứ thế chìm sâu trong nước.

Đúng lúc tưởng chừng mình đã chết chắc, bỗng có một bóng người bơi tới từ phía sau lưng, nâng đỡ tôi, ôm tôi trôi lên mặt nước.

Tôi quay đầu nhìn lại, thì ra là trợ lý Lương vẫn trốn trong hang động bên dưới. Chắc hẳn anh ta thấy mực nước không ngừng dâng lên nên buộc phải chui ra, thấy có người rơi xuống nước bèn bơi tới kéo lên.

Lên đến mặt nước, tôi quét mắt một vòng, chỉ thấy vực sâu chúng tôi bò lên khi này không biết từ bao giờ đã biến thành đầm nước. Trong đầm nước chảy thành dòng, không rõ là từ chỗ nào tuôn vào, mực nước vẫn đang dâng lên rất nhanh.

Tôi nhìn quanh bốn phía, thăm nhủ trong lòng có lẽ ba năm trước khi bọn họ tới đây thì nơi này là một đầm nước, chính vì thế mà họ đã không thể trở về.

Tôi bơi còn giỏi hơn trợ lý Lương, sau khi kéo tôi lên thì chính anh ta cũng mất hết khí lực, cứ chìm thẳng xuống nước. Tôi kéo anh ta đến bên cạnh cây thanh đồng, cũng không muốn so đo chuyện trước kia với anh ta nữa, chỉ hỏi: “Ở đây đã xảy ra chuyện gì?”

Trợ lý Lương ho khan vài tiếng rồi mới đáp: “Ngoài kia chắc chắn vừa

có một trận mưa tạo thành cơn lũ quét, đây là hiện tượng thường thấy vào mùa này. Dòng lũ sẽ chảy xuống con sông ngầm mà chúng ta đã nương theo khi tiến vào đây, con sông kia chắc chắn phải thông với mấy cái hang động trong này. Cơn lũ khiến mực nước sông dâng lên, đẩy nước sông chảy ngược vào trong động! Chỉ cần cơn lũ quét qua đi, mực nước sẽ hạ xuống ngay thôi.”

Trong lòng tôi thầm mắng một tiếng, giờ chưa biết phải thoát ra bằng đường nào mà còn nói mấy chuyện tào lao vô bổ. Lại ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy bóng dáng một cuộn màu đen khổng lồ vẫn còn quấn nhau đánh nhau hăng say, trong lòng thầm nghĩ ai da, giờ hai con rắn đã ầu ẩu đến mức này, đợi lát nữa chúng nó rơi xuống nước chẳng phải nơi đây sẽ biến thành đầm rồng hang hổ chân chính hay sao, chúng tôi còn không bị giày vò đến chết à?

Còn chưa nghĩ xong, bên tai chợt nghe một tiếng rít dài. Mãng xà đen khổng lồ đã gục ngã, rơi thẳng xuống nước, trong chốc lát bọt nước đã văng tứ tán, đầm nước không quá rộng dâng trào mãnh liệt giống như một nồi nước sôi.

Ngay sau đó cơn lũ cũng bò xuống theo cây thanh đồng, trợ lý Lương nhìn thấy đôi mắt màu tím cỡ bự của nó thì hoảng sợ tới mức cả người chìm hẳn xuống nước. Tôi kéo anh ta lên, anh ta vẫn còn run run: “Trời ạ! Thứ này sao lại xuất hiện ở đây? Nó..... Nó là Nén Cửu Âm (1) đó!”

Tôi cảm thấy cái tên này sao mà quen quen, bèn kéo anh ta núp sau cây thanh đồng, hỏi cặn kẽ sự tình.

Trợ lý Lương cắn đầu lưỡi thì thầm: “Nén Cửu Âm chính là rồng, thời xưa còn gọi là Nén Rồng, thực chất là một loài rắn độc cực lớn sống ở thời cổ đại. Đời vua Thuấn người ta bắt thứ này để lấy mỡ làm nến chiếu sáng, mấy ngàn năm trước đã tuyệt chủng, tại sao trong này vẫn còn một con sống sót chứ?”

Tôi chưa bao giờ nghe câu chuyện này, lập tức cảm thấy quái lạ. Nếu đã là loài vật tôi không biết thì làm sao có thể tưởng tượng ra được, không lẽ trong cái cây thanh đồng cổ thụ này thật sự có một con rắn độc khổng lồ còn sống sót từ thời viễn cổ?

Trợ lý Lương tiếp lời: “Con Nén Cửu Âm này lớn đến thế, không biết đã

sống bao nhiêu năm. Anh có để ý không, nhìn từ chỗ này chỉ có thể thấy một con mắt của nó, mắt của Nền Cửu Âm từ khi sinh ra đã nằm ngang như vậy rồi. Con mắt mà anh đang nhìn thấy hẳn là bản nhãn (mắt chính), ngoài ra còn có một con mắt khác mọc phía trên tên là âm nhãn. Truyền thuyết ngàn năm nói rằng âm nhãn của Nền Cửu Âm nối liền với địa ngục, chỉ cần bị nó liếc một cái người đó lập tức bị ác quỷ nhập tràng, lâu ngày sẽ biến thành quái vật đầu người mình rắn.”

Tôi chợt nhớ tới nét biểu cảm giống y như rắn độc của lão Dương, trong lòng bất giác ớn lạnh, bèn quay đầu lên lên nhìn trộm, may mà Nền Cửu Âm hoàn toàn không chú ý đến chúng tôi. Tôi có cảm giác dòng chảy dưới đầm nước trở nên cực kỳ hỗn loạn, biết con mãng xà đen khổng lồ vẫn còn dưới đó, Nền Cửu Âm nhìn chăm chăm xuống nước, có lẽ do sợ mãng xà kia đột ngột tập kích.

Mực nước cứ không ngừng dâng lên, chúng tôi càng ngày càng tới gần Nền Cửu Âm. Trợ lý Lương cực kỳ căng thẳng, tôi thì tranh thủ quan sát phía trên đầu. Trên đỉnh cái hang này hẳn là có một lối thoát, chỉ cần mực nước dâng lên đủ cao, chúng tôi có thể theo lối đó mà thoát ra ngoài. Có điều không biết mực nước còn dâng cao đến đâu, dù sao nơi này cũng rất gần đỉnh núi, khi đi qua trận địa thiên quan tôi để ý thấy quan tài không có dấu vết bị thấm nước, điều đó chứng tỏ mực nước không thể dâng cao hơn nơi đặt quan tài. Tôi không thể biết chính xác nước sẽ dừng ở đâu, đành phải chờ xem nó dâng cao bao nhiêu thì hay bấy nhiêu.

Tôi khê khàng nói lại suy nghĩ của mình với trợ lý Lương nhưng anh ta hoàn toàn không để ý. Đúng lúc này chợt thấy mấy cái mặt nạ màu trắng nổi lên khỏi mặt nước, đó là xác của loài li cô. Lòng tôi đột nhiên cảm thấy bất an, bèn cầm lên một cái xem xét, chỉ thấy khoang miệng của nó trống rỗng, con sâu bên trong đã không thấy đâu nữa.

“Mẹ kiếp!” Tôi chửi thề một tiếng, đột nhiên hiểu ra vì sao con mãng xà kia cứ trồn riết trong nước mãi không chịu nổi lên. Tôi bật đèn pin chiếu thử xuống nước, chỉ thấy vô số con sâu trông giống như chân cua, một số đeo mặt nạ, số còn lại chỉ có xác trần. Đám sâu này đồng loạt bám vào thân thể con mãng xà đen kia như những con đĩa, phủ trắng cả một mảng đáy nước. Con mãng xà đen ngửa bụng lên trời, thân thể vẫn không ngừng lặn lộn, nhưng rõ ràng nó không sao đuổi những con sâu này đi được. Nó đập người vào tảng đá, mặt nạ của mấy con sâu bị cọ sát mà

roi xuống nhưng thân sâu vẫn bám chặt trên người nó, trông cổ quái dị thường.

Có mấy con sâu không có chỗ bám chân, đành bơi bơi vòng quanh thân rắn, động tác vô cùng nhanh nhẹn. Thật không may, vừa nhìn thấy ánh đèn pin trong tay tôi, đám sâu đột nhiên bảo nhau ngừng lại hết, sau đó nhanh chóng rút ra khỏi con măng xà. Tôi còn chưa kịp phản ứng thì trước mắt đã hoa lên, cả đám sâu nhào tới toan bao vây lấy tôi, trông như một đàn cá biển khổng lồ.

Đám sâu này bơi cực nhanh, tôi vừa thấy tình hình bất ổn thì đã không kịp phản ứng nữa. Dưới tình thế cấp bách, tôi lui về phía sau, cắn mạnh lên lòng bàn tay mình một cái. Chính bản thân tôi cũng không hiểu vì sao mình lại tự cắn một cách dứt khoát như vậy, chỉ thấy máu tươi tuôn ra ào ào, tôi vẩy vẩy tay mình trong nước để máu tan đều.

Hình như đám sâu sợ máu của tôi, vừa nhào tới trước mặt tôi đã tản ra xa, không dám lại gần. Đàn sâu màu trắng vây trước mặt tôi thành một bức tường kín, tôi thậm chí còn mơ hồ cảm thấy chúng nó xếp thành hình giống như mặt người.

Trợ lý Lương sợ khiếp vía, không nói nên lời, một mực tìm cách trèo lên cây thanh đồng. Tôi biết ở lì trong nước cũng không phải kế lâu dài, bèn thò đầu lên mặt nước. Ngoảnh đầu nhìn lại, Nến Cửu Âm đã phát hiện ra chúng tôi, cái đầu rắn khổng lồ đang quay về phía này. Con mắt màu tím của nó đã nhắm lại, thay vào đó là một con mắt đỏ ngầu như máu không biết đã mở ra từ khi nào, nhìn chăm chăm vào chúng tôi đầy vẻ oán độc.

-----oOo-----

Chương 40: Thoát ra

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Biễn Bạc

Beta: Earl Panda

~000~

Con mắt đỏ ngầu ấy giăng đầy tơ máu phập phồng, trông ma quái dị thường. Tôi vừa nhìn vào lập tức cảm thấy linh hồn mình như bị hút ra, đầu óc quay cuồng choáng váng và buồn nôn khủng khiếp, vội xoay mặt đi chỗ khác.

Trợ lý Lương thì cứ như bị trúng tà, mắt nhìn chăm chăm vào *huyết nhãn* kia, không hề nhúc nhích, tôi gọi anh ta hai tiếng mà chẳng hề có phản ứng gì.

Trợ lý Lương từng nói “Nén Cửu Âm” là con mắt quý dẫn lối đến địa ngục, tôi dám chắc có gì đó bất thường, vội lấy tay vốc nước dội về phía anh ta.

Không biết có phải do Nén Cửu Âm đột ngột tiến về phía trước để thăm dò hay không, vốc nước kia xui xẻo thế nào lại chẳng tạt lên người trợ lý Lương mà ập xuống đầu nó.

Nén Cửu Âm bị vốc nước làm cho hoảng hồn, liền nhắm mắt lại, đầu rần rứt về phía sau, chuẩn bị phát động tấn công. Tôi nhanh chóng nấp sau cây thanh đồng, đầu rần liền đập vào thân cây, khiến mấy cành cây cong oằn cả lại. Lúc này, tôi chợt nhớ tới cái ba lô đã lấy ở chỗ “lão Dương”, bên trong có thể có vũ khí gì đó, vội vàng lật ba lô ra trước mặt.

Trong ba lô của hắn chắc chắn không có súng, nhưng tôi nhớ có vài cái ngòi nổ mà bọn hắn vốn dùng để phá tường mộ, lúc này tôi tay không tác sát, có thứ gì đó đủ sức gây uy hiếp cũng tốt.

Nén Cửu Âm trườn mình vòng qua cây thanh đồng rồi quay ngược trở lại, tôi vừa di chuyển để tránh khỏi tầm mắt nó, vừa bò lên trên, tay cầm ba lô bắt đầu lục lọi.

Trong ba lô có đủ thứ đồ linh tinh, tôi lôi hết thức ăn ra ném xuống nước, đến khi lấy ra được thứ mà tôi nghĩ là ngòi nổ mới ngó người ra. Mẹ nó chứ, lúc này chỉ xem qua loa, giờ mới biết cái bó đó hóa ra lại là một mớ nển màu đen.

Lúc này con rắn đã bò đến gần, thấy tôi, nó lại ngẩng cổ lên bày ra tư thế tấn công.

Tốc độ tấn công trung bình của rắn chỉ chừng một phần tư giây, con này dù có hơi to xác một tẹo nhưng xem ra cũng chẳng chậm hơn là mấy. Tôi vừa thấy chỉ cần chân chò thêm một giây nữa thôi là xong đời, vội xách ba lô nhảy thẳng vào trong nước.

Nhưng tôi rơi xuống vẫn quá chậm, một bóng đen chợt nháng lên, con rắn phóng ra đón lấy tôi ngay trên không, sau đó thân rắn cuộn lại định quấn lấy tôi.

Tôi sờ soạng lung tung trong túi, đột nhiên mò được khẩu súng báo hiệu của mấy người kia, nhất thời tay chân luống cuống, liền bóp cò theo bản năng, ba lô bị bắn thủng một lỗ lớn. Trong lúc hỗn loạn tôi cũng không biết có phải đạn tín hiệu đã phát nổ trong miệng rắn hay không, chỉ cảm thấy gan bàn tay nóng lên, sau đó trời đất quay cuồng.

Tôi rơi tòm xuống nước, lúc trôi lên đã thấy đạn tín hiệu đang cháy sáng chói lòa trong miệng con Nén Cửu Âm. Không khí tràn ngập mùi sập, hơn nữa, không hiểu vì sao toàn thân nó cũng bắt đầu bốc khói.

Mỡ trong cơ thể loài rắn này cực kì dễ cháy, nếu không người xưa đã chẳng đi săn chúng về để làm nến, nhưng không ngờ lại dễ cháy đến mức này, rốt cuộc thứ đang chảy trong cơ thể nó là chất gì đây?

Nén Cửu Âm đau đớn điên cuồng, không còn chú ý đến bọn tôi nữa. Nó quần quai không ngừng, cái đuôi khổng lồ đập vào vách đá, trên đó liền xuất hiện một khe nứt lớn. Nó lại quật thêm vài cú, từ khe nứt lớn bắt đầu xuất hiện nhiều khe nứt nhỏ hơn lan rộng ra, cả ngọn núi không ngừng rạn nứt, dường như hang động có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Tôi không biết Nén Cửu Âm có chết dễ dàng như vậy hay không nên vẫn tiếp tục lục lọi trong ba lô, thấy không còn gì hữu dụng mới ném nó xuống nước. Đột nhiên dòng nước bắt đầu chảy xiết, nước đầm ồ ạt tuôn qua cái khe bị Nén Cửu Âm phá vỡ.

Hệ thống hang động trong lòng núi này chẳng chịt dễ sợ, xem tình hình này thì khối núi đằng sau khe nứt cũng đã bị xuyên thủng mất rồi, không biết nước sẽ thoát ra ở nơi nào. Cuối cùng, tôi thoáng nhìn một lượt xung quanh cây cỏ thụ thanh đồng tìm trợ lý Lương, nhưng chẳng thấy anh ta đâu cả, chỉ thấy trên mấy tảng đá bắt đầu xuất hiện những dòng nước phun ra âm ỉ rồi đổ sụp xuống từng khối đá lớn. Nén Cửu Âm càng nổi

điên mà vùng vẫy loạn xạ, tôi vội vàng lùi về phía sau một đoạn, ngay lập tức bị dòng nước cuốn vào trong khe nứt.

Khe nứt rất sâu, bên trong tối đen như mực, vì đây là khe nứt do sụt lở mà thành nên vách đá bên trong rất lộn xộn lắt léo, tạo nên không ít xoáy nước. Tôi quay cuồng va chạm tung tung beng cũng miễn cưỡng cảm thấy mình đang bơi về phía trước.

Lòng vòng khoảng mười mấy phút, tôi bỗng có cảm giác rơi tự do, sau đó thân thể rơi vào trong nước, vội vùng vẫy ngoi lên. Lúc này mới phát hiện mình đã bị dòng nước đẩy đến chỗ con sông ngầm ban đầu. Dòng nước ở đây chảy xiết hơn rất nhiều so với lúc đầu chúng tôi nhìn thấy, hẳn là giống như trợ lý Lương từng nói, bên ngoài đã có một trận mưa lớn.

Tuy dòng nước chỗ này chảy rất xiết nhưng không có nhiều xoáy nước như trong khe đá ban nãy, hơn nữa nhiệt độ nước cũng khá ấm, tôi gắng gượng cũng có thể điều khiển được tay chân mình, trong bụng bắt đầu nhằm tính đến tình huống tiếp theo.

Mạch nước ngầm này chảy từ trên cao xuống, không biết chảy đến tận đâu, nếu dẫn sâu xuống mấy chục mét thì tôi cũng hết ý kiến. Nhưng dựa theo phương hướng ban đầu, nếu không có nhiều thay đổi, tôi đoán là mình sẽ bị đẩy đến nhánh sông chúng tôi đã vượt qua khi mới đến đây .

Tất nhiên điều kiện tiên quyết là đường đi phải thẳng tắp suôn sẻ. Tôi căng thẳng nhìn về phía trước, chỉ e sẽ xuất hiện một nhánh rẽ nào đó. Bất chợt, tôi thấy trên vách đá của con sông ngầm thấp thoáng có hình khắc gì đó.

Nhìn tình trạng bào mòn của vách đá, có thể thấy con sông ngầm ở đây có tuổi đời tương đương với ngọn núi này, những hình vẽ trên đó chắc hẳn đã được khắc lên từ rất lâu rồi. Tôi tranh thủ ôm lấy một nhũ đá mọc xuống từ trên đỉnh để dừng lại. Vừa dùng đèn pin rọi lên, tôi lập tức sợ đến ngây người.

Tất cả hình khắc trên vách đá hai bên sông ngầm đều giống hệt những thứ chúng tôi đã nhìn thấy trong quan tài trên ngọn cây thanh đồng. Những hình khắc nối tiếp tạo thành một bức tranh dài, có vài chỗ đã phai mờ nhưng phần lớn vẫn còn nguyên vẹn, đường nét điêu khắc tinh xảo,

hoa văn thanh thoát, mỗi bức mỗi vẻ đều sống động như thật.

Tôi thoáng nhìn qua, chỉ biết rằng những hình khắc này miêu tả quá trình tế lễ cây thanh đồng của dân tộc thiểu số thời cổ đại, cảnh tượng trong đó vô cùng sinh động. Có một tấm phù điêu khắc họa hình ảnh cái cây thanh đồng khổng lồ kia treo đầy thi thể nô lệ, máu của họ xuôi theo những đường rãnh trên thân cây rồi hợp thành dòng mà chảy xuống dưới. Có một tấm lại là hình ảnh người ta ném xác nô lệ vào trong cây thanh đồng.

Phần lớn phù điêu ngập trong nước, phần chân hầu như đã bị nước xói mòn, xem ra lúc chạm khắc những bức vẽ này nơi đây không hề ngập nước.

Theo như những hình khắc nơi đây, tế lễ cây thanh đồng có quy mô rất lớn. Tôi ngắm nghía hết một lượt, càng xem càng cảm thấy kỳ lạ, có vài cảnh được miêu tả trên phù điêu lại không hề giống cảnh cúng tế khiến tôi không tài nào hiểu nổi.

Trong đó có một bức phù điêu mô tả cảnh người xưa đem rót một ít chất lỏng gì đó vào thân cây thanh đồng. Trong những bức tiếp theo, có một thứ nhìn giống hệt như con “Nén Cửu Âm” vừa nãy trườn ra từ trong cây thanh đồng, sau đó, rất nhiều người ăn mặc như những chiến binh mang cung tên giáo mác bao vây xung quanh nó, rõ ràng đây là một cuộc đi săn.

Dựa theo những gì tôi biết thì cây thanh đồng này hẳn là một loại biểu tượng thần quyền đặc biệt vào thời cổ xưa, còn “Nén Cửu Âm” trong cây thanh đồng kia được coi là một loại Rồng vào thời xưa. Trong một vài bản ghi chép, “Nén Cửu Âm” thậm chí còn được sáng ngang với Bàn Cổ (*nhân vật khai thiên lập địa trong truyền thần thoại Trung Quốc*), nên được người ta xem như thần thú mà cúng bái, nhưng nếu là thế tại sao những người ở đây lại săn nó chứ?

Tôi lại tiếp tục quan sát, hy vọng có thể tìm ra câu trả lời. Tiếp đó là một vài bức hình mô tả những nghi thức, tôi thấy tất cả những người cổ đại ấy đều mang mặt nạ, khuôn mặt đờ đẫn, nhưng giữa mỗi một tấm phù điêu luôn có một người được điêu khắc cực kỳ vạm vỡ. Nhìn dáng vẻ và phục sức của người này, tôi có thể khẳng định anh ta chính là thủ lĩnh của bọn họ, hơn nữa người này còn là nguyên bản của pho tượng mà tôi đã nhìn thấy ở vách núi giữa Giáp Tử Câu.

Phần đầu của pho tượng đã bị phá vỡ, lúc ấy tôi cảm thấy có gì đó không hợp lý, nhưng đi một mạch đến tận đây vẫn không thấy phần đầu của người này đâu cả, bây giờ đã có thể quan sát kỹ lưỡng.

Tôi ôm chặt phần chóp nhũ đá, tiến gần đến phần nham thạch phía trên, phủ sạch những vết bẩn trên đó rồi quan sát.

Hình ảnh người thủ lĩnh trong bức phù điêu gần như lớn gấp đôi những người khác, giống như một người khổng lồ. Nếu suy nghĩ vừa rồi của tôi là đúng, những hình khắc ở đây đều dựa theo tỉ lệ thực thì vị thủ lĩnh kia có lẽ thực sự rất cao lớn.

Nhưng thật kì lạ, trong toàn bộ những tấm phù điêu này, trên cổ người thủ lĩnh đều mọc một cái đầu rắn, trông không giống như mang mặt nạ hay gì đó tương tự.

Mặc dù tôi có kiến thức căn bản về khảo cổ, nhưng để đánh giá vấn đề này cần có kinh nghiệm và hiểu biết sâu rộng. Mà tôi thì chẳng có manh mối gì cả, chỉ biết là xét theo ý nghĩa của bề mặt những tấm phù điêu này, tôi cảm thấy suy đoán lúc đó của trợ lý Lương dường như có chút sai sót. Cây thanh đồng này không đơn giản chỉ dùng để tế lễ, mà còn là nơi tiến hành một nghi thức săn bắn nào đó, những nô lệ bị hy sinh kia có thể chính là mồi nhử để dẫn dụ “Nén Cửu Âm” chui lên khỏi lòng đất.

Không rõ thân cây thanh đồng mọc sâu đến đâu, con “Nén Cửu Âm” hẳn là sống tít dưới lòng đất, làm sao nó có thể tồn tại dưới độ sâu như vậy không phải là chuyện tôi có thể nghiên cứu được. Tôi chỉ tò mò không biết vì sao những người thời cổ đó lại tổ chức một cuộc săn “Nén Cửu Âm” rầm rộ đến như thế?

Những hình khắc trên vách đá không cho tôi câu trả lời. Hình ảnh cuối cùng tôi nhìn thấy chỉ là quang cảnh một buổi lễ long trọng, còn “Nén Cửu Âm” sau khi bị bắt được xử lý như thế nào cũng không thấy khắc ra.

Đã nắm được điểm then chốt, tôi thấy mực nước vẫn có chiều hướng dâng cao lên, đành phải buông tay tiếp tục trôi xuôi theo dòng chảy.

Chiếu sáng một hồi lâu, ánh đèn pin đã dần dần yếu đi, cuối cùng yếu

đến mức hoàn toàn không thấy gì nữa. Tôi đành dứt khoát tắt đi, thuận theo dòng chảy mà di chuyển trong bóng tối.

Khoảng thời gian này trải qua vô cùng khó khăn, đã mấy lần tôi rơi xuống vài thác nước nhỏ, tuy không nguy hiểm đến tính mạng nhưng khó tránh va đập đến bầm tím mặt mũi. Khoảng hơn một giờ sau, tôi không còn biết xung quanh mình là gì nữa, cũng không biết mình muốn đi đến đâu.

Tôi bắt đầu cảm thấy tuyệt vọng, cũng không biết vừa rồi mình có đôi hướng hay lọt vào chỗ rẽ nào hay không, nếu như phán đoán sai lầm, nói không chừng bây giờ tôi đang bị cuốn vào con sông ngầm sâu vô tận, cũng không biết con sông này thông đến tận đâu, chẳng lẽ nó dẫn tới tầng đất sâu thẳm nơi “Nền Cửu Âm” sinh sống?

Đó rốt cuộc là nơi nào, suy cho cùng, không chừng lại là một lăng mộ đế vương nào đó nằm sâu bên dưới con sông ngầm, đó cũng là một ý kiến hay.

Ngay vào lúc tôi còn đang miên man suy nghĩ, đột nhiên nhìn thấy phía trước lóe lên một tia sáng. Toàn thân tôi chấn động, liền đó bên tai nghe tiếng nước chảy ầm ầm, tôi âm thầm mừng rỡ, biết phía trước nhất định có lối thoát. Đã mười mấy tiếng đồng hồ không được nhìn thấy ánh sáng tự nhiên, tôi quẳng đèn pin đi rồi bơi về phía trước.

Tôi bơi rất nhanh, chỉ vài phút sau trước mắt đã lóe sáng, sau đó là một mảng chói lòa, tôi không còn nhìn thấy gì nữa. Trong lòng tôi gào thét, đấy là do thị giác không kịp thích nghi sau một thời gian dài không nhìn thấy ánh sáng. Nhưng ngay trong khoảnh khắc ấy, một cảm giác quen thuộc truyền đến từ bên dưới.

Lại là rơi tự do! Lại là một thác nước!

Hơn nữa, dựa vào sức nước chảy cùng với âm thanh từ bên dưới truyền lên, thác nước này chắn chắn không hề nhỏ. Không biết chờ tôi bên dưới là gì, nếu tôi cụng đầu chết vì nước quá nóng thì thật quá oan uổng.

Bên tai tôi hàng trăm thứ âm thanh gào thét, trong chớp mắt, thị lực vẫn chưa kịp hồi phục, tôi đã ngã cắm đầu vào trong nước.

Trong khoảnh khắc tôi vừa duỗi tay ra, bàn tay đã chạm phải một tảng đá. Không xong rồi, nước quá nông! Tôi vừa mới nhận ra điều này thì đầu đã đập vào thứ gì đó, trước mắt tối sầm, không còn biết trời trăng gì nữa.

-----oOo-----

Chương 1: Tin tức mới

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Earl Panda

Beta: Thanh Du

~000~

Tôi hôn mê suốt ba ngày rong rã, đến khi tỉnh lại đã thấy mình nằm trong bệnh viện. Khi vừa mở mắt ra tôi chẳng nhớ được gì, chỉ cảm thấy đất trời cứ xoay vòng vòng, không ngừng nôn mửa, đầu óc choáng váng.

Hai ngày sau, bệnh tình của tôi mới dần dần khá lên một chút, thế nhưng khả năng phát âm đã hoàn toàn biến mất. Dù tôi cố gắng nói cái gì đi chăng nữa, âm thanh phát ra cũng chỉ là những tiếng kêu quái gở. Tôi còn tưởng đầu óc mình bị va đập quá mạnh gây ảnh hưởng đến hệ thần kinh ngôn ngữ nên cực kỳ lo lắng, nhưng bác sĩ lại nói đây chỉ là di chứng do não bị chấn động mạnh mà thôi. Mãi cho đến ngày thứ tư, tôi mới có thể miễn cưỡng mở miệng hỏi bác sĩ xem tôi đang ở nơi nào. Bác sĩ nói đây là bệnh viện hội Chữ Thập Đỏ ở Bi Lâm, Tây An. Tôi được mấy người cảnh sát khiêng về, cụ thể tình trạng lúc họ phát hiện ra tôi thế nào thì bác sĩ cũng không rõ, chỉ nói đại khái là tôi bị gãy những mười hai cái xương, hẳn là do ngã từ trên cao xuống.

Ngực và tay trái của tôi bọc đầy thạch cao cho nên tôi cũng chẳng biết mình bị thương nặng đến mức nào. Nghe bác sĩ kể, tôi mới hay mạng mình vẫn còn lớn lắm. Tôi hỏi, lúc nào mới có thể xuất viện, bác sĩ chỉ nhìn tôi cười cười, nói trong vòng mười ngày nữa tháng tôi đừng hòng xuống giường.

Đến tối, người cảnh sát đã mang tôi về đây đến thăm tôi, mang theo cả một giỏ hoa quả. Tôi lại hỏi câu cũ. Giống như bác sĩ, anh ta cũng không biết trả lời ra sao, chỉ nói có mấy người thôn dân ở Lam Điền tìm thấy tôi bên bờ một con suối. Khi ấy tôi được đặt nằm trên một cái bè trúc, những vết thương trên người đã được sơ cứu. Bác sĩ còn bảo, nếu lúc ấy không được sơ cứu, tôi đã chết từ đời thuở nào rồi.

Tôi lấy làm lạ. Những ký ức cuối cùng của tôi là khi chìm vào đáy nước, theo logic thì cùng lắm cũng chỉ nằm vật ra bên bờ sông thôi, sao lại nằm trên bè trúc được cơ chứ? Thứ hai, Lam Điền là vùng cách Giáp Tử Câu phải đến bảy mươi tám mươi dặm đường, chẳng nhẽ, bọn tôi đi men theo con đường dưới lòng sông, bất giác đã đi cả một quãng dài như vậy rồi sao?

Tôi ậm ừ chém bừa cái lý do một mình lên núi chơi sảy chân rơi xuống vực, nói ngàn vạn lần tạ ơn người cảnh sát đã cứu tôi về, sau đó lôi điện thoại ra gọi Vương Minh ngay lập tức. Nhắn cậu ta đến Tây An một chuyến, mang theo ít tiền với quần áo cho tôi. Ngày hôm sau Vương Minh đến nơi, tôi lấy tiền thanh toán viện phí với thuốc men, sau đó mua một chiếc di động và một cái laptop.

Tôi hỏi Vương Minh mấy chuyện làm ăn gần đây thế nào. Cậu ta nói, không có gì quan trọng, chỉ có cha tôi đang ráo riết tìm tôi. Tôi nghĩ chắc là lâu lắm rồi không liên lạc gì nên ông cụ lo lắng. Vì thế tôi báo về nhà một cái tin bình an, nhưng lúc đó cha tôi lại không có nhà. Tôi nói chuyện với mẹ vài câu, tiện hỏi về chú Ba, nhưng lại chẳng có tin tức gì.

Xem ra mọi thứ vẫn y nguyên như trước khi tôi tới đây. Tôi cảm thán một tiếng.

Vài ngày tiếp theo, trong khi đang buồn chán muốn chết, tôi chợt nhớ đến lão Dương. Trong lòng lại chua xót, tôi bèn ngồi trên giường bệnh, lấy bộ trang phục leo núi đã nát tươm mà tôi mặc lúc rơi xuống núi ra, tìm cuốn sổ nhật ký của lão Dương. Cuốn nhật ký vẫn còn đó nhưng đã bị thấm nước nên chẳng còn nhìn rõ chữ gì. Tôi ráng căng mắt ra đọc một hồi. Vẫn chẳng đọc được gì, tôi đành lấy điện thoại, lên mạng giết thời gian.

Tôi tìm kiếm rất nhiều tư liệu, nhưng thông tin về đồ cổ ở trên mạng không nhiều. Tôi miêu tả sơ lược lại hình dáng cây thanh đồng trong

đầu, gửi cho vài người bạn xem, một lát sau nhận được hồi âm, đa số đều không biết đó là thứ gì. Hơn nữa, bọn họ nghe miêu tả của tôi cũng không tin, chỉ có vài email là thu hút tôi nhất.

Trong số đó có một email từ Mỹ gửi tới, là một người bạn của cha tôi. Trò chuyện với tôi một hồi, ông ta viết trong mail rằng có một loại cây thanh đồng gọi là “Sáo trụ” bởi hình dạng nó trông như một cây sáo – loại sáo thời cổ. Năm 1984, người ta đã phát hiện ra một cây như thế ở một khu mỏ tại Phan Chi Hoa, nhưng không lớn như tôi miêu tả, chỉ dài có một đoạn, phần cắm sâu dưới lòng đất cũng đã hoàn toàn rỉ sét.

Cho đến giờ vẫn chưa có một tài liệu lịch sử nào cho biết thứ này dùng để làm gì, tuy nhiên căn cứ vào Sơn Hải kinh và những tài liệu chép lại từ truyện thơ của một số dân tộc thiểu số, thứ này với “Địa long (rắn)” thời cổ có liên quan đến nhau.

“Nén Cửu Âm” hẳn là một loại rắn sinh sống dưới lòng đất sâu, do quá nhiều năm chui rúc trong khe đá chật hẹp sâu hoắm, không có cơ hội nhìn thẳng cho nên con mắt bị biến đổi giống như cá thèn bơn vậy. Người xưa lấy máu tươi để dụ nó chui lên từ dưới lòng đất, sau đó bắn chết, làm thành đèn nén. Nghe thì thật đáng trách, nhưng vào thời đó nguồn sáng lâu dài là một thứ cực kỳ quý giá, đặc biệt với những người sinh sống về đêm hoặc phải sống trong những hang động quanh năm tối đen như hũ nút.

Tôi thấy ông ta phân tích cũng có vẻ hợp lý, có điều tôi không hiểu nổi vì sao hề động đến cái “trụ” kia là lập tức xuất hiện loại năng lực vừa kỳ diệu lại vừa khủng khiếp ấy. Tôi gửi hồi âm, hỏi xem trong lịch sử đã từng xảy ra những chuyện kỳ lạ tương tự hay chưa?

Ông ta gửi hồi âm nói vẫn còn một quyển sách đã hư hại nhiều, đó là quyển bút ký dạng tiểu thuyết, bên trong ghi chép lại một sự việc đã xảy ra vào năm Càn Long thời nhà Thanh. Năm đó ở một khu mỏ vùng Tây An đã đào được một cái hộp có hoa văn hình rồng bằng đá xanh trắng. Hoàng đế Càn Long mở ra xem, ngay tối hôm đó đã bí mật triệu mấy vị đại thần vào cung, luận bàn đến khuya. Sau đó, cung Càn Thanh cháy. Mấy vị đại thần kia, ngoại trừ một người rất nổi danh ra, còn đâu toàn bộ đều không được chết già mà đều bị giết một cách thần bí.

Tôi xem khoảng thời gian, đại khái cũng trùng với thời gian sự việc được

ghi lại trong “Hà mộc tập” của Lý Tỳ Bà, hẳn là hai chuyện này có liên quan với nhau. Xem chừng người cuối cùng đào ra hộp hoa văn hình rồng đá trắng xanh và những người biết chuyện này đều đã bị diệt khẩu, hoàng đế hạ quyết tâm lớn đến thế chỉ để bảo vệ một bí mật, cái hộp hoa văn hình rồng đá trắng kia rốt cuộc là thứ gì? Liệu có liên quan đến lai lịch của cây cỏ thụ thanh đồng không?

Tôi lại gửi mail hỏi ý kiến ông ta lần nữa, ông ta chỉ hồi âm đúng một câu: muốn biết phải đào sâu thêm nữa mới được.

Tôi cười khở một tiếng, biết đây là việc khó khả thi. Ai mà biết cái cây kia còn mọc sâu đến đâu chứ, biết đâu năm đó người đục ra thứ này phải mất đến mấy thế kỷ, cho dù muốn đào cũng chẳng biết đào đến bao giờ mới xong.

Còn một email khác là của chú Hai gửi tôi. Chú bảo, khi dân tộc thiểu số kia bị ảnh hưởng bởi văn hóa và phong cách trang trí thời Tây Chu thì giao lưu giữa các dân tộc rất hạn hẹp. Hơn nữa, cách thức liên lạc và chuyển phát thông tin thời đó rất kém phát triển, nên hẳn là có một thời kì bị trì trệ. Nói cách khác, thời gian tôi phỏng đoán dễ chừng là quá sớm, dựa theo quy luật chung, khi dân tộc thiểu số kia phát triển thì ở Trung nguyên hẳn đã sang cuối thời Tần rồi.

Vào thời gian đó, hầu như mọi hoạt động của dân tộc thiểu số này đều nán việc thi công lăng mộ Tần Thủy Hoàng. Bọn họ đi săn Nến Cửu Âm có thể là để tinh luyện “Mỡ rồng”, mục đích hẳn cũng tương tự với việc luyện đan tiên công hoàng đế. Hơn nữa, khi thăm dò cả khu, giống như lăng Tần Thủy Hoàng, tầng dưới cùng có vị thế đứng đầu và cũng có vật thể kim loại khổng lồ. Theo lý mà nói, kỹ thuật luyện kim thời đó chưa đủ để hoàn thành một công trình vĩ đại như thế. Người thi công hẳn phải là người ngoại lai, đến từ một dân tộc có trình độ kỹ thuật luyện kim đặc biệt phát triển.

Chú Hai là fan trung thành của Tần Thủy Hoàng, cái gì chú cũng chém thành chuyện được, tôi không cho suy đoán của chú là đúng.

Một tháng sau, tôi xuất viện. Về đến nhà, dọn dẹp một chút, tôi mới bắt đầu điều chỉnh lại tâm tình của mình. Trở về sinh hoạt bình thường một lần nữa. Tôi dọn lại cái hòm thư đầy ứ đến mức suýt bung ra, xếp riêng một số tạp chí và báo giấy, thế rồi tôi tìm được một phong thư chuyển

phát nhanh không kí tên.

“Lão Ngô,

Có đoán ra tôi là ai không?

Phải, tôi chưa chết. Hay cũng có thể nói, tôi vẫn còn sống.

Rất xin lỗi vì đã lôi cậu vào mớ rắc rối này, nhưng dù sao cậu cũng là người tôi tin tưởng nhất, tôi không còn lựa chọn nào khác.

Bây giờ mọi chuyện đều đã xong xuôi cả rồi. Quan hệ của chúng ta, chắc cũng phải kết thúc ở đó thôi. Tôi rất vui vì được làm bạn với cậu, nhưng bây giờ đã chẳng còn gì là quan trọng nữa.

Cậu rất muốn biết ba năm trước đã xảy ra chuyện gì phải không?

Ba năm trước, tôi với mấy thằng bạn đến Tần Lĩnh làm ăn. Chúng tôi đã căn cứ vào truyền thuyết của dân bản xứ, tìm ra hang động dưới gốc cây đa trên đỉnh núi. Bọn tôi bàn tính với nhau, chuẩn bị mạo hiểm chui xuống thăm dò bên dưới. Toàn bộ quá trình cậu đã biết rồi, cho đến khi tôi bị nhốt trong hốc đá.

Lúc ấy, tôi đã vô cùng tuyệt vọng. Tuy tôi không chết ngay lập tức, nhưng sự sống đối với tôi là một điều hết sức đáng sợ. Vĩnh viễn sống trong một xó chật hẹp, trong một hốc đá tối đen nằm sâu trong núi lớn, vĩnh viễn không có ngày thoát ra. Nỗi đau đớn khổ sở này, chắc cậu cũng đã nếm thử rồi.

Tôi nằm trong bóng tối suốt bốn tháng, bốn tháng ấy trôi qua không khác gì địa ngục. Nhưng trong khoảng thời gian này, tôi đã suy nghĩ không ngừng và rồi nhận ra loại năng lực này có liên hệ với tiềm thức. Ví dụ như, tôi muốn mở một cánh cửa trên tảng đá, tôi phải thuyết phục được bản thân mình tin rằng trên tảng đá có một cánh cửa, bằng không dù có nghĩ đến nát óc thì cửa cũng không xuất hiện.

Con người sao có thể lừa dối được tiềm thức của mình. Cho nên, muốn sử dụng năng lực này thì nhất định phải có sự dẫn dắt, cái này rất khó. Tôi đã nói với cậu rồi, nếu quá trình dẫn dắt thất bại hoặc xuất hiện sai sót thì sẽ chẳng thể tưởng tượng nổi thứ cậu đã hiện thực hóa ra là gì,

cực kỳ đáng sợ.

Tôi không ngừng cố gắng, dần dần cũng nắm được một vài bí quyết. Thế nhưng trong lúc đó, tôi lại phát hiện loại năng lực này sẽ dần dần suy giảm theo thời gian, cuối cùng hoàn toàn biến mất. Cảm giác này rất rõ ràng, giống như thân thể dần dần cảm thấy rã rời vậy. Tôi hiểu rằng nếu không mau mau tìm được cách thoát ra ngoài, rất có thể mình sẽ bỏ mạng nơi đây.

Tôi rơi vào đường cùng, quyết định thử dùng năng lực này phục chế một bản sao của chính mình. Không ngờ thử nghiệm lại thành công, chính tôi cũng thấy hoảng sợ, thoáng cái tôi bỗng phát hiện ra mình đã ở bên ngoài sơn động.

Khi ấy, tôi không hề ý thức được tôi chỉ là bản phục chế, bởi lẽ tôi và bản thể đều sở hữu những ký ức giống hệt nhau. Cho nên khi hắn ta gọi tôi, tôi hoàn toàn không thừa nhận tôi chỉ là bản phục chế. Hắn bắt đầu chửi tôi, nói tôi muốn thay thế hắn tồn tại trên thế giới này, nói muốn tôi biến mất. Tôi rất sợ hãi, tôi đã nghĩ người trong động kia hẳn là quái vật, nên mặc cho bản thể của mình kêu khóc trong ấy, tôi đã tìm thuốc nổ, khiến hang động này hoàn toàn sụp xuống.

Trên thực tế, tôi đích xác biết mình chỉ là bản phục chế, nhưng sâu trong tiềm thức tôi lại không muốn tin vào chuyện này. Cho nên tôi đã rơi vào tình trạng tổn hại nặng nề, tôi tự tay giết chính bản thể của mình, sau đó lại tự ám thị mình rằng tôi chỉ giết đi một kẻ thay thế.

Năng lực mà cây thanh đồng tạo ra có thời gian rất ngắn. Bởi vậy tôi đã bẻ một cành cây thanh đồng, dùng năng lực để thoát ra từ dưới chân cây thanh đồng. Tôi đã mang theo một bộ phận của cây thanh đồng để có thể sử dụng năng lực đó lâu hơn một chút, như vậy tôi mới có thể trốn ra đến thế giới bên ngoài. Về sau thực tế đã chứng minh suy nghĩ của tôi là chính xác, tôi ra đến bên ngoài, nơi chúng tôi đã đào đường vào trước đây. Tôi lại sợ mấy cành cây Thanh đồng chia ra dễ bắt mắt nên đem chôn nó vào lòng đất, sau đó trở lại Tây An tìm nơi bán cành thanh đồng đã bẻ.

Đáng tiếc khi đang trao đổi, tôi lại bị cảnh sát chìm bắt tại một hàng đồ cổ. Chuyện sau đó cậu đã biết rồi, khi về đến nhà thì mẹ tôi đã mất. Việc này, tôi không lừa cậu.

Còn một việc nữa tôi phải nói cho cậu biết, sử dụng loại năng lực này không phải không có cái giá của nó. Trí nhớ của tôi sau đó rất kém, có nhiều việc phải ghi lại thì mới nhớ nổi, đó chính là di chứng của việc sử dụng năng lực này. Trên đường đi tôi vốn dàn xếp cho cậu rất tốt, khiến cậu vô tình giúp tôi hoàn thành chuyến thám hiểm này, nhưng tiếc là chuyện ba năm gần đây tôi đã quên rất nhiều, thậm chí ngày đó thoát ra bằng cách nào tôi cũng không còn nhớ rõ ràng, cho nên sơ hở chòng chát. Tôi đoán nếu sử dụng nó thêm hai ba năm nữa, tôi sẽ mất đi toàn bộ ký ức.

Trên người cậu cũng có loại năng lực kỳ lạ này. Tôi không rõ cậu có bị ảnh hưởng hay không, nhưng cậu phải chú ý cẩn thận. Theo tính toán của tôi, loại năng lực này có lẽ sẽ lưu lại trên người cậu rất nhiều năm, nhưng cực kì yếu, hầu như không gây cảm giác gì.

Lão Dương.”

Tôi xem hết phong thư rồi thở phào một cái, không biết nói gì cho phải. Trong thư còn có một tấm ảnh chụp, đó là hình của hấn và mẹ đang ngồi bên bàn, phía sau là biển rộng, có lẽ là đi ra nước ngoài. Mẹ hấn vẫn còn rất đẹp, tuổi còn trẻ, đứng chung với hấn trái lại trông giống một đôi tình lữ hơn. Tôi nhìn đi nhìn lại vẫn thấy trên gương mặt người mẹ có một luồng yêu khí, một vẻ dữ tợn không sao tả rõ được, chắc là do ảnh hưởng tâm lý.

Thời gian cứ thế trôi qua, không biết mùa đông đã đến tự bao giờ. Tôi rúc trong phòng điều hòa, lười biếng ngủ gà gật suốt cả buổi chiều. Nằm trên ghế dựa trong nội đường “Tây linh ẩn xã”, hai chân lạnh như băng, tôi chẳng biết làm gì, đang nửa tỉnh nửa mơ bỗng Vương Minh bước vào báo: “Lão đại, có người tìm.”

Bấy giờ tôi mới miễn cưỡng phản ứng, ngáp một cái, bụng bảo dạ đã vào tiết Tam cửu thiên[1] rồi mà cũng có kẻ đến tiệm đồ cổ, sao mà nhiệt tình dữ. Mà thôi, dù gì cũng là chuyện làm ăn, tôi đứng lên, xoa nắn mặt mày, chân chính tinh thần rồi đi ra ngoài.

([1] tiết Tam Cửu Thiên: thời điểm lạnh nhất trong mùa đông.)

Điều hòa của phòng ngoài công suất khá nhỏ, một cơn gió lạnh thổi qua

khiến tôi bất giác rùng mình. Người tới thì ra là cô bé thủ hạ của chú Hải ở Tế Nam, đang run bần bật giữa tiết trời đông lạnh. Tôi thầm nghĩ chắc con bé mang chi phiếu đến cho mình đây, trong lòng ấm lên một tí, liền gọi Vương Minh pha ấm trà. Tôi hỏi han: “Sao rồi nhóc, chú Hải kêu nhóc tới hả?”

Cô nhóc tên Tần Hải Đình, là thân thích của chú Hải, mới mười bảy tuổi đã là một tay sành sỏi trong giới đồ cổ. Nó gật gật đầu, đáp: “Ôi mẹ ơi, sao Hàng Châu còn lạnh hơn cả phương bắc bọn em nữa hả giới.”

Vương Minh cười bảo: “Phía nam tiết trời khô ráo nên đã rét là rét buốt, hơn nữa Tế Nam cũng không được tính là phương Bắc nha.”

Tôi nhìn Tần Hải Đình răng đánh lộn cộp, liền kéo cô bé vào nhà trong. Bên trong có điều hòa ấm áp, lại đưa thêm cho nó một túi giữ nhiệt, rồi hỏi: “Nhóc mày cũng sợ lạnh ghê, sao rồi, ấm lên tí nào chưa?”

Cô bé uống liền mấy hớp trà nóng, rồi ngồi trong phòng duỗi tay duỗi chân, “Khá hơn chút rồi. Người ta bảo Hàng Châu đẹp thế này đẹp thế kia, chú em chẳng cho tới mà em còn cố giành đi, nào ngờ lại lạnh cắt da thế này. Ai da, từ giờ về sau đừng hòng bảo em tới đây lần nữa.”

Tôi hỏi: “Thế chú nhà mày sai mày đến đây làm gì? Sao không gọi điện báo trước một tiếng.”

Tần Hải Đình cười khảnh quàng cổ xuống, móc một cái phong bì từ trong cái ví da, nói: “Đương nhiên là có chính sự, nè, tiền mặt, chi phiếu đủ cả. Tiền bán miếng Ngự nhãn thạch đó.”

Quả nhiên đúng như tôi dự đoán. Lúc nhận tiền tôi đếm lại một lần, không thừa không thiếu đồng nào mới bỏ vào túi áo, nói: “Thay anh cảm ơn chú nha.”

Cô bé lại lấy ra một tấm thiệp mời, đưa cho tôi: “Mai một chú Hải nhà em sẽ đến Hàng Châu tham gia một hội giám định đồ cổ. Chú bảo anh cũng đi theo luôn, có chuyện quan trọng cần bàn với anh.”

Tôi hỏi: “Mai một? Anh không chắc là lúc ấy sẽ rảnh đâu. Sao không nói chuyện trên điện thoại luôn mà phải thân bí thế?” Thực ra là vì tôi không muốn đi. Giám định đồ cổ là công việc rất ngán ngẩm, đối với người

trong nghề chẳng qua chỉ là mấy lão già tán chuyện phiếm với nhau thôi, chứ thực chất làm quái gì có lắm điển cố điển tích đến thế. Đồ thật hay giả chỉ cần liếc mắt một cái là biết ngay rồi.

Tần Hải Đình xấp lại gần, hạ giọng thì thầm vào tai tôi: “Chú em bảo, chuyện này có liên quan đến con xà mi đồng ngư kia, không đi là hối hận đó.”

-----oOo-----

Chương 2: Pháo hoa năm mới 2007

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Earl Panda

Beta: Thanh Du

~000~

Quan hệ của tôi với lão Hải chẳng tốt đẹp đến mức không giấu nhau điều gì. Bình thường thỉnh thoảng cũng cùng nhau làm ăn vài mối, khi mới quen biết sơ sơ tôi gọi ông ta một tiếng “chú” cho ông ta chút thể diện. Thế mà bây giờ tự dưng ông ta muốn tiếp cận tôi thì quả là có vấn đề. Nghĩ thì thế, nhưng tôi không biểu lộ ra ngoài trước mặt cô nhóc kia. Thuận miệng đáp, tôi hỏi: “Sao thế? Ông tra được tin tức gì à?”

Tần Hải Đình cười xấu xa: “Chú em bảo, đến lúc đó hẵng nói anh nghe, em cũng chẳng biết là chuyện gì xảy ra đâu, xin đừng dò hỏi nữa.”

Tôi chửi thầm một tiếng trong bụng, cái lão già gian thương này hẳn là muốn lợi dụng kiếm chác gì đó đây.

Sang ngày thứ ba, quả nhiên lão Hải đến nơi. Tôi đón ông ta từ bến tàu hỏa, dẫn ông ta ra đường lớn tìm quán rượu. Lúc ở trên xe, tôi hỏi ông ta rốt cục đã nghe ngóng được tin tức gì, ông mà dám lừa gạt tôi, nhất định tôi sẽ không tha cho ông.

Lão Hải lạnh đến run lập cập cả người, nói: “Phép vua còn thua lệ làng,

trên địa bàn của cậu tui sao dám lừa cậu cái gì. Cơ mà chúng ta đừng nói chuyện ở chỗ này, tui sắp chết công rồi đây.”

Tôi đưa ông ta đến một quán rượu, cất hành lý, tìm một bàn ngồi xuống. Sau đó gọi bình rượu nóng, uống mấy chén lót dạ, cuối cùng cũng ấm người lên được một chút.

Tôi nhìn ông ta nốc rượu ừng ực, biết ông ta no nê rồi, mới hỏi: “Được rồi, đã ăn uống no say, bây giờ thì nói đi, rốt cục ông đã tra ra chuyện gì rồi?”

Ông ta chép chép miệng, cười hì hì, rồi lấy từ trong túi hành lý ra một xấp giấy, vỗ vỗ lên bàn: “Xem cái này đi.”

Tôi cầm lên xem. Đó là một tờ báo cũ đã ố vàng, xem ngày tháng mới biết nó xuất bản năm 1974. Trên đó có dấu khoanh tròn một mẫu tin, là một bức ảnh đen trắng. Tuy nhìn không rõ cho lắm, nhưng tôi vẫn nhận ra trên ảnh chụp là một con xà mi đồng ngư, xung quanh còn có nhiều văn vật lẻ tẻ khác, hình như là một loại Phật châu tràng hạt gì đó.

Tuy nhiên hình dáng con cá này không giống với cái tôi có và cái của chú Ba. Đường vào ngôi mộ dưới đáy biển đặt một pho tượng, trên trán tượng chạm khắc một phù điêu hình ba con cá, con này hẳn là con nằm trên cùng của bức phù điêu. Nói vậy, tức là cả ba con cá này đều có thật. Tôi hỏi lão Hải: “Sao ông tìm được tờ báo này vậy? Đằng sau có bí ẩn gì chăng?”

Lão Hải nói: “Trong nhóm tui gần đây có một ông chủ lớn chuyên mua bán báo chí cũ, cậu biết đấy, kẻ có tiền muốn gì mà chả được. Cậu xem, đây là báo văn hóa Quảng Tây năm 74. Hắn muốn tui tìm đủ số báo từ tháng giêng đến tháng mười hai, tui phải lặn lội suốt hai tháng trời mới gom góp đủ đấy. Mấy hôm gần đây cần phải giao hàng, lúc kiểm tra lại, vừa nhìn lướt qua lại thấy ngay bản tin này. Cậu nói xem có khéo không cơ chứ? Tờ báo này ra năm 74, sang năm 75 là ngừng rồi, rất hiếm trên thị trường nha. Số cậu may thật đấy, tui mà không để ý chút nữa là xong hết luôn đó.”

Tôi liếc xuống nhìn chăm chú, phía dưới ảnh chụp là một mẫu tin ngắn dài khoảng ba trăm chữ, đại ý cá này tìm được ở Quảng Tây, trong một tòa tháp của một ngôi chùa Phật. Trải qua năm tháng mài mòn, đến một

ngày ngọn tháp kia tự nhiên sụp xuống, lúc thu dọn đồng phế tích người ta phát hiện ra một địa cung bên dưới. Trong địa cung có mấy quyển kinh thư đã ngâm nước nát rữa gần hết cùng một rương báu vật, trong rương lại chỉ có duy nhất con cá này. Các chuyên gia suy đoán rằng nó là di vật của tăng nhân nửa cuối thời Bắc Tống.

Bắc Tống? Tôi châm một liều thuốc, dựa người vào ghế, trong lòng âm thầm suy tính. Giống xà mi đồng ngư này, con thứ nhất xuất hiện trong hầm mộ chử hầu cuối thời Chiến quốc, con thứ hai tìm thấy ở ngôi mộ dưới đáy biển thời cuối Nguyên đầu Minh, con thứ ba lại xuất hiện trong địa cung một ngôi Phật tháp thời Bắc Tống. Thế quái nào mà không gian thời gian lại chẳng liên quan gì đến nhau thế này.

Tôi lật giở mấy trang khác của tờ báo mới biết chỉ có mỗi mẩu tin về con xà mi đồng ngư thôi, nội dung còn lại cũng chẳng có gì mới mẻ. Tôi vẫn không biết gì về con cá này cả, nghĩ cũng thấy phiền muộn, bèn đứng lên.

Lão Hải nhìn vẻ mặt của tôi, mở lời: “Cậu đừng nhụt chí, tui còn nói chưa xong. Câu chuyện phía sau mới là đặc sắc nè.”

Tôi nhú mày: “Là sao? Lẽ nào tờ báo này còn có thể moi móc biến hóa ra thêm thông tin gì nữa à?”

Lão Hải gật đầu, nói: “Ây dà, nếu có mỗi chuyện tờ báo thôi thì tui cần gì một thân một mình lết xác đến Hàng Châu tìm cậu, đúng không? Chuyện này ấy, còn phải kể từ lúc bắt đầu. Được rồi, cậu cũng đã qua lại quen biết nhiều, vậy có biết một người gọi là Trần Bì A Tứ không?”

Tôi nghe xong khẽ giật mình. Trần Bì A Tứ là một thổ phu tử nổi danh ở Trường Sa năm xưa, một tay sành sỏi, nhân vật tầm cỡ trong giới cùng với ông nội tôi. Nghe nói hiện giờ đã hơn chín mươi tuổi, kể từ khi mắt bị mù mười năm về trước đã không còn xuất hiện nữa, không rõ sống chết ra sao, chỉ biết ông nội tôi vẫn hay nhắc đến tên người này, có lẽ danh tiếng vẫn còn rất oách.

Có điều người này lại không giống với ông nội tôi. Ông ta là kẻ sống dựa vào lưỡi đao, không chỉ đơn giản trộm mộ thôi, mà bất cứ chuyện phóng hỏa giết người gì, miễn là có tiền, ông ta đều nhúng tay vào. Vì vậy thời trước giải phóng, người ta vẫn thường gọi ông ta là Thế Đầu A Tứ, ý nói

ông ta giết người dễ như cạo đầu cắt tóc vậy, không hề do dự chút nào.

Nghe lão Hải nhắc tên người này, tôi có hơi bất ngờ. Bởi lẽ người này không phải nhân vật lớn cùng thời với bọn tôi, cho đến bây giờ tôi còn chưa gặp ông ta lần nào, chẳng nhẽ con cá này lại có liên quan đến ông ta? Câu chuyện phía sau xà mi đồng ngư, cho dù không liên quan đến tôi, nhưng chắc chắn cũng đáng để nghe kể một lần.

Lão Hải thấy tôi im lặng không nói câu nào, tưởng tôi không biết, bèn tiếp: “Chuyện của Trần Tứ gia cậu không biết cũng phải, ông ta vốn không phải người cùng thế hệ với chúng ta. Nhưng tui phải nói cậu hay, con xà mi đồng ngư trong tờ báo này là do chính tay ông ta lấy từ trong địa cung Phật tháp ra đấy. Sự tình không hề đơn giản như trong tờ báo nói đâu.” Nói đoạn ông ta liền kể lại chuyện năm xưa, có giản lược đi đôi chút.

Hóa ra năm 1974, Trần Bì A Tứ cũng đã gần sáu mươi tuổi. Khi ấy mắt của ông ta còn chưa bị mù, mà đó lại là thời kỳ mười năm loạn lạc. Do năm xưa, trước giải phóng, ông ta đã từng làm trung đội trưởng trong quân của Quốc Dân Đảng, sau lại có mấy năm làm thổ phi, cho nên thân phận ông ta là bất hợp pháp, chỉ cần bắt được là có quyền giết ngay tại chỗ. Vì vậy, ông ta chỉ có thể hoạt động tại vùng dân tộc thiểu số ở Quảng Tây, ngay cả thị trấn cũng không dám tiến vào nửa bước.

Vào đầu những năm Tứ cựu[1], rất nhiều di tích cổ đã bị đập phá gần hết. Trần Bì A Tứ đi qua rất nhiều địa phương ở Quảng Tây, bởi vì Quảng Tây thời cổ không được coi là thuộc Trung Nguyên, cũng không có mấy cổ mộ, cho nên trong suốt những năm đó, ông ta có thể nói là sống cũng hiền lành, trung thực. Nào ngờ năm ấy khi ông ta vừa kéo xe đò chở hàng qua chốt kiểm kê lại tình cờ nói chuyện phiếm với mấy người dân tộc Mèo. Mấy người đó uống rất nhiều, có nhắc đến chuyện tòa tháp của ngôi chùa trong núi Con Mèo đã sụp, gây ra tiếng động rất lớn, cả nền đất cũng sụt xuống, lún thành một cái hố sâu hút. Đêm tòa tháp bị sụp, nhiều người còn nghe được tiếng kêu thảm thiết rất kỳ dị.

Trần Bì A Tứ nghe vậy thì lấy làm lạ, ông ta đã đến núi Con Mèo rất nhiều lần, ngôi chùa ở đó được tu sửa vô cùng kiên cố, sao lại có chuyện tòa tháp chùa bị sụp được? Hỏi ra thì mới hay, tòa tháp này cũng không hẳn là ở trên núi Con Mèo, mà nằm ngay ở rìa trung tâm của một ngọn núi gọi là “Núi Phật nằm”. Nơi này rất kỳ quái, bốn phía xung

quanh đều là xóm làng, nhưng chính giữa lại là một vùng lòng chảo diện tích chừng hơn mười km vuông, độ cao so với mực nước biển rất thấp, bên trong cây cối rậm rạp, tán cây che phủ toàn bộ bầu trời. Thôn xóm nằm trên vách núi, rừng cây ở dưới vách núi, khoảng cách chênh lệch chỉ hơn một trăm mét nhưng lại là hai thế giới hoàn toàn khác nhau. Hơn nữa cũng không có đường từ thôn xóm xuống phía dưới, muốn xuống vùng trũng này chỉ có cách dùng dây thừng đu xuống.

Dân bản xứ nói chắc chắn là có đường vào vùng lòng chảo này, nhưng vì cây cối ở đây quá rậm rạp, đi lại khó khăn. Trước đây người Mèo thường xuống đó để săn thú và hái thuốc, nhưng thường những người vào trong đều biến mất một cách kỳ lạ, cho nên nếu không có việc quan trọng thì chẳng ai muốn xuống dưới đó làm gì.

Tháp cổ kia được xây dựng đúng ở nơi này. Gần như nằm ở ngay trung tâm của vùng lòng chảo, bình thường mọi người đứng từ trên vách núi trông xuống chỉ có thể nhìn thấy xa xa mái nhọn của ngọn tháp nhô lên giữa các tán cây rậm rạp. Hơn nữa, ngọn tháp bị cây cối dây leo bám đầy, phần bên dưới không thể nhìn rõ được. Người Mèo nói hơn mười đời trước đã biết nơi này có một ngọn tháp, thế nhưng không ai nghĩ đến việc trèo xuống dưới đó xem, cho đến giờ đã thành thông lệ rồi. Một ngày gần đây bỗng dưng có tiếng nổ lớn, chạy ra nhìn đã không còn thấy mái nhọn của ngọn tháp nữa, bấy giờ mới biết nó bị sụp. Về phần ngôi tháp cổ này, dân bản xứ có rất nhiều giai thoại. Theo lời một người già kể lại, ngôi tháp cổ này trước đây do một cao tăng xây nên, dùng để trấn yêu, giờ tháp sụp, yêu quái sẽ tràn ra ngoài làm điều ác. Tiếng gào thét thảm thiết quái lạ kia chính là tiếng yêu quái giãy giụa thoát khỏi kết giới.

Trần Bì A Tứ nghe xong cảm thấy cực kì hào hứng. Ông ta mơ hồ có cảm giác vị trí của ngọn tháp và tiếng kêu mà người Mèo nghe thấy lúc nửa đêm kia có vẻ không hợp lý. Hễ là kiểu người như ông ta đều có trực giác rất lạ, có thể suy ra được thông tin từ lời kể của người khác, cộng thêm một chút bản năng nữa. Về điểm này, ở thế hệ chúng tôi khó mà tìm được một người như thế.

Trần Bì A Tứ suy nghĩ một lúc, rồi quyết định đi xem xét thêm.

Quảng Tây núi non trùng điệp, có thể nói là đứng đầu cả nước. Trong đó, núi Con Mèo có địa thế quan trọng: dãy núi vắt ngang qua ba huyện

Hung An, Tư Nguyên, Long Thắng; là đầu nguồn của ba nhánh sông Ly Giang, Tư Giang, Tầm Giang, và kế tiếp đó là hai hệ sông lớn Trường Giang, Châu Giang. Nơi này có rừng nhiệt đới nguyên sơ rất rộng lớn, trong đó có ngọn núi lớn nhất chính là cao điểm Lão Sơn, là nơi năm xưa Hồng quân Trung Quốc từng trường chinh đánh địch (Việt :’

Trần Bì A Tứ đi qua nhiều con đường vòng vèo trắc trở mới đến được một ngôi làng trong núi Phật Nằm. Đứng trên một mô đất cao, nhìn xuống vùng đất trũng ở giữa với núi non bao bọc xung quanh, mẹ kiếp, ngọn tháp kia còn lớn hơn cả những gì ông ta đã tưởng tượng. Tháp sụp đè lên làm đổ gãy nhiều cây cối, cho nên giữa cả một vùng rừng rậm xanh mướt tự dưng xuất hiện một khoảng trống trơn. Đứng trên núi Phật Nằm không thể nhìn thấy vùng đất trống đó có gì, thế nhưng Trần Bì A Tứ vừa nhìn đã gần như phát hiện ngay ở vùng tháp bị sụp đó cây cối đều bị lún xuống đất, trông rất lộn xộn. Xem ra bên dưới ngọn tháp quả nhiên còn có thứ gì đó, hơn nữa, nó còn lớn hơn cả ngọn tháp.

Tôi nghe đến đây đã biết đó chính là “Kính Nhi Cung”. Kính Nhi Cung là tiếng địa phương của người Trường Sa trước giải phóng gọi những kiến trúc nằm dưới lòng đất với quy mô và cấu trúc giống hệt như trên mặt đất, trông giống một cái bóng phản chiếu của tòa nhà xuống mặt hồ vậy, trên dưới hai đầu đều đối xứng nhau chẵn chẵn.

Kính Nhi Cung, Bắc phái còn gọi là Thoi Âm Dương, ý chỉ tổng thể kiến trúc giống như một con thoi cắm trên mặt đất, một đầu là cõi âm, một đầu là dương gian. Có điều, ngôi cổ mộ hoặc công trình cổ này cực kỳ hiếm, bởi vì đa phần các di tích trên mặt đất đều đã bị phá hủy cả. Do vậy, cách nói này từ mười năm trước Giải Phóng đã không còn được ai sử dụng.

Trần Bì A Tứ chỉ cần nhìn cây cối thay đổi dần theo thứ tự là biết ngay thứ được chôn phía dưới chính là Kính Nhi Cung. Khả năng phán đoán bậc này, nếu không phải là một người có bề dày kinh nghiệm thì không thể nào làm được. Tôi không khỏi thán một tiếng, rồi định thần lại, tiếp tục nghe lão Hải kể chuyện.

Lòng tham nổi lên, Trần Bì A Tứ đã hạ quyết tâm. Địa cung bên dưới Phật tháp chỉ có thể có ba loại: xá lợi, kim thân của cao tăng nào đó, hoặc là kinh Phật với số lượng khổng lồ. Cái gì cũng đều vô giá cả.

Tuy nhiên, ông ta lại không phải người địa phương, hoạt động ở vùng này không thuận tiện. Thứ nhất, ông ta thân phận đặc biệt, xuất thân không tốt, thứ hai, thời đó hai tộc người Mèo và người Hán vẫn còn đang tranh chấp không ngừng, mấy ngôi làng ở đây đều là của người Mèo, nếu đi bậy vào có thể sẽ khiến người khác nghi ngờ.

Cần nhắc hết lần này đến lần khác, cuối cùng ông ta nghĩ ra được một kế sách. Ông ta bỏ nhiều tiền thuê một người Mèo địa phương dẫn đường, tự xưng mình là cán bộ trí thức lão thành từ bên ngoài về đây chi viện cho vùng biên giới[2], cách đây không lâu có một học trò của mình bị ngã xuống vách núi này. Người Mèo tính tình chất phác, không rành sự đời, nào có biết đây chỉ là quỷ kế. Anh ta vừa nghe có người bị ngã xuống núi, đã lập tức thông báo cho cả làng. Những thanh niên trai tráng người Mèo hò nhau buộc dây thừng vào một cái gùi, thả Trần Bì A Tứ cùng vài người thanh niên đi theo hỗ trợ lần lượt xuống vách núi.

Theo trí nhớ của Trần Bì A Tứ, lúc đi xuống hơn trăm mét vực này giống như là đang bước chân xuống âm tào địa phủ. Vách núi vô cùng hiểm trở, thể trọng của người khiến mấy sợi thừng căng sít, đặt mông ngồi trong gùi, chỉ cần một ngọn gió thổi qua là cả người lại bồng bênh xoay tròn như con quay, cực kỳ chông chênh. Cho đến khi ông ta đi qua tầng tầng tán cây dày đặc, xuống tận đáy rừng sâu, thì cũng chỉ còn lại nửa cái mạng.

Dưới tán rừng rậm u ám tối tăm hầu như không thấy ánh mặt trời, trong không khí lại lờn vờn mùi khí metan. Ở đây cây cối có rất nhiều loại, nhưng xuất hiện nhiều nhất vẫn là rêu xanh. Bùn đất rất xốp, gàn như không thể đứng thẳng được.

Sau khi xuống đến nơi, Trần Bì A Tứ giả bộ mình bị kiệt sức (thực ra là sợ quá nên giấu thôi), ra một chỗ mà ngồi thở dốc. Thủ lĩnh người Mèo trông ông ta không còn trẻ nữa, có thể nói là sắp thành lão già đến nơi rồi, nên cứ để ông ta ngồi đó chờ, còn mình thì đốt đuốc cùng những người khác lùng sục, tìm kiếm theo phương hướng mà ông ta đã chỉ.

Khi đám người vừa đi khỏi, Trần Bì A Tứ lập tức móc ra một cái la bàn, dựa theo vị trí đã ghi nhớ trước đó, chui vào sâu trong khu rừng thẳm. Ông ta ước lượng, khu rừng này tương đối rộng, người Mèo muốn đi hết cũng mất cả buổi tối, với bản lĩnh cả ông ta, hẳn chừng đó thời gian cũng đủ để tìm được lối vào Kính Nhi Cung rồi quay về chỗ cũ. Chỉ có một

điều đáng tiếc là lúc này ông ta lại không có đầy đủ trang bị cần thiết, có thể vào đến nơi hay không còn phải xem phúc phận ông ta thế nào đã.

Lơ ngơ đi trong rừng suốt bốn tiếng đồng hồ, dựa vào la bàn cộng với tính quyết đoán có được từ bao nhiêu năm lẫn lộn vào nam ra bắc, Trần Bì A Tứ cuối cùng cũng đến được vùng núi Phật Nằm trong kế hoạch, hay cũng chính là một tòa tháp bốn cạnh – di tích của ngôi chùa xưa.

Càng bước sâu vào trong, Trần Bì A Tứ càng thấy nhiều những mái hiên lơ lửng hay các bức tường đổ nát, hiển nhiên kiến trúc cổ ở đây đã chẳng còn sót lại chút gì, chỉ còn lại một ít nền với tường vỡ, hòa lẫn cùng với thảm thực vật dày đặc ở nơi đây, không thể nhìn rõ kiến trúc ban đầu là gì. Tuy nhiên xem quy mô thì ngôi chùa này phải có diện tích vô cùng rộng, ngọn tháp kia bị đổ ắt phải chiếm một khoảng đất rất lớn, nhưng đứng từ nơi đây vẫn khó lòng thấy rõ được vị trí cụ thể của nó ở đâu.

Trần Bì A Tứ đã không còn trẻ, đi loanh quanh hồi lâu cũng bắt đầu nhụt chí. Đang định ngồi xuống nghỉ ngơi, bỗng trước mắt lóe lên một cái, ông ta thấy trong bụi cỏ bên cạnh một mặt tường vẫn còn nguyên vẹn đặt một cái bao. Cái bao ấy bỗng dựng khe khẽ động đậy, bên trong bao hình như còn bọc thứ gì đó. Trần Bì A Tứ giật mình hoảng sợ, nhảy bật ra ngoài, đồng thời bắn một viên đạn sắt về phía cái bao. Đến khi nhìn lại, chỉ thấy trong cái bao nơi vách tường đầy dây leo có một thi thể người Mèo đã khô quắt. Thế nhưng, phần bụng thi thể không biết vì sao lại hơi hơi động đậy, như thể bên trong có thứ gì đó đang quẫy đạp.

-----oOo-----

Chương 3: Kính Nhi Cung

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Earl Panda

Beta: Thanh Du

~000~

Đôi với Trần Bì A Tứ, gặp người chết là chuyện hết sức bình thường.

Không phải xác ướp bánh tồng mò ra từ cỗ mộ thì cũng là kẻ xấu số do chính ông ta giết hại, đếm sơ sơ cũng không hết. Ông ta quay ra nhìn thấy cái xác, tinh thần liền thả lỏng, bụng nhủ thầm chả biết thằng quỷ xui xẻo nào lại lăn ra chết ở chỗ này, đã thành con mực khô rồi mà còn đi hù dọa người ta.

Tuy nghĩ vậy nhưng Trần Bì A Tứ tay vẫn kẹp một viên đạn sắt. Tuyệt chiêu tay không bắn đạn sắt ông ta đã khổ luyện từ bé, đến giờ có thể nói là bách phát bách trúng, hơn nữa, viên đạn ông ta búng ra bay đi với tốc độ cực nhanh, người thường có lẽ còn chưa kịp nhìn thấy động tác của ông ta thì đã bị bắn cho mù mắt luôn rồi.

Nhìn trang phục của thi thể người Mèo này, có thể chắc chắn anh ta đã chết không mười năm thì cũng phải đôi ba năm rồi. Về cơ bản, quần áo đều đã mục nát hết, chẳng qua phần lớn thi thể bị mấy loại cây họ dương xỉ, ba địa[1] và rong rêu mục bao phủ nên phục sức đặc trưng của người Mèo vẫn còn khá nguyên vẹn. Nhưng trải qua bao nhiêu năm dầm mưa dãi nắng như thế, không hiểu sao thi thể này vẫn chưa bị phân hủy hết, mà trông chỉ như bị hao đi chút nước thôi?

Phần bụng thi thể vẫn còn hơi cử động, Trần Bì A Tứ càng nhìn càng thấy quái lạ. Ông ta là người có cách hành sự đặc biệt. Ví như nếu là tôi lúc ấy thì chắc chắn đã quay đầu bỏ chạy từ lâu rồi, nhưng Trần Bì A Tứ từ nhỏ đã tôn thờ câu “tiên hạ thủ vi cường”, ông ta trong đầu vừa nghĩ, tay đã “Bụp bụp bụp” búng ra ba viên đạn, cả ba viên đều nhắm vào trúng vùng bụng của thi thể, trong lòng nghĩ, mặc kệ mày là cái quái gì, cứ đánh chết đã rồi tính.

Lực bắn của viên đạn sắt cực mạnh, hầu như khiến thi thể bị đánh nát làm hai nửa. Nửa người dưới vừa tách ra, Trần Bì A Tứ tức thì nhìn thấy bên trong trào ra một loại chất nhầy màu vàng không biết tên, bọc bên ngoài một lượng trứng rất lớn. Không ít trứng đã được ấp nở, biến thành một đống sâu màu trắng giãy dụa trong chất nhầy. Nhìn thoáng qua, trông nó có vẻ giống một thứ mà ông ta vô cùng quen thuộc: tổ ong. Ngay sau đó, từ vết thủng trên thi thể người túa ra một đàn ong địa hoàng[2].

Trần Bì A Tứ chửi một tiếng, trong bụng thầm than thật xui xẻo, hóa ra là ong địa hoàng làm tổ trong thi thể này. Nọc của ong địa hoàng có độc tính rất mạnh, lại cực kỳ hung dữ, đúng là số ông ta quá đen.

Mắt trông thấy ong địa hoàng bắt đầu tủa ra thành cả một màn sương đen đặc, Trần Bì A Tứ bồng cái khó ló cái khôn, lúi túi trong ba lô đồ tùy thân ra một cái xẻng gấp của quân giải phóng, xúc một xẻng đất bùn ẩm, hất mạnh lên vết thủng của thi thể hồng lấp hết đám ong địa hoàng đang ào ào tủa ra, sau đó xoay người bỏ chạy.

Đám ong địa hoàng đã ở bên ngoài liền ủa lên, ông ta vừa dùng quần áo đập liên tục, lại vừa chạy loạn không cần nhìn phương hướng. May mà ban nãy nhanh tay xúc một xẻng đất bùn nên mới chỉ mắt có mấy cái tui. Chờ đến khi ông ta dừng lại để thở gấp, phui phui mấy con ong địa hoàng còn bám lại trên người, nhìn quanh quất thì không biết mình đã chạy đến nơi nào rồi.

Trần Bì A Tứ rút mấy con ong đã kịp đâm vào người mình, cơn đau buốt ập đến khiến ông ta phải nghiêng răng. Trong bụng vẫn thấy quái lạ, tại sao trong xác chết lại có ong địa hoàng làm tổ nhỉ? Loài ong độc này thường sống dưới lòng đất, giống như loài kiến vậy. Vào sâu trong rừng mưa Quảng Tây, đôi khi còn có thể nhìn thấy hàng đồng tổ ong nhấp nhô như những ngọn đồi con con. Người đi đường không biết, lại tưởng tổ kiến, đào lên tìm kiến, thế là trong khi anh ta còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì đã bị đàn ong xâu xé đến mức biến thành một quả bóng gai.

Ở mảnh đất Vân Nam, Quảng Tây này, đối với kiến thức về côn trùng sâu bọ thì người thường cũng không hiểu biết nhiều, Trần Bì A Tứ chỉ có thể tự trách số mình quá xui. Ông ta vừa tự xử lý vết thương, vừa quan sát xung quanh. Sau khi leo lên một gò núi, ông ta bỗng ngây ngẩn cả người.

Chỉ thấy một ngọn tháp bằng đá rất lớn sụp xuống ngay trước mặt, dưới chân gò núi mà ông ta đang đứng. Có vẻ như thân tháp vốn có sáu cạnh đều nhau (không thể thấy rõ được), đồ sộ hùng vĩ, xà rộng, mái xen mái[3]. Dùng dao gạt hết lớp rêu xanh và cây leo quấn trên bề mặt ra, ông ta mới thấy trên thân tháp có khắc những bức phù điêu bằng đá vô cùng tinh tế. Tuy nhiên, tòa tháp này rõ ràng đã từng bị thiêu hủy, cho nên tất cả các bộ phận còn lại của tòa tháp đều có những vết cháy sém màu đen, có thể vụ cháy chỉ là do tai nạn.

Toàn bộ thân tháp, nóc tháp và chóp tháp[4] đều rạn nứt cả, sau cơn sụt lún đã đổ vỡ thành nhiều khối đá lớn. Thân tháp quá nặng, một phần của

tháp lún hẳn xuống lớp bùn đất của khu rừng mưa. Từ dưới chân tháp, cây cối chen nhau mọc lên nhiều không kể xiết.

Trần Bì A Tứ mình dày kinh nghiệm, biết loại tháp này gồm có địa cung, chân tháp, thân tháp, đỉnh tháp và chóp tháp cấu tạo nên. Chóp tháp nằm ở nơi cao nhất của ngọn tháp, trên chóp có tu di tọa, ngưỡng liên, phúc bát, tương luân và bảo châu[5]. Phía trên tương luân còn có bảo lọng, viên quang, ngưỡng nguyệt[6] và bảo châu. Nói chung, trên đỉnh tháp này hẳn là có một thứ gì đó như châu ngọc, cực kì có giá trị.

Ông ta đi dọc theo thân tháp, đến bên cạnh chóp tháp. Có lẽ khi bị đổ, chóp tháp đã đụng trúng phải một cây Vân sam cao lớn, kết quả là chưa rơi xuống đất đã gãy, đầu chóp cắm ngập vào đất, tu di tọa thì vỡ vụn. Trần Bì A Tứ xem xét mức độ hư hại, xác định bảo châu chắc chắn giờ đã biến thành “bảo bánh” rồi, chả còn giá trị gì nữa.

Ông ta lại đi xuống phía chân tháp, ở đây có một phần của đoạn tháp vẫn còn nguyên vẹn. Bò vào thì chỉ thấy bên trong toàn đá vụn, phía dưới chắc chắn có địa cung. Đáng tiếc, đường xuống địa cung đã bị phong kín ngay từ khi bảo tháp được dựng nên, hơn nữa, tháp sụp xuống khiến cả tấn gạch đá vùi lấp mất đường xuống, chỉ với một cái xẻng, muốn đào đến địa cung có khi phải mất nửa năm là ít.

Trần Bì A Tứ nhìn la bàn, lúc xuống dưới này đã là chạng vạng, sắc trời u ám, còn giờ đây trăng đã treo đỉnh đầu. Mình không mang đuốc, mà giờ đã đi xa như vậy, chẳng biết phải về đường nào, xem ra phải giả vờ bị lạc đường rồi chờ người Mèo đến cứu thôi. Nghĩ đoạn, ông ta kiếm một cành cây gãy và ít lá khô, nhóm một đống lửa trại nhằm thu hút sự chú ý của người khác, còn mình thì lại chui vào chân tháp, bò lên nơi cao nhất để trông ra bốn phía xem mình đang ở nơi nào.

Căn cứ vào hình ảnh núi Phật Nằm khi nhìn từ trên cao xuống, cộng với phán đoán của riêng mình, vị trí lúc này của ông ta hẳn là nơi cây cối mọc lộn xộn nhất. Mặt đất ở đây hình như hơi trũng hơn so với bốn phía xung quanh một chút, đó là vì cửa địa cung bị đất tạt (đất bụi từ kiến trúc, đất bụi theo thời gian) vùi lấp mất, cũng là vì khí hậu đặc trưng của Quảng Tây khiến các tầng đất chứa nhiều nước, không rắn chắc. Hơi nước càng thấm vào sâu, bùn đất ở dưới càng hình thành nhiều bọt khí, có một lực lớn tác động lên là cả tầng bùn đất đó sụp lún xuống như đập bẹp một cái bánh bao không nhân.

Như vậy, Trần Bì A Tứ lập tức rút ra hai kết luận. Thứ nhất, địa cung này lớn, nhưng không sâu, giờ chỉ cần không quá hai mươi phút là đào xuống đến nơi. Thứ hai, bùn đất này tương đối xốp, sẽ không làm tiêu hao quá nhiều sức lực.

Lúc này, ông ta liền lâm vào do dự, rốt cuộc có nên vào địa cung này rồi hẵng trở ra hay không. Thực ra, để sau này hẵng quay lại đây cũng không phải chuyện khó khăn. Nhưng Trần Bì A Tứ, cũng như tất cả những tên trộm mộ khác, một khi đã biết rõ dưới đó có gì thì tuyệt đối không thể tìm được lòng hiếu kỳ.

Cuối cùng, ông ta cắn răng một cái, nghĩ bụng thôi kệ mẹ nó, nghĩ nhiều làm gì, thứ dưới lòng đất này ông đây đã thèm muốn rồi, lát nữa đám người Mèo mọi rợ kia mà tìm được đến đây, ông giết hết rồi ném vào địa cung thì có mà trời biết đất biết không ai biết.

Trần Bì A Tứ lấy cái xẻng gấp ra. Ông ta không mang theo xẻng Lạc Dương, cũng không có cách nào để định vị, vói lại Phật tháp này suy cho cũng cũng là của hiếm. Bên trong không có quan tài, cũng không có thứ của nợ gì nhảy xổ ra, cho nên ông ta dựa vào trực giác, bắt đầu đào một lối vào ngay sát chân tháp.

Rất nhanh, ông ta đã chạm đến nóc địa cung. Nóc địa cung lại không dùng đá tảng xây nên, mà dùng cả thân cây cắt thành những khối vuông đều chẵn chẵn, đắp lên làm nóc. Ông ta mừng quýnh, dùng cưa khoét một góc khúc gỗ, tức thì khúc gỗ mục nát liền rơi vào bên trong địa cung, không lâu sau vọng lên tiếng vang. Ông ta liền cuống quýt lấy đèn pin ra, soi vào bên trong.

Kính Nhi Cung quả đúng như tên, mặt trên có bao nhiêu tầng tháp, mặt dưới có từng ấy tầng địa cung, cho nên địa cung này cực kỳ sâu. Từ trên cao nhìn xuống, ở giữa mỗi tầng không có sàn gác, chỉ thấy phía dưới đen kịt, tối như hũ nút.

Đèn pin chiếu xuống chỉ thấy những làn sương trắng trắng, chẳng biết bên dưới là cái gì.

Trần Bì A Tứ nhớ đến lời của mấy người Mèo nói, phần dưới tháp để trấn giữ yêu quái, cũng không khỏi có chút lo lắng. Tuy nhiên, lo lắng

qua mau, hiện tại chỉ có nhiệt huyết dâng tràn. Ngay lập tức, ông ta liền cảm thấy không khí trong địa cung không thành vấn đề. Ông ta móc hai chân vào khúc gỗ trên nóc đỉnh, xoay người treo ngược thân mình như một cái lưỡi câu, đầu hướng xuống lòng địa cung, sức nặng toàn thân đều dồn cả vào hai chân.

Sau khi treo người xuống, trước tiên, ông ta chỉnh lại tư thế một chút, rồi chiếu đèn pin lên vòm trần bằng gỗ của địa cung. Loại địa cung kiểu này bố trí rất nhiều cơ quan, cách thức có phần giống cổ mộ, có lẽ chứa rất nhiều trang sức. Trần Bì A Tứ chiếu đèn pin một vòng, chợt phát hiện trên trần gỗ của địa cung có khắc một lượng kinh văn đồ sộ.

Kinh văn khắc vào gỗ, quét lên một lớp sơn son, chính là chữ Phạn. Trần Bì A Tứ chữ Hán còn chả biết nhiều, kinh văn gì gì đó đương nhiên là xem không hiểu.

Thế nhưng, bản năng cho ông ta biết đây quả thực là thứ để trấn ma hay hàng yêu gì đó, trong lòng không khỏi thâm than, không biết cái địa cung này để phong ấn thứ gì đây?

Nhìn xuống dưới nữa, ông ta mới thấy rõ hơn. Mỗi một tầng đều có một vòng tường bao quanh nhô lên cao, từ trên nhìn xuống, từng tầng từng tầng xếp đều nhau trông như một cái bậc thang khổng lồ. Mỗi tầng đều có những bức tượng La Hán mặc tăng bào màu đen kích cỡ như nhau, màu sắc sặc sỡ, vô cùng tinh xảo. Tất cả các pho tượng đều cúi đầu, nhìn xuống dưới đáy địa cung tối mịt. Toàn bộ địa cung tổng cộng có hơn mười tầng, mỗi tầng đặt đầy các bức tượng La Hán với đủ loại động tác, tư thế, phỏng chừng phải hơn trăm pho.

Trần Bì A Tứ nhìn những bức tượng La Hán này, trong lòng cực kì căng thẳng, nhưng lại không rõ mình đang sợ hãi cái gì, trong đầu không khỏi nảy lên ý định lùi bước.

Chiếc đèn pin trong tay lại tiếp tục di chuyển, ông ta muốn nhìn xem ngoài mấy bức tượng La Hán thì còn gì nữa không. Lúc này, đột nhiên tay ông ta cứng đờ, ánh sáng từ đèn pin dừng lại, chiếu thẳng vào một vị trí.

Cách ông ta chừng sáu bảy tầng, ở một vòng tường nhô lên cao, có một bức tượng La Hán vô cùng quái gở. Bức tượng La Hán này hoàn toàn

không giống mấy bức tượng khác, khuôn mặt không nhìn xuống dưới địa cung mà lại ngẩng đầu lên, mặt đối mặt thẳng với Trần Bì A Tứ, chòng chọc theo dõi ánh mắt đang nhìn khắp xung quanh của ông ta. Ánh đèn pin vừa chiếu tới, khuôn mặt trắng bệch dữ tợn lập tức hiện ra, nếu không phải bức tượng đứng im không nhúc nhích gì thì xem chút nữa ông ta còn tưởng mình gặp ma quỷ rồi.

Trần Bì A Tứ sợ đến lạnh cả xương sống, trong phút chốc không dám động đậy gì nữa, hai chân cũng như nhũn ra, người bắt đầu trượt xuống.

Nói đến ma quỷ, Trần Bì A Tứ thật ra không sợ gì cả. Ông ta đã giết quá nhiều người, có thể nói là tội ác tày trời, sao vẫn chưa thấy con ma nào hiện về báo thù? Tuy nhiên, ở cái thời của ông ta, ít nhiều cũng bị ảnh hưởng bởi tư tưởng mê tín dị đoan. Trần Bì A Tứ cho rằng, mình có thể hồ đồ suốt nhiều năm như vậy, âu cũng là do tổ tiên phù hộ.

(Con người, chung quy cũng đều có một phần tín ngưỡng, người hành nghề bất chính[7] thì bái Quan Công. Trong giới trộm mộ, người Bắc phái bái thần Chung Quỳ, Nam phái thì không, nhưng ở Trường Sa có người giải thích rằng, người Nam phái đã từng có thời bái lạy Hoàng Vương.

Hoàng Vương là gì? Hoàng Vương, hay Hoàng Sào, “Mãn thành tận đáí hoàng kim giáp”, chính vị này. Vì sao lại bái người này? Nghe các bậc trưởng bối nói, có nhiều lý do. Thứ nhất, người này có thể nói là kẻ giết người hạng nhất. Dân gian lưu truyền: Hoàng Sào giết tám trăm vạn (8 triệu) người, đều là những người tai kiếp mệnh khó thoát. Tức là ý gì? Chính là ý, ông ta giết người là giết có chỉ tiêu, có mức độ, không giết hết tám trăm vạn thì không hoàn thành nhiệm vụ. Ngoài ra, không biết là tiểu thuyết nào viết, hay chính là truyền thuyết dân gian Trung Quốc nói quá lên, rằng Hoàng Sào chính là La Hán Mục-kiền-liên (không phải Dịch Kiến Liên) chuyển thế, vị này đã vì cứu mẹ mình khỏi địa ngục mà giải phóng mất tám trăm vạn ngạ quỷ, vì vậy, Phật Tổ để ngài chuyển thế, giết tám trăm vạn người đền bù cho địa ngục. Nói cách khác, ngài trở về là thay Phật Tổ tuyên dụng nhân công lao động =]])

Một pho tượng ngẩng mặt ông ta cũng không sợ gì, thế nhưng, khuôn mặt ấy khéo làm sao lại đối diện ngay với mặt ông ta, ông ta cảm thấy có nét gì đó quái lạ. Lẽ nào ngay lúc xây địa cung, người thiết kế đã đoán được vị trí ông ta đào xuống, bèn sắp xếp bức tượng như thế để dọa ông

ta sợ mất mật chơi?

.

.

Chú thích.

[1] ba địa: một loại thực vật họ bách, tên khoa học là *Sabina procumbens*.

[2] ong địa hoàng: một loại ong thuộc tỉnh Quảng Đông, loại này chủ yếu chia ra làm hai giống. Một giống gọi là “ong quý đầu” vì phần bụng eo có màu đen, hung dữ, độc tính rất mạnh. Loại còn lại là “ong hoàng yêu” vì phần bụng eo màu vàng, không chỉ hung dữ và độc tính rất mạnh mà còn có thể làm tổ ở trên mặt đất nữa. Loại trong truyện nhắc đến chính là loại ong hoàng yêu này.

[3] nguyên là “mật diêm”: một loại tháp Phật với các mái hiên xếp lớp, đa số thường xây với kết cấu bằng đá.

-----oOo-----

Chương 4: Hơn một người

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Phoebe Irene

Beta: Thanh Du

~000~

Trần Bì A Tứ càng nghĩ càng thấy sợ, nhưng ông ta đã ở tuổi năm mươi gần sáu, kinh nghiệm sành sỏi chừng ấy năm đương nhiên tôi không thể so sánh. Sau sợ hãi chắc chắn sẽ là yếu đuối, ông ta tự nhủ đồ con lừa, nhìn cái gì mà nhìn, thế rồi tay nhanh như chớp lấy ra mấy viên đạn sắt, hai chân dùng lực cố định cơ thể, bắn đoàng đoàng hai phát đánh thẳng vào bức tượng La Hán mặt trắng ngược lên nhìn trời kia.

Tôi đã nói rồi đó, phương châm sống của Trần Bì A Tứ chính là tiên hạ thủ vi cường, những lời này ông nội tôi đã nhắc đi nhắc lại không dưới một lần. Có thể nói trên giang hồ vốn là như thế, đạo lý này tưởng chừng đơn giản nhưng lại vô cùng hữu dụng. Hai viên đạn sắt bắn ra không hề nương tay, bỗng nghe hai tiếng trầm đục, thì ra đã bắn trúng mắt pho tượng La Hán mặt trắng kia, vừa bắn trúng hai hốc mắt đã vỡ toác, còn viên đạn thì bật ra ngoài, rơi xuống đáy Kính Nhi Cung.

Nếu đó là người thật đảm bảo đã bị đánh mù, qua đó đủ thấy chiêu thức này tàn độc cỡ nào. Pho tượng La Hán kia tuy làm bằng đất nung cũng không chịu được va đập mạnh như thế, sau va chạm hai con mắt của La Hán đã thành hai cái hố sâu, thoạt nhìn thì thấy trống rỗng quái đản, nhưng cảm giác so với vừa rồi đã đỡ hơn rất nhiều.

Trần Bì A Tứ thở phào một hơi, trong lòng cười khẩy, thầm nghĩ mấy cha hoà thượng thời này, cái gì mà tứ đại giai không chứ, chẳng phải cũng chỉ suốt ngày ru rú trong đây bày trò quỷ để hù người sao. Nghĩ rồi lấy ra một cái vuốt thần lẩn, một đầu móc lên khung gỗ của trần cung, một đầu nối liền với sợi dây thừng đơn bằng da hải tượng buộc trên mắt cá chân rồi thả mình xuống, sợi dây đàn hồi cứ thế giãn dần ra. Dùng dây da hải tượng là kinh niệm mà Trần Bì A Tứ đúc kết ra được sau nhiều năm trộm mộ, khả năng chịu lực của nó chỉ đứng sau dây thép, hơn nữa còn có thể kéo giãn. Và lại Trần Bì A Tứ có vóc dáng thấp bé gầy gò, cuộn dây này quanh eo cũng chỉ mất hơn mười vòng, mặc quần áo lên rồi chẳng ai nhìn ra được nữa, có khả năng đối phó với độ sâu trên dưới mười mét.

Có điều Kính Nhi Cung này đâu chỉ sâu hơn mười mét, Trần Bì A Tứ thả hết cuộn dây thì vẫn còn cách đáy cung một khoảng rất xa.

Nhưng theo những gì ông ta thấy khi hạ xuống, đã có thể nhìn được hình dạng những thứ bên dưới. Nền đáy cung hình như làm bằng cẩm thạch, trải qua nhiều năm địa chấn cộng với bong tróc tự nhiên nên bên trên rải rác vô số mảnh vụn, chính giữa đáy cung là một toà bảo tháp nhỏ xíu màu trắng không biết làm từ ngọc thạch hay là ngà voi, phía trên che một tấm “Bảo trướng” bằng sa mỏng gần như trong suốt cho nên không thể nhìn rõ bảo tháp mà chỉ thấy một màu trắng trắng mơ hồ.

Trần Bì A Tứ không hiểu biết nhiều lắm về những thứ như Phật tháp hay

phù đồ, cái này liên quan tới thể hệ dân không biết chữ thời trước giải phóng. Thổ phụ tử ở Trường Sa có một câu châm ngôn: Vạn hộ hầu (1) không sánh bằng phù đồ, chính là ám chỉ của báu trong mấy cái địa cung dưới tháp Phật thường thường còn xa xỉ hơn lăng mộ của vạn hộ hầu. Trần Bì A Tứ tuy đã nghe qua câu này nhưng tiếp thu không đủ sâu sắc, nếu đổi lại là tôi thì lúc đó đã đoán ra thứ trước mặt mình là gì.

Bảo tháp nhỏ xíu dưới đó chắc chắn là bát trùng bảo hàm chứa xá lợi Phật, chính là một bộ tám hộp chiếc này chứa chiếc kia, đây là đồ chuyên dụng của nhà Phật. Hơn nữa xá lợi trong đó chính là ba nghìn thế giới cùng lục đạo luân hồi, tạm thời chưa cần biết nằm trong đó có thật sự là Phật cốt không hay chỉ là cốt mô phỏng từ ngọc thạch, chỉ cần biết nó là bát trùng bảo hàm thì trời ơi... Giá trị của món này nhất định không thể tính toán.

Tôi nghe đến đó thì cảm thấy có điểm đáng ngờ, nếu quả thực Trần Bì A Tứ đã trộm Bát trùng bảo hàm ra từ trong địa cung, vậy thì tại sao những thứ này lại xuất hiện trên mặt báo? Chẳng lẽ lúc ấy ông ta chỉ cách bảo vật trong gang tấc, lại vì lý do nào khác mà buông tha? Dựa vào tính cách của hạng người này thì chuyện như thế không thể xảy ra được.

Lão Hải không thấy tôi đang thất thần, cứ thế thao thao bất tuyệt, có điều cách ông ta kể rất dài dòng. Tôi cũng không chen vào nổi, đành phải tiếp tục nghe ông ta chém gió.

Sau khi Trần Bì A Tứ nhìn thấy bảo tháp, tuy còn chưa rõ dưới đó là thứ gì, nhưng chắc chắn cũng không quá tệ. Bây giờ chỉ cần xuống được dưới đó hiển nhiên sẽ bội thu, nhưng vấn đề là làm sao mà xuống.

Chỉ tiếc ông ta không mang theo dây đủ dây thừng, sớm biết thế này chi bằng vừa rồi cứ lui về đã, chuẩn bị chu đáo hẵng quan lại, cũng không đến nỗi rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan thế này.

Ông ta lại chiếu đèn pin khắp xung quanh, trong lòng kinh hãi, không khỏi thâm kêu thôi chết mỉa nó rồi.

Hoá ra đáy cung không phải đất vàng mà là một ụ đất rất lớn, vừa nhìn qua đã biết đó vốn là một cái tổ ong địa hoàng.

Nhìn theo hướng ụ đất, có thể thấy trên vách địa cung có một cửa đá cao

khoảng nửa thân người, trở ra ở vị trí rất khuất, ụ đất chính là từ nơi này tiến vào “sinh trường”.

Xem ra bốn phía của Kính Nhi Cung này còn phải phụ thuộc vào kiến trúc trên mặt đất, hơn nữa rất có thể cũng không hề bị phong kín, kết quả là khiến nơi này trở thành một sơn trang nghỉ dưỡng đông ấm hè mát cho lũ côn trùng. Từ nơi này nhìn xuống, tổ ong cũng không lớn lắm, chỉ e phần nắp sau cánh cửa kia mới thật sự kinh khủng. Cũng khó trách tổ ong này xây được lớn như thế, nơi đây là một công trình nhân tạo ngầm dưới lòng đất, mưa gió không lọt, quả là một “địa bàn tốt”, xem ra mấy lão ong trong tổ ong này cũng biết xem phong thủy.

May mà vừa rồi khi cửa thanh xà gỗ lấy đường xuống, thanh xà rơi vào khoảng giữa mấy bức tượng La Hán chứ không đụng trúng tổ côn trùng, nếu không lúc đó trông ông ta có khác gì xâu lạp xường treo lưng lửng, có muốn trốn cũng không kịp, bị lũ ong này bu kín, chỉ e sẽ bị người đời sau đem ra làm trò cười thiên cổ.

Nhưng cứ thế này thì cũng phiền toái, chỉ cần chân vừa chạm đất, dù anh rón rén đến thế nào thì di chuyển một toà tiểu tháp trong không gian nhỏ như thế cũng không thể không kinh động đến bọn ong đất kia.

Trần Bì A Tứ cân nhắc sơ qua cũng hiểu rõ không thể đi xuống, nếu muốn lấy đồ ra thì chỉ còn một cách.

Đến đây không thể không nhắc tới lai lịch của Trần Bì A Tứ, người này thuở nhỏ lớn lên trong một làng chài ở vùng duyên hải Chiết Giang, khi người Nhật đánh đến nơi mới chạy nạn tới Trường Sa, thế nên ông ta dùng phương ngữ Trường Sa không trôi chảy chút nào. Nhưng Trần Bì A Tứ lại cực kì thông minh, từ thời xưa tổ phụ tử có tục không truyền nghề cho người tỉnh khác, ông ta là một trường hợp rất hiếm hoi.

Thời gian Trần Bì A Tứ ở Hải Diêm đã luyện được một tuyệt chiêu, chính là bắt cua trên bãi bùn. Dĩ nhiên không phải dùng tay bắt, vật Trần Bì A Tứ dùng để bắt cua có tên là “Cửu trảo câu”.

Thứ này cũng giống như phi hồ trảo trong phim võ hiệp hay tam câu trảo thường được bộ đội đặc chủng dùng để leo vách núi. Nhưng loại móng vuốt này lại có tới chín móc, sắp xếp rất khít thành một vòng tròn khép kín, khi bắt cua thường sẽ lấy dây thừng cột vào phần chuôi móc, khi

thấy cua ló đầu lên khỏi bãi bùn thì vung ra, một lần móc được một con cua. Sau đó kéo thêm một cái, con cua sẽ bay ngược về chui tọt vào giỏ.

Theo ghi chép trong bản bút ký của ông nội tôi, công phu này có thể chính xác tới mức người sử dụng nó khi vung ra có thể câu về một quả trứng gà cách mình 20m mà không hề làm nó rơi vỡ, quả thực rất thần kỳ. Nếu xa hơn có thể dùng gậy để vung ra, cũng sẽ vô cùng chính xác.

Trần Bì A Tứ lúc này không nghĩ ra cách nào khả thi, đành phải cắn răng quyết định thể hiện bản lĩnh nhà nghề. Đầu tiên ông ta đu vào chỗ máy bức tượng La Hán, men theo đó mà từ từ leo xuống dưới. Đến khoảng cách hợp lý, Trần Bì A Tứ lấy cửu trảo câu ra, vung đầu móc xuống dưới, vẽ lên một vòng cung nhỏ. Móc câu đã móc vào bảo trướng, cũng may vật này rất nhẹ, không giống với đá xanh thường thấy. Trần Bì A Tứ vung tay một cái hất bảo trướng lên, đáp xuống đầu một bức tượng La Hán. Lại thay đổi lực đạo trên tay một chút, móc câu lập tức thoát ra quay về chính chủ.

Kế tiếp là phải gỡ bỏ tháp ngọc thạch hay ngà voi gì đó đi. Có điều không biết nó là vật liệu gì nhưng dùng cửu trảo câu không tài nào kéo lên được, Trần Bì A Tứ vung cửu trảo câu móc lấy tháp báu, giật vài cái cũng không hề thấy nó xê dịch chút nào.

Kiểu này không nửa tấn thì cũng tới năm trăm cân, Trần Bì A Tứ chửi thề một tiếng.

Ông ta đưa đèn pin quét qua thân tháp, nhìn đến chân tháp thì thấy có bốn cây cột nhỏ. Tháp này tất nhiên là một bản mô phỏng của cái tháp trên đỉnh đã sập, cấu trúc cũng không khác biệt cho lắm, bốn cây cột chống đỡ toàn bộ trọng lượng thân tháp. Bảo hàm nằm chính giữa mấy cây cột, chẳng qua là do góc độ chưa chính xác, nếu câu cẩn thận hơn thì vẫn có thể kéo lên được.

Lúc này Trần Bì A Tứ đã rất sốt ruột, ông ta đoán chừng từ lúc xuống đây cũng đã được bốn giờ. Vừa rồi loáng thoáng còn nghe thấy tiếng cười, không chừng mấy người Mèo kia đã đến gần chỗ này, không còn nhiều thời gian nghĩ cách nữa rồi.

Trần Bì A Tứ định thần lại, máu dồn lên não, ác tâm cũng bắt đầu trỗi dậy, lại vung tay “đoàng, đoàng” bắn ra hai viên đạn sắt. Viên đạn bắn

trúng cây cột nhỏ dưới đáy tháp, cây cột tức khắc vỡ ra. Sau đó ông ta thả người nhảy một cái, hạ xuống một bên mép tháp, vừa yên vị lập tức mượn lực rơi của mình khiến cho tháp nghiêng sang một hướng. Hai cây cột hai bên đột nhiên phải chịu thêm lực, tức khắc gãy gập. Tháp cứ thế sụp xuống, thân tháp và nền tháp nứt bung ra.

Trần Bì A Tứ bám trên đỉnh tháp nên không chế được lực độ, tháp nặng nên tốc độ nghiêng cũng chậm. Cho đến khi Trần Bì A Tứ nhìn thấy một góc của bảo hàm đã lộ ra dưới đáy tháp, bèn vung cửu trảo câu, thoáng cái đã kéo nó lên dễ dàng. Sau đó thu lại móc câu rồi vung ra lần nữa, móc vào một bức tượng La Hán, định giữ thẳng bằng cho mình.

Những động tác này chỉ diễn ra trong ba giây, nhưng ông ta không ngờ bức tượng La Hán kia không chịu nổi sức nặng của mình và thân tháp, mới kéo một cái, tượng La Hán bắt đầu lung lay, liền đó rơi từ trên tường xuống.

Phía dưới chân hầu như chỗ nào cũng có tổ ong, nếu cứ thế này mà ngã xuống chẳng khác nào ngã thẳng vào giữa đàn ong, chỉ e khó lòng thoát chết.

Trong chớp mắt Trần Bì A Tứ dùng hết khí lực kéo tượng La Hán về phía mình, một tay ném bát trùng bảo hàm vào không trung, sau đó đổi tay nhanh như chớp, dễ dàng đỡ được tượng La Hán. Nhưng rốt cuộc ông ta lần không thoát, đỉnh bảo tháp đã đập mạnh vào vách tường địa cung, xô thêm nhiều tượng La Hán rơi xuống.

Lúc này Trần Bì A Tứ đã không còn kỹ xảo gì để thi triển nữa, ông ta chỉ còn biết trơ mắt nhìn một đồng tượng La Hán rơi trúng tổ ong địa hoàng, tức khắc bụi đất nổi lên bốn phía, tổ ong hầu hết đều bị đập cho vỡ nát tan tành.

Trong lúc hỗn loạn ông ta đành quẳng bức tượng La Hán trong tay đi, đỡ lấy bảo hàm. Theo phản xạ ông ta chiếu đèn pin vào cái tổ ong kia theo phản xạ, trong lòng thầm nhủ thôi số mình đen, coi như đi tong cái mạng già này rồi. Thân nam nhi không chết trên chiến trường lại chết dưới địa cung, thật là ứng với lời dạy của tổ tông mà.

Đèn pin vừa chiếu qua, cái khe kia lại không có một bầy ong vàng túa ra ào ào như ông ta từng tưởng tượng, ngược lại tổ ong bên trong lại khô

ráo không động chút hơi nước, có vẻ đây là một tổ ong đã bị bỏ hoang.

Nhưng điều khiến cho ông ta lạnh người là bên trong khe có một khối gì đó tối đen, trông như một cái tổ được xây khi đám ong tiến vào, không biết là xác người chết hay là xác động vật.

Ông ta nhảy xuống đó xem xét thì thấy đó là một pho tượng La Hán kiểu dáng tương tự những bức tượng La Hán ở đây, đã rơi vỡ thành vài mảnh, xem ra nó đã rơi xuống đây từ khi tổ ong chưa hình thành, kết quả là để cái ụ đó tiến vào.

Trần Bì A Tứ ngẩng đầu nhìn lên, vừa rồi khi nhảy xuống tuy không mấy để ý, nhưng ông ta cảm thấy hình như không có chỗ nào khuyết đi một bức tượng La Hán ngồi, vậy bức tượng này rơi xuống từ đâu mới được chứ?

(1) Thời xưa phong hầu sẽ kèm theo “thực ấp”, tức là một số hộ dân giao hẳn cho người này cai quản và thu thuế. Vạn hộ hầu = tước hầu thu thuế của 1 vạn hộ, đây là con số rất lớn, trong lịch sử số người được phong hầu lên đến 1 vạn hộ rất hiếm nên vạn hộ hầu là người cực kì giàu có.

Không liên quan: Thơ của bạn tặng BV nhân dịp xuất bản Bút ký khoét đất ~~~

Mở trang Bút ký khoét đất ra

Đập ngay vào mắt: tiên cô Tà

Anh Bình Kín Miệng như hũ nút

Tên mập thường quen thói ba hoa

Ma nước ai ngờ trang tuyệt sắc

Cổ đao lấp loáng tựa sao sa

Cũng may ông nội còn nguyên vẹn

Hậu bối khỏi kêu lão cún già

-----oOo-----

Chương 5: Khởi đầu đầy hoang mang

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Cơm Nấm Nướng Chảo

Beta: Thanh Du

~000~

Lúc này cả địa cung chìm trong bóng tối mịt mù, nhìn lên theo quảng sáng đèn pin loang lổ chiếu ra chỉ thấy nơi nơi đều là những vị La Hán đang trông xuống, hàng trăm cặp mắt chăm chăm dõi theo Trần Bì A Tứ. Do nguồn sáng di động, trông mắt La Hán thấp thoáng lộ ra vẻ dữ tợn, làm bầu không khí trong chốc lát đã trở nên hết sức quỷ dị.

Trần Bì A Tứ lại chửi thề vài câu “con lừa trọc”(1), bụng bảo dạ nhất định những gã hòa thượng kia cố ý lừa mình. Nhưng lúc này ông ta cũng chẳng còn tâm trí đâu mà quản được nhiều như vậy, bèn tìm thêm vài vòng nữa, nhưng tìm mãi vẫn không phát hiện ra khuyết mắt một pho tượng chỗ nào.

Bỗng trong đầu lóe lên một ý nghĩ, Trần Bì A Tứ đã dần dần nắm được vấn đề nằm ở đâu, tay cầm đèn pin cũng dời về vị trí pho tượng La Hán mặt trắng ngược nhìn trời đã bị ông ta đập vỡ hai mắt. Chỉ có pho tượng La Hán này rõ ràng là không giống những pho khác, vấn đề hẳn phải nằm ở đây. Có khả năng kẻ nào đó đã đẩy vị La Hán này xuống từ trên kia, sau đó thế chỗ bằng vị La Hán mặt trắng ngược mặt nhìn trời này, cho nên chỉ có mình pho tượng La Hán này khác biệt với những pho tượng còn lại. Tiên sư cha, sao lại có đứa rồi hơi tự dung giờ trò này làm cái quái gì không biết? Hơn nữa còn có thể đoán biết chính xác vị trí mình nhảy xuống để xoay đầu pho tượng hướng vào đó, không phải người trong cuộc thì làm sao có thể? Chẳng lẽ chuyến đi này của mình

đã chậm chân hơn kẻ khác? Nơi đây đã có kẻ đến trước, lại còn bố trí sẵn những thứ này để chọc phá mình sao?

Trần Bì A Tứ rọi đèn pin lên thân hình phốp pháp của vị La Hán mặt trắng kia, rồi lại ánh chùng Bát trùng bảo hàm nặng trĩch trên tay. Nếu quả thực đã có kẻ đến trước thì làm gì có chuyện hắn không cuôm cả thứ này theo chứ. Chưa khoảng sạch mà đã bỏ đi là điều không thể, nhất định mình đã lo bò trắng răng rồi. Đây chẳng qua là cái bẫy cho mấy con lừa trọc đó cài sẵn để đánh lạc hướng suy nghĩ của người ta thôi.

Trần Bì A Tứ thả lỏng tinh thần. Tuổi không còn trẻ, lại phải trải qua một phen quăng quật như vậy, ông ta đã sắp tới cực hạn rồi. Ông ta ho khan vài tiếng, định bụng rời ánh đèn pin khỏi pho tượng La Hán kia, rọi ra bốn phía để xem làm thế nào dùng ít sức nhất mà trở về được. Chính vào lúc đó, một cảnh tượng khiến người ta khiếp vía đã xảy ra.

Trong tích tắc ánh đèn pin rời khỏi pho tượng La Hán kia, Trần Bì A Tứ đột nhiên nhìn thấy cái mặt trắng bệch nọ bất thành linh vọt ra!

Đèn pin rời đi quá nhanh nên cảnh tượng này chỉ vụt qua rồi biến mất, nhưng Trần Bì A Tứ lại thấy rất rõ ràng. Ông ta không phải loại người không tin vào mắt mình, lập tức cảm thấy đầu óc muốn vỡ tung, xem chút nữa đã ngã ngòì trên mặt đất. Nhanh như chớp giạt, Trần Bì A Tứ hét lớn một tiếng tiếp thêm can đảm cho chính mình rồi trở tay một cái, một loạt đạn sắt bắn ra như nã súng liên thanh.

Ông ta dựa vào vị trí mình đã ghi nhớ ban nãy mà liên tục búng ra mười mấy viên đạn. Những viên đạn đó bắn tới bắn lui tứ phía trên đỉnh đầu khiến Trần Bì A Tứ còn tưởng pho tượng La Hán mặt trắng tựa như yêu quái kia đã nhảy xuống đến nơi. Trong lúc bối rối làm loạn trận tuyến, ông ta rút khẩu Vương Bát Hạp Tử (2) cũ mềm thời trai tráng kia ra.

Ông ta hoảng sợ thật sự rồi. Khẩu súng này từ vài năm sau giải phóng đã không được đụng đến lần nào nữa, đúng hơn là ông ta không dám tùy tiện rút ra. Lúc này cầm lấy nó, dẫu biết là vô dụng nhưng chí ít cũng tăng thêm dũng khí, tức là ông ta thật sự là đã hoảng đến không còn tỉnh táo nữa rồi.

Thì anh nói xem, làm cái nghề đào cát có mấy thập niên thôi, cơ hội đụng phải các loại bánh tồng đã ít lại càng thêm ít. Trường hợp thế này,

cho dù có mặt ông nội tôi ở đó thì cũng khó mà ứng phó nổi. Trần Bì A Tứ tuy cũng là kẻ già đầu trong đám lão làng, thế nhưng kinh nghiệm chủ yếu chỉ gói gọn trong những cuộc đấu đá sinh tử với người sống, chứ hề đụng phải những chuyện nằm ngoài khả năng tiếp nhận của mình thì vẫn hoảng sợ như thường thôi.

Đang lúc hoảng loạn, ông ta lại liếc thấy cánh cửa đá thấp khuất tầm nhìn kia. Lúc này mà leo lên theo đạo động để quay lại thì là chuyện không tưởng rồi, vẫn nên tìm đường khác mà chuồn thì hơn.

Trần Bì A Tứ khom lưng chui qua cánh cửa thấp tè thì thấy một gian phòng đá. Tổ ong địa hoàng bự như một cái sườn núi mọc ra từ trên tường, quy mô không hề nhỏ, khiến ông ta không thể nhìn rõ trong căn phòng đá này vốn bày biện những gì. Chạy được vài bước thì chân mắc phải tổ ong, lập tức ngã dập mặt xuống đất. Đèn pin văng ra rõ xa mà ông ta cũng chẳng buồn nhặt, chỉ ôm chặt khẩu súng vọt về phía trước.

Qua căn phòng đá là đến một con đường dài, thoạt nhìn phải dài đến mười mấy mét, phía cuối đường là cửa chính của địa cung đang phát ra một vầng ánh lửa thật mỏng manh, hẳn là có cái gì chặn ở lối ra. Ông ta cẩn rãng bước thấp bước cao, cũng không biết mình đã dẫm đạp lên thứ gì nữa. Địa thế cuối cùng cũng bắt đầu hướng lên, Trần Bì A Tứ lại chạy thêm mười mấy bước nữa, trong lúc đầu vầng ánh lửa chỉ mong tới được chỗ ánh lửa kia thì đầu ông ta đột nhiên đụng phải thứ gì đó. Chỉ nghe một loạt những tiếng va chạm đồ vỡ vang lên, ông đã thoát ra ngoài, ngã lăn quay trên đất.

Bên ngoài hừng hực ánh lửa, Trần Bì A Tứ đứng lên liếc nhìn bốn phía, phát hiện mình chui từ một đoạn tường đổ ra đây. Ông ta còn chưa hết kinh ngạc vì phát hiện ra cửa vào bí mật của phù đồ địa cung thì ra lại nằm sau một bức tường thì đã bị mấy người Mèo kẻ dao vào cổ, đồng thời vật ông ta nằm trong tay cũng bị tước mất.

Trần Bì A Tứ cũng đã sức cùng lực kiệt không còn phản kháng nổi, vừa thấy bất ổn bèn lao đảo chạy, mới được vài bước đã bị người ta đạp một phát vào khoeo chân, phải quỳ rạp trên mặt đất, ngẩng đầu lên thì thấy mấy tên trai tráng người Mèo bị mình lừa xuống dưới này đang giờ đuốc bao vây lấy mình. Vị thủ lĩnh cầm đầu có phần tức giận, nhìn hẳn chăm chặp. Xem ra bọn họ tìm kiếm một vòng mà chẳng phát hiện được gì nên đã biết mình bị lừa rồi.

Vị thủ lĩnh người Mèo đưa mắt nhìn Bát trùng bảo hàm vừa lấy được từ tay hắn, rồi lại liếc sang cái động ngầm tối thui trong đoạn tường đổ, dĩ nhiên trong bụng đã hiểu được căn nguyên chuyện này, trên mặt bèn lộ ra vẻ chán ghét. Y quay sang một tên trong đám người Mèo, làm động tác che hai mắt lại, rồi dùng tiếng Mèo nói vài câu. Trần Bì A Tứ hồn hển thở gấp, đây cũng không phải giả vờ, nhưng để lừa kẻ khác nên ông ta có cường điệu thêm lên, còn không ngừng ho khan. Nhưng vừa nhìn đến động tác của người Mèo kia, trong lòng ông ta chợt lạnh buốt. Ông ta đã sinh sống ở Quảng Tây bao nhiêu năm trời nên thừa biết là họ muốn móc mắt mình ra.

Tên người Mèo vâng lệnh gạt đầu, bẻ một loại lá cỏ sắc nhọn mọc bên đường rồi ngồi xổm xuống trước mặt ông ta, dùng tiếng Mèo hỏi ông ta một câu. Trần Bì A Tứ liên tục xua tay, ra vẻ như mình hụt hơi lắm. Người Mèo kia thấy ông ta mệt lử thì nhìn nhau, không biết làm sao cho phải. Mấy người Mèo khác lại tò mò về chỗ ông ta chui ra, bèn đốt đuốc thò đầu nghiêng ngó bên trong.

Trần Bì A Tứ cù cưa được vài phút rồi mà vẫn không thấy bức tượng La Hán mặt trắng trông như yêu quái kia đuôi ra đến nơi, không khỏi nảy sinh thắc mắc. Lúc này ông ta đã hồi phục được một phần thể lực, thấy hai người Mèo tiến đến muốn giữ lấy tay mình cũng đủ biết nếu còn không phản kháng thì coi như xong đời. Ông ta bèn nhếch mép một cái, bắn ra một loạt đạn sắt, một loạt tiếng đoành đoành đoành đoành vang lên, trong nháy mắt đã đánh rơi toàn bộ đuốc ở đó xuống đất.

Đám người Mèo phút chốc kinh hãi không biết phải làm thế nào. Trần Bì A Tứ cười lạnh một tiếng, sát ý nổi lên, một cước đá ngã lăn tên người Mèo đang đứng trước mặt, đồng thời xoay một tay rút khẩu Vương Bát Hạp Tử, những muốn giết người. Nhưng đúng lúc đó ông ta chợt nghe gió lạnh thổi vù một tiếng, bàn tay mình đã mát lạnh, sờ thử một cái thì thấy đầu ngón tay đặt lên cò súng đã không còn nữa.

Trần Bì A Tứ nào từng nếm qua thiệt hại như thế bao giờ, trong lòng hốt hoảng. Chẳng chờ ông ta kịp phản ứng, một luồng gió lạnh lại thổi tới, Trần Bì A Tứ chỉ kịp nhìn thấy con người lãnh đạm của vị thủ lĩnh người Mèo kia cùng với hình xăm kỳ lân nhảy múa trên thân y. (hả hả hả :v Bình Tử thói anh làm gì ở đây :v) Đó là cảnh tượng cuối cùng mà ông ta chứng kiến, vì một giây sau đã bị một nhát dao chém mù. Con dao quắm

của vị thủ lĩnh người Mèo từ con mắt trái của ông ta bổ ngang vào, vạch đứt đôi xương mũi, cắt ngang qua mắt phải rồi phá ra, hai con mắt ông ta lập tức mù hẳn.

Thôi xong, gặp phải đồng nghiệp rồi. Trần Bì A Tứ thảm thở dài, ngã nhào trên mặt đất, đau đớn ngất đi.

Lão Hải kể tiếp: “Mấy người Mèo kia cuối cùng cũng không giết ông ta, mà chỉ đem Trần Bì A Tứ cùng Bát trùng bảo hàm kia giao cho đội dân phòng địa phương. Vừa may ông ta có một người chiến hữu từ hồi khởi nghĩa ở đó mấy năm phụ trách dân phòng địa phương bảo lãnh cho, nhờ đó mới không bị xử bắn, có điều mắt vẫn cứ mù. Sau này chiếc hộp kia được đưa đến bảo tàng, người ở đó vừa nghe liền phái nhân viên đến hiện trường xem xét, cũng chẳng biết có kết quả hay không. Có điều khi chiếc hộp kia được mở ra thì thấy tầng cuối cùng chẳng phải xá lợi gì sất, mà là con cá đồng này.” Ông ta gõ gõ lên tờ báo, “Chẳng trách chuyện này trở thành một đòn trời giáng sấm sét. Trần Tứ gia sau khi biết chuyện thì chửi ầm lên, nói mình đã bị người ta giỡn mặt. Cái hộp đó có lẽ từ mấy đời trước đã bị người ta mở ra lấy mất thứ bên trong rồi. “

Trong lúc nghe lão Hải kể chuyện xưa, tôi bất tri bất giác đã uống thêm một chén rượu rồi nên có hơi chũnh choáng, bèn hỏi: “Ông ta dựa vào đâu mà nói thế?”

Lão Hải vừa mút con ốc vặn vừa nói: “Tôi biết đâu được đấy. Trần Bì A Tứ sau đó lại đi tu ở một ngôi chùa Quảng Tây, chuyện này tôi phải nhờ đến mối quan hệ cũ mới hỏi thăm được đây, anh bạn trẻ. Tin tức này không dễ moi ra đâu, cậu sau này có mối nào hời cũng đừng rẻ rúng lão già này đấy nhé.”

Tôi chửi thảm một tiếng, bụng bảo dạ biết ngay lão đốn mạt này chẳng đời nào tốt đến thế mà. Xem ra ông ta cũng chỉ muốn lôi kéo tôi, tạo thêm mối quan hệ mà thôi. Biết ông ta đã cạn thông tin, tôi lại hỏi lần này ông đến Hàng Châu tham dự buổi đấu giá kia để làm gì.

Lão Hải giải quyết nốt con ốc vặn cuối cùng rồi chép chép miệng nói: “Năm đó loạn lạc liên miên, con cá này không biết đã lưu lạc đến nơi nào. Giờ hòa bình rồi nên rốt cuộc cũng có người mang nó ra đấu giá. Tôi vẫn hay tham gia hội đấu giá như cơm bữa, trong nghề cũng có chút ít danh tiếng nên bọn họ chịu chi phong bao dày và phát thiệp mời cho

tôi. Cậu nhìn mà xem, con cá này cũng nằm trong danh sách hàng đầu giá đắt, tôi thấy cậu có vẻ hứng thú với nó nên tiện thể chuẩn bị cho cậu tấm thiệp mời thôi. Chẳng cần biết có hữu dụng hay không, cứ đi xem ai muốn mua con cá này cũng là chuyện tốt mà.”

Tôi liếc một cái lên cột giá khởi điểm, 1000 vạn hả, có dờ hơi mới bỏ tiền ra mua. Trên tay tôi cầm những hai con, nếu có người mua thì chẳng phải được đến 2000 vạn sao. Thời nay mấy ông tổ chức bán đấu giá cũng lảng xê món hàng quá đáng đi, chí ít cũng phải làm sao cho người ta tin tưởng chứ.

Tin tức của lão Hải mặc dù hay ho nhưng lại không phải chuyện tôi muốn biết, nhất thời không biết nói tiếp cái gì nữa. Hai người chúng tôi đều tự châm lấy một điều thuốc mà ngẫm nghĩ chuyện của mình. Nhân viên phục vụ thấy chúng tôi cứ ì ra không chịu đi, muốn chạy đến dọn bàn, tôi lại chuyển sang ân cần hỏi han lão Hải về mấy chuyện làm ăn linh tinh này nọ. Lão Hải cũng nói mấy câu muốn theo tôi xuống đấu mở mang kiến thức gì đó, cũng chẳng nhìn ra ông ta có thật lòng hay không. Tôi bảo hay là thôi đi, chính tôi đây còn chẳng định chui xuống lần nữa, ông đã già cả yếu đuối rồi thì đừng có dính dáng vào nghề này, miễn cho tự rước phiền toái vào thân, rồi lại liên lụy cả đến tôi.

Rượu tôi cũng đã uống được kha khá, bèn hỏi lão Hải lấy thiệp mời rồi bảo ông ta về nghỉ ngơi trước. Tối đến, Tần Hải Đình mẹ nheo đòi ra ngoài chơi, tôi là thổ địa ở đây nên từ chối cũng chẳng tiện, đành phải lái xe dẫn bọn họ đi loanh quanh mấy vòng, ăn vài món bình dân. Có điều thời tiết thật sự rất lạnh nên bọn họ cũng đòi về ngủ sớm.

Tôi lái xe về đến nhà, còn chưa lên gác đã đột ngột cảm thấy trong nhà chỉ có bốn bức tường thì thật lạnh lẽo vô cùng. Trước đây tôi chưa từng có loại cảm giác này bao giờ nên chỉ thấy kỳ lạ, không lẽ mấy lần trải nghiệm vừa qua đã khiến tôi thay đổi nhiều đến thế hay sao? Nghĩ lại thì chính mình cũng cảm thấy buồn cười, thế là tôi bèn lái xe đến thẳng quán chú Hai uống chén trà khuya.

Ngồi trong quán vừa uống trà vừa xem bút ký của ông nội, tôi vừa nghĩ đến những chuyện đã xảy ra, vẫn chỉ cảm thấy đầu óc mịt mờ. Cái chính là ba con cá này đâu có thuộc cùng một triều đại, hơn nữa vị trí địa lý cũng cách xa nhau. Tạm thời chưa tính đến công dụng của ba con cá này, chỉ riêng vị trí khai quật của chúng đã không để lại một chút manh mối

nào cho người ta suy luận rồi.

Người xưa làm những chuyện này này tất phải có mục đích, bằng không thì trận địa này quá lớn, người thường sao có thể bày ra được. Tôi suy đi tính lại một hồi, cảm thấy mâu chốt chính là không biết mục đích thật sự của kẻ kia; chỉ cần biết được mục đích thì đã có vô số phương hướng để điều tra rồi.

Giá ông nội còn sống có phải tốt hơn không? Tôi thở dài. Không thì có chú Ba ở đây cũng được, ít nhất còn có người cùng bàn bạc. Hiện giờ tôi có mỗi một mình, chỉ biết nghĩ đi nghĩ lại mấy vấn đề này, đến mức bắt đầu phát ngáy lên.

Bỗng tôi ngửi thấy mùi gì khét lẹt, cúi đầu nhìn xuống thì thấy trong tờ tạp chí mình mượn đọc có in một trang bản đồ du lịch Trung Quốc. Ban nãy tôi vừa nghĩ vừa cầm điếu thuốc chỉ trỏ bên trên, vô ý châm thủng ba cái lỗ ở vị trí ba địa phương kia, đến khi tôi kịp phản ứng thì đã trễ. Tôi vội vàng dập điếu thuốc, nhìn quanh quất bốn phía, thấy người phục vụ còn chưa chú ý đến trò phá hoại của mình thì không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Chú Hai tôi tuy là người thân trong nhà, nhưng tính tình rất gàn dở, làm hư đồ đạc của chú là chú sẽ trở mặt ngay. Đặc biệt là mấy cuốn tạp chí ở chỗ này, mỗi cuốn đều vô cùng quý giá, là đồ chú sưu tầm được, làm hư thì chú lại càng chửi cho đến mấy năm trời cũng chưa chịu tha ấy chứ.

Tôi giả vờ như chưa có chuyện gì, trả tạp chí lại. Vừa mới buông tay đã có một lão già cầm lên, đứng đó giở ra xem. Tôi lo ông ta sẽ phát hiện ra mình làm hỏng sách nên chẳng dám đi xa, đành ngồi phịch xuống ghế salon, nhìn ông già kia lặt lặt đến đúng cái trang bị tôi phá hỏng còn nóng hôi hổi, vừa nhìn thấy, không khỏi ừm một tiếng.

Nguy rồi! Tôi nghe vậy thì biết mình đã bị phát hiện, đang chuẩn bị đánh bài chuồn thì chợt thấy ông ta khẽ cười: “Ai lại châm ra thế phong thủy ở trong này vậy, thật thất đức mà.”

-----oOo-----

Chương 6: Đáp án đơn giản

Editor: Yoo Chan

Beta: Thanh Du

~000~

Giọng nói của ông lão này sang sảng, mang ngữ điệu Trường Sa, cộng thêm nội dung câu nói khiến tôi không khỏi ngạc nhiên. Tôi âm thầm đánh giá ông già này, tướng mạo trông rất lạ, tuổi chừng hơn bảy mươi, người hơi gầy, vóc dáng trung bình, giữa chân mày có điểm tối. Lão mặc một chiếc áo bông cũ đã hơi nhàu, mắt kính dày như đít chai, đoán chừng cũng mù dờ, cách ăn mặc này không giống những khách hàng khác trong quán. Có điều trong quán trà của chú Hai không hiếm cao nhân nên người bán hàng cũng không thấy lạ, dạo gần đây kiểu người nào mà chẳng gặp.

Tôi im lặng theo dõi hành động của lão, chỉ thấy lão cầm lấy quyển sách kia, chấp tay sau lưng trở về chỗ ngồi. Sóng lưng lão thẳng tắp, bước đi nhanh nhẹn, nếu không phải người luyện võ thì trước kia nhất định đã từng đi lính. Chỗ lão ngồi còn có vài người đều đã cao tuổi, họ đang nói chuyện phiếm với nhau, vừa thấy người này trở về đều lộ ra vẻ cung kính, rõ ràng lão ta là người đứng đầu. Tôi lén bung tách trà đi qua chỗ đám người nọ, ngồi phía sau bọn họ, vênh tai lên nghe ngóng xem ông già kia nói gì. Ban đầu mấy ông lão bàn luận gì đó về hội cổ phiếu, nghe chẳng có gì hay ho, nửa giờ sau ông già kia nghĩ đến cuốn tạp chí mình đang cầm trên tay mới mở miệng: “Phải rồi rồi, lại đây nào, tôi cho các ông xem một chuyện thú vị”.

Nói rồi lão trải tờ tạp chí ra bàn, giờ đến đúng trang tôi đã làm cháy sém. Tôi thấy vậy lập tức hiểu ra người này hẳn phải biết chuyện gì đó, lập tức nín thở nghe ông già kia nói: “Các ông xem tám bản đồ này có gì đặc biệt? Coi như đồ các ông đó.” Mấy ông lão xúm lại xem, nhao nhao mỗi người một ý. Không biết cái bản đồ bị thuốc lá châm mấy lỗ này có nào đặc biệt mà mấy ông già kia được dịp chém gió, thậm chí có người còn nói cái gì mà tạo thế chân vạc nữa. Ông già kia chỉ khẽ lắc đầu, tất cả đều không đúng.

Tôi nghe thế thì ruột gan cũng bắt đầu ngứa ngáy, trong lòng chỉ thầm mong lão nói ra đáp án, chứ tôi cũng đầu hàng luôn rồi. Thấy không ai nói đúng, lão già cười lên ha hả rồi đột nhiên hạ giọng nói ra một câu mà tôi không sao nghe ra được. Mấy ông già kia lập tức trở nên kích động, rồi tranh nhau xem lại tờ tạp chí.

Tôi thoáng cảm thấy buồn bực trong lòng, sao không dung lão lại dùng phương ngữ cơ chứ, chẳng lẽ tôi không có duyên được biết chuyện này sao? Đám người kia xem xét hồi lâu đều ồ lên một tiếng như chột hiểu ra điều gì, ruột gan tôi nóng như lửa đốt, chỉ mong bọn họ bàn luận mấy câu để tôi nhìn ra manh mối. Dựa vào khả năng của tôi, chỉ cần biết chút manh mối là có thể hình dung đại khái rồi.

Ai mà ngờ, ngay sau đó cả đám người này đều dùng cái phương ngữ kì quái kia để nói chuyện với nhau. Tôi chăm chú nghe một hồi, chỉ có thể xác định đó không phải là tiếng Hán. Móa nó chứ, mấy lão già kia rốt cuộc là người từ đâu tới?

Tôi nghe một lúc rồi không theo nổi nữa, đầu óc bắt đầu ong ong, tự nhủ các người không muốn nói cho ta nghe chứ gì, mợ nó đã thê ta đích thân đến hỏi các người xem các người làm gì được ta nào. Nghĩ sao làm vậy, tôi đứng lên đi về phía họ, đóng vai một thiếu niên hiếu học, hỏi: “Xin hỏi các vị đây là người phương nào? Sao tôi chưa nghe thấy thứ ngôn ngữ lạ lùng này ở đâu nhỉ?”

Hành động này ở Hàng Châu là cực kì đường đột, không giống như ở Bắc Kinh, người trong quán trà ít nhiều đều biết nhau. Tôi vừa nói xong, ngay lập tức đã cảm thấy hối hận, thậm chí không phải họ sẽ nhìn mình khinh khỉnh đấy chứ.

Không ngờ mấy lão già kia đều ngậy người ra một lúc rồi phá lên cười, lão già cầm cuốn tạp chí nói: “Anh bạn trẻ, cậu nghe không hiểu cũng là bình thường, đây là tiếng người Mèo cổ, cả nước chưa tới ngàn người nói được thứ tiếng này.” Tôi ngỡ ngàng hỏi lại: “Các vị đây đều là người Mèo sao? Tôi thấy không giống lắm nha.”

Mấy ông lão lại cười rộ lên, cũng không buồn đáp lời, tôi thấy mấy người này đều ăn nói lưu loát, cũng không phải người vùng này, biết đâu mình có thể hỏi ra điều gì, bèn thuận miệng hỏi luôn: “Xin các vị đừng cười, vừa nãy tôi nghe lão thái gia đây nói cái gì mà bố cục phong thủy,

bản đồ kia do tôi làm cháy, chẳng lẽ lại cháy thành hình dạng gì thú vị sao?” Lão già kia nhìn tôi từ đầu đến chân rồi nói: “Anh bạn trẻ cũng có hứng thú với thuật phong thủy sao? Môn học này chưa chắc cậu đã hiểu nổi đâu.”

“Tôi có thể hiểu mà!” Tôi chỉ hận không thể quỳ xuống liếm chân lão cho lão mau mau khai ra. “Nếu không cũng mong ngài chỉ giáo cho tôi được mở mang tầm mắt!” Lão nhìn sang mấy người khác cười cười rồi đáp: “Thực ra cũng không có gì, cậu xem, cậu chiêm thủng ba chỗ, vị trí đều rất đặc biệt. Giờ hãy nói liền ba điểm này rồi xoay ngang nó ra rồi nói xem cậu nhìn thấy gì?” Tôi cầm lấy tờ tạp chí, vừa nhìn vào bỗng lạnh cả người, “Đây là!” Tôi há hốc miệng.

Bắt đầu từ lăng mộ trong núi Mông Sơn thời Tây Chu kéo qua địa cung phù đồ trên núi Phật Nằm ở Quảng Tây rồi đến ngôi mộ dưới đáy biển Tây Sa, tức là địa điểm phát hiện ra ba con Xà mi đồng ngư. Nối ba điểm này lại, cùng với đường ven biển Trung Quốc tạo thành một hình dạng vô cùng quen thuộc, nhìn kỹ thì thấy kia rõ ràng là một con rồng ẩn hiện! Tôi hận không thể tự vả mình một cái, thậm chí, Ngô Tà mày thật là ngu dốt! Sao không chịu đánh dấu trên bản đồ, chỉ chú tâm đến chuyện mây di tích kia không cùng niên đại mà không thêm để ý đến mối liên hệ giữa vị trí của chúng chứ.

Ông già kia thấy tôi sững sốt thì biết tôi đã nhìn ra manh mối, tỏ vẻ tán thưởng: “Là một thế ‘Xuất thủy long’ không được rõ ràng, nói cho dễ nghe là ‘Tiềm long xuất hải’, tuy nhiên thế cục này vẫn còn thiếu cái đầu rồng”. Nói rồi lão cầm điều thuốc của mình, châm lên tờ tạp chí vào đúng vị trí núi Trường Bạch.

Tờ tạp chí xèo xèo bốc khói, tôi không kịp phản ứng, chờ người ra mắt một lúc rồi vội hỏi lão: “Này~ này, sư phụ, thế cục này có ý nghĩa gì?” Ông già cười ha hả, “Cậu xem, cái này gọi là nhìn ngang là đỉnh núi, dựng dọc thành dãy núi” cậu xem mấy điểm này, hợp với mạch của các dãy núi Trường Bạch, Tần Lĩnh, hệ thống núi Nghi Mông, núi Côn Lôn hướng thẳng xuống đất, được gọi là thiên long áp vĩ (nghìn con rồng chụm đuôi vào nhau). Một số long mạch dưới lòng đất của TQ liên kết với nhau, tất cả đều hợp thành phong thủy. Trên toàn chiều dài long mạch, những nơi linh khí hội tụ nhiều không kể xiết, những điểm cậu châm lên đều là những vị trí máu chót, hay còn gọi là bảo nhãn. Bởi lẽ những long mạch này một đầu nằm dưới nước, một đầu lộ ra trên bờ nên

mới gọi là “xuất thủy long”.

Tuy nhiên cách xem Đại đầu phong thủy này có thực dụng hay không thì không rõ. Cách dùng phong thủy để nhìn ra long mạch khá là trừu tượng, gọi là Đại đầu long, thời xưa người ta dùng nó để bói toán, suy đoán vận thế thiên hạ, thành Bắc Kinh cũng xác định vị trí dựa vào cách này. Còn cách xem phong thủy để tìm nơi xây lăng mộ cho các hoàng đế thì lại là một mảng quá rộng, tôi cũng chỉ hiểu sơ sơ thôi. Nói đến bậc thầy trong nghề thì phải kể tên Ông Tàng Hải sống vào đầu thời Minh, đại đầu phong thủy chính là sở trường của ông ta”.

Tôi nghe đến đó thì sáng mắt ra, cảm thấy thất khiếu đều đã thông suốt. Tất cả những điều trước đây tôi không nghĩ ra lần lượt tái hiện trong đầu, vì sao chuông lục giác xuất hiện ở động xác trong núi Ngũ Phần Lĩnh bên ngoài Lễ vương cung lại cũng tìm thấy trong ngôi mộ dưới đáy biển, vì sao trong ngôi mộ thời Tây Chu lại có chiếc hộp mật mã tinh xảo đến thế, vì sao xá lợi Phật cốt trong Kính Nhi Cung ở Quảng Tây lại biến thành Xà mi đồng ngư, lí do rất đơn giản, bởi vì Ông Tàng Hải đều đã đi qua những nơi này.

Bảo nhãn trong thế ‘Xuất thủy long’ thông thường đều là vị trí tụ tập linh khí của toàn bộ long mạch, thường thì ở những nơi đó đều có xây dựng công trình kiến trúc hoặc lăng mộ. Tuy hiện giờ tôi chưa biết ông ta đặt Xà mi đồng ngư vào những bảo nhãn này nhằm dụng ý gì, nhưng theo lý thuyết phong thủy thông thường thì toàn bộ mạch phong thủy đại long đầu này đều được sắp đặt chỉ vì “đầu rồng” trên núi Trường Bạch. Bố trí tất cả những điều này đều là vì Vân Đỉnh thiên cung, khó trách ông ta say sưa đến thế, dành nhiều tâm huyết đến thế.

Cung điện dưới trùng trùng tuyết phủ kia rốt cuộc là nơi an táng của ai?

Ông già thấy tôi ngơ ngẩn cũng không biết tôi đang nghĩ gì, bèn kêu mấy người khác đứng dậy, nhét tạp chí tới vào trong tay tôi rồi vẫy phục vụ tới tính tiền. Trong lúc xuất thần tôi không kịp phản ứng, đến khi nhớ ra mình phải hỏi cách liên lạc thì lão đã rời khỏi quán trà. Tôi vội vã đuổi theo, vừa hay lại thấy hấn tháo kính xuống. Liếc qua ánh mắt và hình dạng ngũ quan của lão, tim tôi khẽ lạc một nhịp, đứng sững một chỗ.

Một vết thương cực kì đáng sợ bắt nguồn từ khóe mắt của lão, cắt ngang qua mũi rồi kéo dài đến tận khóe mắt bên kia. Sống mũi có một chỗ lõm

xuống, tựa như bị vật gì đó bèn sắc cắt qua. Tôi nhìn thấy ánh mắt của lão đã sợ đến nỗi quên cả đuôi theo, thành ra để đám người kia lên xe đi mất. Tôi nghĩ lại thấy lão già này từ cách nói chuyện đã không tầm thường, hơn nữa khí huyết tràn đầy, rất có thể lão chính là người lão Hải hôm nay nhắc tới – Trần Bì A Tứ!

Lúc này vào bữa cơm mới vừa nhắc tới hấn, vậy mà giờ đã đụng mặt ngay trong quán trà, kể cũng khéo quá đi. Tôi ngẫm nghĩ một lát, lão Hải không dung lại đường đột tới Hàng Châu kể cho tôi mấy chuyện này, không lẽ lão già này có mối liên hệ ngầm với lão Hải? Bày ra mấy việc này mục đích cuối cùng là muốn dụ tôi vào cuộc? Lão già này xem ra có vẻ xảo trá, phải đề phòng mới được.

Tôi thâm rủa trong lòng, lại không biết trò diễn này sẽ dẫn tới đâu, lòng tràn đầy nghi hoặc. Nhớ lại câu chuyện lão Hải đã kể, không phải lão già này đã mù rồi sao? Làm sao còn nhìn được nữa, lại còn nói chuyện rất có khí thế, nhìn chẳng giống ông lão 90 tuổi chút nào. Có điều nghĩ thông suốt được thế cục Đại đầu tiềm long, trong lòng đã dễ chịu hơn nhiều, cảm giác u ám trước kia cũng bất giác tan biến. Tôi bèn đứng lên tính tiền rồi quay về nhà thoải mái đánh một giấc ngon.

Tỉnh dậy vào giữa trưa ngày hôm sau, tôi vừa nhìn thấy cái thiệp mời đã gửi mẹ kiếp, thế là xong. Tôi gọi điện ngay cho lão Hải, ông ta cũng không nói gì nhiều, chỉ nói con cá kia không có ai mua cả. Trong lòng tôi đắc chí, thâm nghĩ chỉ có kẻ ngốc mới đi mua thứ này. Lại chuyện phiếm thêm vài câu nữa, thấy lão Hải bên kia có vẻ rất bận, xem ra đang mua khá nhiều đồ, tôi cũng không nói dông dài nữa.

Buổi chiều tôi không muốn đến cửa hàng, chỉ muốn ra quán trà đợi người kia. Không ngờ cửa tiệm của chú Ba lại gọi điện tới, nói có người tìm tôi.

Trong lòng tôi thâm nghĩ không phải lão Dương đó chứ, vội tắt tả lái xe tới. Vừa vào trong tiệm đã thấy một người ngồi trên ghế sofa dành cho khách, tôi chợt thấy mắt mình cay cay, nước mắt thiếu điều rơi lã chã, lập tức gọi to: “Phan Tử!”

Chương 7: Phan Tử

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Biễn

Beta: Thanh Du

~000~

Tôi với Phan Tử ngồi trong cửa hàng của chú Ba cả một buổi chiều, kể nhau nghe vài điều về tình hình bản thân.

Thì ra từ trước khi tôi đi Hải Nam, Phan Tử đã dần dần khôi phục ý thức, nhưng rồi tôi đi vội quá, chỉ để lại bệnh viện số điện thoại di động nên sau khi tôi rời bến thì đương nhiên không tìm được.

Thế chất Phan Tử rất tốt, hồi phục cực kì nhanh, dù vậy anh vẫn phải nằm trên giường cả tháng, đến khi có thể xuống giường tìm gặp bọn tôi thì chẳng liên hệ nổi với móng nào. Tính ra lúc đó chắc là tôi đang ở Thiểm Tây, còn chú Ba thì khỏi phải nói, cả thế giới đều đang tìm ông.

Tôi thấy trên tay Phan Tử quấn một dải lụa đen, liền hỏi anh làm sao vậy? Anh nói Đại Khuê cũng từng là anh em, chết đi còn chưa nổi bảy ngày, mang nó dù sao cũng nhẹ lòng đôi chút. Anh nhắc đến chuyện cũ làm tôi nhớ lại khoảng thời gian đi Sơn Đông, trong lòng không khỏi ghen ngào, suy cho cùng chuyến đi đó cũng do tôi khơi mào mà ra, nếu lúc đó không nhiều chuyện đưa sách lụa cho chú Ba xem thì tình cảnh mọi người giờ đây đã khác nhiều rồi.

Phan Tử thấy sắc mặt tôi thay đổi cũng đoán ra tôi đang nghĩ gì, liền vỗ vai tôi nói: “Cậu Ba, chúng ta đã làm cái nghề này thì có một số chuyện muốn tránh cũng không thoát, đâu thể trách ai được.”

Tôi thở dài, thầm nhủ anh nói thì dễ lắm, người hại chết Đại Khuê cũng đâu phải anh.

Xúc động một hồi, tôi lại kể cho Phan Tử nghe mấy chuyện xảy ra gần đây, anh càng nghe càng mặt nhăn mày nhíu, sau khi nghe suy đoán của chúng tôi liền biến sắc, lắc đầu bảo anh và chú Ba đã quen biết bao nhiêu

năm, anh dám chắc chú Ba tuyệt đối không phải là loại người này, bảo tôi đừng có nghe người ta nói vớ vẩn.

Phan Tử đi theo chú Ba nhiều năm, cảm tình sâu đậm, có vài điều tất nhiên không thể tin nổi. Tôi bèn lảng sang chuyện khác, hỏi anh có dự tính gì không.

Phan Tử ngẫm nghĩ một hồi, nói mình vốn định quay về Trường Sa tiếp tục kiếm cơm, công việc làm ăn của chú Ba đều ở đó cả, người làm mình đều quen biết hết, trở về không sợ không có chuyện gì làm. Bây giờ nghe tôi nói vậy, anh cảm thấy chuyện này không hề đơn giản, e rằng phải tiếp tục điều tra cho rõ ràng mới có thể yên tâm.

Tôi gật đầu, tuy chuyện này về cơ bản tôi đều đã điều tra qua, nhưng Phan Tử với chú Ba có quan hệ không tầm thường, giữa họ có nhiều chuyện tôi không biết, nếu anh chịu đi điều tra thì không còn gì tốt hơn.

Phan Tử gọi mấy cuộc điện thoại, bên kia cũng bảo anh cứ ngồi chờ tin tức. Tôi nghĩ chắc phải chờ đến dăm bữa nửa tháng, không ngờ chỉ năm phút sau đã có người gọi lại. Phan Tử nghe xong, cau mày nói với tôi: “Cậu Ba, e rằng cậu phải đi với tôi một chuyến.”

Tôi ngẩn người, thăm hỏi thế này là sao, không phải là có chuyện gì xảy ra đấy chứ.

Phan Tử nói tiếp: “Ông Ba tìm một người ở Trường Sa, có để lại lời nhắn cho cậu, nhưng bên đó bảo tôi đưa cậu sang để họ trực tiếp nói chuyện.”

“Chú Ba nhắn lại với tôi?”, tôi gằn như bật dậy, bên phía Trường Sa không phải tôi chưa từng liên lạc, nhưng sao đến bây giờ vẫn chưa có ai cho tôi biết chuyện này?

Phan Tử tỏ ra vô cùng nghiêm túc, không nói gì thêm, chỉ bảo tôi: “Bên đó gấp lắm, cậu thấy thế nào, bao giờ mới có thể xuất phát?”

Anh có vẻ rất sốt ruột, tôi mơ hồ cảm thấy sự tình không đơn giản nhưng cũng không ngờ anh lại vội tới mức này. Kết quả là ngay tối hôm đó chúng tôi nhanh chóng lên tàu hỏa sơn xanh (1) đi Trường Sa, không kịp nhắn lại câu nào.

Lên tàu rồi tôi mới hỏi Phan Tử, nếu đã vội sao không đi luôn máy bay mà còn ngồi tàu hỏa, có nực cười không cơ chứ?

Phan Tử có vẻ hoảng hốt, chỉ vồ vồ vai tôi nói chút nữa sẽ biết. Tôi thấy trán anh túa mồ hôi thì càng cảm thấy kỳ lạ, thậm chí hỏi rốt cuộc anh đang căng thẳng vì chuyện gì chứ.

Tàu hỏa xuất phát từ Hàng Châu, đầu tiên dừng lại một ga khác cũng thuộc Hàng Châu. Còn ba giờ nữa là đến ga Kim Hoa, tôi đã bắt đầu mất kiên nhẫn, muốn hỏi cho ra lẽ, nào ngờ đúng lúc ấy tàu hỏa bỗng đột ngột dừng bánh.

Tàu hỏa xanh tạm thời dừng bánh là chuyện rất bình thường, lúc mua vé tôi đã nghĩ khoảng cách xa như vậy, anh không đi máy bay thì chí ít cũng phải là tàu tốc hành, ai đời cứ khăng khăng đi tàu hỏa xanh đến cái ghế ngồi cũng ê mê, nhưng Phan Tử căn bản không quan tâm đến chuyện này. Bây giờ tàu bị dừng, trong lòng tôi có phần hả hê – anh vội chứ gì, giờ tàu tạm dừng, cho anh vội chết luôn!

Không ngờ tàu vừa dừng bánh, Phan Tử liền đập tôi một cái, ý bảo đi theo mình. Tôi đứng lên định hỏi hắn đi đâu, kết quả anh đột nhiên xoay người nhảy ra qua cửa sổ tàu.

Tôi nhìn sang, chết tiệt, anh làm cái trò gì thế? Người trên tàu thấy vậy cũng giật nảy mình, đều đứng lên ngó. Phan Tử ở bên ngoài kêu to: “Cậu Ba còn chân chừ gì nữa, mau xuống đây!”

Tôi nhìn quanh bốn phía, tất cả mọi người đều ngó mình chăm chăm, thậm chí kiểu này ngày mai mình lại được lên trang nhất báo thành phố chứ chả chơi, cắn răng một cái rồi cũng xoay người nhảy ra ngoài.

Tàu hỏa khá cao, lúc nhảy xuống tôi bị mất thăng bằng, ngã vào bên vệ đường, Phan Tử bèn đỡ tôi dậy rồi kéo tôi chạy đi.

Một hơi chạy băng qua đồng, leo lên bờ ruộng sau đó lại vòng ra đường lớn, ở đó đã có sẵn một chiếc Pica đứng chờ chúng tôi. Phan Tử kéo tôi vào trong, thế rồi xe lập tức nổ máy.

Tôi mệt đến đứt hơi, đến khi xe chạy ra tỉnh lộ mới bình ổn trở lại, bèn

mắng: “Con mẹ nó anh làm gì mà hấp tấp vậy.”

Phan Tử cũng mệt hết hơi, nhìn bộ dạng của tôi, cười nói: “Cậu đừng nóng, đây cũng là lần đầu tiên tôi phải chạt vật như vậy mà. Tổ sư, chả biết đã rút dây động rừng khi nào nữa, không biết có cắt đuôi nổi không.”

Nói rồi anh ngo về phía sau, chỉ thấy một vùng tối đen, hình như không có ai đuổi theo.

Tôi nghe không hiểu, xem chừng việc này anh đều đã lên kế hoạch, vội hỏi anh có chuyện gì xảy ra thế. Anh châm một điếu thuốc, dùng tiếng Trường Sa nói: *“Trên tàu có chim bồ câu (*), ông Ba đi vắng, Trường Sa rớt như canh hẹ, đám người hoạt động ngầm (*) chỉ chờ trời sáng (*) là lộ mặt.”*

(Những chỗ (*) đều là tiếng lóng của Trường Sa, mình dịch thoáng, nghĩa cả đoạn thì tác giả đã giải thích bên dưới)

Lời này ý là trên tàu hỏa có cảnh sát, chú Ba tôi không có mặt ở Trường Sa, việc làm ăn bên đó cũng rớt tung beng lên, chỉ e có người bên cảnh sát trà trộn vào đám người làm.

Khi nói chuyện, ánh mắt anh không ngừng liếc qua người lái xe. Tôi hiểu ra người này chỉ là quơ tạm trên đường, không nên để lộ nhiều tin tức thành ra cũng không hỏi gì thêm. Trong lòng lại ngổn ngang trăm mối, thậm nhủ bây giờ mình đã thành cái thê loại gì đây, không phải tù trốn trại à.

Ông nội con ơi, năm đó rớt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Máy tháng trước tôi còn là một anh tiểu thương, bỗng chốc biến thành trộm mộ đi giao lưu văn hóa với bánh tồng cũng không nói làm gì, bây giờ thì thành một tên đào tẩu, cuộc đời thật là kịch tính quá đi mà...

Xe đến một huyện thành nhỏ gần Kim Hoa, chúng tôi xuống xe trả tiền. Phan Tử đưa tôi đi mua mấy bộ đồ nhỏ hơn 1 size có phần lồi một để thay, soi vào gương trông giản dị hơn trước. Sau đó lại chạy đến nhà ga, mua vé chuyến tàu chúng tôi vừa nhảy xuống lúc nãy, tàu bị tạm dừng nên đến bây giờ mới tới ga.

Chúng tôi lại lên tàu, lần này mua vé giường nằm. Phan Tử nhìn toa hành khách, rõ ràng đã nhẹ nhõm hơn, nói: “Lũ cóm vừa rồi hẳn là đã xuống ở ga Kim Hoa, giờ này hai đầu tỉnh lộ cao tốc đều có chốt chặn, bọn họ tuyệt đối sẽ không lường được chúng ta lại lên tàu một lần nữa.”

Lần đầu tiên trong đời tôi trở thành kẻ trốn chạy, tay chân cũng luynes quynh không biết phải làm sao, căng thẳng đến phát run. Tôi khẽ hỏi: “Rốt cuộc chuyện này là sao? Tại sao chúng ta đi lại bị cảnh sát theo dõi? Tôi cũng không làm gì... A, không phải, phải nói những chuyện tôi làm đáng lẽ ra người bình thường sẽ không thể phát hiện ra mới đúng chứ?”

“Tôi cũng không rõ”, Phan Tử nói, “Xế chiều tôi gọi điện cho quỹ tín dụng đen của chúng ta bên Trường Sa, kết quả ông chủ bên kia nghe ra giọng tôi bèn nói đúng hai câu. Một là bảo tôi lập tức mang cậu đến Trường Sa, ông Ba có chuyện nhắc lại; hai là Trường Sa xảy ra chuyện, bảo chúng ta cẩn thận với cảnh sát, sau đó đập máy luôn. Ông chủ này là bạn làm ăn ba mươi năm với ông Ba, tuyệt đối có thể tin tưởng. Tôi nghĩ mình không quen ở Hàng Châu, ở lâu tất sinh chuyện, gì thì gì cứ về Trường Sa trước rồi tính sau.”

Anh thấy tôi lo lắng, lại an ủi: “Tôi vừa lên xe đã phát hiện ngay ra mấy người mặc thường phục, liền liên hệ với một người bạn, nhờ hắn gọi một chiếc xe bám sát theo tàu. Vừa nãy tàu tạm dừng, tôi thấy lái xe đánh tín hiệu, biết có cơ hội mới kéo cậu xuống theo. Nhìn tên lái xe kia dọc đường không nói một lời, xem ra cũng là quơ đại trên đường, trước mặt loại người này cậu không thể nói quá nhiều.

Có điều lũ cóm đó không truy bắt chúng ta chứng tỏ chúng ta cũng không liên quan nhiều đến chuyện ở Trường Sa, bên phía Trường Sa hẳn đã có vài tên đầu sỏ bị tóm, còn chúng ta chỉ là hạng tôm tép. Những việc cậu làm không liên quan đến chuyện lần này đâu nên cậu cũng chẳng việc gì phải sợ, cùng lắm mình chỉ dính vào tội tiêu thụ hàng cấm thôi.”

Nghe thế tôi cũng nhẹ nhõm hơn chút ít, vừa định nói cảm ơn trời đất, không ngờ anh lại tiếp: “Ở Trường Sa nếu xảy ra chuyện thì lần theo đồng dây mơ rã má, ông Ba nhất định không thoát khỏi liên can. Ông chủ bên kia lại không chịu nói cho rõ ràng, mẹ kiếp cũng không biết rốt cuộc là có chuyện gì nữa? Thật ra mấy năm nay chúng ta đã hạn chế hoạt

động lắm rồi, hầu như chưa từng đích thân xuống đất, chuyện trước kia cũng không thể làm lớn tới mức này được, thật sự là không tài nào nghĩ ra.”

“Vậy bây giờ anh tính sao?”, tôi bèn dò hỏi, ai mà muốn bỏ mạng nơi đất khách chứ.

Phan Tử nói: “Chúng ta không thể đi thẳng một mạch đến Trường Sa được, ra khỏi Chiết Giang mình sẽ xuống xe rồi bắt xe buýt đường dài đến ngọn núi gần Trường Sa. Ông Ba có vài địa điểm thu mua đồ cổ ngoài đó, đến nơi sẽ có người đón, chờ một lúc ông chủ quỹ kia sẽ đến.”

Tôi gật đầu, lúc này tàu hỏa lại dừng, bắt đầu đón thêm khách. Gian giường nằm của chúng tôi có thêm một người mới đến, Phan Tử nháy mắt ra hiệu, tôi lập tức nói lảng sang chuyện khác.

Tán dóc một hồi, tôi vô tình đề cập tới chuyện Trần Bì A Tứ. Danh tiếng ông ta vang dội khắp Trường Sa, Phan Tử cũng đã từng nghe, liền nói: “Người này cũng có công việc làm ăn riêng của mình, nghe nói sau khi bị mù lão không tự mình ra tay nữa. Sau cách mạng văn hóa, lão có thu mấy đồ đệ để giúp việc buôn bán đồ cổ với người ngoại quốc. Kẻ này rất nham hiểm, mấy tên đồ đệ đầu tiên theo lão hầu như đã bị xử bắn cả rồi mà lão còn thông dong tại ngoại, tin đồn về lão vô số, tốt nhất cứ nên giữ khoảng cách thì hơn.”

Tôi nhớ đến dáng vẻ của Trần Bì A Tứ, rõ ràng trông không giống người mù, lại càng cảm thấy kỳ quái.

Chúng tôi dựa theo kế hoạch của Phan Tử, chạt vật mấy lần cũng đến được vùng núi Phúc Thọ phụ cận Trường Sa, nơi đó quả nhiên tuyệt vời, phong cảnh dọc đường đẹp mê ly, Phan Tử sống ở đây mấy năm, nhìn mãi cũng thành quen. Chúng tôi vào chợ tạp hóa trên trần, nhìn qua cứ như chỗ hội họp của mấy tay nằm vùng thời xưa, quẹo đông quẹo tây, cuối cùng đến một cửa hàng vừa nhìn là biết chả làm ăn gì được. Bề ngoài là một cửa hàng bán máy tính cũ, đẩy bức tường bên trong ra thì đến một gian nhỏ, vào sâu bên trong bắt đầu rộng rãi sáng sủa hơn, do hai gian mặt tiền của cửa hiệu dựa lưng vào nhau tạo nên một hành lang đủ rộng cho hai người đi song song, bên trên phủ vải che mưa, hai bên tường là hàng loạt giá trưng bày, trên giá đều là minh khí mới ra lò.

Có vài người đang đứng xem hàng, người quản lý nhận ra Phan Tử liền buông đồ trên tay chạy lại túm lấy anh mà hỏi: “Sao bây giờ mới đến? Mọi thứ đã chuẩn bị đầy đủ, bao giờ các anh xuất phát?”

“Mọi thứ? Thứ gì cơ?”, Phan Tử ngẩn người, vẻ mặt mù mờ.

Người kia cũng ngậy ra: “Anh không biết gì sao?”

Phan Tử quay lại nhìn tôi, tôi trừng mắt nhìn lại, thềm nói ở trên địa bàn của anh mà anh nhìn tôi làm khi gì? Anh liền quay lại hỏi: “Chuẩn bị cái gì?”

Người kia trả lời: “Ông Ba bảo thu xếp trang bị cho năm người, có việc phải làm. Anh không biết sao?”

-----oOo-----

Chương 8: Đội hình mới

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Cơm Năm Nướng Chảo

Beta: Thanh Du

~000~

Phan Tử cau mày nói: “Sao tôi lại không biết gì hết? Ông Ba về rồi à? Ông dặn lại lúc nào?”

Người nọ nhìn vẻ mặt của hai đứa chúng tôi, còn tưởng Phan Tử đang đùa với mình, nhún vai cười nói: “Bớt giả nai với tôi đi, đồ chuẩn bị cho anh hết mà anh không biết tí gì sao?”

Phan Tử phát cáu chửi một tiếng: “Tôi lừa cậu làm quái gì? Ông Ba nói sao, bảo thế từ lúc nào?”

Người kia ngấm nghĩa chúng tôi một lượt nữa mới hiểu ra chúng tôi thật sự không biết, cũng cảm thấy kỳ quặc, bèn nói: “Chi tiết chuyện này thế

nào tôi không rõ, tôi cũng chỉ nghe ông Sở chủ quỹ tín dụng đen dặn lại thôi. Ông ấy đang ở ngay phía sau, các anh qua đó mà hỏi.”

Phan Tử rầu rĩ rên lên một tiếng, dẫn tôi đi xuyên qua cái ngạch nọ. Cuối ngạch có cánh cửa sắt không khóa, đẩy cửa ra là thấy ngay một văn phòng bày biện sơ sài. Trong phòng, trên chiếc salon dành cho khách kê ở một bên, tôi thấy một gã trung niên đầu trọc mặt mũi bóng nhẫy đang ngồi hút thuốc. Thấy chúng tôi tiến vào, gã quăng điếu thuốc xuống đất, lấy chân di di rồi đứng lên.

Phan Tử lên tiếng chào hỏi, “Anh Sở”, thái độ thoắt cái đã trở nên cung kính. Tôi lập tức ý thức được rằng đây nhất định là người được chú Ba tôi nhờ chuyển lời nhắn nhủ.

Gã quan sát Phan Tử rồi lại nhìn sang tôi, lên giọng: “Sao bây giờ mới đến, tôi đã chờ các chú hai ngày rồi đấy.”

Phan Tử kể lại một lượt những chuyện trên đường, rồi không đợi gã phản ứng đã vội vàng hỏi luôn: “Anh Sở, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, không lẽ chúng tôi lỡ tay chọc phải đám số má (*) rồi sao?”

(*) Tiếng lóng chỉ cảnh sát.

Gã họ Sở đáp lại không nhanh không chậm: “Tạm thời đừng hoảng, không có chuyện gì đâu. Đây là ý của ông Ba nhà chú, ông ấy bảo anh nhả ra một ít tin tức về hoạt động mua bán từ mấy năm trước, kích động bọn số má một tý, giờ này ở tổ nhà nó (*) đã lập đội điều tra chuyên án rồi. Anh cũng không biết ông ấy có dụng ý gì, nhưng xem ra ông ấy đang bố trí chướng ngại để ngáng chân một bọn người khác.”

(*) Ý chỉ sở cảnh sát.

“Một bọn người khác?”

“Đúng, chỉ vì một chiêu này mà giờ toàn bộ thị trường đồ cổ đều bị liên lụy. Phàm là người có quan hệ làm ăn với ông Ba nhà chú đều bị giám sát hết, vì thế kẻ nào không nhanh tay chuẩn bị từ trước thì bây giờ sẽ hoạt động cực kỳ khó khăn. Ông Ba nhà chú đang giúp các chú tranh thủ thời gian đó.”

Tôi nhìn nhìn Phan Tử, xem ra anh cũng không hiểu lắm những lời gã đầu trọc này nói: “Thời gian gì cơ?”

Đầu trọc nhún vai, ý muốn nói chính gã cũng chẳng biết. “Chú Ba cậu lão luyện giang hồ rồi, chiêu thức của ông ấy tôi làm sao đoán nổi.”

Phan Tử hỏi tiếp: “Vừa rồi tôi có nghe Cửu Tứ ở bên ngoài bảo cái gì mà trang bị đã sẵn sàng rồi, nói là do ngài bố trí, chuyện này là sao vậy?”

Gã họ Sở đáp: “Nãy anh nói rồi đấy, chỉ cần anh nả tin tức ra một cái thì người làm nghề này muốn triển khai bất cứ hoạt động nào cũng cực kì khó khăn. Cho nên ông Ba nhà chú mới dặn anh trước khi tiết lộ thông tin phải làm xong xuôi mọi việc đã. Vì vậy anh phải mua sắm trang bị cho sớm, nếu giờ này mới đi thì dân chợ đen chẳng ai dám ra tay, đến một cái đầu xềng cũng đừng hòng mua được.”

Tôi hỏi: “Nhưng mấy thứ trang bị đó mua để làm gì? Chúng em có định đánh quả gì đâu?”

Gã họ Sở đáp: “Đây chính là nguyên nhân ông Ba nhờ tôi nhắn lại với cậu,” ông ta bảo chúng tôi ngồi xuống, “Thật ra những trang bị này ban đầu không tính phần cậu đâu. Nói cách khác là ông ấy chuẩn bị năm phần trang bị, trong đó có một suất cho bản thân mình.”

Gã ngắt quãng một chút rồi tiếp: “Có điều lúc ông ấy gọi điện thoại cho tôi cũng từng bảo, chuyện ông ấy làm không phải chỉ có mình ông ấy nhắm đến mà còn có kẻ khác tranh giành. Đối phương cũng không phải loại hết xí quách, cho nên nếu ông ấy không về được thì phần trang bị này cứ để cậu dùng. Dù thế nào đi chăng nữa thì việc của ông ấy cậu cũng phải tiếp tục làm, không thể để cho bọn người kia qua mặt được.”

Một nhóm người khác ư? Tôi đột nhiên nghĩ tới công ty của A Ninh. Lẽ nào những gì chú Ba sắp đặt cho bọn họ trong cái đấu dưới đáy biển đều vì nguyên nhân này?

Phan Tử cũng hỏi: “Ông Ba có nói bọn người khác kia là ai không?”

Đầu trọc lắc đầu, trả lời: “Không nói, nhưng anh nghĩ giờ này ông Ba dễ chừng đã lọt vào tay bọn chúng lắm, bằng không ông ấy đã sớm xuất hiện rồi. Chỉ tiếc hiện giờ chúng ta mù mờ không rõ chuyện gì cả, bằng

không anh nghĩ dù đối phương có lai lịch hoành tráng hơn thì chúng ta cũng chưa đến nỗi rơi vào thế bí.”

Tôi thàn than một tiếng ‘ôi chao’, tay đầu trọc lại tiếp: “Nơi các chú phải đến là rặng Hoành Sơn thuộc dãy Trường Bạch ở Cát Lâm. Địa điểm cụ thể chỉ đánh dấu bằng tọa độ, nhưng anh đã chuẩn bị người dẫn đường bản xứ để đưa các chú đi rồi.”

Nói đến núi Trường Bạch, giai đoạn này toàn bộ ký ức liên quan đến núi Trường Bạch đối với chúng tôi chỉ có Vân Đỉnh Thiên Cung của Uông Tàng Hải. Không còn nghi ngờ gì nữa, đầu đó trong rặng núi Hoành Sơn hẳn phải là nơi đặt Vân Đỉnh Thiên Cung.

Nhưng tại sao tôi lại phải đến đó chứ? Vô duyên vô cớ mà tôi lại phải đến một nơi tôi không hề hiểu rõ, lại còn vào giữa mùa đông ư?

Gã đầu trọc thấy mặt mày tôi đã sắp xanh lét như tàu lá chuối thì đột nhiên thở dài: “Nói thật chính tôi cũng hoang mang lắm, nhưng tôi đã cân nhắc cẩn thận rồi. Con đường duy nhất các cậu có thể đi hiện giờ là bám theo kế hoạch ông Ba đã chuẩn bị sẵn, như thế mới có thể tìm được manh mối. Bằng không tôi e là chú Ba cậu không qua nổi ải này mất.”

Phan Tử vỗ vỗ tôi, ngoảnh lại hỏi tiếp: “Vậy theo kế hoạch của ông Ba, bước tiếp theo chúng tôi phải làm sao đây?”

Gã đầu trọc đáp: “Các chú có tổng cộng năm người, đầu tiên hãy lên tàu hỏa đi Cát Lâm, hành lý chúng tôi sẽ có cách gửi qua bên kia, cơ bản là đã đến nơi hết rồi đó.”

Tôi và Phan Tử đưa mắt nhìn nhau một cái. Cát Lâm, vậy xem ra không bò lên núi tuyết là không được rồi.

Gã đầu trọc nói mình sẽ phụ trách hết những vấn đề lặt vặt cho hành trình của chúng tôi, nên chúng tôi khỏi phải lo gì cả, chỉ cần vác xác đi thôi, trên đường nhớ chú ý đừng để bị cánh sát bám đuôi là được. Thời gian chuẩn bị sẽ rất gấp gáp, sau một đêm nghỉ lại ở Trường Sa, ngày mai sẽ đưa thẳng chúng tôi lên xe lửa, từ vé xe cho đến đồ dùng vệ sinh cá nhân đều được gói ghém chuẩn bị xong xuôi cả rồi. Kế hoạch chi tiết thế nào ba người kia đều biết rõ, có thắc mắc gì ngày mai cứ việc hỏi họ là được.

Năng lực tổ chức của gã đầu trọc này mạnh đến không ngờ. Chú Ba nhờ gã đến chuyển lời, kế hoạch đề ra lúc này e rằng đã được chuẩn bị trước một thời gian khá lâu rồi. Không biết rốt cuộc mục đích của gã là gì đây?

Chúng tôi lại hỏi thêm vài vấn đề, gã đầu trọc cũng chỉ biết một chữ chẳng biết hai. Có điều theo giọng điệu của gã có thể thấy sự sắp xếp của chú Ba thật sự là hoàn hảo không một kẽ hở, đây mới là lúc để người lão luyện thể hiện khả năng.

Theo đường cũ trở ra, tôi thấy cửa hàng bên ngoài có rất nhiều màn hình máy tính cũ được vận chuyển đến. Phan Tử nói cho tôi biết mình khi được giấu ở bên trong để vận chuyển đây, đi qua các cửa khẩu cứ đóng vào như vậy là không tra ra nổi đâu. Chuyện vận chuyển trang bị của chúng tôi đến Cát Lâm mà tay đầu trọc kia nói, có lẽ cũng thông qua cách thức này.

Ở đây Phan Tử là dân anh chị địa phương, chập tôi tôi cùng anh đi ăn món sủi cảo Trường Sa. Tôi đến Trường Sa không phải mới một hai lần, cũng không còn thấy lạ miệng ngon lành nữa. Chúng tôi vừa ăn vừa thảo luận tin tức hôm nay tay đầu trọc tuồn cho, Phan Tử ngẫm nghĩ nửa ngày rồi nói với tôi: “Cậu Ba, về chuyện cậu kể với tôi ấy, tôi đã nghĩ kĩ rồi. Cái công ty tài nguyên gì gì đó chuẩn bị cho các cậu đi Tây Sa kia có vẻ khả nghi lắm, mẹ kiếp cậu bảo cái bọn người khác mà ông Ba nói có khi nào chính là bọn họ không?”

Tôi đáp: “Tôi đã nghĩ thế từ đầu rồi, có điều tôi cảm thấy vấn đề không phải ở công ty đó, mà ở kẻ đứng sau lưng nó cơ. Chúng ta cũng đừng nghĩ nữa, dù sao đến bên kia rồi chúng ta không đi tìm bọn chúng, bọn chúng cũng sẽ tìm đến tận cửa. Mà cái gã họ Sở kia có thể tin được không đấy?”

Phan Tử bèn bảo: “Cậu Ba, cậu đừng xem Phan Tử tôi như thằng lính quèn, tôi nhìn người chuẩn lắm đấy, người này cậu cứ yên tâm tuyệt đối đi. Chẳng qua tôi vẫn còn lo, ông ta nói có năm người cùng đi, không biết ba người kia là hạng người gì.”

Tôi an ủi: “Chú Ba sắp xếp thì sẽ không sao đâu.”

Phan Tử lắc đầu: “Khó nói lắm, ông Ba thường nói nhìn người phải nhìn

đủ 365 ngày, thiếu một ngày cũng không được. (Hả? Chú giống anh Điệp Y dữ vậy chú Ba :v :v :v) Đã là người thì sẽ thay đổi, chỉ cần một tuần cậu không nhìn đến người ta, chưa biết chừng người ta đã tính kế hại cậu rồi đấy. Đặc biệt là mấy kẻ vô văn hóa trong đám đồng đạo của chúng ta, nói khó nghe một chút thì, mẹ kiếp mỗi tay lại chẳng nợ những mấy mạng người, tâm địa thì hung ác, đến mẹ ruột còn có thể đem chôn xuống đất. Ông Ba mắt tích đã lâu, đám người làm ở đây đảm bảo đã thay lòng đổi dạ rồi.”

Tôi bèn bảo anh yêu cầu cao quá cũng không đáp ứng nổi, chúng ta cứ được đến đâu hay đến đó thôi.

Buổi tối ngoài đường trời trở lạnh, ăn xong chúng tôi nhất trí về ngủ trong căn phòng Phan Tử ở lúc trước. Sáng sớm thức dậy ăn điểm tâm xong thì xe của gã đầu trọc cũng tới đón chúng tôi. Tôi đứng xa xa xóc hành lý cá nhân lên lưng, nhìn vào trong xe, phát hiện ra trên ghế đã có người ngồi.

Nhìn kĩ hơn thì thấy đó là một ông già, người này mặt mũi trông rất quen, hình như tôi đã gặp ở đâu đó rồi, hơn nữa còn mới gặp gần đây thôi.

Tôi cũng không hề để ý, vừa cười cười nói nói với Phan Tử vừa bước lại gần, tới nơi mới nhìn một cái đã muốn lịm cả người đi.

Ông già kia, cứ xem hình thể và bộ trang phục quái gở thì chẳng phải ai khác, mà chính là người tôi đã gặp tại quán trà của chú Hai ở Hàng Châu – Trần Bì A Tứ!

Tôi há hốc miệng, cổ gàn như cứng ngắc, thềm hỏi ông ta ngồi trong xe làm gì? Không lẽ lão già này cũng là một trong năm người? Sao có thể vô lý đùng đùng vậy chứ?

Phan Tử lúc này cũng đã nhìn thấy, lúng búng một tiếng, mặt cũng không giấu được vẻ kinh ngạc.

Gã đầu trọc gọi chúng tôi, bảo đi nhanh lên, chúng tôi ù ù cạc cạc bước lên xe. Phan Tử có quen Trần Bì A Tứ, đánh tiếng bắt chuyện với lão. Lão già kia đang nhắm mắt nghỉ ngơi, chỉ khẽ gật đầu. Phan Tử lập tức chuyển hướng sang tay đầu trọc đang lái xe, nhe răng dùng khẩu hình hỏi

gã sao lại thành thế này?

Gã đầu trọc cười cười ra vẻ bất đắc dĩ, dùng khẩu hình trả lời mình cũng không biết, chính ông Ba đã sắp xếp như vậy đây.

Không thể nào, tôi thậm nhủ. Lão già chết bầm này chẳng phải là một lão mù sao, hơn nữa số tuổi còn lớn hơn cả tôi lẫn Phan Tử cộng lại. Chú Ba đang chơi cái trò mèo gì đây?

Chúng tôi tiến vào nhà ga với tâm trạng thấp thỏm không yên. Trong lòng tôi âm thầm suy tính, người đầu tiên chú Ba an bài cho chúng tôi lại là một lão già đã ngót trăm tuổi, vậy người thứ hai là hạng người gì thật khó đoán quá, chẳng có gì chắc chắn đó không phải một phụ nữ bụng chứa vượt mặt, hoặc là một kẻ tàn phế ngồi xe lăn. (trí tưởng tượng phong phú quá =)))

Không lẽ chú Ba lại muốn thử thách tâm lòng thom thảo của chúng tôi sao?

May thay Trần Bì A Tứ thân thể vẫn còn rất cường tráng, chấp tay sau lưng bước xuống xe. Gã đầu trọc cư xử cực kỳ cung kính với ông ta, giúp ông ta mang hành lý. Để dễ bề ứng biến, chúng tôi vẫn chọn loại giường nằm hạng bét, một phòng ngủ được tới sáu người, vừa vặn còn một giường để đặt hành lý.

Tới phòng mình, tôi thò đầu vào trong ngó nghiêng, chưa chi đã trông thấy một gã béo đang gặm mì tôm. Nhìn thấy tôi, hắn nhướn mày kinh ngạc hỏi: “Má nó chứ, lại là cậu à?”

Tôi lập tức thấy đầu phát nhức lên... ruột gan cũng muốn rụng ra, trong lòng tự hỏi không biết chú Ba làm thế nào mà tìm được hắn, chẳng lẽ ông vẫn giữ nguyên đội hình trước kia sao? Tôi lập tức chuyển hướng đến cái giường phía trên Bàn Tử, quả nhiên bắt gặp một đôi mắt hững hờ không có lấy nửa điểm xao động cũng đang nhìn lại tôi.

Tôi thở phào nhẹ nhõm. Hũ Nút (*) nheo mắt ngó tôi một cái rồi lại quay đầu ngủ tiếp

Chương 9: Cửu Long Đài Thi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Cơm Nấm Nướng Chảo

Beta: Thanh Du

~000~

Lời beta ban đầu ham hố thuần Việt, Ctrl + R cả chương từ Muộn Du Bình thành Hũ Nút xong mới bắt đầu beta, nhưng chính mình đọc cũng thấy thốn thốn, đến chữ Hũ Nút thứ 4, 5 gì đấy thì hết chịu nổi. Không muốn tẩu hỏa nhập ma thêm nữa nên mình sẽ trả lại tên cho anh ~~~
Thật sự rất khâm phục định lực cao siêu của BTV BV khi đọc cả quyển truyện dài 700 trang với “Bình Kín Miệng” đập vào mắt liên tục “thấp nhang, vái*"

Ê-đuyếch-tờ: Cô dở òm, đang vui mà cắt cái xoẹt, sao không để thêm mấy bữa nữa cho não nhiệt =”)))))) Tui thấy cái tên Hũ Nút còn hot hơn cả H văn, bữa giờ câu được cả đồng comm kìa =”))))))

~000~

Tay đầu trợ bố trí cho chúng tôi đi theo tuyến đường du lịch, trước hết xuất phát từ Trường Sa đến Sơn Hải Quan, sau đó đổi tàu đi Đôn Hóa, cả hành trình đều ngồi tàu hỏa, tổng cộng mất khoảng hai ngày đường, vượt qua gần ba ngàn cây số. Trong khoảng thời gian này chúng tôi chẳng có việc gì để làm, chỉ biết giết thì giờ bằng một cái điện thoại di động và vài tờ tạp chí.

Tôi đưa chi phiếu bán viên Ngưu nhãn thạch kia cho Bàn Tử, hắn liền nhìn tôi bằng con mắt hồ hởi. Thấy tâm trạng hắn khá tốt, tôi bèn vụng trộm hỏi xem vì sao hắn lại tới nơi này.

Bàn Tử bèn đáp, dấn thân vào cái nghiệp này rồi, có một số vụ không tụ tập nhau lại thì không thể làm được. Tỷ như có những đầu lớn nằm tít trong rừng xanh núi đỏ, một mình anh tuyệt đối xử lý không xong. Thứ nhất phải mang quá nhiều trang bị cần thiết, mỗi người có mỗi một cái

lung, công làm sao cho xuê. Thứ hai, hàng tốt nếu quá nhiều, anh một thân một mình cũng chẳng khuân hết được ra. Mà kết cấu trong những cỗ mộ kiểu này thường cực kỳ hiểm ác, đồ một lần may mắn còn mạng trở ra là đã tốt lắm rồi, còn muốn mạo hiểm chui vào thêm hai ba lần nữa ư, chỉ e là không ai muốn. Cho nên nếu gặp những cái đầu như thế thì sẽ có một người đứng lên cầm đầu, thời xưa gọi là “Tróc đầu”, còn thời Dân Quốc tiếng lóng trong nghề gọi là “gấp Lạt Ma”.

Cái trò này giống với nghề làm thầu khoán bây giờ, nhận việc vào tay rồi tự mình tìm công nhân điện nước để làm. Hồi mới giải phóng các đội khảo cổ cũng dùng cách tương tự để chiêu mộ kỳ nhân dị sĩ.

Lần này người “gấp Lạt Ma” chính là đầu trọc. Gã đầu trọc kia quan hệ rất rộng, quen một người bạn của Bàn Tử làm cò đất(*) ở Bắc Kinh. Rất nhiều mối của Bàn Tử đều do người bạn làm cò đất này chấp nối cho, thế là dây mơ rễ má một hồi, Bàn Tử dính vào vụ này. Về phần tình hình cụ thể, theo như thông lệ, chưa đến nơi hành sự, người “gấp Lạt Ma” chưa cần phải lộ diện, bằng không lỡ để cho người ta biết sớm thì dễ dẫn tới đầu đá nội bộ. Vì thế nên khi tôi hỏi về tình hình của chú Ba, Bàn Tử lắc đầu quây quây, nói: “Con bà nó chứ, cậu còn hỏi tôi à? Bàn gia đây nếu biết vụ này có liên quan đến lão chú Ba chớ má nhà cậu thì có chi đậm hơn nữa ông cũng éo làm đâu.”

(Gấp Lạt Ma cầm đầu một vụ đồ đầu lớn, nhưng ko quen biết rộng trong giới trộm mộ, hoặc quen biết rộng, nhưng vẫn cần chiêu mộ nhiều kỳ nhân dị sĩ hơn, thì tìm qua trung gian là thổ biểu tử (aka cò đất). Cò đất lăn lộn lâu trong giới, quen biết rộng, một thằng cò quen được dăm chục thằng cò khác, thằng cò khác lại quen đến dăm chục thằng khác nữa, cứ thế, tạo thành mạng lưới rộng, có thể dễ dàng với được đến những kỳ nhân dị sĩ ở những hang cũng ngõ hẻm hơn, chiêu mộ về cho cuộc đồ đầu lớn đầy nguy hiểm : D Nói chung, muốn đi đồ đầu lớn mà ko biết chiêu mộ ai sành đồ đầu, hãy tìm đến cò đất =))~)

Tôi thăm thở dài, tự nhủ tên Muộn Du Bình kia dĩ nhiên cũng là do gã đầu trọc liên hệ, xem ra sẽ chẳng hỏi han được gì nốt. Ở đây người hiểu rõ tình hình nhất, ngoại trừ tôi và Phan Tử, chắc cũng chỉ còn Trần Bì A Tứ mà thôi.

Muộn Du Bình trước sau như một vẫn làm làm lì lì, chẳng thèm chào hỏi tôi lấy một tiếng, cứ ở nguyên một chỗ mà ngủ gà ngủ gật. Tôi muốn ra

về ân cần mà tâm sự hàn huyên với hắn, nói được vài câu lại phát hiện hắn căn bản chẳng để vào tai. Bàn Tử bảo tôi đừng phí hơi nữa, từ lúc lên tàu hắn vẫn ngủ suốt như thế đấy.

Sau khi tàu chuyên bánh, tôi cùng với Bàn Tử và Phan Tử tụ lại một chỗ chơi spades (*), đánh bài giết thời gian. Tôi vừa chơi vừa suy xét về Trần Bì A Tứ. Lão già này sau khi lên xe vẫn chưa hé răng câu nào, Phan Tử sáp tới làm thân lão cũng chỉ “ừ” một tiếng, tàu vừa chạy là cứ thế chuồn ra ngoài, đến giờ vẫn chưa trở lại. Bàn Tử còn hỏi nhỏ tôi: “Lão già này là ai đấy, làm gì cứ như đang úp bài chò ù thế?”

(Là trò này nè:<http://www.games.com/game/masque-publishing/spades>, cơ mà ngộ không biết đánh á~ ☹)

Phan Tử hạ giọng kể cho Bàn Tử ít chuyện về Trần Bì A Tứ. Bàn Tử nghe nói lão đã hơn chín chục cái xuân xanh thì mặt mũi xám ngoét: “Anh đừng bảo tôi là lão già ôn dịch này cũng đòi theo chúng ta lên núi đấy nhé. Nếu đúng là như thế thì đợi đến chỗ vắng vẻ tôi đưa lão đi tiêu hủy trước cho nhân đạo, đừng hòng đưa nào cản nổi. Dù sao để lão đi vào thì cũng chỉ có đường chết thôi.”

Phan Tử vội vàng bịt miệng hắn lại, nói nhỏ: “Mẹ kiếp anh bơn bốt lời đi. Lão khộm kia tinh lắm đấy, để lão nghe thấy thì còn chưa đến nơi lão đã cho anh tiêu đời rồi.”

Tôi nhớ lại chút ít về Trần Bì A Tứ. Lúc trong quán trà lão tạo cho tôi cảm giác như một bậc thầy cao thâm khó lường về văn hóa quốc gia, có một đám người phải trái vây quanh. Với thế lực và tài nghệ của hạng người này, hơn nữa tuổi đã kề miệng hờ, sao lại một thân một mình đi “gặp Lạt Ma”? Không sợ bị chúng tôi hại sao?

Tôi nhắc chuyện này với Phan Tử thì hắn cười nói: “Cậu lại không hiểu rồi. Chúng ta hiện tại đều là Lạt Ma do ông Ba gấp tới, cho dù là chú tiểu hay sư trụ trì thì cũng phải để ông Ba gấp hết, đây là luật giang hồ. Lão muốn húp chung chén canh này thì phải làm theo luật, với địa vị của lão đại để là không còn cách nào khác.” Anh ngẫm nghĩ rồi lại nói tiếp: “Có điều chúng ta vẫn phải cẩn thận với lão già này. Ngoài mặt thì lão chỉ có một mình, kỳ thật hạng người như lão đảm bảo là đã cài cắm bè đảng tứ phía rồi.”

Bàn Tử nghe xong liền chửi: “Bố đếch hiểu nổi nữa, ông Ba nhà các anh gọi loại người như thế ra làm cái gì? Chẳng phải không dung rước lo vào người sao? Nếu kẻ này đã tai quái như vậy, tôi thấy chúng ta nên tiên hạ thủ vi cường, hoặc trói lại hoặc là xử phát luôn.”

Phan Tử mắt nhìn cánh cửa, miệng nói: “Tôi cảnh cáo anh không được làm bậy đâu đấy. Ông Ba kéo người này đến nhất định là có dụng ý, chúng ta cũng phải nể mặt lão. Dù sao lão cũng kẻ miệng hổ rồi, hời hợt có lợi hại mấy cũng chẳng ăn thua, đến lúc đó nếu thật sự muốn — ui da!”

Anh còn chưa dứt lời, cánh tay của Muộn Du Bình đã bất thành linh thò xuống từ giường trên, tóm lấy bả vai Phan Tử. Hấn dùng sức rõ mạnh, bóp chặt đến nỗi anh ta suýt nữa đã kêu lên.

Phan Tử đau đến nghiêng răng, nửa câu sau cùng chưa kịp nói ra. Chúng tôi đều sững lại một giây, Phan Tử vốn chẳng có cái thiện cảm chết tiệt gì với Muộn Du Bình, vừa định cự nự thì cửa đã kêu đánh kệt một tiếng, Trần Bì A Tứ lừng lững bước vào.

Chúng tôi liếc mắt nhìn nhau, vội cúi đầu tiếp tục chơi bài, cứ như hồi đi học bị bắt quả tang quay cốp trong phòng thi.

Lão già ngó qua chúng tôi, cũng chẳng buồn mở miệng, lẳng lặng leo lên giường mình, không biết có ngủ hay không.

Có lão ở đây, chúng tôi cũng không dám bàn bạc chuyện gì nữa, đành phải tập trung đánh bài. Thời gian cứ chậm chậm trôi, gần nửa đêm hôm sau tàu của chúng tôi cập ga Sơn Hải Quan.

Sơn Hải Quan là thiên hạ đệ nhất quan (*), có điều cũng chỉ là cảnh quan nhân tạo, phần lớn được trùng tu vào năm 1986. Chuyến tàu chúng tôi phải chuyển sang còn hai giờ nữa mới vào ga, Bàn Tử hỏi có muốn đi thăm quan không, tôi bèn bảo đã nửa đêm về sáng rồi, trời lại chẳng có trăng, xem cái con khi biển ấy. Vì vậy mấy người chúng tôi hòa vào đám đông người tứ xứ cũng đổi tàu như mình, đi về phía phòng chờ của nhà ga.

(Sơn Hải Quan ở đây là một cửa ải chính của Vạn Lý Trường Thành, đã được xếp hạng di tích lịch sử bậc nhất. Cửa ải này trước đây trấn giữa

Trung Nguyên và vùng đất của các dân tộc du mục như Khiết Đan, Nữ Chân, Mãn Châu. Hiện nay nó là một thắng cảnh thuộc quận Sơn Hải Quan, tỉnh Hà Bắc – theowikipedia)

Bữa nay lại đứng vào đêm trước ngày dân tình lũ lượt kéo về quê ăn Tết, người đã đông lắm rồi, bên trong nhà ga bốc mùi khó ngửi, đủ mọi loại người ở lại qua đêm, có kẻ còn cuốn chăn ngủ trên mặt đất. Chúng tôi nhón chân theo dòng người tiến vào, chỉ sợ dẫm phải người ta.

Người quá đông, đi lại lộn xộn, chẳng mấy chốc mấy người chúng tôi đã rã đám. Muộn Du Bình và Trần Bì A Tứ đứng cách chúng tôi khá xa, Bàn Tử bị mấy người dẫm chân, đứng tại chỗ chửi bới. Tôi đang định bảo bọn họ chớ để bị phân tán, giơ tay lên cho họ nhìn thấy vị trí của tôi thì đã bị Phan Tử níu lại, kéo tôi ngồi thụp xuống.

Tôi còn lơ ngơ chưa hiểu, chợt nghe anh nói: “Có cơm đấy, chú ý một chút.”

Nghe vậy tôi vội vàng ngồi bừa xuống đất, trái phải cơ man là người. Tôi liếc qua khước mắt xem thử thì thấy ngoài cửa lớn có mấy tay cảnh sát mặc đồng phục đang tra xét giấy tờ cùng vài gã dân phòng.

Tôi cúi đầu nói nhỏ bằng tiếng Hàng Châu với Phan Tử: “Có sao đâu, ở Hàng Châu cũng thường xuyên như thế, kiểm tra giấy tờ thôi mà. Chúng ta chẳng mang vũ khí trên người, cũng không bị truy nã, có gì phải sợ?”

Phan Tử hát hàm về phía mấy gã đàn ông mặt mũi bình thường trong đám người, nói: “Đó mới chỉ là bọn gác cửa thôi, lũ mặc thường phục núp trong đám đông mới đang tìm người. Cúi đầu xuống, đừng để chúng nó nhận ra.”

Tôi lập tức ngẩng đầu lên nhanh như chớp, liếc qua một cái. Giữa mấy tên kia hình như còn kẹp một kẻ trông khá quen mặt. Kẻ đó nhìn quanh quất về phía chúng tôi. Tôi còn định quan sát cẩn thận hơn thì hắn đã giẫy nảy lên, chỉ thẳng vào tôi hét lớn: “Kia kìa!”

Thấy trên tay người kia còn mang còng, ruột gan tôi bỗng rớt bộp xuống. Nhìn kỹ lại người nọ, cái đệt, chẳng phải là Sở đầu trọc sao? Mới có hai ngày không gặp, sao đã thành chỉ điểm cho cớm rồi?!

“Mẹ, dẫn dẫn cái kít!” Phan Tử chửi toáng lên, kéo tôi bật dậy bỏ chạy, một đám cốm chìm đằng sau dồn sức đuổi theo hô lớn: “Đứng lại!”

Chúng tôi bỏ nháo bỏ nhào trèo qua mấy hàng ghê, cố sức rẽ đám người mà chạy. Phan Tử xô đẩy tiến thẳng một đường, người ta đều nhón nháo dạt sang hai bên, nhưng đến phiên tôi thì nhóang cái đã bị những người đó bao vây lại. Tôi âm thầm gào thét trong lòng, cái khi biển gì thế này, bộ trông tôi dễ bắt nạt đến thế sao?(ớ hớ hớ hớ lại còn phải hỏi cơ đấy – 3–)

Ngó thấy phía trước mình đã bị vây kín, đám cốm đằng sau cũng sắp đuổi tới nơi, bất thành linh tôi nghe đánh ‘rốp’ một cái, bóng đèn neon trên trần sảnh đột nhiên vỡ vụn, mọi người hét hoảng nhảy dựng lên, ngay sau đó lại ‘rốp’ một tiếng vỡ thêm chiếc nữa. Tôi thừa cơ khom lưng luồn qua giữa hai người, luồn tới lách lui trong đám đông, tính đường chen ra cửa lớn.

Bất thành linh, tôi bị một người giữ lại kéo sang bên, nhìn kỹ thì hóa ra là Phan Tử. Anh hát đầu một cái, ý bảo chúng tôi hãy chuồn ra phía đường ray.

Đèn neon trên đầu rốp rốp rốp liên tục vỡ nát, phòng chờ càng lúc càng tối, vụn thủy tinh rơi thẳng xuống đầu. Trong chốc lát tiếng người ồn ào, tiếng trẻ con gào khóc, tiếng kêu la sợ hãi xoắn vào nhau thành một mớ hỗn loạn. Rất nhiều người chen chúc ra cửa, chúng tôi cũng theo dòng người luồn ra.

Từ xa tôi đã trông thấy Bàn Tử vẫy tay ra hiệu với chúng tôi. Tôi lại gần hẳn, vừa định hỏi Muộn Du Bình đâu rồi thì tên kia đã thành linh xuất hiện như oan hồn. Bàn Tử hỏi Phan Tử: “Cái đĩa gấp Lạt Ma nhà anh bị cốm bẻ gãy rồi, giờ phải tính sao?”

Phan Tử chửi một tiếng: “Đồ chó đẻ đốn mạt, chưa gì đã bán đứng chúng ta, người thời nay mẹ kiếp đúng là đéo tin được đứm nào, có dịp tôi phải đập chết gã mới được!”

Bàn Tử hỏi tiếp: “Giờ hăng máu cũng có ích gì? Anh nói xem, giờ ta tính sao đây?”

Phan Tử gãi đầu, anh cũng chẳng biết giờ phải làm sao mới ổn, lại nhìn

về phía tôi. Tôi vừa định mở miệng oán thán thì Muộn Du Bình đã vỗ vai chúng tôi một cái rồi lên tiếng: “Đi theo lão già đó.”

Chúng tôi nhìn theo ánh mắt hắn, thấy Trần Bì A Tứ đang đứng cách đó không xa nhìn chúng tôi, bên cạnh lão còn có mấy gã trung niên chẳng biết chui từ đâu ra.

Muộn Du Bình lập tức tiến về phía lão. Bấy giờ chúng tôi cũng chẳng còn cách nào mà bàn bạc nữa, đành phải bấm bụng qua đó cùng hắn. Trần Bì A Tứ thấy chúng tôi đi tới, bèn ra dấu cho mấy người bên cạnh. Những người kia thoát cái lại tản ra, trà trộn trong đám đông, bản thân lão cũng quay đầu lẩn vào giữa đoàn người.

Chúng tôi nhờ đám đông che chắn, rút cuộc cũng trốn khỏi ga Sơn Hải Quan, mò mẫm đến được một xó trong công viên. Chúng tôi dừng lại, đưa mắt nhìn nhau, sắc mặt ai nấy đều bất ổn. Trận này thật đúng là xuất quân bất lợi, cứ ngỡ dựa theo kế hoạch của tay đầu trọc là cả đám có thể đến đích mà khỏi phải động não. Chẳng ngờ còn chưa đến hai ngày, gã đầu trọc thế mà đã bị bắt, đã thế còn đích thân dẫn đường cho cóm đến tóm cả bọn. Tình nghĩa thì như thế, còn đi lại suốt ba mươi năm trời, xem ra con mắt nhìn người của chú Ba cũng chẳng có gì hơn người ta.

Chúng tôi ngồi xỏm trong bụi cỏ nghỉ ngơi một lát. Trần Bì A Tứ nhìn chúng tôi chòng chọc, đột ngột cất lên một tiếng cười lạnh, nói bằng cái cổ họng khản đặc: “Dựa vào mấy đứa chúng bay mà muốn đi đào Cửu Long đài thi quan của hoàng đế Đông Hạ ấy hả? Ngô Tam Tinh già quá hóa lú rồi sao?”

-----oOo-----

Chương 10: Thôn Doanh Sơn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Yoo Chan

Beta: Thanh Du

~000~

Trong lòng chúng tôi vốn đã khó chịu, tự dung bị mắg một câu như vậy lại càng thêm bực bội. Bàn Tử ‘Hừ!’ một tiếng, chửi âm lên: “Lão già, ông nói thế là sai rồi, chuyện này liên quan quái gì đến chúng tôi, rõ ràng là mắt nhìn người của cái ông Ba gì gì kia có vấn đề, mẹ kiếp việc này sao có thể trách chúng tôi? Ông đây lăn lộn giang hồ bao lâu, đây là lần đầu tiên bị cớm đuổi cho cong mông lên chạy thế này, thật là tức chết đi được.”

Tôi thấy hắn nói có phần quá đáng bèn chạy tới can, nháy mắt ra hiệu. Phan Tử không thích người khác nói xấu chú Ba, một hai câu còn có thể nhẫn nhịn bỏ qua, tốt nhất không nên nói thêm nữa kéo xảy ra đánh lộn.

Bàn Tử coi như cũng nể mặt tôi, bèn ngậm miệng lại, rít một điếu thuốc lá rồi hậm hực thổi phù một làn khói. Phan Tử quay sang hỏi Trần Bì A Tứ: “Cụ Trần à, chúng ta trước đây kể như đã từng qua lại, giờ cũng không phải lúc phê bình chúng tôi. Ở đây ngài là trưởng bối, bây giờ chiếc đũa gấp Lạt Ma đã gãy, ngài nói xem nên làm gì mới phải? Chúng tôi sẽ nghe theo ngài cả.”

Bàn Tử trừng mắt, xem chừng lại muốn gào lên: Tại sao phải nghe theo lão ta? Tôi biết Phan Tử hắn đã có kế hoạch nên ra hiệu cho hắn đừng có nói gì cả, vội vàng kéo Bàn Tử lại, vỗ vỗ lưng kêu hắn bình tĩnh.

Trần Bì A Tứ nheo mắt quan sát Phan Tử một lượt, im lặng hồi lâu rồi cất tiếng: “Xem ra người cũng biết chút phép tắc, thôi thì ta sẽ chỉ bảo cho tụi bay vài câu. Giờ không thể đi tàu hỏa được, ta đã sắp xếp một chiếc xe khác, nếu muốn tới nơi thì đợi lát nữa theo ta lên xe, còn nếu không chịu thì ai đến từ đâu tự động mà cút về chỗ đó! Nhưng ta nói trước với tụi bay, lần này đi tới nơi đó không phải chuyện đơn giản đâu. Trước kia Ngô Tam Tĩnh đến tìm ta, chính là muốn lão gia ta dạy dỗ tụi bay. Trên đời này, ngoại trừ ta, chỉ e không còn người thứ hai có thể đi vào vùng đất kia nữa.”

Bàn Tử cười khẩy, “Xí! Lão già kia đừng có dọa rồ nhau, trên đời này còn có thứ gì Bàn gia ta chưa từng thấy? Nói cho lão biết, mấy người bọn ta từng lên trời hái trăng, xuống biển bắt rùa, đến bờ nước tiêu của Ngọc Hoàng đại đế chúng ta cũng từng đi đở, không phải chỉ là một cỗ Cửu Long đài thi quan thôi sao, có gì ghê gớm chứ? Ông đây hỏi trước chỉ cần vỗ một cái là bánh tồng trong quan tài cũng phải nhảy ra. Còn

người này, ông có biết cậu ta là ai không? Chính là cháu nội của Trường Sa Cầu vương, nhớ hồi còn ở Sơn Đông...”

Tôi vội vã véo Bàn Tử một cái, cười xòa nói: “Ngài đừng nghe hấn nói linh tinh, người này nói một câu thì nửa câu đáng quăng vào nhà xí rồi.”

Trần Bì A Tứ quay sang nhìn tôi rồi nói: “Ngươi không cần phủ nhận, ta đã biết ngươi là cháu nội Ngô Lão Cầu rồi. Rượu mừng đầy thán của cha ngươi ta đã từng uống rồi, tính ra ngươi cũng nên gọi ta một tiếng ông mới phải.”

Ngô Lão Cầu là danh xưng thân mật mà người trong nghề gọi ông nội tôi, ông có kể với tôi mình từng qua lại với người này, quả nhiên là không sai.

Tôi vội vã gạt đầu, ngàn vạn thứ có thể đâm thông, mỗi mông ngựa là vững như tường đồng (1), nghĩ thế bèn kêu một tiếng: “Ông Tư.”

Trần Bì A Tứ nghe thế bèn cười một tiếng cổ quái, cũng không biết có ẩn ý gì. Phan Tử hỏi: “Cụ Trần, bây giờ chúng ta làm gì đây? Tìm một chỗ nghỉ chân trước, hay là...”

Chưa dứt lời thì từ xa đã truyền đến hai tiếng còi ô tô một dài một ngắn, Trần Bì A Tứ nói: “Xe của ta đến rồi, muốn đi hay về các ngươi tự mình cân nhắc cho kỹ. Nếu muốn lên núi thì hãy theo ta lên xe.” Nói xong liền đứng thẳng dậy, bước về phía tiếng còi ô tô vang lên inh ỏi.

Chúng tôi cũng chưa vội đi theo ngay, chờ lão ta đi xa mới quay sang nhìn nhau. Phan Tử nhỏ giọng: “Lão khọm này đã sớm chuẩn bị sẵn cứ như biết trước chúng ta ở đây ắt gặp rắc rối, tôi dám khẳng định chính lão bán đứng gã đầu trọc kia. Hiện giờ người tiếp ứng bên Đôn Hóa chắc chắn đã không còn nữa, cũng đừng trông mong trang bị sớm được mang đến, muốn nắm rõ tình hình bây giờ thì mẹ kiếp chúng ta kiêu gì cũng phải đi theo lão. Chiêu này của lão thật hiểm, nhưng bất luận thế nào, chuyện ông Ba dặn dò tôi nhất định phải làm cho xong. Các người có đi hay không thì tự mình quyết định.” Phan Tử nói rồi lập tức đứng lên, đuổi theo Trần Bì A Tứ.

Muộn Du Bình liếc tôi và Bàn Tử một cái, rồi cũng đứng lên đi theo Phan Tử.

Phút chốc chỉ còn lại tôi với Bàn Tử. Tôi nhìn Bàn Tử, Bàn Tử cũng nhìn lại tôi, cuối cùng Bàn Tử cất tiếng: “Phải rồi, Cử Long đài thi quan của hoàng đế Đông Hạ mà lão ta vừa nhắc đến là cái gì vậy?” Tôi lắc đầu, đáp: “Tôi cũng không biết.” Bàn Tử miết chặt điều thuốc, ngẫm nghĩ rồi nói: ” Vậy chi bằng chúng ta đuổi theo rồi hỏi lão cho rõ nhỉ?” Tôi bật cười một tiếng, gật đầu, rồi hai người cùng đứng lên nói gót Phan Tử và Muộn Du Bình.

Đám người trung niên đi theo Trần Bì A Tứ mà chúng tôi gặp ở nhà ga quả nhiên là tay chân lão ta đã cài cắm sẵn từ trước, thu xếp xe cũng chính là bọn họ. Một chiếc xe tải Giải Phóng chạy tới đón chúng tôi, cả đám leo vào thùng xe, bên ngoài chồng hàng hóa lên ngụy trang. Xe đi một mạch đến Sơn Hải Quan, lên tỉnh lộ, thẳng hướng Nhị Đạo Bạch Hà.
(2)

Trên đường đi tôi ngủ mê man không biết trời trăng gì, khi tỉnh lại đã là giữa trưa ngày hôm sau. Ô tô không tiện lợi như tàu hỏa, mới đi được hơn nửa ngày lộ trình mà nhiệt độ nơi này đã thấp hơn Hàng Châu rất nhiều. Mặc dù thùng xe có mui bằng vải buồm che chắn nhưng gió vẫn luôn vào trong, khiến tôi lạnh phát run. Trần Bì A Tứ quán mình trong chiếc áo bành tô quân đội, có mấy lần vô ý lộ ra dáng vẻ của một cụ già, nhưng biểu cảm này chớp mắt đã biến mất. Trong lòng tôi thầm than, quả nhiên cũng đã có tuổi rồi, không biết một lão già đã ở tuổi tri thiên mệnh (*) như thế còn có mưu đồ gì nữa.

(Cái này chắc nhiều người biết nhưng cứ chú thích cho chắc. Luận Ngữ có câu “Tam thập nhi lập, tứ thập nhi bất hoặc, ngũ thập nhi tri thiên mệnh”, ông đã chín mươi nhưng mà người xưa chết sớm, Luận Ngữ chỉ viết đến tuổi năm mươi nên tri thiên mệnh coi như là già lắm rồi.)

Chúng tôi cùng nhau bàn bạc cách leo núi, theo như tin tức mà Trần Bì A Tứ nhận được từ gã đầu trọc thì đến Đôn Hóa rồi chúng tôi sẽ đi ô tô hướng về Nhị Đạo Bạch Hà, ở đó sẽ có dân bản địa dẫn đường cùng với trang bị đã chuẩn bị sẵn. Sau đấy chúng tôi lại tìm đến một thôn nhỏ nằm kế bên Lật Tử Câu, đến đó gã sẽ nói cho chúng tôi biết mục đích chuyến đi rồi dẫn đường cho chúng tôi tìm tới mục tiêu, còn sau đó tìm kiếm thế nào, xuất nhập ra sao lại là việc của chúng tôi.

Hiện giờ chúng tôi chắc chắn không thể đến Lật Tử Câu bởi có rất có

thể đã đặt chốt ở đó, hơn nữa nơi đó cũng rất gần Nhị Đạo Bạch Hà. Chúng tôi nhìn nhau, quyết định không ghé qua Lật Tử Câu nữa mà đi thẳng vào. Mé trong còn có mấy thôn, phải đi đến hết đường mới thôi.

Chúng tôi không rõ gã đầu trọc rốt cuộc biết được bao nhiêu thông tin về vị trí của thiên cung, giờ gã không có ở đây, mọi việc tự nhiên cũng khó khăn hơn nhiều. Dãy Trường Bạch rất đồ sộ, lại có một phần nằm trong lãnh thổ Triều Tiên, nếu phải lần mò từng tác một e rằng không khả thi. Nhưng chúng tôi suy đoán, nếu kế hoạch cũ là tới Lật Tử Câu thì đích đến tất nhiên phải ở quanh đó. Chúng tôi trở ra theo con đường cũ, đầu tiên là tới mấy sơn thôn gần đó dò đường, tiện thể hỏi thăm tin tức, hẳn sẽ có thu hoạch.

Mọi chuyện cứ theo kế hoạch mà tiến hành. Cuối cùng khi tới Nhị Đạo Bạch Hà, người của Trần Bì A Tứ bắt đầu giở trang bị ra. Tôi nghĩ bây giờ trên khắp cả nước đều kiểm tra gắt gao, mấy người này sao lại thần thông quảng đại như vậy chứ. Nào ngờ mở ra thì xem ngất xỉu luôn, nghĩ bụng đây là trang bị cái gì biến gì chứ, không xẻng không súng ống, nhìn lại xem thứ gì chiếm chỗ nhất thì ra là mấy hộp băng vệ sinh Whisper, ngoài ra còn có dây thừng, mấy đồ linh tinh, sô cô la, một túi to toàn ốt, chậu rửa mặt... toàn là mấy vật dụng sinh hoạt hàng ngày.

Bàn Tử thắc mắc sao lại thế này, không lẽ chúng ta đang đi phát vật dụng bảo hộ lao động cho phụ nữ hay sao. Trần Bì A Tứ chỉ đáp khi nào cần dùng đến tự dung người sẽ biết những thứ này để làm gì.

Bốn ngày sau, chúng tôi tiến vào khu rừng trong núi Hoành Sơn để đến thôn Doanh Sơn. Xe tải đi được vào đây đúng là kì tích, có vài đoạn cách mép đường chừng ba mươi phân thôi là vực sâu vạn trượng, chỉ cần lái xe sơ sẩy một chút là cả đám chúng tôi thịt nát xương tan ngay. Đến nơi rồi, hỏi dân bản xứ mới biết nơi này ngày trước từng có một trạm gác của biên phòng, về sau mới bị bỏ. Vậy nên đường mới được làm tới chỗ này, bằng không chỉ có cách dùng xe trượt tuyết mới vào được đây. Cũng vì có con đường mòn nên nơi này thỉnh thoảng lại có vài du khách đi phượt, người dân trong thôn cũng quen với việc có người nơi khác thường xuyên lui tới.

Cùng theo chúng tôi tới đây có thêm ba người của Trần Bì A Tứ. Một người tên Lang Phong, chính là lái xe; một người cao to đeo kính gọi là Hoa hòa thượng(*), có điều trên người toàn sẹo từ những vết đao chém.

Ngoài ra còn có một người hơn ba mươi, có vẻ nhỏ tuổi nhất, trên đường đi cứ huyền thuyên không ngừng, tên là Diệp Thành.

(Hoa hòa thượng Lỗ Trí Thâm là một nhân vật trong truyện Thủy Hử. Người này hình xăm vẽ kín người nên có biệt danh là Hoa hòa thượng. Còn anh Hoa hòa thượng trong này người cũng chỉ chít hoa văn, nhưng là hoa văn từ sọc đao chém =”)))

Chúng tôi xuống xe, nhìn khắp bốn phương đều là núi tuyết. Tôi âm thầm tìm kiếm cảnh núi tương tự với bức tranh trong ngôi mộ dưới đáy biển mà tôi còn lưu trong trí nhớ, nhưng rõ ràng nơi tôi đứng không chuẩn, nhìn ngọn núi tuyết nào cũng thấy tựa tựa nhau cả.

Trần Bì A Tứ nói tầm long thì dễ, điếm huyết mới là khó. Trong “Táng kinh” cũng nói, ba năm tầm long mười năm điếm huyết, xác định một long mạch phải mất tối thiểu ba năm nhưng muốn tìm bảo nhãn phải mất đến mười năm. Đây là một quá trình cực kỳ chặt chẽ, nếu chúng tôi đã biết đầu rồng ở Hoàn Sơn thì chỉ cần đi vào trong núi là tự nhiên sẽ tìm ra vị trí của bảo nhãn. Vấn đề là làm sao vào được trong núi? Vùng này không giống như những nơi khác, núi tuyết rất cao, bình thường thợ săn sẽ không đặt chân tới nơi này, người đào sâu cũng không thể leo đến đỉnh núi tuyết, muốn tìm một người dẫn đường e rằng không dễ.

Trong thôn không có nhà khách, không tìm được chỗ nghỉ chân chúng tôi đành phải tới gõ cửa ủy ban thôn. Bí thư chi bộ của thôn rất nhiệt tình, cho chúng tôi ở tạm gian nhà của người gác rừng đang bỏ trống. Chúng tôi thu xếp trả tiền nong đầy đủ, ở lại trong thôn vài ngày, thuê mấy con ngựa tốt. Sau nhiều lần vất vả, cuối cùng cũng tìm được ở địa phương một người Triều Tiên là lính xuất ngũ tên Thuận Tử đồng ý dẫn đường.

Người này cho hay, người bình thường sẽ không bao giờ lên núi tuyết bởi vì gió tuyết khôn lường, đường đi mỗi ngày một khác, hơn nữa lên đó cũng chẳng có gì hay, chỉ có bọn họ từng ở trong quân ngũ, những lúc đi tuần tra bắt buộc phải lên. Vài ngọn núi quanh đây hẳn đều biết đường lên, cho nên nếu chúng tôi thực sự muốn đi thì hẳn có thể dẫn đường, nhưng khi tiến vào vùng đất phủ tuyết phải tuyệt đối nghe lời hẳn.

Chúng tôi thương lượng giá cả hợp lí, cuối cùng cũng thỏa thuận xong. Sau đó cả đám chỉnh đốn lại trang bị, mua thêm một đồng đồ theo như

yêu cầu của Thuận Tử, thế rồi đoàn chúng tôi chín người cùng mười bốn con ngựa lũ lượt tiến sâu vào trong khu rừng.

Phong cảnh trên núi Trường Bạch rất đẹp, qua mỗi đoạn đưa mắt nhìn lại đều thấy cảnh quan biến đổi. Núi cao khiến lòng người lãnh đạm, chúng tôi cũng không để ý nhiều đến cảnh sắc rừng rậm bốn bề bởi tất cả tinh lực đều tập trung để giữ cho mình không ngã xuống khỏi lưng ngựa, nhưng thỉnh thoảng liếc nhìn khung cảnh hùng vĩ của vòm trời và ngọn núi vẫn khiến người ta trào dâng những cảm xúc khó tả.

Núi Trường Bạch đã từng là núi lửa nên có rất nhiều suối nước nóng và hồ núi lửa nhỏ. Từ thôn Doanh Sơn tiến vào rừng, dọc theo con đường núi của công nhân, đi lên bốn giờ sẽ đến hồ A Cái Tây, người Triều Tiên gọi nó là hồ “Cô Nương”. Mặt hồ phẳng lặng không một gợn sóng, soi bóng cả dãy núi Trường Bạch xuống làn nước trong như gương.

Để Thuận Tử nghĩ chúng tôi là khách du lịch, đoàn cũng dừng lại bên hồ chụp ảnh, sau đó mới tiếp tục xuất phát. Đoạn đường chúng tôi vừa đi là phần chân dãy núi, càng đi vào sâu núi càng thêm dốc. Cuối cùng chúng tôi phát hiện mình đang đi trên sườn núi dốc 60 độ, cây cối ở nơi này đều thẳng tắp nhưng mặt đất lại nghiêng, mỗi bước đi đều vô cùng mạo hiểm. Thuận Tử nói cho chúng tôi biết tí trên đó vẫn còn một thôn bỏ hoang, chính là nơi đặt trạm gác biên phòng. Thôn này bây giờ không có người ở, đêm đầu tiên chúng tôi sẽ nghỉ chân ở đó, đến ngày mai đoàn sẽ qua vùng đất tuyết phủ.

Lúc này, hồ A Cái Tây đã nằm dưới chân chúng tôi, đứng từ trên nhìn xuống, mặt hồ ban nãy mênh mang là thế mà giờ đây trông chỉ như một cái ao nhỏ. Đúng lúc này, chúng tôi phát hiện ra còn một đoàn ngựa thồ khác xuất hiện ở ven hồ, nhân số vượt xa đoàn mình rất nhiều.

Mọi người đều cảm thấy bất ngờ, Bàn Tử lấy ống nhòm ra, nhìn xuống phía dưới rồi đưa cho chúng tôi, nói: “Chúng ta gặp phiền phức rồi đây.”

-----oOo-----

Chương 11: Cảnh khốn đốn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Yoo Chan

Beta: Thanh Du

~000~

Tôi vừa thức ngựa tiến lên, vừa nhìn theo hướng Bàn Tử chỉ. Xuyên qua đám cây cối thưa thưa tôi thấy ven hồ có khoảng ba mươi người và hơn năm mươi ngựa đang tụ tập rất đông vui, là một đoàn ngựa thồ rất lớn. Những người đó đang dựng trại ven hồ, có vẻ muốn nghỉ chân qua đêm ngay bên bờ hồ này. Trong đám người có một cô gái đang mở thứ gì đó giống như rada ra điều chỉnh thử. Tôi nhìn qua ông nhòm, nhận ra cô gái kia không phải ai khác, mà chính là A Ninh ở Hải Nam.

Tôi chửi thề một tiếng, cô ả cũng đến nơi này chứng tỏ những gì chúng tôi suy đoán đều đúng. Người dây dưa với chú Ba chỉ e đúng là họ, không biết công ty mò thuyền vét bùn này đi vào đất liền làm gì.

Hoa hòa thượng thấy đoàn ngựa thồ dưới núi, sắc mặt liền thay đổi, nhỏ giọng hỏi Trần Bì A Tứ phải làm sao bây giờ.

Trần Bì A Tứ liếc mắt một cái, cười khinh khỉnh: “Tới đúng lúc lắm, chứng tỏ chúng ta không đi nhầm đường. Cứ tiếp tục đi thôi, mặc xác bọn chúng.”

Tôi lấy ống nhòm nhìn kỹ từng người một nhưng không thấy chú Ba đâu cả. Có điều nếu chú Ba rơi vào tay bọn họ, e là sẽ không được tự do đi lại, có khi nào đang bị nhốt trong mấy cái lều vải kia chẳng? Điều khiến tôi cảm thấy không thoải mái chính là một nửa số người dưới kia hình như đều đeo súng trường K-56 (1) trên lưng, ngoài ra tôi còn thấy cả điện thoại vệ tinh và rất nhiều thiết bị hiện đại khác. Bàn Tử thấy súng phát thèm, đốp lại Trần Bì A Tứ: “Này lão già, ông cứ nói không mua súng, giờ hãy xem người ta vai vác súng, đạn lên nòng đuổi theo tới đây, nếu xảy ra va chạm thì đối phó kiểu gì? Hay là định lấy chậu rửa mặt làm khiên, dùng băng vệ sinh mà đánh bọn họ?”

Trần Bì A Tứ liếc Bàn Tử một cái, lắc lắc đầu rồi cười nói: “Làm nghề này xưa nay chúng ta chưa bao giờ dựa vào nhân số, đến vùng núi tuyết người sẽ biết đi theo ta là lựa chọn chính xác.”

Khi trao đổi với nhau chúng tôi đều dùng phương ngữ, Thuận Tử không thạo tiếng Hán nên không nghe ra được. Tuy nhiên Thuận Tử dẫn đường đã nhiều năm, cũng biết khách nói chuyện thì đừng nghe, nghe nhiều quá không chừng người ta giết mình diệt khẩu.

Chúng tôi tiếp tục hướng lên phía trên, cho đến khi trước mắt xuất hiện mấy căn nhà gỗ tòi tàn có cửa sắt, bên trên còn viết khẩu hiệu: “Lãnh thổ thiêng liêng của Tổ quốc là bất khả xâm phạm.”

Thuận Tử cho chúng tôi biết đây là trạm tiếp tế cho những trận đánh tiền tiêu. Sau cuộc hội đàm đa phương, mấy trạm gác ở đây đều chuyển đi cả, nơi này trở nên hoang phế. Mấy trạm gác trên vùng tuyết cũng không còn ai nữa, nếu chúng tôi cứ đi lên mãi thì sẽ có cơ hội được thấy.

Màn đêm buông xuống, chúng tôi ở tạm trong này một đêm, sáng sớm hôm sau thức dậy bèn gấp rút lên đường. Thuận Tử đã cảm thấy kỳ quặc, hiếm có khách du lịch nào lại bạt mạng như chúng tôi, nhưng dù gì cũng đã nhận tiền nên vẫn thuận theo.

Khi chúng tôi thức dậy thì tuyết cũng bắt đầu rơi, nhiệt độ không khí đột ngột hạ xuống. Người miền nam rất khó có thể thích ứng với thời tiết này, ngoại trừ Bàn Tử và Diệp Thành, những người khác không khỏi cảm thấy thân thể mình đông cứng.

Cứ đi mãi rồi cũng tiến vào vùng núi phủ tuyết, chúng tôi rút cuộc đã thấy tuyết đọng trên mặt đất. Ban đầu lớp tuyết còn mỏng, càng lên cao càng dày, cây cối ngày càng ít, các loại đá tảng lại nhiều thêm, Trần Bì A Tứ nói đó là dấu vết của một công trình đã được xây dựng ở đây.

Đến giữa trưa thì bốn phía xung quanh chúng tôi bao phủ trong một màu trắng xóa, lớp tuyết trên mặt đất dày đến độ phủ kín cả lối đi, tất cả chỉ biết đi theo Thuận Tử cưỡi ngựa ở phía trước dẫn đường.

Đúng lúc này bỗng nổi lên một trận gió to, Thuận Tử quan sát đám mây rồi hỏi nhóm chúng tôi hay là hôm nay chỉ đi đến đây thôi? Xem chừng sẽ có gió to, núi tuyết đã hơi nghiêng ngã rồi, tiếp tục đi lên có thể sẽ gặp nguy hiểm.

Trần Bì A Tứ lập tức khoát tay, bảo hẳn cứ từ từ. Chúng tôi dừng lại nghỉ ngơi, ăn chút lương khô, vài người thì ngắm phong cảnh xung quanh.

Chúng tôi đang ở trên lưng chừng một ngọn núi thấp, có thể nhìn thấy cánh rừng nơi chúng tôi bắt đầu tiến vào. Lão dỗi mắt nhìn ra xa rồi chỉ vào một dải đất trũng, nói với chúng tôi. “Thời cổ khi xây lăng mộ người ta thường lấy vật liệu tại chỗ, người xem mảng rừng kia rõ ràng thưa thớt hơn những cánh rừng gần đó rất nhiều, trăm năm trước chắc chắn là có người phát quang cây mà thành. Và lại dọc đường tới đây chúng ta đi đứng hơi vất vả nhưng không có chướng ngại gì đặc biệt khó qua, gần đây chắc chắn từng có một công trình cổ đại, thế núi ở đây từng có người tu sửa. Chúng ta đã đi đúng hướng rồi, phải tiếp tục hướng lên cao nữa.”

Diệp Thành hỏi: “Lão gia, dãy núi này có hơn mười ngọn đều bắt đầu từ đây đi lên, chúng ta tìm kiểu gì bây giờ?”

Trần Bì A Tứ nói: “Cứ vừa đi vừa quan sát, đầu rồng hẳn phải có điểm đặc biệt. Chỗ địa mạch ngắt quãng chính là long huyết, nơi này nhiều núi nhưng địa mạch chỉ có một, chúng ta đang đi dọc địa mạch, không sợ không đến nơi, cùng lắm là mất nhiều thời gian thôi.”

Tôi nhìn theo hướng nhìn của Trần Bì A Tứ, chỉ thấy từng mảng từng mảng cây cối, trông chẳng có gì khác nhau, trong lòng không khỏi cảm thấy xấu hổ.

Quay đầu nhìn Muộn Du Bình, tôi đã thấy hắn chăm chú nhìn lên núi tuyết phía trước; đôi mày khẽ nhíu lại, tựa như đang lo lắng điều gì. Tôi biết chắc hỏi hắn bây giờ cũng như không, bèn xoay người tìm Bàn Tử nói chuyện phiếm.

Thuận Tử nghe chúng tôi nói muốn đi tiếp lên trên, bèn thở dài, lắc đầu nói nếu muốn lên cao hơn nữa sẽ không thể cưỡi ngựa, phải dùng đến xe trượt tuyết kéo bằng ngựa. Núi Trường Bạch vào mùa đông thật ra lại là nơi giao thông thuận lợi nhất, ngoại trừ những khi có bão tuyết, bình thường dùng ngựa kéo xe trượt tuyết là có thể đến bất kì nơi nào ngựa còn đi được. Nhưng một khi gió nổi lên thì chúng tôi tuyệt đối phải nghe lời hắn, hắn nói quay lại là quay lại, tuyệt đối không được có ý kiến.

Chúng tôi đều gật đầu đồng ý, lập tức dỡ hết hành lí xuống, đặt lên xe trượt tuyết. Chuẩn bị xong xuôi, Thuận Tử hô lớn rồi quát roi thúc con ngựa của mình đi trước dẫn đường, ngựa chúng tôi tự động theo sau, cả đoàn người lướt đi như bay trên đất tuyết .

Vừa mới ngồi vào xe trượt tuyết tôi cảm thấy rất thích thú, cái này cũng giống như đi bằng xe chó kéo vậy. Nhưng chỉ lát sau, không biết có phải vì gió lớn hay ngồi trên xe trượt không thể nhúc nhích mà tứ chi đều lạnh run lên, thân thể cứ như mất hết tri giác. Vì đây là đường núi nên ngựa chạy không được êm, cứ xóc nảy liên tục. Bàn Tử vì quá nặng nên mấy lần bị lật xe, ngã dúi vào đống tuyết làm chúng tôi cũng lại phải dừng lại chờ.

Chúng tôi cứ chạy mãi như thế cho đến khi màn đêm dần buông, gió càng lúc càng mạnh, ngựa chạy ngày càng chậm. Chúng tôi phải đeo kính chắn gió mới có thể nhìn rõ phía trước, khắp nơi đã trắng xóa một màu không biết là tuyết rơi trên trời xuống hay là tuyết lở trên núi xuống. Tiếng gió thổi vù vù bên tai, muốn nói một câu thôi mà mới mở miệng ra gió lạnh đã thốc thẳng vào vòm họng, nói theo cách của Bàn Tử là mấy câu chữ thề cũng muốn đông cứng lại trong cổ họng rồi.

Chạy một hồi lâu, cuối cùng con ngựa dẫn đầu của Thuận Tử cũng dừng lại. Tôi mơ hồ thấy có gì đó không ổn, bây giờ mới 2h chiều, sao trời đã xám xịt như tro rồi? Chúng tôi chạy ngược gió, nhanh chóng bắt kịp Thuận Tử, chỉ thấy hắn vừa xoa xoa cổ vừa quan sát bốn phía, mặt nhăn mày nhí.

Chúng tôi vây lấy Thuận Tử hỏi hắn xem có chuyện gì, hắn tặc lưỡi một cái: “Gió to quá, hơn nữa nơi này hình như đã xảy ra tuyết lở, nhìn không giống lần trước tôi đi qua. Còn nữa, mọi người nhìn xem, trước mặt toàn là tuyết từ trên núi lở xuống, vừa dày vừa xộp, tiến lên một bước là tuyết ngập đến tận bụng ngựa, lũ ngựa không chịu đi qua đâu. Loại tuyết này bên trong còn có bọt khí, rất dễ sụp xuống, cực kì nguy hiểm, nếu đi tiếp sẽ không thể tụ tập cùng nhau.”

“Vậy phải làm gì bây giờ?” Phan Tử nhìn trời, “Xem chừng thời tiết hôm nay không tốt, có nên quay về không?”

Thuận Tử hết nhìn bầu trời lại nhìn sang chúng tôi, nói: “Cũng chưa chắc, nhưng một khi gió nổi lên thì phải ít nhất hai ngày hai đêm mới tạm ngừng, nếu chúng ta cứ ở lì lại đây thì chỉ có con đường chết. Không xa về phía trước có một trạm gác biên phòng bỏ hoang, chúng ta có thể vào đó tránh gió tuyết. Tôi thấy bây giờ có muốn quay lại cũng không kịp nữa rồi, chỉ còn cách đi bộ qua đó thôi.”

Bàn Tử đè chặt cái mũ che tai trên đầu, nhón chân tiên thử một bước, kết quả bị lún vào tuyết đến đùi. Hấn chặt vật nhích lên từng bước, chửi thề: “Con bà nó chứ, cứ như hành xác.”

Chúng tôi xỏ giày đi tuyết vào chân, ngược gió mà kéo xe trượt ngập sâu trong tuyết, chặt vật tiến lên. Chỗ này là đầu ngọn gió, nằm chính giữa hai sườn núi, gió rất lớn chả trách sao có tuyết lở. Chúng tôi hướng về phía đầu ngọn gió, Thuận Tử nói cứ đi khoảng một tiếng nữa sẽ tới trạm gác, nhưng lại không tính tới chuyện chúng tôi đang ì ạch tiến lên như rùa. Mà hình như Thuận Tử đã nhầm đường, chúng tôi đi hơn 6 tiếng, đến khi trời chạng vạng vẫn không thấy bóng dáng cái trạm gác kia đâu.

Thuận Tử bới rôi đi qua đi lại, bỗng “Ai da!” một tiếng: “Xong rồi, tôi biết trạm gác ở đâu rồi!”

Chúng tôi vây quanh, thấy sắc mặt hấn cực kì khó coi: “Sao tôi lại không nghĩ ra chứ, chỗ này vừa có tuyết lở, hấn là trạm gác bị tuyết vùi mất rồi. Có khi nó nằm ngay dưới chân chúng ta cũng nên, bảo sao tìm nửa ngày trời mà không thấy!”

Phan Tử thở dài, nói một câu, dựa theo khẩu hình chính là: “Mẹ cái đất chết tiệt này!”

Bàn Tử gào lớn hỏi Thuận Tử: “Vậy bây giờ tính sao? Ngựa thì không có, lẽ nào chúng ta phải chết ở đây sao?”

Thuận Tử chỉ chỉ về phía trước: “Còn một hi vọng cuối cùng, tôi nhớ gần đây có một suối nước nóng nằm trong một sườn núi, nhiệt độ rất cao. Nếu có thể đến đó, chúng ta có thể ăn lương khô sống tạm vài ngày, suối nước nóng kia tương đối cao, chắc vẫn chưa bị tuyết vùi. Chẳng may tìm không được thì chỉ còn cách dựa vào ý chí sinh tồn, từng bước từng bước một mà quay về.”

“Anh có dám chắc chắn không đó?” Bàn Tử bắt đầu không tin tưởng Thuận Tử.

Thuận Tử gật đầu: “Lần này tuyết đối không sai, nếu không tìm được suối nước nóng thì anh cứ trừ tiền công của tôi.”

Tôi cười khổ trong lòng. Con mẹ nhà anh chứ, nếu thực sự phải trừ tiền công của anh thì chỉ e đến kiếp sau chúng tôi mới có cơ hội.

Mọi người đeo lên vẻ mặt như đưa đám, theo Thuận Tử tiến lên trên. Càng đi trời càng tối, Thuận Tử lấy dây thừng ra buộc vào từng người chúng tôi. Do tầm nhìn bị hạn chế, không thấy rõ người, gọi cũng không nghe tiếng nên chỉ còn cách dùng dây thừng mới có thể tập hợp chúng tôi lại một chỗ.

Tôi đi mãi đi mãi cho tới khi mắt hoa lên, không thể nhìn rõ được nữa. Người phía trước càng lúc càng xa, người đằng sau càng lúc càng tụt lại. Tôi nhìn trước nhìn sau đều không thấy bóng người, trong lòng trống rỗng, thậm chí phải chãng lên núi vào lúc này là một sai lầm, không lẽ mình phải bỏ mạng ở đây? Không đâu, bước đi của Thuận Tử vẫn rất ổn định, tuy tôi không nhìn thấy hắn nhưng có thể cảm nhận được hướng đi của sợi dây thừng truyền lại rất kiên định, hẳn là đã quen đứng vững trong gió tuyết, chắc đi theo hắn sẽ không sao đâu.

Tôi vừa tự an ủi mình vừa tiếp tục tiến về phía trước, chợt thấy trong màn tuyết trước mặt xuất hiện một bóng đen mờ mờ ảo ảo, thoạt nhìn không thể nhận ra là ai. Đi được vài bước, bóng đen kia đột ngột nghiêng ngã rồi ngã nhào xuống tuyết. Tôi vội vàng chạy tới xem xét, thì ra người gục xuống tuyết đó chính là Thuận Tử.

Muộn Du Bình từ phía sau cũng vừa đuổi kịp, thấy đó là Thuận Tử bèn nhanh chóng đỡ hắn đứng lên. Chúng tôi khoác vai Thuận Tử rồi kéo mạnh dây thừng để những người khác nhanh chóng tập trung lại.

Bàn Tử vừa nhìn thấy Thuận Tử, nét mặt đã trở nên vô cùng cổ quái, hét lớn: “Con mẹ nhà hắn làm dẫn đường kiểu gì vậy? Không biết đường cũng chưa nói, đằng đây chúng ta còn chưa ngát hắn đã xỉu rồi. Chúng ta biết làm sao bây giờ?” Hắn còn định mắng tiếp nhưng nửa câu sau đã bị một cơn gió vừa thổi tới cuốn đi mất.

Tôi phóng mắt nhìn ra xung quanh, trời đất ơi, tình hình bây giờ đã không kiểm soát được nữa rồi. Gió dữ cuốn theo vô vàn bông tuyết đập vào nham thạch, vờn quanh chúng tôi, cách một mét đã không thấy gì, đến cả những dấu chân cũ của chúng tôi cũng bị gió thổi bay biến. Chúng tôi không thể phân biệt phương hướng, mỗi khi gió dữ thổi qua, đến đâu cũng không ngẩng lên nổi, bây giờ mà đứng lên sẽ bị gió thổi

bay mất.

Mặt mũi ai nấy đều trắng tái, mắt Trần Bì A Tứ còn nổi cộm lên, xem ra lão già này gặp phải hoàn cảnh khắc nghiệt cực độ đã rơi vào trạng thái nửa hôn mê rồi. Nếu Thuận Tử không ngã xuống thì chắc lão cũng không thể chịu đựng lâu hơn nữa.

Phan Tử nói: “Chúng ta không thể đứng đây chờ chết, suối nước nóng có lẽ ở ngay gần đây thôi. Chúng ta sẽ nối thêm dây thừng, tản ra tìm kiếm, ai tìm được thì kéo dây thừng làm tín hiệu.”

Mọi người tản ra xung quanh, tôi cũng không biết mình đang đi về hướng nào, mới đi vài bước đã hoa mắt chóng mặt, cảm giác tê dại theo tứ chi truyền khắp thân thể. Trước đây tôi xem rất nhiều phim đều nói ở trên núi tuyết, người ta càng đi sẽ càng nguy khốn, lỡ ngủ quên thì sẽ vĩnh viễn không bao giờ tỉnh lại. Có người còn sinh ra vô vàn ảo giác, ví dụ như trước mặt hiện lên bát cơm nóng hổi chẳng hạn.

Tôi ra sức nhắc nhở bản thân phải tỉnh táo, nhưng lại không thể kiên trì cho nổi. Mỗi bước đi là mắt giống như đeo thêm một khối chì, nặng nề đến nỗi chỉ chực sụp xuống.

Đúng vào lúc ai nấy tưởng chừng mất hết hi vọng, đột nhiên lại nghe Bàn Tử kêu lên một tiếng, do gió quá mạnh nên không nghe rõ hẳn kêu cái gì. Tôi nhìn lại, chỉ thấy bóng hắt thoát cái đã biến mất. Muộn Du Bình lập tức quay đầu, phát hiện dây thừng trên mặt đất đột ngột bị kéo mạnh, mặt lập tức biến sắc, thét to: “Không xong rồi! Mau cời dây thừng, có người trượt xuống hố tuyết!”

Lời còn chưa dứt, tuyết dưới chân hẳn đã đột ngột sụp xuống, cả người hẳn bị dây thừng kéo vào hố tuyết, kể đến là tôi – người đứng gần hẳn nhất. Chúng tôi bị Bàn Tử kéo vào trong tuyết từng người một giống như một chùm nho, cứ lặn lông lốc không biết bao lâu mới dừng lại.

Mắt tôi bị tuyết bịt kín, không tài nào mở ra được, chỉ nghe tiếng Phan Tử bảo mọi người đừng nhúc nhích. Anh ở cuối dây thừng, đợi anh bò xuống rồi tính sau.

Đúng lúc này, đột nhiên nghe tiếng Diệp Thành kêu lên: “Khoan đã! Tiên sư nó, đừng ai đi xuống, trong đồng tuyết kia có cái gì vậy?”

-----oOo-----

Chương 12: Bách túc long

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Yoo Chan

Beta: Thanh Du

~000~

Tôi vuốt vôi mấy hạt tuyết bám trên mí mắt xuống, nhất thời không biết mình đang ở đâu, chỉ cảm thấy lưng hình như va phải đá nhọn; Diệp Thành ở phía dưới đang kêu gào.

Tôi lấy lại bình tĩnh, theo bản năng nhìn xuống xem Diệp Thành đang sợ hãi cái gì. Nhìn kĩ thì phát hiện chúng tôi đang ở bên mặt của một sườn núi dốc đứng lởm chởm đá, cách chân dốc chừng năm, sáu mét, sợi dây thừng buộc ở thắt lưng mắc vào một khối đá giúp chúng tôi không tiếp tục lăn xuống. Đáy dốc toàn là đá tảng và tuyết lở theo khi chúng tôi ngã xuống đây, trong đồng tuyết lộ ra mấy cái chân khẳng khiu đen đúa dài ngoằng.

Tôi suýt nghẹt thở, bất giác dán chặt lưng vào tảng đá phía sau. Dịch tâm mắt lên phía trên đồng chân, lấp ló bên dưới lớp tuyết dày là một vật gì đó màu đen đang cuộn tròn, kích cỡ tương đương cái thùng đựng nước, trên thân thể nhiều đốm phủ kín vảy, một phần giấu trong tuyết, một phần lộ ra ngoài. Thoạt nhìn tôi còn tưởng đó là một con rắn đang ngủ đông, nhìn kĩ lại thì thấy tựa tựa con rắn. Thứ này kẻ sát tảng đá, không hề động đậy, chẳng biết còn sống hay đã chết, không thấy đầu đuôi, cũng chẳng rõ nó dài bao nhiêu nữa.

Trong lòng tôi cảm thấy kì lạ, nơi này đã là vùng núi phủ tuyết, bình thường rất hiếm gặp sinh vật sống, đây rốt cuộc là cái giống gì? Nhìn cái đầu cùng với đồng chân trông như chân rắn của nó, bản năng khiến tôi nảy sinh cảm giác không thoải mái.

Phan Tử khẳng khẳng đòi xuống xem, Diệp Thành thì luôn mồm la oai

oái. Bàn Tử cũng thấy thú nằm bên dưới, bèn vơ một nắm tuyết cạnh mình vo tròn thành khối cầu rồi ném bốp một cái vào gáy Diệp Thành, nhỏ giọng mắng: “Đệch mợ anh be bé cái mồm cho tôi nhờ, muốn đánh thức nó hả?”

Tôi xem xét bốn phía, nơi này hẳn là một khe núi nhỏ bị tuyết lở lấp kín, do thế đá quá lộn xộn nên tích tụ khá nhiều bọt khí. Vừa nãy Bàn Tử đã giẫm phải lớp tuyết mỏng manh, kích phát phản ứng dây chuyền khiến cả tầng tuyết sụp xuống, kết quả là cả đám đều bị hất kéo ngã theo. Lớp tuyết bên trên vẫn không ngừng sạt lở, nhiều khi sụp xuống rồi mà tuyết xung quanh cứ tiếp tục chảy xuống giống như cát trên sa mạc, chẳng mấy chốc đã chôn vùi nơi bị sập một lần nữa, quá trình này chỉ xảy ra trong chớp mắt. Rất nhiều đoàn thám hiểm núi cao vì thế mà tổn thất quân số, trong vài giây ngắn ngủi cả nhóm đã hoàn toàn biến mất. May cho chúng tôi là tuyết xung quanh có vẻ rắn chắc, cũng có thể do chúng tôi dùng dây thừng buộc cả đám lại với nhau.

Nơi này khuất gió, cơn cuồng phong vào đây rõ ràng đã yếu đi nhiều, không còn lạnh buốt như vừa nãy. Tôi thoải mái hít thở vài hơi, cẩn thận ngồi xổm, nhích xuống dưới vài bước. Nơi này tuy dốc đứng nhưng mặt ngoài sườn núi đều là đá vụn gồ ghề, có tảng to bằng cái xe tải, có viên chỉ nhỏ như quả bóng bàn, leo trèo rất tiện, lên xuống đều không quá khó khăn.

Phan Tử và Muộn Du Bình đã tháo dây thừng, do đứng cách chân dốc không xa nên hai người bọn họ nhảy ào ào xuống, kéo theo cả tuyết. Rơi xuống rồi, họ lăn vài vòng đến tận chân dốc để giảm dư chấn. Hai người rón rén đứng lên, một trước một sau chạm vào vật màu đen kia, khiến tim chúng tôi tưởng chừng nhảy vọt lên cổ họng.

Đi được vài bước, Muộn Du Bình và Phan Tử đều duỗi thẳng lưng, rõ ràng đã trấn tĩnh lại. Phan Tử liếc Muộn Du Bình một cái, nhún vai rồi ra hiệu cho chúng tôi xuống theo.

Trong khi mọi người còn đang nghi hoặc, Bàn Tử đã cởi dây thừng lăn xuống. Muộn Du Bình gạt lớp tuyết đọng lên thạch điêu trên mặt đất, thì ra đó là hình một con rồng nằm phủ phục trên đá được chạm lên một tảng đá đen. Thạch điêu này chạm khắc vô cùng sinh động, nếu vùi sâu trong tuyết thì quả là không thể nhìn ra.

Chúng tôi cũng lục tục kéo nhau xuống. Trần Bì A Tứ nhìn thấy thạch điêu, sắc mặt lập tức biến đổi. Lão không đứng nổi, phải nhờ Hoa hòa thượng đỡ mình đến trước thạch điêu mài từ đá núi, bắt đầu lần mò. Con rồng này có vài điểm khác biệt so những con rồng bình thường, dưới thân nó khắc vô số chân trông như chân rết, rõ ràng không phải là tác phẩm điêu khắc của trung nguyên, có lẽ là di bản hình rồng của một dân tộc du mục nào đó quanh vùng này.

Bàn Tử hỏi tôi: “Sao con rồng này xấu như ma thế, trông giống côn trùng hơn là giống rồng. Nhìn qua là thấy tà khí ngút trời rồi, còn không đẹp bằng hình rồng khắc trên tường cố cung, hay đây là bản khắc hỏng?”

Hoa hòa thượng đáp: “Không biết thì đừng có nói bậy. Đây là Bách túc long (1), không phải Bàn long (2), những họa tiết hình rồng của nước Đông Hạ thời kì đầu đều có dạng này. Ngày xưa ngày xưa, vào thời viễn cổ, rồng Trung Quốc mang nhiều hình dạng khác xa bây giờ, thậm chí còn có hình rồng mũi heo, cỡ này vẫn chưa phải là quái đản đâu”. Rồng Trung Quốc đã trải qua một khoảng thời gian tiến hóa rất dài, ban đầu rồng vốn là loài bò sát dưới đất, tiện tay ghép một cái đầu thú với thân rắn là ta có con rồng. Lúc ấy mỗi bộ lạc đều có đồ đảng rồng của riêng mình, họ phát triển theo những chiều hướng khác biệt thành ra hình dạng rồng cũng không giống nhau. Sau này văn hóa của người Hán lưu truyền rộng rãi, văn hóa Di, Hạ (3) cũng hợp lại với nhau, hình dạng con rồng của người Hán mới dần hòa trộn với rồng của các dân tộc thiểu số. Đến cuối cùng, rồng từng bước thống nhất lại thành hình dạng Bàn long như bây giờ.

Con Bách túc long này chính là hợp thể của rồng và rết, không hiểu vì sao nhưng nhìn một cái thân rồng bình thường mọc ra một đống chân rết, chẳng những không thể hiện được sự uy vũ mà ngược lại còn khiến cho người ta nảy sinh cảm giác cực kì khó chịu, cảm thấy có phần quỷ dị.

Bàn Tử nghe Hoa hòa thượng giới thiệu xong liền cười nói: “Mặt Sẹo (4) à, thật không ngờ anh cũng đầy bụng chữ nghĩa nha. Tảng đá này hẳn là của cái nước Đông Hạ đó hả?”

Hoa hòa thượng ngắm nghía thạch điêu rồi lại ngẩng đầu nhìn sườn núi phía trên, ngờ vực nói: “Phải, có điều không biết khối đá khắc hình rồng này là từ đâu tới?”

Lúc này trời đã tối đen, chúng tôi đều bật đèn pin, một tay cầm đèn một tay gạt hết lớp tuyết phủ trên phiến đá kia xuống. Bảy giờ mới phát hiện ra đó là một khối đá bằng khổng lồ cao năm mét rộng ba mét, một mặt tựa vào sườn núi lởm chởm đá. Khối đá này cực kì bằng phẳng, lại còn đen tuyền một màu, không giống chất đá xung quanh chút nào.

Tôi xem xét chỗ nứt trên khối đá, nói: “Có thể khối đá này từ bên trên sọt xuống, ông Tư nói không sai, đích đến của chúng ta vẫn còn xa tít trên kia. Mọi người xem, con rồng này hình thể không cân đối, đây gọi là song long hí châu, vậy thạch điêu này có lẽ vẫn còn một phần nữa, thông thường sẽ khắc trên cửa đá, hai mặt như một.”

Trần Bì A Tứ ho khan một tiếng, cất giọng yếu ớt: “Nói láo! Hiểu biết nông cạn mà cũng đòi khua môi múa mép. Cửa đá cái đầu mi, khối đá này chính là phong thạch của mộ đạo.”

Nói rồi lão chỉ chỉ vào miệng rồng, Hoa hòa thượng lập tức đi tới, thò tay vào miệng rồng kéo mạnh một cái, nhưng chỉ kéo ra được một sợi xích sắt màu đen to cỡ cổ tay. Bàn Tử thấy thế liền nói: “Ai dà, thôi xong, ruột rồng cũng bị anh lôi ra cả rồi.”

Trần Bì A Tứ tiếp: “Lúc niêm phong mộ thất người ta dùng sợi mã liệm (5) này để kéo khối phong thạch kia, chúng tao đây là mặt quay vào trong.”

Tôi bị lão mắng đến đỏ mặt, giả bộ nhìn quanh: ” A, đúng là cháu nhầm rồi, nhưng tại sao phong thạch lại xuất hiện ở chỗ này chứ?”

Hoa hòa thượng dùng sức kéo mạnh sợi xích sắt nhưng tảng đá vẫn trơ ra không suy suyển. Nét mặt Trần Bì A Tứ cũng hiện lên tia nghi hoặc, lão lắc đầu, ngẩng cổ nhìn lên trên. Trong lòng tôi thầm than một tiếng, biết rõ lão đang lo lắng điều gì. Nếu khối phong thạch này từ trên kia rơi xuống, chẳng phải là minh chứng cho thấy mộ đạo phía trên đã bị phá hủy nghiêm trọng rồi sao? Chúng tôi dù có tìm ra nó thì chắc gì đã vào được?

Trên đầu bão tuyết vẫn đang thét gào, bầu trời đen kịt hẳn đã vào đêm. Tôi nhìn quanh quất, không biết trận bão tuyết này còn kéo dài bao lâu nữa.

Phát hiện ra khối thạch điêu này, mọi người càng thêm tin tưởng mình sẽ tìm ra thiên cung, nhưng tôi cũng không biết mình nên phấn chấn hay là chán nản. Hoa hòa thượng chụp lại thạch điêu, Trần Bì A Tứ đã khôi phục lại tinh thần, dặn chúng tôi trước tiên phải giữ gìn đồ đạc cá nhân cho kỹ, mệt mỏi thì nên nghỉ ngơi một lát. Nơi này vừa hay lại khuất gió, muốn làm gì thì cũng phải đợi gió ngừng rồi tính sau.

Chúng tôi bỏ trang bị ra kiểm tra lại, còn Hoa hòa thượng đi chăm sóc người bị thương kia. Tôi vừa lúi ra mấy thứ đồ thì hấn đã chạy tới bảo phiền phức rồi, Thuận Tử hình như không còn phản ứng.

Chúng tôi lay lay Thuận Tử, lắc thử đầu hấn. Hấn chỉ có thể trì trệ “A~” một tiếng, ý thức mơ hồ, vừa nhìn qua đã biết thân thể bị mất nhiệt.

“Chúng ta mau đốt lửa lên, bằng không hấn không chịu đựng nổi nữa đâu” Phan Tử lại gằn, “Đã ngủ bấy lâu vẫn chưa chịu tỉnh lại.”

Tôi nhìn quanh quát bốn phía, căn bản không đào đâu ra củi, nếu muốn nhóm lửa có lẽ phải đốt xe trượt tuyết. Nhưng mà lên núi tuyết cần mang theo rất nhiều trang bị, không có xe trượt tuyết, chặng đường về sao chỉ e không thể đi tiếp.

Hoa hòa thượng nhìn Trần Bì A Tứ, rõ ràng không dám tự quyết. Trần Bì A Tứ sắc mặt cũng tái mét, không biết vì lạnh hay vì lý do nào khác, nhú mày nói: “Tạm thời không thể để hấn chết, ta còn có chuyện phải hỏi.”

Tôi thở phào nhẹ nhõm, Hoa hòa thượng bèn đỡ đồ đạc trên xe trượt tuyết xuống, chuẩn bị lấy gỗ nhóm lửa. Nhưng giờ này xe trượt tuyết cũng bị tuyết thấm ướt, không biết có còn bắt lửa nữa không.

Trong cơn lo lắng, tôi bất chợt ngửi thấy một mùi giống như lưu huỳnh, mùi này không biết từ nơi nào xộc tới khiến tôi giật nảy mình. Hoa hòa thượng ra hiệu dừng nhúc nhích, còn bản thân mình thì đứng lên, cẩn thận nghe ngóng. Những người khác cũng đồng thời ngửi thấy mùi này, ai nấy đều dừng hết những việc đang làm. Bàn Tử hít sâu một hơi, nói: “Các đồng chí, hình như có mùi của suối nước nóng!”

Trần Bì A Tứ đưa mắt ra hiệu cho Diệp Thành và Lang Phong, ý bảo bọn họ ra ngoài tìm kiếm. Bàn Tử đeo ba lô lên tỏ ý cũng muốn đi, kết quả là

cả ba đều bị Phan Tử cản lại. Bàn Tử hỏi: “Chuyện gì?”, Phan Tử hất cằm về phía Muộn Du Bình: “Các anh vội cái gì chứ, đừng quên chúng ta có cao thủ.”

Lúc này Muộn Du Bình đã cúi người xuống, dùng hai ngón tay dài khác thường của mình lần mò tảng đá dưới chân, bỗng “A?” một tiếng rồi chuyển hướng sang khối phong thạch khắc hình Bách túc long.

Chúng tôi vòng ra mặt trước khối đá Bách túc long, trước đó chỗ này hoàn toàn không có mùi gì, bây giờ lại ngửi thấy mùi lưu huỳnh hết sức rõ ràng. Muộn Du Bình sờ lên đầu rồng, lại nhìn ra đằng sau khối đá, bàn tay đặt lên đầu rồng thả ra rồi lại ấn xuống, nói: “Lạ thật, phía sau cái đầu rồng này trống không.”

(1) Bách túc long: nghĩa đen là rồng trăm chân, đây không phải hình bách túc long trong truyện, chỉ là hình ảnh tương tự mình tìm trên mạng để cho dễ hình dung cái con quái này =)))

-----oOo-----

Chương 13: Khe nứt

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Com Năm Nướng Chảo

Beta: Thanh Du

~000~

Trường Bạch là một dãy núi lửa đã ngủ đông, căn cứ vào tài liệu lịch sử thì lần phun trào quy mô nhỏ gần đây nhất của nó hẳn đã kết thúc từ 1000 năm trước. Hiện giờ tuy núi lửa đã yên tĩnh trở lại nhưng những nguồn địa nhiệt quanh nó vẫn đặc biệt dồi dào, vô số khe nứt địa chất và miệng phun dung nham từ thời kỳ hoạt động vẫn còn duy trì nhiệt độ cực cao. Phía sau khối phong thạch Bàn long này không chừng còn đề lên một khe đất bốc hơi nóng, vì thế mới toát ra mùi lưu huỳnh.

Chuyện này đối với chúng tôi chắc chắn là một tin tốt lành. Trong hoàn cảnh này, có được nguồn nhiệt ổn định đương nhiên là tiết kiệm hơn hẳn so với đốt một đồng lửa. Thế nhưng lại vướng tảng phong thạch Bàn long vĩ đại màu đen chèn chặt bên trên, liếc qua đủ biết phải nặng đến hơn mười tấn, chúng tôi lại không có bất kì thiết bị phá đá nào, muốn lật nó sang một bên quả là hơi khó.

Bàn Tử thuộc phái hành động, hăng hái vung tay kêu gọi chúng tôi cùng khuân tảng đá lên, có vài người cũng bước tới nhắc thử mấy cái. Nhưng cả đám ra sức khiêng tới nổi đầu tóc nhễ nhại mồ hôi, mặt đỏ đến mang tai mà tảng đá vẫn không mảy may suy suyển.

Bàn Tử thở hổn hển, than vãn: “Không được rồi bố già ơi. Tôi đã bảo trang bị của chúng ta không dùng được rồi mà, bố xem giá lúc này có ít thuốc nổ thì tốt quá.”

Hoa hòa thượng đáp, anh không biết thì đừng có nói lung tung, ông cụ nhà này qua cầu còn nhiều hơn anh đi đường đày. Không mang thuốc nổ là đúng rồi, anh nói coi giờ chúng ta đang ở dưới đáy khe, trên đỉnh đầu tuyết phủ trắng xóa, anh cứ thử đào bừa cái lỗ, chôn xuống quả mìn rồi cho nổ, chờ đám tuyết đọng bên trên chấn động sục xuống xem có bị chôn sống ngay không.

Bàn Tử cứng họng, đúng lúc đó tôi lại thoáng thấy mép dưới của phiến đá Bàn long còn kẹp rất nhiều khối đá to nhỏ không đều, nảy ra một ý, bèn bảo bọn họ: “Có lẽ không cần dùng thuốc nổ đâu, để tôi thử xem.”

Nói rồi tôi lấy từ trong hành lý ra một chiếc búa đục đá, đến bên cạnh khối phong thạch Bàn long, cẩn thận kiểm tra mấy khối đá lớn bên dưới rồi nhắm chuẩn vào một tảng trong số đó mà khỏ một búa. Khối đá kia một mặt đã phải chịu sức nặng hơn mười tấn, nay lại phải nhận thêm nhát búa thốc từ bên sườn của tôi, tức khắc nứt ra một kẽ nhỏ. Tiếp đó là những tiếng đá nghiền vào nhau rào rào liên hồi, tảng phong thạch Bàn long phía trên vì lực chống đột ngột biến đổi mà bắt đầu trượt xuống theo vách núi đá.

Chúng tôi gấp gáp lùi về phía sau, phiến phong thạch Bàn long trượt xuống vài tấc lại bắt đầu nghiêng ngả. Thế nhưng phiến đá kia thật sự quá nặng, chỉ trượt khỏi vị trí một chút đã ngừng lại. Nhưng như thế

cũng đủ để chúng tôi nhìn thấy phía sau tảng phong thạch lộ ra một khe nứt nằm trên vách núi.

Khe đá này rộng vừa một đầu người, cô ép mình cũng có thể chui qua. Nhìn mép động thì thấy đường đứt gãy của nham thạch vẫn còn nguyên trạng, không có dấu vết đục đẽo của con người, mùi lưu huỳnh từ trong đó phả ra từng đợt.

Bàn Tử vặn đèn pin sáng lên, thò tay chiếu vào xem thử rồi quay đầu lại nói: “Trong này âm lẫm, mỗi tội góc độ thì quá khó đỡ, chẳng chiếu đến cái gì cả. Vội lại, tường đá bên trong hình như còn viết chữ.”

“Viết cái gì vậy?” Tôi hỏi.

Bàn Tử nheo mắt nhìn cẩn thận một lát rồi đáp: “Đọc không nổi, mẹ kiếp chẳng biết nó viết cái của nợ gì.”

Nói rồi hấn lại định khom lưng chui vào, có điều Bàn Tử quả thực quá mập, hang động này hiển nhiên không vừa với hấn, cô nhét người vào mấy lần vẫn không được. Rốt cuộc hấn phải cởi tằm áo khoác bên ngoài ra mới miễn cưỡng chui lọt.

Trần Bì A Tứ lại bảo Diệp Thành, Lang Phong và Phan Tử ở lại bên ngoài, có gì còn tiếp ứng, còn chúng tôi theo sau Bàn Tử tiến vào trong khe hở.

Đây là một kẽ đá nứt ra do vận động tạo núi, đi vào rồi mới phát hiện nó đột ngột dốc thẳng xuống dưới, bên trong tối om om, xem ra khe này rất sâu, chỉ e nó thông thẳng vào trong lòng núi.

Không gian ngoài miệng khe nứt hơi chật, hai người không thể sóng vai cùng vào, hơn nữa trong khe rất khó đi, dưới chân toàn là những khối đá lớn góc cạnh lởm chởm. Mùi lưu huỳnh trong hang phải nói là nồng nặc, nhiệt độ ít nhất cũng tầm 30 độ C, đến cả đá cũng nóng rẫy lên.

Chúng tôi dùng cả chân lẫn tay nhích lên vài bước, Bàn Tử lấy đèn pin chiếu sáng một bên, bảo: “Các anh xem, đây là chữ gì?”

Tôi quay đầu sang, thấy đám chữ không được khắc lên vách khe nứt mà chạm trên một khối đá nằm ngang lẫn trong đồng đá lộn xộn dưới đáy.

Đây toàn là những chữ lạ lùng, có phần giống tiếng Trung, lại hơi na ná chữ Hàn, chạm khắc không theo thứ tự gì cả.

Hoa hòa thượng sáp lại gần nhìn thử rồi khẳng định: “Đây là chữ của người Nữ Chân(*).”

(Nữ Chân chính là dân tộc của hoàng thất nhà Thanh, vốn họ thuộc một nhóm các bộ tộc du mục sống tại vùng Mãn Châu – nay là đông nam Nga và đông bắc Trung Quốc – và miền bắc Triều Tiên, cũng tức là sát với dãy Trường Bạch Sơn trong truyện. Trong quá khứ họ từng thành lập nhà Kim, xung đột với triều Tống cho đến khi bị liên minh Tống và bộ tộc Mông Cổ của Thành Cát Tư Hãn diệt quốc. Sau này họ lại nổi lên xâm chiếm toàn bộ lãnh thổ Trung Quốc của nhà Minh và lập ra triều Thanh, cũng chính là vương triều cuối cùng của giai cấp phong kiến Trung Hoa.)

“Nó viết cái gì thế?” Bàn Tử hỏi.

Hoa hòa thượng đáp: “Chờ chút, tôi đâu phải siêu nhân, phải xem kỹ mới biết được. Để tôi chép lại đã.”

Chúng tôi chờ một lát cho Hoa hòa thượng chép xong những chữ này vào sổ. Rồi Bàn Tử dẫn đầu, chúng tôi lại xếp thành hàng ngũ, tiếp tục đi sâu vào trong động.

Nói là đi, chứ thực ra dùng tay còn nhiều hơn chân. Toàn bộ khe nứt cơ hồ đều nghiêng 30 độ xuống dưới, lại không có bậc thang, gần như phải bò xuống. Bên trong khúc rộng khúc hẹp chỗ thấp chỗ cao, có nhiều nơi phải thụt người xuống mới luôn qua được.

Điểm duy nhất khiến người ta thoải mái là trong này ẩm áp hơn rất nhiều, chúng tôi bò mãi cũng bắt đầu đổ mồ hôi, đành phải tháo bớt nút quần nút áo. Đúng lúc đó Bàn Tử lên tiếng: “Bố già ơi, phiền phong thạch chặn ngoài kẽ nứt kia hình như không phải ngẫu nhiên đúng không?”

Trần Bì A Tử âm ừ nói: “Phá núi xây lăng thường lấy vật liệu tại chỗ, bên ngoài nhiều đá vụn như thế, hẳn đây chính là công trường khai thác đá để xây lăng mộ. Khe nứt này dễ chừng bọn họ đã phát hiện ra trong khi lấy đá, không hiểu sao cuối cùng lại dùng phong thạch chặn lại.”

Còn chưa xuống đến 100 mét, mùi lưu huỳnh đã ngày càng nồng, nham thạch càng lúc càng đen, cũng bắt đầu phản chiếu ánh ngọc lóng lánh bảy màu, đó là dấu vết để lại sau khi đá mica bị nhiệt độ cao nung chảy. Tôi kêu úi cha một tiếng, trong lòng thầm nghĩ đây chắc là miệng phun dung nham của núi lửa rồi. Trường Bạch là ngọn núi lửa ngủ đông, lẽ như nó đột ngột tỉnh giấc, nham thạch nóng chảy từ trong lòng núi phun ra thì chúng tôi chết là cái chắc.

Tôi đang nghĩ ngợi lung tung, bỗng hai người đi đầu đoàn ngừng lại, chiếu đèn pin về phía trước. Thì ra khe nứt đằng trước đột ngột thu hẹp lại, đá vụn ngổn ngang, chỉ chừa ra một khe hở bé tí có thể chui xuống dưới.

Tôi ngòì thụp xuống, chiếu đèn pin vào bên trong. Nơi đây do khe nứt sụp xuống hình thành, không gian bên trong rất nhỏ, kiểu này chắc phải nằm hẳn xuống mới trườn vào được.

Trần Bì A Tứ nhìn thấy miệng cái khe, biết ngay với thể lực của mình thì đừng hòng bò vào nổi. Bàn bạc một lát, tôi bảo Hoa hòa thượng ở lại chờ chúng tôi với lão, còn tôi, Bàn Tử và Muộn Du Bình thì tiếp tục chui vào xem bên trong còn có thứ gì.

Chúng tôi cởi áo ngoài, cố giảm hết cỡ kích thích cơ thể mình. Lần này chúng tôi để Muộn Du Bình đi đầu, ba người lần lượt trườn xuống, từng tý từng tý một luồn dần vào cái khe kia.

Tôi cho rằng chỗ bị sụp xuống chỉ là một đoạn ngắn, cứ bò về phía trước vài bước khắc có lối ra. Nếu đúng là như thế thì chúng tôi có thể quay về kịp thời, ai dè cái khe này dài khiếp, bò mãi bò mãi vẫn chưa hết đường, quả là vượt quá dự liệu.

Những tảng đá trong khe đều sắc nhọn khác thường, mới bò được vài bước quần áo trên người tôi đã bị móc rách vài chỗ. Nham thạch đè ép phổi tôi, cộng thêm nhiệt độ ngày càng tăng khiến tôi dần dần cảm thấy khó thở.

Bàn Tử đi sau cũng có cảm giác giống tôi, bèn níu chân tôi lại, nói: “Không xong, thành phần không khí ở đây hình như có vấn đề, chúng ta chưa thăm dò đã tiến vào thế này là quá liều lĩnh.”

Tôi muốn ngoảnh lại nhìn nhưng không gian quá chật chội, thật sự không cách nào làm được. Nghĩ bụng này giờ đã trườn được một đoạn khá xa, quay lại thì cũng tiếc, hơn nữa tình hình hiện tại như vậy, chỉ e bò lại còn khốn khổ hơn bò đi, vì vậy tôi nói: “Tiến thêm vài bước nữa đi, nếu còn chưa đến đấy thì chúng ta lại lui ra ngoài.”

Bàn Tử âm ừ. Đúng lúc này, Muộn Du Bình ở đằng trước bắt chợt kêu lên một tiếng: “Hửm?”

Tôi quay đầu lại nhìn về phía trước thì thấy đằng đó trống trơn, Muộn Du Bình mới này còn chặn trước mặt tôi giờ đã không thấy đâu nữa, chỉ để lại cái khe nứt tối om om, chẳng biết thông đến tận đâu.

Từ lúc nghe thấy tiếng Muộn Du Bình cho đến khi phát hiện ra hấn biến mất ngay trước mắt tôi, tuyệt đối không quá năm giây. Cho dù có là một con chuột thì trong hoàn cảnh này cũng không thể nào biến mất trước mắt tôi nhanh đến thế, huống chi là một con người.

Tôi lập tức cảm thấy có gì không ổn, vô thức lùi lại một bước, định nhìn lại cho cẩn thận. Bỗng vụt một cái, lại thấy Muộn Du Bình hiện ra lù lù ngay trước mặt mình.

Bàn Tử bò sát phía sau, thấy tôi lùi một bước thì hốt hoảng khựng lại, lên tiếng hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Nhất thời tôi cũng mù mờ chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì, bèn trả lời lấy lệ: “Không... không có gì đâu.”

Muộn Du Bình hình như cũng không biết chuyện kỳ dị vừa xảy ra với mình. Hấn dừng lại một lát, gọi chúng tôi một tiếng rồi bắt đầu tăng tốc trườn về phía trước.

Dù hấn thoát ần thoát hiện chỉ trong tích tắc nhưng tôi vẫn cảm nhận được hết sức rõ ràng. Tuy nhiên nhìn vào cảnh tượng trước mắt, bỗng dưng tôi lại không thể chắc chắn một trăm phần trăm. Trong lòng tôi cực kỳ hoang mang, lẽ nào là do không khí trong này khiến tôi sinh ảo giác?

Nhưng tình hình không cho phép tôi cân nhắc nhiều. Bàn Tử đằng sau kéo chân tôi thúc giục, tôi đành ôm cảm giác bực bội bò thêm một

quãng. Lúc bò qua cái đoạn Muộn Du Bình vừa biến mất kia, tôi đặc biệt chú ý quan sát xung quanh nhưng không thấy bất kì chỗ lõm hay cái gì tương tự có thể khiến tôi sinh ra ảo giác, trong lòng mơ hồ dấy lên cảm giác bất an.

Qua khúc này lại đi thêm tầm mười phút nữa, Muộn Du Bình bắt chợt thả lỏng, cả người rướn ra ngoài dò xét. Tôi thấy trước mặt trở nên rộng rãi, biết rằng đã đến lối ra.

Phần cuối của khe nứt là một đồng lớn đá ngổ ngang. Sau khi leo ra, Muộn Du Bình bẻ vài khúc gậy huỳnh quang ném ra tứ phía, ánh sáng ảm áp màu vàng lan tỏa khắp không gian. Tôi quay đầu lại nhìn, nhận thấy đây hẳn là chỗ rộng rãi nhất của cả cái khe nứt trong lòng núi này, chiều rộng cỡ bốn năm chiếc xe bảy chỗ hiệu Kim Bôi, chiều dài đại khái bằng nửa sân bóng rổ, bên dưới lổn nhổn toàn đá vụn lớn có nhỏ có, đều là bị hoạt động địa chất xảy ra vào thời điểm hình thành cái khe này lắc cho vỡ xuống.

Bàn Tử điều chỉnh quang sáng của đèn pin chiếu rộng ra, quan sát bốn phía rồi nói: “Quái lạ, chỗ này mà còn có bích họa. Xem ra chúng ta không phải những người đầu tiên tới đây rồi.”

Chúng tôi bước tới, phát hiện trên vách khe đúng là có bức bích họa lớn nhiều màu sắc. Nhưng tình trạng bảo tồn của bức bích họa này cực kỳ kém, màu sắc nhạt phai, đường nét bên trên phải cố gắng lắm mới nhìn ra nó na ná hình vẽ Thiên nữ phi thiên.

Những người tiến vào đây đã lấy một phiến đá vĩ đại bít cửa, bên trong lại còn có bích họa. Đây rốt cuộc là nơi nào? Một lần nữa, tôi lại cảm thấy hoang mang.

Quanh quần vài vòng, chúng tôi phát hiện ra vài miệng suối nước nóng giữa lớp đá vụn, tuy cái nào cũng rất nóng, nhưng bốc lên hơi nóng hôi hổi hấp dẫn không sao tả xiết. Tuy nhiên, chúng tôi lại không phát hiện ra dấu vết cho thấy có những người khác đã từng hoạt động ở đây.

Từ sâu bên trong khe nứt thỉnh thoảng phả ra những luồng gió nóng bỏng. Tôi qua đó chiếu đèn vào trong, khe này sâu không thấy đáy, chẳng biết nó còn thông đến tận đâu.

Sau khi trao đổi ý kiến, chúng tôi thống nhất không phải vào sâu thêm nữa, đây đã là chỗ tránh bão tuyết lý tưởng rồi. Bàn Tử kiểm tra không khí, thấy không có vấn đề gì quá lớn, bèn thấp ngọn đèn bão lên duy trì ánh sáng. Muộn Du Bình lại bò qua cái khe nhỏ hẹp đã đưa chúng tôi tới đây, ra báo cho những người ở bên ngoài.

Lát sau Hoa hòa thượng và Diệp Thành đã lần lượt chui vào, Thuận Tử cũng được Phan Tử kéo đến nơi. Tôi lập tức kiểm tra bệnh tình của Thuận Tử, nhận ra nhờ hơi ấm trong này mà sắc mặt hắn đã bắt đầu hồng hào hơn, nhưng tay chân vẫn lạnh ngắt, không biết còn có thể cố gắng chống đỡ hay không.

Suốt quãng đường lên đây đều do Thuận Tử dẫn chúng tôi đi, nếu hắn chết thì cũng chưa đến nỗi không đi nổi nữa, nhưng tóm lại sẽ rất khó khăn. Hơn nữa tôi cũng rất quý mến người này nên thật sự không muốn một người vô tội như thế lại phải bỏ mạng vì chúng tôi.

Hoa hòa thượng kiểm tra nhịp tim và mạch đập của hắn, sau đó lại bảo tôi tránh ra, đắp nước nóng dầm chiếc khăn mặt rồi đặt trên tảng đá cho nguội bớt, sau đó dùng nó lau người cho Thuận Tử, đợi đến khi toàn thân hắn được chà xát đến đỏ lựng lên rồi mới tưới lên người hắn chút nước nóng. Thuận Tử bắt đầu ho khan dữ dội, mí mắt co giật.

Chúng tôi thở dài nhẹ nhõm, Hoa hòa thượng nói: “Xong rồi, hắn không chết được đâu.”

Bầu không khí dịu đi, Bàn Tử và Diệp Thành đều lấy thuốc lá ra hút. Lúc này Trần Bì A Tứ cũng được Phan Tử đỡ vào.

Trải qua lần biến cố liên tiếp này, chúng tôi lâm vào tình trạng kiệt sức, cũng chẳng còn hơi đâu mà nói chuyện nữa, ai nấy đều tự tìm một chỗ thoải mái mà ngả lưng xuống.

Tuyết trên người vì nhiệt độ thay đổi mà tan thành nước, quần áo giày dép bắt đầu thấm hơi ẩm, chúng tôi phải lột quần áo ra phơi lên mấy tảng đá khô. Diệp Thành lấy đồ hộp nén nhỏ ra, ném vào suối nước nóng ngâm một lát rồi phân phát cho mọi người.

Tôi vừa ăn vừa cùng Hoa hòa thượng ngắm bức bích họa vừa phát hiện ban này. Chỗ này rõ ràng là do thiên nhiên tạo thành, hơn nữa không

gian lại hẹp, tại sao phải vẽ bích họa làm gì? Việc Muộn Du Bình đột nhiên biến mất ngay trước mắt tôi vừa rồi, cùng với tảng đá vĩ đại chắn ngang cửa động đã cho tôi một cảm giác rất bất thường.

Người làm việc với đồ cổ luôn cảm thấy cực kì hứng thú với những vật truyền lại một lượng thông tin lớn như bích họa và phù điêu. Những người khác thấy chúng tôi chăm chú nhìn, cũng dần dần bước tới.

Nhưng trên tấm bích họa này lại không chứa nhiều thông tin cho lắm. Hình Thiên Nữ Phi Thiên được vẽ lên tường ở nhiều nơi trong cung đình hoa lệ hay in lên đồ thờ cúng chỉ để thể hiện những màn ca múa tung bừng mừng cảnh thái bình thịnh vượng, chứ thực tế chẳng có ý nghĩa gì. Tấm bích họa tàn tạ này nhiều khả năng cũng chỉ là vật tương tự, có mặt tại đây lại toàn những người thường xuyên ra vào cổ mộ, nhìn nhiều phát nhàm, liếc qua đã chẳng có hứng xem xét gì nữa.

Trên đoạn đường tới đây tôi đã đổ mồ hôi đầm đìa, đầu ngón chân tê cóng, đau đến dại đi. Đúng lúc tôi đang định về chỗ, ngồi xoa bóp mấy đầu ngón chân thì lại nghe Bàn Tử chắt lưỡi một tiếng, chìa ngón cái ra, bắt đầu cây bích họa.

Tôi bèn hỏi hấn làm sao thế, thứ này tuy không có giá trị nhưng dù gì cũng là di vật của người xưa, anh không thể phá hoại nó chứ.

Bàn Tử trả lời: “Cậu làm nhầm cái gì đấy, móng tay tôi mà không có giá à? Đồ đặc biệt thường tôi có thêm bóc bao giờ đâu. Cậu tự qua đây mà xem, bích họa này có hai tầng đấy!”

“Hai tầng á?” Tôi hửm một tiếng, nhú mày, trong lòng tự hỏi thế nghĩa là sao?

Mọi người bắt đầu chụm lại, tới xem rốt cuộc hấn đang nói gì. Hấn chìa đầu ngón tay cho chúng tôi xem, chỉ thấy trên đó dính lại chất chu sa màu đỏ bị cạo ra. Nhìn lại vị trí trước mặt hấn, quả nhiên trong góc bức bích họa có một khoảng đường nét không hề liên quan đến xung quanh, thứ được vẽ cũng không giống. Chẳng qua chỗ này nằm hơi khuất, nếu không nhờ Bàn Tử tinh mắt, chúng tôi tuyệt đối không thể nhìn ra.

Điều này chứng tỏ đã có người vẽ chồng một tầng lên trên tấm bích họa gốc, che khuất hình vẽ ban đầu bằng hình vẽ này.

Tầng phía trên do phoi ngoài không khí, lâu dần tróc ra, để lộ bích họa đằng sau, chuyện này cũng thường xảy ra đối với tranh sơn dầu.

Bàn Tử tiếp tục lấy ngón tay lần lần trên bức bích họa, phát hiện ra tầng ngoài cùng này hình như cũng chưa được thi công hoàn thiện, cho nên Bàn Tử vừa cạo đại một cái đã có thể cào rụng lớp màu bên ngoài một cách đơn giản. Bằng không nếu như làm đủ thao tác, bích họa từ thời Đường trở đi đều phủ lên một lớp vật liệu trong suốt đặc thù; tầng này giống như lớp sơn bảo vệ hình vẽ, khiến cho nó không dễ bay màu, cũng không dễ tróc ra.

Đôi mày Trần Bì A Tứ nhíu lại thật chặt. Rất nhanh chóng, một mảng bích họa lớn cỡ cái chậu rửa mặt đã bị lột xuống, trên bức họa đằng sau xuất hiện nửa cỗ xe ngựa được vẽ với năm màu. Chủ nhân cỗ xe ngựa này là một người đàn ông phốp pháp, phục sức trên người ông ta tôi chưa thấy bao giờ.

Đây là loại bích họa tự sự, tôi bỗng nhiên cảm thấy hồi hộp.

Rõ ràng đã có người vẽ lên đây một tấm bích họa tự sự trước, nhưng vì nguyên nhân nào đó lại dùng một bức họa khác thay thế hết sức vội vàng, hơn nữa có lẽ do thời gian cấp bách nên không thể làm nốt thao tác cuối cùng để hoàn thành tấm bích họa bên ngoài này.

Trần Bì A Tứ ngắm nghía tấm bích họa này, lại nhìn quanh quất một vòng rồi nói với chúng tôi: “Thứ này... có liên quan tới thiên cung. Bóc toàn bộ mặt tường ra đi, để xem bức họa bên trong kể lại chuyện gì.”

Tôi đã muốn ra tay từ khuya rồi, bèn từ một đầu khác chìa móng tay ra, cẩn thận làm việc, bóc đi lớp bích họa trên tường đá.

Bức họa bong ra từng mảng lớn, chỉ trong chốc lát, một cuộn tranh khí thế hào hùng, màu sắc tươi đẹp đã dần dần trải ra trước mắt chúng tôi...

-----oOo-----

Chương 14: Hai lớp bích họa

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Biên, Cơm Năm Nướng Chảo

Beta: Thanh Du

~000~

Bốn phía yên tĩnh đến rợn người, ngọn đèn bão được treo lên vách đá để tăng cường độ sáng, ánh đèn nhợt nhạt chiếu lên tầng nham thạch cho người ta cảm giác thần bí cổ xưa.

Màu sắc tám bức họa vô cùng rực rỡ, chủ yếu dùng sắc đỏ tươi như máu, dưới ánh sáng chập chờn lại trở nên lấp lánh, dường như cả khối nham thạch đang ứa máu tươi. Bức họa ẩn giấu bên dưới một lớp phẩm màu khác lại được bảo tồn tốt đến nhường này, thật là không sao tưởng tượng nổi.

Nhưng nội dung tám bức họa mới khiến chúng tôi thực sự kinh ngạc, những gì được vẽ trên đó rất khó diễn tả bằng lời. Tám bức họa được chia làm hai phần, ghi lại hai sự kiện khác nhau nhưng khi ghép chung một chỗ trông vẫn rất hoàn chỉnh, đẹp đến lung linh huyền ảo.

Hoa hòa thượng thấy hai mắt tôi sáng rực lên thì lắm bảm: “Đây là cảnh tượng cuộc chiến giữa hoàng đế Vạn Nô của Đông Hạ và người Mông Cổ, cậu nhìn người này đi, xem ra y chính là Vạn Nô vương, đây rất có thể là trận chiến diệt nước Đông Hạ trong truyền thuyết.”

Hiểu biết của tôi về Đông Hạ vô cùng hạn hẹp, những người khác hiển nhiên cũng không hơn gì, ai nấy đều yên lặng nghe ông ta nói tiếp.

Ông ta đi đi lại lại vừa trầm trồ thán phục, vừa ngắm nghía hình vẽ trước mặt rồi chỉ tay vào một vị trí trên bức bức họa, nơi có rất nhiều binh lính vai mang khôi giáp và da tê tê, nói: “Đây là quân Vạn Nô vương”, lại chỉ vào kỵ binh bên kia: “Còn đây là lính Mông Cổ, các cậu xem, nhân số hơn xa quân Đông Hạ đến mấy lần, rõ ràng là một cuộc chiến không hề cân sức.”

Tôi nhìn theo hướng ông ta chỉ, thấy tên bay tán loạn đá bắn tứ tung, Bàn Tử nhìn một hồi chẳng hiểu sao lại cảm thấy kỳ lạ, liền hỏi: “Vì sao quân

Đông Hạ người nào người nấy mặt mũi trông như phụ nữ thế này?”

Tôi cũng thấy lạ, chẳng lẽ người Đông Hạ lại để phụ nữ ra trận đánh nhau sao? Nếu thế thì không mất nước cũng uổng. Hoa hòa thượng đáp: “Không phải, đây là một trong những đặc trưng của bích họa Đông Hạ, những người cậu nhìn thấy đều thanh tú mỹ miều, tôi cũng từng tra trong điển cổ ra vài hiện tượng kỳ quái, hình như những ai đã từng tiếp xúc với người Đông Hạ đều nói ở Đông Hạ không thấy người già, dân nước này đều ở độ tuổi rất trẻ. Dân Triều Tiên thì kể rằng người Đông Hạ đến lúc chết vẫn giữ được dung mạo trẻ trung.” *Đây là lí do anh Bình không bị lão hóa đó hả...*

Bàn Tử cau mày, dường như không thể nghĩ ra tại sao lại có chuyện như thế, tôi cảm thấy điều này có thể liên quan đến tập tục của một vài dân tộc thiểu số, có những tộc người không cho phép người già gặp khách. Tôi không quan tâm lắm, lại cùng mọi người tiếp tục xem xét.

Hoa hòa thượng lại chỉ tới phần thứ hai của bích họa, nói: “Phần này mô tả lại diễn biến trận đánh. Các cậu xem, người Đông Hạ lấy một chọi ba, cuối cùng lần lượt bị người Mông Cổ bắn chết, trận chiến này rốt cuộc biến thành một trận thảm sát.”

Trên bích họa dùng rất nhiều mảng đỏ để diễn tả sự thảm khốc của chiến tranh, mang đến cảm giác rất thật, dường như như tôi đang được tận mắt chứng kiến từng nhóm từng nhóm quân Đông Hạ ngã vào vũng máu, kỵ binh Mông Cổ giẫm đạp lên thi thể của họ, bắt đầu thiêu hủy nhà cửa, tàn sát đàn ông.

Phần thứ ba của bích họa bị che khuất sau một tảng đá lớn, chúng tôi không thể dời đi nhưng có thể đoán biết nội dung của nó là phần kế tiếp hai bức kia.

Lúc này tôi bỗng cảm thấy ngờ vực, bèn nói chen vào: “Không đúng, cái nước Đông Hạ này chẳng phải đã bị người Mông Cổ tiêu diệt từ đời tám hoánh rồi sao? Tôi thấy trong tài liệu có nói bọn họ tồn tại được hơn bảy mươi năm, lại chinh chiến liên miên, nếu bảo Vân Đỉnh Thiên Cung là do bọn họ xây nên thì với điều kiện thời đó, một quốc gia nhỏ làm sao có thể xây dựng một lăng mộ quy mô hoành tráng như thế này?”

Tôi vừa dứt lời đã có nhiều người tỏ vẻ đồng tình, Đông Hạ là nhà nước

xuất hiện trong thời gian rất ngắn ở vùng Cát Lâm và Hắc Long Giang khi Nữ Chân diệt quốc, theo trí nhớ của tôi thì hoàng đế khai quốc Vạn Ngô vương thậm chí còn không kịp truyền ngôi cho đời sau đã bị người Mông Cổ vòng qua Triều Tiên tiêu diệt. Đó chính là thời kỳ Mông Cổ hùng mạnh nhất, gặp thần giết thần gặp phật giết phật, cảnh tượng được mô tả trên bích họa nếu đúng là trận quyết chiến kia, với tính cách của người Mông Cổ, họ hẳn phải bị tàn sát sạch sẽ mới đúng.

Mà thời đó sức sản xuất của các bộ tộc Nữ Chân rất yếu kém, không thể huy động quá nhiều nhân công, dù không bị diệt quốc đi chăng nữa thì căn bản cũng không thể xây dựng nên một lăng mộ hoành tráng nhường này.

Theo lời Trần Bì A Tứ thì trong Vân Đỉnh Thiên Cung thật sự chôn cất hoàng đế Đông Hạ, chuyện này nghĩ sao cũng thấy thật hoang đường, bởi lẽ bọn họ không có đủ thời gian cũng như thực lực.

Càng vô lý hơn, nếu dựa theo những thứ chúng tôi đã nhìn thấy trong ngôi mộ dưới đáy biển mà suy đoán thì tòa lăng mộ trong truyền thuyết này hẳn là do Ônng Tàng Hải xây dựng, như vậy thời gian thi công có lẽ vào cuối triều Nguyên, khi đó nước Đông Hạ đã bị tiêu diệt từ hàng trăm năm trước, đào đâu ra hoàng đế Đông Hạ để mà chôn cất chứ.

Chúng tôi đều đưa mắt về phía Trần Bì A Tứ, lão chính là người nói ra câu hoàng đế Đông Hạ được táng trong Vân Đỉnh Thiên Cung, nhưng bây giờ xem xét lại thì dường như giả thiết này hoàn toàn sụp đổ.

Trần Bì A Tứ biết chúng tôi đang nghĩ gì, mặt mũi lạnh tanh liếc qua bích họa, cười nhạt một tiếng rồi nhìn sang Hoa hòa thượng: “Nếu các người không tin, vậy thì hòa thượng, anh nói cho bọn họ biết đi.”

Hoa hòa thượng dạ một tiếng rồi quay sang chúng tôi cười nói: “Tôi biết các cậu đang hoài nghi điều gì, và tôi dám chắc các cậu đều nghĩ sai cả rồi. Những tài liệu viết về Đông Hạ mà các cậu đã xem hầu hết đều được suy ra từ mấy cuốn sách cổ không còn nguyên vẹn. Trên thực tế tài liệu về nước Đông Hạ còn lưu lại thật sự quá ít ỏi, ở nước ngoài người ta thậm chí còn không thừa nhận đã từng có một quốc gia như vậy tồn tại, cho nên thông tin các cậu thấy bây giờ thực ra cũng rất khó đánh giá độ chính xác.”

Bàn Tử nói: “Nếu đã thế thì ông dựa vào đâu mà khẳng định tài liệu của ông là đúng.”

Hoa hòa thượng trả lời: “Bởi vì tài liệu của chúng tôi trực quan hơn.” Ông ta móc một tấm lụa trắng từ trong túi áo lót, trải ra trước mắt chúng tôi. Tôi vừa nhìn thấy, ruột gan bỗng chốc rơi tuột xuống.

Không ngờ thứ đó chính là con Xà mi đồng ngư trong buổi bán đấu giá.

Tại sao nó lại nằm trong tay bọn họ, chẳng phải đã nói là không có người mua sao? Tôi nhú mày, đột nhiên hiểu ra.

Đã không có người mua, mà cá lại nằm trong tay Trần Bì A Tứ, vậy lẽ nào Trần Bì A Tứ chính là người bán?

Toàn thân tôi run rẩy, cố gắng giữ thân thể ổn định, không để cho bản thân lộ ra vẻ mặt quá mức kinh ngạc. Thế nhưng lòng mê đã xoắn thành một cục, vô số câu hỏi bùng nổ trong đầu, nhất thời cũng không biết mình đang sợ hãi hay là hưng phấn, chỉ thấy tay chân đột ngột lạnh ngắt như bị rút máu.

Hoa hòa thượng không hề để ý đến nét mặt của tôi, tiếp lời: “Loại cá đồng này là một biến thể của rồng, cụ nhà chúng tôi nhờ cơ duyên xảo hợp mới lấy được, tôi tin chắc người chế tác ra nó phải biết rõ nội tình nước Đông Hạ. Lạ nhất là người này sử dụng thủ pháp vô cùng khéo léo để lưu lại một đoạn thông tin tuyệt mật trên thân cá, các cậu xem đi.”

Ông ta đưa con cá lại gần đèn bão, những mảnh vảy cá mạ vàng phản chiếu ánh kim lấp lánh, in lên bức bích họa vô vàn điểm sáng li ti. Hoa hòa thượng dịch chuyển thân cá, những điểm sáng bắt đầu biến đổi, dần dần lại hóa thành những con chữ lóm đóm.

“Bí mật nằm ở đây, trên vảy cá này tổng cộng ẩn giấu bốn mươi bảy chữ Nữ Chân.”

Trong lòng tôi a lên một tiếng, thậm chí hóa ra còn có thứ kỳ xảo này. Tôi nắm chặt hai con Xà mi đồng ngư trong túi, lắp bắp hỏi ông ta: “Nó...nó viết cái gì vậy?”

“Vì tư liệu trên con cá không hoàn chỉnh nên tôi còn chưa giải mã được

hết. Nhưng tôi có thể khẳng định, người làm ra con cá này muốn ghi lại vài chuyện mà không muốn người ta phát hiện ra, lưu giữ lịch sử chân thực của Đông Hạ.” Hoa hòa thượng nói có phần đắc ý, “Thật ra trước khi nhìn thấy vật này, căn cứ vào rất nhiều dấu vết để lại, tôi đã suy đoán rằng nhà nước Đông Hạ chắc chắn từng tồn tại, có điều họ đã rút sâu vào núi lớn, vả lại không biết dựa vào điều gì mà một nhà nước nhỏ bé yếu ớt như thế vẫn đứng vững vàng giữa một bên là Mông Cổ hùng mạnh vô song, một bên là Triều Tiên như hổ đói rình mồi trong suốt mấy trăm năm. Tôi từng nghiên cứu ghi chép của Cao Ly (tên cũ của Triều Tiên), mãi cho đến trước khi nhà Minh thành lập, còn có người đào sâu bắt gặp những kẻ ăn mặc kỳ quái hoạt động ở chỗ này. Tôi nghĩ đó là một bộ phận dân cư còn sót lại của nước Đông Hạ.”

Ông ta lại chỉ vào con cá, nói tiếp: “Những mẫu ghi chép vụn vặt trong này đã chứng minh cách nghĩ của tôi là đúng. Nước Đông Hạ sau khi quyết chiến với Mông Cổ đã lui đến biên giới giữa Cát Lâm và Triều Tiên, vẫn náu mình tồn tại suốt mấy trăm năm, tổng cộng có mười bốn vị hoàng đế. Mông Cổ và Triều Tiên không dưới một lần muốn tiêu diệt đất nước bé nhỏ này, nhưng vì một lý do kỳ lạ mà tất cả đều thất bại.”

“Lý do gì?” Phan Tử hỏi: “Hòa thượng, anh nói chuyện thẳng thắn chút được không?”

Hoa hòa thượng nhún vai: “Tôi không biết. Tư liệu trên con cá kia không đầy đủ, đảm bảo còn có vật khác ghi lại phần còn thiếu. Nhưng căn cứ vào những chữ trong tay, tôi dám nói nước Đông Hạ đứng vững được hẳn là vì đã có những chuyện vô cùng kỳ lạ xảy ra, còn nội dung phía sau thế nào thì chịu. Chúng tôi vẫn luôn muốn tìm, nhưng tiếc thay ông cụ nhà chúng tôi đã lũng sục bao nhiêu năm vẫn không thấy những phần khác đâu cả.” Ông ta ngừng một lát rồi lại nói: “Các cậu có biết câu cuối cùng trong đóng chữ Nữ Chân này nói gì không?”

Tôi thầm nghĩ tụi này biết thế quái nào được, Diệp Thành đã tiếp lời: “Là gì?”

Hoa hòa thượng nhìn chúng tôi rồi bảo: “Trên này viết, Vạn Nô Vương của các triều đại đều không phải là người.”

“Không phải người thì là cái quái gì?” Bàn Tử thốt lên.

Hoa hòa thượng cất con cá đi: “Trên này viết, bọn họ đều là một loại quái vật từ dưới lòng đất bò ra!”

Không phải chứ, tôi nghĩ thâm. Mọi người nhìn nhau, xem chừng trong lòng đều đã hơi rờn rợn. Diệp Thành lại hỏi: “Cũng không thể nói như thế được, hay ý họ muốn ví hoàng đế với rồng, chứ không phải người phạm?”

“Tôi vốn cũng nghĩ người này chỉ muốn dùng lối ví von chân long thiên tử vậy thôi, nhưng sau này nghiên cứu thêm mới phát hiện người này khả năng chỉ muốn ghi lại một vài bí mật, khách quan hơn so với ghi chép lịch sử của Đông Hạ, nên hẳn là sẽ không dùng ngôn ngữ cung kính vậy đâu. Hơn nữa, nếu sự thực đúng như lời anh nói thì hãy tưởng tượng mà xem, giả sử anh chúc thọ hoàng đế mà vừa mào đầu đã nhả một câu: bệ hạ, ngài thật không phải người, chỉ e câu thứ hai chưa nói ra anh đã bị lôi đi lăng trì rồi. Làm gì có ai viết kì cục như vậy.” Ông ta cười khó hiểu: “Hơn nữa câu sau cùng viết cực kỳ rõ ràng, cực kỳ khiếm nhã, tôi vẫn canh cánh trong lòng. Nếu ta tìm được những phần khác thì hẳn là sẽ giải mã được rất cuộc những lời này có ý nghĩa gì.”

Bàn Tử và Muộn Du Bình đều biết kỳ thật hai con cá đồng còn lại hiện giờ đang ở trong tay tôi, nhưng vì thận trọng nên bọn họ đều không lên tiếng. Tôi bóp chặt cá đồng trong túi áo, đột nhiên cảm thấy chúng trở nên nặng trĩu.

Nhất thời tôi cũng không biết mình có nên lấy hai con cá này ra không. Thực ra hai con cá này đối với tôi cũng chẳng có ý nghĩa gì. Tôi không đọc được chữ Nữ Chân, có xem cũng chẳng hiểu cóc khô gì sất. Nhưng nếu giao cho bọn họ thì tôi lại thấy không ổn chút nào.

Phan Tử nhìn chăm chăm vào tấm bích họa, lẩm bẫm với chính mình rằng người được cho là Vạn Nô vương trên bích họa kia trông cũng giống người chứ nào có vẻ gì là quái vật. Bàn Tử vỗ vỗ anh, nói với Hoa hòa thượng: “Anh Mặt Seọ, tôi bảo này, anh giải mã cái quái gì, chúng ta là người thực dụng, đừng ra vẻ phần tử trí thức, đến lúc quan tài mở ra thì là người hay chó khấc rõ ràng ngay thôi.”

Hoa hòa thượng cười cười lên tiếng: “Ý tôi là, biết người biết ta vẫn hơn.”

“Có điều, thằng vẽ bích họa không dung lại vẽ mấy cái này ở đây làm quái gì nhỉ?” Bàn Tử hỏi: “Để nhắc mình khỏi quên nợ nước thù nhà à?”

Hoa hòa thượng lắc đầu, hiển nhiên cũng không hiểu rõ lắm. Tôi ngẫm nghĩ rồi nói: “Có khi là muốn hoàn thành bích họa ở đây rồi dỡ cả khối đá xuống, còn không thì chắc là vẽ để giết thời gian thôi. Anh xem trong này ảm áp, có lẽ lúc đó thợ thuyền cũng vào đây nghỉ ngơi mà.”

Chẳng ai thêm tin tôi. Hoa hòa thượng bắt đầu chụp lại mấy thứ này để lưu lại làm tư liệu.

Chúng tôi nghỉ ngơi đã đủ, dần dần hồi phục tinh thần, bắt đầu cắt lượt nghỉ ngơi. Trần Bì A Tứ lại cử người của lão thay phiên ra canh bên ngoài, chừng nào tuyết ngừng rơi thì bò vào báo cho chúng tôi, còn chúng tôi bắt đầu thay phiên nhau ngủ.

Khi tôi tỉnh giấc thì Thuận Tử cũng vừa tỉnh lại, không ngừng xin lỗi chúng tôi. Bàn Tử không thêm quan tâm đến hắn, tôi lấy đồ cho hắn ăn, lại bảo anh cứ nghỉ ngơi cho khỏe, tôi còn phải nhờ anh tiếp tục dẫn lên mà.

Trong này không có mặt trời mặt trăng thay nhau chiếu sáng, cũng chẳng biết thời gian đã qua bao lâu, đại khái là chờ hai ba ngày thì tuyết rớt cuộc cũng ngừng rơi. Chúng tôi lục tục leo ra khỏi cái khe, bên ngoài đã trời quang mây tạnh, xung quanh là một thế giới bao la trắng xóa.

Sửa soạn lại trang bị mới phát hiện mấy ngày nay chúng tôi đã ăn quá nhiều, đoán chừng nếu không có tiếp tế thì chưa đi đến đích đã cạn sạch lương thực. Hỏi Thuận Tử xem có cách nào không, hắn nói đã lên vùng núi phủ tuyết thì bó tay rồi, bằng không phải quay trở về, hoặc là phân phối đồ ăn ra, chịu khó nhịn bớt một chút.

Lúc ở trong khe nứt, Trần Bì A Tứ đã dạy chúng tôi rất nhiều mảnh lời sử dụng trên núi tuyết, ví dụ như dùng băng vệ sinh làm lót giày có thể hút mồ hôi, giữ cho bàn chân khô ráo, toàn thân ảm áp. Chúng tôi làm theo cách của lão, quả thật không tồi, có điều chính mình cũng thấy chướng, cứ nghĩ nếu vào cổ mộ rồi vớt lại mấy thứ này trong đó, vài năm sau có đội khảo cổ đào ra, nhìn thấy cái của nợ này nằm chình ình bên cạnh quan tài thì không biết sẽ có vẻ mặt gì. *Êm vái cả nón trí tượng tượng phong cmn phú của bạn Tà =))*

Chúng tôi dùng dây thừng leo lên sườn dốc mà mình đã ngã xuống, thấy trên mặt đất chỉ chít những dấu chân ngựa mới tinh. Bàn Tử ngồi thụp xuống xem xét rồi nói: “Đám người A Ninh kia xem ra đã vượt qua chúng ta, giờ đang ở tí đằng trước rồi.”

Chúng tôi không nói thêm lời nào, đeo kính chắn gió rồi gấp rút lên đường. Hai giờ sau, trên một sườn núi, chúng tôi thấy đội của A Ninh. Bọn họ hiển nhiên cũng chịu tổn thất rất lớn, ba mươi người giờ chỉ còn có hai mươi, số ngựa cũng bị rút xuống một nửa, nhìn toét mắt cũng không thấy tăm hơi chú Ba tôi đâu.

Chúng tôi bắt đầu lảng lạng ần nấp, quan sát bọn họ. Tôi thấy A Ninh nâng ống nhòm chăm chú nhìn về một phía, muốn trông theo hướng cô ả đang nhìn nên cũng nheo mắt lại.

Chỉ thấy ngoài xa, không biết là trong màn tuyết hay mây mù, đứng sừng sững một ngọn núi tuyết lớn, hợp thành một thể với những mạch núi khác, lại cao chót vót đên bất thường. Đó chính là ngọn núi tuyết tôi từng thấy trong ngôi mộ dưới đáy biển sâu, hình dáng của nó dường như không khác mấy so với trong hình vẽ.

“Đúng chỗ này rồi.” Tôi thảm nhủ trong lòng, chỉ vào ngọn núi kia, ngoảnh đầu lại hỏi Thuận Tử: “Kia là núi gì? Làm sao qua đó bây giờ?”

Thuận Tử đưa tay lên che nắng, vừa nhìn đã biến sắc: “Thì ra các anh muốn đến đây à?! Chỗ kia không đi được đâu!”

-----oOo-----

Chương 15: Ngũ Thánh tuyết sơn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Yoo Chan

Beta: Thanh Du

~000~

Chờ cho trận bão tuyết tan đi, chúng tôi tiếp tục lên đường. Trên một sườn dốc, chúng tôi thấy đoàn ngựa thồ của A Ninh, đồng thời cũng cũng phát hiện ngọn núi tuyết thần bí trên bức tranh trong cổ mộ dưới đáy biển đột ngột hiện ra nơi cuối tầm mắt. Nhưng vừa mở miệng hỏi đi đường nào để tới nơi thì Thuận Tử đã lắc đầu, nói chúng tôi tuyệt đối không thể đến đó.

“Tại sao?” Tôi nghi hoặc hỏi, thầm nghĩ không phải anh đã nói tám trăm dặm núi tuyết này, ngọn núi nào anh cũng đều đặt chân lên cả rồi ư? Sao ngọn kia lại không thể lên?

Thuận Tử giải thích: “Ngọn núi kia tên là Tam Thánh, núi này chỉ có một phần nhỏ thuộc về chúng ta, từ ranh giới phủ tuyết đổ về bên kia đều thuộc lãnh thổ Triều Tiên, chúng ta không thể vào được.”

Bàn Tử chờ người một lúc, hỏi lại: “Mẹ kiếp! Không thể nào! Núi Tam Thánh, chẳng lẽ chính là ngọn núi tuyết năm xưa Bành tổng tư lệnh dẫn quân tiếp viện Triều Tiên kháng Mỹ, bộ phận hậu cần của quân tình nguyện đã xây dựng con đường huyết mạch vượt qua nó sao?”

(Bành tổng tư lệnh tức Bành Đức Hoài, người lãnh đạo Chí nguyện quân Trung quốc tham chiến ở Triều Tiên)

Thuận Tử gật đầu nói: “Phải, chính là ngọn núi kia. Độ cao so với mực nước biển của nó là hơn 3400 mét, vượt qua ngọn núi này chính là vùng núi non của Triều Tiên.”

Tôi nghe vậy, trong lòng thầm nghĩ thôi tiêu rồi.

Ngọn núi Tam Thánh này, nếu ai đã từng đi lính hoặc có hứng thú với lịch sử cận đại của Trung Quốc thì đều biết trên thế giới có ba vùng biên giới khó vượt qua nhất, một là biên giới giữa Ấn Độ và Pakistan, hai là biên giới Isarel và Li Băng, nơi còn lại chính là đường biên giới Tam Thánh chỉ dài vền vền 14 km này đây.

Thật ra hai nước Trung Quốc và Triều Tiên vốn có quan hệ hữu hảo từ lâu, người từng trải đều biết ở sườn tây dãy Trường Bạch có thể vượt qua đường biên giới một cách cực kì thoải mái, cũng không có quá nhiều cửa khẩu. Khoảng chừng năm 1996, vùng núi Trường Bạch phía Trung Quốc

kinh tế khó khăn, cho nên có rất nhiều người thường xuyên vượt biên sang Triều Tiên để đào một thứ thảo dược gọi là “Cao sơn hồng cảnh thiên” bán lấy tiền. Tuy bộ đội Triều Tiên cũng truy bắt nhưng người Trung Quốc chạy trốn còn nhanh hơn, cứ như đánh du kích. Hơn nữa rất nhiều người tới đào trộm thảo dược còn mang theo thuốc lá và rượu, chẳng may có bị tóm thì lại dùng rượu và thuốc đút lót mà thoát thân. Thế nên trong một khoảng thời gian, vùng biên giới phía sườn tây này chỉ còn tồn tại trên danh nghĩa.

Duy chỉ có đoạn biên giới Tam Thánh này vẫn được canh giữ vô cùng nghiêm ngặt, lí do vì sao chẳng ai rõ, nghe nói là vì đây là đoạn biên giới cô giữa hai nước, bên ngoài tuyết tuyền chính là lãnh thổ Triều Tiên. Giai đoạn kháng Mỹ viện Triều, để nhanh chóng vận chuyển vật tư chiến lược tới Triều Tiên, người ta đã tạo ra trên núi rất nhiều đường giao thông và công sự ngầm tạm thời. Hai bên đều có thể thông qua tuyến đường giao thông này mà nhanh chóng dẫn quân sang nước kia, cho nên không canh phòng nghiêm ngặt không được.

Hiện giờ lượng đồ ăn dự trữ không cho phép chúng tôi đi vòng qua đường biên cảnh đặc biệt cao so với mực nước biển này. Cách duy nhất để kịp tiến độ chính là đi thẳng hướng núi Tam Thánh, trực tiếp vượt qua vùng biên cảnh Trung – Triều, sau đó tiến lên đỉnh núi tuyết.

Phiền toái của chúng tôi lần này không phải là cạm bẫy tinh xảo huyền bí khó lường hay bánh tồng mà là đạn bắn ra từ súng trường tự động số 81 (1) cùng với ít thì một bài, nhiều thì một liên (*) quân đội chuyên nghiệp.

(*) Bài là đơn vị quân đội bao gồm hai hoặc ba ban, liên lại cao hơn bài, còn ban thì tương đương tiểu đội, nói chung cứ hiểu bài là trung đội, liên là đại đội đi.

Những người khác cũng ít nhiều hiểu được tình hình hiện tại ở núi Tam Thánh, ai nấy đều tỏ vẻ buồn rầu. Chúng tôi nhìn nhau mất một lúc, bước tiếp theo biết phải làm sao bây giờ?

Phan Tử an ủi chúng tôi nói: “Mọi người đừng vội, vùng biên cảnh này kiểu gì chẳng có con đường lậu để vượt biên. Ở đây Thuận Tử đã từng đi lính, chắc chắn sẽ biết, chúng ta có thể thuyết phục hắn dẫn đoàn đi, đến lúc đó cho hắn thêm tiền là xong.”

Nói rồi quay sang hỏi Thuận Tử, không ngờ Thuận Tử lại kiên quyết lắc đầu, nói: “Không đi! Không có cách nào đâu! Đứng là bên kia có vài con đường qua biên giới nhưng toàn bộ đều được canh gác rất kỹ, cứ mười mét đặt một đèn pha. Đi từ chân núi lên đến đỉnh đèn đâu cũng gặp cấm khu quân sự, tuy không đông người nhưng trạm gác lại dày đặc. Đừng nói quá cảnh, anh muốn đến gần huyết sáo một tiếng cũng không được. Lúc còn là lính tôi đã từng nhận lệnh nếu có người lạ đi vào tầm nhìn, lập tức phải bắn một phát súng chỉ thiên cảnh cáo. Nếu kẻ đó còn không lui, phát thứ hai sẽ bắn thẳng vào chân, không cần biết lí do.”

Bàn Tử hỏi: “Chúng ta mua chút hoa quả mang theo, giả dạng là dân thường đến thăm hỏi có được không?”

Thuận Tử bật cười. “Anh nói giỡn hay thiệt! Tất nhiên là không thể. Thứ nhất đây không phải nơi có thể đục nước béo cò, thứ hai trên này kiếm đâu ra hoa quả, giữa băng tuyết ngợp trời mà chúng ta tự dung mang hoa quả tới tận ranh giới tuyết của núi Trường Bạch, thà đi tay không còn đỡ khả nghi hơn.”

Bàn Tử chặc lưỡi: “Vậy làm sao bây giờ? Cái biên giới cù này mà đánh chết cũng không qua được? Tôi không tin, Macedonia (2) phòng thủ kiên cố vậy mà còn bị phá, nơi này có thể kiên cố hơn Macedonia được không? Tiên sư, có phải anh chê tiền ít hay không? Muốn bao nhiêu cứ việc nói thẳng.”

Thuận Tử khó xử vò đầu: “Ai dà, vấn đề không phải là chuyện tiền nong. Nếu thực sự có cách thì tôi còn gây khó dễ để vùi tiền làm gì. Nếu các người muốn sang Triều Tiên sao không nói sớm để tôi dẫn đi đường khác, giờ đã đến đây rồi tôi cũng chẳng biết làm thế nào.”

Thuận Tử ăn nói dứt khoát, tỏ ý không thể thương lượng như vậy khiến chúng tôi đều bất ngờ. Vùng này không phải trù phú gì, vượt biên cảnh cũng không phải tội lớn, nếu thực sự có cách thì hẳn là Thuận Tử sẽ không giấu chúng tôi.

Đám Hoa hòa thượng không có chủ kiến, đành tới chỗ Trần Bì A Tứ hỏi lão xem thế nào.

Thật ra vấn đề bây giờ là tiếp tục đi hay quay về. Nếu đi tiếp thì sẽ y như lời Thuận Tử nói, phải đi vòng qua đoạn biên giới khác, thời gian có thể

dài gấp đôi, hơn nữa vài ngày cuối cùng sẽ phải ôm bụng đói mà leo núi. Còn nếu không đi tiếp tức là trở về nghỉ ngơi cho hồi phục sức khỏe rồi mới quay lại, nói cách khác mấy ngày nay đều leo núi không công, bao nhiêu công sức vất vả khổ cực đều uổng phí cả.

Tôi thì muốn tiếp tục đi. Không biết chú Ba sắp xếp hành động cấp bách như vậy là có mục đích gì, vả lại đám người của A Ninh cũng gây ra áp lực rất lớn, lòng tôi chỉ mong sớm có thể thấy chú Ba. Đương nhiên lúc đó tôi nghĩ thế là vì hoàn toàn không hiểu cảm giác khốn khổ khi leo lên núi tuyết trong cơn đói khát là như thế nào.

Trần Bì A Tứ thở dài, hiển nhiên chính bản thân lão cũng không đoán được chuyện này lại phiền phức như vậy. Những kẻ này lúc ở Trường Sa đều là hạng già đầu trong nghề, xưa nay vẫn quen một tay che trời, giết người phóng hỏa chuyện gì cũng dám làm, nhưng một khi chuyện có liên quan tới chính quyền thì cũng không dám chọc. Thế nên người ta mới nói “bần bất dĩ phú đấu, phú bất dĩ quan tranh” (người nghèo không dám đấu đá với kẻ giàu, kẻ giàu lại không dám đắc tội với quan lớn). Lão suy nghĩ nửa ngày trời vẫn không nói gì, đôi mày ngày càng nhíu chặt.

Tôi bắt đầu sốt ruột, liếc Muộn Du Bình một cái, muốn hỏi xem hắn nghĩ sao, nào ngờ hắn lại hoàn toàn không để ý đến cuộc thảo luận này giờ của chúng tôi, chỉ nhìn về ngọn núi tuyết xa xa, không biết trong lòng đang nghĩ gì, tựa như mọi chuyện đều không liên quan tới hắn.

Bàn tới bàn lui mà không ai nghĩ ra cách, đang lúc không biết phải làm gì thì Diệp Thành đứng cạnh gọi chúng tôi một tiếng.

Chúng tôi đều ngậm miệng, nhìn xuống chân núi thì phát hiện đoàn ngựa thồ của A Ninh lại bắt đầu di chuyển về phía trước. Nhìn hướng xuất phát của bọn họ thì mục tiêu không còn nghi ngờ gì nữa, chính là núi Tam Thánh.

Rất nhiều đồ đạc bị tháo xuống, vứt bừa bãi trên mặt tuyết, có lẽ là muốn giảm bớt trọng lượng để đi cho nhanh, nhìn xuống dưới chân núi tuyết chỉ thấy một đồng lộn xộn.

Diệp Thành nghi hoặc nói: “Lạ thật, đám người kia không biết phía trước là đường biên cảnh sao? Người dẫn đường bên đó uống lộn thuốc rồi hả? Theo như lời Thuận Tử nói, bọn họ đeo nhiều vũ khí trên lưng như thế,

không phải sẽ trở thành cái bia cho người ta tập bắn đạn thật hay sao?”

Tôi lắc đầu ý nói không thể có chuyện đó. Tôi biết cách làm việc của công ty bọn họ, chắc chắn phải có dân địa phương dẫn đường, hơn nữa không chỉ một người. Một công ty khảo sát tư nhân chuyên nghiệp như vậy chắc chắn rất am hiểu thế nào là điều tra nghiên cứu cũng như quan hệ với chính quyền. Hiểu biết của họ về nơi này chắc chắn hơn chúng tôi rất nhiều lần, hơn nữa lộ trình chắc chắn đã được cố định từ trước, sẽ không dễ dàng thay đổi.

Bàn Tử hoài nghi năng lực nghiệp vụ của Thuận Tử, liền hỏi hẩn giải thích chuyện này thế nào. Phải chăng có người khác biết con đường mà hẩn không biết?

Thuận Tử nheo mắt nhìn rồi đáp: “Đi kiểu đó thì chỉ có một khả năng, chính là bọn họ muốn từ con đèo trước mặt, vòng lên một ngọn núi khác, sau đó bỏ qua đoạn có đường biên cảnh kia, sang đất Triều Tiên rồi mới quay lại núi Tam Thánh, cách này tuy cũng khá phiêu lưu nhưng còn đỡ hơn là đột nhập phòng tuyến biên giới. Đội ngũ của họ đông hơn chúng ta rất nhiều, nếu chuẩn bị đầy đủ lương thực, hoặc là đã thông đồng với bên Triều Tiên thì hoàn toàn có thể vượt qua đoạn đường dài này.”

“Thế mình phải làm sao đây? Hay là đuổi kịp bọn họ rồi tính sau?” Diệp Thành quay sang hỏi Trần Bì A Tứ.

Trần Bì A Tứ lắc đầu, cũng không mở miệng. Đột nhiên, lão chỉ tay về hướng một ngọn núi phủ tuyết trắng xóa bên cạnh Tam Thánh rồi hỏi Thuận Tử: “Kia là núi gì?”

Thuận Tử nhìn qua ống nhò, đáp: “Đó là núi tuyết Tiểu Thánh, ngọn núi này nằm trong lãnh thổ nước ta. Tam Thánh cùng với Tiểu Thánh, cộng thêm núi Đại Thánh phía bên kia nữa, thường được gọi là Ngũ Thánh.”

Trần Bì A Tứ lại hỏi: “Từ đây có đường nào tới núi Tiểu Thánh kia không?”

Lời này vừa dứt, mọi người đều sững sốt. Không biết lão già này muốn gì đây? Thuận Tử cũng thấy lạ, bèn đáp: “Không có vấn đề gì. Đi một ngày là đến nơi thôi, hơn nữa chỗ đó cũng xa trạm gác, phong cảnh không tồi. Chỉ có điều đường hơi khó đi.”

Trần Bì A Tứ phúi phúi tuyết bám trên quần, đứng lên nói với Thuận Tử: “Đi thôi. Dẫn chúng ta tới đó là được.”

Mọi người chẳng hiểu mô tê gì, Hoa hòa thượng lập tức nhắc nhở: “Tại sao vậy? Lão gia, đi tới đó chỉ tổ lãng phí thời gian, chúng ta không đủ lương thực để duy trì lâu như vậy...”

Trần Bì A Tứ khoát tay, chỉ sơn mạch kéo dài không dứt, nói: “Nơi này thế núi dài như sợi chỉ, quanh năm tuyết phủ, ba ngọn núi bao quát xung quanh, là một thế Tam đầu lão long rất hiếm gặp, Đại phong thủy gọi đây là thế “Quần long tọa”. Ba ngọn núi này đều là đầu rồng, cực kì thích hợp để quần táng. Nếu Thiên cung quả thực nằm sau những vách đá dựng đứng của ngọn núi trung tâm là Tam Thánh, thì trong hai cái đầu rồng nhỏ hai bên hẳn là còn có lăng bồi táng của hoàng hậu hoặc cận thần chi đó.”

Kết cấu của Tam đầu long hết sức kì lạ, ba đầu rồng phải nối liền với nhau, bằng không ba con rồng sẽ tự ý bay về trời, mất phương hướng và tụ thành một mớ hỗn loạn. Chôn cất ở đây sẽ khiến cho anh em con cháu tàn sát, cho nên nếu có lăng bồi táng thì phía dưới lăng mộ tất nhiên sẽ phải có con đường bí mật nối liền với lăng nằm chính giữa là thiên cung.

Trong lịch sử cũng có rất nhiều cổ mộ Tam đầu long. Ví như năm 1987 khai quật được một lăng mộ thời Chiến quốc trên núi Mang Sơn, là tam tử liên táng, chính là ba cổ mộ có liên hệ với nhau, chia ra ba đỉnh núi nằm trong cùng một sơn mạch. Hai cổ mộ hai bên lúc đầu cũng có thông đạo đường kính khoảng nửa mét nối với mộ chính ở giữa, đáng tiếc vào thời điểm khai quật thông đạo này đã sụp, thế nên đội khảo cổ cũng không biết những con đường này có thật sự thông với nhau hay chỉ là một cách bài trí tượng trưng.

Chúng tôi nhìn theo hướng tay lão chỉ, chỉ thấy ba ngọn núi tuyết vắt ngang nơi cùng trời cuối đất, trông chẳng khác gì những ngọn núi tuyết xung quanh, không biết Trần Bì A Tứ dựa vào đâu mà phán đoán như thế.

Trần Bì A Tứ nói rồi nhìn thoáng qua Muộn Du Bình, hỏi hần: “Tiểu ca, ta nói đúng chứ?”

Đây là lần đầu tiên Muộn Du Bình có phản ứng với câu hỏi của người khác, hấn quay đầu lại nhìn lướt qua Trần Bì A Tứ, nhưng không nói gì cả, lại quay đầu tiếp tục ngắm núi tuyết phía xa.

Chúng tôi đều không hiểu Đại đầu phong thủy, nghe thế như lạc giữa sương mù, trong lòng cảm thấy mơ hồ. Nhưng nếu như lão già này đã nói thế, Muộn Du Bình tựa hồ cũng đồng ý, vậy thì tốt hơn hết đừng có nghi ngờ.

Xuống đến chân núi nơi mà đám người của A Ninh vừa rời đi, chúng tôi thấy hành lí bị bỏ lại nằm la liệt trên mặt tuyết, hầu hết đều đã bị lục tung lên, bên trong không hề có lương thực, hiển nhiên tất cả trang bị đều đã được sàng lọc một lần, những thứ vô dụng hoặc trùng lặp đều bị bỏ lại.

Bàn Tử thậm chí còn tìm được mấy cây súng, nhưng đạn bên trong đã bị mang đi sạch sẽ, chỉ còn cái vỏ không. Bàn Tử nhặt súng, đeo lên lưng tính mang theo nhưng bị Thuận Tử ngăn cản, nói lưng anh đeo súng, nếu chạm mặt bộ đội biên phòng ở đây thì khó mà giải thích, nếu không có súng thì tôi còn nói đỡ cho mọi người được. Bàn Tử chỉ đành chép miệng tiếc rẻ.

Đi hết sườn dốc bằng phẳng nằm dưới chân núi mà A Ninh đã bước qua là đến một khe núi, chúng tôi thấy dấu chân đoàn ngựa thồ của cô ả kéo dài, chui sâu vào khe núi đó.

Chúng tôi cũng dừng chân, chỉnh đốn một chút, rồi Thuận Tử dẫn chúng tôi đi ngoặt sang hướng núi Tiêu Thánh. Rất nhanh, chúng tôi đã tiến vào thế giới bao phủ trong một màu trắng xóa, phóng tầm mắt ra xa cũng chỉ thấy tuyết che kín chân trời cùng với những mỏm núi hay nhũ băng hiếm khi lộ ra.

Núi Trường Bạch có lẽ là ngọn núi tuyết duy nhất trên thế giới có thể leo lên. Cảnh vật nơi này còn đẹp hơn cả sông băng núi Côn Luân, lại không có những kẽ nứt lớn dưới lớp băng nên không cần lo dưới chân đột ngột sụp xuống. Nhưng sông băng trên núi Trường Bạch cũng là dạng sông băng cổ điển hình, núi liên kết không chắc chắn tạo ra những dạng địa hình băng hà phổ biến như động hình cối, hồ băng khổng lồ, giếng băng sâu không thấy đáy. Dù sao tôi cũng không rành địa hình núi tuyết cho lắm nên không biết giải thích gì cả, chỉ biết khi đi thường xuyên gặp đường cụt. Vách núi cao vạn trượng, dù là đi vòng qua bên cạnh hay nằm

úp sấp mà bò qua thì vẫn hết sức nguy hiểm.

Dọc đường không ai nói câu nào, nếu gióng theo đường chim bay thì khoảng cách này chỉ cần đi mấy giờ mà chúng tôi phải mất gần một ngày mới đến, khi tới khe núi dưới chân núi Tiểu Thánh đã là chạng vạng tối ngày hôm đó.

Chúng tôi đào một cái hố rồi hạ trại trên sườn dốc phủ tuyết cao hơn khe núi chừng năm sáu trăm mét, ăn chút đồ nóng. Bầu trời sao trên núi cao trong sáng vô ngần, Trần Bì A Tứ lấy ra một cái kim chỉ nam, kết hợp với la bàn thiên văn trong đầu, xem vị trí các ngôi sao trên bầu trời để vạch ra lộ trình khái quát cho ngày mai.

Tuy dọc đường đi đã mệt lử cả người, nhưng trời vừa sáng, Bàn Tử đã quán lấy Thuận Tử, hỏi xem quanh đây có suối nước nóng không.

Thuận Tử cũng nghĩ đến suối nước nóng, nhưng hấn nói nơi này rất cao so với mực nước biển, hấn cũng không hay lui tới, muốn tìm suối nước nóng có hơi khó. Nếu chán có thể đi dạo xung quanh để tìm thử xem sao, nhân tiện có thể tới thăm địa điểm băng táng của người cổ đại, cách nơi chúng tôi hạ trại có hơn 1 km thôi.

Dân đồ đấu luôn có cảm tình đặc biệt với thi thể, dù sao cũng rồi rồi không có gì làm, nghe nói có người chết chúng tôi đều nảy sinh lòng hiếu kì.

Trần Bì A Tứ thể lực không tốt, Hoa hòa thượng ở lại chăm sóc lão, còn những người khác đều đi theo Thuận Tử hướng về sơn cốc phía bên trái. Đi không tới nửa giờ đã tiến vào một vách núi, bên dưới là hố băng tối đen một màu, chẳng nhìn thấy gì.

Thuận Tử tìm chỗ thuận tiện để dừng chân, nhóm lên một đống lửa nguội lạnh bị bỏ lại.

Chỉ thấy trong những tầng băng dưới đáy hố quả nhiên có rất nhiều cái bóng đen cuộn thành một đám, quấn quít vào nhau, có thể nhìn rõ hình dáng con người. Có nhiều cái chỉ còn lại một điểm đen, xung quanh hố băng thậm chí còn có vài dấu vết hiển tế.

Thuận Tử nói người dân trên núi này từ xa xưa đã phổ biến hình thức

băng táng, thời kì đầu giải phóng vẫn có người được mai táng trong hố băng này, thế nên bây giờ thỉnh thoảng lại có người già đến đây bái tế. Sông băng nơi này mỗi năm lại thêm dày, cho nên anh hãy xem lớp thi thể tận cùng bên dưới kia đi, những chấm nhỏ nhìn không còn rõ nữa ấy, niên đại có khi đã được hơn ngàn năm rồi, mà lớp ngoài cùng dễ cũng phải vài chục năm.

Tôi đếm sơ sơ, chỉ tính những điểm đen có thể nhìn thấy cũng lên đến hàng ngàn hàng vạn rồi. Hiển nhiên ngôi mộ băng này trải qua mấy ngàn năm không biết đã tích tụ bao nhiêu thi thể, bên trong núi Tiểu Thánh kia hẳn là cũng có những hố băng như thế, tòa núi tuyết này chẳng phải chính là một nhà mồ vĩ đại hay sao.

“Trong những thi thể dưới kia, không biết có cả những nô lệ Đông Hạ xây dựng linh cung năm đó không nhỉ?” Bàn Tử đột nhiên cất giọng hỏi.

“Cũng chưa chắc.” Muộn Du Bình nhìn vào điểm sâu tận cùng bên trong hố băng, ánh mắt lạnh lùng dần dần trở nên u ám, không biết đang nghĩ gì.

Thi thể chôn trong băng, cũng không thể nào đào lên được. Chúng tôi đi một vòng, thấy nhàm chán vô vị, thế là lại đi tìm suối nước nóng, không ngờ cũng tìm được một lạch nước nóng cỡ nhỏ. Mấy người rửa sạch mặt mũi chân tay dưới suối, cả người thấy ấm áp dễ chịu rồi quay về trại kể lại chuyện vừa nãy, khiến Hoa hòa thượng không thôi tiếc rẻ.

Trên núi tuyết kể cũng kì quái, người ấm áp cũng mệt rũ rời, người đông cứng tưởng sắp chết đến nơi cũng mệt rũ rời. Cơm chiều của chúng tôi là mì sợi, ăn xong căng da bụng chùng da mắt, bên ngoài lại nổi gió, chúng tôi sớm chui vào túi ngủ nghỉ ngơi, để Thuận Tử canh gác ca đầu tiên. Chúng tôi nhiều người, không cần phải thay phiên nhau hết trong một ngày, tốp canh gác luân phiên hôm nay là ba người Thuận Tử, Lang Phong và Phan Tử.

Tôi mệt mỏi rũ rời, rất nhanh chìm vào giấc ngủ. Cứ nghĩ có thể đánh một giấc ngon lành, không ngờ vừa mới chợp mắt được chừng một tiếng, Hoa hòa thượng, Bàn Tử, Lang Phong và Phan Tử đã bắt đầu ngáy pho pho, liên miên không dứt cứ như giàn nhạc giao hưởng đang hòa tấu, khiến tôi gập ác mộng mà tỉnh giấc.

Lần này trần trọc mãi vẫn không ngủ lại được, nằm lại khó chịu nên tôi chui ra ngoài lều, bảo Thuận Tử tôi với anh đổi ca, tôi thay cho anh, anh vào ngủ một giấc đi.

Thuận Tử đang ngồi an nhàn hút thuốc, ngậy người nhìn một bóng núi lớn màu đen in dưới ánh trăng. Nghe tôi nói muốn thay ca, hắn bèn lắc đầu nói không cần, đã cảm tiền của chúng tôi rồi mà việc này cũng không làm nổi thì không hay cho lắm.

Lòng tôi nghĩ tùy anh, lấy ra một điếu thuốc, mượn hắn cái bật lửa, sau đó vừa đi cho thêm củi vào bếp lò vừa chuyện phiếm với hắn. *sao hông châm lửa từ bếp cho đỡ phí =))*

Nói chuyện phiếm với người dẫn đường là cách mở mang kiến thức rất tốt. Tôi kể cho hắn nghe rất nhiều về cổ mộ, hắn tỏ ra khá thích thú. Hắn cũng kể cho tôi rất nhiều câu chuyện phong thổ nhân tình trong vùng lẫn những chuyện kì thú trong rừng núi, tôi say sưa nghe không biết mệt, hai người chúng tôi càng nói càng sôi nổi.

Sau đó bắt đầu nói về cuộc thám hiểm của chúng tôi. Thuận Tử cho tôi biết hắn từng làm lính biên phòng bảy năm, nhưng có bốn năm làm quân dự bị, trước khi nhập ngũ hắn vốn làm nghề hái thảo dược cho nên rất quen thuộc với vùng núi tuyết này. Bạn bè đều gọi hắn là “A lang tài”, tức là đứa con của núi tuyết, cho nên chúng tôi đi theo hắn có thể tuyệt đối yên tâm. Núi non ở đây, người có thể dẫn đường không nhiều lắm, hắn cũng xem như là một trong số đó.

Trong lòng tôi bắt đầu nghi ngờ, thầm nghĩ đã vậy sao anh còn chưa lên núi đã bất tỉnh, cái này khẳng định là khoác lác rồi. Nhưng xem hắn nói trịnh trọng như vậy, cũng không cần thiết phải đập tan hứng thú của hắn, nên cũng ngồi yên mà nghe hắn nói.

Trò chuyện một hồi, chủ đề cũng ngày một đa dạng, khoảng cách giữa chúng tôi dần được thu hẹp. Đúng lúc này, Thuận Tử đột ngột hỏi tôi: “Cậu chủ Ngô ... Thực ra các cậu vào trong núi rốt cuộc là để làm gì? Cậu có thể cho tôi biết không?”

Tôi nghe thế liền ngẩn người, không biết đáp sao cho phải, bầu không khí giữa hai người chúng tôi lại chìm vào tĩnh lặng.

Mục đích của chúng tôi sao, tôi biết nói thế nào đây. Nói là đi tìm Vân Đình thiên cung, anh có tin không? Nói là đến trộm mộ cũng không được, bảo đi du lịch càng không đúng, quả là khó mở miệng. Tôi ngâm nghĩ hồi lâu, cuối cùng đành thở dài: “Anh quan tâm chuyện này làm gì, tôi không thể nói được.”

Thuận Tử dường như cũng đoán trước câu trả lời của tôi, chỉ cười cười nói: “Không sao đâu, tôi chỉ thuận miệng hỏi thôi.”

Trong lòng tôi cảm thấy không thoải mái, bởi tôi không muốn lừa hắn, đành chuyển qua đề tài khác. Tôi hỏi hắn trước kia là người hái thảo dược, tại sao lại chuyển sang làm nghề dẫn đường lên núi?

Hái thảo dược trên núi Trường Bạch cũng kiếm được kha khá, so với cái nghề dẫn đường vất vả này thì thoải mái hơn nhiều, cũng bởi lí do này mà bây giờ rất hiếm người làm nghề dẫn đường lên núi tuyết.

Thuận Tử liếc tôi một cái, đột nhiên nói ra một câu khiến tôi muốn ói máu.

Hắn nói: “Tôi không phải dẫn đường chuyên nghiệp, sau khi xuất ngũ tôi vẫn thường đi hái thảo dược, chỉ dẫn người lên núi có vài lần nhưng chưa bao giờ vào sâu đến thế này. Bình thường cũng chỉ quanh quẩn bên hồ “Cô Nương” dưới kia thôi, đây là lần đầu tiên tôi dẫn người lên đến chỗ này.”

Tôi cười nói: “Đừng đùa chứ!”

“Thật đó cậu chủ Ngô. Tôi có sao nói vậy thôi, vào mùa này chẳng có người dẫn đường chuyên nghiệp nào chịu đưa các cậu vào núi tuyết đâu, nếu tôi không làm thì các cậu chỉ có nước tự mình mò mẫm đi vào.” Hắn lại nhìn tôi cười cười: “Như thế thật quá nguy hiểm. Nếu không nhờ bò tát phù hộ thì chúng ta chết cả rồi, có thể vào được đến đây mà không thiếu một ai đã là kì tích. Nhưng các cậu cũng không cần lo lắng, tuy tôi chưa từng dẫn người tới đây nhưng bản thân đã vào rất nhiều lần, rất quen thuộc với nơi này nên sẽ không sao đâu.”

Về mặt hắn khi nói chuyện cực kì nghiêm túc, không giống như đang nói giỡn. Trong lòng tôi chửi thầm, lại nghi hoặc hỏi: “Nơi đó nếu nguy hiểm thế sao anh còn dẫn chúng tôi đi? Anh vì chút tiền như vậy có đáng

không?”

Thuận Tử nhìn tôi bằng ánh mắt sâu xa, nói: “Tiền là một phần, ngoài ra còn có nguyên nhân khác.... Là vì cha tôi, ông ấy... mất tích vào mười năm trước. Năm đó, ông ấy cũng dẫn một đám người lên núi tuyết, lộ trình so với các cậu bây giờ cũng không khác biệt lắm, nhưng cuối cùng cả đoàn người đều biến mất trên núi. Tôi chỉ nhớ loáng thoáng, trang phục của mấy người khách đến tìm cha tôi rất giống các cậu, cũng vào mùa đông, cũng là không thể không lên núi. Thế nên khi thấy các cậu, đột nhiên tôi có cảm giác mình nhất định phải theo các cậu vào trong núi. Thứ nhất tôi không muốn các cậu lại chết trong núi giống cha tôi, thứ hai, tôi có một ý nghĩ ngây thơ rằng có lẽ mục đích các cậu lên núi cũng giống nhóm người mười năm trước. Đi theo các cậu, có thể tôi sẽ biết cha tôi năm đó rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì. Đương nhiên những điều này chỉ là suy đoán của tôi thôi.” Hắn tự cười giễu chính mình: “Có khi cha tôi chỉ đơn giản là gặp tuyết lở, bị chôn vùi dưới lớp tuyết dày ở đâu đó trên núi tuyết này mà thôi.”

Tôi đã hiểu ra, hỏi tiếp: “Vậy nên anh mới hỏi mục đích chúng tôi lên núi?”

Thuận Tử ngượng ngùng gật gật đầu: “Ài, cậu không biết đâu. Cái cảm giác khi biết cha mình đang an giấc nghìn thu dưới lớp tuyết này, nhưng lại không sao nhìn thấu.”

Tôi không ngờ nội tâm của Thuận Tử cũng có lúc tinh tế đến vậy, không khỏi nhìn hắn với cặp mắt khác. Trước đây tôi chỉ nghĩ hắn là một hướng dẫn viên du lịch bình thường, mồm miệng láu lỉnh chút thôi.

Nhưng đám người mười năm trước đi vào núi tuyết rồi mất tích ấy cũng trang bị giống chúng tôi, chẳng lẽ họ cũng tìm đến Vân Đỉnh thiên cung? Tim tôi thất lại, nhưng ngay lập tức lại phủ định ý nghĩ của mình. Không, không thể có chuyện đó. Trên núi Trường Bạch này, những nơi có thể khiến một người mất tích rất nhiều, không thể nào trùng hợp đến thế được. Cha hắn có lẽ đã gặp phải điều gì đó bất trắc mà tử nạn trên núi thôi.

Thuận Tử thấy tôi không nói gì, nghĩ có lẽ vừa rồi mình hỏi câu kia có phần hơi quá phận, liền nói: “Cậu chủ Ngô, tôi thấy cậu không giống những người còn lại mới nói với cậu chuyện này, mong cậu đừng nói lại

cho người khác, tôi sợ bọn họ sẽ lo lắng.”

Lòng tôi trầm nghĩ, tôi chắc chắn sẽ không nói ra đây là lần đầu tiên anh dẫn người tới nơi này. Chưa cần nói đám người Trần Bì A Tứ sẽ xâu xé anh như thế nào, chỉ riêng Bàn Tử có thể đã đánh chết anh luôn rồi.

Tôi gật đầu đồng ý. Lúc này, người gác ca hai là Lang Phong đã chui từ trong lều ra, ngáp dài một tiếng. Thấy hai người chúng tôi đang tán gẫu, hần cũng hơi bất ngờ. Thuận Tử dọn dẹp lại đồ của mình, ra ngoài đi tiểu rồi vào lều ngủ. Tôi và Lang Phong không có chuyện gì để nói, bèn chào nhau một câu cho có rồi vào lều ngủ tiếp.

Giữa những tiếng ngáy o o như sấm, tôi nửa tỉnh nửa mê, mơ thấy cha của Thuận Tử mười năm về trước, chính là Thuận Tử mọc thêm râu ria, đang dẫn một đám người lên núi. Điều kì lạ chính là, trong mơ tôi cứ có cảm giác hình như mình đã gặp mấy người kia ở đâu rồi, lặn qua lặn lại, ngủ không ngon giấc.

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng, chúng tôi đã tiếp tục thuận theo sơn mạch mà leo lên.

Căn cứ vào câu hỏi của Thuận Tử hôm qua, hần hần đã biết chúng tôi không phải khách leo núi ngắm cảnh bình thường. Tôi biết chúng tôi nguy trang không khéo, ít nhất cũng chẳng có khách du lịch nào lại gập rút lên đường như phát rồ thế. Nhưng chúng tôi cũng không cần để ý quá nhiều, dù sao hần làm hướng dẫn viên du lịch ở núi Trường Bạch này, cũng sớm tiếp đón nhiều đám khách thần bí đủ loại. Nơi này hàng năm không một ngàn thì cũng tám trăm người lui tới, đủ loại người, từ đám săn trộm, người Triều Tiên hành hương, người hái thuốc nhập cư trái phép... Ai cũng có bí mật riêng. Chúng tôi đang làm gì, cứ để hần tự đoán đi.

Đường trên núi càng lúc càng khó đi, nhiều đoạn đường còn bị nghiêng. Trên đỉnh đầu là núi tuyết cao vạn trượng, rất dễ sạt lở, đến lớn tiếng nói chuyện cũng không được. Tuyết trên đường đi lại quá dày, tầng tuyết này tích tụ đã mấy ngàn năm, bên dưới hầu như trống rỗng, thỉnh thoảng lại có người đột ngột sa xuống tuyết, ngấp tới tận ngực, nếu không có ai giúp thì không thể tự mình bò lên. Chúng tôi chỉ còn cách cẩn thận dùng một cây nhũ băng dài, từng chút một dò từng bước chân giống như đi trong bãi mìn.

Bàn Tử bước đi nhanh nhất, cái này cũng do trước đây hẳn từng có kinh nghiệm thám hiểm đất tuyết, cứ thế đi tít đằng trước. Vì chứng say núi nên đầu lười chúng tôi bắt đầu ngửa ngáy, ngoại trừ Trần Bì A Tứ đột ngột đổi hướng đi, cuối cùng bốn bề chỉ còn lại tiếng thở gấp, cả thế giới lặng thinh tựa như không có sinh vật sống nào.

Qua con đường tuyết trên sườn núi, chúng tôi tới một nơi mà hai mặt đều là sườn núi lớn phủ đầy băng. Nơi này quanh năm không thấy ánh mặt trời, tuyết đóng cứng xuống mặt đất, núi càng lên lại càng dốc, không khí giá lạnh. Vào bên trong, chúng tôi rốt cuộc cũng thấy đầu rồng mà Trần Bì A Tứ nói. Đó là một vách đá dốc tạo với ngọn núi một góc nhọn sáu mươi độ, bên trên tuyết phủ trắng xóa.

Chúng tôi tiếp tục hướng lên trên, từng người từng người một, dốc hết sức lực, bắt đầu dùng đến dùi băng để leo lên con dốc đứng kia.

Ngọn Tiểu Thánh này không nằm trong hệ thống mười sáu ngọn núi của dãy Trường Bạch, cho nên khi mới tới đây chúng tôi cũng không chú ý nhiều lắm, nhưng nó cũng không phải một ngọn núi vô danh. Núi này đối diện với đỉnh Đại Thánh phía đằng xa, ở giữa tạo nên một cái khe nằm phía trước núi tuyết Tam Thánh, giống như hai vệ sĩ gác cửa vậy. Cảnh tượng này được gọi là thiên binh thủ tiên môn.

Theo Tiểu phong thủy, tiên môn là hai ngọn núi hồ cứ long bàn (thể cạp châu rồng cuộn, ý nói địa thế hiểm trở), khí thôn vạn hướng, nếu không nằm ở vùng biên giới Trung Quốc – Triều Tiên xưa nay không ngừng phân tranh lãnh thổ thì nơi này đương nhiên sẽ trở thành khu tập trung mộ táng của dòng dõi quý tộc hoàng cung. Trên đường đi tới đây, ngay cả một đũa gà mờ như tôi cũng nhìn ra hướng sơn mạch nơi này khá kì lạ, tràn ngập một thứ long khí ngút trời, cho nên chúng tôi ngày càng tin tưởng vào giả thiết có lăng mộ nằm trên núi.

Đi đường dốc không như đi trên đất bằng, thể lực tiêu hao rất nhiều. Trần Bì A Tứ bò một lúc thể lực đã cạn kiệt, rốt cuộc không đi nổi nữa, Lang Phong đành phải cõng lão ta, vì thế mọi người đi càng chậm.

Chúng tôi đi thêm chừng ba giờ nữa, rốt cuộc cũng lên được sườn dốc tuyết phủ. Lúc này tôi đã gần như mất đi thần trí, hoàn toàn dựa vào phản xạ mà đi theo Bàn Tử.

Bàn Tử là người đầu tiên tới nơi, thể lực tốt như hấn mà cũng đã tới cực hạn. Đặt chân lên mặt tuyết bên trên rồi, có vẻ thần trí hấn cũng không còn tỉnh táo, giả bộ dùng sức dẫm thành mấy dấu chân, dang hai tay ra nói với chúng tôi: “Đối với cá nhân tôi thì đây chỉ là một bước tiến nhỏ, nhưng đối với Mô Kim hiệu úy lại là một bước nhảy vọt.” (Nhại câu nói của Neil Armstrong khi đi bước đầu tiên trên mặt trăng =)))))) Sau đó nằm úp mặt xuống tuyết, không hề nhúc nhích.

Người tôi cứ lằng lằng, hai chân bắt giác nhũn cả ra, người bắt đầu trượt xuống. Phan Tử định xốc cho tôi đứng lên nhưng lòi vài cái tôi vẫn không có sức mà đứng thẳng, chính anh cũng bị tôi kéo ngã xuống đất.

Tôi lấy cái đục băng, dùng sức bở lên mặt tuyết, lúc này mới giữ vững được cơ thể. Những người khác cũng đều ngã xuống đất, miệng thở ra toàn khói trắng, nhìn bốn phía xung quanh.

Sườn dốc phủ tuyết này đúng là rất rộng, nhìn trái nhìn phải đều không thấy ranh giới, nếu không có Trần Bì A Tứ chỉ đường thì tuyết đối không có cảm giác gì đặc biệt. Tuyết bao phủ mặt đất vô cùng bằng phẳng, chỉ có mấy khối đá màu đen đột ngột lộ ra trên tuyết.

Núi Tam Thánh lúc này nằm ngay bên trái chúng tôi, xem ra đã gần hơn rất nhiều so với ngày hôm qua. Trên đỉnh núi thánh là tuyết trắng bao trùm, cả khối núi đứng sừng sững giống như một con quái thú, đầu trắng xóa, thân đen tuyền, dốc hơn rất nhiều so với những ngọn núi xung quanh. Ánh nắng chiều chiếu xuống tạo nên một màu lam nhạt kì quái như sương mù bao phủ lên ngọn núi, tiên khí ẩn hiện, cảnh sắc quả thực rung động lòng người.

Diệp Thành vừa thở gấp, vừa bùi ngùi nói: “Đẹp ghê, hèn chi người ta nói chốn bồng lai tiên cảnh cũng không bằng ngắm núi Trường Bạch từ xa. Đi đường vất vả như vậy kẻ cũng đáng.”

Ở đây toàn là người thô kệch, nhưng ai nấy đều bị cảnh sắc bốn phương trong ánh nắng chiều mê hoặc. Nhất là trên dãy núi tuyết này, cái cảm giác đứng ngay dưới thiên đỉnh càng làm cho người ta cảm khái không thôi.

Tôi vừa định lòi máy ảnh ra để chụp lại cảnh sắc nơi này thì đột nhiên

Bàn Tử đập tôi một cái, chỉ sang phía bên kia.

Tôi nhìn theo hướng tay hắn chỉ, thấy Muộn Du Bình đang quỳ xuống, hướng về phía ngọn Tam Thánh phía xa xa, cung kính cúi đầu. Gương mặt hắn vẫn không có cảm xúc, giờ lại mơ hồ lộ ra nét bi thương vô hạn.

-----oOo-----

Chương 16: Hành vi tự sát

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Cơm Năm Nướng Chảo

Beta: Thanh Du

~000~

Trải qua hai ngày bốn ba, chúng tôi rốt cuộc đã tới sông băng nằm trong khe núi Tiểu Thánh. Trên đầu ai nấy đều bám đầy tuyết vun, mệt như tử. Nhưng vào lúc nắng chiều ngả về tây, đứng từ trên cao phóng mắt nhìn ra xa, phong cảnh xung quanh lại khiến chúng tôi say mê ngây ngất.

Nhưng hành động của Muộn Du Bình lúc này lại khiến chúng tôi kinh hãi. Chẳng ai hiểu vì sao hắn lại quỳ rạp trước núi tuyết mà hành đại lễ hết sức kính cẩn đến thế, tựa như hắn có một thứ cảm tình đặc biệt đối với ngọn núi kia vậy.

Bái lạy xong xuôi, hắn liền trở về với vẻ mặt “xong chuyện rồi cóc quan tâm gì nữa, chỉ ngủ phần tôi”, trèo lên một phiến đá trần mà nhắm mắt nghỉ ngơi. Tôi không khỏi nổi lòng hiếu kì, quả thật không thể nhìn thấu trong đôi mắt đen sâu không thấy đáy của hắn rốt cuộc còn ẩn giấu những gì?

Suốt hành trình đến đây, mọi người đều hiểu rõ tính hắn, đặc biệt là mấy người chúng tôi, nên cũng không ai hỏi han gì vì đoán trước hắn sẽ chẳng trả lời. Có điều, cứ xem ánh mắt của nhóm Trần Bì A Tứ thì rõ ràng họ cũng rất bức mình. Chỉ có Thuận Tử là không để bụng, có lẽ hắn tưởng Muộn Du Bình cũng là người Triều Tiên.

Mỗi người ôm một bầu tâm sự riêng, vừa ngắm phong cảnh vừa nghỉ ngơi, lát sau ai nấy đều khôi phục thể lực. Bàn Tử nhen lửa đốt lò không khói, chúng tôi quay lại đun trà sưởi ấm, đồng thời Thuận Tử cũng bắt đầu mở lớp giảng bài, hớp vài hơi rượu nóng cho lại sức rồi chỉ mấy ngọn núi tuyết xung quanh, giảng giải nguồn gốc của chúng cho chúng tôi nghe.

Đây là bốn phận làm hướng dẫn viên du lịch của hấn, thằng nhóc này cũng tận tâm với nghề dữ lắm.

Hấn kể rằng trong truyền thuyết về núi Trường Bạch, hai ngọn núi tuyết Tiểu Thánh và Đại Thánh cùng với núi Tam Thánh thần bí kia, vào thuở hồng hoang vốn chỉ là một ngọn núi tuyết. Năm ấy Đại Vũ (1) trị thủy, khi đi ngang qua nơi này ổng vung lưỡi đao thần bỏ hai cái, mới khiến cho núi chẻ làm ba.

Chuyện là trước thời giải phóng, khi nơi đây còn chưa mở cửa, anh ta từng nghe ông nội kể lại rằng khi lần lượt leo lên ba ngọn núi tuyết này sẽ thấy phong cảnh xung quanh hoàn toàn khác nhau. Ví như, leo lên núi Tiểu Thánh sẽ nhìn thấy cả hai ngọn Tam Thánh lẫn Đại Thánh, nhưng lên núi Đại Thánh lại chỉ thấy Tam Thánh mà không thể nhìn ra núi Tiểu Thánh, kỳ lạ ghê gớm. Mà kỳ lạ nhất chính là đứng trên đỉnh Tam Thánh không những có thể nhìn rõ hai ngọn núi thánh lớn nhỏ, mà còn thấy xa xa về phía sau núi Tam Thánh có một ngọn núi tuyết còn đồ sộ hơn Tam Thánh nhiều, gọi là đỉnh Thiên Thê. Ngọn núi kia quanh năm bị mây mù che phủ, không thể nhìn rõ diện mạo thực. Tương truyền trên núi có một cái thang trời bắc thẳng lên Thiên cung, là con đường nối liền nhân gian và cõi bồng lai tiên cảnh. Vào lúc trời quang mây tạnh, có thể thấy giữa đỉnh Thiên Thê và hai tòa Đại Thánh Tiểu Thánh xuất hiện một dải hào quang y hệt cầu vồng, tựa như một nét bút thần tiên tô điểm, lộng lẫy tuyết đẹp, cũng lạ lùng hết sức.

Bàn Tử nghe xong bèn bảo với chúng tôi: “Truyền thuyết này chắc chắn là sai bét rồi. Thiên cung rõ ràng nằm trên núi Tam Thánh, sao lại chạy đến đỉnh Thiên Thê được. Người kể lại cái truyền thuyết này đảm bảo có vấn đề về mắt.”

Hoa hòa thượng ngẫm nghĩ rồi lắc đầu giải thích: “Không đâu, trước khi đến đây tôi từng nghiên cứu truyền thuyết này rồi. Tôi ngờ rằng khi xây

dựng Vân Đỉnh Thiên Cung, tuyết trắng trên ngọn Thiên Thê và những ngọn núi xung quanh khiến ánh sáng bị chiết xạ sinh ra ảo ảnh (2). Do ngọn Thiên Thê quanh năm mây mù, hơi nước lơ lửng tạo thành bức màn phản xạ, in lên hình ảnh Vân Đỉnh Thiên Cung lẫn khuất trong sương, trông cứ như thiên cung thật sự nằm trên trời vậy.”

Hiện tượng ảo ảnh này phần lớn phát sinh giữa những hồ nước nằm trong sa mạc, chứ rất hiếm khi xảy ra trên núi tuyết, chỉ e cũng không phải ngẫu nhiên mà có lẽ liên quan tới việc nơi đây là ngọn nguồn của long mạch. Hiện tượng này trong phong thủy gọi là “Ảnh cung”, tôi mới thấy trong sách cổ một lần, cũng không biết cụ thể có điểm gì cần lưu ý. Nơi đặt bảo huyệt thường phát sinh những chuyện kì quái, có xảy ra chuyện gì cũng không lạ.

Chúng tôi nói chuyện bằng tiếng địa phương. Tôi nói tiếng Hàng Châu, đám Hoa hòa thượng nói tiếng Trường Sa, Thuận Tử nghe không hiểu gì, cũng chẳng thèm để ý. Giảng giải về phong cảnh xong, hắn đứng lên nói với chúng tôi: “Quý khách tạm thời nghỉ ngơi một lát, ăn chút gì đó, sau đấy tự do hành động, nhưng xin hãy nắm vững thời gian. Trời sắp tối rồi, ở đây cũng không có cách nào dựng lều, trời tối một cái là đường không dễ đi đâu. Chúng ta còn phải qua đêm, nên tìm chỗ tương đối bằng phẳng, tối đến để chừng sẽ có gió đấy.” Nói rồi hắn rót trà phân phát cho chúng tôi, còn bản thân thì giữ ý, ra xa xa mà nghỉ ngơi.

Tôi xem đồng hồ, thấy còn hơn một tiếng nữa mặt trời mới lặn xuống núi. Thời gian nói ngắn thì chẳng ngắn, bảo dài cũng không dài, nghỉ ngơi như vậy cũng đủ rồi, có lẽ nên làm việc nghiêm chỉnh thôi.

Nhưng mà bốn bề tuyết phủ trắng xóa, không có chút dấu tích đặc biệt nào. Nếu có lãng bồi táng ở đây thì nhất định cũng đã bị tuyết chôn vùi, cửa vào hẳn phải nằm trong lớp tuyết dưới chân chúng tôi. Môi trường trên núi tuyết khác xa so với nơi đất bằng, cả đám đều không có kinh nghiệm nên chẳng biết phải hành động thế nào.

Chúng tôi đứng cả lên, vây quanh Trần Bì A Tứ, định bàn xem bước tiếp theo phải làm sao mới ổn.

Trần Bì A Tứ trải qua một phen vật lộn vất vả như vậy, còn chưa hồi phục lại. Lang Phong cầm bầu rượu đưa cho lão, bảo lão uống hai ngụm. Hoa hòa thượng giúp lão xoa bóp sau lưng cho máu dễ lưu thông, sắc

mặt lão mới dần dần trở lại bình thường, thế nhưng cả người thoát nhìn vẫn có vẻ cực kỳ uể oải. Nghe chúng tôi hỏi, lão chỉ đưa mắt liếc qua loa thế núi xung quanh rồi bảo: “Vị trí bảo huyết nằm ngay dưới chân chúng ta. Ta cũng chưa có kế nào hay, giờ cứ xúc thử vài xẻng xem dưới mặt tuyết có gì rồi hẵng tính tiếp.”

Mọi người gật đầu. Thật ra tôi cũng biết không có lựa chọn nào tốt hơn nữa, cái gọi là đồ đấu, chỉ khác những điểm râu ria chứ cơ bản cũng chỉ có thế: sau tầm long điểm huyết chính là tham huyết định vị. Điểm khác biệt giữa các thời đại chỉ là công cụ dùng để thăm dò huyết, chứ quá trình gần như đều rập một khuôn. Cho nên mới nói nếu không có giây phút phấn khích khi mở quan tài thì trộm mộ thật ra là công việc buồn tẻ số một.

Tuyết mềm hơn bùn rất nhiều, xẻng thăm dò đào rất thuận lợi. Đám người Hoa hòa thượng tay chân cực kỳ lanh lợi, trên mặt tuyết rất nhanh đã có tới mười mấy hố thăm dò. Có điều, hình như bất cứ cái xẻng nào đào xuống độ sâu chừng 5, 6 mét trên sườn dốc tuyết phủ cũng đều không thể đào tiếp được nữa. Bàn Tử cứ định ninh vì Diệp Thành èo uột như con khỉ ốm mới thành ra thế, bèn chạy đến giúp một tay, dùng sức mạnh bạo cũng chỉ bập vào thêm một chút, mỗi lần rút ra nhìn thử đều thấy xẻng vẫn trống trơn.

Hoa hòa thượng xem xét lưỡi xẻng, phát hiện trên đầu nhọn của xẻng có bám ít tinh thể băng liền hiểu ra đầu đuôi sự việc. Bên dưới là một sông băng do mặt đất đông lạnh và băng giá tạo thành, cứng như bê tông, xẻng đâm không thủng nổi, cũng không lôi ra được thứ gì.

“Ở đây tuyết đã rơi mấy ngàn năm, tuyết đọng bị ép xuống lâu ngày hóa thành băng rồi. Anh nói xem, có khi nào lãng bồi tảng cũng bị đóng cứng dưới băng rồi không?” Bàn Tử hỏi.

Chúng tôi đều gật đầu, khả năng này rất lớn. Thế nhưng xẻng Lạc Dương không thể đào vào trong băng, coi như chúng tôi biết có đồ ở bên dưới đi, cũng vẫn tìm không nổi.

Phan Tử bảo chúng tôi: “Trở ngại lớn nhất là lớp tuyết này, chúng ta có thuốc nổ không? Hồi tôi còn trong quân ngũ có nghe vài người anh em kể, lúc bọn họ ở núi Đại Hưng An, đại đội sản xuất ở nơi đó sẽ leo lên sườn núi tuyết để ‘lọc máu’ định kỳ. Chỉ cần đào một cái lỗ rồi đặt mìn

là có thể cho nổ hết đông tuyết này, đỡ lo biết bao nhiêu. Cho nổ hết tuyết rồi thì tình hình bên dưới nhìn một cái biết ngay, việc tìm kiếm của chúng ta sẽ tiện hơn rất nhiều, cũng đỡ phải đào đạo động.”

Tôi hiểu rõ anh nói gì. Mỗi lần tuyết rơi sẽ tạo ra một tầng tuyết, giữa các tầng đều hở ra một khoảng, chỉ cần cho nổ một quả mìn nhỏ, cả ngọn núi sẽ rung chuyển, cả tầng tuyết dày sẽ trượt xuống, tạo thành phản ứng dây chuyền, rốt cuộc tầng này sẽ kéo theo tầng khác sập xuống.

Khu rừng trên núi Đại Hưng An có vài ngọn núi tuyết nhỏ. Để tránh tuyết đọng quá dày sinh ra tuyết lở làm tổn hại đến khu rừng, đội công binh địa phương phải thường xuyên dùng sức người xử lý sau mỗi trận tuyết lớn. Hồi đó điều kiện thiếu thốn, toàn do nhân viên tự mình trèo lên đào lỗ đặt bộc phá, ít nhiều đều có nguy hiểm, giờ thì họ toàn nã pháo cối cho tiện.

Hoa hòa thượng nấn nấn lớp tuyết: “Thuốc nổ chúng ta có, nhưng cậu nhìn lên đỉnh đầu mà xem, nổ mìn ở chỗ này có khác gì tự sát?”

Chúng tôi ngẩng đầu nhìn lên, phía trên là dốc tuyết vạn trượng cao ngất, trước sau kéo dài liên miên, nối liền với mạch núi Hoành Sơn như một con rồng tuyết. Chúng tôi ở dưới này, thấy mình chỉ như mấy con kiến, thật sự quá nhỏ bé. Phía trên chỉ cần rải xuống một nắm tuyết là mấy mạng chúng tôi yên giấc ngàn thu tại trận luôn.

Phan Tử nhìn xong cũng hơi choáng váng, có điều anh vẫn khăng khăng nói: “Núi Trường Bạch là thắng cảnh du lịch, ở đây thi thoảng cũng tiến hành “lọc tuyết”, tôi thấy vấn đề không quá lớn. Nếu anh không đồng ý với phương án lọc tuyết này, thì chúng ta nên tranh thủ cuốn gói đi cho sớm chợ. Trên núi tuyết mà anh muốn tìm đồ bị vùi trong tuyết thì còn khó hơn mò kim đáy biển, Tôi nói cho anh biết, trên núi tuyết xứ Tạng nếu muốn tìm đội leo núi gặp nạn cũng phải làm vậy thôi, không có cách nào tốt hơn đâu. Cụ nhà anh đã tỉnh, cho dù xác định đúng huyệt, anh vẫn phải dùng thuốc nổ, bằng không thì đạo động cũng không tài nào đào ra được. Trái pháo này, kiểu gì anh cũng phải cho nổ thôi.”

Tôi thấy không ổn, bèn phản đối: “Chuyện này quá mạo hiểm, tôi thà tổn thêm chút thời gian đào bằng xẻng còn hơn.”

Phan Tử lại nói: “Cậu Ba à, chính vì không có thời gian nên chúng ta

mới phải dùng thuốc nổ, chứ nếu thời gian dư dả thì đã chờ đến mùa hè mới quay lại rồi. Dù thế nào cũng phải thử một lần, ông Ba còn đang chờ chúng ta.”

Hoa hòa thượng xoa tay cản chúng tôi lại, chỉ chỉ Lang Phong: “Các anh đừng cãi lộn nữa. Lời của chúng ta thì tính là gì, nghe ý kiến chuyên gia cái nào.”

Tôi ngó ra mắt một lúc. Suốt cả hành trình, tôi vẫn không biết Lang Phong đóng vai trò gì trong nhóm bọn họ. Nghe Hoa hòa thượng nói vậy tôi thấy thật khó tin, không lẽ hẳn là chuyên gia về mặt này sao? Mấy người đều nhìn về phía Lang Phong xem hẳn phản ứng thế nào.

Lang Phong thấy mọi người nhìn mình chằm chằm thì có hơi ngại ngùng, nói: “Tôi cho rằng có thể làm theo lời anh Phan. Thật ra trước khi đến tôi đã đoán trước sẽ xảy ra tình huống này nên đã chuẩn bị sơ sơ rồi. Hơn nữa tôi là dân chuyên nghiệp, có thể không chế sức nổ của bộc phá, tiếng nổ sẽ không lớn lắm, thật ra chỉ cần tạo một chấn động rất nhỏ dưới mặt tuyết là có thể đạt được mục đích, có khi chỉ cần một dây pháo nhỏ là xong xuôi.”

“Anh chắc chắn không?” Bàn Tử hỏi: “Chúng ta chỉ phá băng chứ không nổ mìn, chuyện chúng ta làm bây giờ tương đương với việc nổ pháo trong khối đậu phụ, bảo anh nổ ra một cái lỗ trong khối đậu phụ sao cho nhìn bề ngoài không thấy gì cả, đây là thao tác cực kỳ tinh vi đó.”

Lang Phong gật đầu: “Hồi tôi làm thợ mỏ đã đào không dưới một vạn lỗ pháo, huyện này chưa tính là khó.”

Hoa hòa thượng nhìn sang phía chúng tôi, chỉ chỉ vào Lang Phong: “Các cậu đừng thấy bình thường anh ta ít nói mà làm, gã này là thợ mỏ thâm niên hai mươi năm đấy, mười bốn tuổi bắt đầu đào lỗ pháo, đã cho nổ san bằng không dưới hai mươi ngọn núi mới khiến cụ nhà này để mắt đến, vào nghề chưa được một năm người ta đã phải xưng là Pháo thần. Nói đến thuốc nổ thì không ai so được với anh ta đâu.”

“Cậu chính là Pháo thần?” Phan Tử đứng một bên tròn tròn hai mắt, hiển nhiên là đã từng nghe danh hiệu này.

Lang Phong có vẻ ngượng nghịu, gãi đầu gãi tai, chẳng bù cho thái độ

lạnh lùng mấy hôm trước: “Chỉ là một cái biệt danh bạn trong nghề nói quá lên cho vui thôi mà.”

Hoa hòa thượng bảo hắn: “Thôi đừng khiêm tốn nữa, đây chính là lúc phát huy sở trường của chú đấy.” Sau đó quay lại nói với chúng tôi: “Lang Phong đã ra tay, xưa nay chưa từng thất bại, thứ gì anh ta nói nổ thành bao nhiêu mảnh thì khắc nổ ra từng ấy mảnh, tôi tuyệt đối tin tưởng. Nếu anh ta đã nói thế thì tôi nghĩ có thể thử một lần. Các anh có ý kiến gì không?”

Bàn Tử liếc liếc tôi. Hắn có kinh nghiệm thám hiểm trên đất tuyết, từng nghe nói về rất nhiều vụ tuyết lở, dĩ nhiên cũng hơi dao động, có điều hắn ở phe tôi, nhìn sang tôi là muốn tôi tỏ thái độ.

Tôi ngẫm nghĩ, thấy đám người Trần Bì A Tứ đúng là tập đoàn trộm mộ chuyên nghiệp, không như chú Ba vẫn còn tương đối truyền thống, ưa dùng những biện pháp cũ để lọt vào mộ cổ. Sự y lại vào thuốc nổ của những người này đã đến mức độ chúng tôi không thể tưởng tượng nổi. Hơn nữa Hoa hòa thượng đã nói thế thì hắn tên Lang Phong này cũng phải có năng lực tương đối.

Vì thế tôi hạ quyết tâm, gạt đầu với Bàn Tử. Cứ liệu đi, thật ra lúc này làm gì còn đường lui nữa, tôi không đồng ý cho nổ liệu bọn họ có chịu nghe không?

Thấy chúng tôi đồng ý rồi, Lang Phong và Diệp Thành lôi ra một cái xẻng Lạc Dương đặc biệt, bắt đầu lấp lưởi xẻng chuyên dụng, đào vài hố thăm dò trên mặt tuyết.

Sau đó Lang Phong dùng vài thứ bột trộn ra một loại thuốc nổ, chôn thật sâu vào bên trong một số kíp nổ có sức công phá thấp. Tôi biết loại thuốc nổ này vốn được điều chế một cách đặc biệt, sức nổ đại khái chỉ bằng khoảng mười viên pháo đùng, chuyên dùng để đục lỗ phá nát phong thạch trong mộ cổ. Được Lang Phong điều chỉnh lượng thuốc lại một lần nữa, sức nổ đảm bảo càng nhỏ đi.

Dân trộm mộ công nghệ cao phần lớn đều có kiến thức tương đối về khoa học kỹ thuật, cần bao nhiêu kíp mìn sức nổ nhỏ, có thể cho nổ ở chỗ nào để tạo ra một lỗ người chui lọt, những chuyện này tôi đã biết từ lâu, có điều được thấy tận mắt thì đây vẫn là lần đầu tiên.

Thuận Tử đang quanh quẩn uống trà, nhác thấy cảnh đó liền phát điên. Hắn đã từng thấy người hành hương cắm quốc kỳ, gập đám sấn trộm thừa lúc đêm tối lén mò ra, cũng từng gặp dân vượt biên trái phép, nhưng trải qua trăm đắng nghìn cay trèo lên đây, lấy thuốc pháo ra đốt cho nổ banh núi thì đám bảo mới thấy lần đầu. Thoắt cái hắn đã chạy đến cản Hoa hòa thượng, hét lên: “Các vị làm gì thế? Quý khách, các vị điên rồi — !”

Nói chưa dứt lời, Lang Phong ở đằng sau đã phang cho hắn một nhát cuộc chim bất tỉnh nhân sự. Thuận Tử ngã sấp xuống tuyết, được kéo sang một bên.

Tôi nhìn mà thấy gáy phát đau, bụng bảo dạ làm hướng dẫn viên du lịch cho bọn này thật đến thảm, quãng đường đi dài lê thê không nói, còn phải chịu đựng cảnh này. Có điều, nghĩ đi nghĩ lại thì cũng không còn cách nào khác. Thuận Tử có thể bao dung nhẫn nhịn cái gì, chứ tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ chuyện chúng tôi phá núi, nói cho cùng hắn còn phải dựa vào nơi này để kiếm ăn, không đánh ngất đi thì không sao tiếp tục triển khai công việc được.

Bàn Tử hỏi Hoa hòa thượng: “Sau này chúng ta biết làm gì với thằng nhãi này đây?”

Hoa hòa thượng đáp: “Tạm thời cứ mặc xác nó, chúng ta còn cần nó dẫn đường để quay về. Cứ đưa nó vào địa cung, vút sang một bên là được. Đến lúc về nhét thêm ít tiền cho nó thì nó còn đòi hỏi gì nữa?”

Lang Phong tỏ ra cực kỳ chuyên nghiệp, gằn như không để chúng tôi nhúng tay vào. Hắn tự thao tác một mình, kíp nổ được sắp xếp chụm chu theo một loại mô hình kết cấu chịu lực. Hắn phát tay ra hiệu cho mọi người leo lên một phiến đá lộ thiên, đề phòng lát nữa phản ứng dây chuyền lại kéo chúng tôi trượt xuống cả lũ.

Tôi cứ tưởng tiếng pháo nổ phải lớn lắm, ít nhất cũng phải gây nên một cơn sóng tuyết cơ. Ai dè lúc Lang Phong nhấn một phát vào bộ kích nổ, tôi gằn như không nghe thấy âm thanh gì, chỉ thấy mặt tuyết bằng phẳng lập tức rạn ra, sau đó từng mảng từng mảng lớn tuyết đóng thành khối bắt đầu cuộn cuộn trút xuống dưới sườn dốc như thác đổ, sườn núi cũng đột ngột dốc hơn hẳn, dưới chân chúng tôi thoáng cái đã trống hoang

hoác.

Có điều cảnh tuyết lở cũng không kéo dài. Khi những tảng tuyết dừng lại, dưới sườn dốc tuyết phủ lộ ra một tầng băng tuyết lẫn lộn gồ ghề màu trắng vân đục, đây chính là mặt ngoài của sông băng kỷ đệ tứ mà sách giáo khoa thường nói.

Bàn Tử bên cạnh đang nhắm nghiền mắt, vẫn tưởng mình chưa nổ. Tôi lay lay mấy cái hấn mới mở mắt ra, thấy thế liền kinh ngạc kêu lên: “À há, đúng là không nghe tiếng gì thật, thánh quá.” Sau đó lập tức thấp thỏm lo lắng ngược nhìn trên đỉnh đầu.

Không biết là do may mắn hay do kỹ thuật của Lang Phong quá cứng tay, ngoại trừ một ít tuyết trên đầu chúng tôi trượt xuống do mất lực chống bên dưới thì hình như không vấn đề gì. Chờ thêm một lát cũng không thấy có chấn động gì lớn, chúng tôi dần dần bớt căng thẳng.

Tôi giơ ngón cái về phía Lang Phong, Phan Tử cũng vỗ vỗ vai hấn, ra dấu rằng cậu thật lợi hại.

Lang Phong ngượng nghịu mím cười. Nhưng khóe miệng của hấn còn chưa kịp nhếch hết lên thì bất thành linh một khối tuyết lớn đã nện trúng đầu.

Sắc mặt cả đám đều biến đổi. Bàn Tử vội vàng vẫy tay với chúng tôi, nhỏ giọng nói: “Suyt!”

Chúng tôi vô thức im bật, vài người lại ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy ở chỗ cao hơn đỉnh đầu chúng tôi chừng hơn một trăm mét, trên sườn dốc tuyết phủ dần dần xuất hiện một vết nứt đen không hề bắt mắt nhưng lại khiến cho tim người ta lạc nhịp, đang từ từ toác ra, vô số vết nứt nhỏ dài lan rộng trên tầng tuyết. Theo sự lan tỏa của các vết nứt kia, những khối tuyết nhỏ lăn xuống đánh vào bốn phía xung quanh chúng tôi.

Tôi lập tức lạnh toát cả người, hiểu ngay đã xảy ra chuyện gì.

Xem ra danh tiếng “Pháo thần” của Lang Phong, đến hôm nay là hết linh rồi.

-----oOo-----

Chương 17: Tuyệt lộ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Yoo Chan

Beta: Thanh Du

~000~

“Mọi người chớ nói chuyện, rầm cũng không được thả” Bàn Tử thì thào rất khẽ với chúng tôi: “Mọi người tìm xem xung quanh có khối nham thạch nhô ra hoặc khe băng nào đó không, chúng ta gặp rắc rối to rồi.”

“Không thể nào” Lang Phong ngậy người tại chỗ: “Tôi đã tính toán phân lượng rất chuẩn ...”

Hoa hòa thượng bịt miệng Lang Phong lại, ý bảo chuyện đó nói sau. Mọi người đều ướt đầm mồ hôi, vừa nhìn lên đỉnh đầu, vừa rón rén đeo đám trang bị của mình lên lưng, tìm kiếm khắp xung quanh xem có chỗ nào lánh nạn được không. Tầng tuyết phía trên cũng không dày lắm, cho dù tuyết lở cũng chỉ sụp xuống một khoảng nhỏ. Nhưng chỗ chúng tôi đang đứng quá “đặc địa”, cách vết nứt gãy một quãng không xa, nếu tuyết ào ào đổ xuống, chúng tôi rất dễ bị chôn vùi trong đó. Phía dưới lại là sườn dốc đứng cao chót vót, chẳng đào đâu ra chỗ để trốn.

Cách tốt nhất lúc này chính là như Bàn Tử nói, tìm một khối đá núi nổi lên mà trốn bên dưới hoặc là tìm một khe băng, nhưng những cách này đều học từ phim “Vertical limit”, chẳng biết trong thực tế nó có hữu dụng hay không.

(Phim Vertical Limit)

Nơi chúng tôi đang đứng là một khối đá trần trụi bằng phẳng, tránh ở bên dưới vẫn bị tuyết quất thẳng vào mặt. Bàn Tử chỉ chỉ sang tảng đá cực lớn, hình dạng tựa như quả hạch đào bên cạnh, mặt dưới của nó tạo với đá núi một cái hốc, khá phù hợp để tránh tuyết lở.

Sườn dốc phủ tuyết ngăn cách giữa chúng tôi và khối đá kia đã biến mất, chỉ để lại một mặt sông băng trơn muồn chết. Nhưng lúc này đã không còn thời gian đổi giày trượt băng nữa rồi, chỉ còn cách gắng gượng mà đi. Bàn Tử lấy một đầu dây thừng buộc vào thắt lưng mình, đầu kia đưa cho chúng tôi rồi cắn răng dẫm lên lớp băng trơn.

Một bước, hai bước, ba bước, mỗi bước chân đều thận trọng như giẫm lên trứng mỏng, tôi hồi hộp đợi một tiếng “răng rắc” rồi lòng đỏ trứng bắn vọt ra. Thế nhưng Bàn Tử luôn khiến người ta phải nhìn mình với cặp mắt khác, chỉ vài bước sau hắn đã vững vàng leo lên tảng đá trước mặt, kéo dây thừng trên lưng, ngó lên đỉnh đầu canh chừng rồi ngoắc tay kêu chúng tôi qua.

Mấy người chúng tôi cùng kéo dây thừng, đầu tiên là Phan Tử và Muộn Du Bình, kế đến là Lang Phong cũng Trần Bì A Tứ trên lưng, tiếp theo là Diệp Thành cũng theo Thuận Tử, cuối cùng là tôi. Thấy bọn họ đều đã yên ổn đến nơi, lòng tôi cũng an tâm hơn nhiều. Lúc này phía trên đã bắt đầu có những khối tuyết to bằng trái dưa hấu nện xuống, cái khe nứt kia có vẻ không còn trụ được lâu nữa, Bàn Tử phát tay ra hiệu cho tôi nhanh chân hơn.

Tôi vỗ vỗ mặt mình, buộc đầu kia dây thừng lên lưng, sau đó dậm bước một chân xuống, giữ cho thân thể đứng vững.

Từ nhỏ tôi đã cực kém khoản giữ thăng bằng, trượt băng tập xe đều té lên té xuống đến bầm dập mình mấy mới học được. Lúc này tôi lại càng thêm luống cuống, chỉ cảm thấy mặt băng dưới chân dường như có thể biến mất bất cứ lúc nào, bắt đầu mất tự chủ, chân cũng bắt giắc phát run.

Bàn Tử thấy vậy thì hiểu ngay tôi là người gặp khó khăn nhất ở đây, bèn hạ giọng: “Cậu đừng nghĩ nhiều, chỉ còn hai bước chân thôi, nhảy bừa một cái cũng qua mà.”

Tôi áng chừng khoảng cách giữa tôi và Bàn Tử, quả nhiên nếu phát lực vừa đủ thì hoàn toàn có thể nhảy sang đó. Nghĩ rồi tôi nghiêng răng, chùng chân xuống, vắn eo một cái rồi nhảy lên.

Thật không ngờ đúng vào lúc dồn sức để nhảy, dưới chân tôi đột nhiên thụt xuống, khối băng tôi đặt chân do vừa rồi đã bị rất nhiều người dẫm lên nên chóp mắt đã vỡ vụn. Chân tôi trượt dài trên sườn dốc, kể đó cả

người cũng trượt xuống theo.

Tôi quơ quào tay chân loạn xạ nhưng trên băng không đào đâu ra chỗ mà bám víu, thoáng cái dây thừng buộc vào thắt lưng đã kéo căng, treo tôi lơ lửng trên vách băng, chợt nghe phía trên chỗ nút thắt kêu rắc một tiếng, cúi xuống nhìn thì thấy đầu nút đã lỏng dần, thân thể sắp rớt ra. Trong lòng tôi chửi thề, con mẹ nó cái thứ hàng ngoại này chắc chắn là đồ dỏm!

Bàn Tử bị tôi kéo một phát, suýt nữa đã tuột xuống khỏi tảng đá. Cũng may Phan Tử kịp thời túm lấy lưng quần hắn, mấy người xúm lại giữ chặt nên hắn mới không bị tuột xuống. Bọn họ dùng sức giữ thật chặt dây thừng rồi kéo lên.

Nhưng mỗi lần kéo, dây thừng lại nói lỏng ra một chút. Lòng tôi nóng như lửa đốt, hai chân muốn tìm một chỗ đặt để buộc lại nút thắt nhưng băng đúng là rất trơn, mỗi lần thử đạp chân có vài giây đã tuột xuống, thân thể không làm cách nào mượn lực được.

Mất thấy nút thắt sắp tuột, tôi đành vịn bất đắc dĩ lấy ra cái dùi băng, dùng sức bõ vào vách băng một cái rồi bám thật chắc. Sau đó chân trái dẫm mạnh, lúc này mới có chỗ để chống đỡ cơ thể, vội cúi xuống buộc lại nút thắt. Nhưng còn chưa kịp buộc xong, bỗng nghe một con chấn động truyền xuống từ phía trên đỉnh đầu.

Tôi ngẩng đầu lên, chỉ thấy mấy người phía trên đang nhìn tôi với ánh mắt như nhìn một đũa ngớ ngẩn. Tôi còn chưa kịp phản ứng thì nháy mắt sau, một mảng tuyết trắng xóa đã lở ra rồi rơi xuống giữa không trung, gần như che hết tầm nhìn của tôi.

Tuyết lở!

Không kêu lên sợ hãi cũng chẳng có thời gian mà kinh ngạc, trong nháy mắt ấy đầu óc tôi hoàn toàn trống rỗng, chỉ nghe Bàn Tử ở bên cạnh hét to một tiếng: “Năm lấy cái dùi băng! Ép sát người vào!” Sau đó bốn phía xung quanh trở nên tối đen, thân thể tôi bị níu xuống, tưởng như có mười mấy người đột ngột dồn sức bám vào quần áo tôi rồi kéo xuống thật lực, phần dây thừng buộc quanh eo đột ngột siết chặt lấy da thịt, sau đó là vô số mảnh tuyết vụn chui vào phế quản.

Sau đó tôi rơi vào một khoảng không hỗn độn, từng bộ phận trên người đều bị va đập dữ dội. Tôi không thể ngẩng đầu lên nổi, cổ họng bắt đầu bị đè nén, từ phổi truyền đến cảm giác hít thở cực kì khó khăn. Tôi cứ như bị ném vào một cái chảo rang hạt dẻ ngào đường, vô số vật thể lạnh giá bám kín lấy tôi, đập mạnh vào người tôi. Trong nháy mắt, cả mũi lẫn miệng đều cảm nhận được vị của bột tuyết.

Lúc này tôi mới chợt nhớ ra băng là thứ vật chất lan truyền chấn động cực tốt, đặc biệt là băng dày thì tính cộng hưởng càng lớn, vừa rồi một cuộc của tôi đã nhanh chóng thúc đẩy quá trình tuyết lở.

Nghĩ đến đây tôi chỉ muốn cho mình một tát, nhưng lúc này hồi hận cũng vô ích, thân thể giống như con quay, đụng vào đâu đó là lại quay tít mấy vòng. Tôi định nắm lấy cái cuốc băng nhưng cánh tay mình ở đâu tôi cũng không còn cảm giác được nữa.

Đúng vào lúc đầu óc mơ hồ, không biết phải làm sao, đột nhiên tôi cảm thấy hình như có ai đó đang kéo dây thừng lên, sau đó thân thể tôi cũng nhích dần lên từng chút một.

Trong lòng tôi cả kinh, thì ra là đám Bàn Tử ở đầu kia đang kéo mình lên. Tôi lại nhen nhóm một tia hi vọng, dây thừng còn có tác dụng chứng tỏ lượng tuyết lở xuống không quá dày, lực kéo của họ vẫn còn có thể truyền đến đây.

Tôi vội dùng sức gạt đám tuyết bám xung quanh ra, chủ động lách người lên. Sau vài lần xiêu xiêu vẹo vẹo mượn sức kéo của dây thừng, một tiếng động lớn đột ngột vang lên bên tai. Trước mắt tôi sáng bừng, thân thể đã nhào ra khỏi tuyết.

Bàn Tử và mọi người đang tránh trong một cái hốc bên dưới tảng nham thạch, tuyết chảy xuống theo tảng đá tạo thành một dòng thác trước mặt họ. Tất cả đều bình an vô sự, Bàn Tử và Lang Phong đang kéo dây thừng, thấy tôi được kéo lên bèn hét to một tiếng: “Không sao chứ?”

Tôi há miệng thở hổn hển, gật gật đầu, lúc này dòng thác tuyết ngợp trời kín đất vẫn đổ thẳng xuống đầu tôi. Tôi gắng sức đội tuyết mà kéo dây thừng hướng về phía bọn họ, nhưng lực đẩy của dòng tuyết quá lớn, tôi căn bản không đứng lên nổi, dùng cả hai tay cũng không thể di chuyển. Bàn Tử đành phải kéo tôi, chờ cho tuyết chảy qua hết.

Tuyết lở nhanh mà dừng cũng nhanh, chưa đến nửa phút, dòng tuyết đã chảy qua người tôi, chỉ để lại vô số mảnh tuyết vụn. Nhìn xuống thì thấy khe núi dưới chân đã mù mịt sương trắng, nghĩ mà không khỏi rùng mình, giờ mà rơi xuống đó coi như đi tong cái mạng.

Tôi được kéo vào hốc dưới tảng đá, vài người ở đó còn chưa hết sợ hãi, giờ vẫn đang thở dốc. Bàn Tử vỗ vai tôi nói: “Nhóc này xem như lớn mạng, may mà đây chỉ là trận lở tuyết vớ vẩn, bằng không thì giờ này không chỉ mình cậu mà cả tôi chắc cũng bị kéo xuống theo.”

Tôi cũng không biết nét mặt mình trông như thế nào. Mũ leo núi đã rơi mất, hai lỗ tai đông cứng đỏ ửng, không nghe rõ hẳn nói gì, đành phải vỗ vỗ hẳn rồi quay đầu nhìn sông băng bên ngoài.

Tuyết trên khắp sườn núi gần như đã trút hết xuống khe sâu bên dưới, một con sông băng dốc đứng khổng lồ lộ ra trước mắt chúng tôi, thi thoảng còn có những mảng tuyết vụn từ trên lăn xuống, nhắc cho chúng tôi biết có nguy cơ vẫn còn đợt tuyết lở thứ hai.

Mặt trên sông băng đều là những tầng tuyết dày, qua hàng ngàn năm chịu áp lực nén cho tuyết dần dần biến thành băng, chính là thứ chúng ta thường gọi là “băng trọng lực”. Loại băng này hình thành tự nhiên trên những vùng núi cao, bao quanh cả một dãy núi lớn, trên núi tuyết thông thường đều có. Do bị vây giữa núi và tuyết nên băng không quá dày, phía trên tầng băng còn có một lượng lớn tuyết vụn.

Ngoại trừ Bàn Tử, những người còn lại trong đám chúng tôi đều chưa được nhìn thấy sông băng ngoài đời thật bao giờ. Trong khe núi tuyết, chúng kiến một khối băng lớn lộ ra dưới ánh nắng chiều trông như một bức tượng điêu khắc khổng lồ do thế lực siêu nhiên tạo ra quả thực khiến người ta rung động, làm chúng tôi đều ngấm đến ngây người.

Diệp Thành đứng một bên lẩm bẩm nói: “Quả pháo của anh Lang thật ra cũng không nổ vô ích.”

Ngắm nhìn một lát, mọi người dần dần quay về với thực tại. Hoa hòa thượng bật mấy cái đèn pin lên, chiếu vào trong băng để tìm kiếm dấu vết lãng bồi tảng. Bên trong là một mớ hỗn độn, sâu không thấy đáy. Sông băng trên núi tuyết bình thường chỉ dày từ mười đến hai mươi mét,

riêng sông băng này có vẻ lại dày đến khác thường.

Bàn Tử mắt tinh như cú, đúng lúc này lại đột ngột kêu một tiếng, hình như đã phát hiện ra thứ gì đó, bèn cầm đèn pin của Hoa hòa thượng chiếu xuống.

Chúng tôi căng mắt nhìn theo ánh đèn trên tay hắn, trong ánh sáng mỏng manh đó tôi thấy nơi Bàn Tử rọi đèn pin vào nằm sâu trong lòng sông băng, giữa một màu xanh nhờ nhờ u ám, tựa như có một cái bóng cực lớn thoát ẩn thoát hiện, chiếm gần một nửa khối băng, hình dạng giống như một đứa trẻ sơ sinh có cái đầu lớn đang cuộn mình

-----oOo-----

Chương 18: Thai Côn Luân

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Yoo Chan

Beta: Thanh Du

~000~

Tà tà bóng ngả về tây, chỉ còn chút nắng vương mây mỏng mềm. Khối băng dần chuyển màu đen, bên trong cái bóng càng thêm mơ hồ.

Hình dạng của cái bóng kia hết sức kỳ quái, chẳng biết xếp vào loại gì, giống như thai nhi động vật chết cứng, đầu to dị thường, thân lại còn mọc gai dài, nhìn ghê chết đi được.

Diệp Thành há hốc miệng hỏi tôi: “Chết tiệt, lúc đi không báo Bò Tát, quả nhiên đụng ngay phải thứ tà ma này. Đây là thứ quái quỷ gì vậy?”

Tôi và Bàn Tử đều lắc đầu, chúng tôi cũng chưa thấy nó bao giờ cả. Xem kích thước thì thứ này lớn cỡ một cái lều nhỏ năm tầng, vậy mà có thể đông cứng trong lòng sông băng, nếu là lãng bồi táng thì xây dựng kiểu gì? Không lẽ nó lại là sinh vật thời tiền sử?

Theo truyền thuyết, vùng núi Trường Bạch này mấy chục vạn năm về trước vẫn còn là đại dương mênh mông, nhờ núi lửa phun trào mới nổi lên từ giữa lòng biển, vật này lớn như vậy, không lẽ là xác một sinh vật biển không lộ thời đó?

Nghĩ lại cũng không phải, khi sông băng cổ hình thành thì núi đã ở đó rồi, nếu có thi thể thì đã sớm hóa thạch.

Tuy đã trải qua một trận tuyết lở kinh thiên động địa, nhưng thật ra tuyết lở như vậy chỉ có thể gọi là tuyết đọng lâu ngày sạt xuống, khí thế không quá hào hùng mà trôi qua cũng nhanh. Tuy lúc đó mọi người vẫn còn sợ hãi nhưng bây giờ đều đã khôi phục tinh thần, cho nên khi nhìn thấy cái bóng trong băng thì lòng hiếu kì lập tức nổi lên.

Chúng tôi chống nũ băng làm điểm tựa để đứng vững, người buộc dây thừng, chân đeo giày trượt, leo xuống quan sát kĩ càng bóng đen quý dị đông cứng giữa lòng sông băng, nhưng nhìn đi nhìn lại cũng không thấy cửa vào đâu cả.

Lúc này Trần Bì A Tứ cũng đã khôi phục ý thức, Hoa hòa thượng và Diệp Thành điu lão bước xuống lòng sông, chúng tôi cẩn thận đỡ lão tiến lại gần.

Trần Bì A Tứ phản ứng vẫn còn chậm chạp, khẽ dụi dụi mắt, ngồi xổm xuống nhìn chằm chằm vào cái bóng trong băng kia một hồi lâu rồi đột nhiên hừ một tiếng. “Cái bóng này ... Chẳng lẽ là ‘Thai Côn Luân’?” nhưng rồi nhanh chóng lắc đầu.

“‘Thai Côn Luân’ là cái gì?” Chúng tôi chưa nghe nói đến bao giờ, thấy lão có vẻ phẫn khích như thế thì không hiểu mô tê gì cả.

“‘Thai Côn Luân’ là một hiện tượng tự nhiên kỳ lạ, chỉ có ở đầu nguồn long mạch, hay trong dân gian thường nói là nơi hội tụ linh khí của đất trời. Trong lòng nham thạch, sông băng hay cây cỏ thụ thường tự sinh ra một vật kì quái mang hình dạng trẻ con, cái này trong sách cổ gọi là “địa sinh thai”. Theo truyền thuyết, qua hàng vạn năm biến hóa, một số “địa sinh thai” sẽ thành tinh, như Tôn Ngộ Không trong Tây Du Ký là một ví dụ.” Hoa Hòa Thượng giải thích cho chúng tôi: “Tôi còn nhớ trong một quyển bút kí thời Đường có nói, vào những năm cuối thời Tây Hán có truyền thuyết rằng dưới đáy hồ băng lớn trên núi Côn Luân, người Tạng

trong vùng đã phát hiện ra một băng thai khổng lồ, to như trái núi, là một bé gái sơ sinh đã có đầy đủ ngũ quan, trông rất sinh động, vì thế “địa sinh thai” còn được gọi là “Thai Côn Luân”. Sau này người ta còn xây một ngôi miếu trên rôn đũa bé gái kia, tên là Côn Luân đồng tử miếu. Trong phong thủy, “Thai Côn Luân” là bảo huyết trời định, không giống những huyết vị phong thủy mà con người tìm ra. Không ai có thể chủ động tìm được long mạch có thể sinh ra “Thai Côn Luân”, mà chỉ có cách chờ cho ‘Thai Côn Luân’ bắt đầu hình thành, được người nào đó tình cờ phát hiện, kể đến là đào thai ra rồi xây dựng lăng mộ trong đó. Thứ bảo huyết như thế chỉ có thể gặp mà không thể cầu, truyền thuyết nói rằng chỉ có người liên hệ được với trời mới đủ tư cách. Trong lịch sử chỉ ghi lại duy nhất một người được táng tại ‘Thai Côn Luân’, đó chính là Hoàng Đế.”

(Hoàng Đế ở đây là Hiên Viên Hoàng Đế, được coi là thủy tổ của người Hán, là một người cụ thể chứ không phải một danh từ chỉ chung các ông vua. Chữ Hoàng trong Hoàng Đế là 黃 (màu vàng) không phải 皇 (vua))

“Còn có chuyện tà môn như vậy sao?” Bàn Tử ngồi xồm xuống, nhìn cái bóng dáng kia. “Có điều, “Thai Côn Luân” này trông không giống thai người.”

Trần Bì A Tứ hình như cũng không thể khẳng định, gật đầu nói: “Ta cũng đoán Thai Côn Luân là vị trí thần định, cũng là thần vật sinh ra từ đất. Nếu đây đúng là Thai Côn Luân thì lăng bồi táng kia đương nhiên sẽ được xây cất bên trong, nhưng nếu là thế ...” Trần Bì A Tứ nhìn đỉnh Tam Thánh phía xa xa, ánh mắt hiện lên nét nghi hoặc tột cùng.

Tôi biết điều lão ta đang băn khoăn, bèn tiếp lời: “Nơi này là bảo huyết trời sinh ‘Thai Côn Luân’, nhưng cũng chỉ có một lăng mộ bồi táng. Nếu vậy thì Vân Đỉnh thiên cung trên núi Tam Thánh kia là mộ chính, không biết phong thủy còn tốt đến độ nào? Dù sao đi chăng nữa cũng không thể thua kém ‘Thai Côn Luân’.”

“Phải, làm gì có nơi nào phong thủy tuyệt hơn ‘Thai Côn Luân’ nữa. ‘Thai Côn Luân’ là nơi linh khí của cả mặt đất hội tụ, nếu có nơi nào đó tốt hơn thì chỉ có một khả năng.” Trần Bì A Tứ nghi hoặc, rồi chuyển giọng giận dữ: “Thiên cung kia quả thực được xây ở trên trời!”

Nét mặt của Trần Bì A Tứ khi nói ra những lời này rất mực nghiêm túc,

rõ ràng không phải nói đùa, tôi nghe chỉ thấy toàn thân phát lạnh. Bàn Tử kêu lên: “Làm gì có chuyện đó!”

“Đúng là không thể, cho nên nơi này xuất hiện ‘Thai Côn Luân’, chắc chắn là có vấn đề. Chẳng lẽ hướng sông thế núi đã bị hấn sửa lại? Nhưng Uông Tàng Hải sao có thể thần thông đến thế?” Trần Bì A Tứ lại nhìn thế núi bốn phía xung quanh.

“Không, không nên nghĩ như vậy.” Tôi đột nhiên nảy ra ý tưởng, bèn hỏi: “Có khi nào cái bào thai này là giả? Do con người tạo ra? Một loại thủ pháp tượng trưng, rất hay gặp trong kiến trúc các ngôi mộ cổ. Cũng như thành của Võ Tắc Thiên có hình dạng gần giống với âm hộ phụ nữ (1), nói không chừng cái bóng kia chỉ là bóng của lăng bồi táng thôi.”

Ý nghĩ này tự dung nảy sinh trong đầu, bởi vì tôi làm nghề buôn đồ cổ, công việc hàng ngày chính là phân biệt thật giả. Lúc chọn mua đồ, cảm giác đầu tiên của tôi luôn là: đây chắc là đồ giả. Thế nên khi nghe Trần Bì A Tứ nói bằng giọng gay gắt như thế, suy nghĩ đầu tiên của tôi cũng là: hay nó là đồ giả? Cái này coi như là bệnh nghề nghiệp rồi.

Với lại, đông cứng cửa vào lăng mộ trong lòng đất, lại xây thành hình dạng trẻ con như vậy hoàn toàn giống với tính cách ưa đột phá (*) của Uông Tàng Hải.

(*) Nguyên văn: Bất kinh tử bất hưu (不惊死不休) xuất phát từ câu “Ngữ bất kinh nhân tử bất hưu” nghĩa đen là “câu chữ không kinh người thì đến chết cũng không ngừng” là một danh ngôn của TQ nói lên thái độ trân trọng của những bậc trí thức thời xưa đối với việc sáng tác. Suy rộng ra thì bất kinh tử bất hưu nghĩa là không làm được chuyện kinh người thì đến chết vẫn không ngừng)

Trần Bì A Tứ tập trung tinh thần ngắm nghía sơn mạch xung quanh, căn bản không thèm nghe tôi nói. Tôi quay đầu nhìn sang Muộn Du Bình, vẻ mặt hấn cũng tràn đầy nghi hoặc, nhìn chăm chăm cái bóng kia bằng ánh mắt phức tạp nhưng cũng không lên tiếng. Được cái Hoa hòa thượng rất tán thành cách suy nghĩ của tôi (xem ra hấn cũng là dân buôn đồ cổ tuyền đầu nên mắc bệnh nghề nghiệp giống tôi). Hấn nói: “Cậu nói cũng có lý, tôi thấy ‘bóng thai’ kia còn mơ hồ phân chia thành các bộ phận, chắc chắn không phải là thứ đơn giản, dường như chiều cao cũng không đồng nhất, hơn nữa xung quanh còn có gai nhọn, không thể nói rõ là thứ

gì, cũng có thể nó được con người xây dựng nên.”

Trong lòng tôi bỗng nổi lên một cảm giác kì lạ: Uông Tàng Hải xây lăng mộ thành hình dạng thai nhi, chẳng lẽ ông hi vọng lăng mộ này cũng sẽ thành tinh giống ‘Thai Côn Luân’ hay sao?

Nếu đúng như thế thì quả là ngoài sức tưởng tượng.

Bàn Tử nói: “Suy đoán nhiều mà làm gì, nếu không đào nó lên thì đoán già đoán non cũng vô ích. Có thời gian rảnh rồi ngồi đoán thà nghĩ cách xuống đó còn hơn.”

“Nếu đào xuống rồi mới phát hiện ra nó không phải lăng bồi táng, mà là thực sự là một khối băng khổng lồ thì” Diệp Thành đã hơi run, răng va lập cập :”...Thì biết làm sao?”

Bàn Tử vỗ về hắn: “Vậy anh cứ ở lại trên này, chúng tôi xuống kiểm tra, nếu an toàn sẽ gọi anh xuống.”

Tôi cũng nói: “Nếu kia thực sự là băng thai thì đúng là kì tích của tạo hóa, có thể tận mắt ngắm một lần cũng đáng giá.”

Hoa hòa thượng vỗ vai Diệp Thành: “Chú nhát gan quá, nên học hỏi thêm các đại ca đi... Vấn đề lúc này không phải là xuống hay không xuống mà là làm thế nào để xuống?” Hắn ước lượng độ dày của lớp băng, nói: “Nếu dùng cuộc chim thì có đào bạt mạng trong nửa tháng cũng chưa chắc đã xuống đến nơi.”

Chúng tôi là thô phu tử chứ không phải băng phu tử, tác nghiệp trên băng hoàn toàn không giống với mặt đất bình thường, phải chú ý đến rất nhiều thứ, bình thường tài nghệ có tốt đến mấy cũng chưa chắc được việc.

Bàn Tử nhìn chăm chăm cái bóng khổng lồ dưới đáy sông băng kia, khoát tay nói với chúng tôi. “Chuyện này có gì khó chứ? Cứ để Bàn Tử ta ra tay.”

Tôi trông nét mặt hắn hình như đã phát hiện ra điều gì, trong lòng cũng sinh tò mò. Bàn Tử vẫn là kiểu người tích cực tiên phong trong đoàn, rất ít khi đưa ra ý kiến về mặt chuyên môn nhưng một khi đã phát biểu thì

luôn nói trúng điểm then chốt, cho thấy tâm tư người này thực ra khá là tinh tế. Khi còn ở dưới đáy biển, tôi đã cảm nhận sâu sắc điều này, đây hẳn là lý do hẳn cực kì hóm của nhưng vẫn có thể biến nguy thành an hết lần này đến lần khác. Nhưng với kiểu người như Bàn Tử, khi nói chuyện phải có chiêu. Hẳn thuộc dạng cứng đầu, bình thường khích hẳn còn công hiệu hơn là nịnh nọt hẳn. Vì thế tôi nói: “Anh thì có biện pháp quái gì?”

Quả nhiên hẳn tỏ vẻ khó chịu, đáp: “Nói vớ vẩn, thế sinh viên như cậu thì có biện pháp chắc? Tôi đã từng lên núi Côn Luân, nhiều sông băng trên đó còn dày hơn chỗ này, tất nhiên kinh nghiệm phong phú hơn cậu gấp vạn.”

Tôi cười nói: “Vậy anh nói tôi nghe thử xem.”

Bàn Tử hàm hồ với chúng tôi rồi cũng chịu nói, người dẫn đường của hẳn trước đây có kể cho hẳn nghe khá nhiều câu chuyện về băng. Độ cao so với mực nước biển của núi Côn Luân hơn nơi này rất nhiều, là sông băng trên núi cao đích thực, nơi đó hình thành những khe băng cực lớn do nhiệt độ thấp và địa thế núi vận động thường xuyên tạo ra những vết rạn nứt. Đôi khi trong khe băng lại phát hiện những di hài kỳ quái thời xưa, thậm chí có người còn phát hiện có nhà cửa bị chôn vùi sâu dưới lòng sông băng, nhưng đã sụp xuống cả, chỉ còn lại ít tàn tích.

Bàn Tử lúc ấy có hỏi trong môi trường băng giá như thế, vì sao các di tích cổ đại này lại không thể bảo tồn? Người dẫn đường của hẳn liền đáp, đưa một tòa kiến trúc hoàn chỉnh đông cứng trong băng là chuyện không khả thi, đặc biệt là phòng ốc bằng gỗ gập phải băng vỡ hay tuyết lở thì chắc chắn sẽ sụp trước tiên.

Tòa kiến trúc trong lòng sông băng dưới chân chúng tôi đang đứng bây giờ hiển nhiên được xây dựng trên vách núi. Cái bóng đen dưới đó trông rất hoàn chỉnh, hình dáng cực kì giống một đứa bé, chứng tỏ nó không có dấu hiệu bị sụp xuống, bởi vì với kiểu kiến trúc lầu gác thế này, một khi sụp xuống sẽ không thể giữ được hình dạng đó. Cho nên trừ phi vùi trong sông băng không phải lãng bồi táng mà là một khối đá, băng không lãng bồi táng đóng băng trong lòng sông này nhất định không phải do tuyết lở mà do con người tạo nên.

Giả thiết của Bàn Tử vô cùng hoàn chỉnh, tôi gật đầu đồng ý với hẳn,

nhưng những người kia lại chưa hiểu ra ý nghĩa của nó. Phan Tử hỏi lại hắn: “Vậy thì sao?”

Bàn Tử xua tay nói: “Nếu như không có tuyết lở, lăng mộ kia lại được xây dựng cách đây hơn 900 năm, thì theo lý thuyết lớp băng tích tụ trong 900 năm không thể dày đến vậy. Cho nên mới nói lớp băng này chắc chắn là do con người tạo ra, dưới chân chúng ta là một lớp tường băng nhân tạo cực dày. Tường băng này lại không thể đè trực tiếp lên công trình, mà chắc chắn phải có một cái vòm, hình thành nên một khung băng tự nhiên bắc trên sườn dốc để bảo vệ những kiến trúc bên dưới. Tương tự như những nấm mộ giả bằng băng khác, băng này cũng không dày như chúng ta tưởng. Cậu xem, băng chỗ này rất trong, đây cũng là một bằng chứng.”

Bàn Tử nói xong, mọi người cùng ò lên, ai nấy đều nhìn hắn với cặp mắt ngưỡng mộ, đồng thời cũng tự nhiên có cảm giác dưới chân mình bất ổn hơn rất nhiều.

Bàn Tử còn thù tôi vừa rồi coi thường hắn, lại biết tôi học kiến trúc, liền hỏi tôi giả thiết của hắn có vững không.

Tôi gật gật đầu, về lý thuyết hắn giải thích thông suốt, hơn nữa còn có tính khả thi cao. Kỹ thuật dùng băng làm khung cho nhà cửa, trên thế giới đã xuất hiện từ rất sớm. Thời Tam quốc, Tào Tháo một đêm xây thành chính là dùng băng cộng thêm rom rạ, người Eskimo cũng sớm biết dùng băng để xây nhà ở cho mình. Gần đây nhất ở Đan Mạch hình như còn xuất hiện kiến trúc bằng băng hiện đại, cho thấy trong kiến trúc học thì độ cứng của băng tuyệt đối không thành vấn đề.

Tuy nhiên Tào Tháo xây thành trong một đêm là ở đồng bằng, còn đây là xây dựng một khung băng lớn trên vách đá dựng đứng, thực sự khả thi sao? Tôi vẫn chưa hoàn toàn đồng tình, dù sao thời gian cũng cách đây hơn 1000 năm, Uông Tàng Hải dù có tài năng vượt trội hơn con người thời đó rất nhiều nhưng cũng không thể đạt đến trình độ này.

Bàn Tử thấy tôi đồng ý với hắn, lập tức đắc ý, hất tóc: “Chuyện, Bàn gia ta chính là nhân tài.”

Diệp Thành hỏi tôi: “Cậu chủ Ngô, liệu có thể dựa vào kiến trúc học để tính ra độ dày của khung băng không?”

Kiến thức thời đại học của tôi phần lớn là chữ thầy trả thầy cả rồi, cơ mà trọng lượng của một đơn vị thể tích băng thì vẫn nhớ. Tôi lẩm nhẩm trong bụng, dùng mấy công thức tính toán ra một con số, bèn trả lời: “Nếu những lời Bàn Tử nói là đúng, giả sử dùng cọc gỗ để chống đỡ kết cấu thì tầng băng dưới chân chúng ta không thể dày quá mười mét, băng không trọng lượng bản thân khối băng quá lớn sẽ tự sụp xuống, có chống băng gì.”

“Mười mét.” Mọi người nhìn nhau, Phan Tử bèn nói: “Bố khi, vậy cũng quá sức rồi. Mặt băng chỗ này không giống những nơi khác, cứng rắn hơn nhiều, chúng ta lại không có thiết bị chuyên dụng. Vừa nãy tôi với Lang Phong dùng xẻng ra sức gõ thử mấy cái nhũ băng, mới gõ vài cái tay đã tê rần mà chỉ gõ ra được mấy cái vệt trắng trắng. Muốn xuyên thủng mười mét băng này chỉ e phải tốn kha khá thời gian, có khi một tuần vẫn chưa xong.”

Băng trọng lực không giống như băng đóng trên mặt sông bình thường. Băng trên mặt sông hình thành từ nước sông, lẫn nhiều tạp chất, hơn nữa bên trong lại chứa bọt khí, mà nhiệt độ trong lòng sông cũng không quá thấp. Nhưng băng trọng lực là do tuyết tích tụ ngàn năm chồng chất hết tầng này đến tầng khác nén xuống, không những ít tạp chất mà nhiệt độ lớp băng bên dưới tầng tuyết có thể xuống dưới -50 độ. Dưới nhiệt độ và độ tinh khiết như thế, băng sẽ có mật độ và độ cứng vô cùng đáng sợ.

Bàn Tử nói: “Chẳng phải chúng ta có thuốc nổ sao? Chúng ta cứ trèo lên nắp dưới tảng đá kia rồi đào một cái lỗ pháo là được.”

Hoa hòa thượng và tôi lập tức lắc đầu. Tôi nhớ vừa mình rồi suýt nữa đã chết trong đống tuyết, nổi giận với hắn: “Anh đúng là đồ nảo cá vàng, vừa rồi còn chưa ném đủ sao? Còn nữa, nếu sông băng này rỗng ruột, một vụ nổ dù nhỏ đến đâu cũng có thể khiến khung băng nứt toác ra – nếu giả thiết của anh là chính xác thì không thể cân nhắc phương án dùng lực phá hoại quá lớn để mở đường. Nếu đào đến nơi quan trọng có khi cả xẻng băng cũng không dùng được, làm không tốt sẽ gây ra phản ứng dây chuyền.”

Bàn Tử vốn cực kì ác cảm với những lý luận khoa học, nghe thế liền làu bàu: “Cậu là đồ mọt sách xa rời thực tế. Xẻng băng cũng không được dùng thì biết làm sao? Chẳng lẽ xúc bằng thìa? Cậu đừng ý mình là sinh

viên mà đứng ở đây điều võ giương oai, cố tình làm khó chúng tôi.”

Tôi nói tôi còn sốt ruột hơn anh, nhưng sự thật là sự thật, nếu ai không tin thì cứ đi mà thử.

Một vấn đề vừa nghĩ thông suốt lại phát sinh vấn đề khác, trong thoáng chốc bầu không khí đã trầm xuống, mọi người không ai nói lời nào, tập trung nghĩ cách giải quyết. Đang lúc do dự chưa quyết, đột nhiên Muộn Du Bình cầm cái lò không khói mà Thuận Tử dùng để pha trà bước lại gần chúng tôi, thả xuống bên cạnh. Bếp lò nóng bỏng lập tức phản ứng với mặt băng lạnh buốt, phát ra tiếng xèo xèo. Hấn quay sang hỏi tôi: “Như thế đã được chưa?”

Tôi thấy vậy, trong lòng thầm nghĩ thôi chuẩn rồi. Tiên sư nó, trời lạnh não cũng đóng băng, sao mình lại không nghĩ ra cách này chứ, dùng lửa có nhanh hơn không.

Nhiệt độ và độ cứng của băng có liên quan trực tiếp với nhau, nhiệt độ càng tăng thì độ cứng càng giảm. Một khi lớp tường băng mặt ngoài bắt đầu biến giòn, phản ứng dây chuyền khi xẻng xúc đập vào băng sẽ giảm bớt. Chúng tôi có thể bước từng bước một, đầu tiên hơi nóng bề mặt băng để giảm bớt độ cứng, sau đó phá vỡ cả khối, lộ ra tâm băng sâu hơn lạnh hơn ở bên dưới. Rồi lại tiếp tục dùng lò nung nóng, cứ lặp đi lặp lại như thế cho đến khi thông xuống đáy mới thôi.

Thực tiễn chính là tiêu chuẩn duy nhất để kiểm nghiệm chân lý, chúng tôi lập tức thử nghiệm cách này. Mọi người đều lấy bếp lò của mình ra, đốt lên xong đặt xuống mặt băng, một phút sau dùng xẻng xúc băng lên. Quả nhiên đúng như trong sách nói, khối băng nóng lên sẽ hóa giòn và vỡ ra từng mảnh.

Nhưng do nhiệt độ không khí quá thấp, làm như vậy cũng rất chậm, chúng tôi thay phiên nhau làm thử suốt 3 tiếng đồng hồ, cho đến khi trời đã tối đen mới đào được một cái hố rộng chừng nửa mét, sâu cỡ bảy, tám mét trong băng. Màu sắc tầng băng bên dưới biến đổi rõ rệt, độ tinh khiết của băng tăng lên rất nhiều. Lúc này có thể khẳng định Bàn Tử đã nói đúng phân nửa, băng này chắc chắn không phải do tự nhiên hình thành.

Bàn Tử lưng buộc dây thừng, hai chân xoắn ra chống vào thành giếng băng, cuối cùng dùng lò không khói hơi nóng mặt băng dưới đáy hố, sau

đó lấy búa ngấn đập mạnh một cái, đang định nện thêm cái nữa thì không ngờ đã nghe “rắc” một tiếng, khung băng nứt ra một cái khe. Trong chốc lát chúng tôi cảm giác được không khí bên ngoài tràn vào khe nứt kia tạo ra một luồng gió, khiến nhiệt độ đột nhiên hạ xuống rõ rệt.

Bàn Tử lại đập thêm một búa, phá tan khối băng dưới đáy, vụn băng rơi xuống ào ào, quả nhiên xuất hiện một cái cửa động, bên dưới trống không!

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, ngay cả Bàn Tử cũng tự thấy kinh ngạc, kêu lên một tiếng: “Tôi đã đoán thì chỉ có chuẩn!”

Chúng tôi kéo hẳn lên, mọi người xúm lại xung quanh cửa động, tranh nhau cầm đèn pin rọi vào bên trong.

Bên trong giếng băng này là một khoảng không rộng lớn tối tăm, cả khung băng giống như một cái bát trong suốt úp ngược trên vách đá, dọc theo vách đá là vô số cột gỗ chống băng dựng thẳng đứng lên, đan xen với nhau, hình thành một kết cấu giống như giàn giáo, chống đỡ ‘bát băng’ bên ngoài. Thứ này chính là gai mọc trên người cái ‘bóng thai’ mà Hoa hòa thượng đã nói. Bên dưới vách đá là một vực sâu tối đen như hũ nút, nhìn không thấy đáy.

Ở độ sâu hơn một trăm mét so với vách đá, chúng tôi đã thấy được chân tướng của cái bóng thai màu đen kia. Đó là một hang núi hình bào thai rất lớn, cũng không biết do con người tu tạo hay hình thành tự nhiên. Miệng hang ước chừng rộng cỡ một cái bể bơi tiêu chuẩn, thoạt nhìn rất giống một đứa trẻ sơ sinh hồng lò màu đen.

Chúng tôi nhìn mà sợ đến ngây người, ai nấy gằn như không thốt nên lời. Bàn Tử mắt tinh như cú, cầm đèn pin của tôi chiếu vào một chỗ, nói: “Xem này!”

Theo hướng hẳn chỉ, chúng tôi nheo mắt lại cẩn thận quan sát, lúc này mới thấy trong hang núi kia vậy mà lại xây một tòa cung điện hoành diêm phi lương nguy nga tráng lệ, có một phần kiến trúc còn nhô ra khỏi miệng động, dùng cột gỗ chống vào vách đá, giống như tòa lâu đài treo lơ lửng giữa trời. Nhưng phần lớn kiến trúc được xây bên trong hang động, không thể nhìn rõ toàn cảnh.

Do nơi này quanh năm giá lạnh, nơi nơi đều tích tụ băng tuyết, phần kiến trúc lộ ra ở miệng hang kia nhìn từ bên trên trông cứ như phủ một lớp bụi dày, không quá nổi bật nên nhìn lướt qua cũng không dễ mà phát hiện.

Đây chắc là linh cung của lăng bồi táng, cũng chính là long lâu bảo điện mà Mô Kim hiệu úy thường nhắc đến, là phần ‘lăng’ trong ‘lăng mộ’, mà mộ của chủ nhân nó hẳn là nằm sâu trong lòng núi dưới linh cung kia.

Tôi không khỏi cảm khái, cứ ngỡ nơi này nhiều nhất cũng chỉ có một lối kín đáo dẫn vào địa cung, không ngờ Vạn Nô vương lại phô trương cỡ này, lăng bồi táng mà cũng thiết kế linh cung hoành tráng đến vậy. Nếu Vân Đình thiên cung kia không bị bao phủ dưới lớp tuyết dày thì cảnh tượng sẽ còn nguy nga tráng lệ đến nhường nào? Thực sự không tài nào tưởng tượng nổi, trí tuệ của cổ nhân thật khiến cho người ta kinh sợ.

Bàn Tử là người đầu tiên có phản ứng, hấn phá lên cười, kế đó những người khác cũng đều mỉm cười, mọi người cùng nhau vỗ tay ăn mừng. Tôi huých mông với Bàn Tử, suýt chút nữa đã trượt xuống khỏi mặt băng.

Hoa hòa thượng vội vàng ngăn chúng tôi lại. Hấn chỉ chỉ sườn tuyết trên đầu, ý nói coi chừng tuyết lở thêm lần nữa. Mà chúng tôi lại đang đứng trên mặt băng, có mà trốn đằng giờ.

Lúc này chúng tôi mới cố nén kích động trong lòng, cố giữ trật tự, nhưng trên mặt ai cũng lộ ra nét vui sướng đến phát cuồng, không sao kiềm chế nổi.

Bây giờ ngẫm lại, kẻ trộm mộ, cho dù là trộm mộ lâu năm đi chăng nữa thì cũng chẳng mấy ai đào được loại mộ cao cấp như hoàng lăng. Nếu có thể tiến vào hoàng lăng một lần mà an toàn trở ra thì chẳng cần quan tâm trong lăng có những vật báu gì, bản thân chuyện này đã đủ chứng minh anh vĩ đại thế nào. Chưa tính đến chuyện anh có thể khoác lác thối phồng với người ta bao nhiêu năm sau, thì tâm thái của chính anh cũng không còn như xưa nữa, loại hấp dẫn này đâu là ai cũng không thể kháng cự nổi. Mà ngay cả một kẻ vốn không coi mình là dân trộm mộ như tôi cũng dâng lên cảm giác kích thích mãnh liệt, quả thực đã sốt ruột đến mức không chờ thêm được nữa, chỉ muốn xuống đó ngay lập tức xem sao.

Hoa hòa thượng tự vỗ mặt mình cho trấn tĩnh lại, sau đó quay sang hỏi Trần Bì A Tứ xem chúng ta nên xuống đó ngay bây giờ hay để đến ngày mai.

Trần Bì A Tứ âm trầm liếc qua chúng tôi rồi hỏi: “Ngày mai mới xuống? Các người liệu có nhịn nổi không?”

(1) Thành của Võ Tắc Thiên là một cách gọi khác của thành Lạc Dương, do Võ Tắc Thiên đặc biệt yêu thích đô thành này, sau khi lên ngôi đã cho dời đô từ Trường An sang Lạc Dương và sống gần hết đời mình ở đây. Bản đồ thành Lạc Dương (tự xem và cảm nhận...)

-----oOo-----

Chương 19: Thái động linh cung

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Yoo Chan

Beta: Thanh Du

~000~

Chúng tôi chỉnh đốn lại trang bị, dập tắt lò không khói, xếp gọn cuộc xéng lại. Mọi người hành động rất ăn ý, tốc độ cực nhanh, sau khi thu dọn ổn thỏa thì cả đám tập trung lại xung quanh miệng hố vừa đào.

Đây là biểu hiện điển hình của những người cùng chung chí hướng, thật ra nó cho thấy ban đầu ai nấy đều rất ấu trĩ. Dù thu xếp nhanh đến mấy cũng chưa chắc đã xuống sớm hơn, bởi vì chưa ai từng đặt chân vào hoàng lăng, dù thế nào cũng phải trải qua một quá trình tìm hiểu, chỉ là lúc ấy cảm thấy không thể để người khác vào trước.

Thế nên mới có một cảnh hết sức buồn cười, đó là sau khi vây kín quanh miệng hố băng, mọi người đều không biết phải làm gì nữa. Giống như có một đám bạn bàn bạc nửa ngày trời xem nên đi đâu chơi, quyết định rồi

mới phát hiện ra cả lũ đều mù đường như nhau. Mọi người quay sang nhìn nhau, ai nấy đều ngơ ngác.

Tôi nhìn vào trong động, âm thầm phân tích. Mọi chuyện đều ổn, chỉ có một vấn đề chí mạng đó là cái hố băng chúng tôi phá ra nằm ngay trên miệng vực, cách thai động nơi đặt linh cung khoảng hơn một trăm mét bề dọc và hơn hai mươi mét bề ngang. Chúng tôi mặc dù có đủ dây thừng nhưng vẫn không tài nào vượt qua hai mươi mét bề ngang này – có đu dây cũng không đu nổi.

Ở phía sau, Trần Bì A Tứ nhìn bộ dạng chúng tôi, cười lạnh một tiếng: “Đúng là một đám không có tiền đồ.”, nói rồi đứng lên khiến chúng tôi đều tránh qua một bên.

Tôi cười thầm trong bụng, lão già Trần Bì A Tứ này vẫn không bỏ được tính kẻ cả bề trên. Từ trước đến giờ chúng tôi vẫn răm rắp làm theo lời lão, nhưng vừa rồi Bàn Tử lại trở tài khiến lão không tránh khỏi khó chịu trong lòng, lúc này thấy chúng tôi lâm vào cảnh này mới không nhịn được mà nói ra mấy lời chê bai để vẫn hồi vị thế của mình, đây cũng là tâm lý chung của rất nhiều người già.

Chúng tôi dẹp đường cho lão, Hoa hòa thượng tự cười giễu, nói: “Lão gia, cũng tại chúng tôi phần khởi quá thôi, cả đời chưa ai gặp trận thế lớn như vậy. Ngài nói cái đầu này ... phải đổ như thế nào đây?”

Trần Bì A Tứ nhờ Diệp Thành đỡ mình ngồi xỏm xuống, nhìn vào trong lòng động, nói:” Trăm khoan vẫn quanh một đóm (ý là dù bề ngoài thay đổi đến đâu thì bản chất vẫn giữ nguyên như cũ), trước hết vẫn phải cẩn thận. Đầu tiên chúng ta cần một người leo lên những cột trụ gỗ chống đỡ khung băng kia, rồi từ cột trụ đó leo lên phía trên sơn động, sau đó thả dây thừng xuống đỉnh mái ngói của tòa kiến trúc kia.”

Chúng tôi nhìn về phía những cột trụ gỗ chống đỡ hành lang bám đầy băng kia. Mỗi cây cột này dày chừng 100 mét, chắc chắn không thể chỉ là một thân cây gỗ thô, nhất định phải gồm nhiều cây gỗ được nối lại với nhau, như vậy kết cấu chịu lực không thành vấn đề, nhưng là không biết có chịu nổi sức kéo hay không, nếu không thì xong đời. Nếu một cây cột trụ đổ xuống, trong quá trình rơi tất nhiên sẽ động đến những cột trụ khác, đến lúc đó cả khung băng cũng có thể sụp xuống, phương pháp này vẫn là vô cùng mạo hiểm.

Nhưng lúc đó ai nấy đều nôn nóng nghĩ cách leo xuống nên cũng không cân nhắc nhiều đến chuyện này, vả lại cũng không còn cách nào tốt hơn.

Ở đây người thích hợp để xuống nhất chỉ có Phan Tử, những người khác thân thủ hay trọng lượng đều không phù hợp, cho nên Phan Tử đành xuống đầu tiên.

Chúng tôi buộc dây thừng lên lưng anh, thắt hình cánh bướm, trên người mang theo một ít trang bị gọn nhẹ. Phan Tử trông có vẻ hăng hái, Trần Bì A Tứ cho anh uống một ngụm rượu để trấn định tinh thần, nói: “Đừng có phần khích quá, mục tiêu của chúng ta không phải nơi này, đi xuống thì đốt pháo hiệu báo cho ta.”

Phan Tử gật đầu, hít sâu một hơi rồi cẩn thận leo xuống hó băng, sau đó dùng công phu Phi hổ trảo tử bám vào một cây cột trụ, sau đó đu dây y như bộ đội đặc công, rồi bò lên thân một cây cột trụ khác.

Vừa giẫm lên một bước, cây cột gỗ đã phát ra tiếng rã rục như tiếng băng nứt vỡ khiến người ta thót tim. Chúng tôi lập tức nín thở, Phan Tử cũng tái mặt, không dám nhúc nhích, chỉ sợ cây cột gãy vụn.

Nhưng may mắn thay, đợi khoảng mười phút thì tiếng gãy trên cột trụ gỗ chấm dứt, bốn bề lại trở về với tĩnh lặng, thể chịu lực lại một lần nữa cân bằng.

Tôi nghĩ lại thì thấy có lẽ là mình thần hồn nát thần tính thôi, khung băng nặng nề như vậy, những cột trụ này chắc chắn phải chịu áp lực cực kì lớn, chúng tôi so ra cũng chỉ như con kiến thôi, có nhằm nhò gì đâu.

Vài người thở phào, bị dọa một trận như vậy, chúng tôi đều tỉnh cả người. Con kích động ban nãy cũng dần lắng xuống.

Phan Tử tiếp tục tiến về phía trước, càng đi càng cẩn thận, giống như đang nhảy một điệu vũ khoan thai. Tim chúng tôi cũng hồi hộp đập theo từng bước chân của anh, vất vả hồi lâu cuối cùng anh cũng đi tới cây cột trụ cuối cùng chống vào vách núi đá, khoảng một trăm mét về phía dưới chính là hang núi.

Chúng tôi chiếu đèn pin xuống dưới cho anh, kể đó Phan Tử bẻ năm, sáu

cây gậy huỳnh quang, thả từng cái một xuống bên dưới.

Trong bóng đêm, mấy vệt sáng rơi thẳng xuống dưới, có vệt mất hút dưới vực sâu như sao băng, có vệt rơi được hơn mười mét thì đập vào mái ngói, nảy lên vài cái rồi dừng lại. Chất hóa học bên trong gậy huỳnh quang do va chạm mạnh mà sinh ra phản ứng, ánh sáng càng lúc càng lan rộng, mờ hồ chiếu sáng cảnh vật bên trong khung băng.

Tiếp đó, Phan Tử quăng một đầu dây thừng xuống mái ngói bên dưới, sau đó nhanh chóng trượt xuống.

Thấy Phan Tử vững vàng đứng trên mái ngói, chúng tôi mới thả lỏng được đôi chút. Phan Tử ra hiệu cho chúng tôi, ý là quy trình này an toàn.

Chúng tôi lại bắt đầu nổi cơn hưng phấn. Người thứ hai đi xuống chính là Hoa hòa thượng, thế rồi chúng tôi lần lượt bắt chước theo họ, từng người từng người một lần lượt an toàn hạ xuống mái ngói.

Một trăm mét đi cầu thang bằng rồi lại thêm một trăm mét leo dây thừng chẳng phải chuyện chơi. Khi đến nơi tôi gần như đứng không vững, phải nhờ Phan Tử đỡ thì tôi mới trụ vững nổi trên mái ngói lưu ly. Cảm giác lạnh buốt khi bước đi trên cây cột gỗ khiến chân tôi mất tự chủ, bắt đầu nhũn ra.

Bảy chiếc đèn pin chiếu ra xung quanh, phát hiện vòm băng bên trong vách đá tạo thành một góc khoảng 30 độ so với phương thẳng đứng. Hang núi rất sâu, cung điện nằm trọn trong lòng núi, nhìn không thấy tận cùng bên trong, đỉnh núi và đỉnh linh cung tựa hồ khít lại với nhau. Mái ngói chúng tôi đang đứng chính là gác mái của “đại điện”, đầu mái cong lên đúng là triêu phượng long đầu, hai bên chái là mỏ diều hâu trắng trạch, ngói vàng cột son rất có khí khái hoàng tộc. Chúng tôi mấy người xiêu xiêu vẹo vẹo đứng phía trên, cảm giác giống như Châu Tinh Trì quyết đấu trên nóc Tử cấm thành.

Bàn Tử muốn dỡ một miếng ngói ra xem, nhưng phát hiện mái ngói với xà nhà đã đóng băng, dính chặt vào nhau, gỡ thế nào cũng không ra, đành phải bỏ cuộc. Chúng tôi bước từng bước thận trọng, bám vào mái cong hình đầu rồng, dùng dây thừng hạ xuống cửa hiên của linh cung nằm bên ngoài cửa chính.

Cửa hiên ở đây cũng giống như đài hiến tế, nền gác mái được rải đá phiến bằng phẳng, quanh năm lạnh giá khiến cho đá rất giòn, chân dẫm lên mặt băng cũng gây ra chấn động, bất cứ lúc nào cũng có thể vỡ. Nơi này hẳn là điểm cuối cùng của sạn đạo dẫn sang vách núi, bây giờ sạn đạo đã bị phá hủy, một bên là vực thẳm sâu vạn trượng tối đen, hai bên trái phải lại là một dãy mấy cái đỉnh đồng phủ đầy băng, bên trong là thứ gì đó màu đen, có lẽ là tro tàn từ thời xưa.

Các khí cụ bằng đồng cùng với kiểu cách của cung điện thì rõ ràng là mang phong thái thời Hán, xem ra thời đó Uông Tàng Hải tới nhận thi công công trình này, về mặt thiết kế vẫn không thể vượt khỏi những hạn chế của thời đại và dân tộc của mình. Hoặc cũng có thể lúc đó sức mạnh quốc gia của Đông Hạ chỉ là đi cướp đoạt vài vùng đất sát biên giới của người Hán mà chấp vá thành.

Bên kia chính là cổng linh điện, trước cửa dựng một bia đá không chữ đặt trên mai rùa, đằng sau tấm bia đá là cổng bạch ngọc của cung điện. Cổng rất lớn, cao khoảng ba thân người, rộng bằng hai người. Trên cửa đá khắc hình rất nhiều người mặt chim đang nhảy múa giữa những đám mây, không biết nên gọi là gì, trên cửa gắn một cái đầu hổ bằng đồng thau. Trục và khe cửa đều đổ đầy nước, hai cánh cửa hiện giờ đã đóng băng lại thành một khối chắc chắn.

Đứng ở chỗ này nhìn lên khung băng chỉ thấy một tầng ánh sáng mong manh chiếu xuống, tầm mắt tôi như bị bao phủ trong sương mù, nhìn mọi thứ đều cổ xưa hơn rất nhiều, cảm giác này thật khó diễn tả thành lời.

Hoa hòa thượng chụp vài bức ảnh, chúng tôi nhân cơ hội nghỉ ngơi, ngắm nghía xung quanh. Diệp Thành dạo quanh một vòng, nhìn xuống vách núi bên dưới mà cảm khái nói: “Mẹ kiếp, tôi thật không hiểu vì sao Vạn Nô hoàng đế lại xây lăng tẩm ở cái chốn khí ho cò gáy này, xây dưới đồng bằng không tốt hơn sao? Cái này đúng là làm khổ người ta.”

Tôi nói: “Cách nghĩ của hoàng đế cơ bản đều không giống với dân thường, có lẽ điều này liên hệ mật thiết với tôn giáo của họ. Anh xem ở Tây Tạng có rất nhiều miếu thờ, tất cả đều được xây ở những nơi người bình thường không thể đặt chân đến mục đích chính là muốn gần hơn với thần linh, cái này người phàm tục chúng ta không hiểu được đâu.”

Bàn Tử lắc đầu tỏ ý không đồng tình: “Tôi cảm thấy nguyên nhân hẳn xây lăng mộ trong này thực chất rất đơn giản, chính là không muốn người khác leo lên, bên trong hoàng lăng này khẳng định có đồ tốt. Lão khôn Vạn Nô hoàng đế này khi sống vợ vét của cải, chết rồi vẫn không muốn chia cho người khác, lần này chúng ta phải dạy bảo hẳn cho nghiêm chỉnh mới được” Nói rồi cùng Lang Phong lấy xà beng ra nạy cửa điện.

Tôi nghe mà buồn cười, cái tên Bàn Tử này, nếu hẳn mà làm hoàng đế, không biết sẽ xây lăng mộ của mình ở chỗ nào nữa.

Phía sau cửa ngọc thạch không phải là đá thông thường. Dùng xà beng nạy một lúc băng ở hai bên trục cửa mới hơi nứt ra, chúng tôi lấy cái đục đập nát mặt băng bên trên cánh cửa, cửa mới tạm nhích ra được một khe hở. Một luồng khí đen phun ra, chúng tôi liền nhanh chân né thoát. Hoa hòat nói không sao đâu, đây là nước sơn chống ẩm phết lên phía sau cánh cổng, bây giờ đều đã đông cứng lại thành dạng bụi phấn rồi.

Cửa điện xuất hiện một kẽ hở, không thấy động tĩnh gì, hình như trục bản lề của cánh cửa đã bị hỏng. Chiêu đèn pin vào bên trong, linh điện trống trải không nhìn thấy gì cả, bên trong tối tăm đến mức có thể hấp thụ hoàn toàn ánh sáng.

Diệp Thành sốt ruột muốn vào nhưng bị Bàn Tử ngăn lại, hẳn quay đầu hỏi Muộn du bình: “Tiểu Ca, trước hết cậu hãy nhìn thử xem nơi này có thể có cơ quan kỳ xảo gì hay không?”

Muộn Du Bình sờ sờ cánh cửa, rồi lại nhìn phù điêu trên cửa, nhìn nửa ngày mới lắc đầu, tỏ ý không chắc chắn: “Các người đi theo tôi, đừng nói gì cả.”

Người này chỉ nói một câu là đầy đủ ý tứ, chúng tôi cũng ngay lập tức hiểu ra. Tôi và Bàn Tử mạnh mẽ gạt đầu, mọi người đều lấy ra vật gì đó để phòng thân.

Muộn Du Bình nghiêng mình, sải bước tới trước cánh cửa, đi vào đầu tiên. Chúng tôi theo sát phía sau hẳn, lướt qua cánh cửa. Trong khoảnh khắc thấp thỏm hòa mình vào bóng đêm, một cảm giác cực kì dị thường đột nhiên kéo tới, bủa vây lấy tôi.

Tôi đột nhiên trầm nghĩ, gần một ngàn năm qua, chúng tôi có thể là nhóm người đầu tiên đặt chân đến nơi này. Ngẫm lại thì suốt một ngàn năm ấy, ai mà biết trong cái cung điện lánh xa tầm mắt con người này đã xảy ra những chuyện gì?

-----oOo-----

Chương 20: Đại điện linh cung

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Yoo Chan

Beta: Thanh Du

~000~

Đại điện linh cung là phần chính của lăng mộ được xây dựng trên mặt đất, quy mô lớn nhất. Khi tiến vào, thứ đập vào mắt đầu tiên chính là hai hàng trụ đá lớn ở hai bên lối đi dẫn vào linh cung, mỗi cột trụ cách nhau khoảng năm mét. Hình ảnh đầu tiên hiện ra trong đầu tôi là bức tranh người ta dùng ‘phi lai tiền’ để nâng quan quách, như thế hẳn là những đồ vật ở đây đều dùng cách này, từng chút từng chút một đưa từ vách núi sang đây, cách thức mà cho đến giờ chúng tôi vẫn nghĩ là không khả thi.

Cột đá khuất mình trong bóng tối, có thể mơ hồ nhìn thấy một đấng nô (1) to lớn màu đen, mặt phía sau tối như hũ nút, không hiểu vì sao chiếu đèn pin vào lại không thấy ánh sáng phản xạ, giống như nơi đó là một khoảng không trống rỗng, cũng chẳng nhìn thấy vật bồi táng nào.

Bàn Tử đốt hỏa chiết tử, muốn đi châm thử cái đấng nô kia. Tôi can hán, nói tòa kiến trúc này còn đứng sừng sững ở đây mà chưa bị sụp, một phần quan trọng là do nhiệt độ nơi này rất thấp. Nếu châm nhiều đấng nô sẽ kiến băng bám trên mái ngói này tan ra, có thể sẽ sụp xuống, tốt nhất không nên thấp đèn.

Chúng tôi chỉ có thể dựa vào ánh đèn pin mà lần mò trong bóng tối, có lẽ do bị hoàn cảnh tác động nên ai nấy lạng thình không nói câu nào, cứ như sợ đánh thức thứ gì đó trong linh cung này vậy. Bốn phía tĩnh mịch

đến rợn người, trong không khí chỉ còn lại tiếng bước chân của chúng tôi hòa với tiếng hít thở nặng nề.

Diệp Thành là người ít trải đời nhất trong cả đám, mới đi được vài bước đã nhin không nổi, nói: “Cái không khí im lặng chết tiệt này làm người tôi phát run, càng im lặng tôi càng thấy sợ, mọi người nói gì đi, đừng có như lũ ăn trộm vậy chứ.”

Còn chưa nói dứt lời, Muộn Du Bình đã ra dấu im lặng, khiến hắn cầm bật. Bàn Tử thì thầm với Diệp Thành: “Con mẹ nó, anh đừng có ý kiến ý cò, chúng ta không phải đang đi ăn trộm thì là gì? Vị tiểu ca này tai thính lắm đấy, cậu cứ làm nhảm như thế rồi chúng ta dẫm phải cơ quan lúc nào không biết, lúc đấy anh có chịu trách nhiệm nổi không?”

Diệp Thành nghe nói nơi này có thể có cơ quan, luống cuống bùm miệng lại, lo lắng ngó nghiêng xung quanh sợ có ám khí bay tới.

Hoa hòa thượng thấy vậy bèn nói: “Cũng đừng lo lắng thái quá, đây là nơi hiền tế, nước Đông Hạ xưa có lẽ dùng nơi này để tế lễ hàng năm, khả năng có cơ quan không lớn. Hơn nữa nơi này cũng đã có tuổi, không cần lo lắng.”

“Nói bậy.” Bàn Tử vừa nghe đã muốn đốp lại Hoa hòa thượng.

Tôi vỗ vỗ hắn, bảo hắn đừng nhiều chuyện, vừa rồi còn nhắc người khác đừng nói, bây giờ chính mình lại không định yên mồm.

Khung băng bên ngoài dày đến thế, một khi đóng chặt lại sẽ rất khó để mở ra, sạn đạo bên ngoài cũng đã sớm bị thiêu rụi, chúng tỏ sau khi phong bế linh cung đã không còn ai tính đến chuyện trở về. Hoa hòa thượng không phải không biết, chỉ là chuyện này nói ra chỉ khiến mọi người thêm hoang mang không cần thiết.

Chúng tôi tiếp tục tiến về phía trước, đi thêm chưa nổi năm phút đã tới chính giữa đại điện linh cung. Phía trước hiện ra một đài ngọc, xung quanh có mấy pho tượng đầu người mình chim rất lớn bằng đồng. Mấy pho tượng này, không ra người mà cũng chẳng ra phật, trông như một cây cột vắn vẹo mọc đầy địa y, không ai biết đó là thứ gì, nhìn qua chỉ thấy vô cùng quý dị.

Bàn Tử bèn hỏi Hoa Hòa Thượng: “Này! Đây là cái gì vậy? Linh điện chẳng phải là nơi đặt tượng ngò của chủ mộ sao? Chẳng lẽ chủ nhân ngò mộ là cái thứ quái đản này? Đây... không phải là một con vắt sao?”

Hoa hòa thượng nói: “Cái này có thể là một biến thể của ‘Trường sinh thiên’ trong tôn giáo nước Đông Hạ, là chủ thần của bọn họ.”

“Thần gì mà bựa thế.” Bàn Tử lầm bầm nói: “Nhìn chả khác cái chày gỗ giặt quần áo là mấy.”

Tôi lại đập cho Bàn Tử một cái, bảo hắn đừng có ăn nói thất đức thế. Chúng ta còn đang ở trong lãnh địa của nó, không sợ báo ứng nhãn tiền sao.

Nhưng tôi biết cái đồ đặng màu đen quái dị này không phải là ‘Trường sinh thiên’, tuy không biết nhiều về tôn giáo Tát Mãn nhưng tôi biết ‘Trường sinh thiên’ không có hình dạng. ‘Trường sinh thiên’ đại diện cho một thứ năng lực vô hạn, có mặt ở khắp nơi, một kiểu sùng bái vũ trụ. Hoa hòa thượng nói thế, hoặc là muốn trấn an Bàn Tử, hoặc là đang che dấu nỗi lo lắng của chính mình.

Cảnh vật nơi này khiến người ta nảy sinh cảm giác căng thẳng khó hiểu, ngoại trừ Trần Bì A Tứ và Muộn Du Bình kia là vẫn giữ cái bản mặt vô cảm đến phát ghét, còn lại những người khác ít nhiều đều có những biểu hiện khác thường.

Nhưng nếu như linh điện không phải là điện thờ thần thì bức tượng đó hẳn là chủ nhân ngò mộ. Chẳng lẽ đúng như lời Bàn Tử nói, hoàng tộc Đông Hạ có hình dạng này sao? Không thể nào, đây căn bản không phải hình dạng con người, nhìn qua lại thấy giống tượng tà thần trong tôn giáo thờ vật ngoài biển. Tôi đã có lần xem một cuộc triển lãm ở Thượng Hải, thần tài ở đó có hình dạng của miếng cơm cháy, giống như một con động vật nhuyễn thể khổng lồ vậy.

Tôi đột nhiên nhớ ra bên trong con cá đồng kia có ghi: Hoàng tộc Đông Hạ đều là quái vật chui ra từ lòng đất, chẳng lẽ chính là thứ này? Không phải chứ, thứ này chỉ có thể gọi là yêu nghiệt, tôi tin người Đông Hạ không dờ hơi đến mức tôn miếng cơm cháy này làm hoàng đế.

Nếu có thể xem hết những điều ghi lại trong hai con cá đồng kia thì tốt rồi. Tôi thăm nhủ, nếu thế sẽ không cần đoán mò vát vả nữa, không biết bao giờ mới có cơ hội này.

Đang lúc mải mê suy nghĩ, Phan Tử bên cạnh gọi chúng tôi: “Mọi người lại đây mà xem.”

Chúng tôi quay đầu lại, thấy Phan Tử đã leo lên một pho tượng đồng, cẩn thận lấy thứ gì đó từ trong miệng pho tượng nhân diện điều kia.

Phan Tử cũng là thành phần chuyên gây rắc rối, tôi lo lắng nói: “Cẩn thận có bầy.”

Phan Tử gật gật đầu, ra tay vô cùng cẩn thận, nhanh chóng lôi ra một con khi đồng mạ vàng mặt này hung tợn, trên người còn khắc vô số những hoa văn kì lạ, giống như tiểu quý xăm mình.

Chúng tôi đều hết sức ngạc nhiên, trước giờ chưa từng gặp vật thờ được thiết kế như vậy. Phan Tử nhảy xuống, mang qua chỗ chúng tôi, vài người lập tức vây lại xem xét. Nhìn tới nhìn lui cũng chỉ phát hiện thứ này hóa ra là thanh đồng, nhưng mặt khác lại cảm thấy ngạc nhiên không sao giải thích được

Trong khảo cổ, chuyện như thế là bình thường, bởi vì trong mộ táng một mặt là lĩnh vực thần bí với những nguyên tắc chặt chẽ, một mặt lại thuộc sở hữu của cá nhân chủ mộ, trong rất nhiều ngôi mộ đã xuất hiện những vật bồi táng không thể lí giải. Những vật tuân theo quy tắc anh có thể tập hợp và sắp xếp lại, dần dần tiếp cận sự thật, nhưng những vật mang tính cá nhân thì chỉ có thể phỏng đoán. Có rất nhiều thứ trong lịch sử chỉ xuất hiện một lần, ngoại trừ chủ nhân ngôi mộ thì chẳng còn ai biết ý đồ của nó là gì.

Hoa hòa thượng kiểm tra một lượt bốn pho tượng đồng khác, cũng phát hiện những vật y như thế. Hắn đoán nếu như cái chày gỗ kia là chủ thần thật thì bốn pho tượng này chắc là thú canh gác của chủ thần. Cái này có thể liên quan chặt chẽ với truyện thần thoại của vùng này, chúng ta không sống ở triều đại kia nên không tài nào hiểu hết bối cảnh thực tế của nó. Nhưng điều khiến hắn khó hiểu nhất chính là tại sao lại có vật liệu thanh đồng ở đây, từ thời nhà Minh trở đi đồ sắt đã phát triển cực thịnh rồi mà.

Ngắm đi ngắm lại đồ đạc cũng không có phát hiện gì thêm, chúng tôi lại vòng ra phía sau, nhưng chỉ thấy bóng tối bao trùm, không biết sâu đến đâu nữa.

Lúc này, điều khiến tôi cảm thấy kì quái chính là bên trong đại điện linh cung, bình thường khi hiến tế đều dùng cự đỉnh, trường minh vãng sinh chúc, thiết noãn các, bảo sàng, bảo tọa và bài vị nhưng ở nơi này tuyệt đối không thấy, thật là kì lạ. Nhưng lí do to hơn hình thức, nước Đông Hạ vốn biệt lập trong chốn thâm sâu cùng cốc của núi Trường Bạch, cũng không biết họ sinh hoạt ra sao, không chừng trong tập tục của người Nữ Chân vốn không có mấy thứ này.

Bàn Tử đã bắt đầu phát câu, mục đích hẳn tới nơi này là tìm mấy món hời, vất vả trèo xuống đến đây mà lại không thấy món minh khí nào mang đi được, làm sao không bực bội chứ. Hắn liền hỏi mọi người có thể để hắn vòng ra phía sau đặng nô kia, nhìn xem trong bóng tối phía sau còn có thứ gì nữa không.

Muộn Du Bình khoát tay, ý nói không được. Hắn lấy một cây gậy huỳnh quang ném về phía bên kia, vẽ lên một vệt sáng xanh lục. Nhưng khi rơi vào khoảng tối phía sau đặng nô, vệt sáng nhoáng cái đã biến mất giống như rơi vào một bịch bông đen thui.

Bàn Tử thấy thế thì líu lười, khẽ thì thào: “Sao lại thế này?”

Muộn Du Bình khẽ lắc đầu ý nói không biết.

Tôi bèn nói: “Lúc ở bên ngoài, chúng ta đều thấy đại điện này không lớn lắm, thế mà ánh đèn pin của chúng ta đều không phản chiếu lại, chứng tỏ tường của đại điện này được sơn chất hấp thụ ánh sáng. Anh cứ thử đi một mình xem, tôi dám cá là một đi không trở lại, thế nên tốt nhất anh đừng có manh động.”

Bàn Tử nói: “Vậy các cậu cứ buộc dây thừng lên lưng tôi, nếu tìm được đồ tốt sẽ chia cho các cậu một phần, theo lệ thường là khoảng mười phần trăm, sao hả?”

Tôi đến phát điên vì cái tính này của Bàn Tử, giận dữ nói: “Anh muốn lên con thì đợi chúng tôi ra ngoài hết đã, đừng có làm liên lụy đến mọi

người.”

Phan Tử cũng góp lời: “Con mẹ nó, anh vội cái khỉ gì, bây giờ anh buộc dây thừng đi vào đó, đến lúc kéo ra chỉ còn mỗi cái chân, anh nói lúc đó chúng tôi nên vào tìm anh hay là mặc xác anh? Anh xem đội ngũ của Trần lão gia người ta đồng lòng thế nào, anh cũng nên yên phận chút đi, đừng có làm ông Ba nhà tôi mất mặt.”

Bàn Tử thở dài đánh thượt, thất vọng nói: “Được lắm, các người cậ đồng, tôi cãi không lại, Bàn gia đây đành nghe theo sắp xếp của tổ chức là được chứ gì. Một khi chưa nắm rõ tình hình địch phía trước, tuyệt đối sẽ không phản bội tập thể.”

“Nắm rõ rồi cũng không được phản bội, con mẹ nó anh mới đi đến đây đã muốn chôm chia, tiến vào địa cung rồi thì tính sao đây? Súc anh liệu mang vác được bao nhiêu?” Tôi trợn mắt nói.

Bàn Tử đành cười trừ, gơ tay tỏ vẻ đầu hàng. Tôi biết rõ tính hẩn, bây giờ có nói gì cũng vô dụng. Không biết làm sao để giữ chân hẩn, tôi đành tự nhắc mình phải để mắt đến hẩn, tránh cho hẩn gặp rắc rối.

Tiếp tục hướng vào sâu bên trong, chúng tôi đã thấy điểm cuối đại điện, ở đó có một cánh cửa đá ghép lại từ bốn phiến cẩm thạch. Trục cửa đắp ngọc lưu li đốt thành hình bách túc bàn long, cạnh cửa là bức phù điêu Nhạc vũ bách hí đồ, trên cửa trạm trở hình hai đũa trẻ đứng gác, phía sau lại không có phiến đá chặn, cửa chỉ dùng lính gác để trang trí. Sau khi cạy mở cánh cửa, chúng tôi phát hiện đằng sau nó là hành lang thông đến hậu điện linh cung, tối đen như mực.

Bàn Tử nhìn hai con rồng trên cửa, tinh thần lập tức hào hứng trở lại, hai mắt sáng bừng, nói với chúng tôi: “Tôi từng thấy loại cửa này ở một phiến châu giá. Cái này gọi là Bàn long trục lưu ly xuyên, một phiến cửa mà giá lên tới 200 triệu đô la Hồng Kông rồi, á chà, cánh cửa này xem ra cũng không nặng lắm nhỉ...”

Tôi biết trong đầu hẩn nghĩ gì, bèn hắt cho một gáo nước lạnh: “Anh tỉnh lại đi, đó là người ta hét giá thôi. Bây giờ trong các giao dịch đồ cổ bằng tiền, thứ gì có giá vượt quá 2000 vạn đã là giá trên trời, cửa này nhiều lắm cũng chỉ có giá 40 vạn thôi.”

“Không thể nào.” Bàn Tử không tin được kêu lên, “40 vạn mà chém lên thành 200 triệu? Có chuyện quá đáng như vậy sao?”

Tôi thâm nghĩ hai con cá trong túi mình đều trị giá 2000 vạn đây, nhưng bán ra có ma nó thèm mua. Bây giờ mấy mảnh khố bán đấu giá ai mà chẳng biết, thằng nào cũng muốn ba năm không mở cửa, mở một cái là ăn cả đời, vợ được con gà chịu bỏ ra 200 triệu để mua một cánh cửa thì cả quãng đời còn lại chỉ lo ăn chơi nhảy múa cho hết số đó thôi.

Thế giới quan của Bàn Tử thế là đã bị tôi phá hủy phũ phàng, làm hắn chỉ còn biết đàn mặt ra nhìn cánh cửa. Chúng tôi mặc kệ hắn, tiến sâu vào hành lang, hướng về phía hậu điện.

Hậu điện thông thường chính là cổng vào địa cung, bình thường đều đặt một cỗ quan quách mang tính trang trí, đốt nến trường sinh quanh năm không tắt, hoặc là đặt một lượng lớn tế phẩm, do người giữ lăng định kỳ thay đổi. Đông Hạ là một nước nhỏ nằm ẩn dật nơi biên cảnh, lúc bấy giờ luôn ở vào tình trạng chiến tranh nên đoán chừng cũng không có nhiều đồ tốt, có điều lối vào địa cung thường đặt trong đó nên chúng tôi nhất định phải vào xem.

Tiến sâu vào hành lang, hai bên trái phải và trên đỉnh đầu phủ kín những bức bích họa, trên mặt bích họa giăng lên một tầng băng, trông mờ mờ ảo ảo. Từ sau khi chúng kiến bức bích họa hai lớp trong khe nứt kia, tôi cảm thấy khá hứng thú đối với hình thức ghi chuyện này, bèn bật đèn pin lên ngắm nghía.

Vừa nhìn thoáng qua đã lạnh người, chỉ thấy trên những bức bích họa này hầu như đều vẽ hình Bách túc long vờn vũ trong mây, cuộn mình có, bay lên cũng có, phủ kín cả bức tường, thoạt nhìn giống như một bầy rết.

Bích họa chia làm mấy phần, có bức vẽ rất nhiều binh sĩ mặc áo da cừ, hướng lên Bách túc long trên trời mà lễ bái.

Bức tranh đầu tiên còn vẽ hai con bách túc long đang quấn lấy nhau, không biết chúng nó đang mây mưa hay là đánh lộn nữa.

Trên mỗi bức bích họa, Bách túc long đương nhiên là chủ thể, những nhân vật xung quanh đều hết sức nhỏ bé, cũng hết sức nhún nhường, rõ ràng lòng sùng bái của người Đông Hạ đối với loại rồng lai rết này còn

mãnh liệt hơn lòng sùng bái của người Hán đối với Bàn long.

Diệp Thành lấy máy ảnh ra, chụp lại toàn bộ bích họa. Những bức hình này có thể sẽ dùng đến khi bán mình khí, bởi vì Đông Hạ là đất nước còn chưa được công nhận, nếu có ảnh chụp lăng mộ thì có thể hét giá lên vài lần.

“Mọi người nói xem người được chôn trong lăng bồi táng này là ai? Là vợ của Vạn Nô vương hay là thủ hạ, sao lại vẽ loại bích họa này?” Diệp Thành vừa chụp tanh tách vừa hỏi.

Tôi cũng không biết, trong lòng cũng hiểu là có điếm bất thường.

Thông thường chủ nhân lăng bồi táng có hai loại, một là con nối dõi hoặc họ hàng thân thiết, hai là cận thân được sủng ái. Con nối dõi hay người thân vào bích họa sẽ được miêu tả bằng những cảnh tượng sinh hoạt bình thường, còn với cận thân thì là cảnh tượng trên triều đình, ví dụ như quan văn trị thủy, quan võ cầm quân. Bích họa này lại vẽ nhiều hình rồng thần như vậy, nếu đặt ở lăng chính cũng coi như bình thường, nhưng đặt ở chỗ này thật không thích hợp. Hơn nữa... Bên trong bích họa không tìm thấy hình ảnh chủ nhân lăng mộ đâu cả.

Cho dù lấy rồng làm chủ thể, những bức họa này đều chú trọng làm nổi bật sự uy nghiêm của rồng thì trong những kẻ đang thành kính dập đầu kia lẽ ra phải có một người đứng đầu. Do đây là lăng bồi táng nên người đứng đầu tất phải là Vạn Nô vương, mà chủ nhân lăng mộ này phải đứng hầu bên trái hoặc bên phải Vạn Nô vương mới đúng. Nhưng trong bích họa, theo cách ăn mặc thì người trong đó đều là nô lệ hoặc binh lính, không có người đứng đầu.

Bích họa này đặt trong hoàng lăng quả thực không hợp với lễ thường, không tuân theo tam quy ngũ thường trong bích họa, nói cách khác bích họa này đặt ở đây có cũng như không.

Bàn Tử đột ngột hỏi: “Hay là bích họa này cũng có hai lớp?”

Tôi sờ thử một cái, thấy bích họa có vài chỗ đã tróc ra nhưng bên dưới cũng không phát hiện có gì đặc biệt, bèn lắc đầu nói không phải. Đằng sau bức bích họa bên trong khe núi lửa kia chắc chắn có một câu chuyện, bằng không ở một nơi như thế sao lại có hai lớp bích họa, thực sự không

tài nào hiểu nổi.

Tôi vừa đi vừa suy nghĩ miên man, đi khoảng hơn hai trăm mét thì bích họa đột nhiên kết thúc, thì ra đã đến cuối hành lang, lối ra hậu điện đã ở ngay trước mắt.

Lối ra không có cửa chắn ngang, nhưng ở chính giữa lại bày một cái đế đèn chân hạc bằng thanh đồng, cao chừng nửa thân người, tạo hình kì lạ, mặt ngoài bao phủ một lớp băng mỏng màu trắng, khiến cho màu sắc thoát nhìn hơi đen.

Chúng tôi ra khỏi hành lang, bước vào hậu điện. Bàn Tử châm một ngòi pháo lạnh để quan sát xung quanh, phát hiện kết cấu của hậu điện cơ bản là giống đại điện, nhưng nhỏ hơn nhiều. Chúng tôi có thể trực tiếp nhìn đến tường điện ở bốn phía, trên tường vẫn là những bích họa Bách túc long bay đầy trời, màu sắc trước đó chắc là đỏ tươi nhưng bây giờ đã đông lạnh thành màu xám tro.

Trong hậu điện trông rộng, không có vật bồi táng nào, không cần phải tìm bởi vừa nhìn cái là biết. Giữa phòng là ba khối giường đá màu đen khắc hình Bàn long, bên trên chạm trổ kín hoa văn hình mây, đã bị đóng băng đến rạn nứt.

Cái này gọi là đình quan đài, quan quách sau khi đưa vào sẽ được đặt tạm lên đó. Ở đây có ba cái đình quan đài, hiển nhiên lúc nhập liệm không thể chỉ có một cỗ quan tài, vợ con của người bồi táng hẳn cũng được chôn cùng lúc với hắn.

Chôn cùng người bồi táng, nghe qua thì thấy vô cùng bất hạnh, nhưng vào thời ấy cũng không còn cách nào khác.

Mặt đất phía sau ba cái giường đá gồ lên một phiến đá hình chữ nhật cực lớn, trên phiến đá chạm khắc hai con quái điều mặt người vờn quanh, chính giữa phiến đá chạm nổi Thái cực Bát quái đồ. Đây là tảng đá phong mộ, cửa vào địa cung hiển nhiên nằm dưới phiến đá này.

Trừ mấy thứ này ra, hậu điện chẳng gì nữa, trống trải quá mức.

Bàn Tử nhìn một vòng rồi nói: “Lão già Vạn Nô đúng là keo kiệt quá đáng, xây cho thuộc hạ cái nhà mà còn tiếc tiền mua đồ đạc, thế này ai

mà chịu nổi. Chắc chắn đồ tốt lão ta đã độc chiếm hết rồi.”

Hoa hòa thượng gạt đi: “Đừng nói vậy, có thể xây một lăng mộ lớn chừng này mà lại đi tiếc mấy món tế phẩm sao? Tiên sư nó, chuyện này chắc chắn phải có nguyên nhân đặc biệt.”

Tôi cũng có cảm giác chuyện này không hề đơn giản. Tình hình bên trong hậu điện có cái gì đó không hợp lý, dù chỉ là một nước nhỏ nằm sát biên giới, như chúng tôi đã đoán từ trước là thực lực quốc gia không đủ, nhưng gì thì gì thuyền hồng cũng còn ba phần đỉnh; không có vàng bạc thì chí ít cũng phải có vài món đồ đồng chứ.

Lại tìm một vòng, bốn phía đều không có đường thông đến nơi khác. Cho đến khi lại gần phiến đá phong mộ kia, Bàn Tử vung tay, dùng sức nhấc thử, thấy không chút xô dịch mới gọi người khác tới giúp.

Đề phòng bên dưới phiến đá có chạm bẫy cát độc nước độc gì đó, Muộn Du Bình cẩn thận kiểm tra mặt đất lát gạch xanh bên cạnh phiến đá phong mộ một lượt, thấy không có vấn đề gì, Lang Phong mới đặt Thuần Tử lên một cái đỉnh quan đài bên cạnh rồi hợp sức với Hoa hòa thượng và Diệp Thành vận phiến đá qua một bên.

Mấy người vạm vỡ khí lực quả thực không đùa, chỉ nghe ỳnh một tiếng, phiến đá đã nhích được một đoạn. Bọn họ tiếp tục dùng sức, từ từ đẩy tảng đá dẹp qua một bên.

Chúng tôi nhìn xuống phía dưới phiến đá, ai nấy đều lắp bắp kinh hãi, nơi đó không có bất kì dấu vết nào của một đạo động bí mật (không có tảng đá lấp cửa mộ) mà chỉ thấy toàn là gạch xanh giống hệt nền đất cạnh đó. Chỉ có một điểm khác là phiến đá đặt ở chỗ này đã mấy trăm năm, in lên nền đất một vết hình chữ nhật, lấy chân rờ lên sẽ thấy hơi lõm vào, thì ra gạch xanh bên dưới phiến đá đã bị lún xuống mấy li.

“Sao lại thế này?” Phan Tử nghi hoặc hỏi: “Phiến đá phong mộ này là giả, đặt đó chỉ để trang trí thôi à?”

“Không phải, đây là bước cơ bản nhất trong mai táng, muốn đùa gì cũng không đùa cái này được, cửa vào nhất định ở ngay đây.” Hoa hòa thượng nói.

“Hay là nó nằm ngay phía dưới tầng gạch xanh này?” Diệp Thành hỏi

Tôi nhú mày, gạch này không có nước thép lỏng lấp kín các khe, nhìn qua hình như có vấn đề, nhưng muốn đưa ra kết luận cụ thể thì tôi lại không biết phải nói thế nào.

Bàn Tử nói: “Mặc kệ nó. Dù sao ở đây cũng chẳng còn ai khác, khó khăn lắm mới đổ được một cái hoàng lăng, cứ phá gạch ra là biết ngay thôi.”

Diệp Thành lập tức phụ họa, mà thật ra tôi cũng nghĩ như vậy. Hiện giờ mấy người chúng tôi đã không còn gọi là trộm mộ nữa, mà rõ ràng là cướp mộ. Trộm mộ còn sợ kinh động dân cư xung quanh, sợ gặp phải cảnh sát tuần tra, nhưng bây giờ cục cảnh sát gần đây nhất cũng đã cách xa hơn tám trăm dặm, chúng tôi căn bản chẳng còn sợ quái gì nữa.

Chúng tôi đều cảm thấy adrenalin trong máu bắt đầu dâng cao. Thời điểm đào bới và mở cửa địa cung luôn khiến người ta hưng phấn, có đôi khi mở nắp quan tài cũng không hồi hộp đến thế, điều này dù là ai cũng không thể phủ nhận.

Muộn Du Bình ngồi xổm xuống, dùng hai ngón tay dài dị thường của mình kẹp lấy một viên gạch, dùng sức rút mạnh, cứ thế rút dần đám gạch trên mặt đất lên. Diệp Thành với Hoa hòa thượng thấy thế thì há mồm trợn mắt, miệng không sao khép lại được.

Bàn Tử có vẻ rất đặc ý, bày ra vẻ mặt: Thấy chưa? Xem người anh em của ta có lợi hại không? Muộn Du Bình lại chẳng thèm nể mặt hắn, từ đầu đến cuối không liếc hắn lấy nửa cái. Có một cái lỗ hồng thì dễ rồi, chúng tôi đều tiến lên trợ giúp, dùng cuốc chim đào gạch lên.

Điều khiến người ta cảm thấy kỳ lạ nhất chính là những lớp gạch bên dưới vẫn không hề có vết tích được gắn bằng thép lỏng mà hoàn toàn là kết cấu đan xen lẫn nhau, thành ra cũng không khó đào.

Dự cảm mơ hồ của tôi lại nặng nề thêm một chút, bởi vì lối vào địa cung thường là bộ phận kiên cố nhất, năm đó lão Tôn mặt rỗ (*) đào mộ của Từ Hi, nếu không nhờ thuốc nổ thì ngay cả lớp gạch ngoài cùng của địa cung cũng chẳng phá nổi. Nơi này lại có thể thoải mái dỡ từng viên gạch ra thì thật bất thường, hay là bên dưới có thứ gì quái đản chẳng?

(*) Túc Tôn Điện Anh, tướng dưới quyền Trương Giới Thạch, người ra lệnh đào lăng Từ Hi, ai đọc Lư Châu kí sự thì đều biết ông này rồi đó.

Nhưng không thấy Muộn Du Bình nói gì, bình thường nếu có vấn đề chắc chắn hẳn sẽ phát hiện ra ngay. Nếu hẳn không nói lời nào, tôi cũng không có tư cách gì mà ý kiến.

Không mất nhiều thời gian, chúng tôi đã đào ra được một cái hố to, khi lớp gạch cuối cùng bị dỡ ra thì chỉ đếm được có bảy lớp. Đại khái do độ cao của kiến trúc này là cố định, nếu không muốn mái điện chạm vào đỉnh động thì chỉ có cách xây nền móng mỏng đi. Bên dưới cái hố lộ ra một khối màu đen, hình như cùng loại với tảng đá phủ kín hoa văn mai rùa.

“Đây có phải tảng đá chắn cửa mộ không?” Diệp Thành phấn khởi kêu lên.

“Không phải.” Hoa hòa thượng gõ gõ mấy tiếng lên phiến đá, gạt hết mấy viên gạch xung quanh ra, dưới lớp gạch hiện ra một con rùa hai đầu bằng đá đen, to cỡ cái bàn bát tiên, hoa văn trên mai rùa nhìn kĩ thì ra là gương mặt một phụ nữ.

“Chuyện quái quỷ gì đây?” Mọi người đều cảm thấy khó hiểu, đây rõ ràng là lối vào địa cung, không hiểu sao lại chôn một con rùa đá.

“Tại sao không thấy cửa mộ?” Phan Tử ban này vừa gắng sức, giờ vẫn còn phì phò thở dốc.

“Dịch nó ra rồi tính sau! Xem bên dưới con rùa này có cái gì.” Hoa hòa thượng cũng bó tay, bắt đầu chỉ huy lộn xộn.

Thực ra không cần dịch chuyện cũng biết bên dưới con rùa chắc chắn chẳng có gì cả. Tôi đã thoáng thấy đá núi màu đen bên dưới con rùa, chúng tôi đã đào đến tận đáy động rồi.

Vài người lúng túng nhảy xuống hố, tính nâng con rùa đá lên. Nhưng mới khom lưng xuống, Bàn Tử bỗng kêu một tiếng, hình như đã phát hiện ra có gì không ổn.

Tôi ngó xuống thì thấy cái xẻng công binh Bàn Tử đang đeo trên lưng

không hiểu vì sao lại dính chặt vào mai rùa, Bàn Tử ra sức kéo, nhưng vừa buông tay ra thì cái xẻng lại bị hút vào.

Tôi thấy ngờ ngợ, chẳng lẽ con rùa này khắc từ một khối nam châm sao?

Mấy người khác cũng vây lại xem, ai nấy đều thấy lạ. Bàn Tử lấy một đồng tiền xu thả lên lưng rùa, “keng” một tiếng, đồng xu dính chặt vào. Hấn lẩm bẩm: “Mẹ nó, đùa nhau đấy à. Sao lại có nam châm lớn như thế, chủ nhân cái mộ này làm nghề thu mua đồng nát chắc?”

Trần Bì A Tứ ngồi một bên nghỉ ngơi, thấy chúng tôi phát hiện ra thứ gì, cứ nghĩ đó là lỗi vào, bèn hỏi han tình hình, Hoa hòa thượng mới báo cáo lại mọi chuyện cho lão.

Còn chưa nói xong, sắc mặt Trần Bì A Tứ đã biến đổi, lão vội kêu Diệp Thành đỡ mình xuống, đến gần con rùa kia. Lão lấy từ trong túi ra một cái kim chỉ bắc, vừa liếc qua một cái đĩa xanh mặt, giận dữ đập cái kim chỉ bắc kia xuống, lạnh lùng nói: “Không xong, chúng ta đã bị lừa! Lăng bồi táng này chính là một cái bẫy, chúng ta trúng kế rồi!”

(1) Đăng nô: là loại đèn có hình người đội bát dầu, tùy kiểu đăng nô mà hình người chỉ là tượng gốm hay là thi thể người thật bị nhúng sáp tránh hư thối rồi rót dầu vào châm lửa đốt như một cây nến thật. Đây là hình đăng nô thông thường:

-----oOo-----

Chương 21: Đánh cờ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Yoo Chan

Beta: Thanh Du

~000~

Nhìn sắc mặt Trần Bì A Tứ, tôi bất giác cảm thấy không ổn. Lão già này suốt đoạn đường tới đây vẫn giữ im lặng, gặp thời điểm máu chót mới nói mấy câu, cho tới bây giờ vẫn chưa một lần tỏ vẻ tức giận, nhưng lúc này, rõ ràng lão đang nổi trận lôi đình.

Hoa hòa thượng nhận ra điều này, cũng trở nên căng thẳng, hỏi: “Lão gia, sao lại thế này?”

Sắc mặt Trần Bì A Tứ cực kì khó coi, nói: “Long mạch nơi này đã bị người ta thay đổi, Tam đầu long này là giả, chúng ta phán đoán sai phương hướng của đầu rồng rồi.”

Bụng tôi quặn lên một cái, vội lấy la bàn của chính mình ra xem, quả nhiên dù quay hướng nào kim vẫn chỉ về phía con rùa đá đen kia, rõ ràng là thứ cổ quái này có từ tính rất mạnh.

Tôi lập tức hiểu ra ý của Trần Bì A Tứ: muốn xem phong thủy chính xác, phương hướng là yếu tố rất quan trọng. Suốt dọc đường tới đây, Trần Bì A Tứ đều dựa vào la bàn này cùng với la bàn tượng trưng trong đầu mình mà xác định phương hướng và hướng đi tới long mạch. Nhưng nơi này lại chôn một vật điêu khắc bằng nam châm, kích cỡ lớn như vậy, lúc chúng tôi đến ngọn núi này, hướng của la bàn chắc chắn đã bị ảnh hưởng, Trần Bì A Tứ lúc đó căn cứ vào hướng la bàn để phán đoán hướng của long mạch là hoàn toàn sai lầm.

Kết cấu Tam đầu long được suy đoán dựa trên một tiền đề sai lầm, vậy nên chắc chắn nó cũng là giả.

Nói cách khác, nơi này căn bản chẳng phải là đầu rồng gì hết. Cái gì mà ‘Thai Côn Luân’, cái gì mà khung băng khổng lồ bên ngoài cũng không căn cứ trên lí luận nào cả. Tất cả đều là dối trá. Chính tâm lí ám thị đã dẫn đường cho chúng tôi đi vào cái bẫy này.

(Tâm lí ám thị: hướng những suy nghĩ, hành động của người khác theo ý muốn của mình bằng các thủ thuật tâm lí)

Uông Tàng Hải chắc chắn đã nghĩ tới chuyện người đời sau có thể tìm tới nơi này, tất nhiên với hiểu biết tương đối về thuật phong thủy cho nên đã sớm có chuẩn bị. Khi chúng tôi còn chưa tiến vào lăng mộ, còn chưa kịp đề cao cảnh giác thì đã sớm rơi vào bẫy của ông ta rồi.

Tôi đột nhiên cảm thấy hụt hẫng. ‘Thai Côn Luân’, khung băng, những thiết kế xảo diệu như vậy hóa ra chỉ là một cái bẫy, Uông Tàng Hải quả nhiên có hiểu biết sâu sắc về giới trộm mộ.

Trước giờ tôi luôn cười nhạo vị kiến trúc sư luôn sùng bái phong thủy này. Phong thủy chẳng những không mang lại phúc lành cho chủ mộ mà ngược lại, lại là thứ dẫn đường cho đám trộm mộ đến kiếm lợi. Nhưng chúng tôi lại phạm phải sai lầm y như thế, rơi vào cái bẫy của một người bày ra từ thời thiên cổ.

Hiện giờ chúng tôi đang đánh cờ với một người đã chết mấy trăm năm trước, kết quả là vừa vào ván chúng tôi đã bị chiếu tướng. Thật là khởi đầu đầy bất lợi.

Bàn Tử và Phan Tử vẫn chưa hiểu chuyện, tôi lại phải giải thích cho bọn họ một lượt. Bàn Tử bán tín bán nghi, nói: “Không thể nào. Thời đó làm sao chế ra cục nam châm to như vậy được?”

Tôi thở dài nói: “Con rùa đá này chắc được điêu khắc từ đá nhiễm từ tính. Thứ này có giá trị không hề tầm thường, thế mà Uông Tàng Hải lại dùng nó để áp mộ. Xem ra đề bảo vệ Vân Đỉnh thiên cung, lão Uông kia quyết đem hết tài trí ra dùng.”

“Tôi đêch tin. Không thể nào!” Bàn Tử vẫn không chịu tin, “Nơi này xây dựng hoành tráng như vậy...”

Nói đến đây, hẳn dường như cũng cảm thấy linh cung này được xây dựng theo kiểu cách rất chính thống, nhưng bên trong không hề thấy những vật phẩm bắt buộc phải có trong linh cung. Kỳ thật chúng tôi đã sớm nhận ra sự thiếu sót này, nhưng không ai ngờ rằng cả tòa linh cung này chỉ là một cái bẫy, cơ bản là Uông Tàng Hải chế tác quá xuất sắc.

Trần Bì A Tứ xanh mặt, không nói lời nào, chỉ trừng trừng nhìn vào con rùa đá kia, ánh mắt cực kì đáng sợ.

Tôi và đám người Hoa hòa thượng tụ tập lại bàn bạc, lần này coi như xong đời. Lương thực của chúng tôi chắc chắn không đủ để chuyển hướng đi về phía đỉnh Tam Thánh, bây giờ e là sẽ phải quay về sơn thôn tiếp tế lương thực. Đi một chuyến rồi quay về, xem như hoàn toàn ưỡn

công, hơn nữa vài người trong đoàn bị thương khá nặng, có khi về thôn rồi còn phải mất thời gian nghỉ ngơi thêm nữa, trong khoảng thời gian chưa thể xuất phát này, đám người của A Ninh cho dù vừa đi vừa bò thì cũng tới nơi rồi.

Bây giờ còn không biết chú Ba sắp xếp như thế là có mục đích gì, nhưng đứng ở góc độ nào mà nói, chúng tôi đều đang ở thế bất lợi.

Nghĩ đến đây, mọi người không khỏi cau kinh. Chuyện này thực ra không ai phải chịu trách nhiệm nhưng mọi người đều đang vào lúc suy sụp, có người đứng ra nhận trách nhiệm sẽ tốt hơn, bằng không bực tức không có chỗ xả, đành chỉ biết bực bội trong lòng. Những người khác sắc mặt cũng khó coi, nhưng bây giờ cũng chẳng có cách nào.

Bàn Tử thấy chúng tôi có vẻ đã nhụt chí, bèn nói: “Thôi đi. Chúng ta mau quay trở lại, chỉ là đi lầm đường thôi mà, cứ quay ra ngoài rồi lại tiếp tục lên đường. Nhóm của A Ninh chỉ có vài người, không thể nào khuân hết của cải ra được, chúng ta mau chân một chút, có khi vẫn kiếm được nhiều đồ tốt.”

Tôi thấy trong đầu hẳn chỉ nghĩ đến tiền, bỗng nhiên lửa giận bùng bùng bốc lên, liền cười lạnh, lắc đầu nói anh thì biết cái quái gì, chú Ba tôi gần như hi sinh hết chuyện làm ăn của mình để níu chân đám người của A Ninh, thế mà chúng ta chậm một bước, nếu trở về rồi mới quay lại, không biết còn thua bọn họ bao nhiêu xa, mà chú Ba cũng lành ít dữ nhiều. Tiên sư nhà anh, đầu chỉ biết nghĩ đến mình khí, chẳng quan tâm đến cái gì khác, đừng có lắm lời nữa.

Bàn Tử nghe thế cũng không dễ chịu gì, mở miệng tính vặc lại tôi thì bị Diệp Thành can: “Bình tĩnh bình tĩnh, bây giờ không phải lúc cãi nhau.”

Không khí lập tức trở nên gượng gạo, Bàn Tử đẩy Diệp Thành ra, chửi thề một tiếng, đi qua một bên hút thuốc. Hoa hòa thượng khoát tay áo nói: “Chuyến này đi thật uổng công, mọi người đều vất vả. Bây giờ phải nghĩ ra biện pháp cứu vãn tình hình, chúng ta cùng bình tĩnh lại, nghĩ cách giải quyết được không?”

Bàn Tử nói: “Cái gì mà cứu vãn tình hình? Tôi thấy chẳng sao cả. Ở đây có cục nam châm lớn cỡ này, ai mà chẳng xui xẻo. Các người có dám chắc đám người A Ninh kia không bị lừa không? Nói không chừng bọn

họ phán đoán phương hướng cũng sai hết cả, giờ có khi đã bị lính biên phòng găm đạn chi chít như tổ ong. Chúng ta cứ thử tìm kiếm quanh đây thêm một lần, cái gì mang được thì cứ mang hết đi, sau đó trở ra thật nhanh, xuống dưới chân núi sắp xếp trang bị rồi quay lại, đừng lãng phí thời gian ngồi đây nữa. Nếu đã trúng bẫy rồi thì cũng đành đối mặt với sự thật thôi.”

Tôi biết thực ra Bàn Tử nói rất đúng. Có thể cho đến cuối cùng chúng tôi vẫn phải quay về rồi mới đi tiếp được như lời hấn nói, nhưng vào lúc này giọng điệu của hấn có hơi khó nghe.

Phan Tử lập tức lắc đầu: “Nói dễ nghe nhỉ? Anh bảo quay về theo đường cũ, thế anh có nắm chắc đường về không? Dù anh có nhận ra đường cũ nhưng chúng ta đã đi suốt từ sáng đến tối, anh khỏe như vâm không biết mệt nhưng chúng tôi thì không chịu được, dù có muốn quay lại thì cũng phải đợi đến sáng mai. Điều cậu Ba lo lắng là có lý, nếu cứ kéo dài thời gian như vậy, những sắp xếp của ông Ba toàn bộ đều uổng phí.”

Bàn Tử nghe xong lập tức nổi điên: “Ông Ba, ông Ba, ông Ba cái shit. Mẹ kiếp, mấy người ngay đến lão ất ơ kia nghĩ gì cũng không biết, còn nói cái khi gì. Bàn gia ta sao lại phải quan tâm đến việc nhà các người chứ, ông đến đây là để kiếm đồ minh khí cơ mà. Mặc xác mấy người, ông tự mình đi tìm, các người cứ bám theo lão già kia sớm muộn cũng chết cho mà xem.”

Bàn Tử nói xong liền tóm lấy cái túi của mình, bật đèn pin lên, quay ra phía hành lang. Nhưng mới đi được hai ba bước, Muộn Du Bình đã chặn trước mặt, không cho hấn đi tiếp.

Bàn Tử đối với Muộn Du Bình cũng có vài phần kiêng dè, không dám nổi điên với hấn, nhưng vẫn đành giọng hát hàm nói: “Cậu muốn gì, con mẹ nó đừng có ngăn cản Bàn gia ta phát tài.”

Muộn Du Bình nói: “Anh không thấy kì lạ sao? Từ khi chúng ta đến đây, dường như tâm tính ai cũng trở nên nóng nảy, ngay cả Ngô Tà cũng nổi giận.”

Muộn Du Bình vừa nói một câu, Bàn Tử liền ngẩn người. Hấn lập tức quay lại nhìn tôi, tất cả mọi người mặt đều biến sắc, bụng dạ tôi cũng thấy chộn rộn.

Phải rồi, tiên sư nó chứ, vừa rồi đúng là lửa giận đột nhiên bột phát, không có lý do gì cả. Đang yên đang lành, tôi không hiểu vì sao trong lòng lại nảy sinh cảm giác căm giận. Bàn Tử vốn là kiểu người như thế, cái giọng điệu này của hắn tôi vốn đã nghe quen rồi, không hiểu sao tự dưng lại nổi giận, đây đâu phải tính cách của tôi chứ.

Nếu là tôi lúc bình thường, dù có người nói không lọt tai cũng không đập lại hắn ở chỗ này, hơn nữa, vừa nảy Bàn Tử phản ứng cũng hơi quá.

Không lẽ mình thực sự đã bị không khí xung quanh ảnh hưởng? Tôi ngoảnh đầu nhìn khắp bốn phía cũng chỉ thấy một màu tối đen, đèn pin chiếu vào, cả không gian tối tăm chỉ có đèn pin của chúng tôi là sáng, những chỗ khác đen đặc một màu giống như một màn sương mù vây lấy chúng tôi ở bên trong, cực kì bí bách. Nhưng áp lực thì áp lực. Tôi cảm thấy đây không phải nguyên nhân của cơn giận dữ không rõ ngọn nguồn này.

“Sao lại thế này? Hình như vừa nảy đúng hơi bất thường, tự nhiên lại phát hỏa.” Bàn Tử dường như cũng ngộ ra, quay ra hỏi lại Muộn Du Bình.

Muộn Du Bình nhìn chúng tôi nói: “Tôi cũng không rõ nữa. Nhưng tôi thấy ở đây không đơn giản chỉ có một khối nam châm này đâu. Bây giờ nhất định phải bình tĩnh, các người vừa rồi cãi nhau thật vô bổ, nếu nơi này là cái bẫy...” Hắn dừng lại một chút: “Uông Tàng Hải bỏ ra bao nhiêu tinh lực để bài trí nơi này, nếu là để dụ chúng ta đi vào, tôi nghĩ chúng ta chưa chắc đã trở ra được.”

Con bực bội lại một lần nữa trào lên trong bụng tôi, vừa nghĩ tới lời Muộn Du Bình nói, tôi cố kiềm lửa giận xuống, hỏi: “Vậy bây giờ phải làm sao?”

Muộn Du Bình không nói lời nào, chỉ nhìn thoáng qua Trần Bì A Tứ, lão cũng nhìn hắn một cái, nói: ” Nếu đã vào đây rồi, chúng ta chỉ còn cách dò dẫm từng bước. Bây giờ kết luận có thể hay không thể thoát ra ngoài vẫn còn quá sớm, nhưng dù gì chúng ta cũng phải phá hủy con rùa này đi, sau đó tìm kiếm trong này xem còn thứ nào tương tự nữa không, bằng không chúng ta quay lại mấy lần thì kết quả cũng giống nhau.”

Mọi người đều trợn mắt nhìn về phía con rùa đá kia, hiển nhiên xưa nay chưa bao giờ căm ghét loài rùa như lúc này.

Nhưng nam châm to có đập nát thì cũng chỉ biến thành nam châm nhỏ mà thôi, vẫn ảnh hưởng đến hướng của la bàn. Muốn loại bỏ hoàn toàn từ tính, chỉ có cách dùng lửa đốt.

Chúng tôi lấy ra ít nhiên liệu trong lò không khói, tưới lên mình rùa đá, sau đó Bàn Tử đốt một liều thuốc, rút mạnh một hơi rồi quẳng vào đó, lửa liền bốc lên. Nhiên liệu trong lò không khói tỏa ra nhiệt lượng cực lớn, chúng tôi lập tức cảm thấy một luồng khí nóng hầm hập xông tới.

Hoa hòa thượng lấy la bàn ra, xem cây kim bên trong chuyển động.

Rùa đá bị đốt đã nhanh chóng đỏ rực lên, ngay cả gạch bốn xung quanh cũng bị nung thành màu đỏ, chúng tôi cũng nhân cơ hội mà túm lại gần đám lửa sưởi ấm.

Nơi này không có một mẫu gỗ để mà cháy, dùng nhiên liệu với độ tinh khiết cao để đốt nên chẳng mấy chốc đã xong. Cơ bản chỉ mất thời gian đốt nửa liều thuốc, bên dưới chỉ còn lại gạch bị nung nóng bỏng cùng con rùa đá đỏ rực.

“Thế nào rồi?” Tôi hỏi Hoa hòa thượng, vừa ngó vào thì thấy kim la bàn đã không còn chỉ vào con rùa kia nữa, từ tính đã bị triệt tiêu. Hấn lại cầm la bàn đi xung quanh vài vòng, tìm xem có còn nam châm nào khác trong lòng đất, một lát sau mới gật đầu xác nhận.

Nơi này không nên nán lại lâu. Nếu đúng là cái bẫy, chúng tôi chẳng có gì mà phải lưu luyến. Vài người thu dọn trang bị, tôi ngẫm lại lời nói của Muộn Du Bình: có thể thả cho chúng ta đi vào, chưa chắc đã có thể trở ra, trong lòng nảy sinh dự cảm mơ hồ. Phải chăng sau khi chúng tôi đi vào hậu điện này, bên ngoài đã có thứ gì biến đổi? Có biến cố bất ngờ nào đó đang chờ chúng tôi chăng?

Trong đầu tôi hiện lên mấy hình ảnh không hay ho cho lắm nhưng ngay lập tức bị gạt đi. Bây giờ cũng chỉ là phỏng đoán, không cần phải tự dọa mình, cứ đi đến đâu hay đến đó.

Tuy nhiên linh cảm của tôi trong những hoàn cảnh xui xẻo lại vô cùng

chuẩn xác. Đúng vào lúc chúng tôi chuẩn bị tiến vào hành lang một lần nữa, đột nhiên không biết từ xô xính nào trong hậu điện liên tục truyền đến âm thanh “rắc rắc” “rắc rắc” rất giòn, hết sức chói tai. Mọi người đều nghe thấy, lập tức dừng chân, quay đầu lại nhìn.

Âm thanh vẫn không ngừng lại mà cứ tiếp tục kéo dài. Tôi nghe một lát, phát hiện nguồn âm là từ cái hố vừa bị đốt cháy truyền tới.

Trong lòng chúng tôi đều thắc mắc không hiểu thứ âm thanh kì quái này là gì, cẩn thận quay trở về. Nhìn qua chỉ thấy con rùa dưới đáy hố đã nứt ra theo vô số những vết rạn nhỏ, đồng thời một làn khói đen kì quái men theo khe nứt nhẹ nhàng lan ra, tốc độ rất nhanh, nháy mắt đã lan rộng một khoảng không, giống như một động vật nhuyễn thể thật lớn chui ra từ trong cơ thể con rùa.

Sau đó, làn khói đen cùng với bóng tối phía trên hòa trộn với nhau, không ngừng chuyển động, hình dạng giống như đồ đằng màu đen chúng tôi đã thấy bên ngoài đại điện.

“Đây là ... Trường sinh thiên!” Bàn Tử tái mặt hết lớn.

“Đừng có dọa người.” Hoa hòa thượng nạt. “Có thể con rùa này rỗng ruột, nóng nở ra, lạnh thì co vào, vừa nãy bị đốt nên nứt tung ra, thiêu cháy khét thứ gì đó bên trong thôi.”

Bàn Tử biến sắc: “Rỗng ruột à? Thế khói đen kia có độc hay không?”

“Chắc là không đâu. Cái này trước tiên.....” Hoa hòa thượng còn chưa nói hết thì Muộn Du Bình đã làm dấu im lặng, bảo chúng tôi không được lên tiếng.

Tôi nhìn động tác của hắn mà rớt mồ hôi lạnh, vội bịt miệng lại chờ đợi, mọi người cũng đều im lặng, nín thở nhìn bốn phía, muốn biết chuyện gì đã xảy ra.

Tôi quay đầu ngó xung quanh, nghe rõ tiếng tim mình đập thành thạch vì hồi hộp nhưng bốn bề lại chẳng có gì khác thường. Tuy nhiên để ý nghe kĩ mới phát hiện, trong hậu điện hết sức yên tĩnh này, ngoại trừ tiếng nứt toác của rùa đá ra, còn có một âm thanh lao xao rất nhỏ, không biết là từ đâu truyền tới.

Tôi nghe nửa ngày cũng không biết đó là tiếng gì, ngay cả hướng phát ra âm thanh đó cũng không xác định được, cứ như âm thanh này trực tiếp đi thẳng tới đại não của tôi vậy. Linh cung này nằm trong khung băng, không thể có gió thổi tới, cho nên đây chắc chắn không phải tiếng gió.

Khói đen bên trên mỗi lúc càng thêm dày đặc, cái âm thanh lao xao này cũng dần trở nên dày hơn, rất nhanh, từ bốn phương tám hướng đều truyền tới âm thanh này, khiến toàn thân ngứa ngáy khó chịu.

Muộn Du Bình sắc mặt càng lúc càng khó coi, căng tai ra nghe, nhìn đám khói đen tích trên đỉnh đầu lâm lâm: “Trong khói có thứ gì đó!”

Hoa Hòa Thượng nghe âm thanh lao xao kia, rồi lại nhìn con rùa đá, hình như cũng nhận ra được điều gì. Sắc mặt hần lập tức thay đổi. “Khói này là trùng hương ngọc? Bên trong con rùa này có trùng hương ngọc! Ông Tàng Hải muốn lấy mạng chúng ta.”

“Trùng hương ngọc là cái gì vậy?” Tôi thắc mắc.

Không ai thêm trả lời nhưng tôi hiểu mình sẽ nhanh chóng biết được nó là cái gì. Muộn Du Bình chỉ vào Thuận Tử đang nằm trên quan sàng bên cạnh, ý bảo Lang Phong cũng hần lên, sau đó chỉ tay về phía hành lang: “Chạy! Không cần quay đầu lại! Mặc kệ cái gì rớt vào người cũng không được ngừng, cứ chạy cho tới khi thoát ra ngoài. Nhanh lên!”

-----oOo-----

Chương 22: Bạo động

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Yoo Chan

Beta: Thanh Du

~000~

Tôi vừa nhìn sắc mặt Muộn Du Bình đã biết hần tuyệt đối không nói

chơi. Khi đụng phải huyết thi trong Lỗ vương cung hắn cũng chưa lộ ra vẻ mặt ấy, chuyện lần này chắc chắn cực kì nghiêm trọng.

Nhưng lúc này tôi không tiện hỏi hắn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ ừm một tiếng rồi co cẳng chạy trốn cùng những người khác.

Tôi cứ ngỡ mình đã quán triệt chỉ thị của Muộn Du Bình rất rất triệt để rồi, nào ngờ vừa quay đầu lại đã thấy đám Diệp Thành và Bàn Tử chạy tót vào hành lang từ đời nào. Tôi thậm rủa một tiếng đồ vô lương tâm, rồi cũng tức tốc đuổi theo.

Chạy dọc hành lang, đâm đầu qua cửa ngọc thạch vào đến đại điện rồi nhưng cái âm thanh “lao xao” kia không những không ngớt đi mà trái lại còn rõ ràng hơn. Lúc này đã có thể cảm giác rõ ràng âm thanh vọng đến từ bốn phương tám hướng trên nóc điện, giống như tiếng vô số bước chân cọ xát vào xà ngang nơi đỉnh đầu, nghe mà nổi hết da gà.

Nhưng ngẩng đầu nhìn về phía trước, tôi chỉ thấy bóng đen trải dài vô tận như một cái chăn kín mít, chẳng nhìn thấy gì, càng không biết âm thanh kia là do thứ gì phát ra. Chúng tôi bị bóng tối cùng với nỗi bất an bao phủ cứ như ngồi trên bàn chông, hận không thể thoát khỏi chỗ này ngay lập tức, cho nên mới bắt đầu đã chạy bạt mạng.

Chắc mọi người đều hiểu cảm giác gặp phải thứ mình sợ hãi trong bóng tối, nếu chỉ chạy trốn một mình thì chạy được một đoạn không xa sẽ dừng lại. Nhưng nếu cả một đám người cùng chạy thì càng chạy sẽ càng hăng, trí tưởng tượng cùng với nỗi sợ bị bỏ rơi sẽ không cho phép anh dừng lại.

Tuy nhiên tốc độ chạy của mỗi người chung quy vẫn không giống nhau. Diệp Thành đã bị dọa cho sợ mất mật, chạy còn nhanh hơn cả thỏ. Bàn Tử cũng nhanh không kém, hai người đó chuồn lẹ nhất, thoáng cái đã lao ra ngoài, chúng tôi đuổi theo muốn hụt hơi. Và lại trong bóng đêm chỉ nhìn bóng lưng rất khó nhận ra ai với ai, vậy nên khoảng cách rất nhanh đã bị kéo giãn. Tôi ở phía sau gắng gượng đuổi theo, chỉ biết dựa vào điểm sáng nhỏ nhoi của đèn pin mà xác định phương hướng.

Cũng không biết chạy được bao lâu, sức lực gần như đã cạn, chân bắt giắc chậm lại. Tôi nhìn mấy điểm sáng đèn pin phía trước thấy cũng từ từ chậm lại, xem chừng đã sắp đến đích nên tôi cũng thả lỏng ít nhiều.

Trong lòng chợt cảm thấy may mắn vì thể lực của tôi bây giờ đã khá hơn nhiều so với trước kia, bằng không chắc chắn đã lạc khỏi đoàn rồi.

Chạy tới nơi xem xét thì thấy mấy người phía trước đều đã dừng chân, tay chống gối, miệng há ra thở hổn hển, nhưng không thấy tăm hơi của đá đầu cá, trước mắt vẫn là một mảng đen thui.

Tôi hỏi đã xảy ra chuyện gì vậy, sao không chạy tiếp?

Diệp Thành thở không ra hơi, mặt nổi đầy gân xanh, bắt đầu rửa xả: “Không ổn..... Không ổn tí nào. Vừa nãy tôi có để ý đại diện rộng khoảng năm trăm bước, mà một bước chạy của tôi dài một mét, dùng tốc độ chạy đua 100m như vừa rồi chỉ mất hai phút là ra. Nhưng tôi khẳng định đã chạy hơn hai phút rất rất nhiều rồi, ít nhất cũng phải đến cái cửa ngọc kia chứ. Nhưng trước mắt lại hoàn toàn trống trải, chắc chắn là có vấn đề!”

Bàn Tử nói: “Hay là cậu đếm nhầm? Có người nào mỗi bước đều dài chính xác một mét đâu.”

Diệp Thành đắc ý cười thành tiếng: “Tuyệt đối không thể sai. Mỗi bước của tôi dài đúng một mét, sai số dưới một phân, nếu cậu không tin chúng ta có thể đánh cược. Trên đường trở ra tôi nghĩ mình đã chạy đến nghìn mét rồi, chắc chắn có vấn đề.”

Mấy người phía sau cũng dòn lên, thấy chúng tôi không chạy nữa thì đều giảm tốc độ, đến gần chúng tôi thì ngừng lại. Một người đó lưng đeo trang bị nặng và quần áo dày, chạy tới nơi đều mệt lử, thở hổn hển, gần như sắp khụy. Hoa hòa thượng há miệng thở dốc, vừa thở vừa nói: “Sao lại dừng ở đây, chạy nhanh lên, chạy một mạch ra ngoài rồi nghỉ sau.”

Diệp Thành nói một lượt về tình hình hiện tại, Hoa hòa thượng cũng biến sắc, lau mồ hôi trên đầu: “Chuyện quái quỷ gì đây, lúc đi vào chúng ta đâu có rẽ ngang rẽ dọc, sao lại không thấy đường ra chứ?”

Tôi nhớ lại đường vào đây, thậm chí nghĩ chắc chắn mình đã trúng kế rồi, tất nhiên đó là một loại thủ đoạn chúng tôi không hiểu rõ. Tôi liền nói: “Tiểu ca nói không sai tí nào, Ưông Tàng Hải quả nhiên không muốn thả chúng ta ra ngoài.”

“Vậy biết làm sao bây giờ?” Bàn Tử hỏi. “Hay chúng ta đổi hướng, chạy về phía bên trái đi.”

Tôi ngoảnh đầu ngó bốn vòng quanh: “Đừng, nếu đường cũ đã không về được thì chắc chắn có chạy về bất cứ hướng nào cũng vĩnh viễn không chạm đến bờ. Khỏi cần uổng phí sức lực.”

Diệp Thành hoảng sợ nói: “Khốn nạn, chẳng lẽ chúng ta sẽ bị vây ở đây đến chết hay sao?”

Ngày trước ở trong ngôi mộ dưới đáy biển tôi đã lĩnh giáo sự lợi hại của mấy thứ cơ quan này, nhưng cũng mò ra được chút manh, không đến nỗi bị nhốt đến chết như lời Diệp Thành nói. Chúng tôi có đồng người, chắc chắn sẽ tìm được cách thoát thân, chỉ cần tập trung trí tuệ tập thể lại thì không thành vấn đề. Suy cho cùng Uông Tàng Hải cũng chỉ có thể tác động trong phạm vi năng lực của bản thân ông ta, mà cơ quan dù tinh vi đến đâu chắc chắn cũng sẽ có sơ hở. Chỉ e Uông Tàng Hải vốn không có ý vây hãm chúng tôi ở đây, âm thanh quái dị trên đỉnh đầu mới là thứ chúng tôi phải lo lắng.

Vừa ngẩng đầu nhìn lên, tiếng ‘lao xao’ lại dồn dập vang lên khiến người ta nổi da gà, sợ đến mất mật. Diệp Thành lấy đèn pin quét tới quét lui, phía trên vẫn một mảnh mịt mù, chỉ mơ hồ nhìn thấy hoa văn rực rỡ trên xà nhà, thật là muốn bức con người ta phát điên.

Hoa hòa thượng nói: “Đứng nguyên một chỗ cũng không phải cách hay, chúng ta nên chia làm bốn nhóm chạy theo hai hướng, như vậy chung quy vẫn có một nhóm thoát ra ngoài, không đến mức ôm nhau chết chum.”

Bàn Tử hét to: “Anh nhìn cho kĩ đi, người còn chưa tới đủ. Chúng ta chỉ có vài người thế này làm sao chia thành bốn nhóm được?”

Mọi người nghe vậy vội ngó sang xung quanh đếm số đèn pin, đếm xong cả đám muốn dờ ra. Muộn Du Bình, Trần Bì A Tứ, Lang Phong cũng theo Thuận Tử và cả Phan Tử nữa cũng chưa tới. Mẹ kiếp! Một nửa quân số đã mất dạng, tôi cứ nghĩ họ đều ở ngay gần chúng tôi chứ!

Vừa rồi cả đám chạy lung tung cả, không ai để ý bọn họ tụt lại phía sau lúc nào, bây giờ quay lại nhìn bốn phía không bói ra một đốm sáng, căn

bản không thể lần theo vết tích bọn họ để lại. Chẳng lẽ trong khi chạy chúng tôi đã gặp một ngã rẽ rồi chạy vào giữa cái vùng tối tăm này? Vậy thì nguy rồi, ở vào tình cảnh này mà phân tán nhau ra thì không khác chi tự sát.

Tôi vượt vượt hai hàng lông mày, cẩn thận nhớ lại chi tiết tình cảnh vừa rồi. Chúng tôi không phải là những người chạy cuối cùng, Phan Tử xưa nay luôn đi sau tất cả để giám sát hành động của mọi người, đây là thói quen hình thành trong thời gian đi lính. Trần Bì A Tứ tuổi tác đã cao, sớm bị tụt lại phía sau. Lang Phong lưng phải cõng thêm người, hành động bất tiện, cũng không chạy nhanh được. Mà Muộn Du Bình đúng là chuyên gia mất tích bất thành linh, khi gặp chuyện bất ngờ hấn vẫn quen bọc hậu, sau đó đột ngột mất tích là chuyện hết sức bình thường.

Những người này đều ở phía sau chúng tôi, lúc họ mất tích chắc chắn cũng không cách chúng tôi bao xa, vừa rồi cả đám chạy như phát cuồng cho nên mới không hề phát giác.

Đám người Hoa Hòa Thượng lập tức như rắn mất đầu, không biết phải làm sao. Bàn Tử háng giọng rống to một tiếng: “Lão Phan! Các người đâu cả rồi?”

Hấn vừa cất giọng, đột nhiên từ đâu truyền đến một âm thanh hết sức rõ ràng. Âm thanh này không thể xác định phương hướng nhưng vang vọng như sấm, chỉ nghe tiếng Lang Phong hét lớn: “Chết tiệt! Hòa thượng, mau tắt đèn pin đi! Nhìn lên đỉnh đầu kia.”

-----oOo-----

Chương 23: Tường xuyên tử

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Yoo Chan

Beta: Thanh Du

~000~

“Tắt đèn pin?” Tôi nghe đã thấy mù mờ. Đã mất nhiều người như vậy còn tắt đèn pin, nếu lại mất thêm thì biết làm sao? Đây chẳng phải là tự đâm đầu đi tìm xui xẻo à. Tôi vội nhìn sang Hoa hòa thượng, đầu sao cũng là người từng trải nhất, để xem hẳn phản ứng thế nào.

Hoa hòa thượng cũng căng thẳng muốn chết, thấy tôi nhìn về phía hắn bèn hỏi lại tôi: “Có tắt hay không đây?”

Bàn Tử tắt đèn pin nói: “Cứ nghe lời hắn, tắt thử xem sao.”

Tôi lập tức tắt đèn pin, mấy người Hoa hòa thượng cũng lục tục tắt đi, trong nháy mắt bốn bề lại chìm vào màn đêm đen đặc. Chúng tôi vội vàng ngẩng đầu lên nhìn nóc điện nhưng nơi đó vẫn bao phủ trong một màu tối đen như cũ, chẳng thấy gì cả. Bàn Tử đang định chửi thề thì phía trên bất chợt sáng lên, chúng tôi lập tức nhìn thấy vô số đốm sáng nhỏ màu xanh lục tụ tập chỉ chít trên đỉnh đầu, thoạt nhìn tựa như một bầu trời đầy sao.

“Là Ngũ thập tinh đồ.”

Tôi nghe giọng nói của Hoa hòa thượng cất lên bên cạnh, lại ngẩng đầu lên nhìn thì quả nhiên thấy những đốm sáng xanh lục kia sắp xếp thành hình dáng tựa như một bức Ngũ thập tinh đồ, nhưng cũng không được chính xác cho lắm bởi vì những đốm sáng màu xanh kia lại đang di động không ngừng.

“Chuyên này ta phát tài to rồi, bao nhiêu dạ minh châu thế kia.” Bàn Tử kinh ngạc thốt lên.

“Không phải, dạ minh châu đâu có nhỏ cỡ đó.” Tôi bắt đầu đổ mồ hôi lạnh. “Tụi nó di động, hẳn là côn trùng!”

“Côn trùng? Côn trùng gì?” Bàn Tử bắt đầu lo lắng, đại khái là nhớ đến đám bọ ăn xác: “Đom đóm à?”

“Không phải, đom đóm sáng nhấp nháy cơ. Tôi cũng không....” còn chưa nói hết câu, tôi đột nhiên cảm thấy trong cổ ngứa ngáy giống như có vật gì chui vào làm loạn. Vội vàng đưa tay lên sờ thì đụng phải con gì đó, tôi thuận tay bóp cho một phát nát bét.

Lúc đó cảm giác ở bàn tay cho tôi biết có gì không ổn: Đây là côn trùng chân khớp, hơn nữa hình như còn mọc rất nhiều chi. Tôi vội nhón tay vào trong cổ áo nhặt thứ kia ra, vừa bật đèn pin lên xem đã hết hồn, vội quăng nó xuống đất.

Đó là một con trùng dài cỡ một bàn tay, trông cực kì giống rết. Đầu và đuôi nó mọc râu rất dài, thân dài và mảnh, chia làm chín đốt, trên lưng mỗi đốt đều có một chấm màu lục. Nhưng điểm khác biệt lớn nhất của con trùng này so với rết là chân nó siêu dài, dài ngang ngửa với thân luôn, đã thế lại nhiều vô số kể, trông cứ như một đám lông rậm mọc hai bên thân vậy.

Tôi biết loại trùng này tên là ‘Du diên’, có nơi gọi là ‘Trường xuyên tử’ hay là ‘Hà tiêu’, cực kì tà mên. Thuở nhỏ cái gì tôi cũng dám nghịch, riêng nó là không dám đụng đến, cứ có cảm giác thứ này làm cho người ta chỉ cần nhìn thôi đã đủ khó chịu. Quê tôi người ta truyền miệng nhau rằng thứ này chỉ cần bò lên người là da thịt những nơi nó bò qua sẽ thối rữa hết. Đáng sợ nhất chính là thứ này thích chui vào lỗ tai người, giờ vừa nhìn thấy nó cả người tôi đã ngứa ran.

‘Trường xuyên tử’ này cũng được nhắc đến trong Liêu trai, con lớn nhất có thể dài đến ba mét, hơn nữa cũng như loài nhện loài rết, con vật này có yêu tính rất nặng.

Tôi nhìn con trùng mà toàn thân phát ớn, đột nhiên lại thấy trên đầu ngựa ngửa, sờ thử thì ra lại thêm một con nữa mới nhảy dù từ trên trần xuống.

Tôi gào ầm lên, luồng cuống phổi nó đi rồi trùm cái mũ liền với bộ đồ leo núi đang mặc lên đầu. Thử chiếu đèn pin xuống mặt đất, tổ sư nó, không biết từ lúc nào trên mặt đất đã có vài con đang bò lổm ngổm, thế mà đám trùng bám trên trần vẫn không ngớt nhảy dù xuống.

Người đứng bên dưới không ai không dính trấu, Hoa hòa thượng phản ứng không được nhanh nhẹn như tôi, hấn nhảy dựng lên, không ngừng phải thứ gì đó trong cổ áo ra nhưng vô ích. Vật kia cứ thấy khe hở là chui, nhanh chóng lách vào bên trong quần áo hấn. Thêm vào đó, không hiểu vì sao đám trùng trên mặt đất cũng thi nhau đâm đầu về phía chúng tôi, nương theo giày mà leo lên.

Bàn Tử lôi chậu rửa mặt ra úp lên đầu, tay kia cầm xẻng công binh

không ngừng đập đập. Tôi thấy Diệp Thành hai tay ôm đầu bèn vội vàng chạy đến giúp, vừa giật tay hắn ra đã thấy trong lỗ tai hắn có vài con chui vào rồi.

Một số con ‘Tuồng xuyên tử’ cũng có kịch độc như loài rết, thậm chí còn độc hơn rết, thà bị bọ cạp dạo chơi đầy người còn hơn bị cái thứ này xâu xé. Tôi nghiêng đầu hắn qua một bên, vỗ vỗ vài cái để đập cho đám trùng rơi ra.

Chúng tôi cứ vừa phải vừa chạy nhưng đâu đâu cũng là ‘Tuồng xuyên tử’ rơi rụng như mưa, đúng lúc cả đám sắp phát điên đến nơi thì bỗng nghe ‘bùng’ một tiếng, xa xa một ngọn đăng nô sáng rực lên, không biết là do ai châm.

Tôi chưa hết bực mình vì không biết giờ này ai còn nhã hứng mà đi đốt đèn, không ngờ ‘Tuồng xuyên tử’ trên mặt đất đã rục rịch phản ứng, chúng bắt đầu bò về phía cái đăng nô kia.

Xa xa truyền đến tiếng của Thuận Tử: “Mấy vị mau đốt lửa lên! Thứ trùng này chuyên môn tìm chỗ ấm áp mà đẻ trứng, đừng để các vị trở thành vật thể ấm nhất ở đây.”

Hóa ra là tên nhóc Thuận Tử, tôi trầm nghĩ, xem ra hắn đã tỉnh lại rồi.

Tôi và Bàn Tử nghe thế bèn bò ngay đến cái đăng nô bên cạnh, thứ này khắc từ đá tảng, tạo hình một người đang cõng một cái chậu trên lưng, trong chậu có bắc đèn. Đăng nô này cao hơn đầu người, tôi leo lên xem thì thấy dầu trong chậu trải qua hàng vạn năm đã đông cứng thành xà phòng, bên trong nhung nhúc những trùng.

Tôi cầm lấy bật lửa, châm vào bắc đèn. Ngọn lửa ban đầu rất nhỏ, nhưng chờ cho dầu vạn năm bên trong từ từ nóng chảy thì ngọn lửa cũng dần bùng lên. ‘Tuồng xuyên tử’ bên trong chậu vừa thấy ngọn lửa đã không chút do dự mà vây kín lấy nó. Mấy con ‘tuồng xuyên tử’ luẩn quẩn trong chậu, chẳng mấy chốc mà bị đốt cho toi bời hoa lá.

Tôi bật đèn pin, chiếu lên trần kiểm tra. Bức tranh rực rỡ trên xà nhà đã biến đổi, có lẽ hoa văn vừa rồi là do đám trùng kia xếp hình mà ra. Lúc này lại thêm một ngọn đăng nô nữa được châm lên, ánh lửa xuyên qua màn đêm, trở nên đặc biệt u ám. Tuy tôi vẫn không nhìn rõ người đứng

cạnh nó là ai nhưng cũng lờ mờ nhận ra họ đang ở đâu, xem ra nơi này cũng không tối tăm đến độ ánh sáng không xuyên qua nổi, chẳng qua ánh sáng của chúng tôi không đủ mạnh mà thôi.

Trên đầu tôi vẫn còn vài con trùng lạc đàn rơi xuống, nhưng hầu hết tụi nó đã tập trung về phía đấng nô. Mấy người chúng tôi lấy tay che đầu, chạy về phía ánh đèn, chạy được vài bước thì gặp Lang Phong và Thuận Tử. Lang Phong ngã sòng xoài trên mặt đất, thân thể không ngừng run rẩy, Thuận Tử bên cạnh vừa xoa gáy, vừa phui phui đám trùng trên người hắn xuống.

Tôi chạy lại, hỏi Lang Phong làm sao vậy. Thuận Tử đáp: “Xong rồi, ‘Tường xuyên tử’ đã chui vào đầu, chui quá sâu nên không lấy ra được.”

Bàn Tử a một tiếng, bất giác đưa tay lên móc móc lỗ tai, lảm bảm: “May mà ráy tai mình nhiều.”

Tôi hỏi Thuận Tử: “Còn cứu được không?”

Thuận Tử lắc đầu nói: “Không biết. Trong thôn chúng tôi, một khi đã dính vào con tuyết mao tử này thì sống chết phó mặc số trời rồi.”

(Tuyết mao tử là tên khác của con rết đó thôi)

Tôi vạch mi mắt Lang Phong ra xem, thấy tròng mắt hắn đã không còn tri giác, thật là quá sức chịu đựng. Nhưng thật ra đây lại là chuyện tốt, bởi kẻ này là thủ hạ của Trần Bì A Tứ, đến khi trở mặt – mà cái này chỉ là chuyện sớm muộn – chắc chắn sẽ rất khó đối phó. Bây giờ hắn mắc nạn, xem ra chúng tôi sẽ nắm chắc thêm một phần thắng. *khóc 1 dòng sông cho 4 chữ Thiên chân vô tà...*

Phan Tử đứng đằng xa gọi lớn, chờ cho cả đám tập hợp lại, tôi liền nói với Thuận Tử: “Mọi chuyện cứ gác lại đó, chờ mọi người tập hợp đông đủ rồi tính sau, đầu anh không sao chứ.”

Thuận Tử gạt đầu, buồn bực nói: “Sao tự dưng tôi lại bất tỉnh nhỉ? Tôi vẫn còn nhớ – mấy người muốn phá núi mà. Đây là chỗ nào vậy?”

Tôi còn chưa kịp phản ứng, Bàn Tử đã cướp lời: “Cậu hồ đồ thật rồi, ban đầu chúng tôi chỉ muốn đốt pháo ăn mừng, không ngờ gặp tuyết lở, cậu

bị một tảng đá rơi xuống đập trúng đầu nên hôn mê liền. Còn chúng tôi bị tuyết vùi rồi cuốn tới nơi này, hình như là một tòa miếu, cũng không rõ chuyện gì đang xảy ra nữa.”

Thuận Tử ngẫm nghĩ một lúc, nói: “Đầu óc tôi trống trơn chẳng nhớ gì nữa, nhưng sao các anh lại dám nổ pháo trên đỉnh núi tuyết chứ, làm bây quá đáng... Không được, các người trở về phải thanh toán thêm tiền cho tôi, vụ giao dịch này quá bất lợi.”

Bàn Tử còn muốn nói tiếp, nhưng tôi sợ hấn lại huyền thuyên đến tận đâu đâu cũng không biết chừng, liền vỗ vai hấn: “Đừng cà kê nữa ông tướng, chuyện để đó nói sau, bây giờ thì nhanh chân lên.”

Nói rồi tôi và Bàn Tử hợp sức đỡ Lang Phong dậy, muốn đỡ hấn đến chỗ Phan Tử. Thế nhưng Lang Phong khá đô con, hai người chúng tôi phải dùng hết sức lực mới đỡ hấn ngồi thẳng lên được.

Lang Phong run rẩy, không thể giữ thẳng cổ nữa, đầu ngoẹo qua một bên. Đúng lúc tôi đang tìm cách dìu hấn đứng lên thì Bàn Tử đột nhiên nhíu mày. Tôi nhìn theo ánh mắt hấn, phát hiện sau gáy Lang Phong có một vết bầm tím, rõ ràng là bị ai đánh, tuy vết bầm này không nổi bật lắm nhưng nhìn kỹ là phát hiện ra ngay.

Bụng tôi khẽ thót một cái, dấu vết này chứng tỏ Lang Phong không trúng độc mà bị người ta đánh cho hôn mê. Tôi liếc mắt thấy ba lô của Lang Phong đang đeo trên lưng Thuận Tử, vừa định hỏi hấn đã xảy ra chuyện gì thì Bàn Tử thở dài một tiếng, ý bảo tôi đừng có hỏi. *Thuận Tử trông hiền lành vậy mà cũng nguy hiểm quá, đúng là chả tin được bố con thằng nào x.x*

Tôi nhìn vào mắt Bàn Tử, không hiểu hấn đang mưu tính chuyện gì, đành phải liếc trả một cái rồi đỡ Lang Phong lên, gắng sức giữ chặt hấn trên vai rồi dìu hấn về phía Phan Tử.

Đi qua một quãng tối om, chúng tôi cũng đến chỗ Phan Tử ở ngay trước mặt một cây đấng nô. Trần Bì A Tứ và Phan Tử đều đứng đợi ở đó, riêng Muộn Du Bình vẫn không thấy mặt mũi đâu. Tôi hỏi Phan Tử: “Tiểu ca đâu rồi?”

Phan Tử nói: “Tưởng hấn ở chỗ các cậu chứ? Tôi không thấy hấn đâu

cả.”

Tôi nhìn quanh bốn phía, ngoại trừ ánh sáng từ hai ngọn đăng nô do chúng tôi, Phan Tử và Thuận Tử đốt lên thì không còn ngọn đăng nô thứ tư nữa. Nhìn ra phía xa chỉ thấy hai đốm sáng mờ lung đứng đó, ánh lửa âm u không hề có sức sống.

Theo lí mà nói, trong hoàn cảnh này khi nghe tiếng kêu của Thuận Tử thì ai cũng sẽ thấp sáng đăng nô phía trên, bằng không chắc chắn sẽ bị Tường xuyên tử xâu xé. Hẳn không đốt đèn lên, lẽ nào trước khi nghe tiếng Thuận Tử đã trúng độc mà mất đi tri giác giống Lang Phong rồi?

Không thể nào, người hẳn cứ như cây nhang muỗi, côn trùng thấy hẳn là tránh xa mới phải.

Bàn Tử hét to một tiếng giữa màn đêm bao phủ bốn bề, tiếng kêu vọng đi vọng lại, quanh quẩn trong linh cung trống trải này một hồi lâu nhưng vẫn không nghe tiếng ai trả lời, tựa như Muộn Du Bình chưa hề đặt chân vào đây vậy. Đợi đến khi yên ắng trở lại cũng không nghe thấy bất kì tiếng hít thở hay bước chân nào.

Trong lòng tôi hiểu rõ, với thân thủ của Muộn Du Bình, không thứ gì có thể khống chế hẳn mà không gây ra tiếng động. Nếu hẳn lặng lẽ biến mất thì chắc chắn phải có lí do đặc biệt, hoặc là đã phát hiện ra điều gì nên tự mình tách nhóm. Bây giờ dù chúng tôi có quỳ xuống dập đầu thì hẳn cũng sẽ không xuất hiện.

Phan Tử và Bàn Tử lại gọi thêm vài tiếng, đến khi chắc chắn không có tiếng đáp lại mới bật đèn pin chuẩn bị đi tìm. Tôi bèn ngăn bọn họ lại: “Lúc này nhất thiết không thể phân tán, chúng ta trước hết phải xử lí tốt người bị thương, sau đó đi cùng nhau.”

Mọi người thấy cũng đúng, bèn vây lấy Lang Phong. Trần Bì A Tứ kiểm tra sơ qua tình trạng thương tích của Lang Phong, dựa vào tính cách cáo già của lão, tôi thấy lão gần như ngay lập tức phát hiện vết thương sau gáy Lang Phong. Thế nhưng lão không hề tỏ ra kinh ngạc mà chỉ liếc tôi một cái, không biết là có ý gì.

Tôi bỗng nhiên cảm thấy có gì đó không ổn. Vừa rồi người dìu Lang Phong trở về là tôi và Bàn Tử. Dựa theo logic thông thường thì Trần Bì

A Tứ sẽ không nghi ngờ người dẫn đường tạm thời tìm được trong thôn là Thuận Tử, mà sẽ rất dễ đi đến kết luận kẻ đánh bị thương Lang Phong là một trong hai người tôi hoặc Bàn Tử, cũng có thể là cả hai.

Sau này lão sẽ dùng kế sách gì đối phó với chúng tôi thì thật khó mà nói trước, đây đúng là tự dìm nòng súng vào đầu mình mà.

Lại nói, Thuận Tử là lính xuất ngũ, dù gì cũng là quân biên phòng tuyến đầu chính quy, nếu muốn đánh bất tỉnh Lang Phong cũng không phải chuyện khó khăn gì. Có thể hẳn còn e dè chúng tôi – suy cho cùng thì chúng tôi thân phận bất minh, lại rõ ràng không phải người tốt – thế nên hẳn tạm thời giả ngu để qua mặt chúng tôi. Nhưng tôi cũng không thể vạch trần hẳn được, hoàn cảnh lúc này rất phức tạp, thêm bạn bớt thù vẫn hơn.

Lúc ấy đáng ra không nên thuê một tay lính xuất ngũ làm dẫn đường, tôi thảm nhủ. Trong lòng cảm thấy mọi chuyện cứ rối tinh lên như mớ bòng bong, không biết nên xử lí sao cho phải.

Thuận Tử đứng bên cạnh lật ngược Lang Phong lại, sau đó lấy từ trong túi ra hai cây tăm, vạch lỗ tai Lang Phong lên rồi gậy ‘Tường xuyên tử’ trong tai hắn ra ngoài. Tường xuyên tử vừa rơi xuống đất, Bàn Tử lập tức dẫm cho một cú nát bét.

Thuận Tử nói với chúng tôi, loại trùng này bọn họ gọi là ‘tuyết mao’, là vị thuốc Đông y cực kì hiếm gặp. Loại trùng này bình thường chỉ xuất hiện bên dưới ranh giới tuyết, phía trên ranh giới tuyết thì chưa gặp phải bao giờ, không hiểu vì sao chỗ này lại tập trung nhiều như vậy, trong đầu Lang Phong đã có mầm mống trùng, e rằng sẽ không duy trì được lâu.

Nói vậy là chúng thông qua lỗ tai để chui vào đại não để trứng. Tôi nắm hàm dưới của Lang Phong, phát hiện nó đã sưng tấy, chắc chắn Tường xuyên tử đã cắn một cái bên trong lỗ tai khiến hắn trúng độc. Tuy không nghiêm trọng như lời Thuận Tử nói, nhưng đám sâu này rất cuộc từ đâu mà đến, thực sự khiến người ta cảm thấy khó hiểu.

Bàn Tử nhìn lên đỉnh đầu, nói: “Chắc chắn chúng nó trốn trong lớp mái ngói trên nóc nhà rồi, chỉ chờ Trùng hương ngọc bị đốt là thức tỉnh, con mẹ nó chiêu này thật đúng là độc địa. Nhưng lão già họ Uông kia chẳng lẽ đã đoán trước cả chuyện chúng ta sẽ đốt con rùa từ tính sao?”

Tôi thâm nhủ trong bụng, cái đó là đương nhiên. Nếu đã đem chôn rùa từ tính bên dưới tảng đá phong mộ, tất nhiên là muốn đám trộm mộ phát hiện ra, sau đó phá hủy nó. Dù đốt hay là đập nát có lẽ đều làm cho Trùng hương ngọc bốc hơi, đánh thức đám du diên ngũ đồng trong mái ngói cung điện. Nhưng nếu có kẻ vẫn giữ sự tôn kính đối với linh cung này mà không phá hủy nó thì con rùa từ tính ở đây có thể vĩnh viễn bảo vệ Vân Đình thiên cung được an toàn.

Hoa hòa thượng có mang theo ít thuốc men, liền lấy ra tiêm vào chân Lang Phong một mũi, nói là tạm thời có thể giữ được mạng hãn. Tiêm xong chúng tôi cởi áo khoác ngoài của Lang Phong ra, giữ sạch đám trùng đang cuộn tròn trên đó, tiêu diệt sạch sẽ. Phan Tử nói với Trần Bì A Tứ: “Tứ gia, độc tính của loài trùng này rất lợi hại. Tốt nhất chúng ta nên nhanh chóng rời khỏi đây, nếu không lát có thêm người bị cắn thì e rằng thuốc này không đủ.”

Trần Bì A Tứ nhìn quanh bốn phía, nhú mày. Diệp Thành thở dài, kể cho Phan Tử nghe đầu đuôi chuyện chúng tôi phát hiện ra mình bị vây khốn. Phan Tử nghe xong cũng cảm thấy vô cùng nghi hoặc: “Anh dám chắc chúng ta không rẽ nhầm vào đâu chứ?”

Diệp Thành đang định mở miệng thì Thuận Tử bỗng ‘Hử?’ một tiếng, nói “Thật kì quái!” Tôi quay sang nhìn, thì ra ánh lửa từ chiếc đăng nô hãn đốt lên lúc này đã biến mất trong bóng tối phía xa.

Dầu thắp trong đăng nô đã mấy trăm năm không dùng, đến giờ vẫn còn đốt được đã phải cảm tạ trời đất rồi. Tôi nói chuyện này không có gì là bất thường cả, nhưng hãn vẫn cau mày, lại đập tôi mấy cái rồi chỉ cho tôi xem.

Tôi bắt đầu bực bội, đúng lúc này lại chứng kiến ngọn lửa trong đăng nô thứ hai do tôi châm lên bắt đầu lay động, tựa như có người nào đó đi qua bên cạnh kéo theo một luồng gió khiến lửa chập chờn vậy.

Trong đại điện vốn kín gió, nếu không có thứ gì đó lướt qua bên cạnh, tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện này.

Tôi còn tưởng Muộn Du Bình trở về, muốn gọi hãn một tiếng nhưng Bàn Tử lại bịt kín miệng tôi. Tôi thấy ánh sáng tỏa ra từ ngọn lửa mơ hồ in

bóng một người, chắc chắn không phải Muộn Du Bình bởi vì cái bóng này rất cao lớn.

Tôi cảm thấy không ổn, nhưng cái bóng kia quá sức mơ hồ, ngay cả đường nét cũng nhìn không rõ lắm. Trần Bì A Tứ nhìn đăm đăm một hồi, đột nhiên đưa tay lên bắn ra một viên đạn sắt bay xẹt qua vị trí phía trên ngọn lửa của đấng nô đầu tiên. Luồng gió mạnh lướt qua làm lửa bùng cháy, không gian chớp mắt sáng bừng, chúng tôi lập tức nhìn thấy một bóng người có cái cổ dài khác thường đang đứng cạnh đấng nô

-----oOo-----

Chương 24: Bách túc long thần

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Cơm Nấm Nướng Chảo

Beta: Thanh Du

~000~

Viên đạn sắt của Trần Bì A Tứ vừa bay qua, ngọn lửa chập chờn trong nháy mắt lại trở nên u ám. Bóng người kia mơ hồ trở lại, loáng cái đã không còn thấy rõ. Viên đạn sắt không biết rớt cuộc đập phải chỗ nào, phát ra một tiếng giòn giã rồi lăn xuống mặt đất, tiếng va đập vang vọng giữa linh cung trông trải làm người ta nghe mà gai ốc nổi đầy mình.

Trong tích tắc ánh lửa bùng lên kia, mọi người đều bị cái bóng kia dọa cho nhảy dựng. Thuận Tử lại càng hoảng sợ, khẽ kêu lên kinh hãi: “Cái thứ quái quỷ gì thế này?!”

Hoa hòa thượng lập tức bung miệng cậu ta lại không cho nói tiếp, vài người đã vô thức chạm tay lên chuỗi dao.

Trần Bì A Tứ khoát tay bảo chúng tôi đừng căng thẳng như thế, sau đó liếc mắt sai phái Hoa hòa thượng. Người kia lập tức nhảy lên đấng nô kế bên, đưa một tay đập cho lửa tắt ngóm.

Tôi không thể không bội phục sự tinh táo của Trần Bì A Tứ. Trong hoàn cảnh quái gở thế này, người ta thường không nghĩ đến chuyện tắt nguồn sáng cạnh mình mà đều mong nơi mình đứng càng sáng càng tốt; nhưng thật ra trong tình huống này, giấu mình vào bóng tối mới là an toàn nhất.

Đặng nô vừa tắt, trong nháy mắt bốn bề lại chìm vào bóng đêm. Màn đêm dày đặc như sương mù thoáng cái đã bủa vây lấy chúng tôi, đặng nô phía bên kia dường như càng thêm sáng tỏ.

Chúng tôi cũng lần lượt tắt hết đèn pin của mình đi, ai nấy đều nín thở theo dõi cái bóng phía bên kia. Bóng tối vây quanh lập tức kích thích thần kinh của tôi, khiến tôi nhanh chóng cảm nhận được trái tim mình đang đập vô cùng dữ dội.

Cái bóng kia rõ ràng là của một người, thân hình phần lớn hòa vào bóng đêm. Thứ gây cho người ta cảm giác dị dạng là cái cổ dài đến kì quái của hắn, kèm thêm thứ gì đó mà người ta không thể nói rõ là gai hay là xúc tu, thoạt nhìn không giống con người, mà cứ như... cứ như loài chim.

Tôi vô thức rùng mình ớn lạnh, tim đập thình thịch. Ngoại trừ Muộn Du Bình, những người khác đều ở quanh đây. Cái bóng này nhìn qua cũng biết nhất định không phải Muộn Du Bình, lẽ nào trong đây còn có ai khác?

Vậy hắn là hạng người gì? Vì sao lại xuất hiện trong linh cung trên đỉnh núi tuyết này? Chẳng lẽ trận tuyết lở ban nãy đã làm lính biên phòng chú ý, còn người nọ là quân giải phóng đi tiền trạm?

Cũng không phải. Chưa nói trận tuyết lở xảy ra tí trong khe núi, nếu thật sự bị phát hiện, muốn chạy tới nơiбет nhất cũng mất một ngày, làm gì mà nhanh dữ thế.

Tôi đột nhiên lại nghĩ, linh cung này là cái bẫy do Ônng Tàng Hải sắp đặt. Đã là bẫy, dĩ nhiên phải hiểm ác vạn phần. Kẻ đập trúng bẫy tuyết đối không thể tưởng tượng được chờ đợi hắn trong cạm bẫy là thứ gì, mà cái bóng này, phải chăng chính là quái vật Ônng Tàng Hải bố trí sẵn từ khi đặt bẫy?

Chúng tôi không dám thờ mạnh, nhìn chòng chọc vào cái bóng kia, hòng suy luận ra điều gì từ hình dạng và động tác của nó. Ít nhất cũng phải đề

cho chúng tôi biết thứ này rốt cuộc là người hay là ‘thứ gì đó’ chứ.

Nhưng thật kỳ lạ, cái bóng kia vẫn cứ đứng trân trân ra đó y như một bức tượng đất, đến lúc cũng không thềm lắc lẩy một cái, dường như không phải vật sống.

Đợi được một lát, thấy hai bên vẫn chẳng có động tĩnh gì, Bàn Tử bắt đầu sốt ruột, bèn nói nhỏ: “Không phải chứ, là vật sống ắt phải cử động. Thứ này vẫn không hề nhúc nhích, hay là chúng ta hoa mắt rồi, thực ra nó chỉ là bóng của mấy cái đặng nô khắc trên cột thối?”

Diệp Thành đáp: “Nói nhảm, đặng nô không phải đều đứng một bên sao? Làm sao nó mọc chân chạy sang bên này được?”

Bàn Tử thì thào: “Chẳng phải có linh khí đất trời thì đàn tỳ bà cũng thành tinh sao (*)? Không chừng mấy cái đặng nô bằng đá trong này đã thành tinh cả rồi, có thể tự do đi lại.”

(*) Trong Tây du ký có “tỳ bà tinh” nhưng thực chất nó không phải cây tỳ bà thành tinh, mà là con bọ cạp tinh ở trong động Tỳ Bà nên gọi tỳ bà tinh. Chi tiết này không rõ là tác giả cố tình, hay nhầm lẫn thật.

Cơm Nướng Chảo: Tui nghĩ nó hẳn là con tỳ bà tinh chị em của Đất Kỳ đó =3=

Tôi nghe hẳn nói mà cả người phát ớn, lúc này cũng không dư hơi đi đánh giá lời Bàn Tử nói là đúng hay sai nữa. Mới vài tháng trước đây đến cả bánh tồng tôi còn không tin là thật, mà đến giờ số bánh tồng tôi nhìn thấy đã ngồi kín hai sới mặt chược được rồi, giờ hỏi có yêu quái hay không, tôi thật chẳng dám đoán. Nhưng Bàn Tử nói đặng nô bằng đá kia thành tinh, tôi phần nhiều vẫn cảm thấy đây là một câu nói đùa. Bàn Tử càng vào lúc nguy hiểm thì lời nói lại càng không đáng tin, điều này cũng liên quan mật thiết với tính cách của hẳn.

Nhưng có một điều Bàn Tử nói không sai: chỉ cần là vật sống thì nhất định sẽ phải cử động. Cứ coi như nó chỉ là một cái bánh tồng đi thì cũng không thể đứng trơ ra đó như tảng đá, vậy mà cái bóng này vẫn đứng im không nhúc nhích, thật là quái gở.

Bất kể nó là thứ gì, chúng tôi cũng không thể giằng dai ở chỗ này mãi.

Tuy nhìn không thấy nhưng tôi biết rõ bốn phía trong này lổm ngổm bò đầy “Tuồng xuyên tử”, nếu lại có người bị cắn, tuy không nguy đến tính mạng nhưng trên núi tuyết thiếu thốn y phục thuốc men, đây cũng là chuyện nguy hiểm chết người.

Chúng tôi thì thảo chụm lại bàn tính, mấy người kia cơ bản cũng nghĩ giống tôi. Bàn Tử hạ giọng cực kỳ thấp, nói: “VẬY ta cũng đừng đứng đực ra đây ngắm nghĩa thân hình của nó nữa, cứ lén lút lại gần mò thử xem. Nếu là người thật thì đè mọe nó ra mà tẩn!”

Vài người lên tiếng tán đồng, tôi cảm thấy bên người có trận gió nổi lên, nóng ruột muốn chạy qua ngay. Bốn bề tối đen thế này thì cũng chẳng sắp xếp đội hình cho nổi, tôi cứ kiên trì nhắm hướng ánh lửa duy nhất mà đi thôi.

Cái đặng nô kia cũng không xa chúng tôi lắm, tiến lên vài bước, cái bóng kia càng lúc càng hiện rõ, tôi càng nhìn càng thấy nó quái đản. Bất tri bất giác, một thứ dự cảm nổi lên ngày một rõ rệt. Khi sắp đến gần khu vực ngọn đèn kia có thể soi sáng, tôi vô thức bước chậm lại, náu mình trong bóng tối, nhẹ nhàng từ tốn mà áp sát.

Cho đến khi cái bóng đen kia chỉ còn cách hơn mười bước, tôi mới nheo mắt nhìn nó cho kĩ, soi từng góc ngách một, tim đập càng lúc càng nhanh, mồ hôi lạnh bắt đầu tuôn ra như tắm. Tôi đành phải cầu khẩn ông trời đừng để tôi gặp phải thứ mình không muốn thấy.

Nhưng theo tầm nhìn ngày càng gần, tôi dần dần ý thức được ông trời chắc chắn thềm phù hộ cho cái hạng người trộm mò quật mả chúng tôi đâu. Thứ trước mắt càng lúc càng hiện rõ, trong nháy mắt tôi không nhắc nổi bước chân nào nữa, chỉ thấy người nhũn cả ra, cuối cùng toàn thân vậy mà cứng đờ tại chỗ không nhúc nhích nổi nữa.

Tôi hoàn toàn không thể dùng lời diễn tả được những gì mình thấy. Con quái kia có thể nói là một con vật khổng lồ hình dạng giống du diên, nhưng có đúng là du diên không thì tôi cũng chịu, bởi vì nó quá bự. Tôi biết con du diên bự nhất có thể dài hơn một mét, nhưng con này rõ ràng còn lớn hơn nhiều. Con du diên góc nửa người lên như rắn, cuốn lấy một ngọn đặng nô. Cắn cổ mà chúng tôi thấy thật ra chỉ là cái bóng do cặp ngạnh độc to tướng và xúc tu dài ngoằng của nó tạo thành. Vô số cái chân dài ngoằng rủ xuống, con trùng bự vẫn không hề nhúc nhích, tựa

như đang hít lấy chất khí tỏa ra từ dầu đèn.

Trong phân ngành động vật nhiều chân, loài rết *Scolopendra galapagoensis* vùng biển Caribe có thể dài từ 40 đến 60 cm, tuy nhiên loại dài hơn một mét thì đến nay chưa từng phát hiện. Với hình thể khổng lồ như vậy, e rằng tuổi thọ của con rết này phải đến hơn một ngàn năm rồi.

Tiếng người rên rầm vọng đến từ bốn phía, tôi thậm chí còn nghe thấy Bàn Tử thì thào chửi một câu: “Tổ sư nó!” Hiển nhiên mấy người khác mò đến đây cũng đã nhìn thấy nó, bắt đầu không tin vào mắt mình. Tôi nhớ tới khối phong thạch khổng lồ có khắc hình rồng lai rết mình đã gặp giữa đường, bỗng vỡ lẽ ra vì sao con rồng của người Đông Hạ lại mọc ngàn chân như rết.

Xem ra sau khi rút vào núi sâu, bọn họ bắt gặp con du diên khổng lồ đã tôn nó thành hóa thân của rồng rồi.

Trong lúc đầu óc rối loạn, tôi nghe có người hô lên vài tiếng, ý là: “Rút lui!” Lúc đó cũng chẳng biết câu này do ai nói, tôi bất giác lùi về phía sau, cứ lùi mãi lùi mãi, cũng chẳng biết đã lùi đến chỗ nào, nhìn bốn phía chỉ thấy một màu đen kịt. Thì ra sau khi Hoa hòa thượng dập tắt đặng nô của chúng tôi ở đằng kia thì chúng tôi đã không còn mục tiêu để rút về nữa, vừa lùi lại đã rã đám hết.

Tôi lại bật đèn pin lên, muốn thắp một cây đặng nô để thu hút sự chú ý của bọn họ, lại thấy cách đó không xa cái bóng của con du diên chóp lên một cái, đặng nô cạnh nó nháy mắt đã bị dập tắt, một tích tắc sau con du diên khổng lồ đã hòa lẫn vào bóng tối.

Đột nhiên tôi nhớ ra Thuận Tử đã nói du diên có tập tính lao vào hơi nóng, chợt có cảm giác không ổn. Đúng lúc này, ở một chỗ rất xa, Hoa hòa thượng đốt một cây pháo lạnh rồi hô: “Mọi người tuyệt đối không được thắp đèn trên đặng nô, hãy nhìn pháo lạnh mà tập hợp lại chỗ tôi này.”

Trong bóng tối tôi nghe thấy tiếng vô số cặp chân cào đi cào lại trên mặt sàn, tần suất cực nhanh, tôi nghe cũng không xác định được nó ở chỗ nào. Dù sao tiếng động cũng ngày càng lớn, mau mau ba chân bốn cẳng mà chạy thôi.

Trong lúc hỗn loạn, tôi nghe tiếng Bàn Tử gọi với lại từ một hướng khác: “Tại sao lại không thấp? Thấp cái này lên tạm thời sẽ dụ được con trùng bự kia một lát, không thấp để nó lao thẳng vào chúng ta hở? Nó rõ lắm chân, chúng ta đua không lại với nó đâu.”

Hoa hòa thượng đáp: “Không được! Tôi vừa ngửi thứ dầu thấp đèn kia, trong dầu có Trùng hương ngọc. Mùi đó mà phát tán đi, càng nhiều.... cái loại này leo ra, đến lúc đó càng phiền toái.” Hấn thoáng dừng lại một chốc, hiển nhiên không biết phải gọi loại du diên khổng lồ này là gì.

Tôi nghe hấn nói khả năng không chỉ có một con, trong lòng lập tức kinh hoảng, vừa nhắm hướng pháo lạnh của Hoa hòa thượng mà chạy trốn chết, vừa gào lên: “Chúng ta xử lí sao với con này đây?”

Hoa hòa thượng đáp: “Cứ chạy đến nơi rồi tôi khắc có cách. Coi chừng đằng sau đó, giống trùng này bò nhanh lắm đấy.”

Tôi nhanh chóng nương theo ánh pháo lạnh chạy bổ tới bên cạnh Hoa hòa thượng. Thoáng cái bốn phía xuất hiện nhiều vệt đèn pin loang loáng, có mấy người từ trong bóng tối vọt ra. Chúng tôi chạy hớt cả hơi, chẳng thốt ra nổi lời nào. Bàn Tử đè tay lên ngực, vừa nhìn nhìn bóng tối vây quanh, vừa hỏi Hoa hòa thượng: “Được rồi, đã tới nơi, có cách gì thì nói mau đi! Thứ kia đuổi đến đít rồi.”

Nói xong liền nghe thấy tiếng chân bò khiến người ta co rúm kia vang lên từ một hướng, nhưng rồi thứ tiếng kia nhanh chóng biến mất, hình như con trùng bự này cũng không đuổi tới, mà đã ngừng lại rồi.

Hoa hòa thượng cũng thở hồng hộc, vừa ho khan vừa vỗ vỗ vào ba lô, trình bày: “Thực ra cũng không phải cách gì đặc biệt. Chúng ta còn thuốc nổ, cho nó nổ chết luôn.”

Bàn Tử nghe xong cười lạc cả giọng, nói: “Vây cũng tốt, nhiệm vụ về vang này phải nhờ cậy anh thôi. Anh cứ đi đi, tôi sẽ chăm sóc giùm ông cụ ở nhà.”

Hoa hòa thượng đáp: “Tôi không cần phải đi, đã sắp xếp xong rồi, tự nhiên sẽ có người làm.”

Tôi bỗng nhiên cảm giác trên mặt anh ta thấp thoáng một tia lạnh lẽo, đồng thời cũng hiểu ra điều gì đó, bèn ngoảnh lại, biến sắc hỏi: “Lang Phong đâu?”

Hoa hòa thượng không nói câu nào, chỉ nhìn về bóng tôi phía bên kia, nói: “Chuẩn bị cho tốt. Sắp tới lúc rồi.”

Lời còn chưa dứt, một tiếng “Ầm” thật lớn thình lình vang lên, bóng tôi bên kia bỗng bùng lên một quầng lửa chói mắt. Theo phản xạ, cả đám chúng tôi bổ nhào xuống nằm rạp trên đất, lập tức có vô số vụn gỗ trút xuống như mưa trên đầu, cả mặt sàn rung lắc dữ dội, ván gỗ bắn lên suýt nữa đập vào mũi tôi. Sức ép của vụ nổ không lớn, nhưng tiếng nổ rất rền, chấn động đến nỗi màng nhĩ tôi ong ong cả lên, nhất thời không nghe rõ gì cả.

Tôi ngẩng đầu nhìn về hướng vụ nổ, chỉ thấy sàn đã bị phá ra một cái hố to, miệng hố cháy xém. Con “rồng du diên nghìn chân” đã nát bét phần đầu, thân vẫn không ngừng quần quai, mà chỗ bị nổ tung, dĩ nhiên là nơi ban nãy chúng tôi đặt Lang Phong.

Tôi lập tức hiểu ra Hoa hòa thượng đã làm gì. Chẳng trách hồi nãy con “rồng du diên nghìn chân” kia không đuổi tới chỗ chúng tôi, thì ra nó đã bị Lang Phong đang bất tỉnh ở đằng kia hấp dẫn, mà Hoa hòa thượng lại cài thuốc nổ lên người hắn...

Tôi thực sự không dám tin vào mắt mình, ngoảnh đầu lại nhìn Hoa hòa thượng và Trần Bì A Tứ. Máy người này đều không tỏ thái độ gì, cứ như chuyện này không hề liên quan đến mình.

Trần Bì A Tứ nhận thấy vẻ mặt của tôi, bèn vỗ vỗ tôi, nhẹ giọng bảo ban: “Trước ba sau bốn, ông nội ngươi không dạy ngươi sao? Nếu đổi lại là ta, bọn họ cũng sẽ làm vậy với ta thôi. Đã làm cái nghề này, tự nhiên phải giác ngộ được điều này.”

Trước ba sau bốn là tiếng lóng trong giới thổ phu tử. Ý là đừng chuyện gì, trước khi làm phải cân nhắc ba bước, sau khi làm phải cân nhắc bốn bước. Thổ phu tử trong lòng đất, mỗi hành động đều liên quan đến tính mạng, cho nên trước khi làm bất cứ chuyện gì anh đều phải cân nhắc đến chuyện sẽ phát sinh sau ba bước và cách xử lý cần thiết. Nếu cảm thấy mình không có cách giải quyết thì chuyện này anh không thể làm, hơn

nữa những suy tính như vậy phải được tập thành thói quen.

Mục đích của Trần Bì A Tứ khi nói những lời này, tôi cũng hiểu rõ. Kỳ thực tình trạng của Lang Phong đã như vậy, cơ hội theo chúng tôi sống sót ra ngoài đã là cực kỳ xa vời rồi. Ý ông ta muốn nói là sớm muộn gì cũng chết, chi bằng cho hắn chết thoải mái một chút.

Ông nội tôi đã từng nói trong quyển bút ký của mình, ở dưới lòng đất có những khi chờ anh ý thức được nguy hiểm thì đã muộn, cho nên khi nguy hiểm còn chưa phát sinh anh đã phải nghĩ đến nó. Trộm mộ là công việc tỉ mỉ, lại cần có gan, xưa nay không biết đã có bao nhiêu kẻ đầu óc nửa vời nóng máu xông xuống cổ mộ, trực tiếp biến mình thành đồ bồi táng rồi.

Nói thì nói thế, nhưng cái chết của Lang Phong thật sự là quá oan uổng, bỗng chốc làm tôi nảy sinh cảm giác ngay cả đứng bên Trần Bì A Tứ cũng không hết sợ hãi.

Chỉ tiếc lúc này tôi cũng không có cách nào bày tỏ nỗi lòng mình, đành hít sâu một hơi, cố gắng giả bộ như chưa có chuyện gì xảy ra.

Ánh lửa phía trước dần dần lụi đi. Cọc gỗ ván sàn ở đây đều đã đóng băng nhiều năm, trong khe kẽ toàn là những hòn băng do hơi nước trong không khí kết thành, càng đốt càng chảy nhiều, càng chảy nhiều lại càng khó bắt lửa.

Mấy người chúng tôi bước về phía cái hố bị phá ra trên sàn. Bước chân tôi nặng trĩu như đeo đá, rất sợ mình đột ngột nhìn thấy mảnh chân tay gì đó của Lang Phong. Bàn Tử và Phan Tử lại không có phản ứng gì lớn, hình như đã quá quen với những chuyện thế này rồi, hoặc cũng có thể bọn họ cho rằng biểu lộ sự buồn bực ra ngoài chỉ là vô ích. Bàn Tử thấy tôi có vẻ không cách nào nguôi ngoai, còn vỗ vỗ tôi, bảo khê: “Thôi được rồi, dù sao cũng là người của bọn họ, không chùng trên tay còn mang nợ máu, làm chuyện ác sớm muộn cũng phải trả giá.”

Thuận Tử vẫn không rõ đã xảy ra chuyện gì, gằn như đã bị dọa cho ngây người ra, ngơ ngác đi theo chúng tôi.

Đến chỗ cái lỗ bị phá ra trên sàn, chiếu đèn pin xuống mặt dưới một cái, gạch đá dưới mặt sàn bằng gỗ bị nổ tung thành một cái hố to, dưới đất

dùng đá tảng màu đen làm hành lang gia cố, cũng bị thổi bay mất lộ ra một khe hở, bên dưới trống không.

Tôi biết rõ bên dưới là nơi nào, vì tòa linh cung này được xây dựng một phần trên sườn dốc nhưng sàn lại nằm ngang, phía dưới đảm bảo sẽ phải có một khoảng không gian hình tam giác dùng xà chống đỡ; tất cả các công trình xây dựng trên sườn dốc hay trên vách núi, ví dụ như cung điện Potala (nơi Đạt Lai Lạt Ma vốn phải ở, nằm tại thủ đô Lhasa của Tây Tạng), đều có kết cấu này.

Trong khe có gió lạnh thổi ra, hiển nhiên nó thông ra bên ngoài. Tôi ngẫm nghĩ một lát, khoảng không hình tam giác phía dưới bốn phía cũng dùng tường vữa trắng vây quanh, không biết tình hình dưới đó thế nào, nhưng đã có gió thổi thì chỗ này hẳn là thoát ra ngoài được.

Trong này rõ ràng có vấn đề, trên mặt đất lại rải đầy du diên. Nếu cứ có đám ăn xôi đi ra từ cửa chính, chỉ e càng đi sẽ càng thêm nguy hiểm. Đúng lúc này lại phá ra một cái hố, vừa hay có thể giúp chúng tôi thoát thân.

Bàn Tử nhảy vào cái hố vừa bị phá ra, không gian dưới mặt đất vẫn không đủ cho một người lách qua, phải đào rộng ra mới được. Hoa hòa thượng cũng nhảy vào giúp, Bàn Tử bèn hỏi tôi đào xuống dưới thế này có sao không?

Tôi bảo bọn họ không được làm ầu. Hành lang đá mùa đông vốn đông cứng đến giòn ra, ban nãy nổ tanh bành như thế đảm bảo đã phá hủy hoàn toàn kết cấu chịu lực bên dưới. Bên dưới cũng không biết cao bao nhiêu, ngộ nhỡ nó thình lình sụp xuống thì không phải chỉ một hai người dính trâu, mà rất có thể sẽ khiến toàn bộ mặt đất quanh đây lồm xồm, đến lúc đó linh cung sẽ trở thành mồ mả vùi lấp chúng tôi.

Vì vậy Bàn Tử và Hoa hòa thượng buộc dây thừng vào eo, đầu kia thắt vào một cái cột cực lớn. Cả đám chúng tôi đều buộc người vào sợi dây thừng đó, như vậy lỡ sụp xuống còn có thể tiếp cứu lẫn nhau.

Chuẩn bị xong xuôi, Bàn Tử bắt đầu lấy búa nện xuống mặt đá, không ngờ mới đập một cái đã nghe tiếng “răng rắc” đột ngột vọng lên từ dưới chân, một cây xà nhà to bằng miệng bát ăn com bên dưới bị hấn dầm gãy, nháy mắt đã kẹp chân hẳn lại, thẳng tới gần đùi.

Tôi lại càng hoảng, còn tưởng rằng nói sập là sập luôn, may sao chỉ bị chôn một chân bên dưới. Bàn Tử chửi thề một câu cực kỳ khó nghe, định kéo chân ra, nhưng giật cả buổi mà cái chân bị kẹp đến đầu gối kéo thế nào cũng không ra. Bản thân Bàn Tử cũng thấy hơi quái, đột nhiên mặt mũi biến sắc, hét lớn: “Không xong, có cái gì đang kéo chân tôi!” Nói rồi người liền tụt xuống dưới.

Hoa hòa thượng vội vàng giữ chặt hai cánh tay hắn, ra sức kéo lên trên. Những người khác cũng đồng loạt tới hỗ trợ, kéo chân hắn ra, nhưng lại không sao kéo được hắn lên khỏi miệng hố, hình như phía dưới có thứ gì đó thật sự đang níu lấy hắn.

Diệp Thành bật đèn pin chiếu xuống dưới, mọi người lập tức rùng mình. Chỉ thấy từ cái động do Bàn Tử giẫm sập trên hành lang đá có một cái tay bầm tím thò ra, bấu chặt lấy cổ chân hắn.

-----oOo-----

Chương 25: Tường kếp

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Mammon + Yoo Chan

Beta: Thanh Du

~000~

Đây đúng là tình huống tuyệt không thể lường trước, khiến ai nấy đều hoảng hốt. Phan Tử tay nắm xẻng gấp đeo trên thắt lưng, nhảy xuống hố, vung tay chém lia lịa. Nhưng chân của Bàn Tử cứ lắc qua lắc lại làm anh không thể chém trúng mà phang vào tảng đá kế bên, tia lửa tóe ra. Bàn Tử thấy Phan Tử dùng hết sức bèn la to: “Con mẹ nó anh chém cho chuẩn vào, đừng có chém vào chân Bàn gia ta!”

Phan Tử cũng lớn tiếng: “Tổ sư, anh cũng đừng có nhúc nhích, bằng không ông chém luôn từ đùi anh xuống bây giờ!” vừa nói vừa vung tay thêm nhát nữa, không ngờ nhát này vẫn trượt.

Bàn Tử hét lên: “Thay người thay người, rõ ràng tên nhóc này gai mắt ta, mượn việc công trả thù riêng đây mà.”

Diệp Thành và Hoa hòa thượng đứng bên kia cũng nhảy vào giúp đỡ, tính giữ lấy chân của Bàn Tử. Ai ngờ Diệp Thành nhảy xuống còn chưa đứng vững thì dưới chân đã đột ngột lún xuống, nguyên đoạn hành lang đá phía dưới sụp xuống cả, thân thể hắn cũng bị cuốn xuống theo.

Con mẹ nó, đúng là mua thêm phiền phức. Hoa hòa thượng nhanh tay nắm lấy hắn, nhưng bản thân mình cũng chưa đứng vững, lão đảo ngã trúng cánh tay tôi đang kéo Bàn Tử. Góc độ tôi đứng vốn không tiện dùng sức, vừa va chạm tay đã tuột ra, tiếp đó cả người Bàn Tử bị lôi xuống dưới.

Sự việc xảy ra quá nhanh, với lại ánh sáng quá tù mù nên mới hoảng loạn như thế. Mấy người cuộn thành một đống, Bàn Tử giống như một viên thịt lớn, chưa gì đã lăn xuống đáy hố, cả tôi và Phan Tử cũng bị hất kéo theo, ngã vào sườn dốc trên hố gạch. Lúc đó tôi chợt cảm thấy không ổn, nhưng còn chưa kịp đứng lên đã nghe tiếng “canh cách” nối tiếp nhau truyền lên từ tầng gạch phía dưới.

Tôi vừa nghe mặt đã tái đi, tiếng này tôi hiểu rõ quá rồi, đây chính là âm thanh phát ra khi chúng tôi làm thí nghiệm về sức chịu lực của kiến trúc, những vật thể làm từ đá bị đông lạnh hầu hết sẽ nứt theo chiều dọc và tạo ra âm thanh này.

Không đợi tôi hiểu hết mọi chuyện, bốn phía bất chợt chấn động, đáy hố đã sập xuống, khúc hành lang đá bên dưới hố cũng sụp theo. Chẳng ai kịp phản ứng gì cả, đột ngột mất đi thăng bằng, trượt xuống theo sườn dốc như chơi cầu trượt vậy, vùi người trong đống gạch đá dưới đáy hố.

Tôi còn chưa kịp mừng thầm vì mình đoán trước được chuyện này thì đã thấy cái mông ê ẩm, thì ra sau khi ngã trúng sườn dốc, cả người tôi tiếp tục trượt xuống. May nhờ dây thừng giữ lại nên tôi mới không trượt dài xuống đến đáy, nhưng kể đó gạch đá từ khắp các hướng cứ thi nhau đổ ào ào lên đầu.

Mông tôi đau điếng, ôm đầu muốn ngồi lên, nhưng sườn dốc dưới mông quá đứng, chân không mượn được lực. Tôi lấy tay gạt đống gạch ra, hỏi

những người khác có sao không. Không ai trả lời cả, chỉ nghe tiếng chửi rủa liên hồi lẫn với tiếng gạch đá va đập không dứt.

Khó khăn lắm gạch mới ngừng rơi, tôi ngược đầu lên, nhìn quanh quất chỉ thấy một khung cảnh tan hoang, mấy chiếc đèn pin bị vùi trong đống gạch đá, mấy chiếc khác lại lăn theo sườn dốc, rơi vào bóng tối mịt mù bên dưới. May là đèn leo núi của Đức khá bền, không chiếc nào bị vỡ hết. Nhưng vài ánh đèn le lói rọi ra từ khe hở giữa đống gạch đá vẫn không thể soi rõ mọi thứ. Bốn bề bao phủ trong một bức màn tối đen, trên đầu cũng mơ hồ thấy một cái lỗ lớn, chính là miệng hố trên hành lang nơi chúng tôi rớt xuống.

Đây chắc là không gian phía trên sườn núi, bên dưới đại điện linh cung. Chúng tôi đang chơi vơi trên sườn dốc, nếu không có dây thừng, chắc cả bọn đã lăn thẳng xuống dưới rồi.

Diệp Thành treo lưng lẳng cạnh tôi, bị gạch nện trúng khá nặng. Tôi kéo hắn lại hỏi có sao không, hắn bảo mình chưa ăn cơm nên có hơi choáng váng thôi.

Hoa hòa thượng kêu to trong bóng tối: “Coi chừng chỗ này có bánh tồng, mọi người vũ khí sẵn sàng, có móng lừa đen thì lấy ra ngay! Bàn Tử, anh ở đâu? Cái thứ năm chân anh có còn đó không?”

Bàn Tử ở dưới cùng, bị cả đống gạch đá cộng thêm chúng tôi đè lên, thật cũng quá sức chịu đựng. Chỉ nghe tiếng rên rỉ của hắn truyền ra từ đống gạch: “Còn đây nè, sắp mò tới đùi rồi. Ông đã kẹp lấy nó, con mẹ nó mau kéo ông ra, bằng không thằng em của ông không giữ nổi nữa rồi!”

“Là tay của tôi!” Phan Tử ở kế bên máng.

“Đệt!” Bàn Tử nổi cáu: “Mẹ kiếp giờ này anh còn giở trò lưu manh??”
Bạn béo hoang tưởng cmnr =))

Không có đèn pin, những ai không bị gạch đá chôn vùi chỉ còn nước mò mẫm từng cục gạch rồi quẳng cho lăn xuống theo sườn dốc. Phan Tử được tôi kéo ra nhưng một tay bị Bàn Tử kẹp chặt, không rút ra được. Chúng tôi tiếp tục đào, không lâu sau lôi cả Bàn Tử ra luôn. Như thoát như gánh nặng, Bàn Tử vừa thở vừa thều thào: “Lũ chết tiệt đáng chém ngàn đao tội bây nỡ đè ông, may là ông được thần mỡ phù hộ, bằng

không giờ này đã về châu trời rồi.”

Phan Tử không rảnh đầu khâu với hắn: “Cái thứ trên chân anh đâu?”

Trong bóng tối, Bàn Tử thử co co chân để cảm nhận, đáp: “Rút rồi! Ngã xuống như vậy chắc không nắm được đâu, có lẽ đã bị chúng ta đẩy xuống chân dốc rồi. Con mẹ nó chứ ở chỗ này cũng có bánh tồng hả?”

Hoa hòa thượng nói: “Chắc chắn nó còn quanh quần gài đây, tất cả cẩn thận, cầm chắc móng lừa đen, trước hết tìm cho ra đèn pin đã!”

Tôi vội đi mò tìm đèn pin dưới đồng gạch, mò tới mò lui không thấy, may là Diệp Thành bên cạnh đã tìm thấy, kéo ra khỏi đồng đá, xung quanh lập tức sáng lên. Hắn cầm đèn pin rọi ngay xuống phía dưới.

Tôi ở ngay dưới hắn, khó chịu dùng tay đỡ ánh sáng, còn chưa kịp bảo hắn chỉnh đèn tối đi một chút, nào ngờ đã thấy mặt hắn tái xanh.

Thấy vẻ mặt của hắn, tôi bắt đầu đổ mồ hôi hột, thậm nghĩ lẽ nào thứ đó ở ngay bên cạnh mình? Cẩn rãng quay đầu nhìn, liền thấy kẻ bên vai tôi, cách mũi tôi chừng một thước, thỉnh linh lộ ra một khuôn mặt hốc hác quái dị bầm tím.

Tôi hét lên một tiếng kinh hoàng, cả người co rụt về phía sau, tay trái vớ được cục gạch xanh bèn quăng vào mặt nó, cũng chẳng biết có trúng hay không, lập tức quay người trèo lên.

Lúc này mấy cái đèn pin đều đã được đào lên, không gian xung quanh sáng bừng lên. Tôi trèo lên vài bước, nhưng Diệp Thành bên không né ra được nên lại tuột xuống lần nữa. Vừa quay đầu nhìn sang bên cạnh, bắt giác hít vào một hơi buốt giá.

Chỉ thấy cái dốc núi bên dưới đại điện linh cung này được xây thành từng bậc từng bậc như một thửa ruộng bậc thang, trên mỗi bậc thang, những cái xác cổ đông lạnh bầm tím được xếp ngò ngay ngắn, từng hàng từng bậc trông như La Hán đường trong chùa vậy. Chúng nhiều như kiến cỏ, co quắp lại với nhau, tư thế như hòa thượng đang ngò thiền, vẻ mặt dữ tợn, xem ra là chết cồng. Những bóng đen cứ thế nối tiếp nhau nhìn không thấy giới hạn, cũng không biết rốt cuộc có bao nhiêu cái xác nữa.

Diệp Thành là người nhất gan nhất, run rẩy nói: “Mẹ ơi, đây là phòng giấu xác kim thân của hòa thượng à?” Nói xong cả người gần như nhũn ra.

Trần Bì A Tứ ấn vai hắn, khoát tay, nói: “Đừng sợ, chỉ là xác chết thôi mà.” Nói rồi chỉ xuống dưới chân tôi. Tôi cúi đầu nhìn, chỉ thấy trong những viên gạch dưới chân chúng tôi có một xác ướp đã bị dẫm đạp thành tro.

“Những người chết ở đây đều lạnh cứng như đá, đập phải là vỡ vụn ra.” Trần Bì A Tứ tiếp: “Những thứ này đã không thể thi biến nữa rồi, ở đây chắc không có bánh tồng đâu.”

“Vậy cái thứ nắm chân tôi lúc nãy là gì??” Bàn Tử hỏi.

Trần Bì A Tứ nói: “Lúc nãy có thể chân người tình cờ bị tay của cái xác nào đó móc trúng thôi, chứ nếu là bánh tồng thật thì chân người còn xài được chắc? Không tin nhìn lại ống quần mình đi.”

Bàn Tử cúi đầu nhìn ống quần lúc nãy bị nắm, quả nhiên có cái lỗ, ngay dưới đồng gạch cách đó không xa lại thấy một cái tay khô cong thành hình móc. Tôi nhặt lên nhìn thấy nó rất cứng, không thể co dãn đi nắm chân ai cả.

Mọi người ai nấy đều thở phào. Phan Tử còn khoa trương “Haizz” một tiếng: “Gan chuột nhất, vậy cũng nhìn nhầm cho được.”

Bàn Tử nổi cáu, muốn cãi lại nhưng không có cứ, chỉ còn nước ngồi dỗi, rủa: “Cái tay lúc nãy nắm chân ta thật chứ bộ, bị móc phải hay bị nắm chẳng lẽ ta không phân biệt được. Con mẹ nó không tin thì thôi.”

Chúng tôi rọi đèn pin khắp xung quanh, nơi đây nằm dưới đại điện, không gian rất lớn. Vì xác khô xếp khá dày, chúng tôi không thể nhìn thấy điếm tận cùng, nhưng ngoài xác khô ra cũng không còn thứ gì khả nghi nữa.

Phan Tử hỏi Hoa hòa thượng; “Sao ở đây nhiều xác chết thế? Tôi chưa bao giờ nghe nói có chỗ như thế này.”

“Xem chừng là gần tuần táng, cái này....tôi hoàn toàn không hiểu được, làm gì có hoàng lăng của triều đại nào như thế đâu, mấy cái xác này rốt cuộc là ai nhỉ?” Hoa hòa thượng lẩm bẩm.

Tôi cố đè nén nỗi sợ, rọi đèn pin rọi qua một cái xác, phát hiện ngũ quan của nó được bảo quản khá tốt. Mắt nhắm lại, nếp nhăn trên mặt dày đặc nhưng lại không có râu, toàn thân phủ lên một màng băng mỏng, điều đáng sợ là làn da của mấy cái xác này đều là màu tím xanh, miệng há lớn, lạ là bên trong lại có răng nanh.

“Thứ này có thể không phải con người.” Bàn Tử nhìn nói: “Các anh xem hàm răng này, tấp một cái là nát mặt người ta rồi.”

“Không phải con người?” Diệp Thành lại tái mặt: “Vậy là cái giống gì chứ? Yêu quái hả??”

“Có thể là người tuyệt trong truyền thuyết, chỉ là mấy con này không có lông.” Bàn tử bắt đầu nói bậy.

“Nhảm ruồi!” Hoa hòa thượng bảo: “Cái gì mà yêu quái với chả người tuyệt, răng nanh của mấy cái xác này là do tự họ mài nhọn ra, đây là một phong tục của giáo phái Tát Mãn cổ xưa, về sau do quá phiền phức nên người ta mới dùng mặt nạ thay thế. Bọn này chắc chắn không phải là người Nữ Chân thời Minh, anh xem quần áo của bọn họ đều thuộc dạng nguyên thủy, đâu có giống kiểu dáng của Nữ Chân hay Mông Cổ. Còn nữa, một số còn được bọc trong vải bố, đây là mấy cái xác ướp được băng táng đó.”

Tôi nhớ lại cái đêm dựng trại trong khe núi Tiểu Thánh mình đã đi xem hang băng táng, nói: “Lẽ nào mấy cái xác này là hài cốt được băng táng của người xưa bị đào lên lúc Ônng Tàng Hải mở núi xây lăng?”

Hoa hòa thượng gật đầu: “Chắc chắn không sai, cái động hình thai này ngày xưa có lẽ là mộ địa mà người cổ đại ở địa phương này dùng để băng táng, về sau bị Ônng Tàng Hải quy hoạch thành lăng bồi táng giả, mấy cái xác này bị đào lên lúc bọn họ mở núi.”

Bàn Tử hỏi: “Nếu đúng như anh nói thì sao không đốt quách cho xong, đem trưng mấy cái xác này ở đây mà làm gì?”

“Bố ai biết được, anh xem mấy cái xác này nhìn rõ gớm, giáo phái Tát Mãn có rất nhiều lời nguyên và nghi thức hành vụ nguyên thủy quái dị, nghe đồn đều phải mượn sức mạnh của xác chết. Xem bố trí ở đây, chắc có liên quan tới vụ thuật của Tát Mãn, có thể sẽ xảy ra chuyện quái gở, nói không chừng lúc ở bên trên chúng ta chạy mãi mà không thoát chính là vì đám xác chết này, chúng ta nên cẩn trọng một chút thì hơn.”

Tôi nghĩ đến thi trận ở núi Tàn Lĩnh, xem ra nơi nào có nhiều xác chết thì thể nào cũng có chuyện quỷ dị tường, lẽ nào là do tà thuật quỷ nhiều?

Tát Mãn cũng không hoàn toàn là một tôn giáo mà thật ra là một loại vụ thuật nguyên thủy, nói cách khác nó có giá trị thực tế, có mối liên hệ với dược lý và tinh thần sùng bái. Sự hiểu biết của tôi đối với giáo phái Tát Mãn chỉ giới hạn ở những pháp sư Tát Mãn nhảy múa trong phim về đời nhà Thanh. Nhưng nghe nói vụ thuật Tát Mãn rất giống với kỳ môn độn giáp của Trung Quốc, đã bị thất truyền theo thời gian; bộ phận tốt đẹp nhập vào Phật Giáo Tây Tạng, còn bộ phận tà ác thì đột ngột biến mất. Qua sách cổ ta có thể thấy vụ thuật Tát Mãn thời xa xưa có rất nhiều nghi thức cực kì âm tà quái đản, phần lớn liên quan đến nguyên rửa hay xác chết, có liên hệ chặt chẽ với cổ thuật. Mà người Khố lại thờ phụng cổ thuật, giữa hai tộc người này liệu có điểm nào chung không?

Bàn Tử nghe Hoa hòa thượng nói xong, dường như hiểu ra mọi chuyện: “Hèn gì, từ lúc bước vào linh cung này tôi cứ thấy nóng rát dưới chân, toàn thân khó chịu, thì ra có quá trời bánh tồng chôn bên dưới, lão già Vạn Nô thật là xấu xa quá quá đi.”

Hoa hòa thượng nói: “Tôi cũng chỉ suy đoán thôi, bây giờ quan trọng nhất là tìm đường thoát thân, chúng ta chia nhau tìm kiếm xung quanh xem có lối ra không?”

Nói xong gã lại bảo: “Nhưng vẫn phải cẩn thận, dù sao nơi này cũng quá tà môn, sẽ xảy ra hiểm họa khó lường. Mà vực núi này lại quá dốc, lỡ có chuyện gì muốn chạy cũng khó.”

Tất cả đều đồng ý. Bàn Tử đã không thể chờ đợi thêm nữa, cả đám gỡ móc leo núi ra, cầm đèn pin rồi mỗi người một hướng, bắt đầu cẩn thận tìm kiếm trên dốc tường đứng.

Đi lại giữa cái chốn la liệt xác chết dĩ nhiên chẳng phải chuyện vui vẻ gì, nhưng lạ một nỗi nơi nào càng có nhiều xác chết, tôi lại càng thấy tĩnh tâm. Có thể khi sợ hãi đạt tới mức độ nào đó sẽ sinh ra một dạng cảm xúc trái ngược chẳng.

Các thi thể được xếp rất sát nhau, giữa các hàng cũng không có chỗ trống mà chen chân vào, chúng tôi gần như phải luồn lách vào khe hở giữa các thi thể mà di chuyển. Xác chết có già có trẻ, toàn bộ đều đã đóng băng tựa như những khối nham thạch màu xanh tím tái. Tôi thấy có vài cái xác còn mang theo pháp khí (nhạc cụ tế lễ của thầy tu hay đạo sĩ) bằng đồng, gần như đã gỉ xanh hoàn toàn. Đường như nửa thân dưới của tất cả các thi thể ở đây đều gắn liền vào nham thạch bên dưới, muốn dịch chuyển chúng chỉ có cách đập cho nát ra.

Tìm kiếm nửa ngày trời, hướng của tôi vẫn không thu được kết quả gì. Thấy mình đang tách khỏi những người khác mỗi lúc một xa, trong lòng tôi bỗng cảm thấy bất an, định giả bộ tìm xong rồi để quay về chỗ cái hồ thũng kia hỏi kết quả của những người khác thì bỗng nghe tiếng Phan Tử: “Bàn Tử chết toi, anh đang làm cái khi gì thế?”

Chúng tôi nghe Phan Tử nói thế, quay sang hướng Bàn Tử tìm kiếm thì thấy hắn đã ngưng công việc từ lúc nào, trái lại đang ngồi giữa đống thi thể, quay mặt về phía chúng tôi, miệng há to vô cảm. Nhìn thoáng qua cũng thấy thấy trên mặt hắn nổi lên một mảng màu xanh tím y như những xác chết bên cạnh, không biết đang giở trò quỷ quái gì.

-----oOo-----

Chương 26: Tàng thi các

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Yoo Chan

Beta: Thanh Du

~000~

Bao phủ khắp tàng thi các là bóng đêm mịt mù, quầng sáng từ mây

ngọn đèn pin giao nhau tại một điểm, ánh sáng hỗn loạn. Bàn Tử đang ngồi trong một xó cách chúng tôi rất xa, ánh sáng từ đèn pin chiếu vào đều bị các thi thể xung quanh che khuất, những cái bóng cứ chồng chất lên nhau hết tầng này đến tầng khác, cho dù có chiếu đến nơi thì chúng tôi cũng không thể nhìn rõ.

Nhưng màu xanh tím trên mặt Bàn Tử chắc chắn không phải do nhìn lầm. Nét mặt quý dị, đờ đẫn đến mức u ám này của hắn đúng là rất giống những xác chết bên cạnh, khiến người ta phải dựng tóc gáy.

Phan Tử ban đầu vẫn nghĩ Bàn Tử lại đùa dai, bèn gọi thêm một tiếng, nhưng Bàn Tử vẫn không hề phản ứng, cứ đờ ra như khúc gỗ. Phan Tử cũng thấy có gì đó không ổn bèn nói với chúng tôi: “Hình như có chuyện rồi?”

Tôi nhú mày, cũng không biết nói sao cho phải. Nét mặt và động tác của Bàn Tử tương tự như những thi thể dưới này, nếu không phải hắn đang đùa chúng tôi thì chắc chắn đã có chuyện không hay xảy ra. Nhưng những người khác đều không việc gì, sao hắn lần nào cũng mắc nạn? Nhìn cái dáng vẻ này của hắn, lẽ nào đã bị quỷ nhập rồi sao? Hay là đã trúng lời nguyền của Tát Mãn?

Chúng tôi trượt xuống dần theo con dốc, tới gần chỗ Bàn Tử đang ngồi. Không thấy xung quanh hắn có gì khác với những nơi khác, bốn phía vẫn là những thi thể xanh tím nhe răng nanh sắc nhọn. Lúc chúng tôi còn cách Bàn Tử khoảng bốn năm mét, Phan Tử bèn khoát tay bảo chúng tôi đứng yên, rồi dùng tay ra hiệu với Hoa hòa thượng.

Trong nhóm của Trần Bì A Tứ, Lang Phong tương đương với Bàn Tử của nhóm chúng tôi, đều là kiểu người đi tiên phong; Hoa hòa thượng là trợ lý, Diệp Thành thì chuyên làm việc vặt. Mỗi người đều có năng lực đặc biệt của riêng mình, bây giờ Lang Phong đã chết, thế nhưng bản lĩnh của Hoa hòa thượng cũng không tồi, thế nên Phan Tử mới ra hiệu cho gã.

Tôi thực cảm thấy có chỗ thua kém. Nếu chúng tôi là một đội, người sẵn sàng đi tiên phong rất nhiều, nhưng tôi – kẻ miễn cưỡng có thể trở thành trợ lý – lại quá yếu kém. Ngẫm lại thì từ lúc thiếu mất Muộn Du Bình, nếu đối phương không có Hoa hòa thượng thì mỗi khi có chuyện tôi chính là người phải lên trước, thế nhưng bản lĩnh của tôi so với Hoa Hòa Thượng rõ ràng là kém xa.

Hoa hòa thượng nhìn dấu tay của Phan Tử bèn gật đầu, sau đó bọn họ rút con dao sẵn ra thủ sẵn trên tay, mò mẫm tiến về phía Bàn Tử.

Hai người rất nhanh đã tới gần Bàn Tử, nhưng Bàn Tử lại không thèm quay đầu nhìn bọn họ, cứ bất chước mấy người trình diễn nghệ thuật hành vi để mãi nghệ ngoài phố, hóa trang thành pho tượng đồ sộ bất động.

(Nghệ thuật hành vi nói nôm na là nghệ thuật trình diễn thân thể, lấy thân thể và các động tác của người nghệ sĩ làm chủ đạo để biểu đạt ý tưởng của mình. Giả làm tượng là loại nghệ thuật hành vi khá phổ biến ở châu Âu)

Lòng bàn tay tôi tứa đầy mồ hôi, không hiểu vì sao lại có cảm giác bất thường. Lúc này hai người đi trước đã dừng lại, Phan Tử đã tới rất gần Bàn Tử, dường như chỉ cần đưa tay ra là có thể chạm vào hắn. Nhưng đúng vào lúc đó hai người kia lại đột nhiên xua tay về phía sau ý bảo chúng tôi chớ lại gần, rồi bản thân mình cũng bắt đầu lùi lại.

Tim tôi bắt đầu nhảy loi choi, không biết bọn họ đã thấy cảnh tượng gì, chỉ thấy Phan Tử lùi đến bên cạnh tôi rồi quay đầu lại nói với mọi người: “Phiền phức rồi, khối thi thể phía sau hắn có vấn đề.”

“Cái gì phiền phức?” Tôi vội hỏi: ” Là bánh tồng bự sao?”

Phan Tử bảo chúng tôi đừng hỏi rồi ra dấu cho mọi người đi theo anh.

Chúng tôi nối đuôi anh băng qua mấy khối thi thể, leo xuống mấy tầng bậc thang tới bên cạnh Bàn Tử. Phan Tử giơ một ngón tay ra chỉ, tôi nhìn theo hướng đó thì thấy sau lưng Bàn Tử có vài khối thi thể xanh đen đang ngồi xếp bằng, trong đó lại có một khối khác biệt hẳn so với số còn lại.

Khối thi thể này có cái đầu cực lớn, có lẽ phải lớn gấp ba lần đầu người bình thường, ngũ quan không rõ ràng, giống như một đứa trẻ sơ sinh đầu to còn chưa phát dục hết. Một cái lưỡi kì quái từ trong miệng thi thể kia thò ra, quấn quanh cổ Bàn Tử.

Tôi tức khắc cảm thấy da đầu tê rần, tim như muốn nhảy ra khỏi lồng

ngực, cổ đã muốn cứng đờ ra, phải che miệng lại mới ngăn không cho mình hét âm lên. Tôi thì thầm: “Cái quái gì thế?”

“Đây có thể là một thi thai. Vị trí đặt thi thể kia nhất định là dưỡng thi huyết của cả linh cung. Khôi thi thể này vừa hay lại đặt ở đó, trải qua một khoảng thời gian nhất định đã thi hóa, biến thành cái dạng này. Từ đó đến giờ đã mấy trăm năm, chỉ e nó thành tinh rồi.” Trần Bì A Tứ đứng bên cạnh nhỏ giọng nói. Vừa dứt lời, nét mặt đột nhiên trở nên kỳ quái, dường như vừa nghĩ tới chuyện gì, liền tiếp: “Không đúng! Cái long mạch này không phải chỉ là đồ giả thôi sao? Sao lại có dưỡng thi huyết chứ, chuyện này...”

Hoa hòa thượng thấy nét mặt kì lạ của Trần Bì A Tứ, hình như đã hiểu ra, sắc mặt cũng lập tức biến đổi (Tôi cứ có cảm giác Hoa hòa thượng thực ra đã nghĩ ra từ lâu, chẳng qua muốn giữ thể diện cho Trần Bì A Tứ nên thường xuyên đợi cho Trần Bì A Tứ nghĩ ra rồi mới giả bộ phản ứng). Gã bèn hỏi Trần Bì A Tứ: “Lão gia, chẳng lẽ đó là ‘Liên hoàn khẩu’?”

‘Liên hoàn khẩu’ là một loại mảnh lừa người, chính là thủ đoạn chữ “tước” trong thiên môn của ngoại bát hành (*). Nói cho dễ hiểu chính là đem hàng thật biến thành đồ giả rồi lại biến thứ đồ giả đó thành hàng thật, trong quá trình đó sẽ cố ý để lại một chút sơ hở. Khi có người phát hiện ra sơ hở này, lật tẩy được cái mác ‘đồ thật’ ngoài cùng tất sẽ nghĩ đó là ‘đồ giả’, nhưng thực chất nó lại chính là ‘đồ thật’, cái này bản chất cũng giống như ‘không thành kế’.

(*) Cái này hình như đã chú thích từ phần 1 nhưng mình cũng không nhớ chú thích chỗ nào nên nhắc lại. Ngoại bát hành chỉ 8 nghề nghiệp không lương thiện, vượt ra ngoài những nghề nghiệp chính như sĩ nông công thương, đó là: đạo môn (ăn trộm), cỏ môn (nuôi trùng độc), cơ quan môn (chế cơ quan máy móc, thường là những cơ quan tinh xảo dùng để phòng vệ), thiên môn (hơi khó giải thích, nôm na là giải nghĩa bát quái và dùng nó để lừa gạt người khác), lan hoa môn (làm kỹ nữ), thần điều môn (lên đồng nhập hồn), hồng thủ quyền (làm ảo thuật), tác mệnh môn (ám sát). Không thành kế chắc khỏi giải thích :))

Trần Bì A Tứ cười lạnh một tiếng: “Đúng vậy, nếu là long mạch giả thì đào đầu ra ‘dưỡng thi huyết’ cơ chứ?” Lão già Uông Tàng Hải này dùng ‘liên hoàn khẩu’ quả thực cao tay, đáng tiếc lão có tính toán chu toàn đến

đâu thì vẫn có sai sót, rốt cuộc vẫn để lộ sơ hở.”

Tôi chẳng hiểu mô tê gì cả, bèn hỏi lại Hoa hòa thượng xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Hoa hòa thượng giải thích: “Thực sự quá huyền ảo, chúng ta suýt chút nữa đã bị lừa rồi, may mà lại rơi xuống đây. Cậu có còn nhớ lúc chúng ta phát hiện ra mình đã xác định sai phương hướng, liền nghĩ ngay long mạch này là giả không? Thế mà chỗ này lại xuất hiện thi thai, long mạch giả tất không có bảo huyết, cũng không thể nào xuất hiện thi thai, rõ ràng là có sơ hở. Xem ra con rùa từ tính kia cũng là một phần trong cái bẫy mà Ông Tàng Hải giăng sẵn, mục đích là để chúng ta lầm tưởng mình đã bị lừa, lầm tưởng cả cái long mạch này đều là giả. Nhưng thực ra long mạch là thật, chẳng qua kết cấu không phải Tam đầu long. Con rùa kia đã biến một kết cấu long mạch bình thường thành đại cục ‘Bàn long tọa’ thượng thừa, chuyện này thực ra rất dễ dàng.”

Tôi ‘à’ lên một tiếng, tức khắc hiểu ra mọi chuyện. Phương vị phong thủy chính là yếu tố then chốt quyết định một long mạch là tốt hay xấu, ví dụ như có một thế Độc nhãn long, nếu hướng từ tây sang đông gọi là Đằng long, từ đông sang tây lại là Phục long. Nếu anh chôn xuống một con rùa từ tính sẽ khiến phương vị phong thủy nơi này thay đổi, con Phục long kia có thể ngụ trang thành Đằng long.

(Về sau tôi có tìm hiểu một chút về thế Quần long tọa, thì ra ba cái đầu rồng đều quay về hướng đông mới gọi là Quần long tọa. Nhưng sơn mạch của ba ngọn núi thánh trên dãy Trường Bạch đều quay về hướng Bắc, cho nên chỉ có núi Tam Thánh ở giữa mới thực sự là đầu rồng, còn hai ngọn núi bên cạnh gọi là song xà bàn hộ (hai con rắn quấn lấy bảo vệ), cũng là một huyết phong thủy rất tốt, nhưng không nên mai táng người ở đây mà dùng để xây miếu thờ thì hợp hơn. Một khi rùa từ tính được đặt ở chỗ đó, hướng Bắc liền biến thành hướng Đông, vậy nên Trần Bì A Tứ mới phán đoán sai lầm.)

Tôi không khỏi cảm khái, thiết lập bố cục phức tạp như vậy, trình độ đầu trí cỡ này đúng là khó tưởng tượng nổi. Ngẫm lại thì vừa rồi chúng tôi đã bị lừa ngon ơ, nếu không phát hiện ra thi thai ở chỗ này, chúng tôi chắc chắn đã phải làm lũi ra về.

Chúng tôi với Ông Tàng Hải sống cách nhau cả ngàn năm, nhưng tôi lại

có cảm giác mạch suy nghĩ của ông ta như dòng nước chảy xuôi trước mắt mình. Ông ta đã nghĩ ra kế sách này từ hàng ngàn năm trước, ấy vậy mà vẫn có thể đem chúng tôi ra đùa bỡn, mà xoay vòng vòng. Rốt cuộc lai lịch của người này là như thế nào?

Phan Tử đứng bên cạnh chợt thì thào: “Các người còn lòng dạ mà nói mấy chuyện này, vậy tên Bàn Tử chết toi kia thì tính sao bây giờ? Đối phó với thứ này, dùng móng lừa đen có được việc không?”

Trần Bì A Tứ lắc lắc đầu, ý nói mình không biết. Hoa hòa thượng cũng nhú mày, rõ ràng không biết phải đối phó thế nào.

Tôi ghét nhất những lúc như thế này. Chúng tôi không biết cái đầu lưỡi quấn quanh Bàn Tử có gây nguy hiểm gì không, chỉ sợ hấp tấp đi cứu sẽ làm tình hình thêm xấu, tiến thoái lưỡng nan. Phan Tử và tôi đổ mồ hôi đầy đầu, không biết phải làm gì mới đúng.

Nào ngờ bên này chúng tôi còn chưa động tĩnh gì thì bên kia Bàn Tử trái lại đã có phản ứng. Trong nháy mắt hần đột nhiên ngã lăn ra đất, sau đó người bị lôi đi. Cái thi thai đầu to kia cuộn mình lại di chuyển, dùng đầu lưỡi nhanh chóng kéo Bàn Tử xuống sườn dốc. Bàn Tử người cứng đờ ra như tảng đá, không hề phản kháng.

Nếu để nó kéo xuống dưới đáy, Bàn Tử chắc chắn phải chết. Tình thế mỗi lúc một nguy cấp, Phan Tử bèn hô một tiếng “Đuổi theo!” chúng tôi lập tức vọt xuống.

Cái thi thai đầu bự kia thấy chúng tôi lao xuống, tức thì tăng tốc, Bàn Tử cũng lăn tròn theo nó xuống sườn dốc, lăn đến đâu xô ngã mấy khối thi thể xấu số trên đường đến đấy. Vì chúng tôi đang ở trên sườn dốc nên không thể chạy mà phải trượt xuống giống như ngồi cầu trượt.

Nhanh chóng đuổi xuống hơn mười mét, đột nhiên chúng tôi thấy Bàn Tử biến mất ngay trên sườn dốc, nháy mắt đã biệt tăm. Quá hoảng sợ, chúng tôi vội vọt xuống đến nơi thì thấy trên sườn dốc có một cái hang, Bàn Tử đã bị kéo vào trong đó, chỉ còn lại hai chân thò ra ngoài.

Phan Tử nhảy dựng lên, bỏ nhào về phía trước như mãnh hổ vồ mồi, lập tức tóm lấy hai chân Bàn Tử rồi dùng sức kéo ra. Tôi cũng ào qua giúp Phan Tử một tay bắt chặt hai chân đạp bừa lên những thứ gì, tiếp đó là

Diệp Thành, Thuận Tử và Hoa hòa thượng cũng vọt tới. Hoa hòa thượng buộc một đầu dây thừng vào đuôi Bàn Tử, như thế trừ phi kéo đứt đôi người Bàn Tử, bằng không cái thi thai kia không thể nào kéo lại chúng tôi.

Chúng tôi đông người nên chỉ một lát sau đã lôi được Bàn Tử ra ngoài. Cái đầu lười kia vẫn cuốn chặt lấy cổ họng Bàn Tử, gần như móc sâu vào da thịt. Bàn Tử nổi đầy gân xanh, hai mắt trắng dã, gần như ngạt thở. Phan Tử bèn rút mã tấu chém một nhát, tức thì trong động truyền đến tiếng thét chói tai của phụ nữ. Đầu lười kia đứt ra, Bàn Tử được giải thoát, chúng tôi vội kéo hẳn ra ngoài.

Chúng tôi tranh thủ thời gian giật đoạn lười kia ra, quăng vào trong động rồi ấn ngực cho Bàn Tử. Thân thể hẳn nhanh chóng cự quậy, bắt đầu đưa tay sờ sờ lên cổ rồi vừa thở hồng hộc vừa ho sặc sụa. Phan Tử sợ thứ kia lại nhào ra, bèn rút xẻng công binh hùng hổ lại gần cửa động, chiếu đèn pin vào bên trong, nhưng vừa chiếu một vòng đã buông vũ khí xuống, có lẽ thi thai kia đã lủi sâu xuống dưới.

Chúng tôi thở phào, vội đâm lưng cho Bàn Tử. Đám đến nửa ngày hẳn mới chậm chạp tỉnh dậy, nhìn cái động kia mà còn chưa hết hoảng, nói: “Đa tạ, đa tạ các vị hảo hán.” Tôi hỏi Bàn Tử rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sao bỗng dung lại ngồi bất động như tượng phật Di Lặc thế.

Chính Bàn Tử cũng không hiểu vì sao, nói đang tìm kiếm bỗng dung thấy cổ lạnh buốt, tự nhiên không động đậy được. Mặc dù vẫn nhìn thấy nghe thấy bình thường nhưng thân thể không tài nào nhúc nhích nổi, tựa như bị đông cứng trong băng. Hẳn đã dùng hết sức lực nhưng đến trông mắt cũng không thể đảo, đành để mặc cho nó cuốn lấy.

Phan Tử cười lớn: “Nghe tiếng thét chói tai vừa rồi đủ biết kia đích thị là một con nữ thi thai. Có lẽ ở nơi này quá cô quạnh, nàng thấy hình thể cậu giống mình nên muốn tha cậu xuống bầu bạn. Cái này gọi là tình yêu đến từ địa ngục đó.”

Bàn Tử cười khở, đẩy anh một cái nói: “Bố khỉ, cái đồ nhà anh mới giống ả ta.”

Phan Tử vừa cười vừa né cú thúc cùi chỏ của Bàn Tử, ngửa người ra đằng sau. Không ai có thể ngờ, chính vào lúc đó, cái đầu bự chảng của

con thi thai lại lấp ló thò ra từ trong động, miệng nhoe nhoét máu, nháy mắt đã cắn một nhát vào chân Phan Tử. Phan Tử còn chưa kịp phản ứng đã bị kéo tuột vào cái động kia.

-----oOo-----

Chương 27: Bài đạo

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Yoo Chan

Beta: Thanh Du

~000~

Chúng tôi lập tức ào lên nhưng vẫn không kịp, chỗ Phan Tử ngã xuống đến cái bóng cũng không còn. Bên trong hang động khá lắt léo, đèn pin không thể chiếu đến đáy để xem tình hình bên trong thế nào, cũng không rõ Phan Tử còn sống hay đã chết.

Đầu tôi nóng lên, định nhảy xuống theo nhưng Bàn Tử đã nhanh hơn tôi một bước. Hắn kéo dây thừng buộc vào chân mình, rút mã tấu nhảy vào trong động, trượt vèo xuống dưới, nháy mắt đã không thấy bóng dáng đâu. Tôi vẫn muốn xông vào nhưng Hoa hòa thượng đã kéo lại, nói hang quá nhỏ, giờ cậu nhảy xuống chỉ tổ vướng víu tay chân, hại hắn không đánh nhau được. Nếu may mắn thì một mình Bàn Tử cũng có thể cứu người lên, bằng không cậu nhảy xuống cũng là đâm đầu tự sát.

Tôi ho một tiếng, thò đầu ngó vào trong động nhưng chẳng thấy gì cả, chỉ nghe tiếng Bàn Tử không ngừng trượt xuống, sợi dây thừng bên ngoài cũng nhanh chóng bị kéo sâu vào trong động, khiến lòng tôi nóng như lửa đốt.

Sau khoảng một phút đồng hồ, dây thừng bỗng dừng lại, tiếp đó từ đầu dây bên kia truyền đến chân động, rồi đột nhiên có tiếng Bàn Tử vọng lên từ chỗ nào đó rất sâu trong hang: “Kéo dây mau!”

Chúng tôi vội vàng liều mạng kéo dây thừng lên, chẳng mấy chốc đã

thấy Bàn Tử và Phan Tử xuất hiện. Phan Tử vẫn không ngừng đá đá chân, rõ ràng cái thi thai kia vẫn chưa chịu nhả ra.

Trần Bì A Tứ bảo chúng tôi mau tránh ra, nhú mào một cái, móc một viên đạn sắt, nhắm thẳng mắt cá chân Phan Tử, đập mạnh vào cái đầu bự chảng của thi thai. Thi thai rít lên một tiếng rồi nhả Phan Tử ra, nhưng vừa rơi lỏng một chút đã tỉnh đường xông lên luôn.

Trần Bì A Tứ không cho nó cơ hội, lại bắn thêm một viên đạn sắt đánh nó ngã nhào. Thi thai xoay người định nhào lên lần nữa, lại lãnh thêm một viên đạn, viên này chính thức đánh cho nó lăn thẳng xuống động.

Chúng tôi thừa cơ kéo hai người kia ra khỏi động rồi lập tức tránh xa cửa vào. Hoa hòa thượng lăm lăm xẻng công binh đứng chờ một bên, quả nhiên chỉ vài giây sau cái thi thai lại phóng vọt ra toan tháo chạy. Hoa hòa thượng “binh” một oánh cho nó rớt tuột xuống, kè đó chúng tôi nghe được một tiếng rít thảm thiết mất hút dần nơi đáy động.

Bàn Tử tái mặt, vừa thở dốc vừa nói với Phan Tử: “Thấy chưa, xem ra cô vợ của anh vẫn thích anh hơn.”

Phan Tử bị dọa cho hết hồn, khoát tay: “Thôi khỏi nói, chúng ta huề nhau.” Rồi lại hỏi Hoa hòa thượng: “Tổ sư nó, cái động này có phải hang ổ của thi thai không vậy? Nếu đúng là thế thì ông đây nỗ tanh bành luôn cho nó sớm ngày đầu thai.”

Hoa hòa thượng xua tay: “Không không, thi thai không phải động vật, làm gì có hang ổ. Cái động này thực là quái gỡ, lúc nãy các cậu ngã xuống có thấy gì trong đó không?”

Bàn Tử nói: “Nãy không mang đèn pin nên không nhìn thấy gì cả, nhưng tôi có đụng phải mấy khối đá, cái động này hẳn là do con người đào ra.”

Do người đào sao? Hoa hòa thượng có vẻ lưu ý điềm này, tôi cũng liếc mắt về phía cái động thêm lần nữa.

Cửa động thoát nhìn giống miệng giếng, lại sâu chét bỏ. Tôi đoán nó là một cái giếng hầm bỏ hoang, nhưng nhìn kĩ thì không phải, bởi vì miệng giếng hơi to, những cái giếng hầm xây vào thời ấy không thể to đến mức này. Bên mép giếng có dấu đục, chắc chắn không phải là lỗ phun dung

nham hình thành tự nhiên. Chiều đèn vào bên trong thì không thấy dấu vết thi thai đâu nữa, xem ra đã rơi xuống tới đáy rồi, không biết đã bị Hoa hòa thượng đập chết chưa. Thứ này tuy vẻ ngoài hơi đáng sợ nhưng thực ra cũng không quá lợi hại.

Trong vách cái giếng đoạn đầu có khảm một ít đá phiến, nhưng vào sâu chút nữa lại không có, hơn nữa cũng không thẳng đuột mà nhìn hơi giống thành tá tràng của người. Có gió từ trong lòng giếng thổi ra mang theo mùi ẩm ướt, ló đầu vào sâu thêm mấy mét vẫn chỉ thấy bên trong tối đen một màu, không biết nó thông đến tận đâu nữa.

Bàn Tử nhìn qua, cảm thấy kì quái : “Trông khá giống địa đạo ở vùng Đông Bắc, không lẽ trong lúc xây dựng linh cung, mấy tay thợ dùng chỗ này để muối cái trắng?”

Hoa hòa thượng không thèm để ý đến hắn, đưa tay sờ sờ cửa động rồi nói: “Gió là từ chỗ này thổi ra, đây không phải giếng cạn mà chắc chắn phải thông đến nơi khác.”

Bàn Tử hỏi: “Hay đây là cửa sau thông đến địa cung của thiên cung? Chính là con đường bí mật nối liền Tam đầu long mà mấy người nói đó?”

Tôi nhỏ giọng nói: “Bố cục Tam đầu long kia đã xác định là giả rồi, hơn nữa nếu có là thật thì con đường bí mật cũng phải mở trong địa cung chứ, sao lại chạy sang đây được?”

Bàn Tử nói: “Cậu chả hiểu cái khí gì cả, đây người ta gọi là dương đông kích tây. Cậu chưa nghe Mao chủ tịch nói sao? Nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất. Nói không chừng đây chính là kế của cái tên “Uông Uông Khiếu” kia đấy.”

Bàn Tử nhất thời không nhớ ra tên của Uông Tàng Hải liền thuận miệng đặt cho ông ta một cái biệt danh, tôi nghe xong suýt nữa thì phá ra cười. Tôi bầm bụng nín cười, giả bộ tức giận nói: “Anh làm ơn tôn trọng người ta một chút đi, nói thế nào thì Uông Tàng Hải vẫn là bậc thầy của một phái, anh có gặp cũng phải gọi là ông tổ. Mà câu nói kia đâu phải của Mao chủ tịch, là Sở Lưu Hương đấy chứ.”

Bàn Tử cãi lại: “Cậu đừng có thay tôi nhận tổ tông, ông tổ cái quái gì

chứ, lão có nhận tôi tôi cũng đêch thềm nhận lão. Chúng ta khoan đứng đây tán dóc, cái động này phải làm gì bây giờ? Có muốn vào xem không? Nói không chừng sự thật lại đúng như lời tôi nói lúc nãy. Tha cho cái thi thai kia cũng là lưu họa ngầm, cứ để mặc nó làm tổ trong ấy có thể sẽ lại hại người, chúng ta hãy xuống xử lí một thể.”

Hoa hòa thượng lắc đầu ý nói chuyện đó là không thể: “Nếu Quần long tọa là giả thì không cần phải đào động nói liền ba ngọn núi làm gì. Như vậy cũng là hợp tình hợp lí, bọn họ căn bản không đủ nhân lực lẫn tinh lực để kiến tạo một công trình lớn đến thế, xây dựng một tòa Vân Đỉnh thiên cung đã là quá sức rồi. Chỉ sợ trong động này còn có ẩn tình khác.”

Tôi thấy ánh mắt gã sáng lên, hẳn là đã nghĩ ra điều gì đó, bèn chờ hẳn nói ra rồi mọi người cùng nhau bàn bạc.

Hoa hòa thượng nói: “Đây chỉ là suy luận bước đầu của tôi thôi, nói ra sợ mọi người không tin.”

Bàn Tử nói: “Không sao, cứ nói đi mà, nếu có sai sót gì các đồng đội trong nhóm sẽ giúp đồng chí sửa lại.”

Hoa hòa thượng bật cười, gật đầu nói: “Được, vậy thì tôi sẽ nói. Những cái khác tạm thời chưa bàn, hãy hỏi vì sao cửa động mở ra ở vị trí ngay bên dưới linh điện, cái này có dụng ý rất sâu xa. Mọi người nghĩ mà xem, cửa động mở ra ở đây nhất định là để che giấu nó khỏi tầm mắt người khác. Bên trong lại có gió thổi ra, chứng tỏ cái động này là lối đi thông đến một nơi nào đó. Lại nhìn tiếp, trên vách động có dấu đục đẽo, tất cả đều là vết đục ngược ra ngoài, có thể nói cái động này là từ trong đục ra chứ không phải từ ngoài đây đục vào. Từ ba điểm quan trọng trên, cộng thêm kinh nghiệm của mình, chúng ta có thể suy đoán đây phỏng chừng là một bài đạo, có thể là đường thoát thân do những người thợ xây mộ tạo ra, nếu cỗ mộ bị phong kín thì có thể chạy trốn theo đường này.”

Tôi nghi hoặc hỏi: “Bài đạo ư? Không thể nào. Nói như anh thì bên dưới vẫn có địa cung sao? Đây không phải thể Tam đầu long mà vẫn xây lăng bồi táng?”

Hoa hòa thượng lại lắc đầu: “Khả năng này không lớn. Bởi vì nếu có lối vào địa cung thì chỉ có thể mở ra bên dưới tảng đá phong mộ, mà chúng ta lại không hề phát hiện lối vào nào ở đó. Có địa cung tất phải có đường

vào, không có đường vào khăng định không có địa cung, đây là chân lý muôn đời không đổi. Xây cửa vào bên ngoài huyết vị phong thủy sẽ mang đến bất lợi lớn cho chủ ngôi mộ.”

Bàn Tử nói: “Cái tên Uông Uông Khiếu này hành sự thật quái đản, có khi hẳn lại xây cửa vào ở một chỗ khác.”

Hoa hòa thượng xoa tay: “Đừng phức tạp hóa vấn đề như vậy. Uông Tàng Hải dù sao vẫn phải chịu một số giới hạn của thời đại mình sống, nếu lão cứ làm xằng làm bậy, ngay cả Táng kinh cũng không thềm tuân thủ thì chúng ta đã mất mạng từ đời nào rồi.”

Tôi cũng nghĩ vậy, nếu ngay cả Táng kinh cũng không tuân thủ thì còn xem phong thủy làm quái gì nữa. Giống như Thành Cát Tư Hãn đó, cứ chọn bừa một thửa đất, đào hố chôn mình xuống rồi cho vạn ngựa giày xéo lên, đến bây giờ đã có ai tìm được mộ ông đâu. Bèn hỏi gã: ” Nếu bên dưới đã không có địa cung, mà anh lại nói đây là bài đạo, vậy nó thông đến nơi nào?”

Hoa hòa thượng đáp: “Theo phương pháp loại trừ, thứ nhất bài đạo này xuất hiện bên dưới lăng bồi táng giả nên chắc chắn có liên quan đến những công nhân xây dựng Vân Đỉnh thiên cung. Thứ hai, gần đây có công trình kiến trúc nào cần xây một bài đạo như thế? Không còn nghi ngờ gì nữa, chỉ có thể là địa cung của Vân Đỉnh thiên cung! Cho nên kết luận của tôi là – bài đạo này đến chín mươi phần là đào từ địa cung của thiên cung trong lòng núi Tam Thánh sang đây.”

Tôi lập tức kêu lên: “Sao có thể chứ, vậy cũng quá xa rồi, nếu bọn họ thực sự muốn đào một bài đạo làm đường thoát thân thì cũng không ngu mà mở miệng động ở chỗ này. Sao không mở miệng động ngay trên núi Tam Thánh, có phải đỡ tốn bao nhiêu công sức không? Hơn nữa đào một cái bài đạo dài ngoằng như thế trong lòng núi cần bao nhiêu thời gian chứ,бет nhất cũng phải hai, ba mươi năm. Một công trình như thế, con người có thể làm được sao?”

Hoa hòa thượng bèn giải thích: “Vân Đỉnh thiên cung là công trình rất lớn, thời xưa chắc chắn phải xây mất sáu, bảy mươi năm, thậm chí phải qua vài thế hệ mới có thể hoàn thành. Tôi nghĩ những công nhân xây dựng cũng lường trước được chuyện mình sẽ phải bỏ mạng nơi này, cho nên mới lén đào một cái bài đạo thông ra ngoài, chuyện này hoàn toàn có

thể xảy ra. Còn vì sao bọn họ lại phải mở cửa động ở một tòa núi xa tít tắp thì chắc chắn phải có một nguyên nhân bất khả kháng nào đó. Chúng ta cứ xuống đó xem thử, tất sẽ biết ngay thôi.”

Diệp Thành này giờ vẫn chăm chú lắng nghe, bỗng lên tiếng hỏi: “Hòa thượng, giả thiết này của anh, bản thân anh có chắc chắn không đó?”

Hòa thượng dừng một chút rồi tiếp: “Thật sự tôi cũng không dám chắc, nhưng tôi cảm thấy cũng đáng để chúng ta thử một lần, dù sao vẫn còn hơn chúng ta thoát ra ngoài rồi lại tìm một lối khác đi vào. Hiện giờ mọi dấu vết đều chứng tỏ đây là một bài đạo, nếu tôi phán đoán sai lầm, đầu bên kia không phải Vân Đỉnh thiên cung thì đi vào chắc cũng không gặp chuyện gì xấu. Đây không phải lần đầu tiên tôi gặp loại bài đạo này, chắc chắn không có nguy hiểm gì đâu. Chẳng ai lại đi bố trí cơ quan cam bẫy trên con đường thoát thân của mình cả.”

Tôi thoáng cân nhắc, giả thiết của Hòa thượng đúng là rất hấp dẫn. Thứ nhất, các giả thiết về phong thủy nơi này cực kì lộn xộn, tôi nghe đám người Trần Bì A Tứ nói một thôi một hồi vẫn lơ mơ chả hiểu gì, mà phong thủy nơi này có tốt hay xấu tôi cũng cóc quan tâm. Thứ hai, đám người A Ninh bên kia không biết tiến triển đến đâu rồi, chúng tôi đã lãng phí rất nhiều thời gian. Đến bây giờ chúng tôi vẫn không hiểu mục đích của chú Ba khi sắp xếp chuyến đi xuống đất này là gì, nếu vì một lần đi đi về về mà mục đích đó thất bại hoàn toàn thì tôi thực sự không còn mặt mũi nào nhìn chú nữa.

Một vấn đề khác cần cân nhắc chính là Thuận Tử căn bản đã biết chúng tôi đang làm gì, hiện giờ vẫn lẳng lặng đứng một bên. Tuy hắn không nói gì nhưng kẻ này không phải hạng ngu ngốc, tôi để ý thấy tay hắn từ trước tới giờ vẫn cách con dao trên người không quá hai thước, rõ ràng là đang đề phòng chúng tôi. Người này một khi quay về thôn thì ai biết hắn sẽ làm gì, không chừng sẽ bán đứng chúng tôi ngay, Trần Bì A Tứ hẳn cũng đã nghĩ đến điều này. Nếu chúng tôi buộc phải rời núi rồi mới quay lại, thì việc đầu tiên cần làm trước khi vào thôn nhất định là giết người diệt khẩu hoặc là vung tiền mua chuộc, bởi vì đến lúc đó chưa chắc đã tìm được người dẫn đường khác. Chúng tôi đã một lần đi vào núi tuyết, cả đoàn trở về mà người dẫn đường lại mất tích thì còn ai dám dẫn chúng tôi đi lần nữa chứ. Và lại, chỉ e cũng không nhiều người trong thôn có thể dẫn đường cho chúng tôi.

Mọi người bàn bạc một lúc, cân nhắc nhiều lần, ý kiến vẫn không thống nhất. Diệp Thành sợ thi thại kia nên kiên quyết không chịu đi vào, Phan Tử cũng cảm thấy nơi đó quá mức tà dị, còn tôi và Bàn Tử thì lại nghĩ cũng nên thử một lần. Hoa hòa thượng đành đi xin chỉ giáo của Trần Bì A Tứ, hỏi lão xem chúng tôi có nên đi không?

Trần Bì A Tứ nãy giờ vẫn ngồi một chỗ, nhắm mắt nghe chúng tôi nói chuyện. Hoa hòa thượng hỏi mấy lần, không hiểu vì sao lão vẫn không hề phản ứng, hình như đã ngủ mất tiêu.

Bàn Tử phát sốt ruột, lại gần đập đập lão: “Ê lão già, nói gì đi chứ, đừng có im im giả vờ cool nữa.” Nói rồi đẩy một cái, Trần Bì A Tứ khẽ đung đưa nhưng vẫn không mở mắt ra.

Hoa hòa thượng thấy thế thì biến sắc, vội vã bắt lấy cổ tay Trần Bì A Tứ, sắc mặt bỗng chốc tái đi. Bàn Tử thấy thế bèn chạy lại, sờ cổ lão, mặt cũng biến sắc: “Mẹ kiếp! Lão chết rồi!”

Mọi người nghe thế thì ngây cả ra. Cái gì cơ? Chết rồi? Vô lý, vài phút trước không phải vẫn khỏe mạnh bình thường sao?

Nhưng vừa thấy Bàn Tử biến sắc, Hoa hòa thượng đỏ đày mồ hôi cộng thêm Trần Bì A Tứ ngồi im không hề phản ứng, mọi người đều cảm thấy không ổn, lập tức vây lại xung quanh.

Lão già ngồi đó đã cứng ngắc như đá, hai mắt nhắm nghiền, ngồi yên không nhúc nhích giống như một pho tượng điêu khắc từ băng.

Tôi sờ cổ tay Trần Bì A Tứ cũng không thấy mạch đập, chỉ có cảm giác da lão vừa khô vừa sần sùi, lại lạnh đến rùng mình, mà thịt bên trong hình như cũng đã đông cứng lại.

Lẽ nào đã chết thật rồi? Trong lòng tôi hoảng sợ, đúng vào lúc chúng tôi nghiền cứu cái hầm kia, Trần Bì A Tứ ngồi yên ở chỗ này, trái tim cứ từ từ ngưng đập sao?

Tuy những biểu hiện này rất giống chứng tử vong do thân nhiệt hạ thấp, nhưng chứng hạ thân nhiệt này có phát tác cũng phải mất hai mươi phút mới hoàn toàn tắt thở. Chúng tôi mới ngồi chưa đến năm phút đồng hồ, sao lão đã đột ngột thăng thiên rồi? Cái này giải thích thế nào cũng

không ổn.

Trong lòng tôi vẫn nuôi một tia hi vọng mong manh, Bàn Tử nói chuyện rất tùy tiện, hẳn mới chỉ sờ vào cổ Trần Bì A Tứ mà đã phán lão tử vong là rất võ đoán. Có thể đó chỉ là một cơn sốc thôi, vừa rồi phải chạy quá nhanh, một lão già chín mươi tuổi làm sao mà chịu được?

Hoa hòa thượng cau mày, vạch mi mắt Trần Bì A Tứ lên, lấy đèn pin soi vào. Sắc mặt gã càng lúc càng khó coi, cuối cùng gã quay đầu lại nhìn Diệp Thành một cái, khẽ lắc đầu.

Hoa hòa thượng có chút kiến thức về y học, thấy gã đã lắc đầu, chúng tôi nhất thời đều hít vào một hơi khí lạnh, biết là không thể nhầm được nữa rồi, vậy là người thực sự đã chết.

Phan Tử khẽ hỏi: “Sao lại thế này? Chết như thế nào?”

Hoa hòa thượng thở dài, không rõ gã không biết thực sự hay là không muốn nói chuyện, chỉ tối mặt lại, ngồi phịch xuống đất. Bàn Tử bèn kéo Phan Tử một cái: “Ông đã già khủ rồi, chết thế nào chả được.”

Tôi cũng không nén nổi tiếng thở dài, đúng là đối với một ông già chín mươi tuổi, vào đến đây cũng là quá gắng sức. Xảy ra chuyện này tuy nói là ngoài ý muốn, nhưng cũng hợp lý hợp tình. Trần Bì A Tứ căn bản cũng không ngờ mình sẽ chết như thế, đây coi như là báo ứng của lão.

Ông nội tôi cuối đời cũng đột ngột ra đi như vậy. Lúc ấy tôi đang ăn cơm, phút trước ông còn sai tôi lấy cho ông ít rượu, thế mà phút sau ông đã đi rồi. Cha tôi nói rất nhiều người làm nghề trộm mộ, do năm này qua năm khác tiếp xúc với không khí trong mộ nên trái tim đều đã tổn hại ở mức độ nhất định, rồi về già đa số đều chết đi như thế. Vậy cũng tốt, đây là cái chết thoải mái nhất rồi.

Chúng tôi ai nấy đều lúng túng, thứ nhất, Trần Bì A Tứ là ông chủ của Diệp Thành và Hoa hòa thượng, bây giờ lão đã chết, họ có ở lì lại đây cũng chẳng để gì. Thứ hai, chúng tôi tuy chiếm được nhiều lợi thế, có thể thuận lợi vào tới đây, nhưng giờ Trần Bì A Tứ đã chết, Muộn Du Bình lại không có mặt, cả đám chúng tôi chỉ dựa dẫm vào Bàn Tử và Phan Tử thì e rằng hơi quá sức.

Đúng lúc tôi đang nhanh chóng cân nhắc tình hình thì Trần Bì A Tứ bỗng run lên một cái. Tôi kinh hoảng, tưởng đó là phản xạ di chuyển của xác chết, ai ngờ “pặp” một tiếng, cổ tôi đã bị lão thít chặt, người vẫn ngồi thẳng, hai mắt từ từ mở ra.

Đám chúng tôi bị hù cho chết khiếp, Diệp Thành ngã phịch xuống đất trượt đi đến năm, sáu mét, Bàn Tử và Phan Tử cũng vội vã lùi về phía sau, Bàn Tử hoảng hốt kêu lên: “Xác chết vùng dậy!”

Tôi hấp tấp cạy tay lão ra, ai ngờ cánh tay héo quắt như nhánh cây khô của lão già này lại khỏe đến thế, không khác cái kim nhỏ dính là mấy. Tôi cạy mãi mà tay lão vẫn không nhúc nhích, vội ho khan mấy tiếng rồi kêu lớn: “Lấy... móng... đến... Mau lên!”

Còn chưa dứt lời, Trần Bì A Tứ đột ngột buông cổ tôi ra, đẩy tôi một cái rồi mắng: “Người nói vớ vẩn cái gì vậy?”

Đầu tôi ong ong cả lên, vội chạy đến nấp sau lưng Bàn Tử nhưng Bàn Tử lại cản đường tôi. Chợt nghĩ lại, không thể nào, xác chết vùng dậy làm sao nói chuyện được? Lại nhìn sang Trần Bì A Tứ, rõ ràng thần sắc đã khôi phục, hô hấp cũng bình thường trở lại.

Chúng tôi nhìn Trần Bì A Tứ bằng vẻ mặt đầy nghi hoặc, cũng không hiểu vừa nãy đã xảy ra chuyện gì. Bàn Tử lại càng nhìn lão chăm chăm, ánh mắt đầy ngờ vực. Nhưng lần này Trần Bì A Tứ đã khôi phục lại như bình thường, không thể nhìn ra chỉ vài phút trước thôi mạch còn ngừng đập. Cứ như trong nháy mắt vừa rồi, những gì chúng tôi chứng kiến đều là ảo giác vậy.

Hoa hòa thượng ngây người mất một lúc mới bắt đầu phản ứng, hấn hỏi: “Lão gia, người không sao chứ? Vừa rồi người...”

Trần Bì A Tứ hình như không hề biết vừa rồi hồn mình đã thoát xác, khó hiểu nhìn Hoa hòa thượng, châm một điếu thuốc, nói: “Cái gì?”

Hoa hòa thượng nhìn nét mặt của Trần Bì A Tứ thì cũng hơi lúng túng, không biết nói sao cho phải.

Trần Bì A Tứ lạnh lùng liếc hấn một cái, nói: “Người yên tâm, lão già này không dễ chết thế đâu.”

Tôi nhìn dáng vẻ và ngữ khí của Trần Bì A Tứ, thấy không giống vừa nãy chút nào, cũng không giống như bị quỷ nhập hồn, chợt có cảm giác hình như mình vừa bị lão ta lừa giỡn. Nhưng lão việc gì phải diễn cái trò hề này chứ, cũng đâu còn trẻ trung gì nữa.

Trần Bì A Tứ nháy mắt đã ‘sống lại’, làm mọi người đều không kịp phản ứng. Nhưng nhìn dáng vẻ của lão, chúng tôi cũng không thể dè lão ra giải phẫu xem vừa nãy đã xảy ra chuyện gì được. Lòng tôi lại bắt đầu hoài nghi, phải chăng vừa rồi Hoa hòa thượng và Bàn Tử đã phán đoán sai? Mạch đập của người già vốn rất khó sờ, hai gã lang băm kia có thể đã sờ không đúng chỗ. Mà suy cho cùng Trần Bì A Tứ đã lớn tuổi, bỗng dưng dờ người ra một lúc cũng là chuyện bình thường.

Mọi người vẫn còn nghi hoặc, nhưng cũng không biết biểu lộ thế nào.

Hoa hòa thượng tuy vẫn còn hoài nghi, nhưng thấy Trần Bì A Tứ không sao thì tạm yên lòng. Tiếp đó gã nhắc lại chuyện chúng tôi vừa thảo luận, Trần Bì A Tứ liền nhìn vào động băng kia, cân nhắc một lát rồi nói: “Cũng có lý, đáng để thử một phen.”

-----oOo-----

Chương 28: Tiến vào bài đạo

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Yoo Chan

Beta: Thanh Du

~000~

Chúng tôi dừng lại trước cửa động rất lâu, dự tính tất cả mọi khả năng về cái động này, trong lúc đó Trần Bì A Tứ bỗng dưng chết cứng mất một lúc, rồi lại hồi phục như bình thường, cứ như phép lạ. Chúng tôi chẳng hiểu gì cả, nhưng Trần Bì A Tứ hình như không hề muốn nhắc tới chuyện vừa rồi, thế nên cũng chẳng còn cách nào khác, đành phải dời sự chú ý lên cái động băng kì quái này.

Chúng tôi vây quanh động, bàn bạc cụ thể xem phải xuống động thế nào. Máy người chúng tôi tuy đều trải qua không ít lần thám hiểm huyệt động, nhưng đều ở đồng bằng hoặc vùng núi, khác xa nơi này nên cần bàn bạc kĩ hơn.

Quãng đầu của cái động này dốc xuống bốn mươi độ, dưới đáy rất sâu, đi lại cũng không dễ dàng. Vừa nãy Bàn Tử và Phan Tử ngã xuống, nếu không kiểm soát tư thế tốt thì cũng hết sức nguy hiểm, có thể đã lăn tròn xuống dưới, gặp khúc hẹp sẽ bị va cho bẹp đầu.

Phan Tử thả xuống một cây gậy huỳnh quang, vàng sáng vàng lạnh lẽo nhanh chóng lăn xuống, nảy lên vài cái từ chỗ nào đó rất xa rồi biến mất không dấu vết.

Nếu Hoa hòa thượng nói đúng, nhớ lại hướng đi của chúng tôi giữa hai tòa thánh tuyệt sơn, thì khẳng định cái huyệt động này chạy thẳng một đường xuống dưới, sau đó lại ngoặt lên trên theo hình chữ V. Hai tòa núi tuyết nằm trong cùng một sơn mạch nên cái khe ở giữa cũng khá cao, con đường hình chữ V này chắc không dài quá 5km.

Đương nhiên nếu mấy người công nhân kia lại nổi hứng đào động hình chữ Z cho nó độc đáo thì chúng tôi cũng đành chịu, nhưng những chuyện vượt ra ngoài quy tắc thông thường này chắc khỏi cần tính đến làm gì.

Nếu là thông đạo do con người đào để thoát thân, vậy thì khỏi lo thiếu dưỡng khí. Chúng tôi bàn bạc xong xuôi, quyết định Phan Tử sẽ là người vào động thăm dò trước tiên. Lần này đã chuẩn bị vũ khí cẩn thận, chẳng may cái con thi thai kia vẫn nấp bên trong thì có thể xử lý nó tại chỗ.

Vừa rời Phan Tử bị thi thai tha vào động, cũng thấy hơi mất mặt. Anh nhổ một bãi nước miếng lên tay rồi rút sợi dây thừng, một đầu buộc vào lưng Bàn Tử, một đầu ném xuống miệng động, làm đầu tàu gương mẫu leo xuống trước. Tàn một điều thuốc mới nghe tiếng kêu của anh ra hiệu cho chúng tôi cùng xuống.

Chúng tôi lục tục kéo nhau xuống miệng động, đường hầm được đục đẽo rất gồ ghề, qua đoạn vách đá là cứ vậy trượt xuống đến ê cả mông. Tôi đi vừa bò vừa quan sát nham thạch bên cạnh, đây đều là đá basalt sinh ra vào thời điểm núi lửa phun trào, trên bề mặt có rất nhiều bọt khí. Khối đá

này có mật độ không đồng đều, có chỗ cứng như thép, có chỗ lại mềm như đậu phụ, không biết năm đó khi đào đạo động đến đoạn này thì nó đang là cái dạng gì.

Chúng tôi từng người, từng người một leo xuống, Bàn Tử đi sau chót, chẳng mấy chốc đã có một đồng người chen chúc phía cuối con dốc trong lòng hang, há miệng thở phì phò. Ở đây chúng tôi thấy từng vũng chất lỏng màu đen, chắc chắn là dịch của thi thai nhưng lại không thấy bóng dáng thi thai đâu, hẳn nó đã chui tít vào sâu bên trong huyết động rồi.

Cái hang băng chật hẹp này chạy xuống được một đoạn, đến khúc ngoặt dưới đáy thì đột ngột biến thành dựng đứng, vừa dài vừa hẹp. Càng đi sâu vào trong chiều cao của huyết động càng tăng, không gian hình như đã trở nên rất rộng rãi thoáng đãng, nhưng vẫn tuyền một màu tối đen, chiếu đèn pin vào cũng chẳng thấy gì.

Ban đầu tôi còn tưởng đây là đoạn đường hầm bọn họ cố ý đào cho rộng ra, cái này khi chúng tôi đào đạo động cũng có tìm hiểu, gọi là cấp tử gian (lồng chim câu), thường dùng để tích trữ không khí hoặc để chôn thuốc phiện. Đương nhiên cách thức tạo ra cái lồng chim câu này khá phức tạp, anh đào ra trong lòng đất một không gian đủ lớn cho hai người xoay qua xoay lại, thế mà không hắt ra ngoài cửa động chút xíu đất nào, đúng là phải có bí quyết cực kì xảo diệu.

Nhưng khi đèn pin vừa chiếu tới, chúng tôi lập khắc ngẩn người. Hóa ra bài đạo chạy tới chỗ này thì đột nhiên co hẹp, cuối cùng phía trước còn lại một cái khe chỉ vừa một người nghiêng mình lách vào, trông như một nhát kiếm chém bừa đâm sâu vào trong đá núi.

Phan Tử hỏi: “Không phải đây là con đường bí mật để công nhân trốn thoát hay sao? Sao lại biến thành cái khe hở bé tí teo này vậy? Có tiếp tục đi nữa hay thôi đây?”

Hoa Hòa Thượng ngẫm nghĩ một hồi, bỗng dung nét mặt biến đổi, cứ như vừa ngộ ra điều gì, vội nói: “Tôi nghĩ bài đạo này có thể là lợi dụng những động núi lửa có sẵn. Những động như thế này bên trong tầng nham thạch của núi lửa có rất nhiều, bốn phía thông nhau, động núi lửa dài nhất có thể lên tới mấy ngàn km, đan vào nhau dày đặc dưới lòng đất giống như mạng nhện. Có thể cái khe núi lửa này thông thẳng đến núi

Tam Thánh ở phía đối diện, chính vì vậy bọn họ mới có thể đào được một con đường dài đến thế, thì ra là lợi dụng cái thông đạo thiên nhiên sẵn có này.”

Bàn Tử nói: “Không lẽ chúng ta cũng phải chui vào cái khe kia sao? Các người còn có thể chú tôi to xác thế này thì bó tay rồi.” Ngày trước trong ngôi mộ dưới đáy biển, Bàn Tử đã nói phải giảm cân, nhưng đến bây giờ vẫn chưa bớt được tí mỡ nào, nhìn dáng người của hắn thì quả là chịu chết.

Hoa hòa thượng nói: “Cái này khỏi lo, hầu hết các động núi lửa đều có kết cấu như nhánh cây, những lỗ hồng thế này hẳn đều thông đến khe hở lớn hơn, cái này trong địa chất học gọi là hành lang ngầm. Có hành lang ngầm quy mô rất lớn, bên trong thậm chí còn hình thành nên hệ sinh thái độc đáo của riêng mình, tôi tin đi vào khe hở kia một đoạn sẽ rộng ra thôi, bởi vì dạng ăn mòn địa chất này đều bắt nguồn từ trong lòng đất.”

Hoa hòa thượng đã nói là chỉ có chuân, nhưng tôi lại không tin tưởng gã cho lắm. Chẳng qua lúc này cũng không có lí do gì mà phản bác lại lời gã, vì thế mọi người nghỉ ngơi một lát, chỉnh đốn lại trang bị. Lần này Bàn Tử dẫn đầu đoàn chúng tôi tiếp tục bò vào khe hở kia.

Bên trong khe hở tối om om, hơn nữa đèn pin cũng không có tác dụng, bởi vì màu đen này bao trùm lên mọi phương hướng. Ở châu Âu người ta quan niệm mọi khe hở kiểu này đều dẫn đến địa ngục, người Tây Tạng cũng cho rằng huyết động là địa bàn của ác ma, không nên đi vào. Tôi mặc dù đã có nhiều kinh nghiệm, nhưng khoảnh khắc chui vào khe hở kia, trái tim tôi vẫn đập thành thịch đây bắt an.

Sau khi từng người một hóp bụng lại để chui vào khe hở, chúng tôi phải bò nghiêng người giống như con cua. Vách động chỗ này đã không còn dấu vết con người đục đẽo, bên trong gần như không thể xoay đầu, nhìn trước mặt đâu đâu cũng là dấu tích hoa văn lưu ly, một lượng lớn nham dung đủ màu tích tụ lại, phủ lên bề mặt nham thạch, bên trên là băng sương kết tinh, như những cột nước ngưng tụ sắp xếp đều đặn.

Hồi còn ở trường kiến trúc, tôi cũng có học về địa chất. Theo trí nhớ mờ hồ của tôi, vách đá trước mặt hẳn là do núi lửa phun trào tạo thành, cũng giống như cái khe núi lửa mà chúng tôi chui vào tránh cơn bão tuyết. Quá trình hình thành của loại địa mạo này không giống những hang núi

lửa thông thường: Những khe hở này do núi lửa phun trào trong tích tắc mà thành, sau đó những mảnh vụn núi lửa chảy với tốc độ cực cao sẽ theo đó mà phun ra. Đặc điểm của những cái khe này là rất dài nhưng chỉ có một đường duy nhất, không thể hình thành một hệ thống hang núi lửa giống như mê cung được.

Đoạn đầu khe hở rất hẹp, chúng tôi đành phải học theo những động tác Break Dance (1) mà di chuyển, chưa nổi mười lăm phút người đã đau nhức rã rời. Thăm nghĩ những công nhân bỏ trốn năm đó, lúc đi ra cũng không dễ dàng gì. Tuy nhiên đi thêm một lúc thì khe hở quả nhiên đã nở rộng ra như lời Hoa hòa thượng nói, cuối cùng cũng có thể xoay thẳng người mà đi.

Bên trong khe hở chỉ thuần một màu tối đen nhưng bốn phía đều có ngọc lưu ly cùng với đá vân mẫu hòa tan phản xạ lại ánh đèn pin của chúng tôi, sinh ra một thứ hiệu ứng ánh sáng huyền ảo, thêm vào đó là phần lớn diện tích khe núi lửa bao phủ một lớp nhũ đá, măng đá, dung nham đông lạnh hình thù, đẹp đẽ vô cùng, làm chúng tôi hoa cả mắt.

Đi sâu vào trong, chúng tôi dần dần phát hiện vài dấu vết cho thấy từng có người hoạt động, ví dụ như những dụng cụ sắt rỉ sét bị vứt lại, tàn tích của đồng lửa, tất cả đều rất xa xưa.

Dọc đường đi, chúng tôi không đụng phải thứ quái đản nào. Bên trong khe hở cực kì sạch sẽ, đi khoảng sáu tiếng đồng hồ, chúng tôi đã tới hành lang ngầm đúng như lời Hoa hòa thượng nói, đến đây khe hở đã trở nên vô cùng rộng rãi.

Đến đoạn này của khe hở, tôi lại phát hiện rất nhiều dấu vết tu tạo của con người. Một bên vách đá của cái khe được đục đẽo thành nhiều bậc thang đơn giản, hướng thẳng lên trên. Tuy gọi là bậc thang nhưng thật ra chỉ là mấy mồm đá hơi nhô ra ngoài, chân to cỡ như Bàn Tử mà bước lên chỉ sợ được vài bước đã chóng mặt.

Mọi người dừng lại nghỉ ngơi một chốc, tôi nhằm tính quãng đường chúng tôi đi được và độ dốc của khe, từ đó phát hiện ra vị trí mình đang đứng đã thấp hơn cả ranh giới tuyết, có lẽ là ngay bên dưới cái khe giữa hai ngọn núi. Nếu di chuyển trên mặt đất, dù chỉ đi đường thẳng cũng phải mất ít nhất tám giờ mới vượt qua khoảng cách giữa hai ngọn núi. Hiện giờ chúng tôi di chuyển dưới lòng đất nên tiết kiệm được kha khá

thời gian, đồn biên phòng ở trên kia mà biết có một cái hành lang như thế chạy dưới lòng đất hẳn sẽ phải ngạc nhiên lắm.

Đã đi đến đây rồi, nếu cứ đi mãi đi mãi tới tận cuối cái khe nứt này, có thể chúng tôi sẽ vào đến tâm trái đất. Những bậc thang thô sơ kia xem ra đã nói rõ đường hầm này đã đến đoạn thứ hai, sau bậc thang cuối cùng có lẽ chính là địa cung thần bí của Vân Đinh thiên cung kia.

Mới nghỉ ngơi một lát, mấy người đã kiểm lòng không nổi, vì thế lại lập tức lên đường, tuy nhiên từ giờ trở đi con đường sẽ không còn thuận lợi như trước nữa.

Chúng tôi lấy dây thừng buộc mọi người lại với nhau, sau đó ra sức bám chặt vào vách đá, giẫm lên cái “thang đá” rồi cứ leo lên từng chút một. Ban đầu còn thấy ổn, nhưng leo đến một độ cao nhất định, bỗng có cảm giác mình giống như một vận động viên leo núi nhưng lại không hề có kinh nghiệm leo núi. Tình huống này, khỏi nói cũng biết chặt vật đến thế nào.

Chân Bàn Tử hơi quá khô, hẳn giẫm lên bậc thang mà cứ như đi cà kheo, vừa đi được vài bước chân đã bắt đầu phát run, tôi còn thấy hẳn ra sức niệm “A di đà Phật” nữa.

May mà chúng tôi đi rất cẩn thận, giống như cô gái ngồi thuyền thừa may vá, cứ nhích lên phía trên từng chút một. Chẳng mấy chốc bên dưới đã là vực sâu đen ngòm, không thể ước lượng được khoảng cách bởi nhìn xuống sẽ choáng váng mặt mày. Nếu không phải vừa rồi chúng tôi từ dưới đó leo lên, tôi nhất định đã nghĩ nó thông xuống địa ngục.

Đi thêm mấy giờ, chúng tôi leo càng lúc càng cao, cuối cùng đã không thể phán đoán xem mình đang ở chỗ nào, cũng không thể ước lượng được thời gian, mọi người đều rơi vào trạng thái mù mịt. Nhưng không ai nói muốn nghỉ ngơi cả, không biết là do bản tính tham lam trời sinh của dân trộm mộ hay là vì ở vào hoàn cảnh này không thể nghỉ ngơi được. Anh hãy thử tưởng tượng một chân anh giẫm lên miếng đá to bằng bàn tay, một chân lơ lửng giữa không trung, bên dưới là vách đá cao vạn trượng, thế thì nghỉ ngơi sao nổi?

Leo thêm một lúc, bỗng xung quanh truyền đến tiếng nước chảy. Soi đèn pin sang thì hóa ra là có vài lạch suối chảy xuôi theo vách đá, lớn nhỏ

không đều. Nhìn hơi nước bốc lên, tôi biết đó là suối nước nóng. Con suối không biết bắt nguồn từ đâu mà tiếng nước chảy khá lớn, hình như gần đây có mạch nước ngầm hoạt động.

Bàn Tử nói hẳn muốn đi rửa mặt một cái cho tỉnh người, suối nước nóng gần nhất chỉ cách hẳn có một cánh tay. Kỳ thực chúng tôi lên đến đây cũng đã mệt mỏi rã rời, hơn nữa lần trước cũng từng nghỉ lại bên suối nước nóng, cho nên ai nấy đều muốn dừng chân nghỉ ngơi một lát. Nhưng Thuận Tử lại lắc đầu nói: “Không được!” rồi chỉ vào nham thạch bên cạnh suối nước nóng. Chúng tôi nhìn theo hướng tay hẳn chỉ, mới đầu không phát hiện gì cả, nhưng nhìn kỹ lại thì phát rùng mình.

Chỉ thấy trên vách nham thạch kế bên suối nước nóng có rất nhiều những đường vân kỳ quái, ban đầu cứ ngỡ là vân núi lửa, nhưng nhìn kỹ lại thì lông tơ dựng đứng cả lên. Hóa ra đó không phải vân đá, mà là một con du diên to cỡ cánh tay đang bám bên trên. Con du diên này có màu sắc giống hệt đá lưu ly núi lửa xung quanh, không nhìn kỹ thì không tài nào nhận ra được. Chúng tôi nhìn quanh quất mới phát hiện trên mặt đá bò đầy thứ này, nhưng chúng không hề nhúc nhích, hình như đã chết cả.

Chúng tôi chết lặng cả đi, Bàn Tử khẽ hỏi: “Sao lại thế này? Sao chúng ta lại đi vào tổ sâu?”

Thuận Tử thì thào đáp lại: “Sinh vật sống trên núi tuyết thông thường đều tập trung bên suối nước nóng, cho nên nhìn thấy suối nước nóng thì đừng vội nghĩ đến chuyện lội xuống thư giãn, có suối nước nóng bên trong toàn là địa ngục cơ. Nhưng nhiệt độ bây giờ vẫn còn rất lạnh, mấy thứ này đang ở trong trạng thái chết giả, nếu không có kích thích quá mạnh thì chúng không tỉnh lại đâu. Chúng ta phải đi mau, qua đoạn này là an toàn.”

Mọi người lập tức đẩy nhanh tốc độ. Bàn Tử nhón chân, vừa đi vừa hỏi: “Kích thích quá mạnh là cái gì?”

Lời nói còn chưa dứt, Thuận Tử đột nhiên khoát tay, bảo chúng tôi đừng ai nhúc nhích.

Chúng tôi không biết lại xảy ra chuyện gì, lập tức đứng bất động như tượng gỗ. Cả đám nhìn chăm chăm vào Thuận Tử, nhưng Thuận Tử lại nhìn xuống vực sâu đen ngòm bên dưới.

Im lặng một hồi, chúng tôi dần dần nghe thấy những âm thanh lao xao khiến người ta sợ hãi, tựa như có vô số bàn chân đang ma sát vào vách nhám thạch, nhắm thẳng về phía chúng tôi.

“Tắt đèn pin.” Thuận Tử khẽ thì thào.

Chúng tôi lập tức làm theo, quay đầu nhìn lại. Bỏ mợ, gần như toàn bộ vách đá xung quanh, nhìn hút tầm mắt đều là những đốm sáng xanh lục âm u lớn có nhỏ có, chi chít như một biển sao. Trong bóng tối nơi này, giữa ngàn vạn đốm sáng huyền ảo như ma thuật, chúng tôi có cảm giác như mình đang đứng giữa vô vàn tinh tú trong vũ trụ, cảnh tượng hoành tráng không lời nào tả xiết.

Nhưng cúi đầu nhìn xuống mới thấy cảnh tượng xung quanh mình vẫn chưa là gì cả. Giữa màu đen hư ảo dưới đáy vực sâu thăm thẳm kia là một dải ngân hà xanh biếc uốn lượn, giống như những viên phi thủy lỏng lẩy dánh trên tấm màn sân khấu đen tuyền, xuyên qua màn đêm vô tận, trải dài từ nơi bắt đầu cho đến điểm cuối của bầu trời.

Ngờ là bạn Tà học văn bằng 2 sư phạm văn hoặc báo chí, không thì đào đâu ra lắm văn vẻ thế này...

Tôi há hốc miệng, không tin nổi vào cảnh tượng trước mắt mình: Số lượng du diên dưới kia dễ phải đến hàng tỉ con.

Đúng vào lúc chúng tôi bị cảnh tượng tráng lệ này làm cho choáng váng, cứ ngỡ mình lạc vào cõi tiên thì bỗng dưng giữa những đốm sáng kia lóe ra vài điểm sáng huỳnh quang màu đỏ cực lớn. Những điểm sáng đỏ kia vặn vẹo di chuyển giữa biển sao, một loáng sau lại biến mất trong bóng đêm. Hiển nhiên trong đám du diên dưới kia, có một số con kích thước không hề nhỏ.

-----oOo-----

Chương 29: Miệng núi lửa

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Yoo Chan

Beta: Thanh Du

~000~

Trong bóng tối truyền đến tiếng của Thuận Tử: “Giống trùng này ở chỗ chúng tôi được tôn làm thần để cúng bái, bởi vì chúng có thể sống rất lâu. Hơn nữa khi một con du diên chết đi, xác của nó sẽ hấp dẫn vô số con khác tìm đến, vậy nên khi di chuyển chúng ta phải đặc biệt cẩn thận, tuyệt đối không được giẫm lên chúng.”

Nói rồi hắn bật đèn pin lên. Đèn vừa sáng, biển sao xanh biếc xung quanh lập tức biến mất, không gian lại trở về với một màu đen vô tận.

Màu sắc ngụy trang của mấy con du diên này đúng là quá lợi hại, nếu chúng tôi không tắt đèn pin đi thì không tài nào phát hiện ra. Tôi bất giác rung mình sợ hãi, nếu lúc này bò qua chỗ kia mình không may mắn chết một con thì e là đã chết ở đây rồi, đây là còn chưa kể đến chuyện mắc ói.

Chúng tôi ổn định lại tinh thần, tiếp tục lần theo từng bậc thang đá, chậm chậm tiến lên. Cẩn thận bò qua khu vực suối nước nóng một đoạn, du diên giả làm vân đá đã giảm bớt, cuối cùng hoàn toàn biến mất. Đúng như lời Thuận Tử nói, những hệ sinh thái ở vùng núi tuyết đều tụ tập xung quanh suối nước nóng.

Có điều cảnh tượng vừa rồi quả thực vô cùng tráng lệ, nếu có cơ hội, tôi rất muốn xem lại thêm vài lần. Thật khó mà tưởng tượng những con trùng xấu xấu bản bản thế kia lại có thể tạo nên một cảnh tượng tuyệt đẹp đến vậy, thế giới này đúng là hết sức kì lạ.

Đã không còn du diên giả làm vân đá nữa, tốc độ của chúng tôi cũng được đẩy nhanh hơn. Nhưng màn đêm phía trên dường như là vô cùng vô tận, không biết đến đời nào chúng tôi mới tới cửa ra, thoát khỏi cái bài đạo tự nhiên này.

Bàn Tử vừa bò vừa hỏi: “Phải rồi, lão gia, tôi có chuyện này muốn hỏi ông. Lúc ở nhà ga kia ông có nói vài lời với chúng tôi, còn nói cái gì mà Cửu Long đài thi nữa là sao ta? Từ đó đến giờ tôi vẫn để ý nghe nhưng không thấy ông nhắc gì đến nữa?”

Trần Bì A Tứ dừng lại ngó hẩn một cái, đoạn lại liếc sang Hoa hòa thượng ý bảo gã nói. Hoa hòa thượng liền giải thích: “Chúng tôi cũng không biết gì cả, tất cả tin tức chúng tôi có được đều lấy từ con cá đồng kia. Cửu Long đài thi có thể là một nghi thức mai táng đã thất truyền, theo văn tự kia ghi lại, có lẽ ý nó muốn nói quan tài của Vạn Nô hoàng đế do chín con rồng khiêng. Chín con rồng này ngày đêm canh gác thi thể của lão, dầu là ai cũng không thể tới gần. Nhưng ngôn ngữ của tộc Nữ Chân đã thất truyền, những chữ tôi dịch ra, cũng không rõ có mang ý nghĩa như thế hay không.”

Tiếp đó gã tụng nguyên văn cho chúng tôi nghe một lần. Tiếng của người Nữ Chân đúng là rất lạ, tôi căng tai lên nghe mà vẫn chẳng hiểu gì.

“Ê, nếu những chữ khắc trên con cá này là thật, chẳng phải chúng ta muốn mở quan tài của Vạn Nô hoàng đế thì trước hết sẽ phải học theo Na Tra đại chiến Tam thái tử Long vương?” Diệp Thành bắt đầu nói giỡn.

“Anh đừng có nói nhảm. Tôi thấy Cửu Long đài thi quan này, đại khái chỉ là một cỗ quan tài dưới đáy khắc hình chín con rồng thôi.” Bàn Tử tiếp. “Nếu là rồng thật thì chúng ta đã giàu to rồi. Cứ tóm đại một con mang về, thả vào trong cốc cung, đảm bảo người ta sẽ đua nhau kéo đến coi, lúc ấy chỉ việc ngồi chơi thu vé vào cửa cũng được vài vạn.”

Tôi cũng góp lời: “Cậu đúng là không khá lên được, chưa gì đã nghĩ đến tiền. Nếu cậu bắt được rồng thật thì chính là Tôn đại thánh rồi, nhưng xưa nay tôi chưa thấy Tôn đại thánh nào có dáng người như cậu cả.”

Bàn Tử nghe thế thì giận dữ mắng: “Béo thì đã làm sao? Bàn gia ta lên trời xuống biển đều nhờ vào thân hình mập mạp thần thánh này đây. Lay một cái phong vân đổi sắc, lắc một hồi núi chuyển đất rung..- Á!”

Bàn Tử còn chưa nói hết câu, chợt một trận gió lớn từ bên kia vách đá thổi tới. Gió mạnh suýt nữa đã xô hẩn ngã xuống, may mà tôi nhanh tay tóm được, đẩy hẩn áp sát vào vách đá. (vừa chém gió phát là gió từ đây thổi đến ào ào luôn =))) Quay đầu lại thì thấy hóa ra mình đã đi hết khe hở, bậc thang đá đã đến điểm tận cùng. Lại vòng trở về, bên ngoài dường như là một không gian rất rộng nhưng vẫn tối đen một màu, chẳng nhìn rõ được gì.

Tới rồi! Trong lòng tôi trào lên một cơn kích động.

Mọi người không ai nói gì, che đầu dựa sát người vào vách núi. Nơi ấy có một mỏm đá nhô ra, chúng tôi đều leo lên đó. Hoa hòa thượng đi trước đốt một cây pháo lạnh, soi bốn vùng quanh, nhưng ngoại trừ vách đá chúng tôi đang đứng thì không chiếu được thứ gì ở đằng trước nữa.

Tiếp đó gã ném cây pháo lạnh xuống dưới vách đá, cây pháo rơi thẳng xuống, loáng cái đã chỉ còn một đốm sáng le lói, càng rơi càng nhỏ dần nhỏ dần, đến khi tiếp đất đã không thấy tăm hơi đâu nữa.

Chúng tôi không khỏi lú lẫm, phía trước rốt cuộc là nơi nào? Sao lại giống một cái lòng chảo cực lớn bị vách núi bốn phía bao quanh thế này?

“Pháo sáng” Trần Bì A Tứ nói ngắn gọn.

“Dùng!” một tiếng, lập tức pháo sáng kéo thành một đường cong dài xuyên qua bóng tối trước mặt, tựa như một vệt sao băng. Bay được khoảng 160, 170 mét nó mới bắt đầu rơi xuống, sau đó một quả cầu trắng lóa mắt chọt bùng lên, ánh sáng tức thì soi tỏ cả không gian tối đen trước mặt.

Tôi đang định giơ ống nhòm lên xem nhưng mới đưa tay lên nửa chừng đã ngậy người. Trong khoảnh khắc ấy mọi thanh âm dường như câm lặng, thời gian dường như cũng ngưng đọng lại.

Dưới luồng ánh sáng trắng từ trên cao rơi xuống, một miệng núi lửa vĩ đại đường kính ít nhất 3 km hiện ra trước mắt chúng tôi. Những khối đá basalt xám cỡ bự hình thành nên một bồn địa thật lớn, giống như một cái bát bằng đá khổng lồ, so ra đoàn chúng tôi chỉ như những con kiến nhỏ bé đậu trên miệng bát, lạc lõng vô cùng.

“Không thể tưởng được cái khe kia lại dẫn vào trong lòng núi lửa.” Tiếng người nào đó vang lên bên tai, nhưng tôi đã không thể nhận ra người này là ai nữa, trong đầu chỉ còn lại cảnh tượng hùng vĩ trước mắt.

Nếu như Cửu đầu xà bách hay cây Thanh đồng chỉ cho tôi cảm giác giống như kì tích thì cái miệng núi lửa hình lòng chảo ẩn trong lòng đất kia quả thực chính là thần tích.

Bên trong bồn địa được bao phủ bởi vô vàn cây cối đã chết, hiển nhiên miệng núi lửa này đã từng lộ ra ngoài không khí. Nơi này ban đầu vốn là một “rừng rậm trong lòng đất”, về sau có thể là do núi lửa phun trào hoặc núi lửa đột nhiên hoạt động nên cây cối nơi này đều lưu hóa mà chết cả, đến giờ chỉ còn lại dấu vết của khu rừng vẫn đứng sừng sững giữa bồn địa này.

“Nhìn chỗ đó kìa!” Lại tiếp tục có người kêu lên mà tôi vẫn không nhận ra là ai. Tiếp đó là hai phát đạn tín hiệu bắn ra, bay về phía miệng núi lửa.

Dưới cường độ ánh sáng đã được gia tăng thêm, chúng tôi thấy một quần thể kiến trúc rộng lớn nằm sâu trong trung tâm rừng cây ngậm giữa bồn địa núi lửa. Quần thể kiến trúc này khuất sau một bức tường đá màu đen cực lớn, không sao nhìn rõ được toàn cảnh.

Chẳng lẽ kia chính là đích đến chuyến đi này của chúng tôi, lăng tẩm muôn đời của Vạn Nô hoàng đế? Địa cung của Vân Đỉnh thiên cung lại nằm trong miệng núi lửa sao?

Quần thể kiến trúc này có quy mô cực kì lớn, vượt xa tưởng tượng của tôi. Nếu bên dưới những kiến trúc này thực sự là địa cung thì có lẽ quy mô của nó có thể so sánh với lăng mộ Tần Thủy Hoàng.

Dựa theo cảnh tượng vẽ trong bức tranh dưới hải mộ, Vân Đỉnh thiên cung thực sự lẽ ra phải ở trên đầu chúng tôi. Về sau qua trận tuyết lở đó, linh cung phía trên nhiều khả năng đã bị đè sụp hoàn toàn, không biết trên đỉnh đầu chúng tôi rốt cuộc có bao nhiêu tầng tuyết đọng mới có thể lấp kín địa cung này?

Đạn tín hiệu bắn ra lại một lần nữa vụt tắt trong bóng tối, bóng đêm lại bao trùm lên tất cả, chỉ còn mấy ngọn đèn pin sắp hết điện trên tay chúng tôi là phát ra ánh sáng.

Ngoại trừ Thuận Tử, trên mặt những người còn lại đều mang một vẻ hưng phấn cuồng loạn. Trộm mộ thể hiện một loại dục vọng nguyên thủy bậc nhất của con người, đó là liều cả mạng sống mong phát tài. Loại kích thích này, e là ai cũng không thể cưỡng lại được.

Ước chừng phải mất mười phút, chúng tôi mới trở về trạng thái bình thường, ngay lập tức chuẩn bị leo xuống. Trần Bì A Tứ nói với Hoa hòa thượng: “Vứt lại những thứ vô dụng, chuẩn bị dây thừng, chúng ta trang bị gọn nhẹ xuất trận.”

Hoa hòa thượng lập tức bắt tay vào làm. Chúng tôi chỉnh đốn lại trang bị, vứt lại hết những thứ vướng víu thiết trên mỏm đá này cho đỡ nặng kéo mang theo lại sinh ra nguy hiểm không cần thiết.

Tiếp theo chúng tôi đều đeo mặt nạ phòng độc, sau đó xếp thành đội hình leo úi chuẩn, dùng dây thừng từ từ leo xuống theo vách núi.

Bên dưới là hàng loạt cây cối đã chết, không khí tràn ngập thứ mùi kì quái, dù đã đeo mặt nạ phòng độc vẫn không sao ngăn được hết. Mọi người leo xuống đến nơi thì chợt nghe Phan Tử nói: “Nơi này là cái hố tử vong, chúng ta phải nhanh chân lên, chần chừ lâu có thể thiếu dưỡng khí mà chết. Hồi tôi còn trong quân ngũ từng nghe nói những nơi thế này chim bay qua cũng không thoát.”

Đó là do núi lửa hoạt động sinh ra chất khí chứa lưu huỳnh, độc tính cực mạnh, khó mà tưởng tượng nổi.

Hoa hòa thượng lại châm một cây pháo lạnh có cường độ ánh sáng lớn, chiếu sáng cảnh vật bốn phía. Chúng tôi nhìn quanh một vòng, thấy dưới chân là con đường lát đá phiến rộng cỡ hai xe đi vừa, gần như hướng thẳng về phía trước. Đây là thần đạo dẫn thẳng tới cửa chính của lăng mộ, từ chỗ này có thể thấy loáng thoáng một cái bóng màu đen thật lớn nơi cuối con đường.

Hoa hòa thượng hỏi Trần Bì A Tứ: “Chúng ta đi thế nào bây giờ?”

“Cứ theo thần đạo, tiến thẳng tới hoàng lăng rồi tính sau.” Trần Bì A Tứ trả lời.

Chúng tôi đều không có kinh nghiệm đối phó với hoàng lăng, lúc này cũng không có cách nào khác, vì thế không nói lời thừa, nhất nhất theo sau, chậm chạp tiến thẳng vào.

Leo qua rất nhiều cây chết nằm vắt ngang thần đạo, chúng tôi nhanh chóng đến trước một cánh cửa đá. Tầng đá này rất cao, trông khá giống

với miếu thờ trong mấy ngôi làng cổ. Đây là cánh cửa đá đầu tiên của hoàng lăng, gọi là Thiên môn. Qua cánh cửa này rồi, hai bên thần đạo sẽ xuất hiện rất nhiều tảng đá điêu khắc.

Khi đi qua cửa đá, Trần Bì A Tứ nói: “Lúc ra nhớ phải đi giật lùi, chớ có đi nhăm vào Đoạn đầu môn (cửa đoạt mạng).”

Trong bút kí của ông nội tôi cũng lưu ý đến điều này: Cánh cửa đá đầu tiên này có nguồn gốc rất quý dị. Mặt trước cánh cửa này chính là nơi tàn sát đội ngũ khiêng quan tài và hộ tống linh cữu, sau khi hoàn thành lễ nhập liệm, những người này đi ra cửa sẽ phải chịu một nhát đao đoạt mạng, thế nên cánh cửa này cũng giống như Âm dương môn. Kẻ trộm mộ nếu vào theo thần đạo hoặc là tiến vào địa cung theo cánh cửa lớn đầu tiên thì đến khi trở ra nhất định phải đi giật lùi, bằng không sẽ rất phiền toái.

Đương nhiên cũng không nhiều thổ phu tử có cơ hội theo thần đạo tiến vào hoàng lăng, chúng tôi có thể coi là một trong số rất ít những kẻ may mắn đó. Xưa nay những kẻ có thể đào được hoàng lăng không phải quân phiệt thì cũng là kiêu hùng, bọn họ đương nhiên không sợ cái gọi là Đoạn đầu môn rồi.

Qua được Thiên môn, hai bên thần đạo cứ cách năm mét lại đặt một tượng người hoặc ngựa bằng đá trắng. Chúng tôi không phải dân khảo cổ, vả lại mấy thứ này cũng không mang theo được nên cứ một mạch tiến thẳng phía trước, chẳng thèm liếc mắt lấy một cái.

Đang đi, bỗng Bàn Tử đi trước tôi dừng lại. Tôi bám theo ngay sau lưng hắn, bị đụng một cái tóc lửa, ngã lăn ra đất.

Lần này thật sự bất ngờ, Bàn Tử bị tôi đụng phải cũng suýt nữa ngã bở nhào. Tôi vội hỏi hắn làm sao thế?

Bàn Tử quay đầu nhìn lại, mặt tái đi, thì thào: “Hình như bên đường có người đang đứng.”

Mấy người phía trước phát hiện chúng tôi dừng lại thì cũng vòng trở về, Phan Tử hỏi: “Có chuyện gì thế?”

Bàn Tử kể lại thứ hắn vừa nhìn thấy, mấy người kia đều có vẻ ngờ vực,

Phan Tử nói: “Là tảng đá hình người thôi, chắc cậu nhìn lầm rồi.”

Bàn Tử lắc đầu: “Nhoáng cái đã biến mất rồi, tôi còn chưa kịp phản ứng. Anh xem cả người tôi mướt mồ hôi lạnh, hẳn là không nhìn lầm.”

“Có nhìn rõ không đấy?”

“Hình như là một phụ nữ, tôi cũng không dám chắc.” Bàn Tử nói: “Nó chạy nhanh quá, tôi không nhìn rõ.”

Chúng tôi cầm đèn pin chiếu vào mấy tảng đá hình người phía sau. Cứ cách năm mét lại có một tảng, vừa nãy loáng cái đã đi qua sáu bảy tảng, trong phạm vi đèn pin có thể chiếu đến không phát hiện người phụ nữ mà Bàn Tử nói, có lẽ là ở xa hơn.

Hoa Hòa Thượng hỏi: “Lão gia, mình có quay lại xem sao không? Nói không chừng chính là cô ả trong nhóm người kia ?”

Người Hoa hòa thượng nói đến chính là A Ninh, tôi thậm nhủ làm sao có thể. Bọn họ đi từ cửa chính Vân Đỉnh thiên cung, cho dù có vượt qua các tuyến biên phòng thành công thì bây giờ cũng đang mài miết đào đạo động trên đỉnh đầu, tuyệt không thể nhanh bằng chúng tôi được.

Bàn Tử cũng nói: “Chắc chắn không phải, nếu là ả đàn bà kia thì chắc chắn ông liếc mắt một cái là nhận ra.”

Trần Bì A Tứ do dự một hồi rồi quay sang Hoa hòa thượng: “Người hãy đi trước cùng mấy người khác.” sau đó quay sang vỗ vai Thuận Tử: “Người theo ta đi kiểm tra xem sao.”

-----oOo-----

Chương 30: Môn điện

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Yoo Chan

Beta: Thanh Du

~000~

Thuận Tử nghe vậy thì ngẩn người, không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Không chỉ có hắn, những người khác cũng ngây ra mất một lúc, không biết Trần Bì A Tứ tính sao.

Trong khoảnh khắc ấy, tôi thậm chí còn nghĩ Trần Bì A Tứ muốn chia rẽ chúng tôi rồi giết Thuận Tử diệt khẩu, nhưng ngẫm lại thì thấy không đúng. Thứ nhất lão đã hơn chín mươi, muốn giết một quân nhân xuất ngũ tuổi tráng niên, cho dù đánh lén cũng chưa chắc thuận lợi. Thứ nữa, trên đường về chúng tôi vẫn phải dựa vào Thuận Tử, cho nên lão sẽ không vội mượn cơ hội này giết hắn diệt khẩu.

Tôi không hiểu hành động này của Trần Bì A Tứ cho lắm, vì thế võ Thuận Tử một cái ý bảo hắn đề phòng. Không biết Thuận Tử có nhận ra hay không, cũng liếc tôi một cái rồi đi theo Trần Bì A Tứ.

Chúng tôi lập tức quay đầu, men theo thân đạo tiếp tục tiến về phía trước. May mà trang bị trên người đã bỏ lại khá nhiều, bằng không vận động với cường độ này, chỉ e không ai có thể trụ nổi.

Thần đạo này dẫn tới tất cả sáu cánh cửa đá, đây chính là lục đạo luân hồi (*) trong Phật giáo của người Hán. Nhưng người Nữ Chân lại thờ phụng Tát Mãn, có thể thấy khắp nơi đều lưu lại dấu vết chứng tỏ công trình này là do người Hán thiết kế.

(*) Phật giáo quan niệm rằng các kiếp sống của chúng sinh luôn xoay vần trong 6 con đường Thiên (tiên), Atula (thần), Nhân, Địa ngục, Ngạ quỷ (quỷ đói), Súc sinh (loài vật), gọi là lục đạo luân hồi. Chúng sinh phạm tục sinh ra từ một trong sáu đạo, chết đi lại quay về với sáu đạo, tùy công quả tích trong kiếp trước mà chọn đạo chuyển thế cho kiếp sau, nhưng vĩnh viễn cũng không thoát khỏi vòng luân hồi này. Chỉ có một con đường duy nhất giúp chúng sinh thoát khỏi lục đạo luân hồi, đó là tu hành và giác ngộ.

Tôi chạy như bay, đã bắt đầu có cảm giác chóng mặt, những chỗ da trần bắt đầu ngứa ngáy, có thể thấy không khí xung quanh thực sự có vấn đề.

Bất tri bất giác, quang sáng của đèn pin đã chiếu tới những mái hiên mục

nát và tường đỏ màu đen. Chúng tôi nhanh chóng đi tới tế đàn ở cuối thần đạo; vượt qua tế đàn, đi hết sáu mươi bậc thang đỏ nát là đến cửa chính hoàng lăng.

Trong quan niệm về mộ táng truyền thống, lăng và mộ thường được gộp làm một, thật ra lăng và mộ là hai loại hoàn toàn khác nhau. Lăng chính là công trình trên mặt đất dùng làm nơi thờ cúng và tiến hành nghi thức nhập liệm, còn mộ mới chính là địa cung dưới lòng đất.

Lăng và mộ cũng không nhất định phải ở cùng một chỗ, có rất nhiều lăng và mộ cách nhau cả vạn dặm. Ví dụ như lăng của Thành Cát Tư Hãn được đặt ở chính giữa thảo nguyên Ordos của Mông Cổ, nhưng quan tài trong lăng chỉ có cọng lông lạc đà chứa linh hồn của Thành Cát Tư Hãn, còn thi thể và đồ bồi táng của ông được giấu nơi nào trong thảo nguyên thì không ai biết được.

Vân Đỉnh thiên cung này cũng dùng kết cấu ba tầng. Cung điện chúng tôi nhìn thấy trong bức tranh dưới hải mộ lần trước chỉ là linh cung mang tính tượng trưng, cùng với hoàng lăng ngầm và vương mộ sâu trong lòng đất, tạo thành ba nghìn thế giới, tượng trưng cho thân phận biến hóa thân nhân quý của Vạn Nô vương.

Phong cách kiến trúc của hoàng lăng rất giống cung điện thời Minh, lúc ở trên vách đá nhìn xuống đã thấy quy mô thật hùng vĩ, hoàng khí bức người. Do công trình sử dụng rất nhiều loại vật liệu đá màu đen này cho nên không những đồ sộ mà còn có vẻ thần bí quý dị. Nhưng khi tiến vào lăng cung thì cảm giác này biến mất, trước mắt đâu đâu cũng là cảnh tượng tàn phá tiêu điều, nếu không nhờ một số lâu điện lớn bằng miếu thờ còn đứng vững ở đó thì nhất định chúng tôi sẽ cảm thấy thất vọng.

Không khí trong này không lưu thông, cũng không có gió lớn hay ánh sáng mặt trời, kiến trúc trong này đáng ra phải được bảo tồn rất tốt mới đúng, làm sao lại tàn tạ thành cái dạng này?

Chúng tôi bước lên bậc thềm rộng thênh thang đủ cho mười cỗ xe ngựa phi vào cùng lúc, tiến vào cửa chính của hoàng lăng. Cánh cửa cực lớn dẫn vào lăng đã sớm sụp xuống, ván cửa đóng đầy đỉnh nằm ngang trên nền đất, chúng tôi bước qua cánh cửa mà cảm giác như nơi này chưa từng có người đặt chân đến.

Đi qua cửa chính là đến môn điện lăng cung. Trong thiên “hoàng lăng” của cuốn Táng thư thời cổ đại, hoàng lăng có bốn đạo long lâu vây quanh bảo điện, xe tiên chín đuôi dẫn đến hoàng tuyền, đây chính là điện thờ thứ nhất bên trong bốn đạo long lâu. Lúc này tôi đã cảm thấy miệng mũi bỏng rất khó chịu, bèn giục mấy người kia đi nhanh lên.

Môn điện rộng chừng hai sân bóng rổ, hai bên là xe ngựa bằng đồng nghênh giá. Ở bức tường phía sau, hai bên đặt hai pho tượng màu đen đã bám bụi. Mặt mũi pho tượng rất dữ tợn, mặt lạnh lùng mắt trợn ngược, có lẽ là đồ dâng Tát Mãn. Cây xà chống phía trên đã sập xuống, mái ngói rơi vỡ la liệt, cũng may nơi này không có mưa, bằng không đã sớm ngập rồi.

Chúng tôi không gặp thứ gì đặc biệt thu hút, đang định băng qua môn điện hướng vào trung tâm hoàng lăng. Mới đi được vài bước, không biết dẫm phải thứ gì mà Bàn Tử đột nhiên trượt chân, kêu “ó!” một tiếng rồi ngã chổng vó. Sàn môn điện toàn là ngói vỡ, hấn ngã cú này đúng là đập mông luôn rồi.

Tôi lập tức cảm thấy kì quái, mặt sàn thế này nếu vấp ngã còn hiểu được, làm sao có thể trượt ngã? Bản thân Bàn Tử cũng thấy lạ, vừa ôm mông, vừa quay về xem chỗ mình vừa giẫm chân lên.

Chỗ kia chỉ còn lại một vết trượt dài, thứ hấn giẫm phải đã mất tăm. Hấn lần theo dấu vết, lật mấy miếng ngói lên vẫn không thấy gì.

“Không lẽ cậu bị quỷ ngáng chân?” Phan Tử hỏi. Bàn Tử lắc lắc đầu, bồng ngô ra điều gì, bèn ngoắc tay ra hiệu cho chúng tôi dừng lại, còn mình thì ngồi xồm xuống, lật ngược một bên giày. Chúng tôi xúm đến xem, thì ra giữa đám đinh dưới đáy chiếc giày leo núi còn mắc kẹt một vỏ đạn.

Mọi người đều biến sắc. Phan Tử cầm lấy vỏ đạn, đưa lên ngửi nhưng nhận ra mình đang đeo mặt nạ phòng độc bèn dùng tay miết miết, nói: “Vẫn còn âm. Con mẹ nó, mới từ nòng súng bắn ra chưa lâu.”

“Có người đã tới đây trước chúng ta sao?” Tôi sửng sốt, chẳng lẽ đám người A Ninh lại thần thông quảng đại đến thế? Còn nhanh chân hơn cả chúng tôi?

Nhưng vì sao lại nổ súng trong này?

“Châm lửa lên, nhìn xung quanh xem còn có gì nữa?” Phan Tử nói.

Hoa hòa thượng lập tức đốt một cây pháo lạnh, ánh sáng được tăng cường. Chúng tôi xem xét chung quanh, bên trong môn điện là một đồng hồ loạn. Chúng tôi tản nhau ra, rất nhanh đã phát hiện một chuỗi những lỗ đạn nối nhau chạy từ trên xuống dưới trên một cây cột trụ.

“Xem ra có thứ gì đó bò xuống theo cây cột này, sau đó bọn họ bắt đầu theo nó từ trên xuống dưới.”

Phan Tử bước tới, nhìn những lỗ đạn, sờ sờ một chút rồi lắc đầu nói: “Không phải, mà ngược lại mới đúng. Xem độ chệch của những lỗ đạn này đi, nòng súng phải hướng lên trên theo cây cột.”

Bàn Tử chiếu đèn pin dọc theo mấy lỗ đạn, dần dần hướng lên trên, cuối cùng đã thấy một cái bóng màu đen treo lủng lẳng trên thanh xà ngang tít trên cao.

Xem tư thế của cái bóng kia thì hẳn là một người đã chết, có lẽ là một người trong đội của A Ninh bởi tôi nhìn thấy một khẩu súng trường K56 treo trên bả vai anh ta, cả người mềm oặt rũ xuống dưới.

Ai này đều hoảng hồn, không hiểu người này vì sao lại chết trên xà ngang. Chúng tôi chiếu đèn pin lên, thấy rõ mặt mũi người nọ. Người chết là đàn ông, trên mặt đeo mặt nạ phòng độc cỡ nhỏ (loại này rất hiện đại, vừa nhẹ mà lại vừa hiệu quả hơn so với loại chúng tôi đang dùng. Tôi cũng chỉ nghe nói là có loại mặt nạ phòng độc như vậy, không ngờ hôm nay có dịp nhìn thấy), từ gương mặt mà phán đoán thì anh ta có vẻ là người Slave, không hiểu vì sao lại chết. Đôi mắt anh ta trợn trừng, vì đeo mặt nạ nên tôi không thể nhìn thấy nét mặt.

Thi thể bị một sợi dây gì đó treo lên xà nhà, do khoảng cách khá xa nên không thể nhìn rõ đó có phải dây thừng hay không.

Mấy người định trèo lên xem thế nào thì Phan Tử ngăn lại. Cái chết của người thật kì quái, chắc chắn là có vấn đề. Lúc này Bàn Tử bỗng đập đập tôi, chỉ lên một đoạn xà ngang khác: “Các vị, không phải chỉ có một người.”

Chúng tôi nhìn sang thì thấy trên mặt xà ngang còn có sáu, bảy khối thi thể nữa treo lơ lửng trên xà ngang, giống như quỷ thất cổ vậy.

Những người này đều mặc trang phục leo núi giống nhau, trên người đều đeo súng trường K56 sản xuất trong nước. Trong lòng tôi không khỏi trào lên cảm giác quái lạ: súng trường K56 có lực sát thương rất mạnh, có thứ này trong tay, bánh tồng cũng chịu không nổi mười phút. Vậy thứ gì đã giết chết bọn họ? Hơn nữa, cứ cho là chỗ này đã xảy ra một cuộc độ súng thì tại sao mấy thi thể này lại đua nhau trèo lên xà ngang mà treo lủng lẳng như vậy?

Càng nghĩ càng thấy quái, nơi này đúng là không nên ở lâu. Tôi gọi mấy người kia, bảo nhanh chóng vượt qua môn điện, nơi này thực tà ma.

Nào ngờ vừa quay đầu đã không thấy Bàn Tử đâu, tôi rọi đèn pin một vòng xung quanh mới phát hiện Bàn Tử không biết từ lúc nào đã trèo lên pho tượng đặt bên cạnh để leo lên xà ngang.

“Anh làm cái quái gì vậy? Xuống mau!” Tôi vội gọi to. Trong tình thế này mà hắn vẫn còn tâm trí leo xà ngang, không biết đầu óc hắn phát triển có bình thường không nữa.

Bàn Tử không thèm đếm xỉa đến lời tôi, vẫn cứ mãi miết leo, chỉ vài bước đã lên đến xà ngang rồi quay đầu xuống nói: “Sợ cái gì? Bàn gia đây cũng không phải trẻ lên ba, nếu thấy có gì nguy hiểm tôi khắc biết đường leo xuống.” Nói rồi tiếp tục lần theo xà ngang leo đến bên khối thi thể gần hắn nhất.

Tôi bỗng chốc bừng tỉnh, hiểu ra Bàn Tử hắn là muốn lấy khẩu súng trường K56 kia. Trong tay hắn không có súng, trên đường đi đã không được thoải mái, giờ nhìn thấy khẩu súng ngon lành thế kia hỏi sao không phấn khởi cho được. Tôi cũng quen với cái thói vô tổ chức, vô kỉ luật của hắn, giờ có câu lên cũng không làm gì được.

Bàn Tử cẩn thận nhích từng bước, thân thể hắn rất nặng khiến tầng mái ngói trên trần môn điện chân động theo từng bước chân, phát ra thứ âm thanh khiến người ta phải lo lắng, đồng thời kéo theo một đống gỗ vụn từ trên đầu rớt xuống như mưa. Chúng tôi theo phản xạ đều lui lại phía sau, sợ cả Bàn Tử giẫm sập toàn bộ mái ngói trên đỉnh đầu.

Phan Tử tát tét một cái lên người, mắng: “Tổ sư, anh kiếm chế một chút cho tôi nhờ, đọi thêm lát nữa không chừng chúng tôi đều bị anh vạ lây.”

Bàn Tử làm một động tác ý là “Thật có lỗi”, rồi lại sải bước tiến lại gần khối thi thể. Việc đầu tiên hắn làm là lấy khẩu súng trường K56 trên cái xác, cầm vững rồi lập tức mở ra kiểm tra hộp đạn, sau đó từ trên cao ném xuống cho Phan Tử. Sau đó lại lấy hết đạn trên người cái xác, đeo lên người mình, cuối cùng mới nhìn đến cái xác.

Tôi thấy Bàn Tử cẩn thận gỡ cái mặt nạ phòng độc ra khỏi cái xác. Bên dưới mặt nạ lộ ra khuôn mặt của một người nước ngoài ở độ tuổi trung niên, ngũ quan vạm vỡ xanh lét, miệng há to lạ thường, dường như lúc chết còn đang kêu to. Hắn là cái chết đã đến trong nháy mắt, cho nên biểu cảm khi chết của anh ta mới đọng lại rõ ràng đến thế.

Tôi thấy cái xác xanh lét mặt mày, vôi vĩa kêu to: “Đừng chạm vào hắn, nhìn sắc mặt hắn chắc là chết vì trúng độc.”

Bàn Tử gạt đầu, đeo bao tay vào, sau đó nhìn sợi “dây thừng” treo khối thi thể. Những người này chắc chắn không tự treo mình lơ lửng trên này, những sợi dây thừng kia là sao? Chúng tôi đều háo hức muốn biết.

Nhưng Bàn Tử vừa nhìn thoáng qua, sắc mặt đã tràn đầy vẻ nghi hoặc.

Tôi hỏi: “Có phát hiện gì không?”

Bàn Tử nói: “Đây, ... cái đệt... hình như là tóc...”

“Tóc á?” Tôi nghi hoặc hỏi lại.

Bàn Tử gạt đầu, nói tiếp: “Lại còn dài ngoằng nữa, chẳng lẽ mấy người này đều là đàn bà?” Bàn Tử nâng thi thể lên một chút. “Không phải... Thứ này chui ra từ trong cổ hắn, không phải là tóc. Mẹ kiếp, chẳng lẽ là lông nách? Gã tây này cũng thật lợi hại, lông nách mà dài cỡ này.”

Nói rồi hắn rút con dao găm, định cắt ‘tóc’ của người chết kia, thả cái xác xuống cho tôi xem. Nhưng hắn đã cắt đến hai nhát mà ‘tóc’ kia vẫn chưa thềm đứt, có vẻ rất chắc chắn. Bàn Tử lại lôi bật lửa ra, định đốt ‘tóc’.

Tôi nghĩ bụng cái thi thể này có quái gì mà xem, liền gọi với lên: “Thôi lạy bố, con không có hứng ngắm thi thể. Bố mau mau xuống đây cho con nhờ, đừng táy máy nữa, nhớ ra có độc lại phiền.”

Bàn Tử nghĩ cũng chột dạ, cất cái bật lửa rồi trả lời: “Đợi chút nữa, tôi xuống ngay đây, xuống ngay đây.” Nói rồi lại bò về phía một khối thi thể khác, xem ra hẳn không định buông tha khẩu súng nào.

Tôi thấy mấy khối thi thể này cũng không có gì nguy hiểm nên không cản hẳn nữa. Hắn vẫn làm như cũ, tới gần thi thể đầu tiên là lấy súng rồi ném xuống cho tôi, sau đó lấy hết băng đạn trên người nó. Đúng lúc đó, tôi tình cờ liếc qua cánh tay của thi thể kia, bỗng giật nảy cả mình.

Đầu óc căng ra, tôi bất chợt cảm thấy có gì không phải. Bàn Tử đang định gỡ mặt nạ phòng độc xuống, tôi vội kêu to: “Từ từ đã, người này hình như còn sống! Đừng gỡ mặt nạ ra!”

Bàn Tử “Hả?” một tiếng. “Thật à?” Nói rồi đưa tay thăm dò mạch đập của thi thể. Sắc mặt hắn biến đổi, luống cuống lôi bật lửa đốt một đoạn ‘tóc’ phía trên, thi thể lập tức rơi từ xà ngang xuống đất. Tôi và Hoa hòa thượng tiếp được, đặt anh ta nằm trên mặt đất. Hoa hòa thượng đeo bao tay, lật cổ anh ta ra xem, chỉ thấy thứ ‘tóc’ treo thi thể đúng là mọc ra từ lưng người này.

Hoa hòa thượng lật mí mắt anh ta, lắc lắc đầu: “Chưa chết, nhưng cũng hấp hối rồi. Đồng tử đã bắt đầu giãn nở.”

Tôi thấy anh ta có vẻ là người Trung Quốc, quen miệng hỏi: “Có còn cứu được không?”

Hoa hòa thượng lắc đầu: “Chúng ta không việc gì phải cứu hắn, thứ nhất có cố lắm cũng chỉ giúp hắn cầm cự thêm ít phút, đến khi chết đi lại càng đau đớn, thứ hai mang hắn theo phiền phức lắm.”

Tôi nói: “Hắn còn chưa chết mà, để hắn lại chỗ này thì không hay lắm?”

Hoa hòa thượng cười, lại lắc đầu, có lẽ là thấy tôi thật nực cười. Gã rút mã tấu trên lưng ra, kéo cổ người nọ lên. Tôi cảm thấy tình hình không ổn, vội níu chặt tay gã, nói: “Anh định làm gì?”

“Hắn đã trúng độc, lúc chết hẳn sẽ rất đau đớn, tôi định chích tí máu cho hắn ra đi thanh thản.”

Tôi nghe vậy thì choáng váng, đây là thứ logic quái quỷ gì vậy? Vừa định lắc đầu nói không được thì ‘thi thể’ kia đột nhiên co giật, cánh tay ‘thi thể’ chop mạnh vào tay Hoa Hòa Thượng, hai mắt mở bừng, người vẫn chưa hết run rẩy.

Hoa hòa thượng hoảng hồn, vội gạt tay hắn ra, lùi lại vài bước.

Người nọ nhìn tôi, lại nhìn sang Hoa Hòa Thượng, rõ ràng ý thức đã dần khôi phục. Đột nhiên anh ta gắng sức đứng dậy, kêu lên một tiếng thống khổ. Tôi không nghe rõ hắn đang kêu gì, vội đề hắn xuống, nhưng người này cực khỏe, tôi và Hoa hòa thượng đều bị anh ta gạt văng đi. Người nọ nằm vật ra trên mặt đất, không ngừng lăn lộn, kêu gào đến tê tâm liệt phế. Miệng càng lúc càng há to, to tới mức người bình thường tuyệt đối không thể làm được. Hơn nữa cổ cũng phình lên, dường như sắp nổ tung đến nơi, một thứ chất lỏng tanh hôi phun ra từ miệng.

Phan Tử không đành lòng đứng nhìn, bèn mở chốt an toàn, “đoàng” một tiếng, tiễn người nọ xuống suối vàng.

Tiếng súng nổ nằm ngoài dự đoán của tôi, lỗ tai tôi tức khắc tê rần, chỉ thấy Phan Tử nâng súng bắn thẳng vào tim anh ta. Máu từ thi thể tuôn ra như suối, thi thể vắn vẹo hai cái rồi ngừng lại, bất động.

“Vừa rồi hắn kêu gì thế?” Hoa hòa thượng đàm địa mồ hôi, hỏi: “Có ai hiểu gì không?”

“Có vẻ là tiếng người Hẹ. Hắn nói hơi khó nghe nên tôi cũng không rõ lắm, nhưng hình như là kêu “trên lưng, trên lưng” thì phải.” Diệp Thành nói.

(Người Hẹ: là những người Hán sống ở lưu vực sông Hoàng Hà từ thế kỉ thứ IV, hiện nay phân bố ở các tỉnh Quảng Đông, Phúc Kiến, Quảng Tây, Giang Tây, Hồ Nam, Đài Loan...)

“Trên lưng? Chẳng lẽ trên lưng hắn có thứ gì kì quặc?” Hoa hòa thượng lật ngược thi thể, định xé quần áo ra xem trên lưng rốt cuộc có thứ gì.

Tôi thấy đầu đầu cũng là máu, bắt đầu có cảm giác choáng váng, bèn quay mặt đi không nhìn, kêu Bàn Tử mau mau leo xuống.

Bàn Tử vẫn còn ngồi trên xà nhà nhìn xuống chúng tôi, lúc này đang châm thuốc hút. Thấy tôi gọi hắn bèn nói: “Đừng thúc giục, mẹ kiếp, cậu giống hệt bà già nhà tôi. Tôi thề có Mao chủ tịch chứng giám, hút hết điếu thuốc này tôi sẽ xuống.”

Tôi thầm nghĩ anh đeo mặt nạ phòng độc thì hút thuốc thế quái nào được. Vừa liếc nhìn hắn, tôi lập tức đờ người, da đầu co giật, hét to một tiếng rồi ngã lăn ra đất.

Chỉ thấy phía sau bả vai Bàn Tử nổi lên một khuôn mặt trắng xạm, con mắt trợn trừng ngó xuống. Nhìn kĩ thì là một kẻ quái đản nào đó đang bám trên lưng Bàn Tử, mà Bàn Tử hình như không hề nhận ra.

Vài người bị tiếng kêu của tôi gây chú ý, cũng ngẩng đầu lên nhìn. Diệp Thành cũng hét lên một tiếng, không hện mà cùng lùi lại thật nhanh. Phan Tử phản xạ cực nhanh, “rắc” một tiếng đã lên đạn, nâng súng lên nhưng lại không nổ súng.

(Kẻ cũng lạ, không hiểu vì sao tôi chưa từng nghe nói có người dùng súng bắn bánh tồng trong mộ. Không biết đây là quy tắc của các cụ ngày xưa, hay là nếu làm như vậy sẽ dẫn tới hậu quả nào đó mà chúng tôi không lường trước được. Sau này tôi có hỏi lại Hoa hòa thượng, gã nói nguyên nhân bề ngoài là rất nhiều thi thể có chất độc, nếu gặp phải bánh tồng mốc, nổ một phát súng dịch từ thi thể sẽ bắn tung tóe ra ngoài; hơn nữa tiếng súng có thể trêu chọc đến những thứ phiền toái khác trong cỗ mộ. Nhưng về thực tế tại sao lại như vậy, hắn cũng không rõ lắm.)

Bàn Tử đang suy nghĩ làm thế nào để nhét thuốc lá vào trong mặt nạ phòng độc, thoáng cái bị phản ứng của chúng tôi dọa cho hết hồn, không hiểu có chuyện gì. Thế nhưng khi nhìn hướng nòng súng của Phan Tử chĩa tới là ngay cạnh đầu mình, biết đích ngắm không phải là mình, hắn lập tức ý thức được chuyện gì đang xảy ra, liền quay đầu nhìn ra phía sau bả vai mình.

Vừa quay lại, mặt hắn đã đối diện với cái mặt kia. Bàn Tử suýt nữa ngất xỉu, điếu thuốc trên tay rớt xuống đất, toàn thân cứng đờ ra.

Kẻ đang bám trên lưng Bàn Tử kia quý khí dày đặc, trước đó vẫn nấp sau bả vai hắn, thấy hắn quay đầu lại vẫn không có phản ứng gì. Hai người cứ thế bốn mắt nhìn nhau đăm đũa.

Kẻ này từ chỗ nào chui ra? Đầu tôi muốn nổ tung, vừa rồi khi bước vào đây chúng tôi đều lấy đèn pin soi qua một lần, tuy cũng không xem xét quá cẩn thận nhưng một người lớn bằng chừng ấy, chắc chắn không thể nấp được. Nói cách khác là lúc chúng tôi bước vào, cái ‘người’ này không có trong đây, sao bây giờ hắn có thể đột ngột xuất hiện trên lưng Bàn Tử được?

Chẳng lẽ là người trong đoàn A Ninh gặp nạn trong này? Hay là...con mẹ nó, chính là oan hồn của những kẻ chết trong hoàng lăng này?

Tôi đã gặp nhiều chuyện cổ quái, nhưng đứng trong hoàng lăng âm u dưới lòng đất này, tóc tai tôi cũng dựng đứng lên cả, tự nhiên có cảm giác trên vai mình cũng có thứ gì đó bám vào, da gà da vịt nổi đầy người.

Bàn Tử tái mặt, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Tuy nhiên hắn cũng không phải loại tầm thường, lúc này đã có phản ứng lại. Người vẫn không nhúc nhích nhưng tôi thấy tay hắn đang chậm chậm tạo dáng một khẩu súng lục, ý muốn ra hiệu cho Phan Tử nổ súng.

Phan Tử khoát tay ý bảo Bàn Tử nghiêng đầu qua một bên, còn mình thì đưa súng lên ngắm bắn. Đúng lúc này, Hoa hòa thượng lại giơ hai tay lên, nhỏ giọng nói: “Từ từ, nhìn kĩ lại đã, có khi là người sống.”

“Cái thứ kia cũng được coi là người sống?” Phan Tử lại thì thào nói.

Hoa hòa thượng xua tay, bảo anh yên lặng, rồi tự tay rút đèn pin soi ra phía sau bả vai Bàn Tử. Đèn pin chiếu tới, người nọ bị ánh sáng chiếu vào, lập tức quay đầu về phía chúng tôi.

Tôi thấy một gương mặt không biết phải tả thế nào: Cả khuôn mặt lõm xuống, nơi lẽ ra là mũi thì chỉ có một cái hốc lớn. Hố mắt sâu dị thường, hai con mắt giống như hai cái đèn pha phản chiếu lại ánh đèn pin, nhìn đến cái miệng nữa...nhìn qua thì thấy có vẻ giống một con cú mèo.

Phan Tử lưỡng lự, hạ súng xuống nhìn về phía chúng tôi: “Con mẹ nó,

thì ra là con cú?”

Bụng tôi thậm nhủ làm sao có thể chứ. Chất lượng không khí nơi này quá tệ, căn bản không thể có sinh vật sống, cú cũng không sống nổi. Hơn nữa nếu đây là con cú thì cũng quá lớn rồi.

Thực ra chỉ nhìn mỗi khuôn mặt này thì đúng là rất giống con cú. Khi bay lượn cú không phát ra âm thanh, chẳng lẽ chuyện là thế này, nó lẳng lẳng bay xuống từ trên mái ngói rồi đậu lên người Bàn Tử? Nhưng sao Bàn Tử lại không hề có cảm giác?

Trên mặt Bàn Tử mồ hôi đã tuôn như suối. Một tay vừa làm dấu bảo Phan Tử nổ súng, một tay đã bắt đầu rờ đến thắt lưng, định rút con dao găm ra. Có lẽ thấy chúng tôi không có phản ứng gì, hắn không nhịn được mà định ra tay trước. Tôi vội vàng khoát tay ra hiệu cho Bàn Tử đừng nhúc nhích, chưa hiểu rõ mọi chuyện thì tuyệt đối chớ có dùng bạo lực.

Bàn Tử nghe răng nhìn tôi, tỏ vẻ chông đời.

Không ngờ hắn vừa nghe răng, thứ trên lưng dường như đã bị kích thích. Trong nháy mắt cái mặt lõm kia bắt đầu vận vẹo, ngửa đầu ra sau, miệng đột ngột mở lớn. Chết tiệt! Hai cái răng nanh chìa ra phải dài đến hai tấc, con kia chắc chắn không phải chim rồi. Hơn nữa cái miệng cứ mở mỗi lúc một lớn, nhanh chóng mở to tới mức con người không thể làm được.

Tôi thấy tình hình không ổn, Bàn Tử gặp nguy hiểm rồi! Phan Tử đề mạnh súng lên bả vai, ngắm bắn cái miệng kia, vừa định nổ súng thì ‘vút’ một tiếng, một cơn gió mạnh lướt qua mặt tôi, có thứ gì đó từ bên ngoài môn điện lướt vào, đập lên nòng súng của Phan Tử khiến nòng súng lệch đi, những viên đạn liên tiếp sượt qua tai Bàn Tử. Bàn Tử bị dọa cho hết hồn bèn chửi to: “Đêch, anh bắn đi đâu thế hả?”

Tôi quay đầu nhìn lại thì thấy Trần Bì A Tứ và Thuận Tử vọt vào, Trần Bì A Tứ hét to với Phan Tử: “Buông súng!”

Phía trên, cái thứ quái dị nọ đang hướng về phía cổ Bàn Tử mà cắn một nhát. Bàn Tử đập mạnh đầu mình vào đầu con quái kia, đẩy nó ra, sau đó vặn người, huých mạnh cùi chỏ vào miệng thứ nọ, định hất văng nó ra. Nhưng cái thứ kia không biết làm thế nào mà cứ bám chặt lấy lưng hắn, giãy kiêu gì cũng không ra. Bàn Tử hét to: “Con mẹ nó! Ai lên đây giúp

tôi mau”

Diệp Thành rút dao ra định trèo lên. Tôi vội hét to: “Không được! Xà nhà sập mất. Bàn Tử, anh nhảy xuống đây mau!”

Bàn Tử hình như không nghe thấy, cứ đứng trên đó kêu to: “Các người mất hết lương tâm rồi à, mau lên!”

Trần Bì A Tứ vung tay, một viên đạn sắt bắn vào chân Bàn Tử, Bàn Tử kêu ‘Á!’ một tiếng đau đớn, chân khuyu xuống. Cái xà nhà cũng theo động tác này của hắn mà kêu ‘răng rắc’ một tiếng, nghiêng hẳn xuống. Bàn Tử lập tức mất thăng bằng, cả người té nhào xuống dưới.

Xà ngang cách mặt đất cũng khá cao, nếu nói ngã xuống không việc gì thì cũng không đúng. May mà bên dưới có treo một khối thi thể, lúc Bàn Tử ngã xuống đã cố níu lấy nó, lơ lửng trên không một chút rồi mới nặng nề ngã xuống đóng ngói vụn trên mặt đất. Chúng tôi chạy nhanh lại xem xét, tới nơi thì ai nấy đều sững sờ: cái thứ bám trên lưng Bàn Tử đã biến mất, không thấy đâu cả...

Tôi lập tức nhớ lại mấy vết đạn trên cây cột, chợt nhận ra có điều bất thường, bèn vung tay nói: “Thứ kia chưa rơi xuống, mau nhìn lên đỉnh đầu” Lời còn chưa dứt, trên đầu đã có một cái bóng xẹt qua nhanh như điện, vừa vặn thấy Thuận Tử ngã xuống lăn lộn, trên vai trái hắn đã có ba vết máu.

Tôi lập tức nâng súng lên, nhưng khẩu K56 đúng là nặng hơn tôi tưởng, cầm không chắc tí nào, nâng hai lần mà họng súng vẫn không ngẩng lên được. Bàn Tử đứng lên, giật lấy khẩu súng trên tay tôi, lia một vòng lên đỉnh đầu theo cảm tính, khiến ngói lợp bên trên lộp bộp rơi xuống đất. Chúng tôi bật hết đèn pin lên chiếu sáng cho hắn, nhưng chờ cho khói súng tan hết, nhìn lên đỉnh đầu vẫn không thấy gì cả, không biết cái thứ vừa rồi đã nấp vào đâu.

“Chết tiệt, cái thứ kia rốt cuộc là gì?” Bàn Tử vẫn chưa hết sợ hãi.

“Anh còn hỏi à? Bị nó bám vào người mà vẫn chẳng biết gì, anh làm ăn cái kiểu gì đấy?” Phan Tử mắng to.

Bàn Tử nổi cáu, vừa định mắng trả thì người bỗng nhiên khựng lại.

Chúng tôi quay lại thì thấy cái khuôn mặt chết tiệt kia không biết từ lúc nào đã ló ra từ phía sau vai Phan Tử, len lén nhìn chúng tôi, mà Phan Tử cũng không hề hay biết.

Chúng tôi lập tức lùi ra xa Phan Tử. Phan Tử thấy chúng tôi bỗng dưng phản ứng như vậy thì mặt cũng tái xanh, kêu lớn: “Các người sao thế?” Không đợi hẳn quay đầu lại, cái thứ chết tiệt bám sau bả vai kia liền há to miệng, nháy mắt đã nhe nanh ra cắn.

Bàn Tử nâng súng lên bắn, “Đoàng” một tiếng, thứ kia đã bay mất nửa đầu, tức thì một thứ nước xanh lè văng tứ tung, vấy đầy lên người chúng tôi, trong không trung bốc lên thứ mùi cực kì khó ngửi.

Tôi thoáng nghĩ thế là ổn rồi, nhưng nghĩ lại thấy không ổn. Trong cái miệng cực lớn của con quái giờ chỉ còn nửa đầu kia, không ngờ lại mơ hồ xuất hiện một khuôn mặt!

“Chết tiệt!” Tôi nghe Thuận Tử ở bên cạnh nói nhỏ một tiếng. Có thứ gì lao vút về phía Phan Tử, đụng Phan Tử một cái rồi bay ra ngoài. Anh ngã xuống đất nhưng lập tức xoay người ngồi dậy, mã tấu đã nằm gọn tron tay từ lúc nào, kẻ đó xoay tay đâm về phía sau một cái.

Nhưng cái thứ bám sau lưng anh đã biến mất, ngồi sau chính là Thuận Tử, kẻ vừa xô ngã anh. Một đao của Phan Tử chém thẳng tới, may mà Thuận Tử phản ứng cực nhanh, chặn được đao này rồi bẻ quặt tay Phan Tử lại, đồng thời kêu lớn: “Vừa rồi ai nổ súng?”

Bàn Tử lập tức giơ tay: “Tôi!”

“Còn có tôi!” Phan Tử cũng giơ tay còn lại lên.

Không hiểu vì sao, đột nhiên trong mắt Thuận Tử lóe lên tia ngờ vực, vung tay nói: “Ai nổ súng thì ở lại, còn những người khác mau chạy! Cứ chạy thẳng phía trước, tuyệt đối không được ngoái đầu.”

Tôi ngó quanh một lượt rồi đếm thầm, ày, người trong nhóm tôi đều bị giữ lại, tôi phải làm sao đây? Đi theo Trần Bì A Tứ chẳng phải là chờ bị làm thịt sao? Thế nên cũng vội giơ tay: “Tôi... Tôi quên mất. Tôi cũng nổ súng!”

Đám người Diệp Thành cũng không biết phản ứng thế nào, ssúng lúc này, chúng tôi chột nghe từ trên đỉnh môn điện truyền đến âm thanh mái ngói đang vỡ vụn, tựa hồ như có rất nhiều thứ quái gở đang bò trên nóc điện thờ, số lượng rất đông, khó mà tưởng tượng nổi. Mọi người đều hoảng sợ, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Không kịp mất rồi, còn không nhanh lên!” Thuận Tử hét lớn.

Trần Bì A Tứ liếc chúng tôi một cái, vung tay ra hiệu với đám Hoa hòa thượng: “Đi!” Nói rồi, ba người bọn họ nhanh chóng chạy ra khỏi điện.

Lòng tôi trào dâng cảm giác kì quái, nhưng tình thế gấp gáp cũng không có thời gian mà suy nghĩ nhiều. Tiếng ngói vỡ trên đỉnh đầu càng lúc càng dày đặc, Bàn Tử tháo băng đạn trên người mình ra, ném cho Phan Tử. Hai cây súng đều đã lên đạn, chúng tôi quây thành một vòng tròn, hỏi Thuận Tử: “Trên kia là thứ gì vậy? Chúng ta làm sao bây giờ?”

Thuận Tử hạ giọng nói: “Không biết!”

“Vậy người bảo bọn họ chạy đi là có ý gì?” Phan Tử liếc mắt.

Thuận Tử nói: “Tôi chỉ muốn tách các cậu khỏi lão già kia. Đây không phải chủ ý của tôi, mà do chú Ba các người phân phó.”

Chúng tôi nghe vậy thì tất cả đều quay lại nhìn hẳn, thầm nghĩ cái gì? Là chú Ba tôi phân phó sao? Phan Tử hỏi lại: “Vậy anh là ai?”

“Đừng hỏi nhiều thế.” Thuận Tử trả lời. “Bây giờ tôi dẫn các cậu đi gặp ông Ba, đến lúc đó các cậu tự hỏi ông ấy.”

Tôi căng thẳng toàn thân, vừa định hỏi: Chú Ba tôi cũng đang ở trong hoàng lăng này ư? Thì đột nhiên trên đỉnh đầu phát ra những âm thanh đổ vỡ liên miên, mái ngói rơi xuống như mưa. Chúng tôi lấy tay ôm đầu, ngược nhìn lên trên, chỉ thấy trong quầng sáng từ đèn pin có vô số những cái bóng đang di chuyển, dường như đều cùng một loại với con quái vừa rồi.

Thuận Tử vung tay nói: “Tiếng súng vừa rồi của các anh đã đánh thức những thứ sống trong rừng rậm kia, giờ chúng đang bủa vây nơi này đây.”

“Tại sao chúng ta không chạy?” Phan Tử lo lắng hỏi. Xung quanh đã dày đặc những âm thanh di chuyển tới mức không thể ước tính được số lượng, “Ồ trong này không phải là chờ chết sao?”

“Chờ bọn họ đi xa một chút đã.” Thuận Tử nhìn về phía sau. Thấy Trần Bì A Tứ có lẽ đã chạy xa, hắn bèn quay đầu lại nói: “Đi thôi!” Nói rồi vỗ vai chúng tôi, chạy trước dẫn đường về phía cửa vào tiền điện, chúng tôi bám sát theo sau hắn.

Đứng bên ngoài môn điện có thể nhìn thấy diển sinh điện nằm trên thân đạo. Phía trước xuất hiện một cây cầu bằng đá cẩm thạch dài hai mươi nhịp, trên cầu treo hai con Bàn long không biết làm bằng chất liệu gì, quần quanh lan can hai bên. Chất đá cẩm thạch rất đẹp, không có lấy một khe nứt, giống như cả cây cầu là một khối điêu khắc hoàn chỉnh. Dưới cây cầu chính là con sông đào bao quanh bảo vệ hoàng lăng bên trong, bên dưới không rõ có nước hay không.

Chúng tôi mới chạy được vài bước thì đằng sau bỗng có tiếng gió nổi lên. Cả đám vội vã thụp người xuống lặn một vòng, Bàn Tử xoay tay lia một băng đạn không cần nhắm bắn. Trong bóng đêm nghe được một tiếng kêu rất nhỏ, không biết đã bắn trúng thứ gì, chỉ thấy có thứ gì đó hình tròn rớt xuống vực sâu bên dưới cây cầu.

Trong bóng tối vang lên những tiếng xao động, tôi mơ hồ cảm giác thứ này có thể bay nhưng đèn pin quét qua lại không nhìn thấy gì cả.

Chúng tôi đứng lên tiếp tục chạy về phía trước. Trên đỉnh đầu cứ lao xao từng trận, tựa như có thứ gì kè sát đầu chúng tôi mà lượn vòng. Bàn Tử lại chĩa nòng súng lên trời, vừa chạy vừa bắn, rất nhanh chúng tôi đã chạy lên cầu. Đột nhiên tôi cảm thấy lưng mình có thứ gì bám vào, thoáng cái đã ngã lặn xuống. Tôi xoay người đứng lên, còn chưa kịp làm gì thì Bàn Tử đã giơ báng súng lên đập mạnh vào thứ gì đó bên tai tôi, hình như có thứ gì đó từ trên lưng tôi ngã văng ra ngoài.

Nhìn xuống chỉ thấy một cái bóng màu đen đang giãy giụa, chuẩn bị đứng lên. Phan Tử nâng súng bắn một phát cắt đôi người nó, Bàn Tử lại chĩa súng lên trời lia một loạt đạn. Tia lửa từ viên đạn lóe lên, tôi thấy được hàng hà sa số những cái bóng đang lượn vòng trên đầu chúng tôi.

“Thứ này rốt cuộc là gì?” Tôi líu lưỡi hỏi.

“Nhiều quá, không giết hết được. Chúng ta làm gì đây?” Phan Tử hét lớn hỏi Thuận Tử: “Ông Ba rốt cuộc ở đâu? Chúng ta làm sao tới đó?”

Trước mặt chính là điện thờ thứ hai trong bốn đạo long lâu, vào trong đó khó tránh khỏi trạm mặt Trần Bì A Tứ. Nói thật ở cùng với bọn họ, tôi bị áp lực tâm lý rất lớn, hơn nữa bây giờ đã biết tung tích của chú Ba, tôi chỉ hận không thể lập tức tìm được chú ấy, hỏi chú ấy xem rốt cuộc tất cả những chuyện này thực ra là vì cái gì.

“Ông Ba của các cậu chắc là đang ở dưới huyền cung ngầm rồi.” Thuận Tử nói.

“Địa cung?” Bàn Tử lại đập một phát báng súng, cũng không biết vừa đập cái gì. “Tốt quá, mẹ nó thế là đỡ rách việc rồi. Cửa vào địa cung ở đâu thế?”

Thuận Tử nói: “Tôi không biết.”

Chúng tôi lập tức ngậy người nhìn Thuận Tử. Xem nét mặt của hắn thì cũng hiểu hắn không nói đùa, Bàn Tử liền mắng: “Anh không biết? Anh nói dẫn chúng tôi đi gặp ông, mà cái hoàng lăng này to tổ bố, chúng tôi tìm thế quái nào được?”

Nói vậy thì cửa vào chính thức của địa cung chính là theo thần đạo tiên vào đạo long lâu thứ ba – tức bên trong Thiên điện, tất nhiên bên dưới đỉnh đồng có hơn bảy mươi lớp gạch xanh gia cố thêm nước thép pha chì đang chờ chúng tôi, có huy động một một đoàn công binh hiện đại đào dăm bữa nửa tháng cũng không xong. Nhưng địa cung chắc chắn phải có cửa vào bí mật, hơn nữa phải ở ngay bên trong kiến trúc hoàng lăng, nằm trên trục đối xứng ở chính giữa. Cửa vào địa cung của lăng Từ Hy thái hậu nằm trong ảnh bích của lăng cung, nhưng tình hình bây giờ lấy đâu ra thời gian mà đào động.

(Anh bích: Bức tường xây không có tác dụng bảo vệ mà dùng để trang trí ở công, thường được trang trí đẹp mắt hoặc khắc phù điêu)

Thuận Tử vô cùng bình tĩnh, cúi người quay về phía tôi nói: “Chú Ba cậu nói, nơi này là ‘Huyền Vũ cự thi’. Ông ấy bảo chỉ cần tôi nói với cậu lời

này, cậu sẽ tự hiểu ra là ở chỗ nào. Cậu nhớ lại xem có ấn tượng gì không?”

Tôi nghe hắn nói, cảm thấy vô cùng nghi hoặc. ‘Huyền Vũ cự thi’ là một cách nói vui, cũng chính là lý thuyết trong phong thủy, chỉ những nơi có phong thủy kém nhất trên trần đời. Nơi này cũng giống như bảo huyết cực phẩm ‘Cửu Long bàn hoa’, chỉ có trong lý thuyết, trên thực tế vốn không tồn tại. Tôi hỏi: “Chú ấy nói vậy thật sao? Còn nói thêm gì không?”

Trong Táng thư có nói: “Đất có bốn phương, trời có tám hướng. Cho nên lấy Thanh Long đặt bên trái, Bạch Hổ đặt bên phải, phía trước là Chu Tước, đằng sau là Huyền Vũ. Huyền Vũ cúi đầu, Chu Tước bay lượn, Thanh Long uốn khúc, Bạch Hổ nằm phục. Các hình thế này mà đảo ngược lại, mọi quy tắc đều bị phá vỡ, thì hổ không nằm thi thể bị ngậm, rồng không lượn ghen ghét chủ nhà, Huyền Vũ không cúi xác chết sống lại, Chu Tước không bay người thân ly tán....”

Thuận Tử cúi đầu nhìn xung quanh, gấp rút nói: “Chỉ có vậy thôi, lúc ấy chú Ba cậu hình như đang trốn tránh ai đó, thế nên rất vội. Chú Ba cậu đã sắp xếp tôi ở trong thôn để giúp đỡ các cậu, đưa các cậu vào trong núi, sau đó thì đem mấy lời này nói lại với các cậu.”

Tôi nghe thế, chợt bình tĩnh lại, trong lòng cười thầm. Nếu nơi này đúng là ‘Huyền Vũ cự thi’, vậy ai chôn cất trong này con cháu sẽ chết sạch, vợ đi vụng trộm, có xảy ra chuyện gì cũng không lạ thường. Uông Tàng Hải có thù hận thâm sâu đến vậy với Vạn Nô hoàng đế sao?

Mà theo lời Trần Bì A Tứ, phong thủy nơi này hẳn là cực tốt mới đúng. Sao lại là ‘Huyền Vũ cự thi’ cho được?

Tôi lập tức hối hận vì ngày trước không nghiên cứu cẩn thận mấy thứ này. Nếu dọc đường tới đây có thể quan sát và vận dụng vốn hiểu biết một chút, có lẽ bây giờ đã lĩnh ngộ được điều gì.

Bàn Tử cũng hiểu sơ sơ về mấy thứ này, thậm chí có mặt còn biết nhiều hơn tôi. Lúc này hắn cũng có vẻ ngờ vực, kêu lên: “Nói láo! Không thể nào, huyền cung của hoàng lăng sao có thể là thế ‘Huyền Vũ cự thi’ được?”

Phan Tử bên cạnh lại xả một tràng đạn, đuổi mấy con quái ra xa, rồi quay đầu lại nói: “Cũng không phải là không thể. Phong thủy chỉ dùng cho con người, mà cậu không nghe Hoa hòa thượng kia nói sao? Kể được mai táng trong hoàng lăng này không phải là người nha, không chừng có liên quan đến cái kết cấu kì quặc này.”

Tôi biết Phan Tử toàn nói lung tung. Với thực lực của một nước nhỏ như Đông Hạ, xây dựng một công trình lớn thế này hẳn đã phải dốc toàn bộ tài nguyên và nhân lực. Có thể khởi công một công trình lớn đến thế, chỉ có thể là một người, đó là Vạn Nô vương. Hơn nữa tôi không tin những thế hệ Vạn Nô vương về cuối còn có uy tín lớn đến thế, xây dựng hoàng lăng này tất nhiên cũng có pha trộn vài phần tôn giáo. Vào thời kì đó, rất có thể Vạn Nô vương chính là hình tượng tôn giáo hợp thể giữa người và thần.

Trên con cá đồng có nói Vạn Nô vương các triều đại đều là yêu nghiệt chui ra từ lòng đất. Tôi cho rằng không thể giải thích trắng ra như thế được, hẳn thông tin trên con cá đồng còn ẩn giấu điều gì khác. Nhưng cụ thể nó ám chỉ cái gì, có lẽ phải giải mã cả hai con cá trên tay tôi mới hiểu hết được.

Thế nhưng Bàn Tử lại không chịu thua, nghe Phan Tử nói thế thì bực tức đáp trả: “Con mẹ nó, anh không biết thì đừng có tinh tướng. Không phải người chẳng lẽ lại là chó? Không cần biết trong lăng mộ chôn cất thứ gì, dựa theo thuyết phong thủy đều không thể chọn ‘bại huyết’ được. Anh tưởng trong quan tài là yêu quái nên chôn cất nó sẽ ngược với phong thủy của người sao? Không có chuyện đó đâu! Hơn nữa anh xem quy mô nơi này đi, ít nhất cũng phải tầm cỡ thành bang, có gì lại xây dựng cái lăng tâm lớn bằng chùng này cho một con yêu quái chứ?”

Kiến thức nhà nghề của Phan Tử không phong phú bằng Bàn Tử, lập tức nghẹn lời, không biết phải phản bác ra sao.

Thuận Tử nhìn chúng tôi nói: “Các vị, tôi không hiểu mấy người nói gì. Đừng có lan man nữa, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ai hiểu thì nói nhanh lên.”

Bàn Tử nói: “Cái này không đơn giản, anh đã xem qua Táng kinh chưa? Anh có biết cái gì gọi là ‘đất có bốn phương, trời có tám hướng. Cho nên lấy Thanh Long đặt bên trái, Bạch Hổ đặt bên phải, phía trước là Chu

Tước, đằng sau là Huyền Vũ.’ Không? Huyền Vũ ám chỉ phía sau, cự thi chính là cự tuyệt thi thể, cự tuyệt ý là không có thi thể, ghép lại chính là phía sau không có thi thể. Chẳng phải đã rõ rồi sao? Thi thể ở phía trước!”

Tôi nghe hắn nói thế thì chửi thầm trong bụng, những lời này có ý như vậy sao? Quách Phác (tác giả của Táng kinh) mà nghe được, còn không bật nắp quan tài leo ra bóp chết anh.

Thuận Tử không hiểu gì về mấy thứ này nên cũng tin là thật, nói: “Phạm vi như thế cũng quá rộng, nếu nói phía trước thì là phía trước của cái gì? Chỉ bằng câu này cũng không tìm nổi cửa vào.”

Tôi bảo hắn đừng có mà nghe Bàn Tử nói bậy bạ, Táng kinh làm gì có cách giải thích nào như vậy, rồi lại hỏi hắn: “Chú Ba không nói thẳng ra vị trí cửa vào huyền cung chắc chắn là vì có nói thẳng ra thì anh cũng không thể truyền đạt được. Vậy không thể đơn thuần lí giải từng chữ trong lời nói của chú ấy, đoán theo hướng của Bàn Tử là vô dụng.”

Bàn Tử không phục, cự lại: “Thế cậu thì có cao kiến gì?”

Tôi lắc đầu, ý nói tạm thời cũng chưa có manh mối, cần nghĩ lại thật kĩ. Chú Ba tinh thông mật văn, mật mã cổ đại, lời nói kia hẳn cũng dùng đến những kiến thức này. Hơn nữa nếu ông cho rằng tôi có thể hiểu được thì chắc chắn phải có lí do riêng của ông, nhưng hiện giờ rõ ràng không phải lúc để suy xét cái này.

Trong khi nói chuyện, chúng tôi đã lúi đến cuối cây cầu đá. Nếu đi tiếp sẽ đến quảng trường phía trước hoàng lăng, trong bóng đêm có thể nhìn thấy phía cuối cầu đá dựng thẳng hai tấm bia đá song song, mỗi khối phải cao đến mười mét, một khối đã bị chặt đôi, dưới chân bia đá là một con bị hí (1) cỡ bự màu đen. Đằng sau tấm bia đá, cách đó không xa là một cái bóng đen không lồ cao ngất.

Tôi biết nơi này là “Hoàng lăng giới bi”, phía sau tấm bia đá hẳn là thông đến thềm Trường Sinh của điện Vãng Sinh, cũng chính là thông tới cửa lớn của cõi u minh. ‘Hoàng lăng giới bi’ có thể nói chính là ranh giới giữa âm phủ và dương gian. Vùng đất phía sau ‘Hoàng lăng giới bi’ đến người giữ lăng cũng không thể tiến vào. Mấy trăm năm trước, vào thời khắc hoàng lăng bị phong bế, sẽ không còn ai có thể đặt chân lên

vùng đất phía bên kia giới bi nữa.

Vừa nhìn thấy tấm bia đá kia, tôi đột nhiên có một linh cảm cực kì xấu, tựa như trong cái bóng đen khổng lồ phía trước, trong một góc nội thành của cái hoàng lăng im ắng đến rợn người này, có thứ gì đó đang chờ đợi chúng tôi.

Đúng lúc đó, Bàn Tử đang chạy phía trước đột nhiên dừng lại, giang hai tay ra, ngăn chúng tôi lại phía sau. Tôi bước lên xem thì thấy hóa ra đoạn cuối cầu đá đã sụp xuống. Giữa cầu đá và ‘hoàng lăng giới bi’ xuất hiện một vực sâu rộng chừng ba mét, chiếu đèn pin xuống chỉ thấy một màu đen thăm thẳm, hình như có nước bên dưới nhưng không biết nông sâu thế nào.

‘Làm sao bây giờ?’ Tôi nhìn Phan Tử. Phan Tử không thêm suy nghĩ, nhắc súng lên nói: “Còn làm sao nữa? Nhảy sang đó, mau lên.”

Tôi nhìn khoảng cách này, vô thức nuốt nước miếng. Những vận động viên nhảy xa ở thế vận hội Olympic cũng chỉ nhảy được xấp xỉ tám mét thôi, so ra thì hơn ba mét không tính là xa, nhưng với cái thăng quanh năm lười vận động như tôi, muốn ung dung nhảy qua cũng là rất khó.

Lúc này Bàn Tử đã thao súng giao cho Thuận Tử, sau đó lùi lại vài bước, chạy lấy đà một đoạn rồi bật mạnh một cái, bay qua không trung sang bờ bên kia rồi lăn người ngã lên nền đá phía đối diện. (Bạn béo trông to xác vậy mà thân thủ cũng không đến nỗi nào nhỉ...) Thuận Tử ném khẩu súng trả lại cho hắn, sau đó cũng ném trang bị trên người chúng tôi sang bờ bên kia. Tiếp đó, Thuận Tử cũng nhảy qua, Phan Tử muốn bọc hậu, bảo tôi nhảy trước. Tôi nhìn vực sâu trước mặt, trong lòng thầm nhủ ‘cùng lắm thì chết’, bèn hét to một tiếng ‘đỡ lấy tôi’ với Bàn Tử phía đối diện.

Bàn Tử luôn mồm đáp ứng, tôi lùi lại vài bước, giữ bình tĩnh rồi tăng tốc lấy đà. Nhưng thật xui xẻo, đúng lúc tôi sắp nhảy thì Phan Tử ở phía sau bỗng nhiên hét to: “Khoan —————!”

Lúc này tôi đã không thể dừng lại được nữa, lập tức bật cao người lên nhảy sang bờ bên kia, còn vô thức quay đầu lại nhìn Phan Tử thắc mắc sao lại bảo tôi dừng lại.

Vừa mới quay đầu, tôi đã thấy một bóng đen cực lớn lao xuống từ phía bên trái, quặp lấy cổ tôi nhanh như chớp, móng vuốt đâm sâu vào quần áo, định tha tôi đi. Đang ở giữa không trung nên tôi không thể kiểm soát được tư thế, ngay sau đó móng vuốt liền buông lỏng, tôi chới với ngã nhào, người cứ thế rơi thẳng xuống vực sâu.

Trong nháy mắt, đầu tôi trở nên trống rỗng, cũng không biết phải làm gì mới đúng. Cảnh vật trước mắt trôi qua giống như một thước phim quay chậm, tôi thấy Bàn Tử đang nhào về phía mình, nháy chồm lên định giữ tôi lại, nhưng tay hắn chỉ sượt qua cổ áo. Tiếp đó Phan Tử giơ súng lên, bắn “đoàng đoàng đoàng” ba phát lên phía đỉnh đầu. Viên đạn rít gió bay qua, sau đó thân thể tôi chìm vào bóng tối, ánh đèn pin của bọn họ trong nháy mắt đã biến mất hoàn toàn.

Quá trình rơi xuống thực ra rất nhanh, tôi xoay mấy vòng trên không trung, trong đầu liên tiếp nảy ra vô vàn ý niệm. Bên dưới là gì? Bên dưới là sông đào quanh thành. Bình thường sông này nông sâu thế nào? Có nước hay không? Tôi sẽ ngã chết hay là tan ra thành một đống xương trắng trong dòng sông lưu hóa này?

Còn chưa kịp tìm ra đáp án cho những câu hỏi này, lưng tôi đã đụng vào thứ gì đó giống như xích sắt, cả người thiếu chút nữa đã gãy làm đôi. Tôi đau đến hoa mắt, tiếp theo người xoay một vòng quanh sợi xích, tiếp tục rơi xuống, chưa kịp hoàn hồn đã đụng vào một sợi xích sắt khác. Mấy cú va chạm sau đều không mạnh vì đã được cú đầu tiên giảm xóc, tôi đưa tay muốn bám lấy một sợi xích nhưng lại vớ vào khoảng không, tiếp tục rơi xuống.

Những cú va chạm liên tiếp này làm đầu óc tôi choáng váng, không thể làm tư thế cuộn mình lại khi rơi xuống. Tiếp theo tôi đập người xuống mặt đất, bên tai còn nghe rõ tiếng xương cốt mình kêu lên răng rắc. Sau đó lỗ tai tôi ong ong lên, không còn nghe được âm thanh gì nữa.

-----oOo-----

Chương 31: Sông đào quanh thành

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Yoo Chan

Beta: Thanh Du

~000~

Rơi xuống đất được vài phút, tôi chìm vào cơn hôn mê, đầu óc không thể nhận biết đã xảy ra chuyện gì, cũng không rõ mình còn sống hay đã chết. Sau đó một thứ chất lỏng cay nồng từ yết hầu phun ra, chảy ngược vào khí quản khiến tôi ho khù khụ, máu từ lỗ mũi tuôn ra như suối, chảy xuống tận cằm.

Ước chừng phải mất thời gian tàn nửa liều thuốc, tôi mới dần dần tỉnh lại, tri giác lần lượt quay về với cơ thể. Tôi run rẩy ngồi dậy, xung quanh tối đen như mực, chẳng nhìn thấy gì cả. Sờ lên mặt đất chỉ thấy đá tảng và cát khô, dưới đáy con sông đào này thì ra đã cạn nước, cũng may mấy tảng đá dưới đây khá bằng phẳng, gồ ghề thêm tí nữa thì tôi không ngã chết cũng đập người mà chết.

Mặt nạ phòng độc gần như đã nứt ra, mắt kính vỡ nát. Tôi sờ sờ một chút, phát hiện mặt nạ đã móp méo, lại sờ ra đằng trước, phát hiện trước mặt mình là một tảng đá rất sắc nhọn. May nhờ mặt nạ này bảo vệ, mặt tôi mới không bị cày nát, có điều lần này mặt nạ coi như vứt đi rồi.

Tôi vát vả giật cái móc sau đầu, cẩn thận cởi mặt nạ ra. Mới cầm lên tay mà mặt nạ đã nứt ra làm bốn mảnh, thế là hỏng hoàn toàn rồi.

Không còn mặt nạ, mùi lưu huỳnh trong không khí càng trở nên nồng nặc, nhưng hít vào mấy hơi cũng không quá khó chịu, xem ra Phan Tử nói khí độc nơi này rất ghê gớm cũng không đúng lắm. Hoặc cũng có thể dưới đáy con sông đào này, không khí vẫn chưa nhiễm độc quá nặng. Tôi chửi thầm trong bụng, ném mặt nạ xuống đất, nhổ máu trong miệng ra rồi ngẩng đầu nhìn lên.

Con sông đào này sâu dễ đến mười thước, bên trên là một khoảng mịt mờ, chỉ thấy ánh đèn pin của đám Bàn Tử từ trên cao chiếu xuống, lia khắp xung quanh, hình như đang tìm kiếm tôi. Tôi còn nghe một vài tiếng kêu, nhưng không biết có phải vì ngã xuống đây hay không mà tai vẫn còn ong ong, không nghe ra bọn họ đang nói gì.

Tôi thử ra sức kêu lên vài tiếng, nhưng vừa vận khí, cơn đau đến tê liệt đã lan từ lồng ngực ra xung quanh, âm thanh phát ra lập tức biến thành tiếng rên rỉ. Đến chính tôi cũng không hiểu mình đang nói gì, thậm chí còn không biết mình rốt cuộc có phát ra âm thanh hay không.

Để báo cho đám người Bàn Tử biết mình còn sống, tôi nhặt cái mặt nạ phòng độc vứt lăn lóc dưới đất lên, ra sức đập mạnh xuống mặt đất, phát ra âm thanh ‘bịch bịch bịch’. Âm thanh không lớn nhưng vang lên dưới lòng sông yên ắng lại dội ngược trở về, nghe cực kì rõ ràng.

Gỗ được một lát thì đột nhiên có cây pháo lạnh từ trên ném xuống, rơi ngay sát sườn. Tôi chửi một tiếng, nghiêng người né tránh, sau đó nhìn thấy phía trên có một mặt người ló ra khỏi đoạn cầu gãy thăm dò, xem kích cỡ cái đầu thì có vẻ là Bàn Tử.

Tôi bò đến gần cây pháo lạnh, nhặt nó lên lên khua khua trước mặt hẳn. Bàn Tử lập tức trông thấy, bèn hét to một tiếng. Nhưng tôi vẫn chẳng nghe ra hẳn nói gì, đành phát ra vài âm thanh vô nghĩa. Bàn Tử rút đầu trở về, lát sau đã có sợi dây thừng được ném ra, dùng đưa buông xuống tận đáy sông, Bàn Tử lưng đeo súng trường bắt đầu leo xuống.

Độ cao hơn mười thước ngang ngang tòa nhà bốn, năm tầng, bảo cao không cao, bảo thấp cũng chẳng phải thấp. Bàn Tử thoáng cái đã trượt xuống tới đáy, vừa buông dây thừng đã nâng súng xoay bốn phía, thấy không có động tĩnh gì mới chạy tới chỗ tôi, ngồi xồm xuống hỏi: “Mẹ kiếp, cậu không sao chứ?”

Tôi dùng giọng khàn khàn, uể oải nói: “Không sao hả? Anh thử ngã một lần xem?”

Bàn Tử thấy tôi vẫn còn sức để nói đùa thì thở phào nhẹ nhõm, quay mặt lên trên huýt gió một tiếng, tức thì Thuận Tử và Phan Tử lưng đeo trang bị cũng leo xuống.

Bọn họ nâng tôi dậy, đầu tiên diu tôi đến dựa vào một tảng đá, sau đó Thuận Tử đè chặt tôi, lấy túi thuốc, kiểm tra thân thể tôi một lượt.

Tôi nhìn thấy túi thuốc, trong lòng cũng an tâm đôi chút, thầm nghĩ may mà chuẩn bị đầy đủ. Phan Tử kiểm tra thấy tôi không bị gãy xương, bèn lấy ra một ít băng vải, giúp tôi băng bó miệng vết thương khá lớn, sau đó

mắng: “Bảo cậu đừng mà cậu vẫn cố nhảy. May mà mạng cậu lớn, bằng không lẽ cậu chết thì tôi biết ăn nói thế nào với ông Ba đây?”

Tôi nghe vậy thì giận dữ mắng: “Anh còn nói à? Lúc ấy tôi đã lơ lửng giữa không trung anh mới kêu dừng lại. Bà nội nó chứ đây có phải cái băng ghi hình đâu mà đòi tua ngược lại được.....” còn chưa nói xong thì ngực đã nhói một trận, người đau đến vặn vẹo cả lên.

Phan Tử thấy thế lại càng hoảng sợ, luống cuống đê tôi lại, khiến tôi không thể nhúc nhích. Tôi nghiến răng nghiến lợi, còn muốn mắng anh thêm vài câu nhưng thực sự là đau muốn chết, muốn mở miệng cũng không nổi, chỉ đành ngồi yên thở dốc.

Bàn Tử đứng cạnh đưa cho tôi bình nước, nói: “Cậu cũng lớn mạng đấy, rơi từ tí trên kia xuống, bên dưới lại toàn đá tảng, người thường rơi xuống chắc chắn không chết cũng tàn phế.”

Tôi nhận bình nước, thâm nhủ đây gọi là số con rệp mới đúng. Vừa rồi chắc chắn là nhờ đụng vào hai sợi xích kia mới khỏi chết, cũng không biết là may mắn hay xui xẻo nữa. Gần đây tôi luôn gặp chuyện rơi từ trên cao xuống như thế này, nhưng đều không chết, thật đúng là mạng lớn.

Uống vào mấy ngụm nước, máu trong miệng đã trôi xuống, yết hầu cũng dễ chịu hơn một chút, tôi liền hỏi Phan Tử thứ vừa rồi rốt cuộc là cái giống gì. Anh nói lần này bọn họ đã nhìn rõ ràng, đó nhất định là một con quái điều với cái đầu rất lớn, cao bằng đầu người. Tiếc là bắn không trúng, bằng không có thể xem nó rốt cuộc là cái giống gì rồi.

Bàn Tử nói: “Con mẹ nó, đúng là tà dị. Cái mặt người tôi nhìn thấy ở thần đạo có thể chính là thứ này. Đầu người mình chim, mà cũng có thể là cú mèo.”

Thuận Tử nhìn lên trên, nói: “Quái lạ, đám quái điều kia hình như không bay xuống đây.”

Tôi cũng nhìn lên đỉnh đầu, quả thật cái áp lực vô hình vừa nãy đã biến mất, cũng không có thứ gì lao xuống đây nữa.

“Hay là dưới này có gì kỳ quặc nên chúng không dám xuống?”

Phan Tử cũng hơi hơi do dự, Bàn Tử nói: “Thế này đi, giờ chúng tôi đi vòng quanh xem xét trước đã, nếu chỗ này có vẻ có vấn đề thì chúng ta sẽ lập tức leo lên. Mọi người cứ đứng ở đây, còn Tiểu Ngô hãy nghỉ ngơi một lát đi.”

Tôi gật đầu. Phan Tử nói với Bàn Tử, tôi với cậu đi, rồi hai người đi về hai hướng.

Chẳng mấy chốc, từ hướng Bàn Tử đang tìm kiếm bỗng có tiếng hô, hình như đã phát hiện ra thứ gì.

Phan Tử giương súng, nhìn theo hướng Bàn Tử, chỉ thấy Bàn Tử đã đi một đoạn rất xa qua chiếc cầu, ánh đèn pin cũng trở nên mơ hồ. Trong quầng sáng đèn pin của hắn, chúng tôi thấy sau lưng hắn có một mảng bóng đen rất lớn, tựa như có vô số người đứng trong bóng tối đằng xa. Những cái bóng kia trộn lẫn vào nhau thành một mảng, không đếm nổi rốt cuộc là có bao nhiêu.

Chúng tôi đều bắt đầu cảnh giác. ‘Rắc’ một tiếng, Phan Tử đã mở chốt an toàn khẩu súng, Thuận Tử cũng rút dao sẵn. Phan Tử hỏi Bàn Tử: “Có chuyện gì thế? Kia là cái gì?”

Bàn Tử ở bên kia cũng kêu to: “Các người lại đây nhìn thì biết.”

Theo ước tính của chúng tôi khi đứng trên cầu thì con sông đào này phải rộng đến sáu mươi mét, cả chiều rộng lẫn chiều dài đều rất lớn. Nếu xét theo chiều rộng lòng sông, chỗ Bàn Tử đang đứng cũng không xa chúng tôi lắm, nhưng vì bốn phía là một màu đen đặc nên chúng tôi cơ bản không nhìn rõ vật thể mà đèn pin của hắn chiếu đến. Nhưng nghe giọng điệu của Bàn Tử thì có vẻ chỗ đó cũng không nguy hiểm.

Thuận Tử liếc nhìn tôi, hỏi tôi có đi nổi không, có muốn qua đó xem không? Tôi gật đầu, hắn liền dìu tôi đứng lên, đi khập khiễng tới chỗ Bàn Tử.

Dưới đáy con sông đào này toàn là những tảng đá đen gồ ghề, một vài tảng có kích thước khiến người ta phải phát hoảng, nhìn qua đủ biết vào thời điểm xây dựng, đây nhất định là một công trình vĩ đại. Mảng bóng đen to lớn dưới ánh đèn pin của Bàn Tử nằm ngay bên dưới trụ cầu.

Đánh vật một hồi để đến chỗ Bàn Tử, những cái bóng kia cũng rõ ràng hơn. Tôi lại gần, lấy đèn pin trong tay Bàn Tử chiếu tới, mới nhìn rõ thứ đó là gì.

Nơi Bàn Tử đang đứng, giữa lòng sông xuất hiện một vết đứt gãy lớn, bên dưới vết nứt này là một con rạch sâu chừng một mét. Rạch này rộng khoảng hai mươi mét, trong rạch là vô số tượng người, ngựa cổ đại màu đen, xen lẫn với mảnh vỡ xe ngựa thanh đồng sắp xếp ngay ngắn, liên miên không dứt. Nhìn kỹ vài pho tượng sẽ phát hiện bề ngoài đã bị ăn mòn nghiêm trọng, đường nét gương mặt không rõ, ngũ quan đã không thể phân biệt. Rất nhiều tượng còn cầm đồ đồng đã lốm đốm những vết hoen gỉ màu xanh.

Những bức tượng người này đa phần là đứng thẳng, sắp xếp rất dày, nhiều tượng đã vỡ vụn, ngã xiêu ngã vẹo thành một đống. Đứng ở chỗ tôi nhìn xuống, trong phạm vi quầng sáng, nhìn hút mắt cũng chỉ thấy những vật như thế này. Một mảng bóng đen rộng lớn âm trầm nằm bên dưới hoàng lăng, nhìn thoáng qua khiến người ta không khỏi rợn tóc gáy.

“Những thứ này là gì vậy?” Thuận Tử lần đầu tiên nhìn thấy, trợn mắt há mồm vì kinh ngạc.

“Cái này hình như là tượng tuần táng, còn kia là tượng xe ngựa, biểu trưng cho đội ngũ đón khách hoặc tông tiển đế vương xuất hành.....” Tôi lấp bắp nói “Quái, ở đây sao lại có mấy thứ này? Đáng ra phải đặt dưới huyền cung hoặc trong hố bồi táng mới đúng chứ?”

Bàn Tử biết mấy thứ này, cũng nhận ra điểm kì quái. Đây là hoàng lăng, không phải nơi để đùa giỡn. Số lượng vật phẩm đặt trong huyền cung và cách bài trí đồ tuần táng trong hố tuần táng đều tuân theo quy tắc nhất định, không thể tùy tiện như lăng mộ của quý tộc hoàng gia bình thường. Hoàng lăng coi trọng thứ nhất là khí, thứ hai là thế, đem đồ tuần táng chất đống ngoài trời có khác nào trên một khối bạch ngọc thượng đẳng lại lộ chỗ mấy vết răng chuột, là điều tối kị trong tối kị, vào thời đó nêu để hoàng đế biết được chắc chắn sẽ bị tịch thu gia sản. Tuy lúc ấy Đông Hạ chỉ là một tiểu quốc bí ẩn nằm ven biên giới, nhưng nếu người xây lăng mộ là Uông Tàng Hải danh tiếng lẫy lừng thì chắc chắn không thể phạm phải một sai lầm ngớ ngẩn như vậy được.

Bàn Tử leo xuống con rạch, một tay giương súng đèn phòng, một tay cầm

đèn pin chiếu vào một bức tượng không đầu, nói với tôi: “Nhìn phục sức thì hình như là thời Nguyên, là trang phục của dân tộc thiểu số.” Nói rồi định với tay chạm vào.

Tôi nhắc nhở hắn: “Đừng có sờ lung tung, thứ này có vẻ thần bí, đặt ở đây không chừng có gì kì quặc.”

Bàn Tử cãi lại: “Sợ quái gì, chẳng lẽ mấy thứ này có thể sống lại?” Nhưng lời tôi nói vẫn có tác dụng, hắn rút tay về, đeo súng lên vai. Một tay cầm chắc đèn pin, một tay rút con dao sẵn trên thắt lưng, dùng sức chọc chọc vài cái vào bức tượng. Bức tượng hình người không hề có phản ứng, hắn bèn quay đầu lại nói: “Hàng thật đúng giá, là tượng đá hình người.”

Phan Tử thấy vậy bắt đầu tò mò, cũng leo xuống con lạch, lại gần Bàn Tử. Tôi vẫn cảm thấy lo lắng, nói: “Các anh cẩn thận một chút.”

Bàn Tử khoát tay, tỏ ý biết rồi khô lẩm nói mãi. Hắn nhét dao sẵn trở vào bao da, thử nâng bức tượng gần nhất, hỏi: “Tiểu Ngô, cậu là dân nhà nghề, thử nói xem thứ này có đáng tiền không?”

Tôi gật đầu, cho hắn biết: “Thứ này trông cũng khá, không cần phải hoàn chỉnh, chỉ có một phần cũng đầy người muốn mua. Tôi biết đầu một tượng binh mã có giá đến 200 vạn, nữa là còn nguyên vẹn. Mà tượng ngựa còn hiếm hơn tượng người nên càng quý, giá cả chắc chắn không tệ.”

Bàn Tử tiếc rẻ nhìn quanh bốn phía, tỏ vẻ vô cùng đau xót, nói: “Đáng tiếc, đáng tiếc, thứ này lại khó mang theo.”

Trong lòng tôi vẫn thấy kì quặc, mấy thứ này thực sự không nên xuất hiện ở đây. Người ta thường nói, đằng sau mỗi món đồ trong cổ mộ đều là cả một câu chuyện. Mấy thứ này đặt ở đây hẳn phải có ý nghĩa gì, hoặc để kể lại một câu chuyện, vậy rốt cuộc người thiết kế lúc ấy có dụng ý gì đây?

Chiếu theo khoảng cách hai bên bờ sông, con rạch chứa những bức tượng này nằm chính giữa và cũng là nơi sâu nhất của con sông đào. Vào thời điểm hoàng lãng mới xây xong, mấy thứ này hẳn là đều chìm dưới mặt nước, mà gương mặt nhạt nhòa của những bức tượng người cũng là

bằng chứng cho thấy chúng bị ngâm trong nước một thời gian dài. Nói cách khác, khi hoàng lăng đã xây dựng xong, người đứng bên trên không thể biết đến sự tồn tại của những vật này.

Đặt những bức tượng này ở đây là có ý gì? Chẳng lẽ đây là những phế liệu xây dựng, những bức tượng thứ phẩm, thợ xây lười vác ra nên mới nhấn chìm những thứ rác rưởi này dưới lòng sông đào? Cũng không phải, sắp xếp ngay ngắn như vậy, không giống với cách chất đống phế liệu.

Đúng là không thể phỏng đoán tâm tư của cổ nhân, trong lòng tôi thâm than thở. Nếu tôi không ngã xuống đây thì đứng trên cầu không thể nhìn thấy những vật bên dưới, cũng coi như là có duyên. Phải chăng ông trời muốn chỉ cho tôi thấy điều gì chăng?

Đúng lúc này, Bàn Tử kêu lên một tiếng, nói: “Các người có phát hiện ra không, tất cả những bức tượng ở đây đều hướng mặt về một phía, động tác như đang đi, nhìn rất khác những bức tượng được rao bán trên chợ đồ cổ.”

Tôi vốn không để ý, nhưng nghe Bàn Tử nói, tôi cũng nhìn lại một lần theo hướng hấn nghĩ thì thấy quả đúng là như thế.

Xưa nay tượng bồi táng được xếp quay về một phía vốn là chuyện thường tình, tôi cũng chưa thấy ở đâu sắp đặt mỗi tượng quay một phương loạn xạ ngẫu lên. Nhưng Bàn Tử nói đến động tác như đang đi lại rất kì, quả thực tôi chưa từng thấy. Tôi cầm đèn pin cẩn thận chiếu xuống chân mấy bức tượng, đột nhiên trào lên cảm giác kì quái.

“Những người này....” Tôi nhíu mày nói: “Hình như đang hành quân.”

“Hành quân?” Phan Tử nhìn tôi hỏi lại.

Tôi gật gật đầu: “Nhìn cách ăn mặc của người ngồi trên xe ngựa kia xem, đây là đội ngũ hộ tống cho đế vương xuất hành. Cậu xem mấy con ngựa này, mấy cỗ xe này, động tác của những người này nữa, bọn họ đều đi về cùng một hướng. Những bức tượng được sắp xếp như vậy, động tác của bọn họ dường như muốn biểu thị một tình huống nào đó.”

Chúng tôi đều nhìn về hướng đội quân tượng tiến đến, chỉ thấy những

bức tượng quý dị này xếp thành một hàng dài, mắt hút vào bóng đêm sâu thẳm trong lòng con sông đào, không thể nhìn thấy đích đến của chúng ở đâu.

-----oOo-----

Chương 32: Rạch tuấn táng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Yoo Chan

Beta: Thanh Du

~000~

Nếu không bị thương, có thể tôi đã đề nghị mọi người đi xem thử; nhưng nhìn phía xa chìm trong bóng tối đặc quánh, mấy lời này lập tức nuốt xuống bụng. Bàn Tử không cảm nhận được nỗi sợ của tôi, vẫn hỏi: “Cậu nói có lý, vậy mấy thứ này dẫn tới nơi nào? Hay chúng ta cứ đi xem thử, dù sao con sông này cũng không dài lắm.”

Phan Tử lập tức lắc đầu phản đối: “Chúng ta không thể trì hoãn thêm nữa. Cậu Ba đang bị thương, nếu xảy ra chuyện gì thì chạy cũng không nổi. Chúng ta đừng có tốn thời gian ở đây nữa, ông Ba phái người chuyển lời, chúng ta còn chưa hiểu nó có ý gì kia. Mua rắc rối vào người, không bằng nhân dịp này suy ngẫm thật kỹ xem ông Ba muốn nói cửa vào địa cung rốt cuộc ở đâu, vừa hay lũ quái điều kia không bay được xuống dưới này.”

Lời này nói trúng ý tôi, tôi lập tức gật gật đầu, sau đó ho khan vài tiếng, ra vẻ mình bị thương nặng lắm. Thuận Tử không tỏ thái độ gì, còn Bàn Tử thấy chúng tôi như vậy thì không khỏi hậm hực, nhún vai nói “Thôi được rồi.”

Thuận Tử kéo bọn họ lên khỏi con rạch, mọi người cùng quay trở về chỗ tôi vừa ngã xuống. Phan Tử lấy trong ba lô ra một cái đèn bão, châm lên cho chúng tôi sưởi ấm. Tôi nhắm tịt, từ lúc đi đến đây chúng tôi đã một ngày chưa có gì bỏ bụng, dạ dày đã bắt đầu réo lên ùng ục. Vì thế, bốn

người chúng tôi ngồi xuống cùng ăn chút lương khô.

Đến khi mở hành lý ra, chúng tôi mới phát hiện phần lớn lương khô của mình đều để lại trong ba lô của đám người Trần Bì A Tứ. Số lương thực chúng tôi mang trên người rõ ràng là không đủ, nhất là Bàn Tử, từ khi xuống đây hắn vẫn chưa có gì bỏ bụng. Nhưng gần như tất cả trang bị đều nằm trong tay chúng tôi: dây thừng, móc câu, ngòi nổ,... và rất nhiều vật dụng thám hiểm khác.

Phan Tử xem xét một hồi rồi nói với chúng tôi: “Xem ra Trần Bì A Tứ lúc phân phối trang bị cho chúng ta đã có ý sắp đặt trước. Toàn bộ trang bị đều nằm trên lưng chúng ta, lương thực thì ở chỗ bọn họ, như thế hai bên phải phụ thuộc lẫn nhau, không ai có thể chạy trốn một mình. Cái chiêu này tôi thực không chú ý tới.”

Bàn Tử cười nhạt: “Anh thì chú ý đến cái qué gì. May là tôi cũng chẳng trông cậy vào anh với ông Ba nhà các anh. Mỗi lần đụng vào mấy người là tôi lại mua đất bán lỗ, lúc ở trên xe lửa tôi đã đoán trước sẽ có ngày này mà.”

Phan Tử cũng phun ra một tràng: “Mẹ kiếp anh cũng bơn bốt nói móc đi nhà, nhìn lại mình xem có tốt đẹp hơn ai, anh không kéo chúng tôi vào rắc rối tôi đã phải cảm tạ Phật tổ rồi.”

Thuận Tử sợ bọn họ lại gây gổ cãi nhau, bèn vội vàng nói: “Các vị, thừa hơi thừa sức cãi nhau chi bằng mau ngẫm xem lời nhắn của ông Ba là có ý gì?”

Tôi cũng vỗ vỗ Phan Tử một cái để hắn đừng nổi cáu, rồi quay sang hỏi Thuận Tử: “Hoàn cảnh chú Ba tôi tới tìm anh là như thế nào? Nếu anh không kể chi tiết lại cho chúng tôi thì câu nói kia quả là quá mơ hồ. Chúng ta còn chưa đặt chân vào hoàng lăng, thật không biết nên nghĩ theo hướng nào.”

Nghe tôi hỏi thế, Bàn Tử và Phan Tử cũng đã bình tĩnh lại, đồng loạt nhìn về phía Thuận Tử.

Thuận Tử ngồi xuống, khẽ nhíu mày: “Khoảng một tháng trước, tôi cũng dẫn khách lên núi như thường lệ, đương nhiên đoàn khách này không lợi hại như nhóm các vị, chỉ đi lòng vòng ngắm nhìn núi tuyết một chút thôi.

Chú Ba các cậu trà trộn vào giữa đoàn khách ấy, lúc qua đèo trên núi, ông ấy bỗng dung gọi tôi ra ngoài, thần thần bí bí, nói bây giờ ông ấy phải đi lên núi tuyết một mình, bảo tôi đừng nói với bất kì ai. Sau đó ông cho tôi ít tiền, bảo tôi đại khái là trong thời gian này hãy ở dưới chân núi chờ một người tên Ngô Tà, sau đó lại dẫn các vị lên núi, chỉ cần đưa nhóm các vị đến trước mặt ông thì sẽ cho tôi một số tiền lớn. Sau đó ông ta bảo tôi nhấn lại cho cậu mấy lời vừa rồi, còn nhấn mạnh rằng chỉ cần là ‘cậu’ thì nghe xong lập tức sẽ hiểu.”

“Chú ấy thật sự đã nói như vậy sao?” Tôi hỏi.

Thuận Tử gật gật đầu, vẻ mặt chắc như đinh đóng cột.

Tôi cảm thấy có điều kỳ quái, lời này có vẻ nhấn mạnh vào người nghe mà không phải nội dung câu nói. Chỉ cần là ‘tôi’ nghe xong lập tức sẽ hiểu, chẳng lẽ trên người tôi có phẩm chất đặc biệt nào đó khác hẳn với những người còn lại?

“Vậy làm sao anh biết tách Trần Bì A Tứ ra trước rồi mới nói cho chúng tôi mấy thứ này?” Bàn Tử hỏi.

Thuận Tử cười hì hì, lộ ra nét mặt hoàn toàn khác trước, nói: “Tôi cũng đâu phải thằng ngốc. Chú Ba đã cho tôi biết số người các cậu, còn nói nếu số người không khớp thì chỉ có thể nói lại cho một mình cậu nghe. Tôi vừa thấy nhóm các cậu đã có cảm giác bầu không khí trong nhóm hơi bất thường, cứ như có hai nhóm người đi chung với nhau. Lúc ấy tôi lại không biết các cậu muốn làm gì, đành phải giả ngu mà quan sát. Dù sao tôi cũng đã nhận tiền của người ta rồi, nếu làm không tốt khiến các cậu lỡ việc cũng không hay.”

Tôi nhìn nét mặt của Thuận Tử, cảm thấy có gì đó xảo trá, trong lòng nổi lên cảm giác khó chịu. Thầm nghĩ thì ra từ lúc bắt đầu lên núi, cái vẻ ngoài thật thà phúc hậu của hắn đều là giả bộ? Ai da, đúng là không thể xem mặt mà bắt hình dong. Bảo sao càng đi hắn ta lại càng điềm tĩnh, thì ra đây mới là bộ mặt thật của hắn.

Phan Tử là người từng trải, lúc này mới trầm ngâm nói: “Không thể đơn giản như vậy, tôi thấy hình như anh còn biết chuyện gì khác nữa?”

Thuận Tử cười đầy ẩn ý: “Trước khi xuất ngũ, đơn vị của tôi đã đóng

quân ở chính nơi này. Tôi đã leo lên không biết bao nhiêu ngọn núi tuyết, cha mẹ tôi là người Triều Tiên sinh sống lâu đời ở vùng này. Vào năm 718 loạn lạc, tổ tiên tôi từ Bắc Triều Tiên chạy đến đây, trốn sâu trong núi đã nhiều năm. Trong núi này, thời xưa có vô số truyền thuyết, chúng tôi cũng từng gặp nhiều chuyện lạ. Hàng năm có không biết bao nhiêu người mang đủ thứ mục đích lạ lùng lên núi, anh cứ nói tôi chẳng biết gì chứ thực ra tôi vẫn hiểu được lờ mờ, cho nên vừa thấy các người nhắm đến ngọn núi này, tôi đã đoán ngay ra các người muốn làm gì.” Hấn dừng lại một chập, liếc tôi một cái, ý vị sâu xa: “Nếu không có chú Ba các người dặn dò, lúc ở sườn núi tuyết lở kia, tôi đã cương quyết không cho các người đi tiếp nữa.”

Phan Tử nhìn tôi, lại nhìn Bàn Tử, không biết phải nói gì.

Ngây người một lúc, Phan Tử rút một điều thuốc, đưa cho Thuận Tử: “Thuận ca, chúng tôi có mắt như mù. Chúng ta bây giờ đã là người một nhà, mời anh một điều.”

Thuận Tử không nhận điều thuốc, ngẩng đầu nói: “Tôi là người thực tế, đừng nói mấy lời vô nghĩa. Tôi giúp các người không phải vì yêu quý gì các người, mà chỉ vì tiền thôi. Chú Ba các người đã đồng ý trả cho tôi một số tiền lớn, đủ cho tôi dùng đến hai đời, cho nên tôi nhất định phải đưa được nhóm các người tới trước mặt ông ấy. Các người mau nghĩ ra ẩn ý trong câu nói kia đi.”

Phan Tử bẽ mặt, đành đưa điều thuốc lên miệng mình, nhìn tôi cười khò.

Tôi hỏi Thuận Tử: “Vậy anh hãy nhắc lại nguyên văn lời của chú Ba lúc đó cho tôi nghe đi.”

Thuận Tử hồi tưởng, nói: “Lúc ấy hình như ông ta nói thế này: ‘Chờ Ngô Tà tới rồi, anh hãy nói cho nó biết cửa vào của địa cung nằm ở ‘Huyền Vũ cự thi’. Sau đó tôi hỏi ông ta câu này có ý gì, ông ta bảo chỉ cần nhắc lại y như vậy, nếu là cậu thì chắc chắn sẽ hiểu.’”

“Vẫn như cũ” Tôi thở dài một tiếng, nghĩ bụng nghe cả câu thì mấu chốt vẫn là ‘tôi’, nhưng mấy lời rõ ràng là tôi cóc hiểu gì cả. Mẹ kiếp, chú Ba sao tự nhiên lại tin tưởng tôi thế này? Đây không phải là hại tôi sao?

Mấy người kia đều nhìn chăm chăm vào tôi, trong mắt lộ ra vẻ tha thiết.

Tôi lắc lắc đầu, thở dài một tiếng.

Bàn Tử thấy tôi không nghĩ ra, bèn hỏi: “Hay gợi ý này có liên quan tới chuyện nào đó từng xảy ra trong nhà cậu? Chuyện gì mà chỉ có người Ngô gia các cậu mới biết ấy?”

“Không có chuyện đó đâu.” Tôi nói: “Tôi hiểu tính chú Ba, ông sẽ không dùng một ám hiệu quá mức phức tạp như thế, rồi để cho chúng ta phải suy đoán. Nếu ông để cho Thuận Tử truyền lời, thì ý tứ trong những lời đó chắc chắn sẽ cực kì rõ ràng. Nhất định là có lối rẽ trong tư duy, chúng ta đã suy đoán nhầm hướng mất rồi.”

“Nhưng ông Ba chỉ nói ‘cậu’ vừa nghe là hiểu liền, chứ không nói ‘chúng ta’ vừa nghe đã hiểu, vậy đó chắc chắn phải là một ám hiệu liên quan đến những điểm chung giữa hai người.” Phan Tử nói: “Chi bằng thử nghĩ lại xem cậu và ông Ba có những điểm nào giống nhau.”

Tôi cảm thấy cách này không có tác dụng là mấy, nhưng giờ đã cùng đường rồi, đành xòe ngón tay ra đếm. Điểm giống nhau giữa tôi và chú Ba sao? Thực ra cũng không nhiều lắm. Nhưng chỉ có tôi và chú Ba nên phải loại trừ đám người Phan Tử ra, ví dụ nếu nói tất cả mọi người đều là đàn ông thì Phan Tử cũng là đàn ông, vậy không tính. Nếu nói chúng tôi đều họ Ngô thì cũng tính là một điểm chung nhưng cái đó và ám hiệu kia chắc không liên quan gì.

Còn một điểm nữa là tôi và ông thấy gái đều tón mắt lên *cái đồ khẩu thị tâm phi ~~=*, tuy nhiên cái này cũng hơi mơ hồ, bởi có đánh chết ông cũng không chịu thừa nhận. Ngoại trừ mấy điểm này, tính ra chỉ còn một điểm giống nhau là tôi và ông đều ở Hàng Châu, hiện giờ địa bàn sinh sống chủ yếu cũng là Hàng Châu.

Khoan đã! Tôi vừa nghĩ đến điểm này, tự dưng giật mình, giống như trong đầu vừa nảy sinh thứ gì đó. Một mối dây liên tưởng đột nhiên hiện ra trong đầu tôi –

‘Huyền Vũ cự thi’ – ám hiệu của chú Ba – Hàng Châu – ‘tôi’ nhất định có thể hiểu được –

Tôi đột nhiên bừng tỉnh. Bốn chữ kia, thì ra là có ý này!

-----oOo-----

Chương 33: Âm hiệu nhàm chán

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Yoo Chan

Beta: Thanh Du

~000~

‘Huyền Vũ cự thi’. ‘Huyền Vũ cự thi’ chó chết!

Nghĩ thông rồi, tôi thấy tất cả mọi thứ đều sáng tỏ, không tìm được mà cười phá lên. Đây hoàn toàn là hiểu lầm, bốn chữ mà chú Ba nói căn bản không phải bốn chữ này, chẳng qua những quan niệm trong Táng kinh đã ăn sâu bám rễ trong đầu chúng tôi nên vừa nghe phát âm bốn chữ gần giống thế đã đinh ninh chính là nó. Hơn nữa đúng như tôi đã đoán từ trước, âm hiệu này thực chất không phải là âm hiệu. Chú Ba đã dùng một cách vô cùng tài tình, khiến cho câu này của ông gần như nói trắng ra luôn. Có thể nhắc lại ngay trước mặt người khác, nhưng ý tứ thực sự thì chỉ có tôi mới hiểu.

Xem ra chú Ba đã sớm đoán biết, có thể những người đi cùng tôi vào trong hoàng lăng này chưa chắc đã là những người mà ông an bài từ trước.

Mấy người kia nhìn sắc mặt tôi biến đổi rõ rệt thì biết ngay tôi đã ngộ ra điều gì, vội hỏi tôi đã nghĩ thông chưa.

Tôi bèn giải thích: “Đúng là chúng ta đã nghĩ sai hướng rồi. Chú Ba nói những lời này ‘tôi’ có thể hiểu. nguyên nhân chủ yếu không phải vì tôi với ông có điểm gì giống nhau, mà do tôi đã lớn lên ở Hàng Châu từ nhỏ.”

Mọi người vẫn chưa hiểu, Bàn Tử hỏi lại: “Vậy có nghĩa là mấy lời này có liên quan đến phong cảnh ở Hàng Châu hả? Không phải chứ, Bàn gia tôi đã đi qua Hàng Châu nhiều lần nhưng chưa từng nghe Hàng Châu có

nơi nào tên là ‘Huyền Vũ cự thi’ mà?

Phan Tử lắc đầu: “Anh liên thiên cái gì vậy, tôi dám chắc nó không liên quan gì đến phong cảnh, người lớn lên từ nhỏ ở Hàng Châu cũng chưa dám chắc đã quen thuộc hết những danh thắng di tích ở đó nữa là. Anh xem ông Ba nhà chúng tôi sống ở Hàng Châu đã hơn mười năm mà chỉ biết mỗi cái Tây Hồ. Lần trước ông ấy dẫn chúng tôi lên núi Bảo Thạch uống trà mà rồi lại lạc đến tận đâu đâu, cuối cùng đi mãi đến tối mới thấy Ngọc Tuyền.”

Tôi gật đầu, quả thực tôi cũng là người như vậy. Ai nói dân buôn đồ cổ phải thích mấy di tích cổ chứ, tôi mới đến thăm có vài nơi thôi.

Bàn Tử nhú mày, nói với tôi: “Không liên quan gì đến phong cảnh à? Thế con mẹ nó là cái gì? Sao cậu không nói toẹt ra đi, tôi sốt ruột muốn chết rồi đây.” Nói rồi lau lau mồ hôi.

Tôi cũng không úp úp mở mở nữa, nói với hắn: “Cái này rất đơn giản, người lớn lên ở Hàng Châu tuy không nhất thiết phải quen thuộc phong cảnh, nhưng chắc chắn có thể nghe hiểu thổ ngữ Hàng Châu. Đây mới là điểm mấu chốt.”

Tất cả mọi người đều sửng sốt, ngay người ra một lúc, hiển nhiên cũng đã mơ hồ hiểu ra vấn đề, nhưng vẫn chưa rõ ràng lắm. Bàn Tử hỏi: “Là cách phát âm?”

Tôi gật đầu. Trong số những người ở đây, chỉ có tôi là thông thạo thổ ngữ Hàng Châu. Phan Tử quanh năm ở Trường Sa, cũng có thể nghe hiểu tiếng Hàng Châu nhưng hiểu biết sâu sắc về thổ ngữ thì không có. Bàn Tử là người bắc, nghe giọng nói đủ biết cả năm quanh quẩn trong thành Bắc Kinh. Thuận Tử lại càng khỏi phải bàn, đến tiếng phổ thông còn nói chưa lưu loát. Nếu chú Ba dùng tiếng Hàng Châu nói một câu, quả thực chỉ có tôi mới hiểu nổi.

Đáng tiếc là Thuận Tử không giỏi tiếng Hán nên chỉ nhớ được cách phát âm, không nghe ra được ngữ điệu biến hóa ở nửa đầu và nửa sau câu nói, cho nên lời nói từ miệng hắn đi ra chỉ là một câu hoàn toàn không có ngữ điệu.

Phan Tử vỗ vỗ đầu, nói: “Mẹ kiếp, đúng là tôi không nghĩ đến cái này.

Vậy ‘Huyền Vũ cự thi’ kia, nếu nói bằng thổ ngữ Hàng Châu thì có ý gì? Cái này cũng có vẻ khó đọc nha.”

Tôi cười nói: “Đề yên nghe tôi phân tích hết đã. Thật ra mật ngữ của chú Ba không phải bốn chữ, mà là sáu chữ ‘Huyền Vũ cự thi chi địa’. Chữ ‘Huyền’ thứ nhất, tiếng Hàng Châu phát âm là “Viên” lại gần giống với ‘Duyên’. Chữ ‘Vũ’ phát âm cũng na ná chữ ‘hồ’. Nhưng ở Hàng Châu, từ ‘hồ’ này có thể đọc là hồ cũng có thể đọc là hà. “cự” đồng âm với ‘cừ’, ‘thi’ đồng âm với ‘thủy’, ‘địa’ đồng âm với ‘đề’ — Vậy gộp lại chính là ‘duyên hà cừ thủy chi đề’ (dưới đáy rạch nước chảy dọc sông)

Tôi vừa giải thích xong, mọi người ‘A” lên một tiếng, đều tỏ vẻ tỉnh ngộ. Bàn Tử gật gù, đương nhiên tôi dịch ra như vậy là hoàn toàn hợp lý, không có sơ hở nào cả.

Phan Tử ‘hừ’ một tiếng, làm bầm nói ông Ba đúng là ông Ba, nếu Trần Bì A Tứ mà nghe được mấy lời kia thì có đánh chết lão cũng không thể suy ra theo hướng này, chắc chắn sẽ tìm ý nghĩa của ‘Huyền Vũ cự thi’ đến nổ tung đầu luôn.

“Rạch nước dưới lòng sông?” Bàn Tử đã chuẩn bị lên đường “Nhưng nơi này làm gì có sông? Hay sông nằm trong hoàng lăng?”

Tôi nói: “Trong lăng chắc chắn không có sông, cùng lắm chỉ có suối thôi, bởi vì mực nước sông không thể khổng lồ, nước quá cao sẽ bị ngập, nước quá thấp thì lại phá thế, hơn nữa nước sông sẽ làm bại lộ vị trí của cỗ mộ. Sông ở đây chỉ có thể là con sông đào này thôi.”

Cơ mặt của Phan Tử đều co giật cả lên: “Chúng ta đi bậy đi bạ, hóa ra lại đi đúng đường sao?”

“Cũng chưa chắc chắn hoàn toàn.” Tôi lắc đầu, dù sao còn chưa bước vào hoàng lăng, không biết tình hình bên trong thế nào, nhưng dựa theo dấu hiệu hiện tại cùng với những tư liệu đã từng xem qua thì phân tích của tôi vẫn có cơ sở.

“Nếu nói sông chính là con sông đào này, vậy rạch kia... con mẹ nó... không lẽ chính là cái chỗ chúng ta vừa xem qua kia...” Bàn Tử đứng dậy, nhìn về phía con rạch tuấn táng chứa đầy tượng đá kia, quả thực trùng khớp với ám hiệu chú Ba để lại. Chúng tôi quay đầu lại nhìn, tìm

đập rộn ràng.

“Nhưng...” Phan Tử vẫn thấy không ổn, “Con ‘rạch’ kia không có ‘nước’.”

Tôi lắc đầu nói: “Lúc ấy chú Ba cũng chưa tiến vào hoàng lăng này. Ông nói những lời này có lẽ cũng chỉ dựa theo những gợi ý tìm được ở bên ngoài, có thể dựa theo sách cổ hoặc địa đồ. Mà người vẽ ra địa đồ hoặc viết ra sách cổ đương thời cũng không lường trước sẽ có một ngày con sông đào kia bỗng dung cạn khô.”

Trên những tảng đá kè quanh sông này có dấu vết bị ăn mòn, chắc chắn sông này trước kia từng có nước. Nhưng trải qua hàng ngàn năm, nguồn nước dẫn vào sông, có thể là mạch nước ngầm hoặc là suối nước nóng, đã khô cạn. Nước sông không được bổ sung nên dần dần ngấm vào lòng đất, cuối cùng cũng khô cạn theo.

Bàn Tử đã mất hết kiên nhẫn, “rắc” một tiếng kéo chốt an toàn khẩu súng, nhìn chúng tôi hát đầu ra hiệu: “Các đồng chí, khó khăn lắm lợi ích cá nhân của chúng ta mới thống nhất làm một với lợi ích cách mạng, còn chờ cái gì nữa, con mẹ nó cùng lên đi.”

Chúng tôi không tìm ra lí do gì để phản bác lời đề nghị của Bàn Tử lúc này, nhưng lập tức xuất phát thì đúng là quá nóng vội. Phan Tử kéo hấn xuống, nói: “Đã có manh mối rồi, tình thế trái lại không gấp. Anh xem cậu Ba bị thương nặng như vậy, còn chưa được nghỉ ngơi kia kìa. Anh muốn đi một mình hay muốn bảo chúng tôi vớt cậu ấy lại đây chờ chết?”

Bàn Tử ngẩn người, ngẫm lại thấy cũng có lý, nhưng hấn thực sự bị dục hỏa đốt người, bèn vỗ vai Thuận Tử: “Này, hay tôi với anh đi trước thám thính, tóm mấy con chim làm đồ ăn. Cứ để hai người họ ở đây nghỉ ngơi, đảm bảo thu hoạch không kém số tiền ông Ba kia trả cho anh.”

Không ngờ Thuận Tử cũng lắc đầu, nói: “Nhiệm vụ của tôi là đưa cậu ta” chỉ vào tôi, “đến trước mặt ông Ba kia. Về sau các người sống chết thế nào tôi không quản, nhưng hiện giờ tôi phải trông chừng cậu ta.”

Tôi nghe thế thì cười đắc chí, quay sang Bàn Tử: “Giờ đã rõ ai mới là VIP ở đây chưa?”

*Đù, vậy là lại thêm một mạng gia nhập đoàn kị sĩ hộ giá công chúa =))
Và Tà nó có vẻ rất khoái chí với địa vị này =))*

Bàn Tử xì một tiếng khinh miệt, khó chịu nói: “Được! Các người cứ ở đây nghỉ ngơi đi, Bàn gia ta tự đi một mình. Chờ đến khi ông kiếm được mấy món bảo bối mang về, xem các người có tiếc nhỏ dãi ra không. Ông nói trước cho mà biết, thứ gì ông tìm được là của ông, tuyệt đối không chia cho các người đâu!” Nói rồi vác súng lên hùng dũng bước đi.

Mới đi được vài bước, hắn đột ngột dừng lại rồi quay đầu trở về. Chúng tôi thấy thế thì phá ra cười, hỏi hắn sao thế, sợ rồi hả?

Bàn Tử hừ một tiếng, tung cước đá văng cái ba lô của mình, ngời đôi diện với cái đèn bão, nói: “Sợ cái con khỉ biển, các người đúng là muốn đuổi ông đi, Bàn gia ta đâu có ngu. Chờ lát nữa ông lấy được mấy món báu vật, ba người lại hè nhau xông vào cướp, dù ông có là mãnh hổ cũng khó địch lại bầy lang sói, để các người chiếm lợi, không khéo còn bị các người giết người cướp của nữa, ông không dại mà đâm đầu vào vụ làm ăn mù quáng này.”

Phan Tử thấy Bàn Tử vẫn còn bức bối, mới thừa cơ chế nhạo: “Cái này gọi là lòng dạ tiểu nhân, anh nghĩ rằng tụi này ai cũng giống anh sao.”

Tôi sợ hắn lại nổi điên lên, bèn ngắt lời cả hai: “Được rồi, đừng ai nói gì nữa. Giờ tính ra cũng là nửa đêm rồi, tuy ở dưới này không thấy sắc trời nhưng chúng ta cũng phải nắm bắt được thời gian mà nghỉ ngơi.”

Phan Tử nhìn đồng hồ, cũng gật đầu, vặn đèn bão cho sáng thêm, xung quanh lập tức ấm áp hơn hẳn. Sau đó anh lấy túi ngủ ra bơm căng, mọi người đều chui vào làm một giấc.

Bàn Tử châm một điếu thuốc, nói hắn không buồn ngủ, để hắn gác ca thứ nhất. Tôi liếc hắn một cái, nói đến nửa đêm anh tuyệt đối không được tự ý đi chôm đồ. Vào huyên cung rồi anh muốn lấy gì thì lấy, còn bây giờ thì yên phận chút đi, con mẹ nó anh đừng để tôi coi thường.

Bàn Tử giận dữ nói hắn đâu phải hạng người đó? Hắn gác đêm, đảm bảo chúng tôi đều an toàn.

Đi đường mệt mỏi, lên đến đỉnh núi tuyết đã là chạng vạng tối, từ khi

tiến vào cung điện dưới lớp băng cho tới bây giờ đã hơn mười tiếng. Hơn nữa chúng tôi hoạt động với cường độ tương đương với lao động chân tay một ngày một đêm, hết leo núi, chạy như điên lại nhảy xa, cùng với cú ngã lúc nhảy xa thất bại, tôi đã mệt rũ rời, vừa chui vào túi ngủ lập tức thiếp đi.

Tôi có cảm giác mình ngủ rất say. Là người bệnh nên tôi không phải gác đêm, khi tỉnh lại thì xung quanh vẫn một màu tối đen, đèn bão đã tối đi rất nhiều, người gác đêm cũng chuyển sang Phan Tử. Anh đang tựa vào một tảng đá hút thuốc, cạnh đó là Bàn Tử ngáy pho pho như sấm.

Tôi nhìn đồng hồ, biết mình mới ngủ có 5 giờ, có điều những lúc bị thương nặng tôi đều ngủ rất ngon. Do cơ thể tái tạo mạnh mẽ nên người gần như rơi vào trạng thái nửa hôn mê, khi tỉnh dậy đầu óc nhẹ nhàng khoan khoái nhưng thân thể lại càng mệt mỏi, xương sống ở thắt lưng bắt đầu đau tê hại.

Tôi xoa xoa mặt, chui ra khỏi túi ngủ, vặn vẹo mấy khớp tay chân rồi bảo Phan Tử đi ngủ đi, tôi sẽ canh gác một lát. Nhưng Phan Tử nói không cần, hồi ở Việt Nam đã có thói quen ít khi ở trên giường, mỗi ngày đều ngủ không quá ba tiếng.

Tôi cũng đành mặc anh, ngồi vào tảng đá bên cạnh, cũng muốn hút một điếu thuốc cho tỉnh táo đầu óc.

Hai người rơi vào im lặng trong chốc lát, bỗng Phan Tử bảo tôi thử đoán xem chú Ba hiện giờ ra sao? Có gặp chuyện gì bất trắc không?

Tôi thấy nét mặt anh chất chứa sự quan tâm và lo lắng thật lòng, trong lòng cũng cảm thấy xúc động. Theo lý mà nói, Phan Tử từng ra chiến trường, đã quen với mưa bom bão đạn, sinh tử ly biệt, đáng ra sẽ không có loại tình cảm sâu sắc như vậy. Nhưng ngược lại, lòng trung thành và tin tưởng của Phan Tử đối với chú Ba khiến cho cháu trai như tôi cũng thấy hổ thẹn. Không biết trước đây giữa Phan Tử và chú Ba đã xảy ra chuyện gì, nếu có cơ hội tôi thực sự cũng muốn hỏi.

Tôi an ủi anh: “Anh yên tâm đi, lão cáo già kia tuyệt đối sẽ không bạc đãi bản thân đâu. Ông lớn mạng lắm, nếu có gặp chuyện không hay thì cũng chẳng đợi đến bây giờ mới xảy ra chuyện. Bây giờ chúng ta chỉ cần chiếu cố bản thân mình là được rồi, lúc này người cần phải lo lắng chính

là chúng ta, bởi chúng ta chẳng biết gì cả.”

Phan Tử gật đầu, thở dài một tiếng thiếu não nói: “Tiếc là đầu óc tôi không được nhanh nhẹn, những việc ông Ba làm tôi không tài nào hiểu nổi. Bằng không những chuyện nguy hiểm như thế này ông Ba không cần phải đích thân làm, cứ giao cho tôi là được.”

Tôi cười khỏ trong lòng, nghĩ bụng việc chú Ba đang làm cũng không đến nỗi quá mức nguy hiểm, mà ngược lại, tôi có cảm giác người gặp nguy hiểm nhất chính là chúng tôi. Chúng tôi luôn đi sau chú Ba, phán đoán ý tứ của ông, sau đó bị ông nắm mũi dắt đi. Cứ tiếp tục như thế, vận khí dù tốt đến đâu thì cũng có ngày gặp họa.

Ví dụ như lúc này đây, chú Ba có thể để lại manh mối về cửa vào huyền cung cho chúng tôi từ rất sớm, chứng tỏ trên người ông có thứ gì đó giúp ông biết trước kết cấu của địa cung này. ‘Duyên hà cừ thủy chi đễ’ đây là một câu thể văn ngôn, giọng điệu của chú Ba không giống vậy, câu này chắc chắn lấy từ trong sách cổ. Mà theo lời Thuận Tử thì chú Ba một mình đi vào núi tuyết xem xét, hiển nhiên ông cũng không rơi vào tay đám người A Ninh. Nếu ông thuận lợi đi vào miệng núi lửa này, rất có thể bây giờ đã ở trong huyền cung dưới hoàng lăng.

Có thể đoán sơ sơ thế này, vật đã giúp chú Ba biết trước kết cấu địa cung có lẽ chính là mục đích đi Tây Sa mấy tháng trước của ông, cũng có thể giải thích vì sao công ty của A Ninh lại xuất hiện ở đây. Mục tiêu của bọn họ hẳn cũng không phải ngòi mộ dưới đáy biển lần trước, mà là Vân Đình thiên cung trên này. Bọn họ hợp tác với chú Ba đi Tây Sa, chẳng qua là muốn vào mộ huyết dưới đáy biển để tìm manh mối về hoàng lăng bí mật trong lòng dãy Trường Bạch mà thôi.

Mà khi ở trong hải mộ kia, A Ninh cũng tách khỏi chúng tôi một lúc rất lâu. Trong khi chúng tôi bị những bầy rập và cơ quan trong hải mộ chọc cho suýt phát điên, mệt mỏi muốn chết, cô ả này đã làm những gì trong hậu điện? Có phải cũng giống như chú Ba, tìm được điểm máu chốt để đi xuống hoàng lăng trong lòng đất này? Chúng tôi không thể biết được. Nhưng vừa rời ở tiền điện nhóm đã gặp mấy thi thể trang bị kĩ càng đến tận chân răng, chứng tỏ đội ngũ của A Ninh đã xuống nơi này trước chúng tôi rồi. Căn cứ theo lời Thuận Tử, đội ngũ bọn họ quá lớn, chắc chắn không thể nào vượt qua được tuyến biên phòng. Thế mà họ lại có thể vào đến tận đây mà không mất một cọng tóc nào, chứng tỏ bọn họ

biết một con đường bí mật mà không ai khác biết.

Điều này ít nhất cũng có thể chứng minh đám người A Ninh biết những chuyện mà chúng tôi không biết.

Chúng tôi và bọn họ ở hai thế hoàn toàn khác biệt nhau. Chúng tôi hoàn toàn ‘không biết gì’, không thể đoán trước trong huyền cung có thứ gì đang chờ đợi mình. Tình cảnh này đúng là cực kì gay go, nhưng chúng tôi vẫn phải tiếp tục tiến lên, không thể lùi bước được nữa, lùi lại mới là hỏng bét.

Những lời này tôi không thể nói ra với họ, bởi vì đối với Phan Tử, chú Ba là tất cả. Chú Ba muốn anh làm chuyện gì thì anh nhất định phải làm, không cần biết đến mục đích. Đối với Thuận Tử, hắn hoàn toàn là người ngoài cuộc, đối với hắn đây chỉ là một phi vụ mua bán, hắn chỉ quan tâm đến kết quả cuối cùng. Mà Bàn Tử lại càng đơn giản, hắn do người ‘gấp Lạt Ma’ mời đến, trong lăng mộ có những gì mới là quan trọng, chú Ba của tôi, đối với hắn chỉ là một cái tên đầy phiền phức mà thôi. Những phân tích nảy sinh trong đầu tôi lúc này, xem ra chỉ hữu dụng với một mình tôi, cũng chỉ có mình tôi quanh quẩn giữa những bí ẩn mơ hồ mà thôi.

Đây là lần đầu tiên tôi nảy sinh cảm giác hâm mộ đối với cuộc sống đơn giản của những người kia.

Lại nói lái sang chuyện khác, Phan Tử liền hỏi thân thể tôi thế nào rồi, tôi nói cũng đỡ một chút, được ngủ một giấc, cơ thể tôi đã khá hơn nhiều. Bây giờ không cần người đỡ cũng có thể gắng gượng đi lại, nhưng đương nhiên vẫn chưa thể đánh nhau được. Phan Tử nói hay là cậu nghỉ ngơi thêm một lát đi, khó tìm được nơi nào yên tĩnh như ở đây, mà cũng rất an toàn, chỉ sợ vào địa cung rồi sẽ không có cơ hội nghỉ ngơi nữa.

Tôi thấy cũng đúng, đã định chui vào túi ngủ tiếp, nhưng vẫn không sao ngủ lại được. Bàn Tử bên cạnh đang liên tục nói mớ bằng thứ tiếng mà tôi nghe không hiểu nổi, có vẻ như đang cò kè mặc cả với ai đó. Lúc hắn nói mớ ác liệt nhất, Phan Tử nhặt một viên đá nhỏ ném trúng đầu hắn, ăn đá xong Bàn Tử lập tức yên lặng trở lại. Nhưng chỉ được một lát lại bắt đầu lảm nhảm, càng ngày càng điếc tai. Lúc trước còn mệt mỏi nên tôi không nghe thấy gì, nhưng bây giờ muốn ngủ lại cũng thực khó khăn.

Nhắm mắt lại, cố gắng chịu đựng hai tiếng đồng hồ, Phan Tử lấy một hòn đá lớn hơn chọi cho Bàn Tử tỉnh hẳn. Lần này ai cũng đừng mong ngủ thêm, cả Thuận Tử cũng bị dựng dậy.

Sửa sang lại trang bị thật cẩn thận, ăn thêm một chút lương khô, chúng tôi lại đi về hướng con rạch bồi táng. Những pho tượng đá hình người màu đen đã hư hỏng vẫn đứng sừng sững, im lìm ở đó, đội ngũ kéo dài rồi biến mất trong bóng đêm vô tận hai đầu.

Tôi được đỡ xuống rạch tuấn táng, thoáng cái đã đi vào giữa đám tượng đá. Đứng trên cao nhìn xuống những bức tượng này cũng không có cảm giác gì mãnh liệt, nhưng xuống rồi mới thấy chúng cao ngang ngực tôi, nhìn quanh chỉ thấy vô vàn cái bóng xen kẽ nhau, khiến lòng tôi sinh ra một cảm giác vô cùng bất an.

Bàn Tử chiếu đèn pin về hai phía, nhìn tôi hỏi: “Ông Ba nhà các cậu bảo chúng ta đi theo hướng nước chảy, nhưng giờ chỗ này đã cạn nước, chúng ta nên đi thế nào đây?”

Tôi nhìn sang Phan Tử. Trong cuộc chiến tranh tự vệ phản kích với Việt Nam, Phan Tử có tham gia giai đoạn chiến tranh đặc biệt, có lẽ đã từng nghiên cứu những vật như thế này.

Phan Tử lại gần một bức tượng đá, sờ sờ vết nứt trên mặt, rồi chỉ về hướng mà các bức tượng quay mặt về, nói: “Xem vết nước chảy trên những tượng đá này, đầu bên kia hẳn là hạ lưu.”

Bàn Tử cũng tiến lại, nhưng không nhìn ra nguyên do vì đâu mà Phan Tử khẳng định được như vậy, bán tin bán nghi nói: “Mạng người quan trọng, anh đừng có đoán bừa đó.”

Phan Tử không thèm để ý đến hẳn, nói chúng tôi cẩn thận một chút. Mọi người bắt đầu lần theo con lạch, tiến vào bóng đêm sâu thẳm trong lòng con sông đào.

Tôi không có chút ý niệm nào về chiều dài của con sông đào này. Lúc ở trên vách đá đốt pháo sáng quan sát, cả hoàng thành đều ở tít đằng xa, chúng tôi đại khái chỉ nhìn thấy đỉnh của khối kiến trúc, con sông đào này bị khu rừng chết xung quanh che khuất. Lúc đứng trên cây cầu, ánh sáng đèn pin lại không đủ để chiếu sáng toàn bộ bóng đêm, vậy nên

chúng tôi cứ đi dọc theo rạch tuần táng đến nửa giờ vẫn chưa thấy điểm kết thúc của cái đáy sông vô cùng tĩnh mịch này.

Độ cao của rạch tuần táng không đồng đều, có vài đoạn tượng người bị vỡ vụn rất nghiêm trọng, giống như bị thứ gì cực lớn đâm lên. Loại đá vô danh để tạc tượng này rất cứng, vậy mà cũng vỡ nát. Tôi thậm chí còn phát hiện dưới đáy con rạch thi thoảng lại bắt gặp đầu hoặc tay chân của tượng đá, hình như bên dưới rạch tuần táng còn chôn một tầng những bức tượng như thế này nữa.

Hoặc có thể con rạch này ban đầu cũng bị chôn vùi dưới lòng đất, nhưng vì nguyên nhân nào đó mà công trình bị tạm dừng, thành ra có rất nhiều tượng đá không bị vùi lấp.

Càng đi càng thêm tối, ban đầu đèn pin chiếu vào bờ sông còn có một tia phản quang, ít nhất còn có vật tham chiếu. Cứ đi mãi đi mãi, đến cả bờ sông cũng không chiếu tới nữa, tứ phía đều là bóng tối vây hãm, chúng tôi cũng tự động giảm tốc độ. Phan Tử nhắc nhở chúng tôi tỉnh táo một chút, tuyệt đối không được phân tâm.

Lúc này, Bàn Tử đang đi tuốt đằng trước bỗng dừng lại. Chúng tôi định tiến lên xem sao thì thấy hắn giơ tay ra dấu cho mọi người dừng lại.

Tôi lại gần hắn, nhìn theo ánh đèn pin thì hóa ra đã đi tới cuối rạch tuần táng rồi. Những hàng tượng đá đã biến mất, trước mặt là một khối đá cực lớn dùng để kè bờ sông, chắc là đã tới đầu kia của sông đào. Trên kè đá bên bờ sông hình như trạm trở thứ gì đó cực lớn trông giống tượng Phật khổng lồ ở núi Nhạc Sơn (1). Do đèn pin không thể chiếu sáng được toàn cảnh nên không biết là cái gì. Chỉ thấy dưới đáy bờ kè có một cái động vuông vẫn bị đá vụn che lấp, hiện giờ phần lớn số đá vụn đó đã bị dịch sang một bên, lộ ra một cái miệng hang tối đen như mực.

Giống như bài đạo lúc trước chúng tôi chui vào, cái động này cũng là một trong những thông đạo do nhóm thợ xây lăng năm đó lén đào ra, đây là lối thoát duy nhất của bọn họ nếu có ngày địa cung bị phong bế.

“Lại có một đường hầm đào ngược ra à?” Phan Tử kinh ngạc nói: “Cửa ra sao lại ở đây? Chuyện này không thể xảy ra được.”

“Sao lại không thể?” Bàn Tử hỏi: “Động đâu phải do anh đào.”

Phan Tử nói: “Nơi này lúc đó còn ngập trong nước, anh cho những công nhân này đều là cá à?”

Tôi khoát tay bảo bọn họ đừng cãi nhau nữa, lúc này Thuận Tử kêu lên một tiếng, gọi chúng tôi lại: “Lại đây xem, có thứ gì lạ lắm.”

Nói đoạn chiếu đèn pin vào, chúng tôi nhìn vào chỉ thấy trên tảng đá cạnh cái động có người khắc lại mấy chữ.

-----oOo-----

Chương 34: Bài đạo dưới nước

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Yoo Chan

Beta: Thanh Du

~000~

Động vuông cao tầm nửa thân người, đào rất cầu thả. Cạnh đó đều là đá vụn lớn nhỏ to cỡ quả dưa hấu, bên trong cũng rất nhiều, rõ ràng có người từng lấp kín cửa động này. Trong động tối đen như mực, không biết dẫn tới tận đâu, có vẻ giống cửa xả nước của đập thủy điện mà tôi thường thấy ở miền nam.

Trong đồng đá vụn bên cạnh miệng động, có một khối đá tương đối bằng phẳng, bên trên nguệch ngoạc khắc mấy chữ, rõ ràng được khắc hết sức vội vàng, hơn nữa còn rất nông. Nếu đó không phải là chữ cái tiếng Anh, đặt vào khung cảnh hoang vắng kỳ lạ thì Thuận Tử chưa chắc đã phát hiện ra. Đáng tiếc không thể ghép nối mấy chữ kia lại để biết ý nghĩa của nó là gì.

Đây là chữ do chú Ba khắc lên để đánh dấu đường cho chúng tôi sao? Lúc ấy tôi đã nghĩ ngay theo hướng này, nhưng chú Ba tôi không thạo chữ Tây, đầu óc ông làm sao mà nghĩ ra cách khắc chữ Tây làm ám hiệu được? Đây không phải tác phong của ông.

Bàn Tử tò mò đến gần ngó một cái, bỗng ‘ò’ lên một tiếng, ngoắc tay với tôi: “Tiểu Ngô à, mấy chữ nước ngoài vắn vẹo này hình như chúng ta đã gặp ở nơi nào đó rồi.”

Tôi cũng lại gần, mới liếc qua một cái, bỗng dựng gật nảy mình.

Không phải hình như, mà mấy kí hiệu này chúng tôi đích xác đã từng gặp. Khi tôi và Bàn Tử ở trong huyệt mộ dưới đáy biển, leo xuống đáy cái ao đặt tấm bia đá, Bàn Tử đã trông thấy những kí hiệu như thế này được khắc trên thành ao. Vừa thấy mấy kí hiệu này, Muộn Du Bình đột ngột lao xuống ao, sau đó hắn bắt đầu nhớ lại những chuyện đã xảy ra dưới ngôi mộ đó. Tại sao chúng lại bắt ngờ xuất hiện ở đây?

Lúc ấy, tôi vẫn nghĩ kí hiệu này là do năm đó khi chú Ba đưa đám người Văn Cẩm xuống hải mộ, một trong số họ đã khắc nó lên. Nhưng mấy chữ cái này lại đột ngột xuất hiện ở đây, chắc chắn có gì đó không ổn.

Xem vết khắc thì có vẻ là dùng cuốc chim bở lung tung lên, hơn nữa dấu vết còn khá mới, nếu không phải do chú Ba để lại thì cũng là của Muộn Du Bình hoặc A Ninh, bởi vì ở đây cũng chỉ có mấy người này là mang cuốc chim thôi. Kẻ để lại kí hiệu này, chắc chắn đã đi vào trong động kia.

Bỗng một ý niệm lóe lên trong đầu tôi, thầm nghĩ có khi nào mấy chữ cái tiếng Anh trong mộ huyệt dưới đáy biển kia cũng do Muộn Du Bình khắc xuống, cho nên khi hắn nhìn thấy mấy kí hiệu đó mới nói: “Tôi đã từng đến đây.”

Khả năng này cũng khá lớn, khi nào hắn lại thò mặt ra, tôi phải hỏi lại mới được.

Phan Tử thấy tôi ngần người, bèn hỏi tôi có chuyện gì. Tôi kể cho bọn họ nghe chuyện tôi và Bàn Tử đã từng gặp mấy kí hiệu này dưới đáy biển, Phan Tử cũng cảm thấy ngạc nhiên. Nhưng rồi anh nói: “Tôi đi theo ông Ba đã mười năm, nói khiêm tốn cũng đỡ không dưới năm mươi cái đầu, trong đó đầu lớn cũng có vài cái nhưng chưa thấy ông Ba để lại kí hiệu bao giờ. Hơn nữa ông Ba đến mấy chữ cái ABCD còn không nhớ được, mấy kí hiệu này chắc chắn không phải do ông ấy để lại.”

Tôi trầm nghĩ vậy thì chỉ còn A Ninh hoặc Muộn Du Bình, đoạn quay sang nói với bọn họ: “Nói gì thì nói, xem ra chúng ta đã đi đúng đường. Động này đã có người đi vào, cửa vào địa cung hẳn là ngay bên dưới cái động này, chúng ta có nên tiến vào ngay bây giờ không?”

“Đi luôn!” Bàn Tử lập tức tán thành: “Còn chờ cái gì nữa? Cả đội quân đã đi trước chúng ta rồi kìa. Bàn gia ta xưa nay vẫn đi tiên phong, lần này đi chung với mấy đứa xui xẻo các người nên mới chậm chân hơi người ta một bước. Chúng ta đừng lè mề nữa, đợi lát nữa người ta xong việc đi ra, chúng ta chỉ có nước muối mặt đi cướp đồ của họ.”

Phan Tử nhìn tôi nói: “Cậu đừng hỏi bọn tôi, thân thể cậu thế nào rồi?”

Tôi gật đầu, ý nói không thành vấn đề: “Bàn Tử nói rất đúng, chúng ta không thể dây dưa thêm nữa. Dù sao nếu đụng phải bánh tồng thì tôi không bị thương cũng đi đời, giờ bị thương thế này cùng lắm là chết mau hơn một chút thôi, không sợ.”

Bàn Tử bên cạnh đã tháo ba lô của mình xuống, nghe tôi nói vậy thì ‘xì’ một tiếng: “Hừ, sao cậu không nói chuyện gì may mắn một tí? Cũng không chịu nhìn xem chúng ta sắp đến chỗ nào?”

Tôi trừng mắt liếc hắn một cái, đáp lại: “Đi với anh có dán hai môn thần sau ót cũng vô dụng, anh hãy quản hai cái tay anh cho tốt đi đã.”

Chúng tôi đều tự sắp xếp trang bị cho mình. Vừa rồi đóng gói trang bị theo kiểu hành quân, bây giờ chúng tôi nhét hết đèn bão và toàn bộ nhiên liệu vào trong bao, sau đó lấy hết pháo lạnh, gậy huỳnh quang và thuốc nổ ra, buộc ở thắt lưng. Bàn Tử và Phan Tử đều tháo chốt an toàn của súng, rút hộp đạn, gỡ hết đạn trong băng ra nạp đầy vào súng; dao săn, chủy thủ cũng đã sẵn sàng.

Súng trường K56 quá dài, đeo vào động không thể xoay người được. Vì thế Bàn Tử đưa súng cho Thuận Tử giữ, còn mình thì cầm cái cuốc chim. Mọi người kiểm tra lại độ sáng của đèn pin, Bàn Tử rút bùa Mô Kim, cầm trên tay ngẩng mặt lên trời bái lạy.

Thuận Tử cũng là người dùng súng thành thạo, vừa nâng súng lên ‘răng rắc’ vài cái đã quen tay, đầy cảm giác hoài niệm, sau đó quay sang nói với chúng tôi: “Các vị, tôi không hiểu lắm về nghề của các vị, nhưng vẫn

phải nhắc nhở một câu. Trong những cái động được đào trên núi Trường Bạch này, phải coi chừng bọn tuyết ma tử. Nếu thấy có gì không ổn thì trước hết phải lấy bông bịt lỗ tai lại. Mùa này đầu chúng còn mềm nên chỉ chui được vào lỗ tai, đợi đến mùa hè, lớp vỏ ngoài đã cứng cáp rồi thì còn có thể xuyên qua da người, chỉ thò ra hai sợi râu. Các người có kéo thì cũng chỉ có sợi râu đứt ra, còn con trùng vẫn ở bên trong, phải khoét sâu vào miệng vết thương mới lấy ra được. Còn nữa, thứ này cũng hay chui vào hậu môn, lúc ngồi phải cực kì cẩn thận.”

Bàn Tử chán nản liếc nhìn Thuận Tử, vô thức giữ chặt dây lưng, nói: “Bây giờ côn trùng cũng có sở thích này sao?”

Phụt, lão béo liên tưởng sâu xa quá =))

Thuận Tử nói: “Tôi không đùa với các người đâu, lỡ dính trấu thì tự nghĩ cách mà lôi ra, đừng có hỏi tôi.”

Chúng tôi cảm thấy nửa người dưới phát rét, ai nấy đều gật gật đầu. Bàn Tử lại tiếp tục làm đầu tàu gương mẫu, chui người vào động, chúng tôi cũng nối đuôi nhau chui vào, bắt đầu tiến vào thế giới mới mẻ chưa ai khám phá trong lòng đất sâu.

Cái động vuông vắn này phải uốn người mới vào được, động được đào song song, chúng tôi vừa đi vừa nhìn xung quanh xem xét, do trần động thấp lè tè nên đi rất chậm. Đá ở nơi này cực kì rắn chắc, nhìn những dấu vết đục đẽo thì đường hầm này rõ ràng được đào bằng phương pháp nguyên thủy nhất. Tôi nghĩ, để xây được một hoàng lăng quy mô lớn thế này phải mất bao nhiêu thời gian? Kiểu gì cũng phải trên hai mươi năm, rất nhiều hoàng đế vừa đăng cơ đã bắt tay vào xây lăng mộ rồi. Hơn hai mươi năm, đào đường hầm này cũng là hết sức miệt cưỡng, xem ra năm đó nhóm người bỏ trốn phải có số lượng rất lớn.

Càng đi vào sâu, càng phát hiện nhiều dấu vết của những người đã từng đi qua đây. Dấu giày leo núi vẫn nối tiếp không dừng, cũng không thấy tuyết ma tử đâu cả, nhưng tôi lại phát hiện trên nóc đường hầm có những ngã rẽ kì quái.

Những cái động này cũng không lớn lắm, chỉ đủ chứa một người, hơn nữa còn ngoằn ngoèo uốn khúc 180 độ, sau một đoạn hướng thẳng lên trên sẽ đổi hướng chúc ngược xuống dưới, giống như một đường ống

uốn lượn hình số 9. Những cái động như thế, đại khái cứ cách mười mét lại có một cái.

Từ khi bước chân vào nghề này, tôi đã bò qua không biết bao nhiêu cái động nhưng chưa từng thấy cái nào kết cấu như vậy. Nhìn dưới góc độ kiến trúc, khối lượng công việc khi đào những chuỗi động này tương đương với đào một đường hầm hoàn chỉnh. Những cái động này tất nhiên phải có lí do tồn tại tất yếu, bằng không thì quá lãng phí sức lực, nhưng hiện giờ quả thực tôi không tài nào nhìn ra công dụng của chúng là gì.

Phan Tử ở đằng sau tôi hỏi: “Cậu Ba, cậu có thấy đường hầm này trông quen quen không?”

“Quen sao?” Tôi dừng lại một lát, quay đầu hỏi anh sao lại hỏi vậy.

Phan Tử nói: “Hồi chúng ta đến miếu Hạt Dưa ở Sơn Đông có đi qua động xác, đường hầm dẫn vào động chẳng phải cũng giống thế này sao? Lão già dẫn đường chẳng phải đã nấp vào một cái động trên trần để hại chúng ta sao?”

Nghe anh nói vậy, tôi cũng nhìn kĩ lại những cái động con trên đỉnh đầu. Hồi ở Sơn Đông tôi sợ chết khiếp đi được, làm gì còn tâm trí mà để ý nhìn lên trần cái động xác ngập nước kia, nên bây giờ cũng chịu không so sánh được. Nhưng Phan Tử đã nói thế thì chắc không sai nên tôi cũng sinh lòng nghi hoặc, bèn hỏi anh: “Anh chắc chắn chứ?”

Phan Tử cũng không dám chắc chắn, đáp: “Chúng ta nghe lão già kia nói mới biết trên trần động còn có động nữa, chứ lúc mình đi vào trong động tối đen như mực, nào có phát hiện ra.”

Tôi dừng lại, nhìn kĩ những cái động rẽ nhánh trên đầu, lập tức hiểu ra tác dụng của nó, bèn nói: “Lúc ấy, cái động xác kia cũng ngập nước nhỉ?”

Phan Tử gật đầu, nói đúng rồi. Tôi lại tiếp tục: “Những động rẽ nhánh phía trên này thật ra chỉ để hít thở. Anh xem, khi nước tràn vào bài đạo này, do kết cấu gấp khúc nên động nhánh sẽ chứa đầy không khí. Vậy cứ bơi một đoạn lại ngoi lên chui đầu vào động nhánh hợp một ngụp dưỡng khí là có thể bơi tiếp.”

Phan Tử tỏ vẻ kinh ngạc, nói: “Đúng là một biện pháp tài tình. Nói vậy năm đó cái bài đạo này quả thực chìm trong nước sao?”

Tôi nói: “Gần như thế. Xem ra, cái đạo động ngập nước ở miếu Hạt Dưa kia, không chừng cũng do người của Ônng Tàng Hải đào ra.” Ngẫm lại thì thấy không đúng lắm, cái đạo động kia đã có từ lâu lắm rồi, chú Ba tôi đoán là từ thời Chiến quốc, có thể Lỗ thương vương đã đào nó lúc vào núi xây lăng. Không lẽ sau khi nhìn thấy động xác kia, Ônng Tàng Hải đã học hỏi kỹ thuật của cổ nhân? Khả năng này cũng khá lớn.

Đi một lúc khá lâu, cũng không biết đã được bao xa, bài đạo dần dần rộng mở, rốt cuộc cũng thấy được lối ra. Chúng tôi bò ra ngoài, trước mặt tất nhiên là một con sông, sâu chừng mười mét, rộng năm, sáu mét, lòng sông đã cạn khô.

Tôi xem xét tình hình con sông này một chút, nói: “Đây là kênh dẫn nước, nước trong sông đào kia chắc chắn được dẫn từ đây ra. Giữ cho nước lưu thông sẽ không bốc mùi hôi thối, hơn nữa cũng có thể đề phòng nước chảy ngược lại.”

Hai bên sông đều có bờ đất rộng đủ cho một người đi, đoạn trên còn dựng một cây cầu đá. Chúng tôi cẩn thận nhích lại gần, đi sang bờ bên kia, Bàn Tử lại hỏi phải đi tiếp thế nào?

Tôi nói: “Sông này thông với sông ngoài kia, có lẽ chỉ tính là một con sông, chúng ta cứ đi theo hướng nước chảy thôi.”

Phan Tử ngồi thụp xuống, nhìn vết nước chảy, chỉ về một hướng, nói: “Chỗ đó.”

Chúng tôi tiếp tục hướng về phía trước, không bao lâu sau, trên vách đá cạnh bờ sông xuất hiện một cái động vuông vắn.

Bàn Tử châm một cây pháo lạnh ném ra, chiếu sáng nền đá màu đen phía ngoài cửa động, hiển nhiên đây là tường đá phong cửa địa cung. Bàn Tử chui vào, liên tục châm những cây pháo lạnh ném ra xung quanh, sau đó gọi chúng tôi, chúng tôi mới chui ra khỏi đường hầm.

Bên ngoài cửa động là một gian mộ thất xây bằng nham thạch đen,

không cao lắm, người có thể miễn cưỡng đứng thẳng nhưng rất rộng. Bốn phía mộ thất đều bày vô số vại sành sắp xếp cực kì ngay ngắn, có thể đây là những bình rượu bồi táng. Mỗi vại cao cỡ nửa người, ước tính số lượng lên đến hàng ngàn, xem ra Vạn Nô hoàng đế đúng là một con sâu rượu.

Trên vách tường màu đen bốn phía có khắc mấy phù điêu đơn giản tả cảnh hoàng đế đang thiết yến. Phù điêu này bảo quản cũng không được tốt, có thể là vì nó thông ra bên ngoài. Khí núi lửa ở nơi này tuy không đến nỗi chết người như Phan Tử nói, nhưng khả năng ăn mòn chắc chắn mạnh hơn không khí bình thường, bích họa ở đây có thể bảo tồn đến thế này đã là cả một kỳ tích. Đáng tiếc là những hình ảnh hiem hoi sót lại giờ chỉ còn nhìn được mang máng.

Trên hai bức tường nằm ở hai phía trái, phải của mộ thất có một tảng đá chẹn cửa, đằng sau là hành lang tối om om. Một cơn gió lạnh buốt từ trong đó thổi ra, Bàn Tử bèn nhặt hai cây pháo lạnh, ném một cây vào trong đó nhưng vẫn không nhìn thấy điếm tận cùng.

-----oOo-----

Chương 35: Hàu đầu thiêu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Yoo Chan

Beta: Thanh Du

~000~

Phan Tử thấy sắc mặt tôi không ổn, bèn bảo tôi nghỉ ngơi một lát. Tôi quả cũng hơi quá sức, liền ngồi lên một vò rượu lớn mà thở dốc, còn những người khác sắp xếp lại trang bị. Thuận Tử chưa từng đến những nơi như thế này, bèn nhặt lên một cây pháo lạnh, tò mò ngắm nghía xung quanh, nói: “Đúng là trăm nghe không bằng một thấy, không ngờ trong lòng núi Trường Bạch lại chôn vùi một nơi như thế này. Lần này xem như tôi được mở rộng tầm mắt.”

“Xuống sâu thêm, sẽ còn gặp nhiều thứ anh chưa từng thấy.” Phan Tử nói: “Tôi đoán những vật phẩm năm đó Đại Kim cướp đoạt từ Nam Bắc Tống, cộng thêm những bảo bối Nam Tống tiến cống hàng năm, nếu không rơi vào tay Thành Cát Tư Hãn thì chắc chắn phải ở chỗ này.”

“Đừng có tưởng bở.” Bàn Tử nói: “Năm đó phần lớn đồ tiến cống của Nam Tống là vải vóc lụa là, những thứ này không dễ bán, mà cũng khó ra tay, tôi thấy dù có lấy ra được thì cũng mục nát cả rồi. Chúng ta đừng một mực tư tưởng ngọc ngà châu báu trong địa cung, nên cân nhắc lợi ích trước mắt vẫn hơn.” Nói rồi đi sẫm soi mấy bình rượu, định đi chuyển thử một bình xem dưới đáy có khắc chữ gì không.

Tôi nói với hắn: “Anh đừng táy máy, loại bình này rất thô ráp, có đem cho người bán lòng dê để chẹn dưa người ta cũng không thèm.”

Bàn Tử cãi: “Ai bảo tôi nghĩ đến mấy cái bình này? Đừng tưởng Bàn gia đây chỉ khoái mình khí nhé.” Hắn lấy dao găm rạch lớp giấy dán kín miệng bình, tức thì một mùi hương kì lạ nhẹ nhàng bay ra, nói thơm không thơm, nói hôi cũng không hôi, ngửi nhiều còn thấy ngiên, không biết là thứ rượu gì.

Trong cỗ mộ cát giấu rượu, tôi xem sách cổ đã thấy nhắc đến rất nhiều, nhưng đây mới là lần đầu được thấy tận mắt. Cho nên tôi cũng nổi tính hiếu kì, lại gần xem thử.

Rượu màu đen, vô cùng tinh khiết, phần nước bên trong gần như không đã bay hơi hết nên chỉ còn lại có nửa bình. Người sành rượu đều biết đây là đặc trưng của rượu ủ lâu năm, nửa bình này chính là phần rượu tinh túy nhất, thực là mê người. Nhưng nói thế nào thì rượu này cũng để quá lâu rồi, không biết đã quá đất chưa.

Tôi nhớ rõ thứ rượu cổ nhất ở Trung Quốc là rượu khai quật được ở Hà Nam năm 1980 trong một ngôi mộ cổ cuối thời nhà Thương (từ thế kỉ XVII đến thế kỉ XI TCN). Hiện tại đã được đưa vào viện bảo tàng cổ cung, sơ sơ cũng được hơn 3000 năm tuổi. Nghe nói khi bật nắp vò rượu ra mùi hương đã quật ngã vài người, cũng không rõ mấy người này có uống thử hay không nữa, nếu không thì đã có cái mà tham khảo.

Bàn Tử dùng dao chắm một cái, định thử một ngụm thì bị tôi giữ chặt lại: “Anh chán sống rồi hả? Đồ quá đất cần thận ăn vào đau bụng đó.”

Bàn Tử nói: “Cậu chả hiểu cái khi biến gì cả, rượu ủ trong hầm có để mấy ngàn năm cũng không lo hỏng. Nghe nói ăn bã rượu nghìn năm dưới đáy bình còn có thể trường sinh bất lão, nghe đâu tổ tông chúng ta có người còn đi đồ đấu chỉ vì mấy bình rượu này. Mình chỉ ném thử một tí chắc không sao đâu, cùng lắm thì đau bụng một trận.”

Còn chưa nói hết câu, Phan Tử đã bước tới tung một cước đá cho vò rượu kia ngã chổng kèn, chất rượu màu đen cùng với bã rượu dưới đáy chảy tràn ra đất. Một mùi hương nồng đậm lập tức xông thẳng vào mũi, Bàn Tử vừa định nổi giận thì Phan Tử đã nói: “Đừng nóng, anh xem trong đồng bã rượu kia có cái gì?”

Tôi và Bàn Tử ngoảnh lại thì thấy giữa đồng bã rượu màu đen trông như bùn lầy có rất nhiều sợi màu đỏ sậm, giống như sợi bông xổ ra từ những cái chần cũ, thứ này chúng tôi rất hay gặp trong những quan tài bị ngâm nước.

Bàn Tử lấy dao găm gậy gậy mấy cái, sắc mặt biến đổi. Tôi qua ngó một cái thôi cũng thấy da đầu tê rần, cảm giác cực kì ghê tởm, chỉ muốn nôn ra một trận.

Những sợi màu đỏ này là một khối thi thể trẻ con còn chưa rửa nát, thịt gần như đã tan vào với rượu nhưng da và xương vẫn ở dưới đáy nên mới hình thành một mớ trông như sợi bông rách nát.

Phan Tử thấy chúng tôi trợn mắt há mồm, bèn ngồi xuống, nói: “Đây là một loại rượu ở Quảng Tây có tên ‘Hầu đầu thiêu’, thứ này không phải người mà là khi con chưa đầy tháng. Có thể là rượu do triều đình Nam Tống tiến cống khi nước Đại Kim của người Nữ Chân còn cường thịnh, ủ trong hầm đến giờ.” Nói rồi vỗ vai Bàn Tử, dùng dao găm khêu một ít ‘sợi bông’, làm một động tác cung kính mời: “Có trường sinh bất lão hay không thì tôi chịu, nhưng nghe nói công hiệu tráng dương cũng không tồi. Anh thử xem, đừng khách khí.”

Bàn Tử ghê tởm hất con dao ra, mắng vốn mấy câu, rồi hỏi Phan Tử: “Thằng oắt này sao mà hiểu rõ thế? Con mẹ nó, hay anh đã từng uống cái thứ rượu này rồi hả?”

“Lúc vào núi Nam Cung ở Thiểm Tây tôi đã gặp những hũ rượu như thế

này, khi đó Đại Khuê cùng với một người khác lấy thử một hũ đem ra. Từ đầu tôi đã thấy có gì đó không ổn nên không dám chạm vào, nhưng hai người kia không nghe. Kết quả uống đến cạn bình mới phát hiện thứ ở dưới đáy, sau đó vì chuyện này mà Đại Khuê phải nằm viện hai tháng.”

Nói đến Đại Khuê, Phan Tử lại có vẻ bồi hồi: “Tôi cũng chẳng ghét bỏ gì anh, nếu có ý hại anh tôi đã chờ anh uống một ngụm rồi mới đá ngã cái bình cho anh mất mặt chơi.”

Bàn Tử mặt mày nhăn nhó, muốn nổi cáu cũng không tìm ra có gì, trông rõ buồn cười.

Lúc này pháo lạnh đã lần lượt tắt, bóng tối lại bao phủ. Chúng tôi bật đèn pin, không khí xung quanh thoáng cái như nén chặt lại.

Nghỉ ngơi một lát, lại một lần nữa xung phong mở đường, Bàn Tử đòi lại cây súng trường bảo bối của hắn, lại kéo chốt an toàn ra, đây thực chất là một động tác quen tay của mấy người mang súng nhằm lấy thêm cho mình ít can đảm. Hắn nhìn hai mộ đạo hai bên, khẽ hỏi: “Đi hướng nào?”

Chúng tôi đều định thân lại, đúng lúc này Thuận Tử chỉ sang bên trái, nói: “Bên này có vẻ ổn hơn.”

Bình thường, khi gặp những tình huống thế này thì đều là Phan Tử hoặc tôi trả lời. Bây giờ Thuận Tử vốn nhu thuận lại liều lĩnh nêu ý kiến, khiến Bàn Tử không hiểu ra sao, bèn hỏi lại: “Vì sao?”

Thuận Tử chiếu đèn pin xuống mặt đất trước con đường bên trái, chúng tôi nhìn lên thì thấy ở một chỗ khuất tầm mắt cạnh hành lang có khắc vài kí tự tiếng Anh.

“Vừa rồi tôi tình cờ trông thấy, tôi nghĩ có người muốn chỉ đường cho các vị.” Hắn nói với chúng tôi.

-----oOo-----

Chương 36: Kí hiệu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Yoo Chan

Beta: Thanh Du

~000~

Tôi ngồi thụp xuống, cố gắng đọc mấy kí tự tiếng Anh này thêm lần nữa, nhưng vẫn không có kết quả. Những đường nét này quá mức lộn xộn, tuy có thể nhận ra nó chính là từ chúng tôi đã thấy ở cửa động vuông ban này, nhưng rút cuộc hợp thành chữ gì thì không thể dịch ra nổi, khiến tôi thậm chí bắt đầu hoài nghi đây không phải chữ cái tiếng Anh.

Bàn Tử cũng tỏ ra hiếu kì, hỏi: “Anh chắc chắn cái này không phải do ông Ba nhà anh lưu lại chứ?”

Phan Tử gật đầu, tỏ ý khẳng định tuyệt đối: “Ông Ba không màu mè như thế, nếu phải lưu lại kí hiệu, bình thường chỉ cần nhìn một cái là đoán ra. Đây chắc chắn không phải ký hiệu do ông Ba để lại, tôi thấy nên cẩn thận một chút. Kí hiệu chưa chắc đã dùng để chỉ đường đâu.”

Tôi hiểu ý của Phan Tử, nếu kí hiệu này không dùng để chỉ đường thì có thể là một loại cảnh báo nguy hiểm. Nhưng lúc ở ngôi mộ dưới đáy biển kia, sau khi trông thấy mấy kí hiệu này cũng không xảy ra chuyện gì nguy hiểm. Hơn nữa hành lang có hai nhánh, không rẽ vào nhánh này thì cũng vào nhánh kia, cả hai đều không chắc chắn, chọn nhánh nào cũng như nhau cả, lúc này do dự cũng vô ích.

Vậy là Bàn Tử vẫn xung phong đi đầu, tôi bám theo sau, tiến vào hành lang. Bên trong rất rộng, đủ cho hai con xe cam nhông sánh vai tiến vào. Bàn Tử chui vào, nói đây là la đạo, chính là đường dành cho xe la kéo lúc xây dựng công trình. Khả năng này rất lớn, bởi vì tôi chưa bao giờ thấy mộ đạo nào rộng đến thế. Trên mặt đất còn có thể nhìn thấy lờ mờ những vết bánh xe từ thời đó, nhưng lạ thay bên trong hành lang này rất lạnh, nhiệt độ không biết đã giảm bao nhiêu nhưng lại có gió lạnh từ bên trong thổi ra, hình như nó thông ra ngoài trời. Chúng tôi đều biết cỗ mộ nào cũng chú trọng sự kín đáo, vậy gió này từ đâu thổi tới?

“Đây là tự lai phong” Phan Tử cũng bị bầu không khí ở đây ảnh hưởng, hạ giọng nói với tôi: “Các cụ chúng ta ngày xưa gọi cái này là quỷ thờ, trong những ngôi mộ lớn thường xuyên gặp chuyện này, không có gì

nguy hiểm đâu.”

“Có căn nguyên gì không? Nó sinh ra như thế nào?” Tôi hỏi.

Phan Tử lắc đầu: “Từ xưa truyền lại chỉ có thuyết pháp, cũng chẳng ai nghiên cứu làm gì, hơn nữa mấy cái chuyện thế này tốt nhất đừng có nghiên cứu.”

Tôi trầm nghĩ cũng phải thôi, vào thời đó dân trộm mộ đều là vì miếng cơm manh áo, chỉ cần biết có nguy hiểm hay không, chứ còn các hiện tượng kì quái sinh ra như thế nào thì cũng không hơi đâu mà bận tâm.

Hành lang đoạn đầu còn bằng phẳng, một lúc sau đã bắt đầu phát hiện tình trạng sụt lún, mặt đá vỡ vụn. Vô số phiến đá đen lộ ra trên mặt đất, khiến con đường trở nên cao thấp nhấp nhô, đây là thiệt hại tự nhiên gây ra do sự vận động của vỏ trái đất. Hai bên hành lang cách một đoạn lại có một cái xà hình vòm gia cố, bên trên đều khắc hình rồng uốn quanh, rất nhiều cây xà đã bị rạn nứt. Tôi nghĩ nếu không có mấy cái trụ này gia cố thì hành lang đã sụp từ đời tám hoánh nào rồi.

Dọc đường không ai mở miệng, mọi người đều lặng lẽ đi hết bảy, tám mươi mét. Bỗng Bàn Tử đột ngột dừng lại, nói: “Cửa à?”

Chúng tôi dừng lại, chiếu đèn pin về phía trước, chỉ thấy cuối hành lang xuất hiện một cánh cửa mộ bằng đá đen. Mái cong và ngói úp bên trên cánh cửa đều trạm trổ hoa văn vân long, thảo long và song sư hí cầu. Bản lề cửa hình như làm từ kim loại, trên cánh cửa bên trái khắc hình một con dê, bên phải khắc hình một thứ gì đó không rõ tên. Đến gần ngắm nghía mới biết cửa đá đóng rất chặt, khe cửa lẫn chốt cửa đều dùng đồng lỏng bịt kín, nhưng trên bụng con dê ở cánh cửa bên trái đã bị người ta nỏ ra một cái lỗ to bằng miệng chậu, gió lạnh chính là từ đây thổi ra.

“Đây không phải cửa.” Tôi đẩy thử: “Không mở ra được thì không phải cửa. Đây là phong thạch, chỉ là một khối đá lớn chòng lên chỗ này, sau đó dùng đồng nóng chảy bịt kín lại thành một khối hoàn chỉnh, tạo hình cánh cửa. Bàn Tử nói đúng, hành lang này là la đạo, xây rộng như thế để la dễ dàng vận chuyển những khối đá này.”

Bàn Tử ngồi thụp xuống, ngắm nghía cái lỗ bị phá ra trên cánh cửa.

“Trong mộ đạo có phong thạch, xem ra mộ đạo này rất quan trọng, có thể

thông đến trung tâm địa cung. Coi như chúng ta đã đi đúng đường, dấu hiệu kia có lẽ thật sự muốn chỉ đường cho chúng ta. Hơn nữa nỏ ra một cái lỗ to tổ chẳng thể này chứng tỏ bọn họ đã vào rồi.” Nói rồi thò nửa cái đầu vào, cầm đèn pin chiếu khắp xung quanh.

Chúng tôi hỏi hắn thế nào, bên trong có gì không?

Hắn nói: “Vẫn là đường đi thôi, bên trong còn một tầng phong thạch nữa, xem ra Vạn Nô hoàng đế từ nhỏ đã có cảm giác thiếu an toàn.”

Tôi nói: “Nhảm ruồi. Đến cửa nhà anh còn có ba lần khóa, phong thạch ít nhất cũng có ba khối, đó là ba nghìn thế giới, anh hiểu không?”

Bàn Tử không nghe thấy tôi nói gì, hắn ném cái đèn pin vào bên trong, co người chui qua cái lỗ, bước về phía tầng phong thạch trước mặt. Tôi nghe tiếng hắn lấp bập một mình: “Đệch, lạnh sun người.”

Phan Tử đưa khẩu súng cho hắn cầm rồi cũng chui sang theo hắn. Tôi bám ngay sau Phan Tử, còn Thuận Tử đi sau cùng, cả đám chui hết vào động. Quả nhiên đằng sau vẫn là mộ đạo, nhiệt độ hạ thấp, người tức khắc có cảm giác run rẩy. Phía trước vẫn còn một khối phong thạch, nhưng khối đá này có vẻ đơn giản, không thấy mái cong trang trí bên ngoài. Trên mặt tầng phong thạch này cũng bị nỏ ra một cái lỗ còn to hơn cái lỗ đầu tiên.

Chúng tôi không dừng lại, tiếp tục tiến tới, phía sau vẫn như thế, mộ đạo cứ thế kéo dài, trước mặt lại là một tầng phong thạch, bên trên có một cái lỗ lớn.

“Khốn kiếp. Con mẹ nó, vẫn chưa hết à.” Bàn Tử rủa xả.

Tôi đáp: “Chuyện thường thôi, phong thạch thông thường đều nặng bảy tám tấn, mộ đạo hơi dài một chút sẽ có sáu, bảy tầng phong thạch. Tình hình xem ra khá thuận lợi, độ dày phong thạch cũng chỉ có một nửa. Tổ tiên chúng ta ngày xưa không có thuốc nổ, gặp những cỗ mộ có phong thạch chắn đường thế này thì chỉ có nước bó tay.”

Trong khi chuyện phiến, chúng tôi đã chui qua khối phong thạch cuối cùng. Trước mắt chúng tôi xuất hiện một ngã tư đường. Một mộ đạo khác cắt qua trước mặt, giao vuông góc với hành lang chúng tôi đang

đứng, mà cái mộ đạo này rộng gấp rưỡi hành lang, chiều cao còn lớn hơn rất nhiều.

Chúng tôi lục tục đi đến giữa ngã tư đường, phát hiện mộ đạo này có màu đỏ hồng chứ không đen thui như vừa nãy, phía trên vẽ những bức bích họa rất đẹp, dường như nối liền với nhau, kéo dài đến những nơi mà ánh sáng đèn pin không chiếu tới được. Thậm chí trên đỉnh mộ đạo cũng là những bức họa màu sắc rực rỡ.

Tôi xuýt xoa tán thưởng: “Đây nhất định là mộ đạo chính thông thẳng đến quách điện rồi, cũng chính là trục đối xứng của cả tòa huyền cung dưới lòng đất, nếu không sẽ không trang trí hoa lệ cỡ này.”

“Đừng có vỗ tay tán thưởng. Chúng ta là trộm, vấn đề muôn thuở vẫn là đi hướng nào?” Bàn Tử hỏi: “Mau tìm xem quanh đây có dấu hiệu chỉ đường nào không?”

Sau mấy lần đi xuyên qua những đường hầm chật chội, chúng tôi đã sớm mất đi cảm giác về phương hướng. Muốn phân biệt mộ đạo chính này đầu nào thông đến trung tâm địa cung, đầu nào thông đến cửa mộ thì buộc phải dựa vào dấu hiệu của người đi trước, bằng không chỉ có nước tung tiền xu mà đoán hướng.

Chúng tôi chiếu đèn pin xẹt qua xẹt lại tìm kiếm kí hiệu, những bức bích họa màu đỏ phản chiếu lại một thứ ánh sáng khiến người ta có cảm giác hết sức bất an. Bích họa nơi này cùng một kiểu với tấm bích họa chúng tôi thấy trong khe suối nước nóng khi mới lên núi, tất cả đều là mỹ nữ cùng với xe tiên cưỡi trên mây, hình như không có ý nghĩa gì đặc biệt. Đương nhiên nếu mời nhà khảo cổ đến đây chắc chắn sẽ nói ra vài điều hay ho, nhưng dưới con mắt của chúng tôi, bích họa không có tính chất tự thuật thì đơn thuần chỉ để trang trí, cái ý nghĩa tượng trưng gì gì đó chúng tôi không nhìn ra nổi.

Mới tìm được một lúc, Phan Tử bên cạnh đột nhiên “ồ” lên một tiếng, gọi chúng tôi lại.

Chúng tôi vây quanh xem xét, quả nhiên phát hiện một kí hiệu khắc ở một góc tường mộ đạo.

“Con mẹ nó, chúng ta gặp đồng chí Lôi Phong sống (*) của giới đồ đầu

rồi, thế là đỡ rách việc.” Bàn Tử nói: “Chúng ta cứ lần theo đường này là đến nơi.”

Tôi lắc đầu, bởi vì kí hiệu này trông không giống mấy kí hiệu chúng tôi đã tìm được trước đó

-----oOo-----

Chương 37: Kí hiệu mới

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Yoo Chan

Beta: Thanh Du

~000~

Tôi đã không còn nhớ rõ hình dạng kí hiệu trong mộ huyệt dưới đáy biển, nhưng hai kí hiệu khắc trên thành con sông đào và trên cửa vào hành lang thì vẫn còn nhớ như in, chắc chắn kí hiệu mới này hoàn toàn khác với hai cái đó. *nghĩ vẫn hack – phải chăng cả 3 cái kí hiệu mới gặp này đều là chữ Nữ Chân và không phải của anh Bình để lại :v*

Bàn Tử và Phan Tử nhắc đến chữ cái tiếng Anh đều ù ù cạc cạc, chỉ cần là tiếng Anh thì bọn họ coi chữ nào cũng như chữ nào, cho nên vừa rồi mới không để ý. Nhưng tôi đã học xong đại học, từng thi bằng CET (*), thành tích có cùi mía đến đâu thì ít ra cũng biết đây là hai từ khác nhau.

(*) Nguyên văn là “tứ lục cấp” (四六级), tức cuộc thi tiếng Anh cấp quốc gia lớn nhất của Trung Quốc, tên tiếng Anh là Colledge English Test, viết tắt là CET. Kết quả thi chia làm 2 mức chuẩn là 4 và 6, 4 là mức cơ sở, 6 là mức nâng cao, do đó nó còn có tên gọi là tứ lục cấp.

Tôi vẫn nghĩ đây chỉ đơn thuần là một kí hiệu chỉ đường, cùng loại với những hình vẽ đơn giản, chỉ có ý nghĩa ‘đi theo hướng này’ mà thôi. Nhưng nếu chỉ đơn thuần dùng để chỉ đường thì kí hiệu không nên thay đổi mới phải. Dựa vào tâm lý thông thường của con người thì sau khi tiến vào mộ đạo, sự chú ý sẽ hoàn toàn đặt vào cảnh vật xung quanh, lúc

khắc kí hiệu không thể có chuyện cố ý thay đổi cho đa dạng. Hơn nữa kí hiệu được khắc rất vội vàng chứng tỏ người để lại kí hiệu cũng không nhân nhả thông thả gì, khả năng hẳn có hứng muốn thay đổi kí hiệu lại càng nhỏ.

Vậy chỉ còn một lí do nữa, đó là những kí hiệu này không mang cùng ý nghĩa. Người này vừa dẫn đường, mà hình như cũng vừa muốn báo cho chúng tôi tin tức gì đó.

Vấn đề ở chỗ tin tức kia rốt cuộc là gì? Những chữ này không phải tiếng Tây, nhưng lại là từ đơn do chữ cái tiếng Anh ghép thành, thực sự không nhìn ra là thứ tiếng gì, chỉ biết chắc chắn không phải những thứ tiếng thường gặp như Pháp hay Đức, bởi vì thứ tự sắp xếp chữ cái rất vô tổ chức.

Và lại khi chúng tôi nhìn thấy kí hiệu dưới đáy sông và trước cửa vào hành lang, lúc tiến vào cũng không gặp nguy hiểm gì, vậy nếu đặt giả thiết kí hiệu đó mang ý nghĩa: có thể an toàn đi vào, thì cái kí hiệu lạ lùng khắc ở đây chắc chắn sẽ mang ý nghĩa khác hẳn. Chắc gì đây không phải một loại cảnh báo, ý nói hướng mộ đạo này có nguy hiểm đáng sợ gì đó?

Đám Bàn Tử nghe tôi thao thao một tràng cũng hiểu kí hiệu này có vấn đề. Chúng tôi đứng yên tại chỗ, tạm thời không dám manh động.

Nhưng đến được nơi này cũng coi như một bước đột phá không tồi, có thể nói đã thành công một nửa. Bây giờ đi về hướng nào của mộ đạo cũng không còn quan trọng, cho dù không có kí hiệu chỉ đường, chúng tôi vẫn không hề lo lắng.

Chẳng qua sau khi tiến vào địa cung, đặc biệt là mộ đạo chính thì mọi việc nhất định phải cẩn thận hết sức thôi. Bởi lẽ nếu trong cỗ mộ có cơ quan bẫy rập thì chắc chắn sẽ đặt ngay khúc này, tốn chút thời gian ở đây cũng là phải đạo.

Phan Tử nói với tôi: “Cậu Ba, trong số chúng ta chỉ có cậu là biết tiếng Tây, nếu đến cả cậu cũng không đọc được thì cả lũ bó tay rồi. Hay là cậu phiên dịch mấy chữ tiếng Anh này ra tiếng Trung cho chúng tôi nghe, dù không hiểu ý cả câu nhưng chúng ta cũng có thể đoán mò mà?”

Phan Tử đến một chữ tiếng Anh bẻ đôi cũng không biết, có lẽ anh ấy tưởng tiếng Anh thực ra cũng giống tiếng Trung, mỗi chữ cái mang một ý nghĩa *=)))))* Tôi cũng lười xóa mù chữ cho anh, bèn nói: “Muốn đoán chỉ bằng đoán xem kí hiệu này do ai để lại, mục đích để lại là gì, như thế xác suất đoán trúng ý nghĩa còn lớn hơn.”

Bàn Tử nghi hoặc nói: “Ai để lại thì chịu chết rồi, nhưng mục đích còn phải đoán nữa sao? Cái này không phải để dẫn đường cho chúng ta à?”

Tôi lắc đầu: “Ban đầu tôi cũng nghĩ vậy, nhưng giờ xem ra không phải. Nếu thực sự viết cho chúng ta thì ít nhất cũng nên dùng kí hiệu mà chúng ta đọc được chứ. Người khắc mấy kí hiệu này dùng hình thức cực kì tối nghĩa, xem ra mục đích không phải là giúp chúng ta. Chúng ta có thể đã ăn may, kí hiệu này rõ ràng là để lại cho người khác.”

Phan Tử ngẫm nghĩ một lúc, cảm thấy có vẻ hợp lý, lại hỏi: “Vậy người khác là ai?”

“Đám người của A Ninh đông như kiến, có thể họ chia ra vài nhóm để hành động. Kí hiệu này có thể là ám hiệu giữa mấy tiểu đội của bọn họ.” Bàn Tử đáp.

Tôi gật đầu, tỏ ý khả năng này có thể xảy ra, nhưng không có căn cứ, tình huống thực tế không thể phán đoán. Tôi nói: “Cũng có thể còn nguyên nhân khác nữa, bây giờ có đoán cũng vô ích.”

Điều tôi quan tâm nhất chính là tin tức ẩn chứa trong kí hiệu, kí hiệu này hẳn là cùng loại với kí hiệu trong bản đồ thám hiểm quốc tế. Có những con đường mòn xuyên qua rừng rậm nguyên sinh, trên bản đồ luôn phân chia thành nhiều cấp bậc nguy hiểm. Một kí hiệu ngoài việc cho anh biết chỗ này có thể đi được thì còn nói rõ trên con đường này có thể gặp phải thứ gì, ví dụ như trên đoạn sông có hà mã sẽ có ám hiệu mang ý nghĩa ‘hà mã’ chẳng hạn.

Đi đến đây kí hiệu đột ngột thay đổi, khiến người ta không thể không thắc mắc ý nghĩa đặc biệt của kí hiệu kia. Phải chăng đây là cảnh báo trong mộ đạo này có bánh tông? Cái này thực sự làm cho người ta buồn bực.

Tôi chợt nghĩ tới dòng chữ cảnh báo trên xe Jeep ‘Có gấu xuất hiện, chú

ý!’ Có lẽ người lưu lại kí hiệu cũng có cách thức làm việc giống khi thám hiểm. Kí hiệu này có lẽ muốn nói ‘Có bánh tồng xuất hiện, chú ý!’ . Tôi lập tức tưởng tượng nếu như có thể sống sót trở ra, mình có nên dán cái kí hiệu này lên con xe Jinbei ở nhà (1) cho nó cá tính không.

Phan Tử không biết tôi đang nghĩ những nghĩ cuội, đột ngột mở lời: “Cũng không đúng, tôi cảm thấy ý nghĩa của kí hiệu này không phải là nhắc nhở có gì đó nguy hiểm. Cậu nghĩ mà xem, trong mộ đạo có nguy hiểm hay không thì phải vào mới biết chứ, không lý gì bọn họ đi vào rồi lại quay trở về mà khắc mấy kí hiệu này. Nói cách khác, kí hiệu này khắc vào thời điểm người đó chuẩn bị tiến vào mộ đạo, ý nói mình đã đi về hướng này, cho người đến sau biết hành trình của mình, còn bên trong có thứ gì thì lúc khắc người đó chắc chắn không biết. Cái này kẻ cũng đáng chú ý, gọi là ‘truy tung ngôn ngữ’.

Tôi chưa từng nghe qua thứ này. Bàn Tử hỏi lại: “Truy tung ngôn ngữ là cái gì?”

Phan Tử nói: “Hồi tôi tham chiến ở Việt Nam, khi còn trong quân ngũ có học một khóa văn hóa. Do hoạt động trong rừng nên phải học rất nhiều về cứu hiểm, ‘truy tung’ ngôn ngữ chính là một khi lạc giữa rừng rậm, trong lúc tìm đường anh đồng thời phải đánh dấu lại lộ trình của mình. Phương pháp đánh dấu này cũng có những quy luật đặc biệt, sau này đội cứu viện nhìn thấy dấu hiệu của anh có thể biết anh đã gặp phải chuyện gì ở đây. Ví dụ như đồ ăn đầy đủ đánh dấu một kiểu, đồ ăn hết tron đánh dấu một kiểu, trong đội có người gặp nạn lại đánh dấu một kiểu khác. Đội cứu viện đi theo những dấu hiệu này, dọc đường có thể biết được tình hình gần đây của anh. Nếu sự tình chuyển biến cực xấu, họ có thể dùng kí hiệu này làm căn cứ nghĩ sách lược cứu viện. Nghe nói thứ ngôn ngữ này là do người Mỹ phát minh ra khi đánh Việt Nam.”

Bàn Tử hỏi hần: “Anh đã được học rồi, vậy có hiểu gì không?”

Phan Tử lắc đầu nói: “Tôi nói là có lẽ thôi. Những ám hiệu này hoàn toàn không giống những cái tôi được học lúc ấy, tôi chịu không nhận ra nổi, nhưng dám cá đây là một loại truy tung ngôn ngữ. Chúng ta không cần phải cố gắng giải mã nó, kí hiệu thay đổi có lẽ chỉ cho thấy hần bị mắc kẹt trong này.”

Bàn Tử thở dài, nói: “Tình hình không ổn nha. Nếu thực sự là ‘truy tung

ngôn ngữ’, chúng tỏ kẻ để lại kí hiệu này, con mẹ nó, cũng không chắc chắn vào lựa chọn của mình. Hấn chỉ chuẩn bị cho đội thứ hai thôi, nói cách khác, hấn không dám tin mình đi vào đây còn có thể sống sót trở ra.”

Phan Tử nói: “Phải! Cho nên có nói nữa cũng chẳng để làm gì. Tôi thấy nếu kí hiệu này đã không dành cho chúng ta thì chúng ta cứ coi như không thấy nó là xong. Nhiệm vụ chính của chúng ta bây giờ là tìm được ông Ba, kí hiệu không phải do ông Ba khắc, nói cách khác ông Ba không nhất thiết đi hướng này, chúng ta đi theo cho dù thuận lợi đến mấy cũng không gặp được ông Ba. Chúng ta cứ đi con đường của riêng mình, trước kia tôi đã từng đổ không ít máu, nào phải chưa từng gặp tình huống như thế này, tôi không tin chúng ta không thể tự mình dò được mộ đạo.”

Luận điệu này đúng là hợp ý Bàn Tử, hấn gật đầu lia lịa, nói với chúng tôi: “Lão Phan, câu này bắt đầu giống tiếng người rồi. Chi bằng chúng ta chia làm hai ngả, anh với Tiểu Ngô đi bên kia, tôi với Thuận Tử đi bên này, chúng ta xem xem ai may mắn hơn. Dù sao cũng là đường thẳng, nếu đi đến cùng mới phát hiện sai hướng thì cứ lộn ngược lại là xong, nhóm còn lại đi đúng hướng sẽ chờ bên ngoài quách điện. Chứ cứ đứng chôn chân ở chỗ này mà do dự cũng không phải cách hay.”

Tôi cảm thấy làm thế không ổn, bèn nói: “Nói vậy không sai, chỉ e mộ đạo chính này không dễ đi thôi. Anh nhìn mấy phiến đá bốn thước dưới chân mà xem, loại mộ đạo này rất dễ chứa tên lặc hoặc cơ quan dạng bản xoay. Lỡ đâu hai nhóm đi đến tận cùng đều chết trong mộ đạo thì chúng ta vừa chia tay coi như vĩnh biệt luôn.”

Bàn Tử cười nhạo tôi: “Nói vậy thì cậu không nên đến đây mới phải, cậu ăn no rủng mỡ còn xuống đây làm gì. Một khi đã xuống địa cung thì không nên sợ mấy chuyện này.”

Tôi tự nhủ đó là ông phòng xa thôi, chứ nguyện vọng đời ông vẫn là làm một thị dân quèn hầu bao bạc triệu. Không biết năm nay gặp phải cái vận chó má gì mà toàn đụng bánh tông, đến nỗi bây giờ trơ ra cóc sợ nữa, nhưng muốn cẩn thận một tí cũng không được, đây là chuyện gì chứ.

Phan Tử cũng nghĩ giống tôi, bèn nói với Bàn Tử: “Không, cậu Ba nói rất đúng. Còn một lý do nữa là đoàn của A Ninh chắc chắn ở quanh đây thôi, chúng ta không phòng bánh tông thì cũng phải phòng người chứ.

Hai đánh một không chột cũng què, hơn nữa chẳng may một nhóm biến mất không trở về, nhóm còn lại biết phải làm sao? Chúng ta đi cùng nhau vẫn tốt hơn, còn có đèn chiếu sáng.”

Thuận Tử từ đầu vẫn ngậm hột thị giờ cũng tỏ thái độ: “Dù thế nào tôi cũng phải đưa cậu chủ Ngô tới nơi, tôi chắc chắn sẽ đi theo cậu ta.”

Bàn Tử giơ tay đầu hàng ba người chúng tôi: “Hai người theo chủ nghĩa sùng bái cá nhân đấy à. Con mẹ nó, tôi bị cô lập à. Thôi coi như tôi xui xẻo, các người nói gì thì tôi nghe đó, cùng lắm là chết chung chứ gì.”

Phan Tử nói: “Trước hết chúng ta cứ đi theo kí hiệu này, sai đường thì quay lại, hành sự cẩn thận là được.”

Chúng tôi gạt đầu ưng thuận. Lòng tôi cũng hiểu rõ, dù sao chuyện đã đến nước này, chúng tôi cứ chôn chân ở đây tranh cãi đến mùa quýt cũng không xong, bây giờ đi hướng nào, đi như thế nào hoàn toàn dựa vào vận may.

Mọi người đứng dậy, Phan Tử liền lôi ra một cây gậy gấp dò đường giống như gậy của người mù, dò dò trên mặt đất, chúng tôi liền đi theo hướng có khắc kí hiệu kia.

Mỗi bước đi đều vô cùng cẩn trọng, trong lòng tôi thực ra đã ngán đến tận cổ cái nơi vừa đi vừa nấp nấp lo sợ thế này, nhưng đâu còn cách nào khác. Đã vào đến đây thì không thể tránh khỏi bước này, bằng không bao nhiêu khổ cực phía trước chẳng phải là phí hoài sao.

Cứ ngỡ sẽ phải mất ít nhất nửa giờ dò dẫm trong mộ đạo, ai ngờ đoạn mộ đạo này ngắn ngủn, đi chưa nổi hai trăm mét đã đột ngột mở rộng, cuối mộ đạo xuất hiện một ngọc môn cực lớn.

Tôi liếc mắt một cái đã nhận ra đây chính là đại môn của minh điện, bởi vì cửa mộ sẽ không dùng loại đá đẹp cỡ này. Phần dưới cánh cửa đã bị nổ bay, lộ ra một cái động trống không. Rõ ràng đã có người vào đây, không biết đó là đám người A Ninh hay là ai khác.

Tôi mừng thầm trong bụng, nói vậy chúng tôi đã đi đúng đường rồi, phía sau cánh cửa này chính là phần trung tâm của địa cung. Trong đầu tôi lập tức hiện ra rất nhiều kết cấu lằng lằng mộ kinh điển. Tuy đây là hoàng lăng

Đông Hạ nhưng lại do người Hán làm chủ thầu xây dựng, hẳn là cũng không khác nhiều so với mộ táng ở Trung Nguyên, khi tiến vào sẽ trông thấy những gì? Tôi bất giác hồi hộp, không biết quan tài của Vạn Nô vương trông như thế nào nhỉ? Xung quanh có quan tài bồi táng hay không?

Ngọc môn của mộ thất tám chín phần sẽ có cơ quan, tường đá hai bên rất có thể rỗng ruột, bên trong chứa bột đá độc. Hơn nữa loại cơ quan này thường là không thể phá giải, bởi vì mộ thất một khi đóng lại sẽ không tính đến chuyện mở ra, cho dù có là công nhân xây dựng cánh cửa của này thì sau khi cửa đóng cũng không thể vào được.

Nhưng cửa này đã bị nổ tung, nếu có cơ quan thì cũng bị phá hủy tan tành rồi, cái này chắc khỏi cần lo lắng. Mấy người chúng tôi khom lưng, nối đuôi nhau chui vào, tiến nhập mộ thất đằng sau cánh cửa. Bàn Tử cẩn thận châm một cây pháo lạnh để chiếu cho sáng hơn, ngay lập tức chúng tôi có thể nhìn rõ bố trí bên trong mộ thất.

Trong khoảnh khắc pháo lạnh bùng lên, chúng tôi chứng kiến một cảnh tượng khiến ai nấy đều nín thở. Mọi người không ai ngờ mình sẽ chứng kiến cảnh tượng như thế, gần như đều đông cứng tại chỗ không thể nhúc nhích.

-----oOo-----

Chương 38: Người chết trên đồng vàng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Yoo Chan

Beta: Thanh Du

~000~

Mộ thất này so với hầm rượu ban nãy, cả về chiều cao lẫn chiều rộng đều gấp mười lần. Bốn cây cột trụ khổng lồ đặt ở bốn góc mộ thất đều khắc đầy phù điêu, trên nền mộ thất ngồn ngộn của cải, khi pháo lạnh bùng cháy, chúng tôi mới phát hiện ra đó là những núi dụng cụ bằng vàng bạc,

đá quý, lưu ly, trân châu mỹ ngọc. Đèn pin của chúng tôi chiếu lên khiến chúng tỏa sáng lấp lánh, quả thực khiến người ta lóa mắt.

“Ôi má ơi.....” Mặt Bàn Tử trợn trừng, lớn hơn mắt bò, gương mặt vặn vẹo.

Tôi cũng quá đổi kinh ngạc, gần như không thể đứng vững. Phan Tử lẩm bẩm: “Tôi bảo rồi mà, quốc khố của người Nữ Chân lẫn vật phẩm tiến cống hàng năm của Nam Tống đều ở đây. Con mẹ nó, đây đã nói là chỉ có chuân.”

Bước chân vào cái nghề này bao lâu, những thứ tôi nhìn thấy trước đây so với nơi này đúng là đồng nát sắt vụn. Tôi nghĩ bây giờ mình cũng không trốn được số mệnh, không ngờ trong hoàng lăng của một quốc gia nhỏ bé nơi biên giới hoang vu lại có chùng này bảo bối. Chẳng lẽ đúng như lời Phan Tử nói, sau khi Đại Kim diệt vong, toàn bộ bảo bối của nó đều được cất giấu ở nơi này. Vấn đề bây giờ không phải là phát tài nữa, mà chỉ cần nhặt bừa vài món trong đống kia mang ra cũng đủ sống sung sướng cả đời.

Bàn Tử chỉ muốn lăn xả vào đống vàng bạc kia. Lòng tôi cũng đang gào thét muốn xông lên nhưng vẫn còn một tia lí trí, bèn giữ chặt Bàn Tử, không để hắn vì mờ mắt mà làm liều. Rất nhiều kim khí trong các mộ táng trên bề mặt đều phủ một lớp kịch độc, lăn vào giữa đống vàng rồi trúng độc mà chết thì cũng quá nhảm, mấy thứ này tốt nhất là không nên đụng vào.

Nhưng tôi mãi giữ Bàn Tử mà quên bém mắt Phan Tử, chưa gì ánh đã lao vào đống vàng, vốc lên một nắm to kim khí, ngậy ra mà nhìn. Ánh sáng phản xạ từ đống vàng chiếu lên khiến mặt anh vàng chóa, cả người phát run. Sau đó anh buông tay, mấy món đồ kia theo kẽ tay anh rơi xuống đất, kim loại va chạm phát ra tiếng leng keng.

Tôi thấy Phan Tử động vào kim khí mà không việc gì, biết kim khí kia không có độc, tảng đá đè nặng trong lòng bỗng chốc biến mất. Tôi không nhìn được nữa, cũng nhảy vào sờ loạn một phen, cái cảm giác nặng trĩch này khiến tôi không tự chủ được mà cười lên ha hả. Tôi không nhớ có ai đó đã nói: Sự ham mê vàng của con người đã ăn sâu vào gen, biến thành bản năng bẩm sinh không thể kháng cự. Con mẹ nó, hắn nói không sai tí nào.

Cho dù là người như tôi, tuy bề ngoài vẫn ra vẻ đạo mạo nhưng mỗi khi nhìn thấy vàng bạc châu báu thì sâu trong tâm khảm vẫn rung động mãnh liệt, tôi nghĩ dù có tự lừa dối mình cũng chẳng được. Tôi thích đồng của cái này.

Mấy người chúng tôi lập tức quên sạch sẽ mọi chuyện, vội vàng chạy ào đến đồng của cái này vợ vét một mớ, lại chạy đến đồng kia nhặt lên một cái phát quan khảm đầy đá quý ngấm nghĩa thật lâu. Máy thứ này thực sự đều là cực phẩm, chỉ cần lấy được một cái cho vào viện bảo tàng cũng thành bảo vật trấn viện. Giờ ở trong đây lại có cả một đồng, cứ mặc sức sờ mó, mặc sức dẫm lên cũng không cảm thấy đáng tiếc.

Bàn Tử bên cạnh đã bắt đầu vợ vét của cái. Hắn đổ hết trang bị trong túi ra ngoài, không để lại thứ gì, rồi ra sức nhồi nhét vàng bạc vào. Nhét đầy rồi lại cảm thấy không ổn, liền dốc ra bằng sạch rồi nhặt mấy món khác nhét vào, nhồi nhồi nhét nhét lại còn hú lên mấy tiếng vô nghĩa.

Chúng tôi nhanh chóng phát hiện ra, bất kể có nhồi nhét kỹ đến đâu cũng không thể mang đi một phần vạn của đồng bảo vật này. Vừa nhét thứ này vào túi xong lại phát hiện có thứ khác quý giá hơn ở bên dưới, nhét thứ quý giá hơn ấy vào rồi lại phát hiện ra thứ khác nữa mới là cực phẩm chưa thấy bao giờ, vì thế cứ phân vân, không biết chọn thứ nào.

Điên cuồng một lúc lâu, cho đến khi cả đám đều kiệt sức, sự hưng phấn cực độ đã nhường chỗ cho óc tỉnh táo, tôi mới cảm thấy có gì đó không ổn. Tại sao sau khi vào đây tôi không nghe thấy tiếng của Thuận Tử nữa chứ?

Tôi lau mồ hôi trên đầu, đứng lên khỏi đồng châu báu, chiếu đèn pin khắp bốn vùng quanh thì thấy Thuận Tử đứng lặng đi trên một đồng kim khí, không biết đang nhìn cái gì.

Tôi lại gần hẳn, hỏi hẳn làm sao vậy, thấy nhiều vàng bạc thế này mà không vui à?

Hắn lặng lẽ chỉ xuống bên dưới, tôi chiếu đèn pin theo hướng hắn chỉ, phát hiện giữa những đồng kim khí, vây quanh là vô vàn châu báu có mấy người nằm co quắp, không hề nhúc nhích, hình như đã chết cả.

Tôi giật mình hoảng sợ, bao nhiêu hưng phấn hồi nãy phút chốc tan biến, da gà nổi đầy người.

Bàn Tử và Phan Tử thấy tôi và Thuận Tử đứng ngây ra tại chỗ, lại tưởng chúng tôi phát hiện ra bảo bối gì bèn vội vã chạy lại, thấy mấy cái bánh tồng cũng không khỏi giật mình.

Chúng tôi leo xuống khoảng trống giữa những đống kim khí, cầm chặt đèn pin chiếu thật cẩn thận, phát hiện kia quả thực là người chết, hơn nữa chết cũng đã lâu. Da thi thể mất nước, quắt queo đông cứng lại như vỏ quýt. Lại một nỗi, mấy người này đều mặc áo khoác nỉ đã mục nát, rõ ràng là trang phục của người hiện đại, bên cạnh còn có mấy ba lô hành quân kiểu cũ cũng đã mục nát đến độ không nhìn rõ hình dạng.

Bàn Tử nghi hoặc hỏi: “Chuyện quái quỷ gì đây? Mấy người này là ai? Đồng nghiệp với chúng ta chăng?”

Tôi lắc đầu, đeo găng tay vào rồi lục lọi quần áo và ba lô của mấy thi thể kia. Những bộ đồ này hẳn là kiểu y phục thịnh hành vào những năm 80, 90, đến bây giờ những người già tầm bốn mươi năm mươi tuổi ở vùng nông thôn Đông Bắc vẫn còn mặc. Lúc ở thôn Doanh Sơn chúng tôi cũng gặp khá nhiều người trung niên mặc thứ này, nhưng xem độ phân hủy thì những người này phải chết từ năm đến hai mươi năm rồi.

Phan Tử hỏi: “Hay họ là người hái thuốc hoặc thợ săn trên núi Trường Bạch đi lạc vào chỗ này, không ra được nên chết ở đây?”

“Không phải đâu.” Tôi kéo quần áo của một khối nữ thi, nhìn vào lỗ tai thì thấy nữ thi này đeo một cái khuyên kiểu cũ, trên tay còn đeo đồng hồ đã rỉ sét từ lâu. “Anh xem, đây là đồng hồ Titoni kiểu cổ (1) của Thụy Sĩ, lúc đó dù là thị trường cũng chưa chắc đã mua được. Lai lịch của cô gái này không tầm thường đâu, trông chẳng giống người nông thôn tí nào.”

“Hay đây là mấy du khách lạc đường trước năm 80?” Phan Tử lại hỏi: “Những kí hiệu chúng ta đi theo lẽ nào là do họ khắc lên?”

Tôi lắc đầu, không thể có chuyện họ khắc mấy kí hiệu này, bởi vì kí hiệu kia tôi đã từng trông thấy trong huyết mộ dưới đáy biển, nhất định là do một người có liên quan khắc, không phải đám người A Ninh thì chỉ còn có Muộn Du Bình. Nói là du khách lạc đường thì cũng có thể, nhưng ai

lại lạc đường đến tận đây cơ chứ? Mộ đạo địa cung, nếu gan không đủ lớn thì người thường chẳng ai dám xuống.

Nhưng nếu cô gái này có chút địa vị, ví dụ như là con gái của một vị lãnh đạo, hoặc là có quen biết giới quan chức địa phương thì một khi mất tích hẳn sẽ rất ồn ào, Thuận Tử tuổi cũng không còn trẻ, có thể sẽ biết. Nghĩ thế tôi bèn quay sang, tính hỏi hẳn xem trong khoảng thời gian từ năm đến hai mươi năm trở về trước, vùng này có xảy ra vụ mất tích âm ỉ nào không. Nhưng quay sang lại thấy Thuận Tử không chạy xuống theo chúng tôi mà vẫn đứng chôn chân trên đồng vàng, nét mặt đã cứng đờ.

Tôi nghĩ bụng, quái, chẳng lẽ Thuận Tử cũng bị lừa thi thai quân lấy giống Bàn Tử rồi hả? Nhìn kĩ thì cổ hẳn trống không, nhưng người hẳn lại run lên từng chập, cũng cảm thấy có gì đó không ổn.

Bàn Tử hỏi hẳn: “Làm sao vậy? Sợ người chết à? Vừa nãy có thấy anh sợ sệt gì đâu?”

Thuận Tử phớt lờ Bàn Tử, lê từng bước chân nặng nề tới bên một khối thi thể rồi ngồi thụp xuống, trông hẳn căng thẳng như muốn ngã sấp.

Trong khoảnh khắc ấy, tôi chợt hiểu ra mọi chuyện.

Bàn Tử định chạy đi đập hẳn mấy cái nhưng bị tôi khoát tay cản lại. Hẳn thì thào hỏi: “Hẳn làm sao vậy? Trúng tà à?”

Tôi lắc đầu. Mấy khối thi thể này, nếu tôi đoán không nhầm thì có thể là nhóm người được cha Thuận Tử dẫn vào núi Trường Bạch mười năm về trước mà hẳn đã từng kể cho tôi nghe. Mà khối thi thể Thuận Tử đang nhìn chăm chăm kia có lẽ chính là cha hẳn, cho nên hành động của hẳn mới căng thẳng đến thế.

Không ngờ hẳn đã đoán đúng, đi theo chúng tôi thật sự có thể tìm thấy di thể của cha...

Nhưng đây chỉ là trùng hợp thôi sao? Nhóm người mười năm trước có thật là đi lạc vào chỗ này? Hay là còn có ẩn tình gì khác mà chúng tôi chưa biết?

-----oOo-----

Chương 39: Đội thám hiểm mười năm trước

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Yoo Chan

Beta: Thanh Du

~000~

Thuận Tử rất cuộc cũng không khóc. Hắn chỉ bị kích động trong chốc lát, sau đó cũng bình tĩnh trở lại, cung kính sửa sang lại tóc tai cho cha. Thi thể đã mất nước nghiêm trọng, tóc vừa chạm vào đã rụng xuống lả tả. Chật vật sửa sang mất một lúc, cha hắn trông đã gần giống Cát Ưu (*). Tôi biết trong lòng hắn chắc chắn rất khổ sở, mười năm qua có lẽ hắn vẫn nuôi một tia hi vọng cha mình còn sống, nhưng bây giờ hi vọng đã tan biến, có thể nói hắn vừa nhẹ nhõm lại vừa tuyệt vọng.

(*) Cát Ưu: Diễn viên của Trung Quốc, có quả đầu trọc nổi tiếng. Ý Tà là cha Thuận Tử tuy rụng hết tóc nhưng cũng đẹp trai gần bằng diễn viên rồi.

Bàn Tử và Phan Tử không hiểu chuyện gì xảy ra, ngó ra mà nhìn, mồ hôi lạnh tuôn trào. Tôi kể lại sơ sơ chuyện mình phỏng đoán với hai người bọn họ, hắn là cũng không đoán sai.

Bàn Tử nghe vậy cũng rớt nước mắt, nói: “Ông già nhà tôi cũng đi sớm, cả đời làm cách mạng vì quốc gia, cuối cùng lại bị chụp cho cái mũ phản tử phản động. Tâm tình của Thuận Tử tôi có thể hiểu được, nhưng thôi cứ nghĩ theo hướng tích cực đi. Sau mười năm cha con còn có thể gặp lại nhau, vậy là ông trời coi như cũng chiếu cố anh rồi, hãy nghĩ thoáng ra một chút.”

Bàn Tử vừa khóc, Phan Tử khòe mắt cũng rung rung, nói vậy là tốt lắm rồi. Các người đều có cha, chứ tôi đây còn chưa được nhìn mặt ông lần nào. Tôi luôn coi ông Ba như cha mình, vậy mà giờ có biết ông ấy sống hay chết ra sao đâu.

Tôi thấy thế vội hỏi: “Hai người mắc chứng gì thế? Thuận Tử còn chưa khóc mà hai người đã bù lu bù loa lên rồi, mau nhìn xem tại sao bọn họ lại chết ở chỗ này đi.”

Đã vào được đến đây thì không lý nào không ra được, bọn họ chết ở chỗ này chắc chắn là vì đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Giờ chúng tôi cũng đang đứng trong mộ thất, tôi không muốn cả đám nói gót bọn họ chút nào. Đồng thời tôi cũng cảm thấy mấy khối thi thể xuất hiện trong này có hơi kì quặc: không tính cha của Thuận Tử vì ông ấy chỉ là người dẫn đường, thì những người khác, theo như lời Thuận Tử, đều khẳng khẳng lên núi vào cái mùa không thích hợp để lên núi, chắc chắn không phải du khách bình thường. Phải chăng họ cũng có mục đích không thể cho ai biết? Vào đến đây không lẽ chỉ là trùng hợp? Tôi nhất định phải tìm hiểu rõ.

Chúng tôi lục lọi ba lô của những người này, trong đó vẫn còn đầy đủ vật phẩm. Từ cuốn tiểu thuyết đã mục nát đến long cả gáy, bút ký, bút chì, dây thừng gân bò, lều vải hành quân, đèn pin kiểu cũ, dao đa năng cũng cũ nốt (cái này vẫn còn dùng được), từ điển Hàn-Trung năm 1986, kẹo cao su, bật lửa kiểu cũ, bầu rượu, son môi, băng vệ sinh. Hòm thuốc vẫn còn băng gạc, cồn, bông và vài loại rượu thuốc, la bàn quân dụng, vân vân.

Tên cuốn tiểu thuyết là “Thép đã tôi thế đấy”, sách đã cũ nên tôi cũng không dám lật bừa, lật một tờ đảm bảo long ra cả quyển. Bút ký cũng là những bản bút ký công tác cũ kĩ, hồi tiểu học tôi từng thấy cha dùng. Tổng cộng có ba quyển, mở ra thì thấy chúng đều ghi số điện thoại và vài khoản thu chi, thì ra thời đó người ta dùng bút ký vào những việc này. Ngoài ra không còn thứ gì cho biết thân phận của họ, và nhất là không ai mang theo chứng minh thư.

Chúng tôi bày la liệt mấy thứ này thành hàng, gần như các thiết bị đều đủ hết, tuy không tiên tiến được như chúng tôi nhưng để thoát ra ngoài thì không thành vấn đề, dù gặp phải hoàn cảnh hiểm ác hơn nữa thì những trang bị này cũng thừa sức ứng phó.

Vậy thì quái thật. Lòng tôi âm thầm suy xét, bất kể thế nào, dựa vào điều kiện tiên quyết là họ có đủ khả năng rời đi, những người này nếu chết cũng nên chết trên đường ra mới đúng, chứ không phải ngồi chết ở đây, trông như chủ động chờ chết vậy. Chẳng lẽ họ không nỡ xa rời những

bảo bối ở đây? Cái này càng vô lý.

Nếu vậy, chẳng lẽ họ chết ở đây là do nguyên nhân kì quặc nào khác? Trong lòng tôi đột nhiên trào dâng cảm giác hoang mang, cứ như trong mộ thất này có thứ gì đó đang theo dõi chúng tôi, không khỏi rùng mình một cái.

Bàn Tử xem xét những thứ đồ đạc chúng tôi bày ra, đột nhiên ‘A!’ lên một tiếng, nói: “Này các đồng chí, có phát hiện trong đồng vật phẩm này thiếu đi thứ gì không?”

Chúng tôi đang đuổi theo những suy nghĩ riêng, nghe Bàn Tử hỏi vậy cũng cẩn thận nhìn lại mấy thứ kia một lượt, nhưng tôi cảm thấy mọi đồ vật quan trọng đều đủ cả, thực sự không nghĩ ra là thiếu thứ gì, đành phải hỏi hần: “Thiếu cái gì?”

Bàn Tử đáp: “Lương thực! Không có lương thực! Trong túi tất cả mọi người đều không có!”

Hần vừa nói ra, chúng tôi đều giật mình, lại liếc qua đồng đồ đạc một lượt. Quả nhiên tất cả đều là trang bị, không một vật gì có thể bỏ bụng.

Tôi nghi hoặc nói: “Đúng là không có lương thực, chứng tỏ cái chết của những người này không phải là điều ngoài ý muốn, bởi vì nếu gặp chuyện bất trắc thì không thể trùng hợp đến nỗi tất cả mọi người đều cạn lương thực được. Không đúng, vậy chẳng lẽ bọn họ đã... ăn hết lương thực, sau đó chết đói trong đây?”

Nói thế cũng không đúng, từ khi hết lương cho đến lúc chết đói, chỉ cần uống đủ nước, một người bình thường cũng có thể cầm cự được một tháng (không nói những người cao hơn hai mét mà nặng có 45kg đầu nhà). Chỉ cần bọn họ có ý muốn thoát ra ngoài thì cũng không đến nỗi chết chum. Những người này chết đói ở đây thì chỉ còn một cách giải thích, đó là họ không thể thoát ra được.

Nghĩ đến đây tôi chợt nhớ đến cánh cửa mộ đạo biến mất trong mộ huyết dưới đáy biển, vội nhảy dựng lên, chạy qua đồng châu báu rồi chiếu đèn pin về phía cửa mộ. Thấy cửa mộ kia vẫn còn nguyên đấy, không hề biến mất, tôi mới thò phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn sợ nó đột ngột biến mất nên không biết tiếp theo phải làm gì.

Bàn Tử cũng biết rõ điều tôi lo lắng, bèn an ủi tôi nếu thực sự gặp phải chuyện đó thì trên người chúng ta vẫn còn thuốc nổ, đừng lo. Tôi nghe hẳn nói vậy mới cảm thấy an tâm ít nhiều.

“Hay là thế này nhỉ,” Nghĩ tới nghĩ lui vẫn không hiểu thì Phan Tử đột nhiên hỏi Thuận Tử: “Anh có biết đội thám hiểm mà cha anh dẫn đường gồm bao nhiêu người không?”

“Theo lời mẹ tôi thì hình như chỉ có bảy người. Nhưng đây chỉ là con số bà ấy thấy tận mắt, còn thực tế có bao nhiêu người thì chịu. Dù sao lúc xuất phát cha tôi cũng đi với bảy người.”

“Ồ đây có 1 2 3 4 5 6, sáu khối thi thể, vậy có ít nhất hai người đã biến mất.” Phan Tử nói: “Những người này chết ở đây, phải chăng là do hai người kia bị lòng tham che mờ mắt, giết sạch đồng đội còn mình thì chạy thoát.”

Tôi lắc đầu tỏ ý phủ định, những người này không hề có dấu vết đánh nhau, xem tư thế lúc chết là cuộn mình nằm cùng một chỗ thì cũng không giống bị trúng độc, càng không giống chết do ngoại lực tác động. Điều khiến tôi có cảm giác bất thường và quyết tâm tìm hiểu nguyên nhân chết của bọn họ nhất chính là nét mặt của các thi thể như đúc từ một khuôn, đó là một vẻ tuyệt vọng sâu sắc, tựa như lâm vào hoàn cảnh không còn lấy một tia hi vọng.

Đây là lần đầu tôi trông thấy những thi thể như thế, trong lòng cứ vương bận mãi không tan. Tôi có một dự cảm rằng chuyện xảy ra ở đây vào năm đó nhất định không đơn giản, mà càng đi sâu vào phỏng đoán, tôi càng cảm thấy xung quanh bắt đầu bao phủ một màn sương lạnh buốt và bất an không sao diễn tả bằng lời. Cứ như trong đồng châu báu này có thứ gì đó đang nhìn chăm chăm vào chúng tôi vậy, cái cảm giác sờn tóc gáy này càng ngày càng rõ rệt.

Ngẫm nghĩ nửa ngày cũng không thông, Bàn Tử và Phan Tử bắt đầu mất kiểm soát, muốn đi mó máy đồng châu báu kia. Lúc này tôi bỗng đứng trở nên tỉnh táo lạ lùng, ngăn bọn họ lại, nói tôi thực sự không thể lờ đi mấy người chết giữa đồng châu báu kia. Chúng ta trước hết đừng manh động, chớ quên mục đích mình vào đây là gì.

Nghe tôi nói thế bọn họ mới tỉnh ngộ, thoáng cái Bàn Tử đã nghĩ ra điều gì, bèn nói: “Tôi đúng là mê muội, đã quên mục đích mình xuống đây làm gì. Kí hiệu kia dẫn chúng ta tới đây, cửa cũng đã bị nổ tung, nhưng bên trong chỉ là một kho báu? Quan quách thì chẳng thấy đâu. Tôi nghĩ mình hiểu ý nghĩa của kí hiệu kia, chính là ở đây có minh khí, nó chắc chắn do đám người A Ninh lưu lại để nhóm thứ hai của họ tiến vào vận chuyển bảo bối.”

Tôi nói: “Cửa rất có thể do mấy thi thể này phá, nhưng đây chỉ là một mộ thất chứa đồ bồi táng, quan tài chắc chắn không ở chỗ này, chúng ta phải đi về hướng ngược lại.”

Tuy không hợp lí cho lắm nhưng tôi vẫn nghĩ đây là mộ đạo chính, một hướng dẫn ra cửa mộ, hướng còn lại tất nhiên dẫn vào trung tâm địa cung, nhưng giờ xem ra không đúng. Chẳng lẽ mộ đạo kia không phải là mộ đạo chính? Địa cung này rốt cuộc còn rộng đến chừng nào? Hay là giống như một mê cung? Nhớ lại mấy kí hiệu kia, chẳng lẽ đúng là do địa cung quá phức tạp nên bọn họ mới phải lưu kí hiệu?

“Mấy thứ kia xử lý sao đây?” Bàn Tử vẫn còn luyến tiếc.

Tôi nói: “Anh cứ nhặt bừa vài món đem về cũng đủ sống sung túc hết nửa phần đời còn lại. Đừng tham quá làm gì, đằng nào sau này vẫn có thể quay lại đây mà.”

Bàn Tử nhìn mấy khối thi thể kia, hiển nhiên trong lòng cũng thầm nói ‘đã mạo phạm’, nhưng không thể tay trắng trở ra, vì thế hắn chọn mấy món kim khí nho nhỏ nhét vào túi. Thuận Tử khăng khăng muốn đưa thi thể cha ra ngoài, dùng ba lô gói thi thể lại rồi đeo lên lưng. Thi thể đã khô nên không còn nặng lắm, vác theo không quá khó khăn.

Cuối cùng, chúng tôi nhìn lướt qua từng đống từng đống kim khí mã não lóng lánh ánh vàng một lượt, hạ quyết tâm dứt khoát quay đầu, nối đuôi nhau chui qua cái lỗ dưới cửa mộ.

Vừa mới ra khỏi cửa, tôi đã nghe Bàn Tử “Hả?” một tiếng. Trong lòng sớm có dự cảm, tôi vội vàng bật đèn pin chiếu khắp xung quanh, toàn thân không ngừng toát mồ hôi lạnh.

Bích họa trên tường mộ đạo lúc này trông khác hẳn lúc mới đi vào.

Không biết từ bao giờ, bích họa đỏ rực đã biến thành vô số bóng người màu đen có cái đầu bự chảng.

-----oOo-----

Chương 40: Con đường ngọt bóng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Yoo Chan

Beta: Thanh Du

~000~

Thuận Tử và Phan Tử thấy thế đều trở mắt ra nhìn, lẩm bẩm: “Mẹ kiếp! Chuyện quái quỷ gì thế này? Đi nhầm cửa à?”

“Không phải!” Tôi và Bàn Tử đều có kinh nghiệm, lập tức hiểu ra bản chất vấn đề: “Mộ đạo này đã di chuyển. Lúc chúng ta ở trong mộ thất kia, mộ đạo cũ đã dịch chuyển sang vị trí khác, một mộ đạo mới lại dịch chuyển đến chỗ này.”

“Vậy cũng làm được hả?” Phan Tử há hốc miệng.

“Được chứ!” Tôi và Bàn Tử lại ra sức gật đầu, thầm nghĩ đâu chỉ có nơi này, trong mộ huyết do Ônng Tàng Hải thiết kế có phát sinh bất cứ chuyện gì cũng không lạ.

Trong lòng tôi mơ hồ sợ hãi, nhưng cũng có phần an tâm, bởi vì khi mộ đạo thay đổi, tôi đột nhiên hiểu ra vì sao cha của Thuận Tử và mấy cái cây khô kia lại bị vây khốn mà chết giữa đồng vàng bạc như thế. Nếu không thông hiểu mưu kế của Ônng Tàng Hải, chỉ cần cái mộ đạo mộ thất quý dị nơi này biến đổi một chút cũng đủ bức người ta phát điên. Chúng tôi lúc ở dưới hải mộ cũng bị lừa cho suýt mất đi lý trí, nhưng một khi đã biết nguyên nhân mộ đạo nơi này đột ngột biến hóa thì cũng không còn gì đáng sợ nữa.

Mộ đạo biến hóa thế này, ngã tư đường lúc trước chúng tôi đã từng đặt

chân tới tất nhiên sẽ biến mất, muốn quay lại cũng không thể. Tuy không biết cuối mộ đạo mới này là gì nhưng nếu chúng tôi cứ đứng chôn chân ở chỗ này không đi thì kết cục tất nhiên cũng giống mấy thi thể kia thôi.

Tôi lúc ấy tôi đã nghĩ cuối mộ đạo không có gì cả, là đường cùng, vậy thì không đáng lo. Mấy thi thể kia bị vây hãm ở đây cùng lắm là vì nguyên nhân này, không có thuốc nổ mà con đường dẫn đến đây lại đột ngột biến mất, không biết phải làm sao nên mới lộ ra nét mặt tuyệt vọng cùng cực thể này.

Sau này nghĩ lại mới thấy tôi rốt cuộc vẫn còn quá non nớt, nét mặt tuyệt vọng sâu sắc đến độ này cho thấy bọn họ đã gặp phải chuyện khó bề tưởng tượng hơn suy nghĩ của tôi rất nhiều lần. Tôi lúc ấy đúng là suy nghĩ quá đơn giản.

Tôi nói ra suy nghĩ này với những người khác, lại giải thích cho Phan Tử và Thuận Tử nguyên tắc biến đổi của mộ đạo một lần, bọn họ mới ồ lên, lộ ra vẻ mặt ‘thì ra là thế’. Nhưng Phan Tử lại nghĩ xa hơn một chút: “Nếu là như thế thì theo lý thuyết cái huyền cung này phải có kết cấu vô cùng phức tạp, phải chăng chúng ta giống như lạc trong một khối rubik, đã vào là không thể thoát ra?”

Tôi an ủi anh: “Chắc không phải đâu. Mánh khéo của Uông Tàng Hải thật ra cũng chỉ là gây áp lực tâm lý cho kẻ trộm mộ, chứ muốn vây khốn người ta đến chết cũng không dễ đâu. Tôi đoán rất nhiều người bị tra tấn tinh thần cho đến khi hoàn toàn suy sụp nên mới chết.”

Tóm lại cái mộ đạo mới xuất hiện này chúng tôi nhất định phải tiến vào, sau đó vừa đi vừa nghĩ cách. Nếu quả thực không ra được thì cứ theo lời Bàn Tử nói, có thể đầu tiên sẽ xác định một hướng, sau đó dùng thuốc nổ kiên trì phá tường thoát ra. Chúng tôi đã có thuốc nổ trong tay, sống lưng cũng cứng cáp hơn nhiều.

Nói rồi tôi lập tức dẫn đầu đi vào mộ đạo, Bàn Tử và hai người kia theo sát phía sau. Trong một thoáng tôi cảm thấy có gì đó không ổn, bích họa xung quanh đều rất ghê người, vô số cái bóng đầu to quả thực giống như bốn phía đứng đầy những vật như thế, khiến người ta khó chịu cực kì. Bất chợt tôi nghĩ lẽ nào cuối bí đạo này có thứ gì đó, cái bóng của nó chiếu lên tường lẫn vào bích họa khiến chúng tôi không thể phát hiện ra.

Dù sao cũng đã đi vào rồi, bây giờ mà rút lui thì thật mất mặt. Tôi chỉ còn cách kiên trì dẫn đầu, cố gắng không nghĩ đến mấy thứ này nữa. Chẳng mấy chốc cửa mộ đã mất hút sau lưng, chúng tôi đã đi tới vị trí không thể nhìn rõ cả hai đầu.

Sau lưng tôi, Phan Tử vừa đi vừa hỏi chuyện về cha Thuận Tử và đội thám hiểm họ, Thuận Tử kể sơ sơ cho anh nghe, Phan Tử bèn nói với chúng tôi: “Trên đường chúng ta tới đây, tất cả phong thạch đều dùng phương pháp nổ định hướng để phá ra một cái lỗ. Đây là kỹ thuật tối tân, chúng tôi bỏ họ vào đây bằng đường khác, không phải con đường chúng ta tiến vào. Xem ra nơi này chắc chắn có hơn một đường thoát ra ngoài.”

Tôi nói: “Chắc chắn là vậy rồi. Anh xem đám người A Ninh đi rõ nhanh, bọn họ lần theo đường chính mà lại đến trước, chúng tôi chúng ta vẫn thua vì thiếu thông tin.”

Chẳng qua không biết nhóm A Ninh hiện đang ở nơi nào, có lẽ bọn họ đã đi qua kho báu ban nãy, chẳng biết lúc ra có gặp mộ đạo di chuyển hay không, có đi vào mộ đạo này như chúng tôi hay không, thêm nữa, chú Ba có phải cũng gặp những chuyện như thế?

Lòng tôi bắt đầu hoang mang, chúng tôi dựa theo ám hiệu của chú Ba mà đi vào địa cung, ông ấy nhưng vào rồi thì ông không để lại ám hiệu nào khác nữa, xem ra sau khi đi vào địa cung ông cũng đi lung tung rồi.

Vừa đi vừa nói đại khái hơn hai mươi phút, ánh đèn pin chiếu về phía trước đã xuất hiện phản quang, chúng tôi đã đến cuối mộ đạo. Chúng tôi bất giác trở nên căng thẳng nhưng rồi nhanh chóng trấn tĩnh, giảm tốc độ, nhích dần từng bước. Rất nhanh, phía cuối mộ đạo lại xuất hiện một ngọc môn.

Lúc ngọc môn mới hiện ra, tôi đã giật nảy mình, bởi vì ngọc môn này giống cái ngọc môn kia như đúc. Nhưng nghĩ lại thì những cánh cửa trong cỗ mộ phần lớn đều là do một người thợ phụ trách, đương nhiên sẽ rất giống nhau. Vật liệu làm cánh cửa vẫn còn rất tốt, bên dưới cũng có một lỗ hồng lớn do người ta phá bằng thuốc nổ.

Xem ra quả thực đã có người đi trước, vậy cũng tốt, dầu là ai thì đối với chúng tôi đều là chuyện may mắn, ít nhất cũng chúng tôi bên trong không có cơ quan hổ bẫy.

Chúng tôi lại một lần nữa nối đuôi nhau chui vào. Do không còn nhiều pháo lạnh nên lần này Bàn Tử không đốt pháo mà chỉ châm mấy cái hỏa chiết tử. Chúng tôi nhìn ra xung quanh, không khỏi sửng sốt.

Phía sau cửa mộ là một gian phòng giống cái kho báu vừa rồi như đúc. Bên trong mộ thất cũng ngồn ngộn đồng lớn đồng nhỏ vàng bạc châu báu, bốn góc mộ thất cũng chống bằng bốn cây cột trụ cực lớn, kết cấu cơ bản giống hệt nhau.

Tôi trầm nghĩ thì ra trong địa cung này không chỉ có một kho báu, rốt cuộc cái đồng của cải kia đến chừng nào mới hết? Hèn chi vương triều Đông Hạ yếu nhược lại có thể xây dựng một lăng mộ địa cung hùng vĩ đến thế, thì ra tích trữ ngút ngàn bảo bối là lẽ thói chung của những chính quyền độc tài. Thành Cát Tư Hãn chôn dưới thảo nguyên Mông Cổ, vàng bạc của đảng Đức Quốc xã do Hitler cầm đầu nghe đồn chôn ở Tây Tạng, còn của cải của anh em Gia Luật tộc Nữ Chân nước Đại Kim thì ở ngay chỗ này rồi.

Đang mãi miết suy nghĩ, đột nhiên Bàn Tử bên cạnh hét lên một tiếng chói lói khiến tôi giật nảy mình.

Tôi cứ tưởng xảy ra chuyện gì bất ngờ, vội nhìn về phía hắn, chỉ thấy hắn há hốc miệng, đứng trên một đồng châu ngọc không ngừng lấp bắp, nhưng mãi không thốt nên lời. Tôi vội vàng chạy đến nhìn thử, không khỏi giật mình kinh hãi, chỉ thấy giữa đồng châu báu cũng có mấy khối thi thể nằm cuộn mình.

Tôi nghi hoặc hỏi: “Thuận Tử, anh có mấy người cha *=)))))))* à không, nhóm người cha anh dẫn đi rốt cuộc có bao nhiêu người?” Còn chưa hỏi xong, tôi lại nhìn thấy một cảnh tượng khiến tóc tai dựng ngược cả lên. Chỉ thấy giữa đồng kim khí, cạnh mấy thi thể có một dãy đồ đạc được người ta bày biện rất chỉnh tề. Tôi chiếu đèn pin vào thì thấy đây chính là những thứ chúng tôi vừa sắp xếp trong kho báu ban nãy, từ trình tự cho đến chủng loại đều giống y đúc.

Bàn Tử cũng chịu không thấu, châm lên một cây pháo lạnh, mộ thất thoáng chốc sáng bừng lên. Chúng tôi tản ra xung quanh nhìn kĩ, mấy thứ này rõ ràng chính là những món đồ chúng tôi vừa lấy ra ban nãy.

Bàn Tử hoảng sợ nói: “Chuyện quái quỷ gì vậy? Đây là... có người bắt chức hành động của chúng ta...?”

Tôi nhú mày, đứng lên, nhìn một vòng xung quanh, cảm giác quen thuộc ùn ùn kéo tới. Tôi cảm thấy tức cười: “Không phải đâu.... mà là chúng ta đã quay trở về chỗ cũ. Đây chính là nơi chúng ta vừa mới rời đi!”

-----oOo-----

Chương 41: Vòng tử vong lặp vô hạn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Yoo Chan

Beta: Thanh Du

~000~

Ai nãy đều tái xanh mặt mày, chúng tôi nhìn xung quanh, càng nhìn lại càng chắc chắn. Trên mặt đất chỗ nào cũng có dấu chân của chúng tôi, đây chính xác là gian mộ thất chúng tôi đã phát hiện ra thi thể cha Thuận Tử vừa rời. Quái lạ, sao chúng tôi lại quay về chỗ cũ cơ chứ?

Mộ đạo là một đường thẳng tắp, khi đi chúng tôi đi cũng không gặp ngã rẽ nào, có bốn người với một cái xác làm chứng. Theo lý mà nói, tuyệt đối không thể đi mất hai mươi phút lại quay về nơi xuất phát được. Chuyện này đúng là ngoài sức tưởng tượng, cứ như có quỷ dựng tường vậy.

Bàn Tử chột dạ ngó nghiêng cửa mộ đạo dẫn vào đây, nói: “Chẳng lẽ trong khi đi, chúng ta đã vô thức quay về đường cũ? Con mẹ nó, chỗ này rõ tà môn.”

Phan Tử nói: “Vớ vẩn. Nếu quay về đường cũ thì không thể không nhận ra, chúng ta có bốn người cơ mà. Tôi dám chắc chúng ta chỉ đi một đường thẳng tắp, mộ đạo này không dài cũng không có lối rẽ, chẳng lý gì lại nhầm.”

Bàn Tử tiếp: “Mẹ kiếp, vậy đúng là quỷ dựng tường rồi. Thuận Tử, có phải cha anh đang đùa giỡn chúng tôi không? Anh nên dạy bảo lại ông, chúng ta đang làm ăn nghiêm túc, hồng òa òa.”

Thuận Tử giận giữ mắng lại: “Tôi cảnh cáo anh, òng có nói bậy.”

Tôi can bọn họ, lúc này thật sự không hợp ðể gây gổ. Toàn thân tôi vã mồ hôi như tắm, bởi tôi cảm thấy chuyện không nên xảy ra nhất có thể ðã xảy ra, nhưng lòng tôi vẫn không ðám hoàn toàn khẳng ðịnh, bèn nói: “Các anh ðừng âm ỉ. Muốn xem có phải chúng ta quay về ðường cũ hay không chỉ còn một cách, chúng ta ði lại một lần nữa xem sao.”

Mấy người bọn họ ðưa mắt nhìn nhau, thấy nét mặt của tôi, bọn họ ðại ðể cũng nhận ra có gì không ổn.

Lúc ấy tôi chợt nghĩ tới vẻ tuyệt vọng ðến cùng cực của mấy cái thây khô kia, lẽ nào bọn họ cũng bị vây hãm ở trong này bằng cùng một kiểu mà chết? ðã không còn lương thực mà ði mãi ði mãi vẫn quay về chỗ cũ, chuyện này quả thực vượt quá sức tưởng tượng. Trục giác của tôi mách bảo rằng tôi ðã ðoán ðúng, hơn nữa chuyện bọn họ bị vây hãm ðến chết giờ lại xảy ra với chính chúng tôi.

Òiều tôi nhất ðịnh phải làm lúc này là kiểm chứng dự cảm của mình, nói cho ðúng là tôi muốn phủ ðịnh cái dự cảm khủng khiếp này, vậy nên tôi hấp tấp quay trở ra mộ ðạo, những người khác phải vội vã ðuổi theo cho kịp.

Vì ðã ði qua một lần, biết chắc không có cơ quan bẫy rập gì cả nên lần này chúng tôi ði rất nhanh. Tôi bước như bay về phía trước, mắt sẫm soi thật kỹ hai bên mộ ðạo. Cho ðến khi chắc chắn không có lối rẽ nào, tôi mới bắt giác quay ðầu nhìn lại.

Lần này chỉ cần chưa ðến mười phút, chúng tôi ðã ði hết ðoạn ðường. Khi ði gần tới cuối mộ ðạo, tôi ðã không ngừng cầu nguyện, hi vọng dự cảm của mình ðừng biến thành sự thực. Nhưng cuối cùng tôi vẫn cứ nhìn thấy cánh cửa ngọc thạch giống y xì lúc nãy, lòng chợt tê tái, mồ hôi cứ thế túa ra.

Òi qua cánh cửa, Bàn Tử xông ngay vào giữa ðống châu báu, rồi quỳ xuống ôm mặt. Tôi lao vào xem xét cũng thấy sáu khối thi thể, những

món đồ mình bày la liệt ra đất vẫn còn nguyên đó Chúng tôi đã quay về chỗ cũ.

Dự cảm của tôi đã ứng nghiệm. Tôi đã hết sức chú tâm để chắc chắn 100% rằng không có lối rẽ nào cả, chúng tôi chỉ đi trên một đường thẳng, nhưng vẫn trở về điểm xuất phát.

Bàn Tử chạy một lúc cũng mệt, thở phì phò nói: “Đây là quỷ dụng tường, chắc chắn là quỷ dụng tường rồi, chúng ta có đi thế nào vẫn kẹt trong một vòng luân quần. Hai đầu mộ đạo này đều là mộ thất, giờ chúng ta cũng sắp đi gặp ông già của Thuận Tử rồi. Thuận Tử, anh trò chuyện với ông già nhà anh chút đi, bảo ông đừng đùa với chúng ta nữa, bằng không chúng ta quẳng ông lại đây mà đi một mình.”

Thuận Tử đã quá mức kinh ngạc, không rảnh mà cãi nhau với hắn. Lòng tôi cũng đang hoảng loạn, không ngừng xoay người nhìn vách tường bốn xung quanh nhưng không biết mình đang nhìn cái gì nữa.

“Bình tĩnh! Bình tĩnh nào!” Phan Tử vừa hét lớn, vừa thở phì phò. “Tuyệt đối không được hoảng loạn, cậu Ba, chẳng phải cậu đã nói chiêu trò của Ông Tàng Hải cùng lắm chỉ gây ra áp lực tâm lí sao? Chúng ta không cần biết có bị trúng kế hay không, giờ nhất định phải bình tĩnh, chắc chắn có chỗ nào đó không ổn.”

Phan Tử vừa nói, tôi đột nhiên như được xối một ca nước lạnh vào cái đầu đang bốc lửa, người lập tức tỉnh táo. Cảm giác tuyệt vọng kia cũng nhạt dần, tôi vội gật lấy gật để: “Anh nói đúng, đây chắc chắn là cơ quan, hồi chúng tôi ở dưới hải mộ đã xác nhận không có chuyện quỷ dụng tường gì hết. Ông Tàng Hải là bậc thầy về chế tạo cơ quan xảo diệu, tạo ra không khí quỷ dị. Nếu không hiểu rõ, rất dễ bị hắn xỏ mũi dắt đi.” Nói rồi ra sức véo mặt mình để xua đi cái cảm giác ghệt thở này.

Những lời này thực ra là tôi tự nói cho bản thân mình nghe, nói xong cũng chẳng còn nhớ mình đã nói gì.

Sau này nghĩ lại chuyện cũ, tôi có cảm giác lúc ấy mình đã thấm thía thế nào là mọi việc vượt quá tầm kiểm soát của mình, nên mới muốn dùng những lời này để ám thị mình không được bỏ cuộc.

Bởi vì lúc đi vào mộ đạo kia, cảm giác của tôi hết sức rõ ràng, căn bản

không thể tưởng tượng nổi Uông Tàng Hải đã dùng cơ quan như thế nào để tạo nên hiện tượng này. Đầu tiên tôi đã nghĩ ngay đến chuyện mộ thất hoặc mộ đạo đã dịch chuyển, nhưng điều đó là không thể, tôi lập tức phủ định. Chúng tôi đi đã nhanh, lắm rồi, nếu mộ thất có di động thì nó còn phải nhanh đến chừng nào? Mộ đạo lại càng không thể, chúng tôi đứng trong đó, chỉ cần nó hơi hơi chấn động là chúng tôi chắc chắn sẽ nhận ra. Nhưng nếu không phải mộ đạo hay mộ thất dịch chuyển thì chuyện này không sao giải thích cho nổi.

Tuy tôi không ngừng tự nhủ chắc chắn có cơ quan, nhưng thật ra trong lòng đã biết không phải như thế, nếu nó là cơ quan thì không thể giải thích nổi. Nhưng nói vậy vẫn có ích cho những người khác, ít ra cũng có thể đẩy lùi cơn hoang mang.

Nhưng tôi đã quá coi thường khả năng chấp nhận của đám Bàn Tử, Phan Tử xem ra còn trấn định hơn tôi nhiều. Anh lau mồ hôi, nhìn tôi hỏi: “Mặc kệ là quỷ dị trường hay là cơ quan, đều phải giải quyết. Bây giờ phải làm gì? Có muốn đi thêm lần nữa không?”

Tôi cắn răng nói: “Đi! Con mẹ nó, lần này chúng ta đi chậm thôi, cảm nhận cho kỹ động tĩnh phía dưới chân hoặc bốn phía xung quanh, tôi không tin không có sơ hở.”

Vậy là chúng tôi lại đi vào mộ đạo, lần này đi bốn mươi phút. Còn chưa đến đích chúng tôi đã biết mình sẽ thất bại, bởi vì cửa mộ giống nhau như đúc, dọc đường đi chẳng cảm nhận được gì.

Sau đó chúng tôi không biết đã đi thêm bao nhiêu lần, kết quả đều thất bại. Tôi đã dần dần cảm nhận được nỗi tuyệt vọng của mấy thi thể này, sắc mặt ai nấy cũng ngày càng xấu.

Tôi cảm thấy tự giày vò bản thân thế này cũng không phải cách hay. Khi quay trở lại mộ thất, tôi bảo mọi người dừng lại. Đã thử đi biết bao nhiêu lần rồi, cơ bản chúng tôi đã loại trừ mọi khả năng. Cơ quan này chắc chắn đã dùng một phương pháp bố trí mà chúng tôi không tài nào tưởng tượng nổi.

Bàn Tử mệt đến độ muốn hạ đường huyết, nhưng vẫn kiên trì muốn đi tiếp. Hẳn cứ nghĩ rồi sẽ có một khắc nào đó, cái mộ đạo ban đầu lại quay trở về, lúc đó chúng tôi có thể thoát ra.

Phan Tử nghe hắn nói vậy, chỉ nói một câu: “Anh đừng mơ hão nữa, cái mộ đạo kia tuyệt đối không thể quay về.” Nói rồi nhìn sang mấy cái cây khô bên cạnh, ý tứ hết sức rõ ràng. Số lần mấy cái cây khô kia đi vào mộ đạo chắc chắn nhiều hơn chúng tôi gấp mấy, nhưng bọn họ vẫn bị vây khốn ở đây đến chết, cho nên cứ đi đi lại lại trong mộ đạo cũng vô ích, có đi đến hàng vạn lần cũng như nhau cả, chúng ta không cần xét đến chuyện may mắn hi hữu như thế.

Bàn Tử liền phát tiết, ngồi xuống nói: “Nhà anh nói thế chẳng hóa chúng ta chết chắc rồi? Mấy người này chắc chắn đã thử hết cách, chúng ta làm lại một lần cũng vô ích thôi.”

Phan Tử nói: “Anh đừng có nghĩ quẩn, giờ cứ nghĩ vậy thì thà đập đầu vào tường mà chết cho khỏe. Đợi đến lúc chúng ta đã thử hết mọi cách rồi hãy tuyệt vọng, bây giờ vẫn còn hơi sức thì ngồi nghĩ cách đi.”

Tôi nghĩ đến số lương thực của mấy thi thể, bèn hỏi: “Có nên định lượng khẩu phần ăn từ bây giờ không? Chúng ta phải chuẩn bị một cuộc trường kì tác chiến, cầm cự được càng lâu thì cơ hội thoát ra cũng lớn hơn.”

Phan Tử thở dài, lắc đầu nói: “Cậu Ba, tôi cũng không giấu cậu. Hoàn cảnh của chúng ta thực ra còn không bằng bọn họ, lương thực không có nhiều, tôi xem giới lăm cũng chỉ đủ ăn hai bữa, đó là chưa kể còn không được no. Tôi thấy không cần chia khẩu phần làm gì, có thể nào thì ăn thế này, cố giữ tinh lực dồi dào, quá hai ngày mà còn không ra được thì sẽ dùng thuốc nổ. Nếu thuốc nổ cũng vô dụng thì đành chờ người ta đến nhật xác thôi.”

Hai ngày. Lòng tôi run rẩy, mấy cái cây khô đã ở đây được bao lâu rồi, liệu chúng tôi có thể thoát ra trong vòng hai ngày không? Thật không dám chắc chút nào.

Bàn Tử đã sôi bụng, liền hỏi Phan Tử: “Đồng chí anh nuôi, chúng ta có thể ăn cơm trước keng không? Tôi trước hết phải phân tán sự chú ý sang chuyện khác rồi mới có sức mà nghĩ tiếp được.” *à vâng mình cố ý đó =))*

Nghi Bàn Tử nói vậy, chúng tôi cũng bắt đầu cảm thấy đói bụng. Phan Tử không còn cách nào đành phải châm lò nấu cơm. Lương thực của

chúng tôi thực ra chỉ còn mì sợi, mới ăn xong còn tạm no nhưng không kéo dài được bao lâu. Bàn Tử cứ hậm hực vì cơm không có thịt, tôi nói có món hải cẩu đông lạnh kia, anh cứ dùng tự nhiên. Thuận Tử không ngại đâu, chúng tôi cũng không thèm để ý.

Ăn xong rồi người ẩm hãn ra, tinh thần cũng trở nên tỉnh táo, mọi người lại bắt đầu cân nhắc. Tôi nhớ lại cả quá trình xuống địa cung, mạo hiểm vạn phần, có ai mà ngờ vào được địa cung rồi vẫn không được yên thân. Cái địa cung này chắc chắn Ônng Tàng Hải phải thiết kế với dụng ý nào đấy, nhưng rốt cuộc nó là cái con khỉ gì mới được chớ?

Địa cung xưa nay đều có hình chữ ‘hồi’ (回). Linh điện ở chính giữa, là nơi phải tuân theo những quy tắc nghiêm ngặt nhất, Ônng Tàng Hải tất nhiên không dám động chân động tay vào. Còn đâu thì bốn bề địa cung hình chữ ‘hồi’ vây quanh bởi hố tuấn táng, hệ thống thoát nước cộng thêm những hành lang, mộ đạo rắc rối phức tạp. Vậy hẳn là giờ này chúng tôi vẫn còn ở ngoài rìa trung tâm của địa cung

Tôi thử phán đoán vị trí của mình theo chiều thẳng đứng lẫn chiều ngang, dựa vào suy đoán của tôi về kích thước địa cung mà tính xem mình đang ở đâu. Nhưng chuyện này hết sức khó khăn, khi chui vào bài đạo chúng tôi đã loạn đầu, giờ thì chịu chết không xác định nổi phương hướng, có quý mới biết cái cửa hang cuối cùng chúng tôi đi ra nó ở hướng nào.

Đúng lúc đầu óc đang xoay mòng mòng, Bàn Tử đang làm bộ suy nghĩ đột nhiên tỏ ra bừng tỉnh, nói với chúng tôi: “Tôi nghĩ ra rồi!”

-----oOo-----

Chương 42: Càng thêm khốn cùng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Com Năm Nướng Chảo

Beta: Thanh Du

~000~

Bàn Tử đột ngột kêu đã nghĩ ra làm chúng tôi sợ hết cả hồn, nhưng rồi cũng nhanh chóng chuẩn bị tinh thần để nghe Bàn Tử làm nhảm. Chúng tôi đã quen thói ba hoa khoác lác của gã Bàn Tử này rồi, thay vì mỗi lần đều gạt đi, chỉ bằng cứ mặc kệ hắn làm nhảm cho rồi! Hơn nữa nhiều khi cách nghĩ của hắn không giống với chúng tôi, nghe mấy câu cũng không hại gì.

Thật ra lúc ấy tôi cũng chẳng sợ lắm, vì còn chưa đến lúc hết hạn cạn lương, mỗi tội nhìn mấy khối thi thể ở đây, trong lòng khó tránh khỏi nghĩ đến những chuyện chẳng hay ho gì. Kể ra hạng người như tôi gặp hình thức khiêu chiến trí tuệ thế này còn mừng thầm trong bụng ấy chứ, so với gặp phải một đồng bánh tồng thì chuyện này còn thoải mái hơn nhiều.

Phan Tử cũng nghĩ như tôi, không coi đây là chuyện lớn, thuận miệng hỏi Bàn Tử: “Cái gì thế? Anh đừng có làm nhảm nữa, giờ tụi này không còn hơi sức mà nghe đâu.”

Bàn Tử lại gần chúng tôi, nói với Phan Tử: “Mẹ kiếp, anh kỳ thị tôi quá đấy! Ông chỉ trót nói bậy một lần thôi, lần này chuyện tôi nghĩ ra nhất định là máu chốt!”

Phan Tử bật cười ha hả, nói: “Bộ óc quả nhỏ của anh thì nghĩ ra cái gì gì chứ.”

Bàn Tử lần này lại cực kỳ chăm chú, nghiêm mặt nói: “Thực ra cũng không phải máu chốt gì, vừa rồi tôi thông minh đột xuất, chợt nhớ đến cơ quan trong ngôi mộ dưới đáy biển. Nghĩ mà xem, lúc ấy chúng ta cũng phức tạp hóa vấn đề, nhưng thực chất sự tình đơn giản biết bao nhiêu? Tôi nghĩ lúc này đây có phải chúng ta đã suy nghĩ quá nhiều, hơn nữa lại thêm ấn tượng sâu sắc với cơ quan trong huyệt mộ dưới đáy biển, vừa gặp những chuyện kiểu này đã nghĩ ngay theo hướng gian phòng dịch chuyển. Có lẽ vấn đề ở đây căn bản không liên quan tới mộ thất, chỗ này chỉ là một mộ thất bình thường thôi.”

Phan Tử cười khẩy: “Nhảm nhí. Nếu là mộ thất bình thường, sao bố lại éo thoát ra được ...”

Tôi thấy Bàn Tử chưa nói hết, biết còn vế sau, liền khoát tay ngăn Phan

Tử lại, ra hiệu hãy để Bàn Tử nói tiếp.

Bàn Tử trình bày: “Thật ra chuyện hết sức đơn giản, thử nghĩ mà xem, nếu hành lang và mộ thất đều không có vấn đề mà chúng ta đi hoài vẫn không ra được, vậy vấn đề ở đâu? Nhất định là nằm ở chính chúng ta rồi.”

Lần này tôi và Phan Tử đều sững sốt. Tôi bảo: “Anh nói cái vòng tử vong này xuất hiện là do chính chúng ta?”

Bàn Tử gật đầu: “Tuy còn chưa rõ vấn đề cụ thể nằm ở đâu, nhưng cũng không sai lệch lắm. Tôi nghĩ liệu có phải chúng ta đã bị những tấm bích họa kia thôi miên ám thị rồi không? Hay đơn giản là chỗ này có cái gì sinh ra khí gây ảo giác, chúng ta đã trúng độc cả rồi. Tôi biết có một loài nấm lữ ăn phải sẽ bị rối loạn khả năng định vị, cứ tự quay vòng một chỗ mà không biết.”

Trước kia Bàn Tử đã kể với tôi, hồi nhỏ hắn từng gặp thứ bầy bắt gấu dùng loại nấm độc này trong rừng, trúng độc rồi con gấu cứ xoay vòng vòng tại chỗ cho đến chết.

Tôi thoáng trầm tư, Phan Tử cũng không nói năng gì, nhíu mày bắt đầu cân nhắc lời của Bàn Tử.

Vấn đề nằm ở bản thân chúng tôi sao? Nếu là vậy thì chuyện này càng khó giải quyết hơn. Có điều tôi cân nhắc một lúc thì có cảm giác không đúng lắm.

Thực ra cách giải thích của Bàn Tử rất gợi mở, có lẽ sự thật rất gần với những gì hắn nói, nhưng lại có một điểm mâu thuẫn trí mạng, chính là cảm giác của chúng tôi. Chúng tôi trông đâu có giống người trúng độc? Tôi nào phải chưa từng trúng độc, người trúng độc nhất định phải có phản ứng khó chịu mãnh liệt cơ.

Mà thôi miên thì tôi vẫn không tin tưởng cho lắm. Vì tính định hướng đối tượng của nó quá mạnh, nếu nói Bàn Tử dễ bị thôi miên thì có khi tôi còn tin đấy, nhưng tôi với Phan Tử thì không bao giờ.

Nhưng nếu quay về với phạm trù cơ quan xảo thuật thì thực khó mà nghĩ ra cái gì. Thật ra vừa nãy tôi đã nghĩ ra khoảng mười phương pháp, trong

đó có hai ba loại kết cấu kiến trúc hoàn toàn có thể tạo ra bố cục như vậy, song mấy phương pháp này yêu cầu quá cao, nói cách khác là nhất định phải có tiền đề tuyệt đối, ví dụ như ba người phải tụm lại một chỗ, tốc độ phải cố định, vân vân... Ông Tàng Hải tuyệt đối sẽ không sắp xếp những cái bẫy mang tính ăn may như thế.

Tôi bỗng dung chột dạ, phải chăng mình đã bị át vía quá mức rồi? Cứ nghĩ Ông Tàng Hải đã là người từ thời nào thời nào rồi, thế quái nào mà đến tận bây giờ chúng tôi vẫn không chiếm nổi một chút lợi thế cơ chứ?

Chúng tôi nhanh chóng bắt đầu suy xét vấn đề, ai nấy đều yên lặng tập trung. Bàn Tử thấy chúng tôi nghe mình trình bày xong xuôi vẫn chẳng ừ hử gì, nhất thời không biết phải làm sao, đành tiếp tục ra vẻ trầm tư suy nghĩ như mọi người. Tính nát óc mà không ra, tôi càng nghĩ càng quẩn, càng ngày càng mệt mỏi, sau đó không hiểu sao lại ngủ mất tiêu.

Có điều đại khái cũng chỉ chớp mắt ba bốn phát gì đấy, đầu óc mơ mơ màng màng thôi chứ không thiếp hẳn đi. Chợt nghe tiếng Phan Tử và Bàn Tử nói chuyện, vừa tỉnh giấc tôi liền phát hiện bọn họ lại đang đi vào mộ đạo kia. Thuận Tử rõ ràng là vừa chạy về đến nơi, phì phò thở dốc, mà nhìn sắc mặt Bàn Tử thì rõ ràng kết quả vẫn vậy, chẳng có tiến triển gì.

Tôi dụi dụi mắt, hỏi bọn họ đang làm gì vậy, Bàn Tử nói có nghĩ cả buổi cũng chẳng ra manh mối, chi bằng cứ thử nghiệm còn hơn. Vừa rồi bọn họ cho một người nhắm mắt lại đi đằng trước, một người khác theo dõi từ phía sau, hai người buộc lại với nhau bằng dây thừng, để xem có chuyện đi được nửa đường thì người mở mắt bỗng dung ngoặt lại không.

Tôi nghe xong cũng phải run rẩy, đây đúng là phương pháp thí nghiệm khiến người ta suy sụp. Cũng may mà mấy người này thần kinh tung tung, chứ nếu là tôi thì có quỷ mới biết đi được nửa đường rồi cái kẻ buộc vào đầu dây bên kia có còn là người ban đầu hay không.

Nhưng rốt cuộc kết quả vẫn vậy, dù là che mắt hay nhắm tịt mắt đều có cảm giác mình vẫn đi thẳng một đường, nhưng cả hai rốt cuộc vẫn quay trở lại mộ thất này. Vì người phải nhắm mắt là Thuận Tử nên hẳn ta đi lại đặc biệt vất vả, sắc mặt trắng bệch ra.

Mấy người lại ngồi vào chỗ cũ, cùng thở ngán than dài. Tôi khuyên họ

nên tiết kiệm sức lực, thực ra kiểu thử nghiệm mù quáng như vậy chỉ tổ khiến cho tư duy đứt quãng mà thôi. Chuyện kể tiếp lại giống như trước khi tôi ngủ, chúng tôi bắt đầu bàn luận mấy vấn đề không đâu vào đâu.

Trong lúc bàn bạc luôn có người ngủ gật, nhưng cũng may là một người ngủ thì vài người khác vẫn có thể nghĩ tiếp. Cứ thế, chúng tôi mỗi người góp một ý, lần lượt nói ra rồi lại bác bỏ. Lúc đầu lý luận còn nhiều, về sau những người lên tiếng càng ngày càng ít. Thời gian đã trôi qua sáu bảy tiếng đồng hồ từ lúc nào chẳng hay, dạ dày chúng tôi lại bắt đầu kêu réo.

Sau cùng Bàn Tử đốt một điều thuốc, ngẫm nghĩ rồi nói với chúng tôi: “Không được, bọn mình mạnh ai nấy nghĩ thế này thật lãng phí thời gian. Chi bằng chúng ta viết hết mọi khả năng có thể ra, sau đó tổng hợp thành vài giả thiết rồi trực tiếp kiểm chứng, được không?”

Tôi bèn gật gù. Nói cho cùng thì rất nhiều vấn đề chúng tôi bàn bạc là trùng lặp, mọi người đều rơi vào trạng thái hỗn loạn rồi.

Bàn Tử dọn dẹp bề mặt một tảng đá trên mặt đất phủ kín kim khí, rồi viết xuống một dãy số: 1-2-3-4, nói: “Hãy thử nhớ lại xem chúng ta đã có mấy giả thiết rồi? Mọi người đều nghĩ, không cần phải cụ thể, chỉ cần khái quát là được rồi.”

Phan Tử nói trước: “Khả năng cao nhất là có cơ quan.”

Bàn Tử viết vào chỗ số 1 chữ “cơ quan”. Sau đó Thuận Tử lại lên tiếng: “Theo tôi thì có thứ gì đó ảnh hưởng đến cảm giác của chúng ta, ví dụ như ám thị tâm lý hoặc thôi miên, khiến chúng ta tự quay về chỗ cũ mà không biết.”

Bàn Tử bảo hấn ta: “Không cần phải nói chi tiết như thế.” rồi viết chữ “ảo giác” đằng sau số 2, sau đó nhìn về phía tôi.

Tôi góp ý: “Trên lý thuyết thì cũng có thể là nếp gấp không gian.” (*)

(*) Nguyên văn: 空间折叠. Là một lý thuyết trong thiên văn học dựa trên thuyết tương đối rộng của Einstein, nói đơn giản là lực hút quá mạnh sẽ làm không gian trở nên méo mó, hai điểm vốn cách xa nhau được kéo lại trùng khít lên nhau. Lý thuyết này cho rằng những lỗ đen rải rác trong

vũ trụ, nơi lực hút lớn đến nỗi ánh sáng cũng không thể thoát ra được chính là những cánh cửa không gian như thế.

“Không có chuyện đó đâu, giả thiết này quá siêu thực rồi.” Phan Tử kêu lên.

Bàn Tử lại nói: “Kệ đi, xác suất có là một phần vạn thì chúng ta cũng thừa nhận. Giờ ta mới chỉ liệt kê ra thôi mà.” Nói đoạn cũng viết lên đằng sau số 3 chữ “nếp gấp không gian”. Sau đó hắt tiếp: “Còn một khả năng nữa là có quỹ.” rồi viết ra khả năng thứ tư: có quỹ.

“Anh viết ra như thế để làm gì cơ chứ?” Phan Tử mù mờ hỏi.

Bàn Tử đáp: “Các anh học nhiều, không hiểu được đâu. Bỏ đây ít học, mẹ kiếp mọi thứ cứ phải giấy trắng mực đen viết ra mới được. Nhưng làm thế cũng có cái tốt, ví như có những chuyện có thể làm cùng một lúc, nếu anh biết trước thì có thể tiết kiệm được ời thời gian rồi, chẳng phải chúng ta chỉ còn hai ngày thôi sao? Tốt nhất vẫn nên giản lược đi. Phải rồi, còn giả thiết thứ năm nữa không? Ai có giả thiết thứ năm?”

Tôi nhìn bốn luận điểm kia, trong đó quả thật đã bao quát từ cơ học lượng tử đến lý thuyết siêu hình, từ tâm lý học đến kiến trúc học, bốn ngành học lớn đều góp mặt hết, luận điểm thứ năm thực sự không thể nghĩ ra trong một chốc một lát được. Cuộc thảo luận ban nãy của chúng tôi thực chất cũng chỉ quanh đi quẩn lại điểm một và hai, chứ còn điểm ba và bốn coi như không thể xảy ra.

Bàn Tử thấy chúng tôi đều không có phản ứng gì, bèn nói: “Được, giờ chúng ta kiểm chứng điểm một và điểm hai trước. Hai điểm này vừa hay có thể giải quyết cùng một lúc.”

“Anh định kiểm chứng bằng cách nào?” Tôi vẫn còn nghi hoặc.

Trên thực tế thí nghiệm gì có thể tiến hành chúng tôi đều đã thử cả rồi, nhưng vì mộ đạo quá dài, rất nhiều thí nghiệm thật ra đều vô dụng.

Bàn Tử bất chợt cười cười: “Thật ra ban nãy tôi đã nghĩ được một cách hay, muốn chứng minh rốt cuộc chúng ta bị ảnh hưởng bởi điểm 1 hay điểm 2 có lẽ là không thể, nhưng muốn chứng minh bằng phản biện thì hoàn toàn khả thi, cậu xem có được không này.”

Tôi nhìn Bàn Tử dương dương đắc ý cứ như mọi chuyện đã nằm trong lòng bàn tay, lập tức cảm thấy không ổn, hay là cha nội này đã có tính toán gì rồi? Chỉ thấy hắn nhặt khẩu súng trường trên mặt đất lên rồi bảo chúng tôi: “Cái mộ đạo này dài khoảng 1000m đến 2000m, tầm sát thương của khẩu K56 này là 400m nhưng viên đạn có thể bay hơn 3000m lận. Tôi sẽ đứng đây bắn một phát, để xem kết quả thế nào.”

Tôi nghe xong như mặt trời chân lý chói qua tim, thâm tâm kêu trời một tiếng: Đúng là thiên tài!

Nếu cảm giác của chúng tôi có vấn đề, thì viên đạn kia là thứ vô tri vô giác. Mộ đạo có thể gây ảnh hưởng lên chúng tôi, nhưng không thể ảnh hưởng đến một viên đạn được. Nếu như tình hình ở đây còn có thể dùng lý lẽ thông thường để giải thích thì viên đạn kia chắc chắn sẽ biến mất nơi cuối mộ đạo, không thể quay về.

Chỗ hoàn hảo của thí nghiệm này nằm ở tốc độ của viên đạn: Với mộ đạo dài chừng này, viên đạn chỉ mất 2 đến 3 giây là có thể hoàn toàn đi hết, bất kì cơ quan cảm bẫy nào cũng không thể phát huy tác dụng trong thời gian ngắn ngủi này được.

Nhưng nếu tình hình ở đây thật sự vượt ra ngoài phạm vi giải thích của lý lẽ thông thường, tiến vào phạm vi siêu hình, thì viên đạn sẽ giống hệt chúng tôi, chuyển hướng 180 độ ngay trong không gian siêu việt của mộ đạo thẳng tắp.

Đơn giản mà hoàn mỹ, cực kỳ phù hợp với tinh thần khoa học, tôi thật sự hổ thẹn vì mình là sinh viên mà không nghĩ ra nổi biện pháp nào như vậy.

Có điều nghĩ kĩ thì một chiêu thế này cũng chỉ có người như hắn là nghĩ ra nổi, đây là tư duy logic đơn giản nhất.

Muốn phán đoán xem có bị ảnh hưởng của ảo giác hay không, thì phải tìm một vật không bị ảo giác ảnh hưởng, muốn tìm vật như thế phải nhìn đến những thứ ngay bên cạnh mình, theo phương pháp bắc cầu sẽ nghĩ ra cách này ngay, không hề phức tạp. Tôi đột nhiên cảm thấy Ôn Tàng Hải đã gặp phải đối thủ rồi. Loại người tính toán kĩ lưỡng như ông ta có lẽ chỉ sợ gặp phải lối tư duy đơn giản như của Bàn Tử, cho dù là quỷ kế

gì cũng bị đưa về mức đơn giản nhất.

Bàn Tử nói làm liền làm ngay, chúng tôi chỉ còn biết theo sau. Hắn bước vào mộ đạo, kéo chốt an toàn, muốn nổ súng bắn vào mộ đạo.

Tôi vội vàng kêu to: “Đợi đã!”

“Sao vậy?” Hắn hỏi.

“Đừng làm thế.” Tôi kêu lên, “Nếu mà, tôi nói nếu thôi nhé, chỗ này thật sự tà đạo đến mức đó, thì sau khi nổ súng có thể chính bản thân anh sẽ trúng đạn trong tích tắc.”

Bàn Tử biến sắc, hiển nhiên vừa rồi hắn vẫn định ninh điểm thứ nhất và thứ hai mới có khả năng lớn, căn bản không hề cân nhắc xem điểm thứ ba thứ tư có thể xảy ra không. Có điều nghe tôi nói xong hắn cũng gạt đầu, dịch súng sang bên cạnh một chút. Đạn luôn bay theo đường parabol, nếu viên đạn bị bắn ngược trở về thì có lẽ sẽ găm vào vị trí hơi chênh lệch phía dưới họng súng.

Cả đám chúng tôi đều nấp ở lối vào, còn chưa kịp chuẩn bị tâm lý kỹ càng thì Bàn Tử đã đột ngột nổ súng. Một tiếng nổ ‘đoàng’ dữ dội vang lên trong mộ đạo, tiếp đó tiếng vọng liên tiếp dội lại, nhưng gần như cùng lúc, chúng tôi thấy cửa mộ chân động mạnh, tro bụi bay mù mịt.

Đầu tôi nổ đánh đùng một cái, thậm chí không xong rồi. Vội vàng thò đầu ra ngó, tôi thấy Bàn Tử đứng im như tượng, vẫn giữ tư thế nổ súng, nhưng trên cánh cửa, cách khoảng 5, 6cm về phía dưới họng súng của hắn xuất hiện một vết đạn, vết khói khi đạn găm vào còn chưa tan hết.

-----oOo-----

Chương 43: Đồ đầu và vật lý lượng tử

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Cơm Năm Nướng Chảo

Beta: Thanh Du

~000~

Một lần nữa chúng tôi lại trở về mộ thất chứa báu vật, không khí đã khác hẳn so với hồi nãy. Mọi người đều không nói năng gì, sắc mặt cũng không rõ là tái trắng hay tái xanh nữa. Chiếc lò không khói chiếu lên đồng kim khí, ánh sáng vàng rực rỡ hắt ra giờ đây lại khiến người ta cảm thấy cực kỳ đáng ghét.

Không ai đưa ra ý kiến nữa. Mọi người đều tỏ vẻ trầm tư, nhưng tôi biết bọn họ cũng giống tôi thôi, đầu óc chỉ còn một khoảng trống rỗng.

Mọi chuyện đã vượt quá tầm kiểm soát của chúng tôi, thậm chí tôi còn cho rằng giả thuyết có cơ quan hiện giờ cũng chẳng đứng vững nổi. Chúng tôi đã rơi vào một trạng thái không thể diễn tả bằng lời, bất kì lý lẽ khoa học nào trải qua thực nghiệm đơn giản này đều đổ vỡ hoàn toàn.

Bởi vì không một ai đủ sức khiến cho một viên đạn, chỉ trong vài giây ngắn ngủi, ngoặt được một vòng lớn khủng khiếp như thế.

Muốn dùng khoa học để giải thích hiện tượng này, e rằng có vét cả lý thuyết vật lý lượng tử ra cũng chưa chắc đã cắt nghĩa nổi.

“Đây đúng là quỷ dị tường thật rồi!” Sắc mặt Thuận Tử khó coi hết biết. Hắn nhìn sang dòng chữ người cha để lại phía bên kia, lộ ra vẻ mặt bi thương đan xen với sợ hãi.

Tôi biết giờ này hắn đang nghĩ tới điều gì. Hắn đã hiểu vì sao đám cây khô nằm giữa đồng châu báu kia lại mang vẻ mặt tuyệt vọng đến thế. Lâm vào hoàn cảnh này, đã thử đi thử lại vô số lần nhưng cuối cùng vẫn quay về khởi điểm cho đến khi hết đạn cạn lương, hỏi sao không tuyệt vọng cho được. E rằng đến tận lúc chết, tâm tư đã hóa tro tàn, bọn họ vẫn chẳng tìm ra lấy một manh mối.

Mà chúng tôi rất có thể sẽ trở thành lớp tiếp theo. Chẳng bao lâu nữa nơi đây sẽ mọc thêm ra bốn cái cây khô quắt, gương mặt cũng khắc sâu nỗi tuyệt vọng tột cùng, để những kẻ hi sinh đến sau tha hồ suy đoán tâm tư trước khi chết của chúng tôi.

Sở dĩ trước đây tôi không tuyệt vọng, cũng chẳng thể ngờ mình sẽ đi đến

bước đường này, là vì tôi cứ định ninh chỉ cần gặp phải mấy thứ xoắn não như cơ quan cảm bẫy, thì bằng vào trí tuệ của tôi, nhất định sẽ không thể bị vây khốn. Nhưng bây giờ mọi chuyện đã khác rồi. Rõ ràng tình huống chúng tôi gặp phải quý dị hơn nhiều lắm.

“Có muốn tiếp tục không?” Yên tĩnh được khoảng 10 phút thì Phan Tử hỏi bằng giọng khô khốc.

Không ai đáp lại, nhưng ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía Bàn Tử.

Trên mặt đất phía trước Bàn Tử còn sót lại hai giả thiết. Giả thiết thứ ba là ý kiến do tôi thuận miệng bịa ra: nếp gấp không gian.

Sở dĩ vừa rồi tôi đột ngột đưa ra luận điểm này là vì bỗng dưng nhớ lại lúc bò trong khe núi lửa kia, Muộn Du Bình đã biến mất ngay trước mắt tôi trong vòng vài giây đồng hồ. Lúc ấy tôi nghĩ nát óc không ra, giờ ngẫm lại thì hẳn phải liên quan đến nếp gấp không gian thật. Do cái thí nghiệm ban nãy quá mức đáng sợ, quả thực là một thí nghiệm phản khoa học, bỗng dưng giả thiết nếp gấp không gian huyền diệu của tôi lại trở thành cách giải thích hợp lý nhất.

Nếu không nhờ Bàn Tử liệt kê ra những giả thiết đó, thì chỉ e sau khi chứng kiến cái thực nghiệm kia, tôi nhất định sẽ khiếp hãi đến quên sạch mọi thứ.

Im lặng hồi lâu, Bàn Tử mới nói: “Được rồi, ai cũng đã được thấy tận mắt, đừng nhiều lời thêm nữa. Chúng ta phải làm gì để chứng minh điểm thứ ba đây.”

“Không! Không cần chứng minh đâu.” Phan Tử ở đằng kia đột nhiên lên tiếng.

Phan Tử thường nhìn nhận vấn đề cực kỳ thấu đáo, luôn luôn xoáy thẳng vào bản chất sự việc, ví dụ như vừa rồi khi Bàn Tử vẫn còn vọng tưởng mộ đạo sẽ xuất hiện thì Phan Tử đã lập tức phủ nhận hoàn toàn. Điều này liên quan tới việc Phan Tử là người trở về từ chiến trường, khi cân nhắc một vấn đề anh sẽ không mang chút tâm lý trông chờ vận may nào hết. Vậy nên khi nghe anh nói tôi cũng hết sức sợ hãi, chỉ e nhiều sự thật anh nói ra lại không nên được nhắc đến vào lúc này.

Nhưng anh lại bảo: “Ở đây có sáu khối thi thể. Chúng ta đặt giả thiết có cả thầy tám người đi vào, vậy hai người còn lại đương nhiên đã thoát ra. Tuy vẫn chưa biết họ ra bằng cách nào, nhưng nếu giả thiết thứ ba của cậu Ba là đúng thì không ai có thể thoát ra nổi, cho nên chúng ta không cần cân nhắc làm gì nữa. Cân nhắc giả thiết thứ ba có khác nào thừa nhận mình đã chết chắc rồi.”

Lời vừa nói ra, ai nấy đều lạnh toát cả người. Bàn Tử lên tiếng phản đối: “Sao anh dám chắc có tám người đi vào? Mẹ kiếp, nói không chừng lúc vào cũng chỉ có sáu người thôi.”

Phan Tử thở dài một hơi: “Bàn Tử chết toi, anh còn chưa hiểu à? Thật ra họ vào mấy người không quan trọng.”

Chuyện này không cách nào chứng minh được, làm ầm lên cũng vô ích, tôi thầm nhủ: “Bọn họ rút cuộc đi vào mấy người cũng chẳng ảnh hưởng gì tới tình cảnh của chúng tôi, nhưng đối với ý chí chiến đấu của mọi người lại đặc biệt quan trọng. Nếu đã có hai người đào thoát thành công thì tinh thần của chúng tôi sẽ hoàn toàn đổi khác. Chúng tôi còn có thể nghĩ xem họ đã thoát thân thế nào, ít ra vẫn còn một tia hy vọng.”

Nghĩ đoạn, tôi chẳng thèm quan tâm bọn họ làm cái trò khi biển gì nữa, chạy đến bên mấy thi thể lục sổ sách của bọn họ xem có manh mối gì không, may ra thì có người viết nhật ký. Nếu có người ghi lại những ý kiến của họ vào lúc ấy, hoặc viết về chuyện có người thoát ra thì chí ít chúng tôi vẫn còn một tia hy vọng.

Có điều ban nãy xem bút ký tôi chỉ lật qua loa chứ không đọc hết những đoạn văn dài, còn mấy đoạn ngắn ngắn lại chỉ ghi số liệu hoặc những mẫu thông tin vụn vặt chứ không có nội dung gì cả.

Tôi nghĩ vào thời điểm cận kề cái chết, có lẽ những người này cũng chẳng ghi chép gì đâu. Khi đứng trước ngưỡng cửa tử vong, chỉ e đến cả đèn chiếu sáng họ cũng chẳng còn nữa. Pin thì đã cạn từ lâu, cũng không có gì để sưởi ấm, cho nên họ mới phải cuộn chặt lấy nhau, rúc vào một xó trong bóng tối mịt mù. Vậy nếu có tám người tiến vào thì hai người kia rút cuộc đã thoát ra lúc nào? Chắc chắn không phải khi bọn họ còn tỉnh táo, vì nếu thế những người khác cũng phải thoát được rồi mới đúng. Vậy không lẽ là lúc bọn họ đã đuối đến hoa mắt, lại không có đèn, bốn bề

chìm vào tối tăm? Cho nên những người khác mới không biết đã có hai người rời đi sao?

Vậy điềm máu chột để chạy thoát, lẽ nào lại là mò mẫm trong bóng tối không một ánh đèn?

Vừa nghĩ đến đây tôi đã ớn lạnh sống lưng. Nơi đây dầu sao cũng là cổ mộ, nếu phải lần mò trong bóng đêm giữa mộ đạo dài hun hút này thì đúng là muốn lấy mạng người ta rồi còn gì.

Những người khác thấy tôi lục lọi tài liệu thì cùng quây lại giúp tôi tìm kiếm. Cứ đứng chôn chân ở đó mà nghĩ vớ nghĩ vẩn cũng chẳng giải quyết được gì, có đôi khi phải xem cái này cái kia để lấy lại tinh thần một chút.

Nghĩ đến chuyện cuối cùng ánh sáng sẽ lụi tàn, tôi bèn bảo bọn họ đừng lãng phí điện nữa. Đèn pin đều phải tắt, chỉ mở lò sưởi thôi cũng đủ sáng rồi. Chúng tôi quây lại trước bếp lò, ba quyển bút ký và một cuốn tiểu thuyết phân cho bốn người giở ra xem, cố lần tìm manh mối trong từng câu từng chữ.

Tôi lật một cuốn bút ký với những hàng chữ thanh thoát, người viết hẳn phải là phụ nữ. Giở thử vài trang thì thấy ghi toàn tên người và số điện thoại, phía sau còn có danh sách khách mời ăn cơm, có số điện thoại của khách sạn ở núi Trường Bạch, đôi chỗ vẽ mấy cái bản đồ đơn giản kèm thêm vài địa chỉ và ghi chú nữa. Tôi đọc thấy hồi năm 1994 hình như người phụ nữ này còn bị bệnh phải nằm viện, trong này có ghi là cần tái khám. (có phải số của dì Hoắc Linh không á >A

Giở thêm vài tờ thì chỉ thấy giấy trắng, nhưng tôi vẫn kiên nhẫn lật từng trang, hi vọng cô ấy có thể viết lại thêm chút gì, đang lật thì Bàn Tử mở miệng: “Có manh mối chỗ này này.” Nói rồi hắn đọc lầm rầm: “Hôm nay bán món đồ cuối cùng mang từ biển về, được 3000 đồng, 1500 trả lão Lý, dứt hết nợ nần, đi với cha này có ngày bẻ mánh.”

Tôi lắc đầu cười khỏ, lại nhìn sang Phan Tử ngồi bên kia. Quyển bút ký của anh mỏng nhất, gần như chẳng có gì nên đã kiểm tra xong rồi. Nhìn đến Thuận Tử thì thấy hắn đang say sưa đọc tiểu thuyết, rõ ràng là đã nhảy cóc đến đoạn tình cảm mùi mẫn nhất của vai chính trước lúc đi xa.

Bàn Tử nhìn chường mắt, bèn giật phất lấy quyển sách, lên giọng chửi bới: “Bảo cậu tìm manh mối cậu lại đi xem văn hóa phẩm đồi trụy, lương tâm của cậu mục ruỗng quá rồi! Tịch thu!”

Vừa giật một cái, quyển truyện đã rã rời ra từng mảnh, giấy bay lả tả trên mặt đất.

Tôi rủa một tiếng, vừa sặc cho Bàn Tử một trận vừa bật đèn pin đi nhặt. Bất thành linh Phan Tử kêu lên: “A, có tấm ảnh kia.” Nói đoạn anh bới từ mớ giấy lộn ra một bức ảnh đen trắng đã ố vàng.

Tôi cầm lấy ngắm nghía, đột nhiên cảm thấy nó trông rất quen, nhìn kỹ hơn một chút, đầu óc liền kêu lên ong óc, suýt chút nữa phát sặc — Thì ra nó chẳng xa lạ gì, mà chính là tấm ảnh nhóm chú Ba đã chụp chung ở bến tàu trước chuyến đi Tây Sa.

-----oOo-----

Chương 44: Những người đến từ đáy biển

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Cơm Năm Nướng Chảo

Beta: Thanh Du

~000~

Trên người tôi vẫn còn nội thương, nhìn thấy tấm ảnh xem chút nữa đã hộc máu, làm mấy người khác sợ hãi la hét âm ỉ. Đám Phan Tử chưa từng thấy tấm ảnh này, tuy có nghe tôi kể lại nhưng nhìn lướt vẫn không nhận ra, nên đều cảm thấy khó hiểu. Bàn Tử vội vàng giúp tôi thuận huyết, hỏi tôi có sao không.

Tôi run lẩy bẩy cầm lấy tấm ảnh, chỉ hình Muộn Du Bình và chú Ba trên ảnh cho bọn họ xem. Xem xong nét mặt mấy người kia lập tức biến đổi, trông còn khó coi hơn cả tôi, chẳng ai thốt nên lời.

Tôi không thể nào tin đó là sự thật, ngoảnh đầu lại nhìn mấy cái cây khô

phía bên kia mà lòng dạ rối như tơ vò.

Tấm ảnh này không thể nằm trên người kẻ vô can, lẽ nào nhóm người thần bí mười năm trước leo lên Trường Bạch Sơn rồi bị vây khốn đến chên ở trong này lại chính là đám người dưới đáy biển kia? Máy cái thầy khô này, không lẽ lại là đám người Văn Cẩm, Lý Tứ?

Tôi run rẩy lật tấm ảnh lại, thấy mặt sau còn có một dòng chữ nhạt nhòa: Đội khảo cổ Tây Sa, kỷ niệm của Lý Tứ. (đuyết tờ ôm mặt khóc rung rức (/□ \ *) . °)

Xem ra đúng là vậy rồi, nếu nói tấm ảnh này do những người khác mang vào đây thì quả thực hết sức vô lý. Mang theo ảnh lưu niệm tùy thân, chắc chắn phải là người trong cuộc... Hèn chi chú Ba làm đủ mọi cách vẫn không tìm nổi bọn họ, hóa ra đã chết rũ ở đây từ lâu rồi.

Nhìn trang phục thì thấy hoàn toàn trùng khớp, lại thêm tấm ảnh này... Nhưng vì sao những người này lại muốn đến đây cơ chứ? Lẽ nào trong huyết mộ dưới đáy biển họ đã phát hiện ra thứ gì đó nên mới tìm đến núi Trường Bạch?

Đội đã, không phải chứ. Tôi đột nhiên nghĩ đến chú Ba, nghĩ đến Muộn Du Bình. Trời ạ, gần như tất cả những người từng vào ngôi mộ dưới đáy biển giờ đều có mặt tại Vân Đỉnh thiên cung. Đám người này đã tới từ mười năm trước, gần đây lại đến lượt chú Ba và Muộn Du Bình. Rốt cuộc vì sao bọn họ cứ phải khăng khăng đâm đầu vào chỗ này cơ chứ?

Những bí ẩn đã vùi vào quên lãng phút chốc sống dậy trong lòng, hằng hà sa số vấn đề cũng ào ào xộc thẳng vào đầu tôi.

Nhóm người Phan Tử không biết chuyện cũ của chú Ba nên lúc nhìn thấy tấm ảnh còn khiếp sợ hơn tôi nhiều, tôi đành phải kiên nhẫn giải thích một lần, mấy người kia nghe đến đâu là trợn mắt há mồm đến đấy. Bàn Tử nói: “Vô lý, mà khoan, để tôi nghĩ thêm đã... Hầu như tất cả những người đã từng đến ngôi mộ dưới đáy biển, kể cả A Ninh và chúng ta, đều đã tới nơi này rồi. Không lẽ huyết mộ kia có một lời nguyên, chỉ cần đặt chân vào đó thì nhất định phải leo lên núi Trường Bạch ... Không đúng, nói thế hình như không chuẩn?”

Bàn Tử đương nhiên chỉ nói nhằm nhưng cũng đủ làm tôi ớn lạnh, có

điều gì đó trong lòng bắt đầu sáng tỏ. Xem ra ngôi mộ dưới đáy biển cũng không phải là mấu chốt, mà mấu chốt là ở đây cơ. Huyệt mộ dưới đáy biển chẳng qua chỉ là tấm ván bắc cầu mà thôi...

Tôi lục lọi bằng sạch tất cả những gì có thể lấy từ thi thể, nhưng vẫn chẳng kiếm ra thêm bất kì manh mối nào. Thậm chí những người này là ai, tôi cũng không hoàn toàn nắm rõ. Lòng tôi rối như canh hẹ, mụ mị xoay người chuyển hướng bước vào mộ đạo, đến đèn pin cũng chẳng buồn đem theo.

Bàn Tử vội vàng níu lại nên tôi mới tỉnh ra, hấn bảo cậu có cuống lên cũng chả ích gì, những người này chẳng phải đã bị giam đến chết ở đây sao. Cậu chết đi có thể hỏi oan hồn bọn họ xem đã xảy ra chuyện gì thật, nhưng có biết thì cũng quá muộn rồi.

Tôi thuận đà ngồi xuống thở hỏn hển, dần dần bình tĩnh lại, trong đầu chỉ còn một ý niệm: “Minh nhất định phải thoát ra, nhất định phải tìm chú Ba để hỏi rõ ngọn ngành, bằng không có chết cũng không nhắm mắt.”

Bàn Tử nói: “Nhưng đến giờ đã tìm được manh mối nào chứng minh trong số họ đã có người thành công thoát ra đâu. Không chừng chỗ này là một không gian khép kín, căn bản không thể thoát ra, cậu có nhắm tịt hai mắt cũng vô ích.”

Bàn Tử vừa thốt ra lời này, những người khác đồng loạt câm nín. Chúng tôi đang định tìm kiếm chút manh mối trên mấy khối thi thể này, thoáng cái lại phát hiện ra một bí mật lớn kinh người, thật sự là sóng trước còn chưa yên, sóng sau đã xô tới.

Mọi người đều theo đuổi những ý nghĩ riêng, bầu không khí trầm xuống đến cực điểm. Đầu óc tôi hỏn loạn, căn bản không dám nhìn lại bức ảnh, chỉ sợ trong đó sẽ xuất hiện quái vật hút tôi vào. Cổ họng cũng bắt đầu ngứa ngứa, hình như bị cảm lạnh rồi, tôi bắt đầu ho khan ra máu.

Phan Tử thấy vậy bèn bảo với cả bọn: “Hôm nay cứ nghỉ ngơi đi đã, dù sao một chốc một lát cũng không ra được, chi bằng cứ đánh một giấc thật đẫy cho đầu óc tỉnh táo đã. Cậu Ba đừng nghĩ ngợi nhiều quá, tôi biết cậu ôm rất nhiều khúc mắc trong lòng, nhưng muốn làm rõ cũng không phải chuyện một sớm một chiều đâu.”

Tôi khoát tay. Làm sao mà ngủ được chứ, chẳng thà ngồi đây nghĩ tiếp cho rồi. Nghĩ đến khi chịu hết nổi mới thiếp đi được, bằng không càng ngủ càng mệt thêm thôi.

Bàn Tử chẳng biết đã rít đến điều thuốc thứ mấy rồi, vừa rít vừa làu bàu: “Giờ tôi lại nghĩ, nếu sớm biết thế này hồi nãy đã không đi theo cái ký hiệu kia. Giá nghe lời tôi có phải tốt hơn không, một nhóm bị nhốt rồi nhóm kia còn có đường nghĩ cách... (Bàn Tử từng đề nghị chia làm 2 nhóm) Cái ký hiệu đó, giờ ngẫm lại có khi là do mấy cỗ thi thể kia để lại cũng nên. Cậu xem, mọi chuyện đều trùng khớp. Có lẽ bọn họ cũng nghĩ như chúng ta, chia ra thành hai nhóm, hai người kia đi vào mộ đạo đối diện.”

Tôi lắc đầu bảo không đâu, một nhóm bị nhốt rồi, nhóm kia quay lại tìm chẳng phải cũng dính trấu như nhau sao, đến lúc đó mới gọi là thảm. Hơn nữa không chừng đi bên không có ký hiệu kia còn nguy hiểm hơn, vì đâu ai biết chờ chúng ta là cái quái gì.

Có điều đào sâu suy nghĩ lại thấy vô lý, vì nếu một nhóm bị nhốt thì khi nhóm kia quay lại mộ đạo đã biến đổi, bọn họ sẽ không tài nào tìm ra cái mộ thất này. Ký hiệu kia liệu có phải do người may mắn sống sót ghi lại, là ký hiệu “đội này đã mất tích”?

Nghĩ đi nghĩ lại, tôi đột nhiên run bắn toàn thân... Một tia điện xẹt qua óc tôi... Ký hiệu...

Tôi dòn sức ngồi bật dậy, nói với bọn họ: “Tôi bỗng nhớ ra một sơ hở rất quái dị. Về cái mộ đạo này, có một lập luận bác bỏ.”

“Cái gì cơ?”

Tôi nhíu mày nghĩ xem mình phải diễn đạt thế nào, “Tôi sợ các anh nghe không hiểu. Thí dụ nhé, nếu chúng ta đi ra ngoài trong bóng tối, bất kể là vì nguyên nhân gì, chúng ta đều phải qua một quá trình thay đổi phương hướng, cho dù quá trình này bản thân chúng ta không hề hay biết, có đúng không?”

Mấy người kia khẽ gật đầu, tôi nói tiếp: “Ví dụ như, tôi cầm một cây bút vừa đi vừa vẽ lên tường thì nhất định sẽ để lại một vạch thật dài trên

tường lối ra. Vậy trong tích tắc tôi bị đổi hướng mà không biết, các anh đoán xem tôi sẽ phát hiện điều gì?”

Bàn Tử gần như nhảy dựng lên: “Cậu sẽ thấy trên vách tường mộ đạo phía trước đã có dấu vết cậu vạch ra từ trước rồi!”

“Không chỉ có vậy!” Tôi nói: “Điểm mấu chốt nhất là gì? Chính là sau khi tôi quay người, trái phải sẽ đổi chỗ cho nhau, tay cầm bút của tôi sẽ bắt đầu vạch lên vách tường bên kia.”

“Cái này!” Phan Tử cũng nhú mày nói.

“Đây là suy luận logic.” Tôi giải thích: “Nói cách khác, nếu như dùng logic học để giải thích, đặt giả thiết ở chính giữa mộ đạo có một điểm ngoặt! Ở điểm ngoặt này chúng ta sẽ giống như bước vào một tấm gương, sau đó đi thẳng về hướng ngược lại với mình, các anh có công nhận không nào?”

Ai nấy đều gật đầu, theo logic thì nhất định phải như tôi nói.

Tôi nói: “Tốt, vậy các anh nghĩ thử coi, nếu trong lúc đi chúng ta thực sự đụng phải một ‘mặt phản xạ’ như lời tôi nói, vậy cái mặt phản xạ này phải dày cỡ nào?”

“Dày cỡ nào á?” Mấy người này còn chưa tiêu hóa xong những lời tôi vừa nói, ù ù cạc cạc.

“Đúng, nhất định phải có độ dày. Nếu không có độ dày thì lúc cơ thể anh xuyên qua một nửa trước, nửa người phía sau sẽ...”

Phan Tử lập tức hiểu ý của tôi, thoáng cái đã đầm đìa mồ hôi lạnh, vô thức tiếp lời: “Chồng lẫn lên nhau!”

“Chính xác! Bởi vì ở vị trí đó, nửa người trước của anh đã bị phản xạ trở về, nhưng nửa phía sau lại chưa đi qua ‘mặt gương’, cho nên nếu lập luận của tôi là chính xác, thì đúng vào lúc xuyên qua ‘gương’ phản xạ, chúng ta ắt hẳn phải chết! Sẽ biến thành một nùi quái thai! Mặt anh sẽ đâm ra đặng gáy!”

“Nhưng chúng ta đã đi qua đi lại bao nhiêu bận mà có chết đâu?” Bàn Tử

nghi hoặc hỏi.

“Đó chính là điều tôi muốn nói. Mặt gương này đảm bảo phải có độ dày lớn hơn cơ thể người. Quá trình phản xạ sẽ thế này, sau khi tiến vào vùng phản xạ, trước tiên chúng ta vào từ đầu bên này, đi một đoạn bên trong xong lại đi ra ở đầu kia, hoàn thành nếp gấp không gian.”

Mọi người lại gật đầu tỏ vẻ đồng tình, lời suy luận này quả là không một kẽ hở.

“Vấn đề là chúng ta không biết cái đoạn đó dài bao nhiêu. Giả như nó chỉ dài hai ba bước, tôi lấy một ví dụ thế này, nếu chúng ta đi vào một đoạn ‘gương không gian’, nhưng Bàn Tử lại không vào, mà đứng ở chỗ bắt đầu có tấm gương không gian. Tấm gương không gian chỉ dài có vài ba bước, anh lại có thể quan sát cả hai phía trước sau, anh đoán xem sẽ có chuyện gì xảy ra nào?”

Phan Tử hiểu nhanh nhất, cổ họng gằn như đồng cứng: “Sẽ... thấy trước sau xuất hiện hai Bàn Tử giống hệt nhau.”

“Đúng, ở đây xuất hiện một lập luận bác bỏ: Bàn Tử đứng phía sau anh, khi nhìn vào khoảng không trước mặt anh, có thể thấy Bàn Tử phía trước anh không? Hoặc là anh nắm lấy tay của một trong hai Bàn Tử đó, thì sẽ có chuyện gì xảy ra?”

Phan Tử vội vàng ra hiệu cho tôi ngừng lại: “Đừng... đừng nói nữa!”

“Làm vậy để chứng minh cái gì mới được chứ?” Bàn Tử bên cạnh cũng đã tái mặt.

“Chúng ta không cần tiếp tục thí nghiệm cũng có thể xác định, thứ gọi là ‘gương không gian’ này không thể tồn tại được! Hơn nữa cái mộ đạo phản xạ này đi thế nào cũng không thoát ra nổi, cơ sở logic của nó cũng không tồn tại, nói cách khác sự tồn tại của mộ đạo này là không hợp logic.” Tôi hạ giọng: “Ông Tàng Hải không phải thánh thần, ông ta không thể tự mình tạo ra định luật vật lý. Cơ quan ở chỗ này không liên quan gì đến Ông Tàng Hải hết, những người này cũng không phải vì vậy mà bị vây khốn đến chết. Tình huống chúng ta hiện đang gặp phải là một trường hợp đặc biệt, là một tình huống mới! Chúng ta đã bị những cái xác này đánh lạc hướng rồi, giờ đây khả năng lớn nhất tạo ra tình

huống này, chỉ có một mà thôi...”

Tôi cẩn thận chỉ ngón tay vào giả thiết thứ tư mà Bàn Tử đã viết xuống, cử động môi, dùng khẩu hình nói: “Bên người chúng ta có quỷ!”

-----oOo-----

Chương 45: Tê chiếu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Yoo Chan + Com Năm Nướng Chảo

Beta: Thanh Du

~000~

Hiện giờ ngẫm lại, lúc ấy một mực nghiêm túc thở ra mấy chữ này như vậy, lại còn dùng khẩu hình để nói, chỉ sợ con quỷ kia nghe thấy, chứng tỏ thần kinh của tôi đã bị đày đọa thành cái dạng gì không biết nữa rồi. Nếu là ngày thường hoặc nếu áp lực nhỏ hơn một chút, tôi căn bản sẽ không nảy ra cái suy nghĩ này.

Chuyện này kỳ thật cũng là lẽ đương nhiên. Mấy người chúng tôi bỏ ra ngần ấy thời gian, ném trái biết bao nhiêu chuyện mới đến được bước này, thì lại rơi vào hoàn cảnh tuyệt vọng không thể tìm rõ nguyên nhân như thế. Chưa nói đến con đường phía trước dài dằng dặc, khoan bàn xem làm sao mới có thể trở về, riêng chuyện trước mắt cũng đủ khiến đầu óc chúng tôi bết tắc rồi, có vô số vấn đề nghĩ không nổi mà nhìn cũng không thấu.

Sau chuyện này tôi ngồi suy xét lại, kỳ thật còn có thể nghĩ ra vô vàn cách thoát thân, ví như cầm la bàn lên ngắm kỹ cây kim rồi đi vào mộ đạo, trong tích tắc chúng tôi đổi chiều, kim chỉ nam trên la bàn nhất định sẽ chuyển động, vân vân.. Khổ nỗi lúc ấy trong đầu tôi chỉ có mấy hướng suy nghĩ cứng nhắc, còn đầu hoàn toàn trống rỗng, đến nỗi còn đi tin vào giả thiết có quỷ dựng tường, hơn nữa lúc ấy hoàn toàn chẳng thấy nó hoang đường hay nực cười chút xíu nào, thậm chí còn cảm thấy hơi khiếp hãi.

Mấy tay Bàn Tử, Thuận Tử trông thế mà còn nhát hơn tôi, giờ đây đã hoàn toàn bị nét mặt của tôi ảnh hưởng, sắc dần dần trắng bợt ra. Nuốt một ngụm nước miếng, Bàn Tử cũng dùng khẩu hình nói: “Cậu có dám chắc không? Tôi đã nói từ lâu mà... Giờ biết phải làm sao?”

Trong lòng tôi lúc đó nghĩ thế này: cơ sở logic của cái mộ đạo này không đứng vững thật, như vậy nguyên nhân hình thành hiện tượng này tất nhiên không liên quan gì đến logic. Nhưng nếu không phải mình đang nằm mơ, thì mọi thứ đều không thể thoát khỏi sự trói buộc của logic; nói cách khác những gì chúng tôi đang nhìn đang nghe lúc này đây rất có thể đều là giả tạo. Nếu vậy cảnh tượng xung quanh chúng tôi trông như thế nào, thật khó mà nói được. Mà có thể làm cho bốn người sinh ra ảo giác cùng một lúc, tôi cho rằng chỉ có sức mạnh của “ác quỷ” mới làm được thôi. Chỉ “ác quỷ” mới có thể bất chấp logic, mới có thể vây khốn người ta đến mức này mà không hề để lộ sơ hở.

“Ác quỷ” ở đây thật ra chỉ là một kiểu ví von cho người ta dễ hình dung ra vấn đề, ám chỉ tất cả những năng lực chúng tôi không lý giải nổi. Loại năng lực này rõ ràng tồn tại như một lẽ đương nhiên.

Nhưng nếu thực sự có “quỷ”, chúng tôi lại thành ra bó tay chịu trói, vì chúng tôi căn bản không nhìn thấy nó, đương nhiên cũng vô phương đối phó. Cho dù chúng tôi có chửi rủa hay chọn bừa một phương pháp bất kỳ thì cũng chẳng có tác dụng gì với nó. Đây chính là tình huống mà tôi căm ghét thứ hai: biết rõ vấn đề phát sinh ở xung quanh mình mà lại không đối phó nổi, có cố gắng cũng vô ích.

Lúc đó suy nghĩ của tôi còn hết sức ngây thơ, hơn nữa cũng không biết thứ sức mạnh này thuộc loại gì. Nếu nó không có ý thức thì phiền to rồi, vì bản thân nó đã không có tư duy, chúng tôi có giờ chiều trò gì cũng vô dụng, chỉ còn cách lấy cứng đối cứng, bắt được nó mới xong. Còn nếu là oán quỷ thì lại dễ xử lý, nó biết suy nghĩ, chúng tôi có thể ép nó lộ mặt, ép nó phạm phải sai lầm.

Tôi và bọn họ liên tục suy tính. Bàn Tử nói chắc như đinh đóng cột rằng mình có cảm giác rất có thể con quỷ này chính là một trong mấy cái thây khô trước mặt chúng tôi. Nhiều khả năng trong số đó có linh hồn người nào còn lưu luyện chuyện phàm trần nên cứ mãi luẩn quẩn ở đây, thấy có người đến chơi thì tự nhiên muốn chòng ghẹo một phen, nhưng

chẳng rõ là cái nào.

Bàn Tử trước hết loại trừ ông bố Thuận Tử ra. Cha già mười năm chưa thấy mặt con, tất nhiên không nỡ mang tính mạng thằng con ra làm trò mua vui đâu, chắc là năm cái xác còn lại thôi.

Lúc này tôi bắt đầu cảm thấy mình suy nghĩ hoang đường, nhưng chúng tôi đã đi đến bước đường cùng, giả thiết gì cũng phải thử nghiệm. Bèn đến trước mấy thi thể đó, bảo bọn họ quỳ cả xuống, rồi tôi dùng giấy vụn gấp thành mấy thỏi vàng, đưa cho từng người bọn họ bào đốt. Vừa đốt tôi vừa đập đầu khẩn: “Con là cháu trai của chú Ngô Tam Tỉnh, đi tìm chú con có việc gấp. Các ngài có vị nào làm phép thì xin vui lòng nhận lấy chút lòng thành này rồi tha cho chúng con đi. Chúng con đã gấp lắm rồi, nếu các ngài không chịu thì xin để gã béo này lại đây chơi với các ngài, còn mấy người khác xin hãy tha ra làm phước.”

Bàn Tử nghe xong cúi đầu lên, Phan Tử và Thuận Tử mỗi người phải giữ chặt một tay hấn không cho cục cựa. Bàn Tử chửi oang oang: “Ngô Tà, mày là đồ tiểu nhân đê tiện. Bố phải cắn chết mày!”

Tôi làm rầm khẩn vái xong thì nhìn quanh một lượt, bốn bề chẳng hề thay đổi, mấy cái xác vẫn tro ra như cũ. Biết mình phí công vô ích, tôi bèn phát tay bảo bọn họ buông Bàn Tử ra. Bàn Tử căng thẳng đảo mắt nhìn bốn phía, cũng thấy chẳng có gì thay đổi, không khỏi cười mát mẻ: “Thấy chưa, quý đại thúc vẫn công bằng nhất, người ta gai mắt mấy đồng tiền bản thủ của cậu rồi.”

Tôi nói: “Có khi người ta gai mắt anh ấy chứ, thiệt tình.”

Thuận Tử lúc này cũng lên tiếng: “Không đúng, chúng ta không nên nghĩ như vậy. Anh xem có cha tôi ở đây, cho dù có người muốn hại chúng ta, cha tôi cũng sẽ ngăn cản chứ. Chúng ta cầu mà không linh, lẽ nào kẻ tác quái không phải mấy người này?”

Nếu là ngày thường, những lời ngây thơ như thế hẳn đã khiến tôi bật cười. Nhưng giờ đây tôi lại nghiêm túc lắng nghe, còn cân nhắc xem lời hấn ta nói có lý hay không. Cân nhắc xong, tôi bảo: “Không chừng cha anh đã siêu thoát rồi, hoặc kẻ tác quái không chỉ có một, ông ấy đâu không lại. Có điều tôi cũng cảm thấy không phải mấy người ở đây, họ đều là người lớn cả rồi, hơn nữa còn là chỗ thân thiết với chú Ba, tôi

không nghĩ họ sẽ tác oai tác quái. Bày ra trò bịp này có thể là tiểu quỷ, thi thể cũng không ở đây.”

Nói thì nói vậy, chứ nếu sự thật mà đúng lời tôi nói thì lại khó nhận rồi, vì chúng tôi có thấy được con quỷ này ở đâu đâu. Không chừng nó có bò lên lưng, chúng tôi cũng không biết ấy chứ, mà nhìn không thấy thì cũng hết cách ra tay. Nghĩ vậy tôi thở dài, hỏi: “Các anh có ai biết cách nào, bí kíp dân gian cũng được, để nhìn thấy quỷ không?”

Phan Tử đáp: “Tôi nghe nói chỉ cần nhỏ nước mắt trâu vào tròng mắt thì sẽ thấy được quỷ.”

Bàn Tử bật cười hô hô: “Thế thì nhiệm vụ kiếm trâu phải giao phó cho anh rồi.”

“Không, có lẽ không cần nước mắt trâu vẫn nhìn được.” Tôi đột nhiên nhớ ra một cách, “Nhưng Bàn Tử nhà anh phải chịu hi sinh một chút.”

Bàn Tử bỗng chốc trở nên căng thẳng, “Cậu muốn giết chết tôi, để hồn tôi đi thương lượng với quỷ hả? Còn khước nhé, nếu các người dám giết tôi, tôi nhất định sẽ về phe với con quỷ kia, hại cho các người càng thảm hơn đây.”

Tên khỉ gió này lại nghĩ lung tung đi đâu thế? Tôi phát cáu: “Anh hoang tưởng nó vừa vừa thôi, tôi chỉ cần mượn anh cái bùa Mô Kim dùng một lát.”

“Cậu định làm gì?” Bàn Tử che ngực lại: “Cái này là hàng xịn đó, làm hư cậu có đền nổi không?”

“Bùa Mô Kim là vật trừ tà đệ nhất thiên hạ, nếu là hàng thật, chúng ta làm sao lại ra nông nỗi này. Vừa nãy tôi đã xem rồi, cái đó là hàng rơm.” Tôi nói: “Mau đưa đây cho tôi.”

“Rơm á?” Bàn Tử tháo xuống sẫm soi một lát: “Cậu chắc chứ?”

“Dĩ nhiên rồi, cái này làm bằng sừng tê giác. Ông là chuyên gia trong nghề này, nhằm thế quái nào được? Bùa Mô Kim bằng xuyên sơn giáp (vuốt tê tê) càng đeo càng đen bóng, anh xem cái sừng tê giác của anh đi, đã bắt đầu xám ngoét ra rồi kìa. Tôi chả thèm lừa anh làm gì.”

“Má ơi! Bảo sao tôi xui dữ vậy!” Bàn Tử cúi điên lên: “Mẹ kiếp cái quân đốn mặt kia lại qua mặt tôi lần nữa, chẳng trách lần nào cũng không linh. Bàn gia đây lần này nếu còn mạng mà thoát ra ngoài, không phá tanh banh cái cửa hàng kia thì tôi không mang họ Vương nữa.”

Tôi đón lấy lá bùa Mô Kim từ tay Bàn Tử, an ủi hắn vài câu. Hắn lại hỏi tôi định dùng thế nào, có phải đem nó đặt vào gáy thi thể không?

Tôi đáp: “Từ xưa có một truyền thuyết là ‘Tê chiếu thông linh’, anh đã từng nghe chưa?”

Bàn Tử thắc mắc: “Chắc là cái phim Hồng Kông chiếu hồi mấy năm trước phỏng?”

“Gần đúng rồi, chính là ý đó.” Tôi gật gù: “Chỉ cần đốt vật này lên, nương theo ánh sáng nó tỏa ra anh sẽ nhìn thấy quỷ. Đương nhiên tôi cũng chưa làm thử bao giờ, không rõ là thật hay chém.”

Lúc ấy chính tôi cũng thấy mình hoang đường muốn chết, có điều đến nước mắt trâu còn lòi ra được thì đốt sừng tê cũng thường thôi, cái này gọi là có bệnh thì vái tứ phương ấy mà. Trước khi Bàn Tử nghĩ ra giả thiết thứ năm thì chỉ có ý tưởng của tôi là khả thi, không thử cũng không xong.

Trong Tấn thư đã ghi lại một chuyện thế này: Kiệu Toàn đi về Võ Xương, đến mỏm đá Ngưu Chử, nước sâu khó dò, thế gian nói dưới đó nhiều quái vật, Kiệu liền đốt sừng tê mà chiếu xuống, lát sau thấy thủy tộc ào ra với đủ hình thù quái đản. Đêm đó y nằm mơ thấy có người tới nói rằng: “Ta và ngài âm dương chia đôi ngã, đồng ý thấy nhau sao!” Đại ý nói rằng: người Trung Quốc xưa nhờ việc đốt sừng tê, nương theo ánh sáng rọi ra từ sừng tê, có thể chiếu ra thần tiên ma quỷ. Lời người xưa chung quy vẫn có chỗ dùng được.

Nói đoạn tôi lấy lò không khói, đặt lá bùa Mô Kim lên trên rồi đốt cháy. Lúc đầu nó còn chưa bắt lửa, về sau có một thứ mùi kỳ quái tỏa ra, ngọn lửa màu xanh lục lóe lên ánh sáng kì dị.

Tôi đưa tay nhắc chiếc lò không khói, giơ lên cao lên để nó chiếu được đến nơi xa nhất. Chúng tôi quay đầu nhìn bốn phía, tìm xem xung quanh

có xuất hiện thứ gì mới rồi còn chưa thấy hay không. Đi một vòng quanh mộ thất, tôi vẫn chẳng thấy gì, những người khác cũng không khá hơn.

“Biết đâu con quý kia núp ở xa.” Thuận Tử lên tiếng.

“Không đâu, truyền thuyết nói nếu là quý dựng tường, thì quý phải bò trên lưng ấy.”

Chúng tôi lại soi lên lưng từng người, kết quả vẫn như trước. Bàn Tử lau bàu: “Mẹ kiếp tôi đã bảo rồi mà, truyền thuyết chỉ rặt nói điều thôi. Phí mất cái bùa Mô Kim của tôi mà có chiếu ra cái mẹ gì đâu.”

Phan Tử trút ra một hơi: “Xem ra chiêu này cũng vô dụng rồi. Chỉ e vốn không có quý, chúng ta đã rơi vào tình huống thứ năm, là tình huống không có lý lẽ nào mà tìm, không có đầu mối nào mà đuổi theo, không có tiền lệ nào mà tham khảo. Chúng ta biết phải làm sao? Giờ đã sắp hết lương rồi.”

Tôi âm thầm thở dài, vừa định lên tiếng thì đột nhiên Bàn Tử ra hiệu cho tôi im lặng, Phan Tử cũng làm dấu bảo đừng nói. Mí mắt tôi giật giật, ngẩng đầu nhìn theo ánh mắt Bàn Tử, chỉ thấy nơi trần mộ thất phía trên đầu chúng tôi mơ hồ xuất hiện một “đứa trẻ” đen thui.

-----oOo-----

Chương 46: Lối ra

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Yoo Chan

Beta: Thanh Du

~000~

Máu tôi phút chốc đông cứng lại. Phan Tử giương súng, Bàn Tử cầm lấy búp lò ‘Tê chiếu’ từ từ đưa lên cao. Sừng tê càng cháy càng sáng tỏ, bóng dáng ‘đứa trẻ’ màu đen kia cũng ngày càng rõ hơn. Tôi nhìn kĩ, nó ... nó chẳng phải là con thi thai đầu to chúng tôi gặp ở Tàng thi các hay

sao? Sao đã theo đến tận đây rồi? Chẳng lẽ nó vẫn luôn bám sát gót chúng tôi?

“Tổ sư! Hóa ra là thứ này phá rồi!” Bàn Tử gào rống. “Rắc” một tiếng, liền giương súng lên, bao nhiêu nộ khí tích tụ trong người lập tức bạo phát, xả đạn liên hồi, bắn cho cái thứ của nợ kia văng nước đen tung tóe khắp nơi, thoáng cái đã té bịch xuống đất.

Chúng tôi lập tức lui lại vài bước. Thi thai phát ra một tiếng hét chói lói giống như trẻ con, ra sức lật đổ cái lò rồi nhanh như chớp lặn vào bóng đêm.

“Không cho nó chạy, bằng không chúng ta còn có thể trúng chiêu.” Phan Tử hô lớn: “Đuổi theo!”

Bốn người lập tức đứng lên, điên cuồng đuổi theo. Cơ hồ trong nháy mắt, chúng tôi thấy bích họa trên tường mộ đạo đã trở lại những hoa văn như lúc ban đầu. Quỷ dựng tường đã mất tác dụng!

“Ra rồi!” Bàn Tử mừng rỡ, “Thoát chết rồi!”

Thi thai chạy trốn như bay, lao vào bóng tối trong mộ đạo bằng tốc độ kinh người, hướng về đầu phía bên kia. Chúng tôi biết mình tuyệt đối không thể dừng chân, bởi một khi dừng chân chắc chắn sẽ lại rơi vào hoàn cảnh vừa rồi. Tôi thà chết cũng không muốn trải qua cảnh đó thêm một lần nữa, vả lại cũng không có cái sừng tê thứ hai cho tôi đốt, vậy nên bốn người chúng tôi cứ liều mạng đuổi sát sườn nó, ai ngờ lại theo nó rơi xuống luôn.

Nói thì chậm mà sự việc xảy ra lại rất nhanh. Chạy được khoảng bảy tám phút, chúng tôi đã vượt qua xấp xỉ 1000m mộ đạo, cuối cùng trước mặt chúng tôi xuất hiện một cái cầu thang nổi thẳng xuống phía dưới, thi thai nhảy vọt xuống đó nhanh như tia chớp.

Chúng tôi nối đuôi nhau lao vào, bất chấp các thể loại cơ quan bấy rập, cùng lắm là chết chứ gì. Dù bốn mươi người chỉ còn lại một người cũng phải tiêu diệt cái con quái này cho hả giận.

Cứ mười bậc một bước, chúng tôi điên cuồng nhảy xuống như đàn Kangaroo. Có điều chúng tôi chạy xuống cầu thang vẫn chậm hơn nửa

nhịp so với chạy trên mặt phẳng, mà con thi thai kia lại không hề giảm tốc độ, nháy mắt đã biến mất trong bóng tối dưới những bậc thang. Tôi biết đã không thể đuổi kịp nhưng không hãm phanh nổi, vừa định dừng lại thì chân trái vấp vào chân phải, lăn mấy vòng liên tiếp xuống đến bậc thang cuối cùng, vỡ đầu chảy máu, đèn pin không biết đã lăn đi đâu nào.

Tôi chửi thề trong bụng, vừa định đứng lên, chợt nghe tiếng súng từ một phía truyền đến. Tiếng súng dồn dập, không giống như âm thanh phát ra từ hai khẩu súng của Phan Tử và Bàn Tử.

Tôi đứng lên, chợt nhìn thấy có luồng ánh sáng mỏng manh truyền đến từ một hướng, đang định chạy về hướng ấy thì Phan Tử và Bàn Tử phía sau đã đuổi tới. Tôi thắc mắc vì sao bọn họ lại chạy chậm như rùa thê, Bàn Tử mới nói tới ngã tư ban nãy, Thuận Tử đã theo đường cũ trở về. Hắn đã tìm được cha, lại lấy được cơ man là vàng, căn bản không muốn mạo hiểm đi theo chúng tôi nữa. Hắn nói sẽ đợi chúng tôi bên ngoài núi tuyết đúng một tuần, nếu quá chừng ấy thời gian mà chúng tôi còn chưa ra, hắn sẽ quay về một mình.

Tôi rửa thề hấn là đồ vô lương tâm, nhưng nghĩ lại thì hắn cũng chịu đựng quá đủ rồi, từ ngày đi theo chúng tôi đã phải chịu biết bao khổ cực. Lúc này Bàn Tử cũng nghe thấy tiếng súng, lập tức cảnh giác.

Chúng tôi lấy đèn pin chiếu xung quanh, phát hiện cuối cầu thang của mộ đạo phía bên này là một cái ban công, bên ngoài là mấy đường hành lang. Nói cách khác đây là cửa vào một cái mộ thất hai tầng cực lớn, nhưng giữa hai tầng mộ thất lại không có trần mà chỉ có mấy hành lang vắt qua không trung, đứng trên hành lang có thể trực tiếp quan sát cảnh tượng ở tầng dưới.

Đây gọi là liên thiên lang, bên trên được chạm rồng khắc phượng, thật ra công dụng chính của nó là nâng quan quách trong những mộ thất lớn, xem ra bên dưới liên thiên lang có thể là một cái quan thất. Hiện giờ bên dưới đang truyền lên tiếng súng dồn dập, hơn nữa chỗ nào cũng lấp loáng ánh đèn pin.

Chúng tôi còn chưa hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ con thi thai kia vừa nhảy xuống dưới đó? Nhưng dưới kia bao nhiêu khẩu súng đồng loạt nhả đạn, có là voi cũng bị đốn ngã, chẳng lẽ nó còn chưa nát

bét ra hay sao?

Ba người chúng tôi nối đuôi nhau đi ra ban công, liên thiên lang bên ngoài hết sức chật chội, chúng tôi bảo nhau cẩn thận từng bước mà leo lên, nhìn xuống thì phát hiện bên dưới hóa ra là một mộ thất hình tròn rất lớn, rộng khoảng năm, sáu trăm mét vuông. Bất ngờ là đội ngũ của A Ninh ở ngay bên dưới hành lang chúng tôi đang đứng, bảy cây pháo lạnh ném ra bốn phía, chiếu cả mộ thất sáng rực lên. Tôi thấy bọn họ quây thành một vòng tròn, không ngừng dùng súng bắn lia lịa xung quanh, không rõ đang bắn thứ gì. Nhìn kỹ tôi mới nhận ra đó là những con du diên to bằng cánh tay đang bò lồm ngồm khắp mộ thất, lúc nhúc như biển, vây đám người A Ninh vào giữa.

Mà chính giữa mộ thất có một giếng mộ hình kim tự tháp lộn ngược, đáy giếng đặt tám cỗ quan tài đen cỡ lớn vây quanh một quan quách khổng lồ bằng ngọc thạch nửa trong suốt. Quan quách ngọc thạch đã bị mở ra, dưới ánh sáng của pháo lạnh, phản chiếu lại hào quang bảy màu lấp lánh quỷ dị. Tôi thấy hình như du diên đang ùn ùn chui ra từ chính cái quan quách này.

Lòng tôi rớt đập xuống, thầm nghĩ đây chẳng lẽ lại là Cửu Long đài thi quan ghi trên Xà mi đồng ngư? Là bảo hạp khâm liệm Vạn Nô vương? Xem ra mấy kẻ nghiệp dư này đã động phải cơ quan gì rồi, hoặc là thẳng tay đâm chết một con du diên nào đó.

Lúc này tôi cũng không thể để tâm nhiều đến vậy. Mười mấy người bên dưới ứng phó một hồi đã đuối sức, nhưng du diên vẫn ào ạt tràn ra như thủy triều, căn bản có bắn cũng vô ích, bắn chết một con thì những con khác lại càng thêm điên cuồng.

“Chúng ta có nên giúp họ không?” Bàn Tử hỏi tôi.

Phan Tử lắc đầu: “Đề bọn họ chết vội đi.”

Bàn Tử cười nói: “Không bằng bây giờ anh lấy súng bắn xuống vài phát, đảm bảo còn chết nhanh hơn.”

Trong lòng tôi cũng mâu thuẫn cùng cực, vấn đề không nằm ở chỗ cứu hay không cứu, mà là sau khi cứu bọn họ sẽ đối xử với chúng tôi thế nào. A Ninh khi ở dưới hải mộ đã cố ý đẩy chúng tôi vào chỗ chết, nhờ mạng

lớn mới may mắn thoát được, dù trước đó tôi đã từng cứu cô ta thì cũng chưa chắc cô ta đã chịu nể mặt tôi. Nhưng nếu như không cứu, trơ mắt mà nhìn bao nhiêu con người chết sạch trước mặt mình, chỉ e tôi sẽ phải áy náy cả đời.

Mà có cứu được hay không lại là chuyện khác nữa. Chúng tôi đứng trên này bắn xuống thì cũng chả ích gì, muốn cứu bọn họ chỉ có cách thả dây thừng kéo từng người lên. Nhưng giờ bọn họ phải bắn hết tốc lực mới miễn cưỡng cầm cự nổi, dây thừng một khi thả xuống họ lại phải ngừng tay, bên dưới chắc chắn sẽ có người thương vong.

Đang lúc do dự thì tôi bất ngờ nhìn thấy trong đội ngũ của A Ninh có một người nước ngoài đang cõng trên lưng ai đó, nhìn thoáng qua trông rất quen. Tôi lập tức vỗ vỗ Phan Tử, chỉ cho anh thấy. Vừa chỉ xuống, anh đã kêu lên một tiếng sợ hãi: “Ông Ba kia!”

“Anh chắc không?” Tôi cũng thấy người đó hao hao, nhưng còn chưa dám chắc chắn. Nghe Phan Tử nói thế tôi càng vững tâm, vội đi thêm vài bước đến phía trên người này một chút, muốn nhìn cho rõ ràng.

Ai ngờ mới đi được vài bước, dưới chân tôi đã có cảm giác bất thường. Cúi đầu nhìn xuống thì thấy con thi thai vừa trón chui chón nhủi ban này giờ đang treo lơ lửng bên dưới hành lang đá, vừa hay lúc này tôi lại bước đến ngay phía trên chỗ nó trón, nó bèn thò cánh tay héo ngắt ra túm lấy chân tôi, ra sức kéo tôi xuống.

Tôi nổi điên lên, thậm nghĩ thứ này nhớ lâu thù dai, cứ bám theo chúng tôi gây phiền toái. Khả năng giữ thăng bằng của tôi vốn kém, giờ lại đang đứng trên hành lang, thế nên bị nó kéo một phát tôi đã lão đảo, phải nằm bò ra hành lang.

Phan Tử và Bàn Tử đồng thời giương súng. Con quái này đúng là đầu to mà óc bằng quả nho, bị bắn ở khoảng cách gần đầu nó tức thì nát bét, chỉ còn có một nửa. Sau đó bộ móng vuốt đang bám chặt bên dưới hành lang cũng tuột ra, thi thai rớt xuống trong khi tay còn lại vẫn túm chặt lấy chân tôi.

Tôi bị cái thứ nặng chết khiếp này kéo chân, chỉ đành kêu lên một tiếng thảm thiết rồi cũng rớt xuống theo. Thi thai rơi xuống giữa đám người A Ninh, những người này đang hết sức tập trung vào đám du diên xung

quanh, còn tâm trí đâu mà để ý phía trên đầu, bị nó dọa cho tè ra quần, ngã sấp ngã ngựa dạt ra một đoạn, tiếp đó tôi cũng rơi xuống từ không trung.

Sau này tôi nghe Bàn Tử kể lại, động tác tiếp đất của tôi cứ như tôi chủ động nhảy xuống vậy, nhưng sự thực là tôi bất đắc dĩ ngã xuống. (câu này có làm mọi người liên tưởng đến ai không ~) Tiếp theo, tôi hung hăng dẫm đạp con thi thai đã dập nát nửa đầu làm máu đen văng tung tóe. May thay hành lang đá phía trên cũng không quá cao, bằng không ngã xuống từ trên đó tôi chắc chắn phải tẹo chân. Nhưng sau khi ngã xuống, tôi chỉ hơi lảo đảo rồi lập tức đứng vững, đưa mắt nhìn bốn phía mới phát hiện du diên xung quanh đang chạy trốn chết cứ như gặp quỷ. Trong nháy mắt, đám du diên đến ùn ùn như thủy triều rồi cũng đi ào ào như thủy triều, chẳng mấy chốc trên mặt đất chỉ còn lại vài cái xác du diên.

Tôi sợ đến ngất người, mất một lúc lâu tinh thần mới hồi phục, cũng không hiểu đã xảy ra chuyện gì. Ngẩng đầu lên chỉ thấy mọi người xung quanh đều đang nhìn mình, nét mặt đầy vẻ kinh hãi giống như nhìn thấy quái vật.

-----oOo-----

Chương 47: Muộn Du Bình thứ hai

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Yoo Chan

Beta: Thanh Du

~000~

Tôi ngồi trên ba lô của mình, để bác sĩ trong đoàn của A Ninh giúp mình băng bó vết thương. Vết thương trên tay tôi đặc biệt nghiêm trọng, phải khâu mất ba mũi mới tạm gọi là ổn, bị rách ra lúc con thi thai rớt xuống từ trên hành lang. Tôi chẳng phải con nuôi trong lòng kính, nhưng cũng chưa từng làm những việc quá nặng nề, cho nên đừng phải những va chạm thế này tôi rất dễ bị thương, nếu đổi lại là Phan Tử có lẽ đã bình

yên vô sự. Bác sĩ khử trùng cho tôi, căn dặn tôi không nên chạm vào nước cũng không được dùng cánh tay này làm bất cứ việc gì. Tôi gật đầu cảm tạ ông ta, thế rồi ông ta lại đi xem bệnh cho mấy người khác.

Sau khi rơi xuống từ hành lang, đám người A Ninh đã cực kì hoảng hốt trước màn ‘chào sân’ hoành tráng của tôi. Mới đầu A Ninh còn không nhận ra tôi (thực ra lúc ấy trông tôi nhếch nhác không thể tả, cô ta cuối cùng cũng nhận ra là đã giới lắm rồi). Đến khi Bàn Tử từ trên hành lang gọi với xuống, cô ta mới phản ứng lại, kinh ngạc không thốt nên lời, còn nhìn tôi bằng ánh mắt không-thể-tin-nổi.

Hai nhóm người đứng đờ ra một lúc lâu lâu mới dần dần có phản ứng. Tôi sốt ruột dậm bước, muốn nhìn thử xem được công trên lưng người kia có phải chú Ba của tôi không. Nhưng tôi mới khẽ động, những người vây quanh tôi bỗng tự động lùi về phía sau vài bước giống như gặp quỷ, có mấy người còn quên tay giương súng lên.

Bàn Tử và Phan Tử đứng trên hành lang vừa mới thở phào nhẹ nhõm, thấy thế lại vội vã nâng súng. Tôi hấp tấp giơ hai tay lên, bày tỏ mình không có địch ý. A Ninh cũng vội phát tay, nói với cấp dưới của mình: “Là người một nhà cả, tôi đã từng hợp tác, bỏ súng xuống đi.” Nói đến vài lần, người của cô ả mới nửa tin nửa ngờ mà hạ súng xuống. Nhưng mấy người nước ngoài kia vẫn cực kì căng thẳng, ánh mắt gắt gao theo dõi nhất cử nhất động của tôi.

Tôi thấy gân xanh trên mặt bọn họ nổi lên âm âm, hiển nhiên đã bị kích động mạnh, chỉ e một kích thích nhỏ cũng đủ khiến mấy người này bạo phát, cho nên cũng không dám cự quậy, đành đứng ngây một chỗ không biết làm gì cho phải.

A Ninh cau mày, nhìn nét mặt là rõ cô ta không biết chúng tôi cũng ở nơi này. Cô ta ngẩng đầu hỏi tôi: “Các người Sao lại ở đây...”

Bàn Tử đứng trên cười ha hả: “Cái này gọi là Bạch nương tử tìm tình lang. Hữu duyên cách xa ngàn dặm vẫn có ngày gặp gỡ, vô duyên cõi sạch nằm ôm nhau còn lo đối phương làm ầu. Tôi nói chúng tôi chỉ tình cờ đi ngang qua đây, cô có tin nổi không?”

Nói đoạn Bàn Tử và Phan Tử cùng nhau nhảy từ hành lang xuống. Lúc này trong đoàn của A Ninh đã có mấy người nhận ra Bàn Tử, đều ồ lên

kinh ngạc. Rõ ràng Bàn Tử xuất hiện ở đây đã gọi lại phần kí ức ‘khó quên’ nào đó trong lòng bọn họ.

Bàn Tử đi đến trước mặt chúng tôi, hẳn là hẳn đã từng hợp tác với mấy người này nên bầu không khí mới dịu đi chút ít. Mấy người đang căng thẳng thần kinh lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, buông súng xuống máng vài câu, có người còn lầm bầm: “Hay lắm, nơi gay go lại đụng kẻ phiền phức.”

Tôi nhớ lại lần đầu mình gặp Bàn Tử trong tình cảnh nào, cảm thấy câu nói kia chuẩn không cần chỉnh, không khỏi cười thầm.

Bàn Tử trừng mắt liếc qua người nọ rồi lại quay sang chào hỏi mấy người trông có vẻ quen biết. A Ninh còn có chuyện muốn hỏi hẳn, tôi và Phan Tử thì nhin không nổi nữa, vội vã chạy về phía người nước ngoài kia, lật cái người hẳn đang cõng trên lưng ra xem có phải chú Ba hay không.

Gã nước ngoài có vẻ rất chú ý đến tôi, khi tôi chạy tới bọn họ đều tránh ra xa, riêng gã vẫn không sợ. Thấy mục tiêu của tôi là người trên lưng mình, gã bèn thả người đó xuống đất. Tôi vội vàng đi tới, bỏ cái mũ leo núi trên đầu người kia xuống. Dưới cái mũ là một gương mặt vô cùng tiêu tụy, râu ria nhếch nhác, tôi gần như không nhận ra, chỉ cảm thấy có phần giống chú Ba. Nhìn kỹ một lúc, tôi mới “Ôi trời!” một tiếng, gần như là hét lên.

Quả nhiên là chú Ba mất tích bấy lâu của tôi, cái lão giặc già này! Mới mấy tháng không gặp mà lão khôn trông như già đi mười tuổi, tóc đã lấm tẩm ngả bạc, thoáng nhìn căn bản không tài nào nhận ra.

Gặp gỡ trong hoàn cảnh này, nói thật là tôi chưa kịp chuẩn bị tinh thần cho tốt. Tôi cứ đinh ninh cuối cùng tôi sẽ gặp chú Ba trong một gian mộ thất, sau đó chú Ba sẽ cho tôi biết tất cả. Hoặc là đúng lúc tôi gặp nguy hiểm, ông sẽ thò mặt ra cứu tôi.... Ai mà ngờ ông lại xuất hiện chìm lìm giữa đoàn của A Ninh thế này, tôi đã nhìn tận mắt nhưng không hiểu sao lại cảm thấy khó tin.

Tôi thực sự đã gặp được chú Ba rồi sao? Tôi tìm được ông rồi hả? Tôi cứ đứng sững ở đó, không biết phải làm sao, cũng không biết mình đang nằm mơ hay là nhìn thấy ảo giác nữa.

Chú Ba thần trí có vẻ mơ hồ, hai mắt khép chặt, chẳng biết có nhìn thấy tôi không. Nhưng hình như lúc nghe tiếng tôi gọi, người ông đột ngột phản ứng rất khẽ, đôi môi nứt nẻ hơi mấp máy giống như đang hỏi: “Cháu trai?” nhưng rồi nhanh chóng an tĩnh trở lại.

Tôi đột nhiên cảm thấy đau xót trong lòng, một thứ cảm xúc khó tả trào dâng. Thấy lão khốn ấy vẫn bình an, tảng đá đè nặng trong lòng bỗng dung biến mất, sự nôn nóng tưởng như mất đi người mình tin tưởng phút chốc tiêu tan, nhưng lại nảy sinh một cảm giác căm phẫn cực độ, chỉ muốn đề ông ra oánh một trận nhớ đời. Hai thứ cảm xúc pha trộn lẫn nhau, không biết nét mặt tôi lúc này như thế nào nhưng nhất định là trông rất buồn cười.

Ở đằng kia, không biết Bàn Tử đang tán gẫu chuyện gì với A Ninh, hình như đã bắt đầu ồn ào nhưng tôi cũng không thêm bận tâm. Phan Tử thấy chú Ba ra nông nỗi này, bèn lại gần lắc lắc ông vài cái, rồi cởi áo ông ra. Tôi nhìn mà phát choáng, chỉ thấy dưới lớp quần áo của chú Ba có nước mủ nhầy nhầy, nhìn kỹ thì trên ngực ông phủ đầy những vết lở loét, vô số con du diên có cái đầu cứng chen chúc bên dưới lớp da. Hiển nhiên chú Ba muốn lột chúng ra, nhưng đuôi du diên đụng vào là đứt đoạn, phần còn lại vẫn nằm trong da thịt, miệng vết thương vì thế cũng không khép lại được, một thời gian sau sẽ mưng mủ hoàn toàn.

Phan Tử liền túm lấy gã nước ngoài kia, định đánh hấn nhưng bị những người khác giữ lại. Phan Tử vừa giãy giụa, vừa hét lớn: “Quân khốn nạn, các ngươi làm gì ông Ba thế kia! Sao ông Ba lại ra nông nỗi này?”

Tôi nhìn vẻ mặt kinh hoàng của gã nước ngoài kia khi thấy vết thương thì biết bọn họ cũng không hiểu chuyện gì. Nhưng chú Ba trông cũng quá thảm hại, tôi run rẩy hỏi gã: “Tìm thấy ông ấy ở đâu? Sao ông ấy lại ra nông nỗi này?”

Gã nước ngoài kia gần như muốn nôn, quay đầu lại nói: “Tìm thấy bên dưới giếng mộ này, lúc chúng tôi phát hiện ra ông ta, còn tưởng ông ta đã chết rồi cơ. Về sau phát hiện ông ta vẫn còn sống, chỉ huy nói ông già này biết rất nhiều chuyện, nhất định phải mang theo – tôi không biết trên người ông ta có mấy thứ này, bằng không có đánh chết tôi cũng không dám công!”

“Nhất định là các người!” Phan Tử ở bên kia nổi giận, “Hồi ở Việt Nam ta đã thấy rồi, đây chính là chiêu người Việt Nam dùng để thăm vấn phạm nhân, học theo người Mỹ các người. (Ồ sao biết học từ Mẽo mà không phải từ Tàu =))) Lũ khôn nạn các người chắc chắn đã bức cung ông Ba, ông phải giết các người!”

Những người khác đều vây kín xung quanh chúng tôi, tôi khoát tay ra hiệu cho Phan Tử bình tĩnh một chút, nói: “Không liên quan đến bọn họ đâu, nếu đúng là vậy thì bọn họ không thể không biết du diên chết sẽ thu hút đồng loại mà hoảng loạn đến thế.”

A Ninh lại gần xem xét, cũng ớn lạnh sống lưng, lập tức gọi bác sĩ đến, mấy người luống cuống đỡ chú Ba tôi nằm ra đất. Đúng vào lúc đó, tôi bỗng dưng có cảm giác chú Ba lén lút thả thứ gì đó vào túi áo tôi, động tác hết sức mau lẹ, trong nháy mắt tôi chỉ cảm thấy thấy túi mình rung nhẹ. Tôi ngây người mất một lúc, trong lòng khẽ động.

Thoáng cái đầu tôi ong lên một tiếng, lập tức nhận ra: chú Ba có thể đã tỉnh! Trong lòng trào lên cảm giác kinh hãi lại có phần an tâm. Kinh hãi vì hóa ra ông chỉ giả bộ hôn mê, không biết để làm gì. An tâm vì lão khôn vẫn còn hơi sức mà làm cái trò mờ ám này chứng tỏ còn lâu ông mới chết được. Tôi đảo mắt nhìn quanh bốn phía, thấy những người khác đều chân động vì vết thương trên người chú Ba, không ai để ý đến hành động vừa nãy. Thế nên tôi cũng tỉnh bơ mà tiếp tục đỡ ông, lại đưa tay nhéo nhéo vai ông, ý nói mình đã biết trong túi vừa có thêm thứ gì.

Ánh mắt chú Ba lại lơ đãng như cũ. Bác sĩ lấy cồn lau miệng vết thương, sau đó dùng dao đã hơi lửa rạch da ông, cầm nhíp gấp hết những mẩu du diên đứt đoạn bên trong rồi nặn cho mủ chảy ra. Vì nơi này rất lạnh, nước dễ dàng đóng băng nên tôi và Phan Tử chăm lò không khói, không ngừng sưởi ấm người chú Ba.

Tổng cộng có mười sáu vết thương, có mấy con du diên lúc lấy ra vẫn còn sống, bị ném thẳng vào lửa cho cháy thành tro, cuối cùng vết thương cũng được khâu lại hết. Phan Tử chăm chú theo dõi cả quá trình, tôi muốn nháy mắt ra hiệu cho anh cũng không được. Trong lòng tôi nhấp nhòm không yên, nhưng trong tình thế này mà tự dưng bỏ đi cũng không ổn, muốn biết chú Ba rốt cuộc thả cái gì vào túi mình thì đành phải chờ thôi.

Chật vật mãi mới xử lí xong xuôi, bác sĩ đắp cho chú Ba tấm thảm để ông ngủ trong một góc. Phan Tử vội hỏi ông ấy thế nào rồi, bác sĩ thở dài: “Những gì có thể làm tôi đều đã làm, bây giờ miệng vết thương của ông ấy đang bị nhiễm trùng. Tôi đã tiêm cho ông ấy một liều kháng sinh, nhưng ông ấy vẫn sốt cao, tôi cũng không biết có thể cầm cự ra ngoài được không nữa. Cái này còn phải xem ý chí của bản thân người bệnh, các anh đừng làm ồn, để yên cho ông ấy ngủ.” Lúc này tôi mới có cơ kéo Phan Tử ra, nhưng vừa động thân mới phát hiện lúc mình lặn xuống cầu thang cả người cũng đầy vết thương, giờ không sao nhắc người lên nổi.

Bác sĩ băng bó xong vết thương cho tôi thì đi khám những người khác. Đoàn của A Ninh có khoảng mười sáu mười bảy người, lúc này pháo lạnh đã dần dần lụi đi, bốn bề lại chìm vào bóng đêm nên không đếm được chính xác. Bàn Tử bị A Ninh lôi vào một góc, hai người đang huyên thuyên gì đó, tôi cũng không nhìn được rõ ràng. Tôi định kéo Phan Tử đến chỗ vắng vẻ nhưng Phan Tử cứ như người mất hồn, một mực ngồi bên chú Ba, chả có phản ứng gì.

Trong lòng tôi thật sự phát cáu. Đúng những lúc quan trọng thì không ai giúp được gì, đành phải tự mình nghĩ cách tránh né những người xung quanh. Đoàn của A Ninh chia làm hai nhóm, một nhóm bị thương đang nghỉ ngơi cho lại sức, nhóm kia trèo xuống giếng mộ. Những người này hình như không có ác ý với tôi, hẳn là do họ đều quen biết Bàn Tử. Nhưng vừa nãy một mình tôi đẩy lùi hết đám du diên, cho nên tôi đi đến đâu bọn họ đều dùng ánh mắt nghi hoặc mà dò xét tôi đến đấy. Cái mộ thất hình tròn này lại quá mức trống trải, tôi chẳng biết chui vào cái lỗ nẽ nào cho đỡ bị soi.

Tôi chợt nảy ra một ý, bèn bước tới chỗ con thi thai vừa bị tôi đâm nát bét, giả vờ ngồi xuống ngắm nghía nó, lúc này mới không còn ai tò mò nhìn tôi nữa.

Thi thai trông giống một con tôm cực lớn, ngũ quan đều bị tôi đâm cho lẫn lộn vào nhau, vừa liếc qua một cái da đầu đã giật giật liên hồi, nhưng tôi cũng không cần để ý nhiều làm gì. Thò tay vào túi móc thứ đồ kia ra, thì ra là một tờ giấy nhỏ. Quay lại thấy không có ai, tôi vội vàng mở ra đọc, chỉ thấy bên trong viết vài hàng chữ. Vừa nhìn lướt qua tôi đã giật mình kinh ngạc, mấy chữ này nửa bên trên không phải bút tích của chú Ba, xem nét chữ thì hình như là của Muộn Du Bình. Phía trên viết:

“Tôi đã đi xuống rồi.

Dừng ở đây thôi, các người mau quay về. Xuống sâu hơn một chút đã là nơi các người không thể ứng phó được nữa.

Tất cả những gì các người muốn biết đều nằm trong con Xà mi đồng ngư.”

Chữ kí lại càng làm tôi kinh hãi, đó chính là cái kí hiệu kì quái chúng tôi đã gặp lúc trước... Kí hiệu này quả nhiên là do Muộn Du Bình để lại, rốt cuộc nó có ý nghĩa gì?

Dưới nữa mới là mấy chữ viết rất ngoáy của chú Ba, xem ra ông dùng móng tay viết, nhưng cũng coi như dễ đọc, chỉ có một hàng.

“Chúng ta chỉ còn cách chân tướng có một bước, hãy đưa cá đồng cho cấp dưới của A Ninh là Ô Lão Tứ để hấn dịch ra. Không sao cả, vật máu chốt nhất nằm trong tay ta, bọn họ không dám gây khó dễ cho chúng ta đâu.”

Hiển nhiên khi chú Ba tới đây đã phát hiện ra tờ giấy của Muộn Du Bình ở nơi nào đó. Hơn nữa tờ giấy này nhất định là viết cho chúng tôi, xem ra Muộn Du Bình muốn ngăn cản chúng tôi đi xuống. Xem ẩn ý bên trong tờ giấy thì hình như còn có một thông đạo, hấn đã đi vào nơi nào đó cực kì nguy hiểm. Mà chú Ba hiển nhiên không thèm coi lời cảnh báo này ra gì, đúng là muốn đâm đầu vào chỗ chết. Lão khốn này rốt cuộc muốn làm gì? Chú Ba còn nắm giữ vật gì máu chốt nữa? Muộn Du Bình nếu đã không muốn chúng tôi đi xuống thì kí hiệu kia để lại cho ai? Chẳng lẽ hấn để lại cho chính mình?

Đầu óc tôi lơ mơ như lạc vào cõi tiên. Thật ra khoảng thời gian này tôi cảm thấy càng ngày càng có nhiều manh mối xuất hiện, nhưng vì những bí ẩn phía trước quá hỗn loạn, cho nên một khi có ý tưởng mới xuất hiện thì lại càng thêm rối rắm.

Tôi nhớ đến kí hiệu trong mộ huyết dưới đáy biển, Muộn Du Bình nhìn thấy nó mới nhớ ra mình đã từng đến đây. Giờ hấn khắc thêm kí hiệu, chẳng lẽ... Chẳng lẽ hấn biết mình rồi sẽ mất trí nhớ? Cho nên trước đó đã để lại kí hiệu cho bản thân mình để đến lúc ấy có thể dựa vào kí hiệu mà nhớ ra?

Chuyện này thật quá lộn xộn, đầu tôi lại âm ỉ đau. Đúng lúc này A Ninh và Bàn Tử quay về phía tôi gọi to một tiếng làm tôi giật mình nhảy dựng lên, quay lại nhìn thì thấy bọn họ đang gọi mình sang, vì thế dứt khoát không nghĩ nhiều nữa, gấp tờ giấy lại bỏ vào trong túi rồi qua chỗ hai người.

A Ninh đưa bầu nước cho tôi, tôi uống một ngụm, cô ta mở lời: “Tôi và ngài Vương đây vừa chuyện trò mấy câu, chúng ta chuẩn bị hợp tác chính thức, anh thấy sao?”

Hợp tác? Tôi nhìn khuôn ngực đầy đặn ẩn hiện sau bộ quần áo bó sát người, nhớ lại chuyện xảy ra trên thuyền nên không dám nhìn thẳng. Lại nhớ tới cảnh báo của Muộn Du Bình và lời của chú Ba, bỗng dưng tôi không biết trả lời ra sao.

Tim được chú Ba rồi, lòng tôi cũng an tâm hơn. Trong cái an tâm này cũng có một phần ích kỉ, đó là mình có thể ra ngoài rồi, vì thực chất tôi vẫn luôn nóng lòng muốn thoát khỏi nơi đây. Nhưng đúng như lời chú Ba nói, chúng tôi dường như chỉ còn cách chân tướng một đoạn rất gần. Xem ra chú Ba cũng có câu đố của riêng mình, nếu cứ khơi khơi cứu ông ra ngoài, không chừng chính bản thân ông cũng chẳng hiểu đầu đuôi thế nào. Mà chúng tôi có thể quên đi cũng còn may, nếu không quên được, với tính cách của chú Ba đương nhiên sẽ muốn quay lại lần nữa, đến lúc ấy tôi nào có thể trơ mắt nhìn?

Ngẫm nghĩ một lát, tôi cắn răng nói: “Hợp tác thế nào, cô nói thử xem? Nhớ nói cho thành thực, hợp tác với cô tôi phải cân nhắc cho kĩ.”

Cô ta nhìn vẻ mặt tôi, cười cười lắc đầu nói: “Lần đó ở trên đảo tôi không kịp từ biệt các anh, giờ phải cảm ơn anh đã cứu tôi. Lúc ở dưới biển... là vì nỗi khổ tâm riêng, tôi thực sự không muốn hại các anh.”

Tôi nhớ lại chuyện xảy ra dưới đáy biển, thở dài, thầm nghĩ có quý mới tin cô. Tôi châm một điếu thuốc, nói: “Nếu muốn hợp tác thì hãy cho tôi biết đã có chuyện gì xảy ra. Các người rốt cuộc muốn tìm vật gì dưới đáy biển? Các người tới nơi này để làm gì?”

Bàn Tử đứng bên cạnh cũng phụ họa: “Đúng! Mọi người phải thẳng thắn thì mới dễ làm việc với nhau được.”

A Ninh tỏ ra kinh ngạc: “Anh không biết? Chú Ba nhà anh không nói gì với anh sao? Các anh... không biết gì cả mà dám liều mạng chạy lung tung trong này?”

Tôi cười gượng một tiếng, thầm nghĩ nếu chú Ba kể hết mọi chuyện cho tôi biết thì tôi còn quan tâm ông sống hay chết làm quái gì, bèn lắc đầu: “Chú ấy chưa nói, tôi chỉ đi bừa thôi.”

A Ninh nhíu đôi mày thanh nhìn tôi một lúc lâu, đến khi cảm thấy tôi thực sự không nói dối mới tiếp lời: “Chẳng trách, tôi vẫn nghĩ anh là hạng người cực kì lợi hại, nhìn kiểu gì cũng không ra anh đang nói dối. Thì ra anh thực sự chẳng biết gì cả.”

Tôi bỗng dung cảm thấy có điều gì đó không ổn, vì sao cô ta đột ngột đòi hợp tác với chúng tôi? Bọn họ có nhiều người, binh đông lương đủ, còn chúng tôi chỉ có ba người, cần gì phải hợp tác cơ chứ? Cứ cho là vì tôi có thể đẩy lùi du diên thì cũng chỉ cần trời tôi lại khiêng theo là xong, lẽ nào — tôi nhìn quanh quất — bọn họ rơi vào cảnh ngộ không hay? Hoặc là có lí do bất đắc dĩ nào đó?

A Ninh nhìn nét mặt tôi, đại khái cũng đoán ra tôi đang nghĩ gì. Cô ta không đi bóc mẽ mà chỉ thở dài một hơi: “Thật ra chúng tôi chỉ là hạng tôm tép, đâu có biết gì nhiều, chẳng qua chỉ bán mạng cho ông chủ thôi.” Nói rồi mời chúng tôi ngồi xuống, gọi một người nước ngoài khác tới. A Ninh giới thiệu với tôi người này tên Kirk, là chuyên gia Hán học, chuyên nghiên cứu về Đông Hạ, người biết nhiều nhất về tất cả mọi chuyện, có gì cứ hỏi ông ta. Người này cũng bắt tay tôi, nói: “Ban đầu chúng tôi định giữ bí mật tuyệt đối, nhưng tình hình lúc này... Cậu muốn biết gì xin cứ hỏi.”

Tôi có cảm giác ruột gan mình vừa rớt bịch xuống.

Ông ta tiếp tục nói: “Rất tiếc, mục đích của ông chủ tôi không thể nói cho cậu được. Thật ra tôi cũng chỉ là một đội trưởng thôi, tôi với A Ninh chỉ biết chúng tôi phải đến một nơi, mang một thứ trong đó ra, vậy là hoàn thành nhiệm vụ, còn cụ thể cấp trên muốn lấy những thứ này để làm gì thì tôi thực sự không biết. Cho nên mục tiêu của chúng tôi khi xuống hải mộ có hai, một là ngọc tỷ, người Trung Quốc gọi nó là quý ấn, nghe nói có thể triệu tập âm binh. Thứ còn lại chính là sơ đồ địa cung

này, tiếc thay chúng tôi lại không được chạm vào, cuối cùng phải nhờ A Ninh ra tay mới lấy được thứ cần phải lấy.”

“Quý ẩn”, nghe đến đây tôi gần như muốn nhảy dựng lên. “Ý ông là quý ẩn của Lỗ Thương vương? Trong huyết mộ dưới đáy biển?” Nghe chúng tôi nhắc đến quý ẩn, Bàn Tử cũng cảm thấy hứng thú, hớn hờ chạy lại. A Ninh hình như rất ngán ngẩm Bàn Tử, nhưng cũng không biết phải làm sao.

Người tên Kirk kia gật đầu nói: “Chính là nó, hẳn là cậu cũng biết sơ sơ rồi. Sau khi lăng của Lỗ Thương vương bị Uông Tàng Hải đào trộm, ông ta đã dùng Xà mi đồng ngư thế chỗ cho quý ẩn. Chúng tôi vẫn định ninh quý ẩn được ông ta giấu trong lăng mộ của mình nhưng tìm mãi vẫn không thấy, mà sơ đồ thiên cung này chỉ e đã rơi vào tay chú Ba nhà các cậu. Đến giờ chúng tôi cũng không rõ mình đã bị con cáo già này lòn bịp bao nhiêu bận, nhưng vẫn phải hợp tác với ông ta vì tin tức của ông ta chuẩn xác hơn chúng tôi rất nhiều.”

Tôi gật đầu cười khỏ, chuyện này thì tôi đồng cảm. Bàn Tử đứng cạnh vội nói: “VẬY ông nói xem cái lân A Ninh xuống biển với chúng tôi, cô ấy đã mang ra thứ gì?”

Kirk đang định nói thì A Ninh đã ngăn lại, nói với ông ta: “Chuyện gì cần nói ông hãy nói, không cần thì ông chớ nhiều lời.”

Bàn Tử giận dữ nói: “Cô có ý gì?”

Kirk hình như không hiểu A Ninh cho lắm, cười to một trận rồi nói: “Dù cô không nói cho họ biết thì chung quy vẫn phải lấy ra, huống chi bây giờ cô có giữ khư khư mấy thứ này cũng chẳng để làm gì.”

A Ninh liếc chúng tôi một cái, giậm chân bình bịch, có vẻ rất không cam lòng: “Tôi phải chịu biết bao khổ cực mới lấy được mấy vật này, đúng là dễ dàng cho các người quá.”

Lúc này tôi có cảm giác rất quái lạ, đám người A Ninh sao lại muốn hợp tác cơ chứ? Về sau tán gẫu với chú Ba, ông nói thực ra lúc đó đám A Ninh đã đi đến đường cùng, cô ta không còn cách nào khác mới phải đề nghị hợp tác. Bởi vì bọn họ rốt cuộc chỉ là dân nghiệp dư, cho dù thiết bị kĩ thuật có tân tiến đến đâu thì so ra vẫn kém một thỏ phu tử nửa mùa

như tôi. Nhưng cô ta là người cực kì thông minh, trong lòng chỉ muốn mau mau kể tuốt mọi chuyện cho tôi biết mà ngoài mặt vẫn cẩn thận thăm dò, muốn moi từ miệng tôi ra chút tin tức để trao đổi, quả là một kẻ lọc lõi. Cũng may tôi cố ý giữ kẽ, bằng không sẽ bị cô ta đoán ra toàn bộ, kế hoạch của chú Ba chắc chắn sẽ đổ bể.

Kirk nói: “Đây là bức họa tự sự cực kì quan trọng, được chụp trong gian mộ thất chính, vào cái lần cùng nhau xuống biển kia, cậu có thể xem nội dung được vẽ bên trong là gì.”

Tôi đếm sơ sơ thì thấy tổng cộng có mười lăm bức bức họa, cảnh tượng biến đổi, hiển nhiên những bức bức họa này phải liên quan đến nhau nhưng giữa chúng lại không có tình tiết liên hệ tất yếu nào. Tôi thấy có bức tranh tả cảnh leo núi tuyết, có bức nhìn xuống sơn lãng, có bức thuật lại cảnh binh lính chiến đấu, hình ảnh trong những bức bức họa này đều không có mối liên hệ tất yếu với nhau.

Kirk nhìn nét mặt tôi cũng biết tôi chả hiểu gì, mới rút một tờ đưa cho tôi xem, nói: “Cậu nhìn xem, đây là bức tranh đầu tiên, cậu thấy nó vẽ gì?”

Tranh vẽ mấy người ăn mặc kiểu Nữ Chân đang trói chặt một người Hán. Tôi nói: “Có phải cảnh bắt tù binh trên chiến trường không?”

“Có thể nói như vậy. Nhưng cậu đoán thử xem, tù binh kia là ai?” Kirk cười cười, ra vẻ thần bí.

Tôi cẩn thận ngắm nghía ảnh chụp bức họa, phát hiện tù binh này trông khá giống hình Ông Tàng Hải vẽ trên mấy món đồ gốm sứ, kinh ngạc nói: “Đây là Ông Tàng Hải? Người Nữ Chân đang bắt ông ta?”

Kirk nói: “Chính xác! Đây là bức tranh thứ nhất. Mà hình ảnh này cho thấy điều gì? Cho thấy Ông Tàng Hải có thể đã bị người ta ép phải xây dựng nơi này. Ông ta bị bắt tới đây.”

Tôi nhanh chóng nhìn ra manh mối, lại liếc mắt sang mấy tấm khác, hỏi: “Những tấm hình này thì sao?”

“Chúng đều kể lại những chuyện Ông Tàng Hải đã trải qua sau khi rơi vào tay người Đông Hạ. Tuy chúng tôi không thể hiểu hết, nhưng dựa vào những tấm ảnh trước đó cũng đoán được tám chín phần.”

Tôi cẩn thận ngắm nghía một tấm hình trong số đó, bỗng dung phát hiện có điểm không hợp lý: “Còn tấm này...”

Kirk liếc qua, cũng gật đầu: “Cậu tinh mắt đấy, tấm ảnh này đúng là mấu chốt. Cậu cũng thấy đó, đây là hoàng lăng trong miệng núi lửa. Khi Ông Tàng Hải bị bắt đến đây thì hoàng lăng đã có rồi, hơn nữa còn rất hoang tàn.”

Tôi “A” lên một tiếng, vậy lẽ nào hoàng lăng trên đầu chúng tôi không phải do ông ta xây nên sao?

Kirk đáp: “Chúng tôi đã nghiên cứu rồi, kiến trúc tổng thể của hoàng lăng là dấu tích từ thời Ân – Thương nhưng về sau bị Ông Tàng Hải sửa thành kiểu dáng thời nhà Minh. Người Đông Hạ bắt ông ta đến đây không phải để xây hoàng lăng, mà là để tu sửa hoàng lăng, bởi vì hoàng lăng cũ trải qua bao nhiêu năm tháng đã không thể sử dụng được nữa.”

“Vậy là địa cung này đã có từ trước sao?” Bàn Tử hỏi.

Kirk gật đầu, đáp: “Chúng tôi dựa vào những tấm ảnh này để tìm ra con đường cũ dẫn vào nơi đây, nhưng vẫn có vài tấm hình không thể giải thích được, ví dụ như tấm này.”

Đó là một bức bích họa vẽ cảnh vô số ác quỷ chui ra từ tảng đá, là bức thứ ba từ cuối lên. Còn có bức miêu tả một vật tròn tròn màu đen trông như sinh vật nhuyễn thể bò lên từ vách núi lớn, mà bên trên lại có người đang dốc ngược thứ gì đó xuống dưới.

Tôi cảm thấy đầu óc mình căng như dây đàn, gần như nín thở, định ngồi xuống ngắm nhìn cho kỹ. Đúng lúc ấy, A Ninh đột ngột đưa tay về phía tôi, nói: “Tốt lắm. Chuyện của chúng tôi đã nói xong, hình ảnh anh cũng có thể xem tùy ý. Giờ anh cũng nên nói cho chúng tôi chút thông tin mới phải chứ?”

“Nói cái gì cơ?” Tôi ngơ ngác.

“Chuyện của tôi, tôi đã nói hết rồi. Còn chuyện của anh với Ngô Tam Tinh.” A Ninh nhìn tôi, “Không lẽ anh còn hẹp hòi hơn cả một phụ nữ như tôi?”

Lòng tôi thâm nhủ cô toàn nói nhăng nói cuội, nói mà cũng như không, trọng tâm thì phớt lờ đi, mẹ kiếp cô tưởng tôi vẫn còn là Ngô Tà ngu-ngơ-cái-gì-cũng-không-biết trước kia sao? Tâm niệm thoáng xoay chuyển, tôi hỏi cô ả: “Trong đoàn của cô có một người tên Ô Lão Tứ phải không?”

A Ninh gật đầu, nghi hoặc hỏi: “Sao vậy? Anh biết ông ta?”

Tôi lấy từ trong túi ra hai con cá đồng, hươ lên trước mặt họ, nói: “Những chuyện các người muốn biết đều nằm trong con cá này, nếu Ô Lão Tứ còn chưa chết thì mau gọi hắn ra đây.”

Trong nháy mắt, tôi thấy Kirk gần như ngã lăn ra đất, ánh mắt của A Ninh cũng trở nên căng thẳng, lắp bắp nói: “Trời ạ! Cậu có đến hai....con....” Tôi hơi xê dịch cánh tay, ánh mắt bọn họ cũng di chuyển theo.

-----oOo-----

Chương 48: Xà mi đồng ngư

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Yoo Chan

Beta: Thanh Du

~000~

Tôi thực sự không muốn giao Xà mi đồng ngư ra cho họ, nhưng nhớ tới lời dặn dò của chú Ba thì lòng cũng mềm đi, không ngờ vừa đưa ra đám người A Ninh đã phản ứng dữ dội như thế.

Một lúc lâu sau mới có người tỉnh lại, hỏi tôi: “Anh lấy nó ở đâu? Anh... đúng là thần thánh, lẽ nào các người đã vào Lỗ Vương cung? Đây chính là long ngư mật vấn! Tôi cứ đinh ninh chỉ có một con, không ngờ...”

Tôi chẳng còn tâm trí đâu mà tán nhảm với bọn họ, khoát tay nói: “Trong

các anh có ai đọc được không?”

A Ninh lập tức gọi lớn:”Ô Lão Tứ!” Một người Trung Quốc bước ra, vừa thấy con cá đồng trên tay tôi sắc mặt lập tức biến đổi, vội vàng lao đến, hét lên: “Trời ạ!”

Tôi nói với hắn: “Có thể dịch ra không?” Hắn gật đầu lia lịa, đưa tay ra nâng như nâng trứng. Đèn pin vừa chiếu lên vảy con cá đồng, vô số chữ Nữ Chân đã in lên mặt đá, bên cạnh tôi lập tức có người ghi chép lại.

Thuộc hạ của A Ninh quả là lợi hại, vừa sao chép vừa phiên dịch, so ra còn giỏi hơn Hoa hòa thượng nhiều, họ chép xong tôi cũng nghe được sơ sơ. Tuy tôi không thể hiểu cặn kẽ, chỉ hiểu lơ mơ ý tứ bên ngoài nhưng càng nghe lại càng rõ ràng, có vẻ giống thơ tự sự. Tôi không thể ghi lại toàn bộ, nhưng trong đó cũng có vài đoạn khắc sâu vào trí nhớ.

Nội dung cả đoạn cực kì giản lược, mở đầu là mấy câu ý nói bí mật ẩn giấu trong long ngư mật văn này hết sức quan trọng. Ông Tàng Hải khắc lên đây vốn hi vọng nó vĩnh viễn không thấy ánh mặt trời, nhưng nếu có người thấy thì chỉ mong đó là người Hán chứ không phải người Nữ Chân, đại loại là như vậy.

Đoạn tiếp đó ghi lại chuyện xảy ra sau khi ông ta bị bắt đến Đông Hạ, đại để cũng giống ghi chép trên bích họa, nhưng có thêm vài câu nữa.

Để lấy một vài bảo vật mà Đông Hạ không có sẵn, ông ta đã dẫn người đào bới rất nhiều cổ mộ, lại lén đặt cá đồng vào những nơi linh khí thịnh vượng, để bí mật này có cơ hội được người đời sau phát hiện.

Tôi nghe đến đó liền ‘À!’ một tiếng, thâm nghĩ thì ra là vậy. Mà nội dung những phần sau đó lại khiến tôi không tài nào tin nổi – trong đó ghi trong quá trình tu sửa hoàng lăng, ông ta đã dần dần phát hiện ra một bí mật quý dị của hoàng đế Đông Hạ.

Chuyện này làm tôi kinh hãi đến cực độ là vì trước đó Hoa hòa thượng từng đọc ra nửa đoạn trước: Vạn Nô vương là quái vật, là yêu nghiệt chui lên từ lòng đất, mà đoạn tôi vừa nghe lại ăn khớp với những điều Hoa hòa thượng đã nói.

Bên trong có ghi Ông Tàng Hải bị nhốt trong này đến mười năm, từng

bị dẫn đi xem một cánh cửa trong lòng đất được gọi là thần tích. Theo truyền thuyết, các đời Vạn Nô vương không phải do cha truyền con nối mà đều chui ra từ lòng đất sau khi đời trước chết đi. Mà cánh cửa trong lòng đất kia cũng chỉ có thể mở ra vào thời khắc Vạn Nô vương tiền nhiệm qua đời, bằng không nghiệp hỏa địa ngục sẽ thiêu rụi những kẻ cả gan mở cánh cửa này, khiến cho núi Trường Bạch không thể bạc đầu. Tôi nghe vậy thì liên tưởng ngay đến núi lửa phun trào, thậm nghĩ lẽ nào Vạn Nô vương kia bò ra từ trong lòng núi lửa?

Ông ta may mắn được tận mắt chứng kiến một lần vương vị thay đổi, mà thứ khiến cho ông ta cảm thấy sợ hãi tột cùng chính là Vạn Nô vương đi ra từ cánh cửa dưới lòng đất hóa ra lại là yêu quái, căn bản không phải người.

Trên đó ghi lại, cánh cửa thông xuống lòng đất này nằm ngay dưới móng hoàng lăng, dưới đáy núi Trường Bạch, niên đại từ thời thượng cổ, chỉ e là di vật từ đời nhà Hạ. Mà thông đạo dẫn xuống lòng đất kia lại do loài chim có cái đầu người canh giữ.

Tôi nhớ đến loài quái điều kia mà toát mồ hôi lạnh, nhưng nội dung về sau còn quý dị hơn nhiều.

Trên con cá kia kể lại chuyện ông ta lén lút lén vào cánh cửa dưới lòng đất. Đoạn này tôi hoàn toàn không hiểu, chẳng biết ông ta đang nói gì nữa, hiển nhiên sau khi trở về ông ta đã khắc những dòng này trong lúc thần kinh còn chưa hồi phục, lời lẽ có phần lộn xộn.

Bàn Tử vẫn chăm chú lắng nghe, lúc này cũng bắt đầu sốt ruột mà chen miệng vào: “Trước đã nói nghiệp hỏa địa ngục sẽ thiêu rụi những kẻ cả gan mở cánh cửa này ra, sao lão già kia đi vào mà chẳng sút mẻ gì? Con mẹ nó, hay lão ta ghi bậy ghi bạ?”

Tôi thậm nghĩ chắc chắn ông ta phải có cách nào đó mà chúng tôi không biết, nhưng nội dung ghi chép trong này đúng là rối tung rối mù. Đúng lúc này bỗng dung có người tới báo cáo, nói là lại phát hiện ra kí hiệu.

Chúng tôi qua đó xem thì thấy mấy cỗ quan tài bên trong giếng mộ đều đã bị mở ra, có thể nhìn rõ từng đồ vật bên trong. Bên giếng mộ có người mở ra một cánh cửa ngầm, trong cửa ngầm lại phát hiện một kí hiệu.

“Kí hiệu này không phải do các anh lưu lại sao?” A Ninh hỏi.

“Đâu có, chúng tôi cũng đang rồi tung lên đây.” Tôi giả nai.

Một người đứng gần đó báo cáo: “Mấy cái quan tài này đều là đồ giả, bên trong chỉ có ngọc tạo hình thi thể, quan quách thật không ở chỗ này. Ban nãy chúng tôi đã mở ra một cơ quan chứa Trùng hương ngọc, khiến cho đám du diên bị dẫn dụ ra bằng sạch. Giờ chúng tôi cẩn thận dò tìm, không ngờ chỗ này còn có một mật đạo, hơn nữa đã có người vào trước. Xem ra đây là một ngôi mộ hai tầng, quan quách thực sự có lẽ nằm ngay bên dưới. Đây là hình thức mộ táng rất phổ biến vào thời nhà Nguyên.”

Tôi nhìn quan quách cỡ bự được chế tác từ bảo thạch lưu ly, trong lòng thoáng sợ hãi, lại qua chỗ cánh cửa ngầm đang mở ngó một cái, phát hiện cánh cửa này hết sức bất thường. Lòng mật đạo dốc đứng, xem ra được đào để lấy chiều sâu. Lòng tôi “ồ” lên một tiếng, xem ra cái nơi Muộn Du Bình không cho tôi xuống chính là chỗ này.

A Ninh nhìn tôi chăm chăm, xem ra cũng nghĩ như tôi. Cô ta phất tay ra hiệu cho mọi người đi xuống, nhưng bọn họ vẫn đứng ngây ra, mọi ánh mắt đổ dồn về phía tôi và Bàn Tử.

-----oOo-----

Chương 49: Lối ra duy nhất

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Yoo Chan

Beta: Thanh Du

~000~

Mộ đạo nghiêng xuống dưới, góc độ càng ngày càng dốc đứng, tôi và Bàn Tử rơi thẳng đèn pin xuống cũng không thấy đáy đâu, chỉ thấy một khoảng không tối đen thăm thẳm.

Tôi có phần hoảng hốt, chúng tôi đã đi một quãng rất xa, đã xuyên sâu

vào lòng núi Trường Bạch, nếu còn đi xuống nữa thì sẽ đến nơi nào?
Tâm trái đất sao?

Nhưng dầu có là tâm trái đất thì chúng tôi cũng phải đi, bởi vì kí hiệu dẫn đường mà Muộn Du Bình để lại nói cho chúng tôi biết hẳn thực sự đã đi xuống nơi này, giờ chúng tôi đi thêm một bước có nghĩa là đến gần thực hơn một chút. Chúng tôi không có lựa chọn nào khác, chỉ còn cách kiên trì đi xuống.

Nương theo ánh sáng đèn pin đi được chừng hai mươi phút, Bàn Tử quay sang nói: “Tiểu Ngô, cậu có nhận ra không, trong lòng mộ đạo này ấm áp hơn hẳn?”

Tôi gật đầu, đáp: “Có lẽ đích đến của chúng ta rất gần địa tầng hoạt động của núi lửa, ở đó có dung nham hoặc suối nước nóng, nhiệt độ nhờ đó mới có thể dần dần tăng cao. Rốt cuộc năm đó Uông Tàng Hải đã đào tới tận đâu chứ?”

Bàn Tử cũng chịu, không thể trả lời câu hỏi này.

Lại đi thêm một lúc nữa, Bàn Tử đột ngột quay đầu hỏi tôi: “Cậu hãy khai thật cho tôi biết, cậu với Tiểu Ca kia có quan hệ đặc biệt gì đó phải không?”

Tôi suýt sặc nước miếng, không biết trả lời thế nào, mãi mới nghĩ ra mình đã hiểu lầm, cái ‘quan hệ’ hẳn hỏi không phải loại ‘quan hệ’ mà tôi nghĩ.

(Làm sao anh có thể nghĩ xiên nghĩ xẹo một cách tai hại thế hả Tà =)))))) Đây đúng là người nói vô ý người nghe hữu tình mà =))))))

Vừa rồi đã có rất nhiều chuyện xảy ra trong khoảng thời gian ngắn, tôi cũng không kịp phản ứng. Bây giờ nghĩ kỹ lại, Bàn Tử vốn không biết khi ở Tần Lĩnh máu của tôi đã có hiện tượng giống như bảo huyết lão Muộn. Đây là lần đầu tiên hẳn chứng kiến cảnh này, bảo sao không giật mình cho được. Vì lúc ấy có mặt người của A Ninh nên không tiện hỏi, giờ chỉ còn lại hai người, hẳn đương nhiên muốn hỏi chuyện này. Có điều với tính tình của hẳn thì không đời nào có chuyện hỏi han nghiêm túc, hẳn hỏi quan hệ giữa tôi và Muộn Du Bình, có lẽ chỉ là thắc mắc vì sao máu của tôi cũng có thể xua đuổi côn trùng?

Theo lời trợ lý Lương nói, máu tôi có năng lực kì lạ này hẳn là do ăn được máu kì lân dùng để hun khô thi thể. Nhưng tôi thực sự không nhớ nổi tôi đã ném qua thứ này lúc nào, vả lại cũng chẳng biết cái khi biên gì về máu kỳ lân nên không thể trả lời hẳn một cách chính xác. Mà thực ra chuyện vừa nãy cũng nằm ngoài ý muốn, là hành vi trong vô thức nên không thể chỉ dựa vào đó mà kết luận máu của tôi đã phát huy tác dụng.

Bàn Tử thấy tôi im thin thít, định ninh tôi cũng nghĩ như hẳn, bèn nói: “Không chừng tên đó lại là anh em trai hoặc họ hàng thân thích của cậu thất lạc nhiều năm, cũng có thể là con riêng của cha cậu. Người nhà cậu ai cũng được di truyền thứ năng lực đặc biệt này.”

Tôi mắng: “Anh đừng nói bậy, cha tôi chỉ có tôi là con một. Người hủ nho như ông ấy mà có con riêng thì trên đời này không còn thằng đàn ông nào đáng tin nữa.”

Bàn Tử vẫn cho là trong chuyện này có điểm kỳ quặc, tôi không muốn tiếp tục chủ đề này nữa, bèn tìm cách đánh lạc hướng.

Đi mãi đi mãi, rốt cuộc cũng đến cuối mộ đạo, bỗng một cơn gió lạnh thổi tới khiến tinh thần tôi khẽ chấn động. Tôi vội chỉnh đèn pin thêm sáng, nhìn quanh bốn bề, phát hiện đây là một lang đài dựng cheo leo trên vách đá, khá giống đài cúng tế chúng tôi gặp trong linh cung giả bên dưới khung băng. Sàn đài dưới chân dùng cột trụ đỡ lơ lửng trên vách đá, chính giữa lang đài dựng một cái đỉnh đen cực lớn, một chân đỉnh đã lún xuống sàn đài bằng đá làm nó ngã nghiêng muốn đổ, hiển nhiên khi đặt chân lên đài này chúng tôi cũng phải coi chừng vì đá dưới chân đều đã biến chất. Mà ngoài rìa lang đài đều là vách đá, bên trên là một khoảng tối đen, nhìn không tới đỉnh.

Bàn Tử càu nhàu: “Thế quái nào mà... đến đây lại cùng đường rồi, mà cũng không thấy quan quách. Cái lão Vạn Nô vương rốt cuộc đã trốn vào xó xỉnh nào chứ?”

Tôi nói: “Đây vẫn chưa phải điểm kì quái nhất. Chúng ta đi theo kí hiệu của Tiểu Ca, dọc đường đi đều có manh mối hết sức rõ ràng, nhưng anh xem chỗ này chẳng có ma nào cả, không lẽ những người kia phát hiện ra đây là tử lộ nên đều đã trở về? Hay là...” Tôi nhìn màn đêm đen đặc bên cạnh, “Đã bay lên rồi?”

Chúng tôi đi đến mép lang đài, chợt thấy pháo sáng trên cao đột nhiên bốc cháy giống như mặt trời nhỏ giữa không gian tăm tối, phút chốc đã chiếu sáng cảnh tượng trước mắt chúng tôi.

Nương theo ánh sáng phát ra từ quả pháo, tôi nhận ra nơi này thực chất là một khe núi rất lớn. Lang đài chúng tôi đang đứng được dựng ở một bên vách đá của cái khe ấy, mà vách đá đối diện phải cách chúng tôi đến hai trăm mét. Khoảng cách xa xăm ấy cho người ta cảm giác mình đang đứng trên vách đá của vết đứt gãy Đông Phi (*), khiến chúng tôi không khỏi thét lên một tiếng kinh hãi.

(*) Là vết đứt gãy địa chất lớn nhất trên địa cầu, bao gồm hai nhánh có chiều dài tổng cộng khoảng 6000 km, chiều rộng từ 45 đến 100 km, kéo dài từ Mozambique xuyên qua Tanzania, Kenya và Ethiopia, sau cùng nối với biển Đỏ. Xem thêm ở đây

Pháo sáng chậm chậm rơi xuống bên dưới lang đài, soi tỏ cảnh vật bên dưới. Xuất hiện trước mắt chúng tôi lại là một cảnh tượng khiến người ta khiếp sợ, chỉ thấy trong lòng khe núi sâu không thấy đáy có vô số sợi xích thanh đồng to cỡ miệng bát chằng ngang, nối liền hai bên vách khe.

Theo luồng sáng đang chậm chậm rơi xuống, từ khoảng hai mươi mét về phía dưới đài cho đến sâu bên trong lòng khe có không biết bao nhiêu sợi xích tương tự, gần như không thấy chỗ nào thưa thớt. Mà sâu trong đám xích còn treo chi chít những vật gì đó trông như vô số quả chuông, nhưng khoảng cách quá xa nên tôi nhìn không rõ lắm.

Lúc này Bàn Tử đã tìm thấy một sợi dây thừng leo núi buông từ một bên mép lang đài xuống sợi xích thanh đồng gần nhất, đầu kia buộc chặt vào sợi xích đó.

Bàn Tử nhú mày: “Ghê thật, Tiểu Ca kia kẻ cũng kiên trì, xem ra hẳn đã leo xuống chỗ này rồi. Chúng có nên học khi leo dây không?”

Tôi đáp: “Anh xem xiềng xích bên dưới dày đặc thế kia, hẳn là leo không khó. Mà Có điều đây rốt cuộc là đâu? Tại sao lại bài trí kì quặc thế này? Chẳng lẽ quan quách của Vạn Nô vương nằm dưới khe núi này? Anh đã bao giờ nghĩ hồi ấy bọn họ làm thế nào mà đưa cái quan quách khổng lồ kia xuống đây không?”

Bàn Tử nói: “Dễ là vậy lắm, người xưa kiêu gì chẳng có những phương pháp xảo diệu của riêng mình. Chúng ta nên leo lên báo cho mấy gã ngoại quốc biết hay là tự mình leo xuống trước đây?”

Tôi nói: “Leo xuống rồi chẳng biết có còn đường trở về nữa không, chúng ta tội quái gì phải làm chó dò đường cho bọn họ. Cứ gọi cả đám xuống đây, trang bị lẫn kỹ thuật của bọn họ đều tối tân hơn chúng ta rất nhiều, xuống đây còn có chỗ dừng. Huống chi Phan Tử vẫn còn ở trên đó, vả lại chú Ba cũng đã tìm được rồi, kéo dài thời gian thêm được tí nào hay tí ấy.”

Bàn Tử nhớ tới cái gã Kirk cơ bắp cuộn cuộn kia, cũng đồng tình với tôi. Chúng tôi lại theo đường cũ trở ra, lần này đã biết rõ độ dài độ dốc con đường nên bắt giặc cũng đi nhanh hơn.

Đám người A Ninh chờ lâu sốt ruột, còn tưởng chúng tôi gặp chuyện gì, thấy chúng tôi lành lặn trở ra mới thở phào nhẹ nhõm. Tôi nhận cốc nước Phan Tử đưa cho, uống một ngụm rồi kể lại hết những thứ mình vừa trông thấy.

Vừa nghe tôi nói bên dưới có những sợi xích thanh đồng chằng ngang, A Ninh vội vàng lấy ra những tấm ảnh mình chụp được dưới hải mộ, chỉ vào một tấm trong số đó. Chỉ thấy bức bích họa trong hình vẽ những dũng sĩ Đông Hạ lưng đeo cung tiễn đang leo lên một vách đá, bối cảnh xung quanh chính là vô số vật thể trông giống sợi xích, rõ ràng nó miêu tả cảnh người Đông Hạ đang thăm dò khe núi khổng lồ trong lòng đất kia.

Tôi nói: “Xem ra những sợi xích này cũng không phải do người Đông Hạ lắp đặt. Khi đó bọn họ hẳn cũng rất tò mò, không biết dưới đáy cái khe được những sợi xích này phong tỏa trông như thế nào.”

Bàn Tử nói: “Hay những sợi xích này chính là biện pháp phòng ngự do những người đầu tiên xây dựng lăng mộ này dùng để ngăn thứ gì đó từ bên dưới bò lên? Ví dụ như cái thứ sinh vật nhuyền thể màu đen khổng lồ được vẽ trong một bức bích họa ấy.”

Tôi gật đầu đáp: “Cũng có thể.” Lại quay sang hỏi A Ninh: “Bức bích họa đó là thứ mấy? Bức tiếp theo vẽ cái gì?”

A Ninh nói: “Dựa theo quy luật chung của bích họa tự thuật, đây là bức thứ sáu tính từ cuối lên, phía sau còn năm bức nữa, theo thứ tự là...”

A Ninh bày năm bức ảnh cuối cùng ra, tôi thấy một bức bích họa trong số đó vẽ vô vàn dũng sĩ Đông Hạ đang giương cung bắn tên, hình như đang chiến đấu rất ác liệt. Nhưng trên bích họa lại không vẽ kẻ địch, cho nên không thể biết bọn họ đang giao chiến với thứ gì. Tôi lại nhớ đến mấy con quái điều mỗi khi bay lên thì không thể nhìn rõ thân hình, trong lòng thoáng căng thẳng, nghĩ bụng chẳng lẽ dưới kia cũng có loài vật này?

Mà bức ảnh kế tiếp, chính là cảnh vô số ác quỷ chui ra từ tảng đá.

Giữa những bức bích họa hình như cũng không liên quan đến nhau cho lắm, nhưng nhìn qua lại khiến người ta tha hồ liên tưởng, gợi lên nhiều cảm xúc.

A Ninh hỏi tôi: “Anh lại nhìn ra điểm gì kì quặc phải không, Ngô siêu nhân?”

Tôi cười cười tự giễu: “Cũng không hẳn là nhìn ra cái gì. Cô xem, sau bức bích họa leo lên vách đá chính là những cảnh chiến đấu, tôi cảm thấy nó cho chúng ta biết sau khi leo xuống khe núi kia sẽ gặp thứ gì đó nguy hiểm, ai có vũ khí nên chuẩn bị cho tốt.”

Mấy người kia đều coi tôi như thủ lĩnh tinh thần, tôi nói gì thì làm nấy. Kirk vội vàng nâng khẩu M16 của mình lên, buộc chặt vào người mình. Chúng tôi thu dọn hành trang chuẩn bị lên đường, chui vô cái mộ đạo dẫn sâu vào lòng núi Trường Bạch.

Tôi đi sau cùng, tranh thủ xem tình hình chú Ba thế nào. Ông vẫn hôn mê bất tỉnh, không rõ đã nhìn thấy thứ gì đáng sợ trong này. Phan Tử lại khiến tôi hết sức yên tâm, anh nói dù có phải bò lê bò lết anh cũng ráng đưa chú Ba ra khỏi cái nơi quỷ quái này.

Bước vào mộ đạo, nhìn những người đi trước đều tỏ ra căng thẳng, trong lòng tôi dấy lên một cảm giác kì lạ. Lúc này không có Trần Bì A Tứ cũng chẳng có chú Ba, tôi không thể không đảm đương vị trí lãnh đạo những người này. Cảm giác này tôi chưa từng trải qua, kể cũng hơi

khoái. Nhưng suy nghĩ và quyết định của tôi liệu có chính xác hay không? Lỡ đâu tôi đang đẩy những người này vào đất chết? Nghĩ đến đây tôi bắt đầu do dự.

Chẳng mấy chốc mọi người đều đã tới lang đài ban nãy, Bàn Tử lại bắn một quả pháo sáng để mọi người thấy được cảnh sắc đồ sộ xung quanh khe núi, còn tôi và Phan Tử rút dây thừng ra chuẩn bị leo xuống. Đây là một quyết định cực kì mạo hiểm, nhưng đường đi của chúng tôi đã bị bít kín hoàn toàn, không còn lựa chọn nào khác nữa.

Không biết tình hình bên dưới là thế nào, mà đám người A Ninh cũng chẳng phải hạng tốt đẹp gì. Tôi rút hết dây thừng ra rồi kéo Bàn Tử sang một bên, dặn dò hẳn phải cẩn thận một chút. Hiện giờ chúng tôi gặp cảnh khó khăn, mọi người trông có vẻ hợp tác lắm, nhưng một khi tìm thấy dấu hiệu có đường ra bên dưới thì phải đề phòng ả đàn bà khốn nạn kia trở mặt.

Bàn Tử vỗ vỗ vai tôi, nháy mắt một cái, ý là đã sớm đề phòng. Sợ tôi còn lo lắng, hẳn lại kéo một góc áo lên cho tôi xem, bên hông hẳn còn buộc mười cái ngòi nổ.

Chúng tôi giật thử vài cái, sợi dây thừng của Muộn Du Bình cực kì chắc chắn. Phan Tử vẫn xung phong làm người đi đầu, hạ xuống sợi xích đầu tiên rồi anh treo người lơ lửng như vận động viên xà đơn, nhẹ nhàng nhảy xuống một sợi xích khác bên dưới. Cứ lặp đi lặp lại như thế năm sáu lần, đi xuống hơn mười mét, anh dừng lại dùng tay làm dấu 'OK' với tôi.

Trang bị của đám A Ninh tốt hơn chúng tôi rất nhiều. Kirk mang một ngọn đèn dẫn đường tản sáng, biến bản thân thành một bóng đèn di động rồi nói tiếp Phan Tử. Chúng tôi lấy đầu của Kirk làm mốc, lục tục leo xuống khỏi lang đài, tiến vào thế giới xiềng xích lơ lửng trên không.

Được cái xích ken khá dày nên leo xuống rất tiện, cóc cần biết những sợi xích thanh đồng này ban đầu được bố trí ở đây để làm gì thì bây giờ cũng biến thành cái thang tiện lợi cho chúng tôi leo xuống. Leo được một lúc lâu, các động tác cũng thuần thục hơn, lại nắm được vài bí quyết, cảm giác không khác chi Spider Man tái thế.

Mười mấy người chúng tôi thông thả leo dần xuống dưới như những con

nhện, dọc đường đi cũng không xảy ra chuyện gì đột ngột, mà xích thì chắc chắn khỏi bàn. Bốn giờ sau, lang đài phía trên đã biến thành một chấm nhỏ xíu, chúng tôi đã tiến sâu vào trong khe núi, đi vào phạm vi mà người đứng trên không thể nhìn tới. Những sợi xích thanh đồng treo thứ gì đó giống như chiếc chuông khổng lồ mà lúc ở trên kia chúng tôi nhìn không rõ lắm, giờ cũng dần dần hiện ra trong tầm mắt.

Ngắm nhìn thật kỹ, tôi thối cái còi con dơi ra hiệu cho Kirk và Phan Tử ở dưới cùng dừng lại. Nhìn qua ống nhòm ban đêm của A Ninh xuống bên dưới, giữa màu xanh biếc u uẩn bao phủ tầm nhìn, tôi thấy những vật thể treo lơ lửng trên mấy sợi xích thì ra là mấy xác chết treo cổ. Một sợi tơ màu đen giống như sợi tóc kéo dài từ gáy bọn họ ra ngoài, vắt lên lên những sợi xích. Tôi muốn đếm nhưng số lượng xác chết treo trên đám xích bên dưới quá nhiều, gần như không thể đếm nổi.

Theo thông tin trong long ngư mật văn của Uông Tàng Hải, cái loài quái điều đầu người khi bay chẳng thấy tăm hơi, phải rơi xuống đất mới lộ mặt ra mà chúng tôi gặp lúc trước rất thích treo con mồi lủng lẳng đầu cành để hong gió cho khô làm thức ăn dự trữ. Nơi này có vô số thi thể, lẽ nào bên dưới là sào huyết của bọn chúng?

Hèn chi mà Muộn Du Bình nói chúng tôi tuyệt đối không được xuống nơi này. Nhưng bây giờ chúng tôi cũng đâu còn đường nào khác để đi, không liều mạng leo xuống một phen chẳng phải là chết chắc sao? Tôi cố đè nén nỗi sợ hãi trong lòng, vẫy tay ra hiệu cho mọi người đề phòng rồi tiếp tục leo xuống.

Đã xuống tận đây rồi, cho dù bên dưới có là địa ngục thì chúng tôi vẫn phải kiên trì đi tiếp.

-----oOo-----

Chương 50: Sào huyết của thần gác cửa

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Yoo Chan

Beta: Thanh Du

~000~

Những thi thể này đều mặc giáp trụ rách nát tả tơi, một số đã bị gió hong khô thành xác ướp, số khác chỉ còn lại nửa bộ xương khô, có lẽ họ đều là dũng sĩ Nữ Chân năm đó chết trên đường đi thăm dò nơi đây. Có điều vũ khí của họ khi ấy vẫn rất thô sơ, còn bây giờ chúng tôi có cả đồng M16 và Cạc-bin 56(*), hỏa lực cực mạnh, nghĩ đến đây tôi cũng an tâm hơn nhiều.

Tiến vào phạm vi những sợi xích treo thi thể, lại leo xuống gần năm mươi mét nữa, lúc này trên dưới trái phải đều là xác chết. Những tròng mắt mục nát trông rỗng cứ ngó đăm đăm khiến người ta không thoải mái chút nào, bầu không khí phút chốc trở nên u ám.

Để phòng ngừa có thứ gì xuất hiện trong góc chết của tầm nhìn, hoặc là để xua đi nỗi sợ hãi ám ảnh này, có vài người đã châm pháo lạnh lên, không gian bừng sáng hơn bao giờ hết.

Lạ một nỗi mọi người chờ mãi vẫn không thấy con quái điều nào lộ mặt ra, tôi cũng không cảm nhận được những xao động khi chúng bay trong không khí, bốn bề đều yên ắng đến lạ thường.

Bàn Tử chỉ vào một thi thể treo lủng lẳng bên cạnh, khẽ hỏi tôi: “Toàn là thi thể từ đời tám hoánh, không có cái nào mới cả, hay chỗ này đã bị bỏ hoang rồi?”

Tôi lắc đầu, ý bảo hắn đừng nói nữa. Khả năng này cũng có, nhưng quái điều trong này có thể ra ngoài kia săn mồi, chúng tỏ gần đây chắc chắn có lối ra. Hi vọng của chúng tôi đã tăng lên rất nhiều.

Đương nhiên cũng có thể chúng nó chỉ tạm thời đi vắng, giống như đàn doi mồi khi kiếm mồi đều bay cả đàn ra ngoài cùng lúc, nếu là như thế thì chúng tôi phải mau mau mà ra khỏi chỗ này. Vì thế tôi lại hô lớn một tiếng, thúc giục mọi người tăng tốc.

Đúng lúc này, Phan Tử và Kirk đi trước bỗng dừng lại, Phan Tử xoay người vẫy vẫy tôi qua chỗ anh.

Tôi bảo những người khác nghỉ ngơi tại chỗ, còn mình thì nhanh chóng

leo xuống hơn mười sợi xích, tới gần Kirk xem xét. Thì ra đèn pin công suất lớn của hắn đã chiếu đến đáy khe núi khổng lồ, xem ra kiếp sống Spider Man của chúng tôi đã sắp kết thúc rồi.

Có điều ánh sáng đèn pin phân tán quá mạnh, không thể nhìn rõ bên dưới là thứ gì, Sau khi đi qua nhiều cỗ mộ quý quái ở Trung Quốc, gã người Đức này rõ ràng đã mất lòng tin vào khả năng phán đoán của bản thân, cho nên mọi việc đều muốn đưa tôi xem qua mới có thể quyết định.

Cái khe trong lòng đất này cực lớn, chiếu đèn pin không thể nhìn rõ được. Tôi chỉ biết bên dưới có thứ gì đó nhưng chính xác là thứ gì lại không tài nào nhìn ra, dùng ống nhòm ban đêm cũng chỉ thấy một cái bóng mơ hồ xanh biếc.

Chúng tôi còn mấy quả pháo sáng, vốn định dè sẻn nhưng gặp tình cảnh này xem ra không thể dè sẻn được rồi. Tôi bảo Bàn Tử nghĩ cách bắn ra một quả pháo sáng, trong hoàn cảnh này hãy cố làm sao kéo dài thời gian chiếu sáng thêm một chút.

Pháo sáng của đám người A Ninh đúng là hiện đại hơn chúng tôi, Bàn Tử rất thạo việc, biết rõ phải dùng thế nào, liền ra dấu “OK” với tôi.

Hắn lấy một cây gậy huỳnh quang, lấy dao cắt ra, phết chất sơn bên trong vào đầu đạn pháo sáng rồi ném quả pháo xuống vực sâu. Chúng tôi chỉ nhìn thấy một chấm huỳnh quang nhỏ rơi xuống như vệt sao băng, chạm vào đáy khe núi, nảy lên hai cái rồi nằm im.

Tiếp theo, Bàn Tử giương súng trường Cạc-bin56, bắn liên ba phát vào đầu đạn bên dưới khiến pháo sáng tức thì cháy lên, cả đáy khe được chiếu sáng bừng.

Đúng là đã tới đáy khe, dưới nền là những tảng đá núi lửa màu đen lờm chờm mập mạp xen lẫn với xác chết rơi xuống từ phía trên. Lớp xương cốt và chất bài tiết chồng chất không biết bao nhiêu tầng, gần như bao trùm toàn bộ bề mặt khối nham thạch. Mà ở một bên vách đá dưới đáy khe, có hai cánh cửa thanh đồng cực lớn.

Tôi không biết dùng lời nào để tả độ hoành tráng của cánh cửa này. Cửa cao cỡ ba mươi mét, rộng chừng sáu mươi mét, nếu cứ tính theo tiêu chuẩn nhà lầu bây giờ là ba mét một tầng thì cánh cửa này phải cao

ngang ngửa một tòa nhà mười tầng.

Thoạt nhìn cánh cửa tựa như được đúc thành một khối nguyên, thứ này tuyệt đối không thể là đồ do người xưa đúc ra, cũng tuyệt đối không dành cho con người, bởi vì cánh cửa này nặng hơn vạn tấn, đặt trên khối nham thạch, con người đâu thể mở nó ra?

A Ninh nói: “Đây nhất định là cánh cửa cực lớn dưới lòng đất trong truyền thuyết Đông Hạ, nơi các đời Vạn Nô vương xuất hiện. Mỗi lần thay vương vị, bọn họ sẽ dùng da người sống để phong bế cánh cửa lại. Anh đoán xem... đằng sau cánh cửa đó là nơi nào?”

Tôi lắc đầu, tâm trí căn bản đang lơ lửng tận đâu đâu. Thăm nghĩ cánh cửa khổng lồ này rốt cuộc là do ai đúc ra? Vạn Nô vương đi ra như thế nào? Chẳng lẽ hẳn thực sự là thần, có thần lực mở được cánh cửa nặng hàng vạn tấn? Nghĩ đoạn tôi lẩm bẩm: “Không cần biết bên trong là nơi nào, chúng ta tuyệt đối không thể vào được.”

Lần tôi vào núi Tần Lĩnh đã nhìn thấy cây Thanh đồng, cũng mà một vật bằng thanh đồng khổng lồ, cũng chôn sâu trong lòng sơn mạch giống như thế này. Những thần khí Thanh đồng khổng lồ mà con người không thể tạo tác này có mối liên hệ nào với nhau không? Phải chăng trong lòng những dãy núi lớn khác như Côn Lôn, Himalaya cũng có những vật như thế này tồn tại?

Tôi lờ mờ cảm thấy dường như mình đang đến gần một bí ẩn vĩ đại từ thời viễn cổ, một nỗi tự ti mơ hồ cũng bất giác nảy sinh. So với những thứ thần bí cổ xưa này, tôi thấy mình thật nhỏ bé, mà ngay cả hy vọng có ngày hiểu ra chân tướng cũng quá xa vời.

Pháo sáng dần lụi tắt, mặt đất lại chìm vào bóng đêm. Nhưng tôi vẫn cứ đứng ngây ra đó, cho đến khi Phan Tử vỗ vai mình, nói: “Đi xuống thôi.” tôi mới hồi phục tinh thần.

Chúng tôi lần lượt leo theo những sợi xích, rất nhanh đã xuống đến đáy khe. Căn thận đâm lên lớp xương nằm dưới chân, đứng trước cánh cửa Thanh đồng khổng lồ kia, cảm giác mình thật nhỏ bé lại càng trở nên mãnh liệt, tôi quả thực xúc động đến nỗi muốn quỳ xuống luôn.

Những người sống ở thời hiện đại như chúng tôi khi tới nơi đây đều trở

lên thứ cảm giác này, cũng không khó tưởng tượng những dũng sĩ Đông Hạ năm đó phải chịu vô vàn khổ cực theo Ônng Tàng Hải xuống đây đã khiếp sợ đến chừng nào. Chẳng trách bọn họ nhớ mãi không quên những gì đã trải qua bên dưới, cho nên mới liều chết ghi lại hết thảy mọi chuyện để lưu truyền hậu thế. Tôi thậm chí có thể cảm nhận được nỗi thống khổ của Ônng Tàng Hải, thấu hiểu nỗi sợ hãi khi trước đó vẫn định ninh mình đã hiểu rõ quy luật của vũ trụ, rồi lại đột nhiên phát hiện ra mình chẳng biết chút gì.

Đang thả hồn vào mây gió, Bàn Tử bên cạnh đã cắt đứt mạch suy nghĩ của tôi.

Hắn chiếu đèn pin vào bên trong khe núi. Khe núi này rộng chừng năm sáu trăm mét, trên mặt đất ngổn ngang từng đống đá vụn trông như những hòn núi nhỏ. Bàn Tử đã đi được rất xa, nhìn vào bên trong khe núi chỉ thấy một khối đá cực lớn được đục đẽo thành những cái đài bằng phẳng nối tiếp nhau, nhìn tổng thể giống như một tòa kim tự tháp cỡ nhỏ. Một bên khối đá có cầu thang dài dẫn xuống, mỗi bậc thang đều đặt hai đấng nô nhỏ ở hai bên.

Thứ thu hút Bàn Tử là vật nằm trên đài đá, đó là một quan quách bằng đá trắng to cỡ cái xe con, dưới chân có chín bức thạch điêu bách túc long bao quanh, tạo thành hình hoa sen. Bốn phía còn dựng bốn tượng người bằng đá đen đang quỳ lạy, quay mặt ra bốn phía.

Phía trước quan tài đặt một cái đỉnh lớn để chứa tế phẩm, mặt sau dựng một tòa ảnh bích, không nhìn rõ bên trên điêu khắc những gì. Mấy thứ này nhìn từ trên kia xuống trông như những tảng đá bình thường, khó lòng thấy được rõ ràng, cho nên vừa rồi tôi mới không để ý.

Tôi hít một hơi khí lạnh: “Chẳng lẽ đây chính là... Cửu Long bàn thi quan của Vạn Nô vương, được nhắc đến trong long ngư mật văn của Ônng Tàng Hải?”

Bàn Tử hồ hởi: “Chắc chắn là vậy rồi. Ai cũng nói bên dưới quan tài của Vạn Nô vương có chín con thần long canh giữ, cậu xem dưới quan tài này chẳng phải vừa hay có chín con rết đầy thối. Tôi còn tưởng lão Trần Bì A Tứ đó lòe bịp chúng ta, ai ngờ lại là thật!”

Vẫn tưởng rằng Vạn Nô vương chỉ có quan tài giả đặt trong mộ thất dưới

địa cung, còn thi thể thật thì đem thiên táng nên tôi đã sớm từ bỏ hi vọng tìm được quan tài thực sự, nào ngờ lại phát hiện ra Cửu Long bàn thi quan ở nơi này. Ai nấy đều kích động, có vài người đã sốt ruột mà chạy tới xem. A Ninh ở đằng kia vội vã gọi bọn họ lại: “Đừng qua đó! Nguy hiểm lắm!”

Những người đang chạy nghe A Ninh nói thế thì lập tức dừng chân. A Ninh hô to: “Các anh không thấy mấy con du diên long bên dưới quan tài hay sao?”

Bàn Tử đáp lại: “Con lay mẹ, đây chỉ là thạch điêu thôi, nguy hiểm cái nhùng gì. Mắt mẹ quáng gà rồi hả?”

A Ninh dựng đứng đôi mày thanh mảnh, nói: “Tổ sư nhà anh, có mắt anh mới quáng gà, tôi không nói mấy cái thạch điêu kia. Anh nhìn sang bên cạnh bệ đá đi!”

Bên cạnh bệ đá? Tôi thấy nét mặt A Ninh cực kì nghiêm túc, nhưng tôi nhìn trái ngó phải quanh cái bệ đá mà chẳng nhìn ra cái gì, không biết rốt cuộc cô ta vì sao lại căng thẳng nữa, đành bảo cô ta chỉ cho mình thấy.

A Ninh lấy đèn pin làm thước giáo viên, chỉ xuống phía dưới. Lúc đầu tôi vẫn không phát hiện được gì cả, đang bực mình thì chợt thấy bệ đá trước mặt khẽ động. Lúc này tôi mới nhìn ra trên bệ đá có một con du diên núi lửa bự chảng, dài chừng năm sáu mét đang uốn mình. Do nó quá lớn, hơn nữa lớp vỏ của nó cùng màu với đá núi lửa nên nhìn thoáng qua không thể phát hiện có một vật như thế đang bám bên trên. Đã phát hiện được một con, lập tức nhìn ra con thứ hai, thứ ba, thứ tư... chúng tôi đếm được tổng cộng chín con du diên cỡ bự uốn quanh bệ đá, giống hệt phù điêu, gần như hòa làm một vào nền đá xung quanh.

Cửu Long bàn thi, thật xứng với cái tên Cửu Long bàn thi!

A Ninh nói: “Các anh mà leo lên bệ đá thì còn chưa hiểu mô tê gì đã bị chúng nó cắn đứt đôi người rồi. Du diên núi lửa là loài côn trùng ăn thịt, cực kì nhanh nhẹn và hung ác, vóc người chúng ta lại chính là kiểu mồi mà nó thích nhất.”

Tôi đã trải qua rất nhiều chuyện quái đản, nếu mấy con du diên này chỉ dài cỡ một mét thì tôi còn chấp nhận được. Dầu sao đây cũng là khe nứt

ngầm trong lòng núi lửa, môi trường và thành phần không khí khác xa trên mặt đất, và lại ở những vùng khác trên thế giới cũng từng phát hiện du diên dài cỡ đó. Nhưng loài côn trùng với kích thước vượt xa mức thông thường thế này thì đây là lần đầu tiên tôi được thấy, tụi này đúng là quái vật đột biến do phóng xạ hay gặp trong phim kinh dị Mỹ đây mà.

Một chuyên gia gốc Hoa trong đoàn của A Ninh chọt lằm bằm: “Quái lạ, loài du diên bình thường chỉ sống được hai đến ba năm, đáng ra mới dài bằng ngón tay đã chết. Thế mà mấy con kia lại to đùng như vậy, chẳng lẽ đã sống mấy ngàn năm?”

-----oOo-----

Chương 51: Vòng vây trùng điệp

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Yoo Chan

Beta: Thanh Du

~000~

Nhìn chín con du diên bự chảng cuộn tròn quanh cái bệ đá trong lòng khe núi, tuy tụi nó không hề cựa quậy nhưng vẫn gây ra cho chúng tôi một áp lực rất lớn, ai nấy đều tái mặt, vừa lùì vừa lòi vũ khí ra.

Chuyên gia gốc Hoa kia nói: “Các anh không cần căng thẳng quá, giờ đang là mùa lạnh, nhiệt độ không khí nơi này rất thấp, du diên vẫn còn ngủ đông, những con sâu khổng lồ này cũng không dễ dàng tỉnh lại đâu.”

A Ninh nói: “Không dễ tỉnh tức là vẫn có thể tỉnh, chúng ta đúng là món điểm tâm mùa đông lý tưởng của chúng.”

Bàn Tử lại nổi sát tâm, nói: “Cóc cần biết nó thức hay tỉnh, ông đây cứ cho nó mấy viên kẹo đồng vào đầu, dù có lớn gấp mười lần thì cũng ngỏm hết. Sau đó chúng ta sẽ đi xem cái lão Vạn Nô vương muôn kiếp không già bò ra từ trong lòng đất kia là người hay yêu.”

Phan Tử xoa tay ngăn cản:”Tuyệt đối không thể, anh còn nhớ Thuận Tử từng nói du diên chết đi sẽ đánh thức đồng loại đang ngủ đông của mình không? Cái khe nứt này chạy dài theo dãy núi Trường Bạch, anh cũng thừa hiểu bên trong có bao nhiêu du diên, đến lúc đó lại có mấy con bự hơn bò ra để báo thù cho đồ tử đồ tôn nhà mình thì xong đời.”

Tôi giờ ổng nhòm ban đêm lên, định nhìn lại cho rõ ràng hơn. Du diên lớn cỡ này không chừng lại là hóa thạch của côn trùng thời cổ đại, tôi quả thực không tin nổi chúng vẫn còn sống. Đưa ổng nhòm lên lại thấy những phù điêu nhập nhằng trên ảnh bích đằng sau quan quách hóa ra viết đầy văn tự Nữ Chân. Tôi sững sốt, trong lòng kích động.

Phù điêu trên ảnh bích chi chít văn tự, mà một đám văn tự tụ tập cùng một chỗ như thế dĩ nhiên phải mang nội dung tự thuật. Trong những kiến trúc do Uông Tàng Hải xây dựng rất ít khi gặp văn tự, mà ở đây lại xuất hiện dày đặc, rất có thể nó chính là tư liệu quý giá nhất trong cổ mộ – mộ chí của chủ nhân.

Tôi vội gọi gã thuộc hạ nhỏ con biết đọc văn tự Nữ Chân của A Ninh, đưa ổng nhòm cho gã, bảo gã đọc giùm tôi trên kia viết cái gì.

Gã nhỏ con kia vừa nhìn qua, nét mặt đã trở nên mê man. Gã nói tuy những chữ này thoạt nhìn rất giống văn tự Nữ Chân nhưng lại không phải chữ Nữ Chân, mà là một loại văn tự khác cùng ngữ hệ, nhất thời gã cũng không hiểu nó viết gì.

Tôi thoáng nhụt chí, chửi thầm trong lòng, cái gã Vạn Nô vương này cũng quá gian manh, không để cho người ta chút sơ hở nào.

Chẳng trách một người tâm tư thâm trầm như Uông Tàng Hải đã ở đây đến hai mươi năm, trực tiếp tham gia tu tạo hoàng lăng cổ, vậy mà cũng không thể tìm ra mấu chốt cái bí mật mà vương triều Vạn Nô đời đời che giấu. Vạn Nô vương kia đã bố trí cho mình một chương ngại không thể vượt qua, vậy thì những kẻ chỉ biết hành động dựa trên suy đoán như chúng tôi lại càng khỏi cần bàn đến.

Chỉ tiếc Hoa hòa thượng không có ở đây. Gã làm nghề này đã nhiều năm, có thói quen suy nghĩ thấu đáo hơn người khác, nếu gã ở đây không chừng có thể đoán được sơ sơ nội dung. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì thấy cũng không hẳn, nếu có Hoa hòa thượng ở đây, tình hình sẽ trở nên phức

tạp vượt khỏi tầm kiểm soát của tôi mắt.

Những ý niệm liên tiếp nảy sinh trong đầu, rốt cuộc tôi cũng chẳng hiểu mình đang nghĩ đi đâu nữa. Chợt tôi nghe tiếng gọi của Phan Tử: “Bàn Tử? Anh không sao chứ? Có cần đổi người không?”

Tôi rất ghét nghe Phan Tử gọi tên Bàn Tử, nghe thế thì giật mình, ngẩng đầu lên xem thì thấy Bàn Tử và cái tên Kirk kia đã leo lên một sợi xích, cẩn thận bò lên phía trên bệ đá chứa quan quách. Thất lưng Bàn Tử buộc một sợi dây thừng, đại khái trông giống Tom Cruise, đang treo người lủng lẳng vào một sợi xích, nhẹ nhàng leo tới phía trên quan quách. Vậy mà những người khác không những không ngăn cản, ngược lại còn đứng dưới chỉ trỏ Bàn Tử.

Tôi hỏi A Ninh có chuyện gì vậy, mấy người kia chuẩn bị xem tiết mục Cừ long hí Bàn châu sao?

(Cừ long hí bàn châu: chín con rồng đùa giỡn viên ngọc mập aka 9 con du diên bên dưới chơi đùa với Bàn Tử =))

A Ninh đáp: “Anh đừng lo, dùng cách này sẽ không quấy rầy đến đám du diên ngủ đông, hơn nữa vừa rồi tôi phát hiện ra đuôi của mấy con du diên này đều bị sợi xích thanh đồng khóa vào cái cọc bên dưới bệ đá, nghĩa là phạm vi hoạt động của chúng có hạn, chỉ những kẻ đến gần chúng mới gặp nguy hiểm. Ai đã đến nơi này đều muốn xem bên trong quan quách của Vạn Nô vương có gì, tìm thấy quan quách rồi lại không được xem thì ai mà chịu nổi.”

Tôi nói cho dù Bàn Tử có thể đu xuống thì cũng không thể mở được nắp quan quách đá lớn bằng chừng kia, cô chỉ muốn cho hắn bẽ mặt thôi chứ gì. A Ninh đáp: “Anh ta không cần mở nắp quan quách, mà chỉ cần dùng khái quan câu móc vào khe hở trên quan quách. Chúng tôi đã vắt một cái ròng rọc lên sợi xích thanh đồng phía trên, sau đó sẽ đứng đây kéo nắp quan quách ra.”

Trong lòng tôi có phần khó chịu. Cô ả A Ninh này vẫn cố thực hiện nhiệm vụ tìm kiếm vật gì đó trong quan tài mà công ty giao phó, cho dù đã đến nước này cô ta vẫn không chịu buông tay. Tuy tôi không biết cô ta muốn tìm vật gì, nhưng vẫn cảm thấy không có lí do nào đủ sức khiến người ta coi một món đồ quan trọng hơn cả tính mạng mình. Và lại

những sợi xích thanh đồng phía trên quan sàng hình như dày hơn bình thường, khi thiết kế Uông Tàng Hải không thể không nghĩ ra trò mào này của dân trộm mộ, hẳn phải có lý do khác thường khiến ông ta cho rằng phía trên không cần phòng bị. Tên Bàn Tử ngu ngốc kia đòi làm tiên phong hẳn là vì đỉnh ninh người đầu tiên khai quan sẽ kiếm được món hời, tôi phải ngăn hẳn lại mới được.

Tôi vừa mới ra hiệu cho Bàn Tử thì đã có biến cố xảy ra. Kirk đang leo phía trên Bàn Tử đột ngột tuột khỏi dây xích, nháy mắt đã đâm sầm xuống quan sàng, phát ra một âm thanh trầm đục, đầu chúc xuống dưới, vỡ toác ra.

Không ai biết Kirk đã xảy ra chuyện gì. Bàn Tử đang điều chỉnh lại tư thế nhảy, thấy Kirk nhảy còn nhanh hơn mình thì ngây ra không hiểu gì cả. Kế đó hẳn cũng đột ngột bay thẳng lên, khoa chân múa tay xoay xoay mấy vòng trên không trung một hồi rồi rơi tự do xuống. May mà thắt lưng hẳn còn buộc dây thừng, đứng vào lúc đầu hẳn sắp đụng quan quách thì dây thừng khựng lại, bên dưới chính là thi thể của Kirk.

Tôi sợ đến suýt ngất xỉu, cảnh tượng này thực sự vô cùng quỷ dị, chẳng lẽ trên sợi xích kia có thứ gì đẩy bọn họ rơi xuống?

Nghĩ đến đây, tôi vội vàng quay sang Phan Tử đang đứng ngây ra như phỗng, kêu to: “Pháo sáng! Mọi người mau đốt pháo!”

Mọi người lập tức phản ứng, chẳng ai còn hơi sức đâu mà để ý đến Bàn Tử nữa. Phan Tử bắn một quả pháo sáng, bùng nổ giữa không trung, thoáng cái chúng tôi đã trông thấy vô vàn cái bóng bay lượn trên đỉnh đầu, vài con đã treo người lên những sợi xích, đưa đôi mắt tò mò nhìn mấy kẻ kì quặc đang xâm nhập vào sào huyệt của mình.

Hóa ra là loài quái điều này không biết đã quay về từ lúc nào mà không phát ra một tiếng động. Tôi thậm chí còn thấy trong đàn quái điều bay lượn giữa không trung, có mấy con còn quắp thứ gì đó, hiển nhiên chúng đã tóm được mồi. Tôi giơ tay ra hiệu cho đám người mang vũ khí kia tuyệt đối không được nổ súng.

Loài quái điều này giống như mù dờ, dưới ánh sáng lóa mắt căn bản không nhìn thấy chúng tôi, nhưng đối với âm thanh lại vô cùng nhạy cảm. Trước kia một phát súng nã trong môn điện của chúng tôi đã dẫn

đường cho hàng đồng hàng đàn quái điều từ bốn phương tám hướng bay tới. Hiên nhiên là sống trong miệng núi lửa ngầm quanh năm không thấy ánh mặt trời, loài sinh vật này này đã sớm thích nghi với cuộc sống trong bóng đêm.

Tôi đã bảo không được nổ súng, vậy mà vẫn có người không thèm nghe, hơn nữa không chỉ một tiếng mà là một tràng liên tiếp. Tiếng súng trong đáy khe trống trải lại càng thêm vang dội, vang đến tận mây xanh. Không trung tức khắc trở nên hỗn loạn, vô số cái bóng đang bay lượn bắt đầu đâm thẳng xuống dưới.

Tôi trợn mắt, quay đầu lại xem tên khốn kiếp nào đã kháng mệnh, lại thấy Bàn Tử treo phía trên bệ đá đang tìm cách bò lên dây thừng, trên tay cầm khẩu M16 của Kirk, lúc này hắn đang bắn xối xả xuống quan tài bên dưới.

Nhìn kỹ hơn, tôi phát hiện trong quan quách cực lớn của Vạn Nô vương không biết từ khi nào đã hé ra một khe hở. Ba ‘cánh tay’ xanh xanh tím tím, chú ý, là ba cái, chui từ trong quan tài ra, những ‘móng tay’ dài lạ thường quơ quào giữa không trung, muốn tóm lấy Bàn Tử bên trên.

-----oOo-----

Chương 52: Quan Âm nghìn tay

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Earl Panda

Beta: Thanh Du

~000~

Pháo sáng vụt tắt giữa không trung, màn đêm nhanh chóng đổ ụp lên khung cảnh. Phan Tử lập tức đốt thêm một quả pháo sáng nữa rồi ném lên cao, một luồng sáng tức thì cháy bùng lên. Tiếp đó mọi người đứng dưới đất đồng loạt nổ súng, hơn mười tia lửa xẹt thẳng vào không trung, chẳng mấy chốc, trong những cái bóng đang bay lượn trên đỉnh thiên cung đã có mấy con trứng đạn, rớt bịch xuống đất.

Ánh sáng mạnh có thể khiến mấy con vật này sinh ra ảo giác tạm thời, giống như khi bạn đứng trước mặt một con gấu chó, làm động tác và giả tiếng kêu của vẹt thì con gấu chó đó sẽ không phân biệt nổi rốt cuộc bạn là người hay là vẹt trong một khoảng thời gian ngắn. Nhưng hiệu ứng này chỉ là tạm thời, mà nếu tôi nhớ không lầm thì đây chính là quả pháo sáng cuối cùng của chúng tôi.

Nơi này có vô số quái điều, chỉ lát nữa thôi, khi quả pháo sáng kia tắt, chúng tôi sẽ bị xé xác không thương tiếc trong bóng tối đen kịt.

Bọn quái điều càng ngày càng sà xuống thấp, thậm chí có con đã bay sượt qua cả đỉnh đầu. Chúng tôi vốn không đủ đạn dược để bắn trả với cường độ dữ dội như thế, chẳng mấy chốc, mấy khẩu súng đều hết sạch đạn. Bàn Tử đang lâm vào tình thế vô cùng nguy cấp, giờ nếu không ai đi cứu hắn, đảm bảo dù hắn có lớn mạng cỡ nào cũng phải tiêu đời.

Đang lúc tiến thoái lưỡng nan, chẳng biết phải làm gì, bỗng Bàn Tử bắn một phát trúng ngay dưới chân tôi, khiến tôi giật bắn người. Tôi ngẩng đầu nhìn khẩu hình của hắn, liền hiểu ý của hắn muốn bảo chúng tôi rằng, mau chạy!

Tôi nhanh chóng quyết định, bèn quay sang nói với Phan Tử: “Anh dẫn chú Ba và những người khác chạy về đầu kia của khe núi. Chỗ này là sào huyệt của bọn quái điều, chúng nó nhất định sẽ bay xuôi theo cái khe này ra ngoài kiếm ăn. Anh xem chúng nó bay theo hướng nào thì mình chạy theo hướng đó, cứ chạy cật lực, đừng lo cho tôi, tôi đi cứu Bàn Tử!”

Phan Tử kéo tôi lại, nói: “Cậu có chịu được không, chi bằng cứ để tôi đi cứu Bàn Tử, cậu đưa ông Ba đi đi!”

Tôi đáp: “Tôi vác không nổi lão già kia!” Nói đoạn liền vung tay lên cho anh xem vết thương của mình, “Ông đây thân có máu quý, chắc chắn không sao!”

Phan Tử thấy vết thương của tôi thì cũng có phần an tâm, gật đầu, nói: “Cẩn thận, chúng tôi chờ cậu ở bên ngoài!”. Nói đoạn, anh cũng lão chú Ba đã không thể nhúc nhích nổi kia lên lưng, quay sang những người còn lại hét to: “Chạy theo tôi!” rồi mau chóng chạy về một đầu của cái khe.

Tôi đỡ lấy khẩu súng Phan Tử quăng cho, “cách” một phát mở hộp đạn kiểm tra, còn ba viên, mẹ nó vãi cả hào phóng luôn. Những người khác chạy như điên qua chỗ tôi đứng, lớn tiếng bảo tôi mau đuổi theo, tôi đều bỏ ngoài tai cả. Bây giờ tôi thấy A Ninh cũng đứng khựng tại một chỗ, mặt tái đi, không hề nhúc nhích.

Tôi đi tới vỗ vai cô ả một cái, kêu cô ả mau chạy. Cô ả liền hất tay tôi ra, “cách” một tiếng lên đạn, chả hiểu lại định làm trò gì.

Tôi biết, cái ngữ này có khuyên bảo cũng vô dụng, bèn không để ý tới cô ta nữa, cầm súng chạy lên đài đá.

Hên cái là trong tình cảnh hỗn loạn này, mấy con du diên khổng lồ đang ngủ đông quanh bệ quan tài vẫn không thức giấc. Hoặc có lẽ, do chìm vào giấc ngủ say trải dài suốt nhiều năm tháng, những con trùng khổng lồ này đã chết từ lâu.

Lúc này tôi cũng chẳng hơi đâu mà nghĩ nhiều, bèn kêu to: “Bàn Tử! Quăng đây mấy viên đạn Carbine 56 (*) cái! Để tôi yểm trợ cho anh!”

(*) Carbine 56: Nguyên văn là 五六式半自动步枪 (súng trường bán tự động 56), là loại súng do Trung Quốc nhái lại từ khẩu SKS bán tự động của Liên Xô, vì thế hình dáng bên ngoài tương đối giống nhau, cách sử dụng cũng tương tự. Trong những chương trước mình vẫn đề là K56, gần đây mới phát hiện ra K56 là loại súng khác, cũng của Trung Quốc nhưng mô phỏng theo AK47, để tránh nhầm lẫn từ giờ sẽ đổi hết lại là Carbine 56.

Súng của Bàn Tử là loại Carbine 56 nên trên người cũng giắt toàn đạn 56. Khi leo lên, cần giảm trọng, cho nên mới không mang theo súng, giờ đành phải dùng khẩu M16 của Kirk. Nhưng M16 đạn không còn nhiều, nếu xài hết mà hấn vẫn còn ở trên đó thì xong đời, phải xuống đến mặt đất thì may ra mới có đường sống.

Bàn Tử nghe tiếng tôi gọi, lập tức một tay giữ súng, một tay tháo mấy băng đạn ném cho tôi. Tôi bắt được một băng, còn mấy băng khác thì khỏi cần, nhanh chóng thay đạn rồi giương súng lên bắn. Dưới sự yểm trợ của tôi, Bàn Tử điên cuồng leo xuống theo sợi xích, leo đến nơi hấn đã trèo lên lúc trước rồi trượt xuống nhanh như chớp, ngoắc tôi ra ý mau chạy.

Tôi quay đầu tìm A Ninh thì không thấy người đâu nữa, chẳng biết đã chạy thoát hay bị bọn quái điều quắp đi mất rồi, lòng thảm than tuyệt sắc giai nhân hà tất phải cố chấp như vậy. Lại ngó lên bệ quan tài, chỉ thấy nắp quan tài đã bị gạt sang một bên, một cái xác đàn ông đen sì bật dậy, đứng thẳng lên, mặc trên người bộ giáp trụ của tộc Nữ Chân đã mục rữa, bọt màu. Điều khiến tôi thất kinh chính là, cái xác đàn ông ấy thế mà lại xòe ra những mười hai cánh tay, xếp thành vòng tròn phía sau lưng, hơn thế nữa, mười hai cánh tay ấy đều đang vạn vẹo múa may, trông như phật Quan Âm nghìn tay thường thấy trong miếu thờ vậy.

Tôi lập tức nhớ đến thi thể có mười hai cánh tay bị hóa sáp trong ngôi mộ dưới đáy biển, liền không khỏi kinh ngạc, lẽ nào hoàng tộc Đông Hạ không phải người? Phải chăng cái xác đàn ông mười hai cánh tay này chính là Vạn Nô vương?

Bàn Tử vừa bắn tia, đẩy lùi lũ quái điều đang bỏ nhào xuống, vừa chạy đến kéo tôi, gào lớn: “Cậu còn đứng ngây ra đó làm gì?”

Tôi không đáp lại câu hỏi của Bàn Tử, chỉ nói: “Anh xem... Thằng cha kia muốn làm gì?”

Chỉ thấy cái xác Quan Âm kia đang múa máy mười hai cánh tay, không thèm đếm xỉa gì đến tôi, chỉ chăm chăm nhảy xuống đài đá, đi thẳng về phía cánh cửa Thanh đồng khổng lồ.

Bàn Tử kinh ngạc nói: “Không lẽ nó muốn chui vào cánh cửa kia?”

Bất chợt, tôi nhớ đến câu cuối cùng trong long ngư mật văn của Uông Tàng Hải: Nếu mở cánh cửa khổng lồ trong lòng đất không đúng lúc, ắt sẽ bị trời phạt, nghiệp hỏa dưới địa ngục sẽ tuôn trào qua cánh cửa đó mà thiêu đốt cả bầu trời.

Lúc ấy chúng tôi đã cho rằng tai họa được nhắc đến trong lời tiên tri này là phán đoán của Uông Tàng Hải sau khi ông ta tiến vào cánh cửa khổng lồ kia và nhìn thấy tình hình bên trong ngọn núi lửa. Tuy nhiên, cũng có khả năng người thiết kế nên cánh cửa Thanh đồng này, vì để đề phòng bí mật bên trong bị phát hiện, nên đã bố trí một cạm bẫy gì đó có uy lực vô cùng khủng khiếp.

Bấy giờ, chúng tôi đang đứng ngay trước cánh cửa Thanh đồng khổng lồ, nếu như có bất kỳ cơ quan cảm bẫy nào, chúng tôi chắc chắn sẽ hứng đủ, trở thành những vật hi sinh đầu tiên. Cho nên, kệ xác lời tiên tri đó là thật hay giả, chúng tôi nhất định phải ngăn cản con bánh tông dị tật này mới được.

Tôi đuổi theo cái xác Quan Âm nghìn tay, bắn liên tục mấy phát đạn, nhưng đạn găm vào cái xác cứ như bắn vào cao su, không xuyên thủng cũng không phát nổ, cứ như muối bỏ bể, mà điên nhất là nó chẳng thèm phản ứng lại chúng tôi mới cay. Tôi quay ra gọi Bàn Tử: “Thuốc nổ!”

Bấy giờ Bàn Tử mới nhớ ra trên lưng mình còn mấy cái ngòi nổ chuẩn bị sẵn để uy hiếp đám A Ninh, bèn lao lên phía trước, nhảy phắt lên lưng cái xác Quan Âm nghìn tay, nhét mìn vào mồm cái xác như nhét móng lừa đen rồi lại nhảy phắt xuống.

Tôi nheo mắt giờ súng lia một tràng, chẳng biết viên đạn nào đã bắn trúng kíp mìn, nổ đùng đùng, từ đầu đến vai cái xác Quan Âm nghìn tay bị phá be bét. Chúng tôi bị sóng xung kích hất văng xuống mặt đất, những mảnh vụn và luồng khí áp cao quật thẳng vào mặt, lồng ngực tung tóe, hai tai ù cả đi.

Lũ quái điều lượn lơ bên trên bị luồng sóng âm mãnh liệt kích thích, nháy mắt đã trở nên điên cuồng. Tôi vội vã đứng lên, thấy cái xác Quan Âm nghìn tay đã té nhào trên mặt đất thì không khỏi mừng rỡ, quả nhiên thuốc nổ là vô địch.

Không ngờ Bàn Tử lại tỏ ra vô cùng hoảng hốt, gọi tôi thật to. Nhưng tôi chẳng nghe ra câu gì cả, chỉ thấy cái miệng hắn cứ mấp máy liên tục, mất một lúc lâu tôi mới nghe thủng, thì ra câu đó là: “Chạy mau!! Pháo sáng sắp tắt rồi!”

Nhưng còn chưa kịp chạy, ánh sáng trên đỉnh đầu bỗng dưng vụt tắt chỉ trong vài giây đồng hồ. Bóng tối đặc quánh như sương mù nhanh chóng bao phủ khắp không gian, nguồn sáng duy nhất còn sót lại là chiếc đèn pin trong tay chúng tôi.

Trong phút chốc bốn bề rơi vào tĩnh lặng, đến cả tiếng súng của những người đang trốn vào sâu trong dãy khe kia cũng im bật tự bao giờ, chỉ còn lại tiếng thở dốc và tiếng tim đập thình thịch như sấm rền của chúng

tôi.

Tôi với Bàn Tử đứng lưng tựa lưng. Tôi vừa cởi băng vải trên tay ra, để lộ vết thương vẫn còn chảy máu đầm đìa, vừa thăm câu khẩn cho máu tôi có tác dụng với bọn này. Chẳng phải cái lão giáo sư kia đã nói rồi sao, máu kỳ lân có tác dụng đối với bất kì loài vật ăn xác chết nào, cơ mà tôi cũng không biết bọn quái điều này ăn cái gì nữa. Bàn Tử giương súng, lên đạn “cách” một tiếng rồi nhìn giời, hỏi tôi, thế giờ tính sao. Tôi đáp, ông hỏi tôi thì tôi biết hỏi ai đây.

Lời còn chưa dứt, đột nhiên một con quái điều hạ cánh lao vút xuống, đậu ngay trước mặt chúng tôi, cách chừng mười mét. Con quái điều này to vật vãi, đứng thẳng lên còn cao hơn đầu tôi. Sau khi hạ cánh, con chim xấu xí lúc lắc đầu mấy cái rồi nhìn chúng tôi chăm chăm, tựa như đang thăm dò hai người bọn tôi vậy. Tôi loáng thoáng thấy mấy cái răng trong mồm nó sáng lòe lòe, liền giơ tay lên, trưng vết thương ra trước mặt nó. Nhưng con quái điều kia chẳng thèm đếm xỉa đến tôi, ngược lại vẫn lạnh lùng đứng nguyên tại chỗ.

Kế đó lại có hai con quái điều sà xuống, một đứng bên trái, một đứng sau lưng chúng tôi. Tôi hươ hươ vết thương loạn xạ trước mặt chúng, chẳng biết tụi nó có ý đồ gì. *khở thân bạn Tà, âm mưu rạch tay ăn vạ đã thất bại thảm hại =)))*

Dần dà bọn quái điều đáp xuống ngày một nhiều, con nọ nối đuôi con kia, chẳng mấy chốc xung quanh chúng tôi đã lố nhố cả đồng chim chóc, có điều mấy con chim này lại chẳng cựa quậy gì, cứ đứng dàn quân đông nghìn nghịt. Tôi bắt đầu cảm thấy không ổn, mấy con chim này hình như không coi máu tôi ra cái đỉnh gì hết, nhưng cũng không tấn công ngay, hình như chúng có âm mưu gì đó.

-----oOo-----

Chương 53: Bao vây và tấn công

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Earl Panda

Beta: Thanh Du

~000~

Vô số con quái điều mặt người nom như tượng điêu khắc vây quanh chúng tôi, lảng lạng hạ cánh rồi cũng đứng im tại chỗ không hề phát ra tiếng động. Tôi tự dung nhớ đến mấy cái tượng quý bằng đá trong phim kinh dị nước ngoài, loại yêu quái này, ban ngày làm tượng đá, ban đêm hóa thành động vật, không lẽ nguyên mẫu chính là từ lũ chim này sao? Hơn nữa, nhìn vào ánh mắt bọn chim này thì hình như chúng cũng có trí khôn, chúng bao vây bọn tôi lại, phải chăng là vì mục đích quái quỷ nào đó?

Linh cảm của tôi chẳng mấy chốc đã ứng nghiệm. Một con quái điều bỗng dung bay vọt qua đầu chúng tôi, rồi thả một vật gì đó rơi bịch xuống đất ngay trước mắt cả hai, máu tươi văng tung tóe. Tôi nhìn kĩ, không ngờ đó chính là Diệp Thành, cổ hắn ta bị cắn đứt, đang ho khan khùng khục không ngừng, nhưng đồng tử đã giãn, hết cứu.

Kế tiếp lại thêm một cái xác nữa bị ném xuống. Chẳng biết là ai, xác không có đầu, toàn thân đầm máu.

Sau khi tách khỏi chúng tôi, Trần Bì A Tứ chạy thẳng vào hoàng lăng, hiển nhiên bọn họ cũng bị lũ quái điều này tập kích. Chắc hẳn Diệp Thành đã bị bọn chim khổng lồ này bắt được khi ở trung tâm hoàng lăng. Không có ám hiệu của chú Ba dẫn đường, những người này cứ thế rơi vào kết cục thảm như vậy, đến mức tôi cũng không tài nào tưởng tượng nổi.

Tôi tưởng rằng Trần Bì A Tứ cũng chẳng thể may mắn thoát khỏi số kiếp, nhưng mấy cái xác bị ném xuống sau đó đều là cấp dưới của A Ninh. Có thể thấy vừa rồi không phải ai cũng chạy thoát được hết, may mà không thấy thi thể nào là của chú Ba hay Phan Tử, tôi cũng an tâm hơn một chút.

Bàn Tử bây giờ mới biết sợ, liền hỏi tôi: “Mấy con chim đó muốn bắt sống chúng ta làm gì vậy trời?”

Tôi đáp: “Hình như là muốn gom con mồi vào một chỗ, tôi không phải chuyên gia trong lĩnh vực này, cũng chẳng rõ nữa. Anh còn thuốc nổ

không? Có khi tui mình phải học tập tấm gương đồng chí Đồng Tồn Thụy rồi.”

Bàn Tử lắc đầu: “Đã đem nô banh xác Vạn Nô vương cả rồi, cậu đâu có dặn phải để lại một ít dự phòng.”

Tôi nghĩ bụng, phiền phức to rồi đây, tôi tính ngược tính xuôi cũng không tính ra được Ngô Tà này lại chết như thế. Bốn phía cơ man là chim, một cái khe mà lách cũng chả có, cơ hội đào tẩu cũng không, chẳng lẽ thật sự phải chết ở đây rồi dăm ba bữa nữa biến thành mây bãi phân chim nhoen nhoét sao?

Lòng đang nóng như lửa đốt, Bàn Tử chợt kéo tôi lùi về phía sau: “Hai mặt giáp địch thế này rất bất lợi, ở đây có cái khe đá, chúng ta trốn vào đó, mỗi người chặn một đầu, có chết cũng không thể để mấy con chim khôn kiếp này đắc lợi.”

Tôi quay đầu nhìn lại, thì ra giữa hai khối đá núi không lồ dưới đáy cốc có một cái khe hở đủ rộng cho một người chui lọt, hai bên đều thông. Chui vào đó thì cử động hơi bất tiện, nhưng lại là nơi lý tưởng để phòng thủ.

Chết ngay tức khắc hay chống cự một hồi rồi mới chết, cái sau đương nhiên có lợi hơn. Chúng tôi lập tức tháo băng đạn trên người mấy cái xác ra, rồi lẩn nhanh như trạch vào khe đá. Không gian bên trong rất hẹp, tôi còn có thể cựa quậy chút xíu chứ Bàn Tử có vẻ rất miễn cưỡng, xem ra mấy con chim đó muốn vào cũng không nổi.

Bàn Tử từng trải qua vài bận tính mệnh như chỉ mảnh treo chuông, nên lúc này bình tĩnh hơn tôi rất nhiều. Hắn vừa chui vào khe hở đã mau chóng chất mấy tảng đá chặn ở cửa vào để che chắn, rồi quay ra nói với tôi: “Chúng chỉ có thể vào từng con một, cứ giết vài con là đám còn lại cũng phải chò, chúng ta có thể cầm cự được lâu lâu một chút.”

Tôi thâm cười khỏ, đạn chúng tôi chẳng còn nhiều, vả lại, cũng không có thời gian để thay, nếu dùng hết số đạn trong băng thì coi như tiêu. Chẳng qua giờ còn chưa đến lúc ngắc ngoải, cho nên vẫn còn trông chờ một tia may mắn.

Đang miên man suy nghĩ, bỗng tôi nghe thấy đám chim bên ngoài rít lên

âm ỉ.

TNhìn qua khe hở, tôi thấy con quái điều đứng đầu đột nhiên há to miệng, lộ ra cái mồm lờm chờm răng nanh. Sau đó, từ trong khoang miệng, bỗng nôn ra một sinh vật trông giống như loài khỉ Macaca. Sinh vật này vô cùng nhanh nhẹn, thoát cái đã nhảy xuống mặt đất, trước tiên, nó cẩn thận thăm dò xung quanh một vòng, sau đó lao vào đóng xác chết bắt đầu cắn xé. Tôi nhìn kỹ, phát hiện con khỉ này không có da, toàn thân đều là máu, trông cứ như một bộ phận trên cơ thể con quái điều kia vậy.

Kế đến, những con quái điều khác cũng bắt đầu nôn thóc ra cái thứ sinh vật này. Vô số con “khỉ trong miệng” chồm ra từ đám chim, lao vào đóng xác chết, dường như không phân chi giai cấp gì hết, cứ thế mà xâu xé, cắn nuốt. Trong khoảnh khắc, máu và thịt vụn tung tóe khắp nơi, trong lúc tranh giành thức ăn thịnh thoảng chúng còn xảy ra tranh chấp.

Tôi với Bàn Tử mặt nhăn mày nhó, mấy lần suýt nữa ra đầy đất, cứ tưởng tượng lát nữa hai đứa cũng rơi vào kết cục này là chịu không nổi.

Đám “khỉ trong miệng” đông như kiến cỏ, chẳng mấy chốc, đóng xác chết đã bị ăn sống nuốt tươi cho bằng sạch, trong không khí phảng phất mùi máu tanh nồng đến không thể chịu nổi. Bàn Tử hai mắt đỏ ngầu, biết là sau đó sẽ đến lượt hai đứa chúng tôi lên thớt, bèn làm một hóp rượu đế, nói: “Mẹ kiếp, muốn ăn thịt Bàn gia ta à, còn phải xem răng chúng mày đủ sắc không đã.”

Tôi bất giác run rẩy, bèn lấy luôn bầu rượu của hắn, tu ừng ực một lèo hết quá nửa, tức thì cổ họng nóng rẫy như có lửa thiêu. Rượu đúng là thứ tốt, đàn ông có rượu vào cảm giác khác hẳn lúc bình thường.

Lũ “khỉ trong miệng” bên ngoài vẫn còn lùm sục trong đóng xương, đột nhiên, có một con phát hiện ra chúng tôi trong khe đá. Nó rít lên một tiếng chói tai quái đản, tức thì mấy con “khỉ” khác cũng hiếu kỳ bu lại, thi nhau thò đầu vào ngó bọn tôi.

Lúc này tôi mới nhìn rõ, hóa ra bọn “khỉ” này không có môi, thảo nào hàm răng lại sắc bén, dữ tợn lạ thường như vậy. Quái đản nhất là, trên cổ đám “khỉ trong miệng” này, con nào con nấy đều đeo một cái chuông đồng lục giác, có cái vẫn nguyên vẹn, có cái chỉ còn một nửa. Những cái chuông này lúc lắc theo từng hành động của lũ “khỉ”, nhưng lại không hề

phát ra bất cứ tiếng động nào.

Lúc ấy tôi sợ hết hồn, còn tâm trí đâu mà đi suy xét mấy thứ đó có ý nghĩa gì. Tuy nhiên sau này nhớ lại, mấy cái chuông thanh đồng hiển nhiên có liên quan mật thiết đến toàn bộ bí ẩn, nhưng hình như chúng lại không thuộc cùng một nền văn hóa.

Lũ “khí trong miệng” mới đầu còn rất dè dặt, xúm lại quanh cửa vào khe đá thật lâu. Bàn Tử và tôi không ai dám thở mạnh, chỉ ghìm súng chờ chúng xông vào. Một lúc sau, có mấy con hình như không tìm được nữa, đột ngột leo ngược lên đỉnh khe đá, treo mình lơ lửng, thoát cái đã chui vào trong khe, bỏ nhào về phía Bàn Tử với vẻ thăm dò.

Bàn Tử không kịp đề phòng, đến khi đầu con khí kia gần như dán vào nòng súng hắn mới bóp cò. Viên đạn bay ngang, đồng thời xác con khí cũng bắn ra ngoài, văng vào giữa đồng thi thể. Tiếp đó hắn nã súng xối xả, đường đạn quét ngang, đám khí kinh hoàng rú rít điên cuồng, có mấy con bị bắn cho máu thịt bầy nhầy.

Tức thì cả đàn khí đều ngó dăm dăm vào hai đứa chúng tôi, tình hình bắt đầu mất kiểm soát. Con “khí trong miệng” đầu đàn rít lên một tiếng xé tai, cả đàn bắt đầu thi nhau bỏ nhào vào khe đá. Tôi nuốt nước miếng đánh ực một cái, biết rằng, cơn ác mộng sắp tới rồi.

Không đợi tôi cầu thần vái phật, mấy con khí đã lao vào trong khe nhanh như chớp, treo mình trên đỉnh khe mà ngoác cái mồm to tướng về phía tôi. Khẩu Carbine 56 quá dài, không dùng báng súng đánh được, tôi đành nhảy lên tung cước đạp nó ra ngoài, sau lại dùng súng bắn chết một con khác bằng hai phát đạn. Máu văng tung tóe, bắn vào cả mặt tôi. Lại một con nữa điên cuồng vọt tới, tôi chẳng kịp chuẩn bị tâm lý để mà bắn từng phát đạn một, bèn cứ thế cầm súng mà rải đạn ầm ầm.

Trong suốt năm, sáu phút ấy, tôi cũng không còn biết mình đang làm gì nữa, chỉ thấy từng con khí dữ tợn nhảy vọt vào rồi bị tôi bắn văng ra, nơi nơi toàn là máu tươi tung tóe. Bọn khí cứ như phát điên phát rồ, chẳng hề sợ hãi, thỉnh thoảng còn có mấy con chen chúc nhau chui vào khe, thế là kẹt cứng lại, cuối cùng bị tôi dốc sức đá văng ra ngoài. Thế nhưng, bọn khí ủa vào càng ngày càng nhiều như nước triều ùn ùn mà dâng. Đạn lia qua một đường, tức thì cửa đứt đôi cơ thể, nhưng chỉ cần phần còn lại cử động được thì nó vẫn đâm đầu vào trong khe, quả là vô cùng hung

hãn!

Chẳng mấy chốc mà hết đạn. Tôi vốn tưởng rằng, với số đạn này thì kiên trì cầm cự trong một tiếng đồng hồ là chuyện đơn giản, ai ngờ vào thực chiến rồi anh sẽ không thể kiểm soát nổi lượng đạn tiêu hao. Tôi còn rất nhiều băng đạn dự trữ, nhưng nếu bọn khỉ này cứ không ngừng tấn công thì chúng tôi cũng chẳng có thời gian mà thay đạn.

Khẩu M16 của Bàn Tử hết đạn đầu tiên. Hãn đã bắn giết đến đỏ hai mắt rồi, bèn chửi bậy một tiếng rồi vứt súng đi, rút thanh mã tấu tính nhảy ra ngoài oánh giáp lá cà một mẻ. Thế nhưng, địch không cho hãn cơ hội này, trong nháy mắt, năm, sáu con khỉ đã nhảy chồm lên người hãn, há mồm ra cắn. Bàn Tử đau đớn gào tướng lên, tóm lấy hai con quật chết tươi, nhưng lại bị bốn con khác bổ nhào vào mặt.

Ngay sau đó, khẩu Carbine 56 của tôi cũng hết đạn, tay bóp cò nghe “cạch cạch” “rắc rắc” vài tiếng. Cả người chợt lạnh toát, kể đến, trong chớp mắt, vài luồng ánh sáng đỏ tươi xẹt đến trước mặt tôi, tôi không kịp rút dao, bả vai và đùi trong lập tức dính chương. Tôi vô thức giơ cánh tay bị thương lên dọa nó, thế nhưng chẳng có chút xíu tác dụng nào cả. Trong lúc giây dựa vật lộn, đầu tôi chỉ còn lại một suy nghĩ duy nhất: Ngô Tà tôi đây và Vương Bàn Tử, chỉ e hôm nay không thể thoát ra khỏi cái hang trong lòng núi Trường Bạch này được nữa. Cao số như chúng tôi, không ngờ cũng có ngày phải bỏ mạng.

-----oOo-----

Chương 54: Khoảng cách giữa trời và đất

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Biễn

Beta: Thanh Du

~000~

Vô số con “khỉ trong miệng” lao bổ vào người tôi mà cắn xé điên cuồng. Tôi giây dựa kịch liệt, quyết không buông xuôi cho đến hơi thở cuối

cùng, nhưng thật ra trong lòng đã sớm tuyệt vọng, trong tình thế này cho dù có ông Bụt xuất hiện cũng không cứu nổi chúng tôi.

Đang lúc dựa vào địa hình mà chống đỡ, bốn bề đột nhiên chấn động, chúng tôi đều bị đẩy ngã. Bất ngờ lũ khỉ bám trên người tôi đều ngẫng tò te, trong nháy mắt cả đám đồng loạt nhảy xuống, liều mạng chạy trốn ra khỏi miệng khe.

Tam Thúc nuôi nhiều khỉ nhò, đa dạng ghê luôn, khỉ lớn khỉ nhỏ khỉ biển khỉ núi, phần 2 có khỉ, phần 3 có khỉ, và bây giờ cũng khỉ :v

Tôi quay sang Bàn Tử thì thấy cảnh tượng bên đó cũng y như vậy, cả đám “khỉ trong miệng” rút khỏi khe hở trong chớp mắt như có ma đuổi.

Bàn Tử bị thương khắp người, cũng chẳng hiểu mô tê gì. Chúng tôi đưa mắt nhìn nhau, hấn làu bàu: “Sao thế nhỉ, mỡ đến miệng mèò mèò còn chê? Chẳng lẽ nó chê thịt ông quá ngậy?”

Lũ “khỉ trong miệng” vẫn chưa hết hỗn loạn, đám khỉ nhung nhúc bên ngoài khe hở không ngừng chui lại vào miệng mấy con chim đầu người khổng lồ. Đám quái điều bắt đầu rục rịch di chuyển, ào ào bay lên rồi nhanh chóng mất hút, cứ như nhận được mệnh lệnh nào đó hoặc là gặp phải thiên địch đáng sợ nên mới điên cuồng trốn chạy.

Tôi đưa khẩu Carbine 56 cho Bàn Tử để hấn nạp đạn, sau đó cẩn thận nhích người ra miệng hang, không dám chui hấn ra ngoài mà chỉ ló đầu quan sát. Vừa nhìn đã ngớ người, lũ quái điều đầu người nối đuôi nhau bay lên trời, nhoáng một cái xung quanh đã chẳng còn mống nào. Bốn bề chìm vào tĩnh lặng, chỉ còn lại hai người chúng tôi.

Con mẹ nó, thế này cũng quái đản quá đi, tôi gọi Bàn Tử một tiếng, ra hiệu cho hấn chui ra. Chúng tôi quan sát một vòng xung quanh, hai đứa đều cảm thấy có phần chung hứng với cái lần thoát chết trong đường tơ kẽ tóc này. Trong lòng thâm nhủ, ông trời hời, dù ông thật sự không nỡ nhìn con chết thì cũng phải cho con cái lý do nào đó nghe lọt tai một chút chứ.

Tôi tự hỏi: “Rốt cuộc bọn chúng sợ cái gì vậy? Loài quái vật này không lẽ cũng có thiên địch sao?”, lời còn chưa dứt, Bàn Tử đã vỗ vai tôi, nói mình vừa nhìn thấy thứ gì đó.

Tôi nhìn theo hướng đó, chỉ thấy tấm da người niêm phong trên cánh cửa Thanh đồng khổng lồ kia không biết đã rách toạc ra từ đời nào. Hai cánh cửa Thanh đồng cực lớn hơi hé ra, chính giữa xuất hiện một khe hở nhỏ xíu đen ngòm.

Tim tôi tưởng như nhảy vọt ra khỏi cổ họng, toàn thân ướt đẫm mồ hôi. Cánh cửa khổng lồ như thế lại tự mình mở ra, con chấn động ban nãy nhất định là hiệu ứng khi cửa mở. Là ai đã đứng trong đó, mở ra cánh cửa nặng nề này?

Theo lời tự thuật của Uông Tàng Hải, cánh cửa khổng lồ dưới lòng đất được miêu tả như thông đạo để quỷ thần lui tới giữa địa ngục và cõi tiên, bên trong ẩn chứa ác niệm ngàn đời, nói chung không phải thứ tốt đẹp gì. Hôm nay địa môn lại mở ra, chẳng lẽ quỷ thần dưới địa ngục chuẩn bị dấn chó đi dạo bên ngoài? *đề nghị đồng chí Tà ngừng ngay công cuộc biến truyện kinh dị thành truyện hài nhóc =)))))))*

Cảnh tượng này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu, trong nháy mắt đầu óc tôi xoay vòng cả chục lần, là yêu quái hay bánh tông? Bỏ chạy hay cứ nhìn cho kĩ rồi tính? Mà nếu chạy thì chạy đi đường nào?

Mạch suy nghĩ của tôi lúc này lại hết sức rõ ràng, chính bản thân tôi cũng phải khâm phục sự bình tĩnh bản thân trong hoàn cảnh bị giày vò tan nát này.

Có điều sau khi cửa mở lại không có thêm bất cứ động tĩnh gì, không thấy nó mở rộng hơn, càng không thấy có thứ gì chui ra. Đứng ngẩn ra một lúc lâu, Bàn Tử hỏi tôi: “Có muốn qua đó xem thử không?”

Nhưng lỡ như vào rồi mà nó đóng lại, cánh cửa Thanh đồng bực cỡ này cho dù có cả ngàn người hợp sức cũng không cách nào đẩy ra nổi, chúng tôi chắc chắn sẽ bị nhốt trong đó đến chết, bây giờ dù biết bí mật thì cũng có mài ra ăn được đâu?

Đây thực ra chính là lựa chọn giữa hai phương án, hoặc an toàn rời khỏi đây, hoặc mạo hiểm đi tìm câu trả lời.

Đắn đo một hồi, cuối cùng tôi vẫn không thể kiềm chế nổi tò mò muốn khám phá cái bí mật đã giày vò mình cả năm trời, tôi nhất định phải vào

đó xem rớt cuộc ma cảnh mà Uông Tàng Hải nhìn thấy năm đó trông như thế nào? Đằng sau cái bí mật kéo dài cả ngàn năm, liên lụy đến ba đời nhà tôi, là thế lực thần bí nào?

Tôi nhìn sang Bàn Tử, hấn cũng nghĩ y như tôi.

Hấn đưa khẩu Carbine 56 cho tôi, còn mình thì nhặt khẩu M16 rồi lục lầy mấy băng đạn từ đám thi thể trên mặt đất, sau đó lau máu trên mặt, ra hiệu cho tôi đi cùng.

Cánh cửa kia quá lớn, khe hở nhìn xa thì thấy nhỏ xíu, đến gần mới biết nó đủ rộng để lái cả chiếc xe tải vào. Muốn cánh cửa nặng hàng vạn tấn di chuyển một khoảng bằng chừng này, phải dùng đến một sức mạnh không thể nào đong đếm được.

Tôi cố đè nén cảm giác phấn khởi trong lòng, đi đến trước cánh cửa khổng lồ. Mũi người thấy một mùi hương lạ lùng bay ra từ bên trong khe hở, tim bỗng dưng đập loạn, nổi căng thẳng hòa lẫn với bất an ngày càng trở nên rõ ràng, hai tay túa mồ hôi lạnh, ngay cả chân cũng muốn nhũn ra.

Bàn Tử thử chiếu đèn pin, ánh sáng vừa lọt vào bên trong cánh cửa đã hoàn toàn biến mất, chẳng thấy được gì. Uông Tàng Hải từng nói, năm đó khi người Đông Hạ đưa ông ta tới nơi này, đoạn đường đầu tiên ngay sau khi bước qua cánh cửa là một khoảng hư vô, phải dùng đến một dụng cụ chiếu sáng kỳ lạ gọi là “Chân thực chi hỏa” – mà chúng tôi đoán nó chính là nến bằng sừng tê – mới nhìn thấy cảnh tượng bên trong.

Nghĩ đến đây tôi không khỏi sửng sốt, thậm chí thối hỏn rồi. Chúng tôi chẳng mang theo vật gì tương tự, dù có đi vào bên trong cũng chỉ nhìn thấy một khoảng không tăm tối, liệu có thể vượt qua không gian hư vô kia mà tiến vào ma cảnh hay không?

Bàn Tử thì không nghĩ nhiều đến vậy, thấy tôi đứng ngẩn ra lại tưởng tôi sợ hãi, bèn hỏi: “Có đi nữa không đây?”

Tôi đang định trả lời, chợt nhìn thấy trong bóng tối đằng sau khe hở giữa hai cánh cửa Thanh đồng khổng lồ lóe lên vài ánh đuốc, tựa như có thứ gì đang đi tới. Vừa định kéo Bàn Tử lại xem thì hấn đã kéo tôi trước, tôi quay đầu lại, chỉ thấy mấy kẻ đá dưới chân không biết từ bao giờ đã tản

ra một làn sương màu lam nhàn nhạt, nhanh chóng vẩn lên như mây mù.

Lời ngỏ: Hôm qua có người chê bản beta của phần 4 là buồn ngủ, mình có phần sốc vì xưa nay vẫn luôn tự tin với bản beta của mình, đây là lần đầu tiên nghe ý kiến trái chiều. Ý kiến cá nhân khó tránh khỏi chủ quan, người ta cũng không thể tự nhìn ra vấn đề của bản thân mình, nên mình muốn mở một cuộc thăm dò nhỏ để lấy ý kiến của tất cả mọi người về những điểm còn thiếu sót trong phần này. Phần 4 cũng sắp kết thúc, muốn rút kinh nghiệm thì không còn kịp nữa, nhưng mình có thể dùng những lời nhận xét của các bạn để chỉnh sửa lại nó cho hoàn thiện, mong các bạn góp ý nhiệt tình ~

Cụ thể mình muốn hỏi về những vấn đề sau:

- Nhận xét về cách diễn đạt, cụ thể là có gây cảm giác nhàm chán hoặc không đủ nghiêm túc? Có mắc những lỗi diễn đạt như lủng củng, lặp từ, câu thiếu thành phần hoặc đọc lên nghe trúc trắc không thuận tai hay không?

- Nhận xét về cách dùng từ, có “sáng tạo” quá đà, làm bạn cảm thấy khó khăn khi đọc hiểu hoặc đơn giản là nghe không quen tai? Có từ nào giữ nguyên phiên âm tiếng Hán một cách không cần thiết hoặc thuần Việt không hợp lý?

- Ngôi xưng (cả ngôi thứ 2 dùng khi đối thoại lẫn ngôi thứ 3 dùng trong mạch suy nghĩ của Tà) đã phù hợp chưa? Nếu chưa thì bạn muốn sửa ngôi xưng của nhân vật nào và sửa như thế nào?

- Lời thoại có thể hiện đúng tính cách nhân vật theo cảm nhận của bạn không?

- Chú thích đã đầy đủ và dễ hiểu chưa? Chú thích nên đặt giữa bài hay đặt ở cuối chương? (hiện giờ mình áp dụng cả hai cách, chú thích có hình ảnh đặt cuối chương, chỉ có chữ thì đặt giữa bài)

- Những câu chen ngang của editor/beta có làm gián đoạn mạch truyện?

- Giữa các chương có sự chênh lệch lớn về văn phong do khác editor hay

không?

- Nếu đã đọc trước bản tiếng Trung hoặc bản QT, bạn có phát hiện ra chỗ nào dịch chưa chính xác (do hiểu sai nghĩa của từ, hoặc do phân tích sai cấu trúc câu) không?

- Cảm tưởng chung của bạn về văn phong của phần 4, so sánh với những phần trước.

Với mỗi nhận xét, mình mong có ví dụ cụ thể cho dễ hình dung. Confess giấu tên, bạn có thể thoải mái bày tỏ suy nghĩ của mình, không việc gì phải ngần ngại ~ Hãy hãy ném đi ném đi đừng ngại ngần chi ~

-----oOo-----

Chương 55: Bí ẩn không lời giải

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chúng tôi lui lại vài bước, phát hiện từ những khe hở của vách đá chung quanh nhanh chóng tản ra một làn sương màu lam nhạt với tốc độ kinh người. Chẳng mấy chốc, trước mắt chúng tôi chỉ còn lại một màu xanh nhờ nhờ, bên dưới sương đã ngập đến gối và không ngừng dâng lên, ánh sáng từ đèn pin đã trở thành vô dụng.

Ngay sau đó, chúng tôi nghe tiếng tù và sừng hươu văng vẳng truyền tới từ đâu kia khe núi, âm thanh du dương không gì sánh nổi, vang vọng trong lòng khe mãi không tan. Vô số bóng đen âm u tụ lại thành một hàng dài theo tiếng tù và sừng hươu, thoát ẩn thoát hiện giữa màn sương nơi đáy cốc.

Tôi chẳng còn thời gian mà phản ứng, nơi đây vốn chẳng còn lại ai, người thì chết, người đã chạy trốn cả, sao bỗng dung lại xuất hiện ngàn này người? Chẳng lẽ trong này còn có nhóm nào khác nữa? Nhưng cũng không phải... chừng này người thì quá nhiều rồi...

Bàn Tử đứng bên mặt đã cắt không còn giọt máu, tựa như đã hiểu ra đây là chuyện gì, lấp bắp mãi mới thốt ra được trọn câu: “Âm binh mượn đường!”

Âm binh? Tôi chẳng hiểu mô tê gì, toan hỏi lại thì đã bị hấn bịt kín miệng, ra dấu tuyệt đối im lặng. Chúng tôi đặt đèn pin xuống, lùi lại nấp phía sau một tảng đá lớn.

Đoàn người kia khoan thai tiến về phía chúng tôi, không nhanh cũng không chậm, tôi loáng thoáng thấy bóng người đi đầu cầm một lá cờ phiên. Đội ngũ bốn người một hàng, hành quân hết sức chỉnh tề, chẳng mấy chốc đã vượt một quãng đường xa từ đầu đặng kia của khe núi tiến tới trước mặt chúng tôi. Trong tầm chiếu của đèn pin, có thể thấy rõ sương mù không ngừng dày lên.

Tôi vừa ngược nhìn đã thấy rợn gáy, chỉ thấy những người đi đầu mặc giáp trụ cũ nát từ thời Ân – Thương, tay cầm cán cờ, phía sau có người thổi tù và. Hàng trang nặng nề là thế, nhưng những người này di chuyển nhẹ nhàng như bay, không hề gây tiếng động, tốc độ cũng rất nhanh. Nhìn đến gương mặt bọn họ, tôi suýt nữa đã cắn phải lưỡi. Đó là những gương mặt biến dạng, dài gập đôi người thường, sắc mặt nhợt nhạt không hề biểu lộ cảm xúc.

Đội quân lướt qua trước mặt như u linh, dường như không phát hiện ra chúng tôi, chui thẳng vào khe hở giữa hai cánh cửa Thanh đồng, ngàn người như một, hệt như hình nhân bằng giấy.

Tôi và Bàn Tử chẳng dám hó hé gì, trong lòng chỉ mong cho bọn họ mau mau mà biến đi. Đúng vào lúc này, bàn tay Bàn Tử đang bịt miệng tôi bất chợt run rẩy, tôi tò mò nhìn sang, không ngờ lại thấy Muộn Du Bình cũng mặc thứ giáp trụ y hệt, đi lẫn vào đoàn quân kia. Khuôn mặt bình thường của hắn ta nổi bật giữa những gương mặt yêu dị xung quanh, liếc một cái là nhận ra liền.

Tôi suýt nữa đã kêu lên, không lẽ Muộn Du Bình đã chết, hồn phách bị đám âm binh này dẫn đi rồi sao?

Nhưng nhìn kĩ lại mới thấy sau lưng Muộn Du Bình vẫn mang Hắc kim cổ đao, động tác đi đứng bình thường, khác hẳn với đám âm binh bên cạnh. Tôi biết, hắn ta vẫn sống.

Nhưng hắn định làm gì? Trong đầu tôi nảy ra một ý tưởng cực kì táo bạo... không lẽ hắn muốn trà trộn vào đám âm binh này?

Tên này điên rồi! Tim tôi bắt đầu tăng nhịp, nỗi sợ hãi bấy lâu lại ùa về, hơi thở dần dần trở nên gấp gáp. Tôi định chạy ra ngăn cản hắn, nhưng bị Bàn Tử giữ rịt lại không cho nhúc nhích.

Tôi thấy Muộn Du Bình cũng chú ý đến chúng tôi. Hắn ta quay đầu sang, nhìn vào tôi và Bàn Tử, bỗng dừng nở một nụ cười ý vị sâu xa, bờ môi mấp máy, nói vền vện mấy chữ: “Hẹn gặp lại.”

Rồi hắn bước vào cánh cửa Thanh đồng, hoàn toàn mất hút trong bóng đêm. Tôi chết lặng nhìn theo, đầu ong ong như muốn nổ tung.

Lắc lư theo nhạc Thiên chân Còn nhớ anh đã cười, nhìn anh tan biến trong biển vong linh. Trước cửa Thanh đồng, ánh nến đã tàn, phải chăng đây chính là chung cục?

Cả đội âm binh nhanh chóng tiến vào bên trong cửa Thanh đồng, sau đó mặt đất đột ngột rung chuyển dữ dội, hai cánh cửa đồ sộ khép thành một khối nguyên vẹn chỉ trong nháy mắt.

Tôi ngã ngối xuống đất, cảm giác bải hoải rã rời lan ra khắp tứ chi. Thế này là sao? Muộn Du Bình, rốt cuộc hắn ta muốn làm gì? Đội quân kia thực sự là âm binh?

Bàn Tử chạy ra nhặt đèn pin, hắn cũng kinh ngạc không kém gì tôi, cứ nhìn dăm dăm vào cánh cửa khổng lồ, tinh thần có vẻ bất loạn.

Nhưng chúng tôi cũng chẳng có thời gian mà ngần ngừ. Sương mù bốn phía dần dần tan đi, chúng tôi đã tiếng quái điệu đứt quãng vang lên nơi cuối khe, càng ngày càng đến gần.

Bàn Tử phản ứng ngay lập tức, quay sang hét lên với tôi. “Đi mau! Lũ chim kia đã trở về rồi, lần này chắc chắn chúng ta sẽ không hên như hồi nãy đâu!”

Nghe tiếng gọi của Bàn Tử, tôi tựa như bị tạt một gáo nước lạnh mà hoàn hồn, lập tức xoay người chạy theo Bàn Tử về đầu đặng kia của cái khe – hướng lúc nãy đám Phan Tử đã chạy trốn.

Nền đá dưới đáy khe mấp mô như những quả đồi nhỏ, chạy rất khó khăn,

chúng tôi chưa chạy được bao xa đã nghe tiếng kêu của quái điều áp sát. Tôi thẳm cầu nguyện trong lòng, lúc này tiêu đời thì chẳng nói làm gì, đấng này đã thoát được một lần rồi mà sau đây lại bỏ mạng đúng chỗ này thì thật không đáng.

Miệng vết thương của chúng tôi đã từ đau biến thành tê rần. Ai đó từng nói khi hồi hộp con người ta thường quên đi cảm giác đau, nhưng hiện giờ chân tôi đã tê liệt đến độ mất cha nó cảm giác rồi, thậm chí nghiêng rãng chạy cũng không được nhanh. Tôi với Bàn Tử đành phải dắt díu nhau, dốc sức chạy tới không ngừng không nghỉ, bởi một khi đã ngừng chỉ e không thể chạy tiếp được nữa.

Chúng tôi cứ thế vừa lăn vừa bò vào sâu trong khe núi. Tôi nhanh chóng mất đi ý thức, không hiểu mình đang làm gì nữa.

Vượt qua tảng đá lớn cỡ một tòa núi nhỏ, trước mặt xuất hiện ba ngã rẽ là ba cửa hang cực lớn. Tôi lơ mơ chẳng rõ, biết làm sao bây giờ? Đi đường nào? Chúng tôi cứ ngỡ khe núi chỉ có một mạch thông từ đầu đến cuối, ra ngoài là gặp được Phan Tử. Giờ chúng tôi đã cạn sạch thức ăn nước uống, cứ cho cả ba ngã này đều dẫn ra ngoài, lỡ như không gặp được Phan Tử thì cũng chỉ còn đường chết.

Lại gần ba cửa hang, chúng tôi chợt trông thấy gần một miệng hang lớn có khắc một mũi tên nguệch ngoạc xấu xí, chỉ về một hướng.

Bàn Tử chửi: “Thằng Phan Tử lười thôi thầy, có cái mũi tên cũng đẽch biết vẽ cho đẹp hả!”

Tôi không ngờ họ còn nghĩ đến chuyện đánh dấu đường cho chúng tôi, nói: “Anh còn đòi hỏi nổi gì, có mà dùng là may lắm rồi!” Không nói thêm gì nữa, tôi cắn răng chui vào trong hang.

Cái hang này hẹp hơn nhiều so với khe núi ngoài kia, bọn quái điều có bay cũng chật vật hơn nhiều. Đi sâu vào bên trong chúng tôi sẽ dễ dàng chống trả hơn, cho nên cảm thấy rất an tâm.

Lát sau, phía trước lấp ló ánh sáng đèn pin, tim tôi bỗng dưng thót lên một cái. Thẳm nghĩ tính theo tốc độ của bọn họ thì giờ này phải đi được một đoạn đường rất xa mới đúng, sao ở đây lại có ánh đèn pin, không lẽ bọn họ đã gặp chuyện bất trắc rồi bỏ mạng chốn này?

Đi thêm vài bước, lại gặp ngay Phan Tử cùng mấy tay ngoại quốc lưng dắt đầy đạn chạy ngược trở về, xem ra họ muốn quay lại cứu chúng tôi. Thấy chúng tôi, Phan Tử mừng rỡ, rồi lại ngơ ngẩn hỏi: “Chỉ có hai người? Còn những người khác đi đâu cả rồi?”

Tôi bảo anh đừng hỏi nữa, đây đã thê thảm lắm rồi, ta mau đi thôi, bọn quái điều đang đuổi theo phía sau kia.

Ở đây có thể nghe thấy tiếng kêu của bọn chúng nhưng tình hình bên trên lại không nhìn rõ lắm. Không có pháo sáng, muốn dùng đèn pin soi quái điều là chuyện không tưởng.

Phan Tử ngoắc tay ra hiệu lập tức quay về, người cuối đoàn đốt một cây pháo lạnh, đi trước dẫn đường. Một người ngoại quốc thấy tôi bị thương quá thảm bèn cõng tôi lên, đoàn người nhanh chóng đi sâu vào trong hang.

Đã lâu không được ai cõng, tôi có phần không quen, nhưng ánh sáng từ cây pháo lạnh chiếu lên vô vàn bức bích họa trên vách đá đã nhanh chóng thu hút sự chú ý của tôi. Tiếc là thời gian gấp gáp, căn bản không cách nào nhìn cho kĩ càng.

Những tiếng kêu thê lương dần dần yếu đi, xem ra bọn quái điều đã không còn đuổi theo nữa. Thực ra chúng tôi vừa gặp được Phan Tử là đã yên tâm hơn rất nhiều, biết ngay mình không chết nổi. Người anh mang tới đều là những tay thiện xạ trong đội của A Ninh, dù có phải đánh xáp lá cà cũng không đến nỗi yếu thế.

Nhắc đội của A Ninh là nhớ tới A Ninh, tôi hỏi Phan Tử có gặp cô ta hay không.

Phan Tử bảo yên tâm đi, người đẹp kia đã bị người ta đánh ngất xỉu cõng về rồi.

Chạy mãi chạy mãi, hang càng đi càng hẹp dần, cuối cùng chỉ có thể đi hàng một. Không khí bỗng dưng ấm áp lên hẳn, chúng tôi cũng đi thong thả hơn. Lúc này phía trước lại xuất hiện hai người, hình như làm nhiệm vụ gác đêm, thấy chúng tôi quay về đều hò reo ầm ĩ.

Tôi còn đang thắc mắc vì sao không khí nơi này lại ẩm áp đến thế thì đã thấy gần chỗ Phan Tử đứng có vài lạch nước nóng. Tôi lập tức thả lỏng hoàn toàn, cảm giác bải hoải lan khắp người, gần như hôn mê bất tỉnh ngay tại chỗ.

-----oOo-----

Chương 56: Sau khi nghỉ ngơi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Long Vy Hương

Beta: Thanh Du

~000~

Bác sĩ trong đoàn A Ninh kiểm tra vết thương cho chúng tôi, tiêm một liều kháng viêm và vắc xin phòng bệnh lây truyền qua động vật, vết thương bị rách quá to cũng được rửa sạch và khâu lại. Mông Bàn tử bị thương nặng nhất, khiến hắn chỉ có thể nằm sấp mà ăn uống.

Chúng tôi đã sắp chết đói đến nơi rồi, mặc dù thức ăn không nhiều lắm, nhưng người dẫn đường của nhóm A Ninh nói nơi này gió nhẹ, nhất định có đường ra, không cần quá lo lắng làm gì. Chúng tôi ngón rất nhiều thức ăn chứa đường, các bộ phận trên thân thể đã dần dần lấy lại cảm giác, chỗ đau đau hơn mà chỗ ngứa cũng ngứa hơn, cực kì khó chịu.

Chú Ba vẫn còn mê man, có điều cơn sốt đã lui. Phan Tử quấn chặt ông trong cái túi ngủ, liên tục bón nước cho ông.

Suối nước nóng chảy róc rách không ngừng, chúng tôi đều múc nước suối lau người. Hoàn cảnh hiện tại tuy chẳng hề dễ chịu, nhưng tôi có cảm giác thân thể được lau rửa sạch sẽ xong cứ lâng lâng như tiên.

Trong lúc đó tôi mới kể mọi chuyện mình được chứng kiến cho bọn họ nghe, không hề dấu diếm. Nghe xong ai nấy đều im lặng, không bình luận gì cả. Bọn họ đều là người nước ngoài, lần này coi như được thấy mặt quý dị tà ác trong thế giới huyền bí cổ xưa Trung Quốc, muốn bọn

họ ý kiến ý cò cũng bằng làm khó nhau.

Một chuyên gia nghiên cứu động vật trong số đó có nói, loài quái vật bao gồm khi sống trong miệng quái điều này, có thể là một loại quan hệ ký sinh có từ thời viễn cổ, gần giống với con bái (*) chuyên bám lên lưng con sói. Quái điều có lẽ không thể tiêu hóa được thức ăn, phải nhờ “khí trong miệng” giúp sức, sau đó quái điều sẽ sống bằng phân và nước tiểu của khi, quan hệ ký sinh này rất hay gặp ở sinh vật sống dưới biển.

(*) Bái là một loại động vật trong truyền thuyết Trung Quốc, là họ hàng gần với Sói. Bởi vì chân trước của Bái đặc biệt ngắn, cho nên khi di chuyển phải bám lên mình con Sói. Bái không có khả năng tồn tại độc lập, một khi không có Sói trợ giúp thì nó không thể hành động. Bởi vậy mới có câu, “lang bái vi gian”.

Tôi chẳng ừ hữ gì, từ khi tiến vào Vân Đỉnh thiên cung, mọi chuyện đều diễn ra quá nhanh, chúng tôi căn bản không cách nào hiểu cho rõ ràng. Giờ tôi chỉ cảm thấy mình vừa trải qua một giấc mộng, thật sự không muốn nghĩ về những vấn đề này nữa.

Nhưng theo lệ thường, tôi vẫn giao hẹn với mấy lão chuyên gia: nếu mọi người đều sống sót trở về, sau này phát hiện ra tình tiết nào mới thì có thể chia sẻ với nhau qua Email, chỉ mong từ rày về sau quan hệ giữa chúng ta sẽ không phải là cạnh tranh hơn thua.

Chúng tôi nghỉ ngơi và hồi phục tại chỗ mất nửa ngày, Phan Tử mới dẫn theo mấy người nữa đi vào trong khe dò đường, kể đó chúng tôi lại một lần nữa khởi hành, tiến sâu vào hang núi.

Theo ý kiến của chuyên gia về hang động, căn cứ vào dòng không khí lưu chuyển thì cửa hang này hẳn là thông lên mặt đất, hơn nữa đầu bên kia nhất định phải nằm đầu nguồn gió.

Lúc ấy tôi cũng chẳng tin tưởng cho lắm, nhưng mãi miết đi được gần một ngày rồi, chúng tôi chợt phát hiện bốn phía trở nên quen thuộc. Khi Bàn Tử há hốc mồm chỉ vào bức bích họa hai lớp trên vách khe bị người bóc ra, tôi không nén nổi một nụ cười.

Cửa vào của khe nứt này thì ra chính là cái miệng khe bị tảng phong thạch che khuất mà khi lên núi chúng tôi đã vào để tránh cơn bão tuyết.

Tôi thậm chí còn thấy mấy thứ vật dụng sinh hoạt mình đã bỏ lại bên trong, Phan Tử thấy thế cũng gượng cười.

Nghĩ lại thì khi mới đến đây chúng tôi đã ôm biết bao nhiêu vọng tưởng xa vời, giờ thì chẳng khác nào bại binh. Cảm giác hưng phấn và huyền bí khi cả đám nhìn thấy bức bích họa hai tầng, đoán ngược đoán xuôi về bí mật bên trong Vân Đỉnh thiên cung, giờ đã biến thành cay đắng và châm chọc, không thể xua tan đi. Hơn nữa lúc ấy chúng tôi không tài nào tưởng tượng được, chỉ cần đi sâu thêm vài cây số vào cái khe này là đã tới nơi đặt Cửu Long đài thi quan. Ai mà biết chúng tôi lại đi một vòng luân quần lớn đến thế kia chứ.

Đây hẳn là bách nhục xuyên tâm rồi, cũng không biết cái nhục này là điều bất ngờ cuối cùng mà Uông Tàng Hải để lại cho chúng tôi, hay là một sự trùng hợp hết sức ngẫu nhiên mà ngay bản thân ông ta cũng không biết.

Sau đó chúng tôi nhanh chóng chui ra khỏi khe nứt. Đây là lần đầu tiên mọi người nhìn thấy ánh mặt trời sau cả tuần dài dằng dặc nên mắt ai cũng bị chói nắng, không tài nào mở ra được.

Lương thực của chúng tôi căn bản đã cạn sạch rồi, nhưng nước thì không thiếu, tinh lực kể như dồi dào, nhịn đói lê lét một ngày chắc cũng chả chết được. Cho nên khi đã xác định được tuyến đường cần đi, A Ninh thông qua điện thoại vệ tinh, gọi bác sĩ giỏi đến tiếp ứng, nói rằng trên đường về sẽ có người tới đón chúng tôi.

Chúng tôi đi theo đoàn của bọn họ, từ từ vượt qua ranh giới tuyết, đến khi gặp được đội cứu hộ vùng núi thì đã ở bên ngoài thôn Doanh Sơn.

Tất cả những người bị thương đều được xe Jeep chở đến bệnh viện gần nhất để sơ cứu, sau đó lại chuyển đến Bệnh viện 3 thuộc đại học Cát lâm. Kiểm tra thấy chú Ba bị biến chứng sau chấn thương sọ não và nhiễm trùng vết thương, cần điều trị lâu dài. Tôi với Bàn Tử thì chỉ bị ngoại thương, vết thương chỉ chút đến độ tôi đã không còn hăm mộ cơ thể tráng kiện đầy những vết sẹo của Phan Tử nữa, bởi vì sắp tới tôi cũng chẳng thua kém anh là bao.

Hơn nữa, mặc dù tôi vẫn còn mù mờ đối với mục đích và động cơ của

chú Ba, nhưng cuối cùng đã kéo được lão về, trong lòng cũng dâng lên cảm giác tự hào.

Chú Ba vẫn muốn ở lại bệnh viện điều trị cho đến khi bệnh tình khá lên. Tôi, Phan Tử, Bàn Tử cùng mấy người ngoại quốc ăn chơi nhảy múa ở Cát Lâm một thời gian, đại khái nửa tháng sau cũng lần lượt cáo từ.

Phan Tử trở về Trường Sa, thu thập tàn cục tiêu tốn tinh lực rất lớn, sau cũng không liên lạc nữa. Bàn Tử trở về Phan gia viên ở Bắc Kinh, nói cần nghỉ ngơi vài tháng. Mấy người ngoại quốc cũng lần lượt bay về nước, cuối cùng chỉ còn lại mình tôi, vừa chăm sóc chú Ba, vừa sắp xếp lại toàn bộ câu chuyện, cố gắng sử dụng những manh mối mình có từ trước để tìm ra chút ít liên hệ. Nhưng không có phần tin tức từ miệng chú ba, thật sự không có cách nào chấp nối cả câu chuyện lại với nhau được.

Thật ra một phần câu đố của Ônng Tàng Hải đã có đáp án rõ ràng:

Thứ nhất, Vân Đỉnh Thiên Cung không phải do Ônng Tàng Hải xây nên, mà ông ta chỉ tu sửa lại. (nhưng cái di chỉ khổng lồ có từ thời Ân Thương này, rốt cuộc là ai đã xây ra nó và xây với mục đích gì?)

Thứ hai, Ônng Tàng Hải không tự nguyện tham gia vào công cuộc tu sửa này, mà phần lớn những công nhân người Hán tham gia xây dựng cũng đều bị người Đông Hạ bắt tới. Trong quá trình tu sửa, Tổng tư lệnh Ônng Tàng Hải bắt đầu thiết kế mấy mật đạo đào thoát nối liền hai ngọn núi Tiểu Thánh và Tam Thánh, tránh cho mình bị Vạn Nô vương dị tộc kia chôn sống khi địa cung bị phong bế.

Thứ ba, trong quá trình cải tạo lăng tẩm, Ônng Tàng Hải đã dần dần che giấu đi rất nhiều bí mật nằm dưới đáy hoàng lăng Đông Hạ, sâu trong sơn thể núi Trường Bạch. (Sau cánh cửa Thanh đồng khổng lồ đó, rốt cuộc ông ta đã nhìn thấy thứ gì?)

Thứ tư, Ônng Tàng Hải đem những bí mật này ghi chép vào Long ngư mật văn, hi vọng sẽ đến một ngày nó được người đời biết đến.

Thứ năm, do Đông Hạ là một nước nhỏ nơi biên cảnh, quốc khố trống rỗng, cho nên rất nhiều kỳ trân dị bảo trong Vân Đỉnh thiên cung đều vơ vét từ những huyệt mộ khác. Trong quá trình Ônng Tàng Hải dẫn quân đội Đông Hạ đi đồ đạc, cũng len lén dấu long ngư mật văn vào bên trong

những cỗ mộ đó, hy vọng có người phát hiện ra. Tổng cộng đã giấu hai cái, cái thứ ba ông ta đem giấu vào phần mộ của chính mình trước khi chết già.

Thứ sáu, tại sao ông ta lại xây mộ mình nơi đáy biển? Vì lo sợ con cháu người Đông Hạ sẽ hủy đi bí mật này sao?

Thứ bảy, những người đã biến mất trong mộ huyết dưới đáy biển đều xuất hiện trong mật thất của Vân Đỉnh thiên cung. (Chỉ trừ hai người đã thoát ra, những kẻ khác đều chết sạch, vậy hai người đó là ai? Bọn họ đã đi đâu? Phải chăng họ cũng giống như Muộn Du Bình, đã tiến vào cánh cửa đồ sộ kia? Rốt cuộc vì sao bọn họ lại muốn đi vào đó? Mục đích chú Ba khi đến Vân Đỉnh thiên cung là gì?)

Thứ tám, cây cỏ thụ khổng lồ bằng thanh đồng, cánh cửa đồ sộ bằng thanh đồng cùng với chuông lục giác xuất hiện ở nhiều nơi khác nhau, giữa những vật làm từ thanh đồng này phải chăng có mối liên hệ nào đó? Nó đại diện cho một thứ sức mạnh thần bí, rốt cuộc là gì?

Tôi cũng dần dần phát hiện, những chuyện đã xảy ra trong huyết mộ dưới đáy biển hai mươi năm về trước mới là mấu chốt cho tất cả.

Lời beta: Vậy là cuối cùng phần 4 cũng đã hoàn :”>~~~ Ban đầu buông lời hứa mỗi ngày 1 chap, mình cũng không nghĩ có thể duy trì nó suốt 2 tháng không gián đoạn ngày nào, dù thỉnh thoảng có bị lỗi giờ post từ dăm chục phút tiếng cho đến vài tiếng. Chủ yếu vẫn là do có editor chăm chỉ với tốc độ khủng bố cùng với động lực giả thù vô cùng mạnh mẽ thôi thúc nên mình mới kìm nén được những cơn lười thường xuyên bộc phát mà hoàn thành cho đúng tiến độ :)) Tóm lại là đã xong rồi đó, beta xin được nghỉ phép dài hạn, nhanh thì vài tháng (cho đến khi mình ra trường), chậm có thể là vĩnh biệt luôn :))

Anw, xong phần 4 vẫn chưa hết nợ, cho mình xin lỗi những bạn từng bị cho đi tàu bay giấy với lời hứa trong vài ngày sẽ post bản beta hoàn chỉnh quyển 1 để đi in nhé. Giờ xong phần 4 coi như rảnh rang rồi, mình sẽ cố hoàn thành lời hứa này, sau đó lập cho xong cái hồ Lu châu, rảnh rảnh nữa thì lập nốt Hồ sơ chuyện lạ. Vào một ngày đẹp trời nào đó khi đã rũ sạch nợ nần, rất có thể mình sẽ trở lại với một cái hồ nho nhỏ xinh

xinh (hố to không dám thâu đầu) thời gian thì không thể hứa trước được :”>

Còn vấn đề phần 5 bao giờ lên sóng không thuộc thẩm quyền của mình, có gì xin hãy liên hệ beta chính của phần này là Earl Panda, mình rất hạnh phúc vì đã đi trọn phần đường của mình và xin hết ở đây

-----oOo-----

Chương 1: Chú Ba tỉnh lại

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Earl Panda Beta: Earl Panda . Note: Rất tiếc là mình phải thông báo, mình không có khả năng chạy theo tiến độ 1 ngày 1 chương, cho nên tốc độ về như xưa, mong các bạn không bị mừng hụt ~(_▽_~) Mình bị bệnh cầu toàn, mà một ngày thời gian rảnh của mình ít lắm ~(_▽_~) P/s: Mong là xong phần này trước khi đi quân sự =)))))))). .***** .Sau khi kết thúc cuộc thám hiểm Vân Đỉnh thiên cung chừng hơn một tháng, tôi vẫn ở lại Cát Lâm chăm sóc cho chú Ba, để mắt đến chú không rời. Tôi sợ chú sau khi tỉnh sẽ lại chuồn đi mất không lời cáo biệt, cho nên, tôi dọn luôn đến bệnh viện mà trú ngay bên giường bệnh của ông.

Quả nhiên, những chuyện xảy ra về sau đã chứng minh được trí tuệ tài ba nhìn xa trông rộng của tôi, thế nhưng, lúc bấy giờ người khác đều không cho là vậy.

Tình trạng của chú đã ổn định, nhưng không có dấu hiệu gì là sắp tỉnh. Nhịp thở bình thường, sắc mặt hồng hào, chỉ là mãi không có phản ứng gì. Bác sĩ nói, mọi thứ đều không có gì nghiêm trọng, chỉ có điều, vết thương của chú bị nhiễm trùng nặng, e rằng cơn sốt cao lúc ấy đã làm trung khu thần kinh bị tổn thương chỗ nào đó rồi. Bây giờ, chú có tỉnh lại được không, còn phải chờ số trời.

Tôi không còn lựa chọn nào khác ngoài chờ đợi. Trong thời gian đó, có vài người nhà đến thăm tôi đôi ba bận, nhưng tôi đều từ chối lời mời ra ngoài ăn cơm. Tôi sợ khi tôi vừa bước ra khỏi bệnh viện, lúc quay về sẽ thấy chú Ba biến mất tiêu. Mẹ tôi còn mắng tôi khờ, nhưng tôi vẫn kiên

trì tin tưởng vào suy nghĩ của mình. Không nói quá lên một chút nào, cả quãng thời gian hơn một tháng trước khi chú Ba tỉnh lại, tôi hầu như không rời khỏi giường bệnh của chú một bước.

Trong quãng thời gian dài đó, tôi đã làm được không ít việc. Tất cả những manh mối về Vân Đỉnh thiên cung đều được tôi sắp xếp lại. Máy cổ vấn trong công ty của A Ninh sau khi về nước cũng lần lượt gửi cho tôi những tư liệu bọn họ có được, bao gồm hơn mười tám ảnh về bức bích họa ẩn dụ trong phòng đặt quan tài chủ mộ ở hậu điện trong ngôi mộ dưới đáy biển, còn có toàn bộ bản dịch của đoạn văn bên trong con cá đồng, vân vân.

Tổng kết lại từ những manh mối có được này, tôi đã có thể lý giải được toàn bộ bí mật của Uông Tàng Hải, tâm trạng cũng dần dần khá lên đôi chút. Uông Tàng Hải người này có thể nói là một thiên tài xuất chúng của thời đại, bây giờ, ông ta có thể an lòng mà nhắm mắt được rồi, bởi vì bí mật mà ông ta đã trăm phương ngàn kế truyền lại cho đến ngày nay giờ đã có người tiếp nhận được. Tuy rằng, ở thời đại của tôi, tôi vẫn không thể nào giải thích được cảnh tượng mà ông ta đã chứng kiến lúc ấy, thế nhưng, nếu bí mật này đã có thể truyền được đến đời sau thì chắc chắn một ngày nào đó, nó sẽ có câu trả lời.

Ngoài ra, còn một điều làm tôi cứ lo nghĩ mãi không thôi, đó chính là mục đích của Muộn Du Bình và chú Ba. Theo suy đoán của tôi, hai mươi năm trước, khi mấy người đó lặn xuống ngôi mộ dưới đáy biển, hình như bọn họ đã đều đi tìm cánh cửa khổng lồ giống cái ở dưới đáy Vân Đỉnh thiên cung kia, và cũng đều muốn đi vào trong đó. Tôi tận mắt nhìn thấy, Muộn Du Bình đã dùng một cách thức khiến người ta lú cả lưỡi để đi vào, mà trong đồng thi thể của bọn Lý Tứ ở phòng chứa kho báu kia bị thiếu mất hai người (không biết là thiếu những ai), hai kẻ đó cũng có thể là đã đi vào rồi.

Vì sao bọn họ muốn vào đó? Và đi vào để làm gì?

Tất cả những bí ẩn đều tập trung vào chuyện đã xảy ra hai mươi năm trước trong ngôi mộ dưới đáy biển, có lẽ Uông Tàng Hải vẫn còn để lại một vật gì đó hoặc là thông tin gì đó trong ngôi mộ của mình. Thứ này chính là nguyên nhân cũng như là nhân tố quyết định khiến tất cả bọn họ đều nảy sinh ra cái ý định “nhất quyết phải đến Vân Đỉnh thiên cung” trong đầu. Đáng tiếc, tôi phải đợi khi nào chú Ba tỉnh lại mới có thể giải

đáp được câu hỏi này.

Ngoài ra, tôi còn giúp Bàn Tử bán đấu giá sáu món kim khí mà hắn đã mang theo ra ngoài lần trước. Lần bán này thu về cho hắn một khoản tiền lời lớn nhất bọn, mấy món kim khí này có giá trị rất cao, trong đó có một cái ly vàng chân cao khảm mã não theo phong cách Tây Vực bán được đến bốn trăm ngàn Đô la. Bàn Tử cũng là loại ăn ở có nghĩa khí, đem số tiền đó chia cho tôi một ít, coi như là tiền hoa hồng. Tôi thề độc với hắn, vụ tiền trang bị cho lần gặp Lạt Ma sau, tuyệt đối không có lần sau nữa.

Từng ngày từng ngày trôi qua, tôi bắt đầu cảm thấy có chút chán nản. Suốt quãng thời gian dài chờ đợi, lòng kiên trì cũng dần dần bị bào mòn mất. Mấy tháng đầu thì tôi còn rất nhiều việc phải thu xếp và xử lý, nhưng về sau, tôi chỉ toàn ngồi nhìn tấm ảnh chụp đen trắng kia trên máy tính của chú Ba. Tôi vẫn thường nghĩ, cái tên Muộn Du Bình đáng chém ngàn đao kia, không biết giờ này hắn ta đang làm cái gì nhỉ?

Ngay khi tôi còn tưởng phải tiếp tục cái lối sống như này lâu hơn nữa, thì sự tình bỗng nhiên xuất hiện một bước ngoặt không thể tưởng tượng nổi. Giờ nghĩ lại tình cảnh lúc đó đúng là như phim truyền hình dài tập.

Một ngày đẹp trời, bác sĩ chữa trị chính cho chú Ba đột nhiên đến tìm tôi, nói có chuyện quan trọng muốn bàn.

Bệnh tình của chú Ba đã vô cùng ổn định, đã lâu rồi bác sĩ cũng không đến kiểm tra gì nhiều, tôi có hơi bất ngờ, tự nhủ lẽ nào chú Ba chỉ có mỗi việc nằm bất động mà bệnh tình cũng chuyển biến được sao?

Vì vậy, tôi lo lắng bất an đi theo ông ta đến văn phòng, không ngờ, vừa tới đó thì thấy một tên tay chân của chú Ba đang ở đó. Tôi hỏi gã tìm tôi có việc gì, gã liền ập a ập ứng, nói mãi không thành câu, bối rối gã đi đầu đến nửa ngày trời, mặt mũi tắc nghẹn đến đỏ bừng.

Người này tôi tương đối quen mặt. Gã là một trợ thủ khá đắc lực của chú Ba, bình thường khi đi buôn, tôi chưa bao giờ thấy vẻ mặt này của gã. Tôi vừa nhìn thấy, lập tức trong lòng có cảm giác không ổn, bụng bảo dạ thôi xong rồi, đã trúng kế!

Tôi vội vội vàng vàng chạy về phòng bệnh, không khỏi nghiến răng nghiến lợi, quả nhiên là chú Ba đã biến mất tiêu.

Trên giường chăn gối lộn xộn, tôi liền tìm khắp xung quanh: dưới giường không có, trong tủ không có. Khởi phải nói, rõ ràng thừa dịp khi tôi vừa đến văn phòng của bác sĩ, lão chết tiệt này liền chuồn con mẹ nó luôn!

Tôi ngậy người trong một chốc, tự hỏi ổng tỉnh từ bao giờ, liên lạc với bên ngoài từ bao giờ, tại sao tôi không phát hiện ra được tí gì cả.

Kế tiếp là cơn giận dữ ập đến trong chớp nhoáng. Tôi quả thực không thể hình dung lại được cơn phẫn nộ lúc ấy của tôi đến mức nào, nhìn cái giường bệnh trông trơn, lại nhớ đến mấy tháng chán ngắt bám dính bên giường bệnh không dám rời nửa bước, mong đợi chú tỉnh lại, kỳ vọng được giải đáp tất cả mọi chuyện, nhất thời tất cả dồn nén lại thành một cục gì đó chặn ứ ngay trong lồng ngực, một cảm giác thất vọng mãnh liệt nhấn chìm lấy toàn thân tôi!

Tôi lấy hết sức đâm một cú thật mạnh lên giường bệnh, phát ra tiếng động rất lớn.

Tôi nghĩ mãi không ra, rốt cuộc vì sao chú lại tránh né tôi, rốt cuộc là vì sao? Sự việc đã đến mức này, rốt cuộc ổng còn cái gì không thể nói được nữa, chả nhẽ, cái bí mật trong lòng ổng kia thực sự quan trọng đến vậy sao?

Thế nhưng, ngay khi tôi đang ảo não không thôi, chỉ muốn đứng dậy đi đập cho bác sĩ một trận, lại vừa muốn đâm đầu vô đầu hũ chết quách đi cho rồi, thì đột nhiên tôi nghe thấy ngoài cửa có tiếng ai đó giãy dựa vật lộn. Nhìn lại thì thấy, chú Ba tôi mặt mũi xám ngoét đang bị người ta xách cổ, áp tải vào phòng bệnh, còn người đang xách cổ chú thì không phải ai xa lạ, chính là chú Hai nhà tôi.

Té ra, khi ổng len lén chuồn ra ngoài, đúng lúc đang chạy trên hành lang thì đụng phải chú Hai. Chú Hai thấy thế tự nhiên là biết ổng đang trốn tôi, thế là cuối cùng, ổng không thể làm gì khác ngoài ỉu xìu xìu mà quay về.

Tôi bất động thanh sắc, cũng chưa vạch mặt chú Ba vội. Ba người ngồi lại nói chuyện phiếm một hồi, tôi nhân cơ hội ấy nhắc đến chuyện đã xảy ra sau khi chú hôn mê, đồng thời kể lại tất cả những suy đoán của tôi cho

chú nghe. Thế nhưng, chú lại không có thái độ gì, chỉ duy nhất khi nghe đến việc Muộn Du Bình đã đi vào trong cánh cửa, sắc mặt có hơi chút biến đổi.

Một lúc sau, chú Hai đi về. Trước khi đi, chú còn nhắc tôi trông chừng cái lão con nít này cho tốt. Chú Hai vừa đi, tôi lập tức trở mặt chất vấn, hỏi ông rốt cuộc đã tỉnh từ lúc nào, giả bộ hôn mê lòe tôi được bao lâu rồi?

Chú Ba vô cùng lúng túng, nhưng vì bị tôi bắt vớ mắt rồi, nên cũng chẳng còn cách nào khác, bèn nói, thật ra chú cũng chỉ vừa mới tỉnh lại, chẳng là nãy tính ra ngoài kiếm WC giải quyết tâm sự tí thôi.

Tôi không thèm tính toán chuyện này với ông, vì nói không chừng có khi ông cũng nói thực. Tôi không tin trên đời lại có người có thể giả bộ hôn mê suốt cả tháng giời, ai mà chịu nổi cơ chứ. Nhưng khi tôi lại hỏi chú về chuyện khác, ông liền đã trót thì chơi đến trót luôn, nhất định không nói, rồi lại còn bảo cái khi biển gì mà chuyện đó chẳng liên quan đến tôi.

Tôi đứng phắt dậy chửi một tràng, tôi nói, ông cái lão già chết tiệt này, có biết chỉ vì chuyện của ông mà tôi đã phải gánh không ít khổ sở, rồi lại còn cả Đại Khuê, cả Phan Tử, bọn họ theo ông vào sinh ra tử, ông có tôn trọng bọn họ một tí gì không vậy, ít nhất thì cũng phải cho bọn họ biết bọn họ đang mạo hiểm tính mạng cho ông, rốt cục là bởi nguyên do gì chứ!

Lời nói xong, ngữ khí vô cùng gay gắt. Tôi thực sự tức giận, đặc biệt khi nhớ tới cảnh Phan Tử đối với lão già này tình thâm ý trọng, tôi ghen uất không nên lời.

Bấy giờ chú Ba mới trầm mặc một lúc, rồi cười khỏ vài tiếng, thở dài, lắc đầu nói: “Việc này không liên quan gì tới mày, nói ra, không chừng có phiền phức hơn nữa. Chú không nói cũng là vì muốn tốt cho mày thôi, cần gì phải gắt như thế?”

Tôi lắc đầu, dù có phiền phức gì thì cũng là do tôi tự chuốc lấy, tôi nhất định phải biết chân tướng sự việc, bằng không, tuyệt đối không bỏ qua.

Tôi nói rất kiên quyết, hơn nữa, còn nhìn thẳng vào chú Ba mà nói, chính là muốn cho chú biết, giờ này kiêu gì ông cũng không trốn được tôi đâu,

đừng có mà mơ tưởng hảo huyền.

Đây cũng là thành quả mà tôi học được trong mấy ngày nay, tôi đã lo là thế nào cũng sẽ có tình huống này, cho nên tôi đã xem qua rất nhiều tài liệu tâm lý học, xem xem làm thế nào để hóa giải được phòng tuyến bảo vệ bí mật của người khác.

Chú Ba suy nghĩ một lúc, rồi thở dài một hơi, dường như cuối cùng cũng quyết định được. Chú xoa xoa đôi mắt, nói: “Ai da, không ngờ không ngờ, người ta bảo con cái là chủ nợ từ kiếp trước, ta cứ tưởng rằng không để đũa nào hết là xong, nào ngờ cái thằng nhóc nhà mà lại thay thế mà ngồi lên đầu ta, xem ra hôm nay, bất kể thế nào mà cũng nhất quyết phải biết sự thật, đúng không?”

Tôi cả giận, nói: “Ông còn có mặt mũi mà nói lời này à? Chả biết ai giả nợ cho ai đâu, không rõ kẻ nào suýt nữa bị chôn sống dưới đáy biển ấy nhỉ? Kẻ nào suýt nữa bị Hầu tử nuốt sống ấy nhỉ? Kẻ nào...”

Chú Ba gơ tay đầu hàng, nói: “Được rồi được rồi, bây nếu đã vậy, chú cũng ngoại lệ nói cho mà hay, nhưng mà, mà phải thề một câu, nghe xong không được kể cho bất cứ ai.”

Cái loại thề thốt gì đó tôi đem làm cơm ăn hết, sao có thể thành thật được, cho nên bèn thề độc, nếu trái lời cả nhà chết sạch.

Chú Ba kinh ngạc khi thấy tôi thề độc một câu quá cay nghiệt, mãi hồi lâu mới lắc đầu cười, nói: “Chú cảnh báo trước, việc này không phải ai nghe cũng tin nổi, chú nói xong, nếu mà không tin thì chú cũng chịu thua.”

Tôi nôn nóng đến mức ho khụ một cái, nói: “Tôi bây giờ còn có cái gì mà không tin nổi nữa đây, thôi chú cứ nói đi xem nào.”

Chú Ba thở dài một hơi, sờ soạn nửa ngày mới móc ra được nửa điều thuốc, chẳng biết chôn chĩa từ lúc nào. Chú nhìn ngó ra ngoài cửa, thấy không có y tá ở đó, mới có vẻ tiếc nuối mà châm lửa, đứng lên hút một hơi, rồi nói: “Đó chuyện từ rất lâu trước đây. Tính ra, khởi nguồn của tất cả mọi sự đều là từ những gì được ghi chép trong quyển bút ký của ông nội mà, bắt đầu vào một buổi đêm, từ năm mươi năm về trước. Nếu như

mày muốn biết hết thầy mọi chuyện, chú đây sẽ bắt đầu kể từ câu chuyện này.”

-----oOo-----

Chương 2: Chuyện cũ chẳng dám nhớ lại

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Cơm Nấm Nướng Chảo Beta: Earl Panda . .***** Chú Ba rất cuộc cũng tỉnh lại, tôi nôn nóng chẳng đợi được, gặng ép ông nói ra toàn bộ sự việc, trong lòng nghĩ cho rằng mình càng ngày càng tới gần chân tướng rồi. Thế nhưng, không ngờ lời tự thuật của chú Ba lại phải bắt đầu kể từ câu chuyện của năm mươi năm trước, câu chuyện được ghi chép lại trong cuốn bút ký của ông tôi.

Hiện giờ, tôi không mang theo bên mình cuốn bút ký của ông, nhưng nội dung bên trong tôi vẫn nhớ cực kỳ rõ ràng. Chuyện đã xảy ra vào cái đêm của năm mươi năm trước ấy, quỷ quái dị thường, nhưng đến đoạn cuối, ông tôi lại không ghi những chuyện đã xảy ra sau khi ông trúng độc mà ngắt đi, bởi vậy, chúng tôi cũng chẳng biết tí gì. Giờ nhớ lại những câu chữ trong cuốn bút ký, tôi vẫn thấy trong lòng dấy lên một cảm giác hoang mang khó hiểu.

Tuy nhiên, vừa nghe chú Ba nói vậy, tôi bỗng cảm thấy không tin cho lắm, bởi vì ông tôi vốn luôn luôn giữ chuyện này kín như bưng. Trước lúc qua đời, mặc kệ mấy đứa con cháu chúng tôi có vặn hỏi đến thế nào, ông vẫn không hề hé răng nửa lời. Quan hệ giữa chú Ba với ông từ lâu đã không tốt, tôi tin là ông lại càng chẳng nói cho chú nghe đâu.

Vì vậy, chú vừa nói xong tôi liền đáp lại luôn: “Mẹ kiếp chú đừng có hòng bịp tôi. Năm mươi năm trước ông nội còn đang mặc quần thủng đít, mòm ông ngậm chặt như thế, làm thế nào mà chú biết được? Chú đừng hòng chém đại ra mấy câu chuyện có vẻ nguy hiểm ra lừa tôi nữa, tôi tuyệt đối sẽ không mắc lừa đâu.”

Chú Ba nghe xong, phật ý đáp lại: “Không kể cho mày thì mày cứ quỳnh lên, mà nói ra thì mày lại không tin, làm sao mà chú lại không thể biết được? Mày không tin thì thôi, chú đỡ phải kể, chú còn đang không muốn

nói đây này.”

Tôi nhác thấy ông kiêu này hẳn là muốn được thể nuốt lời, lập tức nói: “Thôi thôi, cháu tin rồi. Cháu chỉ kêu ca có một tí thôi mà, chú mau nói tiếp đi.”

Chú Ba ném toẹt một cú nguýt vào mặt tôi, ngẫm nghĩ chán rồi mới nói tiếp.

Tôi nghe một hồi thì thấy mình đúng là đã hiểu lầm chú. Thế nhưng, sự việc lại phát triển thành như thế, tôi thật sự không thể ngờ được. (Chuyện chú Ba kể tương đối phức tạp, nếu viết lại toàn bộ, e rằng phải mất cả một quyển sách, cho nên ở đây tôi chỉ lựa chọn lược lại vài phần tương đối quan trọng ở trong đó.)

Nguyên nhân xảy ra chính là từ quyển bút ký kia, song quá trình xảy ra lại rất phức tạp.

Trước khi truyền đến tay tôi, quyển bút ký vẫn nằm lẫn lộn trong rương đồ lặt vặt trên gác xép căn nhà cũ ở quê. Mãi đến khi tôi biết đọc biết viết, một lần, trong lúc lục lọi đồ cũ thì vô tình nhìn thấy, nó mới lọt vào tay tôi, mà trước đó cả ba tôi lẫn chú Ba hồi còn trẻ cũng đều đã từng đọc cuốn bút ký này rồi.

Lần đầu tiên chú Ba nhìn thấy quyển bút ký này là lúc nào, chính chú cũng chẳng còn nhớ rõ, chỉ biết rằng, khi đó chú đã ra ngoài làm ăn được một thời gian, ít nhiều cũng có chút kiến thức, những truyền thuyết hiếm lạ cổ quái cũng đã được nghe không ít khi tiếp xúc với lớp đàn anh cha chú. Chú biết có một câu nói vẫn lưu truyền trong kho mảnh lời của đám thổ phu tử ở Trường Sa: “Đất ngậm máu, thân mang vàng”, cho nên, vừa thấy cuốn bút ký, lại nghĩ đến việc trước giờ mình chưa từng mò được thứ gì đặc biệt để thể hiện bản lĩnh, chú liền lập tức bị thứ được ghi chép trong quyển bút ký này hấp dẫn.

Lúc đó chú đang tuổi thanh xuân phơi phới, tính tình quá khích lại dễ bị kích động, sau nhiều lần đọc những ghi chép trong quyển bút ký thì, như một lẽ đương nhiên, chú nảy ra ý định quay trở về Phiêu Tử Lĩnh một chuyến xem thử.

Đương nhiên, chú không phải muốn đến tìm hiểu xem ông nội năm đó đã

gặp phải chuyện gì, chỉ đơn giản là muốn cầu tài mà thôi. Cổ mộ có mọc chân ra mà chạy được đâu, cho dù có thêm bao nhiêu năm đi nữa, chắc hẳn nó vẫn còn ở nguyên chỗ đó. Hơn nữa, hồi mới Giải phóng, chốn thâm sơn cùng cốc này còn có thổ phỉ hoành hành, chả có mấy ai vào đấy làm gì. Chú tin trong cổ mộ ắt hẳn phải có thứ đồ gì ngon ngon còn sót lại.

Cách nghĩ này so với thời nay thì có thể cảm thấy khó hiểu, chứ suy theo năng lực và kiến thức của chú Ba tại thời điểm đó, thì cũng là chuyện tương đối bình thường. Theo lời chú nói thì đám người đồng trang lứa thời bấy giờ ai ai cũng đều như thế cả, vừa mới chân ướt chân ráo vào nghề, cái ham muốn mò được đồ tốt để vang danh thiên hạ nó mãnh liệt vô cùng.

Tuy nhiên, Phiêu Tử Lĩnh chỉ là một cái tên lỏng để gọi vùng đất kia hồi ông tôi còn bé mà thôi. Kiểu tên gọi này có thể dùng để chỉ một gò đất nhỏ, cũng có thể để chỉ cả một quả núi, hoặc thậm chí nguyên một khu rừng rậm nguyên sinh ở cái chỗ nào không biết luôn, cho nên chỉ dựa vào một cái địa danh như vậy để đi tìm ngôi mộ cổ kia, thì chả thực tế chút nào.

Vậy thì, phải làm thế nào để có thể định vị được chính xác vị trí của nơi đó đây? Chú Ba bỏ thời gian ra suy nghĩ rất lâu nhưng vẫn chẳng lần ra được tý gì, cho đến tận lúc trước khi đi Tây Sa một năm, rốt cuộc mới có được chút manh mối.

Năm ấy, chú về quê cũ của ông nội ở Trường Sa. Quê nhà trên miền núi, chú đi đường đèo suốt bốn ngày mới tới được cái thôn làng hẻo lánh ở tít trong vùng khí ho cò gáy kia, ở lại dăm bữa nghe ngóng tin tức về vị trí của Phiêu Tử Lĩnh từ miệng dân bản xứ. Mặc dù chuyên đi ấy không gặt hái được tin tức trực tiếp về vị trí, nhưng lại thu hoạch được rất nhiều thông tin về tình hình đất đai ở nơi đó.

Sau khi trở về, chú nghiên cứu lại lần nữa những ghi chép trong bút ký, sự việc liên sáng tỏ. Dựa vào nội dung cụ thể trong cuốn bút ký, cùng với việc nhớ lại những mẩu chuyện mà chú hồi bé đã nghe lỏm được từ ông nội, lại cộng thêm một số thông tin dò la được từ thôn làng kia, chú đã bắt đầu lờ mờ đoán ra, ngôi mộ cổ này có lẽ nằm ở gần Trại Quý trên núi Mãng Sơn.

Trong quyển bút ký có đề cập đến một chuyện, đó là khi cụ cố và ông nội tôi trong lúc vội vã băng qua khu rừng rậm, bọn họ đều bị một loại rắn có tên là “Thiết đầu xà” cắn phải. Loại rắn này thường cuộn mình dưới những bụi cỏ, rất khó phát hiện. Thời bấy giờ, phạm vi chúng tác quái rất rộng, về sau phong trào vận động diệt rắn phát triển, một lần ra quân đã đánh cho loại rắn này suýt nữa tuyệt chủng luôn. Dĩ nhiên đó là chuyện về sau.

Đám thổ phu tử thời đó đều là tự sinh tự diệt hết, bị rắn độc cắn phải rồi, thường thường chỉ hút nọc độc ra, đắp một ít thuốc lá, nhai mấy miếng thuốc quê, chứ làm gì có cách nào chạy chữa tử tế đâu. Xử lý xong xuôi, nếu vài canh giờ sau mà người bị rắn cắn không có phản ứng trúng độc thì tức là bình yên vô sự; còn nếu ngược lại, thì nói chung là vô phương cứu vãn rồi, chỉ có nước chấp nhận số phận thôi.

Lúc ấy, con rắn cắn phải hai người là loại rắn nhỏ, miệng vết thương không sâu nên ông cũng chẳng để ý, sau khi xử lý đơn giản cũng không có cảm giác gì khác thường, vì vậy không nói hai lời liền ngậm miệng chạy tiếp. Chẳng ngờ, chạy được hai dặm đường, ông tôi đột nhiên ngã sấp xuống, bất tỉnh nhân sự.

Bọn họ dừng lại quan sát kỹ, chỉ thấy ông tôi da dẻ xanh mét, lên cơ co giật, rõ ràng là nọc rắn đã phát tác. Sau đó cụ cố tôi phải chạy gấp suốt hai dặm đường đèo, tìm đến chỗ người dân tộc miền núi, mới dùng lá thuốc cứu về được một mạng cho ông.

Mấy người nhà ông tôi vì thế phải ở lại nơi đó nghỉ ngơi hai ngày. Mà căn cứ vào cái thác nước ngày ấy ông tôi miêu tả, có thể khẳng định chỗ bọn họ nghỉ lại chính là là Trại Quý.

Đến tận ngày thứ tư sau vụ rắn cắn, bọn họ mới đến được cái nơi gọi là Phiêu Tử Lĩnh kia. Nơi đó là một thung lũng bằng phẳng trong khe núi, bốn bề núi dựng, cây cỏ um tùm rậm rạp phát triển đột biến, đặc biệt là có rất nhiều những thân dây leo nghìn tuổi già nua. Trong thung duy chỉ có một vùng trũng hình lòng chảo tối mịt là không có bất cứ loại thực vật nào, để tợ hơ ra một khoảnh đất trơ trọi màu đỏ gắt như máu. Ngồi cỏ mộ kia nằm ngay phía dưới thung lũng này.

Mĩa mai một điều là giống rắn từng cắn ông nội tôi kia giờ đây đã trở thành loài động vật có nguy cơ tuyệt chủng. Một con rắn trưởng thành có

giá hơn trăm vạn, vượt xa cả giá của một món minh khí bình thường.

Cứ thế, hy vọng tìm được Phiêu Tử Lĩnh liền tăng lên rất nhiều, dù rằng rừng rậm nguyên sinh trong núi Mãng Sơn tại thời điểm đó có diện tích bát ngát mênh mông, khác xa so với khu rừng vùng Trại Quý với thác nước ở trung tâm của hiện tại. Nhưng theo suy đoán thì đặc điểm địa hình vẫn còn nhiều điểm tương đồng, cho nên cũng không quá khó để tìm kiếm.

Chú Ba thu xếp hành trang, lại lên đường lần thứ hai. Chú đã quen với việc đi sớm về khuya một mình, bởi chú tuổi đời còn quá trẻ, đám lão luyện không muốn chú nhập bọn đi chung, còn những kẻ đồng trang lứa luận về bản lĩnh lại chẳng có ai bì được với chú.

Tuy nhiên, cho tới khi chú trải qua trăm đấng nghìn cay, băng qua rừng rậm Mãng Sơn ngày ấy gần như chẳng có bóng người, thì đập thẳng vào mắt là cảnh tượng mà có nằm mơ chú cũng không hề nghĩ tới...

-----oOo-----

Chương 3: Who are you?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Cơm Nấm Nướng Chảo Beta: Earl Panda . . ***** Dựa theo chỉ dẫn của dân bản xứ, chú Ba đi men theo con đường không tên do người thời trước mở ra trong rặng núi, đại khái đi mất chừng bốn ngày trời. Khoảng một phần ba con đường là được mở trên lưng chừng vách đá, theo chú đoán thì chắc cũng phải bị bỏ hoang mấy trăm năm rồi. Có lẽ nó vốn là đường hành quân ven núi, mà giờ đây rêu xanh phủ kín, cỏ cây um tùm, càng vào sâu bên trong việc tu tạo lại càng cầu thả.

Con đường nhỏ chạy thẳng vào đầm lầy ở sâu trong khu rừng rậm rạp. Đoạn đường bên ngoài dân miền núi còn thường xuyên qua lại, chứ khi đã đi qua khu Trại Quý thì càng vào trong càng chẳng có dấu chân người, đường đi lối lại sụt lên sụt xuống, dây leo thì mặc sức quấn kín mít, đến mức gần như là không thể tiến lên trước được.

Chú Ba phát huy tính ương ngạnh của mình, vật vã những mấy lần mới

đi qua nổi con đường cỏ đỏ. Tới được một nơi khác trên vách núi, chú từ trên cao phóng mắt nhìn xuống, đã thấy thung lũng được ghi trong cuốn bút ký đang ở ngay dưới chân mình. Trải qua hai mươi năm dầm mưa dãi nắng, vết tích của những người nhà ông tôi để lại năm xưa đã sớm biến mất dưới những tán cây tươi tốt sum xuê. Thế nhưng cái đồi đất màu đỏ trơ trụi trống hoác đang phơi ra giữa thung lũng kia lại vô cùng nổi bật, cực kỳ bắt mắt, như nói với chú rằng nơi đây chính là Phiêu Tử Lĩnh trong truyền thuyết kia.

Đồng thời, chú còn nhìn thấy ở gần đồi đất đỏ gất kia, thấp thoáng dưới những tán cây, dường như có một thứ gì quái lạ đang đứng lù lù. Bởi vì màu sắc của nó gần giống với màu cây, nên từ độ cao nơi chú đứng mà nhìn thì không thể nhận ra được nó là cái gì.

Chú mơ hồ cảm thấy có điều gì không ổn. Nơi đây là thung lũng trong núi ít người lai vãng, dù có là dấu vết của công trình xây dựng hay cuộc sống sinh hoạt của con người thì cũng không thể nào xuất hiện ở chỗ này mới đúng. Vì vậy, chú bèn leo cao lên trên thêm vài bước, móc chiếc kính viễn vọng hàng lậu của Nga ra quan sát.

Vừa nhìn một cái chú liền chết sững. Cạnh đồi đất, dưới những tán cây, có mấy chiếc lều bạt quân dụng được dựng rải rác. Bạt phủ lều là loại vải rằn ri dùng để ngụy trang, cho nên đứng từ xa nhìn lại rất khó để phát hiện ra. Nếu không phải trong lúc giám định địa chất chú Ba rất nhạy cảm với những chênh lệch màu sắc vô cùng nhỏ này, thì khi này có lẽ đã để lọt lưới.

Bấy giờ, ruột gan chú Ba sôi lên sùng sục, thầm nghĩ cái chỗ quái quỷ này sao lại có người được cơ chứ? Mà lại còn dựng cả lều bạt, chắc không phải thợ săn đâu. Thợ săn sẽ không chui vào tận sâu tít thế này, cũng sẽ không được trang bị tốt đến vậy.

Chú còn đang buồn bực thì đột nhiên một trong số mấy chiếc lều vải chột rung rung, từ trong đó có một người đi ra ngoài. Chú Ba nâng kính viễn vọng dõi theo, nhìn xong liền càng thấy bực bội.

Thì ra kẻ vừa xuất hiện kia là một tên lông tóc trắng lóa, vóc người to cao, người sặc mùi tiền, đích thị là một thằng giặc Tây.

Chú Ba lúc bấy giờ còn chưa biết đến sự khác biệt của người châu Âu

giữa các vùng miền, thời bấy giờ chưa mở cửa cải cách, người phương Tây đến Trung Quốc cũng không nhiều, chủ yếu là đám dân Mỹ mê mao hiểm. Vì thế, chú chả cần suy nghĩ đã chắc mẫm luôn rằng thằng Tây kia chính là người Mỹ.

Chú bèn suy nghĩ một lúc. Có người đặt chân đến đây đã là có vấn đề, mà bây giờ, chẳng những có người đến mà người đó lại còn là mấy thằng giặc Tây. Bọn chúng thì tới chỗ này để làm gì? Lẽ nào là lũ Đế quốc Mỹ xâm nhập phá hoại? Hay là... cũng vì ngôi mộ cổ dưới lòng Phiêu Tử Lĩnh mà tìm đến đây?

Chuyện mấy thằng Tây hám đồ cổ ai cũng thừa biết, nhưng bọn chúng nào có máu chiến đến mức phải đích thân đi đào. Bọn chúng cũng không biết đến cuốn bút ký của ông bố nhà mình, làm sao biết được dưới lòng đất chỗ này có mồ mả cơ chứ?

Đúng là quan hệ dây mơ rễ má đại bác bắn chẳng tới, chú Ba không tài nào đoán ra nổi, cảm thấy quái lạ vô cùng.

Chú ôm một bụng đầy nghi ngờ, đặt đồng trang bị cá nhân xuống, rồi nhẹ nhàng luôn bên dưới khu rừng rậm lên vào đến tận gần chiếc lều bạt, phát hiện ra mấy thằng giặc Tây này đóng quân ở ngay sát mép đồi đất đỏ luôn. Có khoảng bốn chiếc lều bạt thôi, chú đoán nhân số chắc cũng không nhiều lắm. Gần đó còn có mấy gã người Trung Quốc, trông có vẻ như là dân địa phương làm bốc vác, đang ngồi hút thuốc nghỉ ngơi. Đồng thời, chú còn nhìn thấy trên gò đất bên cạnh có đào một cái hố to, miệng hố được che lại bằng một cái khung tre, phủ bạt chống thấm màu xanh lá. Bởi vì những thứ này nằm ở phía bắc tầm nhìn của chú, nên vừa rồi lúc ở trên vách núi chú mới không phát hiện ra.

Đồi đất đỏ chắc hẳn chính là cái mả bị lấp năm đó. Bùn đất ở đây đều bị rang lên, trộn thêm một loại đơn dược làm cho cây cỏ không thể nào mọc nổi. Ấy vậy mà, bây giờ nhìn mà xem, trên bề mặt vẫn có rất nhiều cỏ dại mọc lổ chổ, rõ ràng người xưa đã đánh giá thấp khả năng thích nghi của các loài thực vật.

Chú ba nhìn thấy cái hố lớn tròn vành như cái miệng loa kia, liền hiểu ra ngay mục đích của mấy thằng Mỹ này cũng giống y như mình: bọn chúng đang khai quật mộ cổ.

Khi đó chú Ba hãy còn ít tuổi, thấy cảnh này, trong đầu chỉ rặn ra được một suy nghĩ: đây có lẽ là đội khảo cổ hợp tác Trung Mỹ, tới nơi đây khai quật hiện trường. Vào lúc ấy thì có lẽ đây là lời giải thích hợp lý nhất rồi.

Nếu là người Bắc phái, chắc lúc này chỉ biết cam chịu vận xui, vì theo luật lệ của bọn họ, dân không giành giật với quan. Nếu gặp phải đội khảo cổ thì còn biết làm sao nữa, anh cũng có xông lên giết sạch bọn họ được đâu? Nhưng chú Ba thì khác. Chú không cam lòng để kẻ khác nâng tay trên của mình như vậy. Quan sát vị trí khai quật và cường độ làm việc của đám người Mỹ kia, chú liền biết ngay bọn người này không có kinh nghiệm của thổ phu tử, chắc chắn là chỉ biết áp dụng phương pháp đào mộ Tây của họ để đối phó với mộ cổ Trung Quốc mà thôi. Cứ đào như thế thì chẳng bao giờ vào được đến mộ cổ. Còn chú, chú chỉ cần tìm đúng vị trí, đào một đường hầm đi xuống là có thể thần không biết quỷ không hay mà chui lọt vào cổ mộ trước cả bọn chúng, khoắng sạch sẽ đồ đạc ở trong đó.

Chú Ba quay về chỗ cũ, lấy lại trang bị cá nhân. Giờ này bóng đã xế tà, trong ánh hoàng hôn, chú dùng bước chân của mình làm đơn vị, đi xuyên qua thung lũng để đo đạc diện tích bốn bề của đồi đất, tìm vị trí thích hợp nhất để đào đường hầm.

Quá trình tiến hành vô cùng phức tạp, mà chú Ba cũng chẳng giải thích tường tận. Chú chỉ cho tôi biết rằng lúc đó chú tràn đầy tự tin, điều duy nhất đáng lo là tình hình trong mộ cổ.

Đường hầm trộm mộ mà năm xưa ông tôi đào, thời gian tồn tại không được lâu, chắc chắn đã sụp sau mấy mùa mưa. Không biết lúc đó bọn họ vào mộ trong tình trạng nào, đã đào được đến địa cung trong hầm mộ hay chưa. Nếu vào được rồi, thì bên trong hầm mộ có khả năng là đã bị ngấm nước mưa, vậy thì ngoại trừ thứ nằm trong quan tài, còn lại những thứ đồ bồi táng khác có thể là đã mủn ra hết cả rồi. Mà muốn biết đồ trong quan tài có gặp họa hay không, còn phải xem chất liệu của quan tài và trình độ niêm phong thời ấy nữa.

Đêm xuống, đám người Tây bắt đầu nổi lửa lên trong doanh trại. Chú Ba lẳng lặng âm thầm mà đợi. Cho đến khi bọn chúng lăn quay ra ngủ hết, chú mới bắt đầu dùng “xẻng chân mèo” của mình cẩn thận đào từng li từng tí đất lên.

Xẻng chân mèo là loại xẻng chuyên dụng của thợ phụ tử, tiếng động lúc đào phát ra cực nhỏ. Nhưng thời nay đã có xẻng công binh, đào còn ngọt và êm hơn cả xẻng chân mèo, cho nên xẻng chân mèo đã rút khỏi vũ đài lịch sử. Tuy nhiên, vào thời điểm đó thì xẻng chân mèo đã là thứ gây ít tiếng động nhất mà chú Ba có thể sử dụng rồi.

Cho dù như thế, lúc đào bới chú Ba vẫn cực kỳ căng thẳng, vì không thể dùng xẻng Lạc Dương thám thính tình hình dưới lòng đất (xọc một nhát là phát ra tiếng động, với lại chẳng biết vì sao mà tiếng xẻng Lạc Dương cắm ngập vào đất rất dễ làm chim rừng hoảng sợ bay tán loạn) nên chú cũng không tự tin rằng đào một lần vào được ngay lòng mộ.

Đào suốt chừng hai giờ thì ra năm cái đường hầm, đều không trúng chỗ, nhưng cũng dần dần thu hẹp được phạm vi. Đến cái đường hầm thứ sáu, khi đào được khoảng sáu mét, xẻng của chú Ba rớt cuộc đụng phải một vật rắn. Đang lúc chú thu vén xong xuôi, muốn dùng đèn pin chiếu sáng xem thử một cái, thì đột nhiên cảm thấy không ổn. Dưới lớp đất truyền đến một đợt chấn động cực nhỏ, rồi ngay sau đó, toàn bộ đường hầm sụp hẳn xuống. Đến một tiếng hét chú cũng chẳng kịp kêu, mồm miệng đã bị vùi kín trong bùn đất. Đất dưới chân và xung quanh chú cũng loáng cái đã bị sụp xuống tận dưới sâu trong lòng đất.

-----oOo-----

Chương 4: Mộ cổ huyết thi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Cơm Năm Nướng Chảo Beta: Earl Panda . .***** Theo bản năng, chú Ba liên tục quẫy đạp bình bịch bùn đất bốn phía, hòng thò đầu ra đề thở hay tóm được thứ gì đó xung quanh, thế nhưng cũng chỉ phí công. Ráng sức được chừng hai ba giây, chú lại cảm thấy dưới chân hẫng đi một cái, rồi rơi tuột vào khoảng không, tiếp đó toàn thân mát lạnh, cả người chú bọc trong bùn đất cứ thế rớt tòm xuống nước.

Dòng nước lạnh buốt nhoáng một cái đã xối sạch lớp bùn trên mặt chú. Chú ho khan, giãy giụa rồi đứng lên, chỉ thấy bốn bề tối đen như mực. Chú không biết mình đã rơi vào đâu, chỉ biết từ phần eo trở xuống đều

ngập trong nước, khắp xung quanh nồng nặc một mùi hôi thối kỳ dị.

Đèn pin vẫn sáng, giờ đã bị rơi xuống nước, chỉ còn thấy một đốm điện le lói. Chú Ba cúi xuống lần mò nhặt cái đèn pin lên. Vì đèn bị ngấm nước nên vừa sờ vào đã tắt ngóm, chú phải đập hai cái nó mới lại sáng lên, nhưng ánh sáng đã nhợt nhạt đi một chút.

Chú rơi đèn pin ra khắp chung quanh, phát hiện thấy mình đang ở trong một căn phòng gạch, bốn phía là bốn vách tường xây bằng gạch xanh[1] cắt gọt vuông vức. Quay ra đằng sau, chú nhìn thấy một hang động lớn được khoét ra trên bức tường gạch xanh, có vẻ là do sức người làm nên. Rõ ràng ban nãy chú đã trượt vào đây qua cái hang này.

Chú Ba xem xét một vòng, liền nắm được tình hình ngay lập tức. Nơi chú vừa đào bới có vấn đề. Có lẽ đó vốn là một cái hõm đã bị đất lấp lại, do trọng lượng cơ thể chú đè lên trên, mà ở dưới lại không có gì chống đỡ nên toàn bộ bùn đất phía dưới đạo động đã sụp xuống, khiến chú và đất đá cùng lăn vào trong mộ thất.

Cái hang trên tường mộ kia là ai đào ra vậy? Không lẽ trong lúc vô tình mình đã đào trúng cái đạo động mà đám người nhà ông bà dùng để chui vào huyết mộ năm xưa? Có lẽ nào lại trùng hợp đến vậy sao?

Chú Ba ngẫm nghĩ, cảm thấy đúng là có khả năng đó. Bản lĩnh của mình đều do ông bà truyền dạy, mà bản lĩnh của ông bà lại do người đời trước rèn luyện cho. Vì cái nghề trộm mộ bắt đầu xuống dốc từ sau thời nhà Thanh, cho nên kỹ thuật trộm mộ đều là dựa vào vốn cũ hết chứ chẳng phát triển thêm được bước nào. Nên đào đạo động ở đâu, đào đạo động như thế nào, tất cả đều phụ thuộc vào một cái quy tắc chết tiệt hết, đệ tử do một thầy dạy dỗ gần như 100% sẽ đào đạo động ở cùng một vị trí.

Tạm thời không suy nghĩ đến chuyện này nữa, chú tỉ mỉ quan sát xung quanh một lát. Phía sau lối vào đã bị bùn đất trượt xuống bít kín, cái xẻng không biết đã kẹt lại ở chỗ nào trong đất, muốn trở về bằng đường cũ e rằng hơi khó. Có điều, chú cũng chẳng lo cho lắm. Đã có thuốc nổ mang theo người đây, nếu ra không được thật thì cứ việc bùm một phát khoét luôn cái cửa trên trần là xong bém.

Mộ thất được xây thành hình tứ giác quy chuẩn, vòm trần và bốn phía

đều có những phù điêu đơn giản. Mộ thất không rộng nhưng khá cao, bên trong nước đọng đến tận ngang hông. Đồ bồi táng chắc hẳn nằm ở dưới đó, nhưng với cái ao nước đen ngòm thế này thì căn bản cũng chẳng thấy được phía dưới có những gì.

Trên bức tường bên trái có một cánh cửa mở, nhiều khả năng là hành lang của tòa mộ cổ này.

Chỉ dựa vào những thứ này thì không thể nào đoán ra được thời kỳ lịch sử và địa vị xã hội của chủ nhân mộ cổ lúc sinh thời. Nhưng từ chiều cao của mộ thất thì có thể thấy chủ mộ này rõ ràng không phải nhân vật lớn cỡ vương hầu gì đâu.

Một cái mộ cổ bình thường thôi. Mộ thất thì có đấy, quy cách dĩ nhiên cũng không hề kém, vì sau thời cổ đại, người có được phòng xây bằng gạch đá chẳng còn nhiều. Nếu dùng hẳn gạch để xây mộ, thì chủ mộ kiểu gì cũng phải thuộc giai cấp quan lại trở lên. Có điều, cho dù có là quan lại, thì thường thường đa số các ngôi mộ này đều không có cơ quan bày rập nào quá tà môn, bởi vì năng lực của bọn họ chỉ có hạn. Dù ở triều đại nào đi chăng nữa, những thợ thủ công bậc thầy – đặc biệt là những người có kiến thức xây dựng lăng mộ – đều chỉ phục vụ cho một người là hoàng đế mà thôi. Hơn nữa bọn họ cả đời đại để cũng chỉ có thể cống hiến duy nhất một lần. Phần lớn những thợ thủ công bậc thầy đều bị chôn sống khi phong bế hoàng lăng. Đây cũng là nguyên nhân vì sao Trung Quốc có nhiều thứ bị thất truyền đến thế.

Chú Ba định thân một lát, rồi lội nước đi vào trong hành lang tối như hũ nút. Nước lạnh buốt, lực cản lớn, khi bước đi làm gợn lên những làn sóng, phát ra thứ tiếng khiến người ta khó chịu vô cùng.

Sàn mộ thất nằm dưới nước cũng không bằng phẳng. Chú nhiều lần vấp phải mấy thứ gì đó, suýt nữa ngã nhào. Bây giờ chú chẳng dám nghĩ xem mình đang giẫm lên cái gì nữa. Nếu nơi đây đúng là ngôi mộ cổ năm đó được ghi lại trong bút ký thì những vật chú giẫm lên, ngoại trừ mấy thứ đồ bồi táng ở đây, có thể còn là di hài của các bậc trưởng bối nữa. Chuyện này đã quá kích thích rồi, thôi tốt nhất là đừng nghĩ tới nó.

Hành lang dài khoảng 20 mét, đi hết rất nhanh. Sau hành lang là một gian mộ thất lớn hơn nữa, bốn phía không có mặt tường nào thông ra hành lang khác. Chú Ba biết đã vào đến hậu điện, tiến thêm vài bước nữa

thì thấy ở chính giữa mộ thất có một bệ quan tài, nhô cao lên khỏi mặt nước.

Chú Ba chiếu đèn pin sang, không khỏi nuốt nước bọt đánh ực một cái, chân bắt đầu mềm oặt ra.

Chỉ thấy trên bệ đặt quan tài là một cái quan tài bằng đá, nắp đã bị bẩy lên, không biết đi đàng nào mất rồi. Tình cảnh này cũng chưa phải dạng hiếm gặp, nhưng thứ khiến chú có phần sợ hãi, ngoài chuyện đó ra, chính là hai bộ xương khô đang mục ruỗng. Cả hai bộ xương đang tựa vào chiếc quan tài mất nắp, y phục trên người rách nát tả tơi hết cả, hai cái xác đã bị phân hủy hoàn toàn, da thịt dính liền vào làm một với quan tài đá, vì chú đang đứng ở khá xa nên không thấy rõ là thuộc triều đại nào, nhưng chắc chắn không phải nô lệ tuần tắng.

Chú Ba thoáng sửng sốt một lát, toàn thân ớn lạnh không dám lại gần. Trong lòng chú thầm nhủ, hai cái xác này lẽ nào lại chính là người nhà mình đã chết trong cỗ mộ năm đó?

Cỗ mộ, chú không phải mới vào lần đầu. Xác chết trong cỗ mộ, từ lâu chú cũng đã luyện thành tư tưởng cứ lờ tịt đi, cứ coi mấy cái xác đó chẳng qua chỉ là một loại đồ vật. Thế nhưng những cái xác chú đang gặp lúc này đây lại rất có thể chính là của người nhà mình, trong lòng chú chợt dấy lên một cảm giác khiếp sợ không tên, tim đập dồn kịch liệt.

Chú lò dò đi đến bệ đá chính giữa mộ thất, toàn thân run lên bần bật, đèn pin cũng cầm không chắc. Trước tiên chú quan sát cái quan tài đá, thì thấy một mảng máu khô đét đóng cục dưới đáy quan tài. Mặt trong quan tài hình như còn được bọc tơ lụa, nhưng lại không thấy thi thể đâu cả. Chú lại ghé sát vào hai bộ hài cốt nhìn thử một cái, chỉ thấy thi thể mục nát gần hết rồi, đầu còn trơ lại mỗi hộp sọ, không sao đoán được có phải người nhà mình hay không. Nhưng chú Ba bỗng thấy trên tay một trong số hai cái xác có cầm một khẩu pạc-hoọc[2], bên trên khắc mấy chữ mờ tịt: Ngô Đại Quý, chính là tên của ông cố nhà mình.

Đầu gối chú Ba liền nhũn ra, chú quỳ sụp xuống nghiêm chỉnh dập đầu lạy hai cái. Chú Ba chẳng phải là người chu đáo giàu tình cảm gì cho cam, hành động lúc này của chú hẳn chỉ là một loại bản năng thôi.

Dập đầu quỳ lạy xong, chú Ba quay ra xem xét khẩu pạc-hoọc, thấy nó

đã rí ngoèn hết xài từ lâu bèn ném qua một bên, xem xét đồ đạc trong cái quan tài đá. Chú đeo bao tay rồi thò vào trong áo quan, sờ sờ ần ần lớp tơ lụa dưới đáy quan tài.

Sau khi ần một cái, chú Ba biết chắc thi thể cũng không nằm dưới lớp tơ lụa mục nát. Ngược lại, chú mò được một thứ có hình khuyên tròn giấu bên dưới lớp ướ vật nát bầy như tương ở đáy quan tài. Chú hời hớp với vào sờ thử, thì ra là một cái khuyên sắt.

Chú Ba đặt đèn pin lên mép quan tài đá rồi đưa hai tay nắm lấy cái khuyên sắt, dùng sức kéo một phát. Chỉ nghe đánh “cạch” một tiếng, đáy quan tài bất chợt vênh sang một bên, lộ ra một cánh cửa ngầm.

Não bộ chú Ba như nhảy giật lên một cái. Thật chẳng ngờ, cái huyết mộ này không chỉ có một tầng. Chú lập tức móc bật lửa ra, toan ném vào bên trong cửa ngầm để xem phía dưới rốt cuộc là chỗ nào. Không ngờ chú vừa thò tay xuống thì chợt thấy ánh lửa soi tới một cái mặt quái dị chẳng chịt nếp nhăn lộ ra khỏi cửa ngầm.

-----oOo-----

Chương 5: Gương mặt quái đản

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Yoo Chan Beta: Earl Panda . . ***** Chú Ba tôi lúc đó choáng quá, đầu óc liền ong lên, lỗ chân lông trên da đầu cũng nổi lên ầm ầm. Chú hét to một tiếng rồi buông tay ra, cánh cửa ngầm vừa được nâng lên lại sập xuống đánh sầm một cái, nện thẳng vào bộ mặt quái đản vừa thò ra kia.

Chú Ba cũng không dám nhìn xem cánh cửa sập xuống ra làm sao, mà lập tức giật nảy người về phía sau theo phản xạ, tránh xa xa khỏi cỗ quan tài đá, tí nữa thì quả tim cũng nhảy vọt ra ngoài theo cuống họng.

Chú Ba thầm than, trời ơi đó là cái thứ gì vậy?! Lẽ nào trong ngôi mộ cổ âm khí đã thoát sạch này vẫn còn một con bánh tồng? Không thể nào! Bánh tồng là vật chết, là thứ không có sinh khí, một khi cửa mộ bị mở, mộ khí bên trong thoát hết ra, không khí bên ngoài tràn vào, thì dù có là

cương thi lợi hại đến mấy cũng sẽ biến thành cái xác nằm sõng xoài chỉ trong một thời gian ngắn, bắt đầu thối rữa thêm lần nữa. Chứ nào có cái lý lại thi biến được những mấy chục năm như thế, thật chẳng hợp lẽ thường.

Vả lại, bộ mặt quái gở vừa nhìn thấy trong chớp mắt kia thật khó hình dung. Xưa nay chú Ba chưa bao giờ thấy một bộ mặt nào gớm ghiếc đến thế, chắc chắn đó chẳng phải là loại bánh tồng bình thường.

Hay chẳng lẽ, thứ này chính là bánh tồng máu trong truyền thuyết? Chú Ba chột nghĩ như vậy. Tuy nhiên khi suy xét ra, chú cảm thấy vô cùng bất an.

Trường Sa là nơi có nhiều truyền thuyết về huyết thi nhất. Thông thường, hễ cứ đào được trong cỏ mộ ra loại đất thịt màu đỏ, thì bất kể tình hình trong mộ như thế nào, cũng vẫn bị người ta gọi là mộ huyết thi.

Đất đỏ còn được gọi là huyết địa, một xéng xọc xuống đất là dính máu. Không ai giải thích được đất này hình thành như thế nào, nhưng trong mọi trường phái phong thủy, cách nói về chuyện vùi thây đất máu đều giống đến kinh người. Đó là nơi thích hợp cho việc đào sâu chôn chặt. Táng ở đất này thì sát khí cực nặng, con cháu sẽ hưởng vinh hoa phú quý khôn cùng, tuy nhiên người thân sẽ chết sạch không còn một ai. Nói không chừng còn có thể làm đến hoàng đế, nhưng toàn bộ người trong nhà sẽ bị khắc cho đến chết.

Dù truyền thuyết là như vậy, nhưng vẫn có rất nhiều danh gia vọng tộc chỉ vì muốn con cháu được vinh hiển mà dày công tìm kiếm dạng đất quý quái bí hiểm này.

Để tránh sát khí, trước khi nhập táng, phải tìm một gia đình nghèo khó trong dòng tộc, đưa con mình sang đó nhận làm con thừa tự, sau đó lại đón về nhà mình nuôi.

Tuy nhiên, thiên hạ rộng lớn, bảo huyết hay sát huyết đều hiếm có như nhau. Huyết địa lại càng hiếm, còn khó kiếm hơn cả long mạch bình thường. Về sau, đa số mấy ông thầy phong thủy nửa mùa hễ cứ thấy nơi nào đất màu đỏ thì cứ phán là huyết địa, vì vậy, thường thường, cứ dưới đất đỏ ắt sẽ có cỏ mộ, mà cỏ mộ ắt sẽ thuộc về một danh gia vọng tộc nào đó, cho nên mới có câu chuyện “thây máu giữ vàng” là vậy.

Trung Quốc thời cận đại, có một nhân vật vô cùng quan trọng. Mộ chủ của nhà ông ta nằm chính tại huyết địa, năm xưa một vị cao nhân đã thiết lập thế trận phong thủy để kịp lúc nhập mộ. Tương truyền, ông cố của nhân vật kia không phải chết một cách bình thường. Nhân vật đó quả thực về sau nắm quyền khuynh thiên hạ, nhưng đúng như trong phong thủy thuật số, sát khí quá nặng, dòng trục hệ của ông ta chủ yếu đều chết sạch. Mãi đến sau này, khi mộ tổ nhà ông ta bị phá hoại, tình hình mới bắt đầu khá khảm lên, thế nhưng vận số của ông ta cũng theo đó mà ngày càng lụn bại như tụt dốc không phanh.

Do huyết địa thật giả lẫn lộn, mà hàng rơm lại chiếm phần nhiều, cho nên năm ấy, ông nội của ông nội tôi mới dám mạo hiểm hạ xéng cầu may một bận. Chẳng ngờ một xéng này lại đào trúng phải một cái của nợ hàng thật giá thật lại còn zin.

Mà mộ huyết thi thật sự thì hung hiểm vô cùng. Riêng từ việc trên thế giới không có bất kỳ một văn bản hay một câu chuyện truyền miệng nào về huyết thi là ta có thể hiểu được phần nào. Người gặp phải huyết thi, gần như không một ai sống sót toàn mạng trở ra. Ông nội tôi là một trường hợp đặc biệt, nhưng mà ghi chép trong bút ký của ông cũng chẳng rõ ràng cho lắm. Huyết thi rốt cuộc là cái thể loại gì, chính bản thân ông cũng không biết, phải khắc chế nó như thế nào thì lại càng mù tịt hơn. Nếu như cái thứ ở bên dưới căn hầm kia thật sự là huyết thi, cứ coi như tạm thời bỏ qua câu hỏi vì sao nó vẫn còn ở trong này đi, thì vấn đề phải thoát thân như thế nào đã đủ nan giải lắm rồi.

Máy cụ khốt nhà ta lần trước vào huyết mộ này, hiển nhiên là đã mang theo móng lừa đen. Lúc đó bọn họ mỗi người còn đều giắt một khẩu pác-học băng đạn hai mươi bốn viên. Trang bị đến tận răng như thế mà ngay cả một người cũng không thoát nổi, chứng tỏ tình hình lúc đó nguy hiểm khủng khiếp đến mức nào. Bản thân chú cũng tự biết mình lại càng chẳng ăn thua gì rồi, chỉ có độc một con dao quắm giắt trên lưng. Cầm dao quắm mà chém bánh tồng thì khác quái nào mài dao, đây là cái trò đàn độn nhất, một tí tác dụng cũng chả có.

Trong một giây đồng hồ, chú Ba đã kịp lùi lại một bước, đầu óc quay cuồng cứ như bay. Về vụ huyết thi, chú không có may mắn một chút manh mối nào cả, cho nên cũng chẳng nghĩ ra được biện pháp đối phó nào sất.

Đang lúc hoảng loạn không biết phải làm sao, đột nhiên từ mặt trong quan tài phát ra tiếng đá mài vào nhau liên tục. Tiếp đó, chú thấy phiến đá chèn lên căn hầm ngầm kia ấy vậy mà lại bị thứ gì đó đẩy lên.

Chú Ba lập tức biết là không ổn, thứ đó muốn ra ngoài!

Lúc ấy chú hơi dờ dẫm ra rồi, sau đó, cũng chẳng biết nghĩ cái gì nữa mà đầu óc nóng phùng lên như phát sốt lên, sát tâm trời dậy. Chú hạ quyết tâm, hét lớn một tiếng, rồi nhảy búng vào trong quan tài, hai chân vận sức đạp mạnh một phát, thoát cái đã giẫm ụch lên trên phiến đá đang bị đẩy lên.

Nhìn xuống xem thử thì thấy ở phía dưới phiến đá có một bàn tay người quắt queo xanh lè xanh lợt thò lên, móng tay dài gấp hai lần ngón. Cả cái bàn tay cứ như đồ bằng đồng đã bị rỉ sét mọc đầy đốm xanh, hiện giờ đang bị chú Ba đè xuống, kẹt cứng trong khe hở.

Chú Ba tội nhìn thấy cái tay kia, lập tức cảm thấy sau lưng da gà da vịt sồn hết cả lên. Chú bèn vận sức đạp mạnh một phát, những muốn bẻ cho nó đứt đoạn ra. Nhưng cái tay đó rắn đánh y hệt thép đã tôi, giẫm huỳnh huých vài cái mà vẫn chẳng mảy may suy yếu.

Sau đó, từ dưới phiến đá lại có một lực đẩy mãnh liệt thúc lên. Chú Ba vốn đứng không vững cho lắm, suýt tý nữa thì té nhào. Chú vội vàng hạ thấp trọng tâm, ổn định cơ thể, hai tay tỳ vào hai bên quan tài.

Đây là một cuộc đọ sức giữa sự sống và cái chết. Một khi thứ bên dưới ra được khỏi quan tài, trong hoàn cảnh này, chú Ba biết mình chắc chắn sẽ tiêu đời, tuyệt đối không có một cơ may nào để mà trông chờ vào đâu.

Nhưng sức lực con người chỉ có hạn. Chú Ba chống chọi được vài cú thúc, hai cánh tay đã đến giới hạn chịu đựng, một tẹo sức lực cũng không đào đâu ra nổi nữa. Phiến đá bên dưới vẫn từng chút từng chút bị húc dịch lên trên, kể đó, gương mặt quái gở nọ liền len ra khỏi phiến đá, nhìn chòng chọc chú Ba với vẻ mặt trơ trơ.

Bên trong quan tài tối đen, không dễ để nhìn rõ, bộ mặt âm u quỷ quái cũng mờ mờ mịt mịt, cả căn mật thất lại yên tĩnh đến mức không nghe thấy bất cứ một âm thanh nào. Tình cảnh lúc này quả thực quái dị không

thể gọi tên.

Ngay lập tức, da đầu chú Ba tê rần cả lên, lỗ chân lông toàn thân gằn như quần quéo đến rứt cả vào trong da thịt. Chú nhủ thầm, xui thấy má luôn, giờ phải làm gì mới được đây? Chú cúi thấp đầu, nhìn xuống bên hông mình, toan tìm thuốc nổ giắt trên người, lòng đã nuôi ý định chết chùng với địch.

Tìm cả nửa ngày, thuốc nổ chẳng thấy đâu, nhưng chú Ba lại tìm ra chai rượu lặn lưng của mình. Thổ phụ tử với rượu một tác không rời. Họ luôn luôn mang rượu mạnh theo người, thứ nhất là có thể chống lạnh, thứ hai là cũng có thể tăng lòng can đảm.

Chú Ba nhìn bình rượu, trong đầu chợt lóe lên một ánh sáng, chú bèn nảy ra một ý.

Vạn vật trên đời sinh thì cần nước, hủy thì cần lửa. Chú đã nghe một đạo sĩ từng nói về phương pháp xử lý bánh tồng trực tiếp nhất giữa cả trăm ngàn vạn cách. Móng lửa đen gì đó cũng chỉ là ngón nghề dùng vào những khi vạn bất đắc dĩ mới là thượng sách thôi, còn bình thường, lúc khai quan, nếu phát hiện bánh tồng có dấu hiệu thi biến thì trước hết phải tưới rượu trắng lên xác, tiếp đó đầu chân hai đấng hò dô cùng nâng xác dậy, hát ra khỏi quan tài rồi cho một mồi lửa, có hung đến mấy thì cũng hung hết nổi.

Nghĩ tới đây, chú lập tức đề trọng tâm xuống, tay trái móc ra bình rượu từ bên hông, nện thẳng một phát vào bộ mặt quái đản nọ. Cái chai vỡ vụn, rượu tóe lên khắp mặt con quái. Tiếp đó, chú liền móc lấy bật lửa, bật xoẹt bên cạnh một nhát rồi dí về phía bộ mặt quái gở kia. Chú nhủ thầm: xin lỗi nhé người anh em, không phải tao muốn đốt mày đâu, nhưng mà thật sự là chúng ta người và quỷ không chung đường, thôi mày cứ yên tâm mà làm bó đuốc đi vậy.

(Phiên bản đã bị kiểm duyệt =]]: “Xin lỗi nhé người anh em, không phải anh muốn đốt chú đâu, nhưng mà thực sự là người và quỷ không thể sánh đôi, duyên này đành vậy, thôi chú cứ yên tâm mà làm bó đuốc đi nha~.”)

Chiếc bật lửa dí sát vào gương mặt quái gở. Dưới ánh lửa, bộ mặt quỷ quái kia bắt đầu rõ ràng hơn.

Đúng lúc này, chú Ba đột nhiên dừng tay lại. Chú phát hiện thấy bộ mặt này hình như có điểm bất bình thường.

-----oOo-----

Chương 6: Sự thật không thể chấp nhận nổi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Cơm Nấm Nướng Chảo Beta: Earl Panda . .***** Lúc mở cánh cửa ngòm ra đã giật mình gào ầm lên, lại thêm mặt đối mặt với cái “thứ” này cũng chỉ trong có chừng nửa giây, bị hù cho một trận chết khiếp như thê, chú không quan sát kỹ được dáng vẻ diện mạo của nó, trong đầu chỉ có một ấn tượng chung chung mà thôi. Nhưng bây giờ, trong tình thế cò cua kéo xẻ căng thẳng vô cùng, dưới ánh lửa bập bùng, bộ mặt đó hiện lên rõ mồn một như tạc vào trong mắt chú Ba.

Chú Ba vừa nhìn liền cảm thấy khiếp sợ. Trước giờ có con bánh tồng nào là chú chưa từng gặp qua cơ chứ, ưt có khô có, không đầu có hai đầu cũng có, bình thân có mà dũ tợn cũng có luôn. Chú thuộc loại trời sinh thần kinh thép, từ sau năm mười lăm tuổi dù có thấy cũng chưa bao giờ sợ hãi trước ba cái thứ này, thế nhưng, riêng cái bộ mặt này thì, bà mẹ nó chứ, quá tà môn rồi.

Khuôn mặt con quái vật kia có màu đồng thau, da thịt nhẵn nhúm, toàn bộ lớp da nứt toác thành hình vảy cá, một bên mặt bị bóc tróc hết cả. Hai con mắt không có đồng tử, nhưng vẫn khiến người ta cảm thấy ớn lạnh như thể đôi mắt ấy đang nhìn chòng chọc vào mình.

Chú Ba suy nghĩ mãi, cảm thấy thứ này không giống bánh tồng chút nào. Bánh tồng dù trông có xấu xí khó nhìn thế nào đi nữa, ít nhất cũng vẫn phải ra hình người. Còn thứ này, không hiểu sao nhìn kiểu gì cũng giống một con rắn! Vậy chẳng phải đây chính là yêu quái hay sao?

Vả lại, điều khiến chú Ba càng thêm buồn bực chính là, càng nhìn vào bộ mặt này, trong lòng lại càng dấy lên một cảm giác quái gở, nhưng là cái cảm giác gì thì chú thật sự không thể tả nổi. Cứ thế, mồ hôi bắt chọt tứa ra đầm đìa khắp cổ chú.

Bê tắc trong một chốc vẫn chưa xuống tay được, mà bản thân hai cánh tay của chú càng ngày càng kiệt sức. Con quái vật kia nét mặt không đổi, cứ thể tìm cách lách lên trên. Chú Ba biết trong giờ phút này không thể đoán mò lung tung được nữa, lập tức quăng bật lửa vào thẳng cái mặt kia. Phùng một cái, lửa cháy bùng lên ngay lập tức.

Rượu mà chú Ba thích là một loại rượu Thiêu Dao Tử có màu xanh biếc, hình như người Thượng Hải còn gọi nó là Lục Đậu Thiêu. Rượu chú Ba uống là do chính dân quê tự cất lấy, toàn là rượu nèn[1] có nồng độ còn rất cao, châm một cái là bắt lửa ngay. Loại rượu này đến giờ chú vẫn thích uống, mỗi tội đến cái tuổi này rồi, uống rượu nặng chả khác nào uống thuốc độc mãn tính cho chết từ từ.

Chẳng mấy chốc, bộ mặt kia đã chìm trong ngọn lửa, không còn thấy rõ nữa, chỉ thấy khắp cung quanh khói trắng bốc lên mù mịt, da thịt nó bắt đầu chảy nhớt ra, một thứ mùi cực kỳ khó ngửi xông thẳng vào mũi.

Đồ bồi táng trong quan tài phần lớn đều được trùm một lớp tơ lụa rữa nát ẩm ướt, giờ bị nướng âm ỉ nghe cháy xèo xèo, nhưng lại không hề trực tiếp bén lửa.

Chú Ba ráng hết sức nhịn thở. Được khoảng sáu bảy phút, cồn trong rượu đã cháy sạch, chú Ba mới phát hiện chiêu này bắt đầu có tác dụng. Lực đẩy từ dưới lên trên dần dần yếu đi. Theo thế lửa ngày càng nhỏ lại, bộ mặt kia cũng ruồng ra đến gần như tan biến, chỉ còn lại cái đầu lâu đã bị đốt cháy đen thui.

Lửa vẫn tiếp tục thiêu đốt thêm khoảng hơn mười phút nữa mới hoàn toàn tắt lụi, bấy giờ chú Ba mới nói lỏng chân, lực đẩy bên dưới đã biến mất rồi.

Chú Ba sợ có biến, vẫn chưa thả lỏng hoàn toàn cơ bắp dưới chân, một tay vẫn tiếp tục tì lên thành quan tài, tay kia rút con dao quắm bên hông, thò xuống khều thử cái đầu lâu kia.

Khều khều vài cái, thấy nó không có phản ứng gì, chú Ba liền dùng sức nhắm cổ nó chém hai phát, chém đứt xương cổ nó xong mới thở phào một hơi, xác định rằng thứ đồ chơi này đã thực sự đi đời.

Vừa được thả lỏng, toàn thân chú lại mất hết cả hơi, sức lực trên hai cánh tay biến mất tiêu, chân căng mềm nhũn ngã phịch vào trong quan tài hộp hóp từng hơi hỗn hển. Cũng may mà mình nhanh trí, trở về lại có cái để ba hoa rồi.

Cơ mà rốt cuộc đó là cái thứ gì nhỉ? Xác chết mà trông đáng sợ đến thế, nó thật là huyết thi sao? Chú vốn cho rằng đã là huyết thi thì hẳn khắp mình mẩy phải đầm đìa máu me, nhưng cái thứ ban nãy đâu có giống thế.

Nghĩ đoạn, chú nhặt cái đèn pin nằm lẫn lóc một bên lên, kẹp giữa hai hàm răng, lại ạch kéo phiến đá đẩy cửa ngòm dưới đáy quan tài đá một lần nữa.

Con bánh tông máu không đầu nằm thẳng cẳng trong căn hầm dưới phiến đá, đó là một cái xác ướm[2] của nam giới, vóc dáng cao lớn. Quần áo rữa nát gần hết, chỉ còn lại một đồng sợi vải dính vào người, toàn thân có màu đồng thau rỉ sét lốm đốm. Điều kinh khủng nhất là khắp mình mẩy nó mọc đầy những nếp da nhăn nheo trông như những con mắt.

Chú Ba ấn một cái xuống lồng ngực cái xác, cảm thấy rắn đanh như sắt, không khỏi lấy làm mừng. Nếu vừa rồi sức mình chống không lại, để cho nó chui tọt ra ngoài thì súng ống cũng chưa chắc đã trị nổi nó, khi ấy đảm bảo mười phần thì chín phần cầm chắc cái chết.

Chú nhảy vào trong, đạp chân sang hai bên cho vững, toan lôi con huyết thi ra để nhìn kỹ thử xem. Nhưng đúng lúc đó, chú Ba đột nhiên thất thân. Một cơn ớn lạnh khủng khiếp bỗng chốc chạy từ giữa gan bàn chân xông thẳng lên gáy.

Chú chợt phát hiện ra, cánh tay phải của con bánh tông máu ở trong căn hầm dưới phiến đá kia, ấy vậy mà lại chỉ còn có một khúc! Cẳng tay và bàn tay tính từ khuỷu tay trở xuống đã không cánh mà bay từ bao giờ.

Chú Ba nghe tim phổi đập bình bịch trong lồng ngực, đầu óc nhất thời loạn cào cào. Chú lập tức cúi xuống nhìn cánh tay bị chặt đứt kia thì thấy da thịt ở vùng bị chặt rời tung lên như sợi bông, giống như là bị nổ tung nên đứt lìa vậy. Chú Ba bỗng thấy toàn thân mềm oặt, ngã ngòì xuống đất.

Tôi vẫn đang cảm thấy lời kể của chú Ba rườm rà quá đi mất, nhưng vừa nghe đến chuyện con bánh tồng máu ấy chỉ còn có một cánh tay, tôi lập tức hiểu ra ngay lý do vì sao chú Ba lại phải miêu tả kỹ càng đến vậy.

Miệng vết thương có tình trạng bị nở đứt, da thịt lưa thưa như sợi bông chỉ có thể là do súng bắn phá ở cự ly ngắn. Nói cách khác, cánh tay của con bánh tồng máu này đã bị súng bắn đến mức đứt lìa.

Dựa trên tình huống này, cộng thêm những ghi chép trong bút ký của ông nội và cả nét mặt của chú Ba, tôi đại khái cũng đoán ra được sự việc rồi. Ngay lúc ấy, tôi cũng cảm thấy một cơn ớn lạnh đến sờn tóc gáy chạy khắp lưng.

Nhưng nếu sự việc quả thực là như vậy, thế thì toàn bộ chuyện này cũng thật khó có thể tưởng tượng nổi, nghe như tình tiết trong tiểu thuyết liêu trai ấy, tôi cảm thấy không tin cho lắm.

Chú Ba lần mò trên người, toan tìm thuốc hút, nhưng dĩ nhiên là trên người chú chả có điều nào. Tôi lục lọi trong cái túi quần sau mông, thấy còn nửa bao Vân Yên [Vinataba :v], mua lúc ở quán bar Happy với Bàn Tử, bèn đưa luôn cho chú Ba.

Chú Ba châm thuốc, rít mạnh một hơi, rồi mới nói tiếp: “Khi tìm thấy cái bánh tồng máu kia, chú mới hiểu ra, ông già nhà chú, cũng tức là ông nội mày ấy, mấy thứ ông ghi trên cuốn sổ rách nát đó có lẽ còn có ẩn tình chi đây. Cũng chợt hiểu ra, vì sao khi chú hỏi năm ấy đã có chuyện gì xảy ra, ông lại không muốn nhắc tới.”

Hỏi đó, về những thứ được ghi trong cuốn bút ký, dù chúng tôi có gắng hỏi thế nào đi nữa ông nội cũng chỉ nói có một câu, rằng đây không phải chuyện con nít nên nghe. Lúc ấy chúng tôi không biết vì sao, nhưng giờ cuối cùng cũng đã hiểu, chỉ có điều, không ngờ sự thật là khủng khiếp đến vậy.

Chú Ba liếc tôi một cái rồi nói: “Thằng cháu cả, mày thông minh lanh lợi đến thế, chắc chắn là không cần chú nói mày cũng biết tổng chuyện gì xảy ra rồi.”

Tôi không dám gật đầu, vì chuyện tôi vừa nghĩ đến thật sự chẳng dám nói ra lời.

Đọc bút ký của ông tôi thì biết, trước khi ông tôi giựt sợi thừng ra được một cánh tay đứt đang nắm chặt quyển sách lựa Chiến quốc, trong cỗ mộ từng vang lên một tràng tiếng súng pạc hoọc. Nói cách khác, lúc ở trong cỗ mộ, ông trẻ tôi có lẽ đã bị nguyên một băng đạn pạc hoọc bắn cụt tay phải.

Mà con bánh tồng máu trong hầm tối ở ngôi cỗ mộ kia cũng không có cánh tay phải, hơn nữa miệng vết thương cũng có dạng lựa tựa như sợi bông vì bị nổ. Như vậy chỉ có một khả năng rất cao, đó là con bánh tồng máu kia vốn không phải một cái xác cỗ, mà chính là ông trẻ tôi thì biến mà thành!

Theo suy đoán của tôi, mọi chuyện có lẽ đã xảy ra như thế này:

Khi mấy người bọn họ chui vào trong đạo động, tất nhiên là cũng phát hiện ra căn mật thất ẩn dưới quan tài đá giống như chú Ba. Dựa vào tính cách của ông trẻ được miêu tả lại trong bút ký, chắc chắn ông sẽ giành làm người đi tiên phong, nhất định phải đi trước người khác bằng được, do vậy, ông hẳn chính là người đầu tiên chui xuống mật thất dưới đáy quan tài.

Mà cũng lại trong gian mật thất kia, ông trẻ đã phát hiện ra cuốn sách lựa Chiến quốc. Ngay khi ông cầm lấy sách lựa, định rời khỏi mật thất thì đột nhiên xảy ra một biến cố gì đó rất hãi hùng.

Lúc biến cố mới phát sinh, có lẽ ông vẫn còn có cơ ứng phó, vốn vẫn còn có thể thò tay ra khỏi mật thất được, nhưng chờ đến khi ông nghĩ ra được điều này thì đã quá muộn. Trong tình huống bất đắc dĩ, có lẽ tự bản thân ông, hoặc là cụ cố tôi, đã nổ súng cắt phăng cánh tay ông trẻ.

Cánh tay đứt được ông nội ở bên ngoài dùng con chuột đất kéo ra khỏi cỗ mộ, còn ông trẻ bị nhốt ở bên trong mật thất, cuối cùng biến thành một con quái vật vô cùng đáng sợ.

Cụ cố và kỵ tôi ở ngoài gian mật thất đã cố gắng hết sức để cứu ông trẻ ra, cuối cùng cũng bị liên lụy, chết ở bên cạnh quan tài.

Tuy nhiên, còn cái thứ đỏ như máu đuôi theo ra ngoài mộ thất lúc cuối cùng và cái xác khổng lồ với gương mặt to bè quái dị kia là gì? Trong

này giải thích không rõ ràng cho lắm. Tôi cảm thấy có khả năng cái thứ đỏ như máu kia chính là ông trẻ tuy gặp nạn nhưng vẫn còn sót lại chút ý thức, có điều, lúc bấy giờ ông nội tôi không thể tưởng tượng nổi đến điều này, cho nên cứ tưởng ông trẻ là quái vật trong mộ cô.

Đương nhiên, sự việc có chính xác là như vậy hay không thì chỉ có người trong cuộc mới biết. Chứ bây giờ cứ ngồi phỏng đoán, cho dù có giải thích được hợp lý đến mấy thì cũng vẫn chỉ là phỏng đoán mà thôi.

Tôi lựa lời mà nói suy nghĩ này của mình ra cho chú Ba nghe. Chú nhìn tôi với vẻ mặt phức tạp, rồi khẽ gật đầu.

Bấy giờ, tôi nghĩ đến một vấn đề, bèn hỏi: “Nhưng mà, ông nội đã từng nói ‘đây không phải chuyện con nít nên nghe’, chứng tỏ ông cũng biết lúc đó có thể mình đã nổ súng bắn chính anh trai mình. Đáng ra ông không thể biết được chuyện này mới đúng, như vậy, có khi nào về sau ông nội đã từng trở lại ngôi mộ cổ đó một lần nữa rồi chẳng? Mà trong bút ký lại không thấy ghi những chuyện xảy ra tiếp theo, có phải chính là bởi vì sự thật quá khủng khiếp?”. Chú Ba nhíu mày đáp: “Chú mày cũng thắc mắc tương tự, nhưng điều này không thể nào kiểm chứng được nữa. Ông già chết rồi, chúng ta vĩnh viễn không bao giờ có thể biết được năm ấy đã thật sự xảy ra chuyện gì.”

Tôi hỏi: “Vậy còn tiếp đó? Chú có xuống mật thất dưới đáy quan tài không?” Chú Ba lại rít mạnh một hơi khói, cháy hết gần một phần năm điếu thuốc rồi hỏi lại: “Nếu mày là chú thì có chịu nhin, không leo xuống được không?”

Tôi thâm cười khỏ, tự nhủ nếu cháu mà là chú thì đã sợ chết ngắc ngay từ lúc mở cửa ngầm rồi, làm gì còn cơ hội nào để cân nhắc xem có nên xuống dưới hay không nữa. Tôi lắc đầu bảo: “Thôi thôi làm sao mà cháu so với ngài được ạ, lá gan của thằng cháu ngài ngài biết tổng rồi còn giả bộ. Mà thôi chú đừng lấp la lấp lửng nữa, nói mau đi xem nào, rốt cuộc trong mật thất kia có cái gì thế?”

Chú Ba thở dài nói: “Chú cho mày xem thứ này trước đã, rồi hẵng từ từ kể cho mày nghe.” Nói xong, chú lôi ba lô của mình ra khỏi chiếc tủ cạnh giường bệnh, rồi lấy từ trong đó ra một cái hộp ngà voi nhỏ.

Tôi cầm lấy, nhìn thử thì thấy đó là cốt một cái hộp trắng men triều

Thanh, còn ở dạng bán thành phẩm, chưa tráng men màu lên trên, rất nặng. Tôi mở ra xem thì thấy trong hộp có một viên đá cuội màu đen xám xỉ, trông cứ như loại đá cuội ta thường bắt gặp trong mấy đồng cát ở các công trường xây dựng thời nay ấy.

“Đây là cái gì?” Tôi lấy làm kỳ lạ, bèn hỏi.

“Hòn đá đó là thứ chú lấy ra từ trong gian mật thất kia.” Chú Ba trả lời.

Tôi “a” lên một tiếng: “Chính là thứ này sao?” rồi cẩn thận xem xét viên đá, nhưng nhìn mãi vẫn không thấy có gì kỳ lạ hết. Tôi vừa định nhón tay cầm lấy thử xem thì chú Ba đã đẩy cái hộp lại. “Đừng động vào, thứ này nguy hiểm đấy.” Chú bảo.

Tôi trả lại cái hộp cho chú, nói vẻ khó hiểu: “Đây hình như chỉ là một hòn đá bình thường thôi mà, trong cái mật thất quỷ quái đó mà lại có cái này à?”

Chú Ba thở dài. Hình như người lên đến tầm tuổi của chú rất thích thờ dài thì phải. Chú nói: “Mày đừng có khinh thường nó, lúc ấy chỉ vì lấy cái thứ này mà chú suýt nữa mất mạng đó.”

Sau khi đoán ra chân tướng của huyết thi, chú Ba sợ đến thất thần, ngồi đờ ra dưới đất một lúc rất lâu mới từ từ hồi lại được, lòng dạ rối bời như mớ bòng bong. Nhìn cánh cửa vào mật thất cách có hơn hai bước, chú tự hỏi trong bóng tối kia rốt cuộc có sức mạnh thần bí gì mà có thể biến một con người trở thành cái bộ dạng như thế.

Chú Ba cũng giống tôi, là kiểu người mệnh phạm Thái Cực, tuyệt đối chịu không nổi đòn tra tấn của sự tò mò. Chỉ có điều lá gan tôi quá nhỏ, thường xuyên chịu cả lòng hiếu kỳ lẫn sự sợ hãi dần vật tra tấn, còn chú Ba thì không như thế. Chú chỉ hơi do dự một chút, rồi ngay lập tức quyết định xuống dưới mật thất xem xét để biết cho thấu đáo mọi sự.

Giờ ngồi ngẫm lại mới thấy đây thực ra là một quyết định cực kỳ không sáng suốt, chắc cũng chỉ có người như chú Ba mới có thể ra ra cái quyết định như trên trong tình cảnh này.

Ông nội tôi sợ dĩ không chịu dạy cho chú Ba quá nhiều bản lĩnh, cũng là vì chú làm việc quá mạnh động. Sự thật chứng minh ông tôi nhìn người

hơi bị chuẩn, mỗi tội là trước những kinh nghiệm của bậc lão luyện, đám trẻ trâu lại thường bỏ ngoài tai.

Nghỉ ngơi một lát rồi chú Ba liền bắt tay vào chuẩn bị. Trước tiên chú thu nhặt lấy hài cốt của mấy vị tiên bối, cởi áo khoác, xé toang ra rồi gói hai bộ xương nằm bên cạnh quan tài vào chiếc áo. Sau đó chú đeo bao tay vào, dùng thùng trối xác luồn qua hai nách của huyết thi, kéo ra khỏi quan tài, cung kính đặt ở một bên, rồi đem cái đầu lâu bị chặt cụt đặt trở lại. Chú quay về phía ba cỗ thi hài, đập đầu ba cái thật dứt khoát rồi khấn: “Thằng cháu bắt tài Ngô Tam Tinh, đầu óc ngu dốt, đã mạo phạm di thể tổ tiên, xin các ngài thứ lỗi.”

Đập đầu xong, chú gài lại con dao quắm lên hông, lại lấy kíp nổ ra giắt vào đai lưng, nhìn tổng thể toàn thân, xác định tất cả không có sơ hở gì.

Chú tập trung tinh thần, đi đến chỗ quan tài, lại kéo cánh cửa ngậm lên một lần nữa, cẩn thận xem xét bên trong.

Đằng sau cánh cửa ngậm quả nhiên là một con đường hầm dốc nghiêng xuống dưới. Có điều, không ngờ là trần đường hầm này rất thấp, thấp đến độ gần như chỉ có thể nằm rạp xuống bò vào.

Cửa vào đường hầm kích cỡ chỉ bằng cỡ cái quan tài. Con “bánh tông máu” kia trước đây cũng nằm trong đường hầm này. Cũng may dưới này không gian chật hẹp, con “bánh tông máu” kia dù trời sinh rất khỏe cũng không thể vận dụng được hết sức mạnh, bằng không, chỉ với sức của chú Ba thì lấy cửa gì mà đòi chặn lại được nó?

Trước hết, chú Ba mở bật lửa ném vào trong. Ánh lửa lăn lông lốc một đường, rơi thẳng vào sâu trong đường hầm, cuối cùng dừng lại, trở thành một nguồn sáng nho nhỏ chiếu sáng một khoảng.

Tiếp đến, chú sờ sờ lên con dao quắm bên hông, nói một tiếng xin tổ tiên phù hộ rồi hít một hơi, cẩn thận từng ly từng tí nâng người lên, từ từ chui vào bên trong đường hầm.

Trong đường hầm tràn ngập một mùi tanh hôi khó mà dùng lời mà tả được. Chú Ba nhào người nằm rạp xuống, không thể không nhịn thở, di chuyển vào bên trong. Đợi khi thân thể lọt vào toàn bộ rồi, chân kéo cửa ngậm ở phía trên một cái, cửa ngậm tự đóng sập xuống.

Trong chốc lát bốn phía yên tĩnh khác thường, chỉ còn tiếng bật lửa cháy leo lét ở phía trước. Chú Ba có chút căng thẳng không rõ nguyên nhân, mồ hôi hột chọt tứa ra ướt đầm khắp thân người. Chú cố gắng trấn tĩnh lại một lát, lấy đèn pin bật lên chiếu sáng trước mặt.

Ánh đèn pin so với bật lửa thì mạnh hơn nhiều, trong chốc lát đã chiếu đi rất xa. Chú thấy đường hầm này do những phiến đá màu đen xếp thành, đại khái cứ ba mét một phiến, từng phiến từng phiến liền kề nối tiếp nhau, thông thẳng một mạch vào sâu tít phía trong. Toàn bộ đường hầm sạch sẽ khác thường, những phiến đá đen bốn phía cũng được giữ cho cực kỳ trơn nhẵn, không trang trí bất cứ thứ gì, thoáng nhìn trông giống đường ống thông gió của loại điều hòa trung ương kiểu cũ.

Độ lớn và màu sắc của ngọn lửa phát ra từ chiếc bật lửa phía trước đều rất bình thường. Không khí trong đường ngầm chắc hẳn là có lưu thông với bên ngoài, nên việc hít thở không thành vấn đề.

Chú Ba lấy lại bình tĩnh, cắn đèn pin lên miệng, bắt đầu bò vào sâu trong đường hầm.

Tôi cũng từng có kinh nghiệm bò trong đường hầm chật hẹp, nên biết đó hoàn toàn không phải việc nhẹ nhàng. Tuy chú Ba khỏe hơn tôi rất nhiều nhưng mới bò lên vài bước đã thấy thở hổn hển, cộng thêm thỉnh thoảng còn phải đề phòng xung quanh nên bò lại càng thêm vất vả.

Bò được chừng mười phút đồng hồ thì phía trước có chỗ ngoặt, chú Ba bèn vòng qua. Chú cứ tưởng phía sau vẫn là đường ngầm tương tự, nhưng vừa ngoặt một cái, chú liền phát hiện trước mắt hiện ra một bức tường đá đen có khắc phù điêu.

Mới đầu, chú Ba rất sững sờ, ngây ngẩn một lúc lâu mới ý thức được, hóa ra đã đến hết đường hầm rồi.

Thế này là thế nào? Chú choáng váng, vốn tưởng rằng phía cuối của đường ngầm sẽ có một cánh cửa, sau đó có một gian mật thất nữa, mà tất cả mọi bí mật có lẽ sẽ đều nằm trong gian mật thất đó.

Thế mà bây giờ lại chẳng có cái gì cả. Đường hầm chỉ hơi dài một chút, rồi có một bức tường đen lớn chặn kín lối đi.

Không lẽ nữa xưa khi ông trẻ vào trong đã động chạm phải cơ quan nào đó, khiến đường hầm bị bịt kín hay sao?

Chú Ba gõ lên tường đá, thấy hình như phía sau tường đều đặc kín, lại xem xét mỗi nơi ở bốn phía, phát hiện tường đá đã được gắn chặt vào chỗ này. Nói cách khác, đây chẳng phải là cơ quan gì cả, mà đúng là cuối của đường hầm thật rồi. Năm đó ông trẻ chui vào chắc cũng đã bò được tới đây.

Thế thì kỳ lạ quá. Nếu chỗ này là điểm cuối của đường hầm, vậy thì đây nhất định là chỗ ông trẻ trộm được cuốn sách lụa mang ra. Nhưng ở đây làm gì có cái gì đâu? Sách lụa chiến quốc năm đó đã được đặt ở chỗ nào? Không lẽ lại quăng trên mặt đất à?

Chú Ba đánh một vòng, xem xét bốn phía phần cuối đường hầm, rồi quan sát kỹ bức tường đá chặn đường kia một lúc.

Đúng lúc ấy, bức phù điêu trên tường đá đã thu hút sự chú ý của chú.

Đó là một vị thần mặt người mình chim, thân chim tựa loài cú đêm, mà mặt người thì cực kỳ cổ quái. Thủ pháp điêu khắc vô cùng cường điệu, gương mặt lớn như cái chậu rửa chân, miệng há hốc, tóc mai bông bênh, nét mặt vô cảm, chẳng biết là nam hay nữ.

(Tôi nghe đến đó liền ‘a’ lên một tiếng.)

Chú Ba chú ý thấy trên miệng bức phù điêu có một chỗ hơi lõm vào, so sánh bằng hình ảnh một chút thì có thể thấy ngay trước cuốn sách lụa có lẽ đã được cuộn lại, đặt trong miệng phù điêu.

Có điều miệng của phù điêu lại đúc đặc. Nói cách khác, sau khi lấy cuốn sách lụa ra sẽ không có cơ quan nào được khởi động.

Chú ngẩng đầu nhìn xem các bộ phận khác trên mặt phù điêu, mũi, tai, mắt, cuối cùng, ánh mắt chú dừng ở lại ở con mắt của bức phù điêu, nhìn chòng chọc.

Phù điêu mặt người thân chim có bốn con mắt, còn chạm trổ đồng tử hình tròn, nhưng kỳ quái ở chỗ đồng tử của hai con mắt bên trên lồi lên,

còn đồng tử của hai con mắt phía dưới lại lõm vào. Có thể nói, đây chính là hai phương pháp chạm khắc phù điêu, là khắc âm và khắc dương.

Chú Ba xưa nay chưa bao giờ gặp phải chuyện như thế này. Không chỉ là chú mà ngay cả tôi cũng biết điều này tuyệt đối là không thể xảy ra được. Tất cả các loại phù điêu nếu không khắc kiểu dương hết thì là khắc kiểu âm hết, không thể sử dụng lộn xộn xen lẫn ở cùng một nơi.

Chú Ba tiến đến ghé sát vào nhìn, không khỏi “a” lên một tiếng. Chú phát hiện, hóa ra hai đôi đồng tử kia không hề chạm khắc gắn liền thành chỉnh thể với bức phù điêu, mà chỉ là ở vị trí mỗi con mắt đều có một viên đá cuội xấu xí màu đen được khảm vào trong hốc mắt. Điều kỳ quặc chính là, hai viên đá của hai con mắt phía trên vẫn còn, nhưng hai viên đá của hai con mắt phía dưới đã bị người ta cạy ra, chỉ còn lại hai hốc mắt hình cầu.

Chú Ba ngắm nghía hai con mắt kia, cảm thấy mọi thứ bắt đầu dần dần sáng tỏ, một phỏng đoán cực kỳ táo bạo xuất hiện trong đầu chú.

-----oOo-----

Chương 7: Cứu Thiên Nương Nương bốn mắt

Nguồn: EbookTruyen.VN

Theo lời chú Ba, vị thần đầu người mình chim trên bức tường đá này đã từng xuất hiện trong truyền thuyết, thần thoại của nhiều vùng đất, nhiều dân tộc. Tôi tin rằng nó và lũ quái điều mà chúng tôi gặp ở Vân Đỉnh Thiên Cung đều cùng là một loài sinh vật.

Về sau khi tìm hiểu kỹ tôi mới biết, vị thần này còn được người Ai Cập cổ đại gọi là: “Ba”, tượng trưng cho linh hồn bất tử của con người. Nói cách khác, nếu là ở Ai Cập cổ đại, ma quỷ nhà bọn họ đều đức hạnh ghé gớm như vậy đó. Còn ở bên Ấn Độ thì chuẩn mực hơn được một tý, loại thần này được gọi là “Ca-lăng-tần-già”[1], truyền thuyết kể rằng, chúng là loài chim thần cư ngụ trên núi Tuyết sơn, véo von ca hát cho cõi cực lạc của Phật Tổ.

Ở Trung Quốc, loài chim này còn nổi tiếng hơn cả ở hai nơi kia. Đầu

người mình chim, chính là “Cửu Thiên Huyền Nữ nương nương”[2] của Trung Quốc, hình như trong “Kinh Thi” hay “Long Ngư Hà Đồ”, hoặc là cuốn sách cổ nào đó khác (mà tôi thật sự nhớ không ra), người đã dạy Hoàng Đế nội hàm sâu xa của các loại kỳ môn độn giáp và ”Long Giáp Thần Chương” chính là vị này đây.

Ngoài ra còn rất nhiều truyền thuyết khác nữa, có thuyết còn cho rằng Cửu Thiên Huyền Nữ chính là Tây Vương Mẫu, tuy nhiên đa phần các truyền thuyết rất lộn xộn, cho nên những thứ này không thể kiểm chứng được. Thậm chí, dưới thời Lục Triều, có một lượng lớn những ghi chép của Đạo Giáo cho rằng “Huyền Nữ” là người đã truyền lại cho Hoàng Đế kỹ thuật chần gối. Không biết bà Huyền Nữ này có phải là Huyền Nữ kia chăng, chứ bị cái thứ như thế kia chỉ dạy kỹ thuật phòng the thì chắc chắn không phải chuyện sung sướng gì. Phải thôi, tôi thà chết quách cho xong. (nghĩ đi đâu vậy :v)

Vậy lúc chú Ba nhìn thấy bốn con mắt trên bức phù điêu, chú đã nghĩ đến cái gì?

Khi ấy, chú đã suy tính như thế này:

Trên trán bức phù điêu có bốn vết lõm, hẳn là phải có bốn hòn đá cuội được khảm vào. Hiện giờ chỉ còn hai viên, vậy chắc chắn hai viên còn lại đã bị người ta lấy mất. Mà trong cổ mộ thì không thể nào có người thường xuyên lui tới. Như vậy, người lấy mất hai viên đá kia, tám chín phần là ông bác ruột nhà mình năm xưa.

Những điều này đều rất đơn giản, ai cũng có thể nghĩ ra được, khỏi phải giải thích thêm ở đây nữa.

Vấn đề quan trọng là: 2 viên còn lại kia, tại sao vẫn ở nguyên vị trí cũ?

Thô phu tử không coi trọng việc “Để phần cho con cháu nó hưởng”. Nếu ông bác nhà mình đã có hứng thú với thứ đá cuội này thì tại sao lúc đó không gỡ hết xuống mà cầm đi, còn chừa lại hai viên làm gì?

Chú ba lại nghĩ tới kết luận lúc nãy của mình: tai họa đã biến bác Hai thành như vậy, chắc chắn đã xảy ra trong mật thất này.

Thế nhưng trong đây lại không có chỗ nào kỳ quái hết, chỉ là một không

gian bốn phía bị bịt kín mà thôi.

Điều lạ lùng duy nhất chính là bốn viên đá này. Hai viên đã bị lấy xuống, chẳng có nhẽ bác Hai lại cố tình để lại 2 viên kia? Như vậy, lẽ nào sự cố năm xưa đã xảy ra ngay khi bác Hai gỡ hai hòn đá đó xuống? Sau khi gỡ được hai viên đá rồi, do đột nhiên gặp phải chuyện gì đó nên ông không còn thời gian lấy nốt 2 viên còn lại sao?

Chú Ba nghĩ đến đây, bỗng nhiên thông suốt. Giả thiết về viên đá và toàn bộ câu chuyện được xâu chuỗi vào với nhau không sơ hở chỗ nào. Chú vội vàng sáp lại gần bức phù điêu, quan sát thật kỹ hai viên đá cuội màu đen ma quái kia.

Đá được khám rất sâu vào bức phù điêu. Cả bức phù điêu trông như liền một thể, nếu không nhìn kỹ thì sẽ không thể biết được nó và tường đá là hai bộ phận tách biệt. Sở dĩ chú ba thoáng nhìn đã phát hiện ra là do trong đó đã có hai viên bị lấy mất, chứ lúc đầu cả bốn viên mà còn ở nguyên đó, nếu không có khả năng quan sát đáng nể thì đừng hòng phát hiện ra được. Xem ra, ông bác nhà mình năm xưa cũng không phải là nhân vật đơn giản.

Tuy nhiên, nếu nay mấy viên đá này xuống thì sẽ dẫn đến chuyện gì cơ chứ? Phía sau tường đá chắc chắn không có bẫy rập, vậy chẳng lẽ là đá có độc hay sao? Không thể nào, mới nãy chú vừa chạm vào rồi mà.

Chú Ba hơi do dự, một cảm giác kích động không thể kìm nén dâng lên trong lòng chú. Chú quyết định cứ nay một viên xuống xem sao.

Chú Ba rút con dao quắm ra, quẹt dăm phát lên vách tường bên cạnh để mài rồi mới run rẩy mò sang. Chú dùng mũi nhọn gõ gõ thử lên một viên đá, sau đó lách con dao vào một khe hở rồi nạy ra. “Cách” một tiếng, một viên đá đã rơi vào lòng bàn tay chú.

Viên đá vừa rơi xuống một cái, chú Ba lập tức lùi lại một bước, cảnh giác quan sát bốn bên, chỉ sợ có cái bẫy bí mật nào đột nhiên khởi động.

Thế mà lại chẳng có chuyện gì xảy ra cả. Viên đá trong lòng bàn tay chú lạnh như băng, im lìm. Bốn phía cũng không có động tĩnh gì lạ. Phù điêu vẫn là phù điêu mà bức vách thì cũng vẫn là bức vách.

Chú Ba đợi thêm tý nữa, chắc chắn không có chuyện gì xảy đến mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng chú lại buồn bực. Chẳng lẽ giả thiết ban nãy của mình sai rồi? Hay là, sự cố năm đó chỉ có thể bị kích hoạt một lần, bây giờ có làm gì đi nữa cũng không khiến nó xảy ra được?

Chú cất kỹ viên đá cuội này, lại cạy tiếp viên còn lại. Thứ tự hành động vẫn như cũ, lách lưỡi dao vào một bên khe hở. Lúc này chú đã trấn tĩnh hơn một chút, sức lực cũng mạnh hơn, gảy một cái, lại nghe “cách”, viên đá khẽ động rồi văng ra.

Chú Ba vội vàng đỡ lấy, nhưng viên đá lại bắn đi quá nhanh, chú không kịp phản ứng. Loáng cái, nó rơi xuống đất nghe “bịch” một tiếng, cứ như tiếng một quả bóng cát rơi xuống nền xi-măng, vừa rơi đã vỡ tan thành bụi đất. Viên đá màu đen làm cuộn lên một đám bụi màu đồng thau, thoát cái đã lan ra mù mịt trong không khí.

Chú Ba giật mình một cái, nhủ thầm “thôi xong”. Chú ho khan một tiếng, phẩy phẩy tay quạt không khí, thấy trong miệng toàn một thứ mùi hăng đến cay xè. Nghĩ đến màu sắc trên người con huyết thi, theo bản năng, chú cho rằng đám bụi đất này dễ chừng có độc, bèn vội vàng lấy áo che mặt, thôi lui về phía sau.

Lùi được vài bước, chú lập tức nhìn lại chỗ viên đá rơi xuống ban nãy. Chỉ thấy trên mặt đất nơi viên đá vỡ nát, ngay chính giữa đồng bụi phấn màu đồng thau, bỗng dung có một con bọ màu đỏ bò ra. Nó cuộn mình lại, kêu “chín chít”.

Chú Ba vừa thấy con bọ, trong đầu liền nổ oành một tiếng, bất giác cơ thể rụt cả về phía sau.

Bởi vì vừa nhìn một cái là chú đã nhận ra loài bọ này rồi. Đó là một con bọ ăn xác, nhưng lại không giống với loại thường gặp. Bọ ăn xác màu đỏ, theo lời các vị bô lão trong nhà từng bảo thì kịch độc không gì sánh bằng, là ác quỷ trong loài sâu bọ, dính vào máu là hết đường sống, chạm nhẹ một cái là trúng độc liền.

Nhưng nghe nói loài bọ ăn xác màu đỏ này chỉ sống được trong các xác ướp cổ, gần như không ai không gì có thể bắt được nó, sao lại có thể bị người nhốt vào trong một hòn đá như thế này? Rồi còn khảm vào trong bức phù điêu đây nữa? Mà quái lạ nhất là, con bọ bị nhốt trong viên đá

này, sao vẫn còn sống được?

Chú Ba cảm thấy vô cùng kỳ dị. Có điều, chú lập tức nhận ra mình không còn thời gian suy nghĩ chuyện này nữa. Trên mặt đất, con bọ nhỏ màu đỏ xoay vài vòng, dần dần duỗi cái thân ra, bắt đầu rung rung cái cánh, bò bò trên đất, hình như là chuẩn bị bay.

Trước đó chú Ba chưa từng gặp bọ ăn xác chúa, không biết độc tính của nó có lợi hại đến mức như lời kể không, chỉ biết nếu chuyện đó có thật, trong không gian nhỏ hẹp như thế này, con bọ này mà bay lên một cái thì chẳng khác nào tuyên án tử hình cho mình.

Chú cẩn thận từng li từng tí, nhích dần ra sau vài bước, lật ngang con dao quắm định đập chết nó nhân lúc nó chưa bay. Còn chưa kịp đập xuống, chú chợt nghe những tiếng “kèn kẹt kèn kẹt” vang lên từ phía dưới con dao, sau đó một bóng đỏ bay vụt ra, rồi đậu ngay lên chính vai chú!

Tốc độ của chớp sáng đỏ ấy quá nhanh, chú Ba căn bản không thể né kịp được. Chú giật mình một cái, sợ đến mức mồ hôi lạnh túa ra đầm đìa, con dao trên tay theo phản xạ vung về phía sau một cái, đập vào chính vai mình. Con bọ ăn xác chúa thấy động liền bay lên, đậu ở một bên tường.

Lúc này con bọ ăn xác chúa đã hoàn toàn tỉnh hẳn. Nó bắt đầu đập cánh, không ngừng phát ra những tiếng “kèn kẹt kèn kẹt” như tiếng ếch nhái kêu. Một mùi thối hăng xè không ngừng toát ra từ trên thân con bọ.

Chú Ba vừa suy xét tình huống, bụng bảo dạ thôi không xong rồi. Cái thứ bỏ mẹ này còn khó đối phó hơn cả huyết thi, ở lại đây thì chỉ cầm chắc cái chết. Ba mươi sáu chước, chước chuồn là hơn, thôi thì té lệ. Nghĩ đến đó, chú liền co người lại, rón rén lùi dần về phía cửa vào con đường hầm.

Trong đường hầm chật hẹp không thể xoay người được, chú chỉ còn nước bò ngược, lặn lê bò toài mà lùi xuống chỗ cửa đường hầm. Phúc bả mười đời là khi quay đầu nhìn sang bên, con bọ màu đỏ đó cũng không bám sát lấy chú.

Chú Ba lấy lại bình tĩnh, lần mò tìm cái chốt của cánh cửa ngầm. Nhưng do đang hoảng, tay chú run rẩy ghê gớm, gần như không thể điều khiển

được chính mình.

Khó khăn lắm mới lần mò được cái chốt, đẩy cánh cửa ngậm lên, chú Ba vừa thở phào nhẹ nhõm thì đột nhiên một luồng sáng đỏ với vận tốc nhanh như chớp bay vọt ra từ trong bóng tối của đường hầm. Tốc độ của nó cực nhanh, cứ như dịch chuyển tức thời trong phim viễn tưởng vậy, chưa gì đã xông thẳng vào mặt chú Ba. Trong nháy mắt, con bọ đã vọt đến ngay trước mặt chú rồi.

Chú Ba thầm kêu một câu “Thôi chết”, định trốn nhưng đã muộn. Đúng lúc chỉ mảnh treo chuông đó, giữa cái khó chú ló cái khôn, bèn rụt cổ lại, sau đó dốc hết sức bình sinh thổi mạnh một phát về phía con bọ.

Từ hồi phải thổi lửa bếp lò chú Ba đã luyện được một dung tích phổi khá đáng nể. Hơi chú rất khỏe, thoát cái đã thổi vù một cái khiến con bọ ăn xác lạc phương hướng, ngã vật ra rồi đập bộp vào tường.

Nhân cơ hội này chú Ba liền vung tay, nghiêng người lộn từ trong đường ngậm ra ngoài, rồi trở tay đè cửa hầm chặt cứng.

Con bọ chĩa phía dưới dường như cũng cùng lúc đi theo, nhưng giờ nó đã chậm một bước, cánh cửa ngậm đã bị bịt kín. Nó “bụp” một tiếng liền đâm phải cửa đá rồi ngã xuống, cứ thế liên tục kêu những tiếng “kèn kẹt kèn kẹt” .

Chú Ba chỉ thấy da đầu tê dại, toàn thân bủn rủn. Chú ngã phịch xuống bên cạnh quan tài, mới phát hiện ra toàn thân mình đều ướt đầm mồ hôi, phải lâu lắm mới dần dần khá lên được.

[Tôi đã nếm mùi lợi hại của bọ ăn xác chúa, nghe đến tên thôi cũng toát mồ hôi lạnh, vội vàng bảo chú kể ngắn gọn thôi, không cần tả sinh động đến như thế.]

Sau đó, chú Ba cảm thấy nơi này không thể ở lâu, cũng chẳng cố kiết gì nữa, bèn thu dọn đồ đạc, đào đường hầm quay ngược lại, khuân di cốt của mấy vị tổ tiên trèo ra ngoài mộ cổ.

Chú chọn một chỗ kín đáo hỏa thiêu cái xác, sau đó men theo đường núi đi suốt đêm về thị trấn. Theo cách nói của chính chú thì, khi lên đến đỉnh núi cũng vừa lúc mặt trời ló dạng, chú ngắm vầng thái dương, lần đầu

tiên cảm thấy được đứng trên mặt đất tuyệt vời đến thế nào.

Sau này khi trở về Trường Sa, chú Ba không kể lại việc này cho bất cứ ai, kể cả ông nội. Nhưng từ đó chú ôm một niềm hứng thú say mê với cuốn sách lựa Chiến Quốc, bèn bắt đầu âm thầm nghiên cứu. Tuy nhiên, đám bạn bè của chú Ba lúc bấy giờ không phải du côn thì cũng là lưu manh, chẳng có lấy một móng biết làm việc bàn giấy, điều tra nguyên cả nửa năm cũng chẳng ra được kết quả nào. Viên đá mang ra từ trong đường hầm chú cũng tìm rất nhiều vị tiền bối nhờ xem hộ, nhưng họ đều chẳng nói ra được cái đầu cua tai nheo gì.

Chú Ba nản lòng nhụt chí, dần dần mất đi hứng thú. Cho đến tận trước chuyến đi Tây Sa, chú tình cờ gặp may, sự việc mới có cơ chuyển biến.

Hồi đó, một người bạn của chú mắc bệnh qua đời. Gia đình mời một gã đạo sĩ mũi trâu về làm lễ. Đạo sĩ thời đó cũng chỉ là nghề tay trái mà thôi, khoác tấm đạo bào vào là biến thành thầy cúng, cởi ra lại có thể là bất cứ ai, cũng chẳng có gì đáng coi trọng. Cúng bái xong xuôi, cả đám ngồi chè chén một bữa no say. Chú Ba cũng quên bém mắt lúc ấy đã xảy ra chuyện gì, hình như là xin quá nên luôn mồm chém gió, lôi viên đá ra khoe khoang.

Nào ngờ gã đạo sĩ kia vừa thấy vật nọ mặt mũi liền biến sắc, lại ngửi ngửi, rồi đột ngột nói rằng đó không phải là đá đâu.

Chú Ba không thèm để mắt đến người này, có phần giễu cợt mà hỏi gã: “Không phải đá cuội thì là cái quái gì?”

Đạo sĩ nghiêm mặt nói với chú: “Đây là một viên linh đơn.”

Đạo sĩ mũi trâu nói chắc như bấp, chú Ba thấy không giống kiểu ăn ốc nói mò. Chú tưởng gặp được cao nhân rồi, bèn kéo hẳn ra chỗ không người, định hỏi cặn kẽ đầu đuôi. Ấy thế mà gã mũi trâu này cũng chỉ là loại nửa mùa, chỉ biết thứ này là đơn dược, lại không biết được lai lịch cụ thể của nó. Mà sở dĩ gã biết nó là đơn dược, cũng chỉ vì đạo quán nơi bọn gã trú ngụ cổ kính vô cùng, nghe nói có từ thời Ngũ Hồ Loạn Hoa [3] cơ đấy. Ở đạo quán có rất nhiều đồ cổ truyền từ mấy đời, đều được giao vào tay gã trông coi, trong đó có rất nhiều công cụ luyện đơn. Trong số đó gã từng gặp loại đơn dược giống hòn đá thế này, cũng đã từng ngửi hương vị, cho nên mới dám khẳng định vậy đó.

Chú Ba không khỏi thất vọng, nhưng rốt cuộc cũng thấy ánh bình minh. Sau đó chú tới tìm mấy nhà kim thạch học[4], bọn họ cũng công nhận rằng điều đó là chính xác. Vật nọ, quả đúng là một viên “Linh đơn”.

Có điều cái món linh đơn này thuộc về lĩnh vực Huyền học, rất nặng tính cá nhân. Hầu như mỗi phương sĩ(*) đều có phương pháp luyện đơn của riêng mình, lại không có văn tự cổ để tham khảo, có mỗi một viên linh đơn thì cũng chẳng nhìn ra được cái quái gì. Ngược lại, gã đạo sĩ mũi trâu kia bảo với chú, rằng nếu thứ này được tìm thấy trong mộ cổ thì chắc chắn nó được người xưa coi là thuốc trường sinh bất lão rồi, vì chỉ có loại thuốc đó mới được người ta đem đi bồi táng.

(*) Những người luyện đơn, dưỡng khí, tu tiên, khác đạo sĩ.

Chú Ba nghe xong cũng thấy rất hoang mang, bởi vì chú biết trong viên linh đơn này chính là bọ ăn xác chúa. Đơn được thông thường là thuốc uống vào trong bụng, mà thứ này ăn phải thì chết là cái chắc, thậm chí còn chết thảm ấy chứ trường sinh cái rắm gì.

Trăm mối tơ vò gỡ mãi chẳng ra, lẩn lộn suốt hơn nửa năm, hầu như đường nào cũng thử hết cả mà vẫn chẳng có bất cứ tiến triển gì. Đúng lúc chú Ba chuẩn bị bỏ cuộc hoàn toàn, tính quăng viên linh đơn kia vào bồn cầu giặt nước cho rồi, thì một chuyện không thể tưởng tượng nổi đã xảy ra.

-----oOo-----

Chương 8: Khúc dạo đầu Tây Sa

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Cơm Nấm Nướng Chảo Beta: Earl Panda . Beta's Note: Om dấm lâu nghĩ cũng tội các bạn lớm thôi cơ mà cũng kệ $\neg (\overline{\nabla}) \cap \dots$ *****
. Vào những năm ấy, phong trào khảo cổ và trộm mộ đang đến hồi cao trào, hàng tá các đội thám hiểm nước ngoài đổ xô về châu Á, hòng kiếm chác chút đỉnh từ phát kiến vĩ đại trong đợt khảo cổ lần thứ hai này.

Bấy giờ, ngành khảo cổ dưới biển của Trung Quốc gần như là một con số

không tròn trĩnh. Phải trơ mắt nhìn cơ man là quốc bảo bị người ta vơ vét sạch, người trong giới khảo cổ Trung Quốc sao không nóng lòng cho được. Có mấy vị giáo sư già cùng nhau kiến nghị lên cấp trung ương, đề xuất thi hành các giải pháp, nhưng về sau do hoàn cảnh bức ép, đòi tiền chẳng có tiền, đòi người chẳng có người, rốt cục đành giật gấu vá vai lập ra vài “đội khảo sát”. Trong số đó có một đội được phái về Tây Sa, đó chính là đội do Văn Cẩm phụ trách.

Chuyện chú Ba không thể ngờ được đã xảy ra ngay trước khi đội khảo cổ lên đường khoảng chừng một tháng.

Lúc ấy, chú Ba đang lo liệu giúp Văn Cẩm một số trang bị dùng dưới đất, cùng với mấy thứ như máy bơm, thiết bị lặn. Những thứ này cấp trên có chịu trách nhiệm gì đâu, toàn do chú Ba một tay thu xếp hết. Một ngày nọ vào giữa trưa, khi chú Ba đang bận rộn điều chỉnh thử thiết bị, thì bỗng thấy một cậu học trò tiến tới, bảo rằng bên ngoài có người tìm chú.

Chú Ba thăm lầy làm kỳ lạ, có mấy ai biết đạo này mình xây ở ở đây đâu, vậy người kia là ai? Đến lúc đi ra ngoài trông thấy người nọ rồi, chú liền không khỏi sửng sờ.

Người đó họ Giải, tên Giải Liên Hoàn, hẳn là lấy từ câu “Oán hờn ôm mãi chẳng nguôi. Than sao người thương nữ đoạn tuyệt, tin xa diệu vợi. Dầu tay thần gỡ tương tư liên miên, như gió tan mưa tạnh vẫn còn bảng lảng sương mây”[1] đấy. Đó là anh em đồng nghiệp nhà chú Ba, tính ra thì có thể coi như là ông chú họ xa của tôi, vì cùng sống ở Trường Sa nên bình thường vẫn tới chơi, nhưng cũng không thường xuyên lắm.

Năm ấy, đối với chuyện này mà nói, đám chú Ba thì vẫn còn quen biết sơ sơ, chứ các cụ đời trước thì chỉ có ngày lễ ngày tết mới họp mặt một chốc, lễ nghĩa cứ gọi là nhạt như nước ốc. Loại họ hàng như vậy lại đột nhiên đến tìm, khiến chú Ba có phần bất ngờ.

Có điều, họ hàng đã đến thăm thì tất nhiên là không thể lạnh nhạt, cũng không tiện hỏi luôn mục đích đến đây của người ta. Chú Ba bèn hoãn việc đang làm dở lại, hàn huyên với gã một lát rồi kéo gã ra ngoài quán ăn cơm. Đến khi được độ nửa tuần rượu, chú mới hỏi gã tìm đến đây có chuyện gì.

Nhà họ Giải cũng là loại thế gia vọng tộc, anh em cả thầy những sáu người, còn đông hơn cả nhà ông tôi, đã như vậy thì chắc hẳn không phải là túng tiền rồi. Gã đã đến tìm chú Ba, tất nhiên phải có việc cần giúp đỡ, hơn nữa phải là việc gì đó đặc biệt lắm, bằng không làm gì có chuyện bọn họ không thể tự dàn xếp được cơ chứ.

Gã Giải Liên Hoàn kia ỡng ẹo một lúc lâu mới kể cho chú nghe, rằng thực ra cũng chẳng có chuyện gì to tát, chỉ là gã tính nhờ cậy mối quan hệ của chú, muốn xin một chân trong đội khảo sát của Văn Cẩm để ra biển xem xét một chút.

Chú Ba nghe xong liền cảm thấy có điều gì đó bất thường. Văn Cẩm xinh xắn đáng yêu, ai ai cũng quý mến, vì nhà họ Giải cũng là thân thích nên ít nhiều có quen biết nhau. Thế nhưng Văn Cẩm thái độ rất kín đáo, quen thì quen, nhưng quan hệ chẳng mặn mà thân thiết gì, càng không thể nói chuyện ngày thường tìm gặp nhau chơi. Thế mà không hiểu sao gã Giải Liên Hoàn này lại tự nhiên đưa ra cái yêu sách không biết điều như vậy, nhất định là có ý đồ rồi. Chú lập tức lắc đầu, hỏi: “Cái gì mà ra biển xem xét, chú muốn xem làm gì? Đi Hàng Châu mà xem không được à?”

Giải Liên Hoàn khó xử vò đầu, nói rằng chuyện này gã không thể kể được, nếu cứ nhất định phải biết, thì cứ coi như là gã hiện đang có một mối làm ăn ở ngoài đó đi. Gã cũng chỉ là được người ta nhờ vả thôi.

Chú Ba lại hỏi gã sao không tự đi mà tìm cách xoay sở đi, thuê một con thuyền đánh cá nào có đất đỏ gì cho cam. Gã bèn phân trần, hiện giờ Trung Quốc với Việt Nam đang đối đầu về quân sự, khu vực Tây Sa kia là địa điểm vô cùng nhạy cảm, không có giấy phép của biên phòng thì tàu bè bình thường không thể ra vào được đâu, cho nên mới nhờ chú Ba giúp cho một bận, trà trộn vào đội khảo sát thì làm ăn gì cũng tiện, mà cũng tuyệt đối không làm ảnh hưởng gì đến Văn Cẩm.

Chú Ba càng nghe càng thấy quái lạ. Đặt gã thổ phu tử này vào chung với Tây Sa, nghĩ thế nào cũng thấy thật kỳ cục. Nói là có mối làm ăn, nhưng cái xứ Tây Sa đó thì có cái gì mà làm với chả ăn? Nói thật, ngoài đó ấy mà, chỉ rặt toàn nước với cát thôi, cùng lắm thì thêm mấy con tàu đắm. Mà muốn xuống coi tàu đắm thì cần quái gì phải ra tận Tây Sa, cứ đến Ninh Ba với biển Bột Hải là được. Hơn nữa, thời ấy nhà họ Giải cũng tính là loại có máu mặt, là gia tộc lâu đời tồn tại đã mấy trăm

năm, không thể tự nhiên sa sút đến nỗi phải đi mò hàng dưới biển chứ?

Giải Liên Hoàn kia thấy chú Ba có vẻ khó xử, liền nói nếu không được thì thôi vậy, gã đành nghĩ cách khác.

Lúc ấy nếu mà là tôi, thấy gã nói vậy đảm bảo sẽ thở phào một hơi, thuận theo thời thế mà chôi phất luôn cho nhẹ nợ. Khổ nỗi chú Ba lại không nghĩ thế. Chú vừa nghe vậy, liền nhủ thầm không được rồi, chuyện này còn có điều kỳ quặc, nếu mình cự tuyệt thì thằng oắt này sẽ nghĩ cách khác thật luôn, mà cái ngữ nhà nó chẳng phải hạng công dân lương thiện gì, đến lúc đó nhờ nó làm trò gì quái đản thì thật khó đề phòng. Giờ mình đã xây dựng được quan hệ với Văn Cẩm, không thể để cho nó phá thôi, thôi thì cứ điều tra xem rốt cuộc là nó đang làm cái trò gì.

Vì vậy, chú bèn nói, không phải là không được, có điều là chú hơi khó xử, vì vấn đề này không phải chỉ mình chú quyết định mà được. Chú còn phải hỏi ý Văn Cẩm xem đã, chứ việc này không thỏa thuận luôn được đâu. Rồi chú hỏi Giải Liên Hoàn liệu có thể chờ thêm một thời gian ngắn nữa được không.

Giải Liên Hoàn nghe xong liền rít cảm ơn, còn lôi ra một đồng hàng ngoại bấy giờ là của hiếm, nhờ chú Ba đưa cho Văn Cẩm giữm.

Cả hai mỗi người ôm một bụng âm mưu, tán gẫu mấy chuyện khác thêm một lát rồi gã Giải Liên Hoàn kia đi mất. Chú Ba lập tức đến tìm đám lưu manh du đảng mà chú quen, dúi cho ít tiền, bảo bọn chúng bám theo thằng đó, điều tra xem rốt cuộc là gần đây nó đang làm gì.

Hồi đó, đám lưu manh là cái hội nhạ tin nhất, không lâu sau đã báo về, nói rằng chúng đã bám theo Giải Liên Hoàn mấy ngày trời liền, thấy gã đích thị là một cậu ấm[2], thích nghe kịch hoa cổ[3], bạn bè cũng rất một đám dân tứ chiếng, cực kỳ bình thường luôn. Nếu nói kỳ quặc, thì chỉ có mỗi một điểm kỳ quặc, đó là trong khoảng thời gian gần đây, không hiểu sao gã thường xuyên qua lại với một lão Tây xem chừng thân thiết lắm. Thường thường cứ dăm ba ngày là lại đến quán trà gặp lão Tây kia, nói chuyện cũng không được bao lâu, chừng mười phút đã đi mất.

Chú Ba nghe xong mà lấy làm lạ. Đối với nhóm bọn chú thì làm ăn buôn bán với người Tây cũng là chuyện thường tình, nhưng Giải Liên Hoàn

thì khác. Loại như gã căn bản vốn không tham dự vào chuyện làm ăn của gia đình, ở nhà gã chỉ có mỗi việc tiêu tiền, sao tự dung đi móc nối quan hệ với người Tây cơ chứ?

Chú Ba nghĩ, chuyện này hẳn có trò vui rồi, liền lập tức quyết định đích thân đi xem xét một phen.

Chú hỏi rõ quy luật gặp gỡ của Giải Liên Hoàn với lão Tây kia, rồi tự sắp xếp thời gian. Đến một ngày, chú đổi bộ quần áo tầm thường không bắt mắt, từ sáng tinh mơ đã lê la ngoài cửa nhà Giải Liên Hoàn chờ gã. Đợi được chừng một giờ thì thấy Giải Liên Hoàn ra ngoài. Chú Ba liền tiến đến, từ xa xa bám theo suốt đường. Đi theo gã phải đến nửa thành Trường Sa, tới khu chợ gạo hẩm thì quả nhiên đằng trước xuất hiện một quán trà. Giải Liên Hoàn cảnh giác ngó ra đằng sau xem xét, không phát hiện ra chú Ba, bèn gạt tấm màn bước vào bên trong.

Chú Ba mừng thầm, ba bước nhảy chỉ còn hai phóng vọt lên, đến chỗ cửa sổ nhìn một cái, thấy ngay Giải Liên Hoàn đang ngồi vào bàn, mà phía đối diện thì quả nhiên đã có một lão Tây ngồi yên vị.

Lão Tây kia đầu tóc màu bạch kim, lưng hùm vai gấu, cao to lực lưỡng, tuy nhìn không ra là người nước nào cả nhưng khí sắc khỏe mạnh, ngồi lừng lững trong quán trà cứ như một con gấu. Lúc này lão đang uống trà, cũng ra dáng phết, còn xỏ dép lười, trông dáng vẻ tự nhiên như vậy, đảm bảo là xông pha ở đất Trung Quốc này đã lâu, quen riết với văn hóa vỉa hè của Trường Sa rồi đấy.

Chú Ba quan sát lão Tây kia một lát, bỗng phát hiện ra người này nhìn mặt hơi quen quen, hình như đã gặp ở chỗ nào rồi thì phải? Chú không khỏi có chút buồn bực.

Số người Tây làm ăn với chú chỉ đếm trên đầu ngón tay là hết, chắc chắn là không có người này, thằng cha kia rõ ràng không phải khách hàng nhà chú. Nhưng mà, ở thời đại đó, cơ hội nhìn thấy người Tây ở Trường Sa ít lắm, đảm bảo không thể là gặp ngoài đường được. Vậy kẻ kia là ai đây?

Chú ráng sức lục lợi trí nhớ, hình dung lại hết một lượt tất cả những người nước ngoài mình đã gặp trong suốt mấy năm nay. Rồi bỗng nhiên giật mình một cái, chú chợt nhớ ra: lão Tây này, chính là một kẻ trong đám người ngoại quốc một năm trước chú đã trông thấy ở Phiêu Tử

Lĩnh! Những gì trải qua năm đó có sức chấn động quá lớn, chú Ba nghĩ lại mà còn thấy kinh như mới ngày hôm qua. Đầu mỗi vừa được gọi ra, chú lập tức nhớ lại toàn bộ.

Cả người chú Ba lạnh toát . Chú dõi theo hai kẻ trong quán trà, đột nhiên cảm thấy mình ý thức được điều gì, nhưng lại không nắm bắt được hoàn toàn. Một dự cảm không lành bắt đầu trào lên trong lòng chú.

Nói tới đây, tôi bèn đưa tay ngắt lời chú Ba, bảo chú ngừng lại một lát. Tôi cần phải nghĩ đã rồi mới nghe tiếp được.

Theo lời chú Ba kể lại từ đó đến giờ, sự việc đã rất rõ ràng. Không còn nghi ngờ gì nữa, Giải Liên Hoàn muốn đến Tây Sa là để giúp lão nước ngoài bí ẩn kia làm một việc, hơn nữa còn là một việc khá đặc biệt, bởi vì làm ăn buôn bán với người ngoại quốc bình thường ai cũng từng làm rồi, cần gì phải thần thần bí bí đến vậy làm gì.

Mà lão người ngoại quốc kia, lại là một trong số những kẻ định đục khoét hầm mộ huyết thi ở Phiêu Tử Lĩnh vào một năm trước. Khi đó chú Ba đã cảm thấy vô cùng quái lạ, bởi vì Phiêu Tử Lĩnh kia nằm trong một xó núi hẻo lánh của Trung Hoa, không phải là nơi mà người nước ngoài có thể dễ dàng xuất hiện. Mà bây giờ, đám người này lại còn muốn nhờ người đến hải phận Tây Sa, đây cũng là địa điểm mà người nước ngoài càng không nên xuất hiện, vì bây giờ ở đó đang có chiến tranh.

Lúc ấy, chú Ba còn chưa biết dưới Tây Sa có một ngôi mộ cổ, cho nên có nhiều chuyện chú chỉ ngờ ngợ chứ không suy đoán nổi. Nhưng bây giờ tôi đã biết những chuyện xảy ra sau đó, căn cứ vào những kết luận này, chuyện lão người Tây kia phải nhờ vả Giải Liên Hoàn làm chắc hẳn là có liên quan đến ngôi mộ thời Minh dưới đáy biển nọ.

Nói vậy thì, người đầu tiên biết đến sự tồn tại của ngôi mộ dưới đáy biển có thể chính là lão người Tây kia, rồi lão lại nói cho Giải Liên Hoàn biết chuyện.

Vậy thì sẽ xuất hiện một vòng luẩn quẩn không thể giải thích được, một vấn đề không thể tưởng tượng nổi: lão người Tây kia từ đâu mà lần ra được sự tồn tại của mộ cổ ở Phiêu Tử Lĩnh và ngôi mộ dưới đáy biển Tây Sa? Hai loại mộ huyết hiếm thấy này, ngay cả ông nội tôi cũng chỉ nghe phong thanh, một gã ngoại bang như lão ta sao có thể thần thông

quảng đại đến vậy?

Rồi tôi lại nghĩ đến lúc Giải Liên Hoàn chết, con xà mi đồng ngư vẫn nắm chặt trong tay. Đây là con xà mi đồng ngư đầu tiên xuất hiện, rõ ràng vật này là do gã chôm từ trong ổ mộ dưới đáy biển ra. Vậy có thể nói thế này hay không: lão người Tây bí ẩn nọ, điều lão ta muốn nhờ Giải Liên Hoàn làm, phải chăng chính là vào trong ổ mộ, mang con cá đồng này ra ngoài?

Nói cách khác, lão người Tây kia không những biết trước rằng dưới đáy biển có ổ mộ, mà thậm chí còn biết trong ổ mộ có cái gì ư? Thế thì cũng quá ăn khớp với nguyên tắc tình báo là số một của dân Mèo rồi.

Nhưng mà làm thế nào?! Mẹ nó chứ làm thế *éo nào? Rốt cục bọn chúng thế *éo nào lại biết được những chuyện này cơ chứ?

(Cộp mác đánh dấu bản quyền chung cư tờ đờ nờ 丷 (▽) ㄟ)

Ngay cả chú Ba khi đến Phiêu Tử Lĩnh được ghi chép trong cuốn bút ký của ông tôi cũng phải nhờ vào việc hỏi han dân miền núi ở địa phương, mấy bạn nhọc nhằn mới lần ra được vị trí chính xác. Ổ mộ dưới đáy biển Tây Sa thì lại càng khó phải nói. Tôi nghĩ ngoại trừ Uông Tàng Hải, không một ai có thể biết đến sự tồn tại của nó.

Nghĩ tới đây, tôi đột nhiên giật mình đánh thót, tự nhủ rằng không phải chứ! Người ta nói, vào lúc không thể đưa ra lời giải, vậy thì đáp án không có khả năng nhất lại là đáp án chính xác nhất.

Giả sử những chuyện này đây đều không có thực, nói vậy thì, đáp án chỉ có một: những lời kể vừa rồi của chú Ba, phải chăng chính là nói dối?

Người này từng có tiền án tiền sự. Tôi bỗng chốc chột dạ, lập tức nhìn chú, quan sát xem vẻ mặt của chú có gì bất ổn hay không.

Chú Ba thấy sắc mặt tôi làm làm lì lì thì không hiểu tôi nghĩ cái gì, thấy tôi cứ nhìn chăm chăm, bèn hỏi tôi bị làm sao đấy?

Tôi thử dò hỏi: “Chú Ba này, chú không được bịp tôi nữa đâu đấy. Đã nói đến nước này rồi, chú lại lòe tôi nữa thì thật sự là chả tốt đẹp gì cả.”

Chú Ba thấy tôi tỏ vẻ như vậy thì lấy làm lạ, hỏi tôi tại sao lại nghĩ thế? Tôi vừa trình bày thắc mắc của mình ra một cái, chú nghe xong đột nhiên nhú mày, cũng nhìn trả lại tôi.

Tôi thấy thế là xong, phải ứng này giống như là bị tôi vạch mặt, không biết nói gì nữa, trong lòng không khỏi nặng trĩu.

Ai dè chú nhìn tôi mấy cái xong, bỗng nhiên lại nói: “Mày nghĩ nhiều quá rồi, sự việc không phải như thế. Thật ra đám ngoại quốc đó lúc ấy vốn cũng chẳng biết dưới đáy Tây Sa rốt cuộc có thứ gì, bọn chúng chỉ biết, dưới biển nơi đó chắc chắn có thứ gì đó mà thôi.”

Tôi hỏi lại: “Sao mà chú biết được?”

Chú Ba trả lời: “Cái này là chính miệng bọn chúng về sau kể cho chú đấy. Thật ra mấy thằng ngoại quốc đó, bây giờ chính là sếp sòng cái công ty gia đình của A Ninh đằng kia kia. Mà kẻ lập ra cái công ty gia đình ấy, mày biết là ai không?”

Tôi lắc đầu, chú Ba bèn đáp: “Chính là kẻ lừa lấy cuốn sách lựa Chiến Quốc từ tay ông nội mày, tay người Mỹ nọ đấy.”

Tôi nghe xong cảm suýt rớt đất, bèn hỏi lại: “Chính là lão ta?”

Chú Ba gật đầu, kể: “Trước lần đi Tây Sa đó, chú đã từng gặp tận mặt lão một lần. Khi ấy lão ta đã không xong rồi, bây giờ phải dựa vào máy móc mà duy trì mạng sống. Lúc đó chính miệng lão đã nói cho chú biết mục đích của việc đầu tư tài chính vào hoạt động ở Trung Quốc suốt mấy chục năm nay.”

“Là gì vậy?” Tôi hỏi chú.

Chú Ba đáp: “Nguyên nhân gây ra toàn bộ sự việc, chính là cuốn sách lựa Chiến Quốc năm đó lão bịp bợm chôm được. Hồi ấy lão vẫn còn là giáo viên trung học ở Giáo Hội, thỉnh thoảng đánh quả buôn lậu đồ cổ. Năm xưa lão dùng danh nghĩa làm từ thiện, lừa được bản gốc cuốn sách lựa Chiến Quốc từ tay ông già. Bây giờ lão này đã cực kỳ thông thạo văn hóa nước ta. Để nâng giá cuốn sách lựa này, lão quyết định giải mã thông tin ghi trên đó.” Chú Ba ngừng lại một lát: “Nhưng mà bỏ ra hai năm, thứ giải mã ra được, lại khiến lão kinh hoàng.”

Tim gan phèo phổi tôi nhảy vọt lên một cái, vội hỏi: “Lão người Mỹ này mà có thể giải mã được cuốn sách lựa Chiến Quốc mà nhà ta bao nhiêu năm vẫn không sao giải quyết được cơ á?”

Chú Ba gật gù: “Cũng vì lão là dân Mễ, cho nên lão mới giải được. Bởi vì nguyên tắc tổ hợp mật mã trong sách lựa chỉ là dùng một loại quy tắc toán học. Người như chúng ta cho dù bác học đến mấy, cũng không có cách nào tiếp cận từ góc độ của toán học để giải mã thứ này.”

“Thế trên cuốn sách lựa kia ghi cái gì vậy chú?” Tôi tò mò hỏi.

Chú Ba trả lời: “Thông tin ghi lại trên cuốn sách lựa kia, không nói ra thì mày nhất định không thể tưởng tượng được là cái——”

Chú Ba đang nói dở thì đột nhiên có người gõ cửa. Tôi lấy làm lạ, lẽ nào lại có người đến thăm bệnh, ai đến được thì đã đến hết rồi còn gì, đậu má nó chứ đưa nào vô duyên phá đám tôi nghe chuyện đấy. Tôi quay đầu lại nhìn, hóa ra là nhân viên chuyên phát nhanh.

Anh ta tiến vào, hỏi: “Ai là Ngô Tà ạ?”

Tôi gật đầu, đáp: “Tôi đây.”

Anh ta bèn rút từ trong túi ra một gói hàng bọc kín, nói: “Bưu phẩm của anh đây.”

Chú Ba cũng thấy rất lạ, sao tự nhiên lại có bưu kiện gửi đến. Chú hỏi tôi có biết người gửi à?

Tôi lật lật nhìn nhìn, thấy trên phong bì ghi: Trương Khởi Linh, lập tức âm thầm hoảng hốt. Tôi ngẫm tự hỏi, tại sao hắn lại gửi bưu phẩm cho tôi. Nhìn đến ngày gửi thì thấy cách đây chưa lâu, không lẽ hắn đã chui ra từ khe nứt dưới đất nào rồi. Tôi vội vàng mở ra xem. Trong phong bì là hai món đồ màu đen – chính là hai cuộn băng ghi hình.

-----oOo-----

Chương 9: Băng ghi hình

Editor: Cơm Nấm Nướng Chảo Beta: Earl Panda . Beta's Note: Thi cử chán ghê (¯(ಠ)¯) Sắp tới lại thi nữa mà ứ nhớ chữ nào hết (¯(ಠ)¯) .
.***** . Đương lúc tôi và chú Ba đang nói chuyện thì đột nhiên có người gõ cửa, ngay sau đó, một nhân viên chuyển phát nhanh bước vào hỏi thăm tôi.

Chuyện tôi ở chỗ này chỉ có người nhà và vài người bên A Ninh biết, cho nên tôi mới tưởng đó là người nhà gửi thuốc thang đường sữa đến, hoặc là tài liệu chuyển từ nước ngoài về, cũng không quá để tâm nên ký nhận liền. Đợi ký xong, lúc nhìn kỹ tên người gửi tôi mới phát hiện ra rằng, người ký tên trên kiện hàng thế quái nào lại là Trương Khởi Linh!

Trong nháy mắt, tôi đàn mặt ra một chốc, sau đó thì toàn thân lạnh toát.

Trong khoảng thời gian bám trụ tại nơi này, những chuyện xảy ra ở núi Trường Bạch tôi đã dần ném hết vào quên lãng. Có thể nói, ngoại trừ nỗi kinh hoàng, những ký ức khác cơ bản đều đã bị những lo toan vụn vặt che khuất hết. Thế nhưng, chỉ một cái tên ba chữ kia nhoáng cái đã kéo căng sợi dây cung vốn đang chùng xuống trong lòng tôi. Chẳng mấy chốc, những ký ức mới ghi nhận chưa lâu đã lập tức cuộn cuộn dâng trào trong đầu óc tôi như nước triều lên.

Tại sao hắn lại gửi đồ cho tôi? Chẳng phải hắn đã vào trong cánh cửa thanh đồng khổng lồ đó rồi sao? Không lẽ hắn đã quay ra rồi?..... Thời gian gửi là từ lúc nào, trước hay sau khi hắn vào Vân Đỉnh? Tôi lập tức nhìn ngay ghi trên bưu kiện, vừa nhìn mí mắt liền giật nảy một cái: chính là bốn ngày trước!

Vậy tức là hắn ra thật rồi! Hắn đã ra khỏi cánh cửa khổng lồ kia thật!

Tay tôi bắt đầu run bắn lên. Trong đầu tôi lại hiện lên hình ảnh khi Muộn Du Bình bước vào trong cánh cửa thanh đồng khổng lồ, rồi lại nhìn nhìn gói bưu kiện trong tay mà ruột gan rối bời. Tôi tự hỏi đây sẽ là vật gì nhỉ? Lẽ nào lại là thứ hắn mang ra từ sau cánh cửa thanh đồng?

Là cái gì nhỉ? Đầu người, minh khí? Hay là Quỷ ấn?

Trong đầu tôi hiện lên không biết bao nhiêu là ý tưởng quái gở. Mãi lâu sau tôi mới chợt nhớ ra là mình nên mở luôn ra coi, bèn vội vàng lục lọi khắp nơi tìm kiếm.

Chú Ba ngồi bên thấy sắc mặt tôi biến đổi xoành xoạch, không biết thứ tôi nhận được kia là gì, bèn tò mò châu đầu lại xem. Vừa nhìn thấy ba chữ Trương Khởi Linh kia, chú cũng há hốc mồm hít ngược khí lạnh, vẻ mặt khiếp sợ vô cùng.

Hai chú cháu luống cuống tay chân lục lọi cả buổi, cuối cùng chú Ba tìm được một con dao gọt hoa quả đưa cho tôi, tôi mới cắt mở được cái hộp gói bên ngoài kiện hàng.

Trong hộp là một gói đồ. Bru kiện hình hộp, bên ngoài còn dùng băng keo quấn mấy vòng hình chữ thập cực kỳ cẩn thận, khó xé vô cùng. Tôi phải vận sức chín trâu hai hổ mới xé ra được một lỗ hổng, bên trong lộ ra hai vật màu đen. Nhịp tim của tôi đột nhiên tăng vọt, phải dùng một lúc, hít thật sâu rồi xé toạc một cái thật mạnh. Hai vật màu đen đã bị tôi rút ra ngoài.

Trong một tích tắc kia, tôi đã chuẩn bị sẵn tâm lý thật tốt để có thể nhìn thấy bất cứ thứ đáng sợ nào. Thế nhưng, thứ mà tôi trông thấy khiến tôi đàn mặt ra — ấy thế mà đó lại chỉ là hai cuốn băng ghi hình kiểu cũ màu đen.

Mới ban nãy đầu óc tôi còn rối như mớ bòng bong, hầu như thứ gì cũng đều liệu trước hết cả rồi, nào ngờ, bên trong lại chỉ là hai cuốn băng ghi hình. Bởi vì cái gã Muộn Du Bình kia, nghĩ đến hẳn thường dễ nghĩ đến thứ gì đó lộ từ trong quan tài ra, chứ khó lòng mà liên tưởng hẳn với loại thiết bị lỗi thời như cuốn băng ghi hình này lắm.

Bố khi, sao hẳn lại phải gửi cái thứ này cho tôi? Nội dung bên trong là gì?

Tim tôi lại nhảy vọt lên phập phồm, một ý nghĩ lóe lên trong đầu: không phải là tình cảnh sau khi hắn vào sau cánh cửa thanh đồng đấy chứ? Lẽ nào hẳn đã thu hình lại hết những thứ đằng sau cánh cửa vào cuốn băng ư?

Ôi đệt, nếu thế thì thật quá là... Có điều, nghĩ lại thì không thể nào được, lúc ấy tôi đâu có thấy hẳn khiêng máy quay vào trong. Hơn nữa, tôi tin chắc phía sau cánh cửa thanh đồng kia cũng chẳng phải chỗ tốt lành gì, hẳn là không đến mức có thể thoải mái vác máy vào chụp ảnh quay phim làm kỷ niệm được đâu.

Vậy thì là gì? Ruột gan tôi tức thì cồn cào như có ngàn vạn con kiến đang bò, quả thật chỉ muốn bật băng lên xem ngay lập tức.

Có điều hai cuộn băng ghi hình này có kiểu dáng và dạng mã hóa dữ liệu đều là loại rất cũ, có thể nói là từ thời Napoleon cưỡi truồng rồi. Tôi biết băng này nhất định phải dùng đầu băng video kiểu cũ thì mới xem được, mà món này ngày nay khó kiếm lắm.

Chú Ba ra hiệu ý bảo tôi lật lại thử coi. Tôi bèn ném bao bì sang một bên, lấy hai cuộn băng ghi hình ra, trước tiên cẩn thận nhìn xem phía trên và bên cạnh cuộn băng có đánh dấu thông tin gì hay không.

Băng ghi hình với tôi cũng chẳng có gì xa lạ. Mười năm trước, hồi đầu đường còn mở đầy tiệm thuê băng, xem phim nước ngoài gần như là thú tiêu khiển duy nhất của tôi. Hồi đó một ngày nghỉ đảm bảo tôi phải xem cỡ năm cuốn là ít. Vì tiếp xúc nhiều nên tất nhiên tôi cũng có chút hiểu biết về kết cấu của thứ này, bình thường những cuộn băng hình tự thu thường sẽ có ghi gì đó trên sống băng, băng không thì chịu chẳng phân biệt nổi.

Vừa nhìn tôi đã thấy lạ. Sống băng trước kia đúng là có dán nhãn, nhưng nó đã bị xé đi mất. Vết rách vẫn còn rất mới, chứng tỏ nó bị xé chưa lâu. Xem ra, có vẻ như Muộn Du Bình không muốn chúng tôi thấy cái nhãn băng dán bên trên này.

Thế là sao? Đã gửi đồ cho chúng tôi rồi, lại còn xé mất nhãn băng dán bên trên. Trên đó có ghi cái gì tôi không được biết chẳng?

“Thế này là thế nào?” Lúc này chú Ba nhặt phong bì trên mặt đất lên, lắc lắc, xác định bên trong không còn gì nữa mới hỏi tôi: “Thằng cháu cả, mẹ kiếp trông mày thế mà bạc bẽo gớm. Sao mày không nói cho chú biết là mày còn liên lạc với hẳn?”

Tôi lắc đầu ý nói tuyệt đối không có chuyện đó. Chú Ba vồ vồ cuốn

băng, hỏi rằng vậy thế thứ này mà giải thích thế nào đây? Tôi bèn đáp: “Chú hỏi cháu, cháu biết hỏi ai.”

Chú Ba thấy tôi không giống như đang nói dối, liền nhíu mày, chặc lưỡi nói: “Thằng nhãi này cũng thần thông quảng đại gớm, sao nó biết là mày ở đây nhỉ?”

Cả tôi cũng thấy lạ. Từ sau khi ra khỏi Vân Đỉnh Thiên Cung, chỗ ở của tôi chỉ có đám A Ninh và người trong gia đình là biết. Hắn không có tin tức của tôi, lại có thể gửi đồ cho tôi vào đúng địa chỉ này. Chuyện này thực ra rất khó, không có người thu thập tin tức cho hắn thì sao mà làm được. Xem ra, con nước đằng sau tên kín tiếng này quả thật là thâm sâu khó dò.

Chú Ba ngẫm nghĩ, rồi lại hỏi tôi xem trên hóa đơn có ghi bưu kiện này gửi từ đâu tới hay không? Tôi lật hóa đơn lên, xem xong liền lắc đầu. Trên hóa đơn chỉ ghi người gửi và ngày gửi, những thông tin khác đều bỏ trống. Không những không có địa chỉ người gửi, mà đến cả vùng miền nơi nó gửi đi cũng chẳng viết rõ ràng. Thật không hiểu cái bưu kiện này được gửi kiểu gì nữa.

Có điều nó được gửi từ bốn ngày trước. Ở đây bưu kiện nội tỉnh bình thường chỉ một ngày là đến, ngoại tỉnh gửi tương đối gần thì cũng chỉ cần cỡ hai hôm. Bưu kiện này gửi đã bốn ngày, nếu không phải chỗ gửi cách nơi này rất xa, thì phải là nơi tương đối hẻo lánh, giao thông không thuận lợi. Tôi có thể điều tra thêm trên hệ thống máy tính của công ty chuyển phát nhanh, nếu bọn họ có đăng ký trên mạng thì tra một cái là biết ngay thôi.

Nói rồi, tôi và chú Ba nhìn nhau một cái, rồi cùng cười khở. Bỗng dưng có việc xảy ra chen ngang câu chuyện của chú, nhất thời tôi cũng không biết phải xử lý cuốn băng này như thế nào cho ổn. Chú Ba bèn nói: “Thằng cháu cả, băng không chúng ta tạm nghỉ đã. Tiểu ca này hành động bí hiểm, hắn không vô duyên vô cớ gửi đồ đâu. Hai cuốn băng này có khả năng không phải chuyện nhỏ, chúng ta tìm đầu video trước xem bên trong quay lại cái gì đã, thế nào?”

Tôi nghe xong liền lắc đầu luôn, đáp vội nói rằng không được đâu. Tuy tôi cũng cực kỳ để tâm đến nội dung cuốn băng này, nhưng mấy thứ chú Ba kể lại cho tôi hãy còn chưa thấy đầu mối nào cụ thể. Giờ mà tạm thời

dừng lại, chờ lát nữa tâm trạng chú thay đổi thì ai biết chú còn chịu kể nữa hay không. Vả lại đầu video đã ngừng sản xuất cả chục năm rồi, mà thời buổi này đến cả đầu VCD cũng đã bị đào thải, ra chợ đồ cũ cũng khó mà mua nữa là. Cuốn băng này không thể xem trong một sớm một chiều được.

Có điều, nếu bây giờ cứ xem như hai cuốn băng ghi này này không tồn tại thì cũng không được. Tôi bèn bảo, chúng ta cứ nói tiếp chuyện của chúng ta, chú bảo gã tay chân của chú kia ra phổ hỏi xem trong thành phố này có chợ đồ cũ nào không, rồi đi xem một vòng, nếu có bán loại đầu máy video này thì mua lại, còn nếu không có thì để buổi tối tôi lên mạng tìm cách.

Chú Ba nghe xong thấy cũng có lý, bèn nói: “Cũng được, dù sao tiếp theo cũng sẽ nói đến chuyện của vị Tiểu ca này.” Nói xong thì phát tay ra hiệu cho gã tay chân làm theo lời dặn.

Gã tay chân kia nghe chú Ba kể chuyện đương hay, giờ bị đuổi cổ thì có phần không cam tâm. Có điều, gã chỉ nguýt chú Ba một cái rồi cũng thôi.

Gã tay chân kia đi rồi, chú Ba liền vỗ vỗ mặt, nói: “Vây chúng ta nói nhanh một chút. Ban nãy chú kể đến chỗ nào rồi nhỉ?”

Tôi đem chuyện đã được nghe lược lại rồi kể với chú một lần. Chú Ba liền gật gù: “Đúng, quan trọng là ở nội dung của cuốn sách lựa. Lão nước ngoài kia có quan hệ rất sâu xa với cuốn sách lựa Chiến quốc, vấn đề này còn phức tạp lắm, chú còn phải giảng giải từ đầu cho mày. Thằng cháu cả, mày làm ăn cũng không phải ngăn ngại gì, loại sách lựa Chiến quốc này có hiểu biết ít nhiều gì không?”

Tôi bèn ngẫm nghĩ một lúc. Làm nhiều thì quen tay, tuy tôi không thích làm việc với bản rập cho lắm, vì lợi nhuận ít, hơn nữa đám người phải giao thiệp tiếp xúc lại hơi bị gàn dở nữa. Có điều, đã làm ăn nhiều năm rồi, đối với cái ngành này kiến thức của tôi vẫn là tương đối sâu.

Loại sách lựa Chiến quốc này cũng không thể coi là phân loại chính trong ngành hàng bản rập. Cứ nhìn tên thì biết, sách lựa Chiến quốc chính là sách lựa thời Chiến quốc. Thế nhưng trên thực tế, phạm vi của thời Chiến quốc này tương đối hẹp. Trong những giao dịch chính thức, vật phẩm thời Xuân Thu cũng được quy về trong mảng Chiến quốc hết.

Trên thị trường, bản gốc của sách lược Chiến Quốc còn rất ít, cực kỳ quý giá, và còn được phân ra thành nhiều loại khác nhau dựa vào địa điểm khai quật mộ, ví dụ như sách lược nước Sở, sách lược nước Ngụy, vân vân... Nội dung những cuốn sách lược này cũng không giống nhau, trong đó quý nhất là sách lược nước Lỗ. Những cuốn được công nhận là sách lược nước Lỗ mà tôi biết, số lượng chỉ đếm trên mười đầu ngón tay, hơn nữa cũng không hoàn chỉnh. Tuy còn có những cuốn khác cũng tự mạo nhận là sách lược nước Lỗ, nhưng thật giả khó phân, bình thường Nhà nước không công nhận.

Sách lược nước Lỗ cũng không phải chỉ có một loại. Dựa theo kiểu chữ cùng độ lớn của bản rập, nó còn được chia ra làm mấy loại nhỏ, trong đó quý nhất là sách lược vàng nước Lỗ. Nguyên nhân rất đơn giản: chính là vì văn tự ghi trên đó người ta xem không hiểu.

Ngữ pháp của văn tự ghi trên loại sách lược này vô cùng cổ quái. Nhìn từng chữ thì hiểu được nghĩa, nhưng lại không làm sao đọc được cả câu. Chúng ta biết Trung Quốc có bát đại thiên thư – tám loại chữ cổ khó đọc là: chữ Thương Hiệt, chữ Hạ Vũ, Hồng Nham thiên thư, Dạ Lang thiên thư, ký hiệu Ba Thục, Khoa Đầu văn, Đông Ba Công văn và bia Tân Lũ, tất cả đều là những bản văn tự đơn lẻ, không có cách nào để tiến hành giải mã. Thế nhưng văn tự trên sách lược nước Lỗ thì lại giống như là mật mã. Giới khảo cổ nước ngoài gọi sách lược vàng nước Lỗ này là “sách ma pháp Trung Hoa”, vì nếu cứ đọc văn tự lên theo thứ tự thì nghe y như thần chú lên đồng ấy.

Có điều, loại mật mã này đã được giải vào năm 1974. Thứ này về sau được gọi là “Chiến quốc thư đồ”, một dạng mật mã chuyển đổi giữa hình ảnh và ký tự thời cổ đại. Tôi đã từng được nghe nói đến khái niệm này ở chỗ chú Ba, sau đó tự tra cứu tư liệu. Đây là một phát hiện lớn, chỉ là, năm 1974 đã xảy ra một sự kiện khác quá lớn, cho nên sự kiện khảo cổ này không gây được tiếng vang gì cho lắm.

Hiện tại, trong các giao dịch về bản rập sách lược Chiến quốc bình thường, loại sách lược nước Lỗ này rất nổi tiếng, được nhiều người hỏi thăm. Một thời gian trước, nghe nói căn cứ vào nghiên cứu khảo cổ, loại sách lược nước Lỗ này khả năng có đến 120 cuốn, cũng không biết số liệu ước đoán từ đâu, nhưng tôi biết rằng có khoảng từ bốn đến năm cuốn đang lưu hành trên thị trường. Những cuốn đó đều đã chính thức được các nhà giám định chuyện nghiệp thẩm định, không thể tìm thấy trên

internet. Hơn nữa, những cuốn sách lụa này lại được người nước ngoài đặc biệt ưa chuộng, cho nên dân buôn có rất nhiều người mong chờ vét thứ này, hy vọng có thể kiếm được bản độc. Mà muốn tìm sách lụa nước Lỗ loại hiếm thì ắt phải đảo qua hết các tiệm bán bản rập, bởi vì chúng tôi thu mua bản rập hàng loạt chứ không phân loại, các loại lai lịch nào cũng có, bình thường toàn để chất chồng một đống ở đó, nếu chú ý, nói không chừng có thể mò được thứ gì bị bỏ sót. Những người này nếu tìm được thứ gì ngon cũng sẽ không khoe tương lên, mà cầm về tự nghiên cứu, cho nên trên thị trường này, công việc làm ăn vẫn tương đối tốt.

Cuốn sách ông nội tôi trộm từ trong cỗ mộ ra chính là sách lụa vàng nước Lỗ. Có điều, do nội tình từng có sự việc xảy ra, cho nên thứ này chúng tôi cũng không dám đem ra khoe khoang. Và lại, trên giang hồ, ông tôi rất có tiếng tăm, không ít người đến dò hỏi chuyện này, thứ này coi như là bảo bối cất đáy hòm của tiệm nhà tôi.

Hiện giờ chúng tôi đã biết, loại sách lụa vàng nước Lỗ này, có lẽ chính là tạp ký thời Chiến quốc của Thiết Diện Sinh. Người này cũng giống như Da Vinci, dùng loại văn tự do bản thân mình chế ra để viết tạp ký, hết lòng theo chủ nghĩa thần bí. Khoảng thời gian sau khi ra khỏi Lỗ Vương Cung kia tôi cũng từng nghiên cứu thứ này. Nghe nói trong lịch sử nhân loại, hễ là người sử dụng mật văn để ghi chép, thì đều là do phát hiện ra được điều gì có thể phá vỡ thế giới quan của thời kỳ lúc đó, e sợ bị thế lực thống trị (ví dụ như là Giáo hội thời Da Vinci ấy) trừ khử, mới dùng đến biện pháp bất đắc dĩ như thế.

Về sách lụa, tôi chỉ biết có chừng đó, bèn cứ thế nói lại hết với chú Ba. Chú gật gù rồi đáp: “Ồ không sai, quả nhiên ngồi xồm lâu trong nhà xí, không ị được thì cũng có thể ngâm nga được.” (:v :v :v) Nói rồi chú liền lôi cái ba lô rách nát từ dưới giường lên, lấy từ trong đó ra một tấm ảnh chụp nhãn nhúm. Tôi nhận lấy, phát hiện ra đó là một phần cuốn sách lụa Chiến quốc được chụp lại trong tủ kính ở viện bảo tàng. Xem văn tự sắp xếp trên đó thì có lẽ đây chính là phần bản gốc mà ông tôi trộm được rồi về sau bị lão người Mỹ lừa lấy mất kia.

“Đây là thứ vốn phải thuộc về nhà chúng ta.” Chú Ba bảo, “Hồi ông đi Mỹ ba năm trước đã tiện tay chụp lại ở Bảo tàng New York. Tất cả mọi chuyện đều phát sinh từ món đồ này đây. Ngẫm lại thì đúng là cũng do số má cả. Nhà chúng ta đã bốn đời nay, cứ y như dính lời nguyền, đều bị cuốn đầu vào trong chuyện này. Đây cũng là nguyên nhân vì sao chú

không muốn mày can dự vào, chú chỉ mong chuyện này có thể chấm dứt ở thế hệ của chú.”

Bốn thế hệ. Đúng rồi nhỉ. Tôi bất chợt cảm khái trong chốc lát rồi hỏi: “Rốt cuộc nội dung viết trong cuốn sách là gì vậy?”

Chú Ba cười cười nói: “Ban nãy chú nói rồi đấy thôi. Nhưng thôi, không kể ra thì mày chắc chắn không thể tưởng tượng nổi đâu. Thực ra trên cuốn sách lựa không hề ghi lại điều gì cả, những thứ giải mã ra từ trong đó ra cũng không phải văn tự đâu, mà là một hình vẽ bí ẩn.”

“Hình vẽ ư?” Tôi nhíu mày, lại nhớ tới phần sách lựa Chiến Quốc trong Thất tinh Lỗ Vương cung kia. “Không lẽ, đó cũng là một bức địa đồ cổ mộ sao?”

Chú Ba lắc đầu đáp: “Không phải địa đồ, còn phức tạp hơn địa đồ nhiều. Chuyện này một lời khó mà nói hết được. Trước khi đi Tây Sa, lão nước ngoài kia đã kể lại toàn bộ sự tình cho chú biết. Để chú thuật lại một lượt, mày nghe rồi tự khắc sẽ hiểu.”

-----oOo-----

Chương 10: Cầu Đức Khảo

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Com Năm Nướng Chảo

Beta: Earl Panda

.

.

.*****

.

(Chuyện tiếp theo chú Ba kể rất rắc rối, dính líu đến nhiều vụ việc ở

Trường Sa thuở trước. Có điều, tôi lại rất có hứng thú với những chuyện như thế này, bởi từ khi còn nhỏ tôi đã rất thích những câu chuyện xưa cũ thoáng tanh mùi đất này, rất có cảm giác nặng tính lịch sử, nghe một chút cũng chẳng hề gì.)

Gã giáo sĩ được nhắc tới trong lời kể của chú Ba là Hendrie Cox, tên tiếng Trung là Cầu Đức Khảo, làm việc tại một trường Công giáo ở Trường Sa, là một trong số những người Mỹ vào Trung Quốc theo phong trào Đông tiến thời kỳ Quốc Dân Đảng. Nhưng người này từ nhỏ lục căn không thanh tịnh, thầy chùa Tây phương không thích làm, lại đi thích văn hóa Trung Hoa. Có lẽ trong quan niệm kinh tế của dân Mỹ, cỗ vật cũng chỉ là một loại hàng hóa, có thể tự do mua bán thì dĩ nhiên cũng đem xuất khẩu được. Bởi vậy nên ở Trung Quốc đến năm thứ ba, thỉnh thoảng lão lại lén lút đánh một quả buôn lậu cỗ vật. Năm đó lão mới mười chín tuổi.

10154320_675878045813448_2375599718092362696_n Những phi vụ buôn lậu của lão vẫn luôn được tiến hành cẩn thận, chứ không tham ăn dày đánh lớn. Ở thời điểm đó, buôn lậu có hai kiểu: một là bán chác với bên quân đội, tẩu tán được số lượng hàng nhiều nhưng giá trả rất thấp, chơi theo kiểu năm ăn năm thua, vô cùng mạo hiểm. Còn kiểu của Cầu Đức Khảo gọi là “buôn nguội”, giá được trả cao, hàng có thể ít nhưng rất an toàn, làm vụ nào thắng vụ đó. Cách làm ăn của lão như vậy lại rất hợp khẩu vị ông tôi, cho nên hồi đó quan hệ giữa lão và ông tôi tốt lắm.

Nhưng cái tay Cầu Đức Khảo này lại không phải loại bạn bè đáng kết giao. Từ tận đáy lòng, lão chưa bao giờ xem ông tôi là bằng hữu, thậm chí còn chẳng buồn nhắc ông lên hàng bằng vai phải lứa. Về sau ông nội tôi mới biết, đằng sau lưng, lão lén gọi ông là đồ chấy rận.

Năm 1949, Trường Sa giải phóng. Quốc Dân Đảng hoàn toàn tan tác. Sau đó, năm 1952, Giáo hội bắt đầu rời khỏi Trung Quốc, nhiều người Mỹ từng sống ở Trung Quốc cũng bắt đầu hồi hương. Cầu Đức Khảo nhận được điện tín của Giáo hội, gọi lão trở về nhân lúc hãy còn an toàn.

Lão cảm thấy chuyện làm ăn ở Trung Quốc của mình sắp tới hồi xuống dốc, vì vậy bèn bắt đầu tiến hành những công tác chuẩn bị có liên quan hòng tẩu tán số tài sản của mình. Lúc trước khi đi, lão còn nảy ra một ý đồ nham hiểm. Lão và đồng bọn bắt đầu vung tay mua vét đồ minh khí, lợi dụng tâm lý tín nhiệm với quan hệ lâu năm của người Trung Quốc để

thâu tóm một lượng lớn cổ vật chỉ bằng một số tiền đặt cọc rẻ bèo, trong đó có cuốn sách lượ Chiến quốc của ông tôi.

Năm đó ông tôi cũng không chịu bán món đồ mà cha chú mình phải đánh đổi tính mạng mới đem ra được này đâu. Chính là Cầu Đức Khảo đã nói láo rằng số tiền này sẽ được dùng để xây dựng các ngôi nhà từ thiện, ông tôi thấy đó là tích đức, mới miễn cưỡng ra tay. (Đương nhiên đó là ông nội tôi nói thế, chứ ai biết có thật hay không. Còn tôi thấy con người ông ít có khả năng đầy lòng từ bi kiêu đó lắm.)

Sau khi toàn bộ số hàng đã được chuyển lên tàu hết cả, Cầu Đức Khảo biết trong nhóm người này cũng có vài kẻ không dễ chọc vào, nên để tránh lưu lại hậu họa, khi đã ở trên tàu, lão liền gửi điện báo cho đơn vị kiểm soát thời đó, đem nhân thân của ông nội tôi và đại khái khoảng mười thổ phu tử khác tiết lộ hết cho quân Giải phóng đang đồn trú ở Trường Sa.

Đây chính là “Vụ án sách lượ Chiến quốc” cực kỳ nổi tiếng ngày đó. Nó không chỉ đơn giản là vụ án buôn lậu đồ cổ. Bởi Cầu Đức Khảo có quan hệ với tướng lĩnh Quốc Dân đảng trước Giải Phóng nên chuyện này còn liên lụy đến rất nhiều nhân tố đặc biệt của thời đại đó mà ngày nay khó có thể hình dung được, ví dụ như gián điệp, phản quốc v.v... Sự tình trở nên vô cùng phức tạp, suýt thì đánh động cả đến cả chính quyền trung ương. Ngày đó Cầu Đức Khảo hốt được một mẻ lớn, còn đám thổ phu tử đã ký cốp của cải cho lão xơi tái kia, người bị xử bắn, người phải ngồi tù, kêu gào thảm thiết.

Tuy cũng là đúng người đúng tội, thế nhưng cái chết như vậy, quả thật cũng có phần bi thảm quá mức. Sau này đến thời Kế hoạch Đại nhảy vọt và Cách mạng Văn hóa thì không còn những vụ buôn lậu đồ cổ ở Trung Quốc nữa, âu cũng là có liên quan tới cái chết của đám người ngày ấy.

Hồi đó ông nội tôi nhanh trí, thấy tình hình bất ổn bèn cả đêm chạy trốn lên núi, ẩn nấp trong một tòa cổ mộ. Sau hai tuần lễ ngủ chung với xác chết, ông mới tránh được tai bay vạ gió, sau đó hai bàn tay trắng chạy đến Hàng Châu. Chuyện này đối với ông nội tôi là một đòn đả kích cực lớn, cho nên về sau sách lượ Chiến quốc đối với ông cũng là chuyện cấm kỵ số một. Thuở sinh tiền, ông vẫn một mực dặn dò chúng tôi không được nói lung tung về chuyện này, cho nên người nhà chúng tôi vẫn kín tiếng như bưng.

Cầu Đức Khảo sau khi trở về Mỹ liền bán đấu giá những cổ vật kia rồi phát tài to. Cuốn sách lụa Chiến Quốc được bán về tay viện bảo tàng Metropolitan ở New York với giá rất hời, trở thành món cổ vật được trả giá cao nhất trong các buổi đấu giá thời ấy. Còn Cầu Đức Khảo một bước trở thành triệu phú, gia nhập vào hàng ngũ trưởng giả mới của xã hội thượng lưu. Chuyện ở Trung Quốc của lão được viết thành hồi ký, lưu hành rộng rãi.

Sau khi phát tài, Cầu Đức Khảo dần dần chuyển sang hứng thú với việc xã giao. Vào khoảng năm 1957, lão được mời đảm nhiệm chức cố vấn mảng nghệ thuật Viễn Đông của bảo tàng Metropolitan New York, làm cố vấn cho công tác nghiên cứu sách lụa Chiến quốc. Giám đốc Viện Bảo tàng này khi đó là Allen(*) tiếng xấu vang dội. Cả hai đều am hiểu về Trung Quốc, đều dựa vào việc thuê thổ phi đào trộm cổ vật ở Trung Quốc mà phát lên, nên trở thành bè bạn rất nhanh. Cầu Đức Khảo còn tài trợ một khoản tiền lớn cho viện bảo tàng, làm quỹ dùng để thu mua cổ vật Trung Quốc trôi nổi trong dân gian.

(*) Thực ra giám đốc bảo tàng Metropolitan New York trong thời kỳ này là James J. Rorimer, và chả liên quan gì đến trộm mộ đất Tàu đâu =))

Đại khái là vì giàu lên rồi, sống an nhàn quá, cộng thêm sự nhiệt tình yêu thích đối với văn hóa Trung Hoa, sau này Cầu Đức Khảo tu thân dưỡng tính, dần dần chìm đắm trong những nghiên cứu về văn hóa Trung Quốc. Lão làm chủ nhiệm một số hạng mục nghiên cứu lớn của bảo tàng Metropolitan, kết quả cũng khá có tiếng tăm. Thế nhưng chuyện khiến lão chính thức được lưu tên trong sử sách, thì lại chính là vụ việc năm 1974, khi lão giải được mật văn trong cuốn sách lụa Chiến Quốc.

Ngày ấy nghiên cứu của lão về sách lụa Chiến Quốc đã dang dai kéo suốt hai mươi năm. Lúc đầu lão làm thế chỉ để nâng giá cuốn sách lên thôi, nhưng sau này thì hoàn toàn là do có hứng thú với nó.

Lúc mới bắt đầu, chẳng có bất kỳ một ai cho rằng một người Mỹ như lão lại có thể giải được mật mã Trung Hoa cổ đại cả. Thế nhưng Cầu Đức Khảo lại làm được chuyện ấy bằng một nghị lực phi thường.

Nhắc tới thì cũng thật trùng hợp. Nhờ linh cảm từ một bản “tú phổ”(**) của Trung Quốc mà lão đã phát hiện được ra cách giải mã “Chiến quốc

thư đồ”. Cách giải mã này thật ra là giống với cách thức sử dụng con chữ để ghi lại trình tự các mũi thêu trong tú phổ. Dùng toán học móc nối các điểm thành hình vẽ, nói phức tạp thì cũng không hẳn, nó hoàn toàn chỉ là một sự khôn khéo. Nếu anh có thể nghĩ đến nó thì sẽ giải được ra, còn nếu không may mắn nghĩ tới thì dù có tinh thông mật mã học Trung Quốc cổ đại đến mấy cũng chỉ vô dụng.

(**) Tú phổ là sơ đồ mũi thêu bằng ký tự. Nếu mà bạn có học đan móc, thì nó cũng giống như chart chữ trong móc len sợi ý =”)))

Phát hiện ra cách giải mật mã rồi, Cầu Đức Khảo vô cùng mừng rỡ, lập tức triệu tập nhân sự, tiến hành biên dịch lại phần sách lựa Chiến Quốc của ông tôi một cách rất qui mô. Sau một tháng thì cả bản mật mã đã được phá giải.

Thế nhưng, vượt ra khỏi dự đoán của Cầu Đức Khảo chính là, lúc bấy giờ, thứ xuất hiện trên tờ giấy ghi kết quả giải mã không phải là cổ văn về bói toán hay phép làm lịch thời Chiến Quốc như lão dự đoán, mà là một hình vẽ cô quái, hoàn toàn không có ý nghĩa gì cả.

Hình vẽ này cô quái như thế nào là điều thật sự rất khó hình dung. Sau khi tôi nhìn hình vẽ chú Ba phác lại cho mình cũng lần không ra nổi đầu mối. Nếu dùng lời lẽ miêu tả thử, thì chỉ có thể nói là hình vẽ này hết sức đơn giản, chỉ được tạo thành bởi sáu đường cong ngoằn ngoèo và một đường tròn ngẫu nhiên. Những đường cong này cùng trải rộng ra, có phần giống dòng chảy của sông trên bản đồ, hoặc thân dây leo bò lan gì đó, nhưng khi nhìn chúng vây quanh đường tròn kia thì lại cảm thấy là không phải. Cầm lên để ra xa một chút mà nhìn thì trông như một ký tự trừu tượng; nhìn gần, thì lại hoàn toàn chẳng hiểu nó là cái gì.

Ngoài nó ra thì không hề có bất cứ một thông tin nào khác. Nếu anh không bảo rằng hình vẽ này được lấy ra từ một cuộn sách cổ Trung Quốc tàn tạ thì chắc chắn mọi người đều sẽ tưởng đây là những đường cong do đứa trẻ mới biết cầm bút vạch bừa trên giấy.

Phải trải qua muôn vàn khó khăn mới giải mã được, ấy thế mà kết quả lại chỉ là một hình vẽ không thể hiểu nổi, Cầu Đức Khảo cảm thấy kinh ngạc vô cùng. Lão còn từng cho rằng cách giải mã của mình sai rồi, nhưng sau nhiều lần thử nghiệm, lão phát hiện điều đó là không có khả năng. Nếu làm sai thì sẽ không thể nào đem những ký tự này chuyển đổi

thành hình vẽ một cách liền mạch không chỗ sơ hở như thế này được. Rõ ràng thứ được ghi lại bằng mật văn chính là bảy nét vẽ kia.

Bảy nét vẽ đó biểu thị cho cái gì? Vì sao chủ nhân cuốn sách lựa lại phải đem nó giấu trong mớ văn tự này?

Dựa vào kinh nghiệm từ bao nhiêu năm nằm vùng ở Trung Quốc, trực giác mách bảo với lão rằng, có thể được người ta mã hóa thành mật văn rồi ghi lại trên loại tờ lụa vô cùng đắt giá nhường kia thì không thể là một hình vẽ bình thường được. Những đường cong này chắc chắn phải có ý nghĩa đặc biệt gì đó. Nói không chừng là chuyện nghiêm trọng chứ chẳng chơi.

Lão liền sinh lòng hứng thú say mê đối với chuyện này, lập tức bắt đầu tìm đọc các loại tài liệu. Lão bỏ ra một khoảng thời gian rất lớn để đảo qua vô số thư viện, đồng thời cũng cảm bức hình này đến các trường đại học để thỉnh giáo những nhà Hán học người Hoa kiều đương thời. Thế nhưng, đám người sống tại Mỹ kia trình độ có hạn, cù cưa hơn nửa năm vẫn chẳng có bất cứ kết quả nào. Cho dù có người đoán mò, thì cũng chẳng ra đầu cua tai nheo chi sất, hoàn toàn vô căn cứ, nghe một cái là biết ngay họ chỉ nói quàng nói xiên.

Ngay khi hứng thú của lão dần tụt giảm, bắt đầu cảm thấy không nơi bấu víu, thì có một người bạn cùng học đại học đã chỉ cho lão một con đường sáng. Y nói với Cầu Đức Khảo, rằng món đồ Trung Hoa kỳ dị thế này thì có lẽ nên tìm đến những người già cả ở Chinatown mà hỏi. Năm ấy đang vào thời kỳ Chiến tranh Lạnh, Chinatown có không ít những học giả cao tuổi đến từ Đài Loan, là một nơi ngọa hổ tàng long, biết đâu tìm được manh mối.

Cừu Đức Khảo nghe xong thấy cũng có lý. Lão bèn ôm hy vọng cuối cùng, tìm đến Chinatown thỉnh giáo.

Chinatown có một loại thư quán dành cho những người già cả tụ tập. Cầu Đức Khảo chỉ chuyên tìm đến những nơi này, giờ hình vẽ ra xem xét. Cũng may là lão tốt số nên quả nhiên đã gặp được một cao nhân.

Vị cao nhân này là một ông lão gầy đét, là nhân vật có tiếng trong vùng đó. Hôm ấy ông ta đến quán trà nghe kể chuyện, đúng lúc đụng phải Cầu Đức Khảo vào đến nơi, đang trải bức vẽ trải ra xem xét. Mới vừa nhìn

thấy, ông ta liền kinh hãi, lập tức hỏi Cầu Đức Khảo kiểm được nó ở đâu.

Cầu Đức Khảo thấy có cửa thì không khỏi mừng hóm. Tất nhiên lão đã thử sẵn một bộ lý do lý trấu để thoái thác không kể rành mạch ngọn nguồn với cụ già nọ, rồi vội vàng hỏi ông cụ phải chăng đã biết được điều gì.

Cụ già lắc đầu nói không đâu, có điều, cụ lại bảo với Cầu Đức Khảo rằng, mặc dù không biết lai lịch bức vẽ nọ, nhưng cụ đã từng thấy thứ tương tự ở một nơi.

Cầu Đức Khảo nghe xong, trong lòng nhấp nhòm. Lão vội hỏi xem ông cụ đã thấy thứ đó ở chỗ nào.

Ông cụ bèn đáp rằng, đó là hồi cụ còn ở đại lục, trong một đạo quán ở Kỳ Mông Sơn, cụ đã từng thấy một cái lò luyện đan. Hình vẽ nọ chính là được khắc trên cái lò luyện đan đó.

-----oOo-----

Chương 11: Lò luyện đan bằng đồng thau

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Cơm Nấm Nướng Chảo Beta: Earl Panda . . .***** . Suốt đó giờ, về hình vẽ bí ẩn này, tra thế nào cũng không ra được một chút manh mối. Giờ vừa nghe nói như vậy, Cầu Đức Khảo liền phấn chấn hẳn lên, lão lập tức gọi một ấm trà ngon, cung kính đưa lên mời vị học giả già kia kể rõ ngọn nguồn.

Vị học giả già kia vốn cũng không bận rộn gì, thấy lão có hứng thú đến vậy thì cũng hào hứng lây, liền kể cho Cầu Đức Khảo nghe sự việc mình đã trải qua ngày ấy.

Đó là chuyện từ ba mươi năm trước. Thời đó, ông cụ này còn làm giáo sư giảng dạy ở khoa Văn hóa Trung Hoa tại trường Đại học Bắc Kinh, là một Đảng viên Quốc Dân Đảng, còn con rể là một lữ đoàn trưởng[1] dưới trướng Trương Linh Phủ. Sau khi sư đoàn chính biên số 74[2] bị tiêu diệt, tàn quân Quốc Dân Đảng tan đàn xẻ nghé, con rể ông liền dẫn

tàn quân chạy vào núi Kỳ Mông[3] làm thổ phi, lẩn trốn trong núi suốt ba năm. Về sau, quân Giải Phóng tổ chức một cuộc càn quét với quy mô lớn, con rể ông bị bức đến đường cùng, phải móc nối với đặc vụ của Quốc Dân Đảng, định trốn sang Mỹ.

Mua được một lối thoát rồi, người con rể liền đón ông cụ và gia đình vào trong núi chờ tin thuyên. Vì sợ tin đồn lan nhanh, mang gia quyến theo bên mình không tiện, cho nên trong khoảng thời gian này, người con rể đã thu xếp cho bọn họ ở trong một Đạo quán, giả trang thành đạo sĩ, chờ bên đặc vụ tiếp ứng.

Tuy mang danh Đạo quán nhưng thật ra đó chỉ là ngôi miếu dân gian thờ thổ địa của người địa phương mà thôi. Duy có một điều không giống với những ngôi miếu địa phương ở vùng núi khác, đó là tòa Đạo quán này được xây giữa hai vách núi cách nhau không đến năm mươi mét, mặt dưới lơ lửng giữa tầng không, vô cùng kỳ lạ. Cả tòa Đạo quán giống như một cái cầu thang khổng lồ, từng bậc từng bậc một, tổng cộng có bảy tầng. Bốn vách đều là tường đất phết sơn vàng, cực kỳ đơn sơ. Bốn tầng trên cùng chính là hai tấm ván gỗ gác giữa hai vách núi, ngay đến lan can cũng chẳng có. Trong mấy điện thờ đều đặt tượng Tam Thanh nặn bằng đất, cũng có tượng Quan Âm và thổ địa, rất đậm nét đặc sắc của văn hóa Trung Hoa.

Toàn bộ ngôi miếu Đạo quán chỉ do hai vị đạo sĩ già nua chăm nom, người cao tuổi là cha của người ít tuổi hơn. Năm đó đang thời chiến tranh loạn lạc, khói nhang thưa thớt, con rể ông bèn đưa bọn họ ít tiền, nhờ họ che chở giúp.

Thế là người giáo sư già liền sống trong Đạo quán suốt hai tháng trời. Nơi này nằm tít trong núi sâu, leo lên leo xuống bất tiện, cho nên ông chẳng có việc gì để làm, bèn bắt tay vào nghiên cứu những món đồ cổ bên trong Đạo quán. Chính vào lúc đó ông đã phát hiện ra một thứ rất kỳ quái. Trong Đạo quán này có rất nhiều đồ vật, đều là những sản phẩm địa phương thô sơ được sản xuất hàng loạt, chẳng có giá trị gì, tuy thỉnh thoảng có tòi ra vài món đồ cổ nhưng cùng lắm chỉ là đồ thời Minh. Ấy vậy mà, trên tầng cao nhất của Đạo quán lại có một cái lò luyện đan bằng đồng thau, hình dạng vô cùng kỳ lạ, trông như một búp sen bị lật úp, niên đại lại càng cổ xưa, hoàn toàn khác với những món đồ còn lại ở đây.

Vị giáo sư tuy không theo chuyên ngành lịch sử, nhưng những lão phu tử

thời đó đều phải từng trải, từng tiếp xúc với những vấn đề như thế này không hề ít. Ông cảm thấy rất hứng thú, bèn hỏi vị đạo sĩ già xem lò luyện đan này đến từ đâu.

Vị đạo sĩ già kia liền khen ông có ánh mắt tinh đời. Lò luyện đan này quả đúng là không phải vật bình thường, mà là trong một trận địa chấn hồi trước Giải phóng, núi bị lở ra mới bắt gặp được đấy. Hồi ấy, cùng với nó còn có biết bao nhiêu là xương người chết cũng bị lở ra nữa. Người dân trong thôn thấy vậy mà sợ hãi, bèn khiêng cái lò luyện đan này lên đây để thần linh trấn yểm. Chuyện xảy ra đã sáu mươi năm rồi, hồi ấy ông vẫn còn nhỏ, tình hình cụ thể thế nào cũng không được rõ lắm.

Vị giáo sư nghe xong lại càng thêm hứng thú, song khi đó đang chiến tranh loạn lạc, thân phận của ông lại đặc biệt nên cũng chẳng có cách nào điều tra thêm được nữa. Ông ở trong Đạo quán nghiên cứu nghiên ngẫm trong một khoảng thời gian, nhưng vẫn không có kết quả gì. Có điều cảnh ngộ và điều kiện lúc đó khiến cho ông khắc ghi như in những ký ức về sự kiện này. Hình dáng và hoa văn của chiếc lò luyện đan kia ông cũng nhớ cực kỳ rõ ràng, cho nên vừa thấy Cầu Đức Khảo đưa cho mình xem là ông đã nhận ra ngay.

Ông cụ nói với Cầu Đức Khảo rằng, hoa văn này là ở cái nắp đậy phía trên lò luyện đan, giống hình vẽ nọ như đúc, không thể nhớ nhầm được. Nếu muốn biết nhiều hơn nữa thì có thể nghĩ cách đến Đạo quán kia tìm hiểu một phen. Chỉ có điều, bao năm trôi qua, vật đổi sao dời, hiện giờ chốn kia đã còn hay mất, còn phải trông vào duyên số của lão.

Cầu Đức Khảo sau khi nghe xong, vừa hưng phấn cũng lại vừa thất vọng. Hưng phấn vì rõ ràng những bí mật ẩn sau hình vẽ này còn phong phú hơn mình tưởng; còn thất vọng là vì nghe xong những lời kể kia, lão vẫn hoàn toàn không biết gì về hình vẽ này như trước.

Lão rất muốn được xem tận mắt cái lò luyện đan bằng đồng thau mà vị giáo sư già đã nhắc đến, nhưng chuyện này vào ngày đó gần như không có cách nào thực hiện nổi. Thời buổi ấy một người Mỹ muốn vào Trung Quốc đã là tương đối khó khăn rồi, chưa kể lão lại còn đeo trên người cái tiếng xấu là con buôn di vật văn hóa.

Song, cái lão Cầu Đức Khảo này một kẻ vô cùng tự phụ. Lão đã muốn làm chuyện gì thì đừng hòng có ai ngăn được. Lão vẫn nghĩ ra một biện

pháp: bản thân lão không thể đến Trung Quốc, nhưng do hoạt động buôn bán cổ vật đã nhiều năm nên vẫn có một mạng lưới các mối quan hệ dày đặc ở đó. Lão bắt đầu tìm cách liên hệ với những mối cũ ở Trung Quốc, tìm người đến núi Kỳ Mông, vào tòa Đạo quán trong núi sâu kia xem xét để nắm bắt tình hình, mà tốt nhất là có thể trộm lấy cái lò luyện đan kia ra, vận chuyển sang Mỹ.

Lúc ấy là thời điểm Trung Quốc vừa phải trải qua mười năm tai vạ, ngổn ngang trăm thứ dở dang còn chưa được chỉnh đốn, những quan hệ cũ của lão đã không còn sót lại một mối nào. Trong cuộc thanh trừng sau Giải phóng, đám thổ phu tử thế hệ trước người thì chết, người chạy tháo thân. Toàn bộ mảng buôn lậu đồ cổ đều bị quét sạch nhẵn như chùi. Lão nhờ cậy cả quan hệ của mình trong Quốc Dân Đảng, chạy vạy gần hết các cửa mà vẫn không tìm nổi một người quen.

Trăm mối không lần được một, lão chỉ có thể liều mình mạo hiểm xin trợ giúp từ mấy tên tội phạm buôn lậu mà lúc bấy giờ lão không biết rõ, nhờ bọn họ giới thiệu cho vài nhân vật mới đang hành nghề ở Trường Sa.

Chuyến này lặn lội đến những mấy lần, có điều, bỏ công mài sắt rồi cũng có ngày nên kim, mãi rồi lão cũng liên lạc được với một người Trung Quốc bằng lòng hợp tác với lão.

Người này, chính là Giải Liên Hoàn.

Giải Liên Hoàn làm thế nào mà bước chân vào cái nghề này, ngày ấy chú Ba nghĩ đến xoắn cả não vẫn không ra. Vì với hoàn cảnh xã hội lúc bấy giờ thì ngay đến ông cụ nhà họ Giải cũng còn chẳng dám đặt chân về nghề cũ, chỉ có thể sống bằng tiền dành dụm. Thời đó buôn lậu văn vật là tội nặng lắm, tương đương với tội buôn lậu thuốc phiện ngày nay, là chuyện đem tính mạng ra mà đùa với lửa, bình thường không phải cần gấp đồng tiền cứu mạng thì chẳng ai dám dính vào cái trò này.

Mà Giải Liên Hoàn ngày ấy lại là một công tử quần là áo lượt, là con nhà gia thế chính tông. Cụ ông nhà họ Giải có ý tẩy rửa nguồn gốc, từ nhỏ đã không cho hắn tiếp xúc với việc làm ăn trong nhà, cũng không cho hắn học này học kia, cho nên dù xét về đảm lược, tầm nhìn, kinh nghiệm hay những điều kiện khách quan khác, hắn đều khó có khả năng bước chân được vào cái nghề này, lại càng chẳng có lý do gì để dây dưa được với trùm buôn lậu người nước ngoài.

Nói nôm na một chút, muốn làm cái nghề buôn lậu văn vật này thì phải có bản lĩnh trong tay. Lấy hàng, giám định, ra giá, những kỹ thuật này không có hai, ba mươi năm tích lũy trui rèn thì sẽ chẳng luyện ra được cái kết quả gì sất. Mà nếu không có những khả năng này thì cho dù anh chủ tâm muốn bước vào nghề, cũng sẽ không có cách nào tìm được cửa. Người mua sẽ không thèm để ý đến anh đâu. Cho nên, nếu Cầu Đức Khảo có thể qua người trung gian tìm được Giải Liên Hoàn, thì chúng tôi Giải Liên Hoàn đã thường cùng những người này lui tới làm ăn, hơn nữa lại còn được đối phương tín nhiệm. Chuyện này suy xét từ bản lĩnh của Giải Liên Hoàn thì thấy thế nào cũng rất không khả thi.

Vấn đề này vẫn quấy nhiễu đầu óc chú Ba mãi cho đến tận khi chuyến đi đầu tiên đến Tây Sa trở về. Chú bắt đầu điều tra chuyện này, hỏi người đứng đầu Giải gia thì mới biết được một chút chân tướng sự việc. Có điều vấn đề này không liên quan đến vụ Cầu Đức Khảo nên cũng không cần nhắc tới ở đây.

Sau khi Giải Liên Hoàn và Cầu Đức Khảo móc nối được với nhau, Cầu Đức Khảo liền đem kế hoạch của mình gửi cho Giải Liên Hoàn. Đó là một tập tài liệu chi tiết, đính kèm bản phác họa chiếc lò luyện đan bằng đồng thau do cụ già kia vẽ, cùng một cái máy ảnh hiện đại. Lão bảo Giải Liên Hoàn trước tiên nhất định phải xác minh xem tòa Đạo quán kia còn tồn tại không – vào khoảng thời gian đó, đền thờ miếu mạo di tích là những thứ thuộc về “Tứ cự”(*), có khả năng đã bị đốt bỏ mất rồi – sau đó là thu thập tin tức về chiếc lò luyện đan này, chụp ảnh gửi lại về Mỹ để xác nhận. Nếu như tất cả đều thuận lợi, vậy thì lại tìm cơ hội đem món đồ này tuồn lậu ra nước ngoài.

(*) Là bốn thứ phải tiêu diệt theo khẩu hiệu của Cách mạng Văn hóa, gồm: phong tục cũ, văn hóa cũ, thói quen cũ, tư tưởng cũ.

Giải Liên Hoàn tuy không thông thạo chuyện “xuống đất”, nhưng chỉ là đến một chỗ, nhìn xem đồ có ở đấy không, hỏi thăm thăm câu ba điều thì hẳn vẫn làm được. Sau khi cầm tài liệu đi Sơn Đông, hẳn căn cứ vào hời ức của ông cụ ghi trong tài liệu mà tìm ra tòa Đạo quán cổ được xây trong núi này.

Phúc bảy mươi đời là tòa Đạo quán cực kỳ vắng vẻ lại ở nơi hẻo lánh nên không gặp phải rắc rối lớn nào, qua mười năm phong ba bão táp vẫn

được bảo tồn như một kỳ tích. Có điều vị đạo sĩ già đã qua đời, chỉ còn lại người con trai, cũng đã gần đất xa trời rồi. Giải Liên Hoàn chụp lại tòa Đạo quán cùng chiếc lò luyện đan bằng đồng thau kia, gửi sang bên Mỹ. Cầu Đức Khảo giờ hình vẽ đã giải mã được ra so thì quả nhiên ông cụ kia nói không sai, đồ hình trên nắp lò luyện đan bằng đồng thau và trên cuốn sách lựa giống nhau như đúc. Chẳng qua là lai lịch của chiếc lò luyện đan này, vì niên đại quá cổ xưa nên con trai của vị đạo sĩ già cũng chỉ có thể kể đại khái, nội dung so với những gì ông giáo sư già cung cấp cũng chẳng hơn được là bao, nên không tìm thêm được manh mối nào nữa.

Dù rằng như thế, Cầu Đức Khảo cũng đã quá đổi vui mừng. Lão chỉ thị cho Giải Liên Hoàn bắt đầu chuẩn bị, tìm biện pháp giấu giếm tuồn lò luyện đan ra khỏi biên giới.

Thế nhưng, khi vừa bắt tay chuẩn bị thì Giải Liên Hòa liền phát hiện ra đây là một nhiệm vụ bất khả thi.

Điều Cầu Đức Khảo đã không lường được là: chiếc lò luyện đan này lớn hơn rất nhiều so với tính toán trước đây của lão. Thời thế đã đổi thay, một vật như vậy ở Trung Quốc thời buổi ấy không thể qua mặt hải quan mà vận chuyển ra khỏi biên giới được. Mà nếu dùng thuyền buôn lậu thì tất phải đi qua vùng Chiết Giang hoặc Quảng Đông trước, cũng rất mạo hiểm. Thời ấy, vùng duyên hải phía Đông Nam loạn lạc đến thế nào, người bình thường không thể nào tưởng tượng được đâu.

Bọn họ thử bao nhiêu cách cũng không có kết quả, ngược lại còn khiến cóm đánh hơi thấy mùi. Rơi vào bước đường cùng, Cầu Đức Khảo lại nảy ra một ý đồ rõ dạn: lão bảo Giải Liên Hoàn đập vỡ cả cái lò luyện đan ra, chia thành hơn bốn mươi mảnh, sau đó đánh số ở bên trên, trà trộn trong hàng tơ lụa bấy giờ được phép xuất khẩu mà tuồn ra ngoài.

Chuyện này đối với giới khảo cổ mà nói thì đúng là hành vi man rợ khiến người ta giận ứa gan. Nhưng Cầu Đức Khảo hoàn toàn không quan tâm, vì món đồ này có giá trị như thế nào, đối với lão mà nói đã không còn ý nghĩa. Cái lão muốn là thông tin ở trên đó kia.

Đây cũng có thể nói là một sự trùng hợp hiếm có. Giải Liên Hoàn trong lúc chia lò luyện đan ra đã phát hiện thấy dưới đáy chiếc lò này còn có một cơ quan vô cùng xảo diệu. Chính là dựa vào cơ quan này mà bí mật

của hình vẽ thần bí trên cuốn sách lựa thời Chiến Quốc rất cuộc mới được đưa ra ánh sáng.

-----oOo-----

Chương 12: Bản đồ sao

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Cơm Nấm Nướng Chảo Beta: Earl Panda . Beta's Note: Ngại ghê, hồi trước cứ tưởng thi xong là có thể thanh thoi cuộc đời, ai ngờ vào năm học lại liên tù tì suốt 1 năm học 1 tuần 6 ngày muốn toét cục đến vậy ㄟ_ㄟ Cục đã toét lắm rồi mà thực ra tớ vẫn đang nợ 2 môn chưa đăng kí được tín chỉ để học (đăng ký đc thì chắc thành hoa hương dương cmnr...) ㄟ_ㄟ Và vấn đề cần thông báo là sang tháng 6 tớ lên rừng đi quân sự hờ hờ (ㄨㄨ) Tuần sau tớ được nghỉ nguyên 1 tuần để ôn thi cuối kỳ, nếu kịp tớ sẽ beta trước rồi đặt lịch cho tháng 6, còn nếu ko kịp thì.....(U ㊦ U) Chúc các bạn một mùa hè mát mẻ không kích động (ㄨㄨ) . .***** . Vừa nói, chú Ba vừa móc hai tấm ảnh chụp nhàu nhĩ từ trong cái ba lô rách nát ra đưa cho tôi.

Tôi biết thứ được chụp trong ảnh chính là chiếc lò luyện đan kia. Mấy tấm ảnh đó hẳn là do lão Tây kia đưa cho chú. Chuyện này tương đối phức tạp, không có mấy tấm ảnh này thì chỉ sợ không thể nào nói cho rõ ràng được, giờ chú cũng đã lấy ra cho tôi xem rồi.

Nhận lấy ảnh, vừa nhìn thêm lần nữa, tôi liền thấy tấm ảnh đầu tiên chính là hình một cái lò luyện đan to khổng lồ được trưng bày trong bảo tàng. Lúc chú Ba kể chuyện, tôi còn không ngờ thứ này lại lớn đến vậy, phải cao những ngang tầm một người lớn. Muốn tuồn cái món này ra nước ngoài, ấy lại chả quá bằng nhiệm vụ bất khả thi.

Tấm thứ hai chụp cảnh dưới đáy lò luyện đan. Tôi thấy đáy lò chằng chịt hoa văn thanh đồng, chính giữa đáy lò còn đúc một con thú vụng thiên bằng đồng to bằng cả nắm tay, ngửa đầu trông trời, cực kỳ oai vệ, dựa vào tạo hình mà nói thì nó phải thuộc loại hàng thượng hạng của thượng hạng.

“Đây là lò luyện đan sau khi được phục chế lại trong viện bảo tàng. Tấm thứ hai chụp bên trong lò luyện đan.” Chú Ba giải thích cho tôi. “Giải Liên Hoàn phát hiện ra cơ quan dưới đáy lò là một hệ thống cấp nước vô cùng tài tình, dùng để chế thêm nước vào trong lò trong lúc luyện đan. Vách lò rộng ruột, bên trong có nước, chỉ cần xoay nắp lò luyện đan để hình vẽ trên nắp di chuyển đến một vị trí nhất định là có thể khởi động được cơ quan phía dưới con thú vọng thiên này, nước trong vách lò sẽ phun ra từ miệng con thú, như vậy, lúc luyện đan không cần phải mở nắp lò để tiếp nước.”

Tôi gật đầu khen thật kỳ diệu. Có điều, một cơ quan xảo thuật đến vậy thật ra ở Trung Quốc cũng chưa tính là đặc biệt, sao lại nói cơ quan này là mấu chốt để giải mã cuốn sách lựa Chiến quốc chứ?

Chú Ba bảo, vấn đề không phải ở tác dụng của cái cơ quan này, mà là phương thức vận hành của nó. Nói đoạn, chú bèn lấy ra một chiếc kính lúp rồi bảo tôi soi cho kỹ hoa văn dưới đáy lò luyện đan.

Ảnh chụp nhỏ quá, tôi soi tỉ mỉ mãi mới thấy dưới đáy lò này, nếu lấy con thú vọng thiên làm trung tâm, thì bốn phía có rất nhiều những điểm chạm nổi li ti cực nhỏ, nhiều vô cùng, chằng chịt chi chít, không nhìn cẩn thận thì lại tưởng là ri đồng.

“Đây là gì?” Tôi vẫn không hiểu nên lại hỏi.

“Mày không biết cũng dễ thông cảm thôi. Phù điêu ở đáy lò này chính là tinh đồ thời thượng cổ đấy.”

“Tinh đồ thời cổ?” Tôi sửng sốt một lúc, “Tức là bản đồ vị trí các vì sao trên bầu trời ả?”

Chú Ba gật đầu, sau đó cầm một tấm ảnh chụp hình vẽ giải mã ra từ cuốn sách lựa Chiến quốc cho tôi so sánh: “Đây là chỗ khéo léo nhất của cơ quan này. Đáy lò là một bức tinh đồ thời cổ, khi xoay nắp lò đến một góc độ chính xác, đường cong trong hình vẽ trên nắp lò này sẽ trùng khớp với sáu vì sao trong bức tinh đồ dưới đáy lò, từ đó sẽ mở được cơ quan.”

Tôi nghe xong lập tức nhớ ra điều gì, sau đó nghĩ một lát liền bừng tỉnh đại ngộ: “Hai hình vẽ trùng khớp được lên nhau, nói vậy thì đường cong kỳ quặc trên cuốn sách lựa Chiến quốc thật ra lại là một tấm ‘bản đồ sao

quay’ ư?”

Chú Ba gật đầu: “Đúng vậy.”

Bản đồ sao quay(*) là một loại dụng cụ chiêm tinh. Bởi vì sao trên trời phải đến hàng ngàn hàng vạn, hơn nữa, chúng lại di chuyển tùy theo sự biến hóa của từng thời điểm trong mùa, mỗi lần tiến hành chiêm tinh lại phải tìm ra mấy vì sao đặc biệt kia trong hằng hà sa số muôn vì tinh tú là chuyện cực kỳ khó khăn, cho nên từ đó mà loại bản đồ sao này được ra đời. Bình thường, người ta đều căn cứ vào các vì sao và thứ tự sắp xếp của chúng để nối thành đường cong, sau đó chỉ cần đối chiếu với vị trí của sao Bắc Đẩu trên bản đồ cho đúng là sẽ có thể xoay bản đồ sao theo la bàn và nấc của mùa, những đường cong đặc biệt kia sẽ trùng khớp lên những vì sao mà ta đang tìm kiếm.

(*) Nguyên văn là Tinh bàn, tức là cái Astrolabe. Bản đồ sao quay là mình chém vì thấy nó giống thứ được mô tả trong đây. Thực ra astrolabe phức tạp hơn rất nhiều vì nó có nhiều đĩa xoay có thể thay thế cho nhau, thể hiện vị trí sắp xếp của tinh tú trong các chòm sao biến đổi theo nhiều thời điểm trong năm. Mấy cái khác xung quanh chính là nấc của mùa, dựa vào đó mà quay bản đồ sao cho chuẩn thời điểm, vì vị trí và sắp xếp của các chòm sao sẽ thay đổi tùy mùa.

Tôi không khỏi đập bàn tán thưởng. Chu choa, cái này đâu có phải khó nghĩ lắm đâu mà sao ban nãy lại không nghĩ đến nhỉ. Chuyện này cũng rất hợp logic nhé, thuật chiêm tinh thời Chiến quốc đã cực kỳ phát triển, mà người ở thời đại đó thì cho rằng sự vận hành của thiên tượng là đại diện cho sự vận động của vạn vật, từ đó có thể nhìn thấu được một vài thiên cơ. Những thiên cơ này thường là điềm báo cho những thay đổi của một quốc gia, chiến tranh hoặc những biến cố quan trọng, bình thường không thể tùy tiện tiết lộ. Thiết Diện Sinh đã giấu tinh đồ do chính mình quan sát được vào trong cuốn sách lựa, âu cũng là chuyện dễ hiểu.

Bức tinh đồ này đồng thời lại xuất hiện trên lò luyện đan, có lẽ là thiên tượng này có một hàm nghĩa đặc biệt nào đó, lôi kéo sự chú ý của quá nhiều nhân vật, rất có khả năng là như vậy.

Chú Ba liền gật gù: “Ranh con tiến bộ rồi đấy, nói phải lắm. Sau khi mấy thứ này được vận chuyển sang Mỹ, Cầu Đức Khảo cũng lập tức phát hiện ra được bí mật này. Lão cũng giống như mày, nghĩ ngay đến thuật

chiêm tinh.”

Đây là một phát hiện khiến người ta cực kỳ phấn chấn, có thể nói là lần đầu tiên xuất hiện trong lịch sử ngành khảo cổ. Cầu Đức Khảo lại một lần nữa tạo được tiếng vang, thế nhưng vào thời điểm đó lão không còn quan tâm đến điều đó nữa. Lão đã hoàn toàn chìm trong mê muội vào cái quá trình khảo cổ này: tinh tượng được khoanh ra trong tấm tinh đồ này mang hàm nghĩa gì? Nó bị che giấu kín đáo đến như vậy, chắc chắn tinh tượng này đã dự báo một sự kiện nào đó vô cùng nghiêm trọng, không thể để người khác biết.

Sau khi đem tinh đồ và bản đồ sao quay chồng khớp lên nhau, lão liền tìm ra được sáu vì tinh tú đặc biệt trong cả tấm tinh đồ, hợp thành hình vẽ tinh tượng, sau đó đi tra trong tư liệu sách cổ hòng tìm hiểu xem tinh tượng này trong thuật chiêm tinh là có ý nghĩa gì.

Thế nhưng, chiêm tinh học của Trung Hoa cổ đại dường như cũng có họ hàng với phong thủy học, cho nên phức tạp vô cùng, thậm chí có khi còn thâm sâu biến ảo khó lường hơn cả phong thủy, gần như không hề có một hệ thống tư liệu nào. Bức tinh đồ ẩn giấu trong cuốn sách lựa Chiến quốc này là biểu thị cho thiên cơ gì, đây là điều hoàn toàn không có cách nào tra cứu nổi.

Lúc đó phương pháp duy nhất để giải bí mật này là phải tìm mấy vị cao nhân kia, thế nhưng thời buổi đó ở Mỹ thì đào đâu ra cao nhân, cho nên Cầu Đức Khảo mới một lần nữa nhờ cậy Giải Liên Hoàn xâm nhập vào xã hội Trung Quốc để dò la tin tức.

Tuy nhiên, lần này Giải Liên Hoàn không thể hoàn thành được nhiệm vụ. Trong thời đại đó, hễ ai có chút hiểu biết về phong thủy Chu Dịch thì đều bị đầu tố đến mức bị nhốt cả trong chuồng bò rồi, những người lọt lưới đều lo sợ nơm nớp, nào ai dám ho he chút gì. Việc dò la thăm hỏi cũng phải lén lén lút lút, bất tiện khủng khiếp.

Một lần tìm kiếm này phải mất đến tận hai năm mà vẫn không thu được kết quả gì, cùng lúc đó, công việc nghiên cứu khác ở Mỹ cũng không hề có bất cứ tiến triển nào.

Rơi vào đường cùng, Cầu Đức Khảo đột nhiên lại nảy ra một sáng kiến. Sự chú ý của lão một lần nữa tập trung vào cuốn sách lựa Chiến quốc.

Lão phỏng đoán rằng, cuốn sách lụa đã chứa bức tinh đồ, vậy thì có lẽ trong một cuốn khác sẽ có bí mật của tấm tinh đồ được ghi lại.

Vì thế, lão một mặt bắt đầu thu mua ô ạt một đồng lụa vàng nước Lỗ, một mặt nhăm nhe bám càng ông nội tôi – người đã bán cuốn sách lụa Chiến quốc cho lão năm xưa. Dựa theo kinh nghiệm của lão, thổ phu tử bình thường đều là loại trộm cắp chẳng chịu ra về tay không, cuốn sách lụa này không có thể nào chỉ tồn tại có duy nhất một cuốn, mà ông tôi hẳn đã phải chôm trợn cả bộ mang ra mới đúng. Phần còn lại kia chắc vẫn còn trong tay ông nội.

Lúc bấy giờ quan hệ giữa Giải Liên Hoàn và Cầu Đức Khảo cực kỳ ăn ý. Lòng lang lại gặp dạ sói, hẳn liền giúp Cầu Đức Khảo đến chỗ ông tôi thăm hỏi dò la. Đáng tiếc là ông nội nhà tôi miệng ngậm chặt kín như hũ nút (aka Bình Kín Miệng :”>), không dò la ra được điều gì. Đến đường cùng, Giải Liên Hoàn bèn đi hỏi chú Ba. Lúc đó, chú Ba đang rất quan tâm đến những ghi chép trong cuốn bút ký của ông nội. Rượu vào một cái, ô ạt lời tuôn, chú liền đem tất cả những điều ông tôi trải qua lúc trộm sách lụa Chiến quốc ra ngoài làm thành chuyện phiếm kể bô bô hết ráo.

Tôi nghe đến đây, nhin chẳng được bèn nói: “Chú Ba, thì ra lão già ngoại quốc đó biết rõ chuyện huyết thi cổ mộ, là vì chú tự nói ra sao?”

Chú Ba liền cười khỏ, lắc đầu bảo: “Lúc đó thật sự là uống nhiều quá. Rượu vào một cái chú cũng chẳng nhớ nổi rốt cuộc đã kể cho hẳn những gì, về sau nói chuyện với lão Tây đó chú mới biết. Chuyện này chú cứ hỏi đến mức xanh lét cả ruột gan ra rồi đây.”

Tôi cũng cười đau khỏ với chú. Chuyện này quả thật quá mức kịch tính rồi. Có điều nói ra thì, hỏi đó Cầu Đức Khảo chọn Giải Liên Hoàn, chắc cũng sớm biết quan hệ giữa hai nhà họ Ngô và họ Giải, đã sớm có ý định này rồi. Sự quý quái bí hiểm trong cách làm việc của lão già người nước ngoài kia thật sự khiến cho người ta phải sợ hãi.

Bấy giờ, sau khi Cầu Đức Khảo nhận được tin tức, lão từng có ý định một lần nữa đi trộm mộ huyết thi, đáng tiếc là Giải Liên Hoàn lại không đồ đầu, mà tìm người khác thì lão không kiếm được ai. Thời đó quan hệ Mỹ – Trung bắt đầu ảm dần trở lại, lão cảm thấy thời cuộc sẽ có biến chuyển, bèn kiên nhẫn nấu mình chờ thời trong một thời gian ngắn, và quả nhiên lão đã đợi được một cơ hội chín muồi. Thế là, lão dẫn theo

một đám người làm khảo cổ, gấp rút lên đường trở lại Trung Quốc, bắt đầu tính toán cho lần hành động này. Từ đó mới xảy ra những sự việc chú Ba từng gặp phải lúc trước.

Câu chuyện sau đó thì đoán đại cũng ra. Chú Ba đêm trước vừa ra được khỏi mộ cổ, chiều hôm sau Cầu Đức Khảo cũng mò được vào trong. Khỏi nói cũng biết, chuyến đi này rốt cuộc đã biến thành một vụ tai ương. Vào thời điểm bọn chúng mở cái hốc tối dưới đáy quan tài, bọ ăn xác chúa bay ra suýt nữa đã giết sạch mọi người có mặt trong mộ cổ lúc ấy.

Cũng may mà hồi đó Giải Liên Hoàn tìm được một gã tay chân tương đối thông minh. Chính nhờ anh ta châm thuốc nổ vào thời khắc nguy hiểm nhất, khiến căn phòng bên trong nổ sập hoàn toàn nên Cầu Đức Khảo và Giải Liên Hoàn lúc đó đang ở căn phòng bên ngoài mới giữ được tính mạng. Tiếc thay, chính anh ta và toàn bộ những người có liên quan đã bị vùi chét hết trong ngôi mộ cổ.

Cảnh tượng lúc đó cực kỳ khủng khiếp. Cầu Đức Khảo tận mắt chứng kiến những sự ấy, chịu đả kích rất lớn, thần kinh gần như trở nên bất ổn. Những hiểu biết, những suy nghĩ của lão về Trung Quốc được gây dựng trong suốt vài chục năm nay đã hoàn toàn sụp đổ. Sau khi quay lại Trường Sa, lão lập tức trở về nước Mỹ, lâm bệnh nặng một hồi, xem nữa phát điên lên mà chết. Những nghiên cứu về cuốn sách lựa Chiến quốc kia, lão cũng ngừng lại ngay lập tức.

Tuy nhiên, chúng ta đã biết đó chỉ là tạm thời. Một năm sau là đến thời kỳ của đợt khảo cổ dưới biển lần thứ hai. Bánh xe vận mệnh bắt đầu từ dưới mặt biển Tây Sa, càng xoay lại càng điên cuồng.

-----oOo-----

Chương 13: Chân tướng ở Tây Sa

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Cơm Năm Nướng Chảo Beta: Earl Panda . . .***** . Câu chuyện về Cầu Đức Khảo đến đây tạm dừng, tiếp theo là những diễn biến xảy ra khi Giải Liên Hoàn đi tìm chú Ba.

Lời kể của chú Ba rất rõ ràng, rành mạch, khiến tôi có thể hiểu được nguyên nhân sâu xa bên trong. Tôi thật không ngờ chú Ba đã dính vào chuyện này từ lâu. Hơn nữa là công ty của A Ninh và nhà họ Ngô chúng tôi lại có liên quan sâu sắc đến thế.

Chú Ba sau khi một mạch kể tuồn tuột ra hết thì nghỉ một lát, bảo tôi nếu có câu hỏi gì, hay có gì không tin thì bây giờ có thể hỏi chú luôn.

Tôi biết chú chỉ dối thế thôi, rõ ràng là vì ban nãy tôi không tin ông, cho nên ông vẫn còn để bụng lắm.

Tôi ngẫm nghĩ một lúc, không thể xô toẹt là không tin được rồi, nhưng quả thực có mấy chỗ tôi vẫn thấy chưa được rõ ràng.

Vừa rồi chúng ta cũng đã biết, Cầu Đức Khảo và Giải Liên Hoàn đã gian díu với nhau từ lâu, lúc đó thấy mặt nhau chẳng qua chỉ là một lần gặp lại. Và lại, căn cứ vào những chuyện mà tôi biết sau này, tôi đoán rằng mục đích khiến Cầu Đức Khảo tìm đến Giải Liên Hoàn rất có thể chính là muốn hấn trà trộn vào đoàn khảo cổ Tây Sa của Trần Văn Cẩm, lặn xuống ngôi mộ dưới đáy biển của Uông Tàng Hải để lấy một vật cho lão. Mà vật đó rất có thể là thứ Uông Tàng Hải dùng để cất giấu bí mật của Đông Hạ: xà mi đồng ngư.

Như vậy, Cầu Đức Khảo biết tin tức về mộ huyết thi chính là do tự chú Ba để lộ ra. Điều này không có nghi vấn gì nữa, nhưng còn ngôi mộ dưới đáy biển? Một nơi bí mật như vậy, vì sao Cầu Đức Khảo lại có thể biết đến nó được? Lẽ nào cũng là do chú Ba tiết lộ cho lão biết sao? Không thể có khả năng này được.

Còn nữa, nếu dựa theo cách nói của chú Ba thì rõ ràng toàn bộ nguyên nhân ở đây đều bắt đầu từ cuốn sách lựa Chiến quốc. Thế nhưng, Uông Tàng Hải ở Tây Sa và sách lựa Chiến Quốc thì liên quan quái gì tới nhau được? Vậy thì vì sao Cầu Đức Khảo lại đánh mắt sang đến tận Tây Sa?

Tôi liệt kê những vấn đề này ra, chú Ba nghe xong liền gật đầu bảo: “Mày nghĩ đến đúng điểm mấu chốt rồi đấy. Quả thực kể sai Giải Liên Hoàn trà trộn vào đội khảo cổ chính là Cầu Đức Khảo. Nhưng có điều, mày mới chỉ đoán đúng có một nửa thôi. Theo chính lời lão ta đã nói, bảo Giải Liên Hoàn vào cổ mộ lại không phải là vì xà mi đồng ngư, mà

chỉ muốn để hắn chụp lại hình ảnh thi thể bên trong quan tài.”

Về phần lý do vì sao thì lão người nước ngoài kia không chịu nói. Đồng thời, cả chuyện lão moi được tin tức về mộ Ônng Tàng Hải từ đâu ra, lão cũng không chịu tiết lộ nốt. Lúc chú Ba hỏi thì lão bèn dùng một câu cách ngôn của Trung Quốc, ra vẻ thần thần bí bí: “Thiên cơ bất khả lộ.”

“Có điều,” chú Ba sáp lại gần tôi nói, “Sau này có xảy ra một chuyện, làm chú ít nhiều cũng đoán ra được chút gì đó. Mà nghe thử xem có lý hay không.”

Tôi gật đầu bảo được. Chú bèn ngồi ngay trên giường, dùng ngón tay vẽ ra mấy điểm. “Chú từng nghĩ, khi lão già ngoại quốc kia trở lại Trung Quốc, nhắm chòng chọc vào Tây Sa thì đã là một năm sau chuyện ở Trường Sa, suy ra, lão biết đến sự tồn tại của ngôi mộ dưới đáy biển hẳn cũng chỉ trong một năm này. Như vậy, trong một năm ấy chắc chắn đã xảy ra một sự việc gì đó, tiếp theo thì Giải Liên Hoàn nắm được tin tức về việc này.”

“Nhưng chúng ta lại biết rõ rằng, trong khoảng thời gian đó Cầu Đức Khảo đã chịu một đả kích rất lớn, dĩ nhiên không thể chỉ vì một tin tức dưới đáy biển có cỗ mộ đã hồi tỉnh ngay lập tức, rồi toàn tâm toàn ý tập trung vào một việc khác chả liên quan. Trong lúc đó, chuyện có khả năng thu hút sự chú ý của lão nhất, hẳn chỉ có thể là những chuyện liên quan liên quan đến cuốn sách lựa Chiến quốc mà thôi. Như vậy, chúng ta có thể suy ra được, sự việc kia chắc chắn có liên quan đến cuốn sách lựa. Cầu Đức Khảo bị tin tức về sách lựa Chiến quốc thu hút trước, sau đó mới chú ý đến chuyện Tây Sa.”

“Đến đây thì không sao đoán được sự việc đó rốt cuộc là cái gì, tuy nhiên, căn cứ vào những sự kiện đã xảy ra về sau, chú thấy rất có thể lão già nước ngoài này đã gặp được một người. Người này hẳn là đã từng vào trong ngôi cỗ mộ dưới đáy biển, và rất có thể, chính kẻ này đã giúp Cầu Đức Khảo giải mã được bí mật đằng sau bản đồ sao trong cuốn sách lựa. Mà bí mật này tất có liên quan đến cỗ mộ của Ônng Tàng Hải, đây sự hứng thú của Cầu Đức Khảo về phía Tây Sa. Vì vậy, Cầu Đức Khảo mới đến Trung Quốc lần nữa, tìm Giải Liên Hoàn, âm mưu trà trộn vào trong đội khảo cổ.”

“Sao chú khẳng định là lão ta đã gặp một người, chứ không phải là lại

xảy ra một sự việc nào khác?” Tôi hỏi lại.

Chú Ba đáp: “Là bởi vì tài liệu. Những tài liệu của Cầu Đức Khảo về ngôi cổ mộ này quá chính xác, nhất định là do có người đã vào đó trước, rồi sau mới soạn lại, chứ không còn bất cứ khả năng nào khác có thể khiến lão nắm được nhưng thông tin tỉ mỉ đến thế.”

Tôi gật đầu. Cái này cũng có lý lắm, nhưng mà bản đồ sao trong cuốn sách lựa Chiến quốc thì có liên quan gì đến cổ mộ thời Minh? Chuyện này thực sự có phần khó tin. Lẽ nào Thiết Diện Sinh xem được tinh tượng, biết hơn ngàn năm sau sẽ có một gã đồng nghiệp xây mộ ở nơi đó chẳng?

Nếu xem tinh tượng mà dự đoán được đến cả những thứ lông gà vỏ tỏi thế này thì chỉ e đến nay cũng chẳng thất truyền nổi. Điểm này, còn phải khảo cứu đã.

Sự việc sau đó chính là câu chuyện ở Tây Sa. Sau lần đó, mọi chuyện đều rồi thành một mớ bòng bong. Toàn bộ đội khảo cổ đều biến mất trong ngôi cổ mộ dưới đáy Tây Sa sâu thẳm, chỉ có một mình chú Ba là trở về. Có một đạo Cầu Đức Khảo đã từng cho rằng chính chú Ba đã giết chết tất cả mọi người. Thế nhưng, xem biểu hiện của chú Ba sau đó thì chính bản thân chú cũng hoàn toàn không nắm rõ được nội tình cụ thể. Sự việc này đã trở thành một bí ẩn khổng lồ. Chân tướng ra sao, còn phải xem chú Ba nói thế nào đã.

Nghỉ lấy hơi trong chốc lát, chú Ba làm một động tác tay, chuẩn bị tiếp tục kể. Tôi cũng lên dây cót tinh thần trở lại, ngồi thẳng người lên.

Trước tiên, chú hít một hơi thật sâu, hiển nhiên là muốn thay đổi tâm trạng. Vừa rồi kể toàn là chuyện của Cầu Đức Khảo, chẳng ra đâu vào đâu, hiện giờ việc tiếp theo cần nói đến, là những gì chính bản thân chú đã trải qua.

Hít thở xong, sắc mặt chú trầm hẳn xuống, ngữ điệu cũng trở nên thật chậm, có phần do dự.

Chú ngẫm nghĩ, rồi lại rào trước với tôi: “Phải nói lại hồi trước, về vụ Tây Sa, có một việc, lúc ấy ở bệnh viện chỗ Tế Nam đúng là chú Ba đã lừa mày. Có điều, chú cũng là vạn bất đắc dĩ, cho đến nay chú vẫn day

dứt vụ đó, thật sự không muốn nhắc lại lần nữa, mà phải hiểu cho chú.”

Tôi gật đầu, cũng không đáp lời. Chuyện bị chú Ba lừa tôi đã sớm biết từ lâu. Tôi cũng không muốn trách chú, tôi chỉ cần biết sự thật thôi.

Chú Ba hớp miếng nước rồi nói tiếp: “Thực ra, phát hiện thấy ngôi mộ dưới đáy biển chỉ là vở kịch chú mày diễn thôi. Từ rạng sáng hôm đó chú đã cùng Giải Liên Hoàn đi vào đó một lần rồi. Có điều, chỗ chú vào có lẽ không giống với nơi chúng mày vào, bởi vì Giải Liên Hoàn có tài liệu cực kỳ chi tiết. Bọn chú vào là vào thẳng luôn trung tâm cổ mộ, bởi sự ủy thác của lão nước ngoài kia, nên mục tiêu là phòng đặt quan quách của Uông Tàng Hải.”

“Ý chú là một trong ba mộ thất ở giữa à?” Tôi nhớ lại kiến trúc của ngôi mộ dưới đáy biển.

Chú Ba liền cười khở lắc đầu: “Không, chỗ mày nói tới kia chỉ là tầng thứ nhất của cổ mộ. Ngôi mộ thuyền đắm này cực kỳ rộng lớn, lớn hơn tưởng tượng của mày nhiều. Quan quách của Uông Tàng Hải nằm sâu tít tận đáy cổ mộ, hơn nữa lại trong tình trạng cực kỳ cổ quái... dùng ngôn ngữ khó hình dung lắm.”

Hỏi đó tài liệu mà Giải Liên Hoàn lấy được từ tay Cầu Đức Khảo tương đối chi tiết, có thể thấy tài liệu gốc nằm trong tay Cầu Đức Khảo hẳn là cực kỳ có uy tín. Đồng thời, Cầu Đức Khảo còn cung cấp cho Giải Liên Hoàn một bộ máy ảnh kèm đèn flash. Nghe nói đó là loại tiên tiến nhất thế giới vào năm ấy, cực kỳ nhỏ nhắn, lại còn có tính năng chống thấm.

Tài liệu cho biết, ở bên trái bãi đá san hô ngầm mà đội khảo cổ khảo sát khoảng nửa dặm có một nơi mà dân bản xứ hay gọi là “Sa đầu tiêu”, là một hệ thống đá ngầm san hô do mấy chục tảng đá ngầm lớn cùng hàng hà sa số những khối đá ngầm nằm dưới nước tạo thành. Toàn bộ khu vực đá ngầm này nối thành một thể ở dưới nước, là một bộ phận của một rặng san hô khổng lồ. Ở nơi đó, trong một phiến đá ngầm có một động đá vôi chìm trong nước, nằm bên dưới mặt biển, cho dù vào lúc thủy triều xuống cũng chỉ lộ ra một phần rất ít. Đây chính là cửa để thợ thủ công dẫn nước vào phong bế ngôi mộ thuyền đắm. Do đó, đi vào đây là sẽ tiến thẳng được vào tận bên trong rặng đá san hô. Con thuyền đắm khổng lồ dưới đáy biển kia chính là được chôn giấu dưới tầng cát biển trong lòng rặng đá ngầm này.

Chỉ cần đi vào hang đá san hô là có thể một đường tiến thẳng vào bên trong con thuyền đắm. Sau đó phải đi như thế nào, phải cẩn thận với những thứ gì, trong tài liệu đều ghi rất tường tận. Quả thực ngôi mộ cổ này cứ như thể là do Cầu Đức Khảo thiết kế nên vậy.

Tài liệu chi tiết đến vậy, dù có là tài liệu thời cổ đi chăng nữa cũng không thể đạt đến trình độ này được. Cho nên, chú Ba mới ngờ rằng ngôi mộ cổ dưới đáy biển kia, chỉ e từ lâu đã sớm có người đặt chân vào. Có thể, người này tuy vào được đến nơi nhưng ra tay lại không thành, cho nên Cầu Đức Khảo không thể không tìm người hỗ trợ một lần nữa.

Bản thân Giải Liên Hoàn cũng biết người biết ta, hiểu rõ khả năng cũng như vị trí của bản thân, cho nên không đáp ứng bất cứ yêu cầu nào đòi hỏi phải xuống đất. Nhưng thân phận của Cầu Đức Khảo lại khác. Một là Giải Liên Hoàn cảm thấy mình mang nợ lão, hai là trong suốt một năm qua, Giải Liên Hoàn đã tham gia vào rất nhiều hoạt động trong gia tộc, rốt cuộc cũng được xuống đồ đầu vài lần, lá gan, kiến thức và thân thủ đều khác hẳn ngày trước. Và lại, điều kiện Cầu Đức Khảo đưa ra cũng rất cao, bản thân hẳn lại đang trong độ tuổi tự tin đến mù quáng, cho nên cuối cùng vẫn đáp ứng như bị ma xui quỷ khiến.

Lúc đó, sau khi chú Ba biết lão già ngoại quốc và Giải Liên Hoàn có gian tình (=]]]), liền cực lực phải đối Giải Liên Hoàn tham gia vào đội khảo cổ. Tuy nhiên, sau đó đã xảy ra rất nhiều chuyện, khiến chú Ba cảm thấy sự việc có gì đó cực kỳ không ổn. Vì đã biết mục đích thật sự của lão già ngoại quốc và Giải Liên Hoàn, chú Ba bèn mạo hiểm liều một lần. Chú thuyết phục Văn Cẩm, cố ý để cho Giải Liên Hoàn tham gia đội khảo cổ, ngoài mặt không lộ vẻ gì, nhưng thật ra đã ngầm ngầm theo dõi xem hắn sẽ hành động như thế nào.

Mọi việc cứ thế mà phát triển, cứ như thể ma xui quỷ khiến. Phải nói là chuyện này hẳn còn lắt nhắt, nhưng những cái đó đều không quan trọng, ở đây giản lược lại, chỉ nói đến chuyện Giải Liên Hoàn ở Tây Sa, và về sự việc xảy ra trước cái đêm hắn gặp sự cố thôi.

Hôm đó, công tác của đội khảo cổ đã tiến vào ngày đầy tiên của giai đoạn cuối cùng, công tác trực vớt chuẩn bị kết thúc, việc cũng nhẹ nhàng, cho nên trước khi đi ngủ mọi người uống chút rượu, ngủ rất say.

Giải Liên Hoàn chờ mãi mới có được cơ hội này. Bây giờ chẳng mấy ngày nữa là kết thúc công việc, hẳn biết mình phải tận dụng thời cơ ngay vì sẽ không có lần thứ hai nữa. Vì vậy, sau khi xác định mọi người đã ngủ say hết, hẳn bèn giả bộ đi tiểu, nhưng kỳ thực là đi thám thính thực hư, rình cơ hội chuồn xuống biển.

Hắn không biết rằng, thằng bạn chơi chung từ thưở mặc quần thụng đít kia, cái thằng đại gái Ngô Tam Tĩnh, giờ đã là một tay lão luyện giang hồ, tâm tư vừa kín đáo lại tinh ranh, từ lúc leo lên thuyền, nhất cử nhất động của hắn đều đã bị người này theo dõi kỹ càng.

Lại nói, hồi đó chú Ba cũng khá là uất ức. Chú từ lâu đã ngứa mắt đủ kiểu với Giải Liên Hoàn. Vì không biết mục đích của Giải Liên Hoàn, nên khi ở trên thuyền, đối với chú Ba, Giải Liên Hoàn chính là một quả bom hẹn giờ, không rõ uy lực, cũng không biết lúc nào sẽ phát nổ tan tành, cái lúc vốn có thể cùng Văn Cẩm sung sướng tâm sự chuyện yêu đương, thì lại thành ra phải nhăm nhăm phòng bị hắn.

Còn có một nguyên nhân tương đối khó nói mà chú Ba không đề cập trực tiếp, thế nhưng tôi vẫn đoán được từ lời kể của chú: rõ ràng là Văn Cẩm rất ưa thích Giải Liên Hoàn. Hẳn ta đích xác là một tên công tử bột chính hiệu, biết cách lấy lòng chị em phụ nữ, tình tính khác với chú Ba rất nhiều; hơn nữa, tướng mạo và nhiều phương diện khác của hắn không hề kém chú Ba chút nào. Chú Ba là loại tay mơ trong tình trường, khó tránh khỏi việc ghen tuông.

Thế nên Giải Liên Hoàn có động tĩnh là chú Ba mừng đến phát cuồng. Lúc Giải Liên Hoàn vừa hạ xuống cao xu xuống, định chèo ra xa khỏi con tàu đánh cá thì chú Ba đột nhiên xuất hiện, dùng một tay đè hẳn xuống, ấn chặt lên boong thuyền.

Chú Ba đột ngột xuất hiện làm Giải Liên Hoàn không kịp lường trước, nhưng khi hắn vừa nhận ra đó là chú Ba thì, ngược lại, không còn sợ hãi nữa. Bởi vì, nếu là người khác thì lúc đó dễ bị ụp cái mũ phản quốc trốn sang Việt Nam, nhưng nếu là chú Ba thì khác. Cả hai đều nắm thóp nhau, chú Ba cũng không phải loại tự bắt bí chính mình, cho nên, hẳn bèn nhẹ giọng bảo chú buông tay ra.

Tuy nhiên, chú Ba đã chất chứa căm hờn với hắn từ lâu, hơn nữa vẫn còn khúc mắc, có lý nào lại thả cho hắn chạy đơn giản vậy. Chú nghiêng răng

nghiến lợi vận cho hấn suýt gãy tay, hởi hấn trăm phương ngàn kế hòng chui vào đội khảo cổ, lại chuồn ra biển khuya như vậy, rốt cuộc là muốn làm gì?

Vụ này chú cũng hơi bị mượn gió bẻ măng, cô tình xả nổi ám ức của bản thân. Giải Liên Hoàn lúc đầu còn ngang ngạnh cãi bướng, nhưng trong lòng cũng âm ỉ lửa thiêu. Ở Trường Sa, ngoại trừ những bậc bề trên ra thì làm gì có ai dám đối xử với hấn như vậy, vì thế hấn hạ thấp giọng mà chửi bới luôn mồm.

Chú Ba căn bản không tiêu hóa nổi cái bản mặt kia, nghe hấn chửi liên cú thể thẳng tay dúi đầu hấn xuống nước, cho đến khi mắt hấn trợn trắng mới nhắc lên. Cú thể lặp lại ba lần bảy lượt, Giải Liên Hoàn đã rũ cả ra, đành phải xin tha.

Bấy giờ chú Ba mới hỏi lại câu ban nãy, hấn bèn đem tất cả mọi chuyện từ trước đến giờ nói rõ ngọn ngành.

Sau khi nghe xong, hai mắt chú Ba sáng lòe, không tin nổi vào lỗ tai mình nữa. Hóa ra dưới đáy biển này lại còn có cả một ngôi mộ thuyền đắm nữa cơ đấy! Đây thật sự là chuyện không thể ngờ được. Trong cuốn bút ký của ông già nhà mình cũng từng ghi lại lời người xưa kể về thuyền táng dưới đáy biển, có điều loại hải đảo này cực kỳ hiếm gặp, chính bản thân ông bô cũng chỉ là nghe nói thôi chứ không phải tự tìm hiểu. Nơi đáy biển mênh mông, cát trải vạn dặm, muốn tìm được một manh mối còn khó hơn gấp vạn lần so với trên đất bằng. Ấy vậy mà một lão già người nước ngoài lại có thể biết được tường tận đến vậy, rốt cuộc lão là thần thánh phương nào?

Nghĩ đến đây, chú Ba liền thấy trong lòng ngứa ngáy khó chịu, chỉ hận không thể lập tức xuống dưới biển xem tận mắt lấy một lần. Chú liền buông Giải Liên Hoàn ra, nói nhỏ: “Chỉ thế thôi à? Thế mà mẹ kiếp cậu đéo nói sớm, quan hệ giữa tớ với cậu là như nào cơ chứ? Nói ra thì có làm sao? Không lẽ tớ nâng tay trên của cậu được chắc?”

Giải Liên Hoàn đã oải lắm rồi, bèn nói: “Chuyện này là tớ phải gạt ông già nhà tớ ấy chứ, đương nhiên cũng không muốn cho các cậu biết rồi. Với lại tớ và cậu nào có thân thiết gì đâu, nói ra tớ lại sợ có thêm bất trắc. Cậu cứ thử nói thật lòng mà xem, nếu tớ nói thẳng ra thì cậu có còn cho tớ vào đội khảo cổ nữa không?”

Chú Ba trầm nghĩ thử thấy cũng đúng, đã thả lỏng tinh thần hơn nhiều, liền bảo với hắn: “Coi như cậu có lý. Có điều tớ phải nhắc nhở cậu, lão Cầu Đức Khảo này ở Trường Sa người ta gọi là “lão đầu bạc”, cha này cũng không phải loại đơn giản đâu. Nay người anh em, tớ thấy cái đầu này đồ cũng chả ngon lành gì, hay là cậu tạm thời bỏ qua đi, chúng ta về tìm mấy người nữa bàn bạc cho kỹ, hoặc là lần này để người anh em là tớ đây đi với cậu, cậu nói sao? Không phải nói khoác chứ anh em nhà cậu đây kinh nghiệm còn phong phú hơn cậu đó.”

Giải Liên Hoàn “hừ” một tiếng khinh bỉ, đáp: “Thường nghe Ngô Tam Tinh cậu ranh còn hơn khi, đúng là không phải nịnh hót. Cậu muốn dây máu ăn phần thì cứ nói thẳng ra, chúng ta đã cùng hội cùng thuyền, đến nước này rồi thì dù cậu có nói thế nào, tôi còn có thể từ chối được hay sao?”

Chú Ba nghe xong, trong lòng cười lạnh, thầm nhủ cái thằng công tử bột này coi như cũng biết điều đây. Thế là hai người tạm thời kết bè kết đảng, thỏa thuận sau khi đi vào rồi ai thích gì lấy nấy, không ai dính dáng gì đến ai, ra ngoài rồi lỡ có lấy phải hàng lờm thì cũng đừng hỏi hận.

Hành động của chú Ba lúc đó không thể bảo rằng vì háms lợi, nói ra thì cũng chẳng rõ ràng, thậm chí còn khiến người ta có cảm giác cứ giống hệt như những gì Bàn Tử hay làm, có thể thấy tính tình của chú Ba cũng không phải trưởng thành lên trong một sớm một chiều.

Thề đọc xong, thu xếp hoàn chỉnh trang bị, hai người hạ xuống cao su, thừa lúc đang đêm liền xuống biển, lần mò chèo đi suốt quãng đường. Dựa vào la bàn, chẳng bao lâu đã đến chỗ rặng đá san hô “Sa đầu tiêu” mà lão nước ngoài nhắc tới. Chú Ba ngẩng đầu nhìn lên, đang lúc mây đen lấp kín mặt trăng, cả rặng đá san hô tối tăm mịt mù, thậm chí giật mình một cái, nói với Giải Liên Hoàn: “Cậu đúng là chọn thời cơ tốt ghê gớm, giờ ánh trăng đến một tia sáng cũng chả có, mây đen úp đầu, vào động mù lòa, đi hai về một. Hoặc tớ, hoặc cậu, sợ là sẽ có một đứa phải ở lại trong đây, thôi khỏi màu mè gì nữa, tớ với cậu thân ai nấy lo nhé.”

-----oOo-----

Chương 14: Biển sâu

Editor: Cơm Nấm Nướng Chảo Beta: Earl Panda . . .***** . Lời này là thật cũng lại là giả. Chú Ba nói như vậy, một là quả thực hôm đó đúng là ngày xấu, hai là ông muốn dọa cho Giải Liên Hoàn một phen khiếp vía, âu cũng là cái tính khoái giỡn. Ai có một ông anh lớn trong nhà thì có lẽ sẽ hiểu suy nghĩ của chú Ba lúc đó, đây là kiểu thằng lớn thích hù dọa thằng bé để nâng cao vị thế của mình đây mà.

Nhưng Giải Liên Hoàn không phải thằng ngố, hẳn tuyệt không phản ứng một chút gì, chỉ cười lạnh rồi không thèm đáp lời nữa. Chú Ba tự chuốc lấy xấu hổ.

Rặng đá san hô không lớn, có thể nhìn thấy rõ ràng những tảng đá trời lên khỏi mặt nước. Mặc dù không biết cửa hang động ở chỗ nào, nhưng cũng không quá khó tìm. Giải Liên Hoàn chèo thuyền, chú Ba thấp cây đèn bão, tiến vào giữa bãi đá ngầm rồi mới bắt đầu chiếu lên từng hòn từng hòn dò xét. Không lâu sau họ đã tìm được cửa hang nằm bên dưới một khối đá ngầm hình răng hàm ở mặt Tây của rặng đá san hô.

Cửa hang rộng cỡ hai người chui lọt, sâu không thấy đáy, cứ như thể đã bám rễ trên rặng đá từ lâu. Bên mép đá còn thấy mờ mờ mấy dấu vết mài giữa do người xưa để lại, rõ ràng cái hang này đã từng được sức người đục đẽo mà thành. Cửa hang nằm khuất dưới mặt nước, ăn sâu vào tận chân tảng đá ngầm, nếu không phải là đã biết từ trước thì căn bản không thể phát hiện ra cửa hang từ trên mặt nước được.

Chú Ba khoác trang bị lên, định vào thẳng luôn nhưng bị Giải Liên Hoàn cản lại. Hắn nói rằng đường dưới nước này phức tạp, hẳn nắm rõ đường đi nước bước, chỉ bằng để hắn đi trước thì hơn.

Nói vậy cũng có lý nên chú Ba không tiện miễn cưỡng, bèn để Giải Liên Hoàn chui vào trong hang trước, còn chú bám đít theo sau.

Vào động được ba mươi mét thì có thể thấy được nơi này là hang trống tự nhiên hình thành trong rặng đá ngầm san hô. Bên trong la liệt đầy những bộ xương san hô, măng đá san hô xiên tứ tung, tựa như những chiếc xương trong một bộ xương người khổng lồ cắm vào hai bên tường hang đá. Có điều, đầu mút của những “phiến xương” này đều dung hợp

với đá nham bốn phía chung quanh thành một thể, trông như vô số những con sao biển quái dị bị hút dính trên vách tường đá.

Hang động ẩn dưới đáy biển tương đối nguy hiểm, nhưng hai kẻ không có kinh nghiệm kia vốn không hề ý thức được mình đang làm cái gì, chưa soạn ra đối sách nào đã bơi thẳng một mạch vào bên trong.

Ước chừng đã đến bên trong hang động, sau khi bò đi khoảng hơn mười phút, chú Ba liền thấy được lối rẽ. Động đá san hô bên trong rặng đá ngầm san hô hết như xúc tu bạch tuộc vươn dài ra bốn phía, nơi nơi đều là cửa động có thể đi. Có mấy cái rất nông, chiếu đèn pin vào là thấy được đầu kia, có những cái lại rộng đến kinh người, đằng sau cái cửa hang lớn cỡ cả một chiếc xe cam nhông là lòng hang sâu hun hút không thấy đáy. Vì ở trong đây ánh mặt trời không chiếu đến được nên hải quỳ và san hô rất ít, thế nhưng lại có rất nhiều những bầy cá nhỏ bầy sắc cầu vòng rực rỡ cùng với sao biển và hải sâm, khiến cho hang động này cũng không đến nỗi hiu quạnh.

Nhờ Giải Liên Hoàn dẫn dắt, chú Ba mới đi qua được hệ thống động đá ngầm san hô không lồ lại phức tạp vô cùng này, giống như con chuột đi xuyên qua cái hang chuột lắt léo. Để chừa một phương án hành động, chú dùng dao lặn đánh dấu hết từng chỗ rẽ, phòng khi lúc ở bên trong có gặp bất trắc gì.

Nửa giờ đồng hồ sau, bọn họ đã ra khỏi động đá san hô. Lúc bật đèn thăm dò rọi khắp chung quanh, chú Ba phát hiện ra mình đã vào đến cái ổ mộ khỉ nào đó. Hiện ra trước mắt chú, là một nơi kỳ quái không sao hiểu nổi.

Nơi đó tựa như một cái hố đen vĩ đại sinh ra trong rặng đá san hô ngầm, bốn phía một màu đen như mực. Chú ngược lên liền bắt gặp những cành san hô thông xuống trên đỉnh đầu, nhưng lúc chiếu đèn thăm dò xuống dưới chân lại chẳng soi được thứ gì cả, bên dưới là một vùng vực thẳm.

Nhiều năm đã trôi qua, dù tình huống lúc đó rất đổi hãi hùng, nhưng chú Ba cũng không còn nhớ rõ mọi chi tiết, cho nên chú kể lể cả nửa ngày mà tôi vẫn nghe không hiểu rốt cục bọn chú đã lọt vào một nơi như thế nào. Cuối cùng, tôi đành phải lấy một tờ giấy ra để chú cố mà vẽ đại khái lại.

Tài vẽ của chú Ba rất không ra gì, xấu phải gọi bằng cụ, có điều vẽ lỏm mà thể hiện được nhiều. Dựa vào trí tưởng tượng của mình và lời giải thích của chú Ba, tôi đoán ra được mang máng, dần dần quả thực cũng có hiểu ra một chút.

Theo ý hiểu của tôi, đó hẳn là một hang động không lồ ẩn náu bên trong rặng đá ngầm san hô, cụ thể là ở đâu thì không có cách nào để kiểm chứng. Cửa ra của động đá ngầm mà chú Ba đã tiến vào nằm ở đỉnh cao nhất của hang động này. Dưới chân thì đen ngòm một màu, cứ như thể bị lạc vào một khoảng không hư vô tối hù, xem ra độ lớn của hang động này không phải ghê gớm hạng vừa.

Hai người chú Ba đến được nơi này thì không còn đường để đi tiếp. Đằng trước trái phải đều là một khoảng trống hư vô. Đèn thăm dò chiếu xuống, trong nước xuất hiện cả một khoảng rộng lớn trắng phau phau toàn những con cua biển, phía dưới lại là vực sâu, soi đèn pin khắp nơi chỉ thấy, ngoại trừ rặng đá san hô phía sau ra thì chẳng còn bất cứ vật nào có thể lấy làm mốc nữa. Theo cách miêu tả của chính chú Ba, thì cứ như trôi nổi ngoài vũ trụ.

Cái cảm giác khi ấy thực ra khá là gay go, bởi vì, bất kể anh đang ở nơi nào, hễ ánh sáng đèn pin còn có thể soi tới thứ gì đó thì ít nhất anh còn có cảm giác về sự tồn tại. Thế nhưng, khi ở nơi đó, ánh sáng đèn pin của anh chiếu ra không hề có lấy một chút ánh phản chiếu nào, ngoại trừ tối đen thì chỉ là đen tối. Anh không biết được có cái gì đang chờ đợi anh ở phía trước.

Lúc bấy giờ đã tiêu hao rất nhiều dưỡng khí. Lặn xuống hang động dưới nước không giống thám hiểm bình thường, nó đòi hỏi phải kiểm soát chặt chẽ thời gian hoạt động, vì anh cần phải giữ lại một phần dưỡng khí đủ để có thể trở ra bên ngoài động, vì thế cũng yêu cầu người lặn xuống nước phải thường xuyên kiểm tra đồng hồ đo dưỡng khí. Chuyện này đối với chú Ba mà nói là một áp lực tâm lý tương đối lớn.

Tuy nhiên Giải Liên Hoàn lại như đã có tính toán từ trước. Sau khi lượn lơ mấy vòng trong nước, hẳn liền ra hiệu cho chú Ba tắt đèn thăm dò.

Không có đèn thăm dò, vậy thì chính là tối tăm tuyệt đối. Chú Ba lấy làm kỳ lạ, thằng oắt này muốn làm gì vậy nhỉ? Giờ đường đã tìm không ra, nó lại còn muốn tắt thứ để chiếu sáng đi.

Có điều, trông bộ dạng khăng khăng một mực của hắn thì có thể thấy, chắc chắn cách làm này cũng là do lão già người nước ngoài kia bày cho rồi. Chú Ba biết bản thân cũng không có lựa chọn nào khác, bèn làm theo ý Giải Liên Hoàn, vặn tắt đèn thăm dò.

Sau khi cả hai ngọn đèn thăm dò đều tắt, màn đêm tối đen như nước mực loang ra bủa vây tới, đồng thời vòng sơn dạ quang ở đèn pin chóng thắm trên thắt lưng hai người (thiết kế này là để đề phòng khi đi lặn vào ban đêm, có lỡ đề đèn pin rơi xuống đáy nước cũng còn biết đường tìm lại được) từ từ sáng lên, đánh dấu vị trí của từng người bọn họ.

Giải Liên Hoàn ở bên đó hình như đã tháo đèn pin xuống, dùng làm gậy tín hiệu. Chú Ba trông thấy vòng sáng kia vung lên, chỉ ra một phương hướng.

Chú nhìn về cái hướng kia thì lờ mờ thấy được, thật sâu trong vùng tối mịt dưới chân, ở một nơi rất xa có một đám lớn những điểm sáng yếu ớt màu xanh lục, hình như là mắt của một loại sinh vật nào đó, đang chuyển động một cách lững lờ.

Chú Ba giật mình một cái, nhất thời căng thẳng vô cùng, vì chú từng nghe rất nhiều ngư dân kể lại rằng, ở biển thứ gì cũng có thể có, những đôi mắt màu xanh lục này sẽ không phải là của sinh vật rình rập trong bóng tối gì đó đấy chứ?

Nghĩ tới đó tay chú bất giác mò đến con dao. Đúng lúc này, Giải Liên Hoàn ở đằng kia lại vung đèn pin vài cái. Vòng sáng chỉ thị trên đèn pin bắt đầu chuyển động, ấy thế mà lại đi về phía cụm điểm sáng màu lục kia.

Chú Ba chửi thầm trong bụng. Đùng thấy chú bình thường cầu thả tùy tiện, thực ra xuống đâu rồi là phong cách hành sự của chú cẩn thận lắm, Giải Liên Hoàn cứ đâm thẳng xuyên thủng như vậy thật sự là không ổn. Tuy nhiên, nếu như Giải Liên Hoàn đã hành động như vậy, chứng tỏ hẳn ta đã biết những đốm sáng kia là gì rồi, nên mới ra hiệu cho chú cùng qua đó.

Cứ như vậy, vẫn những lời đó, chú Ba không đi theo không được. Chú trong lòng ảo não nhưng cũng chẳng còn cách nào.

Không có ánh đèn chiếu sáng, chỉ lặn xuống bơi theo một vòng sáng lạnh, người ta giống như thể thiếu mất đôi mắt. Cái cảm giác bị hòa tan vào trong bóng tối lạnh lẽo này, trước kia lúc xuống đấu chú Ba đã từng nếm trải vị đắng này, hôm nay lại được nếm lại lần nữa, hơn nữa còn là ở trong nước, chú Ba lại càng sinh ra cảm giác bất an.

Những đốm sáng màu lục từng chút từng chút gần sát lại, thế nhưng vì ánh sáng yếu quá nên vẫn cứ không thấy rõ được là cái gì. Tiến lại gần hơn, chú Ba kinh hoàng phát hiện ra những điểm chấm kia đúng là đang chuyển động, hơn nữa tốc độ còn không chậm. Ý nghĩ rằng đó là một đám quái vật đại dương lại càng trào dâng mãnh liệt.

Ấy thế mà Giải Liên Hoàn vẫn cứ như không nhận ra điều đó một chút nào, đuổi theo cực nhanh. Chẳng mấy chốc cả hai đã bơi tới chỗ phía trên đốm sáng này ba mươi mấy mét. Con sợ hãi của chú Ba đạt tới cực hạn, chú thoát cái tiến lên, tóm lấy Giải Liên Hoàn không cho hấn tiếp tục bơi lại gần.

Giải Liên Hoàn không hiểu đầu cua tai nheo thế nào, cũng sợ đến nhảy dựng, ngừng lại.

Chú Ba dùng đèn pin làm ra một động tác, Giải Liên Hoàn cũng vẫy lại trả lời, nhưng cả hai đều không thể hiểu ý đối phương muốn diễn đạt.

Chú Ba vô cùng ảo não, thật muốn lập tức bật đèn thăm dò nói cho rõ ràng, nhưng lại sợ khoảng cách gần như vậy, lỡ mà soi ra bên dưới thật sự là thứ gì như cá mập chẳng hạn, thì đúng là ngay cả cơ hội chạy trốn chết cũng chẳng có luôn.

Đang lúc lo lắng cân nhắc rốt cuộc phải làm thế nào để Giải Liên Hoàn hiểu rõ ý mình thì đột nhiên một luồng sáng trắng lóe lên, Giải Liên Hoàn thế mà lại mở đèn thăm dò sáng choang, rõ ràng hấn cũng thấy bực dọc đủ rồi, thật sự nhin không nổi ý định hỏi xem chú Ba sao cứ níu chặt lấy hấn.

Chú Ba giật mình hốt hoảng, vừa che đèn, vừa cúi xuống nhìn phía dưới.

Ở bên kia luồng sáng, trong bóng tối bên dưới hiện lên một cái bóng trắng mờ mờ ảo ảo, đó là vật thể hình người quần trong lớp áo lụa mỏng

rách te tua. Thích ứng dần với ánh sáng đèn thăm dò, chú Ba lại càng thấy rõ ràng, lỗ chân lông toàn thân đều rúm ró hết lại.

Đó là một cái xác cổ trôi dạt dờ trong nước, tư thế cực kỳ quái dị, mặt mũi mờ ảo không thấy rõ, tấm áo lụa trắng to lớn cứ như lớp màng của con sứa biển không lồ, bồng bênh phiêu dạt trong nước tựa như một đóa hoa không lồ đến từ cõi u minh.

-----oOo-----

Chương 15: Xác trôi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sâu trong màn nước âm u, tấm lụa trắng bọc quanh xác ướp cổ không biết đã ngâm trong nước bao nhiêu năm mà sớm đã nát tướp. Không phân biệt được xác kia là nam hay nữ vì vẫn còn cách đó một khoảng khá xa, chỉ thấy được hình dáng mờ mờ ảo ảo, không nhìn rõ được tình trạng cụ thể của cái xác.

Chú Ba mướt mồ hôi lạnh, nhưng đã trấn tĩnh lại ngay lập tức. Rõ ràng nếu đây là mộ thuyền táng thật, thì có một cái xác bập bênh trôi nổi ở đây cũng không tính là chuyện quái gở.

Nhưng khi chú Ba dần bỏ tay đang che đèn ra thì lại thấy ở cuối luồng sáng trắng lạnh buốt như băng, trong bóng tối bên cạnh xác cổ kia lại xuất hiện một cái xác ướp khác, trang phục tương tự, lẫn khuất trong làn nước biển âm u.

Chú Ba có dự cảm chẳng lành. Chú tiếp tục lia đèn thám hiểm, quả nhiên phát hiện trong vùng tối bên dưới còn có rất nhiều xác cổ bọc lụa trắng khác đang bập bênh trôi, dễ chừng phải đến ba bốn chục cái. Vô số những vạt áo lụa trắng toát cùng dập dềnh uốn lượn, cảnh tượng này thật khiến người ta cảm thấy ớn lạnh như nước đá châm vào tim phổi.

Vì đèn thám hiểm đang bật nên lúc đó không tài nào biết được ánh sáng lạnh lẽo yếu ớt màu xanh lục vừa rời rớt cuộc là phát ra từ chỗ nào trên xác ướp nữa. Nhưng điều khiến người ta sồn gai óc nhất chính là đám xác cổ kia lại không chịu đứng im, thi thể cứng đờ trong nước ấy thế mà

còn đang chằm chằm di chuyển.

Tim chú Ba cũng muốn vọt ra khỏi cổ họng tới nơi rồi. Bên trong chiếc mũ sắt kín như bưng, đầu chú đầm đìa mồ hôi lạnh, bụng thăm nhủ may mà mình đã kéo Giải Liên Hoàn lại, chứ nếu vừa rồi cứ thế bơi qua, tiến sát gần đám xác cô này mới bật đèn thì chính mình không bị hù chết mới là lạ. Mấy cái thi thể này chắc chắn đã ngâm ở đây phải gần ngàn năm rồi, bình thường đáng ra phải rã hết từ lâu rồi chứ, sao còn bập bênh ở đây được, lẽ nào lũ này đã biến thành bánh tồng hết cả rồi hay sao?

Bản thân chú lúc lặn xuống không hề chuẩn bị gì hết, vốn là không ngờ sẽ đụng phải tình huống hiểm ác thế này nên một cái móng lừa cũng chẳng đem theo, đi theo cái thằng chó Giải Liên Hoàn này đúng là thiệt thòi hết chỗ nói. Chú Ba đã sớm đã quên tất cả những chuyện này đều là tự chú chuốc lấy.

Lại nhìn Giải Liên Hoàn, mặt mũi hấn cũng kinh hoàng lắm, đủ thấy hành động xông xộc tiếp cận vừa rồi cũng là do không nắm được tình hình thực sự. Xem ra lão nước ngoài kia cũng không nói cho hấn biết là sẽ đụng phải thứ gì.

Chú Ba nghĩ nhanh như điện, trong chớp mắt đã dự trù vài tình huống. Lúc bấy giờ, đám xác cô từ đằng xa đang dần dần trôi tới gần, không nhanh không chậm, lùa trắng thông thả phát phơ. Nếu không phải do bốn phía tối đen cùng với những nét mặt nhòa không thấy rõ thì khung cảnh này thật cũng chẳng khác gì cảnh tiên nhân trong thiên cung đang đạp mây mà đi.

Chú Ba quan sát một lúc bỗng trong đầu lóe lên một tia sáng, chú đã hiểu ra được một điều gì đó.

Chú hạ thấp người, lặn xuống mấy mét, áp sát lại gần quan sát thật cẩn thận.

Dường như những cái xác ướp cô chưa hoàn toàn thối rữa, mặt mũi tuy không rõ, nhưng ít nhất cũng có thể nhìn ra hình dạng con người. Mỗi cái xác lại bày ra một tư thế: có cái như đang bưng khay, có cái như đang thổi sáo, có cái lại như đánh trống, đánh đàn cầm đàn sắt, phong phú vô cùng, tuy rằng cứng đờ như thép, song vẻ đẹp trong từng tư thế thì tinh tế không gì sánh kịp. Chú Ba liền hiểu ra mình đang nhìn thấy cái gì.

Trên các bức bích họa của rất nhiều cô mộ đều miêu tả một cảnh tượng như vậy: đó chính là cảnh chủ mộ thoát xác thăng thiên, trên trời thiên môn mở rộng, quần tiên tụ hội nghênh đón, mây lành uốn lượn, thần điều tung bay, ánh sáng tung bừng khắp nơi. Trong dạng bích họa này, phía trên bên cạnh hình ảnh chủ mộ đạp thang mây sẽ là một bức “Thiên sư vũ nhạc đồ”, trong tranh ắt sẽ vẽ vô số những lão tiên chuyên tấu thiên nhạc, đàn trống hòa âm vang dội.

Nhưng chủ mộ nơi này hẳn là cảm thấy vẽ một bức “Thiên sư vũ nhạc đồ” chưa đã ghiền. Cảnh tượng mấy chục cái xác cổ tạo dáng này quả thực đã biến cảnh “thiên sư vũ nhạc, đàn trống hòa âm” thành sự thực, quả đúng là không thể tưởng tượng nổi.

Chú tức khắc hiểu ra vì sao Giải Liên Hoàn lại đi tìm mấy cái xác cổ này, bởi vì con đường có thiên sư vũ nhạc chính là con đường thoát xác thăng thiên của chủ mộ. Đi theo xác cổ là chắc chắn có thể tìm được vị trí của chủ nhân ngôi mộ.

Giải Liên Hoàn bên cạnh đã lấy lại tinh thần, ra hiệu chú Ba theo sau. Vì căng thẳng mà động tác của hắn méo mó hết cả.

Chú Ba nỗ lực trấn an nhịp tim của mình. Chú đã biết chắc chắn mình sẽ tiến vào một nơi bất trắc khó lường, vì vậy, trái lại, trong lúc này càng không được hoảng sợ. Địa điểm nơi này đã biết rồi, cô mộ sẽ không mọc chân chạy mất, chuẩn bị như bây giờ rõ ràng là chưa chu đáo, lý do lý trầu để thuyết phục bản thân rút lui chú đã có đủ mười phần.

Giờ nghỉ lại, vị trí bọn họ đang đứng là một vùng vực sâu vô tận, mấy cái xác cổ kia trôi dạt đến chỗ nào, còn trôi bao lâu nữa, chẳng thể nào đoán biết được, nếu cứ đi bừa theo thì không biết sẽ lãng phí bao nhiêu thời gian, trong khi đó dưỡng khí không còn nhiều, quả thật là không sáng suốt.

Chú Ba đã tỉnh ngộ ra rồi, chú bèn ngăn cản Giải Liên Hoàn, ra hiệu cho hắn quay trở lại, đừng tiếp tục xuống nữa. Với tình hình hiện tại mà tiếp tục vào sâu hơn thì quá nguy hiểm, cái mạng già vẫn là quan trọng nhất.

Nhưng lúc này Giải Liên Hoàn lại đột nhiên hạ quyết tâm (hay lên cơn là bệnh chung của mấy cậu ám đàng điếm, có vẻ như tôi cũng có vấn đề

tương tự), không để chú Ba kịp ngăn cản đã xông thẳng về hướng đám nữ thi mà đuổi theo.

Chú Ba ở phía sau hươu đèn thăm dò ra hiệu vài cái, ý nhắc hẳn chờ một lát đã, nhưng Giải Liên Hoàn lại không thèm để ý. Chú Ba thấy thế liền tự nhủ thôi xong rồi, xem ra thẳng ranh này muốn vút mình lại đây mà.

Nãy đã uy hiếp Giải Liên Hoàn để cùng lặn xuống đây, Giải Liên Hoàn chắc chắn tâm không cam tình không nguyện, bây giờ hẳn là sắp đến hồi hạ màn rồi, bèn dứt khoát chia tay luôn.

Dù rằng chẳng có tí cảm tình gì với tên này, nhưng dù gì Giải Liên Hoàn cũng là họ hàng thân thích, hơn nữa mình còn mang tiếng làm anh, trong vấn đề này, người Trung Quốc trước giờ vẫn luôn có gút mắc tâm lý về quan niệm máu mủ tình thâm cũng như chở che em nhỏ. Trong thời khắc này, chú Ba không thể mặc kệ Giải Liên Hoàn được, chỉ đành nén một bụng cồn cào lửa giận, vội vã đuổi theo.

(Nói tới đây thì đã nghe không biết bao nhiêu lần chú Ba đề cập tới sự “bất đắc dĩ” với cả “không còn cách nào” của bản thân, lặp đi lặp lại nhiều đến nỗi tôi còn thấy được sự bất thường. Dường như từ trong tiềm thức, chú đã đặc biệt nhấn mạnh chuyện mình đi theo Giải Liên Hoàn chỉ là bất đắc dĩ thôi chứ thực lòng không muốn thế đâu. Trên thực tế, với tính cách của chú Ba mà tôi biết, vào thời điểm đó chú không phải là kiểu người có thể kiềm chế được tính hiếu kỳ của bản thân như vậy. Và đến đây, tôi có thể cảm thấy được, tất nhiên, cái chết của Giải Liên Hoàn sau này có lẽ chú Ba là người chịu trách nhiệm lớn nhất.

Sở dĩ tôi nghĩ vậy là vì hồi tôi còn nhỏ, chú Ba đã từng trông nom tôi trong một thời gian. Khi ấy lại đúng lúc người ta gọi chú xuống đấu, vì vậy chú không có cách nào để trông coi tôi được, thế là ông bèn lấy dây thừng buộc tôi ở ven đường, để tôi phơi nắng ròn rã suốt một ngày trời, đến nỗi tôi suýt nữa thì cảm nắng. Sau chuyện đó chú đã hối lộ tôi rất nhiều kem que để tôi ém nhem vụ này. Lúc bấy giờ tôi không hiểu chuyện nên cũng chẳng nói ra. Chính bởi vì việc này cho nên tôi mới biết rõ thời trẻ tính tình chú khá là bất hảo, khả năng tự kiềm chế kém cỏi lắm.

Nhưng nhớ tới dòng chữ bằng máu Giải Liên Hoàn để lại trên cổ mộ, tôi vẫn không tài nào tin được chú Ba lại cố ý hại hẳn. Cho nên khi nghe tới

đó thì tôi không tìm được nữa, bắt đầu hồi hộp căng thẳng hẳn lên.)

Sự việc tiếp theo xảy ra cực kỳ chóng vánh.

Chú Ba vừa cân nhắc lượng dưỡng khí tiêu hao, vừa ra sức đuổi theo Giải Liên Hoàn. Chú càng nghĩ càng thấy không ổn, những ngôi cổ mộ dưới đáy biển tương tự như này chú đã từng đặt chân vào bao giờ đâu, thực sự là không thể nắm chắc được điều gì.

Thế nhưng, vào lúc này Giải Liên Hoàn đã trốn đâu mất. Hẳn đi trước mà lặn nhanh như trạch. Hơn nữa, lặn ngụp cũng không phải sở trường của chú Ba, nên hiển nhiên là chú đuổi không kịp hẳn.

Đi theo ánh đèn trước mặt, cứ thế bơi thẳng về phía trước trong mịt mù bóng tối được chừng mười phút, hàng tá những vật thể dập dềnh trôi xung quanh chú Ba từ lúc nào không hay. Chú nhìn thử thì thấy đó đều là những mảnh đồ nát từ kiến trúc bằng gỗ, nào là song cửa chạm trổ, xà nhà bằng gỗ, hàng ngàn hàng vạn, tất cả đều mục nát nghiêm trọng, bên trên bám đầy những con hà trắng toát.

Ngay sau đó, giữa đồng thứ lật vật trôi dạt dờ này, chú Ba thấy một cái bóng đen xiêu vẹo, tựa như một con quái thú khổng lồ.

Nhóm “xác cổ ca múa” đang bồng bênh trong nước chọt trôi thẳng về hướng vật nọ, mà Giải Liên Hoàn ở đằng trước đã vượt qua bọn chúng, tiến đến sát cái bóng đen khổng lồ kia. Nương theo ánh đèn của hẳn, chú Ba từng chút từng chút thấy rõ mồm ngang mũi dọc của thứ này.

Đó là mũi thuyền của một chiếc thuyền cổ đồ sộ bị mắc kẹt trong đá ngầm. Cái từ “đồ sộ” ở đây chỉ là dùng bậy, chú cảm thấy chẳng thể dùng từ ngữ nào miêu tả để hình dung nổi độ lớn của chiếc mũi thuyền mà chú được chứng kiến nữa.

Mũi con thuyền đâm trải dài suốt từ trong bãi đá san hô ra tận bên ngoài, phải đến hơn hai trăm mét. Xác thuyền đã hoàn toàn biến dạng, mũi thuyền méo mó phủ đầy bụi biển trắng xóa và những mảng san hô kết vảy. Nếu không phải vì hình thù con thuyền quá quái dị, có lẽ người ta sẽ tưởng nhầm đó là đầu lâu của một sinh vật biển khổng lồ.

Đám “xác cổ múa hát” kia dạt dờ lượn về phía xác tàu, rồi biến mất rất

nhanh trong làn nước biển mịt mù. Chú Ba cùng Giải Liên Hoàn bám sát phía sau. Dưới ánh sáng chiếu rọi của hai cây đèn thăm dò, hình ảnh xác tàu hiện ra càng ngày càng rõ ràng.

Trên boong ở phía mũi tàu, chú Ba nhìn thấy một lầu gác bằng gỗ chạm trổ hoa văn bị kẹt một nửa trong đá. Có vẻ như đó chính là công trình chủ chốt của toàn bộ kiến trúc trên con thuyền gỗ khổng lồ này. Nhưng bây giờ nó đã ngã nghiêng xiêu vẹo, gần như sắp sụp đổ. Phía trên lầu gác có một cánh cửa đá cẩm thạch rạn nứt biến dạng đang mở rộng, hệt như một cái miệng há ngoác ra chờ bọn họ tự chui đầu vào lưới.

-----oOo-----

Chương 16: Thuyền chìm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nếu mũi tàu kia và căn lầu gác không bị hư hại đến mức ấy thì cảnh tượng dưới nước này cũng phải hoành tráng như dưới thủy cung. Thế mà giờ đây, phủ kín xác tàu là tầng tầng căn biển và những cục gỉ sét đùn lên do nước biển ăn mòn, tử khí nặng nề. Đặc biệt là căn lầu gác kia đã nghiêng đến bốn mươi độ, nhìn lên liền cảm thấy chỉ cần giơ chân đạp một cái là nó sẽ sụp đổ tan tành.

Dù vậy, hai người chú Ba lúc ấy kinh hãi đến mức suýt nghẹn thở. Một công trình như thế này, đừng nói là dưới biển, dù ở trên mặt đất cũng nào có mấy khi được chiêm ngưỡng. Rốt cục đây là mộ thuyền của ai, vì sao lại táng ở một nơi như thế này?

Lúc lại gần quan sát, chú Ba mới chú ý thấy cửa Ngọc môn khảm vào đá ngầm kia quả thực quá mức vĩ đại: cao bằng hai người, rộng bốn sải tay, chéch hai bên trái phải ngoài Ngọc môn, bên dưới lớp căn biển cáu bẩn có thể thấp thoáng thấy hai bức phù điêu khắc nổi hình hai vị môn thần. Trên tay mỗi vị là một ông hổ, vẻ ngoài hung mãnh đáng sợ, chú Ba nhìn thì nhận ra bọn họ nhưng lại không gọi nổi tên. Phần lầu gác chìa ra khỏi đá ngầm có mái ngói đầu đao cong vút, những mảnh ngói đã rơi vỡ gần hết, chỉ còn trơ lại bộ khung mái.

Ngọc môn hé mở thành một khe hở rộng cỡ hai người, bên trong sâu

thăm vô cùng, không rõ thông đến tận đâu.

Những “xác cô ca múa” đằng kia đã hoàn toàn chìm vào lòng vực sâu, không còn nhìn thấy được nữa.

Giải Liên Hoàn không dừng lại mà bơi thẳng vào bên trong Ngọc môn. Chú Ba cắn răng quấy mạnh hai chân, đẩy nhanh tốc độ, cũng mau chóng bám đuôi theo vào.

Sau khi tiến vào đến là một hành lang rất dài, sáu bảy người giống hàng ngang đi cũng lọt. Nhưng chỉ một chốc sau, không gian bốn phía lúc càng trở nên chật hẹp, ngược lại khiến ánh đèn càng thêm sáng tỏ hơn.

Cái cảm giác lạnh buốt sâu thẳm, sợ hãi và tuyệt vọng lúc ở bên ngoài kia, khi vào đến đây đã giảm bớt được một chút. Rốt cuộc cũng thấy những cảnh tượng mình quen thuộc, chú Ba hơi trấn tĩnh lại.

Lặn một mạch về phía trước theo hành lang, do thói quen nghề nghiệp nên chú Ba quan sát lướt qua cách bài trí ở bốn phía. Chú nhận ra rằng ở đây, kể cả dưới mặt đất, chỗ nào cũng chạm trở những bức họa quần tiên tụ hội liên miên tiếp nối.

Cuối hành lang xuất hiện một đường cầu thang dẫn thẳng lên trên. Chú ba xoay mình, ngẩng mặt đẩy người lên. Bơi bơi một lúc, đột nhiên chú há hốc miệng kinh hãi, vì chú phát hiện đầu mình đã ló lên khỏi mặt nước rồi.

Lúc đó chú sợ đến giật nảy cả người, chuyện này thật khiến người ta hoảng hồn. Ngâm nước đã bốn mươi phút rồi, chú Ba căn bản đâu có ngờ trong cái cỗ mộ này lại có không khí. Chú vội vàng xoay người nằm sấp xuống bậc cầu thang, dùng cả tứ chi mà bò lên phía trước.

Một người đã lặn dưới nước rất lâu, một khi lên bờ sẽ đột nhiên cảm thấy cơ thể nặng nề như khiêng một cục sắt, hướng hồ sau lưng chú quả thực có vác một cục chì với bình oxi. Lên được rồi, chú Ba gần như đuối sức, phải nghiêng răng thật chặt mới không bị ngã lộn cổ vào nước trở lại.

Lảo đảo đi lên khỏi cầu thang, chú thấy Giải Liên Hoàn đã cởi đồ lặn ra, vừa há miệng thở hổn hển vừa lấy đèn pin rọi vào khắp chung quanh căn hầm mộ.

Chú Ba thăm chửi, đúng là cái đồ đầu củ cải, lỗ mà gặp phải hơi ngạt(1) thì mày có mà ngòm củ tỏi sớm. Cơ mà đến giờ còn chưa thấy hấn vật sang một bên chết, chứng tỏ không khí chắc hẳn là không có vấn đề gì. Vì thế chú Ba ngồi xuống bậc thang, cũng cởi bỏ đồ lặn, vừa thả lỏng cơ bắp vừa tháo đèn pin xuống soi khắp bốn phía.

(1) Trong hầm mộ người ta dùng một loại thuốc nào đó có khả năng sinh ra một loại khí rất nặng, có thể khiến nhịp tim con người chậm dần, lúc mới đầu sẽ không thấy gì, nhưng càng về sau càng kiệt sức, sau đó truy tim mà chết. Muốn đối phó với loại khí ngạt này thì chỉ có cách sử dụng bình dưỡng khí, mặt nạ phòng độc cũng vô dụng bởi không rõ thành phần khí này có những gì. Loại chạp bẫy này nguyên văn là 闷坑

Đoạn cuối bậc cầu thang nơi chú đang ngồi là một hầm mộ xây bằng gạch, điển hình cho phong cách thời Minh. Độ cao không lớn lắm, chỉ có thể cúi đầu mà đi. Bảo đỉnh trên chóp là hình vòm, độ dày đoán chừng cũng là thất phúc thất khoán (2). Trên đỉnh mộ, trong các kẽ gạch có màu sắt, cho thấy chúng đã được tưới sắt nóng chảy. Từng viên gạch được lát rất khéo, độ cong của bảo đỉnh không hề có bất cứ góc cạnh nào vị trí không chuẩn, cứ như đã được mài giũa vậy.

(2) Cấu trúc đỉnh mộ đặc trưng thời nhà Minh, có hình vòm, bảy trục dọc bảy trục ngang, mười bốn tầng gạch xanh, kẽ gạch đổ sắt lỏng bịt kín, độ dày ước chừng gần 3m – nguồn: baidu

Giữa trung tâm mộ thất, trường minh đăng bằng sứ Thanh Hoa(3) xếp thành hàng đôi, nổi thẳng vào sâu trong mộ. Nơi đó tối om om, chiếu đèn pin vào thì liền phát hiện ở chính giữa có đặt một cái vạc sắt màu đen cực lớn, chẳng biết có tác dụng gì nhưng nó chắn ngang tầm nhìn. (3) Sứ Thanh Hoa là loại đồ sứ men trắng, trang trí họa tiết màu lam, có nguồn gốc từ cuối thời nhà Nguyên, rất tinh xảo và cực kỳ quý hiếm.

Chú Ba vừa thấy liền có chút hãi hùng. Chú đã đồ đầu nhiều, biết rằng mộ thất này tuy lớn nhưng chỉ thuộc cỡ bình dân, cùng lắm là của một tay lắm tiền nhiều của. Vậy thì kỳ quái quá rồi! Cứ xem quy mô bên ngoài thì cỗ mộ vĩ đại đến như thế, không có nỗ lực mười năm của mấy vạn phu phen lao dịch thì chỉ e không thể nào xây nổi. Nếu đã không phải là hoàng thân quốc thích, vậy vị dân đen con đỏ nào lại có thể xuất ra một khoản tiền lớn đến vậy đây?

Chú Ba cũng như tôi, lập tức nghĩ ngay đến tay cự phú thời ấy là Thảm Vạn Tam(4).

(4) Thảm Vạn Tam là một cự phú nức tiếng sống vào cuối thời Nguyên đầu thời Minh. Ông đã giúp Chu Nguyên Chương xây dựng một phần ba thành Nam Kinh và còn khao thưởng binh sĩ, vì thế mà bị Chu Nguyên Chương nghi kỵ muốn giết. Sau được Mã hoàng hậu khuyên giải, Chu Nguyên Chương chỉ đày ông đi Vân Nam, tịch biên gia sản, chém chết người nhà. Họ Thảm từ đó cũng lụn bại.

Nói vậy thì, lần này đi theo Giải Liên Hoàn, hóa ra lại giúp chú vợ được một cái đầu béo bở. Đây chính là phúc phận tu mấy đời còn không được mà.

Trong lòng chú hưng phấn hẳn lên, lia đèn pin chiếu rọi bốn phía tường mộ.

Trên vách tường mộ thật có vẽ rất nhiều bích họa, nom tương đối hoành tráng. Chú Ba soi một vòng thì nhận ra bích họa được vẽ liên tục, gần như không có dấu hiệu đứt quãng, mà màu cũng không phai quá nhiều.

Ở đây hơi nước mù mịt, có thể bảo tồn được bích họa như vậy thực là hiếm có. Tuy nhiên, từ thời Bắc Tống đã có kỹ thuật bôi sáp, bôi dầu hoặc lòng trắng trứng lên trên để bảo vệ bích họa, công nghệ đã khá tiên tiến rồi. Nơi đây chắc hẳn cũng dùng kỹ thuật này, cho nên bây giờ nhìn kỹ lại thấy màu sắc trên các bức bích họa hơi vẫn đục.

Mấy thứ hình vẽ trên bích họa, chú Ba chả nhìn đến bao giờ, lúc này xem mấy bận cũng chẳng hiểu nội dung, chỉ cảm thấy nó cũng chả khác gì so với bích họa trong mộ cổ bình thường. Chú bèn lia ánh đèn trở lại, chiếu vào Giải Liên Hoàn ngồi một bên, định hỏi hẳn vừa nãy uống lộn thuốc gì mà lại hâm như thế.

Giải Liên Hoàn đã mệt đến hết chịu nổi, vừa hiểu kỳ nhìn tứ phía, vừa thở hồng hộc như trâu, rõ ràng là ban nãy đã cố sống cố chết dùng hết sức lực. Chú Ba gọi một tiếng mà hẳn cũng chẳng buồn nghe, căn mộ thất này đã lôi kéo toàn bộ lực chú ý của hẳn.

Vốn là lúc nãy bị hẳn bỏ mặc vứt lại, trong lòng chú Ba đã ngấm ngấm

bốc hỏa rồi, nhưng đi vào cái chỗ thế này thì bùng nổ cũng không mấy thích hợp. Chú Ba liền nhịn xuống.

Cả hai chẳng nói chẳng rằng. Chú Ba nghỉ ngơi một chốc liền bình tĩnh lại hẳn, nhịp tim cũng dần ổn định. Chú bèn tiện tay bắt đầu chuẩn bị dụng cụ vào mộ, đồng thời cũng lưu ý, len lén kiểm tra bình oxi của mình với Giải Liên Hoàn.

Vừa xem là chú biết không xong rồi. Cửa chú thì còn ổn, nhưng dưỡng khí của Giải Liên Hoàn lượng tiêu hao quá lớn, đã hụt mất hơn phân nửa.

Thợ lặn càng là loại lão làng giàu kinh nghiệm thì thời gian có thể hoạt động dưới nước càng lâu. Mà người mới tập tọng xuống nước thường sẽ không khống chế được lượng khí hít vào, vừa thấy mình chìm trong nước liền hít lấy hít để bạt mạng, lượng khí tiêu hao so với thợ lành nghề phải nhiều hơn gần gấp đôi. Chú Ba tuy rằng trình độ lặn cũng không cao, nhưng vì thường xuyên để ý bình oxi cho nên tiết kiệm hơn Giải Liên Hoàn rất nhiều. Lúc này chỉ thoáng cái chú đã hiểu ra rằng, Giải Liên Hoàn đã không thể ra khỏi đây được nữa.

Có điều sau khi ngẫm nghĩ một chút, trái lại chú Ba cảm thấy mình chả có gì phải xoắn. Dù sao hẳn cũng ra không nổi, còn mình tất nhiên lại phải vào một lần để dẫn hẳn đi. Thế thì việc gì mà phải vội vã quay về cơ chứ.

Lúc này Giải Liên Hoàn đang tiến vào sâu trong mộ thất. Thế là chú cũng bắt đầu đi theo. Hai người đi tới cái vạc sắt không lồ trước mặt.

Chú Ba dừng lại, đến gần quan sát cái vạc sắt. Còn Giải Liên Hoàn thì cứ như không đếm xỉa gì đến nó, lập tức lách qua đi tiếp.

Cái vạc sắt nặng phải trên năm tấn. Bên trên chạm nổi rất nhiều minh văn (5), hẳn là một loại đồ dùng trong việc cúng tế. Chân vạc đã lún hẳn vào nền gạch xanh. Bên trong vạc trống rỗng, nhưng dưới đáy vạc lại lồi lên một cái phù điêu hình thân cá, chẳng biết dùng để làm gì.

(5) Chữ “minh” ở đây nghĩa là khắc. Minh văn là một loại văn tự khắc trên đồ vật thô.

Chú Ba đang định nhìn kỹ minh văn trên vạc xem có chữ nào mình biết

hay không, thì bỗng nghe Giải Liên Hoàn kêu thét một tiếng kinh hoàng.

Chú ngoảnh lại nhìn thì thấy hóa ra Giải Liên Hoàn đã chạy tới cuối mộ thất. Đèn pin của hắn đang rọi sáng một cái bệ đặt quan tài có ba bậc thêm, bên trên đặt một bộ quan quách màu đen cực lớn chạm trổ đầy hoa văn.

Bộ áo quan nọ cao gần đến ngực Giải Liên Hoàn, đen đến chói mắt vô cùng. Mặt ngoài quan tài tựa hồ được đánh một lớp quang dầu, sáng bóng một cách rất mát tự nhiên. Hoa văn mặt trên thưa thớt nhưng lại cực kì rõ nét, có thể thấy phần lớn văn tự là Điều Triện(6). Mà Giải Liên Hoàn, có lẽ do thành linh bắt gặp cỗ quan quách này, cho nên có phần sợ sệt, thối lui về phía sau.

(6) Điều Triện – là một loại chữ Triện được cách điệu thành hình chim giương cánh. Thực ra còn một loại chữ Điều Triện nữa, do Thương Hiệt đặt ra theo dấu chân chim, mà giang hồ đồn thổi loại chữ này có liên quan đến người Việt cổ, thực hư không biết thế nào.

Bộ quan quách nọ khí thế phi phàm, tràn ngập khí phách ngang ngược, chắc đó chính là quan tài của chủ mộ, chẳng biết là ai được táng bên trong.

Chú Ba đã từng thấy vô số quan tài, đừng nói là loại gỗ lim gỗ tạp, đến cả quan tài làm bằng gỗ trầm hương nguyên khối chú cũng đều hân hạnh được bái kiến rồi. Thế nhưng cái cỗ quan tài đen sì ở chỗ này đây, chú lại không nhìn ra được nó là chất liệu gì. Chú lập tức nổi lòng hiếu kỳ, vòng qua vạc sắt phăm phăm đi tới.

Đến sau lưng Giải Liên Hoàn rồi, chú liền thấy càng rõ ràng hơn. Bệ quan tài chính là được xây bằng gạch hoàng tương(7), xếp chồng tầng tầng lớp lớp thành hình đài sen tròn trịa. Sau bệ quan tài là một bức tường, mặt trên viết đầy chữ, hẳn là mộ chí ghi chép lại cuộc đời chủ nhân. Chỉ tội chú Ba nhìn lướt qua phía sau, chợt cảm thấy sống lưng lạnh ngắt, lực chú ý dồn cả vào cỗ quan tài đen nọ. Đồng thời, chú cũng hiểu ra vì sao Giải Liên Hoàn sợ tới mức thụt lùi lại như thế.

(7) Cái này mình tra hoài mà chỉ thấy dùng trong mấy truyện đạo mộ thôi nên không biết là có tồn tại thật ko, nhưng theo 1 bài báo trên zhidao thì họ nói có một loại đá sa thạch tên là đá hoàng tương, dân địa phương

thời xưa thường dùng làm gạch xây nhà ở. Gạch hoàng tương có lẽ là gạch làm từ loại đá này chăng.

Bởi vì phía trên cỗ quan tài đen to lớn này, lại có một “người” đang nằm.

-----oOo-----

Chương 17: Tiêu tử quan

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đèn pin của chú Ba chiếu về phía quan tài, trong chớp mắt nhìn thấy cái “người” kia, toàn gân cốt toàn thân chú như rúm ró cả lại, da đầu tê dại, vô thức giật lùi về phía sau, lật con dao trong tay ra.

Không phải chú Ba nhát gan, mà là tình cảnh bây giờ quá sức quái đản. Trong một ngôi cổ mộ bí mật đến vậy, thế mà tự dưng lại có một “người” nằm chình ình trên quan tài, nếu thỉnh thoảng nhìn thấy thì dù có là ai cũng phải run vài cái đã.

Bị hù một cú phát khiếp, Giải Liên Hoàn thụt lùi đến bên cạnh chú Ba. Chắc hẳn từ trước đến tận bây giờ hẳn chưa bao giờ gặp phải chuyện gì lớn dưới đất cho nên giờ mới khiếp hãi đến mức mặt biến sắc, lúc lùi lại cũng cuống quá, giẫm bég một phát vào chân chú Ba.

Chú Ba bị hấn giẫm phải, suýt nữa ngã đập mặt. Được cái, vừa đúng lúc đó chú nhìn theo ánh đèn pin, thấy rõ ràng cái thứ trên nóc quan tài. Hóa ra là do thần hồn nát thần tính, cái kẻ nằm trên quan tài thực ra chỉ là một tượng người đúc bằng đồng dính chặt trên nắp quan đen ngòm.

Tạo hình của tượng đồng chạm khắc hình người này rất quái lạ: tóc búi lưu vân, diện mạo được cường điệu hóa lên, trông có phần giống tượng bách hí thời Tần(1), tứ chi to béo ngắn ngủn giống như chân loài sâu bọ, mà quý dị nhất chính là cái miệng há ra kia, không ra cười không ra giận, mà chỉ là găng sức há ngoác miệng ra, trông cứ như đang kêu gào thảm thiết.

(1) Tượng bách hí là tượng những người làm trò – gồm người diễn kịch hài và làm xiếc – bằng đất nung, được chôn theo người chết, thường thấy

trong các lăng mộ thời Tần

Chú Ba nhìn thấy, trong lòng lập tức dâng lên một cảm giác quái đản. Người bình thường ai cũng đều xem trọng sự an lành tốt đẹp, mà cỗ quan tài sắt này cùng với tượng người đồng phối với nhau lại mang vẻ âm tà cổ quái không sao nói hết được, chẳng thích hợp một chút nào. Đây đúng là quan quách của chủ mộ ư?

Chú dùng đèn pin chiếu ra bốn phía. Mộ thất này vừa nhìn liền biết ngay không còn cỗ quan quách nào khác, hiển nhiên nếu nơi này là mộ thất chính thì đây chính là quan quách của chủ mộ chứ không nghi ngờ gì nữa.

Chú Ba rất tin tưởng trực giác của mình, trong lòng có phần bất an.

Để nhìn cho kỹ hơn, chú bèn đẩy Giải Liên Hoàn ra mà bước tới. Đến gần vừa nhìn một cái, lại càng thêm kinh ngạc, chú phát hiện cỗ quan tài đen ngòm không lồ kia lại là một cỗ quan tài sắt có chạm khắc hoa văn, còn tượng người đồng kia thì hình như là đồ trang trí sau này mới thêm vào. Điều càng kỳ lạ hơn là vị trí của miệng người đồng kia lại lõm vào theo nắp quan tài, khiến trên nắp quan xuất hiện một cái lỗ sâu hoắm, không biết có xuyên thấu qua nắp hay không.

Không phải chứ! Vừa nhìn thấy, chú Ba liền hít vào một hơi lạnh buốt. Chú lập tức điếm lại các loại mách lới của mình một lát, trong lòng ôi chao một tiếng, tự nhủ rằng ôi thôi bỏ mẹ rồi.

Quan tài bịt kín bằng gang, thân quan có lỗ, vậy chứ cái quan tài này chẳng phải chính là “tiêu tử quan” trong bài giảng vốn liếng đáy hòm của các cụ còn gì?

“Tiêu tử quan” là cách gọi từ trước Giải Phóng trở đi, chứ không phải từ trăm đời truyền lại. Đây là chú Ba được nghe ông già nhà mình giảng giải cho. Nghe nói vào thời ấy, ở vùng Tương Tây có một đạo phiến quân, trong số thủ hạ có một nhóm người rất giỏi đồ đấu, kẻ cầm đầu tên là Trương Diêm Thành. Nghe nói người này là hậu duệ của Phát Khâu tướng quân bên Tào Tháo, thần thông quảng đại vô cùng. Năm ngón bàn tay trái của ông ta rất dài, dài không ai bì kịp mà lại gàn như bằng chần chần, có thể vun đất bằng thành gò mả, ném đất tìm mộ, công phu trộm mộ cực cao siêu. Khi đạo quân đó theo Tôn Trung Sơn Bắc phạt, Trương

Diêm Thành tuân lệnh gom góp quân lương, dùng cách thức cổ xưa đi trộm mộ. Một đường thẳng lên phía Bắc không biết bao nhiêu cỗ mộ bí ẩn đã bị ông ta quật dậy, danh tiếng lẫy lừng. Ngày đó Trương Tây có câu: “Diêm Thành đến, tiểu quý chuồn, Diêm Vương tới cũng phải tránh đường”, một mặt cho thấy người này đã được thần thánh hóa, một mặt cũng cho thấy hoạt động trộm mộ của Trương Diêm Thành ngang ngược dữ dội đến thế nào.

Người này khi trộm mộ có một bộ chiêu thức thường dùng rất đặc biệt, ví dụ như nếu gặp phải quan quách lòi ra từ nơi đất huyết sát âm tà, thì sẽ lấy máu bò đổ lên áo quan, theo dõi phản ứng của quan quách. Nếu từ trong quan tài vang lên tiếng động khác thường, tất cả quan tài có khả năng bị thi biến, binh lính sẽ đem quan tài ra khỏi cỗ mộ, tàn bạo phơi nắng thật gắt rồi mới mở ra; còn nếu trong quan tài không có động thì sẽ xem xét mặt ngoài của quan tài. Trong phần lớn tình huống máu bò đều không ngưng lại mà chảy xuôi từ thân đến đáy áo quan, tức là không có chuyện gì, cứ việc khai quan không phải sợ.

Thế nhưng còn có một loại tình huống khá đặc biệt, đó là lúc đổ máu bò lên xong thì cứ như đổ vào cát, máu thấm thẳng vào thân quan tài. Đây là điềm đại hung còn xúi quẩy hơn cả thi biến, tức là thứ trong quan tài có khả năng không phải là xác người.

Trong quan tài không phải người, vậy thì là cái gì? Đáp án là, một cái xác không thể nói rõ ra được. Ở Trung Quốc, cái loại này được gọi chung là yêu quái.

Lúc này Trương Diêm Thành sẽ sai người đào hố ngay tại chỗ, đem cái quan tài yêu quái vớt xuống hố, bôi bùn nhão lên trên, sau lại nấu chảy binh khí, dùng thép nóng chảy niêm phong kín quan quách, chỉ để lại một cái lỗ thủng vừa đủ để nhét một bàn tay qua trên nóc quan. Đợi đến khi thép lỏng nguội lại, ông ta sẽ đưa một tay vào trong quan tài thám thính vật bên trong. Tương truyền đây chính là ngón nghề tổ truyền của Phát Khâu Trung Lang tướng nhà ông ta: tuyệt kỹ song chỉ thám động.

(đưa hai ngón vào lỗ để thăm dò) (*run rẩy* đậu mịc xin lỗi bà con tôi không nhìn được =]]]])

Mà lúc thám động, ông ta sẽ sai người dùng một cây kéo tỳ bà dài ba thước kẹp cứng lấy cánh tay mình, sau đó đem “tay cầm” buộc vào đuôi

ngựa, để nếu có gì bất ổn thì người bên cạnh có thể lập tức quất ngựa, ngựa hốt hoảng liền chạy, kéo động cái chốt, lưỡi kéo tỳ bà vô cùng sắc bén sẽ lập tức cắt nghiêng, chịu mất cánh tay bảo mệnh.

Cỗ quan tài được xử lý như vậy, vì bên trên để lại một cái lỗ, cuối cùng thành ra na ná cái còi không lỗ cho nên được người ta gọi là “Tiêu tử quan”.

(tiêu tử = cái còi)

Số lần Trương Diêm Thành dùng đến công phu song chỉ tham động này, nghe nói cả đời cũng chỉ có ba lần, cả ba lần đều giữ được tay mà trở ra. Một lần ăn đậm nhất là ông ta lấy được từ trong quan tài một quả nho bằng vàng có hai mươi bốn mùi hương, chỉ to bằng cái răng hàm, nghe nói là được giấu trong miệng xác chết. Trương Diêm Thành sau này theo quân Tưởng vào vùng chiến loạn, không rõ tung tích nữa. Có người nói ông ta đầu hàng Cách mạng, cuối cùng đã chết ở khu tập trung trong thời Cách Mạng Văn Hóa. Cũng có người nói ông ta chết ở Hoàng Cô Đồn(2). Tóm lại, đây là một nhân vật thần bí.

(2) Là một địa điểm nằm ở phía Tây Thẩm Dương, nơi có chiếc cầu đường sắt bị quân Nhật đặt mìn để ám sát thủ lĩnh quân phiệt vùng Đông Bắc Trương Tác Lâm vào tháng Sáu năm 1928. Nói thêm luôn là khu vực Đông Bắc này và họ Trương nhà mình liên quan khá mật thiết với nhau :”)

Về truyền thuyết của ông ta, mấy ông già bà cả có hai kiểu nói. Một loại cho rằng ông ta thật sự có Phát Khâu tuyệt kỹ, song chỉ tham động là danh bất hư truyền. Một loại khác lại cho rằng Trương Diêm Thành là tên bịp bợm, lợi dụng sự mê tín sợ hãi của đám binh lính tầm thường, đem quan tài thường bảo là quan tài yêu quái, sau đó làm trò để nâng cao địa vị của mình.

Sự thật thế nào, chẳng ai biết được.

Ông nội tôi lại rất tin tưởng rằng Trương Diêm Thành chính là cao nhân, đó là vì hành động dùng thép chày niêm phong quan tài yêu quái có một vài căn cứ không chính thống. Nghe nói trước thời Giải Phóng, khi sông Hoàng Hà đổi hướng, người ta đã từng phát hiện thấy trong nước bùn một cái quan quách bằng đồng thau tương tự như câu chuyện kể lại về

Trương Diêm Thành. Trên nóc quan tài quả thực có một cái lỗ kích thước vừa bằng cánh tay, mỗi tội chẳng ai dám thò tay vào, có lớn gan lắm cũng chỉ dùng kim gấp than, nhưng chỉ kẹp được ra từ bên trong rất nhiều bùn nhão vàng khè. Sau này, vào hồi kế hoạch “Đại nhảy vọt”(3), cái quan tài này đã bị ném thẳng vào lò luyện thép, không biết có chuyện xui xẻo nào hay không.

(3) Tức là kế hoạch Năm năm lần thứ hai dự trù kéo dài từ 1958 đến 1963 nhằm biến Trung Quốc thành một nước công nghiệp, với kết quả là một nạn đói lớn khiến 20 triệu người chết theo con số thống kê chính thức – 42 triệu theo con số thống kê không chính thức – và nhiều khu vực sinh thái rơi vào thảm họa nghiêm trọng, điển hình là khu vực Nội Mông hiện giờ vẫn càng ngày càng bị sa mạc hóa nặng hơn. Một trong những hạng mục chủ yếu của kế hoạch này là “toàn dân xây dựng lò luyện thép”, trưng dụng toàn bộ đồ dùng kim loại để “sản xuất” thép trong những “lò thép toàn dân” được dựng ở khắp nơi. Đương nhiên cái quan tài yêu quái trong truyện cũng cùng chung số phận.

Tuy nhiên, cái áo quan sắt này lại vô cùng tinh xảo, hoàn toàn khác với kiểu quan tài đồ thép chảy loạn xạ lên mà đúc. Thế nhưng cái lỗ sâu hoắm phía trên quan tài kia thì lại cực kỳ giống “tiêu tử quan” trong truyền thuyết.

Vậy thì kỳ quái ghê. Mộ thất Giải Liên Hoàn dẫn đường vào này, có lẽ là đúng là đất của chủ mộ, vì sao bộ quan quách chính trên bệ quan tài lại là cái dạng này? Lẽ nào chủ mộ kia không phải người, mà là yêu quái?

Chú Ba nghĩ tới đây liền cảm thấy đến xương sống cũng mọc gai luôn. Ngẫm lại thì cái mộ cổ này nằm tít tận vực sâu dưới đáy biển, lại thần bí quý dị như vậy, nói không chừng không phải mộ người thật mà có lẽ là của Hải Long Vương cũng nên. Lại nghĩ tới chuyện đây là do Cầu Đức Khảo bảo Giải Liên Hoàn làm, chú không khỏi chột dạ. Lẽ nào Cầu Đức Khảo biết rõ chủ nhân ngôi mộ này không phải người, cho nên mới bảo Giải Liên Hoàn chụp ảnh về nghiên cứu?

Có điều chú Ba lúc ấy còn trẻ trâu, cũng không coi lời người già nói là đúng lắm, mặc dù có phần chột dạ nhưng cũng không hề sợ sệt. Ngược lại lòng hiếu kỳ của chú đã nổi lên, thậm chí không biết có thứ gì trong này nhỉ?

Lúc này Giải Liên Hoàn cũng phát hiện là mình chỉ thần hồn nát thần tính, liền tiếp tục tiến tới, lòng còn ôm nỗi sợ mà xem xét cái áo quan sắt kia. Xem một vòng rồi hấn liền thử đẩy dịch nắp áo quan.

Chú Ba thấy chân hấn đều đang run rẩy thì đã biết hấn vẫn còn sợ, hành động đó có thể là làm màu trước mặt chú tỳ thôi, để vớt vát chút ít thể diện từ vụ bị hù lúc nãy.

Chú Ba cảm thấy buồn cười, bèn dùng đèn pin chiếu vào mặt hấn, bảo hấn đừng phí sức nữa. Nếu đây là “tiêu tử quan” thì rõ ràng người chế lại nó phải đồng tông cùng phái với Trương Diêm Thành, thứ bên trong áo quan sắt này tuyệt đối không tốt đẹp gì, hơn nữa cái quan tài sắt này từ lúc chế lại căn bản cũng đâu có định để cho kẻ khác mở ra, muốn lấy được đồ vật bên trong thì chỉ có nước làm như Trương Diêm Thành, đưa tay thò vào trong cái lỗ áo quan kia kìa.

Nói đoạn chú liền leo lên, dùng đèn pin soi vào cái lỗ bên trên quan tài xem có thấy được gì không.

Theo lỗ thủng nhìn xuống dưới, trong quan tài tối om om chẳng phân biệt được gì, có chiếu đèn pin dò xét cái lỗ cũng chẳng phải là biện pháp hay ho cho lắm. Ánh sáng phát ra đi được nửa đường đã chiếu không nổi nữa, chú chỉ cảm thấy dưới cổ họng cái “người đúc” này toát ra một luồng âm khí, nhìn một cái là cứng cả người, bảo thò tay xuống dưới mà sờ thì thật không phải việc người bình thường làm nổi.

Chú Ba nhớ tới tài liệu Giải Liên Hoàn lấy được từ chỗ lão người Tây, cũng cảm thấy phỏng đoán của bản thân là đúng: lão già ngoại quốc kia quen thuộc với kiến trúc ở đây như vậy, nhất định là vì bọn chúng trước kia từng sai người đến dò xét rồi. Thế nhưng cái người đã vào đây ấy vì sao còn chưa hoàn thành nhiệm vụ? Chú đoán kẻ đó cũng là tay cáo già trong nghề như bọn chú, đi vào rồi liền phát hiện ra bên trong lại có cỗ quan tài sắt như vậy thì đã biết ngay là quan tài sắt niêm phong thì hài không phải chuyện đùa, nên mới tạm thời bỏ qua. Vì vậy lão già ngoại quốc kia mới tìm một đứa gà mờ như Giải Liên Hoàn.

Nói vậy thì bọn chú cũng không thể đụng vào cái quan tài này, nếu không lại chẳng hóa ra thành tường chắn pháo cho Cầu Đúc Khảo?

Có điều, nếu không đụng vào quan tài thì hình như lại có phần hèn quá.

Chú và Giải Liên Hoàn cùng xuống đấu, Giải Liên Hoàn tay trắng trở lên còn dễ ăn nói, chứ chính chú cũng cứ vậy mà ra, thì bản thân mình vừa nói Giải Liên Hoàn một chặp như vậy cũng còn mặt mũi nào nữa? Huống chi, cái quan tài này nhìn cũng thật sự có chút mê người.

Chú Ba còn dùng dằng chưa quyết. Có điều rồi chú lại xoay qua ý khác, vẫn là lý trí chiếm thượng phong. Chú nhủ thầm rằng, theo kinh nghiệm của ông bà ông vải, quan tài này để cuối cùng hẳn đụng đến, còn hiện tại có lẽ chú nên nghĩa trước xem trong này có món nào tốt ở chỗ khác không. Quan tài hôm nay chú tạm thời không đụng vào thì cái cỗ mộ này cũng chẳng mọc chân chạy đi được. Đến mai buổi tối bọn chú đem que cời lò với móng lừa đen xuống lần nữa là bảo đảm hơn rất nhiều so với bây giờ rồi, mà như vậy cũng không bị coi là nhát gan.

Nghĩ xong một cái chú liền thoải mái, lại bảo Giải Liên Hoàn cứ ở đó đợi, muốn chụp ảnh thì chụp bộ quan quách này đi, lão ngoại quốc kia sẽ hiểu được cho hẳn, còn phần chú thì bắt đầu sục sạo chỗ hẻo lánh trong mộ thất, tìm những thứ đồ bồi táng khác.

Mộ thất này không có nhĩ thất, thông một thể từ đầu đến cuối, bố trí vô cùng cổ quái. Cổ nhân xem trọng chuyện lúc chết ngang với chuyện lúc sống. Cách bố trí của mộ thất thường thường đều mô phỏng theo cách bố trí chỗ ở của chủ mộ lúc sinh thời mà làm lại, nói cách khác là chủ ngôi mộ này khi còn sống chỗ ở cũng chả khác gì thế này, thật nghĩ không ra là cái kiểu tình hình nào. Bên trong cũng không có các loại đồ bồi táng thông thường, chỉ có mấy món đồ sứ khổng lồ vô giá. (Mấy món đồ này, đặt vào thời nay đại khái giá cả phải hơn ba mươi lăm triệu.)

Chú Ba đánh một vòng xem xét quanh mộ thất, chẳng thấy thứ gì có thể chuyển ra được, bèn đảo trở về. Sau bệ quan tài là vách tường, chú lách ra sau tường nhìn xem thì thấy còn một chút không gian, mỗi tội trên mặt đất cũng cứ trống hoác như thế.

Chú không khỏi chửi thầm một tiếng, thầm nhủ rằng cũng thật keo cú quá đi, sao lại chả có cái quái gì, lẽ nào cái quan tài kia lớn như vậy, lại còn bằng sắt nữa, là vì của nợ kia đem đồ bồi táng nhét hết vào bên trong rồi? Thế này là biến quan tài thành két sắt mà dùng hở?

Ngẫm lại thì đúng là có khả năng, chú không khỏi có hơi bực tức. Lúc này chú đột nhiên nhìn thấy mặt sau của bức tường có phù điêu được

chạm trở rất phức tạp.

Bích họa thì chẳng đáng tiền, nhưng đồ điêu khắc bằng đá trong cổ mộ đều có giá liên thành. Tuy nhiên bức tường này lớn quá, không có khả năng vận chuyển được ra ngoài. Thế nhưng lúc nhìn thấy nó, chú Ba vẫn nhìn không được phải để mắt đến.

Đèn pin chiếu tới cũng làm cho chú rất bất ngờ. Phù điêu được khắc sau tường không phải là hình vẽ thú mang điềm lành, phật cười mây, hay là cảnh lễ lạt thành tiên, mà là mấy tòa cung điện, phi thiềm phượng đỉnh, điêu lương họa đống, được trạm trở đặc biệt tinh tế, thậm chí đến cả mái ngói cũng là từng mảnh từng mảnh chạm nổi làm nên. Hơn nữa, mỗi tòa cung điện bề ngoài đều không giống như nhau. Có tòa hai tầng, có tòa một tầng, tầm nhìn cũng có xa có gần, đan xen hấp dẫn. Chú Ba đếm thử một lát, thấy tổng cộng có bảy tòa, xếp theo thứ tự của Bắc Đẩu thất tinh. Trong không gian của mỗi tòa cung điện lại có thể thấy vô số đình đài lầu gác nửa ẩn nửa hiện, những chi tiết khác đều bị hình mây mù chạm trở che khuất. Hậu cảnh của bức phù điêu này là một mỏm đá núi không lồ, hiển nhiên đây là một ngọn núi lớn, mà bố cục của tòa cung điện lại nằm ở phần dưới của cả bức phù điêu, ý tứ rất rõ ràng rằng đây là bảy tòa cung điện được xây trong một hang núi không lồ. Trong hang núi mây mù tràn ngập, khiến những thứ bên ngoài cung điện bị che khuất đến mông lung huyền ảo.

Bức phù điêu này có ý nghĩa gì? Chú Ba kinh ngạc một lát. Tất cả bích họa trong cổ mộ đều có ý nghĩa. Nếu không phải để làm biểu tượng, thì cũng là ca tụng công tích vĩ đại của chủ mộ lúc sinh thời. Bức phù điêu này đại diện cho tiên quốc trong thần thoại, hay là đang ca tụng chủ mộ gì đó đây?

Lúc đó chú Ba không biết chủ mộ chỗ này là Ônng Tàng Hải, cho nên cũng không thể liên tưởng được. Có điều bức phù điêu tinh xảo này để lại cho chú ấn tượng đặc biệt sâu sắc. Chú bảo tới tôi rằng tính từ thời điểm đó thì bức tường này cũng đã là báu vật vô giá, nếu có thể mang ra ngoài thì chú sẽ đem nó đặt trong phòng ngủ ngắm nghía mỗi ngày.

Có điều bức tường này vô cùng vĩ đại, muốn chuyển ra ngoài ngay lúc đó là chuyện bất khả thi. Chú Ba tuy ngứa ngáy trong lòng nhưng cũng chẳng còn cách nào. Chú ngắm nghía kỹ lưỡng mấy lần, rồi lại muốn để Giải Liên Hoàn tới chụp ảnh thứ này, về sau cũng tiện chém gió với đám

cùng nghề.

Đang định mở miệng thì chú bỗng ngửi thấy một thứ mùi kỳ quái, cứ như là có cái gì cháy khét vậy.

Chú sững ra một lát, tự hỏi đã có chuyện gì. Chỗ này là mộ thất, sao lại có thể có thứ mùi này xuất hiện chứ? Chú vội vã chạy ra khỏi bức tường, nhìn ra phía ngoài quan sát. Tiếp đó, chú liền thấy được một cảnh khiến mình phải ghen họng trần trối nhìn.

Chỉ thấy Giải Liên hoàn đang đứng trên cỗ áo quan sắt, chân tay luống cuống, mà trong miệng người đồng trên nóc quan tài sắt kia lại có khói đen cuộn cuộn bốc lên.

-----oOo-----

Chương 18: Nước tiểu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chú Ba tức thì toát mồ hôi lạnh đầm đìa. Sao tự dưng lại có khói bốc ra từ quan tài thế này?! Nhìn bộ dạng Giải Liên Hoàn, chú cũng cảm thấy không ổn. Lẽ nào thằng ranh này đã đụng chạm phải cái gì rồi?

Chú kéo phắt Giải Liên Hoàn xuống khỏi cỗ quan tài sắt, hỏi hấn mẹ kiếp chuyện gì xảy ra thế?

Giải Liên Hoàn ấp a ấp úng, múa may một loạt các động tác kỳ quặc, hiển nhiên là do quá căng thẳng nên không thốt lên được câu nào ra hồn, ậm ọe nửa ngày mới phun ra hai chữ: “Tôi... Tôi... lửa... lửa.”

Chú Ba nhìn động tác của hấn, lại nhìn đến thứ hấn cầm trong tay: là một cái nắp ống giữ lửa(1) – ống giữ lửa là thứ đựng một cái đã cháy bùng, nên bình thường đều phải lấy thân sậy đập kín lại – chú liền lập tức hiểu được chuyện gì đã xảy ra.

(1) nguyên văn là “hỏa chiết tử”.

Giải Liên Hoàn nhất định là đã tò mò về thứ bên trong quan tài, bèn thấp

một ống giữ lửa lên, ném vào lỗ hồng trên quan tài, sau đó mới dán mắt nhòm vào trong lỗ.

Chiêu này gọi là “khoét vách khoắng sạch”, là công phu bắt chước từ bên Bắc phái, cũng là mảnh khóc thường dùng của thổ phu tử, đặc biệt với đám người mới khai quan, trước đi ba sau đi bốn(2), phải cẩn thận hơn cả cẩn thận. Thậm chí Mô Kim tặc bên Bắc phái có thể sử dụng chiêu “khoét vách khoắng sạch” này, chẳng cần vào cỗ mộ vẫn có thể lấy đồ từ trong quan tài, cũng khá là cao tay. Tuy nhiên, chiêu này trong nghề đào cát bị coi là loại bàng môn tả đạo, trong thực tế sử dụng có rất nhiều hạn chế, hơn nữa mức độ nguy hiểm lại rất cao, cho nên bình thường những tay lão luyện không bao giờ dùng. Cách này chẳng biết Giải Liên Hoàn tự nghĩ ra, hay là học nửa vời từ mấy mảnh khóc nọ kia nữa.

(2) “trước đi ba, sau đi bốn” là một câu tiếng lóng của thổ phu tử, ý là khi làm việc gì, trước khi làm phải suy xét ba lần, sau khi làm phải suy xét bốn lần. Một khi thổ phu tử đã xuống đất thì mỗi hành động đều là đem tính mạng ra đặt cược, làm gì cũng phải cân nhắc kỹ lưỡng các trường hợp và suy xét các biện pháp ứng phó, phải trở thành một thói quen thường xuyên suy xét như vậy.

Chiêu “khoét vách khoắng sạch” có điểm mạo hiểm nhất, chính là khả năng làm cháy hồng mắt minh khí trong quan tài, nhất là khi thi thể đã khô đét, những mảnh tơ lụa khô quắt dính trên thi thể mục nát chỉ cần dính một chút tàn là đã bắt lửa. Một khi đã bốc cháy bùng bùng rồi thì mấy thứ như thẻ tre, da ngọc(3) chỉ một loáng là mất tiêu, có dập lửa ngay cũng không kịp nữa, vậy nên nó yêu cầu người thực hiện phải vô cùng cẩn thận mới được. Thế mà cái thằng Giải Liên Hoàn này chưa thèm suy nghĩ đã sử dụng ngay rồi.

(3) nguyên văn là “đầu châu”, dùng lớp da bào thai dê con chưa sinh chế thành một loại da lông, vì lông trên mảnh da trông như những chuỗi hạt châu ngọc, cho nên thời cổ còn có tên “trân châu mao”, “châu mao”, “tiêu mao” hoặc “một học châu”.

Chú Ba chán nản chửi một tiếng, bụng bảo dạ rằng không trông nom để mắt đến thằng ranh này đúng là đại quá. Bộ quan quách nọ khiến chú thấy rất hứng thú. Chưa nói đến chuyện bên trong đảm bảo có hàng xịn, mà ngay cả thi thể nằm trong đó chú Ba cũng muốn nhìn cái thử xem.

Nếu đồ trong quan tài mà bị đốt mất tiêu thì đúng là thật đáng tiếc. Chuyện này truyền ra ngoài thì có mà bị người ta cười cho thối mũi.

Nghĩ tới đó chú Ba thoát cái dây phắt Giải Liên Hoàn ra, vọt tới bên cổ quan tài, ra sức thổi phù phù vào cái lỗ trên quan tài. Chú tính thổi tắt lửa trong lỗ, nhưng ai dè vừa thổi một cái, khói đen lại càng cuộn cuộn bốc lên, túa ra ngoài theo cái lỗ hồng trên tấm áo quan, làm chú Ba bị sặc đến suýt phát ói. Chú vội vàng né mặt ra chỗ khác, lại lấy túi nước bên hông dội thẳng vào trong cái lỗ nọ.

Đọc đường tới đây bị gió biển thổi nên mau khát, nước trong túi đã chẳng còn lại bao nhiêu, dốc một tí là sạch nhẵn. Chùng ấy nước căn bản chẳng ăn thua.

“Cái thằng chó này!” chú Ba quỳnh quá, mồ hôi mồ kê nhễ nhại, quay sang Giải Liên Hoàn thì thấy túi nước bên hông hẳn vẫn còn phồng phồng. Thấy hẳn còn đứng đực ra đó, chú tức quá chửi âm lên “Còn đàn ra đó làm gì, mẹ kiếp mày mang cái túi nước qua đây cho tao!”

“Nước? À! Túi nước!” Giải Liên Hoàn lúc này mới kịp phản ứng, vội vàng cởi túi nước xuống. Chú Ba giật phắt lấy, lập tức dốc nửa túi vào. Chỉ thấy khói đen lác lác tí tẹo, rồi chẳng những không áp được khói, mà lửa ở lỗ hồng còn bùng lên.

Chú Ba vừa nhìn liền thấy không đúng. Sao lại xảy ra tình trạng này?! Chú bèn ngửi túi nước một cái, không khói chửi um lên. Hóa ra bên trong là rượu trắng. Chú lại nhìn đến cổ quan tài nọ. Lỗ hồng trên quan tài sắt cũng bắt đầu cháy rồi, khói đặc bốc lên mù mịt gần như tràn khắp mộ thất.

Lúc đó chú cũng đờ ra trong chốc lát, chẳng biết phải làm thế này bây giờ. Lửa trong quan tài sắt đã cháy phừng phừng, cũng không thể thò tay vào mà dập nữa rồi, vả lại thò tay vào nhỡ bắt phải cái gì, thì ngay đến cái mạng có khi cũng tiêu mất. Dùng nước thì, tí tẹo nước vốn vô tác dụng, nhưng nếu cứ để kệ thì cỗ quan tài này coi như đi tong. Cháy thế kia thì đến ngọc thạch cũng có thể bị nung cho nứt ra ấy chứ. Chủ nhân ngôi mộ này vừa nhìn đã biết là chẳng tầm thường, nếu đồ bị đốt mất, mà bên trong quan tài thực sự có dạ minh châu gì đó, thì chính bản thân mình chẳng phải cũng sẽ buồn bực đến chết sao?

(Thực ra lúc ấy chỉ cần lấy thứ gì đó bịt lỗ hồng trên quan tài lại là được. Chỉ tội dưới tình thế cấp bách, mấy người chú Ba không nghĩ ra mà thôi.)

Nhìn thế lửa càng lúc càng lớn, khói đen từ lỗ quan tài phì phì phun ra, chú với Giải Liên Hoàn lòng nóng như lửa đốt.

Đúng lúc chú Ba đã hết hi vọng trong lòng, bụng bảo dạ rằng ôi thôi cái đầu béo bở thành đầu than mất rồi, thì bỗng Giải Liên Hoàn bên kia lại làm ra một hành động khiến người ta phải trợn mắt há mồm. Hắn nhảy phóc lên nắp quan tài, khụy chân quỳ xuống, tháo thắt lưng rồi ra sức mà tề, tưới đầm thứ nước canh vàng khè kia vào thẳng lỗ hồng trên quan tài. Trong chốc lát mùi nước tiểu khai khẩn trộn với mùi thây thối, mùi cháy khét cùng lúc bốc lên, khó ngửi khủng khiếp. (=”))))))))) Vâng và biệt hiệu Đái Liên Tục của anh đã ra đời như thế (=”))))))))))

Đó hoàn toàn là cách nghĩ khi cuống quá hóa rồ. Vì hành động của hắn quá bất ngờ nên chú Ba căn bản không kịp cản lại. Đợi tới khi chú phản ứng kịp thì đã muộn mất rồi.

Chú Ba lập tức muốn xiêu. Xưa nay khi xuống đầu, Nam phái tuy phóng khoáng, thường quan niệm chết là hết, khai quan cũng có tính tùy hứng thích làm gì thì làm, nhưng dựa theo tính nguy hiểm của loại hoạt động này, trong thực tế, khi lên sà diển, Nam phái cũng phải cẩn thận mười phần. Loại chuyện tội lỗi như đái tồ tồ vào quan tài thế này, e rằng Giải Liên Hoàn là kẻ làm đầu tiên. Cũng may mà ông cụ nhà họ Giải không có ở hiện trường, bằng không chẳng tức chết mới là lạ.

Có điều bãi nước tiểu của Giải Liên Hoàn không ngờ lại có uy lực. Khói bên trong đã giảm hẳn xuống rất nhanh.

Tề xong, chính Giải Liên Hoàn cũng đờ cả ra, bỗng chốc ngã xệp lên quan tài.

Chú Ba đến nước mắt cũng sắp ứa ra rồi. Nhìn hình người kim loại trên hòm áo quan, lại vuốt vuốt mồ hôi lạnh trên đầu, chú chỉ thấy sống lưng lạnh toát, trong lòng nảy sinh vài phần dự cảm chẳng lành.

Con quỷ thối còi trong “Tiêu tử quan” là vật đại hung, bữa này đã bị đốt một phen lại còn bị tưới một bãi nước tiểu vàng khè, lần này thì cứ gọi là

khắc sâu mối hận. Đừng nói là bánh tồng, dù có là người sống mà anh hết dùng lửa đốt miệng người ta, rồi lại dội cho đầy mồm nước tiêu, thì người ta chả liều mạng với anh ấy chứ.

Chú toát mồ hôi lạnh đầm đìa mà quan sát cỗ quan tài sắt nọ, suy xét xem sẽ phát sinh chuyện gì, liệu sẽ có thứ gì vọt ra từ lỗ hồng kia không?

Khói càng lúc càng giảm, dần dần hầu như không thấy nữa, xem ra quả thật đã dập được lửa rồi. Hai người đều nhìn như đóng đinh vào cỗ quan tài, mãi cho tới khi không còn thấy tí tẹo khói nào nữa.

Nhưng trong quan tài lại không có chút động tĩnh nào, cứ như chuyện vừa rồi trước giờ chưa từng phát sinh.

Chú Ba vuốt vuốt mồ hôi đầu, thở phào nhẹ nhõm, bụng bảo dạ rằng Hoàng Vương(4) phù hộ, xem ra Giải Liên Hoàn tốt số, quan tài này tuy là “tiêu tử quan” song cũng là một cỗ tử quan.

(4) Tham khảo từ Ma Thối Đền, Hoàng Vương là đại vương của lũ chồn vàng, cũng được coi là “thần” bảo hộ của dân trộm mộ.

Tử quan là quan tài mà bánh tồng bên trong đã tiêu hết, chỉ còn lại một nắm xương mục nát không có sức uy hiếp. Phần lớn quan tài trong cỗ mộ đều là tử quan, chứ nếu không e rằng cái nghề trộm mộ này đã chẳng có ai làm.

Tử quan thì không hề nguy hiểm. Mới nãy bị một mồi lửa đốt, lại còn tưới một trận nước tiêu, nếu không phải tử quan thì chắc chắn đã có chuyện rồi. Mà lâu như vậy vẫn không thấy động tĩnh, thì chắc cũng có thể xác định được.

Lại đợi thêm một lát, thấy tình hình vẫn thế, chú Ba rút cuộc mới trút được gánh nặng. Chú lập tức ngã ngòai trên mặt đất. Giải Liên Hoàn thấy chú thả lỏng, biết rằng không việc gì nữa nên cũng ngòai phịch xuống, khóc òa lên.

Chú Ba lắc đầu cười khổ, nghĩ bụng rõ là phải tội. Thế quái nào mà mình lại xuống đất cùng với cái ngữ này cơ chứ, tồn thọ mất mấy năm rồi còn đâu, sau này thì xin cách đến già. Cũng may không có nguy hiểm gì, bằng không lúc này thật sự chắc chắn sẽ bị hấn hại chết mất.

Nghĩ tới đó, chú Ba bỗng nhiên thoáng động tâm. Chú thầm nhủ rằng đã không có gì nguy hiểm, thì chi bằng chẳng cần chờ đến mai, ngay hôm nay đã có thể mò đồ rồi đi?

Chỗ này mỗi lần qua lại đều phải chịu mạo hiểm, vả lại suy cho cùng thì đi chung với đội của Văn Cẩm cũng không tiện cho lắm. Hơn nữa, xét vị trí của cái lỗ trên quan tài này, nếu là đằng đầu thì có thể mò được phần sọ cùng hai bên đầu, còn có ngực, nhất định cũng có thể mò đến. Nếu là đằng chân thì có lòng bàn chân là nơi đặt ngọc khí, cũng có thể có thứ ngon nghề, nhưng sẽ không nhiều lắm, một chuyến là có thể khuân hết ra. Hiện giờ nếu lấy đồ luôn thì ngày mai khỏi phải xuống nữa.

Tuy trong lỗ toàn nước tiểu, nhưng đã làm trộm mộ thì còn cái thứ mắc ói nào là chưa từng thấy đâu. Huống hồ còn là của chính mình, cho dù có bị ị vào, chú vẫn dám thò tay sục sạo như thường.

Một bên là lòng tham lam đặc thù của trộm mộ tặc, một bên lại là sự kinh sợ đối với cỗ quan tài kia. Trong lòng chú Ba lúc bấy giờ nổ ra một trận chiến không khoan nhượng. Thế nhưng, rất nhanh, lòng tham đã thắng thế. Lá gan không lớn thì đã chẳng bước vào được cái nghề này. Chú Ba tự bảo mình rằng, cứ đặt mẹ cược một phen đi rồi tính.

Nghĩ thế, chú bèn đứng dậy, leo lên trên quan tài, vái bộ quan quách mấy vái, xắn tay áo lên, nghiêng răng nhắm mắt, trước hết xọc tay xuống lỗ hồng trên quan tài nọ, rồi lần mò xuống dưới.

Thế nhưng vừa thò tay được một tấc vào vào lỗ quan tài, nhiệt độ bên trong truyền lên liền làm chú Ba hồi hận. Năm đó huyền thoại Trương Diêm Thành ấy, nào có phải dựa vào vận may đâu, mà người ta dựa vào bản lĩnh thực sự của mấy đầu ngón tay đấy chứ. Chuyện này đúng là liều bỏ mẹ đi được.

Chú những muốn rút ra. Thế nhưng khi ngoảnh lại, chỉ thấy Giải Liên Hoàn ở dưới trợn mắt há mồm nhìn chú. Lúc này mà rút lại thì mất mặt chết, nên chú đành phải cố kiết mà tiếp tục mò.

Dùng một tay dò huyệt có một cảm giác không sao tả rõ được. Tay lần mò thò vào được càng sâu, tim chú lại càng đập gấp gấp, rồi thì ngón tay cũng càng tê dại đi. Tuy ngoài mặt chú không hề tỏ vẻ gì, nhưng kì thực

khi tay cuối cùng cũng đụng tới thi thể, sau lưng chú đã ướt đầm đìa, ngón tay thò vào bên trong run rẩy đến mất hết không còn chút sức lực.

Cái cảm giác này có thể tưởng tượng ra được, tôi nghe chuyện mà còn cảm thấy cả người run bắn. Cứ coi như kiếm đại một cái hòm bình thường, đục một lỗ rồi bắt người ta thò tay vào, thì cũng đã tạo ra một loại cảm giác sợ hãi hoang mang, hoảng chi còn là một cái quan tài.

Lúc đã đụng tới thi thể, ần ần vài cái thì chú Ba phát hiện thấy ngón tay dính nhớp nháp, da đầu lại càng râm ran run rẩy. Cảm giác thế này chắc hẳn phải là miệng xác cổ rồi. Sờ soạng vài cái, chú chỉ có cảm giác hẳn đây phải là một cỗ thi thể thâm đen phù thũng, miệng há hốc một cách quái dị, tư thế cơ hồ giống y hệt người đồng trên nắp quan tài, có điều sờ thì không rõ được chi tiết. Mà điều khiến chú bất an vô cùng là, khi đụng tới ống giữ lửa đang dính chắc vào miệng xác ướp thì nó vẫn còn nóng rẫy.

Chú thảm nử thật đúng là tội vạ, ngay sau đó liền cắn răng di ngón tay vào trong tiếp tục thăm dò. Trước tiên chú đẩy ống giữ lửa sang một bên, sau đó đụng trúng một thứ gì đó cứng cứng có hình tròn.

Ôi chao, đích thị là bánh ngọc tròn áp đầu lưỡi. Chú Ba trong lòng mừng khắp khởi, bèn nói: “Có rồi, thứ này thiêu không hỏng!” Chú liền nắm ngay lấy, những muốn gấp vật nọ từ trong cái lỗ ra.

Thế nhưng mới móc lên được một tí, chú Ba liền cảm thấy không ổn. Bánh ngọc tròn này nặng kinh người, mới nhấc được một nửa đã không động đậy nữa. Cố kéo mạnh thêm, chú liền cảm thấy cả cỗ quan tài bằng sắt hơi rung lên một chút, rồi lại nghe thấy một tràng những tiếng “kèn kẹt kèn kẹt” nặng nề của kim loại hoen rỉ truyền từ dưới lòng bàn chân lên.

Chú Ba mặt mũi tức thì biến sắc trầm trọng, tự nử ôi thôi hỏng bét, đó là cơ quan!

-----oOo-----

Chương 19: Cơ quan

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trong nháy mắt, tiếng cơ quan xoay chuyển liên tiếp vọng lên từ dưới đáy quan tài. Chú Ba còn chưa kịp phản ứng thì đã nghe “rầm” một tiếng rất to ở nơi tối om mà bọn họ vừa lên khỏi mặt nước ban nãy, tựa như có thứ gì rất nặng rơi vào cái vạc sắt khổng lồ mà hai người bắt gặp lúc vừa bước vào mộ. Trong không gian bí bưng, tiếng vang dội đi dội lại khiến ruột gan chú chân động đến rúm rỏ.

Chú Ba vội vàng rút tay ra, bắt chập bản thủ chùi đại lên người một cái, rồi lia đèn pin rọi về phía vạc sắt, tựa như rằng thôi hỏng hết rồi.

Dưới này không thể so với trên mặt đất, nếu là đá lăn đè lấp cửa mộ, hoặc cát vàng đỉnh mộ trút xuống, thì vẫn còn có thời gian để đào ngược lối vào động mà trở ra. Chứ chỗ này ở trong rạn đá san hô dưới đáy biển, một khi có bất kì cơ quan gì vấp khốn thì bọn họ chỉ có chết chứ không còn đường sống, thôi thì khỏi cần nghĩ cách gì nữa, cứ chọn quách một nơi phơi xác còn hơn.

Giải Liên Hoàn ở đằng kia cũng sợ giật bản mình. Chấn động truyền ra từ phía cỗ quan tài, cho nên hắn tưởng cái quan tài này sắp có dị biến gì, thoát cái đã chuồn rõ xa.

Tuy chú Ba đã hận Giải Liên Hoàn thấu xương, chỉ tiếc không thể một đao xẻ thịt hắn, nhưng nói cho cùng hắn vẫn là họ hàng thân thích nhà mình, không thể mặc kệ hắn chạy lung tung được. Chú liền quát Giải Liên Hoàn đứng lại, bảo hắn không được nhúc nhích, rồi chú nhảy xuống khỏi cỗ quan tài sắt, dè dặt nhích từng bước tới gần cái vạc sắt. Chú muốn nhìn thử xem rốt cuộc cơ quan này đã động đến cái gì, thứ vừa rơi vào vạc sắt là cái chi.

Cái vạc sắt cách chú chưa đầy hai chục bước, chẳng mấy chốc mà chú đã tới sát ngay cạnh vạc. Lúc này đã không còn nghe thấy tiếng cơ quan vận hành nữa, có vẻ như cơ quan đã ngừng hoạt động rồi. Chú Ba nuốt nước bọt, rọi đèn lên phía trên vạc sắt thì phát hiện đỉnh mộ thắt ở phía trên vạc có một cánh cửa lật. Thứ này chúng tôi gọi là “quỷ đập không”. Cơ quan trên đỉnh mộ dạng như thế này thường được đặt vô số đá tảng thật nặng bên trong. Khi cơ quan phát động, đá nặng từ trên đỉnh sẽ rầm rập rơi xuống, trong chốc lát là nện cho người ta như tử nát bét thành thịt xay. Nhưng giờ đây thứ rơi xuống từ trên trần lại không phải đá tảng đá

học gì, mà là hai sợi xích sắt khổng lồ buông thõng xuống tận bên trong vạc sắt.

Chú Ba thấy vậy liền sửng sốt, tự hỏi đây là cơ quan kiểu quái gì thế này? Nó chẳng có vẻ giống loại bẫy rập phòng trộm mộ một tí nào. Chốt khởi động cơ quan thì nằm tít tận đáy quan tài, vật nặng rơi thì lại rơi vào trong vạc sắt, có nện trúng người đâu mà chết. Vậy thì thứ vừa rớt xuống là cái gì?

Nghĩ tới những điều trái khoáy lạ thường trong mộ thất này, chú Ba càng thêm nghi hoặc. Chú lấy lại bình tĩnh, móc dao găm ra kẹp giữa hai hàm răng, nhào người bò lên trên vạc sắt, cực kì cẩn thận nhìn xuống theo hướng sợi dây xích.

Vừa nhìn xuống, chú liền thấy ngay thứ gì đó rất kỳ quặc nằm dưới đáy vạc sắt. Xem kỹ thì mới phát hiện ra đó là hai cái khóa tỳ bà đen thui như vuốt quỷ, xích chặt vào một bộ hài cốt. Tứ chi xoắn xuýt một chỗ cùng xiềng xích, chân tay đều bị chặt đứt, thoát trông cứ như một nô lệ tuần táng.

Bộ hài cốt cực kỳ cao lớn, thân mặc lân giáp(*) bằng đồng đã rách nát tả tơi, hộp sọ rất kì dị. Chỗ bị khóa tỳ bà xích chặt chính là xương quai xanh của hài cốt, một khúc xương quai xanh đã gãy, khúc còn lại vẫn bị xích rất chắc chắn.

(*) Lân giáp là loại giáp kết bằng những mảnh kim loại xếp so le, trông giống lớp vảy cá hoặc vảy bò sát nên mới gọi là lân giáp)

Chú Ba cực kì kinh ngạc, thâm suy tính. Dùng khóa tỳ bà xô vào xương quai xanh là một loại cực hình thời cổ đại, dùng để hạn chế tự do của phạm nhân. Thời cổ đại, kẻ nào võ công cao cường, không thể kìm kẹp được bằng xiềng xích thông thường, thì phải khóa chặt lại bằng cách xích vào xương quai xanh. Xương quai xanh sờ dĩ còn gọi là “tỏa cốt”(**) cũng vì nguyên nhân đó.

(**) Xương quai xanh tiếng Trung gọi là xương tỳ bà, vì hình dạng nó nhang nhác giống cái đàn tỳ bà. Chữ tỏa trong đây có nghĩa là khóa.

Hài cốt đã mục rữa hết mức rồi. Xương xẩu rạn nứt thành hình vảy chi chít, dường như chỉ cần chạm vào một cái là vỡ vụn. Chú Ba cẩn thận soi

đèn vào thì thấy hộp sọ của bộ hài cốt này khác hẳn người thường. Chưa nói đến kích cỡ hộp sọ, chỉ nội so chiều dài thôi đã thấy gấp đôi người thường. Chú Ba không biết nói thế nào để hình dung, nói thẳng ra là cảm thấy trông nó giống quả chuối tiêu to tướng.

Trong ngôi mộ cổ này lại nhốt một bộ xương người quái dị như vậy, thật là ly kỳ cực độ. Xem kết cấu của mộ thất thì hẳn bộ hài cốt đã bị treo trên đỉnh mộ từ lâu, chỉ cần chạm phải cơ quan trong quan tài một cái là bộ hài cốt này sẽ thành linh rớt xuống. Quả thật là rất tài tình.

Thế nhưng, đây tóm lại là để làm cái gì? Nếu bảo rằng đó là cơ quan chống trộm, thì tuy có đáng sợ đấy, song chẳng hề có lực sát thương. Kẻ có thể đi vào mộ thất dưới đáy biển, có nhẽ nào lại bị một bộ xương người dọa chạy mất chứ? Mà bộ hài cốt được treo này rõ ràng không phải là một cái xác bình thường. Vậy rốt cuộc nó là cái quái gì?

Sức tưởng tượng của chú Ba quá mức nghèo nàn, tâm trí lại bị trói buộc trong cơn hốt hoảng nên càng không tìm ra manh mối. Được cái đầu óc chú xoay xở rất nhanh, trong nháy mắt đã nghĩ đến một việc: bộ hài cốt đáng sợ này có khi nào chính là bánh tồng đã bị thi biến? Sợi xích sắt kia to bằng miệng bát ăn cơm, lại trông theo cả khóa tỳ bà, hiển nhiên là để khóa thứ gì đó khi còn sống có sức lực vô cùng mạnh mẽ. Từ xưa đã nghe nói, ở Miêu Cương có người nuôi được tiểu quỷ với quỷ nhập tràng trong vùng đất âm. Lẽ nào chủ mộ nơi này cũng dùng khóa tỳ bà xích một cái xác đã thi biến làm chó giữ cửa chẳng?

Hài cốt đã mục rữa hết, cho dù có là bánh tồng thật thì cũng sắp tan thành tro bụi, còn dọa được ai? Chú Ba nổi trí tò mò, mà lá gan cũng xem như lớn. Thế là, để quan sát kĩ càng hơn, chú lại bò lên trên vạc sắt, trong lúc đó còn gọi Giải Liên Hoàn qua đây chụp ảnh luôn cả thứ này để lúc về chú còn có chỗ tham khảo.

Giải Liên Hoàn lại không thấy đáp lời. Chú Ba dĩ nhiên cũng không thèm để ý, leo tọt vào trong vạc. Chẳng ngờ bên trong vạc sắt phủ một lớp tro bụi dọc từ trên đỉnh xuống, bàn chân ướt nhẹp của chú đạp vào, thế là trượt oạch một cái, cả người lộn một vòng trên thành vạc, rồi ngã dúi dúi vào trong đồng xương cốt.

Đồng xương kia vốn đã xốp giòn, lúc này rớt xuống lại lỏng lẻo sẵn, nay va chạm như vậy lại càng vụn tơi ra như bột phấn. Chú Ba quỳnh quáng

lóng ngóng chân tay ngồi thẳng dậy, cầm chắc đèn pin soi lại thì thấy mình đã ngã vào trong lòng bộ hài cốt. Cái đầu lâu dị dạng thì lủng lẳng treo bên cạnh đầu chú, bị chú xô vào vách vạc liền vỡ vụn, lộ ra khoang sọ bên trong. Một đám thứ gì trông như tổ ong bám dính vào trong khoang sọ, phía trên có từng viên từng viên trứng côn trùng trông y hệt hạt trân châu phủ kín cả bề mặt.

-----oOo-----

Chương 20: Trùng não

Nguồn: EbookTruyen.VN

Những cái trứng côn trùng này dính cả vào bên trong hộp sọ. Chúng có màu xám, từng viên từng viên chi chít, nhìn kỹ thì thấy mắc ói cực kỳ, trông cứ như trứng ong lúc nhúc trong một cái tổ ong vậy.

Người thường sao bì được với chú Ba. Lúc đó chú không hề sợ hãi chút nào, mà trái lại hứng thú càng nổi lên. Chú liền nhào người lên quan sát cho tỉ mỉ.

Dưới ánh đèn pin chiếu xuống, đám trứng sâu phô ra vẻ nửa trong suốt mơ hồ. Chú Ba lấy dao găm gõ gõ thì thấy cứng như vỏ giáp xác, có vẻ chúng đã khô queo.

Đây là cái gì nhỉ? Chú Ba tự hỏi. Trong hộp sọ này lại có nhiều trứng sâu như vậy, lẽ nào đó là ký sinh trùng? Trong xác cổ có ký sinh trùng, vậy cũng hợp lý, trong xác cổ Lô Lan cũng thường xuyên phát hiện ký sinh trùng. Có điều bình thường ký sinh trùng đều sống bám trong lục phủ ngũ tạng, chứ sao lại xuất hiện trứng trùng trong hộp sọ? Đã thế lại còn để lúc nhúc đầy ra trong ấy. Đây là thứ côn trùng quái quỷ gì mà ghê gớm quá vậy...

(*)Lô Lan là một quốc gia cổ, tồn tại vào thế kỷ thứ II Trước Công nguyên nằm ở vùng Đông Bắc sa mạc La Bốc ở vùng Tân Cương, và nằm trên con đường tơ lụa, có lãnh thổ phần lớn bao quanh bởi sa mạc. Xác cổ Lô Lan là một tập hợp xác ướp tự nhiên của hơn hai trăm người được phát hiện trong khu vực lòng chảo Tarim, trong đó có “người đẹp Lô Lan”, một trong số 10 xác ướp hoàn hảo nhất thế giới. Mời cuộn

xuống cuối trang để xem ảnh “người đẹp” nhé :”>

Đạo đó, kiến thức khoa học của chú Ba cực kỳ què cụt. Còn về mảng văn hóa thì phần lớn cũng chỉ vờ vờ vài ba ngón học với Văn Cẩm cho có tỷ số diện. Nói đến sâu bọ hay côn trùng thời cổ đại, trong đầu chú Ba y như rằng sẽ hiện ra hình ảnh các loại sâu róm. Chú ngẫm nghĩ, rồi suy đoán rằng, khi bị loại sâu này bám vào thì chắc vật chủ phải chết rồi, chứ không một đám sâu lúc nhúc sống trong não thể này có mà đau đến ngủm cù đèo mắt, còn ký sinh cái gì nữa. Chắc là trứng của bọ ăn xác thối đây mà.

Trần Văn Cẩm mà chú Ba ngày nhớ đêm thương đây nè =”))))))

Đây chính là một phát hiện lớn, chú Ba trầm nhủ như thế. Chú nhớ lại lời Văn Cẩm giảng giải cho mình về việc phát hiện những giá trị phi vật thể đối với khảo cổ học. Trong khảo cổ, nếu tìm thấy thư tịch cổ, hoặc dấu vết mộ táng hay phong tục tập quán chưa được những người đi trước phát hiện ra, thì đều thuộc về phát hiện vĩ đại cả. Cái kiểu phát hiện này đối với chú Ba chỉ đáng bỏ đi chả khác gì phân chó, nhưng với toàn bộ giới khảo cổ mà nói thì nó đồng nghĩa với thanh danh lừng lẫy và địa vị cực cao, là thứ giúp họ lưu danh vào sử sách. Đối với những thứ này, chú chẳng có một chút hứng thú nào. Mỗi tội hồi đó chú còn đang sa chân vào mối tình nồng cháy, động một tý là tơ tưởng Văn Cẩm. Chú tự nhủ, nếu mang thứ này về cho Văn Cẩm, cô nàng này thế nào cũng sẽ tìm ra chỗ hữu dụng. Mà lỡ nó có không giá trị, thì bỏ lại đây cũng có để làm gì đâu.

Nghĩ thế, chú bèn móc một cái túi da trâu ra. Cái túi này vốn dùng khi lặn xuống nước mò đồ, dưới đáy có lỗ bịt lại được, khi nào ra khỏi nước thì nước trong túi sẽ tự động chảy hết ra. Chú Ba bịt lỗ dưới đáy túi lại, rồi thì vật cái hộp sọ xuống, còn lên thêm mấy mảnh xương vỡ cho túi căng phồng, sau đó mới xốc lên lưng.

Xong việc, chú bò ra khỏi vạc sắt đi tìm Giải Liên Hoàn. Bảy giờ, sau khi trải qua hai lần khiếp vía chú đã đủ dựng tóc gáy rồi, lòng tham cũng bị dọa cho biến sạch. Cổ quan tài nọ chú không dám đụng vào, ngôi mộ thất này lại tà môn chết mẹ, chú không muốn chần chừ thêm một giây nào nữa. Nếu Giải Liên Hoàn đã chụp xong các thứ rồi thì bọn họ phải rút khỏi đây ngay lập tức thôi.

Lúc đó chú đã quên bém mắt rằng bình dưỡng khí của Giải Liên Hoàn không còn đủ oxy nữa, chứ nếu mà còn nhớ thì hẳn chú đã biết rằng lúc này ra được đến bên ngoài đã không còn là chuyện dễ dàng.

Nhưng đợi tới khi chú bò ra khỏi vạc sắt, trở lại trước quan tài đúc tượng đồng thì chú chợt nhận ra một điểm bất thường. Thứ nhất, chú không thấy Giải Liên Hoàn đâu nữa. Hẳn không còn đứng ở chỗ cũ đã đành, mà dùng đèn pin chiếu một vòng cũng vẫn không tìm thấy. Thứ hai, đèn pin của Giải Liên Hoàn rơi trên mặt đất, rơi vào một bức bích họa bên cạnh, đang chớp tắt lập lờ.

Chú Ba chỉ sửng sốt chưa đến một giây, rồi mồ hôi lạnh túa ra, bởi vì cảnh tượng kiểu này chú từng thấy nhiều lần lắm rồi. Ở trong cỗ mộ, hễ có người gặp chuyện chẳng lành thì đảm bảo là đèn pin sẽ rơi xuống đất. Hồi trước đi gặp Lạt Ma đã có nhiều người gặp hạn, cho nên vừa nhác thấy chiếc đèn pin chổng chơ trên đất là chú lập tức căng thẳng liền.

Lẽ nào trong lúc mình đang rúc trong vạc, Giải Liên Hoàn đã xảy ra chuyện gì, hay đã động đến cơ quan nào đó rồi?

Lúc này chú có nghe thấy âm thanh nào đâu. Nhưng có điều là khi đang chui trong vạc, thì quả thật chú cũng chẳng để ý xem bên ngoài có chuyện gì xảy ra không.

Cái gì gọi là kinh nghiệm? Thế này chính là kinh nghiệm đấy. Nếu đó là tôi, thì chắc chắn tôi sẽ chạy tới nhặt đèn pin, sau đó í ới gọi vài tiếng. Nhưng chú Ba thì xác định là đã có chuyện rồi, tuy còn chưa biết đó là chuyện gì. Chú lại rút con dao găm, cả người tiến vào trạng thái sẵn sàng, vừa đi về hướng vạc sắt vừa tìm xem Giải Liên Hoàn ở chỗ nào.

Thời gian chú ở trong vạc sắt không dài, Giải Liên Hoàn nếu có trúng chiêu thì cũng chỉ có thể ngã loanh quanh gần vạc sắt.

Sau khi dè dặt từng ly nhưng vẫn nhanh chóng lượn một vòng quanh chiếc vạc, quả nhiên chú thỉnh thoảng thấy Giải Liên Hoàn ngã sóng xoài sau cỗ quan tài sắt, người cuộn lại thu lu, không hề động đậy. Chú Ba bèn rơi đèn pin vào mặt hắn, chẳng thấy hắn phản ứng gì, lại lia một vòng, cũng chẳng phát hiện xung quanh có thứ nào kỳ dị.

Lạ thật, hình như không có dấu hiệu gì là động tới cơ quan, làm sao mà

hắn lại bị ngã? Chú Ba có phần ngạc nhiên. Nhìn ngó xung quanh, thấy quả thực không có động tĩnh gì, chú liền bước nhanh lại gần, đỡ Giải Liên Hoàn dậy.

Giải Liên Hoàn đã mất tri giác, đờ ra như xác chết, cơ thể co quắp hết cả lại. Chú Ba dựng cổ hắn dậy, phát hiện hắn chưa chết, lại sờ thử mấy chỗ hiểm thì thấy sau ót hắn bỏng rát, giơ tay lên xem thì thấy be bét máu.

Đều mọe! Trong chốc lát, chú Ba tối tăm mặt mũi. Sao lại có thể như thế? Sao thằng ôn này trông cứ y như bị người ta đập cho ngất xỉu thế này.

Nhưng đây đang ở trong cổ mộ cơ mà. Làm gì có cơ quan cổ mộ nào lại được thiết kế để đập người ta ngất xỉu đâu. Còn bánh tồng cũng không thể nào tốt bụng đến mức chỉ đập cho anh xỉu. Có thể đánh ngất người ta, chỉ có thể là một người khác mà thôi.

Nghĩ đến đó, chú Ba bỗng cảm thấy ớn lạnh tột cùng. Chú vội vàng quay đầu nhìn khắp bốn phía tối om, tự nhủ, không thể nào, chẳng lẽ ở đây còn có kẻ nào khác?

-----oOo-----

Chương 21: Kẻ thứ ba trong bóng tối

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chú Ba vừa nghĩ tới điểm này, tuy còn không dám tin nhưng mồ hôi lạnh vẫn đầm đìa khắp người. Chú buông Giải Liên Hoàn ra, vội vàng đảo mắt quan sát bốn phía một lượt.

Nhìn ngó một lúc mà vẫn không thấy gì, trong mộ thất lạng tờ chẳng có cái chi sất, nhưng khi ánh đèn pin lờ mờ quét qua vách tường mộ thất, không hiểu sao một cơn ớn lạnh tự nhiên xộc thẳng vào trong lục phủ ngũ tạng của chú Ba.

Chú Ba không như bọn tôi. Đối với người từ thuở nhỏ đã thường xuyên xuống đất dạo chơi như chú, người chết tuyệt không đáng sợ. Vì xác chết chẳng qua chỉ là đồ vật, dù cũng có nguy hiểm đấy, nhưng nó nào có biết

tính kẻ hại người. Song, người sống thì khác. Chú Ba vừa nghĩ tới khả năng có kẻ thứ ba trong mộ thất này thì lập tức bắt đầu lo sợ.

Cú đòn hiểm tưng vào gáy Giải Liên Hoàn kia, nói mạnh cũng đúng mà bảo nhẹ cũng chẳng sai. Ngày nay chúng ta thường xem phim truyền hình, thấy muốn ai té xỉu thì cứ việc kiếm cái gì táng đại một phát vào sau đầu hẳn là xong. Nhưng người như chú Ba cũng biết rõ rằng, trên thực tế sức lực bỏ ra để choảng cho chết hay đập xỉu người ta là tương đương nhau. Nếu anh phang một cú hơi mạnh, vậy đối phương sống hay chết hoàn toàn phải trông vào số; còn nếu anh đập nhẹ tay tý, thì cùng lắm chỉ khiến đối phương choáng váng trong vài giây là cùng. Phương pháp đánh người bất tỉnh chứ không đập chết thực sự, chính là đánh vào gáy đối phương. Người giỏi võ thậm chí còn chẳng phải đánh, chỉ cần dùng tay bóp một phát là đối thủ lăn đùng ra xỉu ngay tắp lự.

Thế cho nên Giải Liên Hoàn xoi cú đòn này, tình hình lúc đó ra sao chú cũng chịu không hiểu được. Chỉ biết rằng, nếu kẻ đánh Giải Liên Hoàn là con người thì rõ ràng cú này xuống tay hẳn đã ra đòn sát thủ, chứ nếu bị ngã do vật lộn thì chắc chắn chẳng đến mức nặng đến thế. Thậm chí lỡ có ngã chết cũng phải là do xuất huyết nội, chứ da đầu không thể rách toác ra vậy được.

Nhưng mà, làm sao lại có thể có kẻ thứ ba trong này cơ chứ?

Nếu nơi đây là cỗ mộ trên đất liền, ngộ nhờ đụng phải một hai người quen, thì dẫu xác suất nhỏ nhưng mà chú còn hiểu được. Chứ chỗ này tít dưới tận đáy biển sâu, lẽ nào có kẻ cũng đánh hơi thấy cái xó này, bèn lặn theo xuống đúng lúc thế à?

Không thể nào, khả năng này quá thấp. Chú Ba đầu óc nhanh nhạy, nhoáng cái liền nghĩ đến một khả năng khác.

Mẹ kiếp, chẳng nhẽ lúc mình với Giải Liên Hoàn xuống nước đã bị người trên thuyền trông thấy? Có người đã bám theo bọn họ xuống đến tận đây sao?

Giờ nghĩ lại mới thấy đúng là có khả năng. Khó có thể có tàu bè khác qua lại quanh chỗ này, mà bản thân mình lúc bắt quả tang Giải Liên Hoàn quả thực có làm âm ỉ lên một lúc, lẽ nào có người bị đánh thức đúng vào lúc đó sao? Hẳn không lên tiếng gọi bọn mình, mà ngược lại

một mạch bám theo tới tận đây hả?

Suốt dọc đường đi, biển một màu tối mịt. Biển đen nước đen, chính là một khoảng mịt mù hỗn độn, lại tối tăm đến mức chẳng nhìn rõ cái quỷ gì, nếu có người theo dõi cũng đảm bảo là đừng hồng mà phát hiện ra. Huống hồ cả hai lại chỉ lo lên đường cho chóng, căn bản nào có nghĩ tới mấy chuyện này.

Nói thật, lúc đó đối với chú Ba đám người trong đội khảo cổ kia vốn chẳng đáng lo. Chú thấy giả như có bị phát hiện thật, thì Văn Cẩm cũng vẫn có cách bao che cho chú. Lũ người kia cho dù ngờ vực thì cũng chẳng làm được cái quái gì. Thế cho nên khi cùng Giải Liên Hoàn xuống nước, chú hoàn toàn không để ý đến việc có bị kẻ nào phát hiện không. Nhưng chú thực sự không thể ngờ tới được là lại có người lén lút bám đuôi theo xuống.

Liệu sẽ là ai được đây? Người trong đội khảo cổ phần lớn chú đều quen biết, tuy cũng có vài bản mặt lạ hoắc, nhưng bình thường mắt nhìn người của chú khá chuẩn, ngoại trừ Giải Liên Hoàn thì chắc không có đứa nào khả nghi đâu. Thế nếu là phu lái thuyền thì sao? Cũng có thể lắm. Có lẽ lúc mình xuống nước đã bị tên phu thuyền nào đó thấy được, thế là hẩn tò mò nên bèn bám theo sao?

Có điều đã tới đến tận đây thì ắt phải có đồ lặn. Đám phu thuyền bơi lội giỏi thật, nhưng mấy món thiết bị lặn này thì hẳn là họ không biết dùng chứ nhỉ?

Nói vậy thì chắc vẫn là người trong đội khảo cổ. Nhưng là ai mới được cơ?

Chú Ba nghĩ không ra, đành tự nhủ: cho dù có thế nào, nếu như kẻ đó do tình cờ mà mò được tới đây, thì lúc này ắt hẳn phải đánh tiếng đòi thương lượng rồi mới đúng. Đàng này hẳn không những chả thèm mở miệng, lại còn ra tay nặng thế, đập Giải Liên Hoàn xỉu luôn. Với lại hồi nãy chú cũng không nghe thấy tiếng kêu la nào lớn, nên hẳn là đánh lén. Vậy nhất định phải có vấn đề rồi. Cứ đợi bố tóm cổ mày trước đã, để xem rốt cuộc mày là cái giống gì.

Những suy nghĩ này nháng lên trong đầu chú Ba như điện xẹt. Nghĩ tới đó chú gật gật gù gù, rồi tắt ngoéo đèn pin đi. Bốn phía bỗng chốc tối

sầm, chỉ còn le lói vài tia sáng từ chiếc đèn pin của Giải Liên Hoàn đang lúc lắc. Tiếp đó chú liền sụp xuống nằm úp sấp trên mặt đất, lăn qua một bên.

Chú làm vậy là để đối phương không thể biết vị trí của mình. Địch ngoài sáng ta trong tối, thế thì mới dễ có cơ hội nhất. Mà đặc biệt chú Ba đặc nằm sấp xuống, đó là vì sợ đối phương nghe ra động tĩnh mà ném ám khí gì đó. Nói ví dụ, loại người giống như Trần Bì A Tứ chẳng hạn, nếu anh cứ đứng đực ra đó, thì chỉ cần dựa vào tiếng tim đập là lão ta có thể bắn trúng anh rồi.

Sau khi lăn mấy chục bước, ánh chùng mình đã cách xa chiếc quan tài sắt, chú bèn tập trung tinh thần, kìm nén hơi thở, cố gắng lắng nghe tiếng động chung quanh.

Mộ thất vốn đã yên ắng vô cùng, có thể nói đánh rớt cây kim cũng nghe được tiếng. Khi chú Ba tức khắc im hơi lặng tiếng thì nó lại càng tĩnh lặng hơn. Chú thậm chí còn nghe thấy tiếng tim mình đập, vừa to vừa rõ cứ như sét đánh bên tai.

Ngoại trừ tiếng tim đập ra, quả thực chú cũng còn nghe thấy một ít âm thanh quái lạ. Tiếng động này rất khẽ, không nghe rõ phương hướng phát ra, nhưng chắc chắn là chỉ ở đâu đó quanh đây. Có lẽ đó là tiếng hít thở, hoặc cũng có thể là tiếng khẽ khàng cọ sát, khiến chú lập tức toát mồ hôi lạnh.

Quả nhiên là có người.

Chú Ba thậm chí một tiếng, nhắm mắt lại, cố gắng lắng nghe chút âm thanh truyền đến hòng phân tích phương hướng của tiếng động này.

Có điều, mới chỉ nghe được một chốc mà âm thanh kia đã chợt biến mất, dường như đối phương biết mình bị chú phát hiện nên nín thở rồi.

Tim chú Ba đập dồn dập hơn. Chú vừa từ tốn bò lên, vì lỗ kẻ kia còn quanh quẩn gần đó, ngộ nhỡ không cẩn thận lại để cho hấn dẫm phải, thì mình đang nằm sấp thế này đảm bảo là rơi vào thế hạ phong rồi.

Mới bò được nửa đường, chú bất chợt nghe thấy chệnh chéch bên trái phía sau mình có tiếng bẻ khớp ngón tay răng rắc, kề sát cực gần. Chú

Ba trong chốc lát có hơi quỳnh quáng, bèn xoay người vòng qua, muốn lùi về sau một chút, tránh xa khỏi âm thanh nọ.

Trong nháy mắt đó, chú đột nhiên cảm thấy gió nhẹ lướt qua một bên mặt, tự nhủ rằng thôi chết rồi, vội vàng tính hụp đầu xuống né nhưng đã không còn kịp. Từ trong bóng tối bỗng vụt đến một trận kinh phong, có người đâm tới một cú rất mạnh, thoát cái đã tẩn chú Ba ngã vật ra đất. Ngay sau đó, chú cảm thấy chiếc đèn pin bên hông của mình bị rút mất, nhưng tiếp theo lực đánh của thằng này cũng có phần nhẹ đi. Chú Ba dồn sức bật người lên định giãy ra, nhưng đột nhiên dưới cằm tê dại, thì ra chú đã bị kẻ nọ dùng đèn pin hung bạo đập cho một cú, tức thì hộc máu đầy mồm.

Mẹ kiếp, thằng kia nhìn thấy mình! Trong tích tắc đó ý nghĩ này vụt hiện lên trong đầu chú Ba.

Ở chỗ tối om như này mà có thể tẩn công chuẩn xác đến nhường ấy, hơn nữa thoát một cái đã rút mất đèn pin của mình, chứng tỏ là thằng này phải nhìn thấy rất rõ ràng.

Thế *éo nào, chẳng nhẽ mắt nó là mắt mèo à?

Vẫn chưa hết kinh hãi, chú dùng sức lắc đầu né sang chỗ khác. Nhưng sau đó đối phương vẫn nện một cú thứ hai rất chuẩn xác không chệch lấy một phân, táng thẳng vào mũi chú Ba. Lần này trúng đòn quá nặng, chú thậm chí không cất nổi đầu lên, một thứ có vị mằn mặn ọc đầy ra trong miệng.

Lần này chú Ba điên máu thật rồi. Từ nhỏ chú đã làm vương làm tướng trong nhà, ngoại trừ bị ông nội đánh thì nào có từng chịu thiệt như thế bao giờ? Sát ý lập tức nổi lên, chú ngẩng đầu tìm ngay con dao găm.

Nhưng còn chưa vớ được cái gì, cằm chú đã xoi thêm cú đâm rõ mạnh. Tất cả toàn là đòn sát thủ, cằm chú Ba đau đến mất cả cảm giác. Sau đó, tay cầm dao găm của chú cũng bị người ta tóm chặt.

Bị đè thẳng cẳng thế này nên không vận được tí hơi sức nào, tay thì bị siết chặt án ghì sát đất. Chú Ba chửi lớn một tiếng, nghĩ bụng mẹ kiếp mà còn muốn hiếp dâm tao như thế nào nữa. Chú thình lình ngẩng đầu lên, cả một miệng đầy nước bọt trộn lẫn với lượng lớn máu tươi đều

phun hết ra ngoài.

Dựa vào cảm giác, chú biết đối phương chọt lắc mạnh một cái. Chính ngay trong tích tắc này, chú Ba vắn cả thân mình, vùn lên định thoát ra. Đối phương không ngờ chú Ba vẫn còn có thể giãy giụa, bèn vội vã tỳ cả thân mình xuống, lấy đầu gối chặn lại, vây chú Ba vào giữa.

Bình thường những lúc phang nhau, nếu một người bị kẻ kia ghì xuống, thì một khi đối phương nói lỏng sức lực, ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu họ sẽ là giãy ra. Thế nhưng lúc này đối với kẻ phía trên, muốn tiếp tục không chế anh là việc quá dễ dàng. Thế cho nên chú Ba chỉ giả đồ giãy giụa, đợi lúc kẻ nọ lại đề mình xuống, chú đã dùng tay kia vớ được cái túi chống thấm chứa sọ người, bắt đầu dùng nó đập túi bụi.

Sau một cú nện cũng chả biết trúng phải chỗ nào, chú chọt nghe đối phương kêu lên đau đớn, lăn ra ngoài. Chú Ba cười ha hả, vắn mình một cái liền đứng dậy, vớ cái túi chống thấm, cứ nhằm hướng có tiếng rên của kẻ đó mà phang.

Tiếc nỗi lúc bấy giờ xương xẩu trong túi đảm bảo đã vỡ vụn không còn giữ được hình thù, mà chỉ mỗi cái túi chống thấm thì có đập thêm cũng chẳng còn uy lực gì nữa. Chú Ba bèn chẳng quản mình đánh có trúng hay không, lão đảo nhào tới chỗ cái đèn pin của Giải Liên Hoàn, cầm đèn chiếu ra sau lưng.

Lúc trước cứ dẫn đo suy nghĩ mãi về vấn đề phang nhau trong tối (:v), giờ hóa ra đã vô dụng. Đối thủ dù tối vẫn cứ nhìn thấy chú, thành thử mấy động tác tắt đèn pin, nằm úp sấp, lộn vòng tròn của mình hóa mẹ nó thành trò cười hết ráo. Giờ mà muốn không chế địch thủ, thì chỉ có mỗi cách ép hẳn phải lộ mặt.

Song, khi ánh đèn pin như chớp lướt nửa vòng, chú lại chẳng thấy ai. Kẻ tập kích chú đã biến mất.

Khi ấy, chú còn đang trong trạng thái tức giận, chẳng còn tỉnh táo gì nữa, thấy người trốn mất bèn chửi ầm lên, xách dao găm đi tìm. Mới đi được một vòng quanh quan tài, chú chọt nghe thấy từ nơi mình lên khỏi mặt biển có tiếng thứ gì nhào vào trong nước.

Mẹ kiếp, trốn đây hả? Chú Ba nhảy dựng lên, mau chóng đuổi theo. Vừa

lao đến sát mép nước thì thấy kẻ kia vừa kịp lặn xuống, nước trên mặt vẫn còn lặn tẩn sóng gợn. Chú Ba điên tiết định lao luôn xuống, nhưng thấy làn nước dưới ánh đèn kia đen ngòm, lặn xuống lỡ gặp đối phương mai phục tại đó thì cứ gọi là ăn không hết đòn, chú đành nhin như nhin cơm sổng, chỉ tay xuống nước chửi sồn sồn.

Vì không biết kẻ đó là ai, cho nên chú cứ thế đào mả tổ tông tất cả cái đám trên thuyền lên chửi một lượt, chỉ chừa lại Văn Cầm.

Thế nhưng, chửi chửi mắng mắng một hồi, chú bỗng cảm thấy không ổn, vì hình như bên mình cứ có tiếng gì xì xì quái lắm, nghe ngứa cả lỗ tai.

Chú Ba bèn cầm đèn pin chiếu về hướng tiếng động phát ra, tức khắc toàn thân lạnh buốt, thiếu điều ngất xỉu.

Thì ra, bình oxy của chú đã bị người ta vặn van an toàn ra từ lúc nào, dưỡng khí đang xì xì thoát ra ngoài.

-----oOo-----

Chương 22: Lựa chọn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nói đến đây chú Ba than thở một hơi rõ dài, day day ấn đường, dường như không hề muốn nhắc đến những chuyện xảy ra sau đó.

Mà tôi nghe đến đây, cả người cũng đầm đìa mồ hôi hột. Chú Ba dừng lại, tôi vừa hay có dịp thở một miếng xả hơi.

Chuyện này thực là kinh hồn bạt vía. Suốt trong lúc nghe tôi cứ thấy hơi nghẹn thở, đặc biệt là khi nghe đến đoạn phát hiện ra kẻ thứ ba, tôi có cảm giác cứ như đang nghe kể tiểu thuyết chương hồi(*) vậy.

(*) nguyên văn 评书, một loại hình nghệ thuật hát nói: một người kể chuyện dài, vừa kể chuyện vừa minh họa các cảnh tượng, mô phỏng lại nhân vật, bình phẩm nội dung truyện, có thể dùng quạt, khăn làm đạo cụ.

Kẻ nọ là ai? Tôi thâm nghĩ, xét theo hành động của hắn thì có thể thấy kẻ

này tương đối quyết liệt. Van bình dưỡng khí không thể bị hở do chạm vào đầu đó hay tự động lỏng ra được, nhưng giờ nó lại bị vặn mở ra, chứng tỏ chắc chắn là do người làm. Hơn nữa, rất có thể nó đã bị mở ra từ khi kẻ đó bám gót theo chú Ba tiến vào, dưỡng khí bên trong đương nhiên không còn lại nhiều lắm.

Mộ thối dưới đáy biển này nằm cách mặt nước một khoảng cách khá xa, nếu không có dưỡng khí, hiển nhiên chú Ba và Giải Liên Hoàn sẽ bị chôn sống trong này cho đến khi tắt thở. Kẻ nọ có trở về thuyền thì cũng sẽ không để hở ra chuyện của chú Ba, ngôi cổ mộ này nhất định sẽ không bị phát hiện. Người trên thuyền muốn tìm cũng đừng hòng tìm thấy, thì dĩ nhiên chẳng thể trông chờ vào khả năng được bọn họ lặn xuống đón lên được. Đây là một đòn sát thủ vô cùng thâm độc, hiển nhiên là kẻ này nhất quyết muốn chú Ba và Giải Liên Hoàn chết luôn trong ấy.

Như vậy, tình cảnh lúc đó của chú Ba thật ra còn gay go hơn cả chúng tôi. Chú chỉ có một mình, và lại còn lặn sâu dưới đáy biển ở cự ly ghê gớm hơn chúng tôi rất nhiều.

Có điều giờ này chú Ba còn ngồi rung đùi uống trà lù lù trước mặt tôi, chứng tỏ rốt cuộc chú vẫn tìm được cách thoát thân. Cho nên cái thằng tôi đây cũng không cần phải hỏi hớp quá đáng.

Khi cả hai đều trấn tĩnh lại, chú Ba ngừng một lát rồi mới kể tiếp.

Lúc ấy, thấy tình cảnh như thế, đầu óc chú lập tức muốn nổ tung, vội vã bỏ nhào vào vặn lại chốt van dẫn khí. Vặn chặt xong, chú đã sợ đến lạnh toát cả người.

Trong nháy mắt ấy chú đã tưởng mình tiêu đời rồi, đảm bảo lần này chết chắc, hơn nữa còn là kiểu chết chú sợ nhất: trong cổ mộ bí bưng, cứ thế bị nhốt chết. Chú vừa hối hận vì mình sơ xuất quá, mà trong lòng thì vừa căm hận ngập tràn. Với chú Ba mà nói, chết trong mộ cổ thì chết trong mộ cổ, chẳng sao. Nếu trúng cạm bẫy rồi chết thì tức là cái số nó thế, chả làm thế nào được, nhưng để người ta hại chết thì chú cực kỳ cực kỳ không cam tâm. Thật sự rất âm ức!

Chú lập tức xem đồng hồ đo dưỡng khí, xem xong liền nghiêng răng nghiêng lợi. Bình dưỡng khí của chú, có lẽ là do cái van có tác dụng

chống rò rỉ nên oxy không thoát ra hết sạch, lượng khí oxy chỉ còn lại một phần mười. Bình dưỡng khí của Giải Liên Hoàn cũng chỉ còn một ít, gần như chỉ có xíu xíu, áng chừng thở được ba bốn chục hơi là cạn.

Điều này có khả năng là do thời gian xả khí tương đối ngắn. Nếu chậm thêm vài phút nữa thì chắc chỉ còn trơ lại mấy cái bình không.

Tỉ tẹo dưỡng khí ấy, khác nào có cũng như không. Lúc bọn họ vào đây chú Ba đã dùng hết một nửa, còn Giải Liên Hoàn thì dùng đến quá nửa. Chừng này dưỡng khí thì còn khướt mới đủ để trở ra.

Nghĩ vậy, chú Ba liền tuyệt vọng. Chú nhìn mộ thất bốn phía tối thui, một cảm giác sợ hãi tột cùng ập đến. Chú tự hỏi lẽ nào mình lại bị nhốt ở đây đến chết thật sao?

Càng nghĩ chú Ba càng sợ hãi, hơn nữa là hoảng sợ thật sự chứ không phải căng thẳng hay lo âu. Lúc ấy bỗng có một ý nghĩ lóe lên trong đầu chú, rằng mình không thể chết trong này được, có chết thì cũng phải chết ở chỗ khác. Khoảnh khắc ấy chú suýt nữa định đâm đầu xuống cửa vào ngập nước, tự dìm mình chết đuối cho rồi.

Nhưng chú Ba nói cho cùng vẫn là một kẻ kiêu hùng. Cảm giác sợ hãi này bị chú đè nén xuống rất nhanh. Chú tự giáng cho mình một cái bạt tai, chửi bản thân là đồ không chí tiến thủ. Thế rồi chú bình tĩnh lại, bắt đầu suy tính xem mình nên làm gì bây giờ.

Khi tới, Bàn Tử và Muộn Du Bình cùng bị vây nhốt, do một tẹo dưỡng khí cũng chẳng có nên chỉ có thể dồn mọi hy vọng vào việc tìm bình dưỡng khí. Thế nhưng, khi đó chú Ba vẫn còn dưỡng khí, hơn nữa lượng dưỡng khí cũng tầm tầm không nhiều không ít, cực kỳ khó xử, cho nên mọi suy nghĩ của chú nhanh chóng bị thu hút cả vào lượng dưỡng khí này. Việc đầu tiên chú bắt đầu cân nhắc, liệu với chút dưỡng khí này thì mình có tí khả năng nào có thể cầm cự để ra được đến bên ngoài hay không?

Suy đi tính lại, kỳ thực cũng chẳng ra được kết quả nào, bởi vì dưỡng khí quá ít. Tuy rằng lúc chú tiến vào hồi này, do suốt dọc đường cứ cẩn thận dè dặt từng ly nên tốc độ cũng không cao, nếu lúc đi ra tăng tốc một chút thì có thể bớt được một khoảng thời gian khá dài, nhưng mà lúc vào đã dùng đến năm phần dưỡng khí, giờ ra ngoài chỉ được dùng có một phần,

hay nói cách khác là tốc độ đi ra phải gấp năm lần lúc đi vào.

Lúc vào mất chừng ba mươi phút, thế thì đi ra chỉ được có sáu phút à? Chú có phải cá đâu, sao mà làm được.

Quả này thì chú Ba lại hơi khó chịu rồi. Chú lập tức tát cho mình phát nữa, vỗ về cơn sợ hãi của bản thân, ép mình phải tiếp tục suy nghĩ.

Với sáu phút kia thì liệu có thể đến được chỗ nào đây? Từ đây ra đã mất khoảng ba phút, sáu phút thì chỉ có thể đến được miệng cái vực khổng lồ sâu hút hút mà thôi. Đó đã là tốc độ nhanh nhất rồi.

Một khi đã đến được miệng vực sâu, thế thì đại khái chỉ cần mười phút là nhất định sẽ ra được bên ngoài, cũng tức là lộ trình nửa tiếng đồng hồ đó, nếu tốt số thì có thể đi qua chỉ trong mười sáu phút thôi. Hơn nữa, chú ngó đồng hồ, thủy triều sắp rút rồi. Tới lúc đó thì cái miệng hang kia sẽ lộ ra khỏi mặt biển một chút, không khí sẽ tràn vào phía trên hang. Như vậy, có lẽ chưa cần ra đến cửa hang đã có thể hít được không khí.

Mà mình còn có thể nín thở một phút, vậy chỉ cần tìm đủ dưỡng khí để hít thở thêm mười phút là được.

Tuy nhiên, đào đâu ra dưỡng khí để thở trong mười phút này đây? Đến đây thì hết cách. Chú Ba vò đầu bứt tai, theo phản xạ nhìn quanh quất khắp nơi, hy vọng có thể tìm thấy thứ nào đó cho mình một gợi ý.

Thế nhưng trong cổ mộ thì có quái gì gợi ý được đây? Lẽ nào còn có cái bình dưỡng khí bằng gốm sứ thời Minh Thanh cho mình phát hiện ra chắc?

Ý nghĩ này chẳng khác nào nằm mơ giữa ban ngày. Chú Ba ảo não dùng sức vỗ đét một cái lên mặt nước chỗ cửa vào. Lúc đó chú liền thấy làn nước biển đen ngòm bên dưới phản chiếu cái bóng của mình, bèn xoay đèn pin chênh chếch, cái bóng lại càng rõ ràng hơn. Trong chốc lát, chú đã phát hiện ra thứ có thể cung cấp cho mình mười phút dưỡng khí rồi.

Chú Ba đúng là có sáng kiến lóe lên. Thứ lúc đó chú nhìn thấy, chính là bộ đồ lặn trên người mình.

Vậy làm sao đem đồ lặn ra làm bình dưỡng khí được đây? Ý tưởng mà

chú Ba nghĩ đến thật vô cùng tài tình. Chú buộc hết ống tay ống chân bộ đồ lặn, sau đó ra sức túm lại, lấy đầy khí vào bên trong rồi buộc kín luôn cả cổ áo. Bộ đồ lặn liền biến thành một cái túi khí. Chú nhảy vào trong nước, sau đó cởi một ống tay áo làm ống hít dưỡng khí.

Sau một lúc, chú phát hiện ra cái món này đúng là xài được. Mẹ nó chứ, chú hít thở đại khái khoảng ba bốn phút mới cảm thấy không khí bắt đầu ngọt ngào.

Có cửa, có cửa rồi! Chú mừng hóm, lập tức trèo lên, lột nốt đồ của Giải Liên Hoàn làm thành một túi khí khác. Sau đó chú lại lấy đầy khí vào hai cái túi nước rỗng, bụng bảo dạ thế là kiểm chác được mười phút rồi!

Nghĩ đến đây thì chú chẳng thể đợi nổi thêm một khắc nào nữa, lập tức kéo hết toàn bộ đồ nghề, chuẩn bị lặn xuống nước thoát ra ngoài.

Tính chú Ba không hay ngần ngại như tôi, cũng sẽ không chọn cách làm bảo thủ. Cho nên lúc ấy chú không hề do dự chút xíu nào cả.

Có điều, cho dù có thể cầm cự thoát ra ngoài bằng số dưỡng khí này, thì cũng chỉ có thể miễn cưỡng đủ để một người trở ra. Người này nhất định phải mang cả hai bình dưỡng khí, người còn lại phải ở đây chờ người kia quay về đón. Nếu người kia chết dọc đường, vậy thì chẳng có ai về được nữa. Cho nên lần này áp lực tâm lý cực kỳ lớn.

Lúc đó chú Ba không cảm thấy cái việc này quan trọng đến thế nào. Chú tự nhủ lòng rằng dù sao dưỡng khí của Giải Liên Hoàn vốn đã không đủ, làm thế này chẳng qua chỉ nghiêm trọng hơn chút xíu mà thôi. Và lại lúc đó chú căn bản cũng chả còn lòng dạ nào mà lo cho Giải Liên Hoàn được nữa. Bản thân chú đã rơi vào một trạng thái kích động cực độ rồi.

Chú đặt Giải Liên Hoàn lên bệ quan tài, sau đó lấy cái túi đựng sọt người ban nãy dùng choảng nhau ra cho hẵn gói đầu, lại sửa sang tư thế để hẵn thoải mái dễ chịu chút, rồi quay về cửa vào ngập nước, nhào xuống luôn chẳng thèm nghĩ ngợi gì.

Sự thật đúng như chú Ba dự đoán, sáu phút sau chú đã ở trong lòng vực sâu kia. Dưỡng khí thế mà vẫn còn một ít.

Lúc này chú Ba đã yên lòng trở lại, trong thâm tâm chú thật sự bội phục

bản thân. Chú tự nhủ rằng làm đến nước này mà còn không nhốt chết được mình, giờ mình trở lại thuyền, cái thằng khốn nạn ám hại mình kia còn không bị hù chết.

Chú chật vật kéo hai cái túi khí vĩ đại sau lưng, thế là không chủ định thì vẫn nổi lên, cũng giúp chú tiết kiệm được kha khá sức lực. Dựa vào trí nhớ, chú bơi về hướng miệng vực sâu. Nhưng điều khiến chú bất ngờ chính là, đợi tới khi bơi đến chỗ mình vẫn định ninh là cửa ra vào, chú lại sững sờ.

Nơi đó trống trơn, chỉ có một mảng đá san hô ngầm gồ ghề.

Hả? Chú buồn bực, lại chiếu đèn sang bên, cứ thế chiếu lầy chiếu để mà vẫn chẳng thấy lối ra đâu cả.

Trong chốc lát chú lạnh toát người. Mẹ kiếp, mọi việc không hề thuận lợi như chú nghĩ. Xem ra có vẻ như là mình đã nhớ nhầm vị trí lối vào rồi! Thoáng căng thẳng, mồ hôi lạnh toát ra, chú nhìn mức dưỡng khí, đã xuống tới dưới 0.

-----oOo-----

Chương 23: Mùi phết của Thượng Đế

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chú Ba cuống cả lên, nhưng chú cũng còn biết lúc này tuyệt đối không thể mất bình tĩnh. Chú tháo bình dưỡng khí trên người, đá văng đi, sau đó tiếp lấy bình còn lại của Giải Liên Hoàn rồi tiếp tục tìm kiếm lối vào.

Thật ra lúc này tình hình đã gay go lăm lăm rồi. Khi lấy đèn pin chiếu ra xung quanh, chú đã phát hiện bốn bề chỉ còn một màn đêm đen thẫm thẫm, ngay cả mình đến từ hướng nào chú cũng không thể nhận biết rõ ràng.

Xem ra mình suy nghĩ quá ngây thơ rồi. Chú Ba chửi thầm, một trận tim đập chân run còn dữ dội hơn so với nỗi sợ bị nhốt chết trong cổ mộ bắt đầu ập đến. Đó chính là vì chú ý thức được rằng, mình nhiều khả năng chết chắc rồi.

Có điều, sau cơn sợ hãi đến cùng cực ấy, chú Ba trái lại lại lấy được bình tĩnh, tự nhủ mình còn những mười phút thời gian cơ mà. Hy vọng có lẽ chính là nằm ở mười phút này đây. Mà cho dù có tìm không được đường, cũng được, vấn đề chẳng qua chỉ là chết sớm hay chết muộn mà thôi.

Chú dựa vào trục giác tiếp tục lùng sục thêm lần nữa. Nhoáng cái, bình dưỡng khí của Giải Liên Hoàn cũng rỗng không rồi. Chú bèn cởi túi khí, bắt đầu hít không khí bên trong. Nhưng bốn bề vẫn tối om om, cảm giác này khiến người ta thấy bất lực vô cùng, đặc biệt là những khi anh có thứ gì đó cần tìm, nhưng kiếm thế nào cũng không thấy thứ ấy đâu. Chú Ba bắt đầu rơi vào tuyệt vọng. Đúng lúc này, họa vô đơn chí, bỗng đèn pin của Giải Liên Hoàn nhấp nháy vài cái rồi cứ thế tắt ngóm. Nháy mắt bốn bề cứ thế chìm vào bóng tối mịt mù.

Chú Ba thấy vậy, trầm nghĩ rằng thôi, trời đã bắt ta phải chết thì cũng còn biết làm sao. Đúng lúc đó, chú chợt thấy trong khoảng bóng tối trước mặt mình bỗng nhiên xuất hiện những đốm sáng màu lục.

Ô kìa, là đám xác cổ ca múa! Chú Ba bật cây đèn thăm dò bên hông chiếu sang phía đó thì quả nhiên thấy đám xác cổ nọ lại trôi trở về, hơn nữa còn cách chú cực gần, chỉ tầm năm sáu mét.

Trong lòng chú Ba lóe lên một tia hy vọng, trầm nghĩ rằng ừ nhỉ, cửa vào nằm trên quỹ đạo di chuyển của đám xác cổ này, cứ đi theo chúng thì có thể tìm được cửa rồi.

Thế là chú bơi qua, chui vào giữa đám xác cổ kia, tiến lên theo chúng nó.

Vừa đến gần, chú đã phát hiện ra rằng mấy cái xác cổ này hình như đang trôi theo một luồng nước. Chú cũng nhảy vào dòng chảy ấy, bắt đầu tự động trôi về phía trước. Đồng thời chú cũng chiếu đèn thăm dò lên quan sát tình hình bên trên.

Song, điều khiến chú hết sức lo lắng là đám xác chết này trôi quá chậm. Chẳng mấy chốc chú đã hít thở gần hết khí trong cái túi đầu tiên mà vẫn chưa tìm được cửa vào.

Chú Ba kể với tôi, rằng lúc ấy chú đã gần như rơi vào trạng thái phát điên rồi. Thế nhưng cũng chẳng còn cách nào khác, chỉ có thể tiếp tục

đâm lao phải theo lao. Chú chỉ đành gửi gắm hy vọng vào một kỳ tích, hay nói cách khác, lúc ấy trong lòng chú căn bản đã không còn tâm trí đâu mà sợ hãi, cũng chẳng cách nào nghĩ đến chuyện dưỡng khí được nữa, chỉ mong mình có thể nhìn thấy cái cửa vào kia ngay lập tức.

Có điều, chờ đến khi chú rút cuộc cũng thấy cái cửa vào đó xuất hiện lên đỉnh đầu thì túi khí thứ hai cũng sắp cạn sạch rồi. Với lượng khí ở trong hai túi nước thì cùng lắm chỉ cầm cự được hai phút. Thế này thì đi vào có khác gì tự sát đâu? Còn nếu cứ trôi xuôi theo dòng nước xuống dưới, trái lại còn có hy vọng trở về được mộ thất kia.

Chú Ba nhìn cửa vào, lại liếc khoảng tối bên dưới, lập tức đưa ra một quyết định. Gì thì gì chú cũng phải vật lộn một trận. Nếu đi xuống thì chẳng qua chỉ chết muộn hơn một chút mà thôi. Hai phút, dù có bất khả thi nhưng cũng phải thử. Chú không muốn bó tay chờ chết.

Chú hít một ngụm khí đầy rồi bơi lên phía trên, nhưng trong tích tắc bơi ra khỏi luồng chảy, do nước bên ngoài chảy chậm hơn nên chú bị đẩy lộn nhào, thoáng chốc đã đâm sầm vào một cái xác cổ.

Lực đẩy của dòng nước khá lớn, chú Ba không khống chế nổi tư thế của mình, vội vàng ôm lấy cái xác cổ kia, ra sức ổn định lại cơ thể.

Đúng lúc đó, bỗng có một tia sáng lóe lên trong đầu chú. Chú nhìn thấy trên miệng cái xác cổ nọ thế nào mà lại có bọt khí thoát ra. Hả? Chú sững sờ giây lát rồi ấn vào cái xác cổ một cái, thì lập tức phát hiện ra đây không phải người thật, mà là một cái hình nộm làm bằng tre trúc gì đó, bên ngoài trát vữa trộn bột đá và bùn nhào trộn dầu. Hơn nữa rõ ràng là nó rỗng ruột, có không khí ở bên trong!

Không phải chứ. Nghĩ tới đó chú Ba lập tức rút dao găm. Dao một nhát xọc vào, bọt khí lập tức trào ra theo chỗ thủng.

Chú Ba nhào vào hít lấy hít để không khí bên trong cứ như đang uống máu. Mới hít được một hơi chú đã biết mình có cửa sống rồi. Tuy không khí bên trong khó ngửi cực kỳ nhưng không phải khí độc, có thể hô hấp.

Nghĩ vậy, chú liền kéo theo hai khối xác cổ, đẩy ra khỏi dòng nước, tiến vào cửa.

Nói ra thì đúng là ngoài sức tưởng tượng, ai cũng không thể tin được, nhưng quả thật chú Ba cứ thế mà thành công lượm về được một mạng dầy.

Lúc chú về tới thuyền thì đã sáng rõ, mặt trời cũng sắp mọc đến nơi rồi. Vừa lên thuyền trở lại là chú đem dụng cụ cất kỹ, liền thấy bộ trang thiết bị thứ ba ướt nhep quăng trong xô. Chú lập tức xác nhận rằng kẻ muốn đẩy mình vào chỗ chết nhất định phải thuộc đội khảo cổ.

Nhưng khi trở lại khoang nghỉ, phát hiện mọi người đều ngủ say như chết, chú bèn quan sát từng người một lượt mà căn bản lại không phát hiện ra kẻ nào có điểm bất thường.

Nếu là bình thường thì đảm bảo chú đã trói gô từng người lại tra khảo, nhưng giờ nể mặt Văn Cẩm nên chú không thể làm thế, đành phải nhẫn nhịn, cũng giả vờ ngủ. Mãi cho đến hai tiếng sau, trời sáng, chú mới giả vờ phát hiện Giải Liên Hoàn mất tích, thế là bọn họ bắt đầu tìm kiếm. Ban đầu chú định dụ cho bọn họ phát hiện cái động đá ngầm kia. Nhưng không ngờ là lại tìm thấy thi thể của Giải Liên Hoàn chết đuối ngay gần đó.

Chú Ba bảo với tôi rằng: “Chú không biết hắn đã thoát ra như thế nào. Với tình hình lúc đó thì xem ra có khả năng là sau khi hắn tỉnh lại, phát hiện thấy không có bình dưỡng khí, chỉ còn lại mỗi mình mình, trong cơn hoảng loạn liền cố kiết chạy ra, sau đó thì chết đuối. Chú thật sự không ngờ hắn lại ngu xuẩn đến thế. Có điều hiện giờ ngẫm lại, nói ra thì cũng coi như chú đã hại chết hắn.”

Tôi nghe xong thở dài một hơi, bảo với chú Ba: “Lúc lên đến nơi, đáng ra chú phải quay xuống cứu hắn ngay lập tức. Nếu thế thì chuyện này đã chẳng xảy ra. Thế mà chú còn ngủ được.”

Chú Ba gật đầu, cũng thở dài nói: “Lúc ấy chú cảm thấy xuống cứu người ngay thì quá nguy hiểm. Chú không biết là kẻ nào trên thuyền muốn lấy mạng mình, lại vào trong đó thì chỉ sợ vẫn bị thằng khác bẫy cho phải biết. Dù sao bọn họ tỉnh lại rồi sẽ nhanh chóng phát hiện ra Giải Liên Hoàn đã biến mất, nhất định sẽ đi tìm. Chú đã neo cái xuồng cao su lại chỗ bãi đá ngầm, chỉ cần đúng lúc thì dẫn dụ bọn họ đến đó, rồi thừa dịp lộn xộn lên vào động, đi về cùng lắm chỉ mất nửa giờ. Bằng không một mình chú mang theo hai bộ dụng cụ xuống biển cả đêm, không chỉ

khiến người khác hoài nghi, mà sau khi cứu thoát Giải Liên Hoàn cũng khó ăn khó nói.” Chú Ba lắc đầu, “Giờ mày đã biết vì sao chú không muốn kể chuyện này ra rồi chứ, đây là chuyện khiến chú Ba mày ân hận nhất đời.”

Chuyện này nói ra lại làm tôi nhớ đến bức huyết thư kia. Giờ thì đã rõ vì sao Giải Liên Hoàn lại định ninh là chú Ba hại hắn. Mẹ nó chứ đã bị đánh lén trúng ót, Giải Liên Hoàn đảm bảo chẳng biết đưa nào làm. Hắn không thể ngờ rằng trong cỗ mộ còn có người thứ ba theo vào. Sau khi tỉnh lại người đầu tiên nghĩ đến chính là chú Ba, sau đó lại thấy đồ lặn của mình không cánh mà bay, lại chẳng định ninh chú Ba muốn giết hắn.

Thiên cô kì oan, tôi chợt nghĩ đến những hiểu lầm không thể gỡ bỏ trong tiểu thuyết Kim Dung. Còn tưởng đó là văn học cường điệu lên thôi, chẳng ngờ ấy thế mà có xảy ra thật.

Rốt cuộc Giải Liên Hoàn lấy được Xà mi đồng ngư từ đâu, vì sao thi thể lại xuất hiện dưới dãy đá ngầm, chuyện này đã hết đường kiểm nghiệm. Có lẽ trong cơn tuyệt vọng hắn đã tìm được đường nào đó. Thế nhưng cỗ mộ nằm dưới nước, dù có thể thoát ra cũng không tránh khỏi một lớp nước biển kia. Giải Liên Hoàn chung quy không thoát nổi số kiếp của mình.

Chuyện Giải Liên Hoàn hiểu lầm vẫn đừng nên kể cho chú Ba nghe thì hơn, kéo nghe xong chú lại bị dằn vặt. Tôi thầm suy tính thế trong lòng.

Chú Ba tiếp tục bảo: “Chuyện xảy ra sau đó chú đã kể cho mày ở Tế Nam rồi. Đương nhiên lúc ấy chú cũng không muốn cho mày biết cái chết của Giải Liên Hoàn có liên quan đến chú, cho nên những chuyện diễn ra sau khi chú và nhóm Văn Cẩm tiến vào huyết mộ dưới đáy biển lần thứ hai, chú cũng không đề cập gì đến. Thật ra lúc tiến vào, đúng là chú đã giả vờ ngủ, bởi vì chú sợ bọn họ sẽ đến được gian mộ thất kia. Chú không biết Giải Liên Hoàn có để lại gì trong đó không, cho nên muốn tranh thủ lúc bọn họ chưa đến thì xem trước. Ngoài ra chú biết sau khi xuống mộ, kẻ đã tấn công chú nhất định sẽ lòi đuôi cáo già. Chú muốn dựa vào đó để tìm ra hắn, báo thù cho Giải Liên Hoàn.”

Lúc này, tôi lại nghĩ đến những chuyện mà Muộn Du Bình từng kể với mình. Nghĩ thử thì hình như người đề xuất thăm dò cỗ mộ chính là Muộn Du Bình. Trong lòng sáng tỏ, tôi bèn hỏi chú Ba: “Vậy chú có nhìn ra kẻ

đó rốt cuộc là ai không? Có phải chính là Trương Khởi Linh nọ hay không?”

Bản lĩnh của hắn, góc gác của hắn, đều hết sức thần bí. Nếu đó là hắn thì sự việc cũng tương đối dễ giải thích.

Chú Ba liền nhíu mày: “Sau khi bọn họ ra ngoài, chú cũng bám theo sau. Người này đúng là tương đối khả nghi, nhưng có kẻ còn khả nghi hơn. Tóm lại là sau khi quan sát thì chú cũng không rõ lắm nữa. Chú thấy ai cũng khả nghi, nhưng cá nhân chú cho rằng với bản lĩnh của vị Tiểu Ca kia, bằng vào mấy ngón võ mèo cào của chú, chỉ e đã bị đánh chết thẳng cẳng ngay tại trận rồi. Khả năng đó rất không cao.”

Tôi cũng ý thức được điều này, nên mới gạt đầu. Bình thường Muộn Du Bình trông có vẻ hiền lành yếu ớt, lúc nào cũng như đang buồn ngủ, nhưng đã nổi cơn hung đồ là hắn xông thẳng vào vạ cổ người ta ngay. Kể ra thì đó là cách giết người nhanh nhất. Chú Ba nhất định không phải là đối thủ của hắn. Vì thế tôi lại hỏi: “Thế sau đó thì sao?”

“Sau đó..... chờ cậu Tiểu Ca kia dẫn nhóm người ấy ra ngoài, chú mới lên đi theo. Trong cổ mộ đó, sau khi bọn họ tiến vào mộ thất trong ao nước kia, chú lúc ấy cũng không biết dưới ấy còn có đường thông ra chỗ khác mà cứ tưởng bọn họ đi hết một vòng sẽ quay ra, liền đứng đợi trong chỗ tối ở hành lang. Chờ một lúc không thấy bọn họ trở ra, chú chợt dạ sợ bọn họ gặp nguy hiểm, mới theo vào. Chuyện xảy ra sau đó thì chắc Tiểu Ca đã kể với mày. Chú chỉ bám theo sau, chuyện hắn kể chắc là có phần rõ ràng hơn chú.”

Lúc này tôi đã nhớ ra một chi tiết, bèn hỏi luôn: “Thế hắn bảo chú bắt chước các chị em soi gương rồi dẫn đường cho bọn họ vượt qua trận kỳ môn độn giáp, cũng là thật sao?”

Chú Ba “hử” một tiếng: “Cái gì mà chị em cơ?”

Tôi đem những chuyện Muộn Du Bình hồi đó nói ra kể lại. Chú Ba tức thì tròn cả mắt, “Còn có chuyện đó à?”

Tôi nhếch mép, lòng thầm nhủ rằng đừng bảo ông không biết đấy nhé. Nhưng chú Ba lại thật sự hít một hơi khí lạnh, đứng lên bắt đầu chậm rãi đảo đi đảo lại vài bước: “Hắn nói thế thật à?”

“Với hoàn cảnh lúc đó thì đảm bảo chắc chắn là cháu không thể nghe nhầm rồi.”

Chú Ba nheo mắt, bảo tôi kể lại cho rõ ràng. Tôi bèn cố gắng nhớ lại những chuyện Muộn Du Bình đã kể với mình rồi thuật lại tỉ mỉ một lượt.

Chú Ba nghe xong thì vê cằm, lắc đầu liên tục: “Sai bét sai bét! Hấn lừa người!”

“Lừa người?”

“Chú đứng trên thêm đá, sương mù dày quá, đến cả tình hình lúc đó còn không nhìn thấy. Chú có thể lấy Văn Cẩm ra mà thề rằng mình tuyệt đối không hề xuống dưới đó, căn bản cũng không biết trong đây có cơ quan gì. Lời Tiểu Ca kia chỉ là lời của một bên, không thể cứ thế mà tin hấn được.”

Tôi nhú mày: “Nhưng mà với tình hình lúc đó, cháu không nghĩ hấn cần phải lừa tụi cháu làm gì. Thậm chí nếu hấn không kể chuyện này ra thì tụi cháu cũng có làm gì được hấn đâu.”

Chú Ba vỗ đầu cái bộp, ngẫm nghĩ rồi bảo: “Nói cũng phải, giả như những gì hấn nói là thật thì cũng có vấn đề. Mày xem, thằng nhóc này bảo rằng ‘chú’ ngồi xôm ở đó, hấn thấy bóng lưng ‘chú’, tất cả phán đoán của bọn họ hoàn toàn dựa vào bóng lưng kia, trong suốt quá trình, ngoại trừ Hoắc Linh có thể thấy mặt ‘chú’ ra, những người khác hoàn toàn chỉ dựa vào một bộ đồ lặn mà đoán đó là chú.....”

Tôi “á à” một tiếng, âm thầm hồi tưởng những câu đối thoại khi đó, phát hiện thấy đúng thế thật. “Nói vậy thì người dẫn bọn họ đi xuyên qua ám trận không phải chú, mà là một người có bóng lưng, thậm chí cả tướng mạo đều nhang nhác chú?”

Chú Ba gật đầu, sắc mặt trở nên cực kỳ nghiêm túc: “Nếu Tiểu Ca kia nói thật thì chắc chắn là như vậy. Với lại, mày không phát hiện ra sao? Tiểu Ca kia không thấy mặt chú. Hấn vốn có cơ hội nhìn, mà vì sao lại không làm?”

Tôi nhớ lại những tình tiết Muộn Du Bình đã kể, bỗng dung giật mình:

“Hoắc Linh, hắn đã bị Hoắc Linh cản lại!”

Chú Ba gật đầu nói: “Đúng, chính là chi tiết đó. Chú vẫn không biết có chi tiết này. Thật chẳng ngờ trong vài phút ngắn ngủi mà bên đó còn xảy ra chuyện như thế.....”

Tôi cảm thấy nhức cả đầu. Tình hình lúc đó quả thật cực kỳ hỗn loạn, tầm nhìn cũng rất thấp, đúng là Muộn Du Bình hoàn toàn có khả năng trông nhầm. Hơn nữa nếu nhìn nhận lại thì kết luận người kia là chú Ba từ đầu đến cuối đều do Hoắc Linh đưa ra. Chỉ có mình cô ta nhìn thấy mặt kẻ nọ. Nếu cô ta là đồng đảng với hắn thì đây có thể là một màn lừa đảo ngoạn mục. Muộn Du Bình và những người khác có lẽ đều đã trách oan chú Ba rồi.

Tôi bỗng nhớ ra Muộn Du Bình lúc ấy đã từng nói câu “Nếu kẻ đó đúng là chú Ba của cậu”, phải chăng hắn lúc đó cũng hoài nghi người kia không phải chú Ba?

Có điều nghĩ thử thì lại thấy vô lý. Muộn Du Bình nhìn thấy chú Ba không chỉ mỗi một lần này, mà trước lúc hôn mê hắn cũng từng thấy, hơn nữa còn nhìn rõ mặt chú. Thế thì làm sao dựa vào bóng lưng mà lường gạt hắn được. Chuyện này phải giải thích thế nào đây?

Tôi nói toẹt vấn đề này ra. Chú Ba bèn thở dài bảo: “Cái đó tao cũng chịu. Chắc Tiểu Ca kia trong lúc sắp mất ý thức nhìn nhầm thôi. Mà nghĩ mà xem, trên đường tiến vào lúc nào hắn cũng nghĩ là đang đuổi theo chú, lúc đó lại mơ mơ màng màng, có khi xuất hiện ảo giác cũng chưa biết chừng.”

Tôi lắc đầu nói với chú: “Nói thế thì gượng ép quá. Người như Tiểu Ca không dễ hoa mắt nhìn nhầm đâu.”

Chú Ba nghiêm nghị đáp: “Nếu thế, thì nhất định hắn đang nói dối. Vì chú có lừa mày đâu.”

Nghe xong câu này, tôi âm thầm thở dài. Chuyện tôi lo sợ nhất thế là đã xảy ra. Cho tới tận lúc đó, mỗi khi nghe kể về những sự kiện mà chú Ba và Muộn Du Bình từng cùng trải qua, tôi đều hết sức căng thẳng, sợ rằng tình trạng trống đánh xuôi kèn thổi ngược này sẽ xuất hiện, vì điều đó nói lên rằng trong hai người nhất định phải có một người nói dối.

Có điều nghe hết một mạch thì tôi thấy câu chuyện của hai người cơ bản là giống nhau, nên tôi đã có chút yên lòng, thậm chí nghĩ rằng cho dù đó không phải sự thật trăm phần trăm, thì hẳn cũng đã tiếp cận với chân tướng gần lắm rồi. Thế nhưng, cả câu chuyện vẫn liền một mạch, đến lúc sắp thông suốt rồi thì cuối cùng lại gặp bế tắc như vậy, thực sự khiến người ta khó chấp nhận. Hơn nữa điểm bế tắc này lại là điểm cực kỳ mâu chốt. Nếu chú Ba không ở bên trong thì người chuốc mê bọn họ là kẻ khác, vậy chú Ba hoàn toàn vô tội rồi. Còn nếu chú Ba ở bên trong thì ngược lại hoàn toàn: chú Ba chính là vai phản diện đại gian đại ác bụng dạ khó lường. Chỉ một điểm như vậy, lại dẫn đến hai kết quả hoàn toàn khác biệt.

Trong hai người, tôi vẫn tin tưởng Muộn Du Bình tương đối nhiều hơn, vì anh ta đã tự kể lại chuyện này trong tình huống hoàn toàn không nhất thiết phải nói gì với chúng tôi. Đối với anh ta, việc có lừa gạt tôi hay không hoàn toàn chẳng có một tí ý nghĩa gì cả. Có điều, lời kể lần này của chú Ba hoàn toàn khác với đạo trước, rõ ràng hết sức, vả lại cũng tìm không ra sơ hở. Nếu chú lừa người, thì làm sao lại có thể biên soạn lời nói dối trơn tru đến mức đó. Tôi cảm thấy lần này rất không có khả năng là chú lừa tôi. Hơn nữa chỉ có tí tẹo mâu thuẫn như thế, nếu chú muốn giấu tôi thì có thể thoải mái lấp liếm cho qua, chứ chẳng cần phải nói ra sự thật trái với lời Muộn Du Bình làm gì. Chú có thể nói mình đi theo vào, sau đó cũng hôn mê, đến khi tỉnh dậy thì bọn họ đều biến mất. Nếu thế thì tôi căn bản cũng không thể tìm ra sơ hở.

Đây dường như là một vụ Rashomon (*), hoàn toàn không có cách nào vén bức màn bí ẩn trong đó. Dường như điều hai người nói đều là sự thật.

(*) Tên một phim điện ảnh của Nhật được chuyển thể từ hai truyện ngắn, nói về một vụ án mạng dưới lời kể mâu thuẫn lẫn nhau của bốn người, và cho đến cuối phim người ta vẫn không biết đâu mới là sự thật. Muốn tìm hiểu chi tiết hơn mời vào đây

Nghĩ đến đây, tôi đột nhiên nảy ra một suy nghĩ quái lạ. Ưu tiên chứng cứ khách quan, vậy nếu tôi cho rằng chú Ba không giấu giếm tôi, Muộn Du Bình cũng không nói dối tôi, thì liệu có thể xảy ra tình huống mà câu chuyện hai người bọn họ kể đều chính xác được hay không?

Đây là cách tư duy mang hơi hướm Bàn Tử, đơn giản minh bạch, chia sự việc ra làm ba khả năng, chứng minh được hai khả năng đầu rồi, thì khả năng cuối cùng dù cho dù khó xảy ra đến mấy, cũng chỉ có thể là sự thật.

Tôi đem suy nghĩ này nói ra. Chú Ba cũng đang suy xét, vừa nghĩ đã lắc đầu nói: “Sao có chuyện đó được? Để hai lời kẻ đều chính xác thì trong mộ phải có hai chú Ba mà mới được.”

“Hai chú Ba á?” Tôi thầm cân nhắc trong lòng, bụng bảo dạ rằng chuyện này dường như tuyệt đối bất khả thi. Chú Ba không có anh em sinh đôi, cũng nào có biết phân thân, giả thiết này chẳng logic tý nào. Tuy nhiên, nếu muốn phỏng theo lối tư duy của Bàn Tử thì tính logic khỏi cần bàn tới, mà phải liệt kê tất cả các khả năng ra rồi áp dụng phương pháp loại trừ.

Tôi lấy một tờ giấy, bắt đầu viết ra mọi khả năng, nhưng ngẫm nghĩ một lát lại phát hiện, dưới điều kiện tiên quyết là cả hai người đều không nói dối thì chỉ có một kết quả, chính là chú Ba đứng ngoài trận kỳ môn độn giáp, mà người Muộn Du Bình nhìn thấy từ bên trong, là một kẻ mặt mũi tương tự chú Ba.

Vậy vấn đề thật ra không phải là làm thế nào lại sinh ra hai chú Ba, mà là người tương mạo tương tự chú này từ đâu mà đến? Dùng phương pháp loại trừ thì chỉ còn vài phương án. Một: đó là kẻ xa lạ từ ngoài biển tới. Hai: là người này vẫn luôn ẩn náu trong cỗ mộ. Hai giả thiết này đều rất miễn cưỡng. Vậy thì chỉ còn một khả năng: hẳn phải là một trong mười người kia.

Giả thiết này cũng có căn cứ. Nhớ lại lời Muộn Du Bình kể liền có thể thấy rằng hai tình huống lúc bọn họ tìm thấy chú Ba đều rất lạ lùng, hoàn toàn có thể là do một trong số những người đi cùng họ xuống biển tạo ra.

Thế nhưng mà tôi chưa từng nghe chú Ba đề cập đến chuyện trong đội khảo cổ có người rất giống chú. Mà giờ lại bàn tới chủ đề này, nếu có người như vậy thì thế nào chú cũng phải nghĩ ra rồi chứ. Với lại ảnh chụp bọn họ tôi cũng đã từng xem qua, mỗi tội tấm ảnh đó mờ như vậy, trông vào ai nấy đều tựa tựa như nhau nên chả chắc chắn được.

Thế thì, có phải là do đóng giả không? Tôi nhớ tới thủ đoạn nọ của Tiểu Ca, nhưng vừa nghĩ đã biết là không thể. Mỗi lần đóng giả phải mất ba

bốn ngày chuẩn bị, năm đến sáu giờ hoá trang. Trong tình trạng lúc đó kể kia làm sao mà cải trang kịp được.

Nghĩ đến đây lại đắm vào ngõ cụt, tôi không khỏi uể oải, thở dài một hơi.

Chú Ba thấy nét mặt tôi biến đổi, liền hỏi tôi đang nghĩ gì. Tôi bèn thuật lại một lượt quá trình suy luận của mình. Chú Ba nghe xong thì cười, bảo tôi sao lại đi học lối tư duy của gã Bàn Tử kia. Đầu óc gã toàn nghĩ xiên nghĩ xẹo.

Nhưng mới cười được vài tiếng thì chú hình như nghĩ ra điều gì, biến cả sắc mặt, sau đó hít một hơi khí lạnh: “Ày, cũng không hẳn. Mẹ kiếp, chả có nhẽ chuyện này lại là như vậy?”

Tôi vội hỏi chú: “Làm sao cơ?”

Chú Ba sắc mặt xám ngoét: “Mày đừng hỏi. Gã mập này có bản lĩnh phết. Nghe mày phân tích như vậy, hình như chú đã rõ chuyện này là thế nào rồi. Nhưng..... nếu quả thực đúng là như vậy, thì vấn đề này cực kỳ bất bình thường, thậm chí còn hơi quái đản.”

Tôi vội giục chú nói cho mau. Chú Ba bèn bảo: “Mày nói trong cỗ mộ kia còn có một người bề ngoài giống chú, rất có lý. Nhưng chú cảm thấy kẻ này cũng không cần quá giống. Mày nghĩ xem, vị Tiểu Ca kia trúng độc, thần trí ắt đã mơ hồ, hơn nữa cách lúc hôn mê chỉ có vài giây, chỉ cần hơi giống một chút là có thể nhầm lẫn rồi.”

Tôi gật đầu: “Đúng. Thế nhưng trong đội hình của chú lại có người như vậy sao? Nếu có kẻ đó thì nhiều khả năng chú đã để ý từ lâu rồi chứ. Dù sao chuyện trên đời này có hai người giống nhau cũng rất kỳ lạ mà.”

Nét mặt Chú Ba hết sức cổ quái. Chú hít một hơi, lắc đầu nói: “Mày nhầm. Thật ra có lúc chuyện trên đời có hai người giống nhau chẳng hề kỳ lạ tí nào đâu. Mà trong đội khảo cổ năm đó, quả thực có một người như thế, giống chú đến bảy phần, nhưng mọi người đều không thấy kỳ lạ.”

Tôi “a” một tiếng, tự nhủ sao mà thế được, rồi vội hỏi: “Ai vậy chú?”

Chú Ba trợn mắt nhìn tôi đáp: “Đương nhiên chính là Giải Liên Hoàn.”

-----oOo-----

Chương 24: Người chết đội mồ sống dậy

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lập tức tôi sờn gai ốc đầy mình, gằn như rứt cả người lại. Tôi thật sự không thể ngờ chú Ba lại nói ra cái tên đó.

Choáng váng hồi lâu tôi mới phản ứng lại được, lắp bắp hỏi chú: “Sao có thể?”

“Cái gì mà không thể? Mẹ kiếp bọn tao là anh em họ đó, đạo ấy có nhiều điểm giống nhau dữ lắm. Đặc biệt là trong cái thời buổi đó, mọi người ai nấy đều gằn như là cùng một kiểu quần áo tóc tai. Nếu muốn giả thuyết này đứng vững được, thì chỉ mỗi hấn mới có điều kiện phù hợp thôi.”

“Nhưng mà, lúc đó chẳng phải là hấn đã chết rồi sao?” Tôi hỏi mà líu cả lưỡi.

Chú Ba hít vào một hơi rất chi thâm thúy, sau đó nằm đờ ra một lát rồi mới cau mày kể: “Quả có vậy. Khi đó hấn chắc chắn đã chết thật rồi. Lúc được phát hiện, thi thể đã cứng đờ, ngâm nước đến trương phình cả lên. Bộ dạng như thế thì tuyệt đối không có khả năng cứu sống lại được nữa. Cơ mà ngoại trừ cách giải thích này ra, chú mày chẳng nghĩ được hướng giải quyết nào khác có thể chứng minh là cả tao lẫn cậu Tiểu Ca kia đều trong sạch cả. Mà nhắc lại thì, con thuyền chở thi thể Giải Liên Hoàn sau này cũng không hề cập bến. Tính gộp cả mấy ngư dân kia nữa, nhóm người đó cứ thế biến mất tăm trên biển. Hấn được coi như đã mất tích.” Chú ngừng một lát rồi lại bảo: “Kỳ thực, chú đôi khi cũng từng nghĩ, rằng có khi nào mình đã quá coi thường Giải Liên Hoàn rồi không?”

“Ý chú là sao?” Tôi thấy trong lòng có phần buột giá: “Chú muốn nói là hấn giả chết á?”

Chú Ba gật đầu: “Chú đã điều tra hết tiểu sử của mọi người, đều không

có gì khả nghi hết. Chú bèn suy đến tận nước này: liệu có phải Giải Liên Hoàn lúc đó chưa chết, mà đã bí mật trở về, cấu kết cùng Hoắc Linh để hoàn thành âm mưu nọ hay chăng? Như thế thì mọi chuyện đều sẽ có lời giải. Có điều lúc đó người kiểm tra thi thể hắn chính là chú, chú vẫn còn nhớ như in. Thi thể kia tuyệt đối không thể là chết giả, cho nên về sau chú mới loại trừ khả năng này. Nhưng bây giờ nghe mày nói thế, chú lại cảm thấy nếu hắn không chết, thì ngược lại mọi chuyện đều có thể giải thích được rồi.”

Tôi lắc đầu: “Nếu chú đã xác định là hắn chết rồi thì chúng ta đừng tính đến khả năng này nữa. Gã Giải Liên Hoàn này dù sao cũng đâu phải cương thi. Vậy nhất định là phải có nguyên nhân khác.”

Chú Ba thở dài, bảo với tôi rằng vấn đề này thôi cứ tạm thời bỏ qua đừng nghĩ nữa. Hiện tại thông tin chúng tôi nắm được quá ít, vị Tiểu Ca kia lại không có ở đây, bàn bạc thêm nữa cũng chẳng đi đến chỗ nào, có lẽ cứ để sau hẵng bàn tiếp. Đợi đến mọi chuyện đều đã được kể ra, chúng tôi sẽ phân tích lại một lượt từ đầu, không chừng sẽ thu hoạch được gì đó.

Tôi cũng cảm thấy nên như vậy. Một bên là lời kể của chú Ba, phía còn lại là lời kể của Muộn Du Bình, toàn bộ đều chỉ là lời nói. Không có thứ gì đóng vai bên thứ ba, dẫu muốn suy xét thì cũng chỉ có thể đoán mò. Vì thế tôi lại để chú Ba nói tiếp.

Những chuyện về sau chú Ba kể rất ngắn gọn. Sau khi ra khỏi huyết mộ dưới đáy biển, chú bắt đầu điều tra toàn bộ sự việc. Bởi vì đã biết kế hoạch của Cầu Đức Khảo thông qua Giải Liên Hoàn, chú bèn coi việc điều tra kẻ nọ là mấu chốt để giải câu đố bí ẩn này, đồng thời cũng tìm kiếm tung tích của những người đã bị mất tích kia. Về sau mặc dù chú đã có mấy lần tiếp xúc với Cầu Đức Khảo, nhưng từ đầu đến cuối Cầu Đức Khảo vẫn không hề hở ra cho chú biết bất cứ tin tức gì, cho đến tận vụ Thất Tinh Lỗ Vương Cung, sau khi Cầu Đức Khảo lại thất bại lần nữa.

Lúc đó Cầu Đức Khảo phát hiện ra rằng, từ nơi toàn bộ đội ngũ của lão bị tiêu diệt sạch sẽ, đám người của chú Ba lại có thể thoát thân mà không chịu tổn thất quá nhiều. Lão bắt đầu ý thức được rằng có lẽ sai lầm căn bản nằm ở chính cách làm của lão. Vì thế cho nên lão mới tìm gặp chú Ba. Hai người từng có một buổi thảo luận rất dài, chính là về những nội dung chú Ba kể cho tôi lúc này.

Tuy nhiên chú Ba đúng là hung thần của Cầu Đức Khảo. Chú cùng Cầu Đức Khảo hứa hẹn hợp tác, một lần nữa tiến vào huyết mộ dưới đáy biển, lần này mục đích là để chụp hình bích họa. Thế nhưng cũng giống như những gì Cầu Đức Khảo đã mưu tính vào năm đó khi lão phản bội ông tôi ở Trường Sa, chú Ba cũng chỉ lợi dụng nguồn lực của Cầu Đức Khảo. Chú biết rõ mục đích của Cầu Đức Khảo là gì. Chú tiến vào cỗ mộ, cưỡng bức kẻ đồng hành nói ra rất nhiều bí mật. Lợi dụng những tin tức này, chú biết được mục tiêu kế tiếp của bọn họ chính là Vân Đỉnh Thiên Cung. Thế là chú bắt đầu chạy đua cùng bọn họ.

Khoảng thời gian đó còn có khá nhiều lần đụng độ ly kì, nhưng viết ra thì khó tránh khỏi lan man, nên tôi chỉ đề cập một phần là đủ.

Mà về sau đám người A Ninh đến tìm tôi, hoàn toàn không phải là do sự sắp xếp của chú Ba. Chú nói kỳ thật tôi chỉ cần ngẫm lại thì sẽ thấy ngay rằng vốn đã không thể có chuyện chú sai bọn họ đến tìm tôi. Với trình độ của tôi, nếu đảm nhận làm hậu phương cho chú thì chắc chắn chỉ có đường chết, chú sao có thể làm hại tôi cơ chứ? Chính xác là tôi đã bị A Ninh lừa rồi. Lúc đó bọn họ cho rằng tôi có thể thoát thân khỏi Lỗ Vương Cung thì hẳn cũng là một tay cao thủ, cho nên mới dùng trò đó gạt tôi.

Chú Ba nói, nguyên nhân lúc đó chú không muốn để tôi biết nhiều như thế, chính là vì sợ tôi bị liên lụy rồi cuốn vào chuyện này. Đáng tiếc là những việc xảy ra tại Lỗ Vương Cung Cầu Đức Khảo chắc chắn cũng nắm vững như lòng bàn tay, cho nên sau đó những người năng động trong vụ Lỗ Vương Cung đều được bọn họ liên lạc cả. Tôi là bị lừa vào tròng. Bàn Tử thì được thuê. Vị Tiểu Ca kia khả năng cũng là sau khi đã biết chuyện này, mới quyết định trà trộn vào đội ngũ của bọn họ.

Những chuyện sau đó, tôi đã biết rõ. Sau khi vớ được tấm bích họa, để đến Vân Đỉnh Thiên Cung sớm hơn một chút so với đám người của A Ninh, bọn chú liền xuất phát luôn. Nhưng một mình trộm cả cái đầu lớn như vậy bao giờ mà chả chột dạ. Thế là chú bèn để lại lời nhắn cho Phan Tử. Chú cũng không định bụng để tôi đi cùng, nhưng hiển nhiên là đã bị gã Sở ca kia tiết lộ thông tin, ton hót hết mọi chuyện với Trần Bì A Tứ. Lão già này liền ngáng đường ngang xương, còn sai gã Sở ca kéo luôn cả tôi đi cùng, dự định đến lúc đó sẽ dùng tôi để uy hiếp chú Ba. Khi ấy cái đám kia toàn người rất lợi hại, bọn họ chỉ đặc biệt tìm đến con gà mờ nhấtค่าย tôi đây là để làm lớp xe dự bị mà thôi.

Chú Ba nói đến đây bèn lắc đầu cảm thán: “Người đã hợp tác nhiều năm như vậy, vừa thấy tao làm ăn không được liền lập tức đầu quân ngay cho Trần Bì A Tứ. Mẹ kiếp thật chẳng tốt lành gì. Giờ phải ngồi tù, âu cũng là quả báo.”

Cầu Đức Khảo thì phản bội ông tôi. Chú Ba thì phản bội Cầu Đức Khảo. Sở ca lại phản bội chú, sau đó là A Ninh phản bội lại chúng tôi. Con người, quả thật là loài động vật đáng sợ.

Những gì chú đã trải qua trong Vân Đỉnh Thiên Cung cũng vô cùng kinh khủng. Đến cuối cùng chỉ còn lại một mình, chú cũng là lần theo manh mối mà những bức bích họa kia cung cấp, thẳng một đường mà đi, thế nhưng cuối cùng trúng chiêu, được chúng tôi cứu về. Nếu muốn kể chi tiết thì cũng ngoạn mục lắm, nhưng không cần liệt kê tỉ mỉ ở đây làm gì nên chú Ba chỉ nhắc lại qua loa. Do trước đó tôi mới nghe chú kể chuyện mà đã muốt mồ hôi lạnh đầy mình rồi, cho nên lúc đó cũng không dám nghĩ ngợi nhiều. Rất lâu sau này tôi mới cảm thấy, dường như ở chỗ này chú Ba hãy còn che giấu điều gì. Nhưng đó là chuyện mãi sau này mới xảy ra.

-----oOo-----

Chương 25: Lại hé mở

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Romeo Mo

Beta: Com Năm Nướng Chảo, Earl Panda . . .

***** .

Đến đây thì tất cả những gì chú Ba biết đã được kể ra hết ngọn nguồn góc gác.

Nói xong câu chuyện, hai chúng tôi đều thở phào một hơi nhẹ nhõm. Chú Ba đại khái có cảm giác trút được bầu tâm sự, còn tôi thì cứ như vừa xem hết một bộ phim.

Hai chúng tôi lại im lặng. Chú Ba ra ngoài đi vệ sinh, còn tôi thì nhắm mắt, nghiền ngẫm lại một lượt đầu đuôi câu chuyện vừa mới được kể. Vài phút sau, tôi đã sắp xếp các sự kiện đầu ra đây.

Tuy rằng toàn bộ chuyện này chưa phải là đã hoàn toàn sáng tỏ trăm phần trăm, nhưng những căn nguyên hậu quả giữa Cầu Đức Khảo và chú Ba thì phần lớn đã rõ ràng. Chỉ còn vài ba vấn đề là chưa rõ mà thôi.

Về phía chú Ba, những trải nghiệm ở ngôi mộ dưới đáy biển kia đối với chú chính là sự khởi đầu của cơn ác mộng, nhưng cũng chính là một bước ngoặt biến chú từ một thằng thảo khấu lưu manh, dần trở thành một tay lão luyện. Có thể nói, để tìm kiếm đội khảo cổ đã biến mất trong ngôi mộ cổ, chú Ba tôi đã bỏ ra cả cuộc đời. Không nói đến ngàn ấy tiền bạc lẫn thời gian, chỉ riêng một chuyến Vân Đỉnh Thiên Cung thôi, để trì hoãn hành trình của nhóm A Ninh, chú đã dứt khoát thẳng tay vứt bỏ hết cơ đồ sự nghiệp. Ngoại trừ vài người đặc biệt trung thành, còn lại toàn bộ đám người làm ở Trường Sa đều đã chạy tứ tán. Cần phải nói rằng, trong đám hậu duệ Lão Cửu Môn thì chú Ba phải thuộc hàng nhân vật số một số hai, vậy mà giờ tất cả đã tan thành mây khói.

Giờ đây chính bản thân chú cũng rơi vào cảnh sống dở chết dở, ở cái tuổi mà đáng lý ra chú phải được nghỉ hưu từ sớm rồi. Đương nhiên xui xẻo nhất vẫn cứ là tôi, một cổ hai tròng chịu đựng giày vò cả về thể xác lẫn tinh thần, để rồi sau khi nghe thủng vấn đề thì lại phát hiện ra là nó hầu như chả liên quan tí gì đến mình. Giờ ngẫm lại mới cảm thấy, chú Ba lúc trước lừa tôi chắc đúng là muốn tốt cho tôi thật. Nếu ngày đó sớm biết dòng nước này sâu đến thế, chắc bản thân tôi đã chẳng dám nhảy vào.

Tin tức quan trọng nhất mà chú Ba cung cấp cho tôi là thế này: lúc đó trên thuyền của bọn chú, ngoại trừ chú và Giải Liên Hoàn, hình như có kẻ thứ ba biết đến sự tồn tại của ngôi mộ dưới đáy biển. Kẻ đó hiển nhiên có quan hệ với Hoắc Linh, hơn nữa hẳn rõ ràng còn muốn khử cả Giải Liên Hoàn lẫn chú.

Mà kẻ kia nhất định phải có mặt trong số mười người năm đó, vì thời điểm cuối cùng lúc tiến vào huyệt mộ đáy biển thì trên mặt biển không hề có thuyền bè, mà cũng chỉ có mấy người đó xuống thuyền.

Như vậy, bọn họ tổng cộng có mười người, loại trừ chú Ba, Văn Cẩm,

Muộn Du Bình, Hoắc Linh, Giải Liên Hoàn (đã chết) và một người đưa xác hẳn về, thì chỉ còn lại nhóm bốn người Lý Tứ. Nếu điều Muộn Du Bình nói là sự thật, vậy kẻ đó có lẽ là một trong số bốn người. Trong bốn người này còn có một phụ nữ, vậy thực ra thì chỉ có ba người để lựa chọn.

Nếu không phải là Giải Liên Hoàn hóa cương thi trở về thì kẻ thần bí nọ dĩ nhiên là một trong số ba người kia. Đương nhiên, ở đây còn có một nghi vấn, đó là rốt cuộc Muộn Du Bình đã nhìn thấy ai trước lúc hôn mê. Vấn đề này quý quái vô cùng. Nếu miễn cưỡng giải thích là trông gà hóa quóc, thì mặc dù cũng có thể cho qua, nhưng tóm lại vẫn cảm thấy có chút vướng mắc. Lúc nào về tôi còn phải nghĩ kỹ lại đã.

Về phía Cầu Đức Khảo, chính là vụ khảo cổ năm đó ở Tây Sa của lão. Cầu Đức Khảo không chịu hé răng một lời, chứng tỏ sự việc này là mấu chốt quan trọng có liên quan đến cốt lõi của mọi bí ẩn. Mà sở dĩ lão lại chịu kể tất cả những chuyện lúc trước, giờ xem ra là bởi vì đó toàn là những thứ râu ria không quan trọng. Điều lúc đó lão theo đuổi chỉ là ý nghĩa ẩn trong mảnh sách lụa Chiến Quốc, là chuyện nằm trên phương diện học thuật.

Thế nhưng rõ ràng hiện tại mục tiêu của lão đã thay đổi. Ở đây, tôi phát hiện ra một điểm mà chú Ba chưa từng nghĩ tới: mục đích thực sự của Cầu Đức Khảo là gì? Hiện giờ mọi thứ đều bị phủ một màn sương mù dày đặc. Chụp ảnh người chết, chụp hình bích họa, vào Lỗ Vương Cung, rồi Vân Đỉnh Thiên Cung, chắc chắn đây không phải là để nghiên cứu khoa học. Rốt cuộc lão ta muốn làm cái gì?

Cầu Đức Khảo đã là một lão già đã quá chín mươi, vậy mà lão vẫn còn nhúng tay vào vụ này, chứng tỏ động cơ của lão không phải những thứ như tiền bạc hay thanh danh địa vị. Chuyện này thật sự có điểm bất thường.

Chú Ba đi vệ sinh về rồi, tôi bèn đem những điều mình nghĩ được ra kể lại với chú. Chú gật gù, bảo tôi rằng: “Thật ra chú có nghĩ tới, nhưng vụ này thật sự quá phức tạp, chú không sao mà trình bày được. Mà xem đây, những chuyện sau khi lão Cầu Đức Khảo này bắt đầu kế hoạch Tây Sa, chú hoàn toàn không nhìn thấu được. Có điều, nếu mà cẩn thận mà nghĩ, thì vẫn có thể cảm thấy một chút manh mối. Lỗ Vương Cung, huyết mộ đáy biển, Vân Đỉnh Thiên Cung, đó đều là những nơi Uông

Tàng Hải từng đến. Từ ngoài nhìn vào, có thể thấy rất rõ ràng là bọn họ dường như đang lần theo dấu chân Uông Tàng Hải. Chú cũng cảm thấy có khi họ đang tìm kiếm cái gì đó, một thứ mà rất có thể Uông Tàng Hải đã để lại trong mấy ngôi mộ cổ kia.”

“Đồ vật để lại trong cỗ mộ à?” Tôi ngẫm nghĩ: “Chẳng lẽ là xà mi đồng ngư sao?”

Năm đó, để truyền lại bí mật của Đông Hạ cho đến ngày nay, Uông Tàng Hải đã sử dụng cách thức này, cất giấu xà mi đồng ngư ẩn chứa mật văn vào trong bảo nhãn của Đại phong thủy, hy vọng sau này chúng có thể được những kẻ trộm mộ phát hiện ra. Cho nên trong mấy ngôi mộ cổ này đều có cất giấu xà mi đồng ngư.

Chú Ba lắc đầu nói không rõ nữa, nhưng cảm giác có vẻ không giống lắm, hình như là thứ gì khác cơ. Bọn chúng tiến vào cỗ mộ dưới đáy biển nhiều lần, tựa hồ chính là để nắm được manh mối về những nơi Uông Tàng Hải đã đến, sau đó mới đi tìm.

“Thật ra chú Ba mày vốn đâu có quan tâm xem bọn chúng muốn làm cái gì. Chú Ba mày chỉ muốn biết, nhóm người mất tích dưới đáy Tây Sa kia, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với họ? Bọn Văn Cẩm đã đi đâu mất rồi? Chú nhắm vào Cầu Đức Khảo, cũng vì vụ Tây Sa này chắc chắn phải có liên quan đến mục đích của lão. Tiếc nỗi, vấn đề này càng tìm hiểu lại càng rối rắm.” Chú Ba nói xong thì thở dài, “Về sau này, chú cũng chẳng biết bản thân mình đang tìm cái gì nữa. Chú chỉ có thể cố hết sức để nhanh hơn bọn chúng. Phải tìm được thứ bọn chúng muốn trước một bước, thế mới có thể uy hiếp lão già quỷ quyết kia để lão khai hết mọi chuyện ra. Thật đáng tiếc, chú Ba con rốt cuộc đã già rồi, rất nhiều chuyện đã lực bất tòng tâm.”

Tôi vỗ vỗ an ủi chú, nói: “Đầu mối Đại phong thủy kia hoàn thành rồi, đến Vân Đỉnh Thiên Cung là điểm kết thúc. Lần đó mục đích của bọn A Ninh rõ ràng là Cửu Long đài thi quan, nhưng khi ấy tình hình hỗn loạn bọn họ vẫn chưa đạt được. Cháu nghĩ bọn họ có thể sẽ lại vào lần nữa. Dù có thế nào, Vân Đỉnh Thiên Cung phải là trạm cuối cùng rồi. Bọn họ vào đó, cho dù có tìm thấy hay không, vấn đề này vẫn có thể đến được hồi kết. Chú Ba, chú cũng đừng cố chấp quá nữa. Có những việc chú đã làm hết sức, thì thôi đừng nghĩ ngợi nhiều.”

Chú Ba cười khỏ: “Hồi kết à? Từ đầu chính chú cũng nghĩ vậy đấy. Nhưng mà, xem ra bây giờ nói điều này vẫn còn quá sớm.” Nói xong, chú bèn cầm cuộn băng từ Muộn Du Bình gửi đến, vổ vổ, “Chuyện này đảm bảo là chưa xong đâu. Để xem trong đây có cái gì rồi hẵng nói.”

-----oOo-----

Chương 26: Xuất viện

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Yoo Chan

Beta: Com Năm Nướng Chảo, Earl Panda . . .

Chuyện trò liên tục với chú Ba đã gần hai tiếng đồng hồ, nước lọc cũng uống cạn hai ấm rồi. Sau khi kể xong xuôi câu chuyện, hai người chúng tôi đều cảm thấy bải hoải mỗi một vô cùng, cả tinh thần lẫn thể xác. Sức khỏe chú Ba còn chưa hoàn toàn hồi phục, nói xong liền thấy váng đầu. Tôi cũng không muốn quấy rầy chú thêm nữa, bèn sắp xếp mấy đồ đạc bên người chú một chút, thay một bình trà mới nước sôi mới rồi mới tự động rời đi.

Cậu người làm chú Ba sai đi mua đầu video vẫn chưa trở lại. Tôi cũng đoán rằng đi mua thứ đó chắc khổ muốn chết đi, ngừng sản xuất lâu quá rồi, mà cho dù mua được, cũng chắc gì nó đã chạy.

Vừa nãy nghe kể chuyện xong tôi quên bém mắt vụ băng ghi hình, giờ nhớ đến thì không khỏi cảm thấy hãi hùng. Lúc trước nghe chú Ba than thở, nói rằng chú sẽ còn tiếp tục bị chuyện này giày vò, thấy giọng chú vừa mệt mỏi vừa bất lực, tôi cũng thấy không thoải mái.

Về chuyện của Muộn Du Bình, những gì chúng tôi biết gần như là con số không. Năm đó là hấn tình cờ có mặt trên thuyên hay cũng vì có mục đích khác mà trà trộn vào đội khảo cổ, ngay cả đến điều này chúng tôi còn không biết. Hơn nữa, tay Muộn Du Bình này không giống với chú Ba, một khi hấn đã không muốn nói cái gì thì dù có bức bách thế nào hấn

cũng chẳng thèm phản ứng. Tuy chú Ba có cho tôi biết chút ít về chuyện của hắn, nhưng xét từ phương diện này thì những thứ qua loa mà chú Ba kể không thể tính là chân tướng của câu chuyện được. Thực ra, chú cũng có biết nhiều hơn tôi là mấy đâu.

Nghĩ đến đây, ruột gan tôi vừa nhẹ nhõm đi được tý chút lại bắt đầu thấy áp lực.

Xử lý xong việc, cậu người làm của chú Ba mới trở về, nhưng lại chẳng mua được đồ. Giờ này chợ búa người ta đều đóng cửa hết sạch, chỉ đành để mai tính tiếp.

Lâu lắm rồi không nói chuyện với chú Ba, lại gỡ được khúc mắc trong lòng, tâm tình tôi bắt đầu tốt lên trông thấy. Tối đến, tôi liền cùng mấy người chú Ba trốn viện ra ngoài, tìm một quán nhậu lẻ đường, làm một chầu rượu chè đã đời. Ăn cơm người ốm suốt bao lâu, mãi mới có dịp thưởng thức mấy món có mùi có vị một chút, chú Ba sung sướng lắm, tay rượu tay thuốc rớt cuộc cũng được một phen xả láng.

Lúc quay về, chú Ba đi làm thủ tục xuất viện, miệng nói sẽ không bao giờ ở lại bệnh viện nữa đâu, rồi bảo tôi lo liệu giúp chú một phòng ở nhà nghỉ.

Tôi uống có hơi quá chén, sau khi về tới nhà nghỉ, giúp chú Ba đặt phòng, tôi bèn tắm táp sạch sẽ, rót cho mình một chén trà thật đặc rồi sửa soạn đi ngủ.

Nhưng tắm rửa xong, mãi vẫn không ngủ được, tôi bèn mở máy tính, lục tìm tấm ảnh cũ mèm chụp lúc chú Ba trước khi xuất phát đến Tây Sa ra xem.

Bức ảnh này tôi xem cả trăm lần rồi, nhưng ảnh chụp đen trắng, ngoại trừ vài người quen còn có thể nhận ra, còn lại những người khác rất khó để phân biệt rõ ràng. Và lại chú Ba cũng chưa từng chỉ cho tôi biết ai với ai. Trên ảnh, chú Ba gầy gò ốm yếu, chẳng có chỗ nào giống một thổ phu tử huyệt, mà Muộn Du Bình cũng cực kỳ giống một cậu sinh viên bình thường. Tôi thử tìm Giải Liên Hoàn trong bức ảnh, quả có phát hiện ra một người nhìn tựa tựa chú Ba tôi, chẳng biết có phải hắn hay không. Tôi không khỏi bùi ngùi. Nào có ai ngờ đằng sau một bức ảnh bình thường như vậy lại ẩn giấu nhiều sự việc đến thế.

Nhìn ngấm nửa ngày, thấy rằng căn bản chẳng có cách nào nhìn ra được điều gì từ tấm ảnh này, tôi bèn dùng modem dial-up của khách sạn để vào trang web của công ty chuyên phát nhanh đã gửi bưu kiện của Muộn Du Bình đến cho tôi, nhập mã số để tra cứu thông tin của kiện hàng chuyên phát nhanh này.

Rất nhanh đã có kết quả tìm kiếm. Tôi kéo chuột đến ô ghi địa điểm gửi hàng, thấy nó không bị để trống mà có ba chữ đề tên một thành phố: Cách Nhĩ Mộc. Cuộn băng hình này được gửi đi từ một địa phương có tên là Cách Nhĩ Mộc.

Tôi liền sửng sốt, tự hỏi đó là nơi nào? Tôi liền tra Google một lúc thì lại càng giật mình hơn. Hóa ra đó là một thành phố ở phía Tây, thuộc tỉnh Thanh Hải.

Thanh Hải? Muộn Du Bình đến đó từ bao giờ? Tôi bắt đầu nghi ngờ. Tên này hành động cũng mau lẹ quá đi, thoát cái đã chạy tới miền Tây rộng lớn, chả lẽ hẳn định đi giúp sức cho sự nghiệp đồ đầu ở miền Tây chẳng? Có điều Thanh Hải đâu thuộc địa bàn của thổ phu tử. Đó là khu vực có các dân tộc thiểu số tập trung sinh sống, chỉ có bọn đầu cơ buôn bán xác ướp với tội phạm buôn lậu di vật khảo cổ quốc tế mới thường lui tới mà thôi. Hẳn có thể đến đó làm gì nào? Giúp người ta đào giếng chắc?

Thế rồi hẳn lại còn gửi cuộn băng hình cho tôi, chuyện này có bắc tám cái thang tre cũng chẳng thấy có tí liên quan nào.

Tôi tra cứu một ít tài liệu về Cách Nhĩ Mộc, tìm hiểu một chút về lịch sử của nơi này thì lại càng ngạc nhiên hơn khi phát hiện ra Cách Nhĩ Mộc là một khu đô thị mới, được xây dựng khi bộ đội giải phóng đi xây sửa đường xá, bốn phía xung quanh đều là sa mạc. Muộn Du Bình mà ở đó thì tôi thực sự nghĩ không ra hẳn có thể làm gì. Và lại hẳn còn gửi băng hình từ đó về đây, rốt cuộc nội dung là cái gì nhỉ?

Mẹ kiếp, tôi bắt đầu có phần sốt ruột, bỗng chốc sự hứng thú của tôi đối với cuộn băng hình nọ ngày càng thêm mãnh liệt.

Hớp mấy ngụm trà đặc để trấn áp hơi men xong, tôi liền tổng hợp lại những thông tin mà hôm nay đã nghe được rồi gửi cho mấy người bên A Ninh. Tôi và mấy người này quen nhăng nhố với nhau, hy vọng bọn họ

cũng sẽ xem xét giúp tôi, biết đâu lại có phản hồi nào hữu dụng. Tuy chú Ba có dặn tôi là không được kể cho người khác, nhưng tôi nghĩ, nói cho bọn người của Cầu Đúc Khảo cũng không thành vấn đề gì lớn. Hơn nữa những nội dung tương đối nhạy cảm mà không quan trọng tôi đều đã lược bỏ hết rồi. Tôi còn hỏi bọn họ xem gần đây công ty có kế hoạch vào Vân Đỉnh Thiên Cung lần nữa hay không.

Làm xong mấy việc này thì chất còn bắt đầu phát huy tác dụng. Người tôi nhanh chóng rũ ra, mắt lơ đãng rồi chìm vào giấc ngủ. Tôi đánh một giấc yên ổn vô cùng, không hề mộng mị mà ngủ thẳng một lèo đến tận sáng bảnh mắt hôm sau, tôi mới bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

Tôi nhận điện thoại, đó là cậu người làm của chú Ba gọi tới. Cậu ta nói bọn họ đã xuất viện, chú Ba đã sang ở ngay sát vách phòng tôi. Đầu video cũng đã mua được rồi, họ gọi tôi sang đó cùng xem.

-----oOo-----

Chương 27: Hình ảnh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Yoo Chan

Beta: Com Năm Nướng Chảo, Earl Panda . . .

Đầu video là do cậu người làm bối được từ chợ đồ cũ ở bãi tàu mang tới, hãng Panasonic. Lúc tôi vào đến phòng chú Ba thì cậu ta đang lúi húi cắm máy. Tôi thấy trên sofa còn đặt hai chiếc dự phòng giống y chang, là vì sợ lỡ hỏng hóc gì lại rách việc. Nhưng cũng may, hàng nhập khẩu thời đó chất lượng tốt lắm, thử cả ba cái đều là dùng được. Tôi liếc qua một cái máy dự phòng, cũ kỹ nặng nề, nhưng đồ thời đó toàn là hàng xịn, không giống như đĩa DVD thời nay, quăng lên một cái là thành đĩa ném đồ chơi cho chó đợp luôn.

Suốt trong lúc cắm đầu video, chú Ba vẫn một mực không mở miệng, chỉ bảo tôi ngồi xuống rồi phì phèo hút thuốc hết điếu nọ lại đến điếu kia, chẳng rõ đang âm thầm suy tính những gì.

Con đầu đầu do say rượu của tôi cũng đỡ dần. Tôi cảm thấy có hơi căng thẳng, thi thoảng lại nghĩ quàng nghĩ xiên, suy đoán xem rốt cục trong cuộn băng ghi lại những hình ảnh gì. Tôi đã nghĩ đến cả Tây Sa, nhưng thời điểm bọn họ đến Tây Sa thì làm gì có chuyện mang thiết bị ghi hình đi theo. (Dạo đó thiết bị loại này tương đối đắt tiền, trong nước vẫn còn phổ biến loại máy quay dùng phim nhựa, cuộn băng vẫn phải dùng tay quay.) Cho nên nội dung trong băng ghi hình chắc chắn không phải được quay trong vụ Tây Sa đó. Tương tự, nội dung cũng không thể là phía sau cánh cửa thanh đồng được. Trừ hai nơi này ra, vậy trong băng hình sẽ là cái gì nhỉ? Thực sự chẳng có tí manh mối nào.

Nói xong được cái đầu máy với tivi, bật công tắc điện lên, tôi lấy cuộn băng định bỏ vào. Có điều lúc nhét nó vào cửa băng của đầu máy video thì tôi lại do dự, không hiểu sao ruột gan bỗng chốc rối bời cả lên, tôi bèn liếc sang nhìn chú Ba.

Chú Ba khoát khoát tay với tôi, bảo: “Cho vào đi chứ nhìn tao làm gì? Mẹ kiếp, mày còn phải sợ hấn bò từ TV ra chắc?”

Lúc ấy tôi mới đẩy cuộn băng vào. Đầu máy kêu loạch xoạch, bắt đầu chuyển động. Tôi quay lại ngồi xuống mé giường. Rất nhanh sau đó, trên màn hình nhấp nháy đầy muối. Chú Ba ngừng hút thuốc, ném tọt đầu mẩu vào trong cái ống nhỏ. Hai người chúng tôi cộng thêm cậu người làm của chú đều có phần căng thẳng mà nhòm người ngồi thẳng lên.

Sau hơn mười giây muối bay vù vù, trên TV mới bắt đầu xuất hiện hình ảnh. Tuy là tivi màu nhưng hình ảnh lại đen trắng, vậy chắc là do băng rồi. Hình ảnh mới đầu rất mờ, sau mới rõ dần lên.

Đó là một gian phòng gỗ kiểu cổ. Chúng tôi còn thấy cả sàn nhà lát ván, mà hình ảnh cứ không ngừng lắc lư, rõ ràng là người hoặc vật đỡ camera không được ổn định cho lắm. Trong nhà, chúng tôi thấy một cánh cửa sổ trở ra trên mảng tường phía sau. Cảnh quan bên ngoài mờ tịt, hình như là ban ngày vì máy quay hơi ngược sáng.

Chú Ba và tôi quay sang nhìn nhau. Hình ảnh này có vẻ quen chúng quá, chúng tôi chẳng thể ngờ sẽ thấy thứ như vậy. Lẽ nào đây là video blog tự quay? Đợi lát nữa sẽ thấy Muộn Du Bình vừa húp mì vừa đi ra, quay mặt vào màn hình nói rằng đã lâu không gặp, mọi người dạo này thế nào rồi, vân vân chẳng?

Phía dưới cửa sổ có kê một chiếc bàn làm việc kiểu cũ, trông có vẻ giống mấy thứ đồ dùng cổ lỗ sĩ trong những bộ phim cách mạng. Trên mặt bàn chất chồng đồ đạc. Nào tài liệu, đèn bàn, còn có cả một chiếc điện thoại.

Kiểu điện thoại này tương đối cũ, tuy chưa phải loại già cỗi đến rụng răng. Thời gian ghi hình đoạn phim này hẳn là sau thập kỉ 90 của thế kỉ 20. Dĩ nhiên hiện tại vẫn có nhiều gia đình dùng loại điện thoại này, cho nên rất cuộc cũng không thể đoán chắc đó là thời nào, chỉ khẳng định được rằng đó không thể là trước những năm 90.

Tiếp theo hình ảnh vẫn nguyên xi quay cảnh trong căn phòng đó, thật cứ y như tranh tĩnh vật. Chúng tôi đợi được một lúc rồi mới nhận ra rằng máy quay được giữ nguyên ở một vị trí, giống như những pha quay cố định trong phim điện ảnh, chẳng hề xô dịch.

Nói vậy thì chẳng biết hình ảnh bất động này sẽ còn kéo dài đến bao lâu, chúng tôi cũng không thể cứ ngây ra đó mà nhìn. Chú Ba liền ấn nút tua nhanh. Tua qua đến đoạn chừng hơn 20 phút, thì bỗng có một cái bóng màu đen từ trong phòng lướt vèo qua.

Tôi với chú Ba giật nảy mình.

Chú Ba vội vàng nhấn nút quay chậm tua ngược lại, hóa ra là một người từ ngoài ống kính bước vào trong khung hình. Chúng tôi còn nghe thấy có tiếng đóng mở cửa, hẳn là có người từ bên ngoài trở về phòng. Nhìn kỹ lại thì người vừa đi vào là một phụ nữ, trông không rõ bao nhiêu tuổi, nhìn loáng thoáng thấy dáng dấp cũng khá, tóc buộc túm đuôi ngựa.

Chú Ba lập tức bèn chèn hẳn. Chú bước lên phía trước, gần như dán cả vào màn hình TV.

Thế nhưng cô gái kia đi lại như bay, thoát cái đã lướt qua ống kính sang phía bên kia, rồi biến mất khỏi màn hình.

Tôi thấy sắc mặt chú Ba bỗng trở nên bất ổn, định hỏi chú có chuyện gì, nhưng chú lại khoát khoát tay với tôi, ý bảo tôi đừng nói chuyện.

Thời gian tiếp tục bị tua nhanh. Năm phút sau, cô gái kia lại xuất hiện trên màn hình, đã thay đồ ngủ. Tiếp đó cô ta đi thẳng đến trước ống kính,

màn hình bắt đầu lắc lư, rõ ràng là góc độ của máy quay đang bị điều chỉnh.

Giống như một cảnh quay đặc tả, gương mặt cô gái trực tiếp tiến sát vào màn hình tivi. Tôi thấy cô gái này khá trẻ, tướng mạo lạnh lợi xinh xắn, đôi mắt rất to, nhìn tổng thể là loại con gái có phần ngọt ngào đáng yêu.

Chú Ba cũng đang dán sát vào TV, thoáng cái đã mất đối mắt với cô gái trong màn hình. Điều làm tôi không ngờ chính là, trong nháy mắt, chú Ba trước tiên sững sờ một lát, sau đó toàn thân chú đột nhiên run bần. Chú thét to một tiếng rồi giật lùi lại mấy chục bước, suýt tý nữa đã đập cho cái tivi bắn ra khỏi ngăn tủ.

Cậu người làm nhà chú vội chạy lại đỡ tivi, tôi thì đỡ lấy chú. Chỉ thấy chú Ba trở vào khuôn mặt trong tivi kia, phát ra tiếng kêu run rẩy: “Là cô ta! Hoắc Linh! Là Hoắc Linh!”

Chúng tôi bị phản ứng bất thành linh của chú Ba dọa sợ gần chết. Cậu người làm nhà chú vội bỏ cái tivi qua đỡ chú, còn tôi trước tiên đặt tivi ngay ngăn lại, chỉ sợ nó rớt xuống hỏng xừ mất.

Tuy nhiên, cậu người làm nhà chú căn bản đỡ không nổi chú Ba. Chú vừa kêu thét vừa cứ thế giật lùi về phía sau, thoát cái liền đâm sầm vào bộ sô-pha, xô cho cả cái ghế suýt chút nữa lật nhào, còn bản thân chú thì trượt một cái ngã sòng xoài trên đất. Lần này rõ ràng bị đâm đau hết sức, chú ôm lưng, mặt mũi trắng bệch cả ra. Dẫu có thế, ánh mắt chú vẫn chăm chăm dán vào màn hình tivi, con ngươi trợn trừng như sắp rớt ra đến nơi.

Thế này thì tôi cũng hơi kinh ngạc. Cô gái đó vậy mà lại là Hoắc Linh sao?

Theo lời kể của Muộn Du Bình thì Hoắc Linh là con gái một cán bộ, hồi chuyến khảo cổ Tây Sa năm đó cũng là một trong những người cùng xuống ngôi mộ nằm dưới đáy biển. Tư liệu về cô gái này rất ít. Tôi không biết cô ta là ai trong bức ảnh chụp đen trắng kia nên đương nhiên không nhận ra được. Một người như vậy mà lại xuất hiện trong cuộn băng ghi hình Muộn Du Bình gửi tới... quả thật có phần khó mà cắt nghĩa nổi...

Và lại, điều khiến tôi cảm thấy quái lạ chính là: cuộn băng ghi hình này được làm ra thế nào? Xem xét từ việc cô nàng điều chỉnh ống kính, thì rõ ràng cô ta đã biết là có máy quay phim, mà quay phim tự sướng thì cũng không ai người ta quay như vậy. Thế này hẳn phải là một kiểu giám thị tự sắp đặt. Không còn nghi ngờ gì nữa, đây chính là băng ghi hình để giám sát. Cô ấy tại sao phải quay băng lại như vậy, mà cuộn băng này làm thế nào lại đến được tay Muộn Du Bình? Còn Muộn Du Bình vì sao lại gửi cuộn băng này cho tôi cơ chứ?

Trong chuyện này phải có trò gì rồi, tôi bắt đầu thăm dò trong lòng. Chú Ba nói đúng. Xem ra cả câu chuyện này còn xoi mói khép lại được.

Lúc này trên màn hình cô gái nọ đã điều chỉnh máy quay xong. Màn hình không còn rung lên nữa, cô ta cũng rời xa khỏi màn hình như trước, ngồi xuống bên bàn làm việc, dựng một chiếc gương lên chải đầu. Vì hình ảnh là đen trắng, lại thêm vụ lắc lư vừa rồi nên khung hình trở nên có phần mờ ảo.

Chú Ba dần dần bình tĩnh trở lại, nhưng mặt mày đã tái mét, thần sắc bây giờ so với hồi nãy cứ như hai người khác hẳn nhau. Chú nắm cứng lấy tay vịn ghế sofa, toàn thân run lên khe khẽ, rõ ràng là đang căng thẳng hết sức.

Tôi vì muốn chắc chắn, nên bèn hỏi lại chú Ba: “Cô gái này chính là cái cô Hoắc Linh đã cùng bọn chú xuống dưới đáy biển ấy hử?”

Chú Ba không có tí tẹo phản ứng nào. Tôi cũng hết cách, liếc mắt nhìn nhau với cậu người làm nhà chú. Cậu ta cũng chịu chẳng biết phải nói thế nào.

Cô Hoắc Linh trong băng hình lại càng không ngừng chải đầu. Mái tóc buộc đuôi ngựa của cô xõa ra tương đối dài, tôi cũng chả hiểu rốt cuộc cô ta còn phải chải đến thế nào. Đại khái phải tới hai mươi phút sau, cô ta mới dừng tay, lại túm tóc lên buộc đuôi ngựa.

Chải đầu xong xuôi rồi, cô liền đứng lên, có hơi mơ màng trông ra ngoài cửa sổ, tiếp đó chạy thình thịch tới chỗ máy quay phim quay không tới, rồi sau đó cô ta lại chạy trở về. Thế nhưng khi cô ta quay lại, tôi phát hiện quần áo của cô ta ấy vậy mà đã khác rồi.

Nói cách khác là cô ta đã vào buồng trong thay cả bộ quần áo.

Tiếp đó, những hình ảnh khiến tôi thấy khó lòng tưởng tượng liền xuất hiện.

Sau khi bước ra rồi, cô ta lại chạy đến trước máy quay, dường như không hài lòng với góc quay nên lại điều chỉnh ống kính. Màn hình bắt đầu rung lên, gương mặt trắng trẻo của cô ta choán lấy toàn bộ màn hình.

Chú Ba phát ra tiếng rên rỉ cực kỳ cổ quái, cứ như thể gương mặt của cô ta đáng sợ vô cùng.

Tôi cứ tưởng cô ta thay quần áo là đi ra ngoài, hoặc là nấu cơm nấu nước gì đấy, trong phòng đảm bảo một lúc lâu sau sẽ chẳng thấy bóng người, cho nên tôi cầm lấy điều khiển từ xa nhắm nhe tua tiếp. Đến lúc đó thì lại thấy cô ta ngồi trở về bên bàn làm việc, cầm lược, cời dây buộc tóc, lại bắt đầu chải!

“Cái cô này bị tâm thần rồi!” Cậu người làm ngồi một bên không kìm được kêu lên.

Chú Ba lập tức giơ tay ra hiệu cho cậu ta đứng lên tiếng, lông mày nhíu rõ chặt.

Cô gái ngồi quay lưng về phía chúng tôi mà chải đầu nên cũng không thấy vẻ mặt của cô. Trong gương chỉ có một cái bóng lơ mơ, động tác cũng gần như đều đặn, tần suất suýt soát hết như nhau. Tôi nhìn nhìn thử xem, quả thực hoài nghi không biết đầu của cô ta có phải làm bằng sắt không. Phải là tôi thì chải như thế, đầu đã trơn lóc nhăn nheo như quả óc chó từ khuya rồi.

Hình ảnh như thế khiến tôi cảm thấy bầu không khí trở nên có phần quái gở. Tôi chịu đựng tiếp. Lại được thêm tầm 20 phút sau, cô ta mới lại một lần nữa quán dây buộc tóc, đứng dậy chạy bình bịch ra khỏi màn hình.

Tôi và cậu người làm nọ đều thở phào nhẹ nhõm, nhủ thầm rằng cuối cùng cũng xong rồi. Nếu còn chải tiếp nữa thì đầu của tôi cũng bắt đầu muốn phát nhức lên mất.

Thế nhưng, chẳng thềm đợi chúng tôi giãn gân giãn cốt, cô nàng đã lại

thay một bộ quần áo khác chạy ra, tiến đến trước máy quay, lần thứ ba bắt đầu điều chỉnh góc độ.

Tôi bỗng thấy mơ mơ hồ hồ, quả thực chả hiểu mô tê gì cả. Cái cô Hoắc Linh này rốt cuộc đang làm gì? Thế này cũng quá khoa trương rồi, chẳng nhẽ đây là sở thích của cô ta... hoặc là, lẽ nào cô ta muốn tự sát? Cho nên mới không nê hà chuyện thay quần áo, chỉnh góc độ. Tiếp theo chẳng lẽ cô ta lại muốn chải đầu tiếp hả? Còn chải tiếp như vậy thì răng lược cũng bị mài thành sợi lông mất.

Đúng lúc đó, hình ảnh đột nhiên đứng khựng lại, hóa ra là chú Ba đã ấn nút tạm dừng. Màn hình hai màu đen trắng lập tức đứng nguyên tại pha quay đặc tả khuôn mặt nọ.

Chú Ba sắc mặt tái mét, môi mấp còn có phần run rẩy. Chú sáp lại gần xem xét tỉ mỉ rồi khàn khàn thốt lên: “Trời ạ. Cô ấy cũng không hề già đi!”

-----oOo-----

Chương 28: Người thứ mười một

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Nga Vũ

Beta: Com Năm Nướng Chảo, Earl Panda

Điều chú Ba nhắc đến, tôi đã quan sát thấy từ lâu, chỉ là không lên tiếng nói ra. Một mặt vì băng hình không được nét, tôi không rõ mình có nhìn lầm hay chẳng, mặt khác là vì tôi tin chú sẽ nhanh chóng để ý thấy thôi.

Quả nhiên, chú Ba dừng hình lại rồi tiến lại gần xem. Tôi cũng sáp vào, muốn nhìn cho kỹ để xác định lại một chút.

Liếc nhìn vài lần, tôi liền có kết luận: không nghi ngờ gì nữa, tuổi tác của Hoắc Linh tại thời điểm ghi hình cuốn băng này không thể quá ba mươi. Ở đây không nói đến bề ngoài trẻ trung, mà là dáng điệu thiếu nữ thanh xuân đó không phải phụ nữ cứ trang điểm cưa sừng làm ghé vào

là có thể đóng giả được. Ngoài ra, tôi không thể không nói thêm rằng cô Hoắc Linh này vẻ ngoài thật sự trông xinh xắn lạnh lợi lắm, bảo sao lại chẳng bỏ bùa cho mấy anh chàng trong đội khảo cổ mê đắm đến điên đảo thần hồn. Khả năng truyền tải của màn hình đen trắng so với loại có màu tệ hơn rất nhiều, nhưng ánh mắt hơi hơi mơ màng và nét mặt xinh xắn của cô vẫn có thể khiến tim người ta nhảy thình thình. Với một dung mạo như vậy, có lẽ cô luôn cảm thấy vô cùng tự tin vào bản thân, từ bé đến lớn luôn là tâm điểm được mọi người vây xung quanh yêu mến, chiều chuộng. Thế mà lại gặp phải cái ông “thần sầu” Muộn Du Bình hoàn toàn chẳng thèm đếm xỉa gì đến mình, phản ứng của cô như vậy cũng là hợp lý thôi. Có điều bây giờ nghĩ lại, những phản ứng này có thể chỉ là diễn kịch. Nếu quả thật như vậy thì người phụ nữ này cũng là nhân vật lợi hại đây.

Sắc mặt của chú Ba rất khó coi. Co mình vào trong ghế sofa, chú chắc lưỡi một tiếng: “Một người đã thế, người thứ hai cũng thế, mẹ kiếp, lẽ nào toàn bộ đám người mất tích đó đều thế này sao? Rốt cuộc bọn họ đã gặp phải chuyện gì?”

Tôi ngẫm nghĩ rồi lắc đầu, bảo với chú Ba rằng không thể đoán bừa như vậy được, ở đây chúng ta đâu có biết thời gian ghi hình cụ thể là lúc nào. Nhìn kiểu dáng điện thoại thì có lẽ là trước hoặc sau thập kỷ 90 của thế kỷ 20. Thời điểm đó cũng cách lúc cô ấy mất tích trong huyết mộ đáy biển chẳng được bao lâu. Chúng tôi không biết lúc bấy giờ Hoắc Linh bao nhiêu tuổi. Nếu hỏi đó cô ta chỉ 17-18 tuổi, vậy đâu có mười năm sau cũng chỉ mới 27-28, vậy thì không thể đưa ra kết luận là cô ấy chẳng hề già đi.

Chú Ba ậm ừ một tiếng, rõ ràng là không quá chú tâm đến lời tôi nói. Chú cho băng ghi hình chiếu tiếp, chúng tôi lại tiếp tục xem.

Tuy nhiên, điều khiến bọn tôi không thể tưởng tượng được là, bất tiếp chưa được bao nhiêu phút, đột nhiên “muỗi” lại tiếp tục nhảy ra đầy màn hình.

Bọn tôi tưởng băng ghi hình có vấn đề, bèn đợi một lát, thế nhưng tiếp theo đó vẫn là “muỗi”. Chú Ba bèn tua nhanh, tua mãi cho đến hết, tất cả vẫn rất những “muỗi”.

“Cái gì thế này?” Chú Ba có phần cáu kỉnh. Chú không thạo dùng đồ

điện tử, tưởng máy hỏng rồi, bèn định đi ra đập nó.

Tôi ngăn chú lại, kéo cuộn băng ra xem thì phát hiện băng từ không có vẻ gì là bị mốc, liền hiểu ngay ra vấn đề: “Bị xóa mất rồi.”

Xét từ tính liên tục của những hình ảnh trong cuộn băng thì đoạn sau hẳn phải có nội dung gì đó. Giờ đột nhiên biến thành chỉ còn nhiễu thì rõ ràng là đã bị xóa mất.

Băng hình từ lúc lấy ra đến giờ hoàn toàn chưa có ai động chạm gì vào, đầu video cũng vừa mới mua, không thể nào là do sai sót khi sử dụng. Hẳn là trước khi được gửi đến đây, cuộn băng đó đã bị xóa một đoạn mất rồi. Nhưng nếu đã cố tình làm thế, vậy thì tại sao không xóa nốt đoạn trước luôn đi, còn phải để lại một đoạn băng hoang đường khó hiểu thế để làm gì? Lẽ nào nội dung đoạn sau có gì đó chúng tôi không được phép xem?

Tôi và chú Ba bốn mắt nhìn nhau, hoàn toàn bó tay không thể hiểu nổi Muộn Du Bình có ý gì. Lẽ nào hẳn gheo bọn tôi chắc? Không có khả năng đó đâu, vị tiêu ca này đâu có giống kẻ rối hơi như vậy chứ.

Chú Ba ngẫm nghĩ một lúc, rồi bảo tôi bỏ lại cuộn băng vào, tua lại từ đầu xem lần nữa. Chú muốn xem kỹ xem phải chăng trong ấy có thứ gì đó mà vừa rồi không phát hiện ra, vì đoạn trước có một khúc bị tua nhanh, không xem kỹ thì chung quy là vẫn có phần không vững dạ.

Lần này chúng tôi thật sự xem lại từng giây từng giây một. Gian phòng lặng ngắt như tờ. Nếu ánh mắt mà có thể mang sức mạnh, thì cái tivi kia có khi bị chúng tôi trợn mắt nhìn đến phát nổ rồi. Tuy nhiên, xem hết một mạch, mắt cũng trợn trừng đến đỏ quạch cả ra mà vẫn không phát hiện được bất cứ manh mối nào có khả năng khiến chúng tôi nảy sinh hứng thú.

Sau đó chúng tôi lại chiếu tiếp cuộn băng ghi hình còn lại. Thế nhưng lần này lại càng quái đản hơn. Cuộn băng đó hoàn toàn trống rỗng, bên trong hoàn toàn chỉ có “muỗi”. Bọn tôi tua lại xem “muỗi” liền hai bận, chỉ thấy toàn thân cũng choáng váng cả lên.

Lúc mới bắt đầu xem băng thì hăng lắm, nhưng xem xong lại hết sức chán nản và mù mẫm. Lúc mới đầu tôi thậm chí còn tưởng là có thể thấy

cảnh tượng sau cánh cửa thanh đồng, song thật chẳng thể ngờ bên trong lại là hình ảnh chả hiểu mô tê gì như thế.

Tắt máy đi, tôi cùng chú Ba suy nghĩ xem rốt cục đã xảy ra chuyện gì. Nhưng mà ngồi nghĩ cả nửa ngày, hai chú cháu tôi mới phát hiện ra rằng vấn đề này hoàn toàn chẳng có điểm nào để mà bắt tay vào giải quyết.

Tôi báo cáo với chú Ba về thông tin tôi tìm được hôm qua. Cuộn băng này đến từ Cách Nhĩ Mộc, tỉnh Thanh Hải. Vậy, có thể cho rằng thế này: Muộn Du Bình gửi kiện hàng này cho chúng tôi từ Thanh Hải, vậy thì hiện giờ bản thân hẳn nhất định là ở trong thành phố Cách Nhĩ Mộc đó. Nếu vậy, có thể cho rằng hai cuộn băng này là hẳn tìm được ở Cách Nhĩ Mộc hay không? Sau đó, hẳn mới gửi cho chúng tôi.

Chuyện này cũng hoàn toàn không có cách nào để khẳng định được. Có điều, từ nội dung cuốn băng này, ngược lại có thể xác định một vấn đề: đó là, đám người mất tích trong ngôi mộ dưới đáy biển đó rõ ràng là chưa chết. Vào thập kỷ 90 của thế kỷ 20, bọn họ vẫn còn sống, nhưng hành vi có đôi chút khác thường. Người trong nhóm bọn họ có lẽ đại đa số đã chết trong Vân Đỉnh Thiên Cung. Chuyện này tôi không nói với chú Ba, sợ rằng chú sẽ suy sụp vì trong số đó có thể có cả Văn Cẩm.

Về sau tôi lại ép bản thân mình xem vài lần nữa, nhưng thật sự nhìn không ra nổi vấn đề. Chú Ba còn muốn tiếp tục xem băng, tôi bèn về trước ngủ bù. Tiếp đó chú Ba đem cuộn băng sao lại một bản, băng gốc thì trả lại cho tôi, bảo rằng để chú còn nghiên cứu mấy hôm sau. Phan Tử nghe nói chú Ba đã tỉnh, liền đến Cát Lâm đón chú đi.

Lần này việc làm ăn của chú Ba thiệt hại cực lớn. Người làm kẻ thì bị bắt, kẻ thì chạy trốn, địa vị của chú ở Trường Sa cũng rớt cả ngàn bạc. Có điều bản thân chú Ba hoàn toàn chẳng để tâm tới việc này. Đối với chú mà nói thì cái gọi là tiền tài này cũng chỉ là một thứ phù hiệu mà thôi. Lúc sắp đi, chú Ba dặn dò tôi, rằng vấn đề này nếu còn tiếp diễn về sau, thì chú bảo tôi đừng có dây vào thêm nữa. Tôi lúc trước hoàn toàn là sống nhờ cao số, hơn nữa bên mình còn có quý nhân phù trợ, chứ quá tam ba bận, ông trời cũng sẽ không chiều chuộng tôi được mãi đâu. Cẩn thận kinh doanh cửa hàng nhà mình cho tốt mới là thực tế, sau này mớ tài sản còn nhà chú nói không chừng còn phải nhờ tôi trông coi đấy.

Tôi ngoài mặt thì gật gù, bụng nhủ thầm thôi đi, với cái kiểu sống của

chú cháu chỉ sợ chẳng có số được hưởng đâu, thôi về làm nghề cũ cho ăn chắc mặc bền còn hơn.

Tóm gọn lại là sau khi chú Ba rời đi rồi, tôi cũng sửa soạn quay về Hàng Châu. Mỗi tội do chả mấy khi có dịp ngày rộng tháng dài ở lại Cát Lâm, thế là tôi bèn ngâm thêm mấy hôm, liên lạc với mấy đứa bạn ở quanh đó, thứ nhất là để xõa một tý, thứ nhì là để chuyện trò ôn lại tý kỷ niệm xưa.

Tôi có vài người bạn cùng đại học đang ở Trường Xuân, thế là bọn họ tranh thủ chạy tới. Mấy đứa bọn tôi tung tủy khắp nơi, tán dóc những chuyện trước kia, tâm trạng tôi mới dần dần tích cực lên. Sau đó lại dạo quanh thành phố, đi chợ đồ cổ, tôi giúp bọn họ chọn dăm ba món, chạy đi chạy lại cũng đã được hai tuần lễ.

Đã nếm trải nhiều chuyện như vậy, thành ra tôi có chút không để ý mấy chuyện vặt vãnh, hồi trước tiêu tiền còn cò kè mặc cả, chứ bây giờ chỉ đơn giản là tiền trao cháo múc. Có điều cứ thế, tiền nong bên người tôi ngót dần đi.

Mấy đứa bạn cũng lấy làm kỳ lạ với sự thay đổi của tôi. Cái thằng cá gỗ mà cũng chịu chơi thì thật quá bất ngờ. Họ đều hỏi xem cái gì đã thúc đẩy tôi như thế.

Trong một lần ăn cơm, tôi bèn chọn chơi trò đặc sắc, kể những chuyện tôi đã trải qua với mấy người kia, coi như là chém gió một bận. Thế mà nói xong lại chả có ai tin. Một đứa trong đám thì cười hỏi: “Cậu kể chuyện mấy người xuống đáy biển đó, có phải là bức ảnh nhờ tờ điều tra không?”

Tôi nghe cậu ta nói, bấy giờ mới nhớ ra rằng hồi trước tôi tìm được một tấm hình trên mạng, bên dưới có chữ “Cá ở chỗ tôi”. Lúc đó chính là tôi tóm cổ cậu ta nhờ điều tra giúp. Sau cậu ta chỉ tra ra là nó được gửi lên mạng từ Cát Lâm, còn lại thì cậu ta mặc kệ.

Giờ nghĩ lại thì cũng thật kỳ quái. Cái thứ mạng Internet này mới chính thức bắt đầu phát triển được mấy năm nay. Rốt cuộc là ai đã gửi lên nhỉ?

Đã nhớ ra rồi, tôi bèn hỏi luôn cậu kia xem về sau có còn tra thêm được cái gì nữa không. Cu cậu lắc đầu, rõ ràng cũng chả thèm ghim câu chuyện của tôi trong lòng, chỉ nói thế này: “Ảnh chụp kiểu đó bình

thường lắm, hơn nữa thời kỳ cũng quá xưa. Tư liệu thời đó bình thường chả ai đưa lên mạng, tớ chỉ có thể xài mấy mảnh chuyên môn. Cái địa chỉ IP đó là thứ duy nhất có thể tra ra đây. Tớ thấy nếu cậu thật sự muốn điều tra, thì chả có gì bằng đến Cục Lưu trữ Quốc gia, tìm xem có đội khảo cổ mười một người nào mất tích hai mươi năm trước không. Chắc là biết được nhiều hơn đây.”

Tôi ậm ừ một tiếng. Vậy cũng có lý lắm chứ. Có người ngồi bên bên đính chính: “Đằng ấy nhớ sai rồi. Cái ảnh đó tớ cũng xem rồi. Là mười người chứ.”

Cậu kia lắc đầu bảo: “Đâu mà, tớ thấy là mười một người.”

Ruột gan tôi lộn nhào. Tôi hỏi cậu ấy: “Sao lại thế?”

Cậu ta cười: “Trong ảnh thì là mười người, nhưng không phải còn một người chụp ảnh sao? Chả nhẽ các cậu không nghĩ tới à?”

-----oOo-----

Chương 29: Vĩ thanh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Yoo Chan

Beta: Com Năm Nướng Chảo, Earl Panda

Người vừa lên tiếng là một anh bạn của tôi, tên Lý Trầm Chu(*), học lớp trên tôi. Tên của cậu ta rất ngộ. Hồi đó tôi cứ tưởng cha mẹ cậu ta có lẽ là fan của Hạng Vũ, đập nồi dìm thuyền. Sau này quen thân rồi, lân la hỏi, tôi mới biết cha mẹ cậu ta là ngư dân, cũng thấy họ rất nghèo, liền tự nhủ rằng xem ra cha mẹ không muốn cậu ta thừa kế cái nghề truyền đời này đây mà.

(*Trầm Chu lấy từ trong câu phá phũ trầm chu, tức đập nồi dìm thuyền, dựa theo tích: Hạng Vũ đem quân đi đánh Cự Lộc, sau khi qua sông thì dìm hết thuyền, đập vỡ hết nồi niêu để binh sĩ thấy không có đường lui, phải quyết tâm đánh thắng. Nhân tiện nói luôn beta cũng là fan Hạng

Vũ~

Tôi với cậu ta cũng chẳng thân nhau lắm, chỉ là người trong nhóm này thường hay chơi với nhau, nói chuyện cũng khá hợp, là bạn bè kiểu quân tử chi giao(**), có việc gì cần thì hỗ trợ lẫn nhau, chứ không phải cái kiểu chả có việc gì cũng cứ phải túm tụm vào một chỗ. Hồi ấy tôi tìm cậu ta nhờ giúp là vì cậu ta hình như làm trong ngành kỹ thuật. Dĩ nhiên là cái nghề buôn đồ cổ này của tôi cũng chả liên quan một tý gì đến cậu ta. Hiện giờ nghề nghiệp cụ thể của cậu ta là gì, tôi còn chẳng biết rõ.

(**)Người xưa có câu “quân tử chi giao đạ̄m nhược thủy”, ý chỉ cái tình giữa những người quân tử tuy ngày thường đối đả̄i nhau chỉ đạ̄m mạc, song khi gian khó thì luôn hết lòng vì nhau~

Bữa nay nghe cậu ta nói một lời như chọt tỉnh cơn mê. Nghe thấy cái thuyết “mười một người” kia, tức thì toàn thân tôi đầm đìa mồ hôi lạnh, đến cả sắc mặt cũng trắng nhợt ra.

Đúng thật! Mẹ kiếp sao tôi lại không nghĩ tới cơ chứ?

Vào thời ấy thì làm gì có máy ảnh ngắm tự động, trong ngôi làng chài ở Hải Nam cũng tuyệt đối không có tiệm chụp ảnh. Người có thể sử dụng máy ảnh đích xác phải là thành viên đội khảo cổ. Tôi chỉ cần động não một tý là nhận ra anh ta nói có lý cực kỳ. Tôi đã từng xem rất nhiều tư liệu khảo cổ ở Tây Sa, bên trong đều có ảnh chụp lại. Thông thường với những trường hợp như này, đều có người của bên thông tin tuyên truyền đi theo làm biên bản.

Thế mà vì sao trong lời kể của chú Ba trước sau gì cũng chỉ nhắc đến mười người, chứ chưa từng đề cập đến người thứ mười một đó? Liệu có phải người bên thông tin tuyên truyền này không ra biển cùng bọn chú, hay là chú Ba vẫn còn giấu giếm điều chi?

Trông thấy bộ dạng của tôi, mấy đứa kia bèn rú lên cười hô hô. Lý Trầm Chu liền bảo: “Đừng nghĩ nữa. Xem ra tở thấy, chú Ba cậu lần này ấy à, đảm bảo lại vẫn đang lừa cậu đấy. Cậu lại bị chơi khăm mẹ nó rồi.”

Tôi cũng thoáng thấy chột dạ, bèn nhủ thầm rằng đêch mẹ, *éo phải chứ, một cảm giác bức bối pha lẫn sợ hãi lại dâng lên trong lòng. Lập tức tôi liền tự mình lừa mình, chống chế nói: “Không có khả năng đâu. Chuyện

chú ấy kể lần này trước sau gì cũng đều ăn khớp lắm. Không thể nào là lừa tớ được. Tớ có phải thằng đàn đờu.”

Lí Trâm Chu không phát hiện thấy tâm tình tôi biến đổi, bèn vỗ vỗ lưng tôi, tiếp tục tương cho một đòn: “Loại cáo già như chú Ba nhà cậu đương nhiên không thể bịa đại ra một câu chuyện để lèo cậu rồi. Nhất định đó phần lớn là sự thật, đến đoạn máu chốt mới bịp cậu một cái. Ban này nghe cậu kể, tớ liền phát hiện ra một vấn đề: kể thứ ba mà chú Ba cậu nhắc đến ấy, thực ra là có cũng được mà không có cũng chẳng sao. Với lại, cậu chỉ cần nghĩ kỹ một tý là thấy ngay, làm gì có cái người thứ ba kia chứ. Cái lời kể của anh Bình Xi Dầu gì gì mà cậu nói ấy lại không hề mâu thuẫn với những chuyện mà chú Ba cậu kể. Tớ thấy khả năng cậu bị chú Ba lừa có lẽ là lớn hơn một chút đấy.” (vâng, Bình Xi dầu kín miệng nhà ta đấy à =”)))))))

Tôi trong lòng có hơi hụt hẫng, tự nhủ rằng cậu suy diễn hay là tớ suy diễn đây hả, bảo cậu ta nói kỹ lại xem đầu cua tai nheo thế nào, sao cứ lái đi đâu rồi.

Cậu ta nốc thêm một đồng rượu, rồi dùng tay áo quẹt miệng, đáp: “Nói trắng ra đây này, cậu nghe cho kỹ nhé. Có mấy điếm đáng ngờ này. Thứ nhất, chú Ba cậu trên thuyền bức cung Giải Liên Hoàn, Giải Liên Hoàn liền huych toẹt ra là Cầu, ờ.....”

“Là Cầu Đức Khảo. Mẹ nhà cậu, đừng có sĩ nhục người bạn quốc tế của giai cấp vô sản chứ.” Có người ngồi cạnh sửa lưng.

“À, mặc kệ Cầu Cầu cái khi gió gì,” Lí Trâm Chu đáp: “Lão Cầu kia bảo hấn xuống ngôi mộ dưới đáy biển, là để chụp hình bích họa chứ gì? Cậu nghĩ xem, người như Giải Liên Hoàn có thể khai thật với chú Ba cậu hay không?” Cậu ta nhìn xoáy vào tôi. ” Làm gì có chuyện đó. Cái loại người này bọn tớ cũng từng tiếp xúc rồi, miệng lưỡi lươn lẹo cứ gọi là bậc nhất. Nghĩ theo hướng đó, mà cậu bảo Giải Liên Hoàn lặn xuống chỉ là vì bích họa thôi á? Tớ thấy chưa chắc đâu. Lật ngược lại vấn đề, chú Ba cậu có thể tin tưởng hấn sao? Cái loại cáo già như chú Ba nhà cậu sao lại tin tưởng hấn được? Ở đây chúng ta rút ra được một kết luận rất có khả năng: Giải Liên Hoàn xuống mộ dưới đáy biển là vì mục đích khác, mà chú Ba nhà cậu cũng biết rằng hấn nói hơi điếu.”

Tôi nghe mà trán cứ mướt mồ hôi hột, bụng bảo dạ rằng cũng hơi bị có

lý.

Đến lúc này Lý Trầm Chu bèn nằm ngửa ra, nói: “Nếu cậu cũng thấy tớ nói có lý, thì để tớ cho cậu xem một kịch bản khác nhá.”

Mấy người còn lại đều bắt đầu thấy hứng thú hẳn lên. Lúc này rượu vào cũng đã kha khá, thuốc cũng đều đã châm, mọi người bèn bảo cậu ta nói tiếp, nếu thấy sơ hở chỗ nào liền bị phạt rượu.

Lý Trầm Chu có phần đắc ý nói: “Chơi luôn. Vậy trước tiên chúng ta đặt mình ở vị trí khác để nghĩ thử chút nhé, đều ngẫm thử xem nếu mình là lão chú Ba phôi bò này, thì lúc đó sẽ nghĩ như thế nào? Các cậu xem, nếu chú Ba đó đã biết rằng Giải Liên Hoàn sẽ không khai thật, nhưng mà ở trên thuyền ông cũng không thể tra tấn ép cung đúng không? Thế thì lão cáo già này sẽ nghĩ gì nào? Nhất định là trước hết cứ theo Giải Liên Hoàn xuống mộ dưới đáy biển. Tiếp đó, ở trong mộ thất, lão cáo già sẽ bắt đầu chất vấn Giải Liên Hoàn về mục đích thực sự của hắn. Chưa nói đến chuyện dùng cả Mãn Thanh thập đại cực hình, nói không chừng lão còn xả bình dưỡng khí của Giải Liên Hoàn, lại bắt y nhìn lượng dưỡng khí càng lúc càng ít đi, không thể không khai mục đích thực sự của việc xuống ngôi mộ dưới đáy biển. Mục đích này chính là chuyện mà cái lão nước ngoài Hình Cầu gì gì kia không chịu nói với chú Ba nhà cậu. Sau khi biết được bí mật này rồi, chú Ba cậu mới nảy lòng tư lợi. Cậu có nhớ cái hang trộm ly kỳ trong ngôi mộ dưới đáy biển mà cậu kể ấy không? Đảm bảo nó là do hai người bọn họ đào ra khi hành động vì mục đích thật sự kia đó. Sau đây không biết là do bất trắc, hay do chú Ba nhà cậu bản tính độc địa, hoặc có lẽ nói đúng ra là vì vấn đề dưỡng khí, rốt cuộc Giải Liên Hoàn chết, còn chú Ba nhà cậu thì thoát được ra. Mà chú Ba lúc đó đã lấy được tất cả tư liệu của ngôi mộ dưới đáy biển rồi.

Mà điều càng rõ ràng hơn là chú Ba cậu cũng chưa đạt được mục đích nọ, vì thế ông ta bèn sắp xếp lần xuống mộ thứ hai, cũng lợi dụng chuyện mình đã thông thạo về ngôi mộ cổ này mà làm những người kia choáng váng hôn mê để dễ bề hành động. Tuy nhiên, tớ đoán là khi chú Ba cậu xong việc quay trở lại, liền phát hiện ra những người bị hôn mê đều không thấy đâu nữa, biến mất hết rồi. Cho nên ông ta mới áy náy lưu tâm đến như vậy. Ông ta không biết những người đó đã tự mình thoát ra, hay là gặp phải chuyện gì, còn sống hay đã chết. Mà bởi vì đã biết mục đích thật sự của lão già ngoại quốc Hình Cầu, ông ta mới tiếp tục tham gia vào vụ này. Ông ta cũng vì thế mới có thể hy sinh chuyện làm ăn của

mình để lên núi Trường Bạch, chứ không thì chuyện không có lợi, ông ta nhúng tay vào làm gì?”

Tôi nghe đến đây thì chân tay đã xụi lơ hoàn toàn. Cha nội này cũng quá lợi hại đi. Thế quái nào mà kẻ ra còn vanh vách hơn cả lời chú Ba. Nhưng nếu đúng là như thế thì chú Ba tôi chẳng phải là trùm phản diện đó sao?

“Có điều tớ cũng chỉ suy đoán bậy bạ không căn cứ mà thôi.” Cậu ta nói tiếp: “Thật ra cậu chẳng cần phải tốn công tốn sức với những lời kể của chú Ba cậu làm gì, bởi vì cho dù có là những lời của chú Ba cậu hay lời của cái Bình Xì Dầu kia kể, thì đều không bằng không chứng, chỉ toàn là lời nói gió bay thôi, nghe theo bọn họ thì có mà lẫn lộn từng pheo hết. Tớ thì tớ thấy, cậu đem tinh thần sức lực đầu tư vào loại chuyện này là chả có một tí ý nghĩa nào cả. Muốn biết sự thật á, quan trọng nhất chính là phải giải thích được một chuyện khác cơ.”

“Chuyện gì cơ?” Tôi đã hoàn toàn bị cậu ấy cuốn theo.

“Chú Ba của cậu vì sao lại phải nói dối cậu? Cậu nghĩ mà xem, chuyện này chả có một tí gì là liên quan đến cậu, nói ra sự thật hay không thì có khác qué gì nhau, sao phải tốn cả đồng công sức biên soạn ra lời nói dối phức tạp đến thế để đối phó với cậu làm gì?” Cậu ta liếc mắt nhìn tôi đầy ẩn ý, “Nguyên nhân căn bản ở chỗ này, sơ hở lớn nhất cũng nằm tại chỗ này luôn.”

“Thế cậu nghĩ nguyên nhân là cái quái gì?” Tôi chắt vắn cậu ta.

“Có nhiều cách giải thích lắm, trong đó cái đơn giản nhất là chú Ba cậu nói dối rằng chuyện này chẳng có liên quan gì với cậu. Nhưng trong câu chuyện này, chỉ sơ vai trò của cậu lại quan trọng cực kỳ.”

Lí Trầm Chu chốt lại một câu: “Mà thôi, đừng nghĩ nữa. Suy cho cùng thì, cứ qua đơn vị cũ của mấy người đó mà tra cứu chẳng phải là sẽ biết sao. Thường thì Viện nghiên cứu Khảo cổ vẫn chịu sự quản lý của ngành văn hóa, hồi đó bọn họ được Viện nghiên cứu nào phái đi, hồ sơ có lẽ vẫn còn lưu. Ở nước mình có rất nhiều hồ sơ được lưu vĩnh viễn mà.”

Tôi cũng không nói lời nào, dù sao đây cũng chỉ là phỏng đoán. Nếu như có thời gian thì quả thật cũng có thể điều tra được. Có điều nếu tra ra

đúng là có mười một người, thì tôi biết phải đối mặt với lời biện bạch của chú Ba thế nào đây? Có phải là sẽ bác bỏ toàn bộ mọi điều chú nói không? Nỗi đau xót này có phần quá lớn. Nghĩ tới đây, tôi thấy thà thôi đừng điều tra nữa cho rồi.

-----oOo-----

Chương 30: Ròng đến nhà tôm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Nga Vũ

Beta: Com Năm Nướng Chảo, Earl Panda

.

.

.*****

.

Về đến Hàng Châu rồi, thời tiết vẫn vô cùng lạnh giá.

Cửa hàng vẫn vắng tanh không khác gì ngày trước. Vương Minh thấy tôi trở về, một vẻ mệt đừ, thế nào mà máy tích tắc đầu lại chẳng nhận ra tôi, còn tưởng tôi là khách hàng. Tôi cũng chỉ có thể cười khổ.

Kết quả cuộc thảo luận giữa tôi và mấy đứa bạn đã giáng cho tôi một đòn cực nặng, khiến tâm trạng tôi cứ rối bời không yên, lại không thể đi hỏi chú Ba lần nữa, kéo ông cụ khốt đó lại chửi tôi chân trong chân ngoài. Sầu nào trong lòng không chỗ trút, tôi đành ngày ngày nán lại trong cửa hàng, chơi cờ với ông chủ quày đối diện. Lại nói năm nay nhiều khê nhiều sự, cả phố buôn bán chả khá khẩm tý nào, mọi người đều phải đồ thóc giống ra ăn, sống một cách vô công rồi nghề.

Nói tới thì kể cũng lạ. Những chuyện buồn phiền sau khi về Hàng Châu rồi tôi cũng ít nghĩ tới. Đại khái thành phố này bản thân nó vốn rất dễ

khiến người ta thấy nhẹ lòng.

Có một khoảng thời gian dài tôi không gặp chú Ba. Bàn Tử có tìm tôi vài lần, nhờ tôi giải quyết mấy việc. Thằng cha này đúng là chả ở yên được, gia tài bạc triệu mà phung phí rõ nhanh, chả mấy chốc đã thấy bảo hết tiền. Hỏi ra thì mới biết là anh ta mở cửa hàng ở Bắc Kinh, liền tiêu mất gần sạch nhẵn rồi. Thời buổi này đúng là không giống trước kia nữa, ôm được một vụn là cả đời khỏi cần lo lắng. Có điều mấy người khách mở miệng toàn nói giọng Bắc Kinh mà anh ta mấy lần dẫn theo cũng đều đặn lấy không ít hàng, chắc hẳn mở rộng kinh doanh rồi thì buôn bán lãi lời cũng khá.

Bữa nay, tôi đang bị ông chủ cửa hàng ké bên chém giết đến mức chỉ còn lại một đôi mã, còn ngoan cố không chịu nhận thua, chuẩn bị cầm cự đến giờ cơm chiều là lại tìm có hoãn binh, thì chợt nghe có một kẻ vừa đi vừa luôn mồm mắng chửi suốt đến gần. Tôi ngẩng đầu nhìn lên thì hóa ra lại là Bàn Tử. Cha nội này làm ăn cũng khấm khá quá nhỉ.

Chủ cửa hàng bên cạnh đã từng làm ăn với Bàn Tử, không ít lần bắt bí anh ta, vừa thấy Bàn Tử đến liền chuồn mất. Tôi mừng hóm vì khỏi phải thua tiền, liền hỏi xem anh ta cấu gấu cái gì.

Bàn Tử hùng hổ mắng mắng chửi chửi, hóa ra là mang hai cái bình sứ đến Hàng Châu, giữa đường bị vỡ mất một cái trên xe lửa, lại chả bắt đền được ai, chỉ có thể cấu gấu.

Tôi với anh ta quen biết đã lâu, chút chuyện tường tận về anh ta tôi cũng biết ít nhiều, bèn chế nhạo, cười anh ta không chịu ngồi máy bay mà cứ chen chúc trên xe lửa. Thế chả phải là bị chập mạch à?

Bàn Tử chửi: “Cậu thì biết cái *éo gì. Bây giờ máy bay họ làm gấu lắm đó. Tôi ở Phan Gia Viên cũng có tên có tuổi, được cóm người ta đặc biệt chăm sóc lắm đấy. Mấy năm nay hợp hành quốc tế ở Bắc Kinh nhiều quá, giờ cứ vài ngày lại một trận càn quét. Bố mày có mỗi cái cửa hàng mà ngày nào cũng bị hành cho khôn khổ, hết mẹ cửa làm ăn. Chứ không á? Bất đắc dĩ lắm mới phải Nam tiến nhá. Giang Nam coi trọng buôn bán, đầu tư tiền vào mới hợp. Có điều con gái Hàng Châu các người hung dữ quá. Bàn gia nhà cậu trên xe lửa mãi mới lựa được chuyện phiếm để giải sầu, thế mà bị ăn một cú vêu mồm. Còn hàng họ của bố thì bị đập cho vỡ mẹ nó hết. Mẹ sư cha đứa nào bảo con gái Giang Nam là

làm từ nước đấy? Bíp bố à, có mà là làm từ axit sulphuric thì có.”

Chuyện này Bàn Tử lải nhải rất nhiều lần rồi nên tôi biết nó thế nào. Trên xe lửa có một cô bé rõ là gầy. Bàn Tử thấy cô gái gầy như cái xác ve mà mặt còn bự phần, mồm miệng lại văng ra mấy câu không được thanh lịch cho lắm, phàn nàn trong xe có mùi gì khó ngửi. Dĩ nhiên đây là tại chân Bàn Tử thối quá. Bàn Tử nghe xong lửa giận tích tụ, cũng bởi vì quá rối việc, mồm mép liền châm chọc cô ta, nói rằng cô em à, tôi thấy cô dung nhan xinh đẹp thật, mà có sao lại gầy gò như thế. Xem hai cái ống quần cô kia, gió thổi qua là đũng quần bay phấp phới như đèn lồng, lấp vào bên trong hai cái cánh quạt, thì mẹ nó đánh rắm còn phát được luồng điện sức gió ấy chứ.

Câu này chưa nói dứt lời đã bị người ta văng cho một cái tát vỡ mồm. Tôi nghe xong cười hớn hở, bảo anh ta rằng người ta tha cho, không lôi anh đến đồn công an đã là tốt lắm rồi đấy. Anh biết không, trên đời này có một loại tội gọi là tội quấy rối, mà anh thì đã là kẻ tình nghi rồi đấy.

Bàn Tử còn loe mồm lên, nói với khuôn mặt đỏ á, ui da, bảo tôi quấy rối cô ta hả, cóm tuyệt đối sẽ không tin đâu. Tôi nhất định phải là người bị hại mới đúng.

Tôi bèn bày cho anh ta một cách, nói sau này anh không cần đích thân đưa đến nữa. Anh không biết trên đời này có thứ gọi là chuyển phát nhanh à? Anh đó, chỉ cần tự bỏ ít tiền ra, mở công ty chuyên phát nhanh, đút lót nhiều nhiều chút. Cái dịch vụ này vừa chạy, thì cứ từng trạm từng trạm, ở trên mỗi xe lại tổng tiền thêm vài món mình khí còn không phải dễ như ăn cháo là gì.

Bàn Tử riêng về phương diện kinh doanh là đồ chết não, nghe không hiểu những thứ phức tạp, cũng không tám được với tôi về khoản này. Anh ta thốt thức nói: “Nói tới tiền nong, Bàn gia nhà cậu chả bần tiện gì đâu, nhưng mấy tháng nay tôi thực sự đợi đến phát ngáy lên rồi. Cậu nói coi, tiền lời cứ thế mà tiêu, như vậy rất là vô nghĩa. Đám người chúng ta còn phải làm cái việc kia, đúng không? Đó mới gọi là chân lý cuộc đời. Phải rồi, Tam gia nhà cậu đó, gần đây còn gặp Lạ Ma không? Sao chả có tin tức gì vậy?”

Tôi liền bảo bản thân tôi cũng chẳng liên lạc gì. Cứ cảm giác như thể sau chuyện này, tôi với chú Ba đã có một khoảng cách. Chú không dám gặp

tôi, mà tôi cũng không dám đi gặp chú. Thỉnh thoảng thấy mặt một lần cũng chẳng nói năng gì.

Bàn Tử cũng không để ý, chỉ bảo: “Phải mà còn có việc gì hay ho, thì nhớ san cho tôi với nhé. Mấy tháng nay xương cốt ngựa ngáy hết cả rồi.”

Tôi nhủ thầm rằng anh nói đi nói lại, chẳng phải cũng vì tiền cả sao. Trong lòng thấy tức cười, tôi bèn nói: “Bàn Tử nhà anh, tính tình đúng là quái thật, nếu là nhiều tiền thì anh cũng có chứ không phải không, sao mà đến mức không đủ xài chứ?” Anh ta đáp: “Núi cao còn có núi cao hơn, hào kiệt ở Phan Gia Viên đông như ốc, nguyên một đám đại gia trá hình, có hàng xịn là toàn chặn cục gạch ém trong nhà đó. So với đám người ấy thì có mà ghen tức chết luôn. Thường nghe nói, người sống trên đời chỉ cần còn một hơi thở thì làm gì có chuyện tiền nhiều lại không muốn nhiều tiền hơn nữa chứ!”

Tôi cười vang ha hả, bảo đây mới đúng là lời nói thật.

Đang nói dở thì ngoài cửa hàng đột nhiên có người thò đầu vào, ngẩng mặt lên cười, hỏi: “Ông chủ, có mở cửa làm ăn không đây.....”

Bàn Tử đang gãi gãi cẳng chân, bèn ngược mắt lên nhìn người mới đến, kêu ôi chà một tiếng rồi cười lạnh nói: “Là cô hả?”

Tôi ngoái lại nhìn, người đến hóa ra là A Ninh, bữa nay diện một cái áo thun hở rốn, xỏ quần bò, cảm giác khác xa với lúc ở trên biển. Tôi cũng có phần nhận không ra.

A Ninh với tôi chả có mấy khi liên lạc với nhau, tôi cũng đã từng nghe ngóng tin tức về người này, nhưng lại chẳng có thông tin gì. Hôm nay cô nàng đột nhiên đến tìm tôi, lại khiến tôi thấy bất ngờ hết sức.

A Ninh không thèm đếm xỉa gì đến Bàn Tử, trừng mắt liếc anh ta một cái, sau đó ưỡn ẹo lượn một vòng đầy quyền rũ quanh cửa hàng nhà tôi, rồi quay sang tôi nói: “Khá phết nhỉ, bày biện trông cổ kính lắm.”

Tôi nghĩ bụng, tôi đây là kinh doanh đồ cổ đấy, thế chẳng nhẽ lai trang trí nội thất kiểu siêu thực à? Tôi cảnh giác hỏi: “Gớm chả mấy khi rông đến nhà tôm. Cô tìm tôi có việc gì đấy?”

Cô nàng có phần thất vọng nhìn tôi một cái, đại khái là nhận ra thái độ của tôi, bèn ngáp ngừng rồi đáp: “Anh đúng là thẳng thắn. Thế thì tôi cũng không khách sáo nữa. Tôi tới tìm anh để anh mời tôi ăn cơm, thế anh có mời không thì bảo?”

-----oOo-----

Chương 31: Manh mối mới

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Yoo Chan

Beta: Cơm Nấm Nướng Chảo, Earl Panda

.

.

.*****

.

Trong nhà hàng Lâu Ngoại Lâu ở Hàng Châu, tôi ngồi nhìn A Ninh xoi nót miếng cá chua cuối cùng, thỏa mãn lau lau cái miệng nhỏ nhắn, bày ra một vẻ mặt ngây ngất mà bảo chúng tôi: “Đồ ăn ở Hàng Châu đúng là khá thật, mỗi tội hơi ngọt.”

Cơn bực mình trong lòng tôi đã lên đến đỉnh điểm, nhưng lại không tiện bùng ra, chỉ đành nhếch nhếch mép xem như có cười, rồi vẫy tay gọi tính tiền.

Nói thật, là chỗ quen biết với nhau, có mời cô ta ăn một bữa cơm thì cũng chả phải chuyện gì to tát lắm, tôi cũng không phải loại người chưa từng dùng bữa với kẻ xa lạ bao giờ. Nhưng có một bữa cơm mà ăn uống cứ như cà phê nhỏ từng giọt trong phin ấy, mất đến những hai tiếng đồng hồ lận, cả buổi lại chẳng nói chẳng rằng lấy một câu, chỉ vừa ăn vừa nhìn chúng tôi rồi cười, thì quả thực là tôi hết chịu nổi.

Còn có Bàn Tử cũng bực mình không kém. Bàn Tử rất có thành kiến với cô ta, vốn đã định phải dứt bỏ đi rồi, nhưng mà tôi thật sự không muốn một mình xơi cơm với cô ả này, nên tôi cố sống cố chết kéo anh ta cùng vào nhà hàng. Giờ thì anh ta hối hận đến tím ruột bầm gan rồi.

Hai đứa bọn tôi ăn chẳng được mấy miếng. Bàn Tử thì một mực ngồi đó uống rượu giải sầu. Mặt mũi cả hai đều sa sầm lại, cứng ngắc. Tôi âm thầm suy đoán xem cô ả này rốt cuộc tới tìm tôi làm gì, vừa nghĩ cách ứng phó, thậm chí cả cách làm sao để phòng tránh nếu lỡ ả ta đột ngột nhảy lên phi ám khí tôi cũng nghĩ luôn rồi.

Nhân viên phục vụ đến viết hóa đơn tổng, trông thấy ánh mắt bọn tôi thì cũng thành ra bực bội cảnh giác.

Cái loại thực khách ngồi cả hai tiếng đồng hồ không buồn trò chuyện, mặt mũi xám ngoét, ở Lâu Ngoại Lâu quả là ít gặp. Trông ánh mắt của cô phục vụ thì có lẽ cô ta đã cho rằng chúng tôi là đám cho vay nặng lãi rồi, còn cô gái vóc người xinh đẹp kia sau khi ăn xong thì sẽ bị tôi và Bàn Tử bán luôn vào nhà thổ.

Còn bản thân tôi thì lại cảm thấy mình như đứa học trò đến kì thi không thềm ôn tập, bỗng nhiên phát hiện thầy giáo đến thăm hỏi hai vị phụ huynh nhà mình, chẳng biết là phúc hay họa đây, chính là cái cảm giác nhấp nhồm không yên chờ thầy giáo nói vào câu chuyện đó đó. Tóm lại, cả đời tôi có bữa cơm này là ăn một cách bực bội nhất.

Nhân viên phục vụ đi xa rồi, Bàn Tử nhìn đồ ăn trên bàn cười khẩy một tiếng, hỏi: “Không ngờ cô cũng là kiểu người ăn thùng uống vại đấy nhỉ. Thế nào? Cô bán mạng làm việc cho công ty nhà cô như vậy, mà đến bữa cơm no công ty của các cô cũng không cho được cơ à?”

“Bọn tôi quanh năm suốt tháng ở ngoài bãi hoang, có cầm vàng thỏi theo thì cũng làm gì có gì tử tế mà ăn.” A Ninh nhướn mày, “Cứ đem so với lương khô thì thứ gì ăn mà chả ngon.”

Bàn Tử cười nhạt, liếc liếc tôi, đưa mắt ra hiệu một cái ý bảo tôi nói tiếp câu chuyện mà anh ta mới khơi lên.

Tôi ‘khụ’ một tiếng, cũng chả biết nói thế nào. Có điều A Ninh rõ ràng là đến tìm tôi, nếu để Bàn Tử giúp tôi hỏi chuyện thì nhất định là không

hợp lẽ. Vì thế tôi đành miễn cưỡng đương đầu với thử thách, hỏi A Ninh: “Com thì tôi cũng mời cô ăn rồi, có chuyện gì chúng ta cứ nói thẳng ra đi. Cô lần này tới tìm tôi, rốt cuộc là có chuyện gì?”

A Ninh bèn nhếch khóe môi mỉm cười: “Sao mà cứ hỏi mãi chuyện này thế? Chẳng nhẽ không có việc thì không đến tìm anh được à?”

Một cái nhếch miệng này gợi lên biết bao quyến rũ lẳng lơ. Tôi thấy con mắt cô ta nhìn tôi đến mức sắp chảy nước ra rồi, trong ngực bỗng nghẹn ứ một cục, những muồn ói máu. Trong vô thức tôi quay sang nhìn Bàn Tử. Bàn Tử lại làm bộ như không nghe thấy, quay ngoắt mặt sang bên khác.

Tôi chỉ đành xoay đầu trở lại, chẳng biết phải hỏi tiếp như nào, bèn “ờ” một tiếng, nửa ngày nói chẳng nên câu, mặt mũi thoát cái nghẹn đến đỏ lựng cả lên.

A Ninh thấy cái bộ dạng này của tôi, lúc đầu còn muồn khiêu khích xem tôi ứng phó thế nào, kết quả đợi cả nửa buổi vẫn chẳng thấy tôi nói lời nào, cô nàng đột nhiên cười phá lên, lắc đầu tức cười bảo: “Thật là hết cách bắt chẹt anh, chẳng biết có phải cái bộ dạng này là anh giả vờ ra không nữa. Thôi bỏ đi, không gheo anh nữa. Tôi đúng là tìm anh có việc đây.”

Nói đoạn cô ta moi trong túi ra một cái bọc vuông vức rồi đưa cho tôi: “Đây là thứ công ty chúng tôi vừa nhận được, có liên quan đến anh, anh xem thử đi.”

Tôi xem thử thì thấy đó là một gói bưu phẩm. Áng chừng một chút, trong lòng tôi chợt còn cào cả lên, đại khái đã biết đó là thứ quái gì rồi. Kích thước như thế, hình dạng như kia, lại thêm kinh nghiệm từ mấy ngày trước, thật sự là không khó đoán. Thế là tôi không tự chủ được mà đỏ mồm hôi lạnh đầm dề.

Bàn Tử không biết rõ nội tình, thấy tôi ngây người ra đó liền giật lấy cái gói, mở ra xem thì thấy quả nhiên là hai cuộn băng ghi hình màu đen, hơn nữa cũng giống như hai cuộn băng chúng tôi nhận được ở Cát Lâm, đều là băng hình theo chuẩn cũ.

Tuy tôi đã đoán ra được rồi, nhưng khi đã được xác nhận hẳn hoi thì trong lòng vẫn hẫng một cái, tự hỏi chuyện này là thế nào vậy? Lẽ nào

Muộn Du Bình không chỉ gửi hai cuộn băng? Cùng với đồ gửi cho tôi, còn có một phần khác gửi đến công ty A Ninh nữa? Hai cuộn băng này, phải chăng cũng có nội dung giống với hai cuộn băng mà chúng tôi đã nhận được?

Thằng cha này rốt cuộc muốn làm gì?

“Đây là thứ mấy ngày hôm trước được gửi đến trụ sở của công ty chúng tôi ở Thượng Hải. Vì người gửi tương đối đặc biệt, nên rất nhanh nó đã đến tay tôi.” A Ninh nhìn tôi. “Sau khi xem xong tôi liền biết phải tới tìm anh một chuyện.”

Bàn Tử đã nghe tôi kể về chuyện băng ghi hình, bây giờ cái vẻ mặt làm gì còn giữ được bí mật nữa, nhắm thẳng vào tôi nháy mắt ra hiệu. Tôi lại ‘khu’ một tiếng, ý bảo anh ta đừng có kích động như vậy, rồi nói với A Ninh: “Người gửi bưu kiện có cái gì đặc biệt thế? Nội dung trong băng là cái gì?”

A Ninh liếc xéo Bàn Tử một cái, như cười như không, quay sang tôi đáp: “Người gửi bưu kiện đúng là hết sức đặc biệt. Đợt chuyển phát nhanh này người gửi chính là....” Cô ta lấy trong túi ra một tờ hóa đơn chuyển phát nhanh, “Anh tự xem xem đó là ai.”

Tôi thấy cô ả cứ nói kiêu che che đậy đậy như thế, trong lòng thầm nghĩ người gửi bưu kiện chắc là Trương Khởi Linh rồi, gì chứ cái tay này thì quả thực là đặc biệt hết cỡ. Tôi bây giờ còn có cảm giác chẳng hiểu anh ta rốt cuộc có tồn tại trên cõi đời này hay không nữa. Thế nhưng làm sao mà A Ninh lại biết hẳn ta đặc biệt được cơ chứ?

Thế là tôi bèn nhận lấy. Bàn Tử lại thò đầu sang xem. Vừa nhìn một cái, tôi liền sững cả người ra. Thứ ghi trên tờ hóa đơn kia, tên của người gửi đợt chuyển phát nhanh này, lại chính là Ngô Tà – tên họ của tôi.

“Cậu á?” Bàn Tử bên cạnh chẳng hiểu ra sao cả, bèn kêu lên.

Tôi lập tức lắc đầu, nói với A Ninh: “Tôi không có gửi! Cái này không phải tôi gửi đâu.”

A Ninh gật đầu: “Chúng tôi cũng biết. Làm sao có khả năng anh gửi đồ cho chúng tôi được. Người gửi đồ ghi lên cái tên này, rõ ràng là để đảm

bảo rằng đồ sẽ đến được tay tôi mà thôi.”

Hứng thú của Bàn Tử bị khơi lên. Anh ta bèn hỏi A Ninh: “Ồ trong quay gì ấy nhé?”

A Ninh đáp: “Thứ bên trong khá là quái đản. Tôi nghĩ các anh nên xem một chút, tự mình cảm nhận đi.”

Sự ngờ vực trong lòng tôi đã bị dồn lên đến cao trào. Lúc này tôi quên cả phòng bị, buột miệng hỏi A Ninh: “Có phải có một cô gái cứ liên tục chải đầu không?”

A Ninh rõ ràng là không hiểu gì cả, liếc nhìn tôi một cái rồi lắc đầu trả lời: ” Không phải. Thứ trong này, không biết có thể tính là người hay không nữa.”

.

.

Thím Ngô Tà tự nhận gu gái của mình là loli Hoàng Dung, thế mà có một con loli Hoàng Dung lù lù trước mặt thật thì lại ghét bỏ ra mặt =A= Quả nhiên đời trai của thím đã không còn cách nào cứu vãn nổi nữa rồi :v

-----oOo-----

Chương 32: Ngôi nhà cũ trong băng ghi hình

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Cơm Nấm Nướng Chảo

Beta: Earl Panda

.

Mấy đầu máy video mua tại Cát Lâm tôi đã gửi bưu điện về để ở trong nhà. Vì không muốn A Ninh biết địa chỉ thật của mình – tuy có khả năng cô ta đã sớm biết rồi – nên tôi phân công Vương Minh về nhà tôi lấy. Ở ngay gian trong của cửa hàng, sau khi cắm đầu máy xong, chúng tôi liền bật cuộn băng từ mới nhận trên chiếc TV nhỏ ở đây.

Băng từ vẫn là loại trắng đen không hề thay đổi. Đoạn nhiều qua đi thì xuất hiện một gian phòng ở bày biện theo kiểu cũ. Lúc mới bắt đầu, tôi còn hơi giật mình, nhưng ngay sau đó liền phát hiện ra cách bài trí của căn phòng kia đã không còn giống như trong cuộn băng chúng tôi đã xem ở Cát Lâm, rõ ràng là địa điểm đã thay đổi. Không gian rộng lớn hơn nhiều, cách bài trí cũng khác hẳn, không biết là ở đâu.

Lúc ấy, khi ở Cát Lâm cùng với chú Ba xem xong hai cuộn băng từ kia, đoạn sau tất cả đều là muối, xem đi xem lại cũng không phát hiện được bất cứ đầu dây mối nhợ nào. Hiện giờ có cuộn băng từ mới, tôi thầm nghĩ bên trong chắc sẽ có manh mối, nên xem kỹ lưỡng hơn một chút.

Vương Minh pha trà rót nước cho mọi người. Bàn Tử không hề khách khí, nằm xoài ra trên ghế dựa của tôi. Tôi đành ngồi sang một bên, sau đó đuổi Vương Minh ra ngoài trông hàng, lại còn phải giữ kẽ rắng sức duy trì một khoảng cách với A Ninh. Có điều lúc này A Ninh cũng nghiêm túc rồi, gương mặt lạnh tanh so với vẻ dí dỏm ban nãy cứ như hai người hoàn toàn khác hẳn.

Trong căn phòng đó rất tối, ở một bên có ánh sáng loang lổ chiếu vào. Theo hình dạng ánh sáng chiếu xuyên qua thì cửa sổ có phần giống loại song gỗ khắc hoa sử dụng cho kiểu nhà cũ thời Minh-Thanh, tuy nhiên hình ảnh là đen trắng nên nhìn không rõ lắm. Có thể thấy lúc này trong phòng không có người.

Bàn Tử nháy mắt với tôi, ngầm hỏi nội dung có giống cuộn băng ghi hình mà Muộn Du Bình gửi cho tôi không. Tôi thoáng lắc đầu ý bảo không phải. Anh ta để lộ vẻ mặt vô cùng bất ngờ rồi lại quay đầu chăm

chú xem băng.

Có điều, một đoạn khoảng mười lăm phút sau hình ảnh vẫn không có gì thay đổi, chỉ là thỉnh thoảng nhiều một phát làm chúng tôi giật mình thon thót.

Tôi từng có kinh nghiệm nên vẫn còn có thể chịu được. Bàn Tử thì đã không kiên nhẫn được nữa, bèn quay sang phía A Ninh: “Tôi bảo này Ninh tiểu thư, cô cầm nhầm băng rồi hả?”

A Ninh mặc kệ anh ta, chỉ nhìn tôi. Tôi thì lại nín thở, vì tôi biết cuộn băng này có lẽ cũng là băng hình giám sát, có ghi lại hình ảnh phòng ở không một bóng người cũng là cực kỳ bình thường. A Ninh đã muốn đưa cuộn băng từ này ra, thì chắc chắn không lâu sau nữa sẽ có một sự việc gì đó không tầm thường xảy ra trong cuộn băng.

Thấy tôi và A Ninh không nói câu nào, Bàn Tử cũng thấy mắt mặt, uống xong ngụm trà liền muốn ra ngoài. Tôi bèn ấn anh ta xuống, không để anh ta chuồn đi mất, lúc bấy giờ anh ta mới chịu ngồi lại, nhưng cứ cào cào gãi gãi sồn sột hết chỗ nọ chỗ kia, rõ ràng là cực kỳ sốt ruột.

Tôi trong lòng ngấm ngấm bực dọc nhưng cũng không tiện bùng nổ, đành phải tập trung tư tưởng hạ hỏa, tiếp tục theo dõi căn phòng trên TV. Bản thân tôi cũng có phần mất kiên nhẫn, thật muốn nhấn nút tua nhanh nó lên một chút.

Vừa đúng lúc đó, A Ninh đột nhiên ngồi ngay ngẩn hẳn lên, ngoắc tay ra hiệu. Tôi cùng Bàn Tử lập tức cũng ngồi thẳng người, cẩn thận theo dõi màn hình.

Trên màn hình, trong phòng bỗng xuất hiện một cái bóng xám đang di chuyển từ trong bóng tối ra, động tác vô cùng kỳ quái, tốc độ đi cũng cực kỳ chậm, cứ y như là say rượu.

Tôi nuốt ngụm nước miếng, trong lòng nảy ra vài suy đoán nhưng không biết có chính xác hay không. Lúc này tôi cũng căng thẳng hẳn lên.

Rất nhanh, cái bóng trắng trông rõ ràng hẳn. Đến khi nó di chuyển đến bên cửa sổ thì bấy giờ mới hiểu ra vì sao động tác của người này lại kỳ dị đến thế: đó là vì nó căn bản không phải đang đi, mà là đang bò trên mặt

đất.

Người này không biết là nam hay nữ, chỉ thấy nó đầu bù tóc rối, quần áo mặc trên người trông cứ như áo liệm, bò trườn trên mặt đất một cách đầy chậm chạp, gian nan.

Mà điều làm tôi cảm thấy kỳ dị chính là tư thế bò trườn của nó trông cực kỳ cổ quái. Nếu không phải là người có tật, thì hẳn là đã phải chịu một sự ngược đãi đến cực độ. Tôi từng xem một bản tin, trong đó nói ở một vùng nông thôn hẻo lánh, có gã dân quê đem nhốt bà vợ thần kinh có vấn đề trong hầm ngầm, đợi đến khi bà vợ được thả ra thì đã không thể nào đi lại bình thường được nữa mà chỉ có thể bò thôi. Động tác của nó đúng là cho tôi loại cảm giác này.

Chúng tôi đều không lên tiếng, nhìn nó bò qua màn hình rồi lẳng lặng không một tiếng động mà biến mất ở đầu đằng kia. Sau đó, trước mắt chúng tôi, căn phòng lại trở về vẻ yên tĩnh bất động như cũ.

Toàn bộ quá trình chỉ dài hơn bảy phút tí tẹo, nhưng điều khiến người ta gần như phát điên chính là: không có âm thanh. Phải nhìn một người bò qua không chút tiếng động như vậy là một chuyện cực kỳ không thoải mái.

A Ninh ấn điều khiển từ xa, tua lại cuốn băng tua, sau đó tiếp tục phát lại một lần nữa. Sau đó, cô ta dừng hình ảnh lại rồi bảo chúng tôi: “Đoạn sau không cần xem nữa. Vấn đề là ở đây.”

“Tóm lại là có ý gì thế hả?” Bàn Tử không hiểu đầu cua tai nheo gì, lên tiếng hỏi tôi, “Đồng chí Thiên Chân Vô Tà, người kia là ai vậy?”

“Tôi làm sao biết được!” Tôi buồn bực đáp. Vốn tôi cho rằng sẽ nhìn thấy Hoắc Linh xuất hiện lần nữa, ai dè lại không phải, điều này càng khiến tôi thêm nghi ngờ. Nhìn cái dáng gù gù kia, nếu đúng thật là đồ do cùng một người gửi đi thì trên cuốn băng ghi hình có lẽ vẫn là Hoắc Linh. Lẽ nào lúc Hoắc Linh được ghi lại trong cuốn băng hình này thì đã già đến nỗi đứng cũng không nổi hay sao?

Bàn Tử lại quay sang hỏi A Ninh rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra. Đây là quay thứ gì vậy?

“Các anh cảm thấy chính mình đã nhìn thấy gì?” A Ninh hỏi lại chúng tôi.

“Cái đó còn phải hỏi sao? Đây không phải là một người bò qua trên sàn nhà trong một cái phòng hở?” Bàn Tử trả lời.

A Ninh không để ý tới anh ta mà nhìn tôi đầy thâm ý rồi hỏi: “Anh nói đi?” Đường như cô ta muốn nhìn ra cái gì đó từ trên người tôi vậy.

Tôi theo dõi vẻ mặt của A Ninh, khó hiểu hỏi: “Chẳng lẽ không phải à?”

Cô ta có phần ngờ vực, lại có vẻ hơi bất ngờ, nheo mắt: “Anh... vẫn không có cảm giác đặc biệt gì khác sao?”

Tôi chẳng hiểu gì cả, liền đưa mắt nhìn Bàn Tử. Bàn Tử thì nhìn chằm chằm vào cuốn băng ghi hình đang phát ra thanh âm “rè rè”, lắc đầu: “Không thấy.”

A Ninh chăm chăm nhìn tôi rất lâu rồi mới thở dài nói: “Thôi được rồi, chúng ta xem tiếp cuốn thứ hai. Tôi hy vọng các anh có thể chuẩn bị tâm lý thật tốt.”

Nói xong thì cuốn băng từ thứ hai cũng được bỏ vào đầu máy. Lần này A Ninh không để chúng tôi xem từ đầu, mà bắt đầu tua nhanh cuộn băng. Đến tận thời điểm băng ghi được mười lăm phút, cô ta mới nhìn tôi nói: “Anh... tốt nhất là hít thở sâu một lát đi!”

Tôi bị cô ta nói thế thật đúng là có phần luống cuống. Bàn Tử thì sốt ruột nói: “Xem thường người ta hả? Cô cũng không dò la một chút, xem đồng chí Tiểu Ngô nhà ta đã trải qua những cảnh ngộ nào. Trèo lên núi tuyết, lặn xuống biển sâu, tôi còn không tin có thứ gì hù dọa được cậu ta, cô đừng có ở đây mà vẽ vờ ra thói đa sầu đa cảm của đám đàn bà con gái các cô nữa. Tiểu Ngô, cậu nói thử xem sao, cái lý lẽ này có đúng hay không vậy hả?”

Tôi mặc kệ lời anh ta nói, bảo A Ninh cứ bắt đầu đi. Ngồi ở phòng trong của cửa hàng nhà mình rồi, tôi cũng chẳng tin tôi sẽ phát hoảng đến mức chạy đi đâu được nữa.

A Ninh trừng mắt nhìn Bàn Tử. Băng ghi hình lại bắt đầu phát, hình ảnh

vẫn là căn phòng ở kia, có điều màn hình máy quay có vẻ hơi rung rinh, hình như có người đang điều chỉnh nó. Rung được khoảng hai phút màn hình mới ngay ngắn lại. Tiếp theo, một khuôn mặt từ dưới màn hình lộ lên.

Lúc mới đầu tiêu cự chưa được điều chỉnh tốt, áp sát quá gần nên nhìn không rõ lắm, nhưng tôi đã nhận ra người nọ không phải Hoắc Linh. Tiếp đó, khuôn mặt người nọ lại dịch chuyển ra sau, một người mặc áo liêm màu xám giống hệt như trước xuất hiện trên màn ảnh. Người đó run rẩy ngồi dưới đất, tóc tai rối bù nhưng với vài lần chuyển động tôi vẫn nhìn thấy được mặt của nó.

Cùng lúc đó, Bàn Tử kinh ngạc kêu thét lên một tiếng, quay phắt đầu lại nhìn tôi, mà tôi cũng lập tức cảm giác được cơn ớn lạnh xộc thẳng từ sống lưng lên sau gáy mình, đồng thời há hốc cả miệng, tưởng như sắp ngộp thở đến nơi.

Trên màn hình, kẻ quay đầu bốn phía ngó nghiêng như người điên kia có gương mặt vô cùng quen thuộc. Tôi phải mất vài giây mới thừa nhận được: đó lại chính là bản thân mình!

-----oOo-----

Chương 33: Hoàn toàn rối loạn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Cơm Năm Nướng Chảo

Beta: Earl Panda

.

.

.

Ba người chúng tôi câm nín đủ mười phút đồng hồ, tất thảy đều im phăng phắc. Trong lúc đó Bàn Tử vẫn cứ nhìn tôi chăm chăm, nhưng không ai nói một câu nào.

A Ninh cho tạm dừng hình ảnh trên tivi lại. Trên khuôn hình đen trắng, hình ảnh đang dừng lại kia chính là khuôn mặt cực kỳ quen thuộc. Dưới mái đầu bù tóc rối đó là gương mặt mà mỗi ngày tôi đều nhìn thấy: khuôn mặt của chính mình. Mới nhìn một lần tôi đã có cảm giác kinh hoàng và quý dị đến thế, cho nên tôi không dám nhìn lại nữa.

Một lúc lâu sau, A Ninh mới lên tiếng. Cô ta khẽ nói: “Đây chính là nguyên nhân vì sao tôi nhất định phải tìm bằng được anh.”

Tôi không nói câu nào, cũng không biết phải nói thế nào. Đầu óc tôi trống rỗng ròi, căn bản không biết nên phản ứng ra sao nữa.

Bàn Tử há hốc miệng, phát ra vài tiếng ú ớ vô nghĩa rồi mới nhả ra được một câu: “Tiểu Ngô, người đó là cậu hả?”

Tôi lắc đầu, cảm thấy từng cơn choáng váng ập tới, đầu óc hoàn toàn không sao suy nghĩ nổi nữa. Tôi nhéo mũi mình thật mạnh, xua xua tay với họ ý bảo bọn họ đừng hỏi tôi nữa, để cho tôi tĩnh táo lại một chút trước đã.

Bọn họ quả thực không nói lời nào nữa. Tôi hít mạnh mấy hơi thật sâu, gắng sức bình tĩnh trở lại rồi mới hỏi A Ninh: “Là từ đâu gửi đến thế?”

“Theo chữ ghi bên trên thì hẳn là từ Cách Nhĩ Mộc ở Thanh Hải gửi tới.”

Tôi hít sâu một hơi, quả nhiên là từ cùng một nơi gửi đến. Xét về thời điểm quay cuốn băng này thì thấy cũng cùng một thời kỳ với hai cuốn băng quay Hoắc Linh kia, không quá gần với thời hiện đại bây giờ. Hai cuốn băng này cùng với hai cuốn băng mà tôi nhận được có lẽ có một mối quan hệ nào đó. Có thể loại bỏ khả năng đây là hai sự kiện độc lập rồi.

Nhưng trong đầu tôi nhớ mình chắc chắn chưa bao giờ trải qua chuyện mặc loại quần áo như vậy và bò trườn trong một ngôi nhà cỏ. Điều này thật sự không thể tưởng tượng nổi, bản thân tôi rất khó mà tin được rằng người trên màn hình lại là chính mình. Nhất thời, tôi liền có cảm giác

đây là một âm mưu.

“Ngoại trừ cái này, còn có manh mối nào khác hay không?” Tôi lại hỏi cô ta. Cô ta lắc đầu: “Đầu mối duy nhất chính là anh, cho nên tôi mới tới tìm anh.”

Tôi cầm lên chiếc điều khiển từ xa, tua về rồi xem lại toàn bộ một lần nữa. Chiếc điều khiển bị tôi bóp đến mức kêu lên ken két. Nhìn thấy khoảnh khắc đặc tả trong chớp mắt đó, tôi dù đã có chuẩn bị tâm lý nhưng trong lòng vẫn bất chợt trầm xuống một chút.

Màn hình trắng đen tuy không rõ nhưng người bên trong tuyệt đối chính xác là tôi chứ không sai.

Bàn Tử vẫn còn muốn hỏi nữa nhưng bị A Ninh ngăn lại. Cô ta ra ngoài nói với Vương Minh một câu gì đó, cậu ta bèn đáp một tiếng rồi không lâu sau đó đã liền cầm một chai rượu quay trở lại. A Ninh hắt nước trà của tôi đi, rót cho tôi một chén rượu.

Tôi cười khỏ một cái vẻ cảm kích, đón lấy rồi há miệng tợp một ngụm lớn. Vị cay đắng xộc vào khí quản khiến tôi lập tức ho sù sụ. Bàn Tử bên cạnh nhẹ giọng nói với tôi: “Cậu bình tĩnh một chút trước đã, đừng gấp. Chuyện này cũng không khó giải thích đâu. Trước tiên là cậu phải xác định đã, người kia thật sự không phải là cậu chứ hả?”

Tôi lắc đầu: “Người đó đảm bảo không phải là tôi.”

“Vậy cậu có anh em gì không, bề ngoài trông rất giống cậu ấy?” Bàn Tử nhếch miệng hỏi tôi, “Không phải ông già cậu ở bên ngoài có này nọ gì đấy chứ—“

Tự tôi cũng cảm thấy nực cười. Đây chẳng phải là mấy tình tiết trong tiểu thuyết võ hiệp sao? Làm sao xảy ra trong thực tế được. Tôi cười khỏ lắc đầu, lại hớp thêm một ngụm rượu lớn.

A Ninh quan sát tôi, nhìn một lúc thật lâu rồi mới nói: “Nếu không phải là cậu, vậy cậu có thể giải thích được đây là chuyện gì không?”

Tôi trầm nghĩ, cô hỏi tôi tôi biết hỏi ai, trong lòng đã rối bời đến nỗi không muốn đối đáp gì với cô ta nữa. Sự việc đã hoàn toàn ra ngoài khỏi

phạm vi tôi có thể hiểu được, tạm thời tôi không thể dùng lý trí mà suy nghĩ được nữa. Điều chủ yếu nhất là, hễ mỗi khi tôi lần không ra được manh mối nào nữa thì đồng thời trong lòng lại cứ nảy lên một cảm giác kỳ quái, thế nhưng tôi lại không thể tóm được bất cứ đầu dây mối nhợ nào của cái cảm giác này. Điều này khiến cho tôi đặc biệt điên tiết.

Bàn Tử ngồi một bên lại nói: “Nếu vậy cũng không phải, thì chỉ có thể là người này đeo mặt nạ giả trang thành cậu... Xem ra, chả mấy khi lại có người đặc biệt yêu thích tướng mạo của cậu, cậu hẳn là phải thấy phê lắm. Thử nghĩ xem có phải người ta quay cuốn băng này tới phá cậu chơi không?”

Tôi thâm chử một tiếng. Mặt nạ da người, nghe thì có vẻ là một cách giải thích tốt, nhưng cái thứ gọi là mặt nạ da người này, dùng để che giấu mặt thật biến thành người lạ thì rất dễ, chứ muốn hóa trang thành một người cụ thể hẳn hoi thì tương đối khó, có thể nói là gần như không có khả năng thực hiện được. Nếu có người muốn phỏng theo mặt mũi tôi làm một chiếc mặt nạ da người, thì phải cực kỳ quen thuộc cấu trúc khuôn mặt tôi mới được, hơn nữa còn phải hiểu rõ các loại vẽ mặt của tôi, nếu không, cho dù có làm được ra mặt nạ, chỉ cần người đeo cười hoặc mở miệng thì lập tức sẽ lộ tẩy ngay.

Hình ảnh trong cuốn băng ghi hình này nhất định là phải ẩn chứa điều gì đó. Cho dù thật sự có người đeo mặt nạ phỏng theo tướng mạo tôi thì cũng sẽ xuất hiện một đồng vấn đề lớn: tỷ như kẻ đó rốt cuộc là ai? Làm thế nào mà biết được tướng mạo của tôi? Đã dùng cái “mặt” của tôi vào việc gì? Tại sao lại xuất hiện trong băng ghi hình? Địa điểm trong băng ghi hình là chỗ nào? Rồi vào lúc nào thì ghi hình lại? Và có liên quan gì với cuốn băng ghi hình của Hoắc Linh?

Sự tình không hề đơn giản như vậy đâu.

Tôi thậm chí còn sinh ra ảo giác, tự hỏi hay là không phải người kia đeo mặt nạ da người, mà chính tôi mới là kẻ đeo mặt nạ da người đây?

Tôi sờ lên mặt mình, thế nào lại cứ muốn nhìn xem mình có phải Ngô Tà hay không. Thế nhưng miết lên có cảm giác đau, rõ ràng khuôn mặt tôi là thật, bản thân tôi cũng bật cười.

Cuốn băng quay Hoắc Linh, cùng với cuốn băng ghi hình “tôi” được gửi

đến tay tôi và A Ninh dưới một cái tên Trương Khởi Linh và một cái tên Ngô Tà. Hành động đó dù sao cũng phải có ý nghĩa gì đó. Tất cả những chuyện không thể tưởng tượng nổi bỗng chốc đổ ụp cả xuống, cái cảm giác mà mãi tôi mới có thể thoát khỏi được – chính là chấp niệm đối với sự thật năm sau lời nói dối của chú Ba – lại đột nhiên trào dâng trong lòng tôi.

Tối đến, vẫn ở Lâu Ngoại Lâu, tôi mời Bàn Tử ăn cơm, vẫn là ở cái bàn hời trưa.

Cả buổi chiều tôi cứ một mực trầm mặc. A Ninh về sau đợi không nổi nữa, bèn để lại một chiếc điện thoại và địa chỉ rồi quay về khách sạn của mình. Cô ta nói tôi nếu có nghĩ ra cái gì thì hãy báo cho cô ta biết. Ngày mai cô ta lại tới nữa.

Tôi đoán rằng trong một buổi tối mình cũng sẽ chẳng nghĩ ra điều gì, nên cũng chỉ đáp qua loa vài tiếng rồi tổng khứ cô ta đi. Bàn Tử vốn định về luôn tối hôm đó, thế nhưng lại xảy ra cái chuyện này, anh ta cũng có hứng thú nên chuẩn bị đợi tiếp vài ngày, để xem sự việc sẽ tiến triển ra sao. Chỗ anh ta ở là do tôi sắp xếp cho, mà buổi trưa lại chẳng ăn uống gì, bèn tiếp tục ở lại ăn chực cơm của tôi.

Cô phục vụ nọ thấy tôi và Bàn Tử lại tới nữa, nhưng cô gái kia lại không thấy đâu, có lẽ đã cho rằng cô gái ấy bị chúng tôi bán đi thật rồi, nên sắc mặt cứ có vẻ kỳ kỳ. Nếu là lúc bình thường thì chắc tôi đã giở trò trêu cô ta rồi, nhưng hiện giờ tôi thật sự chẳng còn lòng dạ nào nữa.

Cái lúc A Ninh vừa đi, Bàn Tử liền hỏi ngay tôi: “Tiểu Ngô, đám đàn bà con gái phẩn rồi, rốt cuộc đã có chuyện gì, cậu nói đi được rồi đó?”

Tôi cũng vẫn nở nụ cười khở với anh ta, nói tôi thật sự không biết, cũng chẳng phải tại có mặt A Ninh nên mới giả bộ lờ mờ.

Bàn Tử làm ra vẻ không tin. Xem ra trong mắt anh ta, chú Ba tôi là trùm lừa đảo, còn tôi chỉ ít cũng phải là một con cáo con. Người ở trong cuốn băng ghi hình chắc chắn chính là tôi, còn tôi thì chắc chắn là có nỗi khổ tâm gì đó không nói ra được.

Tôi thật sự không muốn giải thích nữa, tiện mồm thề đọc một câu, anh ta mới miễn cưỡng nửa tin nửa ngờ. Lúc này rượu và đồ nhắm đã dọn lên,

Bàn Tử cũng top một chập rượu rồi lại hỏi tôi: “Tôi bảo Tiểu Ngô này, tôi thấy chuyện này không đơn giản đâu. Cậu không nói năng gì cả buổi chiều rồi, tóm lại là có nghĩ ra cái gì không vậy? Cậu không được gạt Bàn gia đâu nhé.”

Tôi lắc đầu, cau mày bảo với anh ta: “Thật sự chẳng nghĩ ra được gì. Chuyện này tôi làm sao có thể nghĩ cho rõ ràng được cơ chứ, thậm chí phải bắt đầu nghĩ từ chỗ nào, tôi mẹ kiếp còn *éo biết. Hiện giờ chuyện duy nhất có thể nghĩ là cuộn băng này rốt cuộc do ai gửi tới thôi.”

Lúc chiều tôi đã suy nghĩ rất lâu. Những điều khiến tôi lưu tâm, thứ nhất là, theo như nội dung nhìn thấy trên băng hình, “tôi” và Hoắc Linh đều giống nhau, đều biết biết đến sự tồn tại của chiếc máy quay, rõ ràng là “tôi” cũng không kháng cự lại cái vật kia.

Thứ hai là, cuộn băng của Hoắc Linh, thời gian ghi hình rõ ràng từ rất lâu rồi, có lẽ đã quay từ những năm 90 của thế kỷ 20. Nếu như hai cuốn băng đều được ghi từ cùng một thời kỳ, thì “tôi” trong cuốn băng kia của A Ninh có lẽ cũng sống ở thập niên 90, mà lúc đó thì tôi còn nhớ rành rành rằng mình vẫn đang học phổ thông. Không chỉ nói riêng rằng tôi không hề có ký ức về việc quay cuộn băng này, mà cho dù có thì hình dáng tôi cũng không giống như vậy. Tôi tuy là kẻ theo thuyết âm mưu, nhưng nếu như thời thơ ấu của tôi có gì giả dối, thì những bức ảnh chụp từ nhỏ tới lớn của tôi ở trong nhà phải giải thích thế nào? Máy người học cùng tôi, bạn bè của tôi, thì lại phải giải thích thế nào?

Hiện giờ, xem ra chuyện tôi nghĩ không thông nhất chính là chuyện người gửi cuộn băng này cho A Ninh là ai, và mục đích của người đó là gì. Lẽ nào chỉ là muốn dọa rồ tôi một trận? Thật sự rất không có khả năng.

Bàn Tử vỗ vỗ tôi xem như an ủi, lại tự nói với chính mình: “Kẻ mạo danh cậu gửi đồ cho A Ninh ấy, có thể nào cũng là Tiểu Ca kia không?”

Tôi thở dài, lòng tự nhủ chuyện này ai mà biết được. Nhớ tới cách giải thích của A Ninh đối với cái tên ghi trên bưu phẩm, tôi lại nảy ra nghi vấn trong lòng. Nếu kiện hàng của A Ninh chỉ là dùng tên giả để gửi đi, thì có phải hai cuốn băng từ trên tay tôi cũng là dùng tên giả? Dùng tên của Trương Khởi Linh cũng là để cuộn băng đó có thể đến được tay tôi? Người gửi băng không phải là hấn ta, mà là một người hoàn toàn khác?

Dù sao tôi cũng cảm thấy thật sự hấn ta chẳng có lý do gì để mà gửi đi một thứ thế này cả. Băng ghi hình và hấn cũng chả hợp với nhau tý nào.

Tôi bèn hỏi Bàn Tử: “Phải rồi, đầu óc của Bàn Tử anh không giống như người khác. Anh nghĩ thử giúp tôi một tý, xem chuyện này có thể là thế nào đi. Phải dùng trực giác của anh ấy.”

“Trực giác á?” Bàn Tử gãi đầu gãi tai, “Mẹ kiếp cậu không phải là muốn làm khó tôi đây chứ? Bàn gia gần đây đến cả ảo giác còn không có, còn trực giác cái mẹ gì.”

Tôi tự nhủ ở cũng đúng, muốn Bàn Tử suy nghĩ chuyện này thì quả thật có phần thất sách. Dù sao anh ta và Muộn Du Bình đâu có quá quen thân, sự việc ở Tây Sa anh ta cũng không biết, ít ra là chẳng nắm được nhiều như tôi.

Nói đến Muộn Du Bình, thì liệu tôi có được tính là hiểu thấu người này không nhỉ? Tôi vừa nhấp một ngụm rượu vừa suy nghĩ.

Cảm giác tổng thể mà Muộn Du Bình tạo cho tôi là người này không hề giống một con người, mà tựa như một ký hiệu cực đơn giản. Trong trí óc tôi, ngoại trừ mấy lần hấn ta cứu tôi kia, hình như những lúc khác tôi nhìn đến thì đều thấy hấn đang ngủ. Thậm chí tôi còn không có lấy mấy may đầu mối nào để suy luận về tính cách của hấn ta.

Nếu là người bình thường thì luôn luôn có thể phán đoán được tính nết của họ thông qua giọng điệu nói chuyện hoặc là vài cử chỉ vô thức, nhưng mà hấn ta thì lúc nào cũng nói ít đến mức đáng thương, lại chẳng hề có cử chỉ vô thức nào cả, đích xác là một kẻ chẳng hề làm bất cứ việc gì thừa thãi. Chỉ cần hấn ta có động tác là y như rằng có chuyện gì đó xảy ra. Đây cũng là lý do vì sao rất nhiều lần hễ cứ thấy hấn ta biến sắc là tất cả mọi người đều bắt đầu toát hết cả mồ hôi hột.

Tôi ngẫm nghĩ rồi lại nói với Bàn Tử: “Vậy khỏi cần trực giác, anh nói thử xem, đối với vấn đề này anh có cảm giác gì, có chỗ nào bất ổn không? Một tẹo thôi cũng được, góp sức giúp tôi một tí.”

Bàn Tử liền thở dài bảo tôi: “Mẹ nó chứ, cậu đúng là làm mất mặt giai cấp vô sản chúng ta. Cảm giác thì tôi không có, cơ mà chỗ bất ổn thì

thực ra là có một cái đây. Lúc cậu vừa nói ban nãy tôi đã để ý thấy có một chi tiết nhỏ, không biết cậu có từng chú ý hay không?”

“Chi tiết gì vậy?” Tôi hỏi anh ta.

“Chẳng phải cậu đã nói rằng băng hình Tiểu Ca gửi cho cậu kia, có những hai cuốn còn gì? Trong đó một cuốn là cô gái kia chải đầu, cuốn còn lại là băng trắng, chẳng có cái gì cả.”

Tôi gật đầu, đúng là như thế thật.

Bàn Tử lại nói: “Cái này mẹ kiếp thật bất thường. Nếu là băng trắng thì hẳn gửi cho cậu làm quái gì? Cái này chẳng phải vô lý à? Thế quái nào hẳn lại không gửi luôn mỗi cái cuộn thứ nhất là xong ấy, cần phải gom hai cuộn lại làm gì?”

Tôi thở dài. Lúc trước tôi cũng từng suy xét vấn đề này, nhưng mà cả câu chuyện cực kỳ khó tưởng tượng nổi, cho nên những phương diện không hợp lý nhỏ nhất này tôi chẳng có sức mà cẩn thận nghiên ngẫm. Lúc đó cảm thấy đôi phương hẳn phải có dụng ý khác, chỉ có điều tôi cũng không hiểu dụng ý của họ mà thôi.

Bàn Tử nghe xong chỉ lắc đầu, bảo rằng không đúng: “Vấn đề này nếu như theo suy nghĩ của cậu như vậy thì cũng quá là bế tắc. Chúng ta đang sống trong thế giới thực tế, đây không phải là truyện thần tiên, chẳng có nhẽ gì mà lại xảy ra chuyện không đầu không đuôi như vậy được. Tôi thấy chúng ta có lẽ đã hơi phức tạp hóa vấn đề quá mức rồi. Có lẽ đôi phương gửi cái băng hình này đi, lại với lý do cực kỳ đơn giản.”

Tôi trong đầu có chút suy nghĩ phản đối, nhưng lại không muốn nghĩ nữa, liền cứ để anh ta nói ra nhận xét của mình.

Bàn Tử bảo: “Cũng chẳng phải là nhận xét, tôi chỉ thấy cách suy luận vấn đề của cậu không đúng, hình như là bị người ta xoay cho rối lên rồi. Chúng ta thử nghĩ thẳng vào vấn đề một chút, đôi phương gửi hai cuốn băng từ cho cậu, một cuốn có nội dung, một cuốn không có gì. Nói cách khác là có một cuốn hoàn toàn không gửi cũng được, mà đôi phương thế nào lại vẫn cứ gửi đi, có đúng không?”

Tôi gật đầu. Bàn Tử nói tiếp: “Thế là chết mẹ rồi đây. Xét tổng thể thì

như vậy là rất bình thường, nhưng vì cái tên người gửi băng từ nên lại làm cho cậu cảm thấy không thể hiểu nổi. Chúng ta chủ quan cho rằng cha đó làm bất cứ chuyện gì có lẽ cũng đều có thâm ý cả. Nhưng mà mẹ nó, nếu không nghĩ như vậy, giả sử cái đĩa gửi đồ kia chỉ là người bình thường, cậu cho rằng người bình thường trong tình huống này liệu có thể làm như vậy hay không? Tôi thì nghĩ là kiểu gì cũng không thể. Nếu là tôi gửi băng từ cho cậu, tôi làm quái gì mà phải kèm thêm một cuộn băng trắng rồi mới gửi đi? Thế này chẳng phải quá bệnh sao? Tôi thấy ở đây đảm bảo là có ẩn ý. Cậu nghĩ kỹ xem có phải là hợp lý không.”

Tôi khẽ gật đầu. Bàn Tử vĩnh viễn làm cho người ta vui mừng kinh ngạc. Đúng là vấn đề này tôi đã không đào sâu suy nghĩ như vậy. Tôi dựa vào ghế suy ngẫm lời của Bàn Tử, rơi vào trầm tư.

Một người bình thường, ở trong tình huống như thế nào thì sẽ dùng cách này để gửi đồ? Một cuộn băng ghi hình có nội dung rồi lại kèm thêm một cuộn băng ghi hình không có nội dung, gói chung lại như vậy là có dụng ý gì?

Không nên phức tạp hóa vấn đề! Tôi tự dặn chính mình, dùng trực giác suy nghĩ, ngẫm lại xem trước kia lúc mượn băng ghi hình, trong tình huống như thế nào thì bản thân mình sẽ làm như vậy?

Vừa nghĩ thì quả đúng là chợt nhớ đến một việc trước kia. Tôi thầm giật nảy mình, cảm thấy hình như đúng là có một hồi nào đó mình cũng đã từng làm chuyện tương tự.

Bàn Tử đang xơi thịt Đông Pha (thịt ba chỉ kho như kiểu Tô Đông Pha - 东坡肉) ở một bên, thấy bộ dạng tôi như vậy bèn hỏi: “Thế nào? Nghĩ ra cái gì rồi hả?”

Tôi ngoẹo đầu bảo anh ta đừng ồn ào, trong lòng nghiền ngẫm chuyện ban nãy mình vừa nghĩ ra. Nghĩ đi nghĩ lại, hồi ức trước kia cũng xuất hiện. Tôi làm bầm một tiếng, đột nhiên trong chốc lát đã ý thức được chuyện là thế nào. Tôi vùng đứng lên, bảo với Bàn Tử: “Cái đêch, hóa ra đơn giản như vậy! Đừng ăn nữa! Chúng ta về luôn đi!” Nói xong tôi vọt thẳng ra ngoài.

Bàn Tử mới ngoạm hết có nửa đĩa thịt, suýt nữa thì phun ra, gào lên: “Lại không ăn? Buổi trưa cũng không ăn! Mẹ nhà cậu mời khách cái

kiểu này đây à?”

Tôi đang vội quay về để chứng thực suy đoán của mình, bèn quay đầu lại bảo với anh ta: “Thế thì anh ăn xong hăng qua.”

Bàn Tử xoay một vòng tại chỗ cũng chẳng cách nào giữ được tôi, đành phải chạy theo, trước khi đi còn quát lên với bồi bàn: “Bàn đồ ăn này cấm được dọn! Bàn gia trở về còn ăn tiếp. Mẹ nó bố kiểm tra rồi đấy, thiếu cái rế hành thôi là bố về bố đập nát biển hiệu nhà chúng mày ra!” Nói đoạn liền theo tôi ra cửa.

-----oOo-----

Chương 34: Bí mật thật sự của băng ghi hình

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Cơm Nấm Nướng Chảo

Beta: Earl Panda

.

.

.*****

.

Lâu Ngoại Lâu cách cửa hàng của tôi không xa, tôi bèn vội vã chạy bộ trở về. Vương Minh tan tầm vào lúc năm giờ mười lăm phút. Cậu này thuộc loại tuyệt đối không ở lại thêm nửa phút nên cửa đã khóa từ lâu. Tôi bèn mở khóa chui tọt vào phòng trong. Cuộn băng A Ninh mang đến cô ta đã lấy về rồi, tôi liền lục ra hai cuốn băng khác của mình. Bàn Tử bám sát theo sau, tiến đến giúp tôi cắm điện.

Thế nhưng ý định của tôi không phải lần nữa xem lại cuốn băng, mà lục lọi ngăn kéo lấy ra một chiếc tuốc-nơ-vít.

Bàn Tử thấy vậy thì chẳng hiểu mô tê gì cả, bèn hỏi tôi định làm gì đấy. Tôi trong lòng nhộn nhạo hết cả rồi nên cũng không buồn trả lời anh ta nữa mà bắt đầu tháo tung cuốn băng từ ra.

Nếu như suy đoán của tôi không sai thì vấn đề này thật đơn con mẹ nó giản quá mức, thậm chí chính bản thân tôi cũng đã làm rất nhiều lần.

Hai cuộn băng từ, trong đó một cuộn lại là băng trắng. Như vậy nói lên rằng, nội dung bên trong cuốn băng căn bản không quan trọng. Thứ đối phương muốn gửi cho tôi chính là bản thân cuốn băng ghi hình chứ không phải để chúng tôi xem nội dung bên trong, cho nên bên trong chỉ là băng trắng, hoặc cho dù có hình ảnh thì cũng chẳng liên quan một tí nào. Vậy người đó gửi cuốn băng đến, chỉ có một lý do, một lý do đơn giản đến không thể đơn giản hơn, mà phỏng đoán của tôi cũng có thể kiểm chứng cực kỳ dễ dàng.

Trước kia, hồi còn học trung học, thứ này tôi cũng từng mó máy không ít rồi nên việc mở nó không khó chút nào, chỉ như một cộng một bằng hai. Tôi tách cuốn băng ra, sau đó cẩn thận cầm một bên lên, run rẩy. Bàn Tử đang đứng cạnh xem liền kêu lên một tiếng kinh ngạc.

Mặt trong của cuốn băng ghi hình, ở một bên phần vỏ nhựa plastic quả nhiên có dán một thứ.

“Con bà nó gấu quá đi mất, sao cậu nghĩ ra được thế?” Bàn Tử kinh ngạc hỏi.

Tôi nhếch mép, nhưng cũng không cười nổi, phát cho anh ta một cái: “Là anh nghĩ ra đấy chứ”. Kéo vật kia ra xem xét, tôi lại “ui chao” lên một tiếng, chỉ cảm thấy ruột gan quặn hết cả lên.

Đó là một tờ giấy viết thư, mặt trên có mười mấy chữ viết rất ngoáy.

Tỉnh Thanh Hải, thành phố Cách Nhĩ Mộc, đường Côn Luân, ngõ Đức Nhi Tham, số 349-5.

Người biết chữ nhìn một lần là hiểu: đó là một địa chỉ ở thành phố Cách Nhĩ Mộc.

“Choáng chưa.” Tôi bất giác học theo lối nói Bắc Kinh, lau lau cái trán

đắm mồ hôi, trong lòng sinh ra một cảm giác hớn hở. Mãi rồi tôi cũng đoán trúng được một chuyện, hóa ra đúng là tại tự mình nghĩ phức tạp quá lên thật.

Trò này đúng là một mũi tên trúng những hai con chim. Thứ nhất là có thể bảo vệ món đồ này không bị phá hỏng trên quãng đường vận chuyển dài. Thứ hai là, nếu thứ này có bị người ta chặn được, thì trong lúc nhất thời đối phương sẽ không nghĩ tới còn có đồ giấu ở bên trong. Đặc biệt là nếu như nội dung cuốn băng ghi hình kia đủ để lôi kéo sự chú ý của kẻ ăn chặn nó.

Trong lòng đã sáng tỏ, tôi có thể khẳng định rằng kẻ ăn chặn cuốn băng mà đối phương phải đề phòng nọ chính là chú Ba. Bởi vì chỉ có chú Ba mới hoảng hốt khi xem nội dung cuốn băng. Sự thật đúng là như thế. Chú thực sự đã bị nội dung bên trong cuốn băng lôi kéo toàn bộ sự chú ý.

Vấn đề này chỉ cần suy đoán một chút là sẽ thấy rất rõ ràng. Bởi vì nếu người ta gửi bưu điện thẳng tới địa chỉ này, dựa theo tình huống lúc đó thì món đồ này tất nhiên sẽ lọt vào tay chú Ba, giống y như phân bản sao sách lược Chiến Quốc hồi mới đầu.

Nghĩ thông mấy điểm này rồi, tôi liền cảm thấy nhẹ nhõm thoải mái cực kỳ, lập tức tiếp tục mở tung cuốn băng từ còn lại ra. Bên trong cuốn băng này không phải giấy, mà là một cái chìa khóa bằng đồng thau cũ kỹ, hơn nữa còn là loại khóa 480 thịnh hành từ thập kỷ 80 của thế kỷ trước.

Lấy cái chìa khóa ra, tôi phát hiện thấy chiếc chìa khóa này có phần cũ kỹ lắm rồi, lớp đồng bên ngoài hóa đen hết cả. Phía đuôi chìa khóa có dán một miếng băng dính, bên trên viết một hàng chữ số mờ nhạt: 306.

“Xem ra đối phương muốn mời cậu sang đó.” Bàn Tử đứng bên cạnh bèn nói, “Đến cả phòng cũng đặt sẵn cho cậu rồi.”

-----oOo-----

Chương 35: Thiệp mời từ địa ngục

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Cơm Nấm Nướng Chảo

Beta: Earl Panda

.

.

Tôi nhìn nhìn dòng địa chỉ kia và chiếc chìa khóa mà sững sờ tại chỗ. Bàn Tử nói đúng. Vừa rồi tôi cũng nghĩ đến chuyện này. Xem ra người gửi cuốn băng hình quả thật muốn tôi tìm đến đó. Chiếc chìa khóa này có lẽ là chìa khóa cửa của nơi có địa chỉ ghi ở đây. Kiểu này xem ra dù tôi có đến thì đối phương có khả năng sẽ không ở nhà, người ta là muốn tội tụt vào thăm quan hả?

Tôi đột nhiên nảy ra một ý niệm kỳ quái. Không lẽ căn phòng ở kia là nhà của Tiểu Ca? Hẳn biết bản thân mình không trở về được, mới nhờ người đem chìa khóa nhà mình gửi cho tôi? Coi như là để lại tài sản cho tôi hả?

Nếu quả thật như thế, vậy tôi cũng nên đến nhà hắn đi, còn có thể hiểu thêm về quá khứ của hắn nữa. Có điều chuyện này nghĩ thế nào cũng quá là không có khả năng...

Ngoài ra, nói vậy thì hai cuốn băng từ của A Ninh kia lẽ nào cũng dính kèm thứ gì bên trong?

Đêm hôm đó tôi trần trọc khó ngủ, ghé vào mép giường hút thuốc hết điếu này lại đến điếu khác. Thường thì chỉ có những lúc buồn bực tôi mới hút một điếu, nhưng lần này có hút bao nhiêu cũng vô dụng, vẫn thấy khó chịu trong lòng.

Ngồi nhớ lại toàn bộ sự việc, bắt đầu từ lúc tôi mới nhận được cuốn băng hình, đến lúc này khi đã phát hiện được món đồ ở bên trong, thời gian mới chỉ có mấy tháng thôi, nhưng mỗi lần thêm một phát hiện lại làm cho mọi việc trở nên càng thêm mù mờ rối rắm, càng thêm phức tạp hơn.

Thực ra, tuy bí mật của cuốn băng ghi hình đã bị tôi phát hiện, nhưng

điều thực sự khiến tôi hoang mang bực dọc vẫn là nội dung ở trong băng. Bất kể đối phương muốn dùng nội dung trong đó để che giấu cái gì, hay chỉ là tiện tay nhặt lên hai cuốn băng, thì nội dung đó chắc chắn vẫn sẽ thu hút toàn bộ sự chú ý của người xem. Mà những nội dung này lại không thể nào làm giả được. Kiểu người như hắn thì không thể nào mà lại quen thuộc với cách ghi hình vào băng được. Vậy thì cuốn băng này hắn lấy được từ đâu?

Băng ghi hình loại đó, tôi có thể khẳng định không chỉ có vài cuốn thế này. Dựa theo dung lượng thời gian của băng thì để ghi hình đủ một ngày phải cần trên dưới tám cuốn. Băng gửi cho tôi một cuốn là băng trắng, một cuốn có nội dung, điều này chứng tỏ đối phương lúc lấy băng ghi hình có rất nhiều lựa chọn. Chuyện đó ít nhất cũng nói lên rằng có khả năng ở nơi đó vẫn còn những cuộn băng ghi hình khác.

Trong băng “Hoắc Linh” và “tôi” tự giám sát hành động của bản thân, tất nhiên phải có mục đích bất đắc dĩ chứ không phải chỉ để đùa cho vui.

Mà đương nhiên thứ khiến tôi để ý nhất vẫn là hai cuốn băng của A Ninh. Tôi vẫn khẳng khẳng tự xem mình là người ngoài cuộc, một mực tự nhận rằng mình chỉ là kẻ ăn theo nói leo, tự bám theo chú Ba, lần đầu tiên là vì tính hấp tấp của mình, lần thứ hai là vì tình thế bắt buộc, lần thứ ba là vì ù ù cạc cạc nghe theo người ta sắp xếp. Mỗi một lần, chỉ cần nói một tiếng “không” thì sẽ chẳng bao giờ có việc gì dính dáng đến tôi, cho nên sự việc bỗng nhiên đột ngột phát triển đến mức dường như cả tôi cũng bị liên lụy vào, tôi thật sự là có chút mất phương hướng.

Có điều lời nhắc nhở của Bàn Tử lúc này khiến tôi như người vừa ngộ đạo. Tôi đã cảm thấy cách suy nghĩ của mình dường như đã quá mức phức tạp rồi. Có lẽ đúng là vì mình có thói quen phức tạp hóa vấn đề lên như vậy nên mới khiến cho sự việc vốn cực kỳ đơn giản trở nên phức tạp. Có lẽ vốn bản thân mọi việc cũng chỉ giống như chuyện này, chẳng rối rắm một tý nào cả.

Tôi nghĩ rất nhiều, lúc này lại nhớ tới lời “Lý Chìm Xuông” nói với tôi hôm đó, rằng chuyện này có lẽ liên quan đến tôi nhiều dữ lắm. Cứ nghĩ mà xem, chú Ba đã phải vất óc bày mưu lừa gạt tôi, nếu chú không muốn tôi can dự vào chuyện này, thì tại sao lại muốn cho tôi theo lên núi tuyết? Lời nói của “Lý Chìm Xuông” thật có lý vô cùng.

(thực ra là Lý Trầm Chu nhưng beta thích vui thú nhân sinh nên làm trò con bò một tí ☹️(̄ ∇ ̄)☹️)

Tôi lại hồi tưởng về quá khứ của mình. Trong ký ức của tôi quả thật là không có bất cứ một tẹo chi tiết nào có khả năng khiến bản thân tôi dấy dưng đáng gì vào cái vụ này hết. Hồi còn bé, cha tôi là một người bình thường mờ nhạt, hề có việc gì cũng đều gánh vác vì gia đình. Ông nội tôi làm mưa làm gió một phương, giữ vai trò trụ cột trong nhà. Chú Hai thì đạo mạo kiêu kì, chú Ba thì chơi bời lêu lổng, hư đốn cứng đầu khó dạy bảo. Hết thầy tập hợp lại trở thành ký ức tuổi thơ của tôi. Bọn họ tuy tính tình khác nhau nhưng đều đối xử với tôi rất tốt. Ngay cả chú Hai cũng chỉ khi nhìn thấy tôi mới nở nụ cười với thằng cháu ruột này.

Có thể nói tuổi thơ của tôi tuy không phải hạnh phúc ngập tràn, nhưng có lẽ cũng giống như thời thơ ấu của những người cùng tuổi, chẳng hề có chỗ nào đặc biệt.

Rồi lại đến mấy năm gọi là đại học này, lại càng bình thường đến cực điểm, ký ức cũng càng thêm rõ ràng hơn. Thật sự là tôi chưa từng trải qua chuyện ăn mặc y như người chết rồi bỏ qua bỏ lại trong một căn phòng tắm tối bao giờ.

Tôi mất ngủ cả một buổi tối, cứ chong chong nhìn lên trần nhà cho đến tận hừng đông mà nghĩ quàng nghĩ xiên, càng nghĩ lại càng buồn bực. Toàn bộ mọi chuyện cứ như một tấm lưới bủa vây giăng kín chụp lấy tôi, bất kể tôi chạy đến chỗ nào cũng đều chỉ có thể nhìn thấy vô số lỗ hổng mà lại không sao chạy thoát vì những mắt lưới vướng víu cản đường.

Cục diện thành ra thế này cũng là do tính cách của tôi quyết định. Cái loại tính cách tuy do dự nhưng vẫn không chịu từ bỏ của tôi đã khiến sự việc càng phát triển thì càng phức tạp. Có lẽ khi suy luận vấn đề tôi đừng nên bị động như thế, có những lúc không cần cứ phải chờ người khác cung cấp manh mối cho anh thì anh mới chịu suy xét vấn đề. Làm như thế, manh mối người ta đưa cho anh một là không biết được thật hay giả, hai là sẽ luôn gây ra nhiều nhiều loạn không đúng lúc.

Nghĩ tới đây, tôi đột nhiên cau mày nhớ tới lời khuyên mà đám bạn đưa ra với tôi vào lúc sắp chia tay. Cậu ta bảo: “Nguyên nhân khiến sự việc trở nên rắc rối phức tạp như vậy cũng là vì cậu cứ cố chấp muốn lấy được đáp án từ chỗ chú Ba cậu. Cậu nên nghĩ rằng, nếu chú Ba cậu đã

lừa gạt cậu rồi thì tức là chắc chắn ông ta không muốn để cậu biết bất cứ chuyện gì, như vậy chú Ba cậu sẽ không có khả năng nói thật với cậu nữa. Dối trá lại kéo theo dối trá, cậu càng hỏi thì chỉ càng khiến bản thân cảm thấy bất cứ điều gì trên đời cũng chẳng còn đáng tin, thông tin sẽ càng lúc càng loạn xạ xà ngầu. Nếu cậu muốn tìm ra chân tướng sự việc, chỉ bằng tự mình tìm đáp án đi. Ví dụ như đội thám hiểm cậu nói đó có mười người hay mười một người, cậu cứ tra trong tài liệu có liên quan vào năm đó ấy. Tóm lại, muốn phân biệt được lời chú Ba cậu nói là thật hay giả, có nhiều cách lắm.”

Giờ này ngẫm lại, quả thực cậu ta nói không sai.

Được rồi! Tôi tự nhủ với chính mình, mẹ kiếp, nếu vấn đề này đã liên quan đến chính tôi, thì tôi đây thực sự cũng cóc thèm tin ai nữa. Lần này tôi sẽ không nói với bất cứ ai, tự mình đi Cách Nhĩ Mộc điều tra xem đây rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra.”

-----oOo-----

Chương 36: Tòa nhà ma

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Cơm Nấm Nướng Chảo

Beta: Earl Panda

.

.

Không làm thì thôi chứ đã làm thì đừng lè mề. Ngày hôm sau tôi liền lên kế hoạch đi luôn Cách Nhĩ Mộc.

Vì vùng đó tôi chưa từng đến bao giờ, nên tôi tìm người bạn làm ở công ty du lịch hỏi thăm xem tuyến đường đi lại như thế nào. Người bạn này bảo với tôi rằng, vì không có tuyến bay thẳng đến Cách Nhĩ Mộc nên tôi

chỉ có thể xuống sân bay Song Lưu ở Thành Đô trước, sau đó tiếp tục đổi máy bay. Vé máy bay thì cứ để cậu ấy lo, thậm chí đặt phòng khách sạn tại địa phương cũng OK hết. Tôi liền để cậu này giúp tôi xử lý. Vì nơi đó cũng không phải nói đi là đi ngay được nên tôi đặt vé chuyến bay hai ngày sau.

Lần này không phải đi đồ đấu mà chỉ là lượn vài vòng trong thành phố Cách Nhĩ Mộc, hơn nữa cũng không ở lại lâu lắm nên tôi chỉ mang theo vài bộ đồ lót và một ít tiền mặt, gom hết lại nhồi vào một cái ba lô mà vẫn còn thừa chỗ.

Cùng ngày hôm đó Bàn Tử về Bắc Kinh, tôi cũng không đả động gì đến chuyện này với anh ta. Nếu đã quyết định sẽ không nói với ai rồi, vậy Bàn Tử cũng không phải là ngoại lệ.

Trong thời gian hai ngày này, tôi dặn dò Vương Minh, bảo cậu ta quản lý chuyện cửa hàng, rồi mập mờ thông báo với gia đình một chút, lại sắp xếp một vài mối quan hệ. Hai ngày sau tôi lên máy bay.

Suốt đường đi tôi ngủ thẳng một mạch, đến sân bay Song Lưu ở Thành Đô[1] thì ngủ đã đời con mắt rồi, trong mấy giờ bay đi Cách Nhĩ Mộc tôi bèn suy nghĩ về vụ việc ngay trên máy bay luôn. Hơn tám giờ tối hôm đó tôi mới đặt chân đến thành phố Cách Nhĩ Mộc, vốn được mệnh danh là “Cao nguyên khách sạn”.

Nơi đây là một thành phố huyền thoại. Trong tiếng Tạng cái tên Cách Nhĩ Mộc có nghĩa là “nơi sông ngòi giăng kín”. Tuy rằng trên suốt đường bay chỉ thấy toàn sa mạc, nhưng cũng có thể tưởng tượng được hình dạng của thành phố vào thời điểm cái tên đó ra đời. Trên máy bay tôi xem mấy tài liệu, thấy nói rằng thành phố này do “cha đẻ của con đường Thanh Tạng”[2] là tướng quân Mộ Sinh Trung, năm đó đã đưa khu lều bạt của những công binh tu sửa con đường Thanh Tạng vào lập đồn đóng ở đây, sau đó liền trở thành một thành phố. Thành phố mới có hơn 50 năm lịch sử, trước kia vô cùng phồn thịnh nhưng sau này địa vị dần dần bị thay thế bởi Lhasa, vì cả thành phố nằm ở vị trí tương đối không thuận tiện.

Sau khi máy bay hạ cánh, kẻ vô cùng mất mặt là tôi liền gặp phản ứng cao nguyên[3], ngất xỉu luôn ngay tại chỗ cửa ra của phi trường trong khoảng hai ba giây. Cái cảm giác này không giống như hồi tôi hôn mê vì

kiệt sức ở Tần Lĩnh, mà là một loại cảm giác giống như cả thế giới chạy vụt ra xa khỏi mình, nhoáng cái mọi cảnh vật đều tối sầm lại, sau đó thì tôi gục xuống hôn đất. Cũng may hai ba giây sau tôi lập tức tỉnh lại, thấy mình lúc này đang nằm thẳng cẳng trên mặt đất rồi. Điều càng mất mặt hơn nữa là lúc tôi đi mua thuốc mới biết hóa ra mình đang ở trên cao nguyên Thanh Tạng. Tôi chưa thuộc địa lý Trung Hoa, thế mà lại không biết Cách Nhĩ Mộc nằm ở cao nguyên Thanh Tạng! Báo hại người bán thuốc còn tưởng rằng tôi lên nhầm máy bay.

Sau khi vào một quán trà Tây Tạng mua một chén trà bơ 5 xu uống ực hết với thuốc, tôi bèn đến nhà nghỉ mà cậu bạn đã sắp xếp, bố trí ổn thỏa chỗ ở. Sau đó, bất chấp cái đầu đau như búa bổ, tôi vẫn tiếp tục hành trình không ngừng nghỉ, lên thẳng một chiếc taxi, lấy tờ địa chỉ kia ra bảo tài xế đưa tôi đến đó.

Nhưng bác tài xem địa chỉ xong lập tức lắc đầu nói rằng chỗ ấy là một cái ngõ rất chật, xe hơi không lái vào được đâu. Khu vực đó toàn là nhà ở cũ kỹ, đường xá chật chội lắm. Anh ta có thể đưa tôi đến địa điểm gần đó, cách một con đường, còn sâu hơn nữa ở bên trong thì tôi phải tự mình vào mà hỏi.

Tôi nghe xong cũng đồng ý, bảo anh ta cứ lái đi. Không lâu sau tôi đã tới khu nhà cũ của thành phố.

Bác tài bảo cho tôi hay rằng Cách Nhĩ Mộc là thành phố mới được xây dựng, đường xá bình thường đều rộng rãi. Năm đó khu nhà cũ cũng được mở rộng vô số lần, nhưng khắp nơi đâu đâu cũng có những khu nhà nhỏ nhỏ như vậy, lại do vị trí bất tiện nên vẫn cứ để lại y nguyên. Những ngôi nhà trệt này phần lớn đều được xây vào những năm 60, 70 của thế kỷ trước, bên trong toàn bị coi nới trái phép. Địa chỉ tôi tìm cũng nằm ở một con hẻm nhỏ trong số đó.

Lúc tôi xuống xe đã là những phút cuối cùng của hoàng hôn. Bóng tối sầm sì ụp xuống, lấm tấm những vệt nắng chiều dần tàn. Tôi ngẩng đầu nhìn lên, trong chỗ khuất sáng chỉ thấy một dãy dài những chiếc bóng đen sì của những ngôi nhà lợp ngói. Chỗ này toàn là nhà tập thể kiểu quân đội[4] xây từ những năm 60, 70 của thế kỷ trước. Giờ này nhìn sang, khu nhà cũ hiện lên có vẻ đặc biệt huyền bí.

Bước vào nhìn thử bốn phía tôi mới phát hiện ra chỗ này kỳ thực cũng

không thể gọi là “khu” nữa, mà chẳng qua là vài đoạn phố cũ còn sót lại sau khi mở rộng đô thị. Những kiến trúc này một là không có giá trị văn hóa, hai là không được kiểm tra sửa chữa định kỳ nên trông có phần chông chênh sập đổ, chắc cũng chẳng trụ lại trong cõi người được bao lâu nữa. Mà trong khu phố cũ này cũng chẳng có bao nhiêu người sinh sống, chỉ thấy lèo tèo vài tiệm cắt tóc nhồi nhét giữa những tòa nhà. Mớ dây điện đen sì sì vắt ngang qua các căn nhà cũ kỹ xen lẫn với ánh đèn màu của tiệm cắt tóc, tạo ra một cảm giác khá là quái gở.

Tôi tạt ngang tạt dọc trong đó ước chừng hai giờ đồng hồ, đi tới đi lui làm cho cô em(*) trong tiệm cắt tóc còn tưởng tôi muốn ăn vụng mà chẳng có gan, còn mở cửa nhìn tôi cười cười. Nhưng quả thật đúng như bác tài taxi đã nói, đường xá nơi đây quá hỗn loạn, rất nhiều gỗ nhỏ là do coi nói trái phép mà ra, đến cả cái bảng tên đường còn không có thì hỏi thăm người ta cũng chẳng ăn thua. Mấy người cán bộ công nhân viên từ bên ngoài vào cũng đều lắc đầu cười thông cảm, đại loại tỏ ý bọn họ cũng chẳng biết chỗ đó ở đâu.

(*Nguyên văn là “tiểu thư”, ý chỉ gái bao. Quán này là dạng quán gọi đầu “thanh nữ” =”)))))

Có địa chỉ hẵn hoi mà vẫn không tìm được, đây là lần đầu tiên tôi gặp phải loại chuyện này. Tôi vừa đi vừa cười khổ, cảm thấy sự đời thật là phong phú quá. Đúng vào lúc tôi đã vòng đi vòng lại đến vánh cả đầu thì từ phía sau một chiếc xe lô(**) mui vàng trờ tới. Anh xe lô hỏi tôi có muốn lên xe không? Tôi cuộc bộ cũng mệt lắm rồi, bèn yên vị trên xe cho anh ta chở đi lòng vòng.

(** loại xe giống xích-lô nhưng chỗ khách ngồi ở đằng sau người lái. Loại xe này trước kia khá thịnh hành ở Sài Gòn, nhưng giờ chắc cũng tuyệt chủng rồi, mấy lần mình vào không thấy nữa ;;;)

Anh xe lô người dân tộc Hán, đoán chừng hồi trước cũng từ miền Nam lên, thấy tôi nói giọng Nam thì hay chuyện hơn hẳn. Anh ta nói với tôi mình là người Tô Bắc (phía bắc Tô Châu), họ Dương nên người ta gọi là Nhị Dương. Anh ta đạp xe lô ở đây đã mười hai năm rồi, hỏi tôi muốn đến chỗ nào chơi, thích giá cao hay giá thấp, kiểu Hán hay kiểu Tạng. Mấy cô em bé nhỏ người Duy Ngô Nhĩ anh ta đều biết cả, đi trọn gói còn làm quà giảm giá 20%. Nếu cái đó không hợp khẩu vị, thì du lịch anh ta cũng chơi tốt. Cách Nhĩ Mộc không có danh lam thắng cảnh di tích gì,

nhưng xung quanh sa mạc Gobi có cảnh đẹp nào nổi tiếng anh ta đều biết hết.

Tôi cười thầm, tự nhủ rằng nếu cha anh đặt cho anh cái tên ba chữ thì anh có thể đổi tên thành Hằng Nguyên Tường rồi đấy. Có điều nghe anh ta nói đến đây, tôi trong lòng giật nảy, thầm nghĩ mấy anh xe lôi này bươn chải ở đây nhiều năm rồi, phố lớn ngõ nhỏ phần lớn đều đã thuộc nằm lòng, sao tôi không hỏi thêm vài câu, biết đâu lại moi được ra chút gì từ miệng anh ta ấy chứ.

(Hằng Nguyên Tường là một thương hiệu kinh doanh đủ mọi thứ trên đời, ai mua gì cũng bán, ai bán gì cũng mua. Đồng chỉ DMC nhà bạn quá nửa khả năng cũng xuất phát từ Hằng Nguyên Tường ; ; ____ ; ;)

Vì vậy tôi liền đưa địa chỉ cho anh ta xem, hỏi anh ta có biết cái chỗ này hay không.

Vốn cũng chẳng ôm bao nhiêu hy vọng, nhưng tôi vừa hỏi xong thì “Hằng Nguyên Tường” liền gật đầu nói là biết. Nói xong anh ta liền nhấn bàn đạp, chỉ trong chốc lát đã đạp đến một con ngõ nhỏ vô cùng hẻo lánh.

Hai bên đường là nhà cửa cũ kỹ, dưới ánh đèn đường vàng vọt gần như chẳng có người qua lại. Lúc anh ta dừng hẳn xe thật thì tôi sợ phát khiếp, cứ tưởng mình bị bắt cóc rồi. Anh ta thấy bộ dạng tôi như vậy cũng cứ cười mãi, bảo với tôi rằng đã đến chỗ tôi muốn tìm rồi.

Tôi ngẩng đầu nhìn lên thì thấy đó là một tòa nhà ba tầng và một sân. Dưới ánh đèn đường, tòa nhà nhìn vào tối om om, chỉ có thể thấy tường bao bên ngoài, bên trong tựa hồ chẳng có lấy một ai. Cả căn nhà toát ra quỷ khí âm u.

Tôi ớ ra, hỏi anh phu xe xem đây rốt cuộc là chỗ nào. Anh ta nói: chỗ này hồi năm 60 của thế kỷ trước là trại an dưỡng của giải phóng quân, đã bỏ hoang từ rất lâu rồi.

.

.

Chú thích.

Btw, Cách Nhĩ Mộc tên tiếng Anh là Golmud, nếu ai có nhu cầu tìm hiểu thêm về những hình ảnh của nó :”>~

[1] Sân bay Song Lư là một cảng hàng không quốc tế lớn nằm ở phía bắc Thành Đô, Tứ Xuyên.

[2] Con đường Thanh Tạng là con đường cắt qua toàn bộ cao nguyên Thanh Tạng, là một phần của quốc lộ 109, khởi đầu từ Tây Ninh ở phía đông tỉnh Thanh Hải, kéo dài đến thủ phủ của Tây Tạng là Lhasa. Con đường này chủ yếu do công binh xây dựng, do tướng Mộ Sinh Trung phụ trách, thông xe vào tháng 12 năm 1954.

[3] Phản ứng cao nguyên là phản ứng xảy ra khi cơ thể chưa kịp thích nghi với lượng oxy thiếu hụt trong môi trường không khí loãng của cao nguyên, triệu chứng gồm: đau đầu, thở dốc, huyết áp tăng, chóng mặt, chảy máu cam.

[4] Là một loại nhà tập thể đặc trưng giành cho quân nhân Trung Quốc vào thời kì đó, gồm một tòa nhà xây vuông vức đơn giản, có khoảng vài ba tầng, mỗi tầng gồm độ hơn chục phòng, nhà tắm và nhà xí dùng chung cho toàn khu.

-----oOo-----

Chương 37: Phòng 306

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Cơm Nấm Nướng Chảo

Beta: Earl Panda

.

.

.*****

Tôi xuống xe trả tiền, đứng ngoài cổng đối diện với tấm biển số nhà đã mờ tịt, phát hiện ra địa chỉ trên tờ giấy chính xác là ở đây, trong lòng có phần sợ hãi. Tôi tự nhủ, đây chẳng phải là cái loại nhà ma không người ở mà hồi bé chúng tôi thường đến thám hiểm sao, thế quái nào mà lại có người muốn tôi đến cái nơi như thế này cơ chứ? Bên trong còn có người ở nữa à?

Anh xe lôi vẫn còn đang đếm chỗ tiền lẻ tôi trả. Tôi bèn quay đầu lại hỏi anh ta, người sống trong này là ai thế?

Anh xe lôi chỉ lắc đầu, bảo rằng anh ta cũng không rõ lắm. Anh ta chỉ biết đây là trại an dưỡng được xây dựng từ những năm 60 của thế kỷ trước. Cách Nhĩ Mộc là thành phố nhà binh, rất đông sĩ quan quân đội, rất nhiều quan chức lãnh đạo thường xuyên đến đây thị sát. Trại an dưỡng này là dành cho các vị lãnh đạo thời ấy đến ở. Vào giữa những năm 80 thì trại an dưỡng này bị hủy bỏ, đem sửa đi làm thành nhà hát kịch, cho nên anh ta cũng đã từng đến đây rồi. Thời bấy giờ ở Hà Đông Hà Tây cũng có mấy nơi giống thế, tôi còn khá may mắn mới gặp được anh ta đấy, chứ nếu chẳng may vớ phải mấy tay xe lôi từ miền Bắc tới thì đảm bảo chẳng tìm thấy chỗ này đâu.

Tôi nghe xong nửa tin nửa ngờ. Anh xe lôi đi rồi, cả con đường chỉ còn mỗi mình tôi. Tôi ngó nghiêng trái phải hai bên, thấy tối mò như hũ nút, chỉ có trước cửa tòa nhà này mới có một ngọn đèn đường tù mù thì cảm thấy có hơi hoảng. Nhưng mà nghĩ lại thì bản thân mình đến cả cổ mộ còn từng mò xuống lúc quá nửa đêm, chỗ này có mỗi cái tòa nhà cũ thì sợ sệt nỗi gì, bèn lập tức đẩy cửa nhà mà vào.

Bên ngoài tòa nhà có tường bao, cửa vào là cửa vòm, cánh cửa là một phiến gỗ lim, không có vòng gõ cửa. Đẩy thử vài cái thì phát hiện sau cửa có khóa sắt, không mở ra được. Có điều chút trở ngại đó không làm khó được tôi đâu. Tôi nhìn quanh quẩn một vòng rồi tới chỗ cột đèn, leo vài phát lên trên rồi phi qua bờ tường vây. Đây là bản lĩnh phá phách ngày bé tôi luyện được, xem ra còn chưa đến nỗi lụi nghề.

Khoảng sân bên trong toàn là cỏ dại, nhảy xuống rồi mới thấy nó được lát gạch xanh, nhưng bị cỏ dại mọc um tùm xen giữa các kẽ hở. Trong

sân còn có một cái cây to đã chết queo, đổ rạp vào một bên tường nhà.

Bước đến trước tòa nhà nhỏ, tôi mở bật lửa ra soi sáng mới thấy rõ được cái sự hoang tàn của nó. Song cửa được trạm trổ hoa văn, có điều cũng đã rã rời, khắp nơi mạng nhện chằng kín dọc ngang, cửa ra vào dùng khóa sắt móc chặt, dán giấy niêm phong.

Tôi giật một cánh cửa sổ xuống, cẩn thận hết sức mà bò vào. Bên trong cũng được lát gạch xanh, bụi bặm đóng cả một tầng dày. Đằng sau cánh cửa là một đại sảnh gần như trống trơn chẳng có đồ đạc gì cả. Tôi giơ cao cái bật lửa, cẩn thận soi một vòng thì chợt thấy có chút quen quen, vừa nhớ lại mồ hôi lạnh liền túa ra.

Đại sảnh này chính là chỗ ở trong băng ghi hình của A Ninh, nơi mà “tôi” bò lết trên sàn nhà.

Đến đúng chỗ rồi đây, tôi tự bảo với chính mình. Tôi đứng vào góc độ của máy quay phim ở trong băng ghi hình nhìn thử, những viên gạch xanh kia, những cánh cửa khắc hoa này, góc độ giống y như đúc. Tôi càng lúc càng khẳng định được suy đoán của mình, trong lòng sinh ra một loại cảm giác vừa hoảng sợ vừa hưng phấn.

Đi tiếp vào trong thì thấy ngay bên trái của đại sảnh có một chiếc cầu thang xoắn ốc bằng gỗ, là loại rất đơn giản, nhưng tốt xấu gì cũng là cầu thang xoắn ốc, thông lên lầu hai. Tôi rón ra rón rén lại gần, ngược nhìn lên trên lầu thì thấy phía trên cầu thang cũng là một màn đen bao phủ, không có chút ánh sáng nào.

Tôi móc chiếc chìa khóa ra từ trong túi. Phòng 306, vậy thì hẳn là ở lầu ba.

Chỗ này ít nhiều gì cũng có chút khác thường. Tôi cúi đầu chiếu sáng mấy bậc cầu thang, phát hiện thấy trên bậc cầu thang bụi bám dày đặc, thế nhưng trong đám bụi vẫn có thể thấy một ít dấu chân, rõ ràng là ở đây vẫn có người đi lại.

Tôi nhẹ nhàng đặt chân bước lên bậc cầu thang, làm phát ra âm thanh kẽo kẹt, nhưng hẳn là nó vẫn có thể chịu được sức nặng của tôi. Tôi cẩn thận từng chút một đi lên phía trên.

Trên lầu tối đen như hũ nút, còn thêm cái thứ tiếng kèn kẹt của gỗ cọ vào nhau, khiến cho tôi thấy hơi hoang mang hoảng hốt. Nhưng chỗ này dù sao cũng không bằng cổ mộ, thần kinh tôi vẫn còn cầm cự được.

Cứ đi thẳng lên trên, đến tầng hai tôi liền phát hiện ra hành lang dẫn vào đó đã bị người ta dùng xi-măng trát kín. Không hề có cửa, bị bịt kín hết toàn bộ rồi. Dựa vào không gian dưới lầu thì có thể thấy phía sau tường xi măng có lẽ còn có rất nhiều phòng. Hình như là để cách ly mới dựng lên nên thợ đổ xi măng làm rất ầu.

Tôi sờ lên vách tường, cảm thấy có điểm kỳ quái. Chẳng lẽ kết cấu của tòa nhà này gặp vấn đề nên mới phải gia cố chỗ này lại sao?

Có điều có thấy kỳ quái cũng chẳng làm được gì. Lúc này tôi cũng không thừa hơi mà nghĩ những vấn đề này nữa, bèn tiếp tục lên đến tầng ba. Thứ tôi nhìn thấy chính là một dãy hành lang đen kịt. Hai bên hành lang đều là phòng ở, nhưng dưới tất cả những khe cửa đều không lộ ra chút ánh sáng nào, hẳn là không có người, mà trong không khí nồng nặc một thứ mùi cực kỳ khó ngửi do nấm mốc tỏa ra.

Tôi tập trung tinh thần bình tĩnh lại, cẩn thận từng bước tiến vào hành lang. Lách qua từng đám mạng nhện, tôi thấy trên những cánh cửa phòng kia có gắn các tấm biển sơn số phòng đã bị bụi bặm phủ kín. Tôi bèn đọc một loạt, có chút cảm giác mình cứ như nhân vật chính trong mấy bộ phim kinh dị Âu Mỹ. Không lâu sau, tôi đã đến trước cửa căn phòng thứ hai đếm từ phía trong ra. Tôi giờ chiếc bật lửa đã nóng rẫy, chiếu lên cánh cửa, liền thấy trên bậu cửa có một cái biển số cực kỳ mờ nhạt: 306.

Trong một tích tắc kia tôi bắt đầu muốn gõ cửa, nghĩ lại thì thấy thật nực cười, vì vậy tôi do dự trước cánh cửa một chút rồi móc chiếc chìa khóa ra. Tôi cắm chìa vào lỗ khóa trên cửa xoay liền một vòng. “Loạch xoạch” một cái, theo tiếng bản lề ma sát chói tai, cánh cửa bị tôi nhẹ nhàng đẩy mở vào trong.

Gian phòng này không lớn, bên trong tối mò mò, bước vào liền thấy mùi nấm mốc trong phòng cực nặng. Đầu tiên tôi mở hé cửa nhìn vào thăm dò, thấy phía bên kia phòng có lẽ là có cửa sổ nữa, vì ánh đèn đường bên ngoài chiếu tận vào bên trong, phác ra những đường nét đại khái của căn phòng. Trong phòng, phía sát tường hình như bày biện rất nhiều đồ gia dụng, đèn đường từ bên ngoài hắt ánh sáng vào tạo ra những cái bóng

mờ mờ nên không phân biệt được rõ ràng. Chỉ có điều vừa nhìn là biết không có người ở.

Tôi hít một hơi thật sâu, cẩn thận dò dẫm bước vào, giờ cao cái bật lửa nóng rẫy. Dưới ánh lửa yếu ớt, mọi vật ở khắp bốn phía đều rõ ràng hẳn lên.

Đây là một phòng ngủ đơn. Tôi nhìn thấy một chiếc giường nhỏ kê trong góc, mùi mốc meo là từ chiếc giường này tỏa ra. Lại gần xem, tôi phát hiện chăn chiếu trên giường đã rửa nát đen sì hết cả rồi, bốc mùi cực kỳ khó ngửi. Chăn mền phồng lên, mới thoáng nhìn còn tưởng bên trong còn bọc một người chết. Có điều nhìn kỹ lại thì thấy chỉ là hình dạng của chăn thôi.

Bên cạnh giường có một cái bàn viết, là loại cũ rích như chiếc bàn học hồi tôi còn mài đũng quần ở trường cấp một ấy. Trên mặt bàn là một ít đồ bỏ đi, vải thô, mấy tờ giấy loại và một ít mảnh vôi trắng từ trần nhà rơi xuống, mọi thứ đều đóng bụi cả tảng.

Cạnh bàn làm việc là một cái tủ to tướng, rộng phải đến ba bốn mét, còn cao hơn cả tôi. Ván gỗ bên trên có lẽ vì ẩm nên nở ra, cánh cửa tủ bị cong vênh hết cả rồi. Ngẩng đầu nhìn lên trên thì có thể thấy ở trên cái tủ, chỗ tiếp giáp với trần phòng, có một đống lớn những đóm than đá và nước đọng, hiển nhiên là vào ngày mưa thì chỗ đó sẽ bị rỉ nước.

Xem ra nơi này hoang phế đã lâu rồi. Rách nát đến mức này thì chắc cũng phải ngoài năm năm. Có điều căn phòng tuy cũ kỹ nhưng cũng chỉ cũ một cách bình thường. Người gửi băng ghi hình câu kéo tôi đến đây làm gì không biết nữa? Người ta nghĩ tôi sẽ tìm được thông tin gì trong cái phòng này cơ chứ?

Lúc này tâm trạng bồn chồn bất an cũng dần dần bình ổn trở lại cùng khả năng thích nghi với hoàn cảnh của tôi. Tôi thả cái bật lửa xuống mặt bàn, trước hết bắt đầu tìm ngăn kéo của cái bàn viết kia, mở từng ngăn từng ngăn ra một. Có điều bên trong cơ bản đều rỗng không, có mỗi hai ngăn lót báo cũ bên trong, đều mốc meo hết cả, tôi cũng chẳng dám đụng vào.

Không phải trong ngăn kéo thì chẳng lẽ trên giường? Tôi đến cạnh giường, trước hết xem dưới gậm, thấy toàn là mạng nhện chứ chả có cái gì. Sau đó tôi đến đằng kia lôi ra một cái ngăn kéo, dùng làm dụng cụ để

khều đóng chần màn dính bết thành cục xuống. Thế nhưng khều khều vài cái thì từ đóng chần từa ra nước đen nhớp nháp. Bên trong thì ra lại còn có côn trùng, mùi nấm mốc xông lên nồng nặc. Tôi mắc ói đến suýt nữa thì nôn.

Thật không dễ dàng mới tời được hết đóng chần màn này xuống đất mà lại chẳng phát hiện được cái gì. Thật ra vừa khều mấy cái tôi cũng ý thức được bên trong chả có gì đâu. Ai lại đem đồ vật nào giấu ở cái chỗ buồn nôn thế chứ.

Cả hai chỗ này đều không có, vậy thì chỉ còn lại cái tủ tường to bụi, mỗi tội cái tủ này lại có khóa. Tuy cánh cửa tủ đã vênh lên rồi, nhưng mà muốn mở cái tủ này tôi vẫn cần bỏ ra chút sức lực, hơn nữa không có dụng cụ cũng chẳng được.

Tôi lại không mang theo thứ gì trong tay, đành phải tìm kiếm ngay tại hiện trường, rốt cuộc cũng tìm được một thứ ở trên bệ cửa sổ. Đó là cái then cài cửa sổ kiểu cũ, có thể rút ra được. Tuy nó rỉ ngoét ra rồi nhưng then cài cửa hồi xưa ruột đúc đặc, còn bền lắm. Tôi rút lấy một cái dùng làm đòn bẩy, cắm vào khe cửa cong vẹo kia, nạy khe hở ra một khoảng đủ để thò ngón tay vào. Sau đó lấy một chân chống lên một mặt, đưa tay với vào cái khe, dùng sức bẻ ra ngoài. Cánh cửa phát ra tiếng cọt sạt đáng sợ, bị tôi kéo đến cong vẹo cả lên, tiếp theo phát ra những tiếng gãy rạn rầm rĩ, cả tấm gỗ cứ như vậy mà gãy đôi ra. Bụi bặm tích trên cửa bay tung tóe, mù mịt đến nỗi tôi không mở nổi mắt.

Vì trong tòa nhà khá yên tĩnh nên những tiếng động tôi gây ra nghe đặc biệt kinh người. Trong khoảnh khắc cánh cửa gãy lìa ra, âm thanh chói tai đó cũng làm tôi sợ đến nỗi cả người đầm đìa mồ hôi lạnh, một lúc lâu sau mới hoàn hồn. Sau đó tôi cầm lấy bật lửa, chiếu vào bên trong tủ.

Trong tủ tường có cái gì, tôi không có một chút dự đoán nào cả, chỉ thấy khả năng lớn nhất vẫn là chẳng có thứ gì đâu, cho nên cũng không chuẩn bị đầy đủ tinh thần cho lắm. Nhưng mà vừa chiếu vào một cái, tôi liền bị dọa một cú kinh hoàng.

Trong tủ tường đúng là trống trơn chẳng có cái gì, nhưng tấm gỗ lưng tủ dựa vào tường đã không cánh mà bay, để lộ ra bức tường xi măng bị cái tủ che khuất. Mà trên bức tường xi măng kia có một cái cổng tò vò tối

hun hút, nối với một đường cầu thang dẫn xuống phía dưới, chẳng biết là thông tới nơi nào.

-----oOo-----

Chương 38: Manh mối

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Cơm Nấm Nướng Chảo

Beta: Earl Panda

.

.

Tôi cảm thấy càng lúc càng quái đản. Rõ ràng ở đây có một cái cửa ngầm, có người dùng một cái tủ mất lưng để che nó lại, chỉ cần mở cái tủ này ra là có thể thấy cửa ngầm phía sau rồi. Biện pháp này chưa được tính là cao tay, nhưng hay ở chỗ tiện bố trí, hơn nữa lại dễ ra vào.

Thế nhưng tại sao ở nơi đây lại có cái kiểu kiến trúc như thế này cơ chứ? Vậy xem ra cái trại an dưỡng này không đơn giản rồi. Chỗ này trước kia rốt cuộc được dùng để làm gì? Không biết dưới chân cầu thang xi măng kia là một nơi như thế nào đây?

Tôi nhìn chiếc chìa khóa trong tay. Rõ ràng đối phương đã gửi chìa khóa gian phòng này cho tôi tức là đã nghĩ đến chuyện tôi sẽ phát hiện lối cửa ngầm này. Như vậy, có lẽ dưới đó có đáp án.

Tôi lau lau mồ hôi lạnh trên đầu, bước vào trong tủ, chui xuống cửa ngầm, lập tức thấy một thứ mùi kỳ quái từ dưới kia xộc tới.

Tôi xoay đầu chờ cho đám mùi nồng nặc nhất đó bay qua, sau đó thích ứng một lát, rồi dùng bật lửa rọi xuống.

Cầu thang sâu không thấy đáy, hơn nữa còn có khúc ngoặt, rõ ràng là khá dài, không biết thông xuống tầng hai hay tầng một.

Nhìn xuống cầu thang, nghĩ đến giờ đã là nửa đêm mà thân tôi thì ở trong một cái nhà ma, lại còn phát hiện ra một cái đường ngầm không biết đã được bố trí từ bao giờ, trong lòng tôi không khỏi có phần hoảng sợ. Nhưng dù sao tôi cũng là thằng từng xuống đấu. Ở những chỗ thế này, tôi biết bên ngoài là đường cái và tiệm cắt tóc, trong lòng tự nhiên sẽ có phần bình tĩnh hơn một tẹo.

Tôi chỉ do dự trong một thoáng là lấy lại được bình tĩnh. Một tay cầm thận hết sức giơ bật lửa, khom người đi vào trong cái cổng tò vò kia, tôi men theo cầu thang đi xuống phía dưới.

Nếu đã đến nước này rồi thì thứ đối phương chỉ đường cho tôi tìm kiếm dĩ nhiên sẽ ở ngay bên dưới cái cầu thang này. Giờ mà tôi rụt chân lại thì cũng chẳng hay. Đã đi tới tận Cách Nhĩ Mộc, tất nhiên là tôi muốn nhìn xem mục đích của đối phương rốt cuộc là cái gì.

Mới đi được vài bước, tôi đã nhận thấy một thứ cảm giác âm u lạnh lẽo khó tả truyền đến từ bóng tối dưới cầu thang, lạnh lẽo đến mức làm cho người ta chưa rét mà đã run lẩy bẩy. Tôi hà hơi một cái, liền phát hiện thấy sương trắng bay ra từ trong miệng. Như vậy thì nhiệt độ dưới đó xem ra thực sự rất thấp.

Nhìn theo ánh sáng của bật lửa, tôi thấy hai bên cầu thang đều là vách tường xi măng trát thô chưa hoàn thiện. Xi măng là loại xi măng cát vàng, loại dùng trong quân đội vào thập kỷ 60 của thế kỷ trước. Trên đó còn có thể nhìn thấy mờ mờ một ít biểu ngữ quét sơn đỏ, đều đã bay màu đến nỗi chỉ còn đọc ra được mấy nét. Trên trần cầu thang còn có thể thấy dây điện rủ xuống, bị mạng nhện bao kín nên nhìn vào cứ y như một bày rần.

So với đám gạch xanh và ngói nhà mồ trong mộ cổ thì những thứ này đã là thân quen lắm rồi. Tôi vừa ám thị bản thân vừa cố hết sức thả lỏng thân kinh. Tuy rằng như thế, tôi vẫn cứ tưởng như dưới chỗ ngoặt của những bậc cầu thang tối tăm này sẽ có thứ gì đó thò mặt ra. Cảm giác sợ đến xương sống mọc gai này thực ra lại chẳng kém tí nào so với khi ở trong mộ.

Rất nhanh, tôi đã xuống hết đoạn cầu thang thứ nhất. Cầu thang ngoặt một cái rồi lại tiếp tục đi xuống. Bước chân tôi phát ra những tiếng vang nghe dưng cả lông tóc. Tôi thử cảm nhận độ cao một lát, thấy chỗ này đã là tầng hai rồi, chính là tầng nhà bị tường xi măng bịt kín kia. Thế nhưng ở đây cũng không có bất kỳ cái công tò vò nào, bốn phía vẫn bị bịt kín xi măng, rõ ràng lối ra không phải ở đây.

Xem ra không liên quan đến cái tầng hai kia rồi. Tôi thăm nghĩ rồi hít thật sâu một hơi cái thứ không khí nặng mùi, lại tiếp tục xuống thêm một tầng nữa.

Vẫn là tình trạng như vậy, lối ra không nằm ở tầng một. Cầu thang tiếp tục ngoặt một cái rồi dốc xuống, vẫn tối như bưng không hề nhìn thấy đáy.

Bên dưới là xuống quá mặt đất rồi, tôi thăm nhủ. Lúc này trong lòng tôi xuất hiện một ý nghĩ: lẽ nào cầu thang này thông đến tầng ngầm sao?

Không lẽ nơi này trước kia được dùng để xây công sự ngầm của quân đội?

Tôi vẫn còn nhớ rõ ở Hàng Châu có dinh thự 704 nổi tiếng, cũng được xây dưới danh nghĩa trại an dưỡng, nhưng thật ra kiến trúc bên trong lại đặc kiểu quân sự, thần bí cực kỳ. Nghe nói dưới lòng đất còn có một công trình khổng lồ dùng để đối phó khi ở trong tình huống khẩn cấp.

Có điều nhìn cánh cửa ngầm ở đây thì lại cảm thấy không giống cho lắm. Cửa ngầm này chỉ là một cái công tò vò sơ sài. Nếu là lối vào công sự ngầm được thiết lập đặc biệt cho quân đội thì ít nhất cũng phải là cửa sắt chứ.

Tôi vừa đi vừa nghĩ lan man, tiếp tục bước xuống dưới. Chẳng biết là do nhiệt độ hạ thấp hay do cảm giác sinh ra từ mồ hôi lạnh, tôi bỗng nhiên thấy rét vô cùng, hai hàm va vào nhau lập cập đến rớt cao răng. Tôi nghiêng rảnh rảnh lợi xuống tiếp thêm một tầng nữa. Cầu thang đến chỗ này thì dừng lại, lối ra ở ngay trước mặt. Tôi cẩn thận từng tý một mà bước ra ngoài, phát hiện không gian bên ngoài dường như rất rộng.

Tôi giơ bật lửa lên chiếu sáng hai bên lối ra, phát hiện thấy đây là một tầng hầm được gia cố thêm bằng xi măng. Dưới này vô cùng đơn sơ, ẩm

sì ẩm sệt, sàn nhà lát gạch xanh, bốn bề thì trống huyếch trống hoác.

Chỗ này chắc chắn không phải công sự ngầm của quân đội rồi, tôi tự xác định trong lòng như vậy. Xem mẫu xi măng này và gạch xanh trên sàn thì thấy cứ y như loại hầm ngầm đại đội sản xuất ở vùng nông thôn xây dựng tạm lên ấy. Tay nghề xây dựng cái nơi này quá sơ sài, không thể là do lính công binh chuyên nghiệp xây được.

Đây là đâu? Không lẽ thật sự chỉ là cái hầm ngầm? Muộn Du Bình mời tôi đến để xem dưa cải hắc muối ăn có ngon hay không ấy hả? (-_-...)

Tôi bị chính ý nghĩ của mình chọc cười, bước tiếp về phía trung tâm của cái hầm này. Đi chưa được vài bước tôi đã lảng máng nhìn thấy chính giữa hầm ngầm có một cái bóng khổng lồ nằm ngang trên mặt đất, trông kỳ quặc vô cùng.

Tôi bước về phía cái bóng kia, dùng bật lửa soi thử một cái, người liền cứng đờ lại. Chỉ thấy chính giữa hầm ngầm này đặt một cỗ quan tài cổ khổng lồ đen nhánh.

-----oOo-----

Chương 39: Kế hoạch

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Com Năm Nướng Chảo

Beta: Earl Panda

.

.

.*****

Ánh sáng bật lửa cực kỳ yếu ớt, chiếu xa được hai ba mét đã là khá lắm rồi. Dưới cái kiếu ánh sáng như thế mà bất thành linh đập vào mắt một cái quan tài, tôi lại càng sợ đến nhảy dựng cả lên.

Sau khi kịp phản ứng, tôi liền cảm thấy vô cùng kỳ quái, thật sự là chưa gặp cái thể loại này bao giờ. Mẹ nó chứ thể đeo nào mà ở đây lại có một cỗ quan tài, hơn nữa lại còn là quan tài cổ?

(xin lỗi không censored, beta muốn tự sướng tên chung cư [8]([8])

Một tòa nhà xây vào những năm sáu mươi bảy mươi của thế kỷ 20, một trại an dưỡng cho các vị lãnh đạo nghỉ ngơi, mà lại có công trình bí mật dưới lòng đất. Nói ra nghe đã thấy khó tin rồi. Bây giờ ở cái chỗ này lại còn xuất hiện một cỗ quan tài nữa, thế thì thật là ly kỳ quá sức tưởng tượng. Kẻ trong quan tài là ai? Chẳng lẽ là sĩ quan quân đội năm đó chết ở đây sao?

Tôi quay ra nhìn sau lưng. Cầu thang lúc đến ngay ở đằng sau, không đến mức tìm không thấy, tôi bèn vững dạ chạy qua xem cỗ quan tài.

Từ xa nhìn lại thì đã biết đây không phải quan tài của người hiện đại. Quan tài màu sắc đen nhánh, được đặt nằm ngang dưới đất ở chính giữa tầng hầm trông thật giống một cái ụ đá hẹp dài khổng lồ. Hình dạng kích cỡ kiểu đó thì đây hẳn là lớp quan quách(*), mà từ thời Dân Quốc trở đi là quan tài đã không còn có quách nữa rồi. Nhìn hình thức cỗ quan tài này thì thấy có lẽ cũng có lịch sử tương đối, ít nhất cũng phải trên sáu trăm năm. Hơn nữa xét kích cỡ thì chỉ sợ nó không phải loại dành cho nhà thường dân, mà ít nhất cũng phải là người có danh vọng mới được dùng.

(*quách nghĩa là một lớp nữa bọc bên ngoài áo quan đặt người chết. Ngày nay quan tài hiện đại không còn quách nữa, nhưng ví dụ sau khi hỏa thiêu bốc xương cốt vào trong một cái tiểu sành chẳng hạn, có gia đình vẫn yêu cầu đặt tiểu sành vào trong 1 quách đá, cho nên mình vẫn thấy ở Văn Điển người ta bán cả quách đá đây *ngoáy mũi* =..=)

Tôi lại gần sờ thử một cái, thấy mặt trên có hoa văn tinh tế, lạnh buốt thấu xương. Hình như quan tài bằng đá, nhưng không biết là loại đá gì. Vừa sờ vào một cái, lớp bụi đóng thành tầng trên quan tài đã bị tôi vạch vài vết, để lộ một vài mảng hoa văn nho nhỏ.

Tôi cảm bật lửa tới gần cẩn thận xem xét thì thấy trên nắp quan tài có

dấu vết từng bị đục đẽo phá hoại. Khe hở giữa nắp và thân quách cũng có dấu vết bị xà beng nạy vào. Hiển nhiên tôi không thể nào là người đầu tiên phát hiện ra bộ quan quách cực lớn này. Có kẻ đã từng muốn nạy nó ra. Tôi từng có kinh nghiệm rồi, cho nên đối với chuyện này tôi đặc biệt miễn cảm.

Một cỗ quan tài cổ không thể nào lại vô duyên vô cớ xuất hiện trong hầm ngầm của một công trình hiện đại. Nhất định đã phải có người đưa bộ quan quách này vào đây, mà không biết nguyên nhân là gì.

Nhiệt độ trong hầm ngầm vô cùng thấp. Hơi thở gấp gáp của tôi dần dần bình lặng lại, tôi ra sức thả lỏng để hạ bớt nhịp tim đang nhảy bình bịch. Suốt dọc đường xuống đây tôi đã trải qua một sự căng thẳng cực độ. Mặc dù bản thân đã kiềm chế nỗi sợ, nhưng trong lòng vẫn khá là không thoải mái. Vừa hít thật sâu, tôi vừa bắt đầu suy nghĩ.

Có người đã gửi băng ghi hình, địa chỉ và chìa khóa, kéo tôi vào cái trại an dưỡng cũ nát này, dẫn dắt tôi phát hiện ra cái cửa hầm kia. Sau khi đi qua cầu thang phía sau cửa hầm tôi liền phát hiện căn phòng dưới đất, mà trong hầm ngầm còn đặt một cỗ quan tài đá.

Chuyện này đã vượt ra khỏi phạm vi của bất cứ trò đùa quái ác nào. Liệu có phải đối phương muốn báo cho tôi biết, rằng trong trại an dưỡng này đã từng xảy ra một số sự việc nào đó ly kỳ ngoài sức tưởng tượng không?

Xem ra, đằng sau tầng lầu bị bịt kín cùng với tầng hầm này, và cả cỗ quan tài đá nữa, nhất định phải có cả một câu chuyện tương đối phức tạp.

Tôi đẩy mạnh nắp quan tài đá một cái, dĩ nhiên là không dùng sức quá lớn. Tôi chỉ muốn thử xem có đẩy nó ra được hay không một tý tẹo thôi. Cũng may mà y như phán đoán của tôi, cỗ quan tài đá vẫn trơn trượt bất động, rõ ràng không có dụng cụ thì tôi không thể mở nó ra được.

Tôi thở phào một hơi. Ở dưới chỗ này mà mở nắp áo quan, hơn nữa còn chỉ có một mình, tôi chưa từng có kinh nghiệm nào hết, mở không nổi thì cũng chẳng cần cứng đầu cứng cổ tự ép mình làm chi.

Lại quan sát kỹ một lần các chi tiết trên cỗ quan tài đá, thấy không có gì đáng chú ý, tôi liền bỏ qua bộ quan tài bằng đá này để đi tiếp. Bước

thẳng đến phía cuối hầm ngầm, tôi lại thấy một cái cửa sắt nhỏ, rất thấp. Tôi đẩy cửa đi vào, đằng sau là một dãy hành lang.

Tôi chỉ đi vài bước thì liền phát hiện kiến trúc ở đây giống hệt trên lầu: một dãy hành lang, hai bên đều là phòng ở. Chỉ có điều dãy hành lang này kéo dài một mạch không có điểm cuối, hình như thông đến một chỗ khác nữa, mà phòng hai bên hành lang đều không có cánh cửa, hết sức sơ sài.

Tôi cầm bật lửa đi vào gian phòng thứ nhất, soi thử thì thấy hai cái bàn làm việc dựa vào tường kê ở một bên, xung quanh có mấy cái tủ hồ sơ, trên tường dán đầy mấy thứ linh tinh, dưới mặt đất và trên mặt bàn bừa bộn những giấy tờ.

Chỗ này hình như là một phòng làm việc. Tôi lại càng thấy quái lạ. Vì sao phòng làm việc lại bố trí dưới lòng đất? Làm thế này cũng quá quái đản đi. Trong hầm ngầm dưới đất, một bên là quan tài đá, một bên là phòng làm việc. Lẽ nào hồi đó nơi này là nhà tang lễ của Cách Nhĩ Mộc hả?

Tôi vừa buồn bực vừa đi đến cạnh bàn làm việc, định xem xem trên bàn có manh mối gì không.

Tiến lại nhìn thử, tôi chợt giật mình sửng sốt. Không hiểu sao mà nhìn cách sắp xếp trên chiếc bàn làm việc này, trong lòng tôi lại nảy ra một cảm giác khác thường, dường như tôi đã bắt gặp cái bàn làm việc này ở chỗ nào rồi.

Giơ cao chiếc bật lửa, tôi nhớ lại một lát, rồi thoáng chốc đã phải hít vào đầy một hơi khí lạnh. Tôi lập tức nhận được ra ngay rằng căn phòng này chính là gian phòng mà Hoắc Linh đã quay trong cuốn băng ghi hình nọ!

Cách bày biện trên bàn làm việc, cảm giác về sàn nhà và tường đều giống y như đúc. Tôi đến bên chiếc bàn làm việc, thậm chí còn thấy được tấm gương cô ấy dùng để chải đầu, vẫn còn đặt ở đúng vị trí trong băng ghi hình.

Bỗng chốc tim tôi nhảy dựng lên vì kinh hoàng. Tôi vội vàng hít sâu một hơi, kiềm chế cảm xúc của bản thân, cảm giác quỷ quái trong lòng đã dâng lên đến đỉnh điểm.

Lúc xem băng ghi hình của Hoắc Linh, tôi vẫn chỉ cho rằng cô ấy ở trong một khu dân cư nào đó. Thật không ngờ ấy vậy mà nơi đó lại là trong tầng hầm của một trại an dưỡng thể này, hơn nữa tôi lại còn tìm đến tận đây nữa chứ. Vậy thì rõ ràng những điều này đều có thật. Nội dung được ghi lại trong băng ghi hình là có thật.

Năm đó Hoắc Linh ở ngay tại chỗ này, dùng máy quay phim ghi hình lại chính mình. Cô ta ngồi ở đây không ngừng chải đầu, mà “tôi”, rất có thể cũng đã thực sự bò qua đại sảnh ở tầng trên.

Trong tích tắc, trong mắt tôi thậm chí còn xuất hiện ảo ảnh của cô ấy. Tôi và thể giới của cô như chồng chéo lên nhau. Những hình ảnh trong băng ghi hình nhoáng lên một lát ngay trước mắt tôi.

Nhưng đây rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Một cô gái trong hầm ngầm bí mật của một trại an dưỡng, cứ chải đầu không ngừng, và một người trông giống hệt tôi thì bò lết như kẻ tàn tật trên hành lang của trại an dưỡng. Những chuyện này đều đã thật sự xảy ra, hơn nữa còn bị ghi hình lại. Rốt cuộc đó là vì mục đích gì? Bên trong cái trại an dưỡng nằm ngoài màn ảnh này, rốt cuộc đã từng xảy ra chuyện gì?

Đầu óc đã hơi mờ dần, tôi bắt đầu thấy chóng mặt hoa mắt. Hiển nhiên người gửi băng ghi hình cho tôi đúng là có mục đích lôi kéo tôi đến xem gian phòng này. Thế nhưng sau khi nhìn thấy rồi, ngược lại những ngờ vực trong tôi lại càng tăng thêm, cảm thấy mình dường như đang ghép lại một bức tranh xếp hình toàn chỗ trống, hoàn toàn không biết phải bắt đầu sắp xếp từ đâu.

Lại hít sâu vài hơi một lần nữa, tôi trấn tĩnh một lát, sau đó cầm bật lửa bắt đầu quan sát bốn phía chung quanh. Tôi phải xem xét nơi này một chút, để xem còn có manh mối gì không.

-----oOo-----

Chương 40: Đạo Mộ Bút Ký

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Cơm Nấm Nướng Chảo

Beta: Earl Panda

.

.

Đây là hầm ngầm trong một trại an dưỡng bí ẩn. Ngay tại nơi này, một người phụ nữ bí ẩn đã làm ra một số hành động ngoài sức tưởng tượng. Như thế thì, một khi cô ta đã từng sống ở đây, vậy kiểu gì cũng sẽ để lại dấu dấy mỗi nhợ nào đó. Nếu có thể tìm ra một tạo manh mối thôi, thì có lẽ sẽ hiểu rõ chân tướng sự việc hơn một chút. Cho dù có toàn là một mớ tài liệu vô dụng đi chăng nữa thì từ đó tôi vẫn có thể biết được cuộc sống và trạng thái tinh thần của cô ấy vào thời điểm đó thế nào.

Tất cả những chuyện đã xảy ra trong trại an dưỡng này, tôi gần như không biết lây mảy may. Vì thế tất cả mọi manh mối đối với tôi đều quan trọng hết.

Tôi bắt đầu lục lọi. Chỉ cần là thứ có thể xem thì kiểu gì tôi cũng phải nhìn một cái.

Trần của tầng hầm này rất thấp. Cơ thể tôi chui trong cái xó này phải chịu cảm giác bị đè nén, thế nhưng vì vậy mà ánh sáng của chiếc bật lửa tương đối phát huy tác dụng, có thể chiếu được ra rất xa. Tôi nhìn sơ sơ bốn phía, quyết định bắt đầu điều tra từ chỗ này.

Trong những hình ảnh đen trắng nhòe nhoẹt của băng ghi hình, tôi không thể nào tự do quan sát toàn cảnh căn phòng một cách tỉ mỉ, nhưng giờ thì có thể rồi, mà những thứ được xem lại còn trực quan hơn nữa. Trước hết tôi tưởng tượng ra dáng vẻ chải đầu của Hoắc Linh, khá là khủng khiếp. Tôi vội lắc đầu để phân tán tư tưởng.

Trong tay tôi là một chiếc Zippo (bật lửa xăng) có thể cháy sáng liên tục, nhưng đã bỏng rẫy đến nỗi tôi chỉ cần nhích lên trên miết một cái để bật mà cũng miết hết nỗi luôn. Tôi bèn tìm trên bàn một miếng giẻ rách, bọc nó lại rồi dùng tiếp.

Dưới ánh lửa yếu ớt, trước tiên tôi quan sát vách tường. Gian phòng này vách tường bần bệ đều quét vôi trắng, hiện giờ cũng bị bụi bặm phủ kín. Trên mặt tường bên cạnh cửa ra vào có đóng đinh một thanh gỗ tròn cắm mấy cái móc. Đó là nơi dùng để treo quần áo. Bên dưới thanh gỗ có dán giấy báo, đề phòng quần áo mắc bên trên cọ phải vôi tường. Đi qua thanh gỗ tròn lại đến một cái tủ mát cánh. Đây là chỗ Hoắc Linh thay y phục, nhưng giờ bên trong đã chẳng còn lại gì. Lúc tôi đến gần để xem thì phát hiện cái tủ cứ như bị thứ gì đó cào phải, toàn những vết khía rất sâu.

Lại nhìn sang tường bên cạnh, chẳng có cái gì cả, chỉ có dây điện chằng bên trên, tất cả đều đã bạc phếch. Một bên còn có một chiếc cổng tò vò thông sang phòng bên cạnh, không biết đã chẳng bị kín từ lúc xây, hay là về sau mới bị người ta đập ra. Gian phòng bên đó trông không.

Đối diện với tủ là bàn làm việc, hai chiếc kê song song với nhau, bên trên bày đầy đồ đạc, hình như toàn là mấy tờ báo và mấy thứ đồ bỏ đi mà tôi trông không rõ lắm. Trên vách tường cạnh bàn làm việc dán một đồng giấy, đều đã phủ đầy bụi.

Tôi thổi bay đám bụi, đọc qua từng tờ từng tờ một thì phát hiện thấy nội dung các tờ giấy được dán trên tường cực kỳ lẻ tẻ vụn vặt. Tôi thấy hóa đơn tiền điện vào thập kỷ 90 của thế kỷ trước, vài ba dãy số tiện tay viết xuống, chẳng có ý nghĩa gì. Mấy thứ giấy tờ này gần như đã dính tịt lại hòa làm một với mặt tường. Có lẽ đây đều là giấy ghi nhớ để tiện ghi chú khi nghe điện thoại, vì tôi nhớ rõ điện thoại để ở vị trí này. Có điều bây giờ nó đã không còn nữa, chỉ sót lại có một đoạn dây điện thoại mà thôi.

Những thứ này không thể cho tôi bất cứ một thông tin gì. Tôi chỉ biết được rằng lúc sống ở đây cô ấy có sử dụng điện. Tôi thờ dài, sau đó bắt đầu lục lọi những văn bản trên bàn.

Những tờ giấy kia đều ngập trong lớp bụi, khễ động vào là mù mịt cả lên. Tôi cũng không để ý nhiều như vậy, cứ lật mở từng tờ từng tờ một. Giấy bên trong đã mủn cả rồi, có mấy con du diên rất nhỏ bị tôi quấy nhiễu liền hoảng sợ bò ra. Có điều cái thứ này so với lũ tuyết mao tử ở núi Trường Bạch thì chỉ đáng xách dép thôi. Tôi lại nhanh chóng lật lật giấy tờ, rút ra từ bên trong mấy quyển sổ.

Lấy ra rồi tôi liền run lên một chốc, phát hiện ra đây hình như là giấy

viết bản thảo đóng quyển loại lớn(*), trước đây khi chưa có máy vi tính thì toàn dùng nó để viết bản thảo. Ở bên trên đã có chữ gì đó.

(* Là loại giấy chia sẵn từng ô để tiện đếm chữ khi viết bản thảo, mỗi chữ được viết vào một ô.)

Tôi lật ra, đọc trang đầu tiên. Trên đó có ba hàng chữ:

Phòng sau 2-3

Số thứ tự 012-053

Loại: 20, 939, 45

Thế này nghĩa là thế nào? Tôi tự nhủ, hình như là số thứ tự hồ sơ gì đó. Lẽ nào là tài liệu hoặc sách cổ chép tay gì đó sao?

Giở qua trang đầu tiên, vừa nhìn, tôi liền phát hiện ra là không phải: trên trang thứ hai thế mà lại có một bức tranh, vẽ bằng bút bi. Hơn nữa nét bút khá ẩu, nhìn sơ qua không sao biết được là vẽ cái gì.

Tôi lấy lại bình tĩnh rồi tỉ mỉ phân tích, mất năm sáu phút đồng hồ mới nhìn ra được là bức tranh này là vẽ một nhân vật thời cổ đại. Chỉ có điều, người vẽ rõ ràng không thạo việc vẽ vờ, nhân vật này bị vẽ thành gần như biến dạng, nhìn vào thấy quý dị vô cùng. Nhân vật cổ đại kia trông chẳng giống người, trái lại còn giống y một con hồ ly mõm dài.

Xung quanh nhân vật này còn vẽ rất nhiều đường cong khó tưởng tượng cực kỳ. Sau khi tôi nhìn ra cái thứ quý quái kia là một người rồi, ý nghĩa nhân văn của mấy đường cong này cũng rõ ràng hơn, hẳn là bối cảnh đằng sau nhân vật được vẽ kia, có thể là non nước miếu mạo cây cỏ gì đấy.

Tôi không khỏi bật cười, tự nhủ cái gì thế này, không lẽ đây là tranh phác họa của Hoắc Linh à? Cô này sở thích cũng phong phú quá nhỉ.

Lại giở qua, rồi liên tục lật tiếp ba bốn mươi trang, toàn bộ đều là những hình vẽ như vậy. Không có nội dung bằng chữ, tôi liền bỏ qua. Lại xem đến một quyển khác thì thấy cũng giống thế, ngoại trừ nội dung trên trang đầu tiên không giống ra, bên trong đều là những hình vẽ chẳng

khác nhau là mấy. Tôi chẳng biết nó là cái gì, bèn xếp chồng vào một bên, tiếp tục giở những giấy tờ kia. Kết quả là bên dưới cũng không có gì, chỉ phát hiện bên trong có mấy nùi gì đó na ná giống giẻ lau, ngay cả một tờ giấy có nội dung, lục khắp nơi mà cũng không tìm thấy.

Tôi chờ một tiếng, tự nhủ xem ra lúc bọn họ rời khỏi đây, có khả năng là đem hết những thứ có chứa thông tin đi rồi.

Có điều tôi vẫn không bỏ cuộc. Tôi không tin ai đó lại có thể mang đi sạch bách không chừa lại chút gì. Tôi ngồi vào vị trí Hoắc Linh chải đầu, nghỉ ngơi một lát rồi kéo ngăn bàn trước mặt ra, định xem trong ngăn có cái gì.

Đó là loại bàn làm việc có ngăn. Tôi kéo cái ngăn lớn nhất dưới mặt bàn một cái, liền cảm thấy mình có cửa rồi. Mẹ kiếp cái ngăn kéo này thế mà lại bị khóa cơ đấy, hơn nữa cảm giác còn nặng chình chịch nữa.

Bình thường dọn nhà xong rồi, chẳng ai đem đồ dùng trong nhà khóa lại, hơn nữa cảm giác này cho thấy bên trong có thể có đồ vật. Tôi phấn chấn hẳn lên. Loại khóa này sao có thể làm khó được tôi. Tôi đứng dậy, bẻ một cái móc treo áo sau cửa, cắm vào khe ngăn kéo rồi dùng sức đè xuống, chốc lát đã đè cho khe ngăn kéo mở rộng. Lấy khóa tuột ra, tôi kéo một cái liền đưa được cái ngăn ra ngoài.

Cầm lấy bật lửa rọi một cái, tôi kêu lên một tiếng “Yes!”. Trong ngăn kéo quả nhiên chất đầy đồ đạc. Tôi đặt bật lửa sang bên cạnh ngăn kéo rồi bắt đầu tìm kiếm.

Đây nhất định là ngăn kéo của phụ nữ, bên trong lẫn lộn rất nhiều đồ linh tinh, rất lộn xộn, rõ ràng là lúc rời khỏi đây những thứ còn dùng được đã bị mang đi hết rồi. Đồ đạc còn lại gồm một cây lược gỗ, hộp đồ trang điểm nhỏ trông như cái bánh hồi những năm 90, một chồng bự tạp chí “Điện ảnh thời nay”. Những cuốn tạp chí cũ này đã có từ rất lâu rồi, tôi nhớ hồi bé mình còn lấy đọc như văn hóa phẩm đòi truy đấy. Ngoài ra trong ngăn kéo còn có loại cặp tóc bằng sắt màu đen và rất nhiều phong bì trông rỗng cùng với một quyển album cũng trông không như thế.

Số lượng phong bì rất nhiều nhưng đều chưa từng được sử dụng. Tôi vô cùng kiên nhẫn mở từng phong từng phong ra xem, bên trong chẳng hề có cái gì. Trong cuốn album cũng không có ảnh chụp, có thể thấy vốn nó

cũng từng chứa ảnh đấy nhưng đã bị rút hết ra rồi.

Tiếp theo tôi lại lật mấy quyển tạp chí cũ này, giở từng tờ từng trang một cách cực kỳ tỉ mỉ. Thế nhưng vẫn không có phát hiện gì như cũ.

Tôi đổ phịch xuống ghế, cũng chẳng để ý tới bụi bặm bên trên, liền dựa ngay vào đó, có phần mệt mỏi nhìn cái bàn đối diện qua ánh sáng bật lửa lò mờ. Bốn bề tối đen như mực, yên tĩnh muốn chết, trong lòng tôi cũng thất vọng muốn chết. Rõ ràng là nếu chỗ này thuộc về Hoắc Linh thì người phụ nữ này tương đối kỹ tính, hơn nữa lại còn cố ý không để lại manh mối.

Sự lạnh lẽo khắp bốn phía đã ập xuống “chăm sóc” tôi. Tôi nghiên rặng nghiên lợi, không thể bỏ cuộc được. Mẹ kiếp, định luật của Roger đã nói rồi(**), không thể nào không còn thứ gì sót lại được! Tôi nhất định sẽ phát hiện ra được cái gì đó! Tôi tự cổ vũ bản thân một lần nữa, tuy trong lòng đã có vài phần tuyệt vọng. Tôi đóng mạnh từng cái từng cái ngăn kéo về chỗ cũ, đứng dậy nhìn chiếc bàn làm việc phía đối diện.

(** Huân tước Roger Penrose, một nhà toán học, triết học và vật lý học người Anh. Định luật Roger nói trên được phát biểu như sau: “Hết là những chuyện đã từng xảy ra, nhất định sẽ để lại dấu vết”. Bác này có vẻ cũng đóng vai trò khá lớn trong những nghiên cứu về vật lý vũ trụ, thuyết tương đối rộng, vật lý lượng tử và cách dùng nó để giải thích những hiện tượng siêu nhiên như ma quỷ hay linh hồn =..=)

Bàn đối diện không có ghế để ngồi, tôi liền khom người xuống, phát hiện chiếc ngăn kéo lớn nhất ở giữa đang bị khóa. Thế này thì có hơi kỳ quái. Tôi bồn chồn soạn lại, nạy cái ngăn kéo đó ra.

Tôi hoàn toàn tưởng rằng mình sẽ lại thấy một cảnh tượng giống như ban nãy, phải tự mình lục tìm manh mối giữa một đống rác rưởi bỏ đi. Nhưng vượt quá dự liệu của tôi, lúc này, khi rút ngăn kéo ra xem thì lại thấy bên trong cực kỳ sạch sẽ, trống rỗng chẳng có gì, chỉ có một chiếc phong bì lớn vỏ vàng được đặt ở chính giữa. Chiếc phong bì căng phồng, lớn cỡ khổ giấy A4, được đặt ngay ngắn ở đó cứ như là cố tình sắp xếp như thế để chờ tôi đến xem vậy.

“Ồ”, trong lòng tôi giật nảy lên. Ý thức được điều gì, tôi lập tức cầm nó lên xem xét.

Đây là loại phong bì bảo hiểm lao động thời kỳ cuối những năm 80 của thế kỷ 20. Mặt trên còn có chân dung Mao Trạch Đông đã bọ màu. Sờ thử một cái, tôi thấy thứ đồ gì đó ở bên trong rất dày, mỗi tội đã bị ảm hết, sờ lên xù xì những lông, cảm giác cứ mềm mềm nát nát. Trên phong bì không có bất cứ chữ nào.

Tôi thấy vậy là có cửa rồi, vội vàng lật phong bì lại, thọc tay vào bên trong, sau đó móc ra một quyển sổ tay công tác cũ cỡ bằng quyển tạp chí.

Tôi sững sờ một lát, lật trang bìa ra liền phát hiện trên trang đầu tiên của cuốn sổ tay có một đoạn chữ viết bằng bút máy theo thể chữ Hành, nét bút vô cùng thanh tú:

Tôi không biết cô cậu là ai trong số ba người. Nhưng dù có là ai thì thời điểm cô cậu tới đây phát hiện ra phong thư này, tôi tin rằng các người cũng đã vướng vào chuyện đó.

Băng ghi hình là thủ tục bảo hiểm cuối cùng mà chúng tôi bố trí. Băng hình được gửi đi, tức là người trong băng ghi hình đã không thể nào liên lạc được với tôi. Như vậy, cũng tức là tôi đã chết, hoặc là “nó” đã phát hiện ra tôi, cho nên tôi đã rời khỏi thành phố này.

Bất kể là thuộc tình huống nào, nó đều có nghĩa là khả năng không lâu nữa tôi sẽ rời khỏi nhân thế. Cho nên băng ghi hình sẽ chỉ dẫn cho các người đến đây, để các người thấy được cuốn sổ ghi chép này.

Trong cuốn sổ tay này có ghi lại tâm huyết và kinh nghiệm hơn mười năm nghiên cứu của chúng tôi. Tôi để nó lại cho các người. Các người có thể từ đó biết được những thứ các người muốn biết.

Có điều, tôi cũng phải nhắc nhở các người rằng: nội dung bên trong có liên quan đến một bí mật khổng lồ. Tôi đã từng thề phải mang theo những điều này xuống mộ, nhưng rốt cuộc vẫn không thể tuân thủ lời hứa của chính mình. Những bí mật này, sau khi xem xong họa phúc khó lường. Các người phải tự lo lấy thân mình cho tốt.

Trần Văn Cẩm

Tháng Chín năm 1995

Editor tâm sự:

Đến đây, hẳn đã có một số bạn chú ý đến cái tên chương: Đạo Mộ Bút Ký. Chúng mình cố tình không dịch cái tên này, mặc dù sử dụng cụm từ “sổ tay trộm mộ” có vẻ phù hợp hơn cho tập tài liệu Trần Văn Cẩm cố tình để lại cho Ngô Tà: một bản sao từ cuốn sổ tay công tác của cô ấy. Lý do ư? Đơn giản thôi, vì từ chương này trở đi, cánh cửa thực sự dẫn tới những bí ẩn của Đạo Mộ Bút Ký mới được mở ra. Cùng với những lời “lật tẩy” chú Ba của anh bạn Lý Trầm Chu, những ghi chép trong sổ tay của Văn Cẩm là thứ lật lại toàn bộ cục diện bàn cờ, từng bước đặt chúng ta vào một mê cung mới: tầng mê cung thực sự của Đạo Mộ Bút Ký, nơi để chúng ta thám thía câu nói mà các bạn fan Đạo Mộ “bên kia” hay nhắc: nhân tâm còn khủng khiếp hơn quỷ thần.

Và mình rất mừng vì rốt cuộc nhóm cũng lết được tới ngày này =”)))))))))
Đạo gần đây chúng mình hơi bận (cũng vì Đạo Mộ cả thôi, nhưng công việc ở 1 “chiến tuyến” khác), 1 chương truyện lại dài ra, nên có thể thời gian tới bọn mình sẽ update chậm hơn. Các bạn chịu khó chờ vậy nhé :)”

Cảm ơn các bạn vẫn ủng hộ chung cư nhà mình từ trước tới giờ :)”

-----oOo-----

Chương 41: Sổ tay của Văn Cẩm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Cơm Nấm Nướng Chảo

Beta: Earl Panda

.

.

Ask the beta: thực ra chương này là editor mới đúng :’P

Mấy chương trước đã có bạn hỏi là “sao Ngô Tà không mang điện thoại di động vào trại an dưỡng mà lại dùng bật lửa Zippo”. Mình xin được trả lời luôn là đạo Tam Thúc viết đến chỗ này thì điện thoại di động nó ko được phổ biến như bây giờ đâu các bạn ạ, và lại hỏi đó cũng chỉ có loại màn hình mono như Nokia 1100 thôi, ko phải LCD đâu, cũng ko có chức năng đèn pin. Đến cái điện thoại hường huệ của Hoa cảnh chó trùn bằng trộm mộ phần 7 mới xuất hiện, màn hình cũng là mono hết. Trò bản thường xuyên chơi là trò Rắn đó =”)))))) Điện thoại ấy mà mang vào nhà ma hay mang đi trộm mộ thì chiếu sáng cũng chả được là bao, cho nên tùm cái quần lại, trong Đạo Mộ các bạn hãy cứ coi như Zippo là nhất đi nhé =”))))))))))

.*****

Đọc xong dòng chữ này, tôi phải hít thật sâu một hơi, nổi kinh hoảng trong lòng quả thực đã không cách nào hình dung nổi.

Nhưng nội dung của đoạn văn này không phải thứ làm tôi kinh ngạc nhất. Nói thật, trong tích tắc nhìn thấy cuốn sổ ghi chép kia, tôi cũng đã nghĩ đến việc có lẽ mình sẽ đọc được nội dung như vậy rồi. Điều khiến hơi thở tôi bị bóp nghẹt trong nháy mắt chính là dòng chữ ký kia cơ.

“Trần Văn Cẩm!”

Trời ạ, tôi thật sự không thể ngờ thứ này lại là do cô ấy để lại. Nói vậy thì người gửi cuốn băng ghi hình cho tôi, lôi kéo tôi tới đây, cũng chính là cô ấy?

Điều này thật sự là một bước ngoặt bất ngờ, khiến người ta thật không sao hiểu nổi. Tuy rằng chú Ba chưa từng nhắc đến bất cứ tin tức gì về cô ấy, nhưng trong quan niệm của tôi, cô hẳn đã chết ở nơi nào đó rồi, sao lại có thể đột ngột xuất hiện trong thời điểm này được, hơn nữa còn dẫn tôi đến tận đây?

Còn nữa, chỉ trong có một đoạn văn ngắn ngủn này lại chứa đựng quá nhiều thông tin. Cái gì mà ba người? Là ba người nào? “Nó” là thứ gì? “Chúng tôi” là chỉ ai, lẽ nào lại là nhóm người ở Tây Sa? “Nghiên cứu” gì? “Bí mật” gì?

Vô số suy nghĩ chọt nảy lên trong đầu tôi, nhưng tôi không kịp suy xét một ý nào. Tôi lấy lại bình tĩnh rồi lập tức lật cuốn sổ tay đọc tiếp phần sau.

Cuốn sổ tay này rất dày, có chừng hai sáu, hai bảy trang chi chít chữ, toàn là những hàng chữ lít nhít viết sít nhau, nét bút cực kỳ nắn nót và còn có rất nhiều hình vẽ. Hình như đó là một cuốn sổ tay công tác.

Tôi đặt bật lửa lên mép cái ngăn kéo vừa được lôi ra, rồi chính mình thì ngồi trên mặt đất, lập tức tập trung tinh thần đọc cuốn sổ.

Vừa mở ra trang đầu tiên nằm ngay phía sau trang bìa trong, tôi lập tức chấn động. Trên trang giấy tôi nhìn thấy một bức tranh rất kỳ quái, được vẽ vô cùng tỉ mỉ.

Bức vẽ này chỉ được tạo nên bởi bảy đường, sáu đường cong uốn lượn và một vòng tròn không ngay ngắn. Tôi chỉ cần nhớ lại một chút liền nhận ra ngay đây là thứ mà chú Ba đã miêu tả lại cho tôi: chính là cái đồ hình đã được giải mã từ sách lượ Chiến Quốc kia.

Tôi vô cùng kinh ngạc. Xem ra nhóm của Văn Cẩm cũng ghê gớm phết đây, có thể lấy được cả cái đồ hình cực kỳ khó xơi này cơ đấy. Nói vậy thì cô ấy cũng từng có hứng thú với cái đồ hình này.

Thế nhưng, khác với bản vẽ phác chú Ba cho tôi xem, bức họa lần này lại có đánh dấu ở trên. Tôi vừa xem liền toát mồ hôi lạnh đầy người. Chỉ thấy sáu đường cong nọ, bên trên mỗi cái lại có một chấm đen, có cảm giác dường như đây chính là điều chú Ba đã nói với tôi: tám bản đồ sao kia xếp đúng vị trí với đường thẳng mà chọn ra sáu vì tinh tú. Song, ở trên bốn cái chấm đen đó, tôi lại nhìn thấy mấy con chữ nhỏ.

Từ trên xuống dưới là:

Núi Trường Bạch – Vân Đỉnh Thiên Cung

Miếu Hạt Dưa – Thất Tinh Lỗ Vương Cung

Núi Phật Nằm – Phật tháp Thiên Quan Tự

Sa Đầu Tiêu – Mộ thuyền chìm đáy biển

Tôi đọc xong liền hít một hơi lạnh, trong lòng bấn loạn mất vài giây. Trong chốc lát, như người vừa ngộ đạo, tôi lập tức sáng tỏ cái thứ mình vừa nhìn thấy đây là cái gì.

Choáng, thật quá choáng! Lẽ nào những đường cong trên đồ hình này lại chính là bản vẽ hướng chạy của từng mạch núi nằm trong đại long mạch mà Ông Tàng Hải đã định ra?

Cẩn thận quan sát những đường cong, tôi liền phát hiện quả đúng là như vậy. Bởi vì không đặt trên bản đồ mà nhìn, cho nên căn bản là tôi không sao liên tưởng sáu đường vẽ này đến điều đó được, mà tôi chỉ thấy chúng trông như những đường gân lá hay bản đồ phân bố sông ngòi. Nhưng bây giờ, vừa nhìn một cái, tôi đã lập tức nhận ra đây kỳ thật là một con “rồng”. Sáu đường cong này chính là đầu rồng, đuôi rồng và tứ chi của rồng! Mỗi nét vẽ đều là một mạch núi, mà cái điểm bên trên đường cong, lại chính là bảo nhãn trên mạch núi.

Đây vốn không phải là cái bản đồ sao gì đó như lời Cầu Đức Khảo nói mà!

Trong chốc lát toàn thân tôi lạnh toát, ý thức được điều gì đã xảy ra. Cái duệch, còn không phải chính là Cầu Đức Khảo cố ý đánh lạc hướng? Còn không phải là cái lão yêu tinh này lừa chú Ba sao?!

Lại nhìn đến hai đường cong không có chữ. Tôi lập tức phát hiện bên trên chúng cũng có chấm đen, có điều bên cạnh ghi toàn là dấu chấm hỏi. Dĩ nhiên mấy cái này cũng có thể là những long mạch trong Đại phong thủy, có điều là không biết rõ vị trí của long nhãn trên long mạch.

Cú đánh liên hoàn từ trên trời giáng xuống này khiến tôi lúng túng không biết phải làm sao. Tôi thật sự không ngờ mở cuốn sổ tay này ra một cái liền ăn ngay mấy cú knock out như thế. Tôi lập tức khép quyển sổ lại, hít một hơi thật sâu, nhưng mà tay tôi vẫn phát run lên. Tôi nhớ tới lời nói trên trang bìa kia: “nội dung bên trong có liên quan đến một vài bí mật khổng lồ”. Tôi tự nhủ, cô không nên cứ thế kích thích người ta ngay tại trang đầu tiên như vậy chứ!

Thế nhưng, sự kinh hãi đó rất nhanh đã bị cảm giác mừng như điên thay

thế. Tôi nghiên rặng võ võ ngực, xóa tan cái cảm giác ghệt thờ đó đi, lại mở cuốn sổ tay ra lần nữa.

Quan sát kỹ bức vẽ, lúc bấy giờ, tôi thấy được một điểm còn mâu chốt hơn cả.

Chỉ thấy ngoài sáu đường cong ra, có một khoảng giấy trống ở giữa do sáu nét vẽ uốn lượn quay tròn xung quanh, bên trong vòng tròn đó cũng có một dấu chấm đen. Chấm đen này không nằm trên đường cong nào cả, đứng độc lập lẻ loi ở vị trí có lẽ là trung tâm của toàn bộ hình vẽ.

Mà bên cạnh chấm đen này cũng có một hàng chữ nhỏ: Sài Đạt Mộc – Tháp Mộc Đà

Thứ này thì tôi xem không hiểu, nhưng mà bên dưới dòng chữ nhỏ này bị gạch một đường rất sâu, còn có hai ba dấu chấm hỏi. Rõ ràng là trên tấm bản đồ này thì điểm đó mới là quan trọng nhất. Hơn nữa, trong lúc vẽ, Văn Cẩm có nghi vấn gì đó, cho nên mới vừa nghĩ vừa điền mấy dấu chấm hỏi kia.

Dựa theo kinh nghiệm từ những chỗ bên cạnh thì dấu chấm này có lẽ cũng biểu thị cho một địa điểm. Sài Đạt Mộc? Tháp Mộc Đà? Lẽ nào đó cũng là một ngôi mộ cổ sao? Tôi tự hỏi vì sao điểm này lại nằm ngoài những đường cong kia chứ?

Lập tức, tôi bỗng ý thức được rằng những gì mà Văn Cẩm biết còn nhiều hơn chúng tôi rất nhiều. Xem ra cuốn sổ tay này có thể cho tôi biết khá là nhiều điều nghi vấn đây. Nghĩ đoạn, tôi lập tức lại lật sổ tay xem nội dung phần tiếp theo.

Nội dung sau đó đều là những đoạn chữ viết xen lẫn với nhiều hình vẽ. Chữ viết bên trên cũng cực kỳ nắn nót, ghi chép rất có trật tự, thế nhưng cỡ chữ nhỏ quá, dưới ánh sáng có yếu ớt của chiếc bật lửa, muốn đọc phải cực kỳ cố sức.

Tôi lấy lại bình tĩnh, tập trung tinh thần, chăm chú đọc, vừa đọc vừa thấy cảm thấy mỗi ngày vực ngày một dâng lên, đồng thời cũng cảm thấy thất vọng ngày một nhiều. Đợi đến khi xem xong, những nghi hoặc và thất vọng của tôi đã lên đến đỉnh điểm. Tôi đờ ra tại chỗ, cái cảm giác trong lòng thật quá khó để hình dung.

Nội dung trong toàn bộ cuốn sổ tay đại khái có thể chia làm ba phần, gồm hơn mười nghìn chữ, đều là biên bản công tác dưới dạng nhật ký, ghi chép cực kỳ rườm rà, nhưng dựa theo nội dung trong đó mà phân ra thì đại khái có thể chia làm ba phần.

Phần thứ nhất là ghi chép từ ngày mùng 2 tháng Tư năm 1990 đến ngày 6 tháng Ba năm 1991. Vì không thể chép lại cả cuốn sổ tay ở đây nên tôi chỉ có thể tóm tắt và cũng gạn lọc ra những chương mục quan trọng nhất để cho rõ ràng hơn.

Nội dung của phần thứ nhất như sau:

Ngày 2 tháng Tư năm 1990

Chúng tôi đem phần lớn những đồ sứ trong huyết mộ dưới đáy biển ra tiến hành đánh số và phân loại một lượt, sao chép lại tất cả đồ sứ ở đó, đồng thời so sánh với bích họa, hy vọng có thể tìm hiểu về cuộc đời và sự nghiệp của Uông Tàng Hải. Thông qua so sánh như vậy, chúng tôi quả thực đã phát hiện được một vài qui luật: được ghi lại trên bích họa là những chuyện trong cuộc sống của ông ta, còn nội dung vẽ trên đồ sứ là quá trình xây dựng công trình của ông ta. Điều này có thể chứng minh từ các nhóm nội dung mà chúng tôi đã phân loại. Ví dụ như: tiến vào nước Đông Hạ – xây dựng Vân Đỉnh Thiên Cung, được Chu Nguyên Chương phong thưởng – thiết kế hoàng cung thời Minh, đều đã tìm thấy hình vẽ thể hiện. Hơn nữa, dựa theo thứ tự trong mộ thất, có thể phân chia thứ tự trước sau của những khoảng thời gian này rất dễ dàng, hơn nữa từng cái đều phù hợp.

Dựa theo phương thức suy đoán như vậy, những bích họa này đều ghi chép lại công lao hiển hách của bậc thầy phong thủy Uông Tàng Hải. Nội dung được ghi chép lại đều tương ứng với những tác phẩm của ông ta. Còn những việc mà đối với người khác là quan trọng, ví như cưới vợ, săn bắn, thì lại không thấy ghi lại bất cứ điều gì. Tôi gọi cái này là “Thuyết tương đối họ Uông”.

Ngày 6 tháng Tư năm 1990

Hôm nay “Thuyết tương đối họ Ôn” vấp phải một vấn đề học búa. Trong tấm bích họa cuối cùng của Ôn Tàng Hải, chúng tôi phát hiện một đoạn nội dung thế này:

(Bên dưới là một bức phác thảo, đoán là vẽ tấm bích họa. Tôi bắt gặp hình vẽ trong này mới nhớ tới ban nãy lục bàn cũng trông thấy mấy thứ vẽ vờ như trẻ con kia, hóa ra đều là hình bọn họ sao lại bích họa.)

Nội dung bức phác thảo rất khó miêu tả bởi vì trình vẽ quá lờm. Tôi chỉ có thể đại khái nhìn ra nó na ná cảnh tượng một vị quan to quyền quý nào đó tiễn biệt một người khác. Bối cảnh là cửa một cung điện rất lớn, ở bốn phía có các loại động vật như “lạc đà lừa ngựa” xếp thành hàng ngang ngay ngắn chỉnh tề, đương nhiên là bị vẽ cho thành chó với chuột hết một loạt. Tôi hiểu rõ tranh sơn thủy và tranh thú vật thời cổ đại, về mảng kiến thức này tôi đã được đào tạo rất kỹ càng và chặt chẽ, cho nên từ hình dạng và bút pháp tôi có thể đoán ra những động vật hình thù dị hợm này thật ra hẳn phải là ngựa hoặc lạc đà. Đằng sau cửa cung, người hầu kẻ hạ đứng hàng đàn, xếp thành đội hình long trọng. Có thể thấy, trong bức họa là một cảnh tượng khá hoành tráng.

Phía sau còn có hai ba trang toàn hình vẽ. Tôi không có hứng thú xem nên bỏ qua toàn bộ, đọc luôn nội dung phần sau.

Những gì ghi lại trên tấm bích họa này hẳn phải là sự việc xảy ra sau khi Ôn Tàng Hải sáu mươi tám tuổi. Lúc đó ông ta đã hoàn thành công trình cuối cùng của mình, mà nội dung trên tấm bích họa này đại khái nói rằng ông đã nhận lệnh của hoàng đế, xuất phát đến một nơi, một kiểu hoạt động tương tự như đi sứ sang nước ngoài vậy. Cấu trúc của bức bích họa này rõ ràng là mô phỏng theo những tấm bích họa thời Đường vẽ cảnh Đường Huyền Trang đi Tây Vực, vô cùng kỳ lạ. Nhưng mà chúng tôi đã lật xem tất cả đồ sứ ở đây ra, từ đầu đến cuối vẫn không phát hiện được bất cứ hình vẽ nào có khả năng là tương ứng với nó.

Có người nói có thể đây là sự kiện cuối cùng trong cuộc đời ông ta cho nên không có bất cứ một tác phẩm tương ứng nào. Nhưng cũng có người lại khẳng định cho rằng người như Ôn Tàng Hải làm gì có ngoại lệ kiểu này. Không có hình vẽ trên sứ tương ứng thì khả năng là có ẩn ý hoặc nguyên nhân đặc biệt nào đó. Hoặc có thể, tác phẩm đó của ông ta đã được khắc vào một chỗ nào khác chẳng hạn.

Quả thật sau này tiếp tục nghiên cứu thì phát hiện vài năm cuối cùng của Ông Tàng Hải kia cực kỳ thần bí, hoàn toàn không được viết lại trên bất cứ tư liệu lịch sử nào. Trong cả cuộc đời ông ta, có thể nói, quãng thời gian ngắn cuối cùng này là một khoảng trắng.

Trong vài năm đó, rốt cuộc ông ta đã ở đâu, làm gì? Đây là một câu hỏi hóc búa.

Ngày 6 tháng Mười Hai năm 1990

Suốt mấy tháng này, chúng tôi vẫn luôn điều tra hành tung của Ông Tàng Hải trong mấy năm cuối đời. Cuối cùng cũng đã có manh mối. Chúng tôi phát hiện ra rằng, sau công trình cuối cùng, có một lần Ông Tàng Hải đã tháp tùng hoàng đế đi bái tế núi ở Trường Bạch sơn, từ đó về sau không có bất kỳ ghi chép bằng văn tự nào nữa.

Núi Trường Bạch, lẽ nào ông ta đã đi vào trong núi sao? Chúng tôi cực kỳ hoài nghi.

Ngày 7 tháng Mười Hai năm 1990

Đến đây thì không tra cứu thêm được nữa. Chúng tôi thay đổi phương hướng, bắt đầu bắt tay vào tìm hiểu từ phía vị hoàng đế kia. Trong Minh Chí có ghi chép kỹ càng việc đi về của các sứ đoàn và các dịp đại điển. Chúng tôi muốn từ đó tìm ra lần đại điển được miêu tả trên bích họa của Ông Tàng Hải, hoặc là ghi chép về chuyện ông ta đi sứ nước ngoài.

(* Minh Chí là tài liệu lịch sử Minh triều liệt kê từng sự kiện theo lối chép sử chính thống, đại điển là các dịp lễ trọng đại có sự tham gia của vua chúa và hoàng tộc)

Kết quả lại khiến chúng tôi kinh ngạc vô cùng. Chúng tôi phát hiện ra rằng, trước khi hoàng đế chết hai năm, tổng cộng có bảy lần đại điển, trong đó sáu lần đều rất bình thường, nhưng lại có một lần rất kỳ quái, ghi chép hết sức đơn giản và không có bất cứ chú giải nào.

“Năm Hồng Vũ thứ hai mươi chín, xưởng vệ bốn mươi sáu người, binh sĩ mười hai người, lừa ngựa một trăm hai mươi sáu con, trâu châu mười đầu, hoàng kim ba mươi cân, đi sứ Tháp Mộc Đà. “

Đại điển và đi sứ, đây là hai sự kiện duy nhất được ghi lại đầy đủ. Nhưng bản ghi chép này lại không đề rõ viên quan đi sứ lúc bấy giờ. Mà điều khiến người ta thấy kỳ quái nhất là: Tháp Mộc Đà là nơi nào?

Là một nước sao? Trong chính sử không có bất cứ ghi chép nào cả. Có điều cũng rất có khả năng, vì ở vào khoảng thời Minh, ở hai khu vực Đông Nam Á và Tây Vực có vô số những nước nhỏ. Đây có lẽ là một trong số những tiểu quốc đó. Thế nhưng Uông Tàng Hải lại làm đặc sứ đến một tiểu quốc ư? Điều này có hơi kỳ quái. Với tuổi tác của ông ta thì đâu có hợp để đi lặn lội đường trường.

Ngày 11 tháng Hai năm 1991

Tiếp tục tiến hành điều tra, trong lúc đó chúng tôi đã tiến hành thảo luận hai lần.

(Ở giữa là mười trang viết lan man, toàn thảo luận và suy đoán, nhưng sau đó đều được chứng minh là sai, cho nên đã bị gạch bỏ.)

Bởi vì sử liệu triều Minh đã trải qua một lần đại nạn vào thời nhà Thanh(triều đại sau lên nắm quyền cho tiêu hủy các loại văn bản lịch sử của triều đại trước, chuyện thường ngày ở huyện há 𠄎 (𠄎) 𠄎), cho nên lúc này điều tra rất khó khăn, rất lâu mà vẫn không có kết quả, về sau lại phải chuyển hướng điều tra mới giải quyết được một vấn đề. Chúng tôi so sánh những đồ vật mang theo tới “Tháp Mộc Đà”, liền phát hiện chúng loại lễ vật cho thấy đây là một quốc gia Tây Vực, hơn nữa số lượng và hình thức tặng phẩm xem ra khá thấp, thế nhưng lừa ngựa lại rất nhiều. Đây thoạt nhìn thì giống như một thương đội chứ không phải là đoàn đặc sứ.

Ngày 6 tháng Ba năm 1991

Hoàn toàn không có manh mối, điểm đột phá cũng không tìm thấy nữa. Nghiên cứu trì trệ không có tiến bộ, tâm trạng mọi người đều không tốt.

Đây là đoạn thứ nhất, rõ ràng là trước đoạn này hẳn còn phải có nội dung, nhưng đằng trước lại không phát hiện dấu vết của những trang bị xé. Xem ra đây không phải là một cuốn sổ tay đơn độc. Đây là một cuốn trong một bộ sổ tay.

Đoạn thứ nhất miêu tả, trong lúc bọn họ nghiên cứu về Uông Tàng Hải thì phát hiện ra “Tháp Mộc Đà”, sau đó lại nghiên cứu “Tháp Mộc Đà”, cuối cùng nghiên cứu bị ngưng trệ. Quá trình là như vậy. Từ một đoạn nội dung này có thể thấy được rất nhiều điều. Bọn họ đang nghiên cứu bích họa và đồ sứ trong huyết mộ dưới đáy biển. Hơn nữa, xem ra nghiên cứu còn cực kỳ chính thống và quy củ, là qui trình khảo cổ kinh điển. (Quá trình tra cứu tư liệu kiểu này có vẻ cực kỳ tỉ mỉ, nhưng lại là phương thức nghiên cứu chủ yếu hằng ngày của người làm công tác khảo cổ. Khảo cổ chính là khai quật – phục chế – tra cứu). Nhưng vào năm chú Ba ra đi thì căn bản không có điều kiện như thế này. Mộ biển của Uông Tàng Hải lớn là thế, chỉ lèo tèo có mỗi vài người như vậy thì biết phải làm bao lâu mới có thể sao chép lại toàn bộ đồ vật trong huyết mộ đây? Như vậy, bọn họ đã bắt đầu làm công việc này từ lúc nào?

Đây là một manh mối rất lớn. Có điều tôi không có sức nghiên ngẫm, nên lại đọc tiếp. Lúc đó tôi cho rằng đằng sau sẽ là đoạn kế tiếp của quá trình đó, thế nhưng sau đoạn ngày 6 tháng Ba năm 1991 này, lại xuất hiện một hiện tượng khiến tôi nghi hoặc.

Từ sau một đoạn này có khoảng sáu trang nội dung, đều kể về chuyện thu thập tư liệu, phần này sẽ lược bỏ. Tiếp tục giở về phía sau, lại là một đoạn nhật ký công tác, thời gian lại nhảy tới ngày 19 tháng Một năm 1993.

Sau này nhìn lại nội dung ghi chép trong đó, bạn sẽ phát hiện thấy đã có sự khác biệt tương đối lớn so với phần trước. Nội dung đoạn này là vào ngày mười chín tháng Một năm 1993, thẳng đến tận ngày 8 tháng Hai năm 1995, khoảng cách thời gian từng đoạn khá lớn, thế nhưng những thứ được ghi chép lại không nhiều. Nội dung như sau:

Ngày 19 tháng Một năm 1993

Qua lần thảo luận trước, chuyện của Uông Tàng Hải đã rõ ràng hẳn lên. Xem ra việc ông ta tới Tháp Mộc Đà thực sự có liên quan đến sự việc hoàng đế tế bái núi Trường Bạch. Có lẽ ông ta trở về Vân Đỉnh Thiên cung, sau đó mới lên đường đến Tháp Mộc Đà. Tháp Mộc Đà này tất nhiên có liên quan đến tình cảnh trong núi Trường Bạch.

Ngày 18 tháng Tư năm 1993

Dựa vào bích họa, chúng tôi đã sắp xếp lại ba tuyến đường dẫn đến Vân Đỉnh Thiên Cung. Chúng tôi quyết định trước hết sẽ đi núi Trường Bạch, tìm hiểu đến tận cùng.

Ngày 30 tháng Năm năm 1993

Tiến vào phạm vi núi Trường Bạch, thời tiết rất tệ.

(Sau đó đại khái có hơn mười trang ghi chép về việc di chuyển trong tuyết như kiểu tiểu thuyết thám hiểm, cũng giống như khi chúng tôi đến Vân Đỉnh Thiên Cung, cho đến tận đoạn tiến vào trong.)

Ngày 15 tháng Sáu năm 1993

Đã mất liên lạc với bọn họ. Hai người chúng tôi tiếp tục tiến lên.

Ngày 17 tháng Sáu năm 1993

Chúng tôi chạm đích Vân Đỉnh Thiên Cung. Tình hình cực kỳ không ổn, những người khác có khả năng lạnh ít dữ nhiều. Chúng tôi cũng không có thời gian do dự. Chúng tôi quyết định tiến vào cửa thanh đồng, xem thử bên trong rốt cuộc là chỗ như thế nào.

Ngày 18 tháng Sáu năm 1993, có vẻ như, tôi đã nhìn thấy Chung Cực!

(Chung cực nghĩa là Tận Cùng)

(Từ đoạn này về sau ở giữa bị ngắt quãng, không có bất cứ nội dung nào. Tiếp theo là đoạn cuối cùng của nhật ký. Hiển nhiên, suốt thời gian một năm rưỡi cô ấy không hề ghi chép thứ gì.)

Điều cuối cùng được viết lại là:

Ngày 8 tháng Hai năm 1995

Chúng tôi bắt đầu lên kế hoạch tìm kiếm Tháp Mộc Đà. Tất cả những thứ này rốt cuộc là chuyện gì, tôi nhất định phải làm cho rõ ràng.

Đây là phần thứ hai. Đến đây có tổng cộng khoảng ba mươi trang nội dung. Điều dễ thấy nhất, đó là giữa phần thứ nhất và phần thứ hai có những mấy năm nội dung để trống. Tới phần thứ hai thì nhảy luôn vào hành trình của họ đến Vân Đỉnh Thiên Cung. Đọc đến đây, trong lòng tôi đã làm rõ được một nghi vấn: xem ra tại Vân Đỉnh Thiên Cung, những người chết trong đồng vàng có lẽ chính là nhóm người bọn họ. Hơn nữa xem xét đồ vật mà bọn họ mang theo và những gì Văn Cẩm tiết lộ với chúng ta ở đây, thì có lẽ đây cũng chính là nhóm người trước kia ở Tây Sa rồi.

Nói vậy thì dường như bọn họ không hề gặp phải tình cảnh đặc biệt quái bách gì khác, hơn nữa hình như sinh hoạt còn khá thoải mái nữa? Có điều mấy chuyện này chỉ là thứ yếu. Điều làm cho tôi khiếp sợ là, hiển nhiên Văn Cẩm cũng đã phát hiện ra cánh cửa thanh đồng kia, hơn nữa cô ấy còn đã đi vào.

“Tôi đã nhìn thấy Chung Cực!” Tôi đọc đến đoạn này liền toát mồ hôi lạnh đầm đìa, lòng tự nhủ đây là ý gì thế này, cái thứ Chung Cực này là biểu thị cho cái gì?

Xem xét thời gian ghi chép thì thấy sau khi cô ấy vào đó, dường như trong suốt một năm rưỡi không hề viết bất cứ cái gì vào trong nhật ký. Chuyện đó không phù hợp với tính cách của cô ấy. Tôi cảm thấy cực kỳ có khả năng là cô ấy đã nhìn thấy cái gì đó đằng sau cánh cửa thanh đồng, cho nên mới quá mức khiếp sợ, không còn đầu óc đâu mà nghĩ đến sờ tay gì hết.

Nhìn chung, cảm giác lớn nhất mà phần thứ hai để lại cho tôi, đó là Tháp Mộc Đà kia có lẽ có liên quan rất chặt chẽ với cánh cửa thanh đồng. Sau khi Văn Cẩm bước vào cửa thanh đồng thì mới nhen nhóm ý định đi tìm kiếm “Tháp Mộc Đà” này.

Tiếp về sau là đoạn thứ ba. Phần này đặc biệt dài, nhưng khoảng cách thời gian rất ngắn, từ ngày 8 tháng Hai năm 1995 đến ngày 8 tháng Sáu năm 1995, trong đó xem ra chỉ có một đoạn là đáng nói.

Ngày tám tháng Hai năm 1995

Căn cứ vào tấm bản đồ long mạch kia, chúng tôi đã có thể xác định được vị trí của Tháp Mộc Đà. Chúng tôi chuẩn bị tiến hành một lần khảo sát, hy vọng là trong lần khảo sát này sẽ có thể phát hiện đáp án của một loạt câu đố kia. Phải nói thật là tôi thực sự không ngờ, đằng sau chuyện này lại có nhiều sự tình đến như vậy. Nếu như thứ tôi chứng kiến sau cánh cửa thanh đồng là thực, thì toàn bộ chuyện này quả thật quá đáng sợ.

Nội dung sau đó kể về hành trình bọn họ đi đến nơi gọi là “Tháp Mộc Đà” kia. Xem miêu tả trong đó thì “Tháp Mộc Đà” hẳn là một ốc đảo trong sa mạc. Văn Cẩm đi theo một đoàn lạc đà, vào năm 1993 thì xuất phát từ Đôn Hoàng, tiến vào Sài Đạt Mộc, bắt đầu chặng đường này.

Bọn họ được một người phụ nữ gọi là Định Chủ Trác Mã dẫn đường, bắt đầu tiến vào sa mạc. Sau đó, ở một núi đá, bọn họ chia tay với người đó, đi vào chỗ gọi là “Tháp Mộc Đà”. Bên trong ốc đảo kia dường như cực kỳ hung hiểm, trên đường đi chết không ít người, còn thấy trên bản đồ hành trình ở số tay có rất nhiều ký hiệu nguy hiểm. Cuối cùng, bọn họ tới được Tháp Mộc Đà, có điều cô ấy lại phát sinh mâu thuẫn với một người khác, rốt cuộc chưa đi đến đích đã trở về.

Tôi đọc lướt rất nhanh nội dung này một lần, cũng không xem kỹ. Từ sau những nội dung ấy là khoảng trắng, không còn gì khác. Phần nội dung này có khoảng ba mươi trang, ghi chép cực kỳ kỹ càng, có một lượng lớn bản đồ hành trình cùng với những mô tả về tổn hại của thiết bị và thời tiết các loại.

Trong toàn bộ cuốn sổ tay căn bản không hề viết về việc bọn họ làm thế nào có được các thông tin, hoặc là điều tra như thế nào, cũng không nhắc

gì đến việc bọn họ mất tích ở Tây Sa, hay chuyện ở trại an dưỡng này. Tất cả thông tin bên trong đều có liên quan đến “Tháp Mộc Đà” kia, chiếm hết gần một nửa độ dài, toàn là phân tích về những thứ mà Thiết Diện Sinh Ưng Tàng Hải để lại, hơn nữa từ đó phát hiện ra phương hướng liên quan đến “Tháp Mộc Đà”. Mà trên hết, điều khiến tôi rất để ý chính là ba đoạn nội dung này rõ ràng đều bị ngắt quãng ở giữa, có cảm giác dường như cuốn sổ tay này từng bị người ta xé ra đóng lại thành quyển mới, hoặc chỉ là bản sao chép.

Tôi dùng sức kéo căng khe hở giữa các trang, phát hiện không hề có bất cứ dấu vết đóng lại hay vết giấy rách nào. Đây là một cuốn sổ tay nguyên vẹn. Như vậy tức là cuốn sổ tay này có thể là một bản Văn Cẩm chép lại. Dường như cô ấy đã chọn một vài nội dung về Tháp Mộc Đà trong sổ gốc, sao chép rồi tập hợp chúng vào một cuốn sổ tay khác.

Tại sao cô ấy phải làm vậy cơ chứ? Đây cũng là một chuyện khó lòng tưởng tượng nổi. Vì sao nhóm người này lại luôn luôn thần thần bí bí như vậy? Không lẽ trong những nội dung khác của sổ tay có những điều cô ấy không muốn để cho người khác biết sao?

Hơn nữa, xem cuốn sổ tay này thì thấy có một cảm giác rất rõ ràng, dường như chính nó muốn tôi biết rằng “Tháp Mộc Đà” này là địa điểm cực kỳ quan trọng, tựa như muốn tôi tìm đến nơi đó.

Nghi vấn trong lòng nhiều không kể xiết, trong một lúc cũng không lần ra được manh mối gì, tôi day day thái dương, lật cuốn sổ tay trở lại, chuẩn bị đọc lại tỉ mỉ từ đầu để còn cẩn thận suy nghĩ xem có rút ra được chút đầu mối gì không. Thế nhưng đúng lúc này cái bật lửa trước mắt lại tối sầm đi. Ngọn lửa đã dần tàn lụi, ánh sáng ảm đạm.

Tôi nhớ ra cái bật lửa này đã dùng một lúc khá lâu rồi, có lẽ là sắp tắt, vì vậy tôi định lôi đồng báo chí và cả ngấn kéo ra nhóm lửa, xếp thành một đồng lửa luôn, như vậy sẽ không đến mức lát nữa mình phải sờ soạng trong bóng tối khi mà bật lửa không dùng được. Vì vậy tôi cầm cái bật lửa, đứng lên, giần gân giần cốt một lát.

Đúng lúc đó, tôi chợt cảm thấy có gì đó rất không hợp lý, trong đây hình như có chỗ nào đó không giống như hồi nãy. Tôi dứt khoát giơ cao bật lửa, định nhìn một chút xem có phải ảo giác hay không. Vụ này không nhìn còn khá, chứ nhìn xong tôi bị dọa thiếu điều chết ngóm luôn. Chỉ

thấy ở cái bàn đối diện không biết từ lúc nào đã xuất hiện một “người”. Người này ngồi trên chiếc ghế tôi vừa ngồi ban nãy, nhìn vào trong cái gương kia, đang chải đầu.

-----oOo-----

Chương 42: Bóng tối

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Com Năm Nướng Chảo

Beta: Earl Panda

.

.

.*****

“Người” này thân hình thật quái dị. Tuy rằng ánh sáng bật lửa lò mờ chỉ có thể chiếu ra được một cái bóng xam xám hình thù không toàn vẹn, nhưng tôi vẫn có thể thấy hình dạng cái cổ của nó hơi quái quái. Cái cảm giác này, nói quá lên một chút, đó là cảm thấy dường như nó không cần phải đứng lên mà vẫn có thể dí sát mặt vào tôi được ấy.

Nó ngồi trên chiếc ghế dựa mà tôi ngồi ban nãy, hai cánh tay dài khẳng khiu trượt trượt bên đầu, động tác quý quái lạ thường. Tôi sửng sờ một chốc mới nhận ra là nó đang chải tóc. Bây giờ tôi liền lạnh toát cả người, toàn thân nổi da gà.

Trong một gian hầm ngầm hoang phế hơn mười năm thế này, đột nhiên lại nhìn thấy một người chải đầu trong bóng tối. Cái động tác đó, hơn nữa lại trong cái hoàn cảnh này, nếu là người bình thường thì e là sẽ chết cứng tại chỗ vì sợ luôn.

Tôi vừa toát mồ hôi lạnh vừa cảm thấy quái lạ. Đây là ai vậy? Đã xuất hiện từ lúc nào? Từ khi phát hiện ra cuốn sổ tay đến lúc tôi ngồi xuống đọc, tôi đã cũng chỉ có hai mươi phút đồng hồ, đồ chó đẻ nhà nó đã ngồi

lù lù đối diện với tôi từ bao giờ? Tại sao tôi lại hoàn toàn không phát hiện ra gì cả... Hơn nữa, nơi đây là trong hầm ngầm bí mật của một tòa nhà bị bỏ hoang, tại sao lại có người khác ở đây được?

Lại còn cái động tác kỳ quái này nữa. Nó ngồi trên ghế dựa, nhìn vào tấm gương của Hoắc Linh, lại còn chải đầu, khiến tôi không thể không nghĩ: lẽ nào Hoắc Linh không đi cùng với những người khác... “Người” này là Hoắc Linh ư?

Mồ hôi lạnh của tôi tuôn ra như suối. Cũng may mà tôi thần kinh thép hơn xưa nhiều rồi. Mặc dù không thể nào hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra thế kia, nhưng cơ thể tôi vẫn vô thức phản ứng lại. Tôi theo phản xạ có điều kiện lùi về phía sau vài bước, hai mắt nhìn thẳng vào đối phương, thần kinh căng lên cảnh giác.

Nếu đây mà là trong phim truyền hình thì hẳn mọi việc sẽ như này: tôi dáng vẻ đầy kinh hoàng, kẻ nấp trong bóng tối kia sẽ cười ba tiếng ha ha ha, sau đó đạo diễn sẽ cho quay một cảnh đặc tả, hoặc là quay cảnh kẻ đó rút một khẩu súng ngắn ra, nói: “Bất ngờ lắm phải không, ngài Bond Tà.” Thế nhưng đây không phải là phim ảnh. Từ lúc tôi lùi ra sau, người nọ vẫn không nhúc nhích, vẫn máy móc lặp khuôn động tác chải đầu. Cùng với từng bước lùi của tôi, ánh sáng bật lửa chập chờn càng yếu ớt dần, khoảng cách cũng càng ngày càng xa. Người nọ chìm vào trong bóng tối, sắp không nhìn thấy nữa rồi.

Lùi thẳng chừng năm sáu bước, tôi bắt đầu cảm thấy có chút an toàn, liền dừng lại lấy hết cam đảm hỏi một câu: “Ai đó?”

Sau khi xuống căn phòng dưới đất tôi gần như không hề lên tiếng câu nào, lúc này bật thốt ra, âm thanh khàn khàn gần như không giống với giọng tôi nữa, tự nghe mà còn tự giật mình đánh thót một cái. Có điều, trong căn phòng dưới tầng ngầm yên tĩnh đến nỗi cây kim rơi xuống đất cũng còn nghe thấy được này, giọng nói khàn khàn của tôi vang lên vẫn cực kỳ rõ ràng.

Nhưng sau khi tôi hỏi, đối phương vẫn không hề có phản ứng gì. Từ chỗ bàn làm việc đằng kia không có bất cứ âm thanh nào vang lên, cứ như là tôi đang nói chuyện với không khí.

Đồ chó đẻ, dọa rồ tao hả? Tôi chửi thầm, có hơi sợ thật rồi. Ngẫm lại vừa

nãy nhìn thấy hình dáng quái gở của người nọ, tôi đã tự nhủ rằng có khi nào cái thứ đó chẳng phải con người hay không?

Không thể nào, không thể nào đâu, tôi tự phản đối chính mình. Nếu ở trong cỗ mộ thì còn có thể, chứ đây là tòa nhà hiện đại cơ mà, làm sao mà có thứ đó thò ra được, ở đây làm gì có quan tài... Đợi đã đợi đã, sai rồi! Cái đuêch, ở đây có quan tài mà.

Đầu tôi nổ đánh đùng một tiếng, thậm nhủ không lẽ đó chính là bánh tồng trong cái quan tài hồi nãy?

Tôi vội vã lắc đầu, ráng sức hôn hên hít thở mấy hơi để làm mình bình tĩnh lại.

Việc này không có khả năng đâu. Có lý nào mà vừa đục phải quan tài là đã có bánh tồng bò ngay ra chứ. Nếu thế thật thì chẳng phải những người làm ở nhà tang lễ đều phải thi đỗ chứng chỉ Mao Sơn thuật sĩ hết cả hay sao?

Đúng thời khắc này, trong đầu tôi chợt nảy ra một ý nghĩ: liệu có phải chính người này đã gửi băng ghi hình cho tôi? Rồi chờ tôi ở chỗ này?

Theo như cuốn sổ tay tôi vừa xem hồi nãy, thì người đã dàn xếp vụ gửi băng hình chính là Văn Cẩm. Nhưng trên thực tế thì không thể xác định chắc chắn cô ấy chính là người gửi băng hình được, biết đâu cô ta đã cử người khác làm việc đó thì sao.

Đến đây thì tôi cảm thấy giả thiết này rất có khả năng đấy. Kiểu phòng ngầm dưới đất này người bình thường không thể biết được, nhất định phải hiểu rõ sự tình thì mới có thể vào đây. Biết đâu người gửi băng vẫn ở gần đây chờ tôi, thấy tôi trèo vào nhà thì cũng vào cùng. Nghĩ vậy, tôi có phần vững dạ hơn đôi chút. Tôi cố lấy can đảm, bụng bảo dạ nếu là người sống thì khỏi phải sợ rồi. Vì thế tôi nhú mày, đưa cái bật lửa ra dang trước nhìn xem đó rốt cuộc là ai.

Tôi cẩn thận từng li từng tý, dò dẫm đi lên hai ba bước. Tôi có thể loáng thoáng thấy cái bàn làm việc kia rồi. Thế nhưng vừa nhìn một cái tôi liền sợ đến nhảy dựng cả lên. “Người” ngồi ở chỗ kia đã không thấy đâu nữa.

Tôi nheo mắt lại nhìn cho cẩn thận, xác định đúng là không thấy nữa.

Trên ghế không hề có người. Trong lòng tôi nổi lên nghi hoặc. Tôi tự nhủ không lẽ hồi nãy mình nhìn nhầm rồi sao? Áo giặc chẳng?

Không thể nào. Cái thứ nhìn mà toát cả mồ hôi lạnh ra ấy, tôi tuyệt đối không có khả năng nhìn nhầm. Tôi lập tức căng thẳng hẳn lên, vội vàng giơ cao chiếc bật lửa soi ra khắp bốn phía.

Thế nhưng lúc tôi giơ nó lên cao động tác lại quá mạnh. Ngọn lửa phùng lên một cái rồi tắt ngúm.

Bốn bề lập tức tối như hũ nút, giơ tay không nhìn thấy ngón. Trong này một chút ánh sáng cũng không có, hoàn toàn chìm trong bóng tối. Bụng dạ tôi liền quặn lên, không thêm để ý đến chuyện đầu bật lửa còn đang nóng bỏng muốn chết, vội vàng bật vài cái đánh lửa.

Nhưng mà cứ đánh hoài đánh mãi, thứ này nó vẫn không thêm hợp tác, có đánh thế nào cũng không cháy lên được mà chỉ thấy mấy tia lửa văng tóe ra, cực kỳ chói mắt trong cái hầm ngầm tối đen như mực này. Tôi nhận ra có lẽ nhiên liệu đã cạn rồi.

Tôi tự nhủ thôi chết mọe nó rồi. Nhìn xung quanh tôi đến mức giơ tay không thấy ngón, một dự cảm cực kỳ xấu liền dâng lên. Tôi nhét cuốn sổ tay vào túi, chuẩn bị lùi ra sau vài bước, lần mò đến cửa ra vào thì đột nhiên nghe thấy trên đỉnh đầu có một tiếng xì xào, cứ như có một người phụ nữ đang cười.

-----oOo-----

Chương 43: Biến cố kinh hoàng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bình thường tôi không hút thuốc lá, chỉ có những lúc vô cùng buồn bực mới rít vài ba hơi, cho nên cái bật lửa này từ khi mua đến giờ tôi chưa từng bơm thêm nhiên liệu lần nào. Lúc này nó lại đột nhiên tắt làm tôi sợ đến tái mét cả mặt. Ở cái nơi như thế này mà không có ánh sáng thì thật là quá khủng khiếp.

Đúng lúc đang nghĩ xem phải làm sao thì tôi chợt nghe tiếng lao xao ở

trên đầu, cứ như tiếng phụ nữ đang cười.

Tôi thoát cái lạnh hết cả gáy. Căn phòng ngầm này rất thấp, trần phòng tôi chỉ cần giơ tay rồi nhảy lên là chạm đến. Tuy không nhìn thấy được gì, tôi vẫn theo phản xạ có điều kiện mà ngẩng đầu nhìn lên trên.

Vừa ngẩng lên một cái, tôi vẫn chẳng nhìn thấy gì nhưng lại cảm thấy có gì đó mướt mướt lông lông rủ xuống mặt mình. Tôi tiện tay quờ một cái, rồi thì ruột gan cứng đờ ra luôn. Tôi phát hiện ra đó chính là một đám tóc, hơn nữa lại còn ẩm ướt dính nhớp.

Từ sau vụ ngôi mộ đáy biển, tôi cực kỳ bài xích tóc ướt. Giờ đây tôi cảm thấy phát ón đến tận cổ, cứ như nuốt phải chuột không bằng. Tôi mau chóng hạ thấp người xuống, giơ tay áo lên lau hết thứ dính trên mặt đi, đồng thời thân thể cũng bước lùi sang bên cạnh, ngẩng đầu liếc mạng nhìn trùng trùng cái trần nhà đen thùi lùi.

Tối quá. Tôi hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi lại tối tăm đến thế. Nỗi sợ hãi lập tức trào dâng trong lòng tôi. Tôi tự hỏi có chuyện gì thế này, trên trần nhà lại có một phụ nữ sao? Lẽ nào là cái người ban nãy giờ đã treo trên trần rồi? Bô đệt, có thể thế được cơ à? Không lẽ nó là thần lẩn chác?

Sự việc càng lúc càng bất thường. Tôi sờ sờ thứ dính dính trong tay, ngửi thử một cái, liền thấy một thứ mùi kỳ quái. Trong chốc lát tôi không nhớ nổi đã từng ngửi được mùi này ở đâu, nhưng giống như phản xạ có điều kiện, trong lòng tôi nảy sinh một linh cảm chẳng lành.

Đúng lúc này, cái tiếng cười lao xao kia lại vang lên, nghe cứ thấy như là từ trên trần nhà vọng xuống chỗ tôi. Tôi lập tức lại lùi ra sau vài bước, “bịch” một cái đụng phải chiếc bàn làm việc. Trong căn phòng ngầm yên tĩnh, tiếng động ấy vang lên như sấm nổ, bản thân tôi nghe mà cũng phát khiếp đến nỗi đầm đìa mồ hôi lạnh.

Khi tôi đứng được cho vững thì đã không còn nghe thấy âm thanh kia nữa. Tôi càng lúc càng căng thẳng, mà không phải là kiểu căng thẳng bình thường. Chẳng biết vì sao mà toàn thân tôi bắt đầu run lẩy bẩy, dường như trong tiềm thức tôi đã dự cảm được chuyện gì đó cực kỳ đáng sợ sắp xảy ra. Tiếp đó, tôi bỗng cảm thấy sau gáy ngứa râm ran, cứ như có thứ gì thõng xuống ở phía sau đầu tôi vậy.

Tôi nắm lấy cái bật lửa, không nhìn nổi nữa, run như con cầy sấy mà quay đầu lại, dùng hết sức lực đánh viên đá lửa lên.

Roẹt một tiếng, tia lửa tóe ra, rồi trước mắt lại là một màn đen kịt. Nhưng cảnh tượng kia đã khắc rõ như in vào trong óc tôi.

Cấm Bà! Tôi lập tức biết ngay tại sao cơ thể mình lại có cái phản ứng này rồi. Chó má thật, trong này có một con Cấm Bà!

Đầu óc tôi bỗng trống rỗng, tinh táo cái mẹ gì đều bay biến sạch sẽ hết. Tôi hét lên một tiếng quái đản rồi bỏ chạy như điên, mặc kệ hết tất cả, lao thẳng vào trong bóng tối. Trong đầu tôi chỉ còn một ý nghĩ, chính là phải chạy ngay ra khỏi chôn này.

Chưa chạy được bao nhiêu bước, thật sự đấy, cả người tôi đã đâm sầm vào vách tường. Cú lao đó có lực va chạm như của kẻ đâm đầu vào tường tự sát. “Bịch” một tiếng, tôi ngã ngửa ra trên đất, lúc đứng lên thì chợt nghe trên đỉnh đầu có tiếng “leng keng leng keng” xộc thẳng đến chỗ tôi. Mặc kệ lỗ mũi mình rùng rùng máu, tôi bò dậy theo cảm giác tìm cái cổng tò vò ban nãy vừa đi vào, lần nữa lao vọt đến đó.

Lần này thì tôi đã khôn ra rồi. Tôi duỗi tay ra đằng trước, một mạch sờ soạng rồi xông ra ngoài, dựa vào trí nhớ mà vọt đến hành lang, sau đó lần theo tường phi tới lối ra, rồi lại xông vào trong bóng tối, sờ soạng loạn xạ muốn tìm đến đầu cầu thang.

Thế nhưng trong một nơi tối om mà muốn lần ra cái cổng tò vò kia thì thật quá khó khăn. Tôi sờ soạng cả buổi mà đến cái vách tường còn chẳng sờ thấy. Lần lần mò mò, tôi đột nhiên vấp phải cái gì đó, gằn như ngã sắp xuống. Tôi quờ quạng ra đằng trước một lát, nhòai người lên, lập tức liền biết ngay là mình đã vấp phải cỗ quan tài bằng đá.

Tôi tỳ vào cỗ quan tài đá, muốn đứng dậy, nhưng trong lúc tay sờ loạn xạ trên nắp quan tài, tôi đột nhiên cảm thấy không ổn, quan tài đá này hình như đã có gì thay đổi rồi. Tôi sờ thử thêm một lát liền phát hiện: thì ra nắp bộ quan quách đá đã bị người ta dịch đi một khoảng nhỏ, tay tôi lại sờ đúng lỗ hổng trên đó.

Cỗ quan tài đá này sao lại bị mở ra được? Trong khoảnh khắc nghi vấn

này đã nảy sinh trong đầu óc tôi. Thế nhưng lúc này đầu tôi đã rối thành một mớ bòng bong rồi, chỉ thấy choáng váng một trận, tôi cũng không rảnh mà lo đến vấn đề này nữa. Thoắt cái tôi đã đứng dậy, tiếp tục sò soạng đi lên phía trước.

Đúng vào lúc đó, bỗng nhiên bên cạnh có thứ gì động đậy một cái. Thần kinh tôi căng thẳng đến cực hạn, gần như bị dọa cho chết khiếp rồi, vừa định giật mình né ra thì bỗng một bàn tay duỗi tới, lập tức miệng tôi bị người ta bịt chặt, cơ thể cũng bị người ta kẹp cứng không thể nhúc nhích.

Tôi ra sức giãy giụa vài cái. Thứ đang ghì chặt tôi sức lực quá lớn, tôi không thể nhúc nhích nổi dù chỉ một ly. Cùng lúc đó, tôi chợt nghe bên tai có người khẽ quát: “Đừng cử động!”

Tôi vừa nghe liền kinh hãi, lập tức thôi không giãy giụa, trong lòng gần như phát nổ tanh bành.

Tuy chỉ vền vền có ba tiếng, nhưng nghe xong tôi vẫn nhận ra được ngay người nói là ai!

Đó ấy vậy mà lại là tiếng của Muộn Du Bình.

-----oOo-----

Chương 44: Trùng trùng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Cơm Năm Nướng Chảo

Beta: Earl Panda

Trong tích tắc tôi liền nhận ra ngay giọng nói kia. Tôi vốn nên phải có vô số những phản ứng, như nghi hoặc, giận dữ, kinh ngạc, khó tin, hoảng sợ, vân vân... Nhưng trên thực tế đầu óc tôi lại trắng xóa.

Ở nơi này, nghe được giọng hẳn thật sự là điều tôi không thể ngờ tới. Trong suy nghĩ của tôi, vào lúc này, Muộn Du Bình có thể ở bất cứ nơi nào trên đời, thậm chí kể cả không còn trên thế giới này, nhưng hẳn tuyệt

đôi không có lý do gì để xuất hiện ở đây hết.

Chính xác! Hấn tại sao lại ở chỗ này? Hấn làm gì ở đây?

Lẽ nào người gửi băng ghi hình lại thật sự là hấn? Hấn ẩn núp ở đây sao?

Hay là cũng giống như tôi, hấn cũng vì truy đuổi theo đầu mối nào đó mà tìm đến?

Sau khi đầu óc rỗng tuếch ra, vô số nghi vấn lại ập đến như thủy triều, trong chốc lát tôi không sao suy nghĩ gì được nữa. Đồng thời, trong đầu tôi lại hiện ra cảnh hấn đi vào trong cánh cửa thanh đồng. Một luồng cảm xúc tức thì trào dâng, tôi thật muốn lập tức níu chặt lấy hấn, bấu lấy cổ hấn hỏi cho rõ ràng: đồ của nợ kia rốt cuộc anh đang làm trò quỷ gì thế hả???

Thế nhưng sự thật lại là hấn đang bịt kín miệng tôi (âm mưu biến tôi thành cái bình kín miệng như hấn – xin lỗi không troll không được =”)))))). Trong bóng tối, tôi một tiếng rên cũng không rên lên nổi, ngo ngoậy cũng không nổi. Hơn nữa, tôi còn cảm thấy rất rõ ràng là hấn vẫn tiếp tục dùng sức, hoàn toàn không có ý định buông lỏng mà cứ muốn ghì siết tôi như vậy. Điều này khiến tôi rất không thoải mái. Tôi lại dùng sức quẫy người một cái, hấn bèn ép sát càng chặt hơn. Tôi suýt nữa thì không thở nổi.

Đúng lúc này tôi lại nghe thấy cánh cửa gỗ mới vừa được mình đóng lại kia phát ra một tiếng kécét~ cực kỳ chói tai, bị cái gì đó đẩy ra.

Thứ kia ra rồi. Tôi hít sâu một hơi, lập tức yên lặng, nén lại hơi thở, không vùng vẫy nữa, tập trung cảm nhận động tĩnh khác thường trong bóng tối.

Thoắt một cái, cả gian phòng yên tĩnh vô cùng. Không bị âm thanh của chính mình làm nhiễu nữa, tôi liền nghe thấy thật nhiều tiếng động. Đó là tiếng hít thở vô cùng nhỏ, gần sát ngay cạnh đầu tôi.

Đây là tiếng hít thở của Muộn Du Bình. Mẹ kiếp, hấn còn sống. Lúc đó chứng kiến hấn đi vào trong cửa thanh đồng, tôi còn tưởng hấn chết chắc rồi, đã tiến vào trong địa ngục mất rồi.

Muộn Du Bình có lẽ đã thấy tôi bình tĩnh lại rồi, bàn tay đang ghi chặt lấy tôi liền hơi hơi nới lỏng, nhưng vẫn không hề có ý định buông ra như cũ. Rất nhanh, khắp bốn phía liền trở nên yên tĩnh đến nỗi còn nghe thấy được cả từng nhịp đập của trái tim mình.

Cứ đứng im như tượng thạch cao vậy, chẳng biết cầm cự được bao lâu, tôi chợt nghe thấy những tiếng lép nhép cực kỳ quái gở vang lên từ phía cửa.

Lại một lát sau, không còn nghe thấy bất cứ tiếng động gì nữa, bàn tay bịt miệng tôi mới hoàn toàn nới lỏng. Bất thành linh, trước mắt tôi hoa lên một cái, là hỏa chiết tử(*) đã được thắp sáng.

(* Đây không liên quan lắm, nhưng hồi nhỏ mình coi chuyện Nguyễn Tuân thấy bên mình ngày xưa cũng có món đồ giống hỏa chiết tử, gọi là ‘hồng’, cũng là thứ cho dân trộm đạo đào tường khoét vách sử dụng. Khi thắp cái này lên người ta không gọi là thắp sáng mà kêu ‘bật hồng’, như một dạng tiếng lóng. Ở đây lan man chút thôi, chớ bạn đọc lâu năm bên blog chung cư chắc cũng đã biết hỏa chiết tử là gì rồi, nên mình ko chú thích nữa đâu :”3)

Tôi phải mất thời gian khá lâu mới thích ứng được, neho mắt lại nhìn xem, khuôn mặt quen thuộc kia cuối cùng cũng hiện ra rõ ràng trước mặt tôi.

Muộn Du Bình gần như không khác chút nào so với lúc hấn biến mất mấy tháng trước. Điểm khác biệt duy nhất là trên mặt hấn thê mà lại mọc chân râu. Tôi cảm thấy vô cùng bất ngờ, nhìn kỹ lại mới phát hiện đó không phải chân râu, mà đó là bụi bặm dính lên mặt hấn thôi.

Đầu óc tôi bây giờ hoàn toàn tắc tị, chỉ biết ngậy người ra nhìn hấn, mấy vấn đề lúc trước nghĩ tới đều quên hết sạch, nhất thời không biết nói năng chi. Mà hấn thì hình như chẳng thèm để ý gì đến tôi, chỉ thờ ơ liếc mắt nhìn tôi một cái, chẳng hỏi han gì, rồi cẩn thận khom lưng đến bên cạnh cánh cửa kia, dùng hỏa chiết tử soi vào trong cửa, sau đó liền đóng nó lại.

Đóng cửa xong hấn đứng bật dậy, giơ hỏa chiết tử soi lên trần phòng, bắt đầu tìm kiếm thứ gì đó. Tôi giận sôi hết cả ruột gan, mấy lần muốn xông ra xia xói mấy câu nhưng đều bị hấn dùng tay ra hiệu chặn lại.

Cái động tác đó có lực mạnh và tốc độ cực nhanh, khiến tôi cảm thấy thời gian đang rất gấp rồi, mà hành động của hắn tôi lại chẳng hiểu gì cả, đành liếc mắt nhìn theo ánh lửa của hắn.

Hỏa chiết tử không sáng lắm, nhưng trong bóng tối như thế này, cộng với sự liên tưởng của bản thân, tôi lập tức hiểu rõ được tình cảnh trong căn phòng này.

Lúc đi vào tôi không chú ý đến trần của phòng ngầm, giờ ngẩng đầu lên liền phát hiện trên đó toàn là những đường ống, giống hệt như bãi đỗ xe ô tô thời hiện đại. Những đường ống này đều được quét một lớp sơn xám bạc phéch. Có thể thấy chỗ này từng được tân trang nhiều lần, dưới lớp sơn còn có lần sơn cũ. Nóc phòng phủ vôi trắng, lớp vôi được quét bên ngoài gạch gàn như đã tróc ra từng mảng, để lộ từng đoạn từng đoạn gạch trần. Xem ra con Cẩm Bà kia chính là theo đường này mà bò vào.

Bảo sao ở nơi này lại có cái thứ đó, hóa ra cái đêch con mọt nó chứ chính là chui từ đây ra chứ đâu.

Muộn Du Bình nhìn khắp một lượt, trông rất cẩn thận nhưng động tác cực nhanh nên nửa chùng hỏa chiết tử tắt mắt. Hắn lại nhanh chóng thấp một cái khác lên, xác định không có thứ gì nắp ở đó. Thế rồi hắn quay lại trước mặt tôi.

“Không ra cùng.” Hắn nhìn cánh cửa kia nói khẽ.

Tất cả mọi câu hỏi mọi thắc mắc nén nghẹn trong tôi gần như muốn nổ lan tanh bành mà phọt ra hết đặng miệng rồi. Nhưng không ngờ hắn vừa quay đầu về phía tôi, liền ra dấu bảo tôi nhỏ giọng thôi. Tiếp đó hắn hỏi một câu nhẹ như gió: “Cậu tới đây làm gì?”

Tôi lập tức máu xông lên não, muốn nhảy dựng lên bóp hắn chết tươi luôn, trong lòng gầm rú tiên sư bố nhà anh cái đồ mặt thót! Anh hỏi tôi ấy hả, bố đây còn chưa hỏi anh đây này! Tưởng tôi rảnh háng lắm nên tự đến đây à? Nếu không phải vì mấy cuộn băng ghi hình kia, có đánh chết bố cũng đéo thèm đến chỗ này đâu!

Tôi nghiêng răng những muốn nổi trận lôi đình văng đủ thứ tục tĩu ra luôn, nhưng nhìn đến mặt hắn tôi lại không sao thoải mái văng vãi các

kiểu như khi ở cùng với Bàn Tử được. Những lời thô tục kia không có chỗ vắng ra, ghen đến suýt nữa khiến tôi nội thương. Tôi cắn răng nhịn xuống hồi lâu mới trả lời được: “Nói ra dài lắm. Anh... sao lại ở trong này? Mà đây rốt cuộc là chỗ nào? Anh anh anh... lúc đó, không phải đã vào cánh cửa kia rồi sao? Mẹ kiếp ở đây là có chuyện gì xảy ra thế?”

Thực sự khó khăn lắm mới nói ra được mấy câu hỏi này. Trong đầu tôi đã rối thành một mớ bòng bong rồi, cũng không biết phải nói sao mới có thể sắp xếp những câu hỏi này cho hợp lý được.

“Nói ra dài lắm.” Muộn Du Bình chẳng biết căn bản là không muốn trả lời hay là đang đánh trống lảng. Lúc tôi nêu câu hỏi thì sự chú ý của hắn đã được ném về phía cỗ quan tài đá khổng lồ kia rồi. Tôi nhìn một chút, quả đúng là nắp quách đá đã bị đẩy ra để lộ một khe hở lớn, nhưng bên trong tối om nên chẳng biết có cái gì.

Tôi sợ nhất là lúc hắn như thế này. Còn nhớ trước kia, hễ cứ có vấn đề nào mâu chốt mà tôi hỏi đến là y như rằng hắn sẽ bày cái vẻ này ra, tức thì tôi lại không muốn truy hỏi thêm nữa. Thế nhưng tôi còn chưa mở miệng thì Muộn Du Bình đã vẫy tay một cái với tôi, lại bảo tôi đừng nói nữa, quay đầu nhìn vào trong quan quách.

Động tác này tôi đã quá quen thuộc. Tuy không biết xảy ra chuyện gì, nhưng tôi lập tức ngậm miệng theo phản xạ, cũng đến gần nhìn vào cỗ quan tài. Nhờ Muộn Du Bình đưa hỏa chiết tử đèn, tôi mới loáng thoáng thấy bên trong. Ấy thế mà, trong quan tài lại trống rỗng. Tôi thấy đáy cỗ quan tài đá sạch như lau như li chẳng có đồ đạc gì, nhưng quái gở chính là, dưới đáy quan tài ấy lại có một cái cửa hang.

Tôi đang tò mò thì chợt nghe thấy từ trong hang truyền ra một vài tiếng động rất nhỏ, cẩn thận lắng tai cũng không nghe ra được cái gì. Chỉ trong chốc lát, đột nhiên một cánh tay liền thò ra từ trong hang, một người như con cá chạch tuồn ra từ cửa hang chật hẹp kia, sau đó xoay người một cái vọt ra theo khe hở ở nắp quan tài, uyển chuyển đáp xuống trước mặt chúng tôi.

Tôi sợ đến nhảy dựng cả lên. Chỉ thấy người nọ sau khi tiếp đất thì chúi mỏ hôi lạnh trên đầu một lát, liếc nhìn Muộn Du Bình, tiếp đó giơ lên món đồ trong tay, khẽ nói: “Đã vào tay.”

Người kia tựa hồ chỉ đợi chính lúc này, vồ tôi một cái rồi nói khê: “Đi thôi!”

Tôi đi theo bọn họ, cẩn thận từng chút nhón mũi chân rón ra rón rén theo đường cũ quay lên. Nhưng mới sải bước được hai ba bậc cầu thang đã nghe cửa phía sau mở đánh két một tiếng.

Người phía trước liền chửi một câu, bắt đầu vùng chạy. Tôi lập tức bám theo, một mạch chạy như điên, lăn lê bò toài mà xông ra ngoài. Xông thẳng ra cái sân nhỏ rồi phi qua tường bao, chúng tôi mới thở phào nhẹ nhõm.

Tôi mệt mỏi thở hồng hộc. Thế nhưng hai người kia căn bản không định dừng lại, sau khi phi xuống liền chạy trời chết ra ngoài, bỏ mặc luôn tôi ở đó. Tôi tự nhủ lần này anh đừng hòng thoát khỏi tôi nhé, rồi vội vã đuổi theo.

Lại là chạy thực mạng, chạy thẳng ra khỏi khu phố cũ. Đột nhiên một chiếc xe mười sáu chỗ từ trong bóng tối vọt ra. Cửa xe lập tức bật mở, hai người kia tiến đến nhảy tọt vào. Chiếc xe kia vốn không định đợi tôi, cửa xe muốn đóng sập luôn lại, nhưng không biết là do ai giữ lại một thoáng, tôi mới có kiết nhảy lên được.

Tôi thở không ra hơi. Lần chạy trốn này quả thực là tôi tăm mặt mũi. Lên xe rồi tôi liền tê liệt, gục tại chỗ nhắm mắt hóp vài ngum không khí mới tỉnh được ra.

Lập tức tôi liền nhìn bốn phía, nhìn xong thì choáng váng. Chiếc xe này bên trong chật kín người, hơn nữa toàn bộ đều đang dùng một cái vẻ mặt đều giả như cười mà không phải cười để nhìn tôi. Vả lại, điều khiến tôi không thể tưởng tượng được nhất, đó là trên xe có rất nhiều người tôi biết. Tôi liếc một cái liền thấy mấy gương mặt cực kỳ quen thuộc.

Trời ạ, tất cả đều là đám may mắn sống sót từ trong Vân Đình Thiên Cung kia đi ra chứ ai! Đội của A Ninh, cái đám Tây Tàu lẫn lộn, chúng tôi đã ở Cát Lâm cùng nhau lăn lộn đã lâu rồi.

Thấy vẻ mặt kinh ngạc của tôi, mấy người tôi đã qua lại đến nhẵn mặt kia liền nở nụ cười. Một người Caucasus dùng thứ tiếng Trung sứt sẹo nói với tôi: “Siêu Nhân Ngô (SuperWu là ngoại hiệu A Ninh đặt cho tôi),

hữu duyên thiên lý lai tương kiến.” Tiếp đó tôi thấy A Ninh ló đầu ra từ sau một băng ghế ngồi, nhìn tôi một cách cực kỳ kinh ngạc.

(Caucasus: ngày xưa các cụ hay gọi là Cáp-ca-dơ, giờ gọi là gì mình cũng chệu. Nó chính là khu vực dãy Kavkaz giữa Nga với Trung Đông đó.)

Tôi nhìn nhìn Muộn Du Bình, lại nhìn nhìn người ban nãy chui ra từ trong cỗ quan tài đá. Đó là một thanh niên lạ mặt mang kính râm. Hai người bọn họ đều không hề thở gấp, cũng đang nhìn lại tôi. Đột nhiên tôi cảm thấy bấn loạn quá, bèn hỏi bọn họ: “Cái đám khí gió này, ai có thể nói cho tôi biết rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra không hả?”

A Ninh liền nói: “Chuyện này nên hỏi anh mới đúng chứ, sao anh lại ở trong phòng ngầm?”

Chiếc xe mười sáu chỗ chạy thẳng một lèo qua nội thành Cách Nhĩ Mộc, chẳng mấy chốc đã vọt vào sa mạc. Mà tôi ngồi trong xe, ngoài cửa sổ tối mịt nên chẳng biết gì về chuyện này.

Trên đường đi, tôi và A Ninh nói một câu chuyện dài, cùng kể lại câu chuyện của cả hai bên.

Hóa ra A Ninh phát hiện thấy địa chỉ và chìa khóa trong băng ghi hình. Rõ ràng trong “ba người” được nhắc đến trong cuốn sổ tay của Văn Cẩm, có một người chính là cô ta. Sau khi cô ta phát hiện bí mật này thì lập tức phân chia hai tuyến công tác. Một mặt cho người đến nơi này dò tìm địa chỉ, một mặt thân chinh đến Hàng Châu để dò xét tôi. Cô ta muốn xem tôi rốt cuộc có biết bí mật trong băng ghi hình này hay không.

Nhưng điều mà cô ta thật sự không ngờ chính là kỳ thật tôi cũng nhận được cuộn băng như vậy. Hơn nữa, sau khi cô ta tìm đến, tôi đã nhanh chóng xuất phát đi Cách Nhĩ Mộc, thậm chí đã tìm được tòa nhà ma kia gần như cùng lúc với họ.

(Cũng may tôi lần này hành động thật sự mau lẹ sáng suốt, chứ không thì đảm bảo là đã chẳng sờ được tới cuốn sổ tay kia rồi. Nghĩ lại tôi liền thấy sợ, có điều cũng có chút vui vẻ. Tôi sờ lên cuốn sổ tay trong túi áo. Đây là lần đầu tiên tôi tự mình hành động mà giành được thành quả lớn như thế. Xem ra ông nội quả nhiên nói đúng, làm chuyện gì cũng phải

chủ động mới tốt.)

Lúc sau tôi lại hỏi A Ninh đã có chuyện gì với Muộn Du Bình thế, tại sao bọn họ lại ở cùng với nhau vậy. A Ninh liền cười nói: “Sao vậy? Chú Ba anh mời được, bọn tôi mời không được chắc? Hai vị này trông thế mà yết giá công khai đấy. Hiện tại bọn họ là cố vấn của chúng tôi.”

Vừa nói xong thì gã kính đen liền nhếch môi cười, khoát tay với tôi.

“Cố vấn?” Nhắc đến cố vấn tôi cũng nhớ đến Bàn Tử, tự nhủ A Ninh lần này đã có kinh nghiệm, mời được người đáng tin cậy rồi. Có điều Muộn Du Bình mà lại thành cố vấn của A Ninh ấy hả? Cảm giác thật quái lạ, tôi thấy mình như bị phản bội.

Lúc này người Caucasus ngồi một bên liền nói: “Đừng nghe cô này nói linh tinh. Hai vị đây bây giờ là đồng sự hợp tác cùng chúng tôi, do ông chủ của chúng tôi trực tiếp cử đến đây. Ninh chỉ là phụ tá thôi. Hiện giờ hành động chủ yếu đều do bọn họ phụ trách, chúng tôi chỉ lo phần thông tin và tiếp ứng. Chuyện này tương đối an toàn. Ông chủ nói về sau việc chuyên nghiệp thì cứ phải để dân chuyên nghiệp làm.”

Đây là do ở Vân Đỉnh chết nhiều người quá. Tôi nhớ lại tình hình lúc đó, bèn hỏi: “Tất cả mọi việc là thế nào thế? Nội dung băng ghi hình, còn có con Cẩm Bà ở bên trong, các anh có manh mối gì không?”

Chuyện này cả mấy người liền lắc đầu, hơn nữa ánh mắt đều ném cả về phía Muộn Du Bình và Hắc Nhãn Kính. A Ninh liền trừng mắt nhìn bọn họ, sau lại liếc về phía tôi một lát, rồi nói: “Tình hình cụ thể chúng tôi cũng không rõ lắm, có lẽ cũng không biết nhiều hơn cậu là mấy đâu. Chúng tôi bây giờ đang hành động theo lời bọn họ. Hai anh bạn này khó nói chuyện lắm.”

Nghe những chuyện này xong, tôi liền quay sang Muộn Du Bình. Lúc này kìm nén không được nữa, tôi nhất định phải hỏi hấn cho rõ ràng ra, bắt hấn phải nói cho tôi biết rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

Thế nhưng chẳng đợi tôi chuẩn bị sẵn sàng, khoang xe đột nhiên bắt đầu rung lên. Bác tài người dân tộc Tạng hô một tiếng, tất cả mọi người bắt đầu lấy hành lý của mình.

Tiếp đó xe chạy chậm dần rồi dừng hẳn, cửa xe bị xô bật mạnh ra. Bên ngoài đã có thể nhìn thấy một tia sáng ban mai. Luồng gió trên bãi sa mạc lạnh cóng ủa đến dữ dội.

Tôi bị đẩy xuống xe, sau đó liền được chứng kiến một cảnh tượng khiến tôi phải trợn mắt há mồm. Hơn mười chiếc Land Rover xếp thành một hàng đàu trên sa mạc, một lượng lớn đồ đạc chồng chất trên mặt đất, lửa trại từng đống, đàu đàu cũng thấy toàn là người mặc áo ba-đờ-xuy, còn có rất nhiều người nằm trong túi ngủ, ăng-ten vệ tinh to tổ bố và đèn măng-sông chiếu sáng dựng một bên.

Chỗ này trông cứ như bãi tập kết của đám bạn chơi xe vậy, nhưng nhìn kỹ thì biết ngay không phải. Tất cả các xe ở đây đều được sơn một kiểu thống nhất, trên cửa xe đều có một logo hình san hô sừng hươu thùy tròn xoay quanh tâm, vừa nhìn đã biết là tài sản của công ty A Ninh.

Thấy chúng tôi đổ bộ xuống, rất nhiều người chạy tới vây quanh. Chẳng biết A Ninh nói gì với họ mà có rất nhiều người reo hò ầm lên.

Cảnh tượng này khiến tôi vô cùng hốt hoảng. Tôi túm lấy anh bạn người Caucasus đang vỗ tay ăn mừng với người khác, hỏi anh ta đang làm gì?

Anh chàng người Caucasus vỗ vỗ tôi: “Anh bạn à, chúng ta sắp đi ‘Tháp Mộc Đà’ rồi đó.”

.

.

-----oOo-----

Chương 45: Nơi tập kết

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôi nghe mà trợn mắt há mồm. Mới đây thấy tên địa điểm này được nhắc đến trong sổ tay của Văn Cẩm, mà sao giờ bọn họ cũng sắp tới đó rồi. Trong chốc lát tôi không kịp phản ứng gì. Hơn nữa bọn họ chắc hẳn chưa từng đọc được quyển sổ tay của Văn Cẩm đâu, vậy có sao lại biết đến sự

tồn tại của nơi này chứ?

“Sao thế?” Anh chàng người Caucasus thấy vẻ mặt tôi kỳ quái, bèn hỏi thăm: “Sao tự nhiên mặt mũi trắng bệch ra thế kia?”

“Không có gì. Mới rồi bị dọa đó mà.” Tôi lập tức che đậy một câu, rồi làm bộ như lạ lùng lắm, vừa bám theo anh ta vừa hỏi: “Tháp Mộc Đà là chỗ nào? Các anh tới đó làm gì thế?”

“Tháp Mộc Đà hả? Cái này nói ra dài lắm,” Anh chàng Caucasus nhìn nhìn A Ninh đi phía trước một chút rồi nhỏ giọng bảo tôi: “Để lát nữa tôi kể cho nghe. Chúng ta đi xem xem hai vị Tiểu ca kia mang từ trong ấy ra thứ gì trước đã.”

Tôi thấy ánh mắt anh ta nhìn tôi, hình như A Ninh không cho anh ta kể những chuyện này thì phải. Thế là tôi cũng ngầm hiểu trong lòng, cũng không gắng hỏi nữa.

Người trong khu tập kết cứ chạy qua chạy lại báo tin cho nhau, mấy người đang say giấc nồng trong túi ngủ đều bị đánh thức dậy. Chúng tôi đành phải cẩn thận luồn lách qua đám túi ngủ ngộ nguậy, đi một mạch theo nhóm A Ninh.

Cả khu tập kết thật là lớn, bao trọn cả cái bãi tập trung xe Land Rover¹ ở ven đường nữa. Phía sau còn có một mảng toan lều bạt, trong đó mái lều tròn lớn nhất đường kính phải tới bốn-năm mét, hẳn là do dân bản xứ dựng lên, bên trên còn có chữ Tạng đánh dấu, hình như là bảng giá thuê trọ. A Ninh dẫn chúng tôi vào. Trong lều rất ấm. Tôi thấy bên mép lều có đốt một lò than có ống khói nhỏ, trên nền đất trải lớp thảm lông dày nhiều màu sắc sỡ. Sau này tôi mới biết thứ đó gọi là “len lông cừu thô”, hiện giờ là thứ tương đối xa xỉ. Ngoài ra còn có rất nhiều đồ gỗ gia dụng kiểu dân tộc Tạng ngày xưa, cùng với một số túi vải không dệt(*) ràng thành từng bó chưa được tháo ra.

(*) vải không dệt (Non woven fabric): có cấu tạo từ các hạt nhựa tổng hợp và một số thành phần tái chế tùy theo mục đích sử dụng, sau đó kéo thành các sợi và liên kết với nhau bằng dung môi hóa chân hay nhiệt cơ khí tạo thành những tấm vải nhẹ và xốp.

Cả căn lều thật ấm cúng dễ chịu. A Ninh ngồi xuống thảm trải sàn. Một

người Tạng tiến đến, hình như là chủ lều, rót trà bơ cho mỗi người bọn tôi. Tôi bèn ngồi xuống quan sát những người này một chút.

Kể khiến tôi phát cáu nhất chính là Muộn Du Bình. Tên này ngồi ngay đối diện tôi, thế mà lại chẳng thèm nhìn tôi lấy một cái, chỉ tựa vào một đồng chăn chiên bự rồi lập tức nhắm mắt nghỉ ngơi. Đám người trên xe ban nãy không đến hết cả đây, mà chỉ có một số người tôi không quen biết, làm tôi cũng không được tự nhiên cho lắm. Trong số những người này, tôi chỉ biết mỗi Ô Lão Tứ và anh chàng người Caucasus, còn lại đều là những khuôn mặt lạ hoắc.

Những người đó lục tục ổn định chỗ ngồi. A Ninh liền lấy thứ mà Hắc Nhân Kính vừa đem ra từ tòa nhà ma lên, đặt xuống cái bàn thấp trước mặt chúng tôi.

Đó là một cái hộp dẹt bằng gỗ lim, sau khi mở ra thì thấy bên trong là một chiếc mâm sứ Thanh Hoa đã tàn tạ. Mảng mâm bên trái bị khuyết mất một miếng to cỡ bàn tay.

Bên dưới cổ quan tài đá nọ chắc chắn phải có một khoảng trống, như vậy xem ra chiếc mâm sứ này vốn được đặt ở trong khoảng trống đó. Đây là cái gì vậy? Vì sao nhóm Muộn Du Bình lại đi trộm thứ này về? Tôi không khỏi có chút hiếu kỳ.

Đúng lúc tôi đang định rướn cổ về phía chiếc mâm sứ để nhìn, thì đột nhiên lúc này lại có hai người từ bên ngoài bước vào lều. Đó là một cụ bà người Tạng đầu tóc bạc phơ, và một phụ nữ trung niên cũng là người dân tộc Tạng. Bà cụ người cũng gầy còm hom hem giống Trần Bì A Tứ, ước chừng cũng quá bảy mươi rồi, có điều trông vẫn khá quắc thước, ánh mắt rất sắc bén. Còn người phụ nữ trung niên kia thì trái lại diện mạo cũng như một người Tạng bình thường. Hai người bọn họ vừa bước vào thì bầu không khí trong cả lều bật đột nhiên biến đổi. Ngoại trừ Kính Râm và Muộn Du Bình, những người khác đều không tìm được mà ngồi thẳng cả người lên, quay về phía bọn họ, nhất là với bà cụ nọ. Thậm chí còn có hai người còn hành lễ với bà. Dường như địa vị của bà lão người Tạng này ở đây khá là cao.

Bà cụ cũng đáp lễ, rồi lại thoáng đánh giá chúng tôi một chút, đặc biệt là tôi. Có lẽ vì thấy tôi lạ nên bà ta nhìn nhiều thêm mấy lần, rồi mới ngồi xuống. A Ninh liền kính cẩn cầm mâm sứ kia lên đưa cho bà ta rồi lễ

phép hỏi: ” Nữ Lạt Ma, ngài xem xem, thứ năm đó ngài thấy có phải vật này không?”

Nói xong thì lập tức có người phiên dịch sang tiếng Tạng. Bà cụ nghe xong bèn đón lấy chiếc mâm sứ, bắt đầu ngắm nghía, xem được vài lần liền không ngừng gật đầu, đồng thời nói liên thoảng cái gì đó bằng tiếng Tạng. Người phiên dịch bắt đầu dịch ngược lại lời bà cụ vừa nói, mấy người bọn họ liền bắt đầu trò chuyện với nhau.

Bọn họ đối đáp ngắt quãng, người phiên dịch thì không chỉ trình độ tiếng Tạng làng nhàng mà chết dở hơn nữa là tiếng Trung hình như cũng chẳng ra sao, cứ ngắc nga ngắc ngứ. Tôi căng tai ra mà nghe nhưng cũng chẳng nghe ra gì cả, bèn nhỏ giọng hỏi Ô Lão Tứ bên cạnh xem bà cụ này là ai thế.

Ô Lão Tứ không trả lời tôi, nhưng tay Kính Râm ngồi cạnh đã lên tiếng. Hắn thì thào nói với tôi: “Bà ấy tên là Định Chủ Trác Mã, là người dẫn đường cho Văn Cẩm năm xưa đó.”

Tôi nghe thấy cái tên này thì “A” lên một tiếng, lập tức đã hiểu ra không ít, cũng thầm kinh ngạc vì sự thần thông quảng đại của công ty A Ninh. Bọn họ không chỉ biết tháp Mộc Đà mà còn biết là có người dẫn đường này nữa. Nói vậy thì A Ninh hẳn là phải biết chuyện về Văn Cẩm rồi đúng không?

Tôi đọc cuốn sổ tay của Văn Cẩm thì hiểu là bọn họ xuất phát từ Đôn Hoàng, tiến vào quá khu vực trung tâm của Sài Đạt Mộc. Cô ấy quả thực cũng có đề cập tới việc bọn họ đã mời một phụ nữ dân tộc Tạng làm người dẫn đường. Tôi không khỏi sờ lên cuốn sổ tay trong túi áo, thầm hỏi thế này là sao nhỉ? Lẽ nào còn có người khác đã từng đọc cuốn sổ tay này hay sao?

Có điều, tôi vẫn nhớ rằng trong sổ tay của Văn Cẩm cũng có nói người phụ nữ dẫn đường này còn chưa đưa họ vào sâu trong thung lũng lắm. Sau khi qua khỏi khu Đại Sài Đán, tiến vào khu vực Sát Nhĩ Hãn (hồ muối Qarhan), người phụ nữ dẫn đường này cũng không tìm được đường đi tiếp nữa. Trên thực tế là cũng chẳng có bất cứ đường nào để mà tìm. Cuối cùng, bọn họ đành chia tay với người dẫn đường trước một ngọn núi muối, tự mình xuất phát đi sâu vào trong hơn nữa. Thung lũng Sài Đạt Mộc rộng hơn 240.000 kilomet vuông, hành trình cuối cùng của bọn

họ đã đi ròng rã mất ba tuần, kết cục là đã đi tới nơi nào thì không ai nói rõ được.

Xem ra, nếu bọn họ muốn tới Tháp Mộc Đà thì e bà cụ này cũng không thể đem đến cho nhóm của A Ninh sự giúp đỡ hữu dụng nào, nhiều lắm cũng chỉ có thể dẫn bọn họ tới nơi chia tay với đội của Văn Cẩm năm ấy.

Tôi còn đang nghĩ ngợi thì cuộc đối thoại giữa A Ninh và Định Chủ Trác Mã đã kết thúc. Chào theo nghi lễ xong, người phụ nữ trung niên liền đỡ bà cụ ra ngoài. Có một vài người nghe không hiểu liền hỏi xem tình hình sao rồi. A Ninh đã không dấu nổi nét cười trên gương mặt, phấn khởi nói: “Quả không sai! Bà ấy nói đúng là cái đĩa này rồi. Đây chính là thứ mà Trần Văn Cẩm năm xưa đã đưa cho bà ấy xem. Bà ấy nói có chiếc đĩa này, bà có thể dẫn nhóm chúng ta tìm được cửa núi năm đó.”

Đám người liền bắt đầu xôn xao. Kính Sâm lại hỏi: “Khi nào thì xuất phát?”

A Ninh đứng lên, nói với bọn họ: “Hôm nay, mười hai giờ trưa, tất cả mọi người cùng xuất phát.” Nói xong, những người khác cũng đều đứng cả lên, định đi ra ngoài.

Lúc này, gã đeo kính sâm đó lại hỏi: “Còn cậu ta thì thế nào? “

Nói đoạn liền trở vào tôi.

Nhóm A Ninh bèn ngoảnh hết cả lại về phía tôi. Hình như vừa rồi bọn họ đã quên khuấy mất rằng tôi vẫn còn lù lù ở đây. Mấy người bọn họ đều sững sốt một hồi lâu. Tôi thì nhìn A Ninh chăm chăm, để xem cô ta sẽ nói thế nào.

Chẳng ngờ A Ninh cũng không để ý gì nhiều, ngẫm nghĩ một tí rồi mới chỉ vào Muộn Du Bình ngồi một bên, bảo với Kính Sâm: “Anh ta rước về thì anh ta đi mà chăm”. Nói xong liền dẫn người đi ra ngoài mất. Trong lều bạt chỉ còn lại hai người là tên Kính Sâm và Muộn Du Bình.

Kính Sâm cười ruồi hai tiếng, cũng tựa người vào đồng chắn chiên, châm thuốc hút, rồi ngồi đó mà nhìn Muộn Du Bình, nói: “Tôi đã nói là anh mua dây buộc mình rồi mà. Ban nãy đừng cho cậu ta lên xe thì không được chắc? Giờ anh bảo phải làm thế nào đây?”

Muộn Du Bình ngẩng đầu lên, thờ ơ liếc nhìn tôi một cái, rồi thở dài với vẻ rất bất đắc dĩ, nói với tôi: “Cậu về đi. Ở đây không có chuyện của cậu. Đừng vào trại an dưỡng kia nữa. Thứ bên trong nguy hiểm lắm.”

Tôi nhìn hắn, trong lòng cực kì không vui.

Nói thật ra thì tôi cũng nào có muốn đến cái chỗ rắm chó kia làm gì. Tôi cũng chả biết nhóm A Ninh vì sao lại phải đến cái nơi đó nữa. Hiện giờ tôi chỉ muốn biết, rằng rốt cuộc Muộn Du Bình đã làm cái gì ở Vân Đỉnh Thiên Cung kia. Cảnh tượng khủng khiếp mà tôi chứng kiến đó, rốt cuộc là thế nào vậy.

Thế là tôi bèn đáp: “Muốn tôi quay về cũng được thôi. Tôi chỉ muốn hỏi anh mấy vấn đề.”

Muộn Du Bình vẫn nhìn tôi bằng ánh mắt lãnh đạm, lắc đầu nói: “Chuyện của tôi cậu không thể hiểu được đâu. Hơn nữa, có một số chuyện, tôi cũng đang đi tìm đáp án.” Nói xong hắn cũng đứng lên, đi thẳng ra ngoài lều mà không thèm ngoái lại lấy một lần.

Tôi tức đến run bắn cả người, suýt nữa thì hộc cả máu. Nhìn cái bóng lưng hắn mà tôi thật chỉ muốn nhào lên bóp chết hắn cho rồi.

Tên Kính Râm kia cũng thở dài, đến bên cạnh vỗ vỗ tôi rồi bảo: “Ở đây có xe buýt, ba tiếng đồng hồ là về tới thành phố rồi. Đi đường bình an nhé.”

Nói xong, anh ta cũng ra khỏi lều bạt. Trong lều chỉ còn một mình tôi. Quang cảnh bỗng trở nên lặng ngắt.

Tôi cảm thấy thật tèn tò, cảm giác như mình bị xem thường, thậm chí còn là bị vứt bỏ, khó chịu vô cùng. Thái độ vừa rồi của đám người A Ninh, Muộn Du Bình và Kính Râm đó quả thực chẳng khác nào coi tôi là cái thằng ất ơ có cũng được không có cũng chả sao. Thái độ đó còn khiến người ta bị tổn thương nhiều hơn là xỉ vả nhục mạ hay căm ghét oán giận.

Thế nhưng vấn đề mà Kính Râm nói là thực.

Nghĩ thử mà xem, nhóm của A Ninh phải lên đường. Tôi là được bọn họ cứu ra từ ngôi nhà ma kia. Đó là một tình huống bất ngờ, cho nên họ căn bản không hề chuẩn bị phương án sắp xếp nào cho tôi cả, mà họ cũng không có trách nhiệm phải giải thích gì cho tôi hết. Tôi đương nhiên là nên về.

Nhưng mà tôi thực sự không cam lòng. Nhìn mọi người đi lại tấp nập ngoài lều bạt, công tác chuẩn bị khí thế ngút trời, tôi nhìn cũng thấy máu sôi lên sùng sục. Tôi nghĩ, trở về rồi thì mình có thể làm gì đây? Người gửi đồ là Văn Cẩm thì sớm đã đi trước tôi một bước rồi. Người này có thể trốn tránh suốt hai mươi năm ròng, đến mức chú Ba giờ đủ ngón nghề vẫn chẳng lần ra tung tích, thì tôi còn biết tìm kiếm thế nào? Lẽ nào tôi lại phải giống như chú Ba, vì một câu đố mà bỏ ra ba mươi năm để tìm cô ấy hay sao? Không có chuyện đó đâu.

Chuyện đã xảy ra trong trại an dưỡng mập mờ không rõ đầu đuôi, lại hoàn toàn chẳng có lấy một tẹo manh mối nào. Cuốn sổ tay Văn Cẩm lưu lại cũng liên tục nhắc đến cái chỗ “Tháp Mộc Đà” nọ. Mà giờ đây, nhóm người bên ngoài sắp xuất phát tới đó, còn tôi lại phải chuẩn bị mua vé ngồi xe buýt về nhà.

Manh mối duy nhất của toàn bộ câu chuyện, hiện tại chỉ còn lại cuốn sổ trong túi áo của tôi. Mà nội dung trong cuốn sổ dường như cứ một mực ngầm gợi ý rằng tôi phải tới Tháp Mộc Đà thì mới có thể biết chút gì đó.

Tôi nên làm gì bây giờ? Quay về Cách Nhĩ Mộc thì tôi có thể làm được cái gì chứ? Chẳng làm được gì sất.

“Đã làm việc thì phải chủ động.”

Bỗng nhiên bên tai tôi vang lên câu nói này của ông nội. Sau đó tôi sờ sờ cuốn sổ tay trong túi áo, nghĩ tới những gì trải qua ở Cách Nhĩ Mộc lần này, hoàn toàn là nhờ tôi hành động nhanh mà lại quyết đoán nên mới giành được thời cơ trước.

Được rồi. Tôi lập tức đưa ra một quyết định. Mẹ kiếp, Muộn Du Bình, đừng có mà hợm hĩnh. Anh đi được thì Ngô Tà tôi đây cũng đi được. Lần này tôi cứ đi theo đây! Tôi bèn đứng lên, bước lại chỗ A Ninh đang chuẩn bị hành lý bên ngoài rồi hỏi cô ta: “Cô có còn thừa trang bị không?”

A Ninh đang kiểm kê lại số lương khô của mình, nghe tôi đột nhiên hỏi thế liền kinh ngạc vô cùng: “Thừa trang bị á? Anh muốn làm gì?”

Tôi nhún vai, có phần không biết phải mở miệng thế nào: “Tôi muốn tham gia. Tôi muốn nhập đội. Tôi cũng phải đi Tháp Mộc Đà!”

” Tham gia cái đầu anh áy!” A Ninh bật cười, quay đi không thèm để ý tới tôi. Thế nhưng tôi vẫn tiếp tục nhìn cô ta, nói: “Tôi có thể giúp các cô đó. Cứ ngẫm lại hồi còn ở trong Vân Đỉnh Thiên Cung mà xem.”

A Ninh ngẩng đầu lên, sắc mặt thay đổi. Cô ta nhìn ánh mắt của tôi rồi mỉm cười một cái: “Anh nghiêm túc thật à?”

Tôi gật đầu. Cô nàng liền chỉ vào xe trang bị ở bên: “Cứ tha hồ lấy. Đúng mười hai giờ xuất phát. Đến trễ không đợi đâu đấy.”

-----oOo-----

Chương 46: Xuất phát

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Yoo Chan Beta: Com Năm Nướng Chảo Quà mừng mãn hạn đời
\\ (—▽—) /

Tui đã trở lại sau thời kỳ cấm trại triền miên trên công ty

và đương nhiên cũng là 1 thời kỳ quần quai với 1 thứ nát be nát bét (=”)))))) Mờ thôi chuyện qua rồi ko nói. Lâu lắm mới phết ra đc 1 chương. Mọi người từ từ đọc nha “(*’—)`” .***** .Quà Đội xe Jeep chạy như bay trên sa mạc mênh mông không bờ bến. Khí hậu khô không khôc, khoảng cách giữa các xe được giữ khá xa để tránh bụi vàng từ xe trước tung lên mù mịt đầy trời.

Tôi ngồi trong xe nhìn ra ngoài cửa sổ, nghĩ lại quyết định lúc trước, chẳng làm biết thế có đúng hay không, chứ giờ này lại thấy hình như hơi bị liều quá mức rồi. Có điều hiện tại tôi đã bước chân lên tàu cướp biển,

cũng chẳng còn mặt mũi nào mà nuốt lời nữa.

Trước lúc lên đường kế hoạch của A Ninh đã được phổ biến cho tôi. Tôi phát hiện ra nó hoàn toàn dựa theo tuyến đường của Văn Cẩm năm đó, xuất phát từ Đôn Hoàng, qua Đại Sài Đán mà tiến vào khu vực Sát Nhĩ Hãn, từ đó rời khỏi đường quốc lộ, tiến vào khu vực không có dân cư của lòng chảo Sài Đạt Mộc. Tiếp theo là do Định Chủ Trác Mã dẫn đường, đưa cả đội tới nơi mà bà đã chia tay với đoàn thám hiểm năm ấy.

Tuyến đường này gần như giống hệt ghi ghép của Văn Cẩm trong cuốn sổ tay. Tôi liền thấy bực dọc hết sức. Rốt cuộc cô ta moi từ đâu ra những thông tin này cơ chứ? Rõ ràng cô ta đã biết đến Tháp Mộc Đà, biết Định Chủ Trác Mã, biết cả tuyến lộ hành, thoạt nhìn cứ như cô ta đã từng đọc cuốn sổ tay ấy. Thế nhưng sổ tay đang nằm trong túi áo của tôi cơ mà.

Đoàn xe bổ sung vật tư dọc đường, chẳng mấy chốc đã tới Đôn Hoàng theo kế hoạch. Có người nói cho tôi biết rằng tuyến đường trước khi vào tới khu vực Sát Nhĩ Hãn còn khá giống tuyến đường đi phượt, vẫn tương đối an toàn.

Suốt cả đường đi, những sóng phong thực (1) dọc hai bên khiến tôi thấm thía sự hoang vu của sa mạc. Cái kiểu cuối đất cùng trời mênh mông không bờ bến này khiến cảm giác bị ruồng bỏ trong con người ta dâng lên mãnh liệt. Lúc mới đầu cảm giác đó còn được xoa dịu đôi chút bởi rất nhiều những điểm dân cư nay đã trở thành phế tích, nhưng đến khi chúng tôi rời khỏi Đôn Hoàng, đi lên đường quốc lộ Sát Nhĩ Hãn, nhanh chóng phi thẳng vào bãi sa mạc, thì không còn cách nào xua tan được nó nữa. Loại cảm giác sinh ra do chạy xe liên tục mười mấy tiếng đồng hồ mà cảnh sắc xung quanh vẫn hầu như không đổi này thực sự khiến người ta ngộp thở. Được cái là đội hình của A Ninh đông khủng khiếp, lúc hạ trại náo nhiệt ồn ào, ít nhiều cũng khiến cho trong lòng chúng tôi thoải mái được phần nào.

Tôi và anh chàng người Caucasus nọ cùng ngồi một xe. Anh ta cùng một tài xế người Tạng thay phiên nhau lái. Trên đường đi, tôi liền đưa mấy vấn đề này ra hỏi xem anh ta có thể trả lời hay không.

Anh chàng người Caucasus cũng thoải mái giải đáp. Nghe xong, tôi mới thấy hóa ra mình đã phức tạp hóa vấn đề quá lên. Tôi vốn cứ cho rằng phải đọc được cuốn sổ thì mới biết đến tháp Mộc Đà, đến Định Chủ Trác

Mã và tuyến lữ hành. Thực ra hoàn toàn không phải như thế. Biện pháp đầu tiên A Ninh áp dụng khi nhận được cuốn băng hình là điều tra công ty chuyên phát nhanh đã gửi bưu kiện nọ. Từ những gì người trong công ty chuyên phát nhanh đó nhớ ra, bọn họ tìm được người gửi: đó chính là Định Chủ Trác Mã.

Sau đó là điều tra sâu thêm một chút, cầm bưu kiện đến, vừa hỏi một cái thì mấy thứ như Tháp Mộc Đà, người dẫn đường, lộ trình, đều tra được hết. Kế hoạch hiện tại cũng đều được lập ra từ thông tin của Định Chủ Trác Mã cung cấp.

Nghe xong tôi mới thấy nhẹ nhõm. Nếu nói vậy thì nội dung nửa trước trong phần thứ ba ở cuốn sổ tay của Văn Cẩm là không quan trọng. Phần quan trọng là đoạn sau khi bọn họ chia tay Định Chủ Trác Mã, tiến vào Tháp Mộc Đà kia cơ. Tiếc là đoạn đó tôi lại xem không kỹ, nhất định phải tìm cơ hội lên đọc lại một lần mới được.

Sau đó, anh chàng người Caucasus lại nói với tôi rằng anh ta biết chuyện về tháp Mộc Đà.

Anh ta nói cho tôi biết rằng, thực ra tìm được Định Chủ Trác Mã rồi thì mới biết được quan niệm này về Tháp Mộc Đà. Căn cứ vào những mẫu đối thoại của đoàn người Văn Cẩm khi ấy mà Định Chủ Trác Mã nghe được, thì hình như đó là trạm dừng cuối cùng của Uông Tàng Hải. Về phần nó ở chỗ nào thì chính nhóm Văn Cẩm cũng không biết, đành phải đi tìm.

Tuy nhiên, Định Chủ Trác Mã sau đó dựa vào những kiến thức và trải nghiệm trên đường đi mà nảy ra suy đoán của riêng mình. Bà ta phát hiện thấy Tháp Mộc Đà mà nhóm Văn Cẩm đi tìm, chính là Tây Vương Mẫu quốc trong truyền thuyết của bọn họ ở vùng này. Theo cách nói của dân bản xứ thì nơi đó có lẽ thường được gọi là Tháp Nhĩ Mộc Ti Đa, nghĩa là “quỹ thành trong mưa”. Sau khi phát hiện thấy điều này bà ta cũng rất sợ hãi, nên giả bộ tìm không thấy đường rồi chia tay bọn họ.

“Tây Vương Mẫu Quốc?” Tôi nghe xong cũng hết hồn, “Đó chẳng phải thứ trong thần thoại sao?”

“Thật ra không phải đâu. Tây Vương Mẫu Quốc có tồn tại thật đấy, mà còn vương quốc cổ đại trong lịch sử từ rất xa xưa nữa cơ. Thời kì Hoàng

Đế đã có truyền thuyết đó. Tây Vương Mẫu chính là nữ vương của đất nước này. Hồ Thanh Hải trong tiếng người Khương gọi là “xích tuyết giáp mẫu”, giáp mẫu là “mẹ đứng đầu”, ý chỉ Vương Mẫu. Chúng tôi cho rằng nơi đó chính là Giao Trì của Vương Mẫu, mà tháp Nhĩ Mộc này chính là thủ phủ của quốc gia thuộc về Vương Mẫu. Tây Vương Mẫu trong truyền thuyết Tây Vực đại diện cho sức mạnh của thần linh. Trong những truyền thuyết mà Định Chủ Trác Mã được nghe từ thưở bé, tòa thành này chỉ xuất hiện trong những cơn mưa lớn, hễ nhìn thấy nó thì sẽ bị cướp đi đôi mắt, trở thành mù lòa, cho nên bà ta cực kỳ sợ hãi.”

(Khương là một dân tộc thiểu số thời cổ sống ở tỉnh Thanh Hải và các tỉnh lân cận thuộc TQ. Giao Trì là nơi ở của Tây Vương Mẫu trong thần thoại)

“Vậy ý của anh là, thứ mà giờ chúng ta đi tìm, thực ra chính là cố đô của Tây Vương Mẫu Quốc?”

“Có thể nói như vậy. Căn cứ vào những phân tích tư liệu khảo cổ hiện có, nhất là mấy năm gần đây, sự tồn tại của Tây Vương mẫu đã được chứng minh là có thật.” Gã Caucasus nói, “Trên thực tế, nếu Tháp Mộc Đà nằm trong lòng chảo Sài Đạt Mộc, thì có thể khẳng định nó chính là một phần của Tây Vương Mẫu Quốc. Hiện giờ tuy nói là tìm kiếm Tháp Mộc Đà, thực ra chính là đi tìm di tích của Tây Vương Mẫu Quốc. Mà cậu phải biết thế này: không phải chúng ta đi tìm Tây Vương Mẫu Quốc, mà thứ chúng ta tìm được, tự khắc sẽ trở thành Tây Vương Mẫu Quốc. Đây chính là cuộc thám hiểm khảo cổ.”

Tôi nghe xong liền cười khò. Tây Vương Mẫu? Tôi nhớ rằng thứ đó nào phải mặt hàng dễ chọc vào. Ông Tàng Hải đi sứ lần cuối cùng, chính là đến Tây Vương Mẫu Quốc đó. Nói vậy đủ hiểu chưa?

Ngẫm nghĩ một chút, tôi lại nhớ đến truyền thuyết Hậu Nghệ cầu thuốc trường sinh, bụng nói có khi nào Ông Tàng Hải khi đó cũng là đi tìm thuốc? Cảm thấy thật là phi lý, tôi liền lắc đầu vứt bỏ ý nghĩ này, không suy luận thêm nữa.

Sau đó tôi tính toán ngồi trên xe lục trang bị lấy từ chỗ A Ninh ra một chút. Công ty bọn họ có trang phục đặc biệt, chứ quần áo của tôi mà đi trong sa mạc thì ban ngày sẽ chết vì nắng thiêu, ban đêm sẽ chết vì rét cóng, cho nên tôi bèn thay trang phục sa mạc ngay ở trong xe. Lúc mặc

vào tôi cũng rất bất ngờ, phát hiện ra trên thắt lưng của bộ đồ, thế nào lại cũng có dãy số 02200059.

Tôi bèn hỏi tay người Caucasus đây là dãy số gì, thì anh ta bảo đó là số mã vạch của công ty bọn họ. Ông chủ của họ rất say mê con số này, nghe đâu nó cũng được dịch ra từ phần sách lưa Chiến Quốc.

Tôi trong lòng ngập tràn kinh ngạc, nhớ tới mật mã trên chiếc hộp trong Thất Tinh Lỗ Vương, tự nhủ thầm rằng có phải mấy chữ số này có ý nghĩa gì đặc biệt không?

Hai ngày sau đó, chúng tôi đi sâu vào trong lòng sa mạc. Land Rover tốc độ cực kỳ cao, chỉ với thời gian hai ngày này, chúng tôi đã vào đến lòng chảo Sài Đạt Mộc.

Người bên A Ninh rất cởi mở. Mấy lần hạ trại, những người trước đây từng ở Cát Lâm với tôi sinh hoạt cùng nhau rất ổn, những người khác cũng bắt đầu làm quen với tôi. Tính cách của tôi như vậy, cũng tương đối dễ ở chung với người khác. Thế cho nên ít nhất cũng có một điểm tốt, là tôi cũng không cần cả ngày đối diện với cái bản mặt lạnh tanh vô cảm của Muộn Du Bình. Mà hẳn hình như căn bản cũng chả thêm để ý gì đến tôi.

Điều này kỳ thực cũng có chút khác thường. Bởi vì trong những lần tiếp xúc trước đây, Muộn Du Bình tuy vẫn không dễ ở chung như vậy, nhưng cũng không đến nỗi có cảm giác xa lạ như lúc này. Tôi cứ thấy như hẳn đang kiêng dè điều gì đó. Ngược lại, cái gã Kính Sâm thì hình như rất hứng thú với tôi, cứ tìm tôi nói chuyện.

Sau khi xe tiến vào sa mạc, rất nhanh chóng rời xa đường quốc lộ. Định Chủ Trác Mã bắt đầu dẫn đường. Bà đi cùng người con dâu và một cậu trai, ngồi cùng một xe A Ninh, dẫn đầu cả đoàn. Tôi cũng không biết tình hình của bọn họ, chỉ biết là từ lúc bà cụ nọ dẫn đường, đường xe chạy bắt đầu trở nên khó đi, chẳng phải bãi đá dăm thì cũng là lòng sông cạn. Ngay lập tức, trong đội hình tiếng oán than dậy đất.

Định Chủ Trác Mã giải thích rằng muốn đến cửa núi năm đó bà nhìn thấy, thì đầu tiên phải tìm được một cái thôn. Hành trình của bọn họ năm đó bắt đầu chính từ cái thôn kia. Ngựa và lạc đà của văn cảm đều mua ở trong thôn. Giờ có khả năng thôn này đã bị bỏ hoang, nhưng chắc vẫn

còn tàn tích, tìm được nó thì mới có thể tiến hành bước tiếp theo.

Trí nhớ của bà cụ vẫn tương đối tốt. Quả thật đến lúc nhá nhem tối thì chúng tôi tới được thôn nhỏ tên là “Lan Thác”. Trong thôn vậy mà vẫn có người ở, bốn hộ gia đình, nhân số ba mươi mấy người.

Phát hiện này khiến chúng tôi mừng phát điên. Thứ nhất là khả năng của bà cụ đã được chứng minh, hai là mọi chuyện diễn biến thuận lợi. Và lại sau một thời gian dài tiến vào sa mạc, thấy một chỗ có đông người tụ tập thì luôn đặc biệt vui vẻ. Lúc ấy, sắc trời đã tối, chúng tôi liền quyết định hạ trại tại thôn này.

Đáng tiếc một điều, lúc vào thôn cũng là lúc xảy ra sự cố. Một chiếc xe bị lật nhào xuống rãnh phong thực, người trên xe không việc gì nhưng xe lại bị hỏng. Lúc này chúng tôi đã cách quốc lộ gần nhất một khoảng tương đối xa, không thể có được bất cứ sự trợ giúp nào. Điều này có nghĩa là phải để một xe khác ở lại hỗ trợ.

Sau sự kiện này, A Ninh bắt đầu để lộ tâm sự nặng nề. Đêm hôm đó chúng tôi nghỉ ngơi bên chiếc xe hỏng nọ, A Ninh bèn nói với chúng tôi về sự lo lắng của mình. Cô nàng có phần lo ngại, vì mặc dù đã chuẩn bị xe việt dã hạng nhất, nhưng điều kiện xung quanh thật sự là quá ác liệt đi. Nếu không thể tìm được cửa núi trong thời gian ngắn thì mấy con xe này nhất định sẽ hỏng dần từng chiếc. Có những hỏng hóc mang vào xưởng sửa chữa thì chỉ là chuyện nhỏ nhưng tại đây thì vẫn khiến xe tê liệt như thường.

Mà bọn họ sẽ tiến vào càng sâu trong lòng chảo. Xe bị bỏ lại cùng với người trên xe có thể vì không được cứu viện đúng lúc mà phải chịu nguy hiểm bên trong sa mạc.

Xe và lạc đà rất cuộc khác nhau ở chỗ đó. Vết thương của lạc đà sẽ tự lành, vết thương nhỏ thì cũng không ảnh hưởng đến việc đi tiếp, nhưng những chiếc xe công nghệ cao này chỉ cần xảy ra chút sự cố, liền trở nên yếu ớt đến đau lòng người ta. Mấy cỗ xe này rất cuộc cũng chỉ là xe dân dụng, không nổi đồng cối đá như xe quân dụng được.

Thế nhưng đây cũng không phải là do A Ninh tính toán sai lầm, vì trong thời buổi hiện đại ngày nay thì không thể để một đội hình gần 50 người cưỡi lạc đà tiến vào Sài Đạt Mộc được. Thứ nhất là vì không thể tìm

được nhiều lạc đà như vậy trong một chốc một lát. Năm mươi con người, lại còn thêm số lạc đà để thờ hành lý và và lạc đà dự bị nữa, khả năng phải cần đến gần trăm con. Đội lạc đà vĩ đại đến vậy quá là bất mắt, chắc chắn sẽ bị chính phủ chú ý.

Vị kỹ sư cơ khí theo đoàn thì nói với cô nàng rằng không cần phải lo bò trắng răng như vậy. Với tốc độ của Land Rover thì lòng chảo Sài Đạt Mộc cũng không phải là nơi ghê gớm gì. Cách đây hai mươi năm, Sài Đạt Mộc còn có thể giống với sa mạc Taklimakan (2), là biển chết chóc ai ai cũng sợ. Nhưng giờ thì chỉ cần mất chừng mười mấy tiếng đồng hồ là có thể vượt qua nửa khu vực đã được khai phá, trong đó có rất nhiều căn cứ thăm dò, khu công nghiệp, thế nên cũng không cần phải lo lắng như vậy.

Tuy nhiên câu nói này lập tức bị cậu cháu của Định Chủ Trác Mã bác bỏ. Anh chàng tên là Trát Tây này bảo rằng chúng tôi đã quá tin tưởng vào sức mạnh của máy móc rồi. Sài Đạt Mộc tuy rằng đã bị chinh phục, nhưng vùng an toàn chỉ giới hạn trong những chỗ mà mạng lưới đường quốc lộ bao quát được, cùng lắm chỉ chiếm khoảng 2% diện tích lòng chảo, khu vực 98% diện tích còn lại toàn bộ đều là sa mạc, đầm lầy, mỏ muối lộ thiên. Chúng ta đây có hơn chục chiếc xe với không đầy năm chục con người, đối với vùng đất ăn tươi nuốt sống sinh mạng cả mấy ngàn mấy vạn năm nay mà nói, thì chả là cái thá gì.

Cậu ta nói rằng cứ coi như đi dọc theo tuyến đường du lịch được tính là ít nguy hiểm nhất, hàng năm vẫn có người chết vì lạc đường hoặc gặp tai nạn, chưa kể chúng ta hiện tại còn đang chuẩn bị đi vào khu vực không người.

Cậu ta còn bảo, những người trước đây anh ta gặp đều là khách du lịch, đặt mục tiêu là đi xuyên qua lòng chảo. Những người này sẽ không ở lại trong lòng chảo quá hai ngày, mà mục đích của chúng tôi bây giờ lại là tìm kiếm bên trong lòng chảo. Nói vậy nghĩa là lộ trình của chúng tôi không có điểm cuối, đi vòng vèo trong sa mạc như thế là chuyện kiêng kỵ lớn nhất của dân du mục địa phương, cho nên lo lắng của A Ninh tiểu thư không phải là không có lí. Mọi chuyện cứ nên cẩn thận thì tốt hơn.

Lời nói của Trát Tây khiến chúng tôi im bật. A Ninh suy nghĩ rất lâu rồi hỏi Trát Tây: “Vậy anh có đề xuất gì cho chúng tôi không?”

Trát Tây lắc đầu đáp: nếu các vị đã muốn vào Sài Đạt Mộc, vậy thì đừng có mạo hiểm treo tính mạng lơ lửng trên dây. Từ xưa đến nay vẫn là như thế.

Cách nói của Trát Tây tóm lại vẫn có chút cảm giác dọa nạt người nghe. Lúc trước tôi từng nghe người ta bảo rằng Trát Tây cực kỳ phân nộ khi bà cậu ta đồng ý dẫn đường cho chúng tôi. Cậu ta cho rằng chuyện này quá sức nguy hiểm, mà nhóm A Ninh còn dùng tiền tài để thuyết phục bà nội anh ta, là một loại nghiệp chướng. Chúng tôi đã mang hiểm nguy và tội nghiệt đổ lên đầu bà nội anh ta. Thế nhưng cụ bà Định Chủ Trác Mã kia thì ngược lại, rất kiên quyết. Trong gia đình người dân tộc Tạng, địa vị của bà nội là cực kỳ cao, Trát Tây chẳng còn cách nào, đành phải đi theo trông chừng. Bởi thế nên suốt dọc đường anh ta căn bản chưa hề tỏ ra hòa nhã với chúng tôi, cũng chẳng nói được câu nào tử tế.

Dù rằng như thế, nhưng ở trong cái thôn giữa sa mạc chỉ lều tèo vài nóc nhà gạch mộc thấp tè này, giữa đêm sa mạc gió lạnh thổi buốt xương, nhìn đồng lửa bập bùng, đầu lại ngẫm nghĩ đêm khoảng cách giữa chúng tôi và thế giới văn minh bây giờ, tôi vẫn thấy không rét mà run.

Cậu ta nói xong rồi, chúng tôi cũng chẳng còn hào hứng bàn soạn thêm gì nữa. Máy con người ngồi im lìm bên đồng lửa một hồi lâu, rồi lần lượt lục tục chui vào nghỉ ngơi trong túi ngủ. Sáng mai chúng tôi sẽ xuất phát, A Ninh không cho dựng lều bạt, mà toàn trải túi ngủ ngoài trời. Nơi này buổi tối nhiệt độ có khi sẽ xuống dưới 0, nên chúng tôi đều nấp phía sau những gò đất cao, kê sát vào đồng lửa để sưởi ấm.

Nằm xuống chỗ đó, tôi lại cảm thấy có rất nhiều người cũng không ngủ được. Bốn bề là tiếng gió mang theo những lời rì rầm nhỏ to. Cũng khó trách. Đây có lẽ là nơi cuối cùng có tên trên bản đồ trước khi tiến vào Sài Đạt Mộc. Loại chuyện nhỏ này, lão luyện rồi thì dĩ nhiên chẳng thêm quan tâm nữa, nhưng trong đội hình có một bộ phận lớn là người địa phương được mời tới, vào lúc này đương nhên sẽ có chút kích động.

Tôi cũng chẳng biết mình đã lão luyện rồi hay chỉ là lính mới, chỉ giương mắt ngắm trời, nhận ra bầu trời ở đây gần mặt đất quá, những chòm sao nhìn cũng rõ hơn nhiều. Tôi sống ở phương Nam, thành người lớn rồi, cũng đã lâu không còn dịp thấy cảnh sao giăng kín trời. Giờ này nhìn dòng sông Ngân rực rỡ vắt ngang trời rõ ràng thế kia, không khỏi hết cả buồn ngủ.

Có điều, đường dài bốn ba bao giờ cũng có tác dụng. Sau một hồi ồn ào, những âm thanh bốn phía cũng dần lắng xuống,

Nhóm A Ninh có cắt người gác đêm. Vì người đông nên mấy việc khổ sai này chủ yếu là do những người bản xứ được thuê tới đảm nhiệm, vậy nên cũng không đến lượt chúng tôi. Tuy nhiên vì nơi này vẫn còn trong thôn xóm nên cũng không phải cảnh giác quá mức. Trát Tây cũng đã nói chỉ có ở gần Khả Khả Tây Lý mới có thể xuất hiện dã thú cỡ lớn. Còn ở đây cây cỏ thưa thớt đến nỗi chuột cũng không thèm mò tới, nói gì đến dã thú ăn thịt, cho nên tôi cũng không nghe thấy tiếng người gác đêm tán dóc với nhau, xem chừng chắc họ cũng đã ngủ rồi. Trong tiếng gió tôi mơ hồ nghe thấy vài tiếng động vật kêu, nhưng tôi cũng không để ý mấy. Chúng tôi ngủ ở chỗ chính giữa nhất trong cả khu tập kết, lỡ có bị ăn thịt, thì cũng chẳng tới lượt chúng tôi.

Tôi vừa nghĩ vậy vừa ngắm nhìn trời đêm. Cũng chẳng biết đã bao lâu, vào lúc tôi cũng buồn ngủ, đang mơ mơ màng màng thì đột nhiên cảm thấy như có người tới trước mặt mình. Tôi sợ run cả người, tỉnh lại thì thấy hóa ra là Trát Tây.

Tôi bị cậu ta dọa cho hết hồn, vội ngồi dậy định nói thì cậu ta đã ngồi xuống bịt miệng tôi lại, nhỏ giọng nói: “Đừng lên tiếng. Theo tôi. Bà tôi muốn gặp anh.”

1. Sông phong thực: nguyên văn là địa hình Nhã Đan: một loại địa hình phong thực điển hình – địa hình bị bào mòn bởi gió – còn được gọi là rãnh phong thực hoặc sông phong thực. “Nhã Đan” là tiếng của dân tộc Duy Ngô Nhĩ – một dân tộc thiểu số ở vùng Tân Cương TQ, ý chỉ những gò đất bất ngờ nổi lên.

2. Sa mạc Taklamakan (Takelamagan Shamo, 塔克拉玛干沙漠, Tháp Khắc Lạp Mã Can sa mạc), cũng gọi là Taklimakan, là một sa mạc tại Trung Á, trong khu vực thuộc Khu tự trị dân tộc Duy Ngô Nhĩ Tân Cương của Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa. Nó có ranh giới là dãy núi Côn Lôn ở phía nam, dãy núi Pamir và Thiên Sơn ở phía tây và phía bắc.

Taklamakan được biết đến như là một trong các sa mạc lớn nhất trên thế

giới, đứng hàng thứ 15 về kích thước trong số các sa mạc lớn nhất không ở vùng cực của thế giới. Nó bao phủ một diện tích 270.000 km² của lòng chảo Tarim, dài khoảng 1.000 km và rộng khoảng 400 km. Ở rìa phía bắc và phía nam của sa mạc này là hai nhánh của Con đường tơ lụa do các lữ khách đã tìm kiếm ra để tránh vùng đất hoang khô cằn – theo wikipedia.

-----oOo-----

Chương 47: Lời nhắn của Văn Cẩm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: EarlPanda —*Hết hàng tồn rồi giờ phải tự thân vận động, tự công tự thụ thế này (¬_¬) May được cái chương tâm linh tương thông, đồng cảm vãi nên gõ một lèo 3 tiếng là xong à~ \('—')/. .***** . .*

Định Chủ Trác Mã muốn gặp tôi á?

Tôi nhìn Trát Tây ngơ ngác chẳng hiểu gì cả, bởi lẽ tôi với cụ bà kia đã nói chuyện với nhau được câu nào đâu, cũng chưa hề giao lưu tiếp xúc gì cả. Thậm chí tôi cũng chả mấy khi nhìn thấy bà, sao tự dưng bà ấy lại muốn gặp tôi được?

Thế nhưng vẻ mặt của Trát Tây rất nghiêm túc, bưng bưng khí thế không cho phép một lời phản đối nào, cứ như thể bà nội cậu ta muốn gặp anh, anh mà dám không đi gặp thì chính là tội chết vậy. Cậu ta nhìn tôi có chút quái quái, rồi khẽ nói: “Xin anh hãy đi theo tôi, có chuyện rất quan trọng.”

Tôi ngẩn ra một chút, nhìn vẻ mặt của cậu ta mà cảm thấy không thể nào cự tuyệt nổi, cuối cùng không còn cách nào khác, tôi đành gật đầu, đứng lên. Cậu ta liền quay người, ý bảo tôi đi theo cậu ta.

Nơi Định Chủ Trác Mã nghỉ ngơi cách nơi ở của chúng tôi rất xa, cách nguyên một bãi đậu xe, chắc là chê bọn tôi âm ỉ quá đây mà. Tôi đi chừng hai trăm mét mới đến được chỗ đồng lửa trại của bọn họ. Tôi thấy Định Chủ Trác Mã và cô con dâu vẫn chưa đi ngủ, bọn họ đang ngồi bên đồng lửa, trên mặt đất trải một tấm chăn chiên rất dày, lửa cháy rất vượng. Ngoài hai người họ còn có một người nữa cũng đang ngồi trên

tầm chần chần bên đống lửa. Tôi tiến lại gần, vừa nhìn liền lấy làm kinh ngạc: hóa ra đó không phải ai xa lạ mà chính là Muộn Du Bình!

Muộn Du Bình quay lưng về phía tôi nên tôi không thể nhìn thấy vẻ mặt hẳn ta, thế nhưng dưới ánh lửa bập bùng, tôi lại nhìn thấy nét mặt của Định Chủ Trác Mã toát lên một vẻ âm hiểm. Tôi chẳng hiểu ra làm sao, bèn đến bên đống lửa, bụng bảo dạ thật quái lạ quá đi mất, bà cụ này đêm hôm tự dưng lại lên tìm bọn tôi tới để làm gì nhỉ?

Trát Tây khoát tay ra hiệu mời tôi ngồi xuống. Cô con dâu của bà cụ liền bung lên cho tôi một tách trà bơ, tôi liền cảm ơn rồi nhận lấy. Liếc mắt nhìn sang Muộn Du Bình bên cạnh, tôi phát hiện thấy hẳn cũng đang liếc mắt nhìn tôi, ánh mắt dường như lóe lên một tia ngạc nhiên.

Sau đó, Trát Tây thoáng nhìn về hướng lều trại sau lưng bọn tôi, dùng tiếng Tạng khẽ nói thầm gì đó với Định Chủ Trác Mã. Bà cụ liền gật đầu, rồi đột nhiên mở miệng nói tiếng phổ thông với chúng tôi, khẩu âm rất nặng: “Ở chỗ ta có một lời nhắn, gửi cho hai anh.”

Tôi với Muộn Du Bình không nói lời nào. Kỳ thực, tôi có hơi ù ù cạc cạc, tự nhủ không biết là lời nhắn của ai đây nhỉ? Có điều, Muộn Du Bình chả có biểu hiện gì cả, chỉ cúi đầu uống trà. Tôi cảm thấy không tiện hỏi cho lắm, thôi cứ ngồi nghe là được.

Định Chủ Trác Mã liếc nhìn chúng tôi, lại nói: “Người nhờ ta truyền lời nhắn này, là Trần Văn Cẩm, ta tin hai anh đều quen cả. Cô ấy nhờ ta truyền lại cho các anh một câu.”

Tôi vừa nghe xong liền ngây ngẩn cả người. Mới đầu còn tưởng mình nghe lộn, vừa định hỏi thì Định Chủ Trác Mã lại nói tiếp: “Lúc Trần Văn Cẩm nhờ ta gửi băng ghi hình thì cũng đã dự liệu đến tình huống này rồi. Nếu các anh dựa theo nội dung cuốn sổ tay mà tìm vào Tháp Mộc Đà, vậy thì, cô ấy sẽ để ta truyền lại lời nhắn cho các anh rằng, cô ấy đang ở điểm đến chờ các anh trong một thời gian đấy. Chẳng qua,” Trát Tây cầm đồng hồ đeo tay giơ ra trước mặt Định Chủ Trác Mã. Bà nhìn thoáng qua, nói tiếp, “Thời gian của các anh không còn nhiều lắm đâu. Nếu như trong vòng mười ngày mà cô ấy không chờ được các anh, cô ấy sẽ tự đi vào trong. Các anh liệu mà mau mau đi.”

Tôi ngu cả người ra, tự hỏi thế này là thế nào đây? Điểm đến? Văn Cẩm

đang ở Tháp Mộc Đà chờ bọn tôi? Cái này... Nào tôi lập tức tắc tị, quay ra liếc Muộn Du Bình, trời ơi khủng khiếp quá, khuôn mặt Muộn Du Bình cũng đầy vẻ kinh ngạc!

Chẳng qua cũng chỉ có mấy giây sau, vẻ mặt của hắn lại trở về bình thường. Hắn ngẩng đầu lên nhìn Định Chủ Trác Mã, hỏi: “Cô ấy nói những lời này với bà lúc nào?”

Định Chủ Trác Mã lạnh lùng đáp: “Ta chỉ truyền lời nhắn, còn cái khác, hết thấy đều không biết, mà các anh cũng đừng hỏi, ở đây, tai vách mạch rừng.” Lời vừa dứt, tất cả chúng tôi đều theo phản xạ quay ra nhìn quanh quất.

Muộn Du Bình hơi nhíu mày, lại hỏi: “Cô ấy còn khỏe không?”

Định Chủ Trác Mã nở một nụ cười hơi quái dị: “Nếu anh tới kịp, khắc sẽ biết.” Nói đoạn, bà khoát tay, cô con dâu bên cạnh liền đỡ bà đứng lên, đi về phía lều của mình. Xem chừng là muốn trở về đây.

Tôi đứng lên, định ngăn bà ấy thì bị Trát Tây cản lại. Cậu ta lắc đầu, ý nói vô ích thôi.

Có điều, đúng lúc này, Định Chủ Trác Mã lại quay đầu, nói với bọn tôi: “Phải rồi, còn có một câu nữa, ta quên mất không truyền đạt lại.”

Chúng tôi đều ngẩng đầu lên nhìn bà, bà liền nói: “Cô ấy còn muốn ta nói cho các anh rằng, “nó”, đang ở ngay bên cạnh các anh, các anh phải cẩn thận.”

Nói đoạn, bà lại tiếp tục xoay người vào trong lều của mình, để lại tôi và Muộn Du Bình ngẩn người ngồi trước đống lửa trại.

Tôi nhìn Muộn Du Bình, nhưng hắn lại đang nhìn lửa, chẳng biết đang nghĩ cái gì. Tôi liền hỏi hắn: “Rốt cuộc thế này là thế nào vậy? Sao lời nhắn này lại dành cho hai người chúng ta?”

Hắn không trả lời, chỉ nhắm hai mắt lại, rồi định đứng lên.

Tôi thấy hắn thái độ như vậy, trong nháy mắt hàng trăm câu hỏi lại xông thẳng lên não, tôi có chút không thể kiềm chế nổi nữa, lập tức đê hắn ta

lại, gắt: “Anh không được đi!”

Hắn quay đầu, bình thản nhìn tôi, rồi cũng không đi nữa mà ngồi xuống, nhìn tôi.

Hành vi của tên này rất khác thường, tôi còn tưởng hắn sẽ mặc kệ mà nghênh ngang bỏ đi chứ. Giờ ngay bản thân tôi cũng ngẩn ra một lúc, không biết nói gì cho phải. Hắn nhìn tôi, hỏi: “Cậu có chuyện gì?”

Tôi nghe xong, lửa giận trong bụng cháy càng lớn, bèn nói: “Tôi có chuyện muốn hỏi anh, anh không được trốn tránh nữa, anh nhất định phải nói cho tôi biết.”

Hắn quay lại, nhìn lửa một lúc, nói: “Tôi sẽ không trả lời.”

Tôi lập tức nổi cơn tam bành, gắt lên: “Cái đêch mẹ vì sao chứ?? Anh có cái gì không thể nói ra? Anh đùa giỡn bọn tôi một hồi, rồi ngay cả một cái lý do cũng không nhả ra được, anh coi bọn tôi ra cái gì hả?”

Hắn ta bèn quay ngoắt đầu lại nhìn tôi, sắc mặt trở nên vô cùng lạnh lẽo: “Cậu không cảm thấy mình rất kỳ lạ à? Chuyện của tôi, vì sao phải nói cho cậu biết?”

Tôi lập tức nghẹn lời, ở một tiếng quanh co. Nghĩ bụng thì đúng vậy thật, đây là chuyện của hắn, hắn hoàn toàn chẳng việc gì phải kể cho tôi.

Bầu không khí trở nên rất ngượng ngịu, tôi cũng không biết phải nói sao cho phải.

Im lặng một hồi lâu, Muộn Du Bình uống một ngụm trà bơ đã nguội lạnh, bỗng nói với tôi: “Ngô Tà, cậu theo đến đây để làm gì? Kỳ thực, cậu không nên cuốn vào chuyện này, chú Ba cậu đã vì cậu mà làm không ít chuyện rồi. Vững bần này, không phải thứ cậu lợi được.”

Tôi bỗng ngẩn người một lúc, vô thức nhẩm đếm. Ba mươi chín chữ, hắn thề mà nhả ra được một câu dài như thế, thật quá hiếm có. Tôi nhìn về mặt của hắn một lúc, nhưng cũng không nhìn ra được cái gì.

“Tôi cũng đâu có muốn thế. Thực ra yêu cầu của tôi đơn giản lắm mà, tôi chỉ cần biết chuyện này là thế nào thôi, tôi liền thỏa mãn ngay, thế nhưng

hết lần này đến lần khác mọi người đều không cho tôi biết, tôi không muốn lợi vũng bùn này cũng không được.”

Muộn Du Bình nhìn tôi nói: “Vậy cậu có từng nghĩ tới, vì sao bọn họ không cho cậu biết chân tướng sự việc này không?”

Tôi nhìn ánh mắt Muộn Du Bình, bỗng phát hiện ra hắn đang nói chuyện với tôi hết sức nghiêm túc, không khỏi giật mình, thậm chí cái tên này uống lộn thuốc rồi chắc.

Chẳng qua nghĩ thì nghĩ thế, chứ chính lúc này đây có lẽ hắn ta có thể nói ra cho tôi được chút gì đây. Tôi lập tức nghiêm mặt lại, lắc đầu: “Chưa từng nghĩ tới, cũng chẳng biết phải nghĩ đi đâu nữa.”

Hắn thở nhiên nói: “Kỳ thực, có đôi khi nói dối một người, chính là vì muốn bảo vệ người đó. Có một số sự thật, có thể người đó không tài nào tiếp nhận nổi.”

“Có tiếp nhận nổi hay không phải do chính người đó quyết định.” Tôi nói, “Có lẽ, người đó không muốn anh bảo vệ, người đó lại muốn chết một cách sáng khoái thì sao? Anh có hiểu cái cảm giác đau khổ khi mà mình không biết một cái gì hết không hả?”

Muộn Du Bình trầm mặc. Hai người im lặng một lúc, rồi hắn nói với tôi: “Tôi hiểu.” Sau đó, hắn nhìn tôi, “Hơn nữa, còn hiểu rõ hơn cậu. Với tôi, những chuyện tôi muốn biết, hẳn còn nhiều hơn cậu rất nhiều. Thế nhưng, tôi không giống cậu, có người để mà túm lấy hỏi.”

Tôi liền nhớ ra, hắn từng bị mất đi trí nhớ. Tự dưng tôi muốn tát cho mình một cái lật mặt, tự nhủ bảo so bì cái gì với hắn thì so, ai đời lại đi so bì cái này.

Hắn lại nói tiếp: “Tôi là một người không có quá khứ lẫn tương lai, tất cả những việc tôi làm, chỉ là muốn tìm mối liên hệ giữa tôi với thế giới này. Tôi từ đâu tới, vì sao tôi lại ở đây?” Hắn nhìn tay của mình, thở nhiên nói, “Cậu có thể tưởng tượng được không, một người như tôi vậy, nếu bỗng biến mất trên thế giới này, sẽ không một ai phát hiện ra, như thể tôi vốn chưa bao giờ tồn tại trên đời này vậy, không còn một chút dấu vết nào cả? Đôi khi tôi nhìn vào trong gương, thường thấy hoài nghi, liệu tôi có đang tồn tại thật hay không, hay chỉ là ảo ảnh của một con người?”

Tôi nói không nên lời, suy nghĩ một lúc rồi mới đáp: “Không đến mức cường điệu như anh nói thế đâu. Nếu như anh biến mất, chí ít vẫn còn tôi phát hiện ra.”

Hắn lắc đầu, không biết là có ý gì, vừa đứng lên vừa nói với tôi: “Chuyện của tôi, có lẽ đến một ngày nào đó tôi biết được đáp án, tôi sẽ kể cho cậu nghe. Thế nhưng chuyện của cậu, tóm tôi hỏi cũng không có đáp án. Hiện giờ, tất cả đối với tôi mà nói, cũng đều là bí ẩn cả. Tôi nghĩ, những câu đố của cậu đã quá đủ rồi, không cần nhiều hơn nữa.” Nói rồi liền quay bước đi về.

“Ít nhất anh có thể nói cho tôi biết một việc được không?” Tôi kêu lên.

Hắn dừng lại, quay đầu, nhìn tôi.

“Vì sao anh lại trà trộn đi vào bên trong cửa Thanh đồng?” Tôi hỏi.

Hắn nghe xong, suy nghĩ một chút, nói: “Tôi chỉ là làm lại việc mà Uông Tàng Hải năm xưa đã làm.”

“VẬY ANH Ở TRONG ĐÓ ĐÃ THẤY CÁI GÌ?” Tôi hỏi, “Đằng sau cánh cửa khổng lồ đó, rốt cuộc là cái gì?”

Hắn quay đầu, phui phui những hạt cái dính trên người, nói với tôi: “Ở trong đó, tôi đã thấy kết cục. Kết cục của tất cả vạn vật.”

“KẾT CỤC?” Tôi chả hiểu cái mô tê gì cả, còn muốn hỏi thêm. Hắn liền nhìn tôi khẽ mỉm cười, xua tay ý bảo tôi đừng hỏi, chỉ nói với tôi rằng: “Ngoài ra, tôi là người đứng ở bên cậu.” Nói rồi liền thong thả bước đi xa, chỉ còn lại một mình tôi. Tôi gục xuống cát, cảm thấy đau đầu vô cùng.

-----oOo-----

Chương 48: Tiếp tục xuất phát

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: EarlPanda — Chương này đáng ra không phải là của Mị → _ →

..*****

..Sáng sớm ngày hôm sau, đoàn xe lại tiếp tục xuất phát.

Rời khỏi thôn nhỏ tên Lan Thác, đoàn xe tiếp tục đi vào sâu trong hoang mạc Gobi, chính là khu vực không có bất cứ cái gì trên bản đồ. Nói cách khác, nơi đây không có đến cả một con đường nhỏ nhất có xe chạy qua lại, bên dưới bánh xe kia là mặt đất mà vài chục năm, thậm chí trên trăm năm, cũng không hề có dấu chân người. Tình trạng đường xá, có lẽ đúng hơn là tình trạng địa hình càng thêm hồng bết, cái gọi là xe chạy viẹt dĩa mà đi trên kiểu đường này cũng phải lo nơm nớp, bởi vì anh sẽ chẳng biết bên dưới lớp cát kia liệu có vùi đá tảng hay hố sâu hay không. Mà Định Chủ Trác Mã còn phải dựa vào đá phong hóa và lũng sông mới có thể tìm được các dấu hiệu của tuyến đường ngày trước, điều này khiến đoàn xe buộc phải đi trên con sườn dốc dựa sát vào đá núi.

Mặt trời chói chang giữa bầu không, cộng thêm dọc đường xóc nảy vô cùng, khiến tinh thần hăng hái khi mới bắt đầu của mọi người hầu như bị dập tắt hết, từng người từng người một bị mặt trời hun nóng đến héo quắt cả người. Mới đầu còn có người rò ga phóng cho thật nhanh, về sau tất cả đều ngoan ngoãn xếp thành hàng mà chạy hết.

Trong các hoạt động thám hiểm và khảo sát địa chất, thực ra, thám hiểm sa mạc hoàn toàn khác với thám hiểm rừng rậm hay thám hiểm đáy biển, dưới đáy biển và trong rừng rậm đều có một lượng lớn những tài nguyên có thể tận dụng được, nói cách khác, chỉ cần anh có đủ các kỹ năng sinh tồn thì anh có thể sinh tồn ở hai nơi này rất lâu. Nhưng ở sa mạc thì hoàn toàn ngược lại. Ở đây, chỉ có toàn cát là cát, cho dù anh có ba đầu sáu tay đến mấy cũng không thể nào một mình tìm được thứ gì đó có thể giúp anh sinh tồn ở giữa sa mạc nổi. Đây chính là nguyên nhân vì sao sa mạc Gobi được gọi là “vùng đất tử thần” vậy. Bọn A Ninh là lần đầu tiên đi vào một nơi như thế, kinh nghiệm không có, vỡ mộng kiểu này là chuyện đương nhiên.

Tôi cũng bị phơi nắng đến mức ngây ngất cả người, nhìn cát vàng cuộn cuộn bên ngoài, bắt đầu có ý định rút lui. Thế nhưng lời nhắn cho tôi với Muộn Du Bình của Định Chủ Trác Mã hôm qua khiến tôi phải ép mình hạ quyết tâm. Nhớ đến chuyện xảy ra đêm qua, tôi cảm thấy một áp lực

vô hình đang đề lên mình.

“Nó” đang ở ngay trong số các anh.

Nó là ai?

Trong cuốn sổ tay của Văn Cẩm đã rất nhiều lần đề cập đến việc phải liên tục trốn tránh khỏi “nó” trong suốt hai mươi năm, cái “nó” này rốt cục là cái gì? Mà điểm khiến tôi lưu ý chính là, vì sao phải là “nó”, mà không phải “hắn ta/ cô ta”? Lẽ nào cái “nó” đang ở ngay trong số chúng tôi đây, lại chẳng phải là người? Suy đoán này thực sự khiến người ta cảm thấy khó chịu.

Mới bắt đầu tuyến đường đi vào khu vực không người qua lại, chúng tôi men theo một con sông cạn mà đi. Hóa ra, bồn địa Sài Đạt Mộc không phải là nơi những dòng sông tụ lại. Phần lớn các con sông đều bắt nguồn từ núi tuyết Đường Cổ Lạp và Côn Lôn, tuy nhiên, trong mười năm gần đây khí hậu đã có sự thay đổi, nhiều con sông lớn còn bị lấp dưới đất chứ đừng nói là những nhánh sông nhỏ. Chúng tôi đi dưới đáy con sông cạn, nhìn thấy nơi nơi toàn là những cây cỏ ngải cao quá nửa người, phỏng chừng ở đây đã hai ba năm rồi không có nước, thêm mấy năm nữa, con sông này rồi cũng sẽ biến mất.

Đi ba ngày nữa là chúng tôi sẽ đến cuối đường sông, hoang mạc sẽ biến thành sa mạc. Có điều, sa mạc ở bồn địa Sài Đạt Mộc cũng không lớn, chúng giống như những vệt màu loang lổ tô điểm thêm cho vùng trung tâm bồn địa. Bình thường người dân chăn nuôi không ai vào sa mạc cả, bởi trong đó có ma quỷ, hơn nữa, trong đó cũng chẳng có cỏ cho dê bò ăn. Định Chủ Trác Mã nói, bao quanh vùng sa mạc này chính là cửa ngọn núi muối mà năm đó bà đã chia tay với nhóm người Văn Cẩm. Chỗ đó có một tảng đá lớn rất kỳ lạ, trông giống như một cái cổng thành khổng lồ, rất dễ tìm. Tiếp tục đi vào trong sẽ là nơi tụ hội của sa mạc, hồ, hồ muối cạn, tất cả những thứ này nuốt chửng lẫn nhau, địa hình mỗi ngày một thay đổi, một người dẫn đường kinh nghiệm dày dặn nhất cũng không dám tiến vào đây.

Có điều bọn A Ninh mang theo GPS, vì vậy về điểm ấy bọn họ không lo lắng cho lắm, cho dù Trát Tây cứ một mực nhắc nhở bọn họ rằng vào đến trong máy móc đều sẽ bị hỏng hết. Nhất là dưới sự chênh lệch nhiệt độ trong ngày lên đến hơn năm mươi độ của hoang mạc Gobi.

Men theo đường sông cạn được hai ngày, có gió lớn nổi lên. Nếu là ở giữa sa mạc thì chắc chắn đây là loại gió chết người, nhưng may mà khi ở hoang mạc đây, nó chỉ có thể hất tung lên một đám cát vàng khổng lồ. Đoàn xe chúng tôi mỗi xe phải cách nhau lên đến trên trăm mét, tầm nhìn hầu như bằng không, vận tốc xe cũng hãm đến mức thấp nhất, lại phải chống chọi với gió giật suốt cả ngày, xe với lái xe đều đã đến cực hạn rồi. Cái gì cũng không nhìn thấy, cái gì cũng không nghe thấy, vô tuyến điện không liên lạc được, cũng không thể bật lên được nữa.

Anh chàng Caucasus vẫn chưa từ bỏ ý định, nhưng về sau đó, chúng tôi không thể nào xác định được xe có đang chạy hay không, hoặc là, xe đang chạy về hướng nào nữa rồi, cuối cùng anh ta đành phải dừng xe lại, quay đầu xe sang bên ngược chiều gió để tránh cát bụi theo gió luôn vào trong động cơ, chờ hết cơn gió lớn này.

Xe bị gió vùn vò đến mức như đang lắc lư, cát đập vào cửa sổ nghe rầm rập, chúng tôi lại không biết giờ tình hình của các xe khác như thế nào, cái cảm giác lúc này thật khiếp sợ vô cùng. Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy một màu đen kịt tủa ra, đủ biết rằng bên ngoài kia là cát bụi dày đặc chứ không phải là do trời sập tối, thế nhưng thật chẳng có cách nào xoay sở cả.

Ngồi trong xe chờ hơn mười phút, gió đột nhiên lại càng lớn hơn, tôi cảm thấy cả xe cứ rung lên bần bật, giống như là sắp bay lên trời vậy.

Anh chàng Caucasus vẻ mặt khiếp sợ, quay sang nhìn tôi nói: “Trước đây cậu có gặp phải tình huống như thế này không?”

Tôi trầm nghĩ gặp thế địch nào được, nhìn vẻ mặt kinh hoàng của anh ta, đành phải an ủi, bảo rằng anh cứ yên tâm, sức nặng của một con Land Rover chắc chắn có thể bảo vệ chúng ta. Ấy thế mà lời vừa dứt, đột nhiên “Rầm” một tiếng cực lớn, hình như có vật gì đập vào chiếc Land Rover vậy, khiến cả cái xe hơi rung lên, còi báo động rú lên ầm ỉ.

Tôi cứ tưởng là xe đằng sau không nhìn thấy đường nên đâm phải chúng tôi, liền vội vàng dán mắt vào cửa kính xe. Anh người Caucasus cũng sắp đến gần mà nhìn.

Ở bên ngoài, màn đen lại càng thêm dày đặc, nhưng vì cát bụi là thể rắn,

nên khi thổi qua một vật gì đó sẽ hiện lên khung hình đại khái, với lại nếu có xe cũng có thể nhìn thấy đèn xe từ xa.

Thế nhưng nhìn ra ngoài lại không thấy bất cứ ánh đèn xe nào, tôi đang lấy làm lạ, anh chàng Caucasus bỗng kêu lên một tiếng quái lạ, túm lấy tôi quay ra sau nhìn. Tôi quay đầu, nhìn thấy bên ngoài một cánh cửa sổ xe khác, trong màn cát bụi, không biết tự lúc nào, xuất hiện một cái bóng rất kỳ lạ.

Cái bóng đen ngoài cửa sổ xe mờ mờ không rõ, nhưng rõ ràng là ở rất gần cửa sổ xe, nheo mắt cố nhìn thì thấy đó hình như là một bóng người. Nhưng ở giữa cơn gió lớn như vậy sao lại có người ở bên ngoài, vậy có khác gì tự sát đâu?

Chúng tôi còn chưa kịp kinh ngạc, cái bóng liền di chuyển, dường như đang sờ sờ cửa sổ xe muốn tìm cách để mở ra. Có điều Land Rover rất kín, hẳn ta sờ soạng cả ngày giờ cũng không tìm được khe nào mà cậy, sau đó, chúng tôi liền thấy một khuôn mặt dán sát lên kính cửa xe. Đèn trong xe chiếu rõ thấy kính chắn gió của hắn ta.

Tôi lập tức nhận ra đó là loại kính chắn gió mà bọn A Ninh phân phát, bấy giờ mới thở phào nhẹ nhõm, tự nhủ cái thằng phải gió này là đứa nào, gió lớn vậy tự dung xuống xe làm cái khi gì không biết? Chẳng lẽ chính là xe của hắn ta vừa đâm phải xe chúng tôi?

Người ở ngoài cửa sổ cũng nhìn thấy bọn tôi trong xe, bắt đầu gõ gõ cửa sổ, chỉ vào cửa xe, hình như là muốn chúng tôi ra ngoài gấp. Tôi nhìn thời tiết bên ngoài, nghĩ bụng bỏ mày mặc xác!

Còn chưa nghĩ xong, bỗng ở cửa sổ xe bên kia cũng xuất hiện một bóng người đeo kính chắn gió, người này bật đèn, cũng gõ cửa sổ xe, cả hai đều gõ rất dồn dập.

Tôi bắt đầu cảm thấy không ổn, dường như là có chuyện gì đó xảy ra, có lẽ bọn họ muốn chúng tôi xuống xe giúp đỡ. Vì vậy, tôi cũng kiểm lấy một áo choàng và kính chắn gió, đeo lên, còn anh người Caucasus lấy ra hai cái đèn mở, bật sáng sẵn rồi đưa cho tôi.

Hai người bọn tôi hít một hơi thật sâu, gắng sức mở cửa xe. Trong nháy mắt, cát bụi liền thốc mạnh vào. Tôi tuy đã chuẩn bị sẵn rồi, nhưng vẫn

bị gió đột ngột thốc cho bay trở lại vào trong xe, phải chèn chân ở cửa thì cửa xe mới không bị đóng sập lại. Tôi một lần nữa dùng hết sức bình sinh, cúi thấp đầu mới chui được ra ngoài, được người ở ngoài đỡ lấy kéo ra. Còn anh chàng Caucasus bị ngã đập thẳng xuống đất luôn, tiếng chửi thề của anh lập tức bị gió tạt ra hơn mười mấy mét liền. Khắp bốn phía toàn là tiếng gió thổi lẫn tiếng hạt cát ma sát cứ thế đập vào màng nhĩ, thứ tiếng này nghe thì không quá vang, nhưng lại lấn át hết tất cả các âm thanh khác, bao gồm cả tiếng hít thở của mấy người chúng tôi.

Chân vừa chạm xuống hoang mạc, tôi liền cảm thấy có điểm gì không đúng, sao mặt đất lại cao lên thế nhỉ? Tôi gắng sức khom người lại để không bị gió thổi ngã, dùng đèn mở chiếu về phía chiếc xe của mình, vừa nhìn liền trợn ngược cả mắt: mẹ kiếp, phân nửa bánh xe thì ngấp trong cát, thân xe thì vẹo đến ba mươi độ, bệ đặt chân của xe thì đã chìm sâu trong cát, hơn nữa, chiếc xe còn đang dần dần lún xuống, có lẽ ở đây có một hố cát chảy. Thảo nào khởi động xe mãi mà không đi được.

Không có xe, chúng tôi coi như xong đời. Tôi cuống quá, vội vàng muốn nhấc xe lên, nhưng khi vừa giẫm lên vùng cát sát mép xe thì dường như có một lực nào đó kéo chân tôi xuống, giống như một cái xoáy nước vậy, thế là tôi bèn vội vàng rút chân lên, lùi ra sau. Người vừa gõ cửa sổ chúng tôi thấy thế liền kéo tôi ra, dùng tay ra hiệu cho tôi một cách khó khăn, rằng xe này hết cách cứu rồi, chúng ta phải bỏ xe ở đây thôi, nếu không sẽ bị vùi trong cát.

Anh này che người rất kín, mồm miệng đều bị áo choàng che kín cả, tôi biết anh ta cùng lúc đó cũng đang nói rất to, nhưng tôi lại chẳng nghe thấy gì cả. Tôi không biết anh ta là ai, nhưng điều mà anh ta đang dùng động tác để biểu đạt kia quả là sự thực. Vì vậy, tôi bèn gật đầu, lại lấy tay ra hiệu hỏi xem anh ta đi đâu bây giờ? Anh ta liền chỉ vào thùng xe phía sau, bảo tôi lấy hết những đồ dùng được ra, sau đó, anh ta làm một động tác cả hai tay cùng vươn ra phía trước.

Động tác này có nghĩa là lặn xuống nước trong thủ ngữ, có ý là lục lọi, tìm kiếm. Xem ra còn rất nhiều xe nếu người ta không ra ngoài thì chắc chắn vẫn còn chưa biết xe mình đã sạt hố cát chảy, chúng tôi phải đi tìm họ để báo cho bọn họ biết, nếu không những chiếc Land Rover này sẽ trở thành những chiếc quan tài sắt thép trị giá trăm triệu của họ.

Tôi gật đầu với người kia, ra hiệu OK, rồi mở thùng xe lấy ra những

trang thiết bị quan trọng. Tôi phải khom lưng suốt cứ như một tên gù mới hoàn thành cái công việc đơn giản này. Lúc ấy, thực ra hai tai tôi đã tê rần cả lên rồi, khắp xung quanh như thể không một tiếng động gì, tĩnh lặng vô cùng, cảm giác giống như đang xem một bộ phim câm, một bộ phim câm 3D.

Đóng thùng xe lại, tôi mới thấy trên cửa xe phía sau bị lõm hẳn xuống một vết, giống như bị một con quái vật khổng lồ đập cho một phát vậy. Tôi nhớ đến lần chấn động lúc nãy, liền dùng đèn mỏ chiếu khắp bốn phía xung quanh, nhưng không nhìn thấy cái gì cả, chỉ thấy bóng anh chàng người Caucasus đang giục tôi đi mau.

Tôi trấn định lại tinh thần, nghĩ bụng có lẽ đó chỉ là do một tảng đá bị gió thổi đập phải thôi, rồi co quắp người lại đi về phía sau theo mấy cái bóng người kia.

Đi được chừng mười mấy mét mà tôi cảm giác cứ như đã đi được tám mấy mét, hoặc có lẽ là còn xa hơn nữa, chúng tôi liền thấy đèn chiếc xe tiếp theo. Đèn xe này đã vênh cả lên rồi. Chúng tôi đi tới, nhảy lên trên mui xe, thấy người trong xe đã chạy cả ra rồi. Chúng tôi lại đi về phía sau thêm hơn mười mét nữa mới tìm thấy bọn họ, có một người bị rơi mắt kính chắn gió, cát bay đầy cả vào mắt, đau quá liền kêu tướng lên. Chúng tôi vây quanh người này làm thành một bức tường chắn gió, dùng khăn mặt che kín lấy mắt anh ta.

Chúng tôi đỡ anh ta đứng lên, tiếp tục đi. Rất nhanh sau đó lại tìm được một chiếc xe, trong xe có ba tên đang đánh bài. Bọn tôi nhảy chồm chồm trên nóc xe cả ngày trời mà mấy tên này vẫn chẳng thèm có phản ứng gì, cuối cùng, tôi phải dùng một tảng đá đập nứt kính cửa xe của bọn họ, lúc này, xe đã chìm một nửa rồi.

Sau khi đưa bọn họ ra ngoài, gió đã mạnh đến nỗi mấy hòn đá trên mặt đất cũng bị gió tốc lên, có mấy viên đá cứng đạn thỉnh thoảng lại bay xẹt qua trước mặt bọn tôi, bị đập trúng là xong đời. Có một người bị đá bay trúng vào kính chắn gió, mũi đầm đìa máu. Có người bèn dùng tay ra hiệu rằng thế này không xong rồi, đi lại bây giờ quá nguy hiểm, chúng tôi không còn cách nào khác đành tạm thời ngừng việc tìm kiếm, nằm sấp xuống tránh né trận mưa đá này.

Có mấy người lấy vài vật cứng rắn nào đó từ trong túi trang bị, tôi thì lấy

ra một cái hộp cơm inox úp lên mặt, còn anh chàng Caucasus thì lấy ra một quyển Kinh thánh. Thế nhưng còn chưa kịp sắp xếp cái gì thì gió đã cuốn lấy lật tung trang sách ra, nhaoáng cái tất cả trang giấy đều tước ra thành giấy vụn rồi biến mất luôn, trong tay anh ta chỉ còn lại một cái bìa sách đen sì.

Tôi cười anh ta ha hả, gào tướng cả cổ họng lên: “Quyển sách của anh chắc chắn là sách lậu rồi!” Lời chưa dứt, một viên đá liệng thẳng vào cái hộp cơm của tôi, tóe lửa tứ phía. Cái hộp cơm vốn chỉ có tác dụng đựng cơm ăn thôi, cho nên chả mấy mà tôi đã không thể giữ nổi được nữa, cái hộp cơm liền văng mất tiêu.

Tôi sợ chết khiếp, nếu bị đá đập trúng đầu thì có mà máu phun tung tóe, tôi chỉ có thể ôm chặt đầu, áp sát mình vào mặt đất.

Lúc này, đột nhiên bốn phía sáng bừng lên, một tia chớp nóng rẫy bất chợt bay lên từ phía bên cạnh chúng tôi. Chúng tôi đều bị dọa cho khiếp vía, tôi nghĩ bụng ôi cái đêch, thứ gì mà nhanh đến vậy?! Tôi còn chưa kịp phản ứng, phía trước lại có ba tia chớp lóe lên, bay về hướng chúng tôi, vừa vạn sượt qua người bọn tôi. Liên đó tôi ngửi thấy một mùi quen thuộc, đó là mùi magie bị đốt cháy ở nhiệt độ cao. Tôi lập tức nhận ra đó là thứ gì: đạn tín hiệu.

Tôi không khỏi giận dữ, nhủ thầm không biết cái thằng phải gió nào, cái thằng con lợn nào lại bắn đạn tín hiệu trong cái thời tiết này, lại còn ở nơi đầu gió nữa hả? Sợ gió thổi không chết bọn tôi nên phải bắn phát cho cả đám chết cháy hả? Một quả cầu lửa nhiệt độ lên đến hàng nghìn độ C bắn đi với tốc độ 160km/h, trúng phát là tèo luôn.

Thế nhưng nghĩ lại, liền thấy không đúng lắm, nhóm người này đều là người đã qua huấn luyện đầy đủ, sao có thể làm xằng làm bậy được. Trong thám hiểm, bắn đạn tín hiệu là một phương thức liên lạc chỉ sử dụng trong những tình huống nguy cấp, bởi phạm vi chiếu sáng của nó rất rộng, tiêu hao nhiều đạn dược, bình thường chỉ trong tình huống vô cùng nguy hiểm hoặc đối tượng cần liên lạc cách quá xa thì mới sử dụng. Trong điều kiện tự nhiên ác liệt như bây giờ mà bọn họ lại sử dụng đạn tín hiệu, vậy chắc hẳn ở phía trước kia đã xảy ra chuyện gì rồi.

Tôi liếc mắt nhìn mọi người khắp xung quanh, bọn họ cũng nghĩ giống như tôi vậy. Tôi liền giơ tay ra hiệu, để ba người không bị thương đứng

lên, đi đến chỗ đó xem có việc gì. Nếu người ta cần giúp đỡ hoặc có ai đó bị thương, không chừng sẽ giúp được một tay.

Tuy nhiên, đây không phải việc muốn làm là làm hay chủ nghĩa anh hùng cá nhân được, tôi vừa lóp ngóp đứng lên thì bị một viên đá bắn trúng vào vai, bọn tôi đều phải lấy ba lô chắn phía trước làm khiên, chỉnh lại la bàn, sau đó đi về phía có đạn tín hiệu bắn lên ban này. Đồng thời còn phải đề phòng nhớ lại có đạn tín hiệu đột nhiên bắn tới.

Đi được một lúc, chúng tôi cũng không biết mình có đi lệch hướng hay không nữa, có điều, đi được chừng hơn trăm mét thì gặp được ba chiếc xe quây vào cùng một chỗ. Thế nhưng trong xe không hề có người, người đã bỏ đi từ lâu. Chúng tôi tìm khắp xung quanh mấy chiếc xe, cũng không thấy ai cả, vậy mà các trang thiết bị trong xe lại vẫn còn nguyên.

Xe đang bị lún hố cát, chúng tôi mở thùng xe, thăm nghĩ ít nhất thì cũng phải lấy hết mấy đồ cứu thương gì đó ra đã. Ngay khi đang định chui vào trong xe thì lại có ánh sáng đạn tín hiệu lóe lên, từ nơi cách chúng tôi rất xa. Ánh sáng vừa chợt lóe, chúng tôi nhận thấy nơi bắn đạn tín hiệu lại ở bên trái bọn tôi, cách đây cũng không đến nỗi quá xa. Xem ra chúng tôi quả thực là đã đi lệch hướng. Hoặc là người bắn đạn tín hiệu đã di chuyển.

Chúng tôi đeo trang bị lên lưng, tuy rằng đã mệt lắm rồi, nhưng gió cứ thổi thế này thì cũng không đến mức thôi ngã bọn tôi được, chúng tôi vẫn có thể bước đi một cách ổn định, đi về phía có đạn tín hiệu bắn ra. Đi mãi, đi mãi, chúng tôi bỗng kinh ngạc nhìn thấy, ở phía trước kia, trong cát bụi cuộn cuộn, xuất hiện một cái bóng hình khổng lồ.

Trong cơn cuồng phong, chúng tôi đều khom lưng, dìu lẫn nhau đi xuyên qua màn sương đặc toàn cát, nhìn cái bóng khổng lồ kia mà tất cả đều cảm thấy vô cùng bất ngờ, trong phút chốc liền quên mất có nên tiếp tục tiến bước hay không.

Anh chàng người Caucasus bên cạnh giơ tay ra hiệu, hỏi tôi đó là thứ gì vậy. Anh chàng này tư duy rất theo quán tính: anh ta đang ở Trung Quốc, mà tôi là người Trung Quốc, vậy hễ cứ ở Trung Quốc mà đụng phải cái gì thì phải chạy đi hỏi tôi mới được.

Tôi lắc đầu bảo anh ta đừng ngờ ngẩn, trong đầu tôi cũng không nắm được gì đâu.

Nói chung là, không còn nghi ngờ gì nữa, ở phía trước cách chúng tôi khoảng chưa đến hai trăm mét kia, nếu như không phải là một ông Ultraman béo phì tuổi trung niên thì hẳn là một ngọn núi đá khổng lồ. Đây là thứ mà ai cũng nghĩ tới đầu tiên, thế nhưng suốt trên đường đến đây đều là đất bằng phẳng cả, đâu có thấy ngọn núi đá nào mà to lớn đến thế này?

Núi đá này từ đâu chui ra vậy? Chẳng lẽ là bọn tôi bị lơ đễnh tập thể cả rồi nên lúc trước không nhìn thấy? Tôi tự nhủ, biết điều này là không thể rồi, bởi vì suốt đường đi, việc đầu tiên quan trọng nhất là bọn tôi phải đi tìm núi đá như thế này, bởi chúng tôi cần nơi râm mát để nghỉ ngơi, bóng của những núi đá như thế này là nơi nghỉ ngơi tuyệt vời mà bất cứ đội thám hiểm nào cũng sẽ lựa chọn. Mà thông thường thì, những ngọn núi đá trơ trọi kiểu này trên sa mạc không có nhiều, cho nên nếu mà nó xuất hiện thì chắc chắn chúng tôi sẽ chú ý thấy.

Có điều, bây giờ không lo nghĩ được nhiều đến thế. Có một ngọn núi đá lớn như vậy, quả thực là một nơi tránh gió quá tốt, đạ n tín hiệu kia có lẽ chính là để cho chúng tôi tìm được nơi tránh gió đây.

Tôi bắt đầu chạy về phía ngọn núi đá kia, rất nhanh tôi liền cảm thấy được rõ ràng: càng tới gần núi đá gió càng giảm, sức lực càng dùng càng tăng, chạy được phân nửa quãng đường tôi đã thấy phía trước có năm, sáu ánh đèn lóe sáng phát ra từ những ngọn đèn mờ.

Tôi mừng rỡ như điên, chạy điên cuồng về phía ngọn đèn, hứng lấy cơn cuồng phong, một bước nông một bước sâu mà chạy vọt đến. Nhưng chạy rất lâu, rất lâu mà ngọn đèn kia dường như vẫn không lại gần tôi một chút nào, mẹ kiếp hóa ra là ở xa đến thế, tôi nghĩ thầm. Lúc ấy cũng sức cùng lực kiệt rồi, bèn chạy chậm lại, gọi mấy người bên cạnh chậm lại chờ một chút, bởi tôi cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Thế nhưng tôi vừa quay đầu nhìn lại, không khỏi choáng váng cả người. Bên cạnh tôi làm gì có người nào, xung quanh chỉ có cát bụi cuộn cuộn cùng bóng đêm vô tận.

-----oOo-----

Chương 49: Lạc đường

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: EarlPanda

Tui bị ảo giác viết nhầm Ngô Tà nặng 60kg mà ko thím nào đọc nhắc tui sửa sai à? (¬_¬) Các thím quên đồng chí Ngô cao to đẹp trai cao những 1m82 sao, nặng 60 ký có mà con cá mập à (¬_¬) 1 cân Trung Quốc = 1/2 kg . .***** Gió ở đây không còn dữ dội như vừa rồi nữa. Gió cuồn cuộn khắp bốn phía, phía trước chắc chắn là có thứ gì đó chắn gió lại, nhưng còn hai người vừa chạy cùng tôi thì đi đâu cả rồi? Tôi chạy đâu có nhanh, thế mà cũng tụt lại phía sau được ư? Hay là bị đá bay táng trúng, ngã mẹ nó luôn ở đằng sau rồi?

Tôi giơ cao chiếc đèn mỏ chiếu khắp xung quanh mà vẫn không thấy bất cứ một bóng người nào, tôi không khỏi có chút hối hận khi này quá tập trung về một hướng mà không chú ý đến tình hình xung quanh mình. Có điều, đi lại trong gió lớn như thế này, thực ra xung quanh cũng chẳng có gì để chú ý, tiếng gió thổi quá lớn nên chẳng nghe thấy được gì, mà tất cả tinh thần và thể lực đều phải dồn hết cả vào mục tiêu trước mắt và thăng bằng cơ thể.

Nhoáng cái đã bị bỏ lại một mình, trong một chớp mắt tôi vẫn còn cảm thấy được một nỗi sợ hãi dâng lên, nhưng rất nhanh đã bị tôi xua tan mất. Tôi nghỉ ngơi một chút, hỏn hển hít thở mấy hơi, sau đó tiếp tục đi về phía trước. Bây giờ tôi không thể quay lại tìm bọn họ được nữa, tôi đã mất cảm giác về phương hướng rồi, nếu quay lại sẽ chẳng biết đi đến đâu nữa, vì vậy biện pháp tốt nhất là đi về phía trước.

Tôi vút bớt một ba lô trang bị đi, thứ này thật sự là nặng quá đi mất. Đồ nghề thám hiểm của người nước ngoài cá nhân hóa lắm, có lần tôi còn thấy có người mang theo một cái khung ảnh vợ của mình to như cái khiên, hay một quyển sách cỡ cái tablet vậy. Tôi lười vác giùm bọn họ lắm rồi, bèn trang bị nhẹ nhàng rồi tiếp tục chạy về phía ngọn đèn nọ.

Thế nhưng dù tôi có chạy đến cỡ nào ngọn đèn kia vẫn cứ ở xa tít mù tắp, cứ như thể tôi chẳng đến gần thêm được tí gì. Tôi thở hồng hộc, nghĩ muốn bỏ cuộc rồi, nhưng vẫn thấy không cam lòng. Lại chạy tiếp, chạy mãi, ngọn đèn phía trước liền hoa hết cả lên.

Ngay khi tôi sắp mất đi tri giác mà té nhào xuống đất thì bỗng nhiên, có người nào đó chột kéo tôi lại. Tôi đã kiệt sức rồi, bọn họ kéo một cái tôi liền khuyu xuống đất. Ngẩng đầu nhìn, qua một lớp kính chắn gió, tôi nhận ra đôi mắt của hai người kia. Một người là Muộn Du Bình, người còn lại là tên Kính Râm, kính chắn gió của tên này cũng màu đen nốt. Hai người kia vội vàng kéo tôi đi sang một hướng khác.

Tôi giãy khỏi bọn họ, chỉ vào phía trước, muốn nói rằng ở đó có nơi tránh gió.

Nhưng khi tôi vừa nhìn lại liền ngậy ra, phía trước không thấy gì cả, ngọn đèn lúc nọ đã biến mất, ở đó chỉ có bóng tối mịt mù, ngay cả cái bóng khổng lồ kia cũng không thấy đâu nữa.

Muộn Du Bình và Kính Râm không thèm để ý đến tôi, một mạch kéo lê tôi đi. Lúc bấy giờ tôi nhìn thấy khâu sủng tín hiệu trong tay tên Kính Râm. Hai người này khỏe khủng khiếp, tôi nặng gần chín mươi cân mà cũng bị bọn họ xách đi thoăn thoắt. Rất nhanh, tôi dần tỉnh lại, bắt đầu đạp chân lên mặt đất, ý rằng tôi có thể tự chạy được.

Bọn họ thả tôi ra, tôi lập tức hồi hận ngay. Hai người kia chạy quá nhanh, muốn đuổi theo phải dồn hết cả hơi sức mà chạy. Tôi cắn răng chạy như điên, chạy một mạch, chạy đủ hai mươi phút, trước mắt tôi cuối cùng chỉ còn lại hai cái bóng của hai người nọ. Tôi hoảng hốt, biết bọn tôi đã chạy đến bờ sông rồi. Trèo lên được một đồi đất, hai bóng người phía trước đã không thấy tăm hơi.

Tôi gào toáng lên chờ tôi với, dưới chân lại đột nhiên vấp một cái, ngã lộn tùng phèo xuống dưới sườn dốc. Tôi vùng vẫy đứng lên, nhổ hết bùn đất trong mồm ra, nhìn khắp bốn phía xung quanh. Thì ra bên dưới sườn dốc này là một con rãnh sâu, trong rãnh toàn là người, tất cả đều co lại trong rãnh để tránh cơn cuồng phong. Thấy tôi ngã xuống, cả đám bèn ngẩng đầu nhìn tôi.

Chúng tôi co người lại dưới đáy rãnh, cát bụi cuộn cuộn lướt qua trên

đầu chúng tôi. Hoang mạc Gobi không phải lúc nào cũng bằng phẳng, đặc biệt là ở những nơi từng có con sông chảy qua. Hai bên bờ sông có rất nhiều những con rạch nhỏ ngập nước mỗi khi thủy triều lên, những vết sẹo trên bề mặt hoang mạc này không quá sâu nhưng cũng phải cỡ hai, ba mét, thế là đã đủ cho chúng tôi tránh gió rồi.

Tôi đã sức cùng lực kiệt, có mấy người chạy đến đưa tôi xuống đáy con rạch. Hóa ra ở chếch bên trong con rạch này còn có một cái ao trũng rất lớn, có lẽ ở đây từng có một cây hồ dương lớn, cây hồ dương này sau khi bị đổ, bộ rễ của nó gãy lìa tạo thành một cái hố, lâu dần bị nước xối vào bào mòn nên mới hình thành cái ao trũng này. Thân cây hồ dương đã bị chôn vùi dưới đáy con rạch, chỉ có thể nhìn thấy một phần nhỏ nhô lên. Tất cả mọi người đều lui vào trong ao trũng này, còn đốt một bếp lò không khói để sưởi ấm, bên trong không có một chút gió nào.

Tôi bị người ta kéo vào trong. Ao trũng rất nông, cũng không cao lắm, ở bên trong đã chật chội lắm rồi, bọn họ co vào nhường cho tôi một chỗ, lại có một người khác đưa nước cho tôi. Nơi này là góc chết gió không thổi đến được, cho nên nói gì cũng có thể nghe thấy, thế nhưng tai tôi vẫn còn chưa thích ứng được, nhất thời không nghe thấy nổi bọn họ đang nói cái gì.

Uống mấy ngụm nước xong tôi mới cảm thấy khá hơn. Tôi tháo kính chắn gió ra, không khỏi bùi ngùi: xứ Trung Hoa này thiếu gì nơi tốt đẹp, thế đêch nào hết lần này đến lần khác tôi cứ đâm đầu vào những nơi như thế này?

Có điều, gió như vậy ở Sài Đạt Mộc chưa được tính là hiếm, cũng chưa phải mùa gió đáng sợ nhất ở đây. Trước đây tôi từng xem qua một số phim tài liệu về khảo sát địa chất ở bồn địa Sài Đạt Mộc, lúc đó đội khảo sát đang dựng lều thì gặp phải gió mùa, kết quả cả đám người đều bị thổi tung lên trời như mây con điều, đồ đạc trong nháy mắt liền bị thổi bay ra xa cả chục mét. Chỉ có điều tôi cảm thấy rất kỳ lạ, vì sao Định Chủ Trác Mã lại không cảnh báo chúng tôi về điều này? Gió mùa trên hoang mạc Gobi rất rõ ràng, đừng nói là một bà già, chỉ cần là người sống ở đây một khoảng thời gian là có thể tự mò ra được quy luật của gió rồi.

Và lại, chẳng biết gió này bao giờ mới chịu ngừng. Bình thường nghe người trên hoang mạc nói, ở nơi như thế này một năm chỉ có hai mùa gió, mỗi mùa phải đến nửa năm, một khi gió đã nổi là sẽ thổi không

ngừng. Nếu cứ kéo dài như vậy, chúng tôi coi như xong đời.

Muộn Du Bình và Kính Sâm chẳng mấy chốc lại đi ngoài, hẳn là đi tìm những người khác. Những người ở đây rõ ràng đều đã khiếp sợ vô cùng, chẳng có mấy ai nói chuyện, tất cả đều co rúm người lại một chỗ. Tôi thậm chí cảm thấy tức cười, nghĩ bụng còn tưởng bọn họ cũng giống như Indiana Jones chứ, hóa ra cũng chẳng ăn thua gì. Có điều tôi liền nhận ra chân của mình cũng không ngừng run rẩy, không thể đứng lên nổi.

Người đưa nước cho tôi uống hỏi tôi có sao không, có bị bầm tím chỗ nào không? Tôi lắc đầu đáp tôi không sao.

Thực ra, ký ức của tôi về một chuyến mạo hiểm trong bão tuyết trên núi Trường Bạch kia hẳn còn mới mẻ, như bây giờ là đã hơn hời đó rồi, cuối cùng cũng có thể xem như là được nghỉ ngơi thư thái một chút, chỉ ít chúng tôi còn có chỗ ẩn náu, cũng không phải lo bị chết cồng.

Sau khi nghỉ ngơi một lúc, tôi mới có thể quan sát khắp mọi người trong ao trũng này một lượt, lại không thấy A Ninh đâu. Ba người Định Chủ Trác Mã, cô con dâu và Trát Tây ở tít bên trong cùng của cái ao trũng, Ô Lão Tứ cũng ở đây, nhân số không nhiều lắm, xem ra đa số mọi người vẫn còn ở bên ngoài, cũng không thấy anh chàng Caucasus đâu.

Đội ngũ này nhân số nhiều lắm, tôi thậm chí, bọn A Ninh chắc hẳn vẫn đang ở bên ngoài tìm kiếm. Nhiều người đến vậy, cho dù bọn Muộn Du Bình có ba đầu sáu tay cũng chẳng thể lo hết được. Cũng may đây còn chưa phải ở trong sa mạc, nếu không, chỉ e là mấy người bọn tôi đều chết chắc rồi.

Ba giờ sau, gió mới chậm lại một chút, mới đầu bọn Muộn Du Bình thỉnh thoảng còn có thể đưa được vài người trở về, về sau bọn họ cũng kiệt sức, không ra ngoài nữa. Tất cả chúng tôi chui vào bên trong, nằm mê man, mãi cho đến khi sắc trời tối sụp xuống thật, bấy giờ mới quả thực là tối đen như mực. Tiếng gió thổi bên ngoài như tiếng ác quỷ gầm thét, mới đầu còn khiến người ta khó chịu, về sau thì chỉ cảm thấy buồn ngủ.

Tôi đã chuẩn bị sẵn việc gác đêm, cũng không có gì đáng ngạc nhiên, thực ra có nhiều người đã ngủ từ lâu. Có người mạo hiểm xông ra ngoài gió cát, lấy ít thức ăn trong các ba lô hành lý xếp chất đống ở bên ngoài.

Chúng tôi phân chia thức ăn, ăn qua loa một ít, tôi liền ngả mình xuống cát vàng mà ngủ thiếp đi.

Không biết ngủ được bao lâu, khi tỉnh lại thì gió đã nhỏ đi nhiều. Đây là một dấu hiệu tốt. Tôi thấy đa số mọi người vẫn còn đang ngủ, Trát Tây ngồi trên chõ cửa chui vào ao trũng, có lẽ là đang gác đêm. Ở đây không an ổn cho lắm, trên đỉnh đầu chúng tôi không phải là đá, mà là đất bùn khô nứt cùng cát đá, cho nên thỉnh thoảng lại có cát từ phía trên lọt xuống. Lúc tôi ngủ đã ăn cả một miệng toàn cát, cảm giác rất khó chịu, cho nên tôi phun cát phì phì vừa đi ra đến bên cạnh Trát Tây.

Tôi không có ý định tìm Trát Tây để nói chuyện phiếm. Trát Tây không phải loại người dễ sống chung, có lẽ cậu ta có tâm lý đề phòng với chúng tôi, mà tôi thì không phải cái loại người rảnh háng đi đem mặt nóng úp vào mông lạnh làm gì, cho nên cậu ta có thái độ mấy tôi cũng chẳng để tâm. Tôi đi tới bên cạnh cậu ta, chỉ là vì muốn hít mấy hơi khí trong lành, đổi chỗ ngủ.

Có điều, khi tôi vừa đến chỗ đó, chợt nghe bên ngoài có tiếng động, sau đó thấy ở ngoài có ánh sáng đèn mờ, hình như có người nào ở ngoài.

Tôi lấy làm lạ, hỏi Trát Tây có chuyện gì thế? Trát Tây đưa cho tôi một điều thuốc lá[1], nói A Ninh đã về, gió đã nhẹ bớt, bọn họ gọi người ra ngoài tìm những người khác, tiện thể xem xe cộ thế nào.

Tôi nghĩ đến chiếc xe bị cát lún, trong lòng cũng có chút lo lắng. Bão cát lớn đến vậy, không biết mấy chiếc xe này còn có thể chạy được không nữa. Hơn nữa, tôi khá là lo cho anh chàng người Caucasus nọ, không biết anh đã về chưa. Thế là tôi bèn đeo kính chắn gió lên, khoác áo choàng, đi ra ngoài xem, định đi hỏi thăm tình hình một chút.

Vừa đi ra ngoài, tôi liền thở phào một cái. Gió ở bên ngoài còn nhẹ hơn so với trong tưởng tượng của tôi, xem ra gió đầu đã qua rồi, trong không khí không còn nhiều cát bụi nữa. Tôi kéo áo choàng xuống, hít mấy hơi đầy lồng ngực cái bầu không khí mát rượi nơi hoang mạc, sau đó đi về phía có ánh đèn mờ.

Đó là hướng phía lòng sông. Tôi đi xuống đó, đến bên mấy người bọn họ.

Bọn họ đang kiểm tra một chiếc xe. Chiếc xe này đã ngập trong hố cát, chỉ còn chừa lại cái mũi xe. A Ninh tay cầm bộ đàm, sốt ruột điều chỉnh tần số.

Tôi hỏi bọn họ: “Sao rồi?”

Một người lắc đầu, chỉ nói một câu: “Thê ly tử tán.”

Tôi ù ù cạc cạc, không hiểu anh này nói vậy là có ý gì cho lắm, vì vậy bèn nhìn về phía A Ninh.

Cô ta nhìn tôi, cười rất miễn cưỡng, đi tới giải thích: “Vừa rồi Định Chủ Trác Mã nói, rất có thể gió sẽ lại nổi lên lần nữa, chúng ta phải mau chóng tìm một nơi có thể tránh gió tốt. Có điều, xe của chúng ta đều bị cát lún cả, có mấy chiếc chắn chắn là hỏng rồi, những chiếc xe khác chỉ sợ cũng không thể khởi động được, cần phải sửa lại.” Cô ta dừng lại một chút, “Phiền toái nhất chính là, có bốn người không tìm thấy được. Có lẽ khi này nổi gió họ bị lạc đường, chúng tôi vừa đi một vòng tìm mà không thấy.”

Tôi hỏi mấy người đó gồm những ai, A Ninh nói đó là anh chàng người Caucasus kia và ba người còn lại tôi không quen biết.

Khi anh chàng người Caucasus mất tích là ở cùng với tôi, tôi liền chỉ hướng cho bọn họ, hỏi bọn họ đã tìm ở vùng đó chưa. A Ninh bèn gật đầu, nói đã tìm khắp các vùng xung quanh rồi, những người này chắc chắn còn đi xa hơn cô ta nghĩ.

Tôi thở dài, an ủi cô ta mấy câu, bảo cô đừng lo lắng. Những người này đều có GPS, hơn nữa, gió lớn như vậy, chắc chắn không thể đi xa được. Bây giờ vẫn còn có gió, tầm nhìn không quá rõ ràng, đợi đến rạng sáng lại tìm thì tiện hơn.

Cô ta cắn môi gật đầu nhưng vẻ mặt không thay đổi gì, làm tôi cảm thấy có chút không ổn. Tôi cũng không biết gì về hoang mạc Gobi, bây giờ không biết sắp xảy ra chuyện gì nữa, cho nên không còn cách nào khác ngoài im miệng lại.

Chúng tôi gắng sức mở cửa hai chiếc xe, lấy hết trang bị bên trong ra, sau đó bọn họ còn định đi tìm thêm một chiếc xe nữa, tôi chỉ biết chạy

theo sau.

Lúc này tôi phát hiện ra xe bị lún xuống ở giữa lòng sông, dường như không phải do cát lún thường nhắc đến trong tiểu thuyết, mà là mặt đất ở dưới đáy lòng sông kia bị sụt xuống, cả xe bị rơi xuống dưới, cho nên mới không bị ngập quá nóc xe. Có người nói với tôi, đó là do lớp vỏ muối bị vỡ vụn. Nhiều nơi ở bên dưới hoang mạc này có rất nhiều lớp vỏ muối[2]. Nơi này vốn là lòng sông, trước kia khi sông vẫn còn nước, đáy sông vô cùng phức tạp, có một lượng lớn các chất tích tụ ở dưới. Khi khô hạn, vỏ muối kết tinh để lại rất nhiều khe hở, cho nên, ở nơi lòng sông này có những vùng có kết cấu như một miếng pho-mát, không chịu được sức ép. Như vậy là chúng tôi đã đỗ xe ở sai chỗ rồi.

Tôi lấy làm lạ, nói: “Nhưng suốt dọc đường chúng ta đều đi trên lòng sông này, đâu có xảy ra chuyện gì?”

Người kia đáp: “Đó là bởi vì con đường sông trước đó chúng ta đi đã khô cạn từ rất lâu rất lâu về trước rồi, còn đường sông ngay dưới chân chúng ta đây cùng lắm mới chỉ khô cạn được khoảng nửa năm. Cậu có thấy ở đây gần như không có một cọng cỏ hay một bụi cây nào không?”

Tôi giật mình nhìn xung quanh, quả là vậy, bốn phía đều trơ trụi, ngay cả một cây saxaul[3] cũng không mọc nổi.

Người kia nói với tôi: “Bây giờ chúng ta hẳn là đang đi về phía thượng du con sông này. Ở đầu nguồn con sông này chắc chắn phải có một ngọn núi cao, nếu sông không bị đổi dòng thì ở gần con sông này nhất định sẽ có thành cổ hoặc di tích gì đó, như vậy có nghĩa là bà lão người Tạng kia cũng không phải chỉ đường bậy bạ gì. Lúc đầu tôi còn tưởng bà già này là kẻ lừa đảo cơ đấy.”

Tôi nhìn anh ta chỉ tay về phía thượng du con sông, trên hoang mạc bằng phẳng dường như quả thật có một điếm gì đó. Nhớ đến bóng đen khổng lồ giữa cơn gió lớn nọ, tôi vẫn có cảm giác đó không phải là ảo giác của tôi.

Đến nửa đêm, chúng tôi tìm thấy được toàn bộ xe của mình, sau đó chất hết hành lý lên xe. Bình minh lên, mọi người lần lượt tỉnh giấc, A Ninh bắt đầu phân chia các công việc: người thì sửa xe, người thì đi tìm những người khác.

Tôi cùng với mấy người đi tìm xe tối hôm trước thì đi kiếm chút gì đó ăn, sau đó chui vào túi ngủ ngủ bù. Chúng tôi mệt mỏi rã rời, ngủ một lần là ngủ đến tận khi mặt trời ngả về tây.

Khi tỉnh lại, gió đã hoàn toàn ngừng hẳn. Không còn cát bay nữa, hiệu suất làm việc của mọi người lại càng tăng cao: có mấy chiếc xe đã được sửa xong, chỉ còn chờ xuất phát; các loại đồ dùng trang bị đã được sắp xếp lại, cất ở trong xe.

A Ninh đã không ngủ một ngày một đêm, đến giờ vẫn đang không ngừng nghe bộ đàm. Muộn Du Bình và tên Kính Râm kia cũng không có ở đây, đi hỏi thăm thì được biết, hai người họ vẫn đang ở bên ngoài đi tìm bốn người bị mất tích.

Tôi nghe xong liền cảm thấy lo lắng. Đã một ngày một đêm rồi, vậy mà vẫn không tìm được bốn người nọ, chẳng phải bọn họ có GPS đây sao? Hay lẽ nào lại đúng như lời Trát Tây nói, thứ này không thể dùng được trong hoang mạc?

Tôi lấy từ trong ba lô ra một ít lương khô, vừa ăn vừa đến chỗ A Ninh hỏi tình hình cụ thể.

A Ninh cau mày, hai vành mắt đều đã thâm sì, trông có vẻ rất tiêu tụy, tôi hỏi cô cô cũng chẳng có tâm tư đâu mà trả lời tôi, vẫn liên tục nói chuyện qua bộ đàm với người đang đi tìm ở bên ngoài. Bọn họ nói chuyện bằng tiếng Anh, tôi nghe loáng thoáng cũng biết đó không phải là tin tốt gì.

Tôi hỏi cô ta có cần tôi ra ngoài đi tìm nữa không, cô ta lắc đầu, nói rằng không cần đâu, cô đã cử ba nhóm người ra ngoài tìm, đã đi đến lần thứ ba rồi, tôi có đi cũng chỉ vô dụng. Rồi cô ta lại bảo tôi đi thu dọn ít đồ, bọn Trát Tây đã tìm thấy một tòa thành ma ở cách đây khoảng hai mươi kilomet phía trước, một lúc nữa chúng tôi sẽ đi đến đó nghỉ ngơi, kéo buổi tối trời sẽ nổi gió.

Tôi thấy cô ta đã vò đầu bứt tai lắm rồi, cũng không muốn làm phiền thêm nữa, bèn đi ra chỗ nhóm người đang sửa xe, giúp bọn họ lấy dụng cụ.

Khoảng nửa tiếng sau, Trát Tây từ phía lòng sông phía xa xa trở về, nói với chúng tôi rằng trời sắp nổi gió rồi, đường chân trời phía trước đã nổi cát bụi mù mịt, chúng ta phải mau đi thôi, nếu không công sức sửa chữa xe cộ này giờ sẽ đổ sông đổ bể mất.

Chúng tôi lập tức chuẩn bị, rất nhanh đã chuẩn bị xong. Bởi vì thiếu xe, cho nên những xe nào chưa sửa xong thì được kéo đi ở đằng sau. Tôi ngồi cùng xe với mấy người Tạng, lên đường đi về phía nơi mặt trời khuất núi phía xa xa.

Đi giữa hoang mạc Gobi mênh mông này khoảng chừng hai mươi phút, nơi mặt trời lặn phía trước dần xuất hiện những bóng hình núi đá bị phong hóa của dạng địa hình Yardang[4], từng ngọn núi đá nhô lên trên mặt đất bằng. Từ trong bộ đàm vang lên tiếng của Trát Tây chỉ hướng đi cho chúng tôi, chẳng mấy chốc, một “tòa thành” to lớn liền xuất hiện trước tầm mắt.

Đó chính là nơi tránh gió mà Trát Tây đã chọn, chúng tôi bèn đi thẳng đến đó. Khi đến gần, ngược nhìn lên mới thấy, hóa ra đó là một ngọn núi đá hình dáng giống như một cái bánh bao, đằng sau nó là cả một khoảng lớn lộ nhô đây những tảng đá núi bị phong hóa của địa hình Yardang, trông như những pháo đài phòng thủ của một tòa thành vậy.

Tòa thành ma này còn có tên là phong thành, do ở đây rất nhiều những tảng đá lớn ở đây bị gió bào mòn, tạo thành một dạng địa hình vô cùng đặc biệt: trải dài trong cả một khu vực lớn rải rác những mỏm núi đá hình thù kỳ lạ, dễ khiến người ta liên tưởng đến những chuyện ma quỷ; hơn nữa, do sự phân bố của các mỏm núi đá nên khi gió thổi qua sẽ vang lên những tiếng động nghe như tiếng gào khóc thảm thiết, vì vậy nó mới được gọi là tòa thành ma. Dạng địa hình này rất phổ biến trên các hoang mạc. Trước đây tôi từng đi tham quan ở Tân Cương cho nên lần này thấy vậy cũng không lấy gì làm kỳ lạ.

Chúng tôi dừng chân bên dưới một mỏm núi đá bằng phẳng ở bên ngoài “tòa thành”. Trát Tây nhảy xuống trước rồi gọi to, chúng tôi bắt đầu xuống xe lục tục hạ trại. Hai tiếng sau, quả nhiên trời bắt đầu nổi gió, chẳng mấy chốc cát bụi mù mịt che kín cả bầu trời. Giống như hôm qua, gió thổi mãi đến tận nửa đêm mới dần dần dịu lại.

Gió quá lớn, ma quỷ trong thành gào khóc thảm thiết, chẳng ai có thể

ngủ nổi. Gió nhỏ dần, mọi người mới dần dần thiếp đi. Có hai người do ban ngày đã ngủ nên giờ phải gác đệm, hai người này cảm thấy rất hứng thú với những ma quỷ trong tòa thành kia, thấy tôi và Trát Tây vẫn chưa ngủ bèn đi ra ngoài chụp ảnh. Trát Tây nhắc nhở bọn họ phải cẩn thận một chút, đừng đi vào bên trong, rất dễ lạc đường.

Tôi buổi sáng đã ngủ đủ, bây giờ hăng còn tỉnh như sáo. A Ninh đang vắt óc suy nghĩ cách tìm người vào ngày hôm sau, tay vẫn cầm khur khur cái bộ đàm. Xem ra, nếu không tìm được mấy người kia thì A Ninh sẽ không chịu đi nghỉ ngơi.

Tôi đi đến khuyên cô đi ngủ một lúc, còn chưa nói được mấy câu, bỗng có tiếng người ở bên ngoài kêu to: “Bác sĩ! Bác sĩ!”

Bác sĩ của đội A Ninh là một ông béo mập, lúc này ông ta cũng không ngủ mà đang đọc sách, nghe thấy tiếng người gọi liền ngồi dậy. Chúng tôi cũng nhìn về phía tiếng gọi, liền nghe bên đó có tiếng gọi: “Mau tới đây! Tìm được A K rồi!”

A K là một trong bốn người mất tích. Chúng tôi vừa nghe liền giật cả mình, vội vã chạy tới bên đó. Chúng tôi nhìn thấy ở đó có hai người đi chụp ảnh tòa thành ma lúc này, đang đứng trên một gò đất vẫy tay với chúng tôi. Chạy đến nhìn xem, chỉ thấy trên gò đất này có một cái hố rất to, trong hố có người đang nằm. Đó chính là A K.

Bác sĩ hồng học chạy đến, nhảy xuống hố, sờ soạng một lúc rồi kêu to: “Còn sống.”

Có mấy người luống cuống nhảy xuống hố khiêng người bị nạn lên. Bác sĩ kêu bọn họ khiêng anh ta vào trong lều.

Cảnh tượng rất hỗn loạn. Trát Tây cũng người nọ chạy về lều, tôi bị đẩy sang một bên. Nhìn cái hố kia một lúc, rồi lại nhìn về hướng chúng tôi đi tới đây, nghĩ bụng trời ạ, sao người này lại có thể ngã lộn cổ ở đây, nơi này cách nơi chúng tôi đỗ xe hôm qua những hơn hai mươi cây số, chưa kể lúc đó còn bị ngược gió nữa. Chẳng lẽ anh ta đi ngược gió mà tới đây sao?

Quay trở lại căn lều y tế, do được bác sĩ cấp cứu kịp thời, chẳng mấy chốc mà anh A K nọ đã được cứu về. Bác sĩ thở phào nhẹ nhõm, nói rằng

anh ta chỉ bị kiệt sức mà té xỉu thôi. Bác sĩ châm cứu cho anh một cái, anh liền tỉnh lại.

Sau khi anh tỉnh lại, chúng tôi bèn hỏi anh đã gặp phải chuyện gì. Anh ta đáp, anh cũng chẳng biết có chuyện gì xảy ra nữa, anh cứ đi miết, đi mãi một hồi lâu, liền thấy trước mặt có một cái bóng, anh tưởng rằng ở đó có núi đá bèn đi thẳng về phía đó, cuối cùng đi mãi đi mãi, chẳng biết đi được bao lâu, liền bị ngã xuống hố. Nói rồi anh ta hỏi: “Ôi, thế Lão Cao với hai người khác đã về được chưa?”

Lão Cao chính là anh chàng người Caucasus nọ. Tôi nghe anh ta nói về cái bóng liền âm thầm giật mình, định nhờ anh ta kể lại chi tiết. Thế nhưng A Ninh vừa nghe anh ta hỏi về Lão Cao lập tức hỏi lại anh vì sao lại hỏi như thế, có phải anh đã gặp bọn họ rồi không.

Anh ta đáp: “Lúc đó bọn họ ở ngay phía trước tôi, tôi gọi thế nào họ cũng không quay đầu lại. Nghĩ lại thì chắc là do đi ngược gió nên bọn họ không nghe thấy, sau đó tôi bị ngã rồi ngất đi. Sao thế, bọn họ chưa về à?”

A Ninh kinh ngạc nói: “Ý anh là trước khi anh ngất đi vẫn còn nhìn thấy bọn họ?”

A K gật đầu. A Ninh quay đầu, nói với tôi: “Anh nghe thấy không? Nơi tìm thấy Lão K là bên ngoài tòa thành ma, phía trước chính là thành ma, như vậy, chắc hẳn bọn họ đã vào thành rồi! Chẳng trách chúng ta tìm mãi cũng không tìm thấy họ.”

Đôi mắt cô lập tức sáng bừng lên, vỗ tay ý bảo chúng tôi đi ra ngoài. Chúng tôi ra khỏi lều y tế, bàn bạc một hồi, A Ninh khăng khăng muốn đi vào trong thành ma tìm kiếm.

Không biết những người này đã xảy ra chuyện gì, đi ngược gió suốt hơn hai mươi cây số, Lão K thì bị té xỉu ở bên ngoài, người ở trong thành có lẽ cũng đã sức cùng lực kiệt rồi, phải mau chóng tìm được bọn họ, như vậy chúng tôi mới an tâm hơn được.

Tôi hào hứng gật đầu đồng ý. Chúng tôi lập tức sắp xếp đội ngũ, có nhiều người giờ vẫn đang ngủ thì không đánh thức họ dậy, chỉ có ba người gồm ông bác sĩ, tôi và A Ninh đi vào trước xem xét một vòng.

Những người còn lại thì để chừng hai tiếng nữa hẵng gọi họ dậy cùng vào.

Nói xong, chúng tôi liền đi chuẩn bị ngay. Khi vừa mới xách ba lô lên, Trát Tây bỗng đi tới, nói: “Chờ một chút, bà tôi nói, các anh không được vào đó.”

-----oOo-----

Chương 50: Tòa Thành Ma

Nguồn: EbookTruyen.VN

A Ninh lấy làm lạ, hỏi: “Vì sao?”

Trát Tây bèn nói: “Bà nội tôi nói, trước mặt mấy người đây là một tòa thành ma quý, chứ không phải điểm du lịch đâu. Khoảng địa hình Yardang này rộng phải đến tám mươi bảy ki lô mét vuông, mênh mông vô cùng. Cảnh quan bên trong đều rất nguyên sơ, không có bất kỳ biển chỉ đường nào, buổi tối mà vào đây thì cực kỳ dễ lạc đường. Hơn nữa, có người còn nói, trong này có cơ man là cát lún, năm 1997 cả một đội khảo sát địa chất đã mất tích ở đó, hồi ấy có biết bao nhiêu người đi tìm mà vẫn không thấy. Về sau, năm 1999, trời nổi gió lớn, một nhóm nhiếp ảnh gia khi đến đây chụp ảnh đã phát hiện ra hai cái xác khô quắt trong một hố cát, những người còn lại vẫn chưa tìm thấy.”

A Ninh nghe xong liền lắc đầu, nói: “Cậu không phải lo, bọn tôi có mang theo GPS. Nếu theo lời cậu nói, địa hình nơi này phức tạp đến vậy thì chúng tôi càng phải đi vào trong, nếu đợi đến sáng mới đi tìm, không chừng bọn họ sẽ xảy ra chuyện mất.”

Nói rồi, cô vẫn không nghe lời cảnh báo của Trát Tây mà gọi vài người tới, vặn đèn pin, định tiếp tục chuẩn bị tiến vào trong tòa thành.

Tôi nghĩ lời cô ta nói cũng có lý. Từ trước tới giờ Trát Tây toàn sắm vai nguy hiểm, mở mồm câu nào giật gân câu ấy, giờ lời cậu ta nói ra đương nhiên A Ninh sẽ không hoàn toàn tin tưởng. Hơn nữa, phong cách của người Tây là lấy con người làm gốc, bảo bọn họ phải bỏ rơi ba người đồng đội kia, đối với họ chẳng khác nào tự tay giết bạn mình cả, vì vậy

không còn cách nào khác đành đưa ra quyết định này.

Tôi đương nhiên là muốn cùng đi theo, bởi ba người kia khi mất tích đều ở cùng với tôi. Dù nhiều dù ít, tôi cũng phải bỏ công bỏ sức ra một chút, bằng không nhờ ba người kia quả thực gặp điều bất trắc gì thì tôi cũng không thể yên giấc được.

Trát Tây còn muốn nói gì đó, chợt Định Chủ Trác Mã ở bên liền quát một tiếng. Bà ta lắc đầu, ý bảo Trát Tây đừng nói nữa, sau đó nói liền thoáng với Trát Tây mấy câu tiếng Tạng.

Lập tức Trát Tây lộ ra vẻ mặt khó hiểu, nhưng dáng vẻ của Định Chủ Trác Mã rất kiên quyết. Trát Tây còn muốn kháng nghị nữa, nhưng Định Chủ Trác Mã liền mắng một tiếng, cậu ta không dám nói gì thêm nữa. Trát Tây gật đầu với Định Chủ Trác Mã, lùi trở về, vẻ mặt buồn bực mà nói với chúng tôi: “Mấy người gặp may đấy, bà nội tôi bảo tôi đưa mấy người vào trong.” Nói rồi cậu ta vặn đèn pin, đến chỗ hành lý của mình, bắt đầu sắp xếp đồ đạc.

Tôi không nghe hiểu tiếng Tạng, bèn hỏi A Ninh xem bà lão kia nói gì thế. A Ninh cũng lắc đầu, bảo nhỏ tiếng quá cô cũng không nghe rõ, hình như là nói “nhận tiền của người ta thì giúp người ta trừ tai họa” đại loại thế thì phải.

Tôi thầm thấy tức cười, quay đầu thoáng nhìn Định Chủ Trác Mã. Bà cụ này đã quay trở về lều của mình, xem ra không có vẻ gì là lo lắng cả.

Trát Tây dọn dẹp sắp xếp lại trang bị một lượt, bỏ lại hết tất cả những đồ không cần thiết, mang theo đầy đủ nước và lương khô, còn có cả súng tín hiệu nữa. Sau đó đánh thức tài xế dậy, nói với ông ta ý định của chúng tôi, rồi để ông ta chờ ở bên ngoài chuẩn bị tiếp ứng. Nếu thấy chúng tôi ở trong bắn đạn tín hiệu lên thì tuyệt đối không vào trong, ở ngoài bắn đạn tín hiệu chỉ phương hướng cho chúng tôi. Nếu như bọn tôi vẫn không ra, thì đợi trời sáng mọi người hẵng vào trong tìm, chúng tôi sẽ để lại ký hiệu ven đường đi.

Người tài xế kia mơ mơ màng màng gật đầu ưng thuận. Bốn người chúng tôi sắp xếp một chút, sau đó Trát Tây xỉ mặt đi đầu, mấy người chúng tôi quay về phía lối vào thành ma sau lưng mà bắt đầu xuất phát.

Nơi chúng tôi tránh gió là ở sát ranh giới với tòa thành ma, đằng sau ngọn núi đá cao lớn nơi chúng tôi hạ trại là một sườn dốc kéo dài thẳng xuống dưới, ở phía cuối chính là mỏm núi đá trông như một tòa pháo đài mà tôi đã nhìn thấy trong bão cát, có lẽ đây là một mỏm núi đá khá cao nằm trong vùng thành ma.

Trên đường xuống dốc, Trát Tây dùng những hòn đá vụn đập thành những đồng đá A rập(*) đánh dấu hướng đi cho người đi sau. Cậu ta nói, suốt dọc đường đi, mỗi khi cần rẽ trái rẽ phải gì đó thì đập một đồng đá ở đó, sau này khi đang đi thẳng mà gặp đồng đá của mình thì không được tiếp tục tiến bước nữa, nếu đi tiếp sẽ lại thành đi vòng vèo. Đây là mốc đánh dấu của cậu ta.

Chúng tôi nghe thấy có lý, nói không thành vấn đề.

Rất nhanh chúng tôi đã đến lối vào thành. Tiến vào trong tòa thành ma, quang cảnh bốn phía bắt đầu trở nên kỳ dị. Ngược mắt nhìn trông, dưới ánh trăng vàng vạc thấy cơ man những mỏm núi đá tối đen như mực nổi lên trên nền cát sỏi của hoang mạc, do ánh sáng mập mờ không nhìn rõ. Khi chiếu đèn pin qua mới có thể thấy những rãnh phong hóa do gió cát bào mòn hết sức rõ ràng trên bề mặt núi đá. Dưới màn trời tối mịt, một số ít những nơi ánh trăng có thể chiếu đến trông trắng lợt âm đạm vô cùng, khiến tôi có cảm giác dường như đang bước đi trên mặt trăng.

Tôi nhìn ngắm cảnh vật suốt dọc đường, cố gắng nhớ lại những kiến thức địa chất học năm xưa đã học ở trường, nhưng đã quên sạch mất rồi. Chỉ biết vùng địa hình Yardang này bị phong hóa chưa lâu, đa phần địa thế tương đối thấp, thời gian núi đá và gò đất hình thành không dài nên mức độ phong hóa không nghiêm trọng. Vì thế, ở đây phần lớn đều là những núi đá và gò đất vô cùng cao lớn.

Trong tình cảnh đó, chúng tôi chỉ có thể đi xuyên qua các khe núi xen kẽ giữa những núi đá và gò đất, không thể thoải mái trèo lên trên các gò đất mà đi như ở những vùng thành ma khác. Có điều, ở kiểu địa hình này, các khe núi không hề bằng phẳng, nơi thì cao vượt lên trên mặt cát sỏi của hoang mạc, nơi thấp thì ở tít sâu dưới lớp cát hoang mạc. Theo địa chất học, nhưng ngọn núi đá này thực ra là đỉnh của hệ thống núi chìm bên dưới hoang mạc, đừng thấy nó chỉ cao có mười mấy mét mà nhầm, có khi dưới chân chúng tôi đây còn ẩn chứa cả một hệ thống núi đá cao đến cả chục ki lô mét nữa. Những rặng núi ngầm dưới lớp cát hoang mạc

này đều là các nhánh của hệ thống núi Côn Lôn. Theo lý thuyết mà nói, chúng tôi bây giờ cũng là đang bước đi trên núi Côn Lôn.

Chẳng qua, tôi không có thời gian suy nghĩ nhiều đến những vấn đề học thuật này. Khi tiến vào trong được khoảng hai, ba ki lô mét, A Ninh bắt đầu dùng bộ đàm gọi. Còn bọn tôi thì lớn tiếng hô hoán, hi vọng ba người kia nghe được tiếng của chúng tôi mà đáp lại.

Ở giữa chốn thành ma vắng vẻ, tiếng gọi của chúng tôi lập tức bị vọng lại vô số lần, tiếng vọng vang lên chông chéo nhau, có thể truyền đi rất xa. Xa xa mà nghe thì cảm thấy vô cùng quái gở, cứ như là tiếng quỷ khóc vang vọng lại từ cõi u minh.

Cứ như vậy, chúng tôi vừa đi vừa gọi, tìm được đủ ba tiếng đồng hồ thì cũng là lúc tiến vào rất sâu bên trong thành ma rồi. Chiếu đèn pin ra khắp bốn phía núi đá, mắt cũng hoa hết cả lên, mồm cũng đã kêu gọi đến mỗi cả rồi. Thế nhưng vẫn chẳng thấy bóng dáng nhóm người anh Caucasus đâu, cũng không có bất kỳ tiếng trả lời nào. Đáp lại tiếng gọi của chúng tôi chỉ có tiếng vọng của chính chúng tôi cùng với tiếng gió thổi hiu hiu.

Chúng tôi dừng lại nghỉ ngơi. A Ninh hỏi Trát Tây, dựa vào kinh nghiệm của cậu ta, phải tìm kiếm bằng cách nào mới tốt nhất đây?

Trát Tây lắc đầu: “Cũng chỉ có mỗi cách như mấy người vẫn làm đây thôi. Chúng ta bây giờ đi được khoảng bảy ki lô mét, nếu là tính theo đường thẳng thì là một quãng đường rất dài rồi. Thế nhưng thực ra chúng ta đã vô thức đi vòng vèo từ lâu, nhìn la bàn xem, bây giờ chúng ta đang đi theo hướng vòng về đây. Con người ở nơi này cũng giống như con kiến, sẽ vô thức mà đi theo hình chữ S. Vì thế mới nói, bây giờ tôi chỉ có thể bảo đảm đưa mọi người ra ngoài thôi, việc tìm người tôi không có cách nào cả... Mấy người đó ngồi im một chỗ thì còn tốt, chứ bọn họ mà cũng đang mò mẫm tìm đường, vậy, cô nói xem, xác suất để hai nhóm người gặp được nhau trong một mê cung rộng tám mươi ki lô mét vuông là bao nhiêu?”

A Ninh không hài lòng với câu trả lời này, cau mày nói: “Mấy người các cậu trước đây không có ai từng bị lạc đường à?”

Trát Tây đang đắp một đống đá, không ngẩng đầu lên mà lắc đầu nói:

“Chúng tôi không vào trong nơi này vào buổi tối.”

Nói rồi cậu ta thở dài, không biết là có ý gì.

A Ninh nhìn vẻ mặt của mấy chúng tôi, cổ vũ vài câu, nói chúng tôi không nên nản chí. Chẳng qua hiển nhiên là không có tác dụng cho lắm. Chúng tôi rút ra mấy điều thuốc, xóc lại tinh thần, tiếp tục bước đi.

Thế nhưng vẫn chẳng có tiến triển gì như chúng tôi kỳ vọng. Lại vừa kêu gọi vừa bước đi, cũng không biết là đã đi bao lâu rồi nữa, trong lúc đó đã dừng lại nghỉ ngơi được bốn lần, Trát Tây đã đập được không dưới ba mươi đồng đá rồi, nhưng ngay cả một bóng người vẫn không thấy, cũng không có bất kỳ tiếng đáp lại nào. Đường như bên trong tòa thành ma vắng vẻ này đã nuốt chửng hết tất cả mọi tiếng gọi của chúng tôi.

Mà điều khiến tôi cảm thấy đáng sợ rõ ràng là, trước giờ đi mãi mà chúng tôi chưa từng đụng phải bất kỳ đồng đá nào của Trát Tây, chứng tỏ chúng tôi vẫn còn đang tiến về phía trước. Tòa thành ma này thật sự là thâm sâu không thể lường được, không biết bên trong này còn có bao nhiêu chặng đường nữa đây.

Tiếp tục tiến bước, chúng tôi đi vào trong một hẻm núi kẹp giữa hai ngọn núi đá. Đến dưới chân một tảng đá lớn, thật sự là không thể đi tiếp nổi nữa, đành phải dừng lại nghỉ ngơi lần thứ sáu.

Lúc này chúng tôi đều đã khản giọng hết cả, không thể gọi to được nữa. Chúng tôi ừng ực uống từng ngụm nước lớn, tất cả mọi người đều mất giọng, đầu óc có chút trống rỗng.

Im lặng một lúc lâu, ông bác sĩ kia bỗng nói: “Có khi nào tòa thành ma này thật sự có ma quỷ chẳng? Bọn họ đã bị ma quỷ bắt đi mất rồi?”

Lời này thốt ra rất đột ngột, chúng tôi đều sững sốt một hồi. Trát Tây lườm ông ta một cái, bảo ông ta chớ có nói nhảm. Người Tạng tương đối truyền thống, nghe những lời như thế này cảm thấy khá khó chịu.

“Ma quỷ thì chắc chắn không có, người cũng chắc chắn là ở trong này.” Một lúc sau, Trát Tây uống một ngụm nước cho nhuận giọng, vừa từ tốn nói: “Chỉ là không biết tình huống bây giờ là như thế nào thôi.”

Mọi người lại im lặng, mỗi người đều có suy nghĩ của riêng mình. Trên thực tế, tôi biết bây giờ hy vọng trong lòng chúng tôi đều rất mong manh, lúc vừa mới vào đây, tôi còn ngỡ xác suất tìm được bọn họ rất lớn, chỉ ít thì cũng phải tìm thấy được chút ít dấu vết nào đó. Thế nhưng bây giờ, hoàn toàn chẳng có cách gì cả.

Nghỉ ngơi một hồi lâu, A Ninh nhìn đồng hồ đeo tay một cái rồi đứng lên, kêu chúng tôi chuẩn bị tiếp tục xuất phát. Chúng tôi đều theo phản xạ có điều kiện mà đứng lên, hít một hơi thật sâu, chuẩn bị xốc lại tinh thần, tiếp tục hò hét.

Vào đúng lúc đó, mấy người bọn tôi nghe thấy từ trong bộ đàm của A Ninh vang lên một tiếng người la hét. Tiếng tĩnh điện vô cùng lớn, rất chói tai, không nghe rõ là đang nói cái gì.

Bốn bề vốn im lặng như tờ, đột nhiên lại nảy ra cái tiếng động này làm chúng tôi sợ hết hồn, lập tức quay sang nhìn bộ đàm của A Ninh.

A Ninh cũng ngẩn người ra, vài giây sau mới phản ứng lại đứng, vội vàng cầm lấy bộ đàm đưa lên nghe cho kỹ.

Tiếng động kia lại một lần nữa vang lên, tiếng tĩnh điện rất chói tai, nhưng có thể nghe rõ là tiếng gọi của một người.

“Bọn họ ở ngay gần đây!” Chúng tôi kinh ngạc kêu lên. A Ninh gần như nhảy dựng cả lên.

Với địa hình của thành ma, bộ đàm hầu như không có tác dụng gì mấy, chỉ khi ở trong một khoảng cách rất gần mới có thể thu được tín hiệu. Suốt dọc đường A Ninh đều điều chỉnh thử bộ đàm xem có thu được tín hiệu gì không, nhưng không có kết quả gì, giờ đây tín hiệu đột nhiên là vang lên, hiển nhiên là bộ đàm của đối phương đang ở rất gần đây.

Chúng tôi âm thầm thở phào một cái. A Ninh lập tức bắt đầu xoay vặn điều chỉnh tần số, giọng nói kia mới bắt đầu rõ ràng hơn, thế nhưng vẫn không nghe ra được là đang nói cái gì. Sau đó, cô ta kêu to vào bộ đàm: “Tôi là đội trưởng, chúng tôi đang đến tìm các anh, các anh đang ở hướng nào?”

Đáp lại là một chuỗi âm thanh liên tiếp khó mà diễn tả được, tiếng nhiều

sóng rất nhiều, nhưng ngữ điệu có thay đổi, rõ ràng là đối phương đã nghe được tiếng gọi của chúng tôi.

Những uể oải vừa rồi liền bị quét sạch, ông bác sĩ hét to một tiếng “Yes!”. Tôi cũng lấy bộ đàm của mình ra, vỗ vỗ, điều chỉnh một chút, nhìn xem máy móc có vấn đề gì không. Rất nhanh sau đó tôi cũng nghe được âm thanh nọ, cũng vẫn là tiếng âm ỉ xì xèo như vậy.

A Ninh lại gọi một lần nữa, lúc này đây, âm thanh nọ mới rõ ràng hơn một chút. Máy người chúng tôi vẫn cố gắng lắng nghe, hy vọng có thể nghe thấy rõ đối phương đang nói cái gì.

Nghe một hồi, tôi liền phát hiện ra có gì đó không ổn. Người bên kia bộ đàm hình như không phải là đang nói chuyện. Cái ngữ điệu giọng nói này vô cùng kỳ quái, rất khó hình dung, nghe thật kỹ thì thấy hình như là tiếng một người đang cười khẩy một cách đầy oán độc.

—

(*) người A rập cổ đại khi đi lại trong sa mạc thì dùng những đồng đá này thay cho biển chỉ đường, để cho người đi sau khi đi sâu vào sa mạc hay khu vực thành ma không bị lạc đường.

-----oOo-----

Chương 51: Tiếng gọi của ma quỷ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôi “hở” một tiếng, cảm thấy có gì không ổn, lại đóng tai lắng nghe, mà càng nghe lại càng cảm thấy dường như đây không phải tiếng người nói chuyện. Tuy không dám khẳng định chắc chắn, nhưng nghe thì rất giống tiếng cười.

Mấy người kia cũng nhận ra được điều này. A Ninh liền ngừng kêu gọi. Chúng tôi nhìn nhau, ai nấy đều có vẻ kinh ngạc vô cùng.

Ông bác sĩ nói: “Thế này là sao thế? Sao bọn họ lại đang... cười? Có phải là do nghe thấy tiếng chúng ta nên vui quá không?”

Trát Tây liền vặn lại: “Lúc vui ông cũng cười như vậy hả?”

Vẻ mặt A Ninh cũng đầy nghi hoặc. Cô ta không hô hoán nữa mà tiếp tục điều chỉnh bộ đàm, muốn nghe rõ âm thanh trong bộ đàm hơn chút nữa.

Nhưng thử chỉnh mãi mà vẫn không có tác dụng gì. Có điều, âm thanh nọ lại vang lên mấy phút nữa. Cả bọn liền dán tai vào nghe, càng nghe càng thêm rõ, thực là rất giống tiếng cười gằn, nghe có vẻ vô cùng oán độc, vốn không thể nào là từ một người bình thường phát ra, mà như là từ một kẻ tâm thần thì đúng hơn. Nhưng nghe kỹ hơn nữa, lại cảm thấy dường như bên cạnh tiếng cười kia còn có một tiếng động khác nữa, tiếng động này rất nhỏ. Hai loại tiếng động này hòa vào nhau, giữa khung cảnh nơi tòa thành ma mang đầy màu sắc ma quái khủng khiếp khiến người nghe vào cảm thấy khá là quỷ dị.

Nghe một tiếng cười khẩy rõ ràng không có ý tốt gì, tôi thấy rất khó chịu. Ngay cả tên mặt cứ lạnh như tiền suốt dọc đường đi – Trát Tây bây giờ cũng phải khiếp sợ, mặt mũi trắng bệch, nuốt nước bọt, nói: “Sao thế này? Cười gì khó nghe bỏ mẹ đi được.”

A Ninh ra hiệu bảo cậu ta đừng nói gì, rồi dí sát bộ đàm vào tai mình, lại nghe một lúc nữa mới nói: “Đây hình như không phải tiếng của con người!”

“Cô chớ nói lung tung!” Ông bác sĩ kêu lên: “Không phải người chẳng lẽ là quỷ?”

“Mọi người nghe kỹ mà xem.” A Ninh bảo chúng tôi lại gằn: “Tiếng động này có tần suất rất nhanh, hơn nữa, âm điệu cứ bình bình. Đã kêu liên tục đến năm phút rồi, ông thử cười như thế này suốt năm phút liền cho tôi nghe xem nào?”

Tôi vừa nghe liền thấy có lý, lại hỏi: “Thế đây là tiếng gì vậy?”

“Với tần suất thế này chắc là tiếng động của máy móc, ví dụ như tiếng do đồng hồ đeo tay bị dí sát vào bộ đàm chẳng hạn. Có điều nghe kỹ thì thấy âm thanh này tần suất không đều, cũng có thể là do có người đang dùng móng tay liên tục cào vào ống nói bộ đàm.” A Ninh làm mẫu thử

một chút, “Cộng thêm tiếng tĩnh điện nữa, sẽ thành ra cái tiếng này.”

“Dùng móng tay cào vào ống nói bộ đàm, vì sao bọn họ phải làm vậy?”
Bác sĩ nói: “Sao không lớn tiếng kêu lên, như thế biết đâu không cần bộ đàm chúng ta vẫn có thể nghe thấy.”

Ông ta vừa nói xong, sắc mặt của Trát Tây và A Ninh cũng thay đổi. Tôi bỗng nhiên nhận ra được điều gì, nói: “Có thể bọn họ đang ở tình thế không thể kêu to được, cũng không thể nói chuyện, chỉ có thể dùng cách thức này để liên lạc với chúng ta.”

“Hô cát! Bọn họ đang bị chôn trong hố cát!” Trát Tây kêu lên: “Có lẽ đã bị lún xuống chỉ còn chừa cái đầu. Trong tình cảnh đó, đánh rầm một cái thôi cũng đủ chìm xuống rồi!”

“Chó thật!” Chúng tôi liền căng thẳng, lập tức đứng hết dậy, nhìn bốn phía tối om. Lòng tự hỏi rốt cuộc họ đang ở nơi nào.

Lúc này A Ninh vẫn tương đối giữ bình tĩnh, cô ta vỗ tay một cái nhắc chúng tôi đừng hoảng loạn: “Bình tĩnh bình tĩnh, bọn họ vẫn có thể phát tín hiệu đi chứng tỏ bây giờ tạm thời họ vẫn an toàn, chúng ta có thể thu được tín hiệu, chứng tỏ bộ đàm bọn họ chắc chắn đang ở gần đây, chúng ta nên nhanh chóng tìm đến thôi.”

“Tuy nói là gần, nhưng cái ‘gần đây’ cũng rộng lớn lắm đó. Biết tìm thế nào?”

A Ninh bảo chúng tôi đi theo, bắt đầu cầm bộ đàm đi quanh bốn phía, tìm hướng tín hiệu truyền tới.

Tôi vừa nhìn mới thấy đúng thật, sao tôi lại không nghĩ ra nhỉ, ưởng công mang tiếng là người có ăn có học. Ở địa hình như thế này, nếu có thể thu được tín hiệu vô tuyến điện thì chắc chắn là ở xung quanh có địa hình hình khuyết nhiều xạ sóng, hơn nữa, độ mạnh yếu của sóng vô tuyến có liên quan mật thiết với khoảng cách, cho nên có thể thông qua mức độ tiếp xúc sóng vô tuyến để phán đoán xem ta có đang đến gần mục tiêu hay không.

Chúng tôi lập tức đi theo sau. Đi được một vòng mới phát hiện tín hiệu kêu vang nhất là ở một nơi sâu trong một hẻm núi, rõ ràng nguồn phát tín

hiệu là ở trong hẻm núi đó. A Ninh gọi to một tiếng, chúng tôi liền nhanh chóng chạy vào bên trong, đồng thời lôi hết đèn pin ra chiếu sáng. Trát Tây kêu to: “Cẩn thận dưới chân!”

Chúng tôi không để ý được nhiều vậy, chỉ biết vừa chạy vừa tìm, chẳng mấy chốc mà đã chạy hết hẻm núi, trước mặt chúng tôi xuất hiện một gò đất rất lớn hình bán nguyệt chặn lối đi, cao chừng năm mươi mét, trông giống một mặt cánh buồm khổng lồ, vừa cao vừa dốc, nhìn qua thì thấy không thể trèo qua đây được.

Người hiểu biết về bộ đàm vừa nhìn qua là hiểu ra ngay, địa hình như vậy là nơi tín hiệu vô tuyến yếu nhất, yếu không khác gì khi ở tít trong thung lũng trong núi lớn. Nhưng khi chúng tôi nhìn vào bộ đàm, tiếng động kia vẫn hết sức rõ ràng, không yếu bớt chút nào. Như vậy có thể nói, thứ phát tín hiệu kia chắc chắn nằm trong vòng 110 mét xung quanh gò đất hình bán nguyệt này.

“Là ở đây sao?” Chúng tôi ai nấy đều toát mồ hôi lạnh, cứ có cảm giác không ổn, bởi nơi này chỉ cần chiếu đèn pin qua là nhìn thấy hết toàn bộ, đến một bóng ma cũng chẳng có.

“Lẽ nào đã chìm xuống dưới rồi?” Trong lòng tôi xuất hiện một ý nghĩ chẳng lành.

A Ninh lắc đầu, bởi vì tiếng động vang lên trong bộ đàm kia vẫn rất to rõ. Cô ta liền gọi chúng tôi một tiếng, bảo chia nhau ra đi tìm.

Chúng tôi tản ra, cẩn thận tìm kiếm các dấu vết trên mặt đất. Rất nhanh sau đó, Trát Tây liền kêu lên, có phát hiện, chúng tôi lập tức tiến tới, nhìn thấy trên mặt đất có những dấu chân rất lộn xộn. Không phải của chúng tôi.

Chúng tôi lập tức lần theo dấu chân đi về phía trước tìm kiếm. Dấu chân in trên mặt cát vô cùng rõ ràng, từ đó có thể thấy đó là ba người. Chúng tôi đi theo dấu chân đi được hơn mười mét, đến dưới chân gò đất, dấu chân bất chợt ngừng lại ở đó. Không có dấu chân rẽ hướng vào đâu đó, cũng không có dấu vết hỏ cát.

“Đạch, hay là đi vào trong gò đất rồi?” Trát Tây tặc lưỡi nói.

“Không phải!” A Ninh lộ ra vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi. Cổ ta ngẩng đầu nhìn về phía gò đất, phía trên đó tối om om, không nhìn thấy bất cứ thứ gì cả. “Bọn họ leo lên rồi.”

Đây mới là lạ. Cả bọn đều sững sốt, ngẩng đầu nhìn lên trên, chỉ thấy nơi gò đất khuất bóng là một khoảng tối đen, một màu đen thuần như một tấm màn đen khổng lồ. Đèn pin của chúng tôi chiếu lên trên, nhưng bởi vì gò đất này cao quá, ánh sáng đèn pin không thể chiếu sáng được hết toàn cảnh.

Bọn họ lên đó làm gì? Lẽ nào trên gò đất này có thứ gì chẳng?

Lúc này, A Ninh bảo chúng tôi lùi ra phía sau, sau đó lôi khẩu súng báo hiệu ra, bắn lên trời một phát.

Đạn tín hiệu nóng rực bay lên giữa không trung, sau đó nổ tung, khắp nơi sáng trưng như ban ngày. Trong nháy mắt đó, toàn bộ cảnh tượng ẩn trong bóng đen vừa rồi lập tức hiện ra.

Tất cả chúng tôi nhìn khắp xung quanh, dùng một cái mà sáng trưng như thế này, mắt chúng tôi vẫn chưa kịp thích ứng, không nhìn được rõ ràng. Bỗng nghe tiếng A Ninh cả kinh kêu lên: “Ôi trời!”

Chúng tôi vội vàng nheo mắt lại, ngẩng đầu nhìn lên giữa lưng chừng không trung, dưới ánh sáng chói của đạn tín hiệu, chúng tôi nhìn thấy ở giữa sườn gò đất khổng lồ hình bán nguyệt có khảm một vật thể nào đó rất lớn, vật thể đó một nửa chôn trong gò đất, một nửa nhô ra vắt ngang giữa không trung.

-----oOo-----

Chương 52: Thuyền đắm giữa biển cát

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trong mấy chục giây đạn tín hiệu ấy, toàn bộ chúng tôi đều khiếp sợ đến ngây người. Tất cả mọi người nhìn vật khổng lồ kia, đầu óc trống rỗng. Mãi cho đến khi đạn tín hiệu tắt, chúng tôi mới tỉnh lại được, lập tức tất cả ánh đèn pin đều dồn về phía vật đó.

Những chùm tia sáng lẻ tẻ không thể soi sáng được toàn bộ vật kia. Dưới ánh sáng đèn pin, chúng tôi chỉ có thể biết ở chỗ đó có thứ gì đó, nhưng ngược lên chỉ thấy mờ mờ không rõ. Nếu không phải vừa rồi có ánh sáng đạn tín hiệu soi ra được hình dáng thì chỉ với với đèn pin soi qua, chúng tôi chắc chắn sẽ không chú ý đến có gì khác thường. Mà chúng tôi đứng từ dưới nhìn lên, cũng thực không nhìn rõ nổi.

“Đấy là cái gì?” Trát Tây lẩm bẩm.

Không ai có thể nói ra được đó là cái gì, tôi chỉ có thể xác định, đó là xác của một vật thể nào đó bằng gỗ, chỉ là, không biết là xác của vật gì. Thoạt nhìn thì trông giống một bộ quan tài khổng lồ, nhưng nhìn kỹ lại thấy hình dáng không giống lắm, hình như là xác của một tòa kiến trúc nào đó. Nhưng tôi chưa bao giờ nhìn thấy một công trình kiến trúc nào có hình dạng cổ quái đến vậy.

“Trèo lên xem tí đi!” Không biết ai nói câu này, chúng tôi mới tỉnh lại được. Mấy người này đã liền muốn trèo lên sườn dốc rồi, tôi vội vàng cản họ lại, nói: “Đừng làm bậy, bình tĩnh một chút. Chỗ này cao đến thế, hơn nữa còn là một gò đất, không phải cứ trèo đại lên là lên được, nếu có gì bất trắc thì hỏng bét.”

A Ninh cũng gật đầu nói: “Đúng, hoàn toàn không tìm thấy ba người kia, cả ở dưới này chúng ta cũng đã tìm rồi, vẫn không có phát hiện bất cứ đầu mối gì, như vậy, rất có khả năng là bọn họ ở phía trên, mà giờ một chút động tĩnh cũng chẳng có, nhất định là có vấn đề. Không chừng, phía trên này có nguy hiểm gì, chúng ta phải cẩn thận. Hay là để tôi lên trước xem một chút, nếu ổn, mọi người cùng lên.”

Nói rồi, cô ta giắt đèn pin vào một bên hông, để bọn tôi chiếu sáng còn cô thì tự mình chuẩn bị trèo lên.

Bấy giờ, Trát Tây liền ngăn cô ta lại, nói: “Đừng động, để tôi tới, chuyện này để đàn bà con gái làm coi sao được. Gò đất kiêu này trước đây tôi trèo lên nhiều lần rồi, chắc chắn có kinh nghiệm hơn so với chị.” Nói đoạn, cậu ta cũng không chờ A Ninh đáp lại, liền miệng cắn dao găm, nhảy lên gò đất, sau đó dùng dao găm thay cuộc chim leo núi, bắt đầu leo lên trước.

Động tác cậu ta rất nhanh, thoăn thoắt cứ như một con khỉ. Chúng tôi chiếu đèn pin cho cậu ta, hầu như chẳng mất tí công sức gì. Chúng tôi nhìn cậu ta rậm rập trèo đến phía dưới vật thể khổng lồ kia. Cậu ta tìm một chỗ đứng vững, rồi quay ra làm một động tác tay với bọn tôi, ý rằng không khó trèo lắm đâu. Sau đó, cậu ta lấy đèn pin chiếu cái vật kia.

Đứng ở dưới, chúng tôi chỉ có thể nhìn thấy động tác cậu ta, chứ không thấy cậu ta chiếu ánh sáng nhìn ra vật gì, trống ngực đập dồn. Ông bác sĩ hỏi: “Đó là gì thế?”

“Tôi không biết.” Tiếng Trát Tây vọng xuống dưới. Tôi nhìn thấy cậu ta ở trên cao gãi đầu gãi tai, phun ra một câu tiếng Tạng, sau đó nói: “Trời ơi, đây... hình như là một con thuyền đấy!”

“Thuyền?” Chúng tôi nhìn nhau. Trát Tây lập tức kêu lên: “Thật là thuyền! Mấy người trèo lên đây mà xem.”

Cậu ta vừa nói xong, A Ninh liền trèo lên. Tôi cũng vụng về đi theo A Ninh. Ông bác sĩ quá béo, trèo được một tí lại trượt xuống. Chúng tôi đành để ông ta đợi ở dưới, đừng làm bậy cái gì, kéo tí ngã chết thì toi đời, sau đó mới trèo đến chỗ Trát Tây.

Đất ở sườn dốc này quả thực không khó trèo. Có hơi dốc chút, tuy rằng đất rất xốp, nhưng bề mặt không bằng phẳng, có rất nhiều chỗ để đặt chân. Chúng tôi học theo Trát Tây, dùng dao găm làm cuộc chim leo núi, thoăn thoắt chả mấy chốc mà đã đến gần.

Tôi dùng cả tay lẫn chân leo đến bên cạnh Trát Tây. Phía trên này rất lạnh. Tôi giẫm lên mấy gờ đất nhô ra, trượt một chút rồi mới đứng vững gót chân, sau đó nhìn về phía vật kia. Thế nhưng nó vẫn cách tôi quá xa, tầm nhìn cũng bị Trát Tây che mát, không thấy rõ lắm thứ kia có thật là thuyền hay không.

Tôi dịch sang một chút, chừa cho mình một vị trí, bấy giờ mới nhìn rõ. Dưới ánh đèn pin của Trát Tây, một vật đồ nát từ cổ xưa ghim vào trong gò đất, chỉ nhô ra phân nửa, một nửa còn lại cắm vào sâu trong lòng gò đất, nhìn hình dạng, quả đúng là một con thuyền đắm thời cổ đại.

A Ninh đốt một quả pháo lạnh, hướng lên trên phía con thuyền đắm. Lúc này bốn phía đã sáng bừng lên, tôi phát hiện mức độ tàn tạ của con

thuyền đắm này đã rất rõ ràng, gần như rửa ra hòa cùng với bùn đất, đã bị carbon hóa. Ở một bên thuyền gỗ còn có một vết nứt cực lớn, bên trong hình như trống không. Tôi có thể thấy trong đó có bùn, nhưng ở nơi sâu nhất thì tối đen, không nhìn thấy gì cả.

Tôi quay đầu nhìn địa hình xung quanh, nghĩ thầm đây chính là một phát hiện lớn. Nơi này trước đây chắc là một con sông cổ, con thuyền đắm này bị đắm ở con sông cổ này, rồi bị chôn vùi trong nước bùn. Không ngờ bãi bê nung dâu, con sông cổ đại giờ lại biến thành sa mạc, hơn nữa, gò đất chôn vùi con thuyền đắm này lại cao hơn mặt đất nhiều đến thế.

A Ninh leo đến bên con thuyền cổ, soi đèn pin vào trong khe nứt, liền soi thấy ở trong có một lượng lớn bùn và thứ gì đó vùi trong bùn. Trong đồng bùn đó, còn có thể thấy rất nhiều những bình gốm sứ và các đồ vật cùng loại khác nữa.

A Ninh nói: “Có lẽ đây là một con tàu chở hàng đi Tây Vực buôn bán, những thứ này là hàng hóa của họ, đây thực là một phát hiện chấn động, hiện nay vốn có rất nhiều người nhận định rằng Tây Vực không có vận tải đường thủy.”

Thời cổ đại, nơi đây là một trong mười bảy con đường tơ lụa đầy hung hiểm, mà các quốc gia Tây Vực lại phân bố ở trên mảnh đất hoang vu này. Nơi đây là dải đất trung gian để giao dịch giữa nền văn minh A Rập và văn minh Trung Hoa. Xưa kia, trên vô số những dòng sông này cực kỳ phồn thịnh náo nhiệt, không biết bao nhiêu là vải vóc tơ lụa đã đi qua những con sông này để chuyển đến phương Tây. Có người nói, hoàng thất các nước Tây Vực còn có thể ăn cả dưa hấu của Trung Nguyên. Thuở ấy, những con sông ở đây thay đổi khôn lường, không ít những đội thương buôn bị mắc cạn hoặc đắm tàu vì sông cổ đổi dòng. Ở sâu trong sa mạc này ít nhất cũng phải có hơn một ngàn con thuyền đắm bị vùi lấp dưới tầng cát, nhưng bởi vì sa mạc thay đổi quá nhiều lần, cho nên gần như không thể nào tìm được chúng, không ngờ ở nơi đây lại có một chiếc thuyền.

Ông bác sĩ đứng dưới không nhìn thấy gì, sốt ruột kêu to: “Thấy gì thế? Ba người kia có phải ở trên đó không?”

Trát Tây gọi với xuống mấy tiếng trả lời, ông bác sĩ lại nói cái gì đó nghe

không rõ.

Lúc này, tôi bỗng nghĩ đến anh chàng Caucasus nọ. Có lẽ bọn họ cũng là bởi nhìn thấy con thuyền đắm này, sau đó mới trèo lên trên kiểm tra xem. Đã tìm hết phía dưới cả rồi mà không phát hiện ra người nào cả, vậy bọn họ chắc hẳn ở phía trên. Thế nhưng liếc nhìn vách đá bốn phía cũng chẳng thấy một ai, không biết ba người này đã đi đến nơi nào rồi.

Các vách đá ở đây, ngoại trừ con tàu đắm ra thì không có nơi nào có thể trú ẩn, lẽ nào ba người kia ở bên trong con thuyền?

Lúc này, ánh trăng bị mây đen che khuất, thoáng cái, bốn phía càng thêm tăm tối, mấy người chúng tôi tìm được một vị trí đứng vững. Tôi bảo A Ninh mở bộ đàm, tìm vị trí tín hiệu.

A Ninh lấy bộ đàm ra, vừa bật lên, tiếng động kia lại vẳng lên, vô cùng rõ ràng. Cô ta vung tay một cái, tín hiệu cũng không khác lắm. Sau đó, Trát Tây chỉ chỉ vào con thuyền, bảo cô ta nhắm vào con thuyền cổ thử xem. A Ninh với người đến, vừa đến gần khe nứt trên thân con thuyền cổ, chúng tôi tức khắc liền nghe thấy tiếng động vang lên cực kỳ rõ ràng từ bộ đàm.

Bọn tôi nhìn nhau, ai này đều cảm thấy không thể tin nổi. Xem ra, tín hiệu thực sự là từ bên trong con thuyền cổ này phát ra.

Trát Tây nhìn vào trong cái khe một chút, nói: “Đúng là gặp ma rồi, chẳng lẽ ba người kia lại ngu ngốc đi trèo vào trong này?”

Cái khe rất rộng, quả thực con người có thể trèo vào, chỉ là không gian bên trong không biết có thể đủ cho cả bọn họ hay không. Chúng tôi chiếu đèn pin vào trong, thấy con thuyền này cực kỳ sâu, ở tận cùng bên trong tối đen. Tôi gọi mấy tiếng, nhưng không có ai đáp lại.

“Làm sao bây giờ?”

“Có lẽ là bọn họ đi vào rồi, nhưng rồi lại đi ra, bộ đàm bị rơi lại ở bên trong.” A Ninh nói, “Cũng có thể bọn họ ở trong đó gặp bất trắc gì đó.”

“Tiếng động này phát ra thế nào?” Tôi hỏi.

“Cái này không ai có thể trả lời được, có điều, cứ vào trong xem ắt biết.”
A Ninh nháy mắt với tôi, nói rồi bỏ ba lô trên lưng xuống, có lẽ ý là muốn tôi chui vào trong xem cùng cô ta.

Trát Tây là người dẫn đường, phải giữ sức cho cậu ta. Ở đây chỉ có tôi và A Ninh thể hình tương đối bình thường, tôi cũng không thể từ chối được. Cô ta cởi áo khoác, cầm dao găm, sau đó khom lưng bò vào khe nứt trước.

Đi vào trong, bùn bám trên thuyền không ngừng rơi xuống, cũng may thân thuyền khá chắc chắn. Sau khi tiến vào, A Ninh ngừng lại vài giây, trụ vững một chút, rồi Trát Tây bèn đưa đèn pin vào trong cho cô nàng. Sau đó tôi cũng cởi áo khoác, trèo vào.

Khe nứt này vừa đủ để tôi có thể chui vào, có điều, bên trong rộng rãi hơn so với tưởng tượng của tôi. Tôi lóng ngóng chui vào, phát hiện bên trong là một thế giới toàn bùn với đất, trên đỉnh đầu rặt những bùn khô, không thể nào ngồi xuống, chỉ có thể nằm rạp xuống mà bò. Không gian trong khoang thuyền vốn rất rộng, nhưng bây giờ thì chất đầy toàn bùn đất, kỳ thực, bọn tôi đang ở ngay trong một hang động bằng bùn.

A Ninh bật bộ đàm, lúc này tiếng động nghe như tiếng cười lạnh liên vang lên rõ ràng. Tiếng động này ở nơi đây cực kỳ vang dội. Nhìn trong khoang thuyền chỉ có tối om om một khoảng, tim tôi như bay lên cuống họng. Rốt cuộc là cái gì mới phát ra được tiếng động như vậy chứ?

A Ninh ở trong, dùng tư thế trườn nghiêng, chính là tư thế bộ đội cầm súng trườn bò. Cô ta dùng một tay đẩy người lên trước, tay kia cầm đèn pin chiếu sáng khắp xung quanh. Tôi cũng thở hỏn hển bắt chước động tác của cô ta, cũng bắt đầu lấy đèn pin chiếu sáng đồng bùn khắp bốn phía. Thực sự tất cả toàn là bùn với bùn, ngoài một ít phiến gỗ thỉnh thoảng có thấy găm trong bùn, tôi cảm thấy mình như đang trong một trận tác chiến dưới đường hầm vậy.

Nhất định sau khi thuyền đắm, những bùn đất này đã tràn vào trong thông qua khe vỡ trên thuyền. Ngay lúc đó có lẽ thuyền còn chưa chìm nghiêm hoàn toàn, cho nên bùn không ngập cả khoang thuyền. Phía dưới lớp bùn này có lẽ toàn là hàng hóa thời xưa, không biết là cái gì.

Bò vào bên trong chừng bảy, tám mét, chúng tôi có thể trực tiếp nghe

thấy tiếng động kỳ quái này rồi. Không nghe qua bộ đàm, tiếng động này nghe có hơi khác một chút, là từ nơi tận cùng bên trong khoang thuyền vọng lại, rất khẽ. A Ninh dừng lại, tắt bộ đàm, rồi bò về phía tiếng động vang lên.

Tôi hơi giữ vững khoảng cách với cô ta, chừa khoảng không gian cho cô ta có thể lùi. Bò chưa được mấy bước, A Ninh liền kinh hô một tiếng, dừng lại. Tôi cũng vội vã bò đến, từ bên cạnh cô ta thò đầu ra nhìn, liền thấy trên sàn tàu bị bùn đất đắp kín ở cuối khoang thuyền có một hang động to cỡ mặt bàn tròn, hình như là bị sụt lở mà ra. Bên dưới đó vẫn có không gian, dùng đèn pin chiếu xuống, phía dưới lộn xộn bừa bãi, toàn là những khối đất từ bên trên sụt xuống, có một người bị vùi trong đó, chỉ lộ ra nửa người trên.

Tôi chiếu đèn pin vào một cái, lập tức nhận ra đó là một trong ba người mất tích. Trên mặt anh ta toàn là bùn, xanh mét, không biết là chết hay sống. Tiếng cười lạnh kia chính là từ bên dưới đồng đất này vọng lên.

“Đúng là ở bên trong!” Tôi kêu to, thậm nghĩ đám người này đùa cũng quá trớn rồi. Tôi vừa gọi vừa lách lên trước, muốn xuống dưới đó đào anh ta lên.

Không ngờ khi tôi vừa gọi, tiếng cười lạnh kia lập tức tắt lịm đi, toàn bộ khoang thuyền bỗng dưng im bật.

Tự dưng lạng thình thế này làm tôi sợ hết hồn, tay chân bất giác khựng lại.

Sau đó tôi nghĩ, vừa rồi chúng tôi đã thảo luận, tiếng động này là tín hiệu cầu cứu của bọn họ, hiển nhiên có người đã nghe được tiếng tôi gọi cho nên bèn ngừng phát tín hiệu. Có hai khả năng: một là, anh ta cho rằng cứu viện đã đến rồi, không cần phải tiếp tục phát ra tiếng động này để thu hút chúng tôi nữa; hai là, anh ta nghe thấy tiếng chúng tôi đến, tinh thần liền thả lỏng, mất đi ý thức.

Dù là khả năng nào thì chúng tôi cũng phải đào anh ta ra, nhất là với khả năng thứ hai. Tôi biết rất nhiều trường hợp, người cầu cứu ngay một khắc trước khi được cứu liền mất ý chí sinh tồn mà thất bại trong gang tấc.

A Ninh và tôi có cùng suy nghĩ. Cô ta để tôi chiếu sáng, còn bản thân thì bò qua đó, sau đó thận trọng xoay người, trượt vào trong hang động kia. Tôi đi theo sau, A Ninh bảo tôi đừng xuống, ở trên tiếp ứng.

Trát Tây ở ngoài nghe thấy tiếng tôi kêu, bèn gọi to hỏi chúng tôi xem tình huống bên trong sao rồi. Tôi bảo cậu ta chờ chút, tôi nhìn rõ một chút nữa rồi nói.

Ở vị trí này lại càng nhìn thấy rõ ràng hơn. Bên dưới cửa động chắc là tầng hầm kho hàng của con thuyền cổ, hoặc gọi là khoang đáy. Khoang đáy thường dùng để đặt những vật dễ bị hư hại, bởi vì ở dưới đáy không rung lắc dữ dội như ở trên. Không gian trong khoang đáy không lớn, bên trong cũng toàn là bùn đất, thế nhưng mức độ bị ăn mòn ít hơn so với tôi tính. Tôi cơ bản có thể tưởng tượng ra đây là bên trong con thuyền, có thể thấy dưới lớp đất bùn hỗn tạp này có rất nhiều bình lọ gốm sứ, chắc là hàng hóa, không biết trong ấy đựng gì.

A Ninh trượt xuống dưới xong lập tức gạt hết đất trên người người nọ ra, sau đó đặt tay lên cổ anh ta, xem mạch đập.

Tôi vội hỏi: “Sao rồi?”

A Ninh rõ ràng là run rẩy một chút, rồi quay ra lắc đầu nhìn tôi, ý bảo không được rồi.

Tôi thở dài. A Ninh bắt đầu đào đất, rất nhanh đã đào được người kia lên, sau đó cố sức kéo anh ta sang một bên. Lúc này tôi liền phát hiện ra, bên trong khối đất vừa đào ra kia lại còn một người khác nữa. Tôi nhìn thấy tóc và một cánh tay, A Ninh vẫn tiếp tục đào xới, nhưng người này bị chôn vùi khá sâu. Cô ta đào mãi một hồi lâu mà vẫn khá hơn.

Tôi thực sự không nhìn nổi nữa, bèn nhảy xuống giúp. Tôi sờ vào tay người kia một cái, trong lòng liền trầm xuống, biết đây không phải đùa nữa rồi, cánh tay của người kia lạnh ngắt. Đã chết.

Chúng tôi dùng sức chín trâu hai hổ mới đào anh ta lên được, cũng kéo sang một bên. Ở phía dưới người này, tôi lại nhìn thấy gương mặt tái lợt của anh Caucasus. Cơ thể anh ta co rúm, hai mắt trợn trừng, tay duỗi ra phía trước, nắm chặt lấy bộ đàm, vẫn duy trì tư thế cứng ngắc như vậy, hình như là muốn từ trong trèo ra ngoài.

Xem ra người phát tín hiệu chính là anh ta. Tôi nhìn thấy cái bộ đàm kia, nghĩ thầm.

Tôi lôi anh ta ra, A Ninh liền sờ cổ anh ta, biến sắc: “Còn sống!” Nói rồi lập tức cởi quần áo anh Caucasus ra, rồi xoa bóp tim phổi, đồng thời kêu to với tôi: “Bảo Trát Tây, nói bác sĩ chuẩn bị cấp cứu, có người nghẹt thở vì bị chôn sống.” Nói rồi tiếp tục hô hấp nhân tạo cho anh Caucasus.

Tôi vội vã đứng lên gọi to với bên ngoài. Trát Tây nghe xong, cũng lập tức kêu ông bác sĩ đứng dưới gò đất. Tôi quay đầu, liền thấy anh người Caucasus co giật một chút, người co rụt lại, đồng thời bắt đầu nôn mửa, tức là hô hấp đã khôi phục lại.

“Anh lên giúp!” A Ninh nói với tôi với vẻ đánh thép, giọng nói tuy rất bình thường, nhưng tràn đầy uy nghiêm.

Tôi sửng sốt một chút, tự dung bị thần thái này của cô nàng làm giật mình, như phản xạ có điều kiện, tôi lập tức làm theo lời cô. Sau đó, A Ninh nhanh chóng cởi áo quần của mình, buộc vào thân người anh Caucasus, làm một cái cang cứu thương đơn giản, sau đó ném tay áo cho tôi, bảo tôi ra sức kéo.

Tôi ở phía trên, cắn răng cố hết sức kéo mạnh, cô ở dưới khiêng lên, đưa anh Caucasus lên trên. Sau đó, tôi cố thể lùi về sau, gắng sức đưa anh ta đến khe nứt của con thuyền đắm.

Ở bên ngoài, Trát Tây đang chuẩn bị. Anh Caucasus vừa được đẩy ra ngoài, Trát Tây liền cõng cả một anh chàng Caucasus cao to lồng ngồng lên lưng, dùng thắt lưng buộc chặt, rồi leo xuống dưới. Tôi mệt quá, vừa đỡ A Ninh đi ra, vừa thở phì phò đi theo, bảo vệ Trát Tây, trèo xuống dưới từng chút từng chút một.

Dốc hết sức bình sinh, nhiều lần thấy Trát Tây suýt té ngã, may mà cậu ta phản ứng nhanh, mỗi lần nghiêng ngã đều có thể dùng dao găm trụ vững lại được. Vất vả lắm mới trèo được xuống đất, bác sĩ đã chuẩn bị xong hết, chúng tôi đưa anh Caucasus đặt lên nền đất, bác sĩ lập tức chuẩn bị cấp cứu.

Thế nhưng, khi xé mở áo của anh Caucasus, đột nhiên anh ta co quắp,

túm lấy áo bác sĩ kéo xuống. Chúng tôi vội vã đè anh ta lại. Bác sĩ vạch áo khoác anh ta ra, tôi lập tức lên cơn buồn nôn. Chỉ thấy, bên dưới lớp áo khoác giữ ấm của anh toàn toàn là máu thịt bê bết, có lẽ là ngoại thương.

Bác sĩ dùng kéo cắt lớp áo lót anh ta ra, kéo miếng vải lên để cầm máu thì ông ta kêu một tiếng “Trời ạ!”. Lúc này, tôi gần như sắp nôn mửa. Chỉ thấy, trên bụng anh Caucasus lỗ chỗ toàn là những lỗ máu rất nhỏ, không chảy nhiều máu, lỗ máu cũng rất nhỏ, nhưng lại có quá nhiều lỗ, ước chừng phải hai mươi, ba mươi cái.

“Đây là vết thương gì vậy?” Trát Tây hỏi.

Bác sĩ lắc đầu: “Không biết, hình như là... bị cái gì đâm vào, đường kính tương đương cái tua vít vậy. Có điều, sao áo lại không bị rách? Hai người ở hiện trường có để ý tới không?”

Chúng tôi đều lắc đầu, kỳ thực, lúc đó hỗn loạn như thế, chúng tôi quả thực không chú ý đến bụng của anh ta. Nhưng quần áo anh ta rõ ràng không bị rách, điều này chúng tôi có thể khẳng định. Chắc hẳn không phải là ngoại thương do bị sứt lở tạo thành.

Giờ cũng không suy nghĩ được nhiều vậy. Bác sĩ bèn bảo chúng tôi giúp đè anh ta lại, trước kiểm tra qua một chút, rồi tiêm cho anh ta một mũi, cuối cùng lấy túi oxy ra cho anh ta thở. Có lẽ do tác dụng của mũi tiêm nọ, anh Caucasus dần dần yên tĩnh lại.

Làm xong những thứ này, toàn thân chúng tôi đã toàn mồ hôi. Bác sĩ lau mồ hôi, chúng tôi thì ngồi nghỉ cách. Người này bây giờ quá yếu ớt, chúng tôi không thể đưa anh ta ra ngoài, thế nhưng phần lớn thiết bị đều ở trên xe bên ngoài rồi, cần chuyển vào đây. Ngoài ra, còn cần lều bạt và túi ngủ để giữ ấm cho anh ta, chờ anh ta ổn lại thì mới đưa ra ngoài được.

Ở đây chỉ có Trát Tây là biết cách xem những đống đá ký hiệu, cậu ta bèn nói để cậu ta đi lấy đồ, tiện thể gọi thêm người đến hỗ trợ. Chúng tôi đi một đường tới đây tốn rất nhiều thời gian, có điều đi ra ngoài thì nhanh hơn nhiều. Tôi nói, tôi đi cùng cậu ta, cậu ta lại bảo không cần, cậu ta đi một mình thì nhanh hơn, tôi ở chỗ này chăm nom.

Nói rồi, cậu ta liền chạy ra. Bác sĩ cởi áo của A Ninh trên người anh Caucasus ra, trả lại cho cô, sau đó lấy chăn giữ ấm trong ba lô trên lưng, đắp ấm cho mấy phần cơ thể quan trọng của anh Caucasus.

Tôi nhóm lò không khói, tăng độ lửa lên, rồi đặt qua một bên, cho vài người sưởi ấm, cùng lúc đó tôi lấy rượu trắng, mấy thứ này cũng là dùng để chống đỡ cái lạnh. Chúng tôi vừa toát đầy mồ hôi, buổi tối ở sa mạc khá lạnh, rất dễ mắc bệnh.

Lửa nhóm lên, chiếu sáng khắp bốn phía, chẳng mấy chốc đã ấm lên. Bác sĩ tiếp tục xử lý vết thương trên người anh Caucasus. Tôi với A Ninh lúi qua một bên, mệt mỏi suốt mấy tiếng đồng hồ lập tức trở dậy. Tôi ngồi trên một tảng đá lớn uống nước, A Ninh đắp thêm áo, hai chúng tôi mặt mũi toàn đất bùn, trông cực kỳ chật vật. Tôi nhìn cô cười khổ một tiếng, lại thấy cô ta nét mặt uể oải đến ngồi dựa vào gò đất, hí hoáy nghịch bộ đàm, có vẻ khá ử rữ.

Tôi nhớ tới lúc này cô ta khí thế bùng bùng, nghĩ thầm đúng là không dễ dàng gì. Cô ta một thân đàn bà con gái, lại có thể lão luyện trong những tình cảnh như thế này, nghĩ đến phỏng chừng cũng là bức bách mà thành. Nghĩ xem một cô gái sao mà phải dũng mãnh đến cỡ này, đúng là có chút xót xa.

Có điều, nhắc đến cũng thấy kỳ quái. Trông cô ta cũng không giống dạng thiếu niên, đi làm những việc này cũng không thấy cô ta vui vẻ gì. Rốt cuộc cô ta vì sao mà phải bán mạng cho Cầu Đức Khảo đây? Không những thế còn liều mạng đến cỡ này, thực sự không nghĩ ra nổi, sau này có cơ hội phải đi hỏi thăm xem sao.

Uống mấy ngụm nước liền mắc tiểu, vì thế tôi bèn đi vòng ra sau gò đất đi giải quyết, nhóm người này trong sa mạc cũng toàn thế, tôi cũng quen rồi.

Đang đứng đái, bỗng tôi nghe thấy từ một tảng đá ở bên cạnh chọt vang lên một tiếng cười lạnh quái dị, tiếng động đó hoàn toàn không khác gì với tiếng động trước nghe trong bộ đàm, tức thì khiến toàn thân tôi lạnh ngắt. Tôi quay phắt đầu nhìn tảng đá kia, tự nhủ sao vẫn nghe thấy cái âm thanh này thế, có phải là ảo giác nghe lầm rồi hay chẳng?

-----oOo-----

Chương 53: Vò Tây Vương Mẫu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hơn một tiếng vừa nãy cũng nghe thấy suốt cái tín hiệu như tiếng cười lạnh oán độc này, đầu tôi hình như đã quen với âm thanh này rồi, đến lúc ở trong thuyền tự dừng lại yên tĩnh, tôi đã cảm thấy có hơi không quen. Không biết tại sao, bây giờ tôi nghe thấy cũng âm thanh ấy vang lên trong bóng tối ở khắp chung quanh, âm thanh này làm tôi cứ có cảm giác không ổn, bây giờ lại nghe thấy, trong lòng thấy cực kỳ dị thường.

Tuy rằng cảm giác cũng có thể là nghe nhầm, nhưng ở cái nơi như thế này, không nên nghĩ cái gì cũng tuyệt đối. Tôi kéo khóa quân, bật đèn pin, đi về phía đằng sau tảng đá kia để kiểm tra.

Tảng đá này rất lạ thường, không biết là loại đá núi gì. Ở đây toàn là đồi đất, không biết những tảng đá lung tung này là từ đâu tới, không thể là tự dung mọc ra từ đất được.

Phía sau tảng đá là một khoảng đen nhánh như mực, là góc chết mà có một cái đèn pin chiếu vào mà cũng không thể chiếu đến được. Đi vòng quanh chiếu một lượt nhưng chẳng nhìn thấy cái gì, phía sau tảng đá có khe hở rất nhỏ, không nhiều khả năng sẽ chứa nổi vật gì. Tôi đập một cước vào tảng đá, thấy nó không chắc chắn cho lắm, lại chiếu đèn khắp bốn phía, cũng không nhìn thấy gì, tất cả đều rất tĩnh lặng, tôi bèn tự nhủ hay là mình nghe lầm thật rồi. Lắc lắc đầu, tôi bèn đi về, A Ninh hỏi tôi sao thế, tôi nói với cô ta có lẽ là do thần kinh hơi nhạy cảm quá thôi, cứ tưởng ở chỗ đó có cái gì.

Quay lại ngôi sườn ảm bên đông lửa trại, đôi bên không nói câu nào. Tôi tựa mình vào tảng đá, vốn muốn nhắm mắt dưỡng thần một chút, sợ có gì xảy ra cần bọn tôi hỗ trợ. Nhưng cơn mệt mỏi đã rời ập tới, chẳng mấy mà tôi đã mơ mơ màng màng, cũng không biết đã thiếp đi từ lúc nào.

Khi tỉnh lại, trời đã sáng, nhưng cũng không quá sáng, hình như chỉ vừa mới bình minh. Lúc này gió đã ngừng hẳn, tôi nghe thấy tiếng Trát Tây, bèn nhòm dậy nhìn coi. Chỉ thấy bọn họ đều đã đến cả rồi, hình như dọn hết cả doanh địa bên ngoài vào đây, khắp bốn phía đều dựng lều bạt và

nhóm lửa. Anh người Caucasus đã được chuyển vào trong lều, A Ninh vẫn còn ngủ trong túi ngủ ở một bên, có người vẫn bận rộn ở khắp nơi.

Trên người tôi được đắp thêm tấm thảm, không biết là ai đắp cho. Tôi ngo ngoay đứng lên, ngáp một cái, nhìn quanh quất. Vừa nhìn một cái, tôi liền bị cảnh sắc phong hóa ở xung quanh thu hút, không khỏi ngẩn người.

Ban ngày, tầm nhìn ở tòa thành ma cực kỳ rộng, núi đá phong hóa ở bốn phía trông còn hùng vĩ hơn cả hồi tối nhìn, những núi đá khổng lồ nhô lên trên mặt đất như những Kim Tự Tháp sừng sững ở khắp xung quanh chúng tôi. Buổi tối nhìn thì chỉ thấy núi đá tối đen như mực, bây giờ nhìn mới thấy đủ loại hình thái kỳ dị, cùng với sa mạc mênh mông vô cùng tận, cái cảm giác choáng ngợp vì sự nguy nga hùng vĩ này không thể dùng ngôn ngữ mà miêu tả nổi.

Đây vẫn chưa phải địa hình Yardang lâu năm, nếu đã trải qua mài mòn tôi luyện của bão cát suốt hàng trăm vạn năm, không biết cảnh sắc sẽ còn hùng vĩ đến nhường nào?

Tôi ngẩn ra nhìn một hồi mới lấy lại được tinh thần, chú ý đến người xung quanh, bọn họ đang vật chuyễn đồ đạc từ trong con thuyền chìm trên gò đất ra ngoài. Gò đất bây giờ còn cao hơn so với hồi tối qua tôi nhìn, ở trên có đóng đinh với dây thừng để dễ bề leo trèo, còn làm cả một cái giỏ treo, có người ở phía trên khai quật, Ô lão Tứ thì đứng dưới tiếp ứng và sắp xếp, đồ vật được đặt trong giỏ trực tiếp chuyễn xuống dưới.

Định Chủ Trác Mã cùng cô con dâu đang nấu bữa sáng và trà bơ, bà nhìn thấy tôi đã tỉnh, liền ra dấu bảo tôi qua ăn. Tôi qua đó uống chén trà, cầm một cái bánh mì, vừa ăn vừa đi đến bên Ô lão Tứ hỏi bọn họ đang làm gì vậy.

Nghe nói Ô lão Tứ là người trong nghề, được Cầu Đức Khảo chiêu hàng về dưới trướng, có chút hảo cảm với tôi, thấy tôi đến thì gật gật đầu, nói: thương thế của anh chàng Caucause kia khá nghiêm trọng, bác sĩ còn đang kiểm tra vết thương trên bụng, có dấu hiệu nhiễm trùng, cho nên có lẽ phải lui đội ngũ về chỉnh trang lại mới tiếp tục dự định được. Bọn họ không muốn tay không đi về, con thuyền chìm này cũng xem như là một phát hiện, bọn họ muốn ghi chép lại một chút, mang ít đồ ra ngoài báo

cáo với công ty.

Tôi ngồi xuống bên cạnh ông ta, ngược lên nhìn con thuyền chìm trên đỉnh đầu, bực thật! Buổi tối xem không có cảm giác to lớn đến vậy, nhìn xem thì con thuyền này là thuyền thương buôn chính quy, phần đầu thuyền có lẽ là do trước đây đôi đất bị sụt lở nên mới lộ ra ngoài, lơ lửng gác giữa không trung, bên dưới đã có cái giá chống đỡ.

Tôi lại cúi đầu xem đồ vật bọn họ dọn dẹp ra từ bên trong. Mấy cái vò gốm từng cái từng cái to như cái bồn cầu, lạ ở chỗ không cái nào bị tổn hại cả, xem ra quá trình thuyền bị đắm khá vô cùng chậm. Trên bình có hoa văn đặc trưng Tây Vực, cái thì có hình vẽ màu đen, cái thì lại trông lại giống văn tự gì đó, nhưng không phải là thứ của người Hán. Tôi hỏi đây là cái gì thế, Ô lão Tứ chỉ lắc đầu bảo không ai biết cả. Văn hóa Tây Vực này vô cùng đặc biệt, vô cùng thần bí, mà những thứ còn lưu giữ lại được thì khá ít ỏi. Tây Vực có hơn năm ngàn năm lịch sử, cực nhiều thành thị cổ, tất cả đều bị cát vàng của sa mạc chôn vùi hết. Ở Khả Khả Tây Lý và Taklimakan ngày xưa, thời cổ gọi là Tây Hoang, rất ít người sinh sống, bây giờ muốn đi nghiên cứu cũng quá khó khăn.

“Có điều những đồ gốm cổ này lịch sử cũng khá lâu đời, thông thường chúng ta giao dịch với Tây Vực đều là đồ gốm sứ. Những vò gốm này sản phẩm của thời đại đồ gốm sứ phát triển đến cực thịnh, có lẽ là khoảng trước thời Đường. Không biết là từ Trung Nguyên vận chuyển đến Tây Vực, hay là từ Tây Vực vận chuyển đến Ả Rập. Khu vực này có lẽ đã thuộc vào lãnh thổ của nước Tây Vương Mẫu, không biết có liên quan gì đến nước Tây Vương Mẫu hay chẳng.” Người đeo kính ở bên cạnh nói.

Ô lão Tứ liền gạt đầu tán thành, nói: “Tôi cũng thấy có thể lắm, cậu xem.” Ông ta chỉ vào một hoa văn trên vò gốm, đó là hình vẽ một con chim. “Đây là totem của Tây Vương Mẫu trong truyền thuyết, chim Tam Thanh. Đương nhiên, cũng không loại trừ khả năng người của nước khác cũng sử dụng totem này. Bởi vì thời đó nước Tây Vương Mẫu là trung tâm tinh thần của Tây Vực, vì nó thần bí lại quý dị, cho dù nó không còn mạnh như thời Chu, nhưng các quốc gia khác vẫn kính nể ma lực trong truyền thuyết của Tây Vương Mẫu nên thường đến triều phụng, hoặc thể hiện sự sùng bái trên hình thức.”

Tôi hoàn toàn không có hứng thú gì với mấy cái này, đây đều thuộc về

phạm vi khảo cổ rồi, thế là tôi bèn ngắt lời bọn họ, hỏi: “Vậy trong vò có gì thế? Chắc không phải vò trống nhĩ, thế thì lãng phí quá.”

Miệng vò đều bị phong kín, dùng một loại bùn đặc biệt để niêm phong, xanh xanh đen đen, hơi giống kiểu bùn niêm phong trên miệng vò rượu vậy. Tôi ngửi ngửi, có mùi hơi cay cay, cảm giác rất quen, thử cầm lên thì thấy vò hơi nặng, chắc chắn bên trong có thứ gì đó, nhưng không phải là chất lỏng.

Tôi hỏi bọn họ sao không mở ra? Ô lão Tứ nói bọn họ cố gắng không phá hỏng những thứ vẫn còn hoàn hảo như thế này, đợi lát nữa xem có cái nào đã bị hư hại hay không, như thế cũng không cần mở vò, chứ lỡ đồ trong vò quá trân quý, không chịu được oxy hóa, làm thế này có thể tiết kiệm một chút, phòng ngừa lãng phí khảo cổ.

Tôi liền bật cười, nghĩ bụng bọn chú Ba thế nào cũng không có cái kiểu này đâu, nếu là Bàn Tử thế nào anh ta cũng không nói một lời, đem vò đập luôn.

Có điều, bọn tôi vẫn phải tôn trọng phương thức làm việc của người ta. Tôi ăn xong miếng bánh mì cuối cùng, nói với họ vậy mấy người cứ làm trước đi, đến lúc tìm thấy vò rồi, lúc nào mở vò thì kêu tôi một tiếng. Nói xong tôi liền đi vào trong lều anh Caucasus nằm, đi xem anh ấy sao rồi.

Vừa vào trong lều liền thấy rất chật chội, nhìn kỹ mới phát hiện ra hai thi thể kia cũng đã được chuyển đến đây, đang nằm ở một bên, phủ kín chăn giữ ấm. Bác sĩ không ngủ nguyên một đêm, vành mắt thâm đen lại, đang đo nhiệt độ cho anh người Caucasus.

Tôi hỏi ông ta thế nào rồi, ông ta kể lại một lượt cho tôi, rằng người vẫn đang mê man, còn mê sảng, nhưng có khởi sắc hơn trước rồi, ngạt thở và thiếu oxy bây giờ đã hết rồi, chỉ là vết thương cổ quái trên bụng thì... Ông ta cho tôi xem hai thi thể kia, cũng là những vết thương y như vậy, một người thì bị trên lồng ngực, một người thì bị ở trong bắp đùi, đều mất một ít máu, nhưng quần áo bên ngoài thì không thấy lỗ thủng nào, không biết là làm sao nữa.

Tôi đi tới bên người anh Caucasus, sắc mặt anh trắng bệch, đầu đầy mồ hôi, nhưng đã không cần phải dùng mặt nạ thở nữa, đúng là đã ổn định rồi. Tôi thấy môi anh đang mấp máy, như thể đang nói cái gì đó, tôi ghé

tai lại nghe, không phải tiếng Trung, hình như là tiếng Anh.

“Anh ấy đang nói gì thế?” Tôi hỏi bác sĩ. Tiếng Anh của tôi chả ra sao, bàn chuyện làm ăn còn tạm tạm, chứ nghe nói mê thì chịu rồi.

Bác sĩ cũng lắc đầu, nói bản thân ông ta cũng không nghe rõ nữa, tiếng Anh của ông ta cũng không tốt. Có điều, sau khi ý thức có hơi hồi phục lại, anh Caucasus này cứ liên tục nói mê cái này.

Tôi cúi xuống, muốn ghé lại gần nghe, vẫn không nghe ra được gì, đành bỏ cuộc. Ra khỏi lều, muốn về đánh một giấc, đằng nào chỗ này cũng không có việc gì cho tôi.

Về đến chỗ ngủ, nằm xuống suy nghĩ chuyện tối hôm qua, rất nhanh thì chợp mắt, không biết ngủ bao lâu, đột nhiên nghe thấy tiếng người gọi tên tôi. Tôi mơ mơ màng màng ngồi dậy, thấy bên phía Ô lão Tứ tụ tập rất nhiều người, ông ta đang ngoắc tôi, hình như có chuyện gì đó.

Tôi đứng lên đi đến xem. Vừa đến gần, tôi đã ngửi thấy một mùi cực kỳ cổ quái, nói thôi không phải thôi, nhưng ngửi thôi cũng thấy cổ họng phát cay, cứ như hít phải hơi axit sunfuric, cực kỳ khó chịu. Tôi che mũi tiến lại xem, hóa ra là bọn họ đã tìm thấy được mấy cái vò bị hư hại, đang đập vò, Ô lão Tứ gọi tôi tới xem.

Có mười mấy vò đã bị đập bể rồi, Ô lão Tứ đang đổ từng thứ ở trong ra ngoài. Thứ đầu tiên tôi thấy là vụn bùn, bên trong toàn là bùn khô đen sì, trong đồng vụn bùn này còn có một cục đất tròn, dính toàn bùn, cực tởm. Lại là, tôi nhìn thấy bên ngoài cục đất tròn này có dính rất nhiều lông đen, trông cực kỳ dị thường.

Ở một bên đã chất đồng mười mấy cục đất tròn, không biết là cái thứ gì, tôi nghĩ lẽ nào đây là trái dưa hấu hồi xưa, đến giờ thì đã biến thành đá rồi?

Đến gần, nhìn kỹ lại, tôi liền cảm thấy ngộp thở. Tôi phát hiện ra, những cục đất bùn này chính là những cái đầu lâu người bị bọc đầy đất bùn, còn đám lông đen kia, đương nhiên là tóc người.

Trích một đoạn “Sơn Hải Kinh” viết về Tây Vương Mẫu:

Lại hướng tây 350 dặm là Ngọc Sơn, đó là nơi ở của Tây Vương Mẫu. Tây Vương Mẫu dạng như con người, đuôi báo răng hổ mà tiếng kêu to, tóc cỏ bông đội ngọc trắng, là chủ quản nghiêm trang trên trời và năm hình phạt tàn hại. (Tây Sơn Kinh)

Tây Vương Mẫu dựa bàn mà đeo ngọc trắng, phía nam đó có chim tam thanh, bị Tây Vương Mẫu lấy ăn. (Hải Nội Bắc Kinh)

-----oOo-----

Chương 54: Đầu quý

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôi cảm thấy có hơi ghê tởm, bọn Ô lão Tứ đương nhiên cũng không ngờ trong mấy cái vò lại là thứ này, vẻ mặt đều mang vẻ kinh ngạc và ghét bỏ.

Những người khác cũng tụ tập lại đây, dần dần tập trung lại, mấy tài xế người Tạng chưa bao giờ thấy chuyện gì như thế này, đều rất tò mò, lại gần nhìn xem.

Tôi bịt mũi nhìn Ô lão Tứ đeo bao tay rồi nhặt cái đầu người lên, rửa sạch bùn đất trên đó. Thứ này đã có niên đại rất lâu đời, thế nhưng tóc vẫn còn rất chắc, da thịt đều thối rữa hết cả, cạy lớp đất bùn bên ngoài ra, có thể thấy được làn da khô quắt và hai hốc mắt trống không. Đây là một cái đầu lâu của người cổ đại.

Cái người đeo kính mắt ở bên cạnh liền đem đường kính cái vò so với cái đầu: đầu lâu lớn, miệng vò nhỏ, rõ ràng không thể nhét đầu người vào trong vò được.

Thế tức là sao, tôi liền hỏi anh ta.

“Đây là truyền thống quý dị của bộ lạc Tây Vương Mẫu, người này nhất định là một nô lệ của một bộ lạc khác ở Tây Vực, có lẽ khi mới chỉ

khoảng hai, ba tuổi, đầu đã bị nhét vào trong vò rồi, sau đó vẫn cứ thế lớn lên, cho đến khi khe hở giữa cổ và thành vò không nhét được thức ăn vào nổi nữa thì mới dừng, sau đó chém phăng đầu hẳn ra, niêm phong vò này lại, đem dâng lên Tây Vương Mẫu làm công phẩm, đây là truyền thống cúng tế đầu người.” Anh bốn mắt nói.

“Ôi đệt, thế này cũng quá tà ác rồi. Tây Vương Mẫu trong Tây Du Ký của chúng ta hòa ái biết bao nhiêu, đâu có thâm độc như thế đâu.” Một người tặc lưỡi nói.

“Tây Vương Mẫu đó là Tây Vương Mẫu đã bị Trung Nguyên hóa, Tây Vương Mẫu trong truyền thuyết cổ đại thực sự thì chả khác gì một con lệ quỷ cả, căn bản không phải cùng một người.” Có người liền nói, xóa mù chữ cho người kia. “Vào thời kỳ đó, chỉ dựa vào hòa ái thì không trị được dân, kẻ thống trị đều dựa vào những nghi thức quỷ dị thần bí theo chủ nghĩa thần bí kiểu này, khuếch đại sức mạnh siêu nhiên của mình để thống trị.”

Tôi liền hỏi Ô lão Tử, vì sao lại phải cho đầu người vào mấy cái vò này thế? Chém thì chém quách đi, hà tất phải lôi thôi.

Ô lão Tử nói: “Có nhiều bộ lạc ở Tây Vực cho rằng, con người sau khi chết, linh hồn sẽ bay ra ngoài từ mắt hoặc lỗ tai, cho nên cho đầu vào vò rồi mới chém, chính là để nhốt linh hồn người này vào trong vò, như thế hiến tế mới có ý nghĩa. Lễ tế hoàn thành, những cái đầu người này đều bị chặt thành đồng, đem cho bọn quạ đen gì đó xơi tái, hoặc ném xuống biển làm mồi cho cá. Ở Trung Nguyên cũng như thế, chúng ta gọi nó là “hố đầu quỷ”, dưới Hà Bắc huyện Dịch cũng có một cái “gò đầu người”, cũng tương tự thế này vậy.”

Tôi nghe mà cảm thấy cổ mình rất khó chịu, chuyện như vậy đúng là cũng chỉ ở thời kỳ mông muội mới có. Nhưng đôi khi tôi thực hoài nghi, rốt cuộc ai mới là kẻ đầu tiên phát minh ra cái này? Người cổ đại từ khi nào thì bắt đầu thờ phụng cái loại máu tanh này?

“Nhưng mà, từ nhỏ đã nhét đầu vào vại, vậy bình thường cuộc sống thế nào?” Có người hỏi.

“Cuộc sống? Khởi phải nói, cuộc sống của tế phẩm tốt lắm đấy, thường thường, người bị chọn làm tế phẩm, ăn cũng là ăn thức ăn dâng cúng

thần, là thức ăn tốt nhất của toàn bộ lạc, bình thường chẳng phải làm gì cả, đến khi dậy thì rồi thì tức khắc có cô gái xinh đẹp nhất để giao hợp, để còn mang thai tế phẩm đòi kế tiếp. Để cho cổ của tế phẩm nhanh chóng to đủ độ, bọn họ thường hạn chế hoạt động của tế phẩm, có những người ăn đến mức béo quá, còn chưa đến tuổi đã bị miệng vò siết đến chết.” Có người lại nói: “So với những nô lệ khác phải lăn lộn kiếm miếng cơm manh áo ở bên ngoài, thậm chí còn không sống nổi đến năm ba mươi tuổi, thì cứ sống sung sướng mười mấy năm, sau đó chết thổng khoái một phát, có lẽ cũng là một lựa chọn không tệ.”

Người nọ xoa cằm: “Nghe cũng được đấy, tui đây không hứng thú với ăn uống, nhưng tui hứng thú với cô gái đẹp nhất, nếu tui phải làm tế phẩm, tui không ăn gì cả, để cái cổ không to ra, sau đó có thể...”

Lời còn chưa dứt, mấy người tài xế Tạng cười phá lên, tôi vỗ đầu anh ta, chỉ trong đầu nhà anh toàn chứa những cái mẹ gì thế.

Mọi người cười một trận, Ô lão Tứ bắt đầu dùng một loại dung dịch để rửa cái đầu lâu. Đây là tác nghiệp khảo cổ, vài người vây xem không thấy thú vị gì, có người ở bên bèn vỗ tay, bảo mọi người quay về làm việc, chuẩn bị công tác rút lui, ai đi sửa xe thì đi sửa xe. Chuẩn bị xong, chúng tôi sẽ xuất phát luôn.

Người còn chưa đi hết, đột nhiên, tất cả mọi người nghe thấy một tiếng cười lạnh quỉ dị, vô cùng rõ ràng, truyền ra từ trong đám người.

Tôi lập tức toát đầy mồ hôi lạnh. Mấy người cùng dừng lại, nhìn nhau, tôi thấy vẻ mặt của bọn họ liền biết mình không nghe lầm rồi, tim như treo ngược lên, nghĩ bụng rốt cục là chuyện gì thế này? Là ai đang cười?

Không phải do tôi suy nghĩ nhiều, tiếng cười lạnh đó lại vang lên lần nữa. Lần này có chuẩn bị, chúng tôi đều nhìn về phía tiếng cười kia phát ra, liền phát hiện ra, âm thanh kia, thế mà lại phát ra từ phía bên cạnh đồng đầu người.

Ô lão Tứ sợ đến mức làm rơi cái đầu người trong tay xuống đất. Da đầu tôi tê rần, thậm chí sao lại có chuyện này được. Đúng lúc đó, có mấy người đột nhiên nhảy dựng lên, rồi hét ầm lên, có người kêu to: “Nhìn kia, đầu người đang cử động!”

Tôi vội vàng đi xem, chỉ thấy có một cái đầu ở trong đồng đầu người kia, bùn đất đang tách ra, đầu đang lắc lư, cứ như là vẫn còn sống vậy. Tôi gần như ngộp thở, nghĩ sao có thể thế được? Lúc này, ở những chỗ bùn đất rạn nứt ra, đột nhiên vỡ toác, hai còn bọ nhỏ màu đỏ như máu bò ra, mỗi con chỉ to cỡ cái móng tay cái, nhìn quen cực kỳ.

Tôi vừa nhìn, trong đầu liền “ầm” một tiếng. Quả thực tôi không dám tin vào hai mắt mình nữa, vẫn còn không tin, lại nhìn kỹ một lần nữa, nhất thời ba hồn bảy vía trôi tuột luôn mất. Đó chính là mấy con bọ ăn xác chúa!

Chân tôi mềm nhũn ra cả, gần như là ngã lúi về sau mấy bước. Vừa nhìn, hai con, ba con, bốn con, sau đó là một đồng sâu màu đỏ phun ra từ bên trong, giống y đúc cái loại tôi đã từng thấy trong Lỗ Vương Cung! Chẳng mấy chốc mà khắp nơi đều là chúng.

“Cái đêch, đây là sâu gì thế, tôi chưa thấy bao giờ.” Lúc này vẫn có người lấy làm lạ, liền thấy một người tài xế Tạng muốn đến gần nhìn kỹ xem. Tôi hét to một tiếng: “Mẹ kiếp đừng có chơi ngu! Có độc, mau lùi lại, đừng động vào!”

Người nọ quay đầu nhìn tôi, vừa mới quay đầu, đột nhiên một con bọ ăn xác chúa bay vèo đến, đậu lên bả vai người này, tôi liền hét lên dừng! Đã không còn kịp rồi, anh ta theo phản xạ có điều kiện liền quờ tay chụp một phát, tiếp đó hét thảm một tiếng “A!”, lập tức rút tay trở về như bị bỏng, vừa nhìn, chỉ thấy một đồng nốt đỏ ùn ùn nổi lên như thủy triều lan tràn khắp trên bàn tay.

Mọi người xung quanh hét ầm lên, lui cả về phía sau. Người kia thấy tay mình nhanh chóng biến thành màu đỏ như hòa tan, cực kỳ khiếp sợ, kêu ầm lên: “Bác sĩ! Bác sĩ!” rồi té ngã xuống đất.

Có người đi đến dìu anh ta, có người chạy về phía lều ông bác sĩ, tôi biết là thôi xong rồi, thảm chửi một tiếng, xông lên kéo mấy người định tiến lên ra, gào lên với mấy người khác: “Đừng đụng vào anh ta, đụng vào chết liền đấy! Đừng đứng đực ra đó nữa, mau tìm cách giết lũ bọ này đi, kéo lát nữa chúng bay hết lên trời là chúng ta tiêu đời cả đó!”

Những người đó bấy giờ mới phản ứng lại được, bắt đầu lui về phía sau như phải bỏng. Mấy người tài xế bèn cởi áo ra đập lũ bọ. Nhưng vô

dụng, lũ bọ nhanh chóng phân tán ra, chẳng đập chết được con nào, mà chúng bò ra lại càng nhiều. Rất nhanh lại nghe hai tiếng kêu thảm vang lên.

Trong lúc hỗn loạn, Ô lão Tứ cầm lấy cái hộp dụng cụ bên cạnh đập lên cái đầu người, cái đầu vốn đã trở nên giòn xốp, đập một cái liền nát bét ra cả. Tôi vừa nhìn, trời ạ, bên trong cái đầu lâu như cứ tổ ong vậy, toàn là bọ và trứng, nhìn mà ghê tởm muốn chết.

Sau lưng tôi toàn là mồ hôi lạnh, xem ra điều tên mắt kính kia nói hoàn toàn chẳng đáng tin, cái đầu người này chắc chắn là không chỉ đơn giản là dùng để tế tự, mà giống như là dùng làm môi trường để nuôi cấy sâu vậy. Lẽ nào loại bọ ăn xác chúa này để trứng trong hộp sọ người sao? Cái đêch, nếu lũ bọ này bay đến thành phố, địa vị truyền thống của bốn loài vật có hại chắc không được bảo toàn rồi.

(bốn loài vật có hại: ruồi, gián, muỗi, chuột.)

“Không xong, những cái đầu khác cũng động đậy rồi!” Lúc này lại có người kêu toáng lên, tôi cũng không rảnh đi quan tâm, mọi người nhanh chóng lùi về sau, sau đó tôi bắt đầu nghe thấy tiếng ong ong ong ong, có ánh sáng đỏ bay vút lên. Ngay lập tức, có mấy đường sáng đỏ bay vút sượt qua tai tôi, làm tôi khiếp sợ đến nỗi rụt cả cổ lại.

Trong một khắc kia, một suy nghĩ hiện lên trong đầu tôi, đó là muộn rồi, lần này thế nào cũng chết không ít người rồi! Vừa nghĩ xong, quả nhiên lại có tiếng người hét thảm, tôi quay đầu nhìn, thấy Ô lão Tứ té ngã xuống đất, đau đớn lăn lộn. Lại nhìn về phía mấy cái vò, chỉ thấy một mảnh đỏ tươi như máu, khắp mặt cát toàn là những đốm đỏ. Vô số con bọ ăn xác chúa đã bay lên, bốn phía đầy tiếng chúng đập cánh.

Bây giờ căn bản là không thể xử lý được rồi, chỉ cần một con bọ ăn xác chúa, làm không tốt là có thể giết sạch tất cả những người ở đây, chứ đừng nói là cả một vạn con. Tôi nghĩ thầm, thứ này thì tế phẩm đéo gì, rõ ràng rành rành là vũ khí, thứ này chính là bom nguyên tử của thời đại đó, thằng nào không phục tùng, ném vào thành của nó một quả, mẹ kiếp chết sạch cả thành luôn!

Bây giờ chỉ có thể bỏ mặc doanh đi, chạy trốn chết thoát thân đã rồi tính. Tôi vọt vào trong lều, mọi người đang nghỉ ngơi ở đây cũng nghe được

tiếng động bèn đi ra xem, thấy tôi chạy tới liền hỏi tôi có chuyện gì thế, tôi cũng nói không rõ, liền gào to bảo đừng hỏi nữa, mau chạy thoát thân, ra chỗ xe bên ngoài rồi nói!

Mấy người tài xế Tạng công anh Caucasus ra khỏi lều, Trát Tây công Định Chủ Trác Mã, một đường chạy thẳng, chẳng thấy bóng dáng đâu nữa.

Thấy lần lượt đã có người chạy ra, trong lòng tôi thấy hơi an an, bèn chạy đi gọi A Ninh. A Ninh bị giật mình tỉnh giấc, vừa đứng lên, tôi xông tới kéo cô ta bỏ chạy, cô ta vẫn còn giãy giụa, hỏi tôi xảy ra chuyện gì vậy.

Tôi gào lên bảo cứ chạy là được, hỏi cái chó gì lắm thế! Lờn chưa dứt, một con bọ ăn xác chúa vù một cái bay sượt qua trán tôi, nhoáng cái liền đậu lên vai A Ninh, trở mình một chút rồi dừng hẳn lại.

A Ninh cúi đầu vừa nhìn, giật mình một cái, muốn giơ tay lên chụp. Tôi vừa nhìn, vội vàng bắt lấy tay cô ta, sau đó dùng sức thổi phồng một cái, thổi bay con bọ kia đi, rồi kéo cô ta chạy tiếp.

Muộn Du Bình và Kính Râm ở ngoài trông xe, chúng tôi trước cứ chạy đến đó rồi tính. Chạy suốt chạy suốt, cũng bắt chặp hết rồi, chạy ra ngoài được ba bốn trăm mét, liền thấy một ký hiệu tảng đá, đầu óc tôi liền cứng đờ ra, đột nhiên nhận ra tôi vốn không biết ra ngoài như thế nào, ký hiệu tảng đá ở nơi này, chỉ có mình Trát Tây là đọc được.

-----oOo-----

Chương 55: Ký hiệu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chúng tôi buộc phải dừng lại, nhìn sang hai bên xem xem, nơi này là một ngã tư đường, đồng đá A Rập nằm ngay giữa ngã tư, không biết là có ý gì.

Tôi quay đầu lại nhìn, xa xa có tiếng “ong ong ong” khiến người ta nghẹt

thở, hỗn loạn cùng với âm thanh nghe như tiếng cười lạnh kia – cũng không biết đây là tiếng kêu của lũ bọ hay là phát ra vì nguyên nhân khác nữa – tôi vẫn cảm thấy da đầu tê dại.

A Ninh vừa chạy đến thở hồng hộc, hầu như không thở ra hơi nữa, bèn hỏi tôi rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra. Cô ta hiển nhiên đã biết tính nghiêm trọng của sự việc, thế nhưng vẫn không kịp phản ứng gì.

Tôi kể lại chuyện đã xảy ra, kể lại cả độc tính của bọ ăn xác chúa nữa. Vừa nghe đến đoạn Ô lão Tứ đã trúng chiêu rồi, sắc mặt A Ninh liền trắng bệch.

Vừa nói xong, chợt nghe tiếng “ong ong ong” đến gần hơn không ít. Ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy ở phía xa xa, những con bọ ăn xác chúa bắt đầu phân tán ra, bay lên ngày càng nhiều, trên bầu trời xuất hiện cả một đàn bọ lớn đỏ lừ một mảng cứ như một màn sương, như một đàn ong vò vẽ đang bay, tất cả đều nhắm vào hướng bọn tôi.

Tôi vừa nhìn liền chửi thề cái đệt, không có thời gian suy nghĩ, tôi kéo A Ninh, đứng lên co cẳng bỏ chạy.

Khi đó chạy thực mạng, từ trước đến giờ tôi chưa bao giờ nghĩ mình có thể chạy đến cỡ ấy, cũng mặc kệ cái gì mà đóng đá A Rập, loáng cái liền xông qua luôn, chạy đủ hơn một ngàn mét, vòng vèo giữa đá núi mùi mây hương liền, thực sự là chạy hết nổi nữa rồi, mới bèn chậm lại một chút.

Quay đầu nhìn, quá nửa bầu không toàn là bọ, đàn bọ nghìn nghịt cứ như một màn sương màu đỏ ấy vậy mà lại đuổi kịp chúng tôi rồi, cả đám ùn ùn kéo đến, tốc độ cực nhanh, áp ngay phía sau.

Chó chết, tôi chửi to một tiếng, cố gắng ngăn cơn choáng váng mà tiếp tục chạy về phía trước. Thể lực A Ninh tốt hơn tôi, lúc này còn chạy nhanh hơn cả tôi, cô nàng kêu một tiếng: “Đừng chạy không nữa, tìm chỗ trốn!”

Vừa dứt lời, trước mặt chúng tôi liền xuất hiện một con dốc thoải thoải, tôi không kịp chuẩn bị, bỗng vấp phải cái gì, liền lão đảo rồi lăn tòm xuống dưới.

Cứ thế lăn lông lốc xuống dưới tận đáy, A Ninh đỡ tôi dậy, đầu óc tôi đã choáng váng, cô ta kéo tôi tiếp tục lăn, liên tiếp lăn đến mấy trăm mét, phía trước đột nhiên xuất hiện một đoạn đá núi như bức tường thành cản lối đi. Chúng tôi lập tức rẽ ngoặt, theo đá núi mà lăn tiếp, cứ muôn vòng qua, nào ngờ đến cuối lại thấy đầu kia của núi đá là bị chặn kín, đây là một hình hình tròn bị chặn kín rồi, là tử lộ.

Tôi thấy tình cảnh như vậy, bèn chửi toáng lên một tiếng, rồi quay đầu lại nhìn, chỉ thấy đằng sau màn sương đỏ lẩn quẩn đã tới rồi, từ trên đỉnh núi đá ùn ùn lao xuống.

Tôi vừa nhìn liền nghĩ thôi xong rồi, trốn không thoát rồi, xem hành động cũng lũ bọ ăn xác chúa này thì, hình như là chúng đang săn đuổi bọn tôi!

Nhưng tôi không muốn ngồi chờ chết, bèn nhìn quanh quất xem có chỗ nào trốn không. Nhưng ở đây toàn là đá tảng, căn bản không có chỗ cho người trốn.

Đang lúc thở dài, đột nhiên A Ninh ở một bên kêu to: “Đến chỗ này!”

Tôi quay đầu nhìn, hóa ra trên núi đá có một cái hố trứng, nhưng không đủ để người chui vào trốn được, có điều, đó lại là chỗ trốn duy nhất, đành phải trông chờ vận may vậy.

Lập tức lao vọt tới, tôi và A Ninh ngồi xổm, rúc mình vào cái hố kia, tôi cởi áo phông ra che trước mặt.

Tiếp đó, xuyên qua lớp áo, tôi nhìn thấy cả một mảng bọ lớn lao xuống, trong không khí bỗng bùng lên tiếng “ong ong ong ong”, mùi cay độc tràn ngập đầy cái hố. Rất nhanh, vô số đường màu đỏ bao vây lấy bọn tôi. Rất nhiều con bọ đục phải vách đá ở bên bờ hố, phát ra tiếng xèo xèo, cứ như một loạt đạn đang bắn phá chúng tôi.

Tôi cảm thấy hít thở không thông, người cứ bất giác co rúc lại lúi vào trong hố. Nhưng không gian trong hố quá bé, dù có lúi nữa cũng không thể nào rúc toàn bộ cơ thể vào trong được.

Tôi gần như là nhắm tịt mắt chờ chết, nhiều bọ đến thế, chỉ cần một con đâm phải, hậu quả thảm thiết không tưởng tượng nổi. Sâu trong lòng tôi

không cho rằng chúng tôi sẽ gặp may đến thế, cho nên gần như là đang chờ đợi thời khắc kia ập đến.

Thế mà, không như tôi nghĩ, dần dần, âm thanh bên ngoài ngày càng giảm bớt, từng chút từng chút một, tiếng bọ bọ đâm vào vách đá cũng bớt dần đi, chẳng mấy chốc, bên ngoài trở về yên tĩnh như ban đầu.

Tôi cắn răng hồi lâu, mãi cho đến khi A Ninh vỗ vỗ tôi mới phản ứng lại được. Ló đầu ra nhìn, đàn bọ ăn xác chúa đã bay đi, bên ngoài chỉ còn lẻ tẻ mấy con bọ vương lại, đứng phải mặt đất choáng váng, tôi xem thời gian, lần lượt từng con từng con bay đi.

Tôi với A Ninh nhìn nhau, không biết là chuyện gì xảy ra, có điều đều thở phào nhẹ nhõm. Tôi dựa vào tảng đá sau lưng một chút, rồi phì cười, mẹ kiếp thế này thật kích thích quá, thần kinh tôi chịu không nổi rồi.

Cười mấy tiếng lại bị A Ninh che miệng lại, nhẹ giọng nói: “Xem ra không phải chúng nó đuổi theo bọn mình, có thể chỉ là muốn bay ra ngoài thôi, không ngờ chúng ta lại trùng hợp chạy cùng phương hướng bọn nó. Anh cũng đừng có vênh váo đắc ý thế, kéo lát lại kéo chúng quay về bây giờ.”

Tôi nghĩ cũng phải, bèn vội vàng gật đầu, A Ninh mới buông tay ra. Tôi không nói nữa, ngồi trong hố đợi một hồi, mới cẩn thận ra ngoài thăm dò.

Thành ma bên ngoài hoàn toàn yên tĩnh, như thể vụ kinh hồn táng đảm vừa rồi hoàn toàn chưa hề xảy ra, chỉ là tưởng tượng của chúng tôi mà thôi.

Tôi hít sâu mấy hơi, cuối cùng mới bình tĩnh lại. Bây giờ mới cảm thấy phát mệt vì lúc nãy chạy điên cuồng, chân lập tức liền chuột rút, lão đảo mấy cái, phải căng cứng cả ra mới đứng vững lại được.

Chân nam đá chân chiêu, chúng tôi tìm thấy tảng đá, kiểm tra thấy không có bọ mới chịu ngồi xuống. Tôi sờ sờ túi da bên hông, muốn uống nước, bấy giờ sờ một cái mới nhận ra mình không mang theo bất cứ cái gì cả.

Lập tức nhớ ra, lúc gặp chuyện là tôi vừa mới ngủ dậy, ngay cả áo khoác cũng không mang theo, cũng may giờ là ban ngày, để đến tối chắc sẽ

chết cồng mắt.

Nhìn lại A Ninh, tôi nhận ra cô ta thậm chí còn không bằng tôi, mặc có mỗi cái áo ba lỗ ngắn, vừa mới ra khỏi túi ngủ, tóc tai rối bù, nhìn kỹ lại, hình như ngay cả áo lót cũng chưa mặc.

Tôi có hơi xấu hổ, nghĩ lại lúc đó kéo cô nàng chạy trốn chết, thực sự là gấp quá, đành phải dờ mắt nhìn ra chỗ khác.

“Rốt cuộc đó là loài bọ gì vậy? Anh biết về nó bao nhiêu?” A Ninh hỏi tôi.

Tôi trầm nghĩ, tôi biết nói với cô thế nào bây giờ. Tuy rằng tôi có nhiều lần nghe kể rồi, nhưng tận mắt nhìn thấy thì đây mới là lần thứ hai, trước đó từng thấy trong Lỗ Vương Cung, con bọ chui ra từ trong xác huyết thi, hồi đó mới chỉ có một con, mà thiếu chút nữa khiến cả lũ bọn tôi chết sạch ở đây. Thế mà hôm nay nhiều như vậy, ùn ùn kéo đến cả đống, tôi cũng là lần đầu tiên chứng kiến.

Tôi kể lại cho A Ninh những gì tôi biết, A Ninh rõ ràng vẫn không hiểu hết được, tất cả chuyện này xảy ra quá đột ngột, cô ta nửa tin nửa ngờ trước những gì tôi nói.

Tự bản thân tôi cũng thấy điều này có hơi khó tiếp thu, cũng không có lòng nào giải thích cặn kẽ cho cô ta hiểu nữa. Tôi nghĩ bụng có lẽ chuyện này có liên quan đến quốc gia cổ đại Tây Vương Mẫu mà chúng tôi muốn tìm, những cái vò đầu người này có lẽ là vật chứa để nuôi bọ ăn xác chúa. Chú Ba tôi cũng nói, lúc ở trong mộ huyết dưới đáy biển cũng từng nhìn thấy những đầu người như thế này rồi, xem ra loại bọ ăn xác chúa này sinh đẻ trong khoang sọ của người, hơn nữa, khả năng duy trì sức sống khá dài, vô cùng đáng sợ. Không biết nước cổ Tây Vương Mẫu muốn nuôi loại bọ đáng sợ này để làm gì? Dùng làm vũ khí sao?

Nếu hồi đó Tây Vương Mẫu có thể vận dụng thứ vũ khí sinh học đáng sợ này, vậy quốc gia cổ đại man rợ lạc hậu đó lại có thể thống trị cả vùng Tây Vực lâu đến vậy, nguyên nhân có lẽ chính là đây.

Vừa nghĩ, tôi vừa quan sát khắp bốn phía. Không biết chúng tôi đã chạy đến chỗ nào, nhìn một vòng, cái khu vực tường thành đóng kín này hoàn toàn xa lạ, chẳng có chút ấn tượng nào, vừa nãy chạy cũng không biết đã

rẽ mấy vòng rồi, chúng tôi hoàn toàn là chạy loạn.

Suốt quãng đường là chúng tôi chạy về hướng Đông Bắc lệch hướng Bắc, theo lời Trát Tây nói, nơi này rộng hơn tám mươi ki lô mét vuông, chúng tôi bây giờ không biết đang ở đâu, có điều chắc là không phải ở khu vực ven rìa thành ma nữa rồi, trước mặt không còn thấy bãi sa mạc rộng mênh mông đâu nữa.

“Đường phố” trong thành ma, cũng chính là khoảng cách giữa các tòa núi đá phong hóa, cực kỳ rộng rãi. Những núi đá này tuy rằng hình dáng khác nhau, thế nhưng chỉ cần thay đổi góc nhìn một chút là đã trông khác hoàn toàn rồi, tôi không thể nào ghi nhớ được hết trong một khoảng thời gian ngắn như thế, hơn nữa, tầm nhìn lại rộng, tầm mắt có thể trông ra rất xa, làm nhiều loạn cảm giác về phương hướng của con người. Tôi tin là giờ đi bộ về không được rồi, chúng tôi chỉ có thể đi theo một phương hướng, trước cứ đi đến vùng sa mạc, sau đó đi men theo sát rìa thành ma, vòng một vòng trở lại bãi đậu xe, hội hợp với bọn Muộn Du Bình.

Không biết khả năng sinh tồn của lũ bọ kia như thế nào, bây giờ trên trời toàn là mây tụ, trời đầy mây không thấy mặt trời đâu, nếu như chúng nó thuận chiều gió bay được đến đường cái, hậu quả thật không dám tưởng tượng. Có điều, nơi này cách tuyến đường cái khá xa, lại không có nguồn nước, tôi tin chỉ cần mặt trời mọc lên, phơi nắng một cái, tụi bọ kia sẽ không sống được bao lâu.

Tôi nói dự định của mình ra, A Ninh thấy cũng được, hiện giờ trên người bọn tôi chẳng có gì, nhất định phải đến nơi trước khi trời tối. Có điều bây giờ mới là giữa trưa, thời gian vẫn còn nhiều, hơn nữa lại không có mặt trời, điều này đối với chúng tôi mà nói chính là cực kỳ may mắn.

Xác định cách đi rồi, chúng tôi liền nghỉ ngơi một chút, rồi bắt đầu lên đường. Tôi nhìn xem khắp chung quanh một lượt, ghi nhớ hình dạng mấy mỏm núi đá, tất cả đều trông như mấy pháo đài trong thành lũy vậy, nếu như chúng tôi vô phúc đi vòng vèo, vậy nếu về đến chỗ này có thể phát hiện ra.

Lúc ấy, tôi tưởng rằng cùng lắm cũng chỉ mất chút công đi lại thôi. Nào ngờ, một lần đi, lại khổ sở đến vậy, gần như là bước đến cổng âm tào địa phủ luôn rồi.

Chúng tôi lạc đường.

Đi xuyên qua thành ma, chúng tôi cũng không lơ lửng cảnh giác, lũ bọ độc không biết đã bay đến chỗ nào, nếu đi vòng tới vòng lui lại đừng phải chúng nó, vậy cú hút chết vừa nãy đúng là thành trò cười.

Vì vậy chúng tôi vừa đi vừa chú ý đến tiếng động khắp xung quanh. Không biết từ bao giờ, gió bắt đầu nổi lên, trong tòa thành ma xuất hiện đủ loại âm thanh quỷ dị. Cũng may gió không quá lớn, nghe như thế cũng là nhẹ nhàng rồi, lúc ẩn lúc hiện, không đến nỗi quấy nhiễu thần kinh người ta.

Tôi và A Ninh không nói câu nào, với cả, cô nàng quần áo xộc xệch, đi song song với cô ta, con mắt của tôi toàn không tìm được mà cứ nhìn người cô nàng, cho nên tôi dứt khoát cứ đi vượt lên phía trước. Cả hai người đều không nói gì, chỉ thỉnh thoảng dừng lại trò chuyện vài câu.

Cô ta cũng không có thái độ gì, hiển nhiên cũng lao lực quá độ, không có tâm tư đâu mà suy nghĩ nhiều hơn.

Nói thật, nếu là đi du lịch, cùng một mỹ nữ đi bộ trong một tòa thành ma quỷ quái, nhìn ngắm núi đá phong hóa huyền diệu khó lường, nghe tiếng ma khóc quỷ hờn, tuy rằng không phải chuyện gì đáng tin cậy, nhưng cũng xem như là việc tốt đi. Cái thế giới này chính là kỳ quái như vậy đấy, nhìn hai người bọn tôi chỉ đơn giản là đi bộ ở chỗ này, kỳ thực, mới vừa nãy chúng tôi đã trải qua một phen hút chết, trong tình cảnh này, dù tôi có rỗi hơi đến thế nào đi chăng nữa cũng không cảm thấy cái cảnh này tốt đẹp chỗ nào.

Cứ đi như thế, mới ban đầu là ba giờ rưỡi, hẵng còn có chút giống đi du ngoại, nhìn ngắm đá núi đủ hình thù quái dị, đôi khi tôi còn có ảo giác muốn đi tìm máy ảnh mà chụp.

Nửa giờ sau, cơn khát bắt đầu dần vặt chúng tôi, lượng nước trong mồ hôi cũng trôi hết, môi của tôi và của cô ta cũng sưng vù lên. Lại nói tiếp, mới ban sáng tôi còn uống một chén trà bơ, A Ninh chưa uống gì cả, nhưng trên thực tế, cảm giác của tôi với A Ninh là giống nhau.

Cảm giác khát nước này cực kỳ khó chịu. Tôi liếm môi, cố gắng không nghĩ đến chuyện này nữa, tiếp tục đi về phía trước. Cũng may không có

mặt trời, bằng không bây giờ chắc tôi đã bị cảm nắng rồi.

Lại đi thêm một tiếng nữa, trong dự toán của tôi, giờ chắc cũng phải đến rìa thành ma rồi chứ.

Chúng tôi dừng lại, lấy hơi, nhưng mà nhìn khắp bốn phía, cảnh sắc vẫn không thay đổi, toàn là những núi đá phong hóa cao lớn, không thấy bóng dáng sa mạc đâu.

Tôi ít nhiều có cảm thấy quái lạ, khoảng cách này có hơi quá dài, đặt giả thiết mỗi tiếng đồng hồ tôi với A Ninh chỉ có thể đi được năm ki lô mét, như vậy cũng phải đi được mười lăm ki lô mét đường rồi, tòa thành ma này chắc chắn không dài đến thế, vậy rõ ràng là chúng tôi lại đi đường vòng.

Nhưng mà, suốt đường đi, tôi đã cố tình ghi nhớ rất nhiều đặc trưng rõ ràng của núi đá, để phòng việc đi lòng vòng về, thế nhưng vẫn không thấy điều đấy, rõ ràng chúng tôi vẫn đang đi về phía trước, cũng không có vòng vèo.

Điều này ít nhiều làm tôi yên tâm, tôi tự an ủi mình, có lẽ bước đi của chúng tôi đã bất giác chậm lại, hoặc có lẽ tuyến đường ngoằn ngoèo quá, không cần lo lắng, cứ đi theo một hướng, là có thể ra ngoài.

Lúc này không thể nghỉ ngơi, bởi sắc trời đã muộn rồi. Tôi đoán chừng ở đây tuy không phải sa mạc, nhưng cách sa ma không xa, hẳn là không mất bao nhiêu thời gian là ra ngoài được, sau khi ra ngoài lại phải mất chút thời gian để trở lại doanh địa ngoài thành ma, cũng cần thời gian tương đối dài.

Vì vậy, chúng tôi tiếp tục gấp rút lên đường, thậm chí còn cố ý tăng nhanh bước chân. Nhưng mà, càng chạy tôi càng dần dần cảm thấy không ổn. Thời gian cứ từng giờ từng giờ trôi qua, cảnh sắc chung quanh vẫn y như cũ, giống như tòa thành ma này vẫn đang di chuyển cùng lúc với chúng tôi vậy.

Kiên trì rồi lại kiên trì, đi mãi cho đến khi sắc trời tối đen, vẫn chẳng thấy bóng dáng sa mạc đâu. Tôi đã nhận ra được tính nghiêm trọng của vấn đề rồi, đây chắc chắn không phải bước đi chậm là có thể giải thích được, cứ đi như thế, đừng nói là tám mươi ki lô mét vuông, dù là lớn hơn

gấp đôi, chúng tôi giờ này cũng phải tới rồi.

Một con rùng mình chạy dọc sống lưng, xem ra tình huống trong thành ma này còn phức tạp nhiều hơn so với tôi tưởng tượng rất nhiều. Không phải đơn thuần chỉ là núi đá không đâu, chúng tôi đã lạc đường triệt để rồi.

Sắc trời dần dần tối tăm, buổi tối sắp tới, lúc này, tôi đã hiểu được cảm giác lúc đó của anh Caucasus và hai người đã hy sinh khi lạc đường ở chốn này. Đang suy nghĩ xem nên làm gì bây giờ thì A Ninh ở phía sau chợt gọi tôi lại.

Dừng lại một cái, cả hai người sức cùng lực kiệt, ai cũng đi không nổi nữa, hơi ẩm trong không khí đột nhiên tụt xuống, mồ hôi chúng tôi bắt đầu lạnh dần, nơi này nhiệt độ chênh lệch giữa ngày và đêm quá cao.

“Không thể đi nữa.” A Ninh ngồi xuống đất, nói với tôi, “Chắc chắn không thể ra ngoài được trước khi trời tối, chúng ta lại không có đèn pin, ở đây toàn là đá, cũng không nhóm lửa được. Đành phải nhân lúc trời chưa tối hẳn, chúng ta đi tìm nơi ngủ qua đêm nay. Đêm nay ngay cả trăng cũng không có, chắc chắn ở đây sẽ tối mịt.”

Tôi cũng yếu ớt ngã xuống đất, ngẩng đầu nhìn trời, chỉ thấy bầu trời đầy mây đen, mây càng áp xuống thấp hơn, ánh trời chiều màu vàng kim đâm xuống xuyên qua khe hở của những đám mây, tạo thành những chữ thập màu vàng khổng lồ, nguy nga vô cùng, mây dày đến vậy, nếu như gió không lớn thì cũng không thổi đi được.

Màn đêm buông xuống, chúng tôi dùng đá đắp thành một cái rãnh đá, chui trong đó qua đêm. Tôi với A Ninh trên người chỉ có một cái áo đơn, tôi vẫn có hơi ngượng ngùng, thế nhưng A Ninh thì trực tiếp rúc vào lòng tôi, hai người ôm nhau, sưởi ấm cho nhau. Buổi trong trong thành ma không chút ánh sáng nào, bạn không thể nào tưởng tượng được nỗi sợ hãi này đâu, toàn bộ không gian không nhìn thấy bất cứ cái gì cả, chỉ có thể nghe thấy đủ loại âm thanh vang lên từ bốn phía, thậm chí còn nghe thấy một số âm thanh vọt qua ngay bên cạnh mình, giống như vừa có cái gì vọt qua thành ma.

Trong tình cảnh này gần như là hoàn toàn không ngủ nổi, chúng tôi đành phải trò chuyện cho qua thời gian.

Trong lúc đó, chúng tôi thảo luận xem tại sao không ra ngoài được, suy nghĩ đến rất nhiều khả năng, hay tin tức Trát Tây cho chúng tôi là sai, có lẽ tòa thành ma này còn rộng hơn tám mươi ki lô mét vuông nhiều. A Ninh nói, nếu ngày mà vẫn không ra được, vậy cứ tìm một vách núi cao chút, trèo lên xem sao.

Nghĩ đến cũng kỳ, tôi và A Ninh không thân quen gì mấy, nếu là bình thường có hành động vô cùng thân mật như vậy, tôi có thể sẽ cảm thấy xấu hổ cực kỳ, vậy mà bây giờ tôi lại thấy vô cùng tự nhiên.

Đây cũng coi là ôn hương nhuyển ngọc đi, thế nhưng tôi lại chẳng có chút ý nghĩ gì cả. Tự dưng nhớ đến Liễu Hạ Huệ, bỗng thấy rất hiểu cảm giác của ông ta. Hồi xưa ông cũng là trong đêm mưa lạnh giá ôm một cô gái, không có bất kỳ hành động vượt rào nào, tôi cũng giống thế. Ngẫm lại, nếu một người đàn ông phải đi liền trong sa mạc nguyên một ngày, sau đó nửa đêm trong thời tiết dưới 0 độ C đi ôm một cô gái, dù là tuyệt thế mỹ nữ chắc cũng không có hành động vượt rào nào nổi, bởi vì thực sự là không có hơi sức đâu ra nữa.

Tôi gần như suốt đêm không ngủ, chỉ chợp mắt mấy cái, cũng là được hơn mười phút lại tỉnh, suốt đêm tôi toàn nghĩ ngợi lung tung, nghĩ đến nhiều nhất chính là túi ngủ và lều bạt, nghĩ đến tiếng ngáy o o của những người Tạng, lúc đó nằm thế nào cũng không ngủ được, lại còn oán giận ngủ trong lều bạt không tốt cho xương cổ, giờ rõ ràng nghĩ đến túi ngủ là cảm giác cả người thèm muốn.

Sáng sớm hôm sau, mới tảng sáng, chúng tôi liền đứng lên, trạng thái rất không ổn, tôi chưa bao giờ mệt đến thế, cảm giác như tất cả mọi cơ bắp trên người đều bị không chế, mắt nhìn ra ngoài đều thấy mơ mơ màng màng. Lại đặc biệt khát nước, khát đến không thể chịu nổi nữa rồi, ngay cả nước bọt trong miệng cũng khô luôn.

Tôi biết cơ thể của chính mình, trong lòng có hơi hoảng loạn, bèn vịn tay giống như A Ninh rồi bắt đầu gấp rút lên đường.

Tiếp tục đi, lần này là A Ninh đi trước, bởi vì tôi hôm qua cô ta còn ngủ được đôi chút, có tinh thần hơn tôi nhiều. Chúng tôi tiếp tục đi theo cách ngày hôm qua, đi thẳng tiếp. Rất nhanh, lại ba tiếng nữa trôi qua, thành ma quỷ bất tận, lúc này sa mạc vô tận còn làm tôi tuyệt vọng hơn, tôi

nhìn về phía núi đá đen sì trùng điệp ở phía xa xa, quả thực không nghĩ ra nổi là chuyện gì xảy ra. Tôi có cảm giác như mình là con kiến bị giam trong hộp cát, bị một sức mạnh vô danh đùa bỡn trong lòng bàn tay.

Chịu đựng qua một tiếng này lại một tiếng khác, rất nhanh đã đến ban trưa, lúc này tôi bắt đầu có cảm giác đói, nhưng so với cơn khát thì quả thực chẳng là gì. Cổ họng tôi như thiêu đốt, cảm giác một cơn ho khan sẽ nức ra.

Càng đi mãi, chúng tôi thực sự không chịu nổi nữa, A Ninh bắt đầu quan sát núi đá. Thế nhưng suốt dọc đường, núi đá không dễ trèo, cuối cùng chúng tôi tìm được một gò đất tương đối cao, cắn răng trèo lên, đứng trên đỉnh đó nhìn ra xa khắp bốn phía.

Nhưng vẫn không có tác dụng gì. Núi đá ở nơi này cao ngang như nhau, trong phạm vi tầm mắt chúng tôi có thể nhìn thấy, tất cả đều là những núi đá lớn nhỏ, không thấy đâu là đâu, lại càng không nhìn thấy ra ngoài hơn nữa, thế nhưng có thể xác định một điều, chúng tôi chắc chắn không ở gần rìa thành ma.

Tôi và A Ninh ngẩn người, trầm nghĩ thế này là thế nào đây, vì sao bất kể chúng tôi đi đến đâu đều dường như vẫn ở trung tâm tòa thành ma này? Lẽ nào, quả thực có sức mạnh nào đó, không cho chúng tôi rời khỏi đây?

Chúng tôi lại trèo xuống gò núi, tìm một nơi mát mẻ nghỉ ngơi, tôi với A Ninh bàn bạc xem nên làm gì, đây dường như đã hết tuyệt cảnh rồi. Chúng tôi đi thì không ra khỏi được, bên ngoài lại không có bất kỳ thức ăn nước uống gì, thêm một khoảng thời gian nữa, chúng tôi ngay cả đi đường cũng không còn hơi sức nữa. Có thể sẽ chết ở chỗ này.

Tôi nghĩ thầm trong lòng, cảm thấy từng cơn ớn lạnh, đang suy nghĩ xem nếu không uống nước thì có thể sống được bao nhiêu ngày.

Ở trong hoàn cảnh râm mát thoải mái, nghe nói là được ba ngày, nhưng giờ chúng tôi đã đi suốt đoạn đường, đã đi suốt một ngày một đêm, tiêu hao lượng lớn chất lỏng trong cơ thể, tôi phỏng chừng có thể sống được ba ngày đã là cực hạn rồi, nghe nói uống nước tiểu có thể sống thêm được một ngày, nhưng chớ má thật nước tiểu tôi kiếm từ đâu bây giờ.

Nghĩ đến lại thấy tuyệt vọng, nói cách khác, dù tôi có bất động ở chỗ này, cũng chỉ tôi đa sống được hai ngày, nếu không có ai đến cứu chúng tôi mà chúng tôi cũng không đi ra ngoài được.

A Ninh hiển nhiên cũng có dự định như thế, cô bèn cúi đầu.

Tiếp theo nên làm như thế nào, đây là một câu hỏi lựa chọn rất đơn giản. Tiếp tục đi, có thể ra ngoài, nhưng nếu thất bại, mai sẽ là ngày chết của chúng tôi, chúng tôi sẽ mất nước mà chết ở đây; nhưng không đi, đợi người khác đến cứu, hy vọng hết sức xa vời, tôi đa cũng chỉ sống được hai ngày, xong là chết.

A Ninh là người tính cách rất mạnh mẽ, dù tôi có ý định bỏ cuộc trong đầu, thế nhưng sống chết ở trước mắt, cũng không tính là hồ đồ được, tôi với cô ta cuối cùng quyết định, cứ tiếp tục đi, đi đến khi chết thì thôi.

Có điều, lúc này A Ninh còn tỉnh táo hơn tôi, cô ta bắt đầu làm một số ký hiệu bằng đá, đồng thời tháo đồng tiền trên vòng tay của mình – cô ta có một cái vòng tay xâu từ những đồng tiền – đặt trên tảng đá ký hiệu. Cô ta nói, nếu có người đang tìm chúng tôi, đây là hy vọng, ít nhất, bọn họ cũng có thể tìm ra xác chúng ta.

Những đồng tiền này tương đối có giá trị, để ở chỗ này làm ký hiệu, tương đương với việc đặt một cục vàng ở đây. Tôi nghĩ, có lẽ đây là cái ký hiệu đắt nhất thế giới này, đáng tiếc, nó chỉ dẫn đến nơi táng thân của chúng tôi.

Hai ngày sau, chúng tôi tiếp tục đi bộ trong thành ma, tôi cũng không biết làm sao mà mình vượt qua khoảng thời gian này nữa.

Ba ngày ba đêm không có một giọt nước, đến cuối cùng, ngay cả chút ý chí cũng không còn, giống như là một cái xác không hồn vậy.

Từ đêm ngày thứ hai trở đi, tất cả trực giác của tôi không còn thanh tỉnh nữa, những gì tôi nhìn thấy đều chỉ có sa mạc cát sỏi và núi đá cao vót bốn phía, những cảnh sắc này thậm chí đôi khi còn xoay tròn cả lên, tôi không biết mình đang xoay tròn, hay là trời đang xoay tròn thật, tôi không phân rõ được nữa, rốt cuộc sự việc nào có khả năng xảy ra, sự việc nào không có khả năng xảy ra. Có đôi khi tôi cảm thấy mình đã chết, mình đang bay, một giây sau, tôi lại thấy A Ninh tập tễnh đến trước

mặt tôi, con giày vò vẫn tiếp tục.

Lúc này tôi vẫn còn đang mong đợi, mong đợi sẽ đột nhiên nhìn thấy sa mạc rộng mênh mông vô bờ, có lẽ đi qua ngọn núi đá trước mặt là có thể thấy sa mạc rồi. Thế nhưng, ngoài núi đá vẫn hoàn đá núi, cứ như thể đi thế nào cũng không đi hết được.

Cuối cùng, A Ninh ngã xuống trước tiên, tôi lập tức thấy cô nàng biến mất trong tầm nhìn của mình, trong chớp mắt đó, tôi bắt chợt có chút thanh tỉnh, sau đó, tôi liền vấp phải cái gì đó, cũng ngã sòng xoài trên mặt đất.

Tôi không biết rốt cuộc là mình vấp phải cái gì, cũng không biết là mình ngã xuống mặt đá hay mặt cát, trong một khắc kia, tôi liền thấy bầu trời, không phải bầu trời xanh trong, là bầu trời đầy mây đen kịt.

Tôi cười khở trong lòng, nếu không phải là giờ không có mặt trời, tôi nghĩ tôi bây giờ cũng bắt đầu nát rữa cả ra rồi, thế nhưng, dù có cho tôi sống lâu thêm mấy tiếng nữa, thời gian cũng phải đến rồi.

Nhìn mây đen, tôi muốn đứng lên, nhưng vốn không có hơi sức đâu nữa, mí mắt càng ngày càng nặng, trong khoảnh khắc khi khép mắt lại kia, tôi chợt thấy bầu trời lóe lên một cái, hình như là tia chớp, sau đó, tất cả đều yên tĩnh, hết thấy đều đi xa. Tôi từ từ chìm vào trong vực sâu.

-----oOo-----

Chương 56: Con mưa đầu tiên

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trong một khắc đấy, tôi mơ mơ màng màng cứ nghĩ mình đã chết, trong lòng cũng đã chấp nhận số phận, nghĩ bụng chết chính là cảm giác này đây, vậy cũng không tệ đâu.

Ý thức cứ hỗn loạn như vậy, trạng thái mơ màng này cứ kéo dài không biết suốt bao lâu, dần dần, tôi cảm giác hình như có cái gì đang đánh vào mặt tôi, cảm giác này vô cùng xa xôi, thế nhưng, cứ dần dần rõ ràng lên từng chút một.

Tiếp đó, tri giác của tôi bắt đầu hồi phục lại, ý thức của tôi cũng từ từ khôi phục. Mới đầu chỉ là cảm giác朦胧 hình như cơ thể đã trở về, sau đó ý thức tôi bắt đầu thanh tỉnh, tôi dần dần có cảm giác đối với bốn phía xung quanh.

Cảm giác đầu tiên chính là lạnh, cực kỳ lạnh, suốt chặng đường trong tòa thành ma, áp lực tinh thần và cảm giác tầng mây đè nén xuống khiến tôi cảm thấy vô cùng bức bối, giờ cái lạnh ở bốn phía này đặc biệt thoải mái, giống như được ngâm mình trong bồn tắm bỏ đầy nước đá vậy.

Sau đó tôi nhận ra cảm giác môi khô nứt nẻ đã không còn nữa, trên môi lành lạnh, hình như có cái gì đó lạnh lẽo đang rót vào trong miệng tôi. Tôi liếm một cái, rồi lại liếm cái nữa, lại liếm thêm cái nữa, liền phát hiện ra đây chính là nước!

Chẳng lẽ có người đang cứu tôi! Trong lòng tôi mừng như điên, lúc này cơ thể đã có phản ứng, tôi liều mạng hớp lấy nước, dùng hết sức mà cử động môi, từng chút từng chút, một cảm giác mát lạnh bắt đầu ngấm vào lục phủ ngũ tạng của tôi.

Uống xong nước, tôi lại chìm vào giấc ngủ say, trong chớp mắt bị mất đi ý thức ấy, tôi hình như có nghe thấy mấy giọng nói quen thuộc đang nói chuyện với nhau, nghe không rõ, cũng chẳng còn hơi sức nào mà chú ý nữa, trong nháy mắt liền mất đi tri giác.

Lại tỉnh lại một lần nữa, cảm giác đã ngủ rất lâu, các loại tri giác ùn ùn cùng kéo trở về, thính giác, xúc giác, sức lực của tôi cũng bắt đầu hồi phục, ý thức cũng càng ngày càng tỉnh táo, cuối cùng tôi rốt cuộc cũng mở mắt.

Đập vào mắt tôi đầu tiên chính là một khuôn mặt bụi cực kỳ tục tằn, cũng cực kỳ quen thuộc, đang nhìn tôi cười ngu.

Tôi nhìn thấy khuôn mặt này, lập tức đã cảm giác có gì không đúng, lại nghĩ không ra vì sao có cảm giác này. Ai thế nhỉ? Tôi nhắm mắt lại suy

nghĩ một chút, lòng sục nhớ lại mặt mũi của mấy người tài xế Tạng, có phải là người lái xe 876 không? Không phải. Cái ông lái xe chở nước thì sao? Cũng không phải.

Nghĩ tới nghĩ lui không nghĩ ra người này là ai trong đội ngũ, rồi lập tức tôi giật mình một cái, tức khắc nhận ra thì sao lại thế. Không đúng, đây không phải là người trong đội ngũ, đây là... hử? Mặt mũi thế này không phải là Vương Bàn Tử đây sao?

Đầu óc tôi lập tức căng thẳng, ơ? Vương Bàn Tử? Sao anh ta lại xuất hiện ở chỗ này? Không thể nào chứ? Anh ta đã về Bắc Kinh rồi mà?

Lẽ nào tôi đang nằm mơ? Xuất hiện ảo giác?

Lại mở mắt nữa, vẫn là khuôn mặt béo quen thuộc đấy, khuôn mặt râu ria xồm xoàm, già hơn một chút so với hồi ở Bắc Kinh rồi, cứ như vậy trợn mắt nhìn tôi, tiến sát lại gần.

Tôi lại nhắm mắt lại, cảm giác không bình thường, không đúng không đúng, đây không thể là Vương Bàn Tử được, tôi có nằm mơ cũng không mơ đến anh ta.

Tôi cắn răng cắn lợi, lần thứ ba mở mắt ra, đầu óc tôi đã rất tỉnh táo rồi, vừa nhìn, quả thực chính là Vương Bàn Tử. Anh ta đang châm điếu thuốc, quay đầu ra đằng sau nói cái gì đó. Tai tôi hoàn toàn không nghe rõ, không rõ anh ta đang nói cái gì thế, sau đó, tôi liền thấy một người khác thò đầu ra xem, cũng hết sức quen thuộc, đó là Phan Tử.

Thế này là thế nào, tôi nhú mày, nghĩ bụng lẽ nào mình căn bản chưa đến sa mạc, vẫn còn đang ở Hàng Châu sao? Tất cả những gì trải qua trước đây, lại chỉ là một giấc mộng sao?

Nhớ lại sự việc, một lượng lớn ký ức ùn ùn trở lại, chúng tôi gặp phải bão cát, bỏ xe lại, người mất tích, con thuyền đắm khảm trong gò đất... Hết thấy đều vô cùng chân thực, tuyệt đối không thể là nằm mơ được.

Lúc này tai tôi đã khôi phục lại thính giác, tôi nghe thấy Phan Tử nói một câu: “Tiểu tam gia, cậu cảm thấy sao rồi?”

Tôi cố sức cong lưng, muốn ngồi dậy, Phan Tử bắt đầu đỡ tôi lên. Tôi

ngồi lên, thở phào một cái, liền thấy tình hình xung quanh: ở đây hình như là một hang núi, bên trong đốt lửa trại, tôi thấy mấy cái túi ngủ, trang bị thì ném ở xung quanh, ngoài hang động tối đen, hiển nhiên giờ đã là buổi tối.

Cùng lúc đó, tôi nhìn thấy Muộn Du Bình đang ngồi bên đống lửa, đang đun nấu cái gì đó, còn A Ninh đang nằm trong một túi ngủ ở bên kia, vẫn chưa tỉnh lại.

Tôi dần dần ý thức được mình không phải là đang mơ. “Chuyện gì thế này?” Tôi xoa bóp hai huyệt thái dương một chút, hỏi Phan Tử: “Sao mấy người lại ở đây? Không phải tôi đang nằm mơ đây chứ? Tôi không chết à?”

“Không chết, nhưng suýt chết.” Bàn Tử ở bên cạnh nói, “Nếu không phải Bàn gia nhà cậu mất tinh, không nhìn thấy cái thứ này, thì bây giờ cô cậu bốc mùi thối rồi.”

Tôi thấy Bàn Tử mân mê mấy đồng tiền, liền biết đó là ký hiệu của A Ninh. Nhưng tôi vẫn chưa hiểu rõ cho lắm.

“VẬY sao mấy người lại ở đây?” Tôi láy làm lạ nói.

“Chúng tôi vẫn đi theo sau đội ngũ của cậu đấy.” Phan Tử nói, chỉ chỉ Muộn Du Bình, “Cậu không biết chứ, kỳ thực lúc các cậu tiến vào trong sa mạc, đội ngũ của ông Ba đã đi theo vào rồi, mỗi chỗ dựng trại của các cậu, Tiểu Ca đây đều có để lại ký hiệu dẫn đường cho bọn tôi, chúng tôi vẫn luôn duy trì khoảng cách với cậu, ở phía sau cậu suốt đấy.”

“Cái gì?” Tôi chưa kịp hiểu lời Phan Tử nói, “Ký hiệu? Ở sau bọn tôi á... Anh ta...”

Phan Tử nói: “Đây là kế sách của ông Ba, Tiểu Ca đây và Hắc Hạt Tử đều là do ông Ba sắp xếp để hợp tác với người nước ngoài kia đấy, mục đích là để trà trộn vào trong đội ngũ đó. Ông Ba nói sự việc đã đến nước này, giờ muốn làm rõ mục đích thực sự của Cầu Đức Khảo thì đã không thể được rồi, chỉ có bằng cách này, giống cách ngày xưa Cầu Đức Khảo cũng đã làm, thâm nhập vào nội bộ để thăm dò tình hình. Nhưng thực không ngờ, cậu lại cũng chui theo vào. Sớm biết vậy, ông Ba đã mời cậu đi theo luôn rồi.”

Tôi vẫn có chút không hiểu rõ, mất hơn nửa ngày mới hiểu thông được lời của Phan Tử: “Khoan khoan khoan khoan, cái gì, chú Ba tôi á? Anh đang nói những cái này đều do chú Ba tôi lên kế hoạch á? Vậy... mấy người?”

“Bọn tôi đã chuẩn bị xong từ lâu ở Cách Nhĩ Mộc rồi, bọn tôi phải chuẩn bị đến gần nửa tháng ở Đôn Hoàng đấy. Khi đội ngũ của các cậu xuất phát, chúng tôi cũng xuất phát ngay phía sau luôn. Lúc đó Tiểu Ca đây có để lại tin tức, nói rằng cậu cũng ở trong đội ngũ này, dọa ông Ba một trận phát khiếp luôn. Cậu Ba cậu cũng thật là, không phải ông Ba đã bảo cậu đừng lợi xuống vùng nước đục này đấy sao? Sao cậu vẫn cứ nhảy vào?”

Tôi cố hít sâu một hơi, bỗng cảm thấy rất mệt mỏi, đêch mợ nó chứ, nghĩ thâm lần này đúng là tôi không thể ngờ tới. Cái... cái tên Kính Râm kia suốt chặng đường cứ chăm sóc tôi như vậy... xem ra, vẫn là vì nể mặt mũi chú Ba tôi...

Phan Tử tiếp tục nói: “Cậu ở trong đây, ông Ba không thể không lo lắng cho an toàn của cậu được, cho nên mới bảo Hắc Hạt Tử nhắc nhở cậu mấy điểm. Lần này làm phô trương lắm, Cầu Đức Khảo hạ một quân cờ, cứ tưởng lần này tách được ông Ba ra rồi, nào biết chúng ta đã lên kế hoạch hết cả rồi.”

“Chú Ba tôi đây?” Tôi nhìn quanh quất, không thấy bóng dáng chú Ba đâu.

“Ông Ba ở phía sau chúng ta, kém một con đường, lần này chúng ta cũng có không ít người đến, nhiều người thì theo dõi không tiện. Tôi với Vương Bàn Tử đi tiên phong, đi trước mở đường, vẫn theo sau các cậu, sau đó để lại ký hiệu ở ven đường cho ông Ba, nhưng thật không ngờ, các cậu đến đây lại xảy ra chuyện.”

Lúc này tư duy của tôi mới rõ ràng hẳn ra, lập tức nhớ lại, đêm hôm đó khi nói chuyện với Muộn Du Bình, hẳn ta nói hẳn là người ở bên tôi, bảo tôi đừng lo lắng, hóa ra ý nghĩa là thế này. Hóa ra đây là kế hoạch của chú Ba.

Đây, tôi thật không ngờ là còn có một tầng này, xem ra, lão cáo già đúng

thật là lão cáo già, đấu với chú Ba, tôi đúng là còn chưa đủ tư cách.

“Cũng coi như cô cậu mạng lớn đấy, tội này vẫn cứ theo sau các cậu suốt, bằng không bây giờ cô cậu đã phơi nắng khô quắt rồi.” Bàn Tử ở bên trên nói, “Với thể chất đấy mà còn muốn đi chuyến này, tôi thấy, sau chuyến này về cậu đúng là nên yên phận đi kinh doanh cái cửa tiệm nhỏ của mình đi.”

Tôi hỏi Phan Tử: “Sao anh ta cũng tới?”

Phan Tử nói, trong số đồng bọn ở Trường Sa, tay nào lành nghề thì đều chạy đến nhà người khác hết rồi, bây giờ ông Ba lại dẫn theo một nhóm lính mới đi, kinh nghiệm không đủ, nên mời anh ta tới giữ thể diện cho nhóm, cũng là giá cũ mà.

Bàn Tử bảo: “Làm sao? Chướng mắt tôi à? Nói cho cậu biết, cậu là do ông đây công về đấy nhé.”

Tôi vội xua tay, bỗng thấy yên lòng hẳn. Người của chú Ba suy cho cùng cũng là người nhà, là người của bản thân tôi, tôi không cần cái gì cũng phải lăm lăm đề phòng. Hơn nữa, hợp tác với mấy người này quen rồi, biết bản lĩnh của bọn họ, vui nhất chính là Muộn Du Bình cũng đứng ở bên bọn tôi, thế là vạn sự đại cát rồi.

Vừa rồi là Bàn Tử cho tôi uống nước, tôi từ từ hồi phục lại sức lực, tự mình uống vài ngụm. Bọn họ không cho tôi uống nhiều một lúc, bảo là phải từ từ bổ sung nước.

Tôi thấy A Ninh không có phản ứng gì, không biết là làm sao, bèn hỏi Phan Tử xem cô ta có làm sao không.

Phan Tử nói: “Cậu yên tâm, cô bạn gái cậu thể chất còn khỏe hơn cậu ấy chứ, đã tỉnh lại một lần rồi, vừa ăn chút gì đó rồi lại ngủ. Ở đây không phải sa mạc, các cậu chỉ là bị mất nước rồi ngất xỉu thôi, không phải bị cháy nắng, chỉ cần bổ sung chút nước muối khoáng, ngủ nhiều lên một tí là ổn.”

Phan Tử đang trêu tôi, chắc là thấy tôi với A Ninh quần áo xộc xệch. Tôi cũng không có sức đâu đi phản bác anh ấy, cũng không để bụng nữa. Lúc này cơ thể mặc dù có hơi suy yếu, thế nhưng tinh thần cũng khá tốt, tôi

đứng lên ăn chút gì đó, hỏi đây là hang động gì thế, sao bọn họ lại tìm được tôi.

Phan Tử nói với tôi, ở đây vẫn là trong thành ma, là trong một hang động trong núi đá, hang này là do Bàn Tử phát hiện ra. Khi ấy lúc xảy ra chuyện, bọn Trát Tây chạy đến chỗ bãi đậu xe bên ngoài, chờ bọn tôi mãi mà không thấy ra, Trát Tây liền nghĩ tôi với A Ninh không biết nhìn đồng đá A Rập rồi, giờ cũng không biết là bọn tôi gặp nạn gì rồi, hay là bị lạc đường.

Khi ấy, Muộn Du Bình dùng gương phát tín hiệu cho bọn họ, bọn họ bèn vội vã chạy tới, Kính Râm thì ở lại chăm sóc cho mấy người còn lại, còn Muộn Du Bình thì dẫn theo Phan Tử vào thành ma tìm bọn tôi.

Tôi hỏi, một nơi rộng lớn thế sao bọn họ tìm thấy chúng tôi. Phan Tử bảo, nơi này có hơi tà môn, trật tự những núi đá này cứ như đã được thiết kế rất hoàn hảo, bọn họ cũng là đi theo cảm giác, nhưng kỳ thực tuyến đường hoàn toàn giống hệt chúng tôi, cuối cùng cũng thấy được ký hiệu đánh dấu của A Ninh, liền đi thẳng tìm được chúng tôi ngã trên mặt cát.

Nói đến đây trong lòng tôi vẫn còn sợ hãi, vội vàng gật đầu: “Đúng là thế, cái nơi chó chết này, hình như đi thế nào cũng không đến điểm cuối được, lại cũng không quay ngược trở về, không biết là thế nào nữa.” Tôi lập tức lại căng thẳng, nói vậy thì bây giờ chúng tôi vẫn còn đang trong thành ma hả, có phải là không đi ra được không?

“Chúng tôi đâu có ngờ ngần như các cậu, suốt chẳng đường chúng tôi có để lại ký hiệu đấy chứ, cậu cứ yên tâm đi.” Phan Tử nói.

Bàn Tử cũng nói: “Ông đây dựng ký hiệu toàn là tảng đá to bự thế này này, cách đến một cây số vẫn nhìn thấy được, hơn nữa, nguyên nhân không ra được, ông đây cũng nhìn thấu rồi.”

“À.” Tôi thở phào nhẹ nhõm, hỏi, “Vậy thì vì sao thế?”

Phan Tử liền nói, ngay từ đầu bọn tôi cũng chẳng biết đâu, vẫn là có Bàn Tử lợi hại, đúng là anh ta nhìn ra đấy, tôi nói thật cho cậu biết, nơi chúng ta đang ở đây vốn không phải là tòa thành ma kia đâu, nơi này cách thành ma ban đầu ít nhất phải một trăm năm mươi ki lô mét cơ. Đây là một vùng địa hình Yardang khổng lồ, do mười mấy tòa thành ma nhỏ kết

hợp lại mà thành, ở giữa là sa mạc, mà tất cả các thành ma đều có cả bảy núi đá nối vào lẫn nhau, đầu đuôi giáp nhau, tạo thành một thế liên hoàn thành ma không lồ. Các cậu cứ đi vòng tròn theo cái thế này, chính là ba ngàn sáu trăm ki lô mét vuông, vậy đi ra nổi sao?

Tôi lắc đầu: “Không thể nào chứ, làm gì có chuyện trùng hợp đến vậy? Tôi chọn bừa một hướng đi thẳng, chẳng lẽ không lệch đi chút nào sao?”

Bàn Tử nói: “Nói chú dốt chú còn không nhận, cậu đi theo hướng nào, là do người ta thiết kế cả đấy. Đây là bởi trong thành ma này có rất nhiều đá tảng, những đá tảng này bày ở đây cực kỳ thu hút sự chú ý, bình thường muốn đi vòng qua một núi đá, một đường thì nhiều đá, một đường thì ít đá, nhưng là bởi vì đá sắp xếp lộn xộn, cho nên trong nháy mắt đầy ý thức cậu không phán đoán được đường nào dễ đi, đường nào khó đi. Cảm giác thì giống nhau đấy, nhưng trong tiềm thức, cậu lại có thể phân ra được hướng nào ít đá, mà phản xạ có điều kiện là chọn hướng đi ít đá kia, kết quả, cậu ở trong tòa thành ma này lúc nào cũng đi theo cái hướng mà người ta đã thiết kế sẵn cho cậu. Hơn nữa, hầu như ở đoạn đường giao nhau nào cũng đều sắp xếp như thế, dù cho có đoạn ngã tư nào cậu không đi đúng đường, thì vẫn có vô số cơ hội để sửa cho thành đúng. Thủ đoạn này thời cổ đại phổ biến lắm, nhân dân lao động đã đặt ra một cái tên cực kỳ mộc mạc giản dị, ấy là kỳ môn độn giáp.” Nói đoạn, anh ta liếc nhìn Muộn Du Bình, “Tiểu Ca, tôi nói khôn sai chứ?”

Muộn Du Bình ngẩng đầu nhìn chúng tôi, không để ý tới anh ta, rồi lại nhìn lửa, hình như có tâm sự gì.

Tôi bật cười, nói: “Anh từ khi nào hiểu kỳ môn độn giáp thế?”

Bàn Tử bảo, chuyện cậu không biết có nhiều lắm, xem vẻ mặt thì đặc ý cực kỳ. Tôi nghĩ bụng, phỏng chừng người này học được bao nhiêu đem xài bấy nhiêu đây mà, bèn đổi chủ đề câu chuyện, hỏi Bàn Tử: “Vậy anh nói, trong thành ma này, có người đã dùng những tảng đá vụn này, bày ra một thuật che mắt?”

Bàn Tử gật đầu: “Chính là như vậy, có điều cũng không phải trận pháp cao thâm gì, nếu gặp phải một tên đầu óc ngu độn, hoặc một kẻ có năng lực quan sát tỉ mỉ cẩn thận, thế nào cũng bị phát hiện ra. Nhìn mấy tảng đá ở đây cũng là có niên đại cả rồi, có lẽ hồi xưa nơi đây là chiến trường,

Tây Vương Mẫu có lẽ là một cao thủ thuật số, dùng những tảng đá này để phòng ngự.”

Nói đến đây, từ trong túi ngủ ở một bên liền vang lên giọng của A Ninh. Cô ta nhẹ giọng nói: “Sai rồi, Tây Vương Mẫu vốn chính là người sáng tạo ra kỳ môn độn giáp, năm xưa Hoàng Đế có được sách thần trời ban, chính là do Tây Vương Mẫu ban cho ông ta. Bàn về kỳ môn độn giáp, bà ta là tổ tông.”

Hóa ra người phụ nữ này không ngủ, cả lũ chúng tôi liền giật mình, tôi lập tức nhớ tới truyền thuyết Cửu Thiên Huyền Nữ, trong lòng hoảng hốt. Đúng là thế, truyền thuyết về thời kỳ đó, cùng với một số ghi chép lịch sử, đều nói rằng, năm xưa Hoàng Đế thống nhất Trung Nguyên là do có được sự giúp đỡ đắc lực của Tây Vương Mẫu.

Vừa nghĩ đến con thuyền cổ nọ, nghĩ thầm năm đó ở đây nhất định là một cái hồ nông, những núi đá này nhô lên khỏi mặt nước, còn đá ngầm dưới nước sẽ làm các đội tàu bè mắc cạn, như vậy khi đi trên nước, thuyền phu chắc chắn sẽ càng phải chọn lối ít đá mà đi, càng dễ lạc đường, có lẽ đây cũng chính là nguyên nhân vì sao suốt bao nhiêu năm đến vậy mà chưa một vai phát hiện ra nước Tây Vương Mẫu.

Nghĩ đến đây, tôi bỗng nheo mắt, nói với Phan Tử: “Anh là nói thành ma ở đây là một cái vòng tròn?”

Phan Tử gật đầu, tôi hỏi: “Sao anh biết được?”

Phan Tử chỉ lắc đầu: “Đây là người dẫn đường bọn tôi nói. Sao thế?”

Tôi hưng phấn vẽ một vòng tròn trên cát: “Anh không biết chứ, tôi từng đọc sổ tay của Văn Cẩm rồi, cô ấy nói nước Tây Vương Mẫu được bảo vệ bởi một bức tường thành vô hình, tường thành này người khác không nhìn thấy, thế nhưng khi đụng phải, tất sẽ quay đầu. Ở chỗ này, suốt mấy nghìn năm trước, toàn là nước, nói cách khác, nơi này có một cái vòng đai nước, giống như sông hào bảo vệ quanh thành lũy ấy, bao quanh một vòng. Nếu chúng ta đặt giả thuyết rằng cái vòng bảo hộ này không ai có thể tiến vào, là “bức tường thành vô hình” bảo vệ thành cổ Tây Vương Mẫu qua nhiều năm như thế, vậy thì, nước Tây Vương Mẫu chắc hẳn phải ở trong cái vòng này, ngay chính giữa thành ma này.”

Tôi nói xong, tất cả mọi người im lặng nhìn tôi, giống như nhìn một thằng đàn.

Tôi bị nhìn mà ngơ ngơ ngác ngác, khoanh tay nói: “Tôi nói sai à?”

Phan Tử vỗ vỗ bả vai tôi, nói: “Cậu Ba, điều cậu nói, bọn tôi không cần đọc sổ tay của Văn Cẩm cũng đoán được rồi, chỉ là, nếu tình hình thực sự đơn giản như thế thì thành cổ Tây Vương Mẫu đã bị phát hiện từ tám hoánh rồi. Nơi này là bồn địa Sài Đạt Mộc, không phải sa mạc Taklimakan, ở đây tuy rất hiếm vết chân người, nhưng cũng đã trải qua vô số lần khảo sát địa chất, cho nên, nếu quý thành ở đó, tình huống ở đó nhất định cũng sẽ rất đặc biệt, có khả năng là toàn bộ đã bị chôn dưới sa mạc rồi, có lẽ là nó nằm trong một hoàn cảnh nào đó mà người khác rất khó phát hiện ra. Cậu cứ nghĩ đến đây là nhìn thấy ngay ư, như vậy thực gây thơ.”

Tôi nghĩ cũng phải, bèn hỏi bọn họ, thế bọn họ có tính toán gì?

Phan Tử nói, vốn dự định của họ là bám theo đội ngũ của A Ninh, vào sâu trong Tháp Mộc Đà rồi hẵng tính, nhưng giờ mới đến đây mà đã xảy ra điều bất trắc lớn đến vậy. Có điều, theo lời Định Chủ Trác Mã nói, ở phía Tây thành ma này, cứ đi theo lòng sông cổ hai ngày là sẽ thấy cửa núi năm xưa bà ta chia tay đội Văn Cẩm ở đó, con đường sau đó, Định Chủ Trác Mã cũng không biết nữa. Anh ấy định chờ sau khi bọn tôi hồi phục thì cứ đi đến đó nghỉ ngơi chỉnh đốn, chờ đội chú Ba đến. Sau đấy, cứ theo dự định mà đi xuống xuống lòng sông cổ, bởi vì thành cổ nhất định ở gần đường sông, đội ngũ năm xưa chắc hẳn cũng đi như vậy, chúng tôi cũng có thể thử vận may.

Tôi nói với Phan Tử: “Nhưng đường sông cổ đến đoạn này gần như đã hòa lẫn với sa mạc rồi, không nhìn thấy rõ lắm.”

“Cái đó không phải lo.” Bàn Tử nói, chỉ chỉ ra phía ngoài tối đen.

Chúng tôi đang ở trong đáy hang động, không biết là anh ta có ý gì. Tôi bèn đi ra ngoài, vừa đến cửa hang, bỗng một luồng hơi lạnh lẽo ẩm ướt đập vào mặt, sau đó, tôi liền nghe thấy những âm thanh cực kỳ quen thuộc.

Bên ngoài tối om om, tôi cũng không nhìn rõ lắm là tình huống gì, thế

nhưng tình cảnh này tôi quen thuộc cực kỳ, nhưng nhất thời tôi có chút không thể tin nổi.

Đến khi tôi ra ngoài cửa hang, lập tức mặt mũi bị nước tạt ướt nhoèm, tôi mới phản ứng lại được, nghĩ thâm, cái đêch, bên ngoài trời đang mưa.

Thế nhưng sao điều này lại có thể được? Ở đây là sa mạc đấy, ở đây một năm mới có một cơn mưa kế tiếp, hơn nữa, chắc chắn không phải trong mùa này.

Tôi quay trở vào, nói: “Thế nào rốt cuộc là sao, tại sao trời lại mưa?”

Phan Tử bảo: “Cậu Ba, cậu phải cảm tạ cơn mưa này đấy, bằng không cậu không chờ được chúng tôi đến cứu đâu, đã thành cá ướp mặn rồi. Lúc chúng tôi tìm được cậu, mưa đã bắt đầu rơi, bây giờ ở ngoài toàn nước là nước, muốn đi cũng không ra nổi, chứ không chúng tôi đã công cậu ra ngoài rồi, cứ ngồi chờ ở đây cũng chẳng dễ chịu gì. Sau cơn mưa này, đường sông cổ nhất định sẽ ngập đầy nước, cứ đi xuống hạ lưu, cho dù chúng ta không nhìn thấy đường sông thì nước ắt sẽ thấy, cho nên cậu yên tâm đi.”

Bấy giờ tôi mới nhớ tới lời Định Chủ Trác Mã nói với tôi: thời gian sắp tới rồi, nếu bỏ lỡ cũng chỉ có thể chờ năm năm nữa, nghĩ thâm chẳng lẽ là để chỉ trận mưa này?

Càng nghĩ càng thấy không đáng tin, có điều, thấy Muộn Du Bình không nói gì, chắc là không sao đâu, tôi cũng an tâm không ít.

Sau đó, tôi lại đi nghỉ ngơi. Lần này ngủ không ngon, đến hôm sau tỉnh lại, tôi lại một lần nữa cứ ngỡ mình đang mơ.

Trong hang động này, chúng tôi nghỉ ngơi cũng được hai ngày, cơ thể tôi và A Ninh đã khỏe lại rồi. A Ninh quen với Bàn Tử, tóm lại thì nhóm Phan Tử đã cứu cô ta, cô ta cũng không nói gì thêm, có điều, thái độ của cô ta đối với tôi tức khắc trở nên lạnh nhạt, chắc là cô nàng tưởng tôi cũng là do ông chú Ba sắp xếp vào để lừa mình.

Tôi cũng không để bụng, nghĩ thâm, tí nữa là tạch rồi, còn tính toán cái này làm gì. Đến ngày thứ ba, chúng tôi liền xuất phát, theo ký hiệu, chúng tôi lội nước đến tận mắt cá chân, đội mưa đi hai ngày, trước là đi

ra bên ngoài đã, hội họp với nhóm Kính Râm. Người ở ngoài đã tuyệt vọng, thấy chúng tôi bình an trở ra, đều không tin được vào mắt của mình.

Ở bên ngoài, Phan Tử cho nghỉ ngơi chỉnh đốn suốt một ngày, anh ấy có đề nghị tôi ở lại đây chờ chú Ba đến, sau đó hẳn quyết định có nên vào hay không.

Nhưng mà bây giờ tôi lại cảm thấy chẳng có mặt mũi đâu đi gặp chú Ba, hơn nữa, lời nhắn của Định Chủ Trác Mã cho tôi đã khiến tôi quyết tâm, phải tìm được Văn Cẩm. Tính ra chúng tôi đã không có bao nhiêu thời gian, bèn khăng khăng muốn cùng Phan Tử đi đầu.

A Ninh ở một bên cũng sắp xếp đội ngũ của mình, phần lớn mọi người đều muốn về, tình trạng của anh người Caucasus cực kỳ không ổn, bác sĩ nói chờ đội chú Ba đến thì mượn xe quay về. A Ninh sắp xếp một chút, liền nói với Phan Tử, cô ta cũng muốn tham gia cùng chúng tôi, dù thế nào thì cũng là đội của cô ta đã đánh trận đầu.

Thêm A Ninh vào không vấn đề gì, Phan Tử cũng chẳng lay chuyển được tôi, hướng hồ đoạn đường này chúng tôi có xe, cũng không phải đoạn đường nguy hiểm gì, đành đáp ứng. Tôi và Bàn Tử, Phan Tử, Muộn Du Bình, A Ninh vừa đủ một chiếc xe, Kính Râm ở lại đây chờ chú Ba.

Sau hai ngày, chúng tôi đi theo lòng sông có mực nước dần dần tăng cao thấy rõ, càng đi càng vào sâu trong sa mạc hơn. Do nước mưa xói mòn, trong lòng sông xuất hiện rất nhiều nhánh sông rẽ, chúng tôi đi tìm từng cái từng cái một, nhưng mà, dù đi thế nào, chúng tôi cũng không thấy ngọn núi đá đỏ đâu. Tôi dùng ống nhòm nhìn muốn toét mắt ra, cuối cùng bắt đầu hoài nghi, phải chăng ngọn núi kia hiện giờ đã bãi bể hóa nương dâu mất rồi?

Trước khi xuất phát, mưa liên ngừng, chúng tôi cuối cùng dừng lại nghỉ ngơi ở bên cạnh lòng sông. Bốn lớp xe bị mài cho mòn vẹt, về sau, một cái lốp hoàn toàn hỏng luôn, chúng tôi chỉ có thể cứ đi một đoạn lại xuống bơm hơi, sau đó lại tiếp tục đi, khổ không thể tả.

Bàn Tử nói: “Có phải bà lão kia nói bừa không, vốn không hề có ngọn núi kia? Hay đây vốn không phải núi? Có khi chỉ là gò đất, gió thổi mấy chục năm là tiêu sạch rồi?”

Tôi có cảm giác không phải thế, nhìn Định Chủ Trác Mã thấy thế nào cũng không phải kẻ lừa đảo, hay có thể hướng chảy của con sông cổ này đã thay đổi rồi.

“Vậy làm sao bây giờ? Đi tiếp nữa, xăng cũng hết mất, chúng ta muốn về cũng không được.”

“Nơi nước có khả năng tụ về ở đây là nơi thấp nhất của cả bình nguyên này, ở đó chắc phải có một cái hồ, hay là chúng ta đi tìm cái hồ đó trước? Sau đó từ hồ bắt đầu tìm kiếm vết tích của đường sông, như thế thu hẹp được phạm vi tìm kiếm.”

Ngẫm nghĩ thì cũng chỉ có thể như thế thôi, chúng tôi tiếp tục đi, khi lại lên một sườn dốc, bỗng, Phan Tử chửi to một tiếng, một cước đạp phanh kít lại.

Tất cả chúng tôi đều đập mặt vào đệm ghế phía trước, Bàn Tử chửi bậy, còn chưa kịp chửi xong, mấy người bọn tôi lập tức ngậy ngấn cả người.

Ở bên kia sườn dốc là một bờ vực, đầu xe của chúng tôi đã đâm ra ngoài, hai cái bánh xe đầu đã chới với ngoài không trung rồi.

Chúng tôi kinh hồn bạt vía, lục tục xuống xe, đi tới bên bờ vực, nhận ra trước mắt xuất hiện một thung lũng khổng lồ, sương mù lượn lờ, đó là một ốc đảo khổng lồ lồm xồm xuống ngay chính giữa sa mạc Gobi!

-----oOo-----

Chương 57: Xuất phát đến ốc đảo

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phong cảnh nguy nga hùng vĩ trước mắt, khó mà có thể dùng ngôn ngữ để diễn tả, chúng tôi đều ngắm nhìn đến ngẩn cả người, tuy rằng trong sổ tay Văn Cẩm cũng có nhắc đến một cái ốc đảo, nhưng mà, ấn tượng trong tôi không phải là như thế này.

Vùng lòng chảo cực lớn, hơn nữa lại trông rất ngay ngắn, Bàn Tử bảo, trông có vẻ như hồ thiên thạch vậy. Từ trên vách đá nhìn xuống, chỉ thấy mây mù lớn vờn, hầu như toàn là tán cây dày đặc, không nhìn thấy tình hình cụ thể ra sao.

Đây chính là Tháp Mộc Đà rồi, thật không ngờ, chúng tôi lại phát hiện ra nó bằng cách thế này, hình như có hơi đơn giản quá thì phải.

Phan Tử quay xe về, chúng tôi đứng dùng ống nhòm nhìn xuống thung lũng, vừa suy xét xem chuyện này là thế nào.

Phan Tử nói: “Xem ra ngọn núi đá nơi Định Chủ Trác Mã chia tay với nhóm Văn Cẩm đã thực sự biến mất rồi, nơi này là khu vực hồ muối, có lẽ đó vốn là một ngọn núi đá, qua vài chục năm, vài trận mưa, chỉ còn lại một đồi đất, có điều, cứ theo hướng nước sông, vẫn đủ để tìm đến nơi này.

Những điều này trong sổ tay của Văn Cẩm không viết, tôi cũng không thể biết được, có điều hôm nay phát hiện ra ốc đảo này như vậy, chúng tôi có chút luống cuống không biết phải làm sao, tôi bèn hỏi Phan Tử, anh có tính toán gì không.

Phan Tử nói, nhất định phải xuống đó trước xem sao, anh nghe tôi nói về

cuốn sổ tay và lời nhắn của Định Chủ Trác Mã, biết Văn Cẩm chắc chắn ở dưới đó, bây giờ không thể chờ hội họp với ông Ba được, cứ xuống hẳn đó xem tình hình ra sao. Văn Cẩm chính là sư mẫu, nếu vì chờ ông Ba mà bỏ mặc sư mẫu, vậy cái danh đồng bạn này khỏi làm luôn cho rồi, thời gian không còn nhiều nữa.

Tôi nghĩ thầm, anh đúng là một thủ hạ đủ nhị thập tứ hiếu, nhưng mà, tôi cũng nghĩ giống vậy, thời gian đã không còn nhiều, tính ra, mười ngày như ở ngay trước mắt, hỏi vài người, họ đều không có ý kiến gì, còn bảo tôi xem xem nên đi xuống cái thung lũng này như thế nào.

Trong cuốn sổ, Văn Cẩm có miêu tả rất cặn kẽ tuyến đường đi, năm xưa bọn họ tiến vào thung lũng thông qua một khe núi. Có điều, địa hình nơi này đã hoàn toàn thay đổi, nếu cứ theo miêu tả tuyến đường của cô ấy thì chắc không thể tìm được khe núi ấy rồi, chúng tôi đành phải lái xe đi lòng vòng quanh thung lũng mà tìm, qua nhiều lần vòng vèo, rốt cuộc cũng phát hiện ra một khe núi rộng lớn.

Phan Tử đi một vòng lớn quanh thung lũng rộng khoảng bốn ki lô mét vuông, tìm được lối vào khe núi, chặng đường đầu có thể lái xe mà đi, chúng tôi đi thẳng vào trong, mãi cho đến đoạn đường có nhiều đá tảng chặn lối mới dừng.

Sau đó, mọi người xuống xe, vác theo trang bị rồi đi bộ vào trong. Đi mãi đến khi nhìn thấy cây cối mới dừng lại nghỉ ngơi. Tôi lấy cuốn sổ của Văn Cẩm ra, đọc kỹ ghi chép bên trong.

Đọc xong cuốn sổ, tôi không khỏi có hơi lo lắng, theo những suy đoán mà Văn Cẩm ghi lại trong cuốn sổ, khe núi này cực kỳ hung hiểm. Đi tiếp vào trong khe núi, vì độ cao so với mực nước biển càng thấp hơn, thảm thực vật nhiệt đới sinh trưởng um tùm rậm rạp, chướng khí mịt mù dày đặc, mặt nạ phòng độc của chúng tôi có thể sẽ không chịu được môi trường ẩm ướt đến thế. Hơn nữa, nơi này là lối vào duy nhất đến được cung Tây Vương Mẫu, những sự việc xảy ra trên suốt chặng đường này khiến tôi cảm thấy cung Tây Vương Mẫu cực kỳ quý dị, có thể lường trước được con đường này không hề dễ đi.

Có điều so ra thì tôi vẫn lo lắng nhất là chuyện đi qua khe núi này. Ở cuối khe núi này chính là vùng đất trung tâm ốc đảo, là nơi các dòng sông đổ về tụ hội, bên dưới những tán cây dày đặc um tùm kia toàn là

đầm lầy ẩm ướt, địa hình kỳ quái của nơi này gần như biết nơi đây thành một khu rừng mưa nhiệt đới ngay giữa sa mạc. Tuy rằng, chúng tôi biết vương thành cổ của Tây Vương Mẫu nằm ở đâu đó trong đầm lầy, nhưng lòng sục tìm kiếm ở trong đó có thể nói chính là liều mạng rồi.

Chúng tôi ngồi dưới tán cây trong khe núi, đọc thật kỹ những miêu tả sơ lược về con đường tiếp theo trong sổ tay Văn Cẩm. Bởi vì chưa tiến vào vùng đầm lầy thật, cho nên có nhiều đoạn đọc mà cứ ù ù cạc cạc, hơn nữa, có nhiều chỗ Văn Cẩm viết một dấu chấm hỏi vào đó, chúng tôi không biết những dấu chấm hỏi này là có ý nghĩa gì, làm chúng tôi cảm thấy rất khó hiểu, cuối cùng đành quyết định đi bước nào hay bước ấy.

Sau đó, chúng tôi mỗi người tự làm công tác chuẩn bị của mình, lúc đi thăm dò, biết con đường phía trước còn rất dài, chúng tôi phải kiểm soát tiêu hao vật tư, hôm nay muốn vào đến hậu viện Tây Vương Mẫu, đương nhiên cũng không lo được nhiều thế, pháo sáng, pháo lạnh, diêm, thuốc, tất cả những gì có thể mang chúng tôi đều đem vào.

Phan Tử từng đi lính ở Việt Nam, bây giờ thành cố vấn của chúng tôi. Anh ấy nói, lúc ở trên vách núi nhìn xuống dưới này, thấy nơi này cũng không khác rừng mưa nhiệt đới ở Việt Nam là bao. Cái kiểu vùng đầm lầy ẩm ướt như thế này là nguy hiểm nhất, trên đầu là những tán lá rộng của rừng nguyên sinh, gần như bao trùm toàn bộ thung lũng, thảm thực vật rậm rạp đến thế, ánh mặt trời chắc chắn là không chiếu xuyên qua được, bên dưới tán cây sẽ tối om om, chướng khí dày đặc, là thiên hạ của các loại muỗi, đĩa, côn trùng độc. Mặc dù nhiệt độ ở đây phải hơn 30 độ C, nhưng chúng tôi bắt buộc phải mặc quần áo dài, nếu không chắc chắn trên người sẽ chẳng còn miếng thịt nào lành lặn đâu.

A Ninh nói, tôi có thuốc đuổi côn trùng, vậy có được không?

Phan Tử bảo, cô đuổi được muỗi đi, nhưng lại kéo thứ khác đến, trong rừng nhiệt đới không nên có mùi gì quá nồng. Bằng không, dù cô có không đụng phải dã thú, thì cũng là dã thú đeo bám theo sau, chúng ta lần này chỉ có tôi mà súng, dù có đụng phải lợn rừng cũng không đủ chống đỡ.

Cuối cùng, anh ấy nói, một khi tiến vào vùng đầm lầy, nếu không phải vịn bất đắc dĩ thì đừng có lội xuống nước, hoặc đi đụng vào nước bùn. Anh ấy từng có một chiến hữu, trong lúc đánh mai phục, chân bị lún

xuống đầm lầy, còn chưa tới một phút đã rút chân ra, thế mà cả cái chân toàn là lỗ hồng, bị con gi đực khoét sạch. Trong tình cảnh này, nếu mà gặp phải chuyện như thế thì chẳng khác nào toi mạng, có khi toi mạng luôn còn đỡ hơn.

Tôi nhìn ánh mắt của Phan Tử, cảm thấy anh ấy không phải nói chuyện giạt gân để hù dọa, trong lòng cũng cảm thấy kỳ dị, bèn buộc chặt ống quần hơn nữa.

Mất hai tiếng đồng hồ, chúng tôi mới sắp xếp đóng gói đồ đạc xong xuôi, Phan Tử gào to một tiếng, tất cả liền xuất phát. Muộn Du Bình đi đầu, Phan Tử đi cuối, phạt bớt các cành cây tán lá, đi thẳng vào sâu trong khe núi. Chúng tôi vừa bước đi, trời liền âm u, hình như lại sắp mưa. Tôi thâm cảm khái trong lòng, sự ảo diệu của thiên nhiên đúng là vô cùng tận, ở sâu trong sa mạc Sài Đạt Mộc khô hạn lại có một ốc đảo ẩm ướt mưa nhiều, đúng là tạo hóa sắp đặt, không theo bất cứ khuôn mẫu nào.

Khe núi này không giống kiểu khe núi Yardang trong thành ma, không phải do phong hóa mà thành, mà hình như là kiểu thung lũng ríp-tơ hình thành từ các vận động địa chất. Đáy khe không bằng phẳng, lởm chồm đầy đá tảng đủ hình thù, tầng tầng lớp lớp, vách đá trông như bị dao sắc cắt gọt mà nên. Có điều, nếu để tôi nói, thì tôi lại đồng ý với ý kiến của Bàn Tử, địa hình nơi này quả thực giống như một hố thiên thạch, thung lũng ríp-tơ này dường như vốn là vết nứt gãy trên vỏ trái đất do thiên thạch rơi xuống đập vỡ, lúc mới hình thành có lẽ còn sâu hơn bây giờ nhiều, sau dần dần bị phong hóa, đầy lên và phẳng hơn. Ở xung quanh vùng lòng chảo, các khe núi như thế này có lẽ không chỉ có một.

Khe núi cực rộng, sau khi tiết vào rừng rậm, bốn phía trở nên oi bức ngột ngạt, chúng tôi chả mấy mà toát đầy mồ hôi. Trên các tảng đá và cây cối ở khắp xung quanh đều phủ đầy rêu xanh, không thể đặt chân lên nổi, dưới chân chúng tôi đã toàn là bùn lầy sền sền ẩm ướt và các rễ cây đan xen rối rắm, bước đi trên cái lưới rễ cây đan xen tua tủa nhưng con quái vật nhiều vòi, mỗi bước đi lại thụt phải một cái hố, tán cây trên đỉnh đầu rậm rạp đến nỗi không nhìn thấy ánh nắng đâu. Nhất thời tôi có ảo giác rất nghiêm trọng, bây giờ có thực là tôi đang ở trên cao nguyên Thanh Tạng hay là đang ở trong rừng nguyên sinh Amazon vậy?

Vốn tưởng rằng loại tình huống này chỉ có thể gặp phải khi ở đầu cuối khe núi, không ngờ trong khe núi đã vậy rồi, vậy tình huống trong vùng

lòng chảo kia phỏng chừng càng không ổn rồi.

Bàn Tử đi mà thờ hồng hộc, nhìn tình hình phía trước, liền bảo không biết trong ốc đảo này có động vật gì không, đi săn mấy con xơi mẹ nó đi, coi như là một loại phúc lợi, chứ không quăng đường này đi thật là thiệt thòi.

Phan Tử nói, trong cánh rừng mưa khép kín nói nhỏ không nhỏ, nói lớn không lớn này, chỉ e là sẽ không có dã thú lớn đâu, có nhiều nhất chỉ sợ là toàn mấy con côn trùng rần rết sâu bọ thôi. Trong nhiều đầm lầy như thế này, rần là thường gặp nhất.

Bàn Tử nói, rần cũng được, hồi ở Quảng Đông từng xơi bò cạp nướng rồi, dù sao thì chỉ cần là thức còn tươi thôi, với ông đây không thành vấn đề gì sất.

Tôi nhớ đến Văn Cẩm từng viết trong sổ: “Bùn lầy nhiều rần, gặp người không biết sợ.” Chắc hẳn Phan Tử nói không sai đâu, chỉ không biết kích cỡ của lũ rần ở đây, trong mấy bộ phim Hollywood thường thấy mấy loại trăn to như cái cây cổ thụ, xe lu cán không chết, có điều ở đây chắc không có điều kiện như thế.

Hơn nữa, môi trường sinh thái ở đây vô cùng đặc biệt, là một hòn đảo biệt lập khép kín, tôi nghĩ, trừ phi là chim bay hoặc con người, những thứ khác vốn không thể tiến vào nơi này. Sinh vật ở đây đều là những sinh vật đã sinh sôi nảy nở ở ốc đảo này từ thuở sơ khai. Hồi đó, Sài Đạt Mộc vẫn còn là một mảnh đất trù phú giàu có, sông ngòi dày đặc, giống loài phong phú. Có lẽ chúng tôi có thể tìm thấy rất nhiều động thực vật đã tuyệt chủng trong ốc đảo này, đây mới là thứ còn có giá trị hơn cả cung Tây Vương Mẫu.

Nghĩ đi nghĩ lại, lại thấy thôi đi, truyền thuyết Tây Vương Mẫu trong “Sơn hải kinh” nói, cung Tây Vương Mẫu được một đám chim xanh mặt người bảo vệ, đây nhất định là một loài chim dữ khổng lồ mà chúng tôi không biết rõ, không chắc có phải là loài quái điều đã tấn công bọn tôi ở núi Trường Bạch hay không, cái lũ này vẫn là tuyệt chủng thì tốt hơn.

Bởi vì cây cối quá đỗi rậm rạp, mà chúng tôi lại ở trong khe núi, không có điều kiện để đi vòng vèo, chúng tôi chỉ có thể vừa phạt bớt các loại dây leo già cỗi tán cây um tùm vừa tiến lên. Việc này rất tiêu hao thể lực,

Bàn Tử và Muộn Du Bình phải thay phiên nhau dẫn đường mà cũng chẳng khởi sắc bao nhiêu. Cũng may ở trên vách núi một bên còn có một đường trời xanh, giống như một dải gấm xanh biếc, cảnh sắc cực kỳ lung lẫy, thỉnh thoảng còn có mấy thác nước hình thành do trận mưa hôm trước trút xuống âm âm, chúng tôi đi qua, cũng có thứ để tám chuyện.

Đi được chẳng bao lâu, chúng tôi liền phát hiện trên vách đá trước mặt xuất hiện rất nhiều hang đá, dày đặc, phải đến trăm cái lận, phủ đầy rêu xanh, không biết bên trong có điều khắc cái gì.

Chúng tôi lập tức căng thẳng, chẳng còn tâm tình đâu đi ngắm phong cảnh nữa. Suốt đường đi không thấy bất cứ di tích gì liên quan đến nước Tây Vương Mẫu, vẫn có cảm giác không thật, bây giờ bỗng dưng thấy được, chúng tôi thực sự bắt đầu đến gần vùng đất trung tâm của quốc gia cổ thần bí này rồi. Đây là một chuyện ngĩ mà thấy hưng phấn, thế nhưng thực tế thì lại cảm thấy có hơi khủng bố.

Thu lại tâm tình đùa bỡn, chúng tôi đi đến kiểm tra xem. Những hang đá này có to có nhỏ, cái to thì đủ nhét hai cái xe tải Giải phóng vào, nhỏ thì chỉ cao cỡ nửa người, khác với Đôn Hoàng nhiều lắm, các hang đá rất nông, ở bên ngoài là có thể thấy pho tượng ở trong, chỉ là chúng bị một tầng rêu xanh rất dày phủ lên.

Tôi leo lên, lấy dao găm ra, bắt đầu cạo lớp phủ ngoài trên một bức tượng ra, từ trong rêu xanh dần dần lộ ra một bức tượng đá cực kỳ quái dị.

Trong rêu xanh, đó là một bức tượng thần khắc hình mặt người thân chim, phong cách chạm trổ giống với phong cách trên vò gốm chúng tôi tìm thấy trong con thuyền chìm, là điêu khắc của nước Tây Vương Mẫu thực sự. Trải qua sự mài mòn của cả ngàn năm, bên ngoài tượng đá phủ đầy thạch học, nhìn thấp thoáng không rõ.

Tôi gạt hết đám thạch học đi, toàn bộ tượng đá liền hiện ra. Đó là một pho tượng đứng, là trực tiếp tạc ngay trên vách núi đá, phần đầu chim là một gương mặt quái lạ tính nữ, vừa giống người vừa không giống người, đôi mắt rất dài, không có biểu tình gì, lạnh lùng cay nghiệt vô cùng. Dưới chân tượng chạm khắc năm cái đầu lâu, con chim đứng trên đỉnh, dường như những đầu lâu này là phần xương cốt còn thừa lại sau khi bị nó ăn thịt.

Bàn Tử đứng dưới nhìn, liền kinh hô một tiếng: “Trời ạ, Tiểu Ngô, mẹ kiếp đây chẳng phải là...”

Tôi nhảy xuống, khi thấy được toàn bộ bức tượng, liền hít ngược một hơi lạnh toát.

Hóa ra, tượng đá chim mặt người trong hang đá trên vách đá, giống y như đúc lỗ quái điều trong khe nứt dưới đáy Trường Bạch.

Hình dáng chạm khắc cực kỳ sinh động, nhìn bên ngoài đá núi, có lẽ lúc tu tạc còn sơn màu lên nữa, nếu như không phải có rêu xanh phủ kín, trong khu rừng âm u này mà nhìn thấy, có khi còn tưởng lỗ quái điều từ Trường Bạch Sơn bay đến nơi này rồi.

Vẻ mặt tất cả mọi người đều kinh dị, ngay cả Muộn Du Bình cũng lộ vẻ bất ngờ. Tất cả mọi người ở đây đều từng đến Trường Bạch, thấy những bức tượng đá này, khó tránh khỏi nhớ lại tình cảnh đáng sợ lúc đó.

Tôi và Bàn Tử vội vàng động thủ, cạo sạch mấy bức tượng đá trong các hang đá khác ra, phát hiện bên trong toàn là tượng đá chim mặt người giống y hệt nhau, có lớn có nhỏ, hình dáng đủ kiểu.

A Ninh hít một hơi, nói: “Xem ra suy đoán lúc trước của chúng ta không sai, lỗ ác điều mặt người trong Trường Bạch Sơn chính là totem của Tây Vương Mẫu – nguyên hình của chim tam thanh. Có lẽ Tây Vương Mẫu nắm giữ được một số những kỹ thuật cổ xưa mà chúng ta không biết, có thể thuần dưỡng lỗ ác điều này. Có lẽ lăng mộ trong lòng đất ở Trường Bạch, sự biến mất của nước Tây Vương Mẫu và cuộc di dân đến phía Đông thần bí, tất cả đều có liên quan đến nhau. Lỗ quái điều có lẽ vốn là sống trong ốc đảo này, về sau đi theo các di dân tách ra đến phía Đông, làm người bảo vệ cho lăng mộ.”

Tôi nói: “Không sai, tôi vẫn luôn có cảm giác, địa hình nơi này có nét tương tự với địa hình của hoàng lăng trong lòng đất ở Trường Bạch, đều là nằm trong một thung lũng như hố thiên thạch khổng lồ, xem ra nơi đó có lẽ cũng là một phiên bản của cung Tây Vương Mẫu. Những gì chúng ta trải qua ở núi Trường Bạch chỉ có thể coi là một cuộc diễn tập, nơi này mới chính là sào huyệt thực sự của người ta.”

Bàn Tử nghe xong liền lau mồ hôi nói: “Mụ nội nó, nếu đúng như mấy người nói, vậy đây là quê nhà của lũ chim chết tiệt đó hả? Vậy chúng mình đi vào đây chẳng phải là đi chết sao?”

Cái này còn khó nói lắm, tôi quay đầu cười khò, A Ninh bảo: “Không đến mức ấy, chuyện đã cách quá nhiều năm vậy rồi, khí hậu nơi này thay đổi quá dữ dội, từ một thảo nguyên rộng lớn co lại thành một ốc đảo, thức ăn quá ít, loài chim này có khi lại tuyệt chủng rồi ấy chứ, lũ chim ta thấy trong Trường Bạch có lẽ chỉ là số còn lại sau chọn lọc tự nhiên. Có điều, bất kể ra sao, nước Tây Vương Mẫu lấy chim xanh làm thần bảo vệ, ở đây có totem như vậy, chúng ta đã tiến vào trong phạm vi của cung Tây Vương Mẫu, các hang đá chạm khắc totem ở đây là một loại thông báo với người ngoài, cũng là một loại cảnh cáo. Chặng đường phía sau chúng ta phải càng thêm cẩn thận.”

Chúng tôi đều gật đầu, Bàn Tử nói: “Mẹ kiếp, nhờ cả vào lời này của cô đây, lũ chim chết tiệt này thực sự tuyệt chủng mới tốt, bằng không lại liên lụy đến tôi, thế là Mô Kim hiệu úy sẽ tuyệt diệt mất.”

Lo lắng của Bàn Tử cũng là lo lắng của chúng tôi, chúng tôi liếc nhìn nhau, không ai nói gì, vẻ mặt đều hết sức phức tạp.

Chỉ nán lại trong chốc lát, A Ninh chụp hình lại những tượng đá này, nhìn xung quanh một lượt, ngoài đá ra thì không phát hiện thêm gì nữa. Muộn Du Bình liền bảo chúng tôi xuất phát.

Chúng tôi liếc nhìn những hang đá này một lượt nữa, xóc lại tinh thần, rời vách đá này đi, tiếp tục tiến vào sâu trong khe núi. Có lẽ do ảnh hưởng của những hang đá này mà trong một khắc đó, tôi cũng cảm thấy được một cảm giác bất an bao phủ lên toàn khu rừng rậm, dường như chúng tôi đang tiến vào một thế giới quỷ quái không ai hiểu nổi vậy.

-----oOo-----

Chương 58: Con mưa thứ hai

Nguồn: EbookTruyen.VN

Rời khỏi những hang đá trên vách đá, chúng tôi mỗi người tự điều chỉnh tâm trạng của mình, tiếp tục đi vào sâu trong khe núi.

Do ảnh hưởng của tượng đá trong các cái hang kia, chúng tôi đi vô cùng cẩn thận, chú ý từng động tĩnh trong rừng rậm, rất sợ bị đụng phải thế trận mai phục Tây Vương Mẫu đã sắp đặt từ ngàn năm trước.

Nhưng theo từng bước thâm nhập của chúng tôi, lại chẳng có chuyện gì quý dị xảy ra cả, cả chẳng đường đều bình an vô sự, thậm chí ngay cả những di tích khác về nước Tây Vương Mẫu cũng không thấy. Chỉ có khu rừng rậm càng ngày càng dày đặc, rễ cây vòng vèo quấn quýt, che kín trời đất, như thể chúng tôi đang ngày càng rời xa khỏi vương cung Tây Vương Mẫu chứ không phải đang đến gần vậy. Càng đi về sau, mắt như hoa hêt cả lên, chỉ cảm thấy đâu đâu cũng là những dây leo quấn quýt rối rắm màu lục, giống như đang bước đi trong một bát bún râu rông đã mọc mốc xanh lét vậy.

Tôi đây coi như đã lĩnh ngộ được cái gì gọi là “rừng rậm”. Khu rừng ở Sơn Đông với Tần Lĩnh mà tôi từng đi qua, so với nơi này thì đúng là như đi du lịch vậy, ở đây đi được một ki lô mét, thì ở đây chắc không đến nổi một trăm mét, mỗi bước đi chính là một lần gian khổ. Nhìn gương mặt kiên nghị, đầu đầy mồ hôi của Phan Tử, cũng không biết hồi xưa anh ấy đi chiến tranh đã phải trải qua thế nào.

Cứ cắm đầu tiến lên phía trước như thế, đến khi khu rừng tối đen, hai bên khe núi đều thành tranh rối bóng, chúng tôi vẫn chưa đi xa là mấy.

Trong nhóm cũng không ai nói lời nào, chỉ có tiếng thở dốc và tiếng muỗi vo ve.

Bàn Tử đi đến mức mù mịt cả người, muốn mắc chúng cuồng loạn luôn, thế là đi phía trước hát sơn ca nâng cao tinh thần cho mình, hát bài “Hoa kia vì sao đỏ thắm thế”.

“Hoa kia vì sao đỏ thắm thế? Vì sao đỏ thắm thế? Chao ôi hoa thắm tựa như, tựa như lửa hồng thiêu đốt.” Anh ta đi mở đường, ở ngay phía trước đội ngũ bọn tôi, anh ta hát đồng thời cũng xúc lại tinh thần cho bọn tôi, chuyện này thì đừng hòng trông cậy vào Muộn Du Bình.

Nhưng mà Bàn Tử hát thật sự là dở quá, hơn nữa, cũng chả phải hát hò

nghiêm túc, nghe như là đang gọi hồn ấy.

Phan Tử đi phía sau không nghe nổi nữa, liền chửi, mẹ kiếp chỗ này nóng bỏ mẹ ra, không hát được cái gì mát mát tí à?

Bàn Tử nói ông thì biết gì, đây là bài hát của khách đến thăm vùng núi băng, tôi hát ấy, là để nhớ lại sông băng nơi núi Trường Bạch, ít nhiều thì cũng mát lạnh hơn chớ.

Phan Tử nói, vậy hát Bạch Mao Nữ không được à? Trực tiếp luôn, khỏi liên tưởng.

Bàn Tử nói, đệt mợ ông còn đòi chọn bài nữa, ông tưởng tôi là cái đài radio, muốn nghe gì thì hát nấy à, ông đấy hát cho nghe đã là nể mặt lắm rồi. Bớt ý kiến mẹ đi.

Đang chửi nhau, bỗng bầu trời xuất hiện chớp giật, trên tầng mây ánh chớp lóe, gió nổi lên, trên bầu không xuất hiện những hạt mưa nhỏ.

Chúng tôi đều yên lặng lại, ngẩng đầu nhìn trời, xuyên qua tán cây, mây đen sáng bừng lên, dường như có những tia chớp cùng nhón nháo trong tầng mây, mây đè nặng xuống đỉnh khe núi. A Ninh thở dài, nói: “Đi đường đêm lại gặp mưa gió, xem ra Tây Vương Mẫu không chào đón chúng ta. Chúng ta đêm nay phải chịu khổ rồi.”

Bàn Tử bảo: “Mưa đi mưa đi, tốt nhất là mưa đi, mưa xuống liền mát, oi bức chết đi được, hai trái trứng dưới đũng quần Bàn gia ta cũng bị ấp nở thành gà con rồi.”

Chúng tôi nghe được liền cười phá lên, Phan Tử mắng: “Vậy cậu trông coi kỹ gà con của mình nhé, kéo lát nữa bị sét đánh trúng đấy.”

Lời chưa dứt, mưa liền rơi. Mới đầu là vài giọt mưa bắn xuống mặt chúng tôi, không đợi chúng tôi kịp phản ứng, mưa lớn liền ào ào trút xuống, loáng cái dường như toàn bộ khu rừng đều tĩnh lặng hẳn lại, ngàn vạn cây cỏ lặng yên không tiếng động, sau đó, “Oành” một tiếng, toàn bộ khe núi lập tức nghe tiếng nổ vang, nước mưa xuyên qua khe hở giữa các tán cây, quất xuống như roi da, gần như quất chúng tôi ngã sấp xuống luôn.

Chúng tôi không ngờ mưa lại dữ dội đến thế, không kịp đề phòng, cả lũ đều ôm đầu chạy trốn chết. May là chúng tôi ở dưới đáy khu rừng rậm, tứ phía có rất nhiều cây đại thụ, tán cây dày đặc kín mít, trên một cây to có một tấm màn che kết từ dây leo quấn quýt lại, A Ninh kêu to, chúng tôi bèn trèo lên cây trú mưa.

Mọi người túm tụm một chỗ, cả lũ đều ướt như chuột lột. Bàn Tử nói, mẹ kiếp chỗ đóo nào cũng mưa, đây chính là Long Vương gia đi đáai tồ tồ ở trên đầu chúng ta rồi.

Lúc này có một tiếng chớp lóe lên, chiếu sáng toàn bộ khe núi. Nương theo ánh chớp nhìn về phía trước, trên một vách đá, nước mưa đã tụ lại thành một thác nước lớn trút xuống ào ào, trong đêm đen rừng mưa quay cuồng, hai bên là hai màn nước khổng lồ trút xuống, thật giống như cảnh tượng Moses tách biển, hùng tráng dị thường.

Mà ở bên dưới khe núi, nước mưa trút xuống hình thành vô số những dòng suối nhỏ, bắt đầu tụ lại vào nhau, rất nhanh, chúng sẽ tụ thành một con sông, chảy xuống đầm lầy dưới hạ lưu.

Chúng kiến cảnh tượng như vậy, tôi bỗng hiểu ra nguyên nhân hình thành ốc đảo này: nơi này là điểm trũng thấp nhất trong bồn địa Sài Đạt Mộc, tất cả nước ngầm và nước mưa đều tụ hội tại nơi này. Có thể nói, nơi đây chính là trung tâm của mạch nước ngầm của toàn bộ Sài Đạt Mộc, lòng sông khô cạn của Sài Đạt Mộc có lẽ không thực sự cạn khô, mà là chuyển sang chảy ngầm đến nơi này. Vì thế, dù là mấy ngàn năm sau khi hậu biến đổi đến thế nào, vùng bồn địa xung quanh dù từ rừng rậm biến thành sa mạc như thế nào, nơi đây vẫn giữ nguyên dáng vẻ cây cối sum sê từ năm ngàn năm trước.

“Tàng phong tụ thủy mà không động”, cái gọi là đất quý phong thủy, không phải chính là vùng đất ngàn năm không biến đổi đây ư? Đây là nơi có cung Tây Vương Mẫu, quả nhiên là vùng đất có bảo nhãn của long mạch tổ tông của cả hệ thống núi Côn Lôn. Kỳ cảnh như thế này, cũng chỉ xuất hiện ở nơi như thế này.

Đang cảm khái, Bàn Tử lại không an phận, cái mông to bự của anh ta cứ lún tới lún lui. Không gian trên cái cây này vốn không rộng, anh ta khễ động một cái là tất cả mọi người đều không dễ chịu gì, Phan Tử liền mắng: “Thằng ranh này làm cái chó gì thế, ngứa da à?”

Bàn Tử cau mày, nói: “Không biết làm sao, mông của ông đây tự dưng ngứa muốn chết được.” Nói xong lại tiếp tục xê dịch cái mông, cọ cọ lên cành cây.

Tôi nghĩ bụng, tên này lảm chuyện quá, vừa định nói anh ta vài câu, bỗng nhiên mông mình cũng thấy ngứa ngáy, loáng cái thành ngứa đến khó nhìn, cứ như có gì đó đang bò bò dưới ấy vậy. Tôi vội co chân lên định thò tay xuống gãi, thò tay xuống mới cảm thấy không ổn, liền nhảy dựng lên: “Sâu!”

Cả lũ liền đứng hết dậy. Tôi gãi mông sồn sột, nhìn xuống cái thân cây khô chúng tôi vừa tựa vào, vừa nhìn cả mặt tái mét. Chỉ thấy trên thân cây đầy những con sâu mọt chi chít, to chừng nửa cái móng tay ngón út, hình như là bò ra từ khe hở trên thân cây, trên đùi và mông bọn tôi toàn sâu là sâu, phải không hết được.

“Đệt mẹ!!” Bàn Tử chửi toáng lên, mọi người đều giẫm chân bình bịch. Nhưng giẫm chân cũng không có tác dụng gì, những con sâu này vốn không sợ người, cứ như là coi bọn tôi là cây ấy, không chút do dự bò hết lên người bọn tôi, may mà chúng tôi đã thắt chặt ống quần, chúng không bò vào trong được. Thế nhưng mông tôi với Bàn Tử gặp tai ương rồi, chúng tôi đành phải chạy ra giữa mưa, để nước mưa ngấm vào mông mình. Nước mưa lạnh lẽo ngấm vào trong quần, tôi mới cảm thấy bớt ngứa một chút, chỉ là sau khi xong ngứa, chỗ mông vốn ngứa lại cảm thấy đau, tôi thảm chửi đổng, nghĩ không phải là có độc đây chứ. Lúc này, những người khác cũng đã chạy thoát, loáng cái nước mưa trút ào ào lên người chúng tôi, chúng tôi muốn nói cũng không nói nổi.

Chúng tôi trèo lên một cành cây khác, trèo lên trên cây, ở đó có một góc chết nơi mấy cành nhánh cây đan xen dày đặc nước mưa rớt xuống ít, thế nhưng lại không đủ chỗ cho cả năm người chui vào. Cuối cùng A Ninh và tôi được bọn họ đẩy vào, người khác dùng vải chống thấm che đầu, coi như nước mưa miễn cưỡng không đổ xuống đầu.

Phan Tử nói: “Mẹ kiếp, vừa nãy là sâu bọ gì thế?”

A Ninh phủi nước trên tóc, rồi vỗ vỗ ngọn đèn mở ánh sáng đã tối tối, cuối cùng cũng làm nó sáng lên được, sau đó cô ta chiếu đèn lên ống quần mình, dùng móng tay út gãi con sâu đã chết dính trên đùi mình,

đưa ra soi trước ánh đèn.

Đó là con sâu nhỏ trông giống nhện vậy, lại có hơi giống như con bò cạp con không có đuôi. Tay A Ninh hơi run run, cho nên tôi không nhìn thấy rõ lắm, mộng tôi lại nhói đau, tôi bèn hỏi: Đây là gì thế, có độc hay không. Lại thấy A Ninh cau mày lại. Trong lòng tôi hốt hoảng, còn chưa kịp nói thôi toi rồi, A Ninh bèn thuận tay rút con dao bên hông Phan Tử ra, nói với tôi: “Xoay người qua đây, mau cởi quần ra!”

-----oOo-----

Chương 59: Bí mật dưới rêu xanh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nói rồi, A Ninh túm lấy dây lưng quần của tôi, tôi liền cuống cả lên, không biết cô nàng muốn làm gì, vội vàng che quần, rút người lại: “Cô muốn làm gì?”

A Ninh nói: “Lũ sâu này là một loại ve rận, bị nó cắn rồi thì phiền phức lắm. Anh với Bàn Tử đều bị cắn rồi, nếu không muốn sau này phải nằm sấp mà ngủ thì mau cởi quần ra, kéo tí nữa nó bò vào đũng quần thì đời này anh tiêu luôn rồi!”

Tôi vừa nghe vậy, liền cảm thấy đúng là ở chỗ nhạy cảm ấy ấy có hơi ngứa ngứa, nhưng dù thế nào cũng không thể để A Ninh xử lý giùm tôi được, tôi vẫn sòng chét giữ chặt quần mình, nói với A Ninh: “Vậy cô đưa dao cho tôi, tự tôi đi xử lý!”

“Tự anh làm sao mà nhìn thấy mộng mình được?” A Ninh nói.

Tôi nghĩ bụng, thì dù có thế cũng không thể cho cô nhìn được! Lúc này, Bàn Tử ở bên cạnh vừa gãi mộng sồn sột vừa gào lên: “Đừng cãi nhau nữa!”, nói đoạn giựt lấy con dao trong tay A Ninh, bảo tôi: “Bà thím này nói đúng đấy, ve rận rất phiền phức, hai đứa mình qua bên kia, giúp nhau xử lý là được.”

“Anh có biết làm không đấy?” A Ninh hỏi.

“Chẳng phải chỉ cần hơ nóng dao là được à? Ông đây dù gì cũng từng được phân về nông thôn, từng chặn bao nhiêu dê bò, điếm ấy mà còn không biết. Máy người cũng tự kiểm tra mình đi, cô này da mềm thịt non, mời gọi bọn ve rận này nhất đấy.”

Nói rồi anh ta chỉ về phía cành cây bên kia, bảo tôi đến đó. Ở đấy mưa cũng không quá lớn, nhưng cành cây ở đó hình như không chắc chắn cho lắm, nhưng bây giờ không lo được nhiều vậy.

Trèo đến đó xong, quay đầu nhìn bọn A Ninh hình như không thấy bên này được, mặt Bàn Tử mới biến đổi, run rẩy cởi phất quần ra, nói với tôi: “Mau mau mau, không ông bị cắn cho tàn phế bây giờ!”

Tôi treo ngọn đèn mở lên một cành cây, vừa nhìn liền choáng váng, ôi cái đệt, chỉ thấy khắp đùi và mông anh ta toàn là những cục máu to như hột đậu, có cục còn to bằng cỡ hột đậu tằm, nhìn kỹ lại, mới thấy tất cả những cục máu này đều là những cái bụng hút no máu của mấy con rận nhỏ vừa nãy, trương phình đến trong suốt rồi.

“Anh làm sao mà thế này!” Tôi đột nhiên mắc ói, che miệng mình lại: “Thế này cũng quá kinh rồi, sao mà nhiều con bò vào trong thế chứ?”

“Quần này chật quá, ông đây từ lúc vận chuyển đá ở trong thành ma đã rách toác ra rồi!” Anh ta giữ giữ quần: “Rách toác một khe lớn, đeo mẹ lúc ấy còn nói rách ra càng mát, thế là chẳng thèm xử lý, đến khi vào trong rừng liền quên bưng mắt, đúng là nghiệp chướng – cậu nhanh tí coi! Lũ rận này có thể liên tục hút máu suốt ba ngày, hút đến gấp sáu gấp bảy thể tích của mình, chỉ cần ba mươi con là hút sạch máu một con thỏ rồi, ông đây đã thiếu máu, không chịu nổi giày vò đâu.”

Tôi cầm dao, chỉ cảm thấy dạ dày sôi sùng sục, không biết phải cắt làm sao, lóng ngóng nửa ngày trời bèn nghĩ muốn thò tay vào nặn ra. Bàn Tử bèn co rụt cái mông mà né tránh, nói: “Tuyệt đối đừng có kéo ra, nó là cắn vào trong thịt, đầu găm vào trong da mà hút, cậu kéo một cái là đầu nó đứt ở trong, giống bọn sâu tuyết ấy, cứ làm như tôi nãy bảo, lấy lửa hơ lưỡi dao rồi chà nó!”

Tôi gật đầu, ngay cả cơn ngứa của mình cũng quên mất, tôi run run móc bật lửa ra, hơ lưỡi dao đến nóng đỏ, sau đó dí xuống từng con từng con ve rận hút no máu to như quả khí cầu, lũ rận sợ nóng, dí vào gần một

chút liền rút đầu ra, tôi liền gảy nó ra, dùng cán dao đập chết, đập một cái tét ra một bọc máu lớn. Mỗi lần hơ một con, Bàn Tử đau gần chết, sau đó, tôi thấy chân anh ta mềm nhũn, tay tôi cũng mềm nhũn.

Làm đủ nửa giờ, mưa cũng nhỏ dần đi, tôi mới làm sạch được đùi và móng Bàn Tử. Phan Tử kiểm tra bản thân xong cũng qua giúp đỡ, nhưng anh ấy vừa qua đây cành cây liền rung bần bật, cho nên đành thôi, anh ấy bảo chúng tôi làm xong nhất định phải sát trùng đây, không thì dễ mắc sốt rét lắm.

Làm xoa, thoa nước sát trùng cho Bàn Tử, tôi mới gắng gượng cởi quần cho Bàn Tử xử lý. Nói thật, trong cái tình cảnh này, phải đứng tẩn xuống cho người khác nhìn ngắm móng dít mình thật đúng là không chịu nổi, nhưng chẳng còn cách nào khác. Có điều, tình trạng bị cắn của tôi vẫn đỡ, hơn mười phút sau là xử lý xong rồi, kiểm tra lần cuối thấy quả thực không còn sót một con nào nữa mới coi như thở phào nhẹ nhõm.

Mặc quần vào, chúng tôi trèo về chỗ mọi người, hai người lúng túng cười cười, Phan Tử hỏi bọn tôi sao rồi, tôi gật đầu nói vẫn tốt, nhìn chung không bị sót. Rồi tôi hỏi bọn họ có bị cắn hay không.

Phan Tử và A Ninh chỉ bị cắn mấy phát trên cánh tay, Muộn Du Bình thì một vết cũng chẳng có. “Khứu giác của ve rận rất nhạy cảm, có thể ngửi được nhóm máu của mấy người, xem ra hai anh khá là ngon miệng đây.” A Ninh giải thích.

Tôi nhớ lại chuyện vừa rồi, cảm thấy hơi xấu hổ, bèn nói lảng sang chuyện khác, hỏi: “Sao ở đây có nhiều rận thế? Cái thứ này không phải ẩn nấp trong cỏ sao? Sao lại tụ tập ở trên cây này vậy, lẽ nào chúng nó cũng hút nhựa cây?”

Lũ côn trùng hút máu thường núp trong cỏ, bởi vì nơi này có xác suất động vật đi qua rất cao, chứ ở trên cây thì thường không có.

A Ninh lắc đầu, ý là cũng không hiểu: “Có điều, ở đây có loài ve rận này, về sau chúng ta phải cẩn thận, lũ này là loài ve rận đáng ghét nhất, mấy loài khác như muỗi, đĩa vân vân rất ít khi giết chết vật chủ, duy chỉ có lũ rận này là có thể hút khô máu của vật chủ. Lần trước tôi công tác một hạng mục ở Châu Phi, liền nhìn thấy một con hươu cao cổ chết trong tay lũ rận này, trên xác toàn là nhọt máu, kinh khủng cực kỳ. Chúng ta vừa

đến gần là tất cả lũ ve rận này đều xông về phía mình, đông nghìn nghịt, giống như một cái bóng trên mặt đất đang di chuyển ấy, người dẫn đường hồi đó sợ chết khiếp liền dùng bình chữa cháy trên xe ngăn chúng nó lại, sau đó phóng xe chạy điên cuồng.”

Tôi nhớ đến cái mộng của Bàn Tử, lại nghĩ đến tình cảnh mà A Ninh nói, không khỏi không rét mà run.

Đang nói chuyện, tôi bỗng phát hiện ra thiếu mất một người, vừa nhận ra, Muộn Du Bình không thấy đâu rồi.

Hỏi hắn ta ở đâu? A Ninh liền hất cằm chỉ xuống dưới, tôi liền thấy không biết từ bao giờ Muộn Du Bình đã trèo xuống chỗ màn cây che mà chúng tôi vừa tránh mưa lúc nãy, bật đèn mở lên soi, không biết là đang nhìn cái gì.

Tôi lấy làm lạ, hỏi A Ninh: “Hắn xuống dưới đó làm gì thế?”

“Không biết.” A Ninh vẻ mặt phức tạp nhìn ánh đèn mở phía dưới, “Không thềm rên một tiếng đã xuống rồi, hỏi anh ta anh ta cứ lờ đi, tôi không hiểu nổi người bạn này của anh.”

Tôi thở dài, kể từ lần nói chuyện kia trong thành ma, Muộn Du Bình càng lúc càng ít nói, thậm chí gần đây mặt hắn cũng đông cứng lại rồi, một chút biểu cảm cũng không có, chẳng biết trong đầu người này rốt cuộc là suy nghĩ cái gì, có lẽ hắn đúng là như lời hắn nói: trong thế giới của hắn, vẫn luôn chỉ có mình hắn, cho nên hắn vốn không có bất cứ cái gì cần phải biểu lộ ra.

Nhìn ngọn đèn phía dưới kia, có lẽ là đang treo trên cành cây, bị gió thổi đung đưa qua lại, tôi có hơi lo lắng không biết hắn ta có bị ngã không, rồi ngay lập tức lại nghĩ thằng ranh con này vốn nghề nghiệp chính là chuyên gia mất tích, có khi nào hắn thừa cơ hội này một mình chạy biến mất?

Bọn A Ninh không có kinh nghiệm, đây thật là khó tin... Tôi nhìn ngọn đèn đung đưa phía dưới, không nhìn thấy rõ lắm rốt cuộc có phải là hắn ta ở dưới đó hay không.

Nghĩ đến đây, tôi liền không yên tâm, bèn bật đèn mở, nói với A Ninh

rằng tôi phải xuống xem chút. Sau đó đội mưa to, ôm lấy thân cây, cẩn thận tuột xuống dưới từng đoạn một.

Leo xuống bên cạnh ngọn đèn mờ phía dưới, tôi nhìn xung quanh một lượt, trong lòng tức thì rét lạnh.

Đúng là không có ai!

Bên dưới tán cây cối chúng tôi vừa tránh mưa ban nãy, trống huếch trống hoác, nào đâu cái bóng của Muộn Du Bình!

“Chó chết!” Tôi thảm chửi một tiếng: “Chẳng lẽ chuồn thật rồi!” tôi liền tức giận đến nỗi không kìm nổi. Người này bị làm sao thế, Bàn Tử làm chuyện xấu còn biết đánh tiếng, cái kẻ này vốn không coi chúng tôi có tồn tại, thật là quá đáng.

Lửa giận bùng bùng, đang định réo bọn Bàn Tử xuống bàn đối sách, bỗng tất cả các cành cây rung động một cái, Muộn Du Bình từ trong bóng tối ở trên vòm cây cối kia ló ra, dọa tôi giật thót mình một phen. Tôi ngẩng đầu nhìn lên, hóa ra hắn đứng ở trên đỉnh vòm cây này, không biết đang nhìn ngó cái gì.

Sợ bóng gió một trận, tôi không khỏi thở phào một cái thật dài. Hắn thấy tôi cũng leo xuống, hơi ngần người một chốc, rồi ngoắc tôi lại gần.

Tôi trèo lên, thấy trên cành cây, các loài dây leo, dương xỉ ký sinh quấn quýt xoắn bện vào nhau, bên ngoài vòm cây mọc đầy rêu xanh, đã bị hắn ta dùng dao cắt bớt. Rêu bị cạo bớt, phần lớn dây leo ở trong bị chặt đứt, để lộ ra thứ bị bao bọc bên trong. Trong làn nước mưa có thể nhìn thấy cả đồng ve rận lao xuống nước đọng trong đồng dây leo này.

Tôi không biết Muộn Du Bình muốn tìm cái gì trong đồng này, chỉ biết ở đó bốc lên một mùi rất khó ngửi. Đang muốn đến sát gần để nhìn, Muộn Du Bình lại dùng sức bới một đồng dây leo đã chết khô ra, ngay tức khắc, tôi chỉ cảm thấy trước mắt cay xè, từ trong cái hố bị vạch ra kia ào ào tuôn ra một đồng ve rận.

Tôi sợ quá vội lùi về sau, suýt nữa ngã lộn cổ từ trên cây xuống, may mà mưa to, lũ ve rận này loáng cái bị nước mưa rào rào rửa trôi mất. Tôi vịn lấy cành cây bên cạnh, bịt mũi lại tiến đến gần lần nữa, liền nhìn thấy thứ

bị quấn quanh trong đồng che phủ này.

Đó là một đồng hài cốt động vật được bọc trong da lông đã hư thối, da rữa nát thành màu đen, không biết là động vật gì. Muộn Du Bình dùng dao găm xọc vào đồng da lông, quấy lên một chút, phát hiện hài cốt này đã rữa nát hết, bên trong da là xương cốt, đám dây leo này mọc xuyên vào trong cơ thể nó, quấn lấy xương cốt nó, khiến hài cốt và cây cối xoắn bện vào nhau rất chặt. Bên trên phủ đầy rêu xanh, cho nên chúng tôi mới tưởng nó là một đồng thực vật mọc quấn vào nhau ở trên cây như bình thường, mới đứng dưới trú mưa.

“Không biết là động vật gì, to quá, chắc là bị mấy con rận này hút máu xong nhiễm bệnh mà chết, trước khi chết nằm bò trên cây, kết quả khiến tất cả đồng rận xung quanh ùn ùn kéo tới, bị hút kiệt máu, sau đó bọn rận bèn nghỉ lại trên cái xác, chờ vật hi sinh kế tiếp.” Muộn Du Bình cau mày nói với tôi.

Tôi nghe mà nhớ đến vừa nãy chúng tôi còn trú mưa dưới này, liền cảm thấy buồn nôn, nói với Muộn Du Bình: “Lũ ve rận này lợi hại đến thế à? Cái xác này rữa nát hết rồi, thế mà chúng vẫn chưa chết?”

Muộn Du Bình lắc đầu, đại khái ý là không biết, rồi lại cúi đầu nhìn bộ hài cốt này, không biết nghĩ đến cái gì, đột nhiên rút thanh Hắc kim cổ đao của hắn ra, rạch một vết trên chính tay mình, dùng sức nặn vết thương ra, máu chảy ra từ bàn tay hắn, sau đó, hắn nắm lấy tay áo của tôi, bôi máu lên đó.

Tôi sửng sốt, còn chưa ý thức được hắn làm vậy là có ý gì, đột nhiên hắn phủ phục xuống, ngón tay dài đến lạ thường vươn ra, vói bàn tay đầy máu vào bộ hài cốt dưới lớp dây leo.

Tức thì, vô số ve rận đua nhau trào ra như thủy triều, tôi sợ đến mức kêu ầm lên, nhanh như chớp, tay hắn lôi ra được từ trong đồng hài cốt một vật gì đó.

-----oOo-----

Chương 60: Xương rắn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nếu như lúc hấn động thủ có một tia do dự nào đấy, như vậy tôi còn có thể chuẩn bị tâm lý, chí ít cũng sẽ không hét ầm lên, thế nhưng cái tên này làm việc quá ác liệt rồi, một đống xương cốt kinh tởm như thế, nhiều ve rận như thế, vậy mà hấn có thể thọc tay vào mà mặt không đổi sắc, đổi lại là ai cũng trở tay không kịp. Cũng may tên này vẫn còn có lương tâm, bôi máu lên tay áo tôi, chứ không lúc này tôi đúng là bị hấn hại chết rồi.

Bình tĩnh lại một chút, phát hiện trong một chớp mắt, lũ rận khắp xung quanh đã không còn một con nào, tôi vừa khiếp sợ uy lực của hấn, lại vừa cảm thấy buồn bực.

Lúc ở Tần Lĩnh và trên núi tuyết, lâu nay tôi vẫn cảm giác máu của mình cũng có năng lực này, không biết vì sao hình như lại không có tác dụng đối với lũ ve rận ở đây, lẽ nào máu của tôi với máu của Muộn Du Bình có khác nhau à? Hay máu tôi hóa hầu còn chưa đủ?

Muộn Du Bình lấy vật mà hấn vừa kẹp ra từ trong đống xương giơ ra trước ánh đèn mờ, cẩn thận xem xét. Tôi lại gần, liền phát hiện ra đó là một vật màu xanh biếc to chừng bằng quả trám. Muộn Du Bình giơ tay ra chỗ mưa rơi, để mưa xối một lúc, rồi cầm trở về, tôi kinh ngạc phát hiện, thứ này tôi đã nhìn thấy rồi, đó là một chiếc đèn pin bằng đồng kiểu cũ đã bị móp méo.

Nhìn sơ qua, tôi liền biết vật này là đồ của những năm 80 sau cải cách mở cửa, lớp vỏ đồng đã rỉ sét xanh lè hết cả, mở nắp ra nhìn, cục pin bên trong đã nát rữa trông như một đống cháo Bát bảo mốc meo vậy.

Sự ngờ vực trong lòng tôi dâng lên đến cực điểm, loại vật này sao lại xuất hiện ở đây – trong đống xương cốt động vật này? Lẽ nào đây lại là hài cốt của người?

Đang suy nghĩ, Muộn Du Bình lại thọc tay vào trong đống hài cốt, lúc này thì không có con rận nào bò ra nữa. Hấn nhắm mắt lại sờ sờ nắn nắn, rất nhanh liền chộp được thứ gì đó, hơn nữa thứ đó hình như còn rất to,

phải dùng đến tay còn lại cùng kéo ra, mới móc thứ đó lên được.

Tôi vừa nhìn cổ họng liền nghẹn lại, đó chính là một đoạn xương cánh tay của người, đã mục nát đầy lỗ thủng, bên trong toàn là chất bần đen sì không biết là cái gì thôi rữa.

“Đây...” Tôi nhất thời không biết nói gì.

“Đây là một con trăn đại thụ, ăn thịt một người. Đèn pin này là trên người kẻ đó.” Muộn Du Bình mặt không đổi sắc nói, “Hơn nữa, là phụ nữ.”

Tôi thấy trên xương tay này còn dính một chuỗi hình như là đồ trang sức, biết Muộn Du Bình nói không sai, trong lòng dấy lên một cảm giác khác thường. Tôi lập tức hưng phấn, nghĩ đến rất nhiều chuyện.

Ốc đảo này địa hình kỳ lạ, chỉ sau khi mưa to, sông ngầm Alcaraza mới nổi lên trên, lúc ấy mới có thể nhìn thấy. Mà ở bồn địa Sài Đạt Mộc, mưa là chuyện không tưởng, nếu có công nhân dầu mỏ hoặc đội thám hiểm vừa khéo phát hiện ra nơi đây lúc trời mưa, sau đó xông vào, bị trăn lớn nuốt chửng, chuyện này mặc dù có khả năng xảy ra, thế nhưng xác suất không lớn. Một khả năng khác thì làm tôi sờn cả gai ốc. Xác chết trong bụng trăn đây, phải chăng là một thành viên trong đội ngũ của Văn Cẩm năm xưa?

Dù sao, Văn Cẩm năm đó đến phút cuối cùng lại từ bỏ cơ hội tiến vào cung Tây Vương Mẫu mà trở về, đội ngũ khác tiến vào di chỉ cung Tây Vương Mẫu cuối cùng ra sao, ngay cả cô ấy cũng không biết.

Muộn Du Bình chắc chắn cũng nghĩ đến điểm này, ngược lên nhìn bọn A Ninh phía trên, rồi nói với tôi: “Lên gọi bọn họ xuống giúp, đào bộ xương rắn này lên, xem bên trong rốt cuộc là ai?”

Tôi ừ một tiếng, bèn xoay người trèo lên mấy bước, vừa trèo vừa gọi đám người bên trên. Bấy giờ liền thấy Bàn Tử đã trèo xuống, nghe tiếng tôi gọi, bèn vội vã bước nhanh đến, nhảy xuống đến bên cạnh tôi, hỏi tôi sao thế?

Tôi nói có phát hiện lớn, rồi lại gọi hai tiếng với Phan Tử và A Ninh, gọi hai người bọn họ cũng xuống.

Có mấy người đi đến bên cạnh bộ xương rấn, tôi liền đem chuyện chúng tôi phát hiện nói với bọn họ một lượt, lập tức cả đám người liền hiếu kỳ. A Ninh lập tức căng thẳng, lập tức qua xem, Bàn Tử liền nói: “Chẳng trách lúc này ta cứ thấy như có người đang kêu gọi, hóa ra chúng ta còn có một vị tiên bồi cách mạng hi sinh chôn này, thật trùng hợp, mau mau đào lên cung kính ngắm nhìn cái coi.”

Bấy giờ, mưa đã có xu hướng nhẹ bớt, tuy rằng vẫn không nhỏ, nhưng không dữ dội như quất roi nước như lúc trước, thực ra người chúng tôi đã ướt hết sạch rồi, giờ cũng chẳng ngại gì nữa. Nhưng thật ra, tôi vẫn cẩn thận che chắn bảo vệ cho ống tay áo dính máu Muộn Du Bình, con đường sau này, có thứ này có thể cứu mạng tôi.

Chúng tôi leo lên trên tám màn thực vật khổng lồ này, lúc này có mỗi hai người thì còn được, chứ bây giờ nhiều người quá, thứ này không chống đỡ được, Bàn Tử với tôi chỉ có thể đạp chân lên một cành cây khác ở bên cạnh, để thứ này không bị sụp xuống. Chúng tôi dùng dao găm chặt bớt mấy dây leo chết khô ở trong đi, vạch bộ xác rấn ở bên trong ra ngoài.

Nếu là trời trong thì có lẽ đào nó lên dễ dàng hơn, nhưng đây là dưới trận mưa to tầm tã, cúi đầu một cái là nước mưa liền theo tóc mái chảy xuống, mắt không nhìn rõ lắm, chúng tôi thỉnh thoảng cứ phải hất nước trên tóc ra, mới có thể nhìn thấy rõ được thứ bên dưới.

Có điều, nhiều người không phải là tốt, nhất là Bàn Tử, từng nhát dao hạ xuống dứt khoát dứt điểm, không chút nào mảy may nghĩ đến việc liệu có lỡ chém hỏng mất đi cốt tiên bồi cách mạng nhà anh ta hay không.

Chẳng mấy chốc, đám dây leo đã bị đào ra một lỗ hổng, một đoạn xương rấn rất lớn lộ ra ngoài, Bàn Tử chửi một tiếng, tôi cũng có hơi kinh ngạc, bởi vì mới ban nãy nói là rấn, tôi cũng không ý thức được là rấn lớn đến mức ấy. Xem đường kính con rấn này, con rấn này có lẽ còn to bằng cả một thân người vậy, rấn lớn như thế, nuốt chừng một người có khi còn chưa đến một phút.

Kéo giựt hết xuống, trong đống xương rấn bao quanh, chúng tôi liền thấy phần còn lại của một bộ xương người vụn vẹo móp méo. Có lẽ con trăn này sau khi nuốt người này không lâu thì chết, chứ không xương cốt sẽ bị nhả ra ngoài rồi. Trên bộ hài cốt còn có lớp quần áo còn chưa mục nát

hết, nhưng đã hoàn toàn không còn nhìn ra được kiểu dáng hời đó là như thế nào nữa. Phan Tử học dáng vẻ Muộn Du Bình, kẹp từ trong ra một món đồ khác, đó là một chiếc dây lưng, chỉ lốm đốm mấy vết gỉ, hình như là inox.

Anh ấy lôi ra, dùng dao cạo cạo, sau đó đưa tôi. Cả bọn lại gằn, tôi liền thấy trên mặt dây lưng khắc mấy chữ số: 02200059.

Tôi kinh hãi, lập tức quay sang nhìn A Ninh: “Là số hiệu đăng ký của công ty cô, là người của mấy người!”

02200059, dãy số này, theo lời A Ninh nói, là một dãy số thần bí ẩn hàm trong một mảnh sách lựa Chiến Quốc, Uông Tàng Hải muốn phá giải nó, nhưng nghĩ suy trăm mối mà vẫn không hiểu nổi, vì vậy mới gọi là “dãy số của trời”, mới đem đặt làm mật mã của mình. Vì sao Thiết Diện Sinh lại đem giấu một dãy số kỳ quái trong phần sách lựa cuối cùng, đằng sau có kỳ ngộ gì? Chuyện này có lẽ có ẩn tình, nhưng không liên quan đến sự việc chúng tôi hiện giờ đang gặp đây, ở đây sẽ không nói nhiều nữa. Mà ông chủ nhà truyền giáo Cầu Đức Khảo của A Ninh cực kỳ mê say với Uông Tàng Hải, bởi vì lẽ đó, mới đem dãy số này làm mã số biểu tượng cho tài nguyên công ty của chính mình. Trên trang bị, trên xe của đội A Ninh đều có mã số này, biểu tượng của loại công ty này trong các hoạt động thám hiểm quốc tế, chắc chắn rất quan trọng trong việc tìm người, bây giờ trên dây lưng tôi cũng có một dãy số. Có thể nói thế này, mặt dây lưng này là chứng cứ cho thấy người chết đích thị là thuộc đội ngũ của A Ninh.

A Ninh mới đầu không hiểu tôi nói vậy nghĩa là sao, bèn nhận lấy xem kỹ, vừa nhìn, mặt liền trắng bệch, “Đây...”

“Là dãy số biểu tượng của công ty cô đúng không?” Tôi hỏi.

A Ninh gật đầu, lại vẫn chưa hiểu rõ lắm, bèn không thềm để ý chỗ này đã lắc lư sắp đổ, nhảy phót lên chỗ khe hở chúng tôi đã đào ra, ngồi xổm xuống dùng đèn mỏ soi sáng bộ hài cốt. Những người khác không hiểu tôi đang nói gì, Bàn Tử hỏi dãy số biểu tượng là cái gì, tôi bèn thuật lại một lượt những lời A Ninh đã nói với tôi.

Bàn Tử nghe xong liền nhìn dây lưng của mình, nhưng dây thắt lưng của anh ta với Phan Tử đều là của chính bọn họ, trang bị của tôi mới là của A

Ninh, cho nên chỉ có dây lưng của tôi mới có đánh dấu này. Bàn Tử xem xong, vẻ mặt rất không vui, quay đầu hỏi A Ninh: “Này, tôi nói này cô Ninh, mẹ kiếp có phải nhà cô lại bịp bọn tôi không? Người của cô đã sớm đến chỗ này trước rồi!”

A Ninh lắc đầu: “Không thể nào, trong công ty hoàn toàn không có ghi chép gì cả, nếu chúng tôi tới được đây, vậy với thực lực đó, chắc chắn không có chuyện chúng tôi đi hợp tác với mấy người đâu.”

“Vậy cô giải thích sao đây?” Bàn Tử giờ cái mặt khóa thắt lưng lên hỏi.

A Ninh quay đầu, lạnh lùng nhìn anh ta một cái, hiển nhiên trong lòng cũng khó chịu, nói: “Tôi không biết! Anh im lặng một chút, để tôi xem người chết này đã, rồi sẽ giải thích cho anh sau!”

Bàn Tử bị A Ninh quát mà không nói nên lời, lập tức nhen nhóm lửa giận. Bàn Tử cũng không tin A Ninh, lúc này anh quay sang nhìn tôi, xem phản ứng của tôi thế nào.

Nhưng tôi thật ra thì lại tin cô ta hoàn toàn không biết thật, tuy rằng A Ninh đã có tiền án trước đây, nhưng bây giờ không phải thời điểm nguy hiểm gì, cô ta chắc không đến nỗi lừa gạt chúng tôi. Với cả, nếu như bọn họ thực sự đã tới đây, thì quả thực đúng như lời cô ta nói, đội ngũ của cô ta sẽ không tan rã khi còn chưa đến được đây như vậy. Vì vậy, tôi nháy mắt với Bàn Tử ý bảo đừng lên tiếng, tôi vẫn khá là chủ nghĩa lý tưởng, nếu mọi người đã cùng bước đi trên một con đường, thì không nên khiến mối quan hệ trở nên quá căng thẳng.

Tôi lại liếc Muộn Du Bình, muốn xem phản ứng của hắn, nhưng hắn không có tỏ vẻ gì cả.

Lúc này, không hiểu sao, tôi lại nhớ đến một câu mà bà nội đã viết trong cuốn sổ của ông nội tôi: “Người kẻ vai với mình trong lúc nguy nan, không nhất thiết sẽ là người cùng mình hưởng phú quý, mà người phản bội mình trong lúc nguy nan, cũng không nhất thiết không thể làm bạn, thế sự vô thường, vợ chồng cùng cố gắng.”

Đây là một câu viết trong cuốn sổ tay, hình như là có ý khuyên ông nội tôi bớt qua lại với đám anh em giang hồ ngày xưa đi.

Về sau cũng đã chứng minh mắt nhìn thấu người của bà nội tôi. Tuy rằng những người này đã từng cùng nhau lên rừng xuống biển, đổ máu dãi cát, có sinh tử chi giao với ông nội tôi, thế nhưng về sau lúc giàu sang, đa phần thực sự tan vỡ, người này với người kia mâu thuẫn, người này chơi vợ của người kia, đánh giết có hết, khiến cho ông nội tôi hai bên không biết bên nào tốt. Cuối cùng ông cảm thán nói, trong xã hội này, không có sinh tử chi ưu, người anh em ta từng lưng tựa lưng mà bảo vệ cũng có thể biến thành không quan trọng như thế.

A Ninh với Muộn Du Bình, hai người này đúng là ứng với lời bà tôi nói.

Bàn Tử còn muốn lên tiếng, tôi liền đi ra giảng hòa, bảo bọn họ đừng hỏi nữa, để đi xem lại bộ hài cốt kia đã,

Trong đồng xương rắn dây leo quấn quýt, xác người bị vặn xoắn thành hình cái bánh quai chèo, rất khó để nhận ra là gì, A Ninh thọc tay vào đồng hài cốt, lục tìm cái gì đó ở phần cổ cái xác, nhưng hiển nhiên là không có.

“Không có thẻ tên!” A Ninh lại không có phát hiện gì, bèn trèo lên, tháo sợi dây chuyền trên cổ mình xuống, đưa bọn tôi xem, “Tôi vào công ty từ năm 1997, từ năm đó đến nay chúng tôi đi làm hạng mục nào cũng phải đeo thứ này, học theo quân đội Mỹ, để còn biết được thân phận của xác chết. Cái xác này lại không có, chắc là đội ngũ từ trước năm 1997, xem ra đúng là người của công ty bọn tôi rồi...” Vẻ mặt của cô ta rất nghiêm túc, hơi dừng lại rồi nói: “Tôi quả thực không thấy bất cứ tư liệu gì về đội ngũ này trong công ty, tôi không biết vì sao cô ấy lại ở đây! Điều này thực không hợp logic.”

“Thưa cô, nhưng xác chết không biết nói dối đâu, không phải cô định nói con trăn này bơi đến chỗ công ty cô, quắp một người rồi đem về đây chứ?” Bàn Tử hậm hực nói.

Tôi nhìn bộ hài cốt, nghi hoặc trong lòng cũng lên đến cực điểm, đây quả thực là không có khả năng, xem hành động của A Ninh thì biết, bọn họ vì muốn lấy được những đầu mối xác thực ở nơi này mà đã làm không biết bao nhiêu việc, nếu như từ trước năm 1997 công ty bọn họ đã có nhóm người đến được đây, như vậy bọn họ cần gì phải tốn nhiều tinh lực mới đến được đây lần nữa như thế.

Đang nghĩ ngợi, Muộn Du Bình vẫn nhìn xác chết suốt, không hề nghe chúng tôi tranh luận, hấn ta bỗng “Hả” lên một tiếng.

Hấn đột nhiên cất tiếng, chúng tôi đều sững sốt, cả lũ quay ra nhìn hấn. Hấn nhìn chăm chăm bộ xương rấn, không biết từ bao giờ lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Trong đầu tôi nổ bùm một cái, phải biết rằng, để hấn lộ ra vẻ mặt này không phải dễ dàng gì, hấn nhất định là đã phát hiện ra sự việc gì cực kỳ quái gở, chúng tôi bèn vội vàng tới gần xem chuyện gì xảy ra thế.

Nhưng theo ánh mắt của hấn mà nhìn, chúng tôi lại không thấy có điểm gì khác thường để mà cảm thấy quái gở. Nhìn mãi một hồi, Bàn Tử bèn ngẩng đầu hỏi hấn sao thế, đêm hôm đừng có đi dọa người chứ.

Muộn Du Bình không để ý đến Bàn Tử, mà quay đầu nhìn A Ninh, nói với cô ta: “Thật kỳ lạ, đây hình như là thi thể của cô mà...”

-----oOo-----

Chương 61: Đằm lây ma

Nguồn: EbookTruyen.VN

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Muộn Du Bình nói xong, chúng tôi nhất thời không hiểu hấn có ý gì, mấy người ngậy ra một lúc, đến khi phản ứng lại được, tôi cũng cảm thấy chả hiểu đầu cua tai nheo gì: thi thể này đã chết từ lâu lắm rồi, sao loáng cái đã biến thành thi thể A Ninh, hơn nữa, không phải A Ninh đang đứng đây hay sao.

Mọi người đều vô cùng ngờ vực, mà A Ninh thì nhíu mày, không biết Muộn Du Bình nói vậy là có ý gì.

Muộn Du Bình cũng không để ý đến ánh mắt của chúng tôi, mà cần

trọng tháo chiếc vòng tay trên xương cánh tay của thi thể mà chúng tôi vừa nhìn thấy, đưa cho A Ninh, liếc nhìn cô nàng.

A Ninh ngơ ngác nhận lấy, ngược nhìn Muộn Du Bình, rồi lại nhìn chiếc vòng tay. Mới đầu, vẻ mặt của cô ta vẫn còn là nghi hoặc, nhưng đến khi cô liếc xuống nhìn đến chiếc vòng tay, vài giây sau, sắc mặt cô ta liền thay đổi, loáng cái liền trắng bệch.

Chúng tôi đứng bên nhìn, vừa thấy nét mặt của cô ta, liền đổ mồ hôi lạnh, đây là cái vẻ mặt gì thế này. Bàn Tử không đầu không đuôi hỏi một câu: “Sao? Thi thể này có thật là của cô không?”

A Ninh không nói gì, nhưng khi cô ta quay đầu nhìn chúng tôi, sắc mặt đã hơi xanh lét lại. Cô ta đưa chiếc vòng tay mà Muộn Du Bình đưa cho chúng tôi xem, sau đó lại vươn tay phải ra đến trước mặt chúng tôi.

Tay trái của A Ninh có đeo một chuỗi đồng tiền xâu lại thành vòng tay, hồi ở Hải Nam tôi có để ý thấy rồi. Khi lạc đường trong thành ma, chuỗi đồng tiền này lại trở thành ký hiệu đặt dưới mấy tảng đá, tổng cộng có bảy đồng, tất cả đều là tiền đồng mười xu do cục Đúc tiền đúc ở An Khánh tỉnh An Huy, lúc đó tôi với cô ta hay đùa giỡn rằng đây có lẽ là ký hiệu giá trị nhất trên thế giới này. Cô ta nói với tôi, sở dĩ cô chọn dùng loại đồng tiền này để xâu thành vòng tay, cũng bởi vì loại vòng tay này trên thế giới tuyệt đối không có cái thứ hai.

Bởi từng có đoạn đối thoại này, cho nên khi cô ta chìa tay và chiếc vòng tay trên tay cái xác nữ ra trước mặt tôi, tôi biết dụng ý của cô ta.

Tôi bèn nhìn thật kỹ chiếc vòng tay trên cánh tay xác nữ, vừa này lúc nhìn không có nhìn kỹ càng, bây giờ nhìn kỹ lại, phát hiện chiếc vòng tay này đã bị gỉ đồng xanh lét kết thành một chỉnh thể, phủ hết bùn đồng xuống, quả nhiên bên dưới chính là mấy đồng tiền đồng mục nát, phía trên có lò mờ khắc bốn chữ Ngụy thư “Quang Tự Nguyên Bảo”.

Mới đầu tôi còn không tin nổi, lại cạy bùn ra thêm nữa, liền thấy bên dưới là văn tự Mãn, tức thì khiếp sợ, ngẩng phắt đầu nhìn A Ninh.

“Không cần xem nữa, chính là đồng mười xu.” A Ninh nói với tôi, “Tổng cộng bảy đồng.”

“Đây...” Tôi cảm nín không thốt nên lời, nghĩ thầm chuyện này sao có thể?

Vòng tay trên cái xác nữ này cũng chính là bảy đồng mười xu... Nhưng mà, tiền đồng mười xu này cực kỳ hiếm. Bảy đồng trên tay A Ninh, cô ta phải mất mười năm thu thập từng đồng từng đồng một. Chưa nói đến chuyện sao có thể trùng hợp có cùng ý tưởng đến thế, chỉ với mức độ quý hiếm của tiền đồng Quang Tự, cũng khó có thể giải thích được việc này... Có một cô gái trùng hợp cũng có ý tưởng lấy tiền đồng mười xu khâu thành vòng tay, trùng hợp cũng có đủ khả năng kinh tế và con đường có thể mua được bảy đồng tiền, trùng hợp cũng là một người công tác ở vùng dã ngoại, trùng hợp cũng đến nơi này để chúng tôi phát hiện được thi thể, xác suất của trùng hợp như thế là bao nhiêu...

Việc này không phải là khó bề giải thích, mà căn bản là không có khả năng xảy ra...

Những người khác vẫn không hiểu chuyện gì xảy ra, tôi liền kể một lượt cho bọn họ về sự quý hiếm của đồng tiền này, nói xong, bọn họ vẫn không hiểu, Phan Tử nói: “Là hai chiếc vòng tay tiền đồng giống hệt nhau thôi, có lẽ là trùng hợp, loại tiền đồng này có nhiều đồ dỏm mà.”

Muộn Du Bình nhìn A Ninh, lắc đầu.

“Vậy thế tức là sao?” Phan Tử cười khò: “Như vậy không có thiên lý gì hết, chẳng lẽ cô em đứng trước mặt chúng ta đây là một con quỷ? Vài chục năm trước cô nàng đã chết ở đây rồi?”

Phan Tử nói xong nhìn A Ninh cười cười, nhưng anh vừa cười hai tiếng, liền lập tức không cười nổi nữa. Ngay sau đó, sắc mặt anh biến đổi, lập tức đứng phất dậy, sờ con dao trong tay.

Tôi thầm lấy làm lạ, tự nhủ sao thế, cũng quay đầu nhìn A Ninh, vừa nhìn xong, tôi suýt nữa sợ chết ngất luôn.

Chỉ thấy trong làn nước mưa, gương mặt của A Ninh, không biết làm sao mà biến đổi rồi, mặt của cô ta méo mó giống như bị hòa tan vậy, đôi mắt quỷ dị trợn trừng trừng, khóe miệng nhếch lên đến mức độ không tưởng, lộ ra đầy những răng nanh nhỏ li ti...

Trong đầu tôi “âm” một tiếng, trong lòng gào ầm lên: “Đờ mờ!” rồi thoát cái sờ con dao đeo bên hông nhanh như chớp, đồng thời lùi về một bên, cố gắng giữ một khoảng cách với cô nàng.

Trong lúc hoảng loạn, tôi quên bém mắt mình đang ở trên cây, vừa lùi một cái, liền hụt chân luôn. Trong nháy mắt, tôi liền rơi xuống dưới.

Toàn thân tôi co rúm lại, nghĩ bụng tiêu đời rồi, lúc này đây không ngã chết cũng trọng thương, vội vàng dùng tay quơ loạn lên khắp các cành cây xung quanh, nhưng không bắt được bất cứ cái gì cả. Đúng lúc này, có người níu lấy thắt lưng quần của tôi, tôi chỉ cảm thấy bên hông đau nhói một cái, như muốn gãy luôn, nhưng tốt xấu gì cũng không té ngã xuống là được rồi.

Người nọ xách tôi kéo lên trên, tôi ổn định được cơ thể bèn quay đầu lại xem hảo hán nào đã cứu tôi, vừa nhìn xong, muốn tè ra quần, người níu lấy dây lưng tôi ấy vậy mà lại là A Ninh, miệng ngoác rộng đầy nước dãi, nhỏ cả lên mặt tôi.

Đúng là muốn chết, dưới tình thế cấp bách, tôi ý thức được để cô ta kéo lên cái mạng nhỏ này của ông đây liền khó giữ nổi rồi, nếu như ngã xuống may ra còn có một đường sống, bèn vội vàng cởi thắt lưng, thế nhưng thắt lưng cứ siết chặt lấy bụng tôi, cởi thế nào cũng không ra được. Da đầu tôi sồn hết cả lên rồi, cố sức kéo mạnh, kéo kéo kéo, bất chợt tôi nghe thấy có người nói: “Tĩnh dậy tĩnh dậy, mẹ kiếp đang nằm mơ cái gì thế?”

Tôi lập tức tỉnh lại, ngồi phất dậy, đầu cụng phải ngực của ai đó, nghe “Ui da” một tiếng, A Ninh ngồi cạnh suýt nữa bị tôi húc ngã xuống dưới.

Tôi theo phản xạ kéo cô ta lại, lập tức tỉnh táo lại, liền phát hiện mình đang dựa ở trên cây, tay đang kéo dây thắt lưng, đã kéo được một nửa rồi, bên cạnh là cái hố xương rấn đào ra, mưa vẫn đang rơi, đèn mờ ở bốn phía đâm vào mắt tôi, muốn mở to cũng không mở nổi.

Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn tôi, phía trên hố xương rấn được phủ một lớp chăn chống thấm, đèn mờ treo trên cành cây xung quanh, Muộn Du Bình và Phan Tử đang ngồi ở chỗ kia, mà Bàn Tử đang ngủ bên cạnh tôi, ngáy vang như sấm. A Ninh tay ôm ngực, hiển nhiên là bị tôi húc cho đau quá.

Bấy giờ tôi mới hiểu ra vừa rồi là nằm mơ, tức thì thở phào một cái, sờ sờ trán mình, vẫn còn rất ướt, không biết là mồ hôi lạnh hay là nước mưa hôm qua.

Không biết tôi ngủ thiếp mất từ bao giờ, vừa nghĩ thì mới nhớ ra, trước gọi bọn họ xuống đào bộ xương rấn, nhưng bộ xương rấn bị dây leo xoắn bện vào cũng phải đến mấy chục năm rồi, bên trong một đồng nát bét lại rấn chắc, đào suốt nửa ngày chắc đào bới được cái gì, bèn thay phiên nhau nghỉ ngơi, không ngờ suốt đường quá mỗi mệt, vừa đặt lưng đã thiếp đi luôn. Trên mặt toàn là nước mưa, cũng chính là nước dãi A Ninh trong mơ vậy.

Tôi lúng túng cười cười, bèn đứng dậy, lau mặt rồi đi qua đó tiếp tục hỗ trợ. Phan Tử ở bên đó có tình ý xấu chọc tôi: “Cậu Ba à, cậu vừa nằm mơ cái gì thế? Sao lại muốn cởi quần?”

Tôi vỗ vỗ anh ấy, như thâm lần này đúng là có lý lẽ mà không thanh minh nổi, không khỏi nhớ đến truyện cười về anh kiến trúc sư và cái xe lửa, nghĩ bụng hóa ra chuyện như vậy không phải chỉ trong truyện cười mới có.

Nhìn đồng hồ đeo tay, cũng không ngủ được bao lâu, cả người đều ảm ướt, cũng mới chỉ chớp mắt có một chút, ngủ giấc nông quá dễ gặp ác mộng, nhưng dù sao cũng tính là ngủ, tinh thần đã khá hơn nhiều. Kể ra thì giấc mơ này có hơi kỳ quái, chân thực phát khiếp đi được, nghe nói mơ là phản ứng của tiềm thức, tôi nhớ đến mấy thứ về tâm lý mà Lão Dương hồi trước nói với tôi, nghĩ bụng lẽ nào trong tiềm thức của tôi, tôi lại vô cùng sợ hãi cô ả A Ninh này sao? Thế mà lại nằm mơ đến tình tiết như vậy.

Quay đầu nhìn A Ninh, cô ta đang dựa mình vào một cành cây khô, thế chỗ tôi nghỉ ngơi, nhắm mắt dưỡng thần, có vẻ hơi tiêu tụy, có điều như thế này lại khiến khí thế hùng hổ hung dữ của cô ta giảm bớt không ít, trông có dáng vẻ của con gái rồi. Khuôn mặt méo mó của A Ninh trong giấc mơ tự dưng chùng lên cảnh tượng hiện tại, lập tức khiến tôi cảm thấy nghĩ mà sợ.

Quay đầu xem tiến độ mọi người đến đâu, lại thấy hình như không có tiến triển gì nhiều, bộ hài cốt bị dây leo quấn chặt, lại chịu một phen giày

vò, đều bể nát hết cả, bàn tay đã thối rữa và bị khoáng hóa nát thành những mảnh vụn rơi lả tả trong đồng dây leo, thoạt nhìn trông hơi giống tiền giấy thời cổ.

Tôi cười tự giễu, thở dài một hơi, rồi hỏi Phan Tử bọn họ có phát hiện gì không, sao lại không đào tiếp.

Phan Tử cầm lấy đèn mở ở một bên, chiếu vào trong đồng hài cốt, nói không có cách nào lấy ra được bộ hài cốt này, một là các khớp xương đã rữa nát gần hết rồi, vừa đụng vào là vỡ, cứ đào tiếp thì chả còn gì; hai là, bọn họ phát hiện ra vật này.

Tôi theo ánh đèn mà nhìn xuống, liền thấy ở sâu trong đồng xương rắn, chỗ dây leo xoắn xuýt, có một thứ gì đó trông như cái đùi gà, chẳng qua có màu đen, hơn nữa, phía trên còn kết một tầng gi dày cộm, tôi nằm sấp xuống nhìn thật kỹ, liền phát hiện đó là ba quả lựu đạn kiểu cũ bị buộc lại với nhau. Đã gỉ sét đến mức dính lại với nhau thành một chỉnh thể rồi.

Xung quanh thân quả lựu đạn có một dây đeo vũ khí màu đen, hiển nhiên, ba quả lựu đạn này là được giắt trên túi vũ khí, vác trên người thi thể này.

Tôi nhìn mà không khỏi hít một hơi khí lạnh, lập tức đi lại cũng không dám dùng sức mạnh quá, cẩn thận lùi về sau. Phan Tử nói với tôi: “Đây là Bàn Tử phát hiện trước, nếu không phải Bàn Tử mắt độc, mấy người chúng ta có khi đã bị nổ tung lên trời rồi.”

Tôi kinh ngạc nói: “Thi thể này rốt cuộc là ai, sao lại mang theo vật này?” Cứ coi như là người trong đội ngũ của Văn Cẩm đi, muốn mang trang bị, cũng có thể mang theo thuốc nổ chứ không phải lựu đạn mà. Loại lựu đạn chuỗi gỗ kiểu cổ lỗ sĩ này hoàn toàn là vũ khí dùng trong thực chiến, lấy sát thương con người làm mục đích, dùng để nổ phá công trình cơ bản là vô dụng.

“Cậu có nhớ không, bà lão Định Chủ Trác Mã kia từng nói với chúng ta, vào năm 1993 ở nơi này có một nhóm phản động chủ nghĩa dân tộc có vũ trang tháo chạy vào trong Sài Đạt Mộc này, khi dân quân đuổi đến tận sâu trong sa mạc, nhóm người này liền biến mất?” Phan Tử hỏi tôi, “Tôi thấy, hài cốt này chắc là một trong nhóm người đó, có lẽ là nữ tặc, hoặc là gia quyến, năm đó bọn họ biến mất, tôi thấy có lẽ cũng vì vào nhằm

trong khu đầm lầy này con mẹ nó rồi. Vài chục năm rồi, nhóm người này không còn xuất hiện nữa, chắc là chết sạch ở nơi đây.”

Phan Tử nhắc đến điều này, tôi mới nhớ ra, nghĩ cũng có lý, có lẽ chuyện là như vậy đi, có điều, tôi không quá đồng tình với quan điểm sau cùng của Phan Tử, khi đó phần tử vũ trang tháo chạy vào trong sa mạc cũng mang theo toàn là súng tốt, tuy nhân số không quá nhiều, nhưng trang bị rất hoàn hảo, nếu bọn họ thực sự tiến vào trong vùng đầm lầy này, không nhất định là chết luôn, có lẽ ở trong này một thời gian sau đó rồi đi cũng không chừng. Nơi này không có người ở, rất nhiều kẻ săn trộm đều là từ đây mà tiến vào Khả Khả Tây Lý, săn động vật, sau đó trực tiếp theo đường buôn lậu, đến Nepan, muốn bắt bọn họ lại chẳng có chút dấu vết nào.

Thậm chí, đám người này cũng có thể định cư ở đây, đương nhiên giả thiết này tính khả thi rất thấp, điều kiện ở nơi này không thích hợp cho con người bên ngoài sinh sống. Tôi cũng nghĩ thâm, tốt nhất là không phải, loại người như thế này quá cực đoan, đừng phải không đánh một trận không xong, chúng tôi không súng không pháo, nếu có ai tử thương thì thật uổng những vất vả đã trải qua trước đây, tuy rằng đã cách nhiều năm đến thế, vũ khí của bọn họ có lẽ cũng đã hỏng cả rồi.

Suy nghĩ miên man, Bàn Tử liền tỉnh, tôi bảo Phan Tử đi nghỉ chút, nhưng anh nói mình không ngủ, ẩm ướt như thế, anh một đồng tuổi rồi, ngủ một phát là chắc chắn xảy ra vấn đề, ở đây lại có mấy thứ này, người chết này chúng ta cũng không cần suy nghĩ gì thêm nữa, mấy cậu cứ đi nghỉ nhiều một chút, chúng ta sẽ rời khỏi đây sớm, dù sao mưa cũng nhỏ rồi. Lại đi về phía trước, trời cũng sáng, đến lúc đó tìm một chỗ tốt tốt chút nôi lửa rồi từ từ nghỉ ngơi.

Mặc dù nói thế, nhưng với điều kiện của nơi này, chủ quan muốn đi ngủ nhưng quả thực cũng không ngủ nổi, chúng tôi cùng rúc vào một chỗ, vừa hút thuốc, vừa nhìn ra ngoài trời tối đen, nghe tiếng mưa rơi gió thổi qua rừng rậm. Phan Tử lau súng của mình, ở đây quá ẩm ướt, anh rất lo lắng cho tình trạng của khẩu súng. Người khác thì nói chuyện phiếm, trò chuyện cả một hồi, còn Muộn Du Bình lại ngủ rồi.

Phan Tử kể với tôi nghe mấy chuyện hồi chiến tranh, hồi đó anh ở trong tổ cấp dưỡng, tuổi còn trẻ lắm, có một lần, bộ đội hậu cần bọn họ gặp phải bộ đội đặc chủng Việt Nam, anh nuôi và anh vận tải làm sao mà

đánh lại được mấy người Việt Nam từ bé đã phải đánh nhau với Mỹ rồi? Bọn họ sau bị ép vào một khu đầm lầy, bởi vì người Việt Nam hành hạ tù binh, cho nên bọn họ cuối cùng quyết định đồng quy vu tận, hồi đó cảnh vệ bảo vệ cho bọn họ phát cho mỗi người bọn họ một quả lựu đạn, chuẩn bị dùng để hi sinh vào phút chót.

Người Việt Nam rất thông minh, họ tuyệt không lộ đầu ra, phân tán ra ẩn nấp mai phục trong rừng rậm kiểm soát bọn họ, bên này bắn một viên, bên kia bắn một viên, không biết được rốt cục họ từ đâu mà tới. Bọn họ vừa đánh vừa lui, lùi đến vũng lầy ở trung tâm vùng đầm lầy, một chân thụt xuống liền ngập đến tận bắp đùi, muốn đi cũng không đi được, lúc này, Đại đội trưởng liền ra mệnh lệnh bảo bọn họ chuẩn bị.

Mọi người cầm lựu đạn, rúc vào trong vũng lầy, thoa bùn lên mặt chỉ chừa hai lỗ mũi. Lần này, người Việt Nam lại lúng túng rồi, không hiểu sao họ không dám tiến vào vũng lầy này, bèn dùng súng bắn một loạt đạn vào đầm, bắn một hồi rồi, bèn rút lui.

Bọn Phan Tử ở trong bùn lầy mà không dám động, sợ là quỷ kế của người Việt Nam, nhân nhin một buổi tối, thấy người Việt Nam đã đi thật, mới cẩn thận chui ra, thế nhưng khi kiểm kê số người lại thấy thiếu mất hai người, tưởng bọn họ bị vùi lấp trong bùn lầy rồi, bèn dùng gậy tre sục tìm trong bùn, cuối cùng móc ra được xác của hai người nọ. Phát hiện hai người kia đã bị xoi sạch rồi, chỉ còn lại bộ da trong suốt, trong lòng ngực không biết có con gì động đây.

Từ sau vụ đó, Phan Tử bắt đầu sợ đầm lầy, về sau lại bị điều đến trung đội tiên phong đi đánh tác chiến ở hậu phương Việt Nam, cả trung đội bị phục kích chết hết, chỉ còn lại mình anh và anh lính truyền tin, bọn họ bèn chạy trốn tới bên một đầm lầy, Phan Tử thà giết sạch truy binh bằng bất cứ giá nào chứ cũng không chịu lại bước vào cái nơi này nữa.

Phan Tử nói một thôi một hồi, tôi không ngừng ngáp, tôi cũng nghe đến lơ mơ rồi, mí mắt dúi cả lại, bèn ngủ gật.

Nửa tỉnh nửa mê, cũng không biết bao lâu rồi, cảm giác lại sắp nằm mơ, liền cảm thấy có người lắc lắc tôi. Đây là lúc tôi tỉnh khó ở nhất, muốn đạp người này ra để ngủ tiếp, nhưng lại không đạp trúng ai cả, lập tức miệng tôi bị ai đó bịt kín.

Lần này tôi mở mắt, liền thấy A Ninh đang bịt miệng tôi, Phan Tử ở bên khẽ lay lay Bàn Tử, có mấy người hình như là vừa tỉnh dậy, đang nhìn về một phía.

Tôi cũng xoay người ra chỗ đó mà nhìn, liền có một trận gió to thổi vù qua một cành cây trên đỉnh đầu chúng tôi, tán cây to lớn đều rung rung, hình như gió lại nổi lên rồi, thế nhưng đến khi tôi cẩn thận cảm giác lại, lại không cảm thấy xung quanh có gió. Vừa nhìn lên đỉnh đầu, một con trăn to tướng màu nâu đang trườn từ một cái cây khác ở bên cạnh sang bên này.

.

.

Truyện cười anh kiến trúc sư và chiếc xe lửa:

Một người phụ nữ gọi điện thoại cho anh kiến trúc sư, phàn nàn rằng mỗi khi xe lửa đi qua là giường của cô lại rung rung lắc lắc.

“Chuyện này thật vô lý,” anh kiến trúc sư đáp, “Tôi sẽ đến xem xem.”

Anh kiến trúc sư đến nơi, người phụ nữ bảo anh nằm lên giường, cảm giác lúc xe lửa đi ngang qua mà xem.

Anh kiến trúc sư vừa lên giường nằm thì ông chồng người phụ nữ về, thấy vậy bèn sùng sộ quát: “Mày nằm trên giường vợ tao làm gì?”

Anh kiến trúc sư sợ hãi trả lời: “Tôi nói tôi đang chờ xe lửa, anh có tin hay không?”

.

Lựu đạn kiểu cũ:

 Lựu đạn Lựu đạn

-----oOo-----

Chương 62: Tai họa rắn điên

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nói là tán cây trên đỉnh đầu, kỳ thực là cách chúng tôi rất gần, gần như chỉ có hai, ba mét, ngay cả vảy rắn cũng có thể nhìn thấy rõ từng cái một. Đây là một con trăn cây (*morelia viridis*), cỡ to nhất phải cỡ bằng cái xô nước, tán cây rậm rạp, phần lớn thân rắn ở trong tán cây, không biết dài đến đâu, nhưng điều làm tôi kinh ngạc đó là, phiến vảy rắn dưới ánh sáng đèn mờ phản xạ lại ánh vàng nâu, như thể con trăn này được mạ vàng lên vậy.

Lúc này khi trèo lên, xung quanh chắc chắn không có con rắn nào. Con trăn này chắc là lựa lúc chúng tôi nghỉ ngơi mà lần mò theo những tán cây xoắn bện, trườn đến đây. Ngoài lúc săn mồi ra, động tác của trăn rất chậm, hành động thì bí mật, mà bên ngoài lại còn có chút gió, khắp rừng rậm đều nghe tiếng lá cây xào xạc, mọi người đều mơ màng, không hề phát giác ra được. Ngay cả Phan Tử gác đêm cũng không phát hiện ra nó đang tiến lại gần.

Có điều, ở đây có trăn xuất hiện cũng không lấy gì làm lạ. Rừng mưa nhiệt đới vốn chính là quê hương của rắn, mà những chuyện cổ quái tôi đã gặp quá nhiều, chỉ một con trăn to bự dường như vẫn chưa đủ để khiến thần kinh chúng tôi căng thẳng.

Bọn Phan Tử đều là những kẻ đã lờ đời, mọi người đều bình tĩnh cực kỳ, không một ai di chuyển hay kêu lên sợ hãi. Loại rắn này có phạm vi tấn công rất rộng, hiện giờ không biết nó có hứng thú gì với bọn tôi hay không, nếu cử động bậy bạ, làm kinh động đến rắn, nó sẽ lập tức tấn công, chúng tôi lại đang đứng trên cây, thế nào cũng chịu thiệt.

Chúng tôi ở đây cầm cự, con trăn cây chậm rãi cuộn mình trườn xuống, đầu rắn to tướng treo lủng lẳng dưới cành cây, liếc bọn tôi một cái, cặp mắt rắn vàng khè oán độc trong đêm tối khiến người ta cực kỳ khó chịu.

Phan Tử một tay giơ súng, một tay đẩy đẩy Bàn Tử. Tên khốn này thế mà còn ngủ được, đẩy thế nào cũng không chịu tỉnh. Hắc kim cổ đao của

Muộn Du Bình giắt ngang sau lưng, tay kia cầm ngược con dao găm. Tất cả mọi người vô thức lùi về sau, cố gắng giữ khoảng cách với con trăn nọ.

Tôi đứng cuối cùng, thậm nghĩ nếu con trăn muốn tấn công cũng không tấn công tôi trước, tôi nhìn xuống dưới tán cây, nghĩ nếu nhảy xuống đó liệu có được không nhỉ, dù sao ở đây cũng là trên cây, hơn nữa lại khá cao, hoạt động không tiện, nếu liều mạng chỉ sợ sẽ thua thiệt.

Sau cơn mưa to, thác nước đổ xuống hai bên vách đá đã tụ lại thành vô số dòng suối nhỏ dưới đáy khe núi, hiện giờ, những dòng suối nhỏ này đã tụ lại với nhau, bùn lầy bên dưới tán cây đã biến thành một vùng sông nước đen ngòm, bên dưới có lẽ là rễ cây và bùn lầy, không biết có chạy được hay không nữa.

Nghĩ đoạn, quay đầu nhìn khu rừng rậm trước mặt, lúc này từ khắp bốn phía vang lên tiếng tán cây rung động, xào xạc xào xạc, lần này hình như là vang lên từ sau lưng tôi.

Quay đầu nhìn, mồ hôi lạnh tôi tuôn ra như suối. Ngay phía sau cổ của tôi có một con trăn cây khác nhỏ hơn treo lủng lẳng, cũng là màu vàng nâu, con trăn này chỉ to cỡ bằng một bắp đùi, cách mặt tôi chỉ có một cánh tay, một mùi hôi thối nồng nặc xông vào mũi.

Tôi khiếp sợ co rụt mình lên phía trước, người ở phía trước lại rụt về phía sau, tất cả mọi người tùm tùm lại một chỗ. Người trợn mắt nhìn rần, rần trừng mắt nhìn người, ngay cả hít thở cũng dần lại.

Trong lòng tôi cảm thấy kỳ quái, mãng xà là loài động vật sống đơn độc, có tập tính lãnh thổ rất mạnh, rất ít khi săn mồi theo bầy, trừ phi là lúc giao phối, lẽ nào mùa mưa ở nơi này là kỳ giao phối của chúng? Vậy thì đúng là đến không đúng lúc rồi. Hai con trăn một trước một sau, dường như là muốn đánh gọng kìm chúng tôi một cách có ý thức, có thể đây là một đôi rắn đực rắn cái vừa mới giao phối xong, nhớ đến xác người trong đồng xương rần, tôi đã cảm thấy buồn nôn, nghĩ bụng mẹ kiếp tao không muốn trở thành bữa điểm tâm HAPPY của tụi mày đâu.

Hai bên giằng co một hồi lâu, không ai nhúc nhích, có lẽ lũ trăn hiếm khi gặp con người, nhất thời cũng không biết rõ tình huống, cho nên không dám tấn công vội. Hơn nữa, khí thế của Muộn Du Bình và Phan Tử quá

sắc bén, hai người trừng trừng nhìn thẳng vào mắt rắn như hai bức tượng đá, lỗ trăn dường như cảm nhận được nguy hiểm, do dự không dám tiến.

Mười mấy phút sau, quả nhiên hai con trăn không tìm được kẽ hở của chúng tôi, bèn từ từ lui vào trong tán cây, hình như muốn buông tha.

Nhìn hai con trăn ở hai đầu đều cuộn mình trườn lại lên cây, tôi không khỏi từ từ thở phào một hơi, cơ thể căng cứng của Phan Tử cũng từ từ thả lỏng, nòng súng cũng từ từ hạ xuống. Tôi nghĩ thầm thật may mắn, nói thật chứ, ở nơi này mà phải quần nhau với trăn, không đánh vẫn tốt hơn, chưa tính sức tấn công của trăn, từ trên này mà té ngã xuống dưới cũng vỡ mồm rồi.

Nhưng ngay khi tôi khe khẽ thở phào thả lỏng lại thì, Bàn Tử đứng bên đột nhiên trở mình, âm ờ ngáy một tiếng khò khè, lại còn kéo một âm mũi rất dài.

Trong tình huống cực kỳ im lặng bỗng vang lên một âm thanh, tất cả mọi người lập tức kinh hãi. A Ninh vội vàng bật mồm anh ta, nhưng đã muộn. Cả cái cây rung lên bần bật, một cơn gió tanh thốc tới, con trăn cây quay ngoắt đầu trở lại, lúc này thân rắn cong thành hình chữ U, vừa nhìn đã biết là sắp tấn công rồi.

Phan Tử lập tức giơ súng, nhưng vẫn chậm một bước. Đầu rắn nhanh như chớp phóng vèo tới gần. Trong sát na đó, Phan Tử luống cuống hụp đầu xuống, con trăn cắn hụt đầu anh, xéo xuống bên hông, Muộn Du Bình đứng sau tầm nhìn bị che chắn, cũng không né kịp, bị cắn phải bả vai. Tiếp đó, con trăn to tướng đầy bắp thịt như cơn cuồng phong thoăn thoắt trườn tới, trong khoảng thời gian cực ngắn, nửa thân trên nó như rùng cuộn, đột ngột húc xuống hố xương rắn dưới chân chúng tôi, đồng hài cốt vốn lung lay sắp đổ tức thì đổ sụp, chúng tôi bị thân rắn húc bay ra ngoài, ngay sau đó, dưới chân thụt một cái, mọi người bị té ngã xuống hố xương rắn.

May là trong đồng xương rắn xoắn bện đầy dây leo, xương gãy thì có gân nối, sụt đến một nửa thì có dây leo giữ lại. Chân tay tôi quơ loạn lên, bắt được một sợi dây leo, trượt xuống dưới mấy mét thì ngừng, ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy Muộn Du Bình đang bị con trăn siết chặt, quán đến giữa không trung, Hắc kim cổ đao không biết đã bị văng đi đằng nào, thân rắn cuộn lại, càng cuộn tròn càng thít chặt, Muộn Du Bình ra

sức giãy giụa nhưng vẫn không có cách nào thoát ra.

Tôi quỳnh hết cả lên, bèn hét to bảo Phan Tử nổ súng đi, quay đầu lại thì không thấy Phan Tử đâu, không biết đã ngã đi đằng nào rồi. Đúng lúc đó, tôi liền thấy Muộn Du Bình ở giữa không trung bỗng giật bả vai một cái, toàn thân đột nhiên co rụt lại, lập tức thoát ra khỏi vòng kim kẹp của con trăn, rơi xuống một cành cây, xoay người nhảy đến một đoạn dây leo xoắn xuýt rồi trượt xuống, loáng cái đã trượt xuống cạnh tôi, gào to với tôi: “Đưa dao cho tôi!”

Tôi vội vã đi rút dao ra, nhưng nó chặt quá, mắt mũi nhắm lại rút mà không rút ra nổi. Lúc này, con trăn đã phát hiện mình đang siết một khoảng không, không khỏi giận dữ, vụt cái liền trườn lên trên cây, nháy mắt đã đến trước mặt chúng tôi, đầu rắn lộn một cái liền cắn tới.

“Cái đêch.” Tôi chửi ầm lên một tiếng, mắt thấy cái miệng to như chậu máu của nó nhào về phía mặt mình, sự khủng bố ập thẳng vào mắt này không phải ai cũng trải nghiệm được. Muộn Du Bình túm lấy một sợi dây leo, lập tức rút ra từ trong đồng dây leo một cục xương, phi thẳng tới, con trăn vút mình lên không, cho chúng tôi tranh thủ chút thời gian, Muộn Du Bình kêu to với tôi: “Mau nhảy xuống!”

Lúc ấy tôi đã choáng cả rồi, cũng không biết mình nghĩ gì nữa, theo phản xạ co rúm mình lại, không phản ứng kịp, ngay sát na kia khi đầu rắn cong lên, Muộn Du Bình “chặc” một tiếng, nhảy lên đá tôi một cước tôi bay vèo ra ngoài.

Một cước này cực kỳ mạnh, dây leo tôi bám vào liền đứt ra, trong lúc hoảng quá tôi quơ tay cào loạn, nhưng không bầu vịu được cái gì, liền cứ thế rơi tự do thẳng xuống dưới, va phải mấy cành cây, sau đó ngã bịch thật mạnh xuống đất. May mà phía dưới là nước và bùn lầy, tôi lăn lộn vài cái rồi nằm sấp thẳng căng, cả mồm toàn bùn, nhưng cũng không đau lắm.

Trong lúc hỗn loạn, tôi được người đỡ dậy, kéo ra bên ngoài. Kéo được vài bước tôi mới bắt đầu cảm thấy toàn thân đau nhức, lau sạch bùn trên mặt rồi, tôi mới thấy người đang đỡ tôi là A Ninh và Bàn Tử, lại nhìn quanh bốn phía, toàn bộ đèn mỡ đều đã rơi xuống bùn, tắt hết rồi, cái gì trông cũng lờ mờ. Phan Tử đang ghim súng đứng trên cây ngắm, nhưng đứng từ dưới tán cây nhìn lên, chỉ thấy một khoảng tối đen trong tán cây,

không nhìn thấy cái gì cả.

“Anh sao rồi?” A Ninh hỏi tôi.

Tôi lắc đầu bảo không sao, bọn họ kéo tôi ra ngoài, tôi bảo không được, thằng cha kia vẫn còn ở trên cây mà, không thể mặc kệ hắn ta được!

Vừa dứt lời, cả cái cây liền rung lên bần bật, Muộn Du Bình đập thân cây nhảy vút xuống như một con khi, cùng với đó là một bóng đen quần đầy lá và vỏ cây vun vút lao xuống theo như một cơn gió. Hai cái bóng như quần lấy nhau ngã vào bùn lầy, bọt nước còn chưa kịp rơi xuống, liền thấy con trăn bỏ nhào vào hắn mà cắn, Muộn Du Bình cúi thấp người rồi biến mất trong bọt nước, không nhìn thấy nữa.

Tôi vừa nhìn thấy liền kêu thảm ôi đệt, hắn thế mà đang quần nhau với con trăn này, bèn vội vàng hét to với Phan Tử, mau đi hỗ trợ!

Phan Tử không chờ tôi nói đã sớm vừa chửi vừa nhào tới, nghiêng đầu tránh bọt nước, giơ súng nhắm vào, cuối cùng cũng bắn loạt đạn đầu tiên. Kỹ thuật bắn súng của anh cực giỏi, một phát súng đã trúng ngay đầu rắn, khiến con trăn lại vút lên vặn vẹo thân mình, Muộn Du Bình lập tức lăn ra từ dưới thân con trăn, chạy ra phía ngoài. Con trăn kia thế mà chưa chết, nó lộn nhào một cái, lại xoay người bắn tới như cái lò xo, nhưng cùng lúc đó, Phan Tử lại bắn phát nữa, khiến nó rụt mình lại. Anh cũng lui về phía sau, kêu to với bọn tôi: “Tôi yểm hộ! Mấy người mau đi ——!”

Chưa dứt lời, bỗng nhiên từ trên cây lại có một con trăn khác nhảy vút xuống, loáng cái đã cắn trúng bả vai Phan Tử, sau đó lập tức cong mình, hất văng anh lên.

Tấn công quá chớp nhoáng, không một ai kịp phản ứng, chúng tôi cả kinh, anh đã bị siết chặt ở giữa không trung rồi. Tôi nhìn thấy tay chân anh khua khoắng loạn lên, tức thì trong lòng trầm xuống, nghĩ không xong rồi!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, chỉ thấy Phan Tử lúc hấp hối vẫn không hề sợ hãi, nắm tay xoay vài cái, liền rút ngay con dao quân dụng ra xoay một cái, xọc thật mạnh xuống, đâm trúng vào mắt con trăn. Con mãng xà khổng lồ đau đến mức cong cả người, lập tức nhả ra, Phan Tử

bị quăng đi, ngã lộn nhào va đập vào một thân cây, khắp mặt toàn là máu. Sau đó, A Ninh bèn rút từ trong ba lô ra hai quả pháo lạnh, hai tay quét một cái vào đầu gối liền châm lửa, sau đó xông vào giữa con trăn với Phan tử, dùng pháo lạnh ngăn con mãng xà lại, kêu to với bọn tôi: “Mau kéo anh ta đi, chạy!”

Tôi gào lên đừng! Pháo lạnh nhiệt độ không đủ! A Ninh đáp, anh biết rắn không biết!

Tôi và Bàn Tử xông lên, đỡ Phan Tử dậy rồi chạy về phía rừng cây, thế nhưng chưa đi được vài bước, đột nhiên thấy bọt nước với bùn lầy gợn sóng lên. Quay đầu nhìn, thấy con trăn sau lưng Muộn Du Bình thế mà vẫn chưa chết, đầu rắn toàn là máu, cơ thể to tướng điên cuồng đuổi theo Muộn Du Bình. Cơ mà kẻ kia lại đang vọt tới về phía tôi, con mãng xà khổng lồ điên cuồng uốn éo ở đằng sau, thoát trông như đang bay.

Mãng xà rất tức giận! Hậu quả rất nghiêm trọng! (*) Trong đầu tôi đột nhiên xuất hiện một câu này, nhìn thấy cảnh tượng kia mà hai chân mềm oặt, Muộn Du Bình kêu to “Năm xuống”, Bàn Tử lại kéo tôi cầm đầu chạy về phía trước vài bước, đột ngột năm ụp xuống nước. Con trăn nháy mắt đã xông tới, Muộn Du Bình và A Ninh nghiêng người, cũng lăn xuống bùn, mình trăn to tướng dán ngay sau lưng tôi mà trườn, không phanh lại được, liền húc thẳng vào một cây đại thụ. Cái cây gần như là bị húc gãy luôn, lá cây và những thú bám trên cây rơi rào rào xuống.

() Đây là nhại theo một câu kinh điển trong phim “Thiên hạ vô tặc” năm 2004.*

Chúng tôi đứng lên, cũng không phân rõ được phương hướng nữa. Bàn Tử sát tâm nổi lên, chửi to một tiếng: “Cái mụ nội nhà mày, tao liều mạng với mày!” Nói rồi rút một con dao giắt bên hông ra, xông thẳng về phía con trăn đang choáng váng. Tôi vội chạy tới, ôm eo anh ta kéo lại, ngăn anh ta qua đó. Muộn Du Bình cũng đứng lên, tôi thấy bả vai hắn toàn là máu, hiển nhiên là bị thương rất nặng. Hắn thở hỏn hển, chỉ vào khu rừng rậm bên cạnh, kêu chúng tôi: “Chạy mau, hai con rắn này không ớn!”

Thấy Muộn Du Bình bị thương thành như vậy, Bàn Tử cũng chỉ đành làm bầm, sau đó cũng Phan Tử lên, ném súng của Phan Tử cho tôi. Tôi mang súng đi đoạn hậu, đoàn người lập tức bỏ chạy vào trong rừng sâu.

Vừa chạy vào bụi cây, phía sau bọt nước lại văng lên, con trăn kia lại xông tới rồi.

Không ai có thời gian mà quay ra sau nhìn nữa, bên dưới các cây cối là những bụi cây cực kỳ rậm rạp tươi tốt cũng các loài dương xỉ, chúng tôi lập tức vọt vào trong đó, các cành cây đều có gai, rạch qua làn da trần của tôi, tạo nên vô số vết máu, tôi đau đến há cả mồm, nhưng không quan tâm được nhiều vậy, cắn chặt răng mà chạy điên cuồng.

Không ai ngờ chúng tôi có thể chạy trong rừng rậm mà đạt đến được tốc độ này, nếu cứ với tốc độ này, chỉ cần một buổi từ sáng đến trưa là vượt qua khe núi này rồi. Chẳng mấy chốc, chúng tôi chạy đến sát biên giới khe núi, trên vách núi đá toàn là thác nước, nước sâu đến tận đầu gối, đến đây thì không chạy nhanh được nữa.

Chúng tôi quay đầu lại nhìn, mẹ kiếp, con trăn kia chẳng cách xa chúng tôi là mấy. Thân rắn như rồng cuộn lướt vèo vèo giữa các bụi cây như tia chớp, nhắm thẳng đến đây. Chúng tôi muốn chạy tiếp, tiến lên trước nữa là một thác nước, hết đường rồi, Bàn Tử bèn mắng: “Khôn kiếp, đũa nào dẫn đường đây!”

Cả lũ đều hoảng rồi, ở đây nước sâu đến vậy, muốn chạy cũng chạy không nổi. Mà loài trăn ở trong nước cực kỳ linh hoạt, lần này thực sự là lành ít dữ nhiều. Lúc này, A Ninh như thấy cái gì, kêu lên với chúng tôi: “Ồ đây!”

Chúng tôi quay ra nhìn theo hướng đèn mờ của cô ta, chỉ thấy đằng sau thác nước ở một bên vách đá, có một cái khe nứt, có lẽ có thể ẩn náu được, Bàn Tử cuống quýt kêu lên: “Mau mau!”

Chúng tôi xông lên, nhào vào trong thác nước. Cái khe nứt rất hẹp, con trăn kia chắc chắn không vào được, cả đám chúng tôi chui vào đã rất gượng ép rồi, mấy người lách mình chen vào trong, bên trong cũng toàn là nước, cả đám tụi tôi gồng gượng chen vào, còn Bàn Tử đánh chết cũng không chen vào được.

Chúng tôi liền mạng kéo anh ta, anh ta cũng liền mạng chui vào trong, cũng chỉ nhét được một cái chân vào, A Ninh ở bên trong bèn chiếu ánh đèn ra ngoài, con trăn to tướng đã ở ngay bên ngoài màn nước của thác nước rồi, đó là một cái bóng khổng lồ. Bàn Tử cuống quýt, gào lên chiếu

cái gì nữa! Mau tắt đèn tắt đèn!

Tôi lập tức bịt miệng anh ta lại, khẽ kêu anh ta cầm miệng vào. Thế nhưng, tất cả mọi người đều biết, điều đó chắc chắn vô dụng, bèn nhặt hết vũ khí lên, chuẩn bị liều mạng.

Thế nhưng, kỳ lạ là, con trăn cứ quấn quanh bên ngoài thác nước, không thò đầu vào trong thác, chỉ chần chừ một hồi lâu, rồi quay đầu đi mất.

Đến lúc này, chúng tôi quay qua nhìn nhau, đều ngỡ ngác không hiểu gì. Chỉ cần con trăn này hơi thò đầu vào trong tìm, Bàn Tử chắc chắn toi đời, chúng tôi cũng không thể khoan tay đứng nhìn, cho nên đó sẽ là một trận tử chiến, không chết phân nửa là tốt lắm rồi, thế mà nó bỗng nhiên lại đi, lẽ nào nó sợ thác nước này?

Lúc này, chúng tôi bỗng nghe thấy từ chỗ sâu bên trong khe nứt liên tiếp vang lên tiếng “khắc khắc khắc khắc”, nghe hơi giống tiếng gà kêu, bên ngoài thì tiếng nước rào rào, cũng không vang lắm, thế mà lại nghe thấy tiếng gà kêu ở đây, như ngay bên tai, tất cả chúng tôi đều nghe thấy.

Mọi người quay đầu, lúc này mới có hơi sức mà quan sát cái khe nứt, phát hiện nước ở trong này còn chưa đến eo bọng tôi, nhìn vào trong khe, đi vào thêm chút nước là hết đường rồi, mà ở tảng đá cuối khe nứt, có cái gì đó đang đứng. Thứ này hoàn toàn ẩn mình trong bóng tối, với ánh sáng dư của chiếc đèn mỏ thì không thể nhìn ra được.

Mắt tôi hoa lên, cũng không nhìn thấy rõ ràng lắm, nhưng tôi nhìn thấy tư thế đứng của vật này, liền cảm giác có gì không ổn. Tôi cũng không nói ra được là kỳ quái ở chỗ nào, vì vậy bèn bảo A Ninh xoay đèn lại đây.

Ngọn đèn vừa chiếu đến nơi, vật kia liền lộ ra bộ mặt thực sự. Tôi nhìn thoáng qua, chừng hai, ba giây, còn chưa kịp ý thức đó là cái gì, đó là hai, ba giây của sự kinh ngạc cực độ, tôi lập tức phản ứng lại được, quả thực không thể tin vào mắt mình.

Tôi nhìn thấy ở tận cùng bên trong khe nứt, có một con rắn to chừng bằng cổ tay, con rắn này không phải măng xà, toàn thân đỏ hồng, đầu rắn là một hình tam giác cực kỳ nhỏ, phía trên còn có một cái mào gà cực kỳ to cực kỳ dài. Mà khiến tôi không thể tin được chính là, con rắn này thế

mà lại đứng thẳng tắp ở đó, đầu rấn hơi rủ xuống, ánh mắt hung dữ nhìn tôi, toàn bộ tư thái này thật giống như một con người mà không có tay chân vậy.

Tôi thấy ánh mắt của con rấn kia, thoáng cái gần như không thể động đậy nổi, cứ cho nó trừng mắt nhìn như thế, mãi đến khi A Ninh kéo kéo tôi, trong nháy mắt tôi mới ý thức được mình vừa nhìn thấy cái gì, liền hiểu ra ngay vì sao con rấn kia lại muốn buông tha cho chúng tôi. Nổi khiếp sợ từ thuở tấm bé bỗng trỗi dậy lan ra khắp cơ thể tôi.

-----oOo-----

Chương 63: Xà vương

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đây là một con “Cổ gà rừng”.

Ở đây sao lại có loại rấn này chứ!

Tôi nhìn kỹ hơn nữa, thân rấn cùng cái mào gà đỏ thẫm như lửa, cùng với tư thế đứng thẳng đến kinh người này, đích thị là “Cổ gà rừng” không hề sai.

Ngay tức khắc, mồ hôi lạnh tôi tứa ra ào ào. Loại rấn này cực kỳ hiếm gặp, ở quê tôi, nó được gọi là “lôi vương hồng”, hồi nhỏ tôi từng đụng phải nó khi ở trên núi. Các cụ già kể, loài rấn này là đế vương của các loài rấn, tất cả các loại rấn đều khiếp sợ nó, nó trườn sát đất mà phi, hoạt động như chớp giạt, hơn nữa, độc không gì sánh được, nơi nó trườn qua, thậm chí cỏ dại cũng phải rạp ra để tránh. Hơn nữa, loài rấn này không thể đánh, đánh chết rồi sẽ có đồng loại tới báo thù.

Tôi về sau có đọc một tập truyện ghi chép thời Thanh, nói loài rấn này chính là tiểu long, cư ngụ dọc theo long mạch của sông núi, còn nói, đó là xà tinh chiếm cứ tại đất long mạch, có nơi có truyền thuyết Thiên lôi trừ yêu quái, phần lớn là kể về chuyện sét đánh lên núi, sau đó sinh ra loài rấn này. Có điều, loài rấn này trong vài thập niên gần đây hầu như đã tuyệt tích, thế mà ở đây lại có, thực sự là ngoài dự đoán của tôi.

Bọn Bàn Tử chưa từng thấy loài rắn này bao giờ, đều rất lấy làm lạ, trong nhóm người chỉ có Muộn Du Bình là sắc mặt cũng biến đổi như tôi. Có điều, thân rắn đỏ rực và tư thế hung dữ, cho thấy đây là một loài rắn cực độc, mọi người cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Vừa thoát khỏi miệng trăn, lại gặp phải rắn độc, trong lòng tôi vừa phiền muộn vừa tự nhắc nhở chính mình, xem ra khi ở cái xứ này, đúng là phải cẩn thận hơn gấp bội, không phải chỗ nào cũng có thể chui bừa được.

Liều mạng với trăn thì còn có một đường sống, vật lộn với rắn độc, thường không phải toàn thắng thì sẽ là toàn thua, điều này chẳng ai dám mạo hiểm. Hơn nữa, “Cổ gà rừng” bình thường sẽ không đụng đến con người, hiện giờ nó bày ra vẻ uy hiếp này, là một loại cảnh cáo, có lẽ cái khe này là sào huyệt của nó.

Như vậy, tuyệt đối không thể ngây người thêm nữa, tôi phát tay bảo bọn họ đừng làm tư thế tấn công, từ từ đi ra ngoài. A Ninh giựt xuống một cây pháo lạnh, đưa cho tôi, để tôi dùng làm vũ khí.

Tôi giờ ngang cây pháo lạnh lên trước mặt, để lỡ khi “Cổ gà rừng” có bất ngờ tấn công tôi cũng không đến nỗi phải giơ tay trần ra đỡ. Chúng tôi thận trọng rời khỏi khe núi, từng bước từng bước, cũng rất thuận lợi. Khi đến phiên tôi, tôi cuối cùng cũng coi như là thử phào nhẹ nhõm, quay đầu liếc nhìn vào bên trong khe hở, tối đen không thấy rắn đâu, nghĩ thầm may mà không làm sao.

Đi xuống khỏi khe hở, lại giẫm vào trong nước, Bàn Tử dùng đèn mỏ thăm dò bên ngoài thác nước, chiếu chiếu vài lượt, nói: “Rắn lớn cũng không có ở đây nữa, an toàn rồi...”

Mọi người đều thở phào một hơi. Chúng tôi đi xem Phan Tử đang được Bàn Tử dìu, anh yếu ớt xua xua tay, nói không sao cả, chỉ là lúc bị ngã nên có nội thương, có điều chưa chết được. Chúng tôi nhìn nhau, đều cười khở, cả đám mấy người áo quần xộc xệch toàn thân đầy bùn, ngực A Ninh gần như lộ hết cả ra, nhưng cô nàng dường như vẫn điềm nhiên như không, đưa tay kéo áo che đi, mà chúng tôi cũng chả có hơi sức đâu mà đi nhìn. Ba lô trang bị chỉ còn lại hai cái, Hắc kim cô đao của Muộn Du Bình đã mất, trong tay Bàn Tử là con dao găm của tôi, dao của anh ta cũng mất rồi. Trên bả vai Muộn Du Bình và Phan Tử chỉ chít những lỗ máu, do bị răng con trăn cắn phải, nhất là Muộn Du Bình, có lẽ hấn tỏ ra

kiên cường vậy thôi, rất nhiều vết thương đã toác cả ra rồi.

Thực sự không ngờ, chỉ một con mãng xà đã có thể khiến chúng tôi chật vật đến vậy.

Tôi nhìn bầu trời, mưa đã tạnh, sắc trời đã sáng lên, sát biên giới hẻm núi cây cối đã thưa thớt hơn, có thể thấy những tia nắng ban mai của bình minh sắp tới, một bên là thác nước, một bên là rừng rậm, bốn bề vang lên tiếng chim hót, nếu như không phải bản thân vừa trải qua một trận ác chiến thì đây là một cảnh tượng tốt đẹp đến mức nào.

Mọi người im lặng hồi lâu ngắm nhìn phong cảnh. Bàn Tử lại hỏi, “Làm sao bây giờ?”

A Ninh đi tới bên thác nước, hứng chút nước mưa đổ xuống, rửa mặt, rồi nói: “Chờ trời sáng, chúng ta quay lại lấy trang bị đã, sau đó tìm một chỗ nghỉ ngơi một chút, ở đây quá nguy hiểm, chúng ta vẫn là mau mau ra ngoài thôi.”

Bàn Tử nói: “Mẹ kiếp, cô nói thì dễ lắm, vừa nãy tụi mình chạy hoàn toàn là chạy loạn, không biết cái cây kia giờ ở chỗ nào nữa, biết đi tìm thế nào?”

“Dù thế cũng phải đi tìm, bây giờ không về, đến lúc cần thiết muốn đi tìm cũng không tìm được nữa.” A Ninh mệt mỏi xoa bóp mặt, rồi xắn tay áo mình lên, đưa đầu vào trong thác nước tắm gội qua loa một cái, gội xong mái tóc ngắn, rửa trôi sạch bùn đất, gương mặt tươi cười cuối cùng cũng khôi phục lại dáng vẻ như cũ. Rồi kêu gọi chúng tôi xuất phát.

Tôi nghĩ đến việc lại phải trở về nơi đó, thậm chí dài một tiếng, nhưng mà cô nàng này nói không sai, lúc này quả thực phải làm như vậy, chỉ là không để người ta kịp xả hơi, cảm giác còn chưa được nghỉ ngơi vậy.

Mọi người vác đồ đạc của mình lên. A Ninh rút cuộc vẫn là một cô gái, thích sạch sẽ hơn, thấy chúng tôi đi xa rồi, bèn kéo mở áo mình ra, để nước xối vào lòng ngực mình. Đúng lúc này, khóe mắt của tôi lóe lên một cái, liền thấy bên trong thác nước có một ánh sáng đỏ lóe lên, đồng thời thoang thoảng nghe được tiếng “khắc khắc”.

Tôi bỗng nhiên cảm thấy không ổn, nói với A Ninh: “Cẩn thận một chút,

cách xa thác nước ra!”

“Sao thế?” A Ninh quay đầu liếc nhìn tôi, không biết vì sao, vẻ mặt cô lộ ra một nụ cười rất nhạt, khác hẳn dáng cười trước kia, tôi nhìn mà kinh diễm.

Ngay đúng khoảnh khắc ấy, loáng một cái, một con rắn đỏ rực vọt ra từ trong thác nước, quấn quanh cổ A Ninh, cái đầu rướn thật cao, sau đó liền tiếp phát ra tiếng “khắc khắc” cao vút thảm thiết. Tôi vừa nhìn liền tiêu rồi! Vứt hết đồ đạc trong tay mà xông qua đó, mới bước được bước đầu tiên, liền nhìn thấy “Cổ gà rừng” cắn một cái nhanh như chớp. A Ninh lấy tay cản lại nhưng không kịp, đầu rắn loáng cái liền cắn phập vào cổ cô. Cô hét lên một tiếng, một tay kéo tuột con rắn xuống, ném qua một bên, tay che cổ lại, ngã xuống nước.

Chúng tôi vọt tới, con rắn kia vậy mà không thềm chạy, lập tức lại nhảy vọt lên từ trong nước, bay vút tới chỗ chúng tôi như một mũi tên. Bàn Tử gầm một tiếng, dùng dao bổ tới nhưng lại trượt, mắt thấy sắp trúng rồi, Muộn Du Bình ở bên cạnh lập tức nhảy ra chụp một cái, lập tức bắt được ngay đầu rắn. Thân rắn lập tức quấn lấy cánh tay hắn, đầu rắn lại muốn vọt lên, chỉ thấy Muộn Du Bình dùng tay kia kẹp cổ rắn, hai tay vặn mạnh sang hai hướng ngược nhau, rắc một tiếng, đầu rắn đã bị hắn bẻ thành 360 độ, sau đó ném vọt xuống nước. “Cổ gà rừng” giãy giụa vài cái, sau đó liền bất động, chằm chằm nổi lên.

Chúng tôi vội vàng đi xem A Ninh. Tôi vọt tới ôm lấy cô, đã thấy vẻ mặt cô đã cứng đờ, cổ họng rung động như muốn nói, nước mắt chảy ra, dường như có một vạn điều không cam lòng. Da đầu tôi lập tức tê dại, không biết phải làm sao bây giờ, cả người bắt đầu run rẩy. Sau đó, chỉ vài giây, ánh mắt của cô liền dại đi, toàn thân mềm nhũn, sau đó, gục đầu xuống.

-----oOo-----

Chương 64: Xà chiểu quý thành

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hai phút sau, A Ninh ngừng thở, chết trong lòng tôi. Trong mái tóc ngắn rối bù, gương mặt xinh xắn khiến người ta không nhìn thấu kia giờ chỉ còn đọng lại một vẻ kinh ngạc, chúng tôi vây quanh cô, mãi cho đến khi cô tắt thở, yên tĩnh, thời gian như đông cứng lại.

Trong bất chợt, tôi cảm thấy tất cả như ngừng lại, trong lòng bi thiết vô cùng, muốn khóc mà không khóc được, ngực như bị cái gì nghẹn lại.

Tất cả chuyện này xảy ra quá nhanh.

Suốt dọc đường đi, tuy rằng nguy hiểm trùng trùng, tôi cũng dự liệu được sẽ có người gặp nạn, nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ đến việc cô gái này sẽ chết, hơn nữa, lại chết dễ dàng đến thế, đột nhiên đến thế. Không có bất cứ một dấu hiệu nào, cứ xảy ra như vậy, sau đó, người mới lúc này còn đang nói chuyện, lập tức đã chết rồi. Hơn nữa, là chết thật rồi, chúng tôi ngay cả cơ hội để cứu cũng không có.

Tôi mới đầu còn không tin vào cảnh tượng trước mắt, cứ nghĩ mình đang nằm mơ, cô gái này sao lại có thể chết được? Cô ta mạnh mẽ như vậy, xinh đẹp mà giáo hoạt như vậy, bề ngoài yếu đuối mà nội tâm kiên cường như vậy, tuy tôi không thích cô ta, nhưng tôi khâm phục cô từ tận đáy lòng. Nếu phải chết, tất cả mọi người ở đây đều mạnh mẽ hơn tôi, người dễ chết nhất, phải là tôi mới đúng.

Thế nhưng đúng là cô đã chết, ngay trước mặt tôi, dễ dàng đến thế, chân thực vô cùng, cứ như vậy mà chết.

Tôi thoáng cái có cảm giác như thể bị đánh về nguyên hình, lần lượt các sự việc, tuy rằng đều nguy hiểm trùng trùng, nhưng mấy người chúng tôi đều đã vượt qua. Ngay cả ở Tàn Lĩnh tôi cũng chỉ có một mình mà ra ngoài, cũng miễn cưỡng sống sót trở về. Tôi có lần còn tưởng, sau tất cả những chuyện này, những kẻ như tôi đã cực kỳ lợi hại rồi, có kinh nghiệm tương đối rồi, chỉ cần bọn tôi ở cùng nhau, dù có gặp phải nguy hiểm thế nào đi nữa, phần lớn vẫn có thể ứng phó, cho dù có chết, cũng phải là chết ở nơi hiểm nguy nhất trong cỗ mộ. Thế mà bây giờ, A Ninh cứ thế dễ dàng chết đi, bởi một con rắn. Tôi bỗng nhận ra, sai rồi, con người vốn chính là loài động vật yếu ớt nhất, bất kể là Muộn Du Bình, Phan Tử, hay tôi, ở nơi như thế này, đã phải chết thì là chết, dù thân thủ tốt, kinh nghiệm phong phú mấy cũng vô ích.

Đây là quy luật thực tế, chứ không phải tình tiết trong phim ảnh hay tiểu thuyết, chỉ cần gặp phải loại chuyện này, chúng tôi đều sẽ chết, cho dù là Muộn Du Bình, nếu khi nãy đứng ngay cạnh thác nước, cũng chắc chắn sẽ chết!

Tôi ngẩng đầu nhìn về phía khu rừng rậm rạp phía trước, lập tức cảm thấy sợ hãi và tuyệt vọng tột độ. Trong nháy mắt đó, tôi quả thực muốn co cẳng mà chạy, mặc kệ tất cả, phải thoát khỏi nơi này.

Bấy giờ, trời cuối cùng cũng sáng, ánh mặt trời từ một bên hẻm núi chiếu xuống, bốn bề đều sáng bừng lên, phía trước hơi nước bốc lên hầm hập, màn nước của thác bắn tung tóe, dưới ánh sáng mặt trời chiếu xuống, tạo thành một đám sương trắng bao phủ lấy bầu không khí của rừng mưa rậm rạp.

Mỹ cảnh vẫn thế, mỹ nhân chẳng còn.

Phan Tử là một người đã nhìn thấu sinh tử, lúc này mặc dù vẻ mặt cũng là đáng tiếc, nhưng vẫn còn trầm tĩnh hơn so với chúng tôi nhiều. Chỉ là anh bị trọng thương, cũng không nói được gì nhiều, bèn bảo chúng tôi, đây là chuyện ngoài ý muốn, tuy rằng quá đột ngột, nhưng chúng ta phải tiếp nhận rồi, ở đây không biết có còn cái loại rắn này nữa hay không, không thích hợp ở lâu, chúng ta phải đi thôi, tìm một nơi sạch sẽ rồi lại nghĩ cách.

Tôi nhớ đến Muộn Du Bình vừa giết con rắn mào gà kia, trong lòng cũng dâng lên chút buồn rầu, quay đầu nhìn xác rắn lênh bênh trên mặt nước thì chợt phát hiện ra, không thấy xác rắn đâu nữa. Nghe nói loài rắn này biết trả thù kẻ đã giết đồng loại nó, không chết không ngừng, quý dị lạ thường, ở nơi này lâu quả thực có nguy hiểm, nhớ đến thảm trạng của A Ninh, cũng không ở lại nổi nữa.

Trong khoảng thời gian ngắn, cũng không nỡ bỏ lại xác A Ninh ở nơi này, tôi bèn cõng cô ta lên, Bàn Tử dìu Phan Tử, mọi người không lại đi vào rừng rậm nữa, bèn đi sát dọc theo biên giới hẻm núi, đạp nước mà đi.

Không ai có thể tán gẫu được gì. Bàn Tử cũng không thể nào hát dân ca miền núi nữa, tôi thậm chí không biết vì sao mình lại phải tiến lên phía trước. Trong đầu tôi trống rỗng.

Bước nông bước sâu, ngẩn ngơ đi về phía trước, suốt hơn mười phút vẫn không tìm được nơi nào khô ráo cho chúng tôi nghỉ ngơi. Mặt trời càng ngày càng lên cao, không khí mát mẻ của trận mưa rào đêm qua loáng cái đã không còn, tất cả mọi người đã đến cực hạn, quá mệt mỏi, buổi đêm thì bị tập kích, quần nhau, leo cây, chết, chạy thoát thân, dù là người sắt cũng không có hơi sức đâu nữa rồi. Càng chết hơn nữa là, nhiệt độ càng lên cao, độ ẩm nơi này thay đổi càng nhiều, Bàn Tử không chịu nổi nhất là điều này, suyễn muốn chết luôn, cuối cùng lại biến thành Phan Tử diu anh ta đi.

Đang suy nghĩ xem có nên nghỉ ngơi luôn tại đây hay không, đột nhiên hẻm núi trước mặt xuất hiện một con dốc, dòng suối nước mưa trên mặt đất trở nên cuộn cuộn mà chảy xuống, hướng xuống phía hạ lưu, chúng tôi cẩn thận đi men theo hướng suối chảy, xuống đến cuối con dốc, liền thấy cửa vào thung lũng xuất hiện trước mắt.

Trong đó cây cối thưa thớt, tất cả chỉ có một vùng đầm lầy đen sì, chừng hơn hai trăm mét, sau đó lại dần dần cây cối rậm rạp lên, phía sau là cả một mảng lớn những sinh vật thủy sinh của rừng mưa đang ngậm mình trong bùn lầy, tuy không cao lắm mọc rất tươi tốt um tùm, xoắn bện khó gỡ, sâu không lường được.

Chúng tôi mấy mặt nhìn nhau, có một cảm giác về số mệnh truyền đến, hóa ra đây gọi là cửa ra khỏi hẻm núi, đêm qua chúng tôi chỉ còn lộ trình hơn mười phút, mà chúng tôi lại chọn lựa dừng lại. Giá như lúc đó chúng tôi kiên trì đi tiếp, có lẽ kết quả đã khác rồi.

Càng đi vào bước về phía trước, đến sát biên giới vùng đầm lầy, từ nơi này nhìn về phía đầm lầy, tầm nhìn có hạn, không mênh mông bát ngát giống như những gì chúng tôi nhìn thấy khi ở trên đỉnh núi đá ngoài thung lũng. Nếu không phải đi men theo vách núi đá, cũng không biết liệu có ra đến được thung lũng hay không nữa. Phía trước vẫn là rừng rậm um tùm, cảm giác chỉ là hẻm núi kéo dài. Đương nhiên vẫn có sự khác biệt, dưới chân càng đi càng cảm thấy không đúng, nước càng ngày càng sâu, hơn nữa, nước bùn lầy ở dưới càng ngày càng không đứng vững được.

Cũng may ở chỗ cạn của đầm lầy còn có một tảng đá rất lớn tương đối bằng phẳng, rất đột ngột mà nổi lên giữa đầm lầy, không bị nước nhấn chìm. Chúng tôi rất lấy làm lạ vì sao ở đây lại có một tảng đá to đến thế,

bền thận trọng lội nước đi đến đó, trèo lên, mới phát hiện ra, trên tảng đá khổng lồ này có điêu khắc rất nhiều đường hoa văn trang trí rất phức tạp, hơn nữa, ở dưới nước còn có một cái bóng cực kỳ to lớn, hình như là một phần của mấy pho tượng cỡ khổng lồ song song với nhau.

Nơi này là một lối đi vào thành Tây Vương Mẫu, Tây Vương Mẫu là vương của Tây Vực, trong suốt một thời gian dài là lãnh tụ tinh thần tuyệt đối của Tây Vực, như vậy, lối vào thành Tây Vương Mẫu đương nhiên không quá mộc mạc. Có lẽ, đây là một pho tượng đá hồi xưa, hoặc là một pho tượng của công trình bảo vệ thành, dùng để uy hiếp tinh thần của sứ giả đến đây. Đương nhiên, sau quá nhiều năm như thế, loại tượng đá này bị nước mưa gột rửa không thể được bảo tồn nguyên vẹn.

Tôi vừa nhìn hoa văn cổ kính trên tảng đá, cũng cảm giác có hơi hơi giống với Angkor Wat, phải nhìn kỹ mới nhận ra đây không phải hoa văn Phật giáo của Campuchia, mà bởi vì tảng đá này cũng bị gió tấp mưa sa mà biến thành màu đen màu xám, thoạt trông vô cùng thần bí và cổ xưa.

Đang suy nghĩ, nếu như nơi này có một pho tượng bị sụp đổ, như vậy, bên dưới đầm lầy này còn có những di tích khác nữa, bất chợt nghe thấy Bàn Tử gọi một tiếng, bảo chúng tôi nhìn sang bên kia.

Chúng tôi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy phía dưới ánh mặt trời, ở nơi khá sâu trong đầm lầy đen ngòm trước mặt, nhìn thấy chỉ chít chằng chịt những bóng đen khổng lồ, dường như có gì đó chìm ở bên dưới, thoạt trông thì hình như là đá tảng, một số hoàn toàn chìm hẳn trong nước. Tôi và Muộn Du Bình dùng ống nhòm mà nhìn, mới kinh ngạc phát hiện ra, cái bóng ở dưới nước trong đầm lầy, tất cả dường như toàn bộ đều là những bức tường đổ nát, kéo dài liên tục thẳng cho đến tận trung tâm vùng đầm lầy.

Phế tích của thành cổ Tây Vương Mẫu, ấy vậy mà lại bị chôn vùi dưới một vùng đầm lầy.

“Trong thung lũng này hẳn phải có một tòa thành cổ vô cùng phồn hoa, sau khi nước Tây Vương Mẫu tan rã, thành cổ hoang phế, hệ thống thoát nước sụp đổ, nước ngấm dâng lên, cộng thêm nước mưa mang theo bùn đất cát đổ ngược vào suốt mấy nghìn năm, khiến cả tòa thành bị chôn vùi dưới nước. Xem ra, quy mô thành Tây Vương Mẫu rất lớn, cái bây giờ chúng ta được nhìn thấy chỉ là lông phượng sừng lân.” Muộn Du Bình

bình thản nói.

Tôi cũng có một chút kinh hãi, thành cổ bị nước nhấn chìm, loại chuyện này thực ra khá là bình thường, diện tích vùng đầm lầy này kỳ thực chắc chắn không lớn, vào thời đó mà thành cổ này đã phát triển đến tận sát biên giới vùng lòng chảo này, chứng tỏ hồi đó nền văn minh ở đây đã phát triển đến thời kỳ cực thịnh. Nhưng nói như vậy thì, cung Tây Vương Mẫu chẳng phải đã ở hết dưới lớp nước bùn này rồi sao, chúng tôi biết vào trong như thế nào đây.

Có điều, nhớ đến số tay của Văn Cẩm, vùng đầm lầy này đã hình thành không phải chỉ một năm hai năm, vào thập niên chín mươi của thế kỷ hai mươi, một người trong đội ngũ của cô là Hoắc Linh đã tiến vào cung Tây Vương Mẫu, cũng là sau một cơn mưa rào, như vậy chắc chắn là có cách để đi vào, chỉ là chúng tôi còn chưa đạt đến cảnh đó mà thôi.

Trên tảng đá tương đối khô ráo, tôi đặt thi thể A Ninh xuống, mọi người đều trong tình trạng kiệt sức, bèn ngồi xuống nghỉ ngơi.

Cởi quần áo ra, trải xuống tảng đá mà nằm phơi nắng, Bàn Tử muốn đốt lò không khói, nhưng lục tung trong hành lý mà không tìm thấy cái nào, xem ra trong cơn hỗn loạn đêm qua đã rơi rớt hết rồi, không còn cách nào khác đành phải nhóm lửa, bèn góp nhặt mấy thùng nhiên liệu. Điều không ngờ lại, đầm lầy ở nơi này lại là nước mặn, xem ra ở gần đây có thông với hồ muối lớn nào đó, may thay có nước mưa từ hẻm núi gột rửa bớt, cơ bản thì không có mùi vị gì, nếu không bọn tôi ngay đến nước để uống cũng thành vấn đề rồi. Tôi thả vài miếng khử trùng vào trước nấu ít nước trà uống. Sau đó múc nước tắm rửa sạch sẽ.

Toàn thân ngâm nước suốt cả một buổi tối, da tôi không khỏi nhăn nheo lại, cởi giày, cả chân bị ngâm nước đến trắng bọt cả ra, tróc cả da, cho dù tôi đã khâu chặt mũi giày rồi, lúc cởi tất ra vẫn có thể nhìn thấy những con giòi nhỏ nhỏ như con đĩa đang bám trên chân hút máu, bèn lấy dao ra thiêu chết chúng. Nheo mắt mà nhìn xem, cũng không nhìn ra được là loài sâu bọ gì.

Có điều, nếu trong đầm lầy là nước mặn, vậy số lượng côn trùng hẳn là tương đối ít một chút. Chỉ ít ở đây không có khả năng sẽ có loài đĩa nước mặn, đối với chúng tôi muốn đi vào sâu trong đầm lầy, đây là một tin tức rất tốt.

Phan Tử đưa cho tôi điếu thuốc của anh, nói rằng đây là thuốc quê, lúc chia tay với Trát Tây anh đã hỏi xin một ít, có thể trừ thấp. Ở nơi ẩm ướt như thế này, chỉ cần một tuần thôi là bị ngấm nước hồng luôn rồi, hút mấy hơi, tránh cho sau này về già muốn đi đường cũng không đi nổi.

Tôi nhận lấy mà hút, thuốc được bọc trong bao nilon, có điều, trải qua trận giày vò đêm qua, cũng hơi ẩm rồi, hút được vài hơi mà sặc chết đi được, nước mắt chảy ròng ròng, có điều quả thực rất có cảm giác, cũng không biết là về mặt sinh lý hay về mặt tâm lý nữa, hút vài hơi mà đầu óc tỉnh táo không ít, bao nhiêu mệt nhọc loáng cái đã không còn rõ ràng rồi.

Bàn Tử cũng muốn, Phan Tử bèn bẻ nửa cây cho anh ta. Anh ta đốt thuốc, hút vài hơi liền hết rồi, lại đòi nữa nhưng Phan Tử không cho. Lúc này, chúng tôi thấy Muộn Du Bình không lên tiếng gì cả, hẩn đang nhìn một bên đầm lầy như đang suy nghĩ điều gì, Phan Tử chắc là cảm thấy thiếu hẩn ta nữa thì không hay lắm, bèn cũng đưa cho hẩn nửa điếu. Tôi vốn tưởng rằng hẩn sẽ không nhận, không ngờ hẩn lại nhận thật, chỉ có điều hẩn không đốt, mà bỏ vào miệng nhai.

“Đệch, Tiểu Ca cậu không ăn thì cũng đừng làm hồng đồ chứ.” Bàn Tử kháng nghị, “Thứ này đâu phải để ăn.”

“Chú thì biết cái gì, ăn thuốc lá còn hăng hơn hút đây, ở Vân Nam và Myanmar phần lớn người ta đều nhai cả.” Phan Tử nói, có điều, nói xong cũng cảm thấy buồn bực, bèn nhìn Muộn Du Bình: “Có điều, xem Tiểu Ca đâu giống người nghiện thuốc? Sao biết nhai thuốc lá vậy? Cậu từng làm thủy thủ hả(*)?”

Muộn Du Bình lắc đầu, nhai vài cái rồi nhổ thuốc lá ra, dùng bã thuốc bôi loạn mấy vòng lên vết thương của mình. Tôi liếc nhìn một cái, chỉ thấy da thịt ở lòng bàn tay hẩn đã trắng bợt cả ra, mặc dù không chảy máu, nhưng hiển nhiên nhiệt độ cao ở đây khiến vết thương rất khó khép miệng, bôi xong hẩn nhìn Phan tử, Phan Tử nhìn lại hẩn với ánh mắt hoài nghi không tin tưởng. Thế nhưng hẩn không có bất kỳ ý kiến gì, lại quay đầu về nhìn đầm lầy, không để ý đến chúng tôi nữa.

Cảnh này chúng tôi cũng quen rồi, Muộn Du Bình đối với tình trạng của bản thân, hầu như lúc nào cũng giữ kín như bưng, nhưng mà tôi biết rõ,

những vấn đề này phần lớn đều có liên quan đến cái đáp án mà ngay chính bản thân hắn cũng không biết ấy, “Đột nhiên có một người xuất hiện, không có quá khứ, không có tương lai, dường như không có bất kỳ mối liên hệ gì với thế giới này”, đây là những lời đánh giá của hắn về chính mình, thi thoảng ngẫm lại thực sự thấy chuẩn xác vô cùng.

Cởi trần trùng trực, cộng thêm hơi nước bốc lên trên người, cảm giác có chút thoải mái, cảm thấy tỉnh hơn chút rồi, Bàn Tử bèn lấy thịt khô nén ra cho chúng tôi ăn, chúng tôi ăn uống nhồm nhoàm một bữa, cũng không biết là cái mùi vị gì, nói chung chỉ cần lấp đầy dạ dày là được. Đến khi bao tử no đã đòi thì lại mệt rã rời, thế là Phan Tử bèn dùng ba lô và các vật dụng bên trong đắp lên thành một nơi che bớt ánh sáng mặt trời, anh ngồi canh gác, còn đám người chúng tôi thì rúc vào trong đó. Trong lòng mọi người đều hiểu rõ, sau khi vào trong vùng đầm lầy rồi thì không còn cơ hội để nghỉ ngơi nữa, bây giờ có thể ngủ ngon chính là một loại quyền lợi, cũng không có suy nghĩ dư thừa gì, vừa nằm xuống là gần như mắt tối sầm lại luôn, thế là ngủ.

Một giấc này ngủ đến mù mịt, cũng không biết đã ngủ bao nhiêu lâu. Mơ màng màng tỉnh lại, phát hiện bốn phía đã tối đen, cả người nhóp nhép, dụi dụi mắt mà nhìn, phát hiện trời đã tối mịt, hơn nữa lại còn mưa. Phan Tử ở một bên ngã vào đống hành lý, cũng đang ngủ, Bàn Tử ở cạnh tôi, ngáy khò khò, còn Muộn Du Bình quay mặt vào trong, cũng ngủ rất say.

Ở xa xa, mấy thùng nhiên liệu vẫn đang cháy, có điều bị nước mưa bắn vào ngọn lửa đổi màu xanh lam, không chiếu ra được xa mấy. Tôi lấy chiếc đèn bão, tìm lửa đốt lên, sau đó gọi mấy người khác tỉnh dậy, bây giờ lại phát hiện có điều không ổn.

Hóa ra, túi ngủ bọc thi thể A Ninh ở một bên, không biết đã bị kéo mở ra từ bao giờ, nửa thân trên của A Ninh bèn lộ ra ngoài.

.

.

(*) vốn là 跑船, tức là đi thuyền mua hàng hóa rẻ ở nơi này sang nơi

khác bán đất ăn chênh lệch, số chênh lệch đó còn phải trừ tiền thuế nữa, phần còn lại mới là của mình.

Tự dưng nhớ, không biết ai còn nhớ thời bao cấp, nghề thủy thủ viễn dương, rong ruổi trên các con tàu đi viễn dương, nhặt rác thải ở nước ngoài, đem về nước bán lại. Mỗi con tàu có hạn định được mang từng này từng này hàng, kiểm kê để còn đánh thuế, đương nhiên thì hành động giấu đồ trốn thuế vẫn thường xuyên, và bị truy tố vào tù cũng thường xuyên. Thời ấy, rác ở nước ngoài là vàng ở nước mình.

-----oOo-----

Chương 65: Vết chân của thi thể

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đây vốn là một việc hết sức bình thường, bước đi trong sa mạc, trước khi tiến vào ốc đảo, bọn tôi đều cởi trần hết, nửa người dưới thì che trong túi ngủ sưỡi ẩm, làm như thế thì khi có chuyện gì bất ngờ xảy ra thì có thể nhanh chóng ngồi bật dậy. A Ninh cũng hay nằm ngủ trong túi ngủ như thế, suốt chẳng đường nhìn thấy không biết bao nhiêu là lần rồi, hết sức quen thuộc, mà giờ ngẫm lại, lại nghĩ đến cái chết của cô, cảm thấy thật thê lương.

Có điều, lúc tôi ngủ, thi thể rõ ràng là hoàn toàn khóa kín lại trong túi ngủ, ai lật cô ra ngoài nhỉ? Chẳng lẽ là Phan Tử? Anh ấy lôi cô ta ra ngoài để làm gì nhỉ?

Tôi đứng lên, đến bên thi thể nhìn xem, tôi liền phát hiện hình như có gì không ổn. Thi thể quả thực đã bị ai đó động vào, không biết vì sao hai cánh tay co quắp lại một cách mất tự nhiên, hình dạng cái xác có chút kỳ quái.

Tôi vô thức nhìn chung quanh, sắc trời quá u tối, ở trong vùng đầm lầy khác với ở trong hẻm núi, bốn phía cây cối tương đối thưa thớt, không có thứ gì có thể chiếu sáng, ngọn lửa từ thùng nhiên liệu cháy đã nhỏ liu liu, khắp chung quanh chìm vào bóng tối đen đặc, không nhìn thấy cái gì.

Tôi quay sang gọi Phan Tử dậy, Phan Tử ngủ không sâu, vỗ một cái liền

tỉnh lại, tôi bèn hỏi anh xem có phải là anh làm điều ấy hay không?

Phan Tử ngạc nhiên không hiểu gì, lại gần xem, chỉ lắc đầu, ngược lại còn dùng ánh mắt hoài nghi mà nhìn tôi, tôi thấy vẻ mặt của anh cũng không giống giả bộ, lại càng thấy buồn bực.

Tôi lập tức nghĩ đến Bàn Tử, nghĩ thầm lẽ nào Bàn Tử lại nhìn trúng di vật gì trên người A Ninh rồi? Cái tên khốn kiếp này ngay cả đồ của người mình cũng không tha à? Nhưng Bàn Tử trong ấn tượng của tôi, tuy rằng tham tài, nhưng việc như thế này không nhiều khả năng là do anh ta làm.

Phan Tử đến một bên đầm lầy rửa mặt, rồi đi tới bên cạnh thi thể A Ninh, bật đèn mỏ chiếu xuống xem, muốn nhìn xem rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra.

Mặt A Ninh vẫn đọng lại vẻ mặt ngay một khắc tử vong kia, bây giờ nhìn mà thấy hơi đáng sợ. Thi thể bị nước mưa thấm ướt, Phan Tử ngồi xổm xuống, vén lại tóc rơi trên mặt cho gọn gàng một chút, chúng tôi liền nhìn thấy vết thương do bị cắn trên cổ A Ninh, đã biến thành một màu đen bầm, bắt đầu rửa nát, da dẻ trên người loang lổ những đốm tím sẫm, nhiệt độ cao của nơi này đã bắt đầu mục ruỗng dần thi thể xinh đẹp này.

Chiếu đèn xuống xem, chúng tôi liền phát hiện quần áo trên thi thể có mấy vết bunn, Phan Tử sờ một cái, hình như lúc dính vào không lâu lắm, chúng tôi bỗng phát hiện ở bên cạnh thi thể có mấy vết gì đó nhỏ nhỏ trông như vết chân bunn.

Phan Tử liếc mắt nhìn tôi, dựa vào những dấu vết bunn này, phát hiện vết chân là đi lên từ dưới đầm lầy, bởi vì trời mưa, nên trông không còn rõ nữa, chỉ có những dấu vết bên cạnh thi thể là rõ ràng.

Trong đầm lầy có cái gì đó! Thần kinh chúng tôi lập tức căng thẳng, cổ họng nghẹn lại một cái, hai người liếc nhìn nhau, tôi bèn xoay người đi đánh thức bọn Bàn Tử. Phan Tử đứng lên, cầm súng, rồi đi theo dấu chân đến bên bờ đầm lầy, ngồi xổm xuống, chiếu đèn xuống nước.

Bàn Tử gọi không dậy, Muộn Du Bình vừa sờ vào đã mở mắt, không biết là có phải đang ngủ thật không nữa, tôi kể lại tình hình cho hắn nghe,

hắn liền nhú mày.

Hai chúng tôi đi tới bên cạnh Phan Tử, dưới nước đục ngầu, chiếu xuống cũng không nhìn thấy rõ cái gì cả, Phan Tử chiếu ra mấy vết chân bùn cho Muộn Du Bình xem, nói: “Mẹ kiếp, hình như trong lúc bọn mình ngủ, có cái gì bò lên trên, xem ra sau này có đánh chết tôi cũng không ngủ nữa.”

Chiếu xuống một vết chân, sắc mặt Muộn Du Bình lập tức thay đổi, hắn nhận lấy chiếc đèn mỏ, nhanh chóng quét một lượt quanh thi thể, bèn ngăn bọn tôi đến gần thi thể.

“Sao thế?” Tôi hỏi.

“Chỉ có một hàng vết chân, thứ kia còn chưa đi.” Hắn nhẹ giọng nói.

-----oOo-----

Chương 66: Âm mưu của bày răn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chúng tôi vừa nãy vốn không hề chú ý có bao nhiêu hàng dấu vết, nghe Muộn Du Bình vừa nói, bèn thăm dò chỗ vết chân, quả nhiên là thế, như vậy chúng tôi càng phải đề phòng hơn nữa. Phan Tử lập tức giương súng lục của mình lên, nhắm ngay về phía thi thể của A Ninh.

Chúng tôi lùi về sau mấy bước, ở bên kia Muộn Du Bình giơ đèn mỏ lên chiếu về phía thi thể, đồng thời ra hiệu cho chúng tôi gọi Bàn Tử dậy.

Trước đó đã phải trải qua một trận vật lộn sinh tử, rồi lại gặp phải biến cố A Ninh đột nhiên chết đi, thần kinh của tôi đã sớm không chịu nổi nữa. Bây giờ chưa được yên tĩnh mấy phút thần kinh đã lại phải căng lên, làm tôi cảm thấy cực kỳ bức bối. Có điều, tôi cũng không hề sợ hãi, mà chỉ lùi ra phía sau đến bên Bàn Tử, trước tiên sờ sờ móc lấy con dao găm trên người Bàn Tử đã, sau đó tát cho anh ta mấy phát.

Nhưng Bàn Tử ngủ say như chết vậy, tôi tát anh ta mấy cái liền, thế mà anh ta chỉ hơi nhú mày một chút, vẫn chưa chịu tỉnh. Tôi lại đánh tiếp,

nhưng cảm thấy mặt anh ta toàn là mồ hôi.

Tôi chợt cảm thấy có chút không ổn, làm sao mà lại có người ngủ đến mức ấy, hay là đồ bệnh rồi? Nhưng sờ trán Bàn Tử lại không thấy nóng gì, tôi nghĩ thầm lẽ nào là đang nằm mơ? Đang lúc muốn néo anh ta thật mạnh, tôi bất chợt nhìn thấy, bên cạnh chỗ Bàn Tử nằm cũng có loại dấu bunn rất nhỏ đó. Và lại còn nhiều và lộn xộn hơn cả chỗ A Ninh.

Tôi nghĩ bụng không xong rồi, vội vã đứng phắt lên lùi ra sau, lớn tiếng gọi Phan Tử.

“Sao thế?” Phan Tử quay đầu lại, tôi chỉ vào chỗ dấu bunn, bảo anh ấy nhìn. “Ồ đây cũng có!”

Phan Tử vừa liếc về phía thi thể A Ninh, vừa lùi về bên cạnh tôi, cúi đầu vừa nhìn, liền chửi một câu mẹ kiếp, chuyển nòng súng lại gần. Muộn Du Bình ở bên cũng quay đầu lại nhìn thấy, lùi lại.

Ba người hết nhìn thi thể, lại nhìn sang Bàn Tử. Tôi nghĩ bụng, tình hình phức tạp rồi, thi thể còn dễ xử lý, cũng không cần phải suy xét nhiều gì. Phan Tử nhìn Muộn Du Bình một cái, cả hai người bèn dưng tay ra hiệu, rõ ràng là đang trao đổi ý kiến gì đó. Phan Tử giờ súng lùi đến sát biên giới dưới chân vách đá, cách xa cả thi thể lẫn Bàn Tử, làm như vậy có thể đồng thời giám sát cả hai hướng. Còn Muộn Du Bình đưa đèn cho tôi, bảo tôi chiếu vào Bàn Tử, đồng thời cầm con dao trong tay tôi đi, khom lưng xuống dùng một tư thế rất tốn sức, đi đến bên người Bàn Tử.

Đó là tư thế nửa ngồi xồm, chân khom xuống, hơi cúi người, nhưng lại không phải ngồi xồm xuống hoàn toàn, làm như vậy có thể duy trì độ linh hoạt lớn nhất khi có biến cố gì xảy ra. Hắn tới gần Bàn Tử, cũng không quay đầu lại mà giờ tay ra hiệu cho tôi, bảo tôi di chuyển đèn, chiếu sang hướng vết chân bên cạnh Bàn Tử.

Bầu không khí rất gay go, tôi thậm mắng một tiếng, nghĩ bụng bao giờ những chuyện kiểu này mới kết thúc đây? Tôi di chuyển ngọn đèn, trong chớp mắt đó, bỗng nhiên có hai, ba vật thể không rõ vọt ra từ phía bả vai của Bàn Tử với tốc độ chớp nhoáng, loáng cái đã vọt qua phạm vi chiếu sáng của đèn.

Tốc độ kia quá nhanh, chỉ một chớp mà mắt tôi hoa lên. Nhưng tôi theo

phản xạ có điều kiện, trực tiếp xoay đèn ra chiếu về phía mấy vật thể kia vừa lao vọt qua. Đáng tiếc chẳng chiếu tới được cái gì, chỉ nghe được liên tiếp những tiếng vật gì đó nhảy vào trong đầm lầy. Đồng thời, thi thể A Ninh ở bên kia cũng đột nhiên có động tĩnh, cũng là những tiếng rơi xuống nước liên tiếp, cảm giác như thể ở bên bờ ruộng có rất nhiều ếch xanh bị kinh động vậy.

Phản ứng của Muộn Du Bình rất kinh người, thế mà giờ với tốc độ quá nhanh như thế, hắn ta cũng không có cách nào. Hắn chỉ xoay người nhanh như bay, nhưng rồi ngay bước đầu tiên cũng chưa bước đã bỏ cuộc. Hắn phất tay bảo tôi qua đây, chiếu đèn vào trong nước.

Tôi xông lại gần giơ đèn mở lên chiếu vào trong nước, lập tức liền thấy mấy gợn sóng trên mặt nước và mấy đường nước nhanh chóng vọt ra đằng xa, lặn vào trong đầm lầy.

“Là cái gì thế? Chuột nước à?” Tôi hỏi, cảm giác đầu tiên chính là cái này. Vào những năm chín mươi ngày xưa, thành phố còn chưa xây dựng hoàn thiện, gặp được không ít loài chuột này đâu.

Muộn Du Bình lại lắc đầu, sắc mặt trầm xuống: “Là rắn! Là loại rắn mào gà.”

Tôi lú cả lưỡi, nhìn những dấu vết liên tiếp để lại trên mặt đất, bỗng nhận ra quả không sai, đó chính là dấu vết của rắn, thảo nào vừa hơi giống lại vừa không giống dấu chân. Nhất thời một suy nghĩ chẳng lành dâng lên trong lòng tôi, truyền thuyết kể rằng, rắn có tính báo thù rất mạnh, hơn nữa, hành động lại quý dị, hiện giờ quả nhiên là đã tìm đến cửa rồi.

Tôi bấy giờ phát hiện Bàn Tử vẫn chưa tỉnh lại, trong lòng không khỏi giật mình, nghĩ thầm lẽ nào Bàn Tử bị cắn rồi?

Tôi lập tức đi xem Bàn Tử, bởi vì không biết có phải tất cả lũ rắn đã đi hay chưa, cho nên tôi bèn thật cẩn thận lại gần, trước tiên đẩy đẩy anh ta một cái. Không ngờ lần này đẩy phát anh ta liền tỉnh dậy, hơn nữa, còn ngồi bật dậy ngay lập tức, sắc mặt tái nhợt, thế nhưng vẫn còn mơ mơ màng màng. Anh ta nhìn mấy người bọn tôi, lại nhìn bầu trời, có hơi ngơ ngác chẳng hiểu gì. Thấy bọn tôi nhìn anh ta cứ như lâm đại địch, mãi nửa ngày sau mới mở lời nói: “Mấy người nhìn cái mẹ gì đấy? Bàn gia ta

bán nghệ không bán thân, nhìn tôi cũng vô dụng.”

Nhìn dáng vẻ anh ta như vậy thì chắc không có việc gì rồi, chúng tôi thờ phào nhẹ nhõm. Nhưng tôi vẫn chưa yên lòng, bảo Bàn Tử quay lại, kiểm tra một lượt đã, xác thực là không bị cắn thật. Bàn Tử thấy tôi coi áo anh ta ra, càng ngơ ngác hơn, hỏi tôi chuyện gì xảy ra thế, tôi liền kể chuyện vừa rồi ra.

Bàn Tử bán tin bán nghi, chúng tôi cũng không rảnh giải thích với anh ta, bèn đứng dậy đi đến bên cạnh thi thể A Ninh. Tôi chiếu đèn xuống chỗ bên cạnh đầm lầy, hoàn toàn là một màu đen ngòm, không nhìn thấy cái gì cả, trên tảng đá bên cạnh thi thể toàn bộ là những dấu vết lữ rấn vừa nãy rời đi.

“Mẹ kiếp đúng là tà môn, lẽ nào túi ngủ này là do rấn mở ra?” Phan Tử khẽ lắm bả một câu, rồi dùng súng đập đập vào trên dưới thi thể, xem có còn rấn ở trong đấy hay không.

Không có rấn vọt ra, nhưng tôi lại cảm thấy cực kỳ bất an, một cảm giác khủng hoảng như ác mộng lan tràn ra khắp trong tôi. Trong lúc chúng tôi ngủ, có mấy con rấn mào gà bò lên từ dưới đầm lầy, bò xuống dưới thân Bàn Tử và A Ninh, lại còn không biết làm sao mà mở được túi ngủ của A Ninh. Đây đúng là quỷ dị, chúng rớt cuộc muốn làm gì? Tôi nhìn vùng đầm lầy đen ngòm, cứ có cảm giác, nhất định phải có chuyện gì không lành xảy ra.

Những người khác đều có cảm giác thế này. Muộn Du Bình ngồi xổm xuống, kiểm tra thi thể A Ninh một chút, cũng không phát hiện ra điểm gì lạ thường, ra hiệu một cái, ý bảo chúng tổ bật hết đèn mở lên, hẩn nhìn kỹ một chút tình hình dưới nước.

Chúng tôi làm theo lời Muộn Du Bình, Bàn Tử ở một bên cũng tới hỗ trợ. Chúng tôi mở đèn mở phân ra bốn người đứng bốn hướng, bắt đầu chiếu một lượt xuống nước, mới chiếu được vài vòng, bỗng Bàn Tử ở phía sau kinh ngạc kêu một tiếng.

Chúng tôi tưởng rấn lại xuất hiện, lập tức xoay người, nhìn theo hướng ánh sáng của anh ta, liền thấy ở cách chúng tôi khoảng hai mươi mấy mét trong đầm lầy trước mặt lại có một bóng người, hình như là chui ra từ bùn lầy đầm lầy.

Ánh sáng của một ngọn đèn mờ chiếu thì không thể nhìn thấy rõ ràng, lập tức tất cả các đèn đều tụ lại với nhau, chỉ thấy một người toàn thân đầy bùn, đứng ở trong nước ngập đến thắt lưng, nhìn chăm chăm bọn tôi như một con quỷ nước.

“Chó chết, đây là cái gì?” Bàn Tử kêu lên.

Muộn Du Bình nhìn kỹ, bỗng kinh hô một tiếng: “Trời ạ, là Văn Cẩm!” Nói đoạn xông vào trong đầm lầy, lội về phía người kia.

-----oOo-----

Chương 67: Truy kích

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chỉ một khoảnh khắc kia, tôi cũng không biết hẳn làm sao mà có thể khẳng định ngay người đó là Văn Cẩm, tôi thấy người kia mặt toàn bùn, ngay cả nam hay nữ còn không phân rõ ra được. Nhưng lúc này không có nhiều thời gian suy nghĩ gì cả, Phan Tử kêu một tiếng đi hỗ trợ! Tất cả mọi người lập tức nhảy xuống nước theo Muộn Du Bình.

Lao xuống nước, chưa được mấy bước đã toàn bùn lầy, dưới đáy đầm lầy có cả một tầng rong với bèo, tôi chưa đi giày, bùn lầy và rong bèo nhờn nhớt như mỡ quét vào chân, cảm giác giống như có vô số lợn tóc quăn vào chân vậy, thật là khiến da đầu tôi tê dại. Đi mấy bước đã nhào vào vùng nước sâu, chúng tôi vung cánh tay lên bắt đầu bơi.

Muộn Du Bình bơi cứ nhanh vun vút, chớp mắt đã vọt đến gần người kia, chỗ đáy hình như mực nước không cao lắm, hẳn vùng vẫy rồi đứng lên từ trong nước. Ngay lập tức, Phan Tử cũng bò lên, tiếp đến là tôi và Bàn Tử. Bàn chân tôi lại lần nữa chạm đến đáy nước, liền phát hiện ra đây là một nơi nước cạn, không cảm giác được dưới nước là tình huống gì, hình như chỉ là những tảng đá không lồ nổi lên trên lớp bùn lầy mà thôi.

Lúc này, cách người kia chỉ có sáu, bảy mét, tôi nhìn người đó ở khoảng cách gần, tim đập thành thịch, căng thẳng lạ thường.

Văn Cẩm xem như là một nhân vật máu chót, suốt từ trước đến nay dường như cô chỉ là một khái niệm tồn tại trong lời kể và ảnh chụp, hôm nay lại xuất hiện ở ngay trước mặt tôi, cũng không biết có phải là cô ấy thật hay không nữa. Nhưng ở đây chỉ có Bàn Tử là cầm đèn mờ, anh ta vừa mới đứng vững lại được, ngọn đèn cứ lắc tới lắc lui, tôi không nhìn thấy rõ lắm tình hình trước mặt.

Muộn Du Bình đã vọt tới, có vẻ vội vã khác thường, tuyệt không giống tác phong bình thường của hắn. Tôi nhìn hắn gần như đến được sa người kia rồi, thì đúng lúc ấy, người đó vùn cái quay người rụt mình vào trong nước, chạy về một phía sâu trong đầm lầy.

Chúng tôi lập tức cuống cả lên, rồi rít kêu gọi, thế nhưng người nọ bơi cực nhanh, đập nước mấy cái, đã tiến vào trong bóng tối đằng sau đầm lầy, loáng cái đã không thấy bóng dáng đâu. Muộn Du Bình bắt chợt xông lên phía trước, muốn kéo lại, nhưng vẫn là chậm một nhịp.

Nhìn khoảng cách chỉ có một cánh tay thôi, nhưng ở trong đầm lầy, hoạt động của con người hết sức bất tiện, có đôi khi rõ ràng là cảm thấy có thể đụng phải thứ gì đó, nhưng lại không đụng đến được.

Có điều, Muộn Du Bình cũng không phải đèn cạn dầu, vừa nhìn thấy tay tóm vào khoảng không, lập tức tung mình lên một cái, rồi cũng nhảy vào trong nước. Gợn sóng trên mặt nước theo nhịp bơi của người kia còn chưa kịp lặn, hắn đã lập tức đuổi theo, nhoáng cái cũng tiến vào trong bóng tối.

Tôi vừa nhìn liền nghĩ thế này sao được, nhấc chân lên cũng muốn chạy theo, nhưng ngay tức khắc bị Phan Tử kéo lại. Đáy nước cao thấp không đều, tôi bị kéo giựt lại liền ngã sấp xuống, uống trọn mấy ngụm nước, rồi mới đứng lên, Phan Tử nói với tôi: “Đừng đuổi nữa, chúng ta không đuổi kịp.”

Tôi sặc vài tiếng rồi mới bình tĩnh lại được, đứng vững lên mà nhìn, chỉ thấy đằng sau đầm lầy là một khoảng đen kịt, chúng tôi chậm nửa nhịp, đi sau tất nhiên là không thể nhìn thấy gì, cho nên không thể đuổi theo được. Có rất nhiều khi, chậm nửa nhịp thôi đã chẳng khác nào mất tất cả cơ hội. Hiện giờ chỉ có thể hy vọng Muộn Du Bình đuổi kịp được cô ấy.

Chúng tôi mệt mỏi rã rời, thở hổn hển nhìn nhau, Bàn Tử lấy làm lạ hỏi: “Mẹ kiếp, sao đã chạy rồi, không phải mấy người quen biết nhau à? Lẽ nào bị chúng ta dọa sợ?”

Tôi nhớ lại dáng vẻ của người kia, nghĩ bụng không biết là ai dọa ai đâu. Phan Tử hỏi tôi: “Người nọ thật là Văn Cẩm?”

Tôi đâu có nhìn thấy rõ, lắc đầu bảo không biết. Dưới tình huống lúc ấy, cũng không biết Muộn Du Bình phán đoán thế nào nữa, vừa nãy, từ khi chúng tôi nhìn thấy người kia cho đến lúc hắn ta kêu lên cũng chỉ có một khoảnh khắc, mắt của hắn cũng quá là nhanh rồi. Có điều, kể ra thì, ở nơi như thế này đáng ra phải không còn ai khác nữa chứ, tự dưng xuất hiện một người, rất dễ khiến người ta nghĩ đến Văn Cẩm, nhưng mà, nếu như đó thật là cô ấy, thì sao cô ấy phải chạy? Không phải là cô ấy dẫn chúng tôi đến đây sao?

“Làm sao giờ?” Bàn Tử hỏi bọn tôi, “Tiểu Ca ngay cả đèn mờ cũng không cầm theo, trong rừng kia gần như là tối đen luôn, cứ đuổi theo như thế sẽ không làm sao chứ? Hay là tụi mình quay về lấy trang bị rồi đi vào chi viện?”

Tôi nghĩ thầm, vậy thì thật là ai cũng không nói đúng hết, Phan Tử ở bên bảo: “Chắc là không đâu, Tiểu Ca đó không phải chúng ta, tôi tin cậu ta biết chừng mực, huống hồ giờ mình đi vào cũng chưa chắc giúp được gì, đến lúc đó có khi cậu ta phải đến cứu tụi mình ấy chứ.”

Tôi nhớ lại dáng vẻ lúc phóng vọt đi theo người kia của Muộn Du bình, dáng vẻ đó không giống dáng vẻ của người biết chừng mực tí nào sất, lại nói tiếp, tôi cứ cảm thấy từ sau khi tiến vào trong khu rừng này, Muộn Du Bình hình như có gì đó thay đổi, nhưng tôi thật không nói ra được rốt cuộc là có thay đổi gì.

Chúng tôi ngồi đợi ở đó một hồi, vẫn không thấy Muộn Du Bình trở về. Vết vả lấm toàn thân mới khô được, lần này ngâm nước làm da dẻ cứ nhăn nheo hết cả lên, suốt chặng đường vào đây bọn tôi gần như chả lúc nào được khô ráo, bây giờ lại cảm thấy toàn thân khó chịu.

Bàn Tử bảo bọn mình đừng chờ ở dưới nước nữa, vẫn là lên chỗ gò đất kia đi. Trong nước này còn có rắn, mặc dù rắn ở trong nước không chắc sẽ biết tấn công người, nhưng cái loài rắn kia quý dị quá, cứ đứng ở đây

tất sẽ có nguy hiểm.

Anh ta không nói thì tôi quên thật chuyện con rắn ròi, nửa người dưới của chúng tôi đều ngâm trong nước, nước rất một màu đen sì, hoàn toàn không nhìn thấy bên dưới mặt nước là gì, nghe thế đúng là muốn nổi da gà, thế là liền lên tiếng đồng ý, xoay người bơi về phía điểm xuất phát.

Lên bờ, Bàn Tử rung rung bộ ngực của mình, vừa chà xát cho bùn rơi xuống, vừa đi kiểm tra mấy dấu vết rắn lúc này ở xung quanh ba lô của bọn tôi. Tôi ngồi xuống bên cạnh lò không khói, hơi tỉnh lại một chút, lúc này trong đầu tôi cứ loạn hết cả lên, vừa lo cho Muộn Du Bình, hẳn ta cứ đuổi theo vào tận vùng đầm lầy như thế, ngẫm lại đúng là xằng bậy, cũng không biết có ra nổi không nữa, mặt khác, một loạt những chuyện này làm tôi cảm thấy rất bất an.

Cái chết của A Ninh kỳ thực chỉ là bắt đầu, nhưng mà lúc đó phần nhiều là kinh ngạc, bây giờ nghĩ lại, lũ “Cổ gà rừng” nhân lúc chúng tôi ngủ mà len lén bò lên đây để làm gì? Gần như là cùng lúc, trong đầm lầy lại xuất hiện một người, còn chưa tiến vào đầm lầy mà loáng cái đã xảy ra nhiều việc đến vậy, đây phải chăng là điềm xấu, nơi này còn chưa vào trong hẳn đã khiến người ta cảm giác nguy hiểm đến cực độ. Thậm chí, cái cảm giác này lại khác với cảm giác khi gặp nguy hiểm ngày trước, tôi cứ có cảm giác rằng, lần này rất có thể sẽ xảy ra chuyện lớn.

Đây có thể có liên quan đến sự khác thường của Muộn Du Bình, tuy rằng tôi không muốn nghĩ như thế, nhưng mà không biết vì sao, lúc này đây khi ở bên Muộn Du Bình, tôi không có cái cảm giác an toàn của trước đây, ngược lại, càng nghĩ, trong lòng càng không yên.

Bây giờ nhớ lại thời điểm mình quyết định đến đây, thực là hối hận muốn chết.

Phan Tử xử lý xong quần áo rồi bèn nhắc tôi, tôi cũng cởi đồ ra, đem đi hong khô. Chúng tôi cho lửa cháy to thêm, để Muộn Du Bình lúc quay về còn biết vị trí của bọn tôi, Bàn Tử ác miệng nói đồng lửa bé tí đơn lẻ này trông có hơi giống đèn gọi quỷ nhỉ, có khi đợi tí nữa lại gọi hết cô hồn đã quỷ trong đầm lầy chui lên ấy chứ, liền bị Phan Tử mắng.

Có điều, Bàn Tử nói cũng có lý, quả thực là có hơi giống, trong lòng tôi khó chịu, liền bật ngọn đèn mở, xếp thành một hàng chữ “Nhất” trên

tảng đá, như thế nhìn cũng rõ ràng hơn chút, chúng tôi cầm đèn mò đi tới bên cạnh thi thể A Ninh, muốn đặt ở bên cạnh đầu cô ta. Nhưng lại gần nhìn xem, tôi bỗng nhận ra chỗ đó có chút không ổn. Vừa nhìn một cái, trong đầu tôi như “âm” một tiếng.

Đã không thấy thi thể A Ninh đâu nữa, chỉ còn lại một cái túi ngủ trống không.

-----oOo-----

Chương 68: Biến mất

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôi nghĩ thầm, hỏng rồi, vội vàng kiểm tra khắp bốn phía, nhưng ở chung quanh cũng không có, lập tức tay chân luống cuống, nghĩ bụng thế này là sao, ở đây đồng không mông quạnh, chẳng lẽ lại là quỷ nhập tràng, bèn vội gọi Phan Tử với Bàn Tử lại đây xem.

Hai người kia vừa nhìn cũng ngu người ra, Bàn Tử liền chửi to một tiếng: Chó chết, thằng nào làm? Đều theo phản xạ có điều kiện, tỏa ra khắp nơi tìm kiếm, hành động này chúng tôi không biết đã làm bao nhiêu lần, nhưng vẫn mờ mịt.

Bốn phía hoàn toàn lặng tờ, không có ai, cũng không nghe thấy bất kỳ tiếng động của dã thú nào. Tôi lập tức cảm thấy một nỗi sợ hãi ùn ùn kéo tới, trong thành cổ Tây Vương Mẫu chắc chắn không có ai khác, xung quanh túi ngủ này cũng không có dấu chân dã thú, chúng tôi đều rất rõ ràng không thể có thứ gì đó di chuyển thi thể này, thế chẳng nhẽ là quỷ nhập tràng thật?

Nhớ lại giấc mơ quỷ dị lúc trước, cổ họng tôi không khỏi khô khốc lại, nghĩ thầm lẽ nào ác mộng thành sự thật.

Bàn Tử và Phan Tử rút cuộc vẫn là kẻ lười đời, lúc này không hề hoảng loạn, mà lập tức ngồi xổm xuống, tìm kiếm lật tung túi ngủ lên, muốn xem xem rốt cuộc là chuyện gì.

Vừa lật túi ngủ ra, Phan Tử lạnh toát cả người.

Chỉ thấy bên trong túi ngủ toàn là vết bùn do rấn bò qua bỏ lại, bên dưới túi ngủ cũng toàn những vết bùn đó, dấu vết rất lộn xộn, rõ ràng từng có cực kỳ nhiều rấn bò qua đây. Sờ một cái, nhót nhót dính dính, dấu vết còn rất mới, hiển nhiên là vừa mới để lại.

Sắc mặt Bàn Tử đại biến, kinh ngạc nói: “Cái đêch, chẳng lẽ là lũ rấn đó dòi xác đi ư?”

Phan Tử đương nhiên là không tin, “Không có khả năng, rấn làm sao có thể mang đi được cả một cái xác nặng như thế?” Nhưng sắc mặt của anh cũng thay đổi, hiển nhiên những dấu vết này cho thấy Bàn Tử đã nói đúng.

Tôi lạnh cả sống lưng, nói không nên lời, nếu như đây là thật, thì việc này quá tà môn rồi. Từ trước đến nay tôi có một cảm giác đặc biệt khiếp sợ đối với loại rấn “Cổ gà rừng” này, một phần là vì độc tính của nó, phần khác là vì những câu chuyện thần bí xoay quanh loại rấn này. Trong rất nhiều truyền thuyết kể lại, hành vi của loài rấn này vô cùng quái đản, điều khiến tôi có ấn tượng sâu nhất, đó là thủ đoạn trả thù của chúng quỷ dị vô cùng. Chúng đã di chuyển thi thể của A Ninh đi, đây đúng là không thể tưởng tượng nổi.

“Một con đương nhiên không được, nhưng ông không nhìn xem bây giờ có bao nhiêu con, đến voi cũng khiêng đi được.” Bàn Tử lật hết các túi ngủ lên, bên dưới toàn bộ đều là dấu vết của rấn, từ một túi ngủ đến bên bờ nước lại càng nhiều dấu vết, đến nỗi biến thành một đồng bùn nhão, vừa nãy vì vấn đề ánh sáng nên mới không chú ý.

“Nhưng lũ rấn này cần thi thể làm gì?” Phan Tử lại nói, nhìn Bàn Tử. Quả thực, thi thể A Ninh đương nhiên không thể dùng làm thức ăn, và cũng đâu phải loài động vật có móng vuốt, muốn mở túi ngủ ra, di chuyển một cái xác đi, khó khăn vô cùng. Rấn đâu phải kiến, cần xác chết làm chi?

“VẬY ông đi hỏi tụi rấn mẹ đi cho rồi.” Bàn Tử ngừng một chút rồi lại nói: “CÓ điều, loài rấn là loài rất thực dụng, chắc chắn không phải để chơi cho vui, nhất định có nguyên nhân. Không ngờ bà chằn này đến chết rồi mà cũng không được yên, nhưng có khi thể lại hợp với tính cách cô ả.”

Tôi suy nghĩ, tâm trạng liền kiềm nén xuống, một loạt những sự việc xảy ra vừa nãy, mỗi sự việc đều không đầu không đuôi, hơn nữa toàn bộ đều không lần mò được manh mối gì cả, cảm giác này thực sự là tệ quá, nghĩ có hơi mất không chế, tự nhủ sao mình lại có thể để rắn bắt nạt chứ. Nghĩ rồi bèn cầm đèn mở lên, nói với hai người kia: “Chúng ta vừa đi vừa về cũng chỉ mất vài phút, thi thể chắc chắn vẫn còn quanh đây, mình đi tìm một chút.”

Còn chưa đứng lên, Phan Tử liền kéo tôi lại: “Tìm cái chim, mấy trăm con rắn, cậu muốn chết à.”

“Nhưng mà! Không thể để cô ấy chôn thân trong ổ rắn được.”

Bàn Tử giựt lấy đèn mở của tôi về, Phan Tử vỗ vỗ bả vai tôi: “Cậu Ba, cậu nghĩ thoáng ra, người sống mới là người, người chết là một vật, là cái xác thịt thối rữa mà thôi. Chúng ta đã không thể đưa cô gái này về được nữa rồi, đây cũng coi như là cô ta tự chọn chôn về cho mình thôi, tội gì phải liều mạng vì một cái xác.”

Bàn Tử cũng nói: “Đúng thế, chết là chết, chết ở đâu mà chả là chết, cơ mà, lỡ hôm nào mà Bàn gia tôi cũng tạch rồi, mấy người cứ hỏa thiêu tôi luôn nhé, đừng cho lũ rắn này quẩn, có giới mới biết chúng nó cần xác chết để làm gì.”

Tôi nghe xong cũng nhụt chí, ngã ngồi xuống đất, gãi gãi da đầu, trong lòng rất khó chịu.

Bàn Tử nhìn những dấu vết, nói: “Rắn ở đây quả nhiên tà môn, mấy người nghĩ xem để di chuyển một cái xác thì cần bao nhiêu con rắn? Ít nhất cũng phải trăm con rồi, nghĩ xem chỉ ở đây thôi đã bao nhiêu thế rồi, vậy cả khu rừng này rốt cuộc có bao nhiêu loài rắn này? Chúng mình ngồi yên ở chỗ này, chỉ sợ không quá sáng suốt, nhờ chúng nó lại quay lại, ba đứa mình chỉ e không chịu được mấy phút, đến lúc đó tạch rồi lại gặp A Ninh, còn bị ả đàn bà thối đó cười vào mặt.”

“Thực ra tôi cảm thấy đâu đáng sợ đến thế? Vừa nãy lúc chúng ta ngủ chúng đâu có đến cắn chúng ta.” Phan Tử nói: “Ông đây hỏi ở Việt Nam cũng đụng phải bao nhiêu là rắn, bị cắn đến hai ba lần rồi, coi như cũng quen với loài rắn đi, bình thường rắn không chủ động tấn công người

đâu, A Ninh lúc đó là ngoài ý muốn, có thể A Ninh tắm nước thác, quấy nhiễu đến con rắn kia.”

Lời này vừa nghe cũng biết là an ủi, nghĩ bụng ai mà thèm tin chứ, nhìn sắc mặt là biết bản thân Phan Tử cũng chẳng tin. Rắn bình thường thì dễ nói rồi, chứ còn cái loại rắn vừa nhìn đã thấy tà môn này, chắc chắn không phải loại lương thiện gì.

Tôi đặt chiếc đèn mở xuống vị trí vốn muốn đặt, nhìn túi ngũ trổng không, trong lòng chua xót vô cùng, Bàn Tử lại điều chỉnh phương hướng của tất cả các đèn mở, chiếu sáng mặt nước khắp xung quanh, nói là muốn cảnh giác một chút.

Hành động của Bàn Tử làm tôi lập tức lo lắng cho Muộn Du Bình, cái tên này chắc sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, nếu như là ở trong cổ mộ, tôi đương nhiên sẽ không lo lắng, bởi vì đó là nơi hắc quá đỗi quen thuộc, thế nhưng theo lời Bàn Tử nói, rắn là loài động vật không nói lý lẽ gì cả, cắn một cái là chết, hết cách.

Chúng tôi lại bàn bạc tính kế, cũng không biết phải làm sao bây giờ, chỉ đành tiếp tục ngồi chờ Muộn Du Bình. Đêm nay đương nhiên không dám ngủ, ba người cùng tựa lưng vào nhau, nhìn ra khắp bốn phương tám hướng.

Lúc này, thực cả cũng không còn sớm nữa, chỉ một chốc nữa thôi là trời sáng, theo những tia nắng ban mai bừng lên, áp lực duy trì suốt cả một đêm cũng đã giảm bớt không ít, chúng tôi thả lỏng một chút, có điều, Muộn Du Bình vẫn chưa về.

Chúng tôi lại dò xét kỹ đàm lầy một lần nữa, không kinh khủng giống hồi tối, có điều tạnh mưa rồi, không có tiếng mưa rơi, chung quanh chỉ còn lại tiếng nước chảy, còn lại, yên tĩnh lạ thường. Khu rừng rậm phía xa xa đen kịt một khoảng, dù là trời sáng hay trời tối dường như cũng không có chút liên quan gì với thế giới tí sâu trong rừng rậm đó.

Thấy không có tin tức gì của Muộn Du Bình, tôi lại bắt đầu sốt ruột, tôi rất ít khi có cái cảm giác “bất cứ lúc nào cũng có thể mất đi một người” này, hiện giờ lại cảm thấy, mọi người ở đây có thể chết bất cứ lúc nào, đây có lẽ là do cái chết của A Ninh đã phá vỡ ấn tượng ban đầu của tôi.

Phan Tử và Bàn Tử cũng hơi lo lắng, nhưng tốt hơn tôi nhiều. Bàn Tử nói, cùng lắm là tạch chứ gì, làm tôi calm nín.

Chúng tôi ăn chút đồ, Phan Tử quay lại cửa khe núi, chặt ít cành cây đem về phơi khô, đốt lửa lên cho cháy thành một đồng than củi.

Tôi hỏi anh làm gì thế, anh ấy nói chúng ta đã đi qua hẻm núi, tình hình cơ bản đều biết rồi, thời gian đã qua mấy ngày, nhóm chú Ba nếu không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì hẳn là đã đến cửa vào hẻm núi rồi. Hôm qua ở đây tuy còn có mưa nhỏ, nhưng sa mạc ngoài kia thì đã bị mặt trời thiêu đốt mấy ngày, không biết con sông ngầm nổi lên mặt đất ngoài kia có còn hay không, anh phải làm chút khói hiệu, vừa để chỉ rõ vị trí của mình, vừa báo cho chú Ba biết mình đã tiến vào và con đường vào của mình. Hai nữa, cũng có thể cảnh báo cho chú Ba biết tình hình nơi đây, để bọn họ đề cao cảnh giác.

Phan Tử nói xong, bèn móc từ trong ba lô ra một viên gì đó màu vàng trông như viên thuốc, ném vào đồng than, rất nhanh, một làn khói dày đặc bốc lên. Anh ấy bảo tôi, đây là khói hiệu để cầu cứu trong các tai nạn trên biển, thứ này là “quân nhu” của lính dù, do anh nhờ một người chiến hữu vẫn còn đang trong quân ngũ lấy về. Mấy viên như thế này có thể bốc khói trong ba bốn tiếng đồng hồ liền.

Tôi hỏi, liệu có thể báo cho chú Ba biết trong hẻm núi này có rắn độc không?

Phan Tử lắc đầu, nói, các loại khói màu sắc khác nhau thể hiện những ý nghĩa khác nhau, nhưng chỉ là những ý nghĩa đơn giản thôi, khói màu vàng nghĩa là con đường phía trước có nguy hiểm, phải đi thật cẩn thận, chứ còn muốn trao đổi phức tạp hơn, phải chờ chú Ba nhìn thấy khói này rồi hồi âm lại cho ta đã. Có hồi âm rồi, anh ấy mới có thể nghĩ cách truyền thông tin qua, vị trí của chú Ba cao hơn so với ta, hẳn là rất dễ nhìn thấy, chúng ta phải thường xuyên chú ý đến hướng lối ra của hẻm núi, hoặc là ở trên bốn vách đá, để xem có khói hiệu đáp lại hay không.

Đây là một phương pháp liên lạc ở cự ly xa cực kỳ hữu hiệu, tôi nhìn làn khói bay lên không trong, trong lòng bỗng có một chút cảm giác an toàn, nếu như chú Ba đến rồi hội họp với chúng tôi, vậy mọi việc sẽ dễ ă hơn rồi, bọn chú Ba vừa mạnh trang bị vừa tốt, tôi nghĩ ít nhất buổi tối có thể ngủ ngon một giấc.

Phan Tử cứ cách hai tiếng lại thêm một viên khói, lần đầu tiên sau khi viên khói tắt lửa, không có bất kỳ hồi âm nào, Muộn Du Bình cũng chưa trở về nữa, chúng tôi vẫn không để tâm, tiếp tục chờ đến buổi chiều. Lần thứ hai viên khói đốt được một nửa, đột nhiên Bàn Tử kêu lên: “Có rồi, có rồi! Có hồi âm!”

Tôi đang buồn chán ngẩng đầu 45 độ nhìn trời, lập tức nhảy dựng lên, cùng Phan Tử nhìn về phía vách đá, mới đầu còn không nhìn thấy gì. Bàn Tử kêu toáng lên: “Bên kia! Bên kia!”

Tôi xoay mấy vòng, mới nhìn thấy từ đằng xa xa có một cột khói bay lên, từ từ bay lên không trung, khói lại có màu đỏ, vừa thoáng nhìn, trông giống như một con rắn mào gà khổng lồ, bốc lên từ bên dưới tán cây ở rất xa.

Tôi reo lên một tiếng hoan hô, theo phản xạ muốn bật cười, nhưng mới cười được phân nửa, bỗng có gì đó cứng ngắc lại, gần như là đồng thời với tiếng hoan hô, tôi lập tức nhận ra có điều không ổn.

Bởi vì nơi khói bốc lên, căn bản không phải là ở ngoài hẻm núi, mà là ở chính giữa vùng thung lũng của chúng tôi, ở sâu trong vùng đầm lầy này.

-----oOo-----

Chương 69: Khói hiệu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sau khi bọn chú Ba vẫn luôn trà trộn ẩn nấp trong đội ngũ của A Ninh, theo lời nói của Phan Tử, hẳn là sẽ có chênh lệch khoảng một, hai ngày lộ trình, lúc này, dựa theo kế hoạch, vị trí của bọn họ đáng ra phải ở ngoài thung lũng này mới đúng. Cho dù có phát hiện ra ốc đảo này, bọn họ cũng sẽ không tiến vào ngay, mà nhất định phải chờ tín hiệu của Phan Tử đã.

Thế mà, điều khiến chúng tôi trợn mắt há mồm là, khói hiệu chú Ba đáp lại chúng tôi ấy vậy mà lại ở hướng ngược lại, từ phía sau chúng tôi, khói bay lên từ chính giữa vùng đầm lầy, điều này chứng tỏ hiện giờ bọn họ

đang ở trong đám lầy rồi.

Phan Tử quả thực không thể tin nổi vào hai mắt của mình: “Cái đêch, thế này là sao? Sao bọn họ lại ở trong?”

Tôi sợ hiểu nhầm, bèn cầm lấy ống nhòm nhìn, vừa nhìn liền biết đích xác không nhầm, khói chắc chắn không phải sinh ra do đốt lửa, bởi vì màu đỏ của khói không bình thường.

“Đại Phan, xem nhà ông Ba nhà ông còn mau lẹ hơn cả ông.” Bàn Tử lẩm bẩm.

“Không thể nào, lẽ nào nhóm ông Ba lại đi vào trước từ hẻm núi khác ư? Nhưng mà, dựa theo kế hoạch thì không phải như thế, bọn họ phải chờ tín hiệu của tôi đã, hơn nữa, mẹ kiếp bọn họ cũng quá nhanh rồi...” Phan Tử nghĩ mãi không ra.

“Hay đây không phải là đội ngũ của ông Ba nhà các ông, mà là do Tiêu Ca đốt?” Bàn Tử nói.

“Đêm qua cậu ta có mang cái gì theo đâu, không thể là cậu ta được.” Phan Tử nói: “Chỉ có tôi mang viên khói, tất cả đều ở đây mà.”

“Vậy thì quái lạ, xem ra ông giao tiếp với ông Ba có sai sót gì rồi.”

“Khói này là có ý nghĩa gì?” Tôi chợt nhớ màu sắc của khói có ý nghĩa gì đó, lại hỏi.

Phan Tử nhận lấy ống nhòm từ trong tay tôi, nhìn về hướng khói, suy nghĩ một chút, sắc mặt anh bỗng thay đổi, nghiêm mặt nói: “Không xong, bọn họ gặp chuyện rồi.”

“Có chuyện rồi?” Tôi thấy sắc mặt Phan Tử thay đổi, nhưng lại không biết lời anh nói là có ý gì, bèn bảo anh nói cho rõ ràng.

Anh ấy nói, màu sắc của khói có ý nghĩa rất đơn giản, màu vàng nghĩa là con đường phía trước có nguy hiểm, phải đi cẩn thận; màu cam nghĩa là dừng lại, chờ xác nhận; mà khói màu đỏ nghiêm trọng hơn, có nghĩa là tuyệt đối không được tới gần, bình thường là ở trong tình huống cực kỳ nguy hiểm mà cảnh cáo người sau. Bình thường trong các hoạt động, rất

ít khi phải dùng đến khói màu đỏ.

Có điều, anh cũng hơi do dự, bởi vì dù sao thì bọn họ cũng không phải khảo sát, thứ đồ này là biện pháp tạm thời nghĩ ra, cách dùng khói này anh ấy có nhớ nhầm hay không thì còn khó nói, hay có lẽ đối phương nhớ nhầm không biết chừng.

Dù sao cũng không phải tin tức tốt gì, tôi hỏi Phan Tử có thể lại đốt khói một lần nữa, hỏi xem rốt cuộc là chuyện gì xảy ra không.

Phan Tử lắc đầu, ngập ngừng một chút, rõ ràng là có hơi cuống, rồi nói với tôi: “Không được, cậu Ba cậu ở lại đây, tôi đi xem một chút, ông Ba đừng xảy ra chuyện gì.”

Trong lòng tôi cũng lo cho chú Ba, có điều vẫn biết nặng nhẹ, bèn vội vàng giữ anh ấy lại, nói sao lại không được, Tiểu Ca kia cũng đã không trở về rồi, anh lại đi nữa bọn tôi ở đây chẳng phải chỉ còn mỗi hai người hay sao. Huống hồ một mình anh đi vào cũng thực sự quá nguy hiểm. Hay là chờ Muộn Du Bình trở lại rồi hẵng tính.

Phan Tử lắc đầu: “Nhóm ông Ba có hơn ba mươi người, người đông thế mạnh, dưới tình huống nào mới có thể đốt khói đỏ chứ. Bên đó chắc chắn có chuyện rồi, mẹ kiếp Hắc Hạt Tử quả nhiên quá non, ông Ba cứ yên tâm, kiểu rừng rậm này hồi tôi ở Việt Nam từng chui ra chui vào nhiều lắm rồi, tôi có thể đi qua được, các cậu cứ ở đây chờ Tiểu Ca về rồi tính tiếp.” Nói rồi bèn thu dọn trang bị của mình. Tôi nhìn là biết không ngăn nổi anh, bèn vội vã nháy mắt ra hiệu với Bàn Tử.

Không ngờ Bàn Tử cũng thu nhặt trang bị, tôi lập tức đau đầu, nghĩ thầm Bàn Tử sao lại cũng quan tâm chú Ba tôi rồi. Vừa định mở mồm nói, Bàn Tử liền bảo tôi: “Cậu đừng có nháy mắt với tôi, không chỉ Đại Phan đi, tôi nói cậu hay, lần này chúng ta cũng phải vào trong rồi. Trang bị trên người chúng ta vốn không đủ để vượt qua sa mạc, cho nên nhất định phải hội họp với nhóm chú Ba nhà cậu, ít nhất cũng phải có được đồ đặc của họ, bằng không, ra khỏi hẻm núi này, chúng ta cũng chết khát dọc đường.”

Tôi vừa nghĩ, liền nghĩ thầm ôi chao, mẹ kiếp đúng thế thật, nhất thời có hơi luống cuống không biết làm sao. Bàn Tử lại nói: “Đại Phan một mình đi vào cũng không phải là không thể, nhưng ngộ nhờ anh ta có làm

sao, chúng ta hai người lại đi vào thì phiền to rồi, chẳng bằng cả ba người cùng đi luôn, cùng tiến cùng lùi, xác suất thành công cũng cao hơn một chút. Chứ nếu chỉ có chúng ta ở lại đây, cũng chỉ có nước chờ chết.”

“Nhưng còn Tiểu Ca thì làm sao?” Tôi hỏi. “Nếu chúng ta đi, anh ta trở về không tìm thấy bọn mình thì sao. Hay là tôi ở đây chờ các anh.”

“Muốn chết à, với cái thể trạng quắt queo của cậu kia lại chả cho lũ rắn vằn vò một bữa ấy chứ. Được rồi, sau khi đi vào phải chống chọi đủ thứ cũng cần sức người, chỉ tôi với Đại Phan nhất định không đủ. Chúng ta để lại ký hiệu ở đây, chỉ rõ phương hướng cho cậu ta, đến lúc đó lại đốt một viên khói làm tín hiệu. Có điều,” Bàn tử liếc mắt nhìn về phía khu rừng, “Tôi nghĩ, chỉ e Tiểu Ca sẽ không về đâu.”

Chuyện này tuy rằng gay go vô cùng, nhưng rất rõ ràng rồi, tuy tôi cảm thấy rất không thỏa đáng, nhưng tôi biết Bàn Tử nói đúng. Nghĩ một hồi, chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Khi tiến vào hẻm núi có năm người, hiện giờ chỉ còn ba, một người chết một người chạy, vật tư ban đầu đương nhiên phải phân chia lại một lần nữa. Nhưng Bàn Tử nói phần của Muộn Du Bình không cần mang đi, cho vào ba lô chống thấm, dùng đá tảng lớn chặn lên, sau đó dùng bút marker viết lên vải dù chống thấm phương hướng chúng tôi đi. Sau đó vặn lò không khói về mức thấp nhất, đặt ở bên cạnh ba lô, một lò như thế có thể cháy đến ba ngày, nếu Muộn Du Bình trở về lúc buổi tối thì không đến mức không tìm thấy.

Làm xong, vật tư trên người chúng tôi ngược lại đã giảm bớt không ít, Phan Tử nói khói hiệu tôi đã chỉ đốt được ba giờ là hết rồi, lúc này đi vào, chúng ta không được nghỉ ngơi, cho nên phải cố gắng trang bị gọn nhẹ, đằng nào thì nếu chúng tôi trở về, cũng nhất định phải đi qua nơi này, cho nên cái gì không cần mang thì khỏi mang theo.

Sau đó chúng tôi chuyển một lượt trang bị, mặt nạ phòng độc, xẻng Lạc Dương vân vân những thứ nặng thì để lại. Sau đó, Phan Tử đem một số đồ vật nặng trong ba lô của tôi chuyển vào trong ba lô của anh, mang vác nặng hành quân là sở trường của anh, vác nhiều một chút cũng không ảnh hưởng đến tốc độ, còn tôi thì không được. Anh nói, hành quân trong rừng rậm rất tiêu tốn thể lực, làm thế chủ yếu là để tôi có thể chống đỡ được.

Anh ấy nói thế làm tôi thấy thật mất mặt, tôi rất muốn phản bác là suốt nửa năm nay tôi cũng luyện tập ra được tí cơ bắp rồi đây chứ, nhưng anh không cho tôi cơ hội để nói, nói xong anh chỉ lo thu dọn, hiển nhiên tâm tư đã còn không ở chỗ tôi nữa.

Loáng cái đã chinh lý xong xuôi, vừa định đi, bất chợt Bàn Tử túm lấy chúng tôi, bảo chúng tôi ngẩng đầu nhìn khói ở phía xa xa.

-----oOo-----

Chương 70: Khe núi tĩnh lặng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chúng tôi ngẩng đầu nhìn lên, hóa ra khói hiệu ở phía xa đã từ từ loãng đi, không biết ở bên đó xảy ra biến cố gì, hay là đốt không đủ viên khói. Thế này thì, khói này sẽ không trụ nổi đến lúc chúng tôi tới được nơi mất.

Ở trong rừng rậm, nếu như không có khói hiệu chỉ đường, chúng tôi không có dẫn đường, chắc chắn không thể nào đến chỗ đó được. Chúng tôi bèn hỏi Phan Tử xem có cách nào không? Phan Tử bèn leo lên cây quan sát, lấy vị trí khói tín hiệu làm tâm chính giữa, lấy tảng đá kỳ quái trên vách đá sát mép thung lũng ở phía xa tít tắp làm vật tham chiếu, đánh dấu ký hiệu trên la bàn, nói rằng, chỉ cần đi đến vị trí trọng điểm ở giữa hai tảng đá kỳ quái trên vách núi kia là chắc chắn có thể đi qua vị trí đốt khói hiệu. Có điều, cánh rừng này quá rậm rạp, cho dù sai số chỉ có 10 mét thì cũng có thể bỏ qua mất, cho nên chúng tôi phải cố gắng đến gần đó trước khi khói tắt.

Vậy không thể nán lại thêm nữa, chúng tôi lập tức chinh đốn trang bị, từ vị trí ứng với la bàn của Phan Tử, xuất phát tiến về phía khói hiệu trong vùng đầm lầy.

Vào ban ngày, đi qua vùng nước ở sát biên giới đầm lầy cực kỳ dễ dàng, bởi vì nước trong đầm này là nước mưa tụ lại, mực nước dâng cao lại trong suốt, chúng tôi có thể tìm được những tảng đá có thể đặt chân tới ở dưới đáy nước, không có chỗ nào đặt chân thì đành bơi, chỉ mất sức

khoảng nửa điếu thuốc chúng tôi đã vượt qua rồi, bước đến biên giới vùng đầm lầy thực sự.

Đó là một khu rừng mưa tương đối thưa thớt, địa hình ở đây rõ ràng khá cao, rất nhiều những “bây cây” nhô hẳn lên khỏi mặt nước, trông giống như những hòn đảo nhỏ, có thể nhìn thấy số lượng lớn những tảng đá lộn xộn lẫn trong nước bùn ở khu vực này, nhìn qua thì có vẻ như mực nước không sâu.

Nhưng khi đi vào trong sẽ phát hiện, cây cối ở khu vực này rất nhanh liền trở nên dày đặc. Chỉ khoảng hai trăm mét về sau, tán cây lại rậm rạp sum suê đến mức ánh sáng trời không lọt qua được nữa. Rễ cây cuộn tròn, xoắn xuýt vào với nhau, trước đây tôi kỳ thực có một ý nghĩ, đó là đóng một cái thuyền độc mộc, như thế là khỏi phải cẩn thận rón rén lội xuống nước nữa. Nhưng trong tình hình nước non như thế này, liền biết thuyền độc mộc ở đây đi nửa bước đã khó rồi, không tự mình bước đi không được.

Vào sâu trong rừng, ánh sáng vô cùng u ám, chẳng mấy chốc, khắp bốn phía toàn là rễ cây, trên rễ cây quấn chằng chịt dây leo, trên dây leo lại phủ đầy rêu xanh biếc, hơi ẩm phả vào người, cái kiểu quấn quýt đó, đầy trời đầy đất, đa phần chúng tôi toàn phải phủ phục người xuống mới miễn cưỡng chui qua được, cảm giác giống như đang đi vào một hang núi khổng lồ mọc đầy cây cối.

Phan Tử chặt hết dây leo chặn đường, bởi vì hầu như giữa tất cả các cây đều có rễ và dây leo móc nối với nhau, cho nên chúng tôi ngược lại gần như không phải lội nước, đi trên dây leo to bằng bắp đùi bắc ngang giữa không trung cũng đã rất vững rồi.

Nhưng điều khiến chúng tôi lấy làm lạ đó là, trong rừng cây dày đặc như thế, lại yên tĩnh đến dị thường, ngoại trừ những tiếng động khi chúng tôi bước đi, không còn nghe được bất cứ động tĩnh nào khác, yên tĩnh đến mức hơi khó chịu.

“Địa bàn của Tây Vương Mẫu quả nhiên là tà môn,” Bàn Tử vừa đi vừa nói: “Mẹ kiếp ngay cả tiếng chim kêu cũng chả có luôn.”

“Đâu chỉ thế, hình như ở đây chẳng có gì cả?” Tôi nghĩ thầm, yên tĩnh đến mức thật không bình thường, khiến tôi có một ảo giác: ngoại trừ

những cái cây ra thì có lẽ chúng tôi là những sinh vật sống duy nhất trong cánh rừng này.

“Hay là ở đây nhiều rắn quá, xoi sạch lũ chim ròi?” Phan Tử nói.

“Không có khả năng, nếu vậy bây giờ bọn rắn ăn cái gì?”

Nhớ đến loại rắn này, mọi người lại căng thẳng một hồi, có điều, suốt chặng đường lại không đụng phải bất kỳ bóng dáng của con rắn nào, điều này làm chúng tôi có hơi ngạc nhiên.

Thần kinh căng thẳng tiếp tục đi, không lâu sau, chúng tôi nhìn thấy ở phía trước xuất hiện một ít di tích kiến trúc cổ nhô lên khỏi mặt nước, bị bọc trong các cây cối rậm rạp. Bởi vì năm tháng quá lâu đời, những tường đồ ngói vỡ này đã biến thành những tảng đá đủ hình thù khác nhau, một lượng lớn rêu xanh và dây leo đã đâm chồi mọc rễ bên trong những khe nứt của chúng, sau đó, bao phủ hoàn toàn, ngổn ngang nằm lẫn trong rừng mưa, rất khó để nhận ra, trừ phi phải đến gần trước mặt mới nhìn ra được.

Những tảng đá này tất nhiên là bộ phận ở phần đỉnh chóp tòa kiến trúc năm đó, cho nên mới có thể nhô lên khỏi mặt nước, bởi vì không nhìn thấy phần bên dưới mặt nước, cho nên không biết toàn thể kiến trúc là hình dáng gì. Nhưng chỉ nhìn phần đỉnh thì đều là những tòa tháp đơn giản. Số lượng có rất nhiều, cao thấp lẫn lộn, to nhỏ không đồng nhất, trông như thể quần thể tháp lâm chôn cất các hòa thượng.

Đi suốt chặng đường căn bản không thấy di tích gì của Tây Vương Mẫu, bây giờ cuối cùng cũng gặp được rồi. Ngược lại, thờ phào nhẹ nhõm, lúc trước tôi còn có một suy nghĩ chủ quan rằng mấy người bọn tôi phải chẳng đã đi lầm đường, dù sao ở cửa hẻm núi không có tấm bia nào viết “Thành Tây Vương Mẫu cách 2 kilomet, đã có phủ sóng di động”. Đợi lát nữa vào trong mà chẳng phát hiện ra cái gì thì vui to rồi.

Chúng tôi không có thời gian dừng lại mà xem xét những di chỉ này, rất nhanh liền tiến vào sâu trong rừng, có điều, tuy rằng chủ đích là không muốn đi xem xét nghiên cứu, nhưng hễ cứ đến những đoạn đường ngoằn ngoèo khúc khuỷu, luôn phải đi vòng lên trên những di chỉ này, là tôi lại để ý thấy, những di chỉ này tuy rằng đã trải qua ngàn năm nhưng vẫn vô cùng kiên cố vững chãi, mà điều lạ lùng là, trên tất cả các cái “tháp” này

đều có vô vàn những lỗ hồng hình vuông, rõ ràng là được mài thành từ năm xưa khi mới xây dựng.

Lỗ vuông nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, cỡ một người thì không chui lọt, nhưng nếu là cái gì đó nhỏ hơn người thì không thành vấn đề.

Bàn Tử nhìn mà lấy làm lạ, lúc đi qua bên tiện tay chiếu đèn mò vào quan sát bên trong, nhưng lại không nhìn thấy cái gì cả, chỉ nghe ở dưới có tiếng nước. Không biết là thông đến đâu.

Phan Tử không để tâm gì đến những thứ này, bèn giục đi mau thôi, Bàn Tử biết cứu người như cứu hỏa, cũng chỉ nhìn qua loa một tí rồi lại đi tiếp.

Diện tích thung lũng này chắc chắn không lớn, càng đi vào trong, bùn lầy dưới nước ngày càng giảm, đủ các loại di hài cổ đại lộ ra khỏi nước, vô cùng rõ ràng, tạo thành một cảnh tượng vừa quý dị vừa hùng tráng cực kỳ. Nước sâu chỉ khoảng ba mét, vô số tường đồ ngói vỡ cùng rễ cây rậm rạp chen chúc lẫn nhau, làm tôi có cảm giác, chỉ cách một tầng mặt nước rất mỏng thôi mà như cách đến mấy đời.

Cho đến lúc này tôi mới có cảm giác đã tiến vào trong thành cổ, nhìn những tàn tích này, có thể tưởng tượng mang máng lại dáng vẻ phồn hoa năm xưa, thế nhưng thương hải tang điền, cho dù là tòa thành của thần nữ thì cuối cùng cũng bụi trần về với bụi trần, đất về với đất.

Đang lúc cảm khái, bỗng nhiên tốc độ dòng nước ở dưới chân có sự biến đổi, phía trước hình như có đường dốc xuống dưới. Chúng tôi bắt đầu cẩn thận, ở đây cây cối quá nhiều, trượt chân giẫm hụt một cái là trọng thương.

Đi mấy bước vòng qua một cây đại thụ, Bàn Tử liền kinh hô một tiếng. Chúng tôi nhìn thấy trong khu rừng trước mặt đột ngột xuất hiện một khuôn mặt quái dị khổng lồ, cách chúng tôi chưa đến mười mét mà kích cỡ phải bằng cái xe tải, trên mặt loang lổ những đốm xanh lục, mắt to, mũi cao, giống y hệt khuôn mặt con quái điều trong hang đá mà chúng tôi gặp phải ở ngoài cửa hẻm núi.

Bàn Tử bật đèn mò chiếu tới, phần thân thể của tượng đá đã chìm vào trong đầm lầy, chỉ còn lại cái đầu, hòa vào khu rừng như thành một thể

thống nhất, thân chim chìm trong nước lộ ra một tư thế ngồi xồm vô cùng quái dị, có cảm giác dường như nó muốn đột ngột giương cánh bay lên, hay như tư thế trước khi vồ mồi của loài động vật họ Mèo. Còn có thể nhìn thấy dưới nước ở dưới chân tượng đá, có mấy bóng đen hình dáng quái lạ, không biết là cái gì chìm nữa.

Chúng tôi hai mặt nhìn nhau, nhớ tới suy nghĩ lúc trước, nếu như pho tượng chim mặt người ở ngoài hẻm núi là để cảnh báo người ngoài đã tiến vào trong lãnh địa của nước Tây Vương Mẫu, như vậy, bức tượng đá chim mặt người khổng lồ ở đây có ý nghĩa là gì đây? Lẽ nào là một lời cảnh cáo mang tính nghiêm trọng hơn nữa.

Tôi bất giác nhìn về pho tượng đằng sau biển cây, nghĩ thầm, khu vực đằng sau bức tượng này, có cái gì nguy hiểm khủng khiếp đang chờ đợi chúng tôi, những vị khách không mời mà đến này?

-----oOo-----

Chương 71: Tượng đá

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trong lúc suy tư, chúng tôi đã đi tới bên dưới pho tượng, dòng nước ngày càng chảy xiết, chúng tôi nhìn thấy những xơ mướp rơi nùi trong dòng nước đầm lầy bên dưới những rễ cây, không biết bên dưới đáy là như thế nào nữa. Bàn Tử bảo bọn tôi cẩn thận, nói có khả năng trong di tích bên dưới lớp bùn lắng có khe hở nào đó thông xuống lòng đất. Giống như một miệng giếng ở dưới nước vậy.

Bàn Tử vốn là nghe không lọt tai, tất cả sự chú ý đều bị pho tượng ở bên kia thu hút, đèn mỏ chiếu đi chiếu lại ở phía trước.

Ở khoảng cách gần dưới ánh đèn, tôi nhìn thấy được càng nhiều chi tiết hơn, pho tượng hình như là được điêu khắc trực tiếp từ một nguyên một tảng đá to tướng, ở nhiều chỗ đã bị rạn nứt tàn khuyết mất, bởi vì phần lớn đều bị rêu xanh che phủ, khiến nó càng tăng thêm vẻ quý quái xấu xí, nhìn ở khoảng cách gần như vậy mà vẫn không nhận ra được toàn thể pho tượng là cái gì.

Nhìn xem mấy lần, Bàn Tử liền chiếu đèn xuống dưới nước, pho tượng đá gần như bị bọc giữa hai cây họ Dầu khổng lồ, phần chân tượng chìm dưới đầm lầy đã hoàn toàn bị rễ cây siết chặt, vẫn còn nhìn thấy được, ở nơi khá sâu dưới nước, còn có mấy cái bóng đen bị bọc kín nữa, hình dạng không theo quy tắc nào cả, kẹt chặt bên trong lớp rễ cây. Không biết có phải là một phần của pho tượng đá hay không nữa.

Bàn Tử nhìn suốt hồi lâu mà không thể nào thấy rõ được đó rốt cuộc là cái gì, hơn nữa, tôi còn phát hiện được điều kỳ lạ, vì sao đèn mỏ chiếu vào rễ cây khắp bốn phía thì rõ ràng đến thế, mà thứ kia dù có chiếu thế nào đi nữa cũng chỉ thấy mấy cái bóng, lại chiếu xuống nhìn nữa, bọn tôi mới bừng tỉnh ra. Hóa ra đó không phải là cái bóng gì cả, mà là một hang động.

Hơn nữa, nhìn hướng trôi của mấy cây con mọc bám trên thân rễ cây lớn thì, xem ra, đúng là nước đang chảy xuống vào trong những hang động đen ngòm này. Quả là như lời Phan Tử nói, bên dưới pho tượng kia có khe ở thông xuống dưới đất.

Vốn tưởng rằng có thể nhìn thấy cái gì ly kỳ quái lạ, bây giờ thì không khỏi thất vọng vô cùng. Phan Tử lại tiếp tục giục giã, chúng tôi chỉ có thể tiếp tục xuất phát.

Bàn Tử không cam lòng cho lắm, bèn chiếu ánh đèn mỏ trở về, làm bầm lầy bàu: “Nước này chảy đi đâu thế nhỉ? Chẳng lẽ bên dưới thành cổ này là trống rỗng à?”

Tôi nói không phải đâu, đây có lẽ là một phần của công trình dưới nước của tòa thành ngày trước, vẫn còn một số đường giếng cống rãnh dưới lòng đất vẫn còn sử dụng được, cho nên mới thành hiện tượng như thế này.

Bàn Tử nói: “Thế thì đường cống dưới nước thông đến nơi nào thế? Nơi này đã là vùng đất trũng rồi, xuống thấp hơn nữa thì không còn chỗ nào có thể chảy đến cả.”

Tôi suy nghĩ một lúc, bình thường, các hệ thống thoát nước trong thành thị, cửa thoát nước đều là Trường Giang Hoàng Hà ở gần đó, cuối cùng đổ hết về biển. Như kiểu thành cổ Tây Vực này, gần đây đâu có ao hồ hay sông ngòi cỡ lớn nào, nhưng chắc chắn phải có sông ngầm chảy ở

khắp xung quanh, như thế, dựa theo nguyên lý của hệ thống thoát nước thì chắc hẳn là sẽ thông đến sông ngầm ở gần đây. Nhưng mà, trên thực tế, lượng mưa ở Tây Vực cực kỳ ít, nước ở vùng này đặc biệt quý giá, làm sao lại có thứ hệ thống “thoát nước” xa xỉ như vậy được. Thông thường qua khảo sát thành cổ Lô Lan và các di chỉ xung quanh đó, cái gọi là thoát nước đều là thoát nước trên mặt đất, sau đó mới dẫn nước xuống giếng. Thế mà ở đây là có thoát nước xuống dưới đất, thật sự là có hơi quái gở.

Cho nên tôi mới nghĩ, hệ thống thoát nước của nơi này hoặc là dẫn nước xuống sông ngầm dưới lòng đất, hoặc là bên dưới lòng đất xung quanh thành cổ có những giếng hoặc ao trữ nước, nước này sẽ chảy thông xuống các giếng sâu đó, được cất trữ. Những cái giếng này có lẽ cũng giống hệ thống giếng ngầm Turfan vậy, dưới lòng đất giếng này nối với giếng nọ, một giếng đầy nước thì tự động chuyển nước sang giếng khác, cho đến khi tất cả các giếng đều đầy nước mới thôi.

Hang động bên dưới pho tượng này, có lẽ chính là miệng giếng hồi đó, có khả năng khá lớn là vậy. Tháp đá chúng tôi vừa nhìn thấy, Bàn Tử nói bên dưới có tiếng nước chảy, có lẽ cũng là tiếng dẫn nước xuống cống ngầm dưới lòng đất mà thôi.

“Ồi mẹ, đây chính là đào hầm sâu, trữ lương nhiều, xem ra tư tưởng chủ tịch Mao cũng đến từ người xưa mà. Tây Vương Mẫu nhà mình đúng là đầu ra đấy.” Bàn Tử nói.

Phan Tử nói: “Nhưng ở đây lượng mưa ít như thế, mấy năm mới có một trận mưa lớn, mà loại công trình lớn như thế này cũng phải tốn mấy trăm năm, mẹ kiếp thế thì còn tác dụng gì?”

“Nếu là tính trong khoảng thời gian ngắn, thì có lẽ là lợi bất cập hại. Nhưng mà quốc gia Tây Vực, có nước là có thể xưng vương, Lô Lan được xưng là nước lớn Tây Vực cũng chỉ có khoảng mấy ngàn binh sĩ. Ở đây địa hình quái dị, nếu tích trữ được một lượng nước lớn, thì dù quy mô đất nước có không lớn nhưng vẫn có thể cố thủ được. Anh nhìn nơi này mà xem, ốc đảo này được hình thành chắc chắn cũng là vì nguyên nhân như vậy. Cây có thể giữ nước, nước có thể nuôi cây, Tây Vương Mẫu năm xưa rõ ràng là một kẻ biết mưu tính sâu xa.”

Vốn vị trí của khu vực thành cổ Tây Vương Mẫu đã cực kỳ trũng, thiết

kể như thế này thậm chí có thể dẫn cả số nước ngầm có hạn dưới sa mạc nữa. Có điều, nếu như tôi nghĩ đúng, chúng ta đến đây đã mấy ngày rồi, thời gian dài như thế mà những đường giếng này vẫn chưa thoát hết nước, chứng tỏ hệ thống giếng này đến tận bây giờ vẫn còn chưa đầy, chẳng biết những đường giếng và đường cống dưới lòng đất sâu đến mức nào?

Phan Tử suy nghĩ một chút, gật đầu nói: “Có lý, nhưng mà, mọi việc có lợi ắt có hại, nếu như xảy ra chiến tranh, có người lén vào trong thành đầu độc bệnh dịch hoặc thuốc độc vào đó, chẳng phải toàn bộ người trong thành sẽ xúi quẩy sao?”

Tôi nói: “Miệng giếng chắc chắn không quá nhiều, tôi thấy có khi chỉ có Tây Vương Mẫu và gia đình quan lại mới có thể có giếng, dân thường có lẽ chỉ có giếng công cộng như ban nãy chúng mình nhìn thấy thôi. Nhưng chỗ giếng này chắc chắn là có canh gác nghiêm ngặt, mình xem phim cổ trang rồi đây, cái trò đầu độc này, nhìn thì dễ, nhưng làm thì vẫn có độ khó nhất định, dù sao miệng giếng sâu, bỏ độc vào độc bị pha loãng mất, chỉ e cũng chả đầu độc chết nổi một con khuẩn E.coli ấy chứ.”

Nói đến đây, Bàn Tử bỗng ngẩn ra, không biết nghĩ đến cái gì, suy nghĩ một chút rồi đột nhiên nói: “Ồi đệt, nói vậy thì những miệng giếng này chắc chắn thông với nhau, như vậy bọn mình có thể từ miệng giếng chui vào trong cung Tây Vương Mẫu luôn ấy chứ.”

Tôi nói, quả thực là thế, nhưng mà chúng ta không phải cá, hơn nữa, ở phía dưới, các miệng giếng thế nào cũng đan xen chằng chịt khắp nơi, như một mê cung vậy, thì dù cho anh có bộ đồ lặn tối tân nhất cũng chưa chắc sống sót mà đi ra được. Nói không chừng, miệng giếng bên dưới kia đường kính chỉ bằng miệng bát, vậy càng phiền rồi.

Bàn Tử mắng: “Nhà chú này lại mia mai tôi đấy hả? Bàn gia ta béo một tí thì vương mắc gì cậu chứ.”

Tôi nói: “Đệt, tôi mia mai anh bao giờ. Tôi cũng đâu có gậy đến mức chỉ bằng cỡ miệng bát chứ.”

“Tôi nghĩ không đâu.” Bàn Tử nói: “Tụi này hồi trước khi lên biên cương kiến thiết phải đi học cơ bản, đào kênh mương dẫn nước ở bờ

ruộng, độ rộng thế nào là phải căn cứ vào lượng nước, ví dụ như mưa mà to thế này, đường cống mà rộng cỡ cái bát thì sao mà đủ dùng được? Tiểu Ngô không phải cậu tính toán được mấy cái này à?”

Hỏi tôi học kiến trúc cũng có nghiên cứu về mặt này rồi, có điều, đến giờ cần dùng thì đã hoàn toàn không dùng được rồi, suy nghĩ vài giây, vẫn là đành bỏ cuộc. Tôi nói: “Bây giờ không nhớ ra nổi nữa, hay là chờ đến lúc nghỉ ngơi thì suy nghĩ kỹ một chút.”

Phan Tử nói: “Thôi, cậu Ba, hai người đừng suy nghĩ mấy thứ này nữa, mau lên đi, cứ ngồi tính, dù có tính ra độ rộng bằng cái đường tàu hỏa thì chúng ta cũng không thể xuống đó được. Hơn nữa, bây giờ quan trọng nhất là ta phải mau chóng chạy tới chỗ ông Ba.”

Tôi nghĩ cũng phải, lập tức gật đầu, thu gom lại tinh thần, không suy nghĩ những thứ này nữa. Đến đúng lúc này, chợt nghe thấy từ trong khu rừng ở sau lưng bỗng nhiên vang lên một tiếng cành cây gãy, đồng thời tán cây rung lên, tiếng lá cây xào xạc liên miên không dứt, không biết là có thứ gì đang di chuyển trong bụi cây dày đặc.

Suốt chặng đường chúng tôi đi, trong rừng hầu như chẳng có tiếng động gì, tự dưng loáng cái đã xuất hiện động tĩnh này, khiến chúng tôi giật nảy mình, tất cả đều khựng lại, quay đầu nhìn.

Tán cây dày đặc, ngoại trừ pho tượng đá mặt người thân chim khổng lồ thì không nhìn thấy rõ cái gì cả, âm thanh kia cũng lập tức dần dần dừng lại. Rất nhanh, rừng cây đã trở về sự lặng tĩnh như tờ khiến người ta phải ngộp thở.

Chúng tôi nhìn nhau, động tĩnh như thế này chắc chắn không phải phát ra từ một thứ gì đó nhỏ bé. Xem ra, trong rừng cũng không phải là không có cái gì.

Phan Tử bèn giương súng lên, ra hiệu bảo bọn tôi cũng chuẩn bị vũ khí, đừng nói gì nữa, mau rời khỏi nơi này. Chúng tôi gật đầu, không dám lè mề nữa, tập trung tinh thần bắt đầu quan sát động tĩnh khắp bốn phía, bước chân lại nhanh hơn.

Đi được một hai bước, đột nhiên Bàn Tử “Í” một tiếng, nói: “Chờ chút!”

Chúng tôi hỏi anh ta sao thế, anh ta quay đầu lại, chỉ về phía pho tượng đá mặt người phía sau, hỏi bọn tôi: “Vừa rồi cái mặt nó quay về hướng nào?”

Chúng tôi nhìn về phía tượng đá, liền phát hiện, không biết từ bao giờ khuôn mặt tượng đã quay ngoắt lại, khuôn mặt khổng lồ nanh ác lạnh lùng mọc đầy râu xanh đang quay về phía chúng tôi. Bởi vì bị cây cối che mắt phân nửa, cho nên trông nó như một sinh vật quái gở đang nấp sau tán cây rình mò bọn tôi vậy.

-----oOo-----

Chương 72: Hướng quay của tượng đá

Nguồn: EbookTruyen.VN

Da đầu tôi lập tức tê dại đi, nhịp tim đột nhiên tăng mạnh, căng thẳng vô cùng.

Phan Tử nuốt nước bọt, nói: “Tôi không đề ý... Nhưng chắc chắn không phải về hướng này.”

Bàn Tử nói: “Mẹ kiếp, gặp ma rồi, lẽ nào tự nó quay đầu lại? Hay là chúng ta động chạm phải cơ quan nào rồi?”

Tôi nói là không thể, vừa nãy khi đến gần tôi đã nhìn rất rõ ràng rồi mà, rõ ràng là nguyên một tảng đá, không thể nào có cơ quan bấy rập gì được.

Phan Tử nhìn chăm chăm pho tượng đá, nói: “Vừa nãy không nhìn kỹ, hay là bức tượng này có hai mặt nhỉ.”

“Hai mặt cái đầu ấy, vừa nãy lúc rời đi tôi đã quay đầu nhìn lại mấy lần rồi, mặt sau của pho tượng kia chắc chắn không có cái mặt này.”

Đích xác là vậy. Nhìn từ phía chính diện, khuôn mặt tượng đá này khiến người ta có cảm giác rất quái dị, cũng là không chút cảm xúc gì, nhưng về mặt toát lên vẻ tối tăm và oán độc. Nhìn mà kinh hãi.

“Mẹ kiếp, chắc chắn là tự lộn đầu lại, thứ này chẳng lẽ là sinh vật sống.” Phan Tử nói. “Chúng mình đừng phải tảng đá thành tinh rồi.”

Tôi nói: “Chúng ta cũng không phải đi thẳng gì, chắc là vấn đề do góc nhìn, đừng tự dọa chính mình.”

Bàn Tử chửi: “Góc nhìn cái chó gì, đây chắc chắn là có vấn đề rồi, sao cậu lại nghĩ là mình tự lừa mình dối người cơ chứ.”

Tôi có hơi lúng túng, Bàn Tử bảo: “Có cần quay lại xem không?”

Phan Tử lắc đầu, chọt móc khẩu súng ra, lên đạn, nhắm ngay vào khuôn mặt khổng lồ kia, định nổ súng. Hành động này của anh làm chúng tôi phát khiếp, suýt nữa thì không kịp phản ứng, Bàn Tử tức khắc gạt khẩu súng ra một chút, đoàng một tiếng, viên đạn gầm lên bay sượt qua, bắn trúng vào cái cây họ Dầu bên cạnh pho tượng đá, khiến toàn bộ cái cây rung lên một chút. Chúng tôi lập tức quay ra nhìn tượng đá, nghĩ thầm làm thế này quá ngang ngược rồi, ngộ nhỡ cái thứ này nó sống thật, thì đừng có trực tiếp đụng chạm đến nó.

Bàn Tử đã chuẩn bị sẵn tư thế chiến đấu, tay đã mò đến ngang hông rồi. Mọi người nhìn chăm chăm tượng đá, chuẩn bị tinh thần nó sẽ có dị động gì đó bất cứ lúc nào.

Nhưng mà pho tượng kia lại không có chút phản ứng nào, gương mặt quỷ dị kia vẫn lạnh lẽo như vậy, không có gì thay đổi, dường như chỉ là một pho tượng đá bình thường. Chờ một lát, Phan Tử mới lui đạn, nói với bọn tôi: “Đấy mấy cậu xem, có việc gì đâu, là đá mà, đúng là nhìn làm rồi, nơi này đường đi khúc khuỷu vòng vèo, chúng ta đi mau, đừng rề rà nữa.”

Tôi cũng thở phào một hơi, nói đúng là thần hồn nát thần tính, ở nơi như thế này thật là khiến thần kinh tôi căng như dây đàn. Ngay cả năng lực phán đoán đúng sai cũng mất tiêu luôn.

Bàn Tử cau mày, vẫn chưa tin: “Hồi ông đây lên biên giới kiến thiết, dùng máy tiện rồi, ánh mắt cực độc luôn, sao có thể nhìn làm được.”

“Máy tiện là máy tiện, đây là rừng rậm, vật tham chiếu phức tạp mà, nhìn làm cũng không lạ gì.” Tôi nói.

Phan Tử lại giục đi mau, Bàn Tử thì cứ sống chết không chịu, muốn lấy súng của Phan Tử, buông trang bị mình xuống, nói với bọn tôi: “Mấy người đừng có nhúc nhích, để tôi đi xem, hai phút thôi.” Nói rồi liền đi về phía bức tượng.

Chúng tôi biết tính tình Bàn Tử, cũng hết cách, đành để anh ta đi. Tôi ngồi xuống nghỉ ngơi, Phan Tử mắng một câu phiền phức.

Liền nhìn thấy Bàn Tử vác khẩu súng đi, rón rén từng bước, đi được nửa đường, đột nhiên anh ta khựng lại, lùi một bước, không biết nhìn thấy cái gì.

Phan Tử sốt ruột quá, kêu to gọi anh ta: “Làm cái trò gì đấy? Mau đi coi!”

Lời chưa nói hết, Bàn Tử đột nhiên quay phắt đầu lại. Rồi xoay người chạy trốn chết, còn gào lên với bọn tôi: “Là sống đấy! Chạy mau!” Cùng lúc đó nhìn thấy “khuôn mặt” của tượng chim mặt người quái dị ở phía xa đột nhiên biến đổi, cặp mắt xé ngược lên, khóe miệng cong vút lên đến mức không thể tưởng tượng nổi, từ một khuôn mặt không cảm xúc, biến thành một mặt cười cực kỳ dữ tợn.

-----oOo-----

Chương 73: Rạn nứt

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôi dựng cả tóc gáy, nghĩ thầm đúng là gặp ma rồi, cái thứ này đúng là sinh vật sống?

Bàn Tử đã chạy vọt lên trước cả chúng tôi, vẫn không ngừng chạy, kéo chúng tôi chạy cùng, gào lên: “Ngăn người cái gì đấy!”

Bàn Tử kéo chúng tôi chạy đi mấy bước, lúc này vẫn chưa kịp phản ứng, quay đầu lại nhìn, lại thấy một cảnh tượng càng thêm ly kỳ: lúc này, bộ mặt của tượng đã nứt vỡ ra, bên trong tượng đá hình như có cái gì đó, trào ra ngoài ở ngũ quan khuôn mặt.

“Chó thật!” Tôi chửi mộ tiếng, nghĩ bụng đúng là dự cảm của mình quá không sai, lập tức vắt chân lên cổ mà chạy.

Chúng tôi đang ở giữa một nơi hoang tàn đồ nát, bên dưới là dây leo và đá lởm chởm, thực sự khó mà tăng nhanh tốc độ được, chỉ đành chạy men theo thê núi, chỗ nào tiện thì chạy chỗ đấy, ngã dúi dụi mấy lần liền, hai đầu gối bị va đập đến toác cả ra, mà vẫn phải chạy đến khi sức cùng lực kiệt, quay đầu nhìn lại, mới nhận ra mình vẫn chưa chạy được xa mấy, có điều pho tượng đá kia vẫn ở nguyên tại chỗ chứ không có đuổi theo, đứng ở khoảng cách này thì không còn nhìn thấy rõ nữa.

Trong lúc cuống cuống mà chạy, vấn đề thể lực đã kéo dài khoảng cách giữa chúng tôi, Bàn Tử với Phan Tử đều đã chạy trước tôi rất xa, vẫn còn đang cắm đầu cắm cổ chạy. Tôi gào lên gọi bọn họ đứng lại. Bọn họ bèn chạy vọt về kéo tôi xềnh xệch đi, tôi kéo lấy họ, bảo bọn họ giờ trốn trước đã, sau đó mới xem chừng pho tượng ở xa xa kia.

Thấy bức tượng cũng không đuổi theo, bọn họ cảm thấy ngạc nhiên, chúng tôi thở hồng hộc, lại quay lại nhìn, bức tượng đá vẫn không chút sút mẻ.

Lúc này, bọn tôi mới thả lỏng một chút. Bàn Tử thở hồng hộc như cái ống bễ lò rèn, một nhọc nói: “Sao thế? Tiểu Ngô, nó bất động kia, đây có phải là cơ quan gì không?”

“Chúng mình vốn đâu có đụng chạm vào nó, sao lại là cơ quan được? Mấy cả, cơ quan cũng không thể đến mức ấy được.”

Đây chắc chắn không thể là cơ quan bẫy rập, toàn bộ pho tượng khắc từ nguyên khối đá, hơn nữa, còn bị kẹp giữa hai cây đại thụ, nếu nó muốn xoay đầu thì sẽ tạo ra động tĩnh cực lớn, thậm chí có thể vặn gãy hai cái cây. Cho nên, nếu là cơ quan thật, thì nó cũng không thể chuyển động, điểm này là không còn nghi ngờ gì nữa. Nhưng mà, dù tôi có nghĩ thế nào, thì sự thật nó vẫn là đã quay đầu rồi, đúng là quái gở.

Thật ra tôi đã có chuẩn bị tinh thần với những chuyện sẽ gặp phải ở trong nước Tây Vương Mẫu rồi, nhưng chuyện như thế này, vẫn là vượt quá khỏi trí tưởng tượng của tôi.

Lúc này, Phan Tử lấy ống nhòm ra khỏi túi trang bị, nhìn về hướng pho tượng kia một lúc. Tôi bèn vội hỏi sao rồi? Rốt cuộc nó là cái gì thế? Liên thấy vẻ mặt Phan Tử đầy kinh ngạc, thốt lên: “Ôi đệt mẹ? Biến rồi?”

“Cái gì?” Tôi lập tức giật lấy cái ống nhòm, nhìn về phía đó, vừa nhìn thì thấy quả nhiên trước mặt chúng tôi là mặt sau của bức tượng, thế mà, khuôn mặt dữ tợn kia đã biến mất rồi.

Tôi còn chưa đặt ống nhòm xuống đã bị Bàn Tử giật mất, trong đầu tôi rối một nùi, chẳng lẽ những gì chúng tôi vừa nhìn thấy là ảo giác ư? Không thể nào, cả ba người bọn tôi khiếp vía đến nỗi suýt đá ra quần, chuyện này là thế nào? Khuôn mặt chúng tôi vừa nhìn thấy là sao? Chẳng lẽ là hồn ma?

“Bà già nhà nó, chẳng lẽ có kẻ đã chơi mình à?” Bàn Tử nói.

Bọn tôi sợ anh ta lại lỗ mãng, bèn kéo anh ta ngồi xuống. Đá tảng ở đây không vững, Bàn Tử lão đảo một cái rồi trượt xuống, bọn tôi lại lập tức giữ chặt lấy anh ta lại. Trong lúc vô tình liền nhìn thấy, ở trên một tảng đá khổng lồ cách đây khoảng hơn mười mét, có một phù điêu chạm khắc khuôn mặt to tướng, giống y chang khuôn mặt chúng tôi vừa nãy nhìn thấy, cũng là nét mặt lạnh lẽo nhìn đăm đăm về phía trước, nét mặt trông như xác chết.

Lúc nãy cảm đầu cảm cổ mà chạy, không để ý đến các di tích khắp bốn phía, cho nên không biết bức phù điêu này có đúng là vốn nằm ở đây hay không.

Bàn Tử và Phan Tử nhìn thấy, lập tức cảm thấy không ổn, đều đứng vững cả lên. Bàn Tử bảo: “Mẹ kiếp, này mà không phải sống.”

“Không chỉ một đâu!” Phan Tử nói, chỉ vào một bên. Chúng tôi quay ra nhìn, liền phát hiện trên khắp các tảng đá lớn ở bốn phía, cứ cách ba bốn bước lại có một bức phù điêu mặt người, to nhỏ đủ cả. Nhưng phần lớn đều bị dây leo mọc che kín hết, không nhìn thật kỹ thì không nhận ra được, mà khi nhìn thật kỹ ra, thì mới nhận thấy quy mô kinh người của nó. Hầu như khắp mọi nơi đều có. Cách nơi chúng tôi núp chưa đến mười mét, chính là một khuôn mặt khổng lồ, quái gở là, toàn bộ các bức phù điêu ở nơi này đều chạm khắc hình mặt người chứ không khắc hình

thân chim.

Bàn Tử thấy vô vàn những cặp mắt bằng đá đờ đẫn nhìn mình như thế, không khỏi phát hoảng, lập tức giương súng của Phan Tử lên. Tôi lập tức đề anh ta lại, bảo anh ta đừng có hành động thiếu suy nghĩ. Tôi đã cảm nhận được xung quanh đây có chút không ổn, những thứ này hình như không phải phù điêu đâu.

Tôi còn không kịp suy nghĩ cẩn thận rõ ràng xem những thứ này rốt cuộc là cái gì, thì đột nhiên, một bức phù điêu trong số đó bất chợt nứt toác ra, tiếp đó, tôi liền bắt gặp được một cảnh tượng kỳ lạ: đá vỡ vụn ra, sau đó tất cả bay lên không trung.

Tôi há mồm tròn mắt nhìn, nghĩ thầm lẽ nào tôi bị thần kinh rồi? Ban ngày mà cũng sinh ảo giác? Chợt nghe Phan Tử gầm lên một tiếng: “Mẹ kiếp, là con thiêu thân!”

Tôi tức thì bừng tỉnh đại ngộ, nhìn kỹ lại, hóa ra những viên đá vụn đang bay kia là những con thiêu thân màu đen, những hình mặt người này là do những con thiêu thân tùm tùm xếp lại mà thành, thảo nào chóc chóc xuất hiện chóc chóc biến mất. Ngay lập tức, liền thấy những phù điêu mặt người ở khắp xung quanh cũng bắt đầu nứt toác ra, một lượng lớn bay vút lên không trung, tản ra bốn phía.

Rõ ràng những con thiêu thân này núp trên các di tích, sau đó bị chúng tôi quấy nhiễu, không biết vì sao lại xếp thành hình mặt người thế này. Chẳng mấy chốc, bầu trời gần như bị phủ kín bởi những mẩu vụn đen, mấy con thiêu thân này không biết có độc hay không, chúng tôi cứ theo bản năng mà dùng áo bịt mũi, có điều, thông thường những loài sinh vật dùng màu sắc để tự vệ thì thường không độc. Nhìn thiêu thân dần dần bay tán ra, như những cánh hoa đen rải khắp trời, rất có cảm giác.

Bàn Tử bắt lấy mấy con, nói là muốn nhìn kỹ xem sao, mấy con thiêu thân này không biết là cái giống gì nữa, nhưng mà bắt mấy lần rồi mà không trúng. Chúng tôi cũng dần dần thả lỏng, đây cũng coi như là một hồi sợ bóng sợ gió. Có điều, cũng không trách chúng tôi được, tình cảnh này quả thực khiến người ta khiếp vía.

Chúng tôi đứng nguyên tại chỗ, trong lúc đây không dám hành động thiếu suy nghĩ gì, khi bọn thiêu thân lục tục bay đi, chỉ còn lại một

ít, lúc bấy giờ, chúng tôi liền nhìn thấy di tích có sự thay đổi. Nơi mà thiêu thân vừa che kín đi, giờ lộ ra một mảng trắng xóa. Nhìn kỹ, liền phát hiện ra tất cả toàn là da rắn lột trắng hếu, quần đày trên các dây leo thực vật, trông giống như những dây ruột non ruột già trắng ớn của loài động vật nào đó.

Bàn tử nhảy xuống, nhìn thấy dây leo, bới mấy sợi dây leo rồi chửi một tiếng. Da rắn lột đa phần đã thối rữa lở loét đủ kiểu, cực kỳ kinh tởm, đày dây leo xoắn xuýt vào đó, nhìn khắp xung quanh, đâu đâu cũng là da rắn. Tất cả lũ thiêu thân vừa rồi đều bám trên da rắn đó, chắc là đã bị mùi xác thối thu hút kéo đến, nơi này có thể là nơi rắn đến ẩn núp để lột da.

Chúng tôi nhìn mà lạnh cả người, khu di tích này có quy mô cực lớn, phải có biết bao nhiêu rắn sinh sống ở đây thì mới có thể lột được cả đồng da như thế này?

Bàn Tử trèo lên, bới ra được một bộ da rắn đem xuống cho bọn tôi xem. Phần đầu của bộ da trương phình lên, có thể nhìn thấy hình mào gà, đích thị chính là da lột của lũ rắn độc này rồi. Bộ da rắn này to cỡ bằng bắp chân, to hơn lũ rắn lúc trước chúng tôi gặp phải nhều, xem ra, tầm vóc của lũ rắn ở đây chúng tôi không thể tính toán được.

Bàn Tử đương nhiên là thấy tởm chết được, cau mày, không thèm nhìn nữa.

Da rắn lột cực kỳ quan trọng lại quý giá, một cân ta có thể bán được đến hơn trăm tệ, với quy mô của nơi này, ít nhất phải đến mấy tấn da rắn rồi, giá trị để kinh người, nếu Bàn Tử mà biết chắc sẽ không còn thấy tởm nữa đâu. Có điều, tôi cũng biết, cảm thấy khắp mình mẩy nổi đầy da gà.

Phan Tử sờ sờ bộ da rắn, nói: “Lớp da vẫn còn rất cứng chắc, hình như là mới lột cách đây không lâu. Đây là nơi chúng lột da, nếu đụng phải mấy con rắn ở đây, chúng sẽ cho rằng địa bàn của mình đã bị xâm phạm nghiêm trọng, chắc chắn sẽ tập kích chúng ta, tôi thấy nơi này không thể ở lâu.”

Tôi quay ra sau nhìn, muốn đi tiếp, tất phải đi qua những khu vực rắn lột da này, đây là việc cực kỳ khó chịu, có điều, lo lắng của Phan Tử là hoàn toàn chính xác. Những nơi kín đáo ở đây rất có thể có những lũ rắn độc này.

Chúng tôi lập tức lên đường, vội vội vàng vàng rời khỏi khu vực này, tôi vốn tưởng rằng ít nhất cũng đụng phải một hai con rắn, thế mà quãng đường đi ra lại thuận lợi cực kỳ, chúng tôi không hề phát hiện thấy cái gì cả. Mới nhớ ra, hình như ban ngày rất ít khi gặp phải rắn, xem ra lũ rắn này là động vật ăn đêm, điều này cũng chứng tỏ, vào buổi tối cánh rừng này chắc chắn sẽ vô cùng náo nhiệt.

Tôi đi sâu vào trong, ngửi thấy được một mùi tanh hôi đến là buồn nôn, thứ mùi này cực kỳ quái gở, khi đi ra khỏi khu di tích, men theo địa thế mà về lại cánh rừng, đủ các thứ trong dạ dày đã ọc lên nghẹn ứ ở cổ họng rồi.

Sau khi, lại tiếp tục đi sâu vào rừng rậm, cái cảm giác cả bầu trời bị che khuất lại ập thẳng vào mặt, có điều, đã trải qua khoảng thời gian vừa nãy, cho nên cảm thấy bầu không khí trong rừng rậm chính thật là đáng hưởng thụ, không khí ẩm ướt trộn với mùi đầm lầy vẫn tốt hơn mùi tanh tưởi của rắn nhiều. Rất nhanh sau đó, cảm giác buồn nôn của tôi đã biến mất rồi.

Chân chừ trong khu di tích một hồi lâu, cho nên Phan Tử đi nhanh cực kỳ, có điều, thể lực đã đến giới hạn rồi, chúng tôi không nói chuyện nữa, cứ đi bộ như thế bốn, năm tiếng đồng hồ. Chúng tôi cảm nhận được rõ ràng địa thế lại càng hạ thấp, nước trong đầm lầy lại càng chảy xiết, khắp xung quanh lúc nào cũng nghe thấy tiếng thác nước chảy xiết, nhưng không biết là ở nơi nào.

Phan Tử lấy lương khô, chúng tôi vừa ăn vừa đi tiếp, không lâu sau đó, cuối cùng cũng đến được một chỗ thác nước, đó là một đoạn đứt gãy địa tầng khi địa thế đột ngột hạ thấp, không biết là di tích cổ đại gì nữa.

Suốt chặng đường đi, tôi gần như có thể khẳng định thung lũng núi này có địa thế lòng chảo, vùng trung tâm thung lũng chắc là nơi thấp nhất, như vậy, toàn bộ nước đều chảy về nơi ấy. Tôi cảm thấy cung Tây Vương Mẫu hẳn là phải ở đây, nhưng bây giờ điều đó không còn quan trọng nữa.

Sau khi đi qua thác nước, cả người chúng tôi đều ướt đẫm, đến phía dưới thác nước lại là một hang động, dường như nước ngấm hết vào đất, thảm thực vật lại càng dày đặc, hầu như không còn một khe hở nào để bước đi

nữa, mà ở dưới này vốn không thể nhìn thấy bầu trời đâu, chúng tôi gần như là phải chen chúc mà tiến lên từng đoạn một, thế là mất đi cảm giác phương hướng.

Khói hiệu của bọn chú Ba loãng đi rất nhanh, cho dù chúng tôi đã chỉnh lại la bàn, nhưng vẫn lo sẽ đi chệch hướng quá xa. Phan Tử đành phải dừng lại, trèo lên cây phân biệt phương hướng.

Lúc này, tôi đã mê man cả người rồi, Phan Tử vừa trèo lên, tôi với Bàn Tử bèn trèo lên một cành cây dựa vào đó mà thừa dịp nghỉ ngơi lấy sức một chút. Nhưng mà, chẳng được bao lâu sau, Phan Tử đã chỉ rõ được phương hướng, nói đã đến gần chỗ bọn chú Ba rồi, lại bắt chúng tôi đi tiếp như muốn đòi mạng nhau.

Lúc này nhìn đồng hồ, đã đi không ngừng nghỉ suốt một ngày trời rồi, trong hoàn cảnh như này mà bôn ba với cường độ mạnh như thế, tôi thật đúng là chưa trải qua bao giờ, đến bây giờ tôi vẫn có thể đứng lên được, đúng là giờ thể lực đích xác là đã vượt trội lên không ít rồi. Nhưng mà bây giờ đã vượt qua cực hạn của tôi rồi, tôi cứ có cảm giác chỉ cần ngồi xuống một cái là sẽ thiếp đi luôn.

Bàn Tử và Phan Tử bàn bạc một chút, rồi cuộc hành quân cấp tốc lại bắt đầu. Bàn Tử thấy sắc mặt tôi tái lợt ra, biết thể lực tôi đã tiêu hao quá mức rồi, nhưng mà trong tình huống bây giờ anh ta cũng không thể giúp gì được cho tôi. Chỉ có thể không ngừng tán phét với tôi, đòi sự chú ý của tôi.

Xung quanh cảnh sắc đơn điệu, không có chủ đề để nói chuyện, Bàn Tử bèn nhìn cái gì đó trong nước, rồi hỏi tôi: “Tiểu Ngô, cậu nói xem, trong mấy cái nhà rách chìm dưới nước này liệu có mình khí gì không nhỉ?”

Tôi nói, dựa theo kinh nghiệm khảo sát thành cổ Lô Lan thì đương nhiên sẽ có một vài thứ, nhưng mà bởi vì thành cổ này bị nhấn chìm dưới nước rồi, cho nên những thứ như tơ lụa thẻ tre không cần phải vớt vãng nữa, nổi niêu chén bát thì chắc là còn thừa một ít. Anh định làm gì thế hả? Bộ lại ngứa tay rồi à?

Bàn Tử bèn vội nói không ngứa không ngứa, sao cậu lại dùng ánh mắt hẹp hòi đấy mà nhìn Bàn gia ta, mục tiêu bây giờ của chúng ta là một món bở hơn nữa cơ, đồ tới tay là tôi nghỉ hưu luôn, mấy thứ chai chai lọ

lọ đó đáng mấy đồng, dù thế nào bọn mình cũng phải mò được mấy thứ đáng để đem bán đấu giá ở nhà hàng Bắc Kinh chứ lị.

Tôi nghe mà thở dài một cái, lúc mới đầu thì còn có tí tác dụng, chứ càng về sau trước mắt tôi càng nhòe nhoẹt cả đi, những thứ ở phía xa xa tôi không còn nhìn thấy rõ nữa rồi, cây cây cối cối đều mờ mờ ảo ảo. Nghĩ thầm chẳng lẽ sắp té xỉu rồi, đúng là mắt mắt quá mà. Chợt nghe Bàn Tử nói: “Mẹ, sao lại nổi sương rồi?”

Cố sức lấy lại tinh thần, tôi dụi mắt nhìn khắp xung quanh, nhận ra đúng là sương mù thật, không phải mắt tôi hoa lên, mà là sương mù này không biết nổi lên từ bao giờ, xám xịt mờ ảo, cánh rừng phía xa xa đã hoàn toàn không nhìn thấy rõ nữa, mấy cái cây trước mặt cách mấy mét thôi cũng đã biến thành những bóng hình quái dị. Một luồng khí âm lạnh bắt đầu chụp lên toàn bộ cánh rừng.

Không biết là do mệt nhọc quá độ, hay là do nhiệt độ hạ thấp nữa. Nhịp tim tôi bắt đầu nảy lên cực nhanh, cực kỳ bất an, cảm giác xoắn xuýt đè ép lên ngực tôi cứ như là bóng đè.

Đêm qua là ở ngoài biển cây, bên trong biển cây có sương mù hay không chúng tôi không biết, cũng không biết sương mù này có độc hay không, có điều, chúng tôi không thể nào chú ý đến nhiều thứ như thế, đằng nào thì cũng không mang theo mặt nạ phòng độc.

Chúng tôi xé quần áo, thấm ướt rồi bịt vào lỗ mũi, lại đi một đoạn, không có cảm giác gì khó chịu thì mới bỏ ra. Có điều lúc này, chúng tôi phát hiện sương mù đã dày đặc đến mức không còn nhìn thấy cái gì rồi.

-----oOo-----

Chương 74: Đêm đầu tiên: Sương mù

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đáng ra, dựa theo dự đoán của Phan Tử, nếu chúng tôi đi đường suốt đêm, đi thêm năm sáu tiếng nữa, không có gì bất trắc xảy ra, thì đến nửa đêm này là chúng tôi có thể đi đến vị trí đốt khói hiệu rồi. Thế nhưng, người tính không bằng trời tính, thật không tính được rằng, trước khi mặt

trời lại, nhiệt độ không khí thay đổi, sau cơn mưa to giữa biển cây liền nổi cơn sương mù.

Cứ như vậy, chúng tôi vốn không thể đến kịp, chúng tôi dựa vào la bàn kiên trì đi tiếp trong rừng suốt hai mươi phút, Phan Tử tuy rằng trong lòng sốt ruột như có lửa đốt, nhưng cũng không dám tiếp tục tiến bước.

Tuy chúng tôi có thể giữ vững phương hướng chính xác, nhưng trong rừng sâu, không thể đi thẳng tắp được, bây giờ tầm nhìn lại hạn hẹp nữa, có khi đi ngang qua doanh địa của chú Ba cũng không nhận ra ấy chứ, thậm chí rất có thể lại đi theo tuyến đường hình chữ S nữa.

Hơn nữa, khi tầm nhìn bị thu hẹp lại, đi lại trong rừng mưa như thế này tiêu hao cực kỳ nhiều thể lực, đã đạt đến mức độ con người không thể chịu đựng được nữa, đi chưa được bao nhiêu mét đã chắc chắn phải dừng lại để thở dốc, khắp bốn phía lờ mờ tăm tối cũng khiến con người cảm thấy cực kỳ bất an.

Sương mù càng ngày càng dày, đến khi chúng tôi dừng lại, tầm nhìn gần như hạ xuống 0, cách hơn một mét, cũng chỉ có thể nhìn bóng đen, vốn là bên dưới tán cây đã quá mức tối tăm, hiện giờ quả thực chẳng khác gì nửa đêm. Chúng tôi không thể không bật đèn mở chiếu sáng, cảm giác như thể mình không phải đang ở trong rừng rậm, mà là ở trong một hang núi mọc đầy những cây cối.

Phan Tử nói, không thể đến kịp chỗ chú Ba dựa theo kế hoạch ban đầu nữa rồi, bây giờ chỉ có thể tìm một nơi an toàn để nghỉ ngơi tạm thời, đợi đến khi sương mù tan dần mới lại bắt đầu đi tiếp, thông thường thì, cứ đến sau nửa đêm là loại sương mù kiểu này sẽ tan thôi. Tới nhanh, đi cũng nhanh.

Phan Tử có kinh nghiệm đi rừng, nói rồi là không cho phản đối, tôi thật đúng là như trút được gánh nặng, cảm giác như được trở về từ Quỷ môn quan vậy. Nếu mà đi tiếp nữa, chắc là tôi sẽ mệt đến chết bất đắc kỳ tử luôn.

Chúng tôi tìm được một cái cây khô héo mục ruỗng đã gãy đổ xuống nước bùn, cái cây khổng lồ này khi bị đổ gãy liền đè thẳng lên những cây con cạnh đấy, cho nên không gian khá thoáng rộng, chúng tôi nghỉ ngơi ở đây. Mới đầu Phan Tử còn nói không được nhóm lửa, nhưng cuối cùng

toàn thân ướt đẫm đúng là không thể chịu nổi nữa, mới đi nhặt nhanh một ít dây leo khô ở xung quanh, tưới dầu lên nhóm một đống lửa trại.

Mấy cành dây leo khô này nói là nhóm lửa, chứ thực ra cũng ẩm ướt lắm, mới đầu còn bốc khói đen sì, đến khi bị sấy khô rồi thì lửa mới vượng lên được, Bàn Tử tận dụng thời cơ, bỏ thêm nhiều cành dây leo khô vào bên cạnh để sấy cho khô, sấy khô rồi thì ném vào trong đống lửa.

Thực sự là quá mệt nhọc, đến cả người không chịu được nhàn rồi như Bàn Tử mà cũng im lặng, chúng tôi ai nấy tự nghỉ ngơi phần mình.

Tôi cởi giày, thấy bít tất đã bị mài rách hết cả, trông như cái túi lưới ấy, lòng bàn chân thì toàn là mụn nước. Sau khi trở về từ Trường Bạch Sơn, hai chân của tôi đã chai thành một lớp dày cộm, hồi ấy tôi còn tưởng chân tôi vĩnh viễn không bị ma sát đến mức phỏng rộp được nữa, nào ngờ, đúng là không có gì là khó nhất, chỉ có khó hơn.

Xoa bóp lòng bàn chân và bắp chân, Phan Tử nhớ lại tuyến đường mà chúng tôi vừa đi, nói buổi tối không nhìn thấy khói được, đến mai thì chắc chắn khói đã tắt rồi, bây giờ chúng mình lại gần như không thể xác định được vị trí của bản thân, cho nên phải tạo ký hiệu thôi. Bàn Tử lại phân chia trang bị một lần nữa, tiếp tục đem đồ đạc trong ba lô tôi nhét vào trong ba lô bọn họ.

Tôi có hơi ngại ngùng, nhưng bây giờ không thể sĩ diện hão được, thể lực tôi thực sự không cân lại bọn họ nổi. Bàn Tử bảo tôi ngủ một giấc đi, nghỉ ngơi mà cứ căng thẳng như thế, càng nghỉ càng mệt đấy. Tôi không muốn cậy mạnh, bèn nhắm mắt lại.

Nhưng mà, lúc này đã quá mức mệt mỏi rồi, tình cảnh xung quanh bây giờ thực sự rất khó để mà bình tĩnh cho nổi, tôi chớp mắt được mấy phút, ngơ ngơ ngẩn ngẩn không ngủ nổi, bèn nhắm mắt nghỉ ngơi.

Vừa có tí buồn ngủ, chợt nghe giọng Bàn Tử khẽ hỏi Phan Tử: “Đại Phan, nói thật đi, nếu bọn mình đến đó rồi, ông Ba của ông không có đó, vậy tính làm sao?”

Phan Tử nói: “Sống phải thấy người, chết phải thấy xác, tôi đương nhiên phải đi tìm, cậu nghĩ đến việc này làm gì?”

Bàn Tử nói: “Ông đây đến chỗ này là để phát tài, không phải để chùi dít cho ông Ba nhà ông. Ông Ba ông bây giờ đang hành động theo một kế hoạch, phá hỏng việc này, Tiểu Ngô tỉnh lại Bàn gia tôi còn phải đi chăm sóc cho tâm tình cậu ta thì không nói, nhưng giờ không nói không được ấy. Tôi đại mồm nói chứ, nhớ mà ở đằng trước kia, ông Ba ông không còn, vậy tôi cầm trang bị tôi được chia, tự tôi làm việc của tôi, rừng này rộng thế, tôi không theo ông đi tìm bọn họ đâu.”

Phan Tử cười lạnh: “Giải tán à? Cánh rừng này quý quái dị thường, chúng ta còn chưa gặp phải vấn đề gì, chứ nhớ gặp vấn đề thì một mình cậu ứng phó sao. Huông hồ bên ngoài là sa mạc mênh mông mấy trăm ki lô mét, cứ coi như cậu mò được đồ mà còn sống ra ngoài, một mình thì có vượt nổi sa mạc không?”

Bàn Tử cười một tiếng, không nghe, bảo: “Bàn gia nhà ông là nhân vật cỡ nào chứ? Những việc này ông đây đều có tính toán cả rồi, nói sớm với ông một tiếng thôi, để ông khỏi phải lo lắng.” Có điều, nghe giọng điệu anh ta thì hình như đã có định liệu trước việc này rồi.

Phan Tử lắc đầu, thở dài nói: “Chuyện này ông đây chả miễn cưỡng. Nhà cậu cầm trang bị rồi, đi thì tùy, có điều, đừng trông mong gì lúc gặp chuyện thì tụi này sẽ tới cứu, tụi này mò được đồ thì cũng đừng mong sẽ được chia phần nào.”

“Ông lại dọa tôi, ông không biết tiếng tăm tôi, dọa người, Bàn gia chính là tổ tông đây.” Bàn Tử nói: “Bàn gia tôi đã nghĩ ra từ lâu rồi, ông Ba ông lần này đến đây, vốn không phải là tới mò minh khí, nếu mò được đồ tốt, ông đây chỉ có thể ăn lẻ, giống như Tiểu Ca ấy, chơi trò mất tích, hai lần trước cậu Tiểu Ca đó cũng quăng tụi mình đi còn gì, không chừng mò được món gì béo bở mà bọn mình không biết ấy.”

Tôi nghe xong thì thực sự không kìm được mà cười phì, nghĩ thầm tôi đây có thể khẳng định, Muộn Du Bình bỏ rơi chúng ta không phải vì tiền đâu.

Bàn Tử thấy tôi không ngủ, thì không nói nữa, chỉ bảo: “Người lớn nói chuyện, trẻ con nghe cái gì, đi đi đi đi, đi ngủ của cậu đi.”

Tôi cứ có cảm giác Bàn Tử biết tổng tôi giả vờ ngủ rồi, những lời này

chắc hẳn là nói để tôi nghe, nhưng tôi không biết anh ta định bày tỏ ý gì đây, hình như là đang nhắc nhở tôi về chuyện lần nào Muộn Du Bình cũng biến mất, lẽ nào anh ta chú ý thấy cái gì rồi, muốn nói với một mình tôi à?

Nhưng mà trong tình huống này, tôi không thể tách ra khỏi Phan Tử, chỉ có thể ngồi im không tỏ vẻ gì, chờ cơ hội. Với cả, tôi thực sự quá mệt mỏi rồi, không còn hơi sức đâu mà suy nghĩ những chuyện phức tạp này.

Khi mọi người rơi vào tĩnh lặng, tôi dựa vào một cành cây bên cạnh, dần dần bình tĩnh lại, rồi ngủ say như chết, ngay cả ngủ như thế nào cũng chẳng biết.

Trong lúc này có nằm mơ một chút, nhưng giấc ngủ quá nặng, trong mơ cũng chỉ thấy mơ mơ màng màng. Không biết ngủ bao lâu rồi nữa, khi tôi tỉnh lại, phát hiện xung quanh sương mù nhạt bớt đi nhiều, lại nhìn đồng hồ, mới ngủ được chưa đến ba tiếng đồng hồ.

Ngủ khá ngon, tinh thần lập tức hồi phục không ít, nhưng cơ thể thì vẫn đau nhức ê ẩm như bị rỉ sét vậy, xem ra còn gay go hơn cả lúc này, tôi cũng tưởng sau này không còn hiện tượng cơ bắp đau nhức như thế nữa, nào ngờ vẫn là không thoát được.

Tôi hoạt động thư giãn gân cốt một chút, cảm thấy khá hơn, liền nhìn thấy Bàn Tử ngồi ở bên kia, ngھn cổ nhìn lên một cái cây. Không thấy Phan Tử ở quanh đây.

Tôi lấy làm lạ, hỏi: “Phan Tử đâu rồi?”

Bàn Tử liền ra hiệu đừng nói gì cả với tôi, chỉ chỉ trên cây.

Tôi ấn thắt lưng của mình, chịu đựng cơn đau nhức khắp người, đi đến bên cạnh anh ta mà ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy trong sương mù đã có thể nhìn thấy lờ mờ cái bóng của mặt trăng, trên cây hình như có người, hình như là Phan Tử đã leo lên cây rồi.

Tôi hỏi chuyện gì xảy ra thế? Sao thằng cha này lại học bọn khi, thích nghỉ ngơi ở trên cây rồi? Bàn Tử khẽ nói: “Vừa có động tĩnh gì đó, anh ta trèo lên xem.”

Chưa kịp dứt lời, từ trên cây vang lên tiếng sụỵ, ý bảo chúng tôi im.

Chúng tôi vội vàng im lặng tập trung, nhìn anh, đợi mãi một hồi, mới thấy Phan Tử giơ tay ra hiệu cho bọn tôi, bảo bọn tôi lập tức lên cây.

-----oOo-----

Chương 75: Đêm đầu tiên: Vòng tay

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hai chúng tôi lập tức vận động tay chân, bắt đầu trèo cây.

Cây cối ở đây tương đối dễ trèo, có rất nhiều điểm để đặt chân, nhưng lại cần phải đặc biệt cẩn thận, trên cây toàn là các loại bùn thực vật và rêu, đặt chân không vững là dễ bị trượt. Mà một khi đã trượt là sẽ ngã thẳng xuống luôn.

Rón ra rón rén, mỗi bước thở một hơi, giống như đang bò trên một cái cây có đặt mìn vậy, vất vả lắm mới trèo lên đến bên Phan Tử.

Chỗ Phan Tử đứng là bên dưới một tán cây ở trên đỉnh, cành cây tương đối thưa thớt, sương mù càng nhạt hơn, cây này rất cao, trong sương mù trên đỉnh đầu lộ ra trăng quầng, hẳn là vì nơi đây là cao nguyên, ánh trăng rất sáng, có thể xuyên thấu quá sương mù, chiếu xuống nhiều tia sáng đến thế. Có điều, ánh trăng hòa cùng với màn sương, tạo một cảm giác cứ mờ mờ ảo ảo. Dưới ánh sáng u ám, có thể nhìn thấy cây cối khắp xung quanh, nhưng không phải là quá rõ, ở trong sương mù, tất cả đều lờ mờ không rõ.

Chúng tôi lên đến nơi, hỏi Phan Tử có việc gì thế. Anh bèn đề giọng thật thấp xuống nói: “Ở trên cây bên kia, hình như có người.”

“Bên kia?” Bàn Tử khẽ giọng hỏi. Phan Tử chỉ về một hướng, ra hiệu bằng tay: “Ước chừng khoảng trên dưới 20 mét, ở trên cành cây ấy.”

“Tôi thế này nhìn làm sao? Có đúng là Tiểu Ca hay không?”

“Vốn là cũng không nhìn thấy đâu, vừa nãy nó động tôi mới phát hiện.”

Phan Tử cau mày, giơ tay ra hiệu Bàn Tử nói nhỏ chút. “Có lá cây che chắn, nhìn qua không rõ lắm, nhưng chắc không phải Tiểu Ca.”

“Không nhìn lộn đây chứ, có phải ông vội vã muốn đi gặp ông Ba đến mê sáng luôn rồi?”

Phan Tử không thèm đếm xỉa đến lời mỉa của Bàn Tử, ngoắc tay: “Tôi cũng không dám khẳng định, tự đi xem đi!” Nói rồi anh vén tán cây rậm rạp ra, chỉ vào tán cây ở phía xa xa bảo bọn tôi tự xem.

Tôi mới đầu chỉ nhìn thấy một khoảng tán cây rất lớn rất rậm rạp, mắt tôi bị cận nhẹ, lúc bình thường thì vẫn tốt, nhưng dưới ánh sáng mờ mờ như thế này rất dễ bị lóa mắt, cho nên nhìn suốt nửa ngày cũng chẳng nhìn ra cái gì cả. Bàn Tử mắt tinh, loáng cái đã nhìn ra được, khẽ bảo: “Cái đêch, có người thật.”

Phan tử đưa ống nhòm cho tôi, tôi nhìn theo hướng nhìn của Bàn Tử, quả nhiên thấy trong khe hở của tán cây có một cái bóng hình dáng tương tự với bóng người, dường như cũng đang nhòm ngó cái gì, thân thể núp trong tán cây, không thấy rõ lắm, nhưng có thể nhìn thấy rõ cánh tay của người đó, dính đầy nước bùn, dưới ánh trăng quầng nhìn giống như là móng vuốt động vật.

Là ai nhỉ?

Tôi hỏi: “Có phải là ‘Văn Cẩm’ đêm qua chúng ta nhìn thấy ở trong đầm lầy không, hôm qua Tiểu Ca không đuổi kịp cô à?”

Phan Tử gật đầu: “Có thể, cho nên mới bảo mấy cậu nhỏ giọng chút, nếu thực sự là cô ấy, nghe thấy tiếng động thì lại chạy đó.”

Tôi đưa ống nhòm cho Bàn Tử cứ đòi muốn xem, rồi nói với Phan Tử: “Làm sao bây giờ, nếu cô ấy thực là Văn Cẩm, chúng ta đến bắt đi.”

Phan Tử nhìn địa hình xung quanh, gật đầu: “Nhưng có hơi khó khăn, từ đây tới đó khoảng hơn 20 mét, nếu cô ấy bỏ chạy giống như đêm qua khi nghe thấy tiếng động ấy, trong hoàn cảnh này chúng ta có thể nào cũng không đuổi kịp nổi. Cô ấy chạy vài cái đã không thấy người đâu rồi, cách tốt nhất là lén lèn mò đến dưới cái cây, để cô ấy kẹt ở trên cây ấy. Với lại, bọn mình cũng phải nhanh thôi.” Anh liếc nhìn biển cây bên cạnh.

“Bây giờ sương mù tan nhanh, chúng ta cũng không thể để lỡ nhiều thời gian hơn nữa, sau khi bắt được cô ấy, phải mau chạy đến chỗ ông Ba thôi.”

Tôi suy nghĩ một chút rồi nói được, không có thời gian do dự, chỉ có thể làm trước rồi hẵng tính. Nghĩ rồi vỗ Bàn Tử, kéo anh ta xuống cây.

Bàn Tử vội xoa tay: “Chờ chờ chờ chờ.”

“Đừng nhìn nữa, bắt được cổ rồi cho cậu nhìn đủ.” Phan Tử khẽ giọng quát.

Bàn Tử vẫn còn đang nhìn, vừa nhìn vừa xem di động. Phan Tử sốt ruột đến bốc hỏa, đi tới giựt lấy ông nhòm của Bàn Tử thì bị anh ta đẩy ra. “Chờ tí! Không ổn!”

Chúng tôi sửng sốt. Bàn Tử mắt tinh mọi người đều biết, anh ta bỗng nói thế, chúng tôi không thể làm ngơ. Tôi với Phan Tử nhìn sắc mặt nhau. Lúc này, chợt thấy Bàn Tử rùng mình, bỏ ông nhòm xuống chửi bậy một tiếng, rồi đưa ông nhòm cho tôi: “Quả nhiên, nhìn kỹ, nhìn cái tay kia.”

Tôi vội vàng nhận lấy, nhìn thật kỹ. Bàn Tử ở bên cạnh bèn nói: “Nhìn cổ tay, ở phía lá cây ấy, nhìn kỹ.”

Tôi nheo mắt lại, nhìn về phía cổ tay người nọ, nhìn hết sức, quả nhiên thấy được thứ gì đó. Ngay trong khoảnh khắc ấy, trong lòng tôi giật thót một cái dường như nhận ra được điều gì, ngay một giây sau, tôi liền hiểu ra.

Đó là chuỗi vòng tay của A Ninh!

Bởi vì sự việc xảy ra ở trong thành ma lúc trước, cùng với giấc mộng quái lạ nọ, tôi có ấn tượng cực kỳ sâu với chuỗi vòng tay đồng tiền này. Cho nên, dù là ở trong tình cảnh ánh sáng thiếu thốn như thế, tôi cũng có thể xác định mình tuyệt đối không hề nhìn lầm.

“Mẹ kiếp.” Tôi cũng rùng mình lạnh cả người.

Nói như thế, cái “người” ở trên cây phía xa xa này, lại là thi thể của A Ninh. Lũ rắn chuyển thi thể của cô ta đến đây?

Phan Tử thấy sắc mặt tôi biến đổi, lập tức lấy ống nhòm lại nhìn. Anh không có ấn tượng gì nhiều với A Ninh, tôi bèn nhắc anh, anh liền nhíu mày, nghiêng đầu như có điều suy nghĩ.

“Từ chỗ lối vào kéo qua rừng rậm đầm lầy, rồi lại chuyển lên trên cây cao như thế, đây là thi chạy Marathon đấy à, bọn rắn này đúng là khỏe thật.” Bàn Tử tựa vào một cành cây bên cạnh, chẹp miệng, trầm tư nói: “Bọn rắn này cứ y như lũ kiến vậy, hai người xem, bọn chúng liệu có phải động vật quần cư giống kiến không nhỉ, trong ổ rắn nhà nó có một con rắn chúa, những cái xác này là gom lại chuyển cho rắn chúa xơi.”

“Cái gì mà rắn múa cơ?” Tôi nhất thời nghe không hiểu.

Bàn Tử nói: “Cậu đi đào tổ kiến bao giờ chưa? Trong tổ kiến, con kiến chúa thì đẻ trứng, con kiến thợ thì kiếm ăn nuôi kiến chúa, tôi thấy không sai đâu, nhất định là thế, kết cấu xã hội của bọn rắn mào gà này có khi giống với kiến và ong mật ấy. Trong rừng này chắc chắn có một con rắn chúa, những con rắn nhỏ này đều là do nó đẻ ra.”

Tôi càng thêm nghi hoặc: “Quả thực, hành vi của lũ rắn này không thể giải thích nổi, nhưng anh đoán như thế thì chẳng có logic gì cả, rắn với côn trùng là hai loài hoàn toàn khác nhau, khả năng này rất khó xảy ra.”

“Tôi thì thấy đây hẳn là một suy đoán rất được mà.” Bàn Tử nói.

Tôi không ừ hử gì cả, không muốn tiếp tục thảo luận về vấn đề này, lần thứ hai nhìn thấy thi thể A Ninh lại là trong tình cảnh thế này, khiến tôi rất khó chịu. Tôi không dám tưởng tượng, phần thi thể ẩn sau tán cây ấy bây giờ có tình trạng như thế nào nữa, tuy rằng Bàn Tử từng thể hiện thái độ của mình đối với sự sống chết, nhưng những lời anh ta nói lúc này lại khiến tôi cảm thấy có chút buồn bực.

Ba người im lặng một hồi, Bàn Tử nói: “Mẹ kiếp, mặc kệ nó đến làm gì, rõ ràng rành rành là thi thể ở đây, xung quanh chắc chắn có cực nhiều rắn, tốt nhất là bọn mình rời khỏi đây thôi.”

“Cứ bỏ mặc cô ấy như vậy ư?” Trong lòng tôi có chút khó chịu: “Nếu đã tìm được thi thể, hay là...”

Bàn Tử lắc đầu, tôi nghĩ một chút rồi không nói nữa, đây đích xác là một ý tưởng chẳng hay ho gì, rấn ở nơi này chúng tôi không thể trêu chọc vào, huống hồ, có lẽ A Ninh cũng không muốn chúng tôi nhìn thấy cô ấy trong bộ dạng như thế này. Vì vậy, tôi đành thờ dài, không nhìn về hướng đấy nữa, khẽ niệm một tiếng: “A di đà phật, được, tôi câm miệng.”

Lúc này, tôi phát hiện thấy Phan Tử vẫn chưa buông ống nhòm xuống, nghĩ thầm thật kỳ quái, nhìn lâu như thế mà vẫn chưa thấy rõ à. Nhìn kỹ lại thì thấy tay của Phan Tử đã mướt mồ hôi, mặt tái xanh.

Tôi cả kinh, đi tới hỏi: “Sao thế?”

Phan Tử đặt ống nhòm xuống, có hơi khác thường, lắc đầu nói với tôi: “Không sao.”

Nhưng mà vẻ mặt kia tuyệt đối không phải vẻ mặt “không sao”, tôi giơ ống nhòm lên, lại một lần nữa nhìn về hướng đó, nhưng quả thực thấy cái gì khác thường. Trong lòng thầm hoài nghi, có điều, Bàn Tử đã bắt đầu xuống cây. Tôi không có hơi sức để suy xét những việc này nữa, cuối cùng liếc nhìn phương xa một cái, rồi theo Bàn Tử trèo xuống dưới.

Khi Phan Tử leo xuống dưới cây, sắc mặt đã hoàn toàn khôi phục về bình thường, vừa rồi cũng không biết là có chuyện gì xảy ra nữa, nhưng mà, tôi phát hiện ra Phan Tử vẫn cứ luôn luôn nhìn về hướng đó.

Anh ấy không nói gì, tôi cũng không muốn hỏi, phỏng chừng anh ấy cũng không thể chắc chắn được, thay vì hỏi lên để mình thấy phiền muộn thì chi bằng cứ bỏ qua thì hơn. Cả ba người lập tức thu dọn đồ đạc, lưng đeo ba lô, Phan Tử chỉnh lại hướng đi, lập tức chuẩn bị rời đi.

Khi vừa định xuất phát, Phan Tử lại nhìn về hướng kia một cái, bỗng chột dừng lại. Lúc này Bàn Tử cũng nhận ra sự khác thường của anh, bèn hỏi sao thế, anh bèn giơ tay chỉ về hướng kia, ra hiệu im lặng.

Chúng tôi đều dừng bước, trong hoảng hốt nghe thấy từng tiếng người khe khẽ, vang lên từ một hướng nào đấy trong rừng, xì xì xào xào, hình như có người nói chuyện.

Bởi vì cánh rừng hết sức yên tĩnh, cho nên lần này tiếng động này trở

nên cực kỳ đột ngột, ba người chúng tôi đều ngẩn ra không biết làm sao. Tôi toát mồ hôi lạnh đầy đầu, nghiêng tai lắng nghe, cũng cảm nhận được những âm thanh đứt quãng, hình như là một cô gái đang thấp giọng nói chuyện.

Chúng tôi lắng lắng lắng nghe, tiếng động kia lúc cao lúc thấp, lơ lửng bất định, lại giống như tiếng gió thổi quay bụi cây, nhưng khắp bốn phía cành lá vẫn tĩnh mịch, không có một cơn gió nào, mà điều khiến chúng tôi lạnh cả người đó là, âm thanh đó vang lên chính là từ hướng thi thể A Ninh.

Bàn Tử khẽ chửi: “Mẹ kiếp, cái màn này là từ đâu mà ra vậy, lẽ nào bà chằn kia thực sự là quỷ nhập tràng, rồi nhát ma chúng ta ở chỗ này.”

Tôi nói không có khả năng đó, nhưng nhìn khắp chung quanh, tràn ngập màn mây mù quái gở, đầy những bóng đen, ở đây mà không chơi trò nhát ma thì đúng là phí.

Bàn Tử nói: “Nếu không phải ma, vậy thì ai đang nói chuyện?”

Tôi liền nhớ tới “Văn Cầm” đêm qua nhìn thấy, nghĩ thầm, cũng không nhất định là ma quái, có thể là người phụ nữ này ở gần đây. Nhưng mà đêm qua cô ta đâu có phát ra âm thanh gì, cho nên, kỳ thực cũng không xác định được là nam hay nữ nữa.

Còn có một khả năng, có lẽ đám người của chú Ba đang ở gần đây, như vậy quá may mắn rồi. Nhưng mà, tình huống lúc này thực sự là cô quái, chú Ba cũng sẽ không phát ra kiểu âm thanh như thế này, trước giờ tôi gặp phải quá nhiều sự việc kỳ kỳ rồi, ở cửa ải này, tôi vẫn là tự nhiên dâng lên một dự cảm bất thường.

Tôi không thích cảm giác này, bèn nói với bọn họ: “Ở đây ánh trăng u ám, tôi thấy nhất định là có vấn đề rồi, chúng ta mau đi thôi, cứ ngẩn ra nữa chỉ e gặp tai ương.”

Đứt lời, lại hỏi Phan Tử: “Vừa nãy anh tính toán lâu như thế, bây giờ chúng ta nên đi hướng nào?”

Sắc mặt Phan Tử tái mét, liền chỉ về hướng âm thanh kia vang lên: “Vấn đề là, hướng chúng ta phải đi, chính là hướng cái cây đó.”

Tôi liền ngân ra, “Bên đây? Anh có làm không?”

Phan Tử kéo chốt đạn, gật đầu: “Sai làm cháu cậu luôn. Trước khi sương mù lên, lần cuối cùng nhìn thấy khói bốc lên chính là ở hướng đó.”

Tôi lập tức ỉu xiu. Không biết phải nói gì bây giờ nữa, lúc này, Bàn Tử bèn đứng lên, chỉ: “Mụ nội nó, không phải phúc thì là họa, là họa thì tránh không khỏi, người ta đã chặn đường tụi mình, là rấp tâm không để mình sống tốt. Nhưng mà tụi mình cũng đâu phải hạng dễ chọc, phải đi làm cho rõ ràng, xem xem rốt cuộc là chuyện gì.” Nói rồi anh ta đứng lên đi về phía đó.

Tôi thảm máng một tiếng, Phan Tử lập tức kéo anh ta lại, lắc đầu nói: “Tuyệt đối không thể qua đó, cậu nghe cho kỹ xem cô ta đang nói cái gì đi.”

-----oOo-----

Chương 76: Đêm đầu tiên: Tiếng quỷ trong rừng rậm

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Cô hồn dã quỷ thì có thể nói cái gì chứ, cũng chỉ toàn mấy lời kiêu tra mạng cho ta thôi mà.” Bàn Tử nói. Phan Tử bảo anh ta đừng có nói nhảm, nghe cho kỹ vào, không phải đang đùa giỡn đâu.

Tiếng người đó đang nói cái gì, tôi thật sự không chú ý tới, nhớ lại âm thanh vừa nãy, dọa cho ba người bọn tôi phát sởn da gà, tôi đâu còn tâm tư mà đi nghe cho cụ thể chứ.

Hơn nữa, âm thanh này cũng không vang, nếu như không phải khu rừng này yên tĩnh một cách dị thường, chỉ e là chúng tôi còn chẳng để ý đến nữa. Bây giờ nghe thật kỹ nhưng cũng chẳng nghe rõ được gì, chỉ cảm thấy hình như có tiếng một người phụ nữ đang lầm bầm nói cái gì đó với ngữ điệu cực kỳ quái gở.

Phan Tử nói, chúng tôi mới tập trung chú ý vào mặt này, Phan Tử ra hiệu bảo chúng tôi nín thở, nghe cho kỹ vào.

Hình như khoảng cách xa quá, âm thanh kia cứ đặc quánh, lại cứ ngắt từng quãng, cho dù đã dỏng tai nghe, nhưng cảm giác như đang khóc, lại cảm giác như đang niệm cái gì đó, thực sự không nghe ra được cái gì, chỉ có một cảm giác nổi bật nhất, đó là ngữ điệu rất mập mờ.

“Chẳng lẽ đang gọi xuân?” Bàn Tử nhíu mày nói.

Phan Tử cầm báng súng gõ vào đầu anh ta một cái, bảo đừng có nói bậy. Lúc này tôi mới có một chút cảm giác, “Từ từ, làm sao mà, âm thanh này... hình như đang gọi tên tôi?”

“Gọi tên cậu? Sao tôi chả nghe ra?”

“Không phải là tên thật của tôi, là đang kêu ‘cậu Ba’ ấy, anh nghe kỹ lại đi.”

Bàn Tử lắng nghe, lắc đầu nghe không ra, tôi nghe kỹ càng cẩn thận hơn nữa, cũng không nghe rõ cho lắm, nhưng âm thanh kia quả thực là có vấn đề gì đó, như ma quỷ gọi hồn vậy. “Đúng là đang gọi tôi mà, không chắc phải không, nhưng giống đang gọi tên tôi mà.” Tôi nói chắc như đinh đóng cột.

Phan Tử gật đầu: “Không sai, cậu nói xem, ở đây có mấy người phụ nữ biết tên cậu? Tôi thấy đây đúng là gặp ma rồi, có lẽ bà chằn A Ninh kia chết oan quá, không muốn cô độc một mình thôi rữa ở đây, nên muốn tụi mình phải chôn cùng ả.”

Tôi lắc đầu, lúc này chợt nhớ đến một khả năng: “Trời ạ, hay là cô ấy còn sống?”

“Sống, làm sao mà được? Anh giai tôi ơi, không phải là cậu không nhìn thấy, lúc cậu cũng cô ta đến cửa khe núi, cô ta đã bốc mùi rồi.”

Tôi nhớ lại, trong lòng lại lạnh lẽo, đích thực là thế, A Ninh chết là cực kỳ chắc chắn, không có chút khả năng vãn hồi nào. Lúc đó đã kiểm tra hết sức kỹ càng rồi mà.

Phan Tử nói: “Tôi thấy ả đàn bà đã chết này muốn dẫn tụi mình qua đó đây, chúng mình tuyệt đối không được rút lui, hai người cứ theo tôi đi,

chúng ta nghĩ cách đi vòng qua đó. Bên đó tình hình không rõ thế nào, có khả năng có nhiều rắn độc, hơn nữa, lại quý quái lạ thường, đi sang đây không tốt lắm.”

Tôi nhìn Bàn Tử, hỏi ý kiến anh ta.

Một bên là nhân tố còn chưa xác định được, một bên là sự sống và cái chết, nặng nhẹ thế nào, Bàn Tử cũng lắm bả, nghĩ một hồi rồi đành tìm lại sự tò mò, ngừng lại, rồi nói: “Bàn gia đây không phải là nuốt lời, nhưng Đại Phan nói rất đúng, chúng ta vũ khí quá ít, lần này kiếm chế một chút, trừ ma cũng phải xem ma là ai, ngộ nhờ đúng là A Ninh tôi cũng đến phát khiếp!”

Tôi như trút được gánh nặng. Tôi vốn là không muốn đi xem ma nữ gì đó, cũng không biết Bàn Tử nghĩ thế nào, nếu không thỏa thuận trước, nhờ xảy ra chuyện gì, bọn tôi biết thoát thân thế nào? Nghĩ rồi lập tức lên tiếng đáp ứng.

Ba người quay người đi, không để ý đến âm thanh quỷ dị kia nữa. Phan Tử xác định một phương hướng, chúng tôi rón rén khom lưng tiếp tục chạy đi, cố gắng đi vòng qua cái nơi phát ra âm thanh kia, cũng đồng thời đến gần nó hơn, lắng nghe, xem rốt cuộc đây là cái gì. Nếu thật là người của chú Ba đang nói chuyện, chúng tôi cũng ở khoảng cách vừa đủ đến đến cứu.

Không dám bật đèn mở quá sáng, chúng tôi dùng vải che bóng đèn, vất vả lách qua các khe hở giữa các cây cối trong ánh sáng ảm đạm u ám.

Nói là đi vòng qua cái cây kia, kỳ thực, khoảng cách cũng không xa lắm. Âm thanh quỷ dị kia vẫn cứ lẩn quẩn bên tai chúng tôi, chúng tôi vừa đi vừa toát mồ hôi, không dám nói một câu nào.

Chúng tôi càng tới gần, khoảng cách với âm thanh kia cũng ngày càng gần, tôi càng nghe càng không thấy giống giọng nói nữa, âm thanh kia quá du dương, không ngừng lặp đi lặp lại một nhịp điệu, hoàn toàn không cảm nhận được rốt cuộc là nó phát ra từ cái gì.

Nhưng mà có thể xác định được nơi phát ra âm thanh, đó là ở một hướng gần đây. Thần hồn nát thần tính, cứ cảm giác nhìn sang cái hướng ấy mà thấy quý khí dày đặc.

Vừa đi vừa chú ý đến âm thanh này, tôi nghe mà nhập thần, nghe mãi nghe mãi, tôi cảm thấy âm thanh này hình như đã nghe ở đâu rồi, trong đầu tôi có chút ấn tượng, nhưng lại rất mới mẻ.

Tôi lập tức bảo mọi người dừng lại, lắng nghe một chút, bỗng nhiên, tôi chợt nhớ ra đó là cái gì: “Hồngбет, lẽ nào đây là âm thanh của bộ đàm trên người A Ninh?”

“Bộ đàm?”

Tôi nói, trong mỗi ba lô trang bị tiêu chuẩn của nhóm A Ninh đều có bộ đàm, tôi chưa thấy cô ta lấy ra khỏi túi. Với cả, loại bộ đàm này còn chống thấm chống cháy chống rơi vỡ, nếu không thực sự muốn phá hỏng nó thì nó không dễ bị rơi vỡ đâu, hơn nữa, nó còn có thể sử dụng liên tục suốt ba tuần mà không cần sạc. Rất có thể một chiếc của A Ninh ở đó. “Dùng vải ướt bọc kín ống nói của bộ đàm, sau nếu có tạp âm tĩnh điện, các anh có cảm thấy rất giống âm thanh này không?”

Bàn Tử không biết, nhưng Phan Tử đương nhiên biết, liền gật đầu: “Cậu Ba nói đúng, thực sự rất giống.”

“Vậy giờ là ai đang gọi cô ta thế?” Bàn Tử hỏi: “Trong rừng rậm sóng vô tuyến điện rất yếu, không thể truyền qua khoảng cách quá xa đâu.”

“Nhưng cô ta đang ở trên tán cây, nếu như đối phương cũng ở trên tán cây, hoặc là ở ngoài rìa thung lũng, như vậy cũng có thể bắt được sóng lắm chứ. Hơn nữa, nghe xem, âm thanh ấy liên tục dứt quãng, chứng tỏ bộ đàm đang ở chế độ tự động dò sóng, nó liên tục thu nhận tất cả những âm thanh có trong tần số, rõ ràng ở đây có một tần số sóng vô tuyến điện đang được sử dụng. Phan Tử, chú Ba tôi lúc vào đây có mang mấy thứ như kiểu bộ đàm hay không?” Tôi nghĩ rằng từ hồi trong thành ma, ấn tượng về bộ đàm của tôi rất sâu, cho nên những chức năng này tôi đã thuộc lòng.

“Ông Ba chắc chắn không cần cái thứ này, bởi vì xuống đất đào cát chắc chắn không có chuyện tách nhau ra thành các nhóm hành động phân tán như thế đâu, bình thường các đầu thì, có thể xuống được là tốt rồi, mẹ kiếp, nhưng mà trên xe thì có thiết bị truyền vô tuyến điện đấy, chẳng lẽ người ở lại trông xe trên sa mạc đang sử dụng tần số này để liên lạc à?”

Tôi...” Nói đến đây, Phan Tử đột nhiên nhớ lại cái gì: “Tôi hiểu rồi, bọn họ cũng nhìn thấy khói đỏ, có lẽ ông Ba đã hẹn trước với bọn họ cái gì đó, nên bọn họ đang tiến hành điều động à?”

Tôi nói: “Chúng ta lấy cái bộ đàm đó, như thế có thể liên lạc được với người trên sa mạc, chúng ta có thể biết kế hoạch của bọn họ, cùng với nguyên nhân tại sao chú Ba lại tiến vào trung tâm đầm lầy này trước cả chúng ta. Hơn nữa, bọn họ cũng có thể tiếp ứng khi ta rời đi, nói không chừng, mình có thể trèo thẳng lên trên vách núi này ấy chứ.”

Bàn Tử hưng phấn hẳn lên, xem ra anh ta thực sự rất ghét đi trong rừng: “Vậy còn chờ gì nữa, mẹ kiếp nếu không phải ma, bọn mình cũng đêch cần khách khí nữa.”

Phan Tử lắc đầu nói: “Việc này còn cần suy xét thấu đáo nữa, không có ma thì có rắn, xung quanh toàn là cành cây, tự dung có một con rắn thành linh xỏ ra cắn một phát, vậy là mình ra ma rồi.”

Kỳ thực, rắn còn nhúc nhủ hơn cả ma. Bàn Tử sốt ruột nhớ lại mà vò đầu bứt tai, chỉ hận trên người không mang súng phun lửa: “Giá mà mình mang theo thuốc rắn thì tốt rồi, xem ra, sau này đúng là cái gì cũng phải mang đủ hết, ai mà ngờ thành cở trong sa mạc lại như thế này cơ chứ.”

“Loại rắn này mà sợ thuốc rắn á, ông đây nghi ngờ lắm.” Phan Tử nói: “Theo tôi thấy, mấy thứ này vốn không phải rắn đâu.”

“Không phải rắn thì là gì? Lươn à?”

“Nước mình có cách nói, cái gì sống lâu cũng thành tinh hết, có khi bọn này chính là rắn thành tinh, mê hoặc lòng người, tòa thành cổ này chính là do chúng nó xây nên.” Phan Tử nói: “Chuyên dụ kẻ khác tiến vào, ăn sống nuốt tươi. Không chừng đây là một cái bẫy, chúng ta tốt nhất là đừng vào.”

Bàn Tử vỗ vai anh, nói: “Ông anh xem sách vở thời phong kiến mê tín quá nhiều rồi, bị đầu độc quá nặng rồi, rắn là rắn, dù chỉ số thông minh của nó hơi cao tí, nhưng cũng vẫn là rắn, nói thế nào cũng chỉ là loài động vật, mà chúng ta mới là chúa muôn loài, mẹ kiếp chả nhẽ lại không bằng cái lũ không tay không chân này?” Nói đến đây, con mắt anh ta liếc một cái, liền nảy ra một ý: “Ai, hai người xem thế này có được không

nhé. Động vật đều sợ lửa, hai người cởi sạch quần áo ra, lấy quần áo đây bọc kín người tôi lại, chờ thấm ướt rồi thì tưới rượu trắng lên, đốt, tôi liền xông vào, lũ rắn này chắc chắn không dám cắn một người bốc lửa đâu. Tôi cầm bộ đàm, sau đó nhảy vào ao đầm, tôi đã không quá hai phút.”

“Sau đó thì sao? Tại tôi phải cầm bộ đàm rồi trần truồng mà chạy à?” Tôi cả giận nói: “Anh dùng đầu mà nghĩ một tí có được không. Hơn nữa, ở đây đã khó kiểm soát lắm rồi, rượu cồn của bọn mình mà đốt là nhiệt độ cực cao, ngộ nhỡ anh chết cháy luôn thì làm sao bây giờ? Chúng ta còn cần anh vắc trang bị chứ.”

“Nào có chết cháy dễ thế.” Bàn Tử nói. Phan Tử nói tiếp: “Chúng ta chỉ mặc quần áo chất liệu thoáng khí không thấm nước thôi, nướng một cái là khô quắt ngay, châm lửa một cái là cháy phừng luôn, khỏi cần tưới còn là đã cháy thành người lửa luôn rồi. Tuyệt đối không thực hiện được.”

Bàn Tử mắng một tiếng, lại chợt nhớ ra cái gì đó: “A, hay là bọn mình cứ dứt khoát đốt lửa bên dưới cái cây luôn, chất đồng củi ướt, đốt là bốc khói um lên luôn, hun chết lũ rắn này đi.”

Tôi vừa nghe thì thấy cách này được lắm, đối với bọn này thì không thể xung đột chính diện được, nhất định phải áp dụng biện pháp như thế, hồi xưa ở quê đi đập chuột cũng hay dùng cách hun khói này lắm.

Thế là gật đầu đồng ý, lập tức bắt đầu thu gom củi ướt. Bàn Tử bảo Phan Tử đến giúp, Phan Tử lại một lần nữa chộp lấy chúng tôi, không cho động đây, sắc mặt anh không tốt lắm, quả thực có hơi chột dạ.

Tôi thấy sắc mặt Phan Tử, nghĩ đến vẻ mặt này của anh khi ở trên cây, bỗng nhận ra được điều gì, hỏi: “Phan Tử, không phải vừa rồi anh còn nhìn thấy gì nữa đấy chứ?”

Phan Tử gật đầu, có vẻ muốn nói lại thôi. Ngừng một chút, lại nói: “Ông đây vốn chẳng muốn nói ra, chỉ sợ dọa chết mấy chú, nhưng mà thôi bây giờ cứ nói ra. Thi thể kia chắc chắn có vấn đề, bọn mình có chết cũng không được qua đây.”

“Thảo nào tôi cứ cảm thấy ông anh nhát chết thế.” Bàn Tử nói: “Rốt

cuộc ông nhìn thấy cái mẹ gì thế?”

“Tôi nhìn thấy, mẹ kiếp tôi thật đéo biết nói thế nào nữa – chính là vừa này, lúc ở trên cây, tôi nhìn thấy, tôi nhìn thấy...”

Tài giao tiếp của Phan Tử rất kém, dùng tiếng địa phương thì nói được đấy, nhưng dùng tiếng phổ thông thì khó biểu đạt ra lắm. Lúng búng cả nửa ngày mà vẫn không biết miêu tả ra sao.

“Có phải anh nhìn thấy A Ninh trông như con rắn, ló ra khỏi tán cây nhìn bọn mình?” Bàn Tử đột nhiên nói.

Phan Tử vội vàng gật đầu: “Đúng, chính là như thế. Ờ? Sao cậu lại biết thế?”

Bàn Tử mặt tái mét chỉ về phía sau bọn tôi. Tôi thấy vẻ mặt của Bàn Tử thì tê dại cả người, tôi với Phan Tử lập tức quay đầu lại.

Tức thì chúng tôi nhìn thấy đằng sau lùm cây dưới bóng râm của cái cây bên cạnh có một cái bóng nhìn vừa giống rắn lại vừa giống người. Nó lẳng lặng ngồi ở đó, cách chúng tôi chỉ có khoảng năm sáu mét, tiếng bộ đàm rất lâm râm kia, chính là phát ra từ trên người cái thứ này.

-----oOo-----

Chương 77: Đêm đầu tiên: Áp sát

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chúng tôi nuốt nước bọt, Bàn Tử liền rên lên một tiếng: “Đạch mợ, cô à đến đây từ bao giờ vậy?”

Tôi vô thức giật lùi mình về hướng ngược lại, nhỏ giọng nói: “Không đúng, anh nghe âm thanh này xem, so với âm thanh chúng ta vừa mới nghe được ấy, mẹ kiếp, lúc này chúng ta cứ cảm thấy mình càng ngày càng gần âm thanh này hơn, có lẽ là ảo giác thôi, không phải chúng ta càng ngày càng đến gần âm thanh này đâu, mà là âm thanh này càng ngày càng đến gần chúng ta.”

Lúc này tôi nhận thấy không biết từ bao giờ bắp chân mình cứ run lên bần bật. Nếu là bánh tồng, tôi cũng không sợ đến mức thế, nhưng đây lại là A Ninh, trời ạ, có trời mới biết một người tôi quen mà bây giờ lại biến thành thế này, rốt cuộc cô ta là cái gì? Tôi quả thực không thể đối mặt nổi, chỉ muốn quay đầu bỏ chạy.

Có điều, cái thứ kia tối đen, chúng tôi cũng không nhìn thấy rõ, liệu có phải là A Ninh hay không, không dám khẳng định. Trong lòng thực sự có hơi trốn tránh ý nghĩ này. Bàn Tử hạ mình xuống, muốn dùng đèn pin chiếu sáng bóng người kia, Phan Tử lại đè tay anh ta xuống: “Mẹ kiếp tuyệt đối đừng có hành động thiếu suy nghĩ, cậu nghe xung quanh mà xem.”

Chúng tôi nín thở lắng nghe một chút, liền phát hiện ở trên các tán cây khắp xung quanh, có loáng thoáng vang lên những tiếng xì xì xào xào rất nhỏ rất nhẹ, khắp bốn phía đâu cũng có.

“Rắn ở trên tán cây này, số lượng cực kỳ nhiều, âm thanh vừa rồi chỉ sợ là do chúng nó phát ra đấy, dụ chúng ta lại gần.”

Chúng tôi toàn thân cứng ngắc, Bàn Tử quay đầu nhìn bốn phía, khắp bốn phương tám hướng đều là âm thanh ấy: “Mẹ kiếp, hình như chúng mình bị bao vây thành miếng sủi cảo rồi?” Nói đoạn giơ con dao lên.

Phan Tử lắc đầu với anh ta, bảo chúng tôi cúi thấp người, ẩn nấp đi. Sau đó, anh lấy từ trong ba lô ra một cái bếp cồn, vội vàng vặn nắp đây: “Dùng dao thì được cái ích lợi chó gì, giờ mình đúng là cần dùng chiến thuật người lửa của cậu rồi đấy.”

“Không phải anh nói làm thế sẽ chết cháy sao?” Tôi thì thào nói. “Chết cháy thì tôi thà bị rắn cắn chết còn hơn.”

“Đương nhiên không phải đốt quần áo.” Phan Tử nói, bảo chúng tôi ngồi xổm xuống, vội vã lấy vải chống thấm từ trong ba lô ra, phủ lên đầu bọn tôi, tưới hết rượu cồn lên đó.

Tôi lập tức hiểu ra ý đồ của anh, nghĩ thầm đúng là một nước cờ hay, kinh nghiệm quả nhiên không phải để làm cảnh.

Phan Tử nói: “Tay giữ chặt vào, tuyệt đối đừng buông ra, bồng đến tróc

da cũng phải nhịn. Tôi ra hiệu, chúng ta liền xông thẳng về phía trước.”

Âm thanh lác đác khắp bốn phía càng đến gần, chúng tôi lập tức gật đầu. Phan Tử lôi ra một cái bật lửa, lập tức đánh lửa, tức thì vải chống thấm bị đốt cháy phùng phùng, anh chui vào trong, kêu to với bọn tôi: “Chạy!”

Chúng tôi đội trên đầu một tấm vải chống thấm đang bốc cháy phùng phùng, lập tức xông thẳng về một hướng. Tức khắc, ở trên cây khắp bốn phía vang lên tiếng bầy rắn xôn xao, chúng tôi bất chấp hết tất cả rồi, dùng hết sức mà chạy nhanh nhất, chạy ra được hai ba mươi mét, lớp còn đã cháy xong rồi, đến lượt vải chống thấm bị đốt, Phan Tử kêu to ném xuống, chúng tôi lập tức vứt tấm vải bắt đầu bốc cháy đó đi, bắt đầu cắm đầu chạy.

Đó hoàn toàn là phát điên lên mà cắm đầu cắm cổ chạy, bất chấp hết, không nhìn gì hết, những bụi gai sắc nhọn cào cào da thịt tôi tôi cũng không thấy đau, cắn răng chạy một mạch ra khoảng chừng hai dặm, chúng tôi mới dừng lại, lập tức ngồi xổm xuống bụi cỏ, thở phì phò nghe tiếng động phía sau. Ngoài dự liệu của tôi đó là, giờ không nghe thấy bất kỳ tiếng động nào của lũ rắn nữa, ngay cả tiếng bộ đàm quái gở kia cũng không nghe thấy nữa.

Tôi có hơi không tin nổi, mình chạy thoát thế nào vậy, nhưng mà ít nhiều chúng tôi cũng thở phào nhẹ nhõm, tuy rằng khu rừng rậm lặng tờ như chết chóc cũng không được bình thường cho lắm. Tay tôi bị bỏng rồi, cũng không kịp xem xét thế nào, giờ chỉ xoa xoa một chút, thấy chỉ là bị bỏng một chút, thế mà lúc đó còn tưởng mình coi như hồng luôn một ngón tay rồi.

“Hình như không đuổi theo nữa, xem ra lũ rắn này cũng sợ tội mình liều mạng.” Bàn Tử nói: “Có ông anh Đại Phan, biết linh hoạt nhảy bèn, một chiêu này ông đây đã ghi nhớ rồi. Tội mình còn bao nhiêu vải chống thấm nữa nhỉ?”

Phan Tử thở phì phò, chạy đến nổi mặt đen sì lại, nói: “Vải chống thấm thì còn, nhưng còn thì chỉ đủ một lượt nữa thôi. Một chiêu này không dùng thường xuyên được đâu. Thôi mau đi, nơi này quá tà môn, cũng đừng quan tâm việc đâu đâu nữa, ông đây không có mạng đâu mà đánh cuộc lần hai nữa đâu, bọn chúng chắc là ở quanh đây thôi, đừng phát ra

tiếng động gì nhé.” Nói rồi lại nhìn la bàn.

Tôi biết Phan Tử nói không sai, vì vậy vừa thở gấp vừa cắn răng đứng lên, Phan Tử xác định được phương hướng, lập tức giục chúng tôi tiếp tục đi về phía trước.

Tôi nhìn bóng tối phía sau, trong lòng nghĩ đến cái bóng vừa giống người vừa giống rắn nọ, không khỏi sờn cả gai ốc. Chúng tôi không dám dừng lại, đi càng thêm gấp càng thêm cảnh giác, hầu như là hễ có tí biến động nhỏ gió thổi cỏ lay là lại tăng tốc liền, bởi vậy mà thể lực lại càng tiêu hao gấp bội. Lúc trước vừa mới hoạt động thể lực với cường độ cao, đương nhiên còn chưa hoàn toàn hồi phục được trong một thời gian ngắn như thế, cái cảm giác nhẹ nhõm sau khi nghỉ ngơi đã tan vỡ từ lâu, đi mà khổ cực vô cùng. Bàn Tử phì phò thở như cái ống bễ lò rèn, tôi thì gằn như là bước đi dựa theo cái tiếng thở này.

Lúc này trong lòng tôi ít nhiều có chút vui mừng, bởi vì đi suốt chặng đường, mỗi lần có động tĩnh gì là y như rằng có chuyện xảy ra, lần này lại có thể đi vòng qua được, rõ ràng là vận may đang có chuyển biến tốt, đây là việc mà trước đây chưa bao giờ xảy ra.

Nhưng mà đi mãi đi mãi, tôi đột nhiên lại loáng thoáng nghe thấy trong rừng lại vang lên cái âm thanh cọt xát này, lúc liền lúc dứt, liên tục gián đoạn, cứ như là tiếng xì xào của loài ma quỷ vậy.

Cả đám chúng tôi cứng đờ người, Bàn Tử lập tức bảo cả bọn ngồi xổm xuống ẩn nấp, tôi thật sự là mệt đến mức không xong rồi, gằn như là tan vỡ rồi, Bàn Tử thở dốc, điềm nhiên nói: “Cái đêch mợ, Đại Phan dẫn đường thế nào thế? Sao chúng ta lại vòng về rồi?”

Phan Tử nhìn xung quanh, vẻ mặt dần vắn vẹo: “Chúng ta không vòng về.”

Chúng tôi nhìn khắp bốn phía, quả thực không thấy chút dấu hiệu nào là đã từng qua đây. Cánh rừng ở xung quanh đây rất xa lạ. Phan Tử nói: “Mẹ kiếp, chúng nó đuổi theo mình, chúng nó đang vây đánh đây.”

Chương 78: Đêm đầu tiên: Tập kích

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Vây đánh? Bọn súc sinh này mà biết cái này á? Bàn Tử toát mồ hôi lạnh. “Bàn gia tôi xem ra được mở mang kiến thức rồi.”

Phan Tử nói: “Ông đã bảo lũ rắn này không bình thường rồi, chúng nó chắc chắn là rắn thành tinh, đều thành tinh hết rồi.”

Nghe thấy động tĩnh phía trước, đàn rắn như đang dần áp sát từng bước, nhưng trên tán cây bất chợt ngừng bật như thể bị đông cứng lại, âm thanh này giống như một luồng tà khí vô hình chèn ép lên chúng tôi, tóc gáy tôi dựng đứng hết cả lên, hỏi Phan Tử: “Quê anh có phương thức dân gian gì để đối phó với bọn rắn thành tinh không?”

Phan Tử nói: “Đối phó sao được, ở quê tui lũ này đều là thần tiên hết, nghe ông ngoại nói thời cổ còn phải hiến tế đồng nam đồng nữ đấy.”

Bàn Tử nói: “Có cái nào đáng tin hơn tí không, giờ bọn mình kiếm đâu ra đồng nam đồng nữ chứ?”

Phan Tử nói: “Ý bố là bảo thời cổ, chứ thời buổi này trong thành phố lấy đâu ra mấy thứ này, tôi thấy mình tuyệt đối không liêu mạng được, cậu xem A Ninh loáng cái đã chết rồi, chúng mình vẫn là rút lui thôi, mẹ kiếp đánh du kích thì bố là tổ tông đấy, nào thì chơi trò trốn trốn núp núp với chúng nó, để xem ai vây đánh ai.” Nói rồi anh chỉ về một phương hướng, bảo chúng tôi đi theo.

Tôi nghe lời Phan Tử nói, bỗng có cái gì đó làm trong đầu tôi lóe lên một tia sáng, tôi bước mấy bước, liền nhớ ra rồi, bèn kéo anh ấy lại nói: “Từ từ, tôi cảm thấy không ổn lắm.”

Phan Tử nhìn tôi, tôi nói với bọn họ: “Trong này có điểm kỳ quặc. Mọi người nhớ lại lúc A Ninh trúng chiêu đi, hầu như không có khả năng phòng ngự, một phát liền chết, kỳ thực, tụi rắn này muốn giết chết chúng ta cực kỳ dễ dàng, chúng nó vốn không cần phải làm nhiều trò như thế, cứ núp bừa vào một bụi cỏ, lúc mình đi qua thì nhảy ra cắn một cái, chúng mình có đến mấy cái mạng cũng chết toi, cần gì phải phức tạp thế

này.”

“Cậu có ý gì? Nói rõ ra coi.” Bàn Tử hỏi.

“Lúc ở ngoài thung lũng chúng đã có vô số cơ hội để lấy mạng chúng ta, nhưng chúng ta vẫn bình yên vô sự. Rắn không giống người, chúng sẽ không phạm phải những sai lầm đơn giản thế này, rắn mà lại không dùng cách ám toán, lại đi bày mưu mô phô trương thanh thế như thế này, có lẽ mục đích của chúng không phải là lấy mạng chúng ta.”

Phan Tử lắc đầu nói: “Thế thì chịu, không hiểu, không muốn lấy mạng chúng ta, vậy sao chúng nó lại cắn chết A Ninh? Hay chúng nó bây giờ đang kiêng kỵ cái gì của ta?”

Tôi nói: “Anh nhĩ xem, A Ninh có điểm nào khác với chúng ta?”

Hai người nhìn nhau, Bàn Tử kinh ngạc nói: “Lẽ nào bởi vì A Ninh là phụ nữ?”

Tôi gật đầu, “Rất có thể là vì điểm này, lũ bò sát này quá quái đản, chúng ta không thể dựa theo tập quán của động vật bình thường mà suy đoán ý đồ của chúng nó được. Tôi thấy, đây vốn cũng chẳng phải vây đánh đâu, đằng sau hành động này của chúng có một mục đích quỷ quái nào đó, nếu chúng ta hành động bừa bãi thì lại càng rơi vào tình thế càng khó hiểu hơn nữa.”

Bàn Tử cau mày nói: “Nói vậy nghe cũng có lý, vậy làm sao bây giờ? Chẳng lẽ lại đi liều mạng.”

Tôi lắc đầu nói: “Tôi nghĩ chúng ta trước tiên là không hành động gì nông nổi, cứ làm rõ ý đồ của chúng trước đã, nếu không thì ta thực sự quá bị động rồi.”

Bàn Tử nhếch mép nói: “Chú đúng là ngây thơ hồn nhiên thật đấy, chúng ta cũng đâu phải rắn, sao mà làm rõ được ý đồ của rắn?”

Tôi nói, ý đồ của con người, ta còn có thể phân tích ra được, huống hồ là động vật, con người thua động vật thường là do coi thường trí thông minh của động vật, chúng ta cứ coi lũ rắn này là người. Giả dụ có một đám người, khi chúng ta tiến vào đây thì chúng giết người phụ nữ duy

nhất trong chúng ta, sau đó lại không giết chúng ta, mà là dùng phương thức này để thần kinh chúng ta luôn luôn nằm trong trạng thái căng thẳng, vậy anh cảm thấy bọn người này có mục đích gì?

Ba người im lặng. Bàn Tử nhíu mày, do dự nói: “Nếu nói như thế, vậy chẳng lẽ chúng nó toàn là rắn cái, thêm rõ dãi sắc đẹp của tụi mình à?”

Tôi nghĩ thầm, giờ là lúc nào rồi mà anh còn tâm tư nói giỡn, nhưng lại nhận ra Bàn Tử đúng là đang nghiêm túc mà suy nghĩ về vấn đề này.

Lúc này, Phan Tử đột nhiên rùng mình nói: “Ôi chao, cậu Ba, bây giờ lời cậu nói có lý quá, hình như tôi biết là chuyện gì rồi – mọi người không biết đã từng nghe đến một loại rừng rậm, sau khi đi vào là không thể đi ra được chưa?”

Bàn Tử nói: “Ý anh là ‘cánh rừng ma’ ở Đông Bắc ấy hả?”

“Tôi không biết tên nó là gì, nhưng bên Việt Nam gọi nó là ‘akong’, bản thân rừng rậm vốn là một nơi rất dễ lạc đường, nhưng có một loại rừng rậm, cây cối mọc lên bị ảnh hưởng của một quy luật nào đó, không biết là trùng hợp hay là tất yếu, nó lại càng đặc biệt dễ lạc đường. Hơn nữa, loại rừng này có một truyền thuyết rất quý dị, ở trong rừng sẽ bị quấy nhiễu bởi đủ các loại âm thanh, cánh rừng cứ như là có sinh mạng, vây kín mình ở trong đó.” Phan Tử có hơi hưng phấn, chém một dây leo, nặn nước đọng bên trong ra, uống mấy hớp, nói: “Vùng bản địa người ta nói, cánh rừng ấy có suy nghĩ của chính mình.”

Tôi biết những truyền thuyết kiểu này, có người nói đây là một biểu hiện của tiến hóa. Tất cả các rừng rậm đều vô cùng phức tạp và bí hiểm, hơn nữa càng tiến hóa lại càng phức tạp, bởi vì khu rừng mong muốn vây khốn tất cả những cái gì tiến vào trong nó, để cung cấp chất dinh dưỡng cho nó, đây là một loại trí tuệ tập thể của cánh rừng.

Nhưng mà tôi không tin, nói thế thì hàm hồ quá. Tôi tin vào một kiến giải khác cơ, hiện tượng này là hành vi của loài động vật nào đó, lừa con mồi vào vòng vây chặt.

Phan Tử cũng nói: “Tình huống bây giờ chắc là cũng như thế, tôi cảm thấy bọn rắn này đúng là đang ép chúng ta đi về một hướng, chúng nó đang điều chỉnh hướng đi của ta.”

Tôi nghe mà toát mồ hôi lạnh, nghĩ thấy thật là không thể tưởng tượng nổi.

Chúng tôi không dám đi về phía âm thanh kia phát ra, cũng không thể quay đầu, như vậy nhất định phải chọn đường vòng, mà như thế, chỉ cần hướng trước mặt chúng tôi có âm thanh kia phát ra, chúng tôi sẽ lại chọn bao nhiêu đường vòng mà đi, nhất định sẽ về lại một điểm. Giờ mới nhớ tới, kỳ thực lại rất giống với nguyên lý tường thành vô hình trong thành ma.

Phan Tử chỉ về hướng âm thanh kia phát ra: “Tôi biết có một loài sói hay dùng cái này để ép chết con mồi có hình thể lớn, nếu con mồi liên tục tránh né âm thanh của sói là sẽ bị xua đến đường cùng nào đó, ví dụ như là vách núi vực thẳm chẳng hạn, sau đó bị sói ép ngã xuống, cho nên một khi bắt đầu đi vòng, chúng ta coi như là đã trúng chiêu.”

Nói rồi ánh mắt anh lóe lên hung quang, nói với chúng tôi: “May mà có cậu Ba đa nghi, nếu không tội mình thực xúi quẩy rồi.”

Tôi nghĩ thầm, anh đây là đang khen tôi hay là mỉa tôi vậy. Bàn Tử lại hỏi: “Vậy bây giờ làm sao mới được, lẽ nào tội mình chỉ có lối quay về?”

Phan Tử nói: “Sợ là ngay cả đường rút lui cũng không có rồi, nếu chúng đã chặn ở phía trước, chắc chắn cũng sẽ chặn nốt phía sau, cái này gọi là tứ nước vỡ bờ rồi, chúng ta chỉ có thể đi đối mặt với chúng, nếu chúng không muốn giết ta, như vậy chắc chắn chúng ta còn có ích lợi gì với chúng. Mình cứ đánh cược một lần, xem có tiến lên được hay không.”

Vốn nghĩ rằng có đường để né nguy hiểm, tìm được chú Ba hăng tính, vậy mà bây giờ xem ra thì không thể rồi. Phan Tử đề nghị chủ động tiến công, dù đối phương là cái gì đi nữa, cũng không được để bị dụ vào bẫy, chứ không đến lúc đó có khi còn có tình huống càng thê thảm hơn nữa đang chờ chúng tôi.

Bàn Tử nói đã bảo làm thế từ lâu rồi, mấy người cứ vòng vo tam quốc hoài, lãng phí thời gian.

Thế là bắt đầu chuẩn bị, có điều, ở trong hoàn cảnh này, vũ khí của chúng tôi gần như không có tác dụng phòng thân gì, súng của Phan Tử

không thể bắn liên thanh, nếu phát súng đầu tiên không bắn trúng thì còn chẳng bằng dùng dao găm nữa, vả lại, với tầm nhìn thấp như thế này, muốn bắn trúng mục tiêu hầu như chỉ có thể dựa vào vận may.

Ba người suy nghĩ hồi lâu, liền làm mấy cây đuốc, hai cái cán ngắn, hai cái cán dài, bình thường động vật đều sợ lửa, dù là gấu chó hay các loại mãnh thú lớn khác, thấy ba ngọn lửa cũng không dám tùy tiện lại gần.

Mà chỉ cần mấy ngọn lửa này giúp chúng tôi uy hiếp được đối phương, Phan Tử liền có dư dả thời gian để bắn và thay đạn, lúc gặp nguy hiểm mới có thể ứng phó, đương nhiên, tình huống thật sự ra sao đến lúc đó hẵng hay.

Phan Tử nói, nếu đối phương là người, vậy thì anh hoàn toàn có thể mò lại gần mà thần không biết quỷ không hay. Bản lĩnh lần mò đánh du kích trong rừng rậm từ hồi ở Việt Nam của anh khá lợi hại, nhưng mà nếu là rắn, vậy thì đồng nghĩa với chịu chết, huống hồ còn có thêm cái con không biết rốt cuộc là cái loại quái vật gì kia. Con đây, không biết có phải là A Ninh hay không nữa, nhưng mà, nếu âm thanh đó đúng là phát ra từ vật nào đấy trên người nó, nhưng vậy có thể chắc chắn là nó cũng đang ở phía trước, cho nên chúng tôi phải cố gắng tránh xung đột chính diện, đi qua mới là mục đích quan trọng nhất, thực sự gay go lắm mới phải liều mạng.

Chúng tôi chuẩn bị thỏa đáng rồi, đốt đuốc, rồi từ tốn khom lưng đi về hướng âm thanh kia.

Thật ra đây là một việc tương đối mâu thuẫn, trong rừng mưa giữa nửa đêm mà tay cầm đuốc thì khác nào mục tiêu to nhất rừng luôn, còn nổi bật hơn cả xe tăng. Nhưng cả ba người bọn tôi đều khom người nấp đi, dường như là muốn đánh lén ai đó, sao có cảm giác như thể mình đang chui vào nhà vệ sinh nữ tay cầm biển ghi “Tui là biến thái, tui đến rình trộm”.

Cái âm thanh lè rè lẹt rẹt kia cách chúng tôi không xa, ước chừng cũng chỉ có hai ba trăm mét, tất cả sự chú ý của bọn tôi đều tập trung ở khắp xung quanh và ở âm thanh kia. Nghe thấy tiếng ấy càng lúc càng gần, càng lúc càng rõ ràng, tiếng tạp âm vô tuyến điện cũng càng ngày càng nổi bật, tôi không tìm được, nuốt nước bọt đánh ực. Nhưng dù vậy, chúng tôi vẫn không nghe được rõ âm thanh kia rốt cuộc là đang nói cái

gì.

Rất nhanh, âm thanh đó gần đến mức cứ như ở ngay trên đầu bọn tôi. Phan Tử nhắc chúng tôi dừng lại, ngẩng đầu nhìn bóng cây như loài ma quỷ trên đỉnh đầu, nhưng vẫn không nhìn rõ được gì.

Ánh trăng không chiếu xuống rõ được quang cảnh dưới tán cây, đuốc của chúng tôi không đủ dài, ánh sáng cũng không chiếu lên phía trên được, chỉ thấy trong tán cây tối đen sì sì, âm thanh này là phát ra từ trong đó. Không thể miêu tả được toàn cảnh cái cây này, dù sao thì các cây cối ở đây, tán cây hầu như hòa làm một thể với nhau, cũng không thể phân rõ ra được cây nào với cây nào.

-----oOo-----

Chương 79: Đêm đầu tiên: Xung đột gay gắt

Nguồn: EbookTruyen.VN

Điều làm chúng tôi lấy làm lạ là, cho dù đã đến dưới tán cây rồi, thì âm thanh vọng xuống dưới cây vẫn là cái âm thanh lè rè lẹt rẹt giống như tạp âm điện từ đó, chứ không có bất cứ một âm thanh nào khác nữa, càng không có động tĩnh gì. Hơn nữa, đứng ở đây mà nghe, cảm thấy âm thanh đấy không chỉ có một, chẳng lẽ đây không phải tiếng của bộ đàm?

Sau khi tiến vào nơi đây, tất cả mọi phán đoán đều không thể khẳng định được, tôi cứ có cảm giác mình vẫn không nắm được điểm mấu chốt.

“Mẹ kiếp bọn súc sinh này trấn tĩnh thật!” Bàn Tử bên cạnh dùng khẩu hình nói.

Tình huống tốt nhất mà tôi dự liệu được, đó là bọn rắn này chỉ giương mắt ra đó nhìn hành động này của chúng tôi, không có phản ứng gì cả, cho nên chúng tôi không chút kinh hoàng không chút nguy hiểm, cứ thế qua ải này. Nhưng mà tôi thấy mình có hơi tham lam rồi, tuy rằng trên tán cây không có động tĩnh gì, nhưng tôi đã cảm thấy được một sự xao động không thể nào diễn tả được đang lặng lẽ diễn ra ở khắp nơi quanh đây, không biết là do tôi thần hồn nát thần tính, hay là quả thực tôi

có thể cảm nhận được mùi nguy hiểm quanh đây.

Chúng tôi đã tiếp cận tương đối gần rồi, nếu lũ rắn này thông minh đến thế, mà bây giờ vẫn không nhúc nhích gì, rõ ràng chúng nó khá thận trọng.

Chúng tôi có thể lợi dụng sự thận trọng này của chúng, bởi vì chúng tôi không dự đoán được cái gì, ngộ nhỡ lũ rắn đột nhiên thay đổi ý định, muốn giết bọn tôi thì bọn tôi không có chút khả năng phản kháng nào, như vậy, lợi dụng được sự thận trọng của đối phương, ngấm ngấm bày một kế gọi là ăn trộm gà – trước đây tôi cứ tưởng chỉ có thể giở trò trộm gà với con người, thật không ngờ lần này chúng tôi phải giở mảnh trộm gà với loài rắn, năm nay lũ cáo chắc sẽ rất buồn bực đây.

Chúng tôi bình tĩnh, núp mình từ tốn tiến lại gần, không dám nói một câu nào, cũng không dám làm bất kỳ động tác lớn nào, lại càng không dám dừng lại chút nào, âm thanh kia càng ngày càng gần, tôi đổ mồ hôi như tắm, nhỏ ròn ròn trên mặt, âm thanh càng ngày càng rõ thì tôi càng ngày càng không thể tập trung tinh thần được.

Cảm giác này làm tôi thấy khủng hoảng, Bàn Tử thấy tôi không ổn, lập tức nhéo tôi một cái, làm tôi yên tâm. Tôi quay đầu nhìn anh ta, thì thấy đầu anh ta cũng mướt mát mồ hôi.

Có điều, bị anh ta nhéo một cái thì khá hơn nhiều rồi, chúng tôi cứng ngắc bước ra ngoài chừng mười mét như những con rối gỗ, khi trong lòng tôi dâng lên một tia hy vọng, thì đột nhiên, âm thanh vọng xuống từ trên tán cây kia bỗng im bật, tức thì cả cánh rừng lặng ngắt, tất cả chúng tôi rùng mình một cái.

Trong nháy mắt đó, cả ba chúng tôi cứng ngắc người, nhưng Bàn Tử phản ứng nhanh nhất, kéo lùi tôi lại một cái rồi bảo tôi chạy, nhưng tôi tần ngần một chút liền té ngã xuống đất, lồm cồm bò dậy định vất chân lên cổ mà chạy, thì một chuyện xảy ra khiến tôi ghen hòng trần trời.

Tôi nghe thấy một tiếng sột soạt từ tán cây xung quanh, sau đó, có tiếng người vang lên xa xôi yếu ớt: “Ai thế?”

Lập tức, cả đám bọn tôi liền sững sốt, ngơ ngác nhìn nhau, thế là thế nào? Sao lại có tiếng người nói chuyện?

“Chẳng lẽ là người của ông Ba?” Phan Tử lập tức phấn khởi, “Mẹ, thì ra đó phải rấn, nói rồi, sao lại không có việc gì chứ, chúng ta chỉ là tự mình dọa mình thôi.” Anh lập tức kêu lên với phía trên cái cây: “Là tôi, Đại Phan đây, đằng ấy là người nào thế?”

Trên cây không có âm thanh nào nữa, yên lặng hồi lâu, chúng tôi lại ngơ ngác nhìn nhau, Phan Tử lại gọi: “Hỏi cậu đấy, đằng ấy là người nào?” Nói rồi, anh liền giơ đuốc và đèn mỏ lên bắt chuyện.

Cây đuốc vừa lên, tán cây lại sột soạt một cái, tiếp đó, giọng nói yếu ớt âm u kia lại vang lên: “Ai thế?” Lúc này ngữ điệu đã thay đổi, hình như là đang rất đau đớn. Hơn nữa, đó lại là giọng nói của đàn ông.

Tôi lại cảm thấy có vấn đề, nhưng lúc này không thể cứ đi là xong chuyện được, Phan Tử nói: “Tôi lên xem một chút.”

Đoạn anh cầm ngang thanh đuốc, bắt đầu trèo cây, Bàn Tử giương súng yểm trợ. Tôi cầm dao, cảnh giác khắp bốn phía, yểm trợ cho Bàn Tử. Động tác của Phan Tử cứ thoăn thoắt, loáng cái đã trèo lên được phân nửa, lúc này, tán cây lại sột soạt, anh không chút do dự, lập tức tăng tốc, vài bước đã trèo vào trong tán cây. Tôi cũng không nhàn rồi, nhìn quanh bốn phía, quay tới quay lui.

Vốn tưởng là sẽ nghe thấy tiếng Phan Tử gọi ngay thôi, nhưng mà nghe sột soạt một cái là im bật rồi, thần kinh tôi bắt đầu căng như dây đàn, nhìn ánh đuốc của Phan Tử chuyển động trong tán cây, thấy hình như không có dấu hiệu đánh nhau.

Đờ người chỉ trong chốc lát, Bàn Tử cũng rất nghi hoặc, bèn quay đầu nhìn tôi. Tôi nghĩ thầm, anh nhìn tôi cũng vô dụng, tôi không có mắt X quang đâu. Căng thẳng chốc lát, Phan Tử vẫn không có động tĩnh gì.

Thế này thật không bình thường, mồ hôi lạnh của tôi lại đổ xuống, nghĩ thầm lẽ nào đây là cái bẫy của rấn, không phải Phan Tử bị giết trong chớp mắt rồi chứ?

Bàn Tử khẽ quát một tiếng: “Đại Phan!”

Phía trên vẫn không có động tĩnh, Bàn Tử thầm chửi một tiếng, đưa súng

cho tôi, sau đó đi lên. Tôi còn chưa nhận được súng, bỗng nhiên trên mặt tôi với Bàn Tử mát lạnh, trên cây có cái gì nhỏ tong tong xuống, sờ một cái rồi nhìn, đó là máu.

“Đệt mẹ!” Bàn Tử lập tức nổi cáu, súng cũng không thèm đưa tôi, lập tức cầm đuốc ném lên trên, ném vào trong tán cây, giương súng định bắn.

Bắn liền ba phát đạn, tiếng vang lớn cực kỳ, trong rừng rậm yên tĩnh nghe không khác gì tiếng sấm nổ, lập tức cả cái cây liền rung lên bần bật, trong ánh lửa chớp nhoáng, tôi nhìn thấy vô số bóng rấn, đang xôn xao trên cây khô.

“Mẹ kiếp, đây là ổ rấn!” Bàn Tử gào lên, lại bắn hai phát về phía bầy rấn, nhưng một chút tán công ấy thực sự chẳng thấm vào đâu đối với một bầy rấn đông đến vậy. Anh ta kéo tôi rồi kêu to: “Chạy!”

Lúc ấy không có cách nào để suy xét đến Phan Tử rồi, trong lòng tôi đau xót vô cùng, biết là phen này lành ít dữ nhiều rồi, đành lập tức quay lưng cầm đầu chạy. Nghe thấy phía sau có những âm thanh sột soạt như thác lũ đuổi theo ngay sát đít.

Cứ theo tuyến đường vừa đi, chúng tôi chạy ra ngoài được mươi mấy mét, quay đầu nhìn, thì ra trong rừng rậm dày đặc thế này, đáng ra lũ rấn cũng không thể hành động mau lẹ được, nhưng sau đó đám rấn mào gà trườn trong cỏ dại nhanh như điện xẹt, chúng tôi dừng một cái chúng gàn như vọt tới nơi, lập tức vươn thẳng thân lên, toàn bộ bày ra tư thế tấn công, như sắp vọt tới cắn liền.

Con rấn mào gà chúa trườn trên mặt đất thoăn thoắn, tôi nghĩ thầm lần này chết chắc rồi. Bàn Tử thấy tôi vẫn còn cầm đuốc, lập tức giằng lấy, cố sức vung lên, đẩy lùi lũ rấn ở gần nhất. Cùng lúc đó, anh ta vút súng cho tôi, kêu: “Nạp đạn.”

Tôi lập tức đón lấy, nhưng lại bắt hụt, súng rơi xuống đất, cúi người nhặt lên thì một con rấn mào gà lập tức vọt đến bên súng, tôi sợ quá bèn rút tay về.

Bàn Tử muốn học máu rồi, anh ta vung đuốc xông lại gần, hát văng con rấn kia đi, sau đó gót chân hất khẩu súng lên cho tôi.

Lần này tôi bắt được, đẩy nòng, nạp hai viên đạn, đột nhiên vùng cổ mát lạnh, tôi không kịp xem đó là cái gì, Bàn Tử đã vung đuốc tới, ngọn lửa sượt qua tai tôi, hất con rắn kia ra.

Cùng lúc đó, tóc tôi bén lửa, nóng quá tôi kêu ầm lên, Bàn Tử đã giằng lấy khẩu súng, một tay xả luôn hai phát đạn vào con rắn đang lao tới, bắn nát đầu hai con rắn. Nhưng ngay lập tức, bọn rắn ở đằng sau ào lên che lấp mắt con rắn bị bắn chết.

Bàn Tử định nổ súng tiếp, bóp cò hai lượt thì chẳng thấy viên đạn nào, chửi toáng lên: “Đệt mẹ, sao chỉ nạp có hai viên!”

Tôi chửi lại: “Anh giằng lấy nhanh thế, hai viên là tốt rồi!”

Lúc này, chúng tôi đã bị ép lùi đến trước một cây đại thụ, phía sau không còn lối nào để lùi nữa, Bàn Tử cầm đuốc, vung vẩy phí công vô ích, chỉ có thể tạm thời đẩy lùi được lũ rắn ra sau một chút. Nhưng tôi biết, chỉ cần Bàn Tử để lộ ra một chút sơ hở nào, bọn tôi liền toi đời.

Lửa cháy đến đít rồi, bỗng nhiên, từ trên cái cây bên cạnh vang lên một tiếng nổ, một quả cầu lửa bắn vọt qua rừng cây, trúng vào bày rắn trước mặt bọn tôi, sau đó nổ tung, ánh sáng mạnh và nhiệt độ cao thiêu đốt khiến tôi không tài nào mở mắt ra được, cũng may tôi phản ứng nhanh, chứ không chắc chắn mắt tôi bị mù luôn rồi.

“Đạn tín hiệu!” Tôi buồn bực, mắt tôi còn chưa kịp hồi phục, lại một phát đạn nữa từ xa bay tới, trúng ngay dưới chân bọn tôi. Tôi ti hí mắt, chỉ thấy trắng xóa, dưới chân bỗng rớt, sờ xuống thì hóa ra là quần tôi với Bàn Tử bén lửa rồi, nóng quá chúng tôi bèn vội vàng đập đập.

Đạn tín hiệu không phải vũ khí có tính công kích, nhưng lúc nó bốc cháy thì nhiệt độ rất cao, thường dùng để đốt kho xăng khi đánh du kích, uy lực rất lớn. Nếu nó trực tiếp bắn vào người bọn tôi, bọn tôi lập tức bị nướng thành miếng bít tết nửa chín nửa tái.

Ánh sáng mạnh thiêu đốt phải đến năm mươi giây mới giảm bớt, rất lâu sau mới mở được mắt, chỉ thấy toàn những đốm loang loáng, không biết võng mạc có bị cháy hỏng không nữa. Lại nhìn trước mặt chúng tôi, bày rắn mào gà đã chết hơn nửa, nhiệt độ cao làm các bụi cây và dây leo

dưới chân chúng tôi bắt lửa, tạo thành một biển lửa phùng phùng ngay trước mặt chúng tôi, khắp nơi toàn một mùi cháy khét. Lũ rắn mào gà còn lại, tất cả đều lũ lượt lùi lại.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, đúng là cử tử nhất sinh, tôi nhìn tình huống trước mắt, gần như xụi lơ luôn.

Bàn Tử dập tắt lửa trên ống quần, buồn bực hỏi xem ai cứu bọn tôi thế, bụi cây bên cạnh bèn sột soạt, Phan Tử ôm bả vai từ bên trong ngã dúi dúi ra ngoài, tay vẫn còn cầm súng bắn đạn tín hiệu, nhìn thấy chúng tôi thì té ngã xuống đất.

Tôi mừng rỡ: “Anh chưa chết!” Liền thấy Phan Tử toàn thân đầy máu, hình như bị thương rất nặng.

Tôi vội vàng tiến đến đỡ anh dậy. Anh vật lộn đứng dậy, thoi thóp nói với bọn tôi: “Chạy mau!”

Tôi ngân người, chạy cái gì?

Đột nhiên, từ trong bụi cây Phan Tử vừa xông ra, bỗng có một bóng đen to tướng, lập tức túm lấy chân Phan Tử. Phan Tử kêu lên, trong chớp nhoáng, anh đã bị lôi thẳng vào trong bụi cây.

-----oOo-----

Chương 80: Đêm đầu tiên: Truy kích

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cảnh tượng trước mặt làm tôi sợ đống người, không kịp phản ứng. Bàn Tử ghìm súng, vọt đến bên cạnh tôi gào to: “Đạn đâu đạn đâu!!”

Tôi móc ra một nắm, anh ta giật phắt lấy, kẹp khẩu súng vào nách, một tay giơ đuốc, một tay lấp đạn, rồi nhảy vọt vào trong bụi cây đuổi theo.

Chạy vài bước thấy tôi không động đậy gì, anh ta bèn quát: “Đuổi theo,

còn ngậy ra đó làm gì, không tí nữa tôi biết đi đâu tìm cậu?”

Tôi chửi một tiếng, tự tát mình một cái, rồi lập tức siết chặt ba lô trên vai vội vàng đuổi theo.

Xô vào trong bụi cây rậm rạp, đi lại vô cùng khó khăn, tôi cắn răng mà chạy trong các bụi gai, đuổi theo cây đuốc của Bàn Tử, chẳng mấy mà quần áo rách nát tả tơi. Đuổi theo được hơn mười mét, trong ánh sáng lập lờ nhìn thấy tán cây phía trước sột soạt dữ dội, thứ gì đó kéo Phan Tử kia đã trèo lên cây. Động tĩnh cực lớn, rõ ràng cái thứ này là một con quái vật cỡ bự.

Bàn Tử xông đến dưới cái cây, chúng tôi liền thấy thứ ở trên cây quét roạt một đường rách toạc, tán cây rung lắc dữ dội, lá cây bị ép ngã sang một bên, rõ ràng thứ đó muốn trườn sang cây khác.

Chúng tôi không phải khi, không thể nào chơi đuổi bắt ở trên cây được. Nhưng chạy dưới tán cây thì không kịp mất. Bàn Tử thở phì phò, đuổi theo vài bước, cuối cùng đành phải giương súng, nhắm về phía tán cây rung lắc.

Tôi lập tức kêu lên với Bàn Tử: “Mẹ kiếp cẩn thận bắn trúng Phan Tử!”

Bàn Tử lại nghiêng răng nói: “Đằng nào cũng chết! Cược một lần!” Nói xong lại giương súng lên.

Tiếng súng vang lên đình tai nhức óc. Kỹ thuật bắn súng của Bàn Tử cực tốt, nhưng mà trong tình huống như thế này cũng không thể nhắm trúng được mục tiêu, cũng không biết có bắn trúng hay không nữa. Tán cây ở phía xa xa vẫn liên tục rung động sột soạt, thứ này đi trên cây còn nhanh hơn trên mặt đất bằng, nó đang mau chóng chạy xa rồi.

“Cái x mẹ nhà nó! Súng gì cứt chó thế, đường kính quá nhỏ.” Bàn Tử chửi một tiếng, nghiêng răng rồi lại đuổi theo vài bước nữa, bắn liền bốn phát đạn, bắn hết sạch đạn luôn.

Tôi nhìn thấy rõ ràng tia lửa của những viên đạn đều bắn vào trong bóng tối, vẫn không có tác dụng gì. Chờ Bàn Tử lại nạp đạn xong lần nữa, thứ kia đã vượt ra khỏi tầm nhìn của chúng tôi, không thể nào đuổi kịp được nữa.

“Làm sao bây giờ làm sao bây giờ?” Tôi cuống quá kêu lên.

Bàn Tử cũng quỳnh đến mức chạy vòng quanh, có điều, xoay xong một vòng, anh ta liền phát hiện ra cái gì đó, đem đuốc chiếu lên trên cây. Chúng tôi nhìn thấy trên cây khô toàn là vết máu.

Bàn Tử vội vã đi vài bước, lại chiếu đuốc lên một cây khác, cũng thấy cùng vết máu.

“Có cửa rồi!” Anh ta reo lên, lập tức đưa đuốc cho tôi, “Cút thật, lần này nó xúi quẩy rồi, chúng ta đi theo vết máu, dỡ cả cái tổ của nó luôn. Cho dù có không cứu được Đại Phan về thì cũng bắt nó đền mạng.”

Có lẽ đây là hy vọng duy nhất có thể cứu được Phan Tử, tôi vừa nghĩ, cũng không suy xét gì nhiều, lập tức gật đầu.

Bàn Tử bảo tôi cầm hết đạn cho anh ta. Đạn của Phan Tử nhét hết trong bao thuốc lá, không có nhiều lắm, suốt dọc đường đã dùng không ít rồi. Tôi lấy hết ra, nhìn thấy đạn còn chưa đến nửa hộp. Bàn Tử chửi: “Bữa sau nếu lại gặp Lạt Ma, súng ống đường kính nòng không từ 5.54 trở lên thì quyết không đi!”

“Được, lần sau cho anh nguyên quả tên lửa luôn, đừng cà kê nữa, mau đuổi theo!”

Bàn Tử đổ ra năm viên đạn, nhét ba viên vào trong túi áo trước ngực, hai viên cắn trong mồm, hất đầu: “Đi!”

Tôi đi trước dùng đuốc soi lên cây, anh ta đi sau cầm súng yểm trợ. Chúng tôi đi men theo vết máu mà đuổi theo vào sâu trong bóng tối.

Vết máu biến đổi suốt một đường, trên cây không có thì dưới các bụi cây và dương xỉ lại có, tôi càng nhìn càng thấy không xong. Dấu máu này nhất định là của Phan Tử, mất nhiều máu như thế, có lẽ là động mạch bị tổn thương rồi, nếu thật là thế thì có là thần tiên cũng không cứu được.

Nhưng mà, sống phải thấy người, chết phải thấy xác, sự việc chắc chắn không có “chắc chắn”.

Đuổi theo được chừng năm sáu trăm mét, không còn nghe thấy động tĩnh trên tán cây ở phía trước nữa. Chúng tôi đã không còn cách nào để bận tâm đến phương hướng nữa, lạc đường rồi, bởi những âm thanh quái gở lúc này. Chỉ biết chỗ nào có vết máu, chúng tôi nhất định phải đi theo chỗ ấy.

Vết máu lúc liền lúc đứt, càng ngày càng không rõ ràng nữa, trong lòng tôi càng ngày càng bất an, không biết là do máu ngừng chảy rồi, hay là đã chảy hết sạch máu rồi.

Bàn Tử cảnh giác nhìn lên ngọn cây vừa vội vã bước tới, bắt đầu gào tướng lên: “Mẹ kiếp, mày có gan thì quay lại đây tha cả ông Béo nhà mày đi, để tao xem xem, là răng mày chắc, hay là da tao thô!”

Tôi ngăn anh ta lại: “Mẹ kiếp anh làm gì thế?”

Bàn Tử nói: “Dã thú thích ăn thịt con mồi của nó trong sự an toàn tuyệt đối, nó nghe tiếng của tôi là sẽ cảnh giác, không nuốt chừng Phan Tử nhanh đâu.”

Tôi nói: “Cảnh giác cái mẹ ý, anh đừng có dẫn thêm những thứ khác tới nữa.”

Anh ta nói: “Cậu chưa xem chương trình Thế giới động vật à? Động vật săn mồi có kích thước lớn thường hay có địa bàn thế lực của mình, trong địa bàn của nó sẽ không có quá nhiều thú dữ kích thước lớn khác, mà tốt nhất là có thể dẫn chúng nó đến ấy, thế là tụi mình bớt tí phiền.”

Tôi vẫn cảm thấy rất không thỏa đáng, nhưng Bàn Tử cứ làm theo ý mình, tiếp tục vừa chạy vừa kêu gào: “Mẹ kiếp cái thằng mà mày đang tha đi nó bị sida đó, ăn vào kéo tiêu chảy...” Lời chưa dứt, đột nhiên vấp phải cái gì đó, lập tức ngã lăn xuống đất.

Tôi dìu anh ta đứng lên, dùng đuốc chiếu xem, chỉ thấy trên mặt đất đầy lá rụng là ba lô của Phan Tử, toàn là máu me be bét.

Bàn Tử lập tức cảnh giác, tôi định mở mồm nói, thì anh ta bèn ra hiệu im lặng, bảo tôi giờ cao đước lên xem tán cây. Tôi vừa thẳng người lên, thì lập tức nhìn thấy một bóng đen to tướng đang lẳng lẳng treo mình trên cành cây sau lưng anh ta, thò cổ xuống dưới.

-----oOo-----

Chương 81: Đêm đầu tiên: Vật lộn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôi lập tức kêu to. Bàn Tử vừa thấy sắc mặt tôi biến đổi, phản ứng cực nhanh, không cần nhìn đã lập tức dùng báng súng phang một cú về phía sau. Nhưng đã chậm, bóng đen kia rút lại né tránh rồi vồ tới. Tôi liền thấy một đồng gì đó đầy vảy từ trong bóng tối bắn ra ngoài nhanh như chớp, loáng cái đã cuốn về phía Bàn Tử.

Bàn Tử đúng là không phải đèn cạn dầu, cơ thể béo mập như thế mà phản ứng lại nhanh như vậy, thuận thế lộn một vòng ra ngoài. Anh ta né ra, ánh sáng cây đước chiếu ra phía sau anh ta, tôi tức thì nhìn thấy rõ ràng bộ mặt thật của cái bóng kia. Đó là một con mãng xà to tướng như cái thùng nước, có màu vàng nâu, toàn thân đầy máu, cái đầu trần to tướng gục xuống, có thể nhìn thấy trên mình trần toàn là vết thương đạn bắn, máu thịt lẫn lộn.

Tôi nhìn mà trong đầu lóe lên một tia sáng, lập tức nhận ra, đó chính là một trong hai con trần to đã tập kích bọn tôi khi ở trong hẻm núi. Thế mà lại đụng phải nó ở đây.

Con trần tấn công thất bại một chiêu, gần như không hề dừng lại, nó rút đầu trở về, há ngoác cái miệng to như cái chậu máu, nhào về phía Bàn Tử định cắn.

Lúc này Bàn Tử cũng không thể tránh, lập tức cặp mông béo của anh ta bị đóp một cú ngay chính giữa, sức lực của con trăn rất lớn, nó cuộn mình một cái đã cuốn cả Bàn Tử vào, kéo lên giữa không trung, chuẩn bị siết chết.

Bàn Tử không có công phu sức cốt để thoát thân như Muộn Du Bình, không thể cựa quậy được gì, súng thì bị vút ở một bên, ở giữa không trung gào thét, cái đầu bị lộn ngược xuống, quay quay mấy vòng.

Tôi không biết lấy đâu ra dũng khí, lập tức xông lên dùng đuốc xua răn, nhưng đây đúng là trò ngu xuẩn, tôi bị thân rắn cuộn tròn húc một cái, ngã văng ra ngoài, cây đuốc đập phải chính quần của mình, làm cái quần này đã bị cháy chả còn thừa bao nhiêu lại bốc lửa. Tôi lăn lộn một lúc dập lửa, Bàn Tử đã bị cuốn vào trong tán cây.

Tôi phát hoảng cả lên, lúc này tay vợ phải khẩu súng trường, lập tức nhặt lên, cứ thế nằm trên mặt đất, một tay cầm súng lên nhắm về phía đầu trăn.

Mãi mà không nổ súng, sức giạt của súng làm rách toạc cả gan bàn tay của tôi, nhưng mà một tay nổ súng thực sự quá gượng, ở cự ly gần như thế mà lại không bắn trúng, đạn bay trật ra ngoài, bắn vào thân cây bên cạnh.

Tôi đứng lên, còn định nổ súng tiếp, bỗng nhiên từ trên cây vang lên một tiếng nghiêng răng: “Cậu Ba, ném súng cho tôi!”

Tôi ngẩng đầu nhìn lên, Phan Tử ở đó, vẫn chưa chết. Từ giữa các cành cây thò ra một cánh tay đầy máu: “Mau lên!!!”

Tôi lập tức ném khẩu súng lên, anh ấy một tay chop được, loạng choạng tụt vào cành cây, không nhắm vào trăn, mà nhắm vào một cành cây to bên cạnh con trăn, cắn răng nã liền ba phát súng.

Ở cự ly gần thì đường kính nòng súng cỡ này cũng là quá to rồi, một cành cây to lập tức bị bắn ra một lỗ thủng, bản thân con trăn vốn rất nặng, hơn nữa, có thêm Bàn Tử đè nghiêng xuống cành cây liền gãy luôn. Cành cây nặng nề rơi xuống đất, gần như là cả một cái thân cây đổ xuống đất.

Lần này ngã rất nặng. Con trăn bị ngã đến choáng váng, rồi lại lập tức cuộn tròn lại, nhất thời không biết là ai tập kích nó. Bàn Tử thừa dịp trong chớp mắt khi con trăn cuộn tròn mình trở lại, thoát ra khỏi mình trăn, lăn đến bên chân tôi. Lúc này anh ta đỏ mặt tía tai, ngay cả hơi sức để đứng lên cũng không có, tôi kéo nách anh ta, kéo anh ta ra phía sau cái cây, chẳng ngờ anh ta liền nôn thốc nôn tháo.

Tôi nghĩ thầm toi rồi, không phải là nội tạng đã bị cắn nát rồi đấy chứ? Bèn vội hỏi anh ta làm sao.

Anh ta đẩy tôi ra, đứng lên cực kỳ khở sở, lại nôn thốc ra một bãi bự, rồi mới nói: “Chóng mặt quá, con rắn chó chết, còn choáng hơn cả đi tàu bay lên tận mây xanh...”

Lời còn chưa dứt, con trăn to tướng lại nhào tới, miệng to như cái chậu máu lập tức vòng qua thân cây, cắn trúng bả vai Bàn Tử, tha anh ta đi. Ngay cả tôi cũng bị hất một cái, tôi lộn mình lăn vào trong một bụi cây, Bàn Tử hét lớn một tiếng rồi đập phải thân cây, lăn xuống dưới. Mãng xà không dừng lại, lập tức lại vươn đầu lên, cái mồm lồm chồm đầy răng nhọn há to ra, chuẩn bị đớp Bàn Tử một cú trí mạng.

Tôi thầm kêu lên toi rồi, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, đột nhiên có một cành cây nhỏ từ trên cây ném xuống, rơi đúng vào đầu con trăn bự.

Con trăn ngẩng đầu một cái, lập tức nhìn thấy Phan Tử, tức khắc thay đổi mục tiêu tấn công, liền bắn vọt lên trên cây. Chỉ thấy Phan Tử một tay cầm súng đâm mạnh xuống, lập tức cắm cả khẩu súng trường lẫn bả vai vào thẳng cổ họng con trăn, sau đó con trăn vung đầu nâng cả anh lên trên, còn chưa kịp vặn xoắn lại, thì chợt nghe thấy một tiếng trầm thấp, vùng cổ họng con trăn nổ tung mấy lỗ hồng, đau đớn khiến nó lăn lộn điên cuồng.

Phan Tử bay ra ngoài, ngã vào trong bóng tối, con mãng xà điên cuồng bỏ nhào vào khắp bốn phía, sức mạnh khổng lồ hất văng hết các bụi cây bốn phía, cành gãy rơi xuống lả tả như mưa.

Tôi ôm đầu trốn sau cái cây, chỉ thấy vỏ cây cũng bị toác hết xuống, sợ đến mức không dám động đậy gì, suốt hơn mười phút, động tĩnh mới dần dần yên lặng trở lại. Tôi ngó ra nhìn xem, liền thấy con trăn lăn lộn trên

mặt đất, co giật vài cái rồi bất động.

Tôi hoàn toàn bối rối, mãi cho đến khi nghe tiếng Bàn Tử gào thét, mới phản ứng kịp, đứng lên chạy tới, Bàn Tử đã hoàn toàn choáng váng, tôi đỡ anh ta dậy, anh ta nhìn tôi mê sảng nói: “Kéo cái thắng lái xe rấn lại đây, nhân lúc ông Béo ta chưa chết, ông đây phải bóp chết mẹ nó.”

Tôi thấy anh ta vẫn còn nói mớ được, chúng tôi vẫn chưa làm sao cả, bèn đặt anh ta xuống, lại lập tức chạy ra xa, tìm Phan Tử, chỉ sợ anh ấy thực sự lạnh ít dữ nhiều.

Phan Tử nằm ở dưới tán cây cách đó khoảng hơn sáu bảy mét, cả người đầy máu, tay vẫn còn siết chặt khẩu súng trường đã nổ tung. Nòng súng nổ thành hình hoa loa kèn rồi.

Tôi xông tới, anh ấy hộc ra cả miệng đầy máu, nhìn tôi không nói ra lời. Tôi nhìn người đàn ông tả tôi như một đống bùn lầy này, cơn hoảng loạn xông lên đến tận óc. Tôi tự tát mình mấy cái mới trấn an được một chút. Rồi lập tức bắt đầu cởi áo Phan Tử ra.

Vừa vạch được áo ra, tôi dăng lên một cơn buồn nôn, chỉ thấy trên người anh ấy toàn là lỗ hồng, do bị con trăn gặm lấy kéo lê đi trong bụi cây với tốc độ nhanh mà thành. Cũng may trên người anh ấy vốn toàn là vết sẹo, da dẻ khá cứng chắc, vết thương cũng không sâu.

Tôi lấy ấm nước ra, định rửa vết thương cho anh trước tiên. Anh bèn chặt vật giơ một tay lên, dúi cho tôi một thứ, miệng mấp máy một cách khó khăn.

Tôi lấy ra xem, thì ra là chiếc la bàn của anh. Bị lôi đi ác liệt như thế, ngay đến ba lô cũng rơi mất, thế mà anh ấy vẫn cầm chắc thứ này, không hề làm rơi.

Trên la bàn toàn là máu, nhưng vẫn có thể nhìn thấy ký hiệu anh đánh dấu ở đó cùng các góc thước đo, anh chặt vật kêu một tiếng: “Tìm ông Ba... cẩn thận... rấn sẽ...” Rồi lên cơn co giật, không nói được gì nữa.

“Rấn sẽ làm sao cơ?” Tôi không hiểu ý của anh, nhưng mà không quan trọng, tôi không khỏi chửi một tiếng, bỏ la bàn vào túi áo trước, bảo anh ấy đừng nói gì nữa. Anh ấy lại hộc ra mấy ngụm máu, ngay cả hít thở

cũng bắt đầu khó khăn.

Tôi nghĩ thầm, sao lại có con người cô chấp đến thế. Tôi dùng nước rửa qua loa cho sạch vết thương của anh, sau đó lật ba lô anh ra, lấy thuốc kháng sinh ra, tiêm cho anh một mũi.

Bàn Tử ở một bên đã tỉnh lại, che vết thương khắp khiêng đi tới, hỏi tôi tình hình sao rồi.

Kỳ thực tôi không biết tình hình ra sao rồi, tôi thậm chí còn không biết có thể cứu sống được Phan Tử hay không nữa, nhưng tôi vốn không có dũng khí đi chứng thực. Chỉ có thể cố hết sức cứu anh ấy.

Bàn Tử cũng dùng ấm nước rửa sạch vết thương, tiêm cho mình một mũi kháng sinh. Chúng tôi đưa Phan Tử đến bên cạnh xác rắn, tôi ngã ngòi xuống đất, bắt đầu kiểm tra toàn thân cho anh ấy.

Tứ chi đều có mạch đập, hơn nữa cũng không có xu hướng yếu dần đi, tôi không khỏi thở phào nhẹ nhõm, thế nhưng không dám lơ là, lập tức tìm kiếm khắp toàn thân anh. Suốt dọc đường đi chảy nhiều máu như thế, rất có thể là vỡ động mạch rồi, tôi phải tìm ra vết thương đó, nếu không kịp xử lý, nhất định sẽ bị mất máu mà chết.

Cuối cùng tôi cũng tìm được vết thương đó ở bắp đùi bên trái của Phan Tử, quả thực vết thương sâu đến đáng sợ. Nhưng mà đã cầm máu rồi, kết thành một cục máu đông to như quả cà, bên trên toàn là lá cây nát, có lẽ trong lúc bị tha đi, dưới tình thế cấp bách, Phan Tử đã kịp xử lý.

Vết thương này rửa xong phải khâu lại, nếu không sẽ bị nhiễm trùng mất, kéo đến lúc đó không giữ lại được cái chân này rồi. Nhưng trên người chúng tôi không có dụng cụ nào có thể xử lý vết thương, tất cả đều trang bị gọn nhẹ rồi.

Lần này, chúng tôi quả thực phải hội họp được với nhóm chú Ba, hơn nữa, phải càng nhanh càng tốt.

Tôi lấy chiếc la bàn Phan Tử đưa ra, lau sạch vết máu bên trên, muốn tìm phương hướng, nhưng tọa độ khắc trên đó tôi xem không hiểu. Đưa Bàn Tử, Bàn Tử cũng lắc đầu, tôi vỗ trán một cái, chửi mình hồi xưa làm cái gì chứ, sao không học hỏi thêm nhiều một chút.

Bàn Tử cũng trong tình trạng kiệt sức, hoàn toàn không còn hơi sức đâu mà vật lộn nữa, nói: “Thôi, giờ chỉ có nước chờ trời sáng, đến được chỗ chú Ba nhà cậu không biết còn mất bao nhiêu thời gian nữa, tội mình toàn thân máu me be bét, rất dễ dụ thứ khác tới, vẫn là ở lại đây an toàn hơn, hơn nữa, không chậm chạp cho Đại Phan, chỉ e anh ta cũng không vượt qua nổi sự giày vò của chặng đường dài bốn ba này đâu.”

Tôi nhìn Phan Tử, anh đã mê man rồi. Nếu là tôi bị thương nặng như thế, chắc chắn là đã tạch rồi, người này ý chí quả thực là không còn lời nào để nói. Nhưng mà, quả thực là với vết thương thế này, giờ mà di chuyển đúng là không xong. Vì vậy tôi thu dọn ra một khoảng đất trống, tạm thời thu xếp cho Phan Tử, tôi nhìn đồng hồ đeo tay, sắp sáng rồi, trong lòng thầm cầu khẩn, anh ấy nhất định phải trụ vững được.

Tôi cởi quần áo đắp cho Phan Tử để anh ấm lên một chút. Tức thì tôi cũng có chút không tỉnh táo nổi, trong tình trạng kiệt sức mà phải trải qua một trận vật lộn ác liệt như thế, tôi cảm thấy toàn thân hơi lả đi.

Tôi bèn ngồi xuống thở dốc, uống ngụm nước. Bàn Tử lượm lại khẩu súng của Phan Tử, cho tôi xem, nói: “Thằng cha này đúng là một người đàn ông, anh ta dùng cái gì đó chặn nòng súng, nhét súng vào cổ họng rắn bắn cái liền nổ tung, nổ đứt luôn cả xương sống của rắn. Bằng không thì, muốn giết nó không dễ đến vậy đâu.”

Tôi nghĩ mà lấy làm lạ, trước lúc ở hẻm núi, súng Phan tử nhằm đúng điểm yếu, gần như bắn vỡ nát đầu rắn rồi, vốn tưởng nó chết chắc, không ngờ vẫn sống dai thế, lại còn có thể tập kích bọn tôi.

Bàn Tử nói: “Loài rắn này thông minh lắm, chỉ e lúc trước Phan Tử bắn nó mấy phát, nó liền nhớ mặt Phan Tử, rồi một mực đuổi theo chúng ta, chờ cơ hội trả thù.”

Tôi vung đuốc cho sáng, đứng lên chiếu xem cái xác rắn, nhìn cho kỹ thì thấy con rắn này thật là lớn, quả thực to như con rồng vậy, cứ thế mà nhìn có cảm giác sống lưng mình lạnh toát.

Toàn thân trần phủ một lớp vảy to tướng màu vàng nâu, có cáito bằng bàn tay, cáito nhất thì cứ như thùng nhựa đường vậy. Trên mình nó có rất nhiều vết thương, đều bốc mùi hư thối.

Tôi cẩn thận rón rén đi đến gần đầu rắn, liền phát hiện cái lưỡi của nó vẫn đang động đậy, rõ ràng còn chưa chết hẳn. Toàn bộ đầu rắn gần như toác cả ra, đôi mắt đen đầy oán độc của nó phản chiếu ánh sáng cây đuốc, giống như một con ác long đến từ cõi âm ty. Phần cổ rắn, chính là chỗ bị súng nổ tung, xuất hiện mấy chỗ vỡ toác, lộn hết cả thịt ra ngoài, máu chảy không ngừng, đầy cả mặt đất.

Con rắn này không chết hẳn dễ như vậy, nói không chừng còn có thể sống lại nữa, chỉ sợ nó lại đột ngột vùng lên hại người nữa, Bàn Tử bèn móc con dao pha ra, định chặt đầu rắn. Nhưng chém xuống hai phát, trên thân rắn ngay cả một vết chém cũng không có.

Lại cầm dao pha chém hai nhát nữa xuống lớp vảy, mới nhận ra, lớp vảy này cứng rắn muốn chết đi được, quả thực cứ như giáp sắt vậy. Bàn Tử nhìn sát vào vết thương trên mình rắn, liền phát hiện, con rắn này có hai lớp vảy, da dày thịt béo, thảo nào Phan Tử đánh thế nào cũng không chết.

Bỏ hai miếng vảy to tướng ở vùng gần vết thương, Bàn Tử bảo có thể đem cái này về chém gió được rồi, bèn dứt khoát bỏ một cái to tướng, nói rồi nhét vào trong túi. Tôi bảo anh ta làm cho sạch sẽ một chút, bên dưới vảy rắn thường hay có mấy loài ký sinh trùng đấy. Còn chưa dứt lời, Bàn Tử liền ui da một tiếng, cổ tay hình như bị con gì cắn.

Giơ tay lên nhìn, tôi thấy một con bọ nhỏ trông như con nhện trên cánh tay anh ta, là loài sâu bọ chúng tôi đã từng gặp, là con ve rận. Tôi lấy đuốc hơ dao pha, đốt nó rơi xuống dưới. Lúc này, tự dưng thấy đũng quần mình nhói một cái, đưa tay sờ, lập tức móc ra một bọ máu.

Tôi chợt thấy không ổn, soi đuốc vào bụi cây dưới đất, liền phát hiện ở khắp các bụi cây xung quanh chúng tôi đều đã bò đầy lũ sâu bọ kinh tởm này, có con đã leo đến tận trên bắp chân trần của bọn tôi.

-----oOo-----

Chương 82: Bình minh: Họa đồ máu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Loài ve rận khát máu thành tính, nhất định là bị mùi máu rần ở đây thu hút mà tới. Trong rừng này, số lượng ve rận nhiều khủng khiếp, hơn nữa rõ ràng là đang đói ngấu, tất cả đều đổ xô đến đây.

Tôi dí đuốc xuống, đốt trụi đám ve rận trên các bụi cây xung quanh, chân tôi bị cắn mấy chỗ, lúc này không có thời gian để xử lý nữa, chỉ đành mặc kệ nó, nghĩ cách đột phá vòng vây này.

Bàn Tử dùng khẩu súng nổ nòng làm thành một cây đuốc tạm bợ, chúng tôi dùng lửa dồn ép chúng, diu Phan Tử đứng lên. Vừa nhìn, thấy sau lưng Phan Tử đã bị đốt đầy những nhọt máu, lúc trước vì áp lưng xuống mặt cỏ nên không nhìn thấy.

Bàn Tử lập tức dí đuốc xuống đốt, vừa đốt một cái đã có cả một tảng bụi rớt xuống, tiếp đó, chúng tôi kéo theo ba lô của Phan Tử, rồi mau chóng rời đi.

May là máu Phan Tử đã ngừng chảy, chứ không lại càng kéo thêm nhiều lũ ve rận hơn nữa. Quay đầu nhìn lại, liền thấy, xác con trăn khổng lồ đã hoàn toàn bị bao trùm bởi những đốm đen sì, chẳng mấy chốc mà chúng sẽ hút khô kiệt xác rần chỉ còn dư lại một lớp da, giống như các bộ xương rần chúng tôi từng thấy trong thung lũng.

“Lúc xét chọn Bốn loài có hại, thế mà không thêm lũ này vào, thật quá uất ức cho nó.” Bàn Tử nhìn mà líu lưỡi nói.

Chúng tôi diu Phan Tử đi suốt, đến một nơi bên cạnh đầm lầy, sợ vết máu trên người chúng tôi lại kéo đám ve rận đến nữa, bèn dùng nước lau rửa toàn bộ vết máu trên người và trên ba lô Phan Tử. Tắm rửa một hồi, trời bắt đầu tảng sáng, cuối cùng cũng đã tới bình minh. Tôi nhìn bầu trời dần hiện ra màu sáng trắng mà khóc không ra nước mắt, tôi đã vượt qua đêm thứ hai ở nơi đây, nếu có thể, tôi thực sự không muốn trải qua

đêm thứ ba nữa.

Bàn Tử lại hỏi tôi đi đường nào thì tốt bây giờ, tôi móc chiếc la bàn ra, trèo lên ngọn cây, định học theo cách của Phan Tử.

Ánh nắng ban mai quá u ám, lúc mờ lúc tỏ, tôi trèo lên cây xong, đột nhiên hít phải một bầu không khí quá đổi trong lành dịu mát, tinh thần không khỏi chấn động. Cái nơi quái quỷ này, nếu muốn nói có cái gì hay ho, thì chắc hẳn chỉ có buổi sáng là có thể khiến tôi rung động, có lẽ là bởi vì buổi đêm ở đây quá đổi đáng sợ.

Tôi không biết phải miêu tả cái cảm giác này như thế nào, tôi vốn cứ tưởng là mình sẽ nhìn thấy những tán cây mênh mông giống như trước đó tôi từng thấy, thế mà, đột nhiên một con quái vật khổng lồ xuất hiện khiến tôi tức khắc không thể suy nghĩ được gì. Mãi nửa ngày tôi mới phản ứng lại được: Nếu tôi không trèo lên cây ở chỗ này, rất có thể tôi sẽ tiếp tục đi thẳng, vậy là sẽ bỏ qua ngôi đền thần ở ngay sát gần thế này.

Khác hẳn các di tích trước đây, ngôi đền thần này là một tòa kiến trúc hoàn chỉnh, vừa khổng lồ lại vừa cao tầng, dưới ánh sáng lúc này thì không thể thấy rõ toàn cảnh được, nhưng cảm thấy quy mô của nó phải to hơn gấp bội kích cỡ mà tôi đang nhìn thấy đây. Hơn nữa, nhìn các đường nét của nó, mức độ bảo tồn tốt hơn rất nhiều so với những đống phế tích hoang tàn lổn nhổn trong rừng mưa. Trong toàn khu di tích mà tôi có thể nhìn thấy, chỉ có một số ít chỗ là mọc cỏ dại cùng cây cối, tôi còn nhìn thấy cả một vùng rộng lớn toàn những tảng đá to tướng khô ráo và lâu đời. Đứng từ khoảng cách này nhìn lại, các cột trụ của đền thần cùng những bức phù điêu Tây Vực cổ xưa trên vách tường trông như những hoa văn tinh tế chạm trổ trên một mặt đá khổng lồ, tạo cảm giác thần bí không gì sánh được.

Tôi dẫn Bàn Tử đi về phía đó, chưa đến hai phút, chúng tôi đã ra khỏi khu rừng, tiến vào trong phạm vi của khu di tích, cây cối thưa thớt dần.

Từ dưới tầng tán cây nhìn lên, khu di tích lại càng rộng lớn đến kinh người, nhìn một cái mà cứ có cảm giác rất giống Angkor Wat, đâu đâu cũng là những hành lang bằng đá, những tháp vuông bằng đá không biết tên, cuối cùng đến một chỗ cao, nhìn thấy ngôi đền thần khổng lồ đằng sau tán cây, Bàn Tử trông mà sợ điếng người. Tôi vừa nhìn vừa trầm trồ: “Nếu mà nơi này được khai phá thì đây trở thành kỳ quan thứ chín của

thế giới rồi ấy nhỉ, anh có tin không?”

“Tin.” Bàn Tử chột nhìn thấy cái gì, chỉ về một hướng cho tôi xem.
“Không phải kỳ quan thứ chín của thế giới mẹ nữa rồi, mà là kỳ quan số một của chúng ta đây, cậu nhìn bên kia xem.”

Tôi nhìn theo hướng anh ta chỉ, liền thấy phía trước đền thần có một khoảng đất bằng phẳng, ở đó có một dãy mười mấy cái lều bạt lớn nối liền liên tiếp, thì ra đó là một doanh địa.

Lều bằng vải bạt, rất lớn, rất cũ, lẻ tẻ cái to cái nhỏ, có màu xám tro của đá, cho nên khi mới nhìn thoáng qua tôi không phát hiện thấy. Đây không phải lều bạt của nhóm người A Ninh, nhưng cũng không cũ đến mức như đã ở đây mấy chục năm rồi, trong lòng tôi liền lóe lên một tia hy vọng. Đúng lúc ấy, Bàn Tử kêu lên:

“Đây là lều bạt của chú Ba cậu đây, Bàn gia tôi nhận ra mà!”

Tôi lập tức vui mừng khôn xiết, thiếu chút nữa là rống tướng lên rồi, thật đúng là “Núi cùng nước tận tưởng hết lối, liễu rủ hoa cười bỗng gặp làng”. Xem ra, lão trời già đã vắn vò tôi đủ rồi, giờ muốn cho tôi nghỉ ngơi một chút đây mà.

Tôi và Bàn Tử lập tức xông về phía doanh địa, không biết là lấy sức ở đâu nữa, trong đầu tôi nghĩ chỉ muốn nghỉ ngơi một chút, ngủ một chút thôi.

Chúng tôi lao điên cuồng đến bãi đất trống phía trước di tích, đây là một quảng trường được xây đắp bằng các phiến đá lớn, ở giữa có nhiều ao nước lớn, là nước lưu thông, trong leo lẻo, có thể nhìn thấy đường hành lang gấp khúc ở dưới đáy ao, sâu bên dưới đường nước đó là một mảng tối đen, không biết thông đến chỗ nào. Rõ ràng vốn là nó ở trên mặt nước, giờ đã bị chìm rồi, ngôi đền thần khổng lồ chúng tôi nhìn thấy đây có lẽ chỉ là đỉnh chóp của toàn bộ ngôi đền năm xưa mà thôi, có lẽ là tầng cao nhất, tòa kiến trúc này rốt cuộc hùng vĩ đến mức nào, thực sự không thể ước đoán được.

Còn chưa đến gần doanh địa, Bàn Tử bắt đầu gọi to, gọi suốt hồi lâu mà chả có hồi âm gì, cảm đầu chạy miết, liền nhận ra doanh địa này có điểm không ổn.

Cả doanh địa yên tĩnh đến mức đáng sợ, không một bóng người, không một âm thanh hoạt động hay tiếng trò chuyện nào, yên lặng như tờ, cứ như là đã bị bỏ hoang.

Chúng tôi chạy đến sát mép doanh địa thì dừng lại, đã kiệt sức rồi, sự hưng phấn lúc nãy đã lại biến mất rồi, tôi đã nhận ra có lẽ còn khướt nữa mới được nghỉ ngơi. Bàn Tử thở phì phò, yên lặng, lắng nghe thật kỹ, doanh địa lặng im trong ánh ban mai, không một chút âm thanh nào, trong cánh rừng mưa hoang vắng, không cảm nhận được một chút hơi thở sự sống nào.

Bàn Tử liền lầm bầm nói: “Không xong, có khi chúng ta tới không đúng lúc rồi.”

-----oOo-----

Chương 83: Bình minh: Doanh địa trống trải

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tâm trạng hưng phấn của chúng tôi tức khắc bị dập tắt bởi doanh địa đầy quỷ dị trước mặt. Tôi có hơi muốn ôm đầu ngồi khóc tu tu, thực sự là tôi quá mệt mỏi, không thể nào ứng phó nổi nếu có chuyện gì xảy đến nữa. Tôi bỗng có cảm giác tôi sắp phát điên rồi, khu rừng này sắp bức ép tôi phát điên rồi.

Thần kinh Bàn Tử vẫn vững hơn tôi nhiều, anh ta buông Phan Tử ra, để anh ấy nằm tựa trên một tảng đá, sau đó bảo tôi đi cùng vào xem thế nào. Xung quanh chúng tôi đã không còn sương mù nữa, anh ta bèn nhặt một hòn đá lên đi dẫn đầu, hai chúng tôi rón rén đi vào trong, cảnh giác những lều bạt này.

Vừa tiến vào, tôi mới cảm nhận rõ được chú Ba đã chuẩn bị cho chuyến đi này đầy đủ đến mức nào, tôi nhìn thấy máy phát điện, bếp lửa, còn có một cái lán che nắng to tướng. Bên dưới lán là một phiến đá bằng phẳng rất lớn, có đặt rất nhiều giấy tờ tài liệu, dùng đá chặn bên trên. Tôi còn thấy mấy cốc nước đánh răng đặt trên phiến đá bên cạnh di tích, ở một bên khác, ở giữa hai chiếc lều có mấy thanh tay kéo bị buộc lại bằng dây leo, làm thành giá treo quần áo. Đây quả thực trông giống một khu dân cư đơn giản.

Tất cả đều không có gì khác thường, không có dấu vết đánh lộn, cũng không có vết máu, nhưng lại chẳng có ai, cứ như là người trong doanh địa này đã đi bộ xa lắm rồi.

Ở giữa doanh địa, chúng tôi tìm thấy một đồng lửa trại rất lớn, đã thành tro hết rồi, trong đồng lửa tàn còn tìm thấy được mấy trái khói hiệu đốt còn dư. Rõ ràng không có gì bất thường, nơi đốt khói hiệu là ở đây. Ngày hôm qua, khói bốc lên chính là từ nơi này.

Màn cửa của các lều đều bị mở tung ra, có thể nhìn thấy bên trong chẳng có ai, thậm chí chúng tôi còn ngửi được mùi nấm chân.

Rón ra rón rén đi dạo khắp một vòng, không phát hiện thấy gì hết, tôi với Bàn Tử nhìn nhau.

Tôi nhớ lại màu khói hiệu mình thấy lúc trước. Phan Tử nói, khói màu đỏ có nghĩa là “không được tới gần”, chúng tôi ở đây chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó. Tôi không khỏi căng thẳng, cảm giác toàn thân nổi đầy gai ốc, những người này đã đi đâu? Ở đây đã có chuyện gì xảy ra?

Không thể kiềm nén nỗi sợ bất an trong lòng, nếu chúng tôi còn trang bị đầy đủ, thể lực dồi dào, thì tôi thậm chí còn có khả năng quyết định rời khỏi đây ngay lập tức, tìm một chỗ an toàn gần đây để quan sát kỹ hơn. Nhưng chúng tôi bây giờ hầu như chỉ còn dính lại nửa cái mạng, tôi thực sự không muốn rời khỏi đây, tiếp tục bôn ba nữa. Với tình trạng của Phan Tử, cũng không thể làm vậy được. Anh ấy cần phải được sơ cứu ngay lập tức.

Trên phiến đá bằng phẳng dưới lán che nắng, Bàn Tử tìm được một gói thuốc lá, anh ta ngửa ngáy tay chân, không nhìn được, liền rút luôn một điếu đem châm. Có điều anh ta cũng mệt lả rồi, hút được hai hơi là ngắc ngư, tôi cũng hút mấy hơi, trong thời khắc này, thuốc lá phát huy hết giá trị “thuốc” của nó, tôi dần dần thấy thư giãn hơn.

Sau đó, chúng tôi lập tức khiêng Phan Tử vào trong một căn lều ở đó. Tôi thấy trong đó còn có hai cái ba lô, loại lều bạt này khá rộng, một cái lều ít nhất cũng chứa đủ bốn người ngủ ở trong. Trên tấm chăn chống thấm trong lều có rất nhiều đồ đạc lặt vặt: đèn pin, đồng hồ đeo tay, thế mà đều không lấy mang đi, tôi thậm chí còn nhìn thấy một chiếc MP3, nhưng không thấy bất kỳ đèn điện nào. Tôi nghĩ thầm, lẽ nào máy phát điện nhỏ ở ngoài kia là chỉ để sạc pin cho chiếc MP3 này? Thế thì quá lãng phí rồi.

Ở trong lều, cuối cùng cũng có thể thả lỏng thực sự, chúng tôi cởi sạch quần áo trên người Phan Tử, xử lý đám ve rận còn sót lại. Bàn Tử lục một cái ba lô, tìm được một hộp y tế nhỏ ở trong đó, dùng rượu cồn rửa sạch vết thương lần nữa cho Phan Tử, sau đó, anh ta sục sạo vào từng cái lều một trong doanh địa, tìm được một hộp kim chỉ, khâu lại vết thương quá sâu trên người Phan Tử.

Phan Tử đã tỉnh, mơ mơ màng màng, không biết thần trí có tỉnh táo hay không. Bàn Tử đâm một kim vào da thịt, rõ ràng anh ấy có hơi nhăn mặt lại, nhưng không có phản ứng giãy dụa nào lớn.

Thấy Bàn Tử khâu vết thương rất nhanh nhẹn, tôi liền kinh ngạc: “Trước kia anh còn làm gì nữa, sao lại điều luyện thế?”

“Tôi kể cậu nghe rồi mà cậu toàn quên, lên núi xuống làng, khâu vá để sống, ai mà không biết làm. Không cha đánh không mẹ thương, chỉ có tự chăm lo cho chính mình thôi.” Anh ta nói: “Nhưng mà da người thì đích thực là lần đầu tiên tôi vá, cậu nói xem, hay là tôi thêu cái hình gì vào đây nhỉ, chứ không thẳng cha này lại kêu là đơn điệu quá.”

Tôi biết anh ta đang nói đùa, bèn cười khan mấy tiếng, tỏ vẻ đùa đêch buồn cười tí gì.

Nhìn Phan Tử, tôi lại bùi ngùi. May làm sao, con trăn bự kia tuy khỏe vô cùng, nhưng hàm răng ngắn lại nhỏ, tuy vết thương nghiêm trọng, nhưng

cũng không tổn hại đến chỗ yếu hiểm nào trên người, chỉ là mất quá nhiều máu, e là không hồi phục nhanh chóng được. Nhìn Phan Tử trần truồng, cùng với đầy những vết sẹo trên người anh, tôi chợt nghĩ đến nguồn gốc những vết sẹo này của anh, chỉ sợ lần nào xuống đất cũng là một lần cử tử nhất sinh, chẳng trách chú Ba nể trọng anh ấy đến thế, gã đàn ông này hẳn làm việc gì là cứ như không thiết sống nữa vậy.

Có điều, có lẽ chính bởi vì tác phong làm việc như vậy, cho nên tuy lần nào cũng thương nặng, nhưng lần nào cũng có thể sống sót. Tôi nghĩ thầm.

Bàn Tử bèn nói với tôi: “Đây gọi là khuynh hướng tự hủy hoại chính mình. Tôi hiểu lắm, tôi có thằng chiến hữu, hồi trước cũng ra chiến trường đấy, cả tiểu đội cậu ta đều chết sạch, mà còn chết rất thảm nữa, đến khi xuất ngũ rồi vẫn không dứt ra được, lúc nào cũng bị ám ảnh rằng vì sao người chết không phải cậu ta, cứ như thể cậu ta còn sống là bởi vì cậu ta đã bị đồng bạn bỏ rơi rồi ấy. Lúc đi đổ máu với tôi, cậu ta làm gì cũng liều mạng muốn chết, cứ cái gì nguy hiểm thì làm cái đó, thực ra chỉ là tìm một cơ hội để mình chết quách đi, loại người như thế phải có thứ để tưởng nhớ, bằng không cái gì cũng làm được, cho nên tôi cảm thấy lão chú Ba nhà cậu đối với Phan Tử giống như một cọng rơm cứu mạng vậy.”

Tôi không có những trải nghiệm sâu sắc như thế, nên không thể hiểu nổi lời Bàn Tử nói, có điều, thấy tay anh ta có hơi run rẩy, liền bảo anh ta đừng nói nữa, thôi tập trung khâu vết thương đi.

Hai người khâu mất đến ngót một tiếng đồng hồ, mới khâu xong các vết thương, trên tay toàn máu, lại khử trùng vết thương cho Phan Tử một lần nữa, Bàn Tử mới thở phào một hơi, lúc này Phan Tử đã ngủ mê man rồi.

Chúng tôi ra ngoài lều, không khỏi ngời sụp xuống nghỉ ngơi, Bàn Tử vẫn chưa thả lỏng hoàn toàn, anh ta nhìn khắp xung quanh nói: “Ở đây không ổn, tôi thấy bọn mình giờ gắng nhịn đi thu dọn nhiều một chút, cũng không thể ở lại đây lâu được.”

Tôi gật đầu, định đứng lên, nhưng hơi động đây một tí tôi liền nhận ra tôi thực sự không đi nổi nữa rồi, không có một búi cơ nào trên người là chịu nghe mệnh lệnh của tôi hết. Bàn Tử cử động hai cái, hiển nhiên cũng không nhúc nhích được nữa, hai đứa bọn tôi nhìn nhau cười khổ, rồi

cùng thờ dài.

Nói thực, chúng tôi đã dầu cạn đèn tắt rồi, dù bây giờ có lửa cháy đến đít chỉ e tôi cũng không đứng dậy nổi nữa. Dù là tinh thần hay thân thể, đều đã vượt ra khỏi cực hạn của tôi, hoàn toàn không thể chịu được nữa rồi.

Thấy tôi không động, Bàn Tử cũng cười khỏ nói, bây giờ mà về lại trong rừng chỉ sợ cũng chẳng an toàn, so với việc bị giết chết trong cái chốn lạnh lẽo ẩm ướt đó, chẳng thà chết ở đây cho rồi, tai nghe MP3 bị rấn cắn chết, thể cũng xứng với tiếng tăm lẫy lừng trong giới đồ đầu lắm chứ lì.

Này có hơi AQ, nhưng tôi cũng gật đầu theo, là gật đầu thật lòng thực, trước kia tôi cũng từng trải qua vài lần sức cùng lực kiệt như thế này rồi, nhưng trường hợp bây giờ mới gọi là đặc biệt nghiêm trọng, chủ yếu là bởi vì trước khi vào đến đây, bọn tôi còn phải đi xuyên qua sa mạc rộng lớn, đã hao phí quá nhiều tinh lực và thể lực. Vốn trước khi bước vào hẻm núi chúng tôi đã quá mệt mỏi rồi, quãng đường về sau hoàn toàn là do tôi cắn răng chịu đựng hết. Cái cảm giác sau chuyến bôn ba đường trường lại nhận ra con đường chỉ mới bắt đầu, thực khiến người ta tuyệt vọng, nhưng đáng sợ hơn nữa đó là, nếu tôi vẫn còn sống tiếp được, như vậy, con đường quay trở về mới đúng là thử thách thực sự. Bây giờ, nếu bộ đàm của A Ninh có tồn tại thực đi chẳng nữa, chúng tôi cũng không thể lấy nó về được. Vậy thì, con đường phía sau hoàn toàn là một cơn ác mộng.

Nhớ đến những thứ này làm đầu tôi đau muốn nứt ra, tôi thực sự không muốn suy nghĩ về những điều này nữa.

Chúng tôi nghỉ ngơi trong chốc lát, nấu nước trà, ăn chút lương khô, sau đó cởi sạch quần áo trên người ra, quần áo này cởi ra rồi thì không mặc lại nữa, cứ chọn bừa một lỗ rách là đã to hơn cả cái ống quần rồi. Đành thôi vậy, cứ lấy đại mấy bộ quần áo đang phơi kia, rồi xem lại chân của mình, toàn là vết máu do bụi gai cào xước, chỉ là vết thương ngoài da, đụng vào nước thì xót lắm, nhưng không có nguy cơ nhiễm trùng nào.

Tôm nhất chính là lũ ve rận, ở đằng trước chân thì không có một con nào, chúng tập trung hết ở sau đầu gối, đã hút no máu. Bàn Tử tìm được một bình xịt rận, phun một cái, cả đống ve rận liền rơi hết xuống. Tôi muốn đập chết nó, Bàn Tử lại bảo đập nó có khi còn dẫn thêm nhiều con

đến hơn, thế là chúng tôi lừa hết chúng vào lò lửa, đốt lên nghe tiếng tanh tách.

Nước trà pha từ chính máu của mình lại thơm đặc biệt, tôi nhấp một ít, rồi rửa sạch chân và vết thương. Các bắp thịt đã hoàn toàn tê dại cuối cùng cũng bắt đầu có cảm giác rồi, đau xót, vô lực, tê ngứa, cái gì cũng có. Tôi thậm chí còn không đứng dậy nổi, chỉ có thể dùng móng để di chuyển thay chân.

Đêm qua, tôi chỉ ngủ có một chút, bây giờ tuy cơn buồn ngủ ập đến, tôi vẫn gắng thức để Bàn Tử đi ngủ trước, còn mình thì tựa người vào tảng đá bên cạnh mà canh gác.

Lúc này, ánh nắng đã chiếu khắp muôn nơi. Toàn bộ khu phế tích hiện ra trước mắt chúng tôi một cách rõ rệt, bốn phía yên tĩnh lặng gió, toàn bộ thung lũng lặng ngắt cứ như đã ngưng đọng lại, tôi đoán Bàn Tử cũng không ngủ nổi, nào ngờ anh ta vừa tựa lên tảng đá chưa đến một phút đã ngáy to như sấm, thậm chí còn chưa nhả thuốc ra, cứ thế ngậm trong miệng mà ngủ say như chết.

Tôi nhón lấy điều thuốc của anh ta, hút mấy hơi, cười khổ lắc đầu, lúc này tôi cũng cảm thấy mình buồn ngủ rồi, lập tức lên dây cót tinh thần, gắng sức nén nhịn không cho mình ngủ mất, nhưng mà không được rồi, chỉ cần ngồi bất động một chỗ, hai mí mắt liền nặng trĩu như đeo chì.

Nắng ban mai dần tan đi, mặt trời đã lên cao, tôi hít sâu mấy hơi, chui xuống dưới lán che nắng, vừa ép mình phải sắp xếp lại đồ đạc trong ba lô. Lúc này mới nhìn thấy cuốn sổ tay của Văn Cẩm bị nhét tít tận bên trong cùng.

Chỉ sợ cuốn sổ quý giá bị hư hại trong quá trình bôn ba khắc nghiệt, tôi lấy một đôi tất bọc nó lại, kể từ sau khi tiến vào hẻm núi, tình hình luôn luôn chệch ra khỏi kế hoạch, nên không có cơ hội để đọc kỹ thêm một chút. Bây giờ nhớ lại, cảm thấy nội dung cuốn sổ này về cơ bản cũng chẳng giúp ích được gì.

Có lẽ thời điểm Văn Cẩm đến đây đã cách đây khá lâu năm rồi, mặc dù đối với lịch sử của tòa thành cổ này, mười mấy hai mươi năm chỉ là một khoảng thời gian ngắn ngủi, nhưng đối với hoàn cảnh ở nơi này, cũng là đủ dài rồi, hơn hai mươi năm, e rằng cây cối ở đây lúc đó sinh trưởng

hoàn toàn khác bây giờ.

Nhưng mà thực sự là quá mệt mỏi rồi, các con chữ như hoa lên, tôi đành thấm thấm nước vào mắt, lên dây cót tinh thần. Lật xem vài trang, tôi thực sự không chịu nổi nữa rồi, bây giờ đọc sách mà cứ như bị thôi miên, tôi bèn buông cuốn sổ xuống, sau đó cố gắng gạt hết mọi thứ ra khỏi đầu, nhưng vẫn không thể ngăn được sự mông lung dần xâm chiếm lấy thần trí từng chút một.

Khi sắp ngủ gật mất rồi, trong thoáng chốc, tôi chợt nghe thấy một âm thanh yếu ớt xa xôi, hình như là tiếng Phan Tử, gọi tôi một tiếng: “Cậu Ba.”

Tôi giật mình tỉnh giấc, cứ tưởng Phan Tử có việc gì cần, lập tức dụi mắt, đứng lên trong đau đớn khắp mình mẩy. Nhưng tôi lại thấy khắp xung quanh yên ắng vô cùng, đâu có âm thanh nào.

Tôi nghĩ thầm tiêu rồi, mệt quá thành ảo giác rồi, lập tức xoa xoa huyết thái dương, rồi lại lần nữa nghe thấy tiếng nói chuyện rất khẽ, hình như là đang cười, lại giống như đang phàn nàn cái gì đó, vọng lại từ sâu trong khu doanh địa.

Tôi giật mình một cái, thầm nghĩ bọn họ đã trở về rồi?

Tôi tức khắc chạy ra xem, nhưng thấy bên trong chẳng có ai, tôi gọi một tiếng “Này”, đi khắp một vòng giữa các căn lều, nhưng chẳng nhìn thấy cái gì.

Lạ nhỉ? Tôi vỗ vỗ vào đầu mình, bốn phía tĩnh lặng đến ghê sợ.

Tôi đứng tại chỗ một lúc, không có gì xảy ra cả, thế là tôi ngơ ngác trở về, ngồi xuống chỗ cũ, hít sâu mấy hơi, châm điếu thuốc, nghĩ rằng có lẽ tinh thần mình rối loạn mất rồi.

Nhưng ngay lập tức tôi biết là mình không hề nhầm, tôi nhìn thấy trên tảng đá trước mặt có mấy vết chân bùn, từ đằng xa kéo dài đến chỗ tôi ngồi. Lúc này đâu có những dấu vết này.

Tôi cảnh giác, nhìn khắp bốn phía một chút, nhìn thấy các tập tài liệu đặt trên tảng đá cũng dính nhiều vết bùn nhão, rõ ràng có cái gì đó đã chạm

vào đây. Sau đó tôi lại phát hiện, cuốn sổ tay của Văn Cẩm mà tôi đặt trên đó cũng bị thay đổi vị trí, bên trên cũng dính vết bùn.

Trong nháy mắt, cơn buồn ngủ của tôi hoàn toàn biến mất. Tôi đứng phắt dậy.

Là ai làm? Nhiều dấu chân bùn như vậy, chẳng lẽ là Văn Cẩm kia làm? Người này nhìn thấy cuốn sổ của mình, bèn lật xem một chút? Hay là quái vật A Ninh kia?

Tôi nhìn chung quanh, không có ai cả, bèn đi xem dấu chân. Lại nhìn thấy một đường vết chân khác kéo dài đến tận trong lều của Phan Tử. Tôi lập tức căng thẳng, bèn nhặt một tảng đá lên, đi đến bên Bàn Tử, định gọi anh ta dậy.

Gọi Bàn Tử dậy không dễ dàng đến thế, tôi lay lay mấy cái, chẳng có phản ứng gì, mà tôi lại không dám phát ra tiếng động gì quá to, buộc lòng phải cẩn thận, tự mình đi vào trong lều.

Cửa lều khép hờ, tôi đến trước lều, thấy trên màn cửa ni lông của lều có một dấu tay bùn, tôi lập tức nuốt nước bọt.

Hít sâu một hơi, tôi tưởng tượng cả quá trình: tôi phải đẩy màn cửa ra thật nhanh, sau đó nhảy vọt vào, đầu tiên là quát to một tiếng, nếu người đó nhào về phía tôi thì ông đây liền cầm đá phang luôn.

Lúc này, đột nhiên tôi lại có cảm giác hòn đá này không vừa tay cho lắm, nhưng cũng không có thời gian tìm một hòn khác nữa rồi. Tôi lại hít sâu một hơi, cẩn thận, rồi chui vọt vào trong lều. Quả nhiên, tôi tức khắc nhìn thấy một người toàn thân đầy bùn đang ngồi xổm trước mặt Phan Tử.

Tôi quát to một tiếng, đang định nhào đến, liền thấy người nọ quay đầu lại. Tôi liền sửng sốt, tôi thấy trên khuôn mặt trét đầy bùn nhào kia là một đôi mắt vô cùng quen thuộc.

-----oOo-----

Chương 84: Đêm thứ hai: Lần nữa trùng phùng

Vốn tưởng rằng đó là Văn Cẩm đi theo chúng tôi tiến vào doanh địa, tôi cầm hòn đá vào, định chặn cô ấy lại, nhưng phát hiện ra người tiến vào doanh địa lại là Muộn Du Bình toàn thân đầy bùn.

Dáng vẻ của hắn làm tôi lú cả lưởi: cả người đầy bùn, gần như che kín hết toàn thân hắn bao gồm cả tóc, vết thương trên bả vai hắn cũng đầy bùn lầy, không biết có phải là bị dính vào hay không, có điều không thấy trên người hắn có thêm vết thương nào mới, nhất định đêm qua hắn thoải mái hơn bọn tôi nhiều.

Tôi không thể miêu tả được cảm giác của mình lúc ấy, bèn cứng ngắt người ra đó, hắn quay người lại, tôi mới kịp phản ứng, buông hòn đá ra, giải thích: “Tôi cứ tưởng anh là... cái gì mà...”

Hắn không để ý tới tôi, chỉ hỏi: “Có gì ăn không?”

Tôi liền nhớ ra, lúc hắn chạy ào vào đầm lầy không hề mang theo bất cứ cái gì, nhìn dáng vẻ của hắn, có khả năng là đã hai mươi mấy tiếng đồng hồ liên tiếp chưa ăn gì rồi.

Tôi dẫn hắn ra ngoài, rót chén nước trà cho hắn, hắn ngồi đó nhai lương khô, không nói gì cả, mặt lạnh như băng.

Hắn ăn xong rồi, tôi đưa miếng vải cho hắn lau tay, rồi vội vàng hỏi hắn tình hình sao rồi, lúc đó sau khi đuổi theo thì đã xảy ra chuyện gì? Sao lại đuổi theo bọn tôi rồi?

Vẻ mặt hắn nghiêm trọng, lau qua một lượt nước bùn trên mặt, rồi kể lại cho tôi nghe, lúc liền lúc đứt. Hắn nói cực kỳ giản lược, nhưng tôi vẫn nghe hiểu được.

Hóa ra, đêm qua sau khi đuổi theo Văn Cẩm ra ngoài, hắn vẫn liên tục đuổi theo suốt sáu giờ liền, nhưng rồi đành bó tay vì truy đuổi trong rừng rậm thực sự quá khó khăn, cuối cùng không biết là người phụ nữ kia đã trốn đâu rồi, hay là đã chạy xa rồi. Thế là không đuổi nữa, đến lúc dừng lại, thì đã không biết mình đang ở đâu rồi.

Không có thiết bị chiếu sáng nào, lại mất mục tiêu, cái gì xung quanh cũng không nhìn thấy, hấn bèn tính toán thời gian đến đây và tốc độ của chính mình, biết giờ đang ở cách chúng tôi không quá xa, thế nhưng, nếu như tiếp tục tiến vào rừng mưa, muốn về lại thì quá khó khăn, cho nên, hấn bèn rúc vào trong một đồng rế cây, chờ đến khi trời sáng rồi về.

Điều này cũng giống như suy nghĩ của chúng tôi lúc đó vậy. Bàn Tử đã đoán hấn có thể sẽ trở về vào lúc sáng sớm, thế nhưng đến khi sáng sớm tình hình lại có thay đổi. Lúc ấy chúng tôi nhìn thấy khói hiệu, đồng thời, hấn cũng nhìn thấy khói hiệu bọn chú Ba đốt lên.

Hấn dựa vào khoảng cách, tính toán hướng khói hiệu của bọn tôi, đến lúc quay về chỗ chúng tôi để lại mảnh giấy cho hấn thì phát hiện ra nơi đó đã ngập trong nước rồi, hấn đành phải quay ngược lại, đuổi theo chúng tôi. Nhưng cũng giống bọn tôi vậy, đuổi theo khói hiệu kia mà đi, tuyến đường cũng không thẳng tắp, mãi không gặp được bọn tôi. Về sau đến tối mới nghe thấy tiếng súng, lại lần mò đến đó, đi mãi theo đến tận đây, phát hiện ra doanh địa này.

Tôi nghe xong, nghĩ thâm thực là trùng hợp, nếu tối qua không có trận đại chiến kia, chỉ e hấn không thể tìm thấy bọn tôi được. Cũng may nhờ hấn có thể giữ vững sự tỉnh táo để mà phán đoán trong hoàn cảnh ác liệt đến thế nữa. Có điều, hấn đã trở về rồi, trong lòng tôi cuối cùng cũng buông được một tảng đá, vốn tôi không ôm bất cứ hy vọng nào cả.

Lúc này, nhìn hấn lau sạch nước bùn trên người, tôi liền hỏi hấn, cũng là chạy trốn, tuy tội này cũng thảm hại lắm, nhưng cũng không đến mức thành ra cái dạng này như anh, rốt cuộc anh gặp phải chuyện gì mà thành thế này vậy?

“Đây không phải là bị làm sao, bùn là tôi tự trát lên.” Hấn nói.

Tôi lại càng lầy làm lạ, nghĩ thâm, bộ anh định làm bánh trôi lăn bột đậu à? Còn đám bọ chét trên người là thế nào? Với thể chất của anh, nằm giữa đồng bọ chét bọ chét cũng chỉ có thể massage cho anh mà thôi.

Hấn nhìn bùn trên cánh tay, giải thích: “Là bởi vì lũ rắn...”

“Rắn?”

“Văn Cẩm sống ở chỗ này từ rất lâu rồi, ở đây nhiều rắn độc như thế, cô ấy lại có thể sống ở đây trong suốt thời gian dài như vậy ắt hẳn phải có nguyên nhân, hơn nữa, dáng vẻ kia thực sự rất khác thường, tôi cảm thấy hai điểm này nhất định có sự liên quan trong đó, suy nghĩ một chút, tôi mới nhận ra nước bùn này chính là mấu chốt.” Muộn Du Bình nói: “Tôi trát bùn lên khắp người, quả nhiên, lũ rắn này dường như không nhìn thấy tôi.”

Tôi liền bừng tỉnh đại ngộ, hóa ra là vậy, Văn Cẩm làm sao mà lại thành ra như thế, bởi vì rắn dựa vào nhiệt lượng để tìm kiếm con mồi, khi xoa nước bùn lên khắp thân người, không những che khuất được nhiệt lượng, mà còn giấu được mùi, quả thực là hữu dụng.

Trong lòng không khỏi mừng rỡ vô cùng, đây đúng là một tin tức tốt. Kể từ bây giờ, khả năng sinh tồn trong rừng mưa của chúng tôi sẽ tăng cao hơn nữa, ít nhất thì cũng không còn rơi vào tình cảnh mặc người xâu xé nữa.

Muộn Du Bình lau sơ sơ bùn trên người, rồi nhìn doanh địa xung quanh, hỏi tôi: “Mấy người đến đã thế này rồi?”

Tôi gật đầu, rồi kể lại hết những gì chúng tôi đã trải qua.

Tôi kể rành mạch cho hắn nghe, cố gắng giản lược nhưng vẫn rõ ràng, bọn tôi đến đây cũng không sớm hơn anh là mấy, khi đến đã không có ai rồi, hơn nữa, tình hình nơi này có chút kỳ quái, tất cả mọi đồ vật bên người cũng không được đem đi, cũng không có dấu vết sử dụng vũ lực, hình như những người này rời bỏ doanh địa một cách rất ung dung, rời đi mà không đem theo bất kỳ cái gì cả.

Hắn yên lặng lắng nghe, nghe xong, mắt liếc qua nhìn các căn lều khắp bốn phía, cũng không nói gì cả, chỉ nhíu mày, dường như cũng rất khó hiểu.

Tôi nói với hắn, anh về thì tốt quá rồi, bởi vì có Phan Tử nên bọn tôi tạm thời không thể rời khỏi đây được, hơn nữa, bọn tôi cũng đã quá mệt mỏi rồi, cần phải nghỉ ngơi và hồi phục, bằng không chỉ có nước chết. Bây giờ thêm được người nào hay người ấy.

Hắn chẳng ừ hử gì cả, nhìn tôi rồi nói: “Ở nơi này, thêm một người bớt

một người cũng đều như nhau.”

Tôi có chút không ngờ rằng hắn sẽ nói như vậy, có điều hắn nói xong liền đứng dậy, xách một cái xô, ra cái ao ngoài doanh địa múc một xô nước đầy, sau đó cởi sạch quần áo, quay lưng về phía tôi, bắt đầu lau chùi kỳ cọ mình mấy, xối hết bùn lầy trên người xuống. Tôi nhìn dáng vẻ của hắn, biết hắn chẳng còn lời gì để nói với tôi nữa rồi, trong lòng có hơi buồn bực, nhưng thôi hắn đã trở về rồi cũng coi như là một chuyện vui.

Hắn tắm giặt xong xuôi, đến lúc quay về thì nhắm mắt nghỉ ngơi, tôi cũng không định đi làm phiền hắn nữa, nhưng mà tôi không ngủ được, thế là cũng đi tắm một cái. Lúc tắm xong có cảm giác hơi phục một chút, bèn đi xách nước về, lau rửa cho Phan Tử, anh ấy có hơi phát sốt, ngủ có chút không yên, sau khi tôi lau rửa cho anh xong, anh ấy mới lại ngủ say được lần nữa.

Đi ra thì thấy Bàn Tử, tôi nghĩ anh ta chắc chả cần tôi hầu hạ đâu, bèn ngồi xuống bên cạnh, xoa bóp bắp chân, cũng không có ý định xem lại cuốn sổ của Văn Cẩm nữa. Quay đầu nhìn Muộn Du Bình, hắn cũng đang ngủ, lại nghĩ, hắn ta chắc chắn còn mệt hơn chúng tôi, cho dù là La Hán kiên cường đến mấy cũng không chịu nổi giày vò đến thế.

Tôi cứ ngồi canh như thế mãi, cho đến tận ba bốn giờ chiều, Bàn Tử mới tỉnh, mơ màng đứng lên nhìn thấy Muộn Du Bình thì “ừ” một tiếng, mãi lâu sau mới phản ứng được, nói: “Cái đêch, ông đây không phải đang nằm mơ đấy chứ.”

Muộn Du Bình lập tức tỉnh dậy, rõ ràng ngủ không sâu. Hắn nhìn anh ta, rồi lại nhìn trời, cũng ngồi dậy. Bàn Tử liền dụi mắt nói: “Xem ra không phải mơ. Đồng chí công nông binh, rốt cuộc chú cũng đến nương tựa vào Hồng quân ta rồi.”

Muộn Du Bình thực sự là một người thần kỳ, tuy rằng hắn ít nói thật, nhưng sự xuất hiện của hắn giống như một liều thuốc kích thích vậy, loáng cái tôi thấy Bàn Tử có một vẻ mừng rỡ toát ra từ trong nội tâm. Tôi liền nói, anh vui mừng cái gì, không phải anh kêu muốn đi đánh lẻ kia mà.

Anh ta đứng lên ra ngồi xuống bên cạnh tôi, nhổ ra mấy cục đờm máu,

nói: “Đấy là hồi trước, Tiểu Ca về rồi, vậy nhất định phải đi theo Tiểu Ca rồi, theo Tiểu Ca là có thịt ăn, nhĩ.”

Tôi thấy trong đờm anh ta có máu, liền biết anh ta phải chịu nội thương rồi, có điều, anh ta không quá để bụng, chắc không có gì quá nghiêm trọng, tôi bèn bảo anh ta cẩn thận một chút.

Muộn Du Bình không trả lời. Bàn Tử đưa tôi một điều thuốc, rồi rót từ ấm ra một ít nước rửa mắt, rồi hỏi Muộn Du Bình tình hình khi trước thế nào. Tôi liền thuật lại một lượt những gì Muộn Du Bình đã nói với tôi cho Bàn Tử nghe.

Bàn Tử vừa nghe vừa gật đầu, nghe đến đoạn nước bùn tránh rắn, liền vui vẻ nói: “Đệt mọt, đây đúng là một bài thuốc hay, có bài này rồi, chúng ta bớt tốn ít tinh lực khi ở trong đầm lầy này rồi. Mẹ kiếp lúc này đi ngủ còn nằm mơ thấy rắn bò trên người nữa cơ, chui vào đũng quần ông đây không chịu ra, làm ông sợ muốn chết đi được.”

Tôi phì cười, có cảm giác chỉ khi nào có Muộn Du Bình ở đây, mấy câu đùa cợt của Bàn Tử mới buồn cười được, nói: “Có khi là tại trong đũng quần anh có gà con rồi, nói mới nhớ, thế anh đã ấp nở ra chưa?”

Bàn Tử nói: “Còn chưa đâu, cả ngày bị ngâm trong nước, biến thành trứng cá hết rồi, đợi tí nữa ông phải lôi ra phơi nắng, kéo lên mồi hết.”

Tôi phá ra cười, Bàn Tử cũng cười, vỗ tôi mấy cái: “Cậu cười cái rắm chó gì, tôi đếch tin của cậu vẫn còn khô ráo đâu, hay là chúng mình lấy ra vắt cho khô nhé?”

Tôi lắc đầu nói thôi khỏi, Bàn Tử liền để tôi đi nghỉ ngơi. Tuy tôi có chút hưng phấn, nhưng cơ thể quá mệt nhọc không chống đỡ nổi nữa, tôi nằm xuống, chả mấy chốc liền ngủ mất. Có lẽ là bởi vì có Muộn Du Bình, cho nên lần này ngủ rất say, cảm thấy đặc biệt yên tâm, mãi đến chạng vạng mới tỉnh lại.

Nắng chiều đã đỏ ối, tôi đứng lên liền ngửi thấy mùi thơm, là Bàn Tử đang đun nấu gì đó, cũng không biết là nấu cái gì nữa, tôi cử động mấy cái, cảm giác như thể mình là cương thi nằm trong mộ vừa mới bật dậy ý, các búi cơ trên người mới nhừ, không thể miêu tả lại được cái cảm giác này.

Hai tay hai chân tôi đều chả có tí sức nào, gần như là phải bò dậy tựa vào tảng đá bên đồng lửa, tay cứ run run, liền nghe thấy Bàn Tử và Muộn Du Bình nói chuyện, anh ta đang hỏi xem Muộn Du Bình có tính toán gì không.

Tôi nghĩ thầm, người này lại bắt đầu đòi chủ nghĩa ly khai rồi, Phan Tử thì phé, không còn ai nâng nặc buộc anh ta phải đi tìm chú Ba tôi nữa, thế là anh ta bắt đầu lôi kéo Muộn Du Bình tham gia vào mưu mô chước quỷ của mình. Tôi lập tức tựa lại gần, nghe thấy anh ta nói với Muộn Du Bình: “Tôi nói, chuyện này tuyệt đối không thể để cho Ngô Tà biết được, nếu không cậu ta sẽ phát điên mất...”

-----oOo-----

Chương 85: Đêm thứ hai: Bí mật

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôi nghe xong liền thầm chửi mắng trong bụng. Bàn Tử nghe thấy động tĩnh của tôi, ngẩng phắt đầu lên, vẻ mặt lại lúng túng, lập tức nói: “Tĩnh rồi? Đến đây đến đây, để phân cơm cho cậu đây, mau ăn cho nóng.”

Tôi trợn mắt nói: “Anh vừa nói cái gì đó? Có chuyện gì anh không muốn tôi biết?”

Thường khi mới ngủ dậy, sắc mặt tôi rất xấu, hơn nữa, bây giờ tôi cảm nhất là bị người khác lừa gạt, tuy rằng tôi biết cái chuyện mà Bàn Tử không thể nói cho tôi biết chả đáng tin tí nào, nhưng tôi vẫn vô cùng khó chịu.

Bàn Tử làm tôi giật mình, lại còn giả ngu: “Cái gì mà không muốn cậu biết? Tôi nói, là không muốn cậu bị mệt, cậu nghe lộn rồi chẳng?”

Tôi “hứ” một tiếng, ngồi xuống cạnh anh ta nói: “Được được, anh đừng tưởng anh là chú Ba tôi nhé, anh bịp tôi không nổi đâu, rốt cuộc là có việc gì? Nói mau, không tôi không để anh yên đâu.”

Bàn Tử nhìn sắc mặt tôi, tôi nhìn anh ta tuyệt không nhượng bộ, giục:

“Nói đi chứ. Lộ tẩy cả rồi còn định giấu nữa, có gì không thể nói tôi được à? Nếu anh không nói, vậy chúng ta mỗi người một ngã đi, anh biết tôi hận nhất là bị giấu diếm lừa gạt mà, tôi nói được làm được đấy, bằng không anh cứ trơ mắt mà trông tôi chết ngay chỗ này đây.”

Bàn Tử bèn gãi đầu: “Ôi mẹ kiếp, chú học đâu ra cái lối kêu khóc om sòm của đám đàn bà thế? Lại còn đòi sống đòi chết nữa chứ, tôi không nói âu cũng là vì muốn tốt cho cậu thôi mà.”

Tôi mắng: “Thôi cái kiểu này đi, lời này tôi nghe mòn tai rồi, tốt hay không tốt tự tôi phán đoán được, rốt cuộc là chuyện gì?”

Đương nhiên tôi chỉ nói vậy thôi, nhưng mà tôi biết Bàn Tử không giống chú Ba, trong tình huống thế này anh ta thường không kiên trì được, bằng không, anh ta không chịu nổi bầu không khí như thế này. Bàn Tử không phải là một kẻ quá cố chấp, tôi rất thích điểm này ở anh ta.

Quả nhiên, Bàn Tử bèn liếc nhìn Muộn Du Bình một cái, Muộn Du Bình không có ý kiến gì, anh ta bèn thở dài nói: “Cậu đi theo tôi xem cái này.”

Tôi không đi nổi, Bàn Tử bèn đỡ tôi, đi ra chỗ lán che nắng, các tập tài liệu đặt ở đó đã được sắp xếp, hiển nhiên bọn họ vừa đọc qua rồi. Bàn Tử xếp gọn tất cả các tập tài liệu, để lộ mặt đá phía dưới, tôi liền nhìn thấy trên mặt đá bằng phẳng bên dưới tập tài liệu có mấy chữ to tướng viết bằng than đen.

Buổi đêm trời tối, nơi này lại cách đồng lửa trại khá xa, không nhìn thấy rõ lắm, Bàn Tử bèn bật đèn mỏ chiếu sáng cho tôi xem, tôi tiến đến mấy bước đọc lướt, liền ngậy ngẩn cả người.

Đó là một câu:

“Chúng tôi đã tìm được lối vào Chung cực, vào rồi quyết không quay lại, từ đây vĩnh biệt, tâm nguyện đã thành, không oán không hối.

Nơi này nguy hiểm, mọi người mau đi chớ ở lại.”

Tôi liền ngăn người ra, Bàn Tử đứng sau lưng nói với tôi: “Lúc tôi thu dọn đồng giấy tờ này thì nhìn thấy, vốn định che lại không cho cậu xem, kéo cậu lại lâm vào bết tắc... Chú Ba cậu lần này gần như là ôm quyết

tâm đến chết rồi, hơn nữa, mẹ kiếp ông ta còn chọn bỏ rơi cậu vĩnh viễn đây.”

Đây đúng là nét chữ của chú Ba, tuy viết không ngay ngắn cho lắm, nhưng qua nhiều năm làm bản rập đến vậy, tôi có thể nhận ra được những nét chữ viết theo thói quen trong đó, chữ viết khá ngoáy, hiển nhiên là viết trong tình huống tương đối gấp gáp.

Tôi có hơi đờ ra không phản ứng được, nhưng trong lòng tĩnh lặng lạ thường, không có bất kỳ ưu tư nào, trong đầu trống rỗng. Tôi cứ tưởng mình sẽ phải có cảm xúc gì đó, ví dụ như lo lắng, phần nộ hay gì đó tương tự, thế nhưng tôi lại không cảm thấy gì cả.

Bàn Tử tưởng tôi tâm trạng suy sụp, vô vô tôi, không nói lời nào. Tôi lại gần mấy bước, nhìn những chữ kia, tâm tình vẫn không tài nào gợn lên được một chút sóng nào.

Nỗi lo âu cho sự an nguy của chú Ba đã bị hành trình dài đằng đẵng này bào mòn đến mức gần như không còn rồi, tuy rằng tôi vẫn hy vọng chú không gặp phải chuyện gì, nhưng ở trong tình cảnh như thế này, dù xảy ra chuyện cũng không phải lạ lùng gì. Tôi cũng đã giác ngộ, bản thân mình chắc cũng chết, như vậy, ở nơi đây, cái chết đã không còn là vấn đề mà tôi cần phải lo lắng.

Giống như trong chiến tranh vậy, khi ở trong tình cảnh mà ai ai cũng rất có thể sẽ phải chết, thì lúc ấy mọi người chỉ quan tâm đến kết quả, chứ không phải an nguy của cá nhân ai cả.

Tôi bỗng cảm thấy mình đã hiểu được chú Ba, một câu này xuất hiện ở đây, đã là sự quan tâm lớn nhất mà chú dành cho tôi rồi. Nếu như đổi lại vị trí cho nhau, tôi đang truy tìm một bí mật mà không thể nói cho cháu trai biết, bí mật ấy đã ở ngay gần kề trước mắt tôi rồi, mà con đường phía trước cực kỳ hung hiểm, chú không mong muốn tôi cùng lao vào mạo hiểm, cũng không muốn nói cho tôi biết chân tướng sự việc, như vậy, đây là cách tốt nhất vậy.

Hơn nữa, nếu là tôi của trước kia, có lẽ, giờ tôi đã nước mắt ròng ròng, từ nay chú Ba không bao giờ xuất hiện, còn tôi, ôm một bụng nuối tiếc trong lòng, cho đến khi thời gian xóa mờ dần mọi thứ.

Thế nhưng, vấn đề là tôi đã không còn là tôi của hôm qua nữa. Hiện giờ, thứ mà tôi truy tìm chính là câu đố khổng lồ đằng sau tất cả mọi việc chứ không phải là bản thân chú Ba nữa rồi, cho nên, dòng chữ này đối với tôi chỉ có duy nhất một ý nghĩa, đó là chú Ba còn sống, chú đã tìm được đường. Tình hình hoàn toàn không khác lúc trước, đây có lẽ cũng là nguyên nhân vì sao trong lòng tôi lại tĩnh lặng đến thế.

Không biết đây là một sự tiến bộ của tôi, hay là vì tôi mệt mỏi, hoặc có lẽ tất cả cũng chỉ là viện cớ, chú Ba đã cách tôi rất xa rất xa rồi.

Tôi lẳng lặng nhìn một hồi, rồi xoay người, Bàn Tử bắt đầu chụp lấy bả vai của tôi, an ủi mà nói: “Tôi đã nói là không cho cậu xem rồi, tại cậu chẳng nghe lời ông Béo nhà cậu mà giờ thêm phiền não rồi đấy. Việc này cậu cũng không thể làm gì được, thôi đừng nghĩ nhiều nữa.”

Tôi không muốn giải thích nỗi lòng mình cho anh ta nghe, nên không đáp lại. Anh ta khoác vai tôi dìu tôi quay về bên đồng lửa, xúc đầy bát thức ăn cho tôi, bảo tôi ăn trước.

Thức ăn là món cháo đặc nấu từ lương khô đun với nước, tôi ăn mà chẳng có khẩu vị gì, ăn rất chậm, Bàn Tử lại tiếp tục an ủi tôi, nói: “Chú Ba cậu không phải kẻ tầm thường, người phi phạm tất có kết cục phi phạm, có số có má hết cả rồi. Mấy cả, ông ta dày dặn kinh nghiệm như thế, chưa chắc đã không trở về đâu.”

Tôi thở dài, nói tôi không sao, tôi đã quen với cái kiêu này rồi. Bây giờ tôi chỉ là đang nghĩ, lồi vào ở chỗ nào.

Khi ở trong rừng mưa, tôi đã dự đoán rất có khả năng sẽ không gặp được bọn chú Ba, bởi vì khói hiệu màu đỏ có nghĩa là nguy hiểm, như vậy, người đốt khói chắc chắn sẽ không ở yên tại chỗ đốt khói được. Lúc đó, tôi đã thâm suy đoán, có thể chú Ba sau khi đốt khói liền lập tức rời đi luôn.

Bây giờ, rõ ràng là phần lớn dự đoán đều đúng, chỉ là không ngờ chú Ba lại tìm được lối vào, vậy có nghĩa là vị trí của bọn họ đã hoàn toàn không thể đoán biết được rồi.

Chú Ba dựng trại ở đây, rồi phát hiện ra lối vào. Sau đó, có lẽ bọn họ bắt đầu thu xếp trang bị, ung dung rời khỏi nơi này, để lại một doanh địa

trống không. Để tôi không bám theo sau, chú bèn đốt khói hiệu màu đỏ, rồi để lại lời nhắn ở đây, sau đó tiến vào trong lối vào, không quay lại nữa.

Chú nói, lần này đi không có đường về, chú Ba vốn không phải kẻ cam chịu số phận, vậy bên trong lối vào này ắt hẳn là cực kỳ hung hiểm, đến mức chú đoán được mình tất sẽ chết, hoặc có ý nói, vì một vài lý do nào đó mà sau khi tiến vào, chú hoàn toàn không thể trở về được nữa.

Nhìn qua thì sự việc có vẻ là như vậy.

Căn cứ vào phán đoán này, lối vào ắt hẳn phải ở quanh khu vực này, hoặc là ở trong ngôi đền thần này chẳng hạn. Tôi không biết trong tay chú Ba có bao nhiêu thông tin, nhưng chắc hẳn không phải là tìm bừa, nhất định là phải dựa theo manh mối hoặc dấu tích nào đó, về điểm này chúng tôi hoàn toàn không hay biết, nhưng chưa chắc đã không suy đoán ra được.

Bàn Tử nói: “Vậy lát nữa tụi mình đi tìm xung quanh xem có đầu mối nào không, có khi sẽ phát hiện ra gì đó cũng nên. Đúng không, Tiểu Ca?”

Anh ta hỏi Muộn Du Bình, nháy mắt ra hiệu với hắn, hiển nhiên là muốn Muộn Du Bình cũng an ủi đỡ dành tôi một chút. Nhưng Muộn Du Bình lại lắc đầu. Tôi nhìn hắn, hắn liền nói: “Ngô Tam Tỉnh nếu đã viết như thế, tức là đã chắc chắn chúng ta không thể tìm được nơi đó.”

“Vì sao?” Bàn Tử liền không phục.

Muộn Du Bình nhìn đồng lứa, lạnh nhạt nói: “Ngô Tam Tỉnh suy tính tỉ mỉ, biết chúng ta đọc được lời nhắn sẽ nghĩ rằng lối vào ở gần đây, ông ta không muốn Ngô Tà xông pha hiểm nguy, cho nên nếu như lối vào rất dễ tìm thì ông ta đương nhiên sẽ không để lại lời nhắn làm gì. Ông ta sợ dĩ nhiên lại, chứng tỏ lối vào này rất khó phát hiện, hoặc là cho dù có phát hiện, chúng ta cũng không thể nào đi vào được.”

Hắn nói có lý, tôi thở dài, nghĩ rằng, cho dù quả thực có manh mối gì, thì để đảm bảo an toàn, có lẽ cũng bị chú phá hủy sạch rồi.

Bàn Tử liền buồn bực nói: “Vậy tụi mình đi một chuyến trắng tay?”

Muộn Du Bình lắc đầu: “Đối với mấy người, đây có lẽ là một chuyện tốt.”

“Mẹ kiếp ông Béo nhà chú mày chạy suốt hơn ngàn cây số, băng qua hoang mạc lại băng qua sa mạc, chui vào rừng rậm đến tận đây, sau đó tắm nắng rồi quay về, thế mà bảo chuyện tốt?” Bàn Tử dựa mình vào tảng đá vò đầu bứt tai. “Ở đây đến đồng nát sắt vụn cũng không có, chuyện này đúng là lỗ thấy bà nội luôn.”

Muộn Du Bình ngẩng đầu lên nói: “Có điều, muốn tìm thấy lối vào, cũng chưa chắc đã hoàn toàn hết cách.” Hắn nhìn doanh địa chung quanh: “Vả lại, doanh địa này không ổn cho lắm, không giống như chỉ đơn giản là rời đi, lời của Ngô Tam Tỉnh chưa hẳn đã đáng tin.”

-----oOo-----

Chương 86: Đêm thứ hai: Ngược chiều

Nguồn: EbookTruyen.VN

Muộn Du Bình nhìn đồng lửa, lẳng lặng giải thích cho chúng tôi một lượt những điểm đáng ngờ. Hắn nói, vấn đề lớn nhất ở đây đó là có quá nhiều ba lô, nhóm chú Ba đông người, cho dù có rút gọn trang bị thì cũng không thể nào bỏ thừa lại nhiều ba lô còn đầy ắp trang bị như thế này. Hơn nữa, tình hình trong toàn doanh trại này quá tự nhiên, các ba lô vút lung tung khắp trong các lều, thêm đủ các loại lật vật nữa, không có vẻ gì là đã thu xếp trang bị gọn nhẹ mà đi cả.

Người ở đây đúng là ung dung mà rời đi, nhưng “ung dung” ở đây không phải ung dung theo ý nghĩa thông thường, mà tình huống lúc bọn họ rời đi nhất định là không bình thường.

Những điểm đáng ngờ mà Muộn Du Bình nói, kỳ thực tôi cũng đã từng để ý thấy, chỉ là những điểm nghi vấn này có thể giải thích bằng một vài lý do tương đối phức tạp, cho nên tôi không quan tâm đến nữa. Hắn nói ra, tôi liền gật đầu, nhưng tôi nói: “Có lẽ không phải tất cả đều đi hết, nơi ấy nguy hiểm đến vậy, nói không chừng vẫn còn vài người ở lại ấy chứ.”

Muộn Du Bình lắc đầu: “Nếu có người ở lại, vậy không cần phải để lại lời nhắn. Một khi đã để lại lời nhắn kiểu này, thì chắc chắn là tất cả cùng rời đi hết. Hơn nữa, Ngô Tam Tinh khi đã xác định cái chết rồi, thì sẽ không để thủ hạ biết được điều ấy, đây là tối kỵ. Chắc chắn vào lúc cuối cùng thì tất cả thủ hạ đã rời đi hết, ông ta mới viết những lời này xuống, những người đó, sẽ cùng ông ta chết chung.”

Nhưng nếu thế thì không giải thích được tình trạng trong doanh địa này, trừ phi những người đó đã tìm thấy lối vào, vui quá liền chui vào lối đó luôn, không mang theo cái gì cả. Nhưng điều này là không thể.

Bàn Tử “Ùm” một tiếng, hiển nhiên cảm thấy rất có lý, anh ta uống một hớp nước rồi nhíu mày, suy nghĩ một chút rồi nói: “Chuyện này tà môn quá, có hơi rối, suy nghĩ lại từ đầu một lần nữa chỉ e cũng chẳng nghĩ ra được, mình phải suy nghĩ theo chiều ngược lại.”

Bàn Tử lúc nào cũng có chiêu này, nhất là vào thời điểm như thế này. Tôi hỏi anh ta nghĩ ngược như thế nào, anh ta nói: “Chuyện này, ta đã biết rất nhiều kết quả, nhưng không biết diễn biến, như vậy, mình bắt đầu suy nghĩ từ kết quả trở lên, bắt đầu từ dòng chữ này. Dựa theo kiến giải của Tiểu Ca, lưu lại lời nhắn ở đây, chứng tỏ tất cả mọi người đã rời đi hết, không có khả năng còn ai ở lại. Thế mà ở đây có nhiều ba lô đến vậy, chứng tỏ số người ít hơn số ba lô. Vậy...”

Bàn Tử nói được một nửa thì mắc kẹt, hình như đã suy đoán đến một khả năng nào đấy mà không nói nên lời. Nhưng tôi biết điều đó có nghĩa là gì, số người ít hơn số ba lô, hơn nữa, lại còn ít hơn rất nhiều.

Tức là, rất nhiều người đã chết.

Hơn nữa, là chết sau khi hạ trại ở đây.

Im lặng một chút, Bàn Tử tiếp tục nói: “Ở đây, hoặc là ở gần đây, chắc chắn đã xảy ra biến cố gì quá khủng khiếp, ở đây lại không có dấu vết đánh đấm, chứng tỏ biến cố xảy ra ở khắp bốn phía, lúc đó đã có chuyện gì xảy ra khiến bọn họ buộc phải rời khỏi doanh địa, sau đó không trở về nữa. Nhưng chú Ba cậu may mắn vẫn còn sống, dẫn theo số người còn lại, tìm được lối vào, sau đó bỏ đi, diễn biến hẳn là như vậy.”

Tôi nghe xong liền hiểu ra, nhưng cũng nhìn ra được kẽ hở, lắc đầu nói:

“Không đúng, trong tình huống như thế, thông thường người sống sót chắc chắn sẽ rời khỏi đây ngay, không còn hơi sức đâu ra mà lại đi tìm lối vào, rồi lại quay về để lại dấu hiệu.”

“Vậy thì, có lẽ là bọn họ phát hiện ra lối vào trước khi biến cố xảy ra.”
Bàn Tử sửa lại.

Tôi gật đầu, Muộn Du Bình cũng gật đầu, lẩm bẩm nói: “Có thể lắm, chính bởi vì biến cố đó mà bọn họ tìm thấy được lối vào kia.”

“Có cũng thể, nhưng mà không thể nào xác thực được khả năng này, chẳng có ý nghĩa gì cả.” Bàn Tử nói: “Mẹ kiếp nói chung sự việc là thế.”

“Thế thì, biến cố đó là gì?” Tôi hỏi, cảm giác hơi sờn gai ốc: “Chẳng lẽ là loài rắn này?”

Bàn Tử nhìn bóng tối khắp xung quanh và khu rừng chìm trong hư vô, nói: “Cậu yên tâm, trong lúc cậu ngủ, tôi với Tiểu Ca đã đi xách mấy thùng nước bùn rồi, tí nữa đem tạt hết lên lều, ai gác đêm thì bôi cả lên người luôn, thế là khỏi sợ lũ rắn mào gà này. Có điều, nơi này tà khí ngập trời, không chừng còn có cái gì tà môn nữa, với cả, biến cố này chắc chắn xảy ra vào lúc buổi đêm, bọn mình phải đề cao cảnh giác. Hơn nữa phải nhớ, nếu có bất kỳ động tĩnh gì, tuyệt đối không được rời khỏi doanh địa.”

Tôi gật đầu, nói: “Để tôi gác ca đầu tiên cho.”

Muộn Du Bình lắc đầu: “Tính cảnh giác của mấy người quá thấp, nếu chúng ta suy đoán chính xác, như vậy biến cố này cực kỳ hung hiểm, chỉ sợ mấy người không ứng phó lại nổi. Đêm nay tôi gác, hai người hãy nghỉ ngơi thật tốt đi.”

-----oOo-----

Chương 87: Đêm thứ hai: Nó

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôi thấy hơi áy náy, nhưng tôi hiểu Muộn Du Bình nói không sai, tôi cũng không phải loại người ý chí kiên định gì, trong khi vẫn còn mệt mỏi chưa hoàn toàn hồi sức, tôi không thể gác đêm tốt được, sợ ý một tí thôi là khiến cả đám gặp nguy hiểm ngay. Lúc này để Muộn Du Bình canh gác cả đêm, thực ra là không còn cách nào khác.

Bàn Tử cũng không phản đối, chỉ nói: “Tôi thấy chỉ một người thì không đủ đâu, một mình Tiểu Ca làm sao canh nổi cả một nơi rộng thế này, thôi đêm nay tôi cùng Tiểu Ca canh gác, chịu đựng cho qua đêm nay, ngày mai chúng mình đổi sang nơi khác mà ra sức nghỉ ngơi.”

Muộn Du Bình suy nghĩ một chút, không có ý kiến gì. Bàn Tử mặc định như thế là đồng ý.

Tôi thầm suy tính xem mình cũng có nên thức đêm hay không, nhưng nghĩ lại thì, ngày mai Muộn Du Bình chắc chắn phải nghỉ ngơi, giờ tôi nghỉ ngơi thì ngày mai mới thay hẳn gánh vác, nghĩ như thế, trong lòng tôi cũng thấy thoải mái hơn.

Bàn Tử duỗi lưng, nói: “Chuyện này cơ bản là thế, đừng suy đoán gì nữa, giờ mình nghĩ xem mai nên làm sao đi? Tiểu Ca này vừa nói có cách tìm ra lối vào, rốt cuộc là sao thế?”

Muộn Du Bình nhìn anh ta, nói: “Cách này rất khó thành công, thôi không nói tới cũng được.”

Bàn Tử lập tức nói: “Áy đừng, tuyệt đối đừng, trước cứ nói nghe coi đã, tôi chẳng muốn cứ thế này mà về đâu.”

Muộn Du Bình im lặng trong chốc lát, rồi liếc nhìn bọn tôi một cái: “Chúng ta đi tìm Văn Cẩm.”

Tôi với Bàn Tử lập tức ngăn người ra, rồi tôi liền cười khỏ, vừa cười vừa lắc đầu. Quả nhiên, cách này rất khó mà thành công, bọn tôi đến được cái doanh địa này đã là khó khăn lắm rồi, mà ở đây mục tiêu lớn, còn có khổi hiệu, chứ Văn Cẩm chỉ có một người, lại biết chạy trốn, tìm một người trong cả biển cây thế này, khác gì mò kim đáy bể.

Bàn Tử vốn dào dạt mong chờ, nghe xong cũng liền cụt hứng, nói: “Nói thế chả bằng bảo đi tìm lão chú Ba luôn cho rồi, độ khó cũng tương đương. Hơn nữa, nói không chừng Văn Cẩm còn chả biết lối vào ở đâu đâu, trong quyển sổ Tiểu Ngô tìm được kia không phải nói cô chưa vào trong đã quay trở về rồi à.”

Muộn Du Bình thêm ít củi vào trong đống lửa: “Không đâu, cô ấy chắc chắn biết.”

“Vì sao?”

“Cảm giác của tôi.”

Bàn Tử nhìn tôi nhún vai, hét cách rồi, thở dài: “Cảm giác, cảm giác của tôi bây giờ chính là uống công chạy.” Nói rồi uống một ngụm nước, về mặt phiên muộn.

Mọi người không ai nói lời nào, tôi dựa vào đó ngồi suy nghĩ, lại có cảm giác lời Muộn Du Bình nói khá là có căn cứ.

Dựa theo đầu đuôi sự việc mà suy đoán, ngọn nguồn của tất cả việc này là bắt đầu từ những cuộn băng ghi hình kia, Cầu Đức Khảo và tôi đều nhận được cuộn băng, đều thông qua nhiều phương thức khác nhau mà biết được một chuyên khảo sát của Văn Cẩm vài năm về trước, do đó mới xúc tiến thực hiện lần khảo sát này. Vì vậy, mục đích Văn Cẩm gửi tôi cuộn băng ghi hình, có lẽ chính là dẫn dụ bọn tôi đến cái nơi quỷ quái này.

Mục đích chuyến đi này của chú Ba tôi là để theo dõi đội ngũ của Cầu Đức Khảo, để làm rõ xem rốt cuộc bọn chúng đang truy tìm thứ gì, tiến hành điều tra ở Trung Quốc suốt nhiều năm đến vậy là có mục đích gì. Thế nhưng đội ngũ của Cầu Đức Khảo đã bị tan rã ngay từ trước khi vào trong thành ma mất rồi, lần theo dõi này đã mất ý nghĩa, với tính cách của chú Ba tôi, sau khi chú hội họp với Hắc Hạt Tử, chắc chắn sẽ tra khảo số người còn lại của nhóm Cầu Đức Khảo, hỏi cho ra nhẽ mục đích chuyến đi này của chúng.

Cho nên, những thông tin mà chú Ba lấy được hẳn là có giới hạn, trong tình hình này, xem ra, chắc chắn Văn Cẩm – người gửi băng ghi hình – là

kẻ biết nhiều nhất, những manh mối mà chú Ba biết không có lý do gì mà Văn Cẩm lại không biết.

Nghĩ đến những cuộn băng này, trong lòng tôi có hơi khó chịu, rốt cục kẻ có khuôn mặt giống tôi như đúc đó là thế nào vậy, nếu quả thực bắt được Văn Cẩm, tôi nhất định phải hỏi cho ra nhẽ. Có điều, bây giờ không phải là lúc suy xét những điều này. Tôi nói với Bàn Tử: “Bất kể thế nào đi nữa, xác suất Văn Cẩm biết lớn hơn nhiều, tôi nghĩ giờ chúng ta đã đi đến đường cùng rồi, không nên cân nhắc chuyện này nữa, giờ việc khó khăn nhất, chính là làm sao để bắt được Văn Cẩm.”

Bàn Tử châm một điếu thuốc, hút một hơi nói: “Đây không phải khó khăn, mà là không thể làm được luôn. Cô nàng nhìn thấy ta thì chạy biến, cho dù trên người cô có gắn GPS, trong nơi rộng lớn thế này chúng ta cũng chưa chắc đã bắt kịp được.”

“Hay là tụi mình làm bẫy, dụ cô ấy đến.” Tôi nói.

“Cậu định dụ thế nào? Dùng sắc dụ à?” Bàn Tử không chút hiếu kỳ nói: “Ba đưa tụi mình vừa múa thoát y vừa chạy tung tăng trong rừng?”

Tôi thở dài, quả thực phiền phức quá, nếu cô ấy muốn nhằm vào bọn tôi, vậy chúng tôi cứ kêu gọi, hoặc là dùng ánh lửa làm tín hiệu gì đó, nói chung khi nào có hồi âm, hai bên điều chỉnh phương hướng. Nhưng mà vấn đề là cô ấy hẳn thấy bọn tôi là chạy, thế là vì sao nhỉ?

Tôi liền buồn bực nói: “Hai người nói xem, lúc ở cửa khe núi, vì sao cô ấy nhìn thấy chúng ta là chạy nhỉ? Không phải chính cô ấy đã nhờ Định Chủ Trác Mã gửi lời nhắn cho mình đó sao? Lúc đấy cô ấy xuất hiện ở đó, hẳn là đang chờ bọn mình, vì sao lại không hội họp với tụi mình? Lẽ nào cô ấy quả thực thần trí bất thường?”

Muộn Du Bình từ tốn lắc đầu, đoán cô ấy thần trí bất thường là vì nhìn thấy cô ấy toàn thân bôi đầy bùn lầy, bây giờ đã biết nguyên nhân vì sao cô ấy phải làm thế rồi, vậy rõ ràng lúc đó khi nhìn thấy bọn tôi, Văn Cẩm hoàn toàn tỉnh táo. Cô ấy chạy trốn, là vì kết quả phán đoán căn cứ vào hình thức bên ngoài.

Bàn Tử không hiểu được: “Nói vậy cô ấy chạy trốn là có lý gì, chúng ta đâu có làm hại cô, chạy cái gì mà chạy chứ.”

“Bình tĩnh... chạy trốn...” Tôi chợt hiểu ra ý của hắn, sống lưng lạnh toát.

Văn Cẩm sợ cái gì?

Trong cuốn sổ của cô ấy, trong lời nhắn của cô ấy, đều nhiều lần nhắc đến việc cô ấy đang trốn tránh một thứ, cô ấy gọi thứ này là “nó”. Hơn nữa, cô ấy còn cho chúng tôi biết, cái “nó” đó đang ở trong số bọn tôi khi tiến vào trong bồn địa Sài Đạt Mộc. Như vậy, chỉ có một khả năng là tương đối hợp lý, tôi chắc một tiếng nói: “Lẽ nào, Văn Cẩm chạy trốn, là bởi vì thấy cái “Nó” kia, nó ở trong mấy người bọn mình?”

Muộn Du Bình gật đầu, “Chỉ e là vậy.”

Tôi lập tức nhìn Bàn Tử, rồi nhìn về phía Phan Tử trong lều, rồi lại nhìn Muộn Du Bình, trong lòng thầm nghĩ đệt mợ không thể nào là thế.

“Lúc đó những người có mặt gồm, Tiểu Ca, Tiểu Ngô, tôi, Đại Phan, tổng cộng bốn người. Nếu nói thế, trong bốn người bọn mình, có một người dọa cô chạy khiếp vía à?” Bàn Tử nhìn bọn tôi, “Trong số tụi mình có một thằng bại hoại à?”

Tôi với Muộn Du Bình đều câm bặt, Bàn Tử lập tức giơ tay nói: “Bàn gia tôi trông thế thôi chứ là người tốt nhé, chắc chắn không phải tôi đâu, tôi tuyệt đối không có hứng thú với cô nàng của mấy người đâu.”

“Đây chỉ là một kiến giải thôi, cũng không chắc là vậy mà.” Tôi cảm thấy rất khó chịu đối với cách kiến giải này, mỗi người ở đây đều từng cùng nhau vào sinh ra tử, tôi thà tin là Văn Cẩm phát điên còn hơn.

“Quan trọng là, rốt cuộc “Nó” là cái gì?” Bàn Tử nói: “Tiểu Ca, cậu không biết à?”

Muộn Du Bình giương mắt nhìn anh ta một lúc, lắc đầu.

“Hay có phải có kẻ nào đó dịch dung giả thành bọn mình không, trong số bọn mình có kẻ nào giả trang?” Bàn Tử hỏi, nói rồi ra sức véo mặt mình, tỏ rõ sự trong sạch của mình: “Mấy người xem nhé, da mặt của Bàn gia tôi là thật đây.”

“Tôi cũng đã nghĩ đến điểm này, vừa nãy khi mọi người ngủ, tôi đã kiểm tra anh với Phan Tử rồi.” Muộn Du Bình nói: “Không có vấn đề gì.”

Tôi nhớ lại lúc gặp hấn, hấn đang ngồi xôm bên cạnh Phan Tử, hóa ra là để làm cái trò này, xem ra hấn đã nghĩ đến chuyện này từ lâu, thế mà không hề nói ra. Người này đúng là lòng dạ rất sâu.

Bàn Tử liền nhìn tôi: “Tiểu Ngô thì sao?”

Tôi lập tức véo má mình: “Yên tâm, chắc chắn là hàng thật.”

“Khó nói lắm, chú em là nửa đường gia nhập vào, có khi chú mới là kẻ giả trang ấy. Đến đây coi, để ông Béo ta kiểm tra cái nào.” Bàn Tử vươn tay tới, dùng sức véo xuống thật mạnh, tôi đau đến chảy nước mắt, anh ta mới chịu buông tay, nói: “Coi như là cậu qua cửa.”

“Cho nên, vấn đề chắc không phải ở đây đâu.” Muộn Du Bình chỉ vào cuốn sổ của Văn Cẩm trong túi tôi, hỏi tôi: “Trong này có ghi chép gì liên quan không?”

Tôi lại lấy cuốn sổ ra, lật đầu. “Chỉ có thể khẳng định, trong ghi chép của Văn Cẩm, cái ‘Nó’ này đang truy tìm bọn họ, chắc là có trí tuệ, hơn nữa, tôi cứ cảm thấy, nó chắc chắn là một người, chỉ là không biết tại sao phải dùng từ ‘nó’.”

Bàn Tử đứng lên, uống mấy ngụm nước, rồi đưa ấm cho Muộn Du Bình nói: “Lại nói, kẻ truy tìm bọn họ, không phải là chú Ba cậu à? Cái cái ‘Nó’ đó là chú Ba cậu? Trời tối om om, có khi Văn Cẩm nhìn nhầm không chừng, không phải cậu với chú Ba nhà cậu trông nhang nhác giống nhau sao?”

Tôi nghĩ thầm tôi đẹp trai hơn nhiều chứ, Muộn Du Bình nhận lấy ấm nước, vừa định nói gì đó, thì đúng lúc này, Bàn Tử đột nhiên vươn tay tới, véo má Muộn Du Bình. Rồi lập tức giựt mạnh xuống.

Chương 88: Đêm thứ hai: Mù

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hành động của Bàn Tử làm tôi khiếp sợ đến ngây cả người, vài giây sau mới hiểu ra anh ta muốn làm gì.

Muộn Du Bình đã kiểm tra mặt của bọn tôi, nhưng mặt của riêng mình hắn thì chưa kiểm tra, Bàn Tử sợ hắn giở trò tâm lý chiến, cho nên cũng phải kiểm tra xem trên mặt hắn có đeo mặt nạ da người hay không.

Muộn Du Bình không nhúc nhích chút nào, vẫn ngồi nguyên chỗ đó, liếc nhìn Bàn Tử. Bàn Tử liền lúng túng cười: “Để phòng ngừa vạn nhất, Tiểu Ca, cậu cũng là một trong bốn người chớ, biết cẩn thận lái thuyền được vạn năm mà.”

Muộn Du Bình uống một ngụm nước, không hề tức giận, nhưng không để ý đến Bàn Tử. Tôi nói với Bàn Tử: “VẬY anh cũng không cần phải đánh lén chứ.”

Bàn Tử cả giận: “Gì mà đánh lén, đây là do động tác của tôi có hơi nhanh mà thôi.”

Thật ra tôi đã quen với kiểu hành động này của Bàn Tử rồi, cười trừ bó tay, Bàn Tử bèn ngồi xuống, chắc là cảm thấy ngại ngùng quá, bèn đổi sang chuyện khác: “Điều này có thể chứng tỏ bốn người bọn mình đều trong sạch vô tội hết, xem ra, hàm nghĩa của từ “nó” này, có lẽ khác với ý ngoài mặt chữ, nói không chừng không phải sinh vật.”

“Nói thế nào.” Tôi hỏi.

“Ngoại trừ dùng để gọi động vật ra thì ‘nó’ cũng có thể dùng để gọi đồ vật, có lẽ thứ mà Văn Cẩm tránh né, lại là một món đồ?”

Bàn Tử luôn luôn đột ngột nghĩ ra những ý tưởng kỳ lạ, nhưng mà giả thuyết này có hơi không đáng tin cho lắm: “Đồ vật?” Tôi hỏi: “Ý anh là, trong suốt mười mấy năm qua, thứ mà cô ấy liên tục trốn tránh, có thể

chính là quần sịp hoặc cút mũi của chúng ta ư?”

“Đệt mợ thứ Bàn gia đây nói đương nhiên không phải là mấy cái đó.” Bàn Tử nói: “Trên người mấy cậu có vật gì không, có liên quan đến sự việc này ý, lấy hết ra đây coi nào, nói không có tội mình có phát hiện gì đó thì sao.”

Tôi lắc đầu nghĩ thầm lấy cái gì ra giờ, tôi không đem theo mấy con cá đồng mà. Muộn Du Bình đột nhiên nhú mày, nói: “Không đúng, nói đến vật thể, chúng ta đếm thiếu một thứ.”

“Thứ gì?”

“A Ninh.”

Tôi giật bản mình: “Ý anh là, thi thể A Ninh?”

Điều này rất có thể, chúng tôi lại rơi vào trầm tư, nhưng cứ có cảm giác hình như không có chứng cứ trực tiếp, có điều, đúng là A Ninh đã xảy ra chuyện khá là kỳ dị, lẽ nào đúng là có mối liên hệ nào đó.

Bàn Tử lại vỗ tay nói: “Ai da, Tiểu Ngô, cậu có nhớ vụ trong rừng tối hôm qua không? Không lẽ đúng là thế rồi, A Ninh này có vấn đề, cho nên chết rồi liền biến thành cái thứ đó.”

Ta há cả mồm ra, nghĩ thầm biết nói thế nào bây giờ, dựa vào suy đoán thì không thể chứng minh được cái thứ đó xác thực là gì, thi thể cũng biến mất rồi, nếu nói quỷ dị, ở cái chốn này, chuyện đó không tính là quỷ dị gì.

Nghĩ đến đó tôi lại không thể chịu nổi, lập tức khoát tay bảo: “Tôi thấy tội mình đừng bàn chuyện này nữa. Bây giờ tiền đề còn chưa biết rõ ràng, có khi Văn Cẩm đúng là bị điên rồi ấy không chừng, vào lúc này không nên chọn ra một người trong số mấy người, tôi thấy không được đâu. Tội mình tốt hơn hết là suy nghĩ thực tế một chút, xem làm thế nào để bắt cô ấy lại thì thực tế hơn.”

Bàn Tử liền hết cả hứng thú, anh ta liền đứng lên, nói: “Suy nghĩ cái gì, đã nói là không làm được đâu, chắc chắn là không nghĩ ra nổi đâu, có con chó ở đây thì may ra có cách đấy. Mà cậu làm gì có cái bản lĩnh của

ông nội cậu. Bây giờ á, thực tế nhất, là làm sao cho qua được đêm nay, thôi không tán hươu tán vượn ba cái vớ vẩn nữa.” Nói rồi anh ta liền ra ngoài, nhấc mấy xô nước bùn bọm họ vừa lấy về, đem tạt hết lên lều của Phan Tử.

Tôi nhìn đồng hồ đeo tay, đêm xuống rồi, một tia sáng cuối cùng trên bầu trời cũng đã biến mất, để đảm bảo an toàn, quả thực phải chuẩn bị đề phòng trước, cho nên tôi cũng qua giúp đỡ.

Chúng tôi bôi hết nước bùn lên khắp lều, rồi lại phủ một lớp vải chống thấm lên trên để tránh trời mưa. Tôi đi xem Phan Tử, anh ấy vẫn đang ngủ say, thân nhiệt đã về bình thường. Bàn Tử nói anh ấy đã từng tỉnh dậy một lần, thần trí vẫn chưa hồi phục, bón được mấy ngụm nước rồi lại ngủ say như chết. Nhưng mà đã giảm sốt được rồi, mấy mũi tiêm đúng là có hiệu quả.

Trong doanh địa không có bất cứ vũ khí gì, Bàn Tử bèn đi lượm rất nhiều đá tảng đem chôn ở một bên, anh ta nói, nếu không dùng được thì cứ liền học tập tám gương năm tráng sĩ núi Lang Nha là xong. Tôi liền bảo, nhà người ta ít nhất còn có vách núi để mà nhảy, chớ bọn mình ném đá xong thì cũng chỉ có nước đầu hàng mà thôi.

Bàn Tử quạt nôi lửa, để lửa cháy to hơn, sau đó châm lửa hết tất cả những chỗ nào có thể châm ở xung quanh doanh địa, để hong khô bớt và để cảnh giới nữa. Ánh lửa đỏ rực, chiếu sáng trung. Làm xong mọi việc thì đã gần 10 giờ tối, tôi vừa mới hơi có cảm giác an toàn thì khắp bốn phía chợt mờ tịt đi, mẹ kiếp lại sương mù rồi. Chưa đến một tiếng sau, toàn bộ doanh địa đã bị phủ một màn sương mờ đặc quánh, không thể nhìn thấy cái gì cả.

Nhìn bốn phía sương mù dày đặc, tôi cảm giác mồ hôi lạnh ứa cả ra, đã hoàn toàn mất tầm nhìn rồi, cho dù có lửa, cách xa khoảng ba mét cũng đã không nhìn thấy rõ nữa rồi, nếu bây giờ mà phải phòng bị hay cảnh giác gì thì không thể nào làm được.

Trong khoang mũi tôi đầy mùi ẩm ướt của đất bùn hỗn tạp, tôi chợt nghĩ, sương này không biết có độc hay không? Hôm qua ở trong rừng không có hơi đâu mà để ý việc này, nhưng bây giờ phải chú ý đến, tôi nghe nói trong rừng mưa thường hay có chướng khí, đến buổi đêm khi nhiệt độ không khí hạ thấp, chướng khí sẽ dâng lên. Nhất là ở khu vực đầm lầy,

trong chường khí sẽ chứa một lượng lớn khí độc hoặc thậm chí là không khí chứa kim loại nặng, người hít phải sẽ bị ngộ độc mãn tính, thậm chí là dần dần gây hỏng phổi.

Nghĩ tới đây, tôi liền hỏi Bàn Tử có nên đi mò đồng trang bị trong các lều hay không, để còn tìm mấy cái mặt nạ phòng độc phòng bị.

Bàn Tử nói: “Đây chắc chắn không phải chường khí, chường khí mùi nồng, hơn nữa, nào có chường khí gì mà lợi hại thế, hít nhiều chường khí cùng lắm là bị viêm khớp ho lao gì gì đó thôi. Ở vùng núi Tây Nam ẩm ướt nhiều chường khí, người ở đó thường thích ăn ớt để phòng bệnh này, hay chỉ bằng mình đi tìm xem mấy người từng ở đây có mang ớt theo không, thế là lát nữa tụi mình có một bữa cơm trộn ớt rồi, quá đủ vị luôn.”

Tôi nói: “Đừng có qua quýt, chỗ này khác với các nơi kia, tôi vẫn thấy đi tìm mấy cái mặt nạ để cho an toàn thì hơn.”

Bàn Tử và Muộn Du Bình bắt đầu bơi bùn lên người, chắc chắn đây là một quá trình cực kỳ khó chịu, cho nên ngữ khí của anh ta rất kém, anh ta lắc đầu: “Thích đeo cậu đi mà đeo, khí trời thế này mà còn phải đeo thêm một cái mặt nạ phòng độc, đâm mẹ đầu vào cây có khi cũng chả nhìn thấy gì. Thế thì gác đêm làm sao. Cậu rảnh háng đến thế thì chỉ bằng đánh một giấc còn hơn, kéo tí nữa có khi chẳng ngủ được đâu.” Nói rồi anh ta xì mũi tiếng: “Ấy mồm quạ đen, mồm quạ đen, đại cát đại lợi.”

Tôi để anh ta hờn dỗi một trận, thực ra trong lòng tôi có hơi căm hận chính bản thân mình. Hai người họ phải gác đêm, Phan Tử thì trọng thương, thế mà tôi lại có thể ngủ cả buổi tối, đây là cùng một đái ngộ với người trọng thương rồi còn gì, lúc này nghĩ mới thấy, phải chăng mình đến đây đúng là một cục nợ thật?

Chui vào trong lều rồi nằm xuống, tôi nghĩ bụng, thế này thì ngủ làm sao đây, trong đầu rối loạn một đống, thân mình chỗ nào cũng đau nhức. Do nguyên một lớp bùn bên ngoài nên ánh lửa trại ở ngoài không chiếu xuyên vào trong lều được, tôi dùng một ngọn đèn nhỏ để chiếu sáng, vì tiết kiệm pin nên không dùng thường xuyên được, thế là tôi bèn tắt đèn rồi ép mình ngủ. Nghe tiếng Bàn Tử mài dao ở bên ngoài, nghe mãi nghe mãi, cho đến khi thấy mơ màng thật.

Trạng thái này cũng không chắc có phải ngủ hay không nữa, cứ mơ màng mơ màng, trong đầu vẫn còn việc phải nghĩ, nhưng không rõ ràng lắm, cứ thế kéo dài một lúc lâu rồi mà vẫn không ngủ say được. Đến nửa đêm thì mắc tiểu mà tỉnh dậy.

Tỉnh lại rồi nghe ngóng, không thấy bất cứ động tĩnh gì bên ngoài, nghĩ thầm chắc không có việc gì đâu, liền lần sờ trong bóng tối, vén lều lên chuẩn bị ra ngoài.

Vừa vén lều lên, tôi liền kinh ngạc, nhìn thấy bên ngoài tối đen như mực, tất cả ánh lửa đã bị dập tắt.

Thế này là thế nào? Tôi lập tức hoàn toàn tỉnh táo lại, lui về trong lều, trầm nghĩ, lẽ nào xảy ra chuyện rồi?

Thế mà sao không có một chút động tĩnh gì? Nãy tôi cũng đâu ngủ say như chết, tự tôi cũng biết bản thân mình luôn trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, với thân thủ của Muộn Du Bình, có thứ gì có thể khiến hấn ta trúng chiêu mà không kịp phát ra bất cứ tiếng động gì sao?

Tôi im lặng lắng nghe, bên ngoài không có bất kỳ tiếng động gì. Tôi hơi hoảng, lúc này không dám lớn tiếng gọi gì, lập tức lần mò trở về, mò lấy chiếc đèn mỡ của tôi, bật lên, nhưng tôi bật hai lần liền mà đèn vẫn không sáng. Tôi lại mò lấy túi quần mình, móc ra cái bật lửa, quẹt mấy lần, vẫn không sáng, thậm chí một tia lửa cũng không bắn lên.

Tôi thậm chí thè một tiếng, lập tức hít sâu mấy hơi, tự bảo bản thân phải bình tĩnh, nghĩ thầm, sao mà cái gì cũng đua nhau hỏng hết thế này. Tôi cất lại rồi định bật đèn huỳnh quang trên đồng hồ đeo tay của mình lên. Vừa cất về, tôi mới phát hiện ra bật lửa rất nóng.

Tôi lấy làm lạ, sao lại nóng rẫy như thế, rõ ràng khi nãy không bật được tí lửa nào. Tôi lại bật lửa lần nữa, sau đó đưa gan bàn tay mình ra sờ một cái, tay tôi lập tức cảm thấy bỏng rát, lập tức rút trở về.

Tôi ngẩn ra, nghĩ thầm, bật lửa rõ ràng là bật được.

Nhưng trước mắt tôi, vẫn tối đen như mực, không chút ánh sáng nào.

Khí ga còn lại trong bật lửa chỉ kéo dài được một chút, lửa cháy được tí là tắt ngay, nhưng vấn đề là tôi vẫn không nhìn thấy một chút ánh sáng nào, trước mắt vẫn tối om.

Trong khoảnh khắc ấy, tôi vẫn hoàn toàn chưa kịp phản ứng kịp, theo bản năng cho là có gì đó che trước mắt tôi, tôi đưa tay lên sờ, sờ thấy lông mi mình mới biết không phải, sau đó, tôi liền buồn bực, nghĩ thầm, mẹ kiếp thế này là sao.

Có phải do sương mù quá dày hay không? Tôi bật đèn trên đồng hồ đeo tay của mình, dí mắt vào nhìn xem. Vẫn là tối đen. Hơn nữa, tôi dần dần phát hiện ra, cái kiểu tối đen này quá mức đều.

Tôi vẫn vô cùng nghi hoặc, bởi vì trong đầu tôi vốn không có chút nhận thức nào, cho nên gần như là chả hiểu mô tê gì cả, tôi cố sức xua tay, muốn xua hết bóng tối đen đặc trước mắt mình đi, cứ cảm thấy chỉ cần vung tay lên là có thể đẩy bóng tối ra được. Nhưng không chút tác dụng nào.

Lơ mơ hồi lâu, tôi mới tỉnh táo lại, suy nghĩ kỹ càng xem chuyện gì đang xảy ra. Bên ngoài tối đen như mực, không có bất kỳ tiếng động gì, lẽ nào trong lúc tôi ngủ đã xảy ra chuyện gì khiến tất cả ánh sáng bị che chắn hết rồi.

Nhưng như thế không hợp lý, dí mắt sát gần như vậy mà tôi vẫn không nhìn thấy ánh sáng, suy nghĩ một lúc, tôi mới dần dần nhận ra, trong đầu nảy ra một suy nghĩ khiến tôi toát hết cả mồ hôi lạnh.

Làm sao mà che chắn hết ánh sáng được chứ, tình huống như thế này, lẽ nào chính là—- tôi đã mù rồi?

-----oOo-----

Chương 89: Đêm thứ hai: Cái bóng chuyển động

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôi không thể nào tin nổi, trong đầu tôi chưa bao giờ có cái khái niệm này, thế này quá đột ngột rồi. Nhưng trong lòng tôi bắt đầu sợ hãi, nỗi sợ hãi này không giống bất kỳ cảm giác sợ hãi nào trước kia, thậm chí còn khủng khiếp hơn cả nỗi sợ cái chết. Tôi cố sức dụi mắt, vô thức chớp mắt liên tục, mãi cho đến khi hai mắt tôi đau nhức mới dừng lại được.

Sau đó tôi lập tức nhớ tới Phan Tử, tôi bò qua, lay lay anh ấy, định gọi anh ấy dậy để hỏi xem anh ấy có nhìn thấy ánh sáng hay không. Lay lay mấy cái, tôi phát hiện ra cả người anh ấy nóng hầm hập, rõ ràng lại đang phát sốt. Lay suốt nửa ngày mà không tỉnh.

Tôi ngồi xuống trầm nghĩ toi rồi, bèn hít sâu vài hơi. Nhớ đến Muộn Du Bình và Bàn Tử, nếu tôi đã bị mù thật rồi, như vậy có thể đây là một dạng mù đột ngột, chắc chắn phải có nguyên nhân gì đó, ví dụ như bị ánh sáng làm tổn thương giác mạc hoặc là trúng độc gì đó, con người ta không thể nào tự dưng vô duyên vô cớ mà lại bị mù được. Cho nên, rất có thể nạn nhân không chỉ có một mình tôi.

Giả như bọn họ không bị mù, chỉ có mình tôi là nạn nhân, vậy thì có thể bọn họ vẫn ở ngay bên ngoài lều, chỉ là không phát ra âm thanh gì cả. Tôi lập tức bò ra một bên lều, lắng nghe động tĩnh bên ngoài, khẽ gọi mấy tiếng: “Bàn Tử!”

Đợi một hồi lâu, không có ai đáp lại.

Tiếng tôi gọi không tính là quá nhỏ, ở nơi yên tĩnh như thế này không thể nào không nghe thấy được, trừ phi cả hai người họ đều đang ngủ, nhưng mà Muộn Du Bình chắc chắn không ngủ.

Tôi đổ mồ hôi lạnh, nghĩ thầm bọn họ chắc chắn cũng gặp chuyện gì rồi, bèn ngồi xuống, nghĩ đến những suy đoán của chúng tôi mấy tiếng trước liền lập tức sờn gai ốc. Chẳng lẽ đây là do bọn chú Ba gặp phải biến cố gì?

Ở doanh trại này có thể khiến người ta bị mù?

Đầu óc tôi loạn cào cào cả lên, thật không thể nào hiểu nổi, chúng tôi đã nghĩ đến vô số tình huống, nhưng vốn không hề nghĩ đến tình huống này.

Ở nơi như thế này, đối với một nhóm người bình thường mà nói, đột

nhiên bị mù chẳng khác nào cả nhóm chết sạch, thậm chí còn đáng sợ hơn cả chết ấy chứ.

Toàn thân tôi run rẩy lẩy bẩy, trong đầu hiện lên vô số hình ảnh, nghĩ đến cảnh tôi phải lần mò trong rừng mưa mà không thể nhìn thấy bất cứ cái gì, lại không có thính giác nhạy bén để thích ứng của người mù, cái chết chỉ còn là vấn đề thời gian, hơn nữa, trước khi chết, chỉ e là sẽ phải trải qua những trải nghiệm hết sức khủng khiếp.

Nhưng mà, rốt cuộc là thứ gì đã khiến tôi bị mù? Đồ ăn? Lương khô đó chúng tôi ăn suốt dọc đường mà có làm sao đâu, lẽ nào là do di tích ở đây?

Tôi coi như là vẫn còn bình tĩnh, có lẽ là bởi vì tôi vẫn không thể nào chấp nhận được sự thực rằng tôi đã bị mù. Đúng lúc này, ở bên ngoài lều, từ một nơi rất xa, bỗng vang lên một tiếng nói chuyện kỳ quái.

Tôi rùng mình một cái, lập tức đóng tai lên lắng nghe, chợt nghe thấy âm thanh giống tiếng bộ đàm tĩnh điện mà chúng tôi từng nghe thấy khi ở trong rừng, âm thanh lúc cao lúc thấp, quý dị không nói nên lời.

Trong đầu tôi hiện lên cái bóng người dữ tợn đứng thẳng mình trông như loài rắn nọ, không khỏi ghen cả họng. Mẹ kiếp cái thứ của nọ này đúng là âm hồn bất tán.

Cái thứ phát ra âm thanh này rốt cuộc là thứ gì cơ chứ? Liệu có phải A Ninh thật hay không? Nếu mắt tôi vẫn còn nhìn được, tôi thực muốn lén dòm ra ngoài nhìn xem, mẹ kiếp, thế mà lúc này tôi lại bị mù.

Có điều, cho dù thứ này không phải rắn, thì cũng hành động cùng với bọn rắn vậy, rõ ràng lũ rắn độc này đã có mặt ở gần doanh địa. Lúc này, tôi chợt căng thẳng mà nghĩ đến tấm màn cửa lều, vừa này tôi đã đóng cửa lều hay chưa? Tôi không nhìn thấy gì nên không biết được, tôi phải đi lần mò xem sao.

Vừa nghĩ xong liền lập tức mò ra cửa lều, tôi run rẩy đưa tay sờ lấy, bỗng nhiên, từ ngoài cửa có một người xộc vào, húc tôi ngã nhào. Tôi vừa đứng lên thì đã bị người này đè nghiêng xuống, rồi bị bịt chặt miệng.

Tôi sợ chết khiếp, nhưng đã ngửi thấy ngay mùi mồ hôi thối hoắc trên

người Bàn Tử. Sau đó, một món đồ được dí vào mặt tôi. Tôi sờ sờ, thì ra là mặt nạ phòng độc.

Tôi liền không giãy giụa nữa, đeo mặt nạ vào, chợt nghe Bàn Tử khẽ nói: “Đừng hoảng, trong sương có độc, cậu đeo mặt nạ vào là nhìn thấy được ngay, tuyệt đối đừng nói lớn tiếng, bốn phía xung quanh doanh địa này toàn là rắn.”

Tôi nghe xong lập tức gạt đầu. Bàn Tử liền buông tôi ra, tôi lại thì thầm hỏi: “Vừa rồi hai người chạy đâu?”

“Mụ nội nó, nói ra dài dòng lắm.” Bàn Tử bảo: “Cậu tưởng mò mẫm kiếm mấy cái mặt nạ phòng độc mà dễ à.”

Tôi chửi ai bảo nhà anh không chịu nghe tôi. Đúng lúc ấy, tiếng tĩnh điện quỷ dị kia lại vang lên một hồi, cách chúng tôi đã gần hơn rất nhiều, Bàn Tử lập tức căng thẳng, xuyt một tiếng. “Đừng nói chuyện.”

Tôi lập tức im mồm. Tiếp đó, tôi chợt nghe thấy tiếng Bàn Tử lục lọi đồ đạc, lật lật giở giở chả biết là lật giở cái gì, rồi lập tức nhét vào trong tay tôi. Tôi sờ một cái liền biết đó là một con dao găm. Tôi nghĩ thầm anh định làm cái gì vậy, thì lại nghe thấy tiếng anh ta lần sờ ra đến cửa lều.

Tôi lập tức mò qua túm anh ta lại, không cho động đậy. Anh ta bèn đẩy tôi ra, khẽ giọng bảo: “Tiểu Ca bị cắn, tôi phải đi cứu ngay, cậu cứ chờ ở đây, tuyệt đối đừng làm gì cả, đến khi nhìn thấy được hăng nói!”

Tôi nghe xong mà trong đầu nổ bùm một tiếng, không thể nào, còn chưa kịp suy nghĩ thông suốt, Bàn Tử đã chạy ra ngoài. Tôi cứng đờ tại chỗ. Cảm thấy trời đất như chao đảo.

Thứ nhất, kinh hoàng là vì nghe tin Muộn Du Bình bị cắn. Bàn Tử chẳng nói rõ ràng cái gì cả, nhưng mà lũ rắn này độc không gì sánh được, đã bị cắn rồi thì có cứu được không, tôi không dám nghĩ tới nữa. Thứ hai, kinh hoàng là vì Muộn Du Bình với thân thủ và khả năng cảnh giác cao đến vậy mà vẫn bị cắn, rốt cuộc tình hình bên ngoài là như thế nào.

Trong lòng tôi nóng như lửa đốt, thật sự muốn chui ra ngoài xem xem, nhưng mẹ kiếp lại đếch nhìn thấy gì cả. Lúc này lại có một ý nghĩ hết sức xui xẻo, rằng ngộ nhỡ Bàn Tử cũng trúng chiêu thì làm sao bây giờ,

mẹ kiếp chỉ còn mình tôi ở đây, mang theo Phan Tử, thực sự là quá khủng khiếp.

Thật không thể tả rõ được cái cảm giác lo âu sốt ruột này, trước mặt thì đen sì, không biết phải bao lâu mới hồi phục thị lực được, mà tình hình bên ngoài đã nguy hiểm vô cùng. Tôi sờ con dao găm trong tay, toàn thân cứng ngắc như đã chết đứng, nghĩ thầm Bàn Tử đưa tôi vật này không biết là để tôi tự sát hay là tự vệ nữa.

Nhưng không còn cách nào, tôi chẳng làm được cái gì cả, chỉ có thể ngồi im một chỗ. Vừa lắng nghe động tĩnh bên ngoài, vừa co rúm mình lại cố gắng kìm chế cảm giác muốn xông lên ứng chiến.

Cứ ngồi lắng nghe như vậy mà vẫn không nghe thấy tiếng động gì ở bên ngoài, thực sự không thể tưởng tượng nổi cảnh tượng toàn là rấn ở bên ngoài là như thế nào. Tiếng tĩnh điện không tiến lại gần nữa, nhưng vẫn cứ vang lên lúc bật lúc ngắt. Nghe khoảng cách thì gần nhất là ở sát mép doanh địa bọn tôi, nhưng nó không tới gần thêm bước nào nữa.

Không biết đã qua bao lâu – tôi hoàn toàn không còn khái niệm về thời gian nữa rồi, trong khoảng thời gian đó trong đầu tôi hoàn toàn trống rỗng – tôi hơi bình tĩnh xuống một chút, con người không thể liên tục duy trì một trạng thái cảm xúc mãi được, sau khi căng thẳng đến mức cực hạn, cơ thể lại bắt đầu mềm nhũn ra.

Dần dần, trước mắt tôi bắt đầu mờ mờ ảo ảo, màu đen dần biến mất, nhưng không biết có phải giống như thủy triều lúc lên lúc xuống hay không mà khi màu đen nhạt dần, bên trong màu đen trước mắt ấy lại xuất hiện một tầng sương mù xám tro mờ mờ nhòe nhòe.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng nhìn thấy ánh sáng rồi. Tôi không biết làm sao để hồi phục nhanh lên một chút, thế là bèn chớp mắt liên tục.

Dần dần, lớp sương xám tro kia càng ngày càng trắng, hơn nữa tốc độ lại rất nhanh, bên trong màu xám nhanh chóng xuất hiện một vài đường nét.

Đây có hơi giống với cảm giác mắt bị cận thị nặng, tôi lúc lắc đầu, phát hiện ánh sáng trước mắt là do đèn mở chưa tắt. Tôi bèn cầm nó lên chiếu xung quanh một lượt, quả nhiên ánh sáng trước mắt có thay đổi. Đúng là

mắt tôi đã tốt lên rồi.

Nhưng bây giờ vẫn còn mờ mờ ảo ảo, tôi vẫn không thể nhìn rõ được cửa lều ở chỗ nào, chỉ có thể nhìn thấy một vài cái bóng mờ mờ.

Nghe nói Mao Trạch Đông sau khi phẫu thuật chữa đục thủy tinh thể thì rơm rớm nước mắt, hiện giờ tôi cũng cảm nhận được sâu sắc cái cảm giác buồn vui lẫn lộn đó, có nhiều thứ mất đi rồi mới hiểu được nó quý giá đến nhường nào. Ngay khi tôi định dựa vào cái thị lực mờ mờ đó để đi xem Phan Tử thì đột nhiên, tôi nhìn thấy trong bóng tối trước mặt có một cái bóng đang chuyển động.

Mọi thứ trước mắt tôi mờ nhòe vô cùng, thậm chí còn không phân ra nổi các đường nét, nhưng tôi vẫn biết trước mắt mình có thứ gì đang động đây. Tôi không tin vào thị giác của mình lắm, cứ nghĩ đó là ảo giác xảy ra khi thị giác đang dần hồi phục, không để ý cho lắm, cứ đi lần mò về phía Phan Tử. Chẳng mấy chốc đã mò được đến tay của Phan Tử, nhiệt độ bình thường, tôi thán kinh ngạc, đã hạ sốt rồi. Cũng tốt, hiện giờ với tình trạng thế này thì không thể tiêm cho anh ấy được.

Tôi bèn lần sờ tìm ấm nước, định cho anh ấy uống mấy ngụm, vừa quay người lại bỗng lại thấy trước mắt có vật gì lóe lên một cái. Lúc này thị lực tôi dần dần tốt lên, tôi nhận thấy động tác của cái bóng vừa xẹt qua trước mặt tôi vô cùng quý dị, không giống ảo giác.

Tôi ngậy người ra một lúc, liền quay đầu về phía cái bóng kia, căng mắt ra mà nhìn, thì thấy một bóng đen nhòe nhòe như sương mù, nhìn xem thì hình như là một thứ có tứ chi.

Toàn thân tôi sồn gai ốc, nghĩ thầm chẳng lẽ trong lều còn có cái gì đã chui vào trong lúc tôi bị mù?

Bàn Tử? Muộn Du Bình? Nhưng nếu là họ thì họ không thể cứ im im không nói một lời được, tôi lập tức siết chặt con dao trong tay.

Cái bóng kia lại chuyển động, động tác cực nhanh, tôi liền không kịp được khẽ quát một tiếng: “Ai?”

Cái bóng kia chợt dừng lại, sau đó, động tác lại còn nhanh hơn, tôi thấy nó chạy đến một chỗ, rung lắc không ngừng, thị lực của tôi dần dần tụ lại

một điểm, nhìn hình dáng động tác kia, tôi nhận ra nó đang lục lọi một cái ba lô, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó, hơn nữa, tôi có ngửi được một mùi bùn lầy nồng nặc.

Tôi thâm ui da một tiếng, nghĩ thầm người này chắc chắn cũng bơi nước bùn lên người, là ai nhỉ? Nghĩ rồi, tôi chậm chậm nhúc nhích, dần tiến đến gần cái bóng đó.

Còn chưa kịp bỏ nhào qua, cái bóng kia lại chuyển động, sau đó đứng vọt lên, phóng vọt đi, đầu óc tôi còn chưa kịp phản ứng, đã không nhìn thấy đầu nữa.

Mọi thứ xảy ra quá nhanh, tôi có chút khó hiểu, thầm nghĩ chả lẽ lại là tôi ảo giác ư. Tôi nhớ trong phim có nói, lúc mới hồi phục thị giác thì hình ảnh sẽ bị kéo chậm lại, chẳng lẽ hình ảnh tôi thấy đó là cảnh Bàn Tử lúc này đi vào?

Gần như là cùng lúc, đột nhiên chớp tối chớp sáng rồi có âm thanh thở hỗn hển vang lên, tôi nhìn thấy một cái bóng chòng chẹo nhau rất lớn vọt vào trong lều, gần như là ngã dúi vào trong lều vậy, sau đó, tôi nghe thấy tiếng Bàn Tử hỗn hển nói: “Tắt đèn! Tắt đèn mở đi!”

Tôi không kịp phản ứng đã bị anh ta giựt lấy chiếc đèn. Đèn lập tức tắt. Ánh sáng xung quanh tôi vụt biến mất. Anh ta khẽ nói: “Nằm xuống, im lặng, bất kể xảy ra chuyện gì cũng đừng có phát ra bất kỳ tiếng động nào.”

Tôi lập tức nằm xuống, có thể cảm thấy Bàn Tử cũng nằm xuống, lúc đầu còn nghe tiếng anh ta thở hỗn hển, nhưng cảm thấy anh ta đang cố gắng kìm chế tiếng thở đó. Chẳng mấy chốc, tiếng thở yếu dần đi, tôi đang buồn bực vì sao lại phải nằm xuống cơ chứ, bỗng chợt nghe thấy một tiếng “Binh!” vang lên, hình như có thứ gì đập vào căn lều bên cạnh, đập rất mạnh. Ngay sau đó, lại nghe thấ tiếng nứt vỡ của thanh giá lều bị bẻ gãy. Sau đó lại nghe thấy tiếng lều bị sụp, hiển nhiên căn lều ngay sát cạnh đã bị phá sập rồi.

Mặt tôi xanh mét, còn chưa kịp phản ứng, căn lều của chúng tôi lập tức rung bần bật, hiển nhiên là bị cái gì đó đụng phải.

Tôi lập tức cảm giác đỉnh đầu mình bị đâm một cú, bèn lập tức ôm đầu,

nghĩ rằng đợt tấn công tiếp theo chính là nhằm vào căn lều này.

Nhưng thật không ngờ lại chẳng có đợt tấn công này, tôi cứ thế ôm đầu được mấy phút, tiếng đánh nhau dữ dội lại vang lên ở phía xa.

Tôi nghĩ thầm thế này là thế nào? Bên ngoài có thứ gì? Vừa định nói với Bàn Tử hay là chúng ta chạy đi, vừa há mồm đã bị Bàn Tử bịt kín miệng.

Bên ngoài lại có vài tiếng động cực lớn vang lên, lại là tiếng lều bị phá sập, mấy phút sau, cũng là những tiếng động như vậy, cứ thế giằng co đủ nửa tiếng đồng hồ, xa xa gần gần, tôi đoán cũng phải đến mười mấy căn lều bị phá sập rồi, chúng tôi cứ nằm ở đây, mỗi lần nghe tiếng đập phá tim lại như ngừng đập, cảm giác giầy vò này thật giống như bị ném bom vậy, không biết lúc nào bom sẽ rơi xuống đầu.

Mãi cho đến khi yên tĩnh một hồi lâu, chúng tôi mới dần dần nhận ra đợt tấn công này có lẽ đã kết thúc rồi, dần dần, cũng không biết là ai phản ứng đầu tiên nữa, chúng tôi ngồi dậy, tôi nhận ra mắt tôi cơ bản là đã hồi phục rồi. Tuy vẫn còn hơi mờ mờ, nhưng đã có thể nhận biết được màu sắc và đường nét rồi.

Lại lần mò sờ soạng một lúc, mới phát hiện ra, mình nhìn vẫn thấy mờ mờ là bởi vì trên mặt kính của mặt nạ phòng độc bị ám một tầng sương, lau đi là lại rõ ràng.

Tôi liền nhìn thấy Bàn Tử và Muộn Du Bình. Muộn Du Bình bị thương, bụm lấy cổ tay, còn Bàn Tử toàn thân đầy vết máu. Cả hai người đầy bùn, nhếch nhác như thể vừa chui ra khỏi chuồng heo vậy. Hiển nhiên đêm qua họ đã trải qua một trận hỗn loạn cực kỳ ác liệt.

Chúng tôi vẫn không dám nói gì, đợi một lúc sau, Bàn Tử mới len lén vén màn cửa lều lên, vừa vén lên thì ánh sáng tràn vào trong, hóa ra trời đã sáng.

Sau đó, anh ta dè dặt bước ra ngoài. Tôi hỏi Muộn Du Bình, hấn xoa tay nói không sao đâu, cũng theo sát phía sau Bàn Tử ra ngoài dò xét, tôi cũng đi theo.

Sương mù đã tan bớt kha khá, ánh nắng ban mai tuy vẫn rất tối, nhưng đã có thể nhìn thấy tất cả mọi thứ, tôi đi ra nhìn xem, liền sợ đến ngây cả

người.

Khắp doanh địa xung quanh chúng tôi đều đã sụp đổ hết, tất cả các căn lều đều bị phá sập, như thể vừa gặp phải một cơn lốc xoáy khổng lồ. Cả một khu vực rộng lớn chỉ còn lại mỗi căn lều của chúng tôi trơ trọi đứng đó. Khắp bốn phía chẳng có gì cả, không có thứ đã tấn công chúng tôi kia, cũng không có bất kỳ dấu vết nào của rắn.

Bàn Tử chửi một tiếng, ngồi vào bên đông lửa đã tắt. Tôi trợn mắt há mồm không thể phản ứng được gì, lúc này, ở đằng sau có tiếng ngã phịch xuống đất, tôi quay lại nhìn, Muộn Du Bình đã té xiú ngã dưới đất.

-----oOo-----

Chương 90: Bình minh: Rời đi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chúng tôi đưa hắn về lều, tôi lập tức kiểm tra vết thương của hắn. Điều khiến tôi thờ phào chính là, tôi thấy hắn bị cắn ở cổ tay, cổ tay có hai lỗ máu, nhưng vết thương không sâu, hiển nhiên là khi vừa bị cắn liền lập tức hắt rắn ra. Để bị thương thế này, chứng tỏ đêm qua phải chấn động đến mức nào, tôi không thể nào tưởng tượng được.

Bàn Tử bảo tôi, đã đâm vào động mạch, hút hết máu độc ra rồi, sau đó rạch hình chữ thập để lấy máu ra, nhưng chắc chắn vẫn còn sót một ít nọc độc ngấm vào cơ thể, rắn này quá độc, chích một cái mà tay đã xanh lè, cũng may Tiểu Ca nhanh, trong nháy mắt đó liền nắm được đầu con rắn, con rắn đó còn chưa cắn hết vào, chứ không có lẽ ngay cả Tiểu Ca cũng đi đời nhà ma.

Tôi tiêm cho Muộn Du Bình một mũi huyết thanh, xoa bóp huyết thái dương cho hắn, hơi thở của hắn dần ổn định lại, tôi cầm tay hắn, thấy vết sưng cũng không nặng lắm, bèn nói với Bàn Tử không sao cả, thứ ở trên bờ dù có độc mấy cũng không độc bằng thứ dưới biển, nhưng đừng bắt hắn ta cử động thêm gì nữa.

Phan Tử vẫn nằm một chỗ, chúng tôi thu xếp cho Muộn Du Bình xong, nhìn hai người đang nằm mà đau đầu, cũng may nhờ có bọn họ chứ

không tôi đã chết sớm rồi. Nơi này thật sự hoàn toàn không giống bất kỳ nơi nào mà chúng tôi đã từng đến, hai người này vốn dày dặn kinh nghiệm mà vẫn thành ra cái dạng này.

Sau đó, tôi liền hỏi Bàn Tử, rốt cuộc hôm qua đã xảy ra chuyện gì thế?

Lời Bàn Tử nói không khác lắm so với suy đoán của tôi, đêm qua khi bọn họ gác đêm, dần dần phát hiện bản thân không nhìn thấy gì nữa, Bàn Tử mới nhớ đến lời của tôi, tức thì nhận ra sương này thực sự có thể có độc, bèn lập tức đi tìm mặt nạ phòng độc. Nhưng tìm tới tìm lui mà không tìm thấy, mắt đã hoàn toàn không nhìn thấy gì nữa rồi, anh ta nóng ruột muốn chết.

Anh ta với Muộn Du Bình trước hết lấy khăn mặt thấm ướt nước bùn để che mũi, làm vậy quả thực là có hiệu quả, sau đó bọn họ tìm thấy được vài cái mặt nạ trong một căn lều, vừa định đeo lên, Muộn Du Bình mắt đã không nhìn thấy rõ ràng gì nữa liền lập tức bị rấn trồn trong ba lô căn một cái, cũng may hấn phản ứng cực nhanh, lập tức tóm lấy đầu rấn, nhưng vẫn bị cắn một chút, tức thì cánh tay xanh lè.

Nhưng bởi vì nọc độc bơm vào trong cơ thể có hạn, Muộn Du Bình không mất mạng ngay tức khắc, bọn họ xử lý qua loa một chút, lúc này Bàn Tử nghe thấy tiếng tôi gọi, lập tức cầm theo mặt nạ phòng độc tới chỗ tôi trước. Nhưng khi ở ngoài lều lại phát hiện, không biết từ bao giờ, ở trong các khe hở ở khắp bốn phía xung quanh đã nhưng nhúc nháy rấn mào gà, lũ rấn rúc hết vào trong các khe hở, không chui ra cũng không chui vào, chỉ thấy trong các kẽ hở toàn là ánh sáng đỏ rực, tựa như đang chờ đợi cái gì.

Thế là anh ta lập tức quay trở lại mang mặt nạ phòng độc cho tôi, sau đó quay lại chăm sóc Muộn Du Bình, khiêng hấn ta trở về, đến giữa đường, lại gặp phải một cảnh tượng kỳ lạ.

Vô số rấn mào gà ùn ùn vọt ra từ trong các khe hở, dần dần uốn quanh lẫn nhau, hợp thành một “làn sóng rấn” khổng lồ, trông như một đàn động vật thân mềm, tiến về phía trước hết sức nhịp nhàng, động tác cực kỳ mau lẹ, cứ như thể một đàn cá khổng lồ dưới biển...

Bàn Tử nói: “Đây chắc chắn là cách chúng nó vận chuyển thi thể A Ninh, có điều Bàn gia nhà cậu vẫn chưa nghĩ ra bọn chúng làm sao mà

làm được vậy, cái làn sóng rần này trông cứ như một sinh vật hoàn chỉnh vậy.”

Tôi lấy làm lạ, nói: “Vậy tại sao chúng nó lại muốn phá hủy nơi đây như thế này?”

Bàn Tử nói: “Chắc chắn chúng có biết đến sự tồn tại của chúng ta, nhưng vì trên lều mình có đắp bùn, chúng không tìm được mình, lũ súc sinh cuối cùng bèn dùng cách này.”

Tôi nghe mà líu lười, Bàn Tử lập tức nói, chúng ta không thể tiếp tục ở lại đây được nữa, đến đêm nay chắc chắn chúng sẽ biết, ta phải chuồn thôi. Hơn nữa, phải chuồn ra càng xa chỗ này càng tốt. Anh ta hỏi tôi đã nhìn được rõ ràng chưa? Tôi gật đầu, anh ta bảo tôi đi thu dọn vật tư và thực phẩm ở nơi này, lấy đủ rồi thì cho vào ba lô. Đến buổi trưa, xem tình hình hai người kia thế nào, rồi hẵng quyết định đi đâu.

Tôi cười khỏ, nhưng biết đây là việc nhất định phải làm. Nhưng bây giờ không biết lũ rắn đã đi hết chưa, cho nên trước hết cứ nghỉ ngơi một chút, chờ đến khi mặt trời lên cao hẳn, mới bắt đầu lục lọi đồng hoang tàn lều bạt, lôi hết ra ngoài tất cả những gì có thể sử dụng, còn Bàn Tử thì ở lại chăm sóc hai người kia.

Thứ quan trọng nhất cần thu gom là thức ăn, tôi tìm được một lượng lớn lương khô, nhét hết vào trong một cái túi, sau đó may mắn tìm được đồ hộp ở trong đó.

Lúc có xe, nhóm A Ninh cũng mang theo đồ hộp, nhưng do phải dò đường, mà đồ hộp lại quá nặng, để trang bị gọn nhẹ nên đều để hết ở ngoài hẻm núi. Sau khi tiến vào rừng thì chỉ ăn lương khô cho tiện, ăn đến nỗi hai môi sưng vù hết cả lên, không ngờ bọn chú Ba cũng mang theo thứ đồ ngon này, đúng là không nề hà cực khổ. Có điều, vác theo cả gánh nặng thế này không giống phong cách của chú Ba cho lắm.

Đồ hộp đi dã chiến là loại thực phẩm vô cùng thiết thực, thông thường là thịt bò hộp hàm lượng protein cao, cá ngừ đóng hộp hoặc cháo gạo nếp đậu tương, những thứ này ăn vào vừa no vừa kéo dài sức, không nhanh đói.

Tôi bèn vội vàng đi hỏi Bàn Tử xem có cần đem theo thứ đó hay không,

Bàn Tử vừa nhìn liền lắc đầu biết đem thế nào bây giờ, nhưng mà, chúng ta có thể ăn ngay luôn cũng được, anh ta nhìn đồ hộp đủ các loại mà chảy nước miếng: “Đức Mẹ Maria, chú Ba cậu đúng là đàn ông, thật biết thưởng thức.”

Tôi tiếp tục lục lọi, tìm lương khô và mấy thứ khác, còn cả chai lọ nữa, chúng tôi cần đồ để chứa nước.

Khi lục lọi một chiếc ba lô, tôi phát hiện ra trong đó có một tấm ảnh chụp gia đình. Người này tôi chưa gặp bao giờ, đó là một người đàn ông trung niên khoảng ba mươi tuổi, vợ anh ta đang ôm con tựa vào người anh ta, tấm ảnh chụp rất quê mùa, quần áo cũng rất mộc mạc giản dị, nhưng có thể thấy một nhà rất hạnh phúc.

Tôi có chút bùi ngùi, nghĩ thầm người này không biết bây giờ sao rồi, nếu chết ở đây, vợ con anh ta biết làm sao bây giờ? Người làm nghề này, sống chết là chuyện quá đổi bình thường, hà tất phải làm lỡ dở người khác.

Lại nhớ đến A Ninh chết dọc đường, còn cả Ô Lão Tứ, và cả những người đã chết ở trong thành ma nữa, những người này thực sự không biết vì sao mà chết? Lại nghĩ đến chính mình, không khỏi tự giễu, mẹ kiếp, nếu như lúc đó không phải đi cùng đội ngũ này thì bây giờ có lẽ tôi đang ở trong cửa hàng ngồi điều hòa lên mạng chơi, nói người khác mà không nhìn lại bản thân mình.

Thu dọn xong, tôi vừa kiểm kê lại vừa nghĩ ngợi lung tung, sau khi nhồi nhét hết vào các ba lô thì đã là buổi trưa. Bàn Tử lập tức mở đường đi trước, nhưng tình trạng của Phan Tử và Muộn Du Bình không tốt lắm. Phan Tử vẫn mơ màng, còn chưa ăn gì cả, chúng tôi bèn đút nước cho anh. Muộn Du Bình thì đã tỉnh, nhưng cơ thể vẫn không còn chút sức lực nào, không đứng dậy nổi, nhưng màu xanh trên cánh tay đã bớt đi nhiều.

Tình huống hiện giờ vô cùng gay go, chúng tôi không thể nào vừa công theo hai người vừa mang theo nhiều đồ đến vậy để rời khỏi nơi này quá xa.

Muộn Du Bình chỉ vào ngôi đền thần bên cạnh, yếu ớt nói: “Vào trong đi, cách nguồn nước xa một chút!”

Chúng tôi nghĩ cũng phải, bên dưới những khe đá này toàn là nước, thông với đầm lầy, thảo nào lũ rắn này toàn chui ra từ trong các khe đá.

Hiện giờ cũng không còn cách nào khác, chúng tôi trước hết chuyển hết đồ đạc vào trong.

Ngôi đền đã hoàn toàn sụp đổ, chỉ còn lại cái hình dáng đại khái thôi, ngay đến cửa cũng không biết ở đâu nữa, chúng tôi chọn bừa một cái hành lang gấp khúc mà đi vào, mới phát hiện không gian bên trong tương đối rộng rãi. Ngôi đền này vốn có hai tầng, một tầng ở dưới đất đã bị phá hủy nghiêm trọng, nhưng tầng phía trên còn có thể thấy được kết cấu của năm xưa, được xây bởi các tảng đá đen xếp lại với nhau, tuy không cao nhưng lại có những cột đá hết sức tinh xảo. Ở giữa hai tầng không biết có lối đi lại kiểu gì, chỉ thấy hiện giờ đã sụp xuống biến thành một con đường dốc.

Chúng tôi leo lên trên, tiến vào một gian phòng đá tương đối nguyên vẹn, có thể nhìn thấy doanh địa bên dưới. Đặt đồ đạc xuống, đến khi vận chuyển xong đồ đạc mới đưa Phan Tử và Muộn Du Bình tới. Có điều lúc này, hãn cơ bản đã có thể đi lại rồi.

Mặt trời như một lời nguyện rửa quái ác, tôi cảm thấy thời gian trôi quá nhanh, nỗi sợ hãi và cơn ác mộng đêm qua còn chưa hết, quay đi quay lại, mặt trời đã lại lặn về Tây, hoàng hôn sắp đến.

Nguyên một ngày đêm và một sáng không được nghỉ ngơi chút gì, tôi nhìn những bóng cây dần trở nên dữ tợn, cảm thấy một áp lực vô hình đè nặng.

Tuyệt vọng, thật sự là có một chút cảm giác tuyệt vọng. Có một giọng nói dường như đang vang lên trong đầu tôi, hỏi rằng, đã chống đỡ qua hai đêm, liệu đêm này còn có thể tiếp tục sống hay không?

-----oOo-----

Chương 91: Đêm thứ ba: Phù điêu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chúng tôi gần như chuyển hết tất cả những gì có thể sử dụng đến đây, còn chuẩn bị cả mấy xô nước bùn nữa. Không dám đốt lửa trại lớn nữa, chỉ đắp một đồng than nhỏ, bữa cơm tối Bàn Tử đun đồ hộp cũng không dám đun ở bên trong, mà vác bếp lò ra ra ngoài bãi phế tích mà đun.

Chúng tôi dự đoán lũ rắn chắc chắn sẽ bắt đầu hoạt động sau khi sương mù tràn ngập, cho nên hoang hôn buông xuống nhưng vẫn không hoảng hốt, tôi giúp Bàn Tử nấu cơm, Muộn Du Bình ở phía trên canh chừng cho bọn tôi.

Động tác của Bàn Tử rất nhanh, còn tôi kỳ thực chả giúp đỡ được gì mấy, mở nắp đồ hộp xong là chỉ có ngồi chờ ra bên cạnh.

Bàn Tử phiền nhất là nhìn thấy tôi như thế này, anh ta nói tôi chính là một cô em Lâm Đại Ngọc, cả ngày cứ ngồi nghĩ ngợi chả biết nghĩ cái gì, trên đời này làm gì mà có lăm thứ để suy nghĩ thế, cứ vô tâm vô phé mà sống, đến cuối cũng chết trắng cảng, mà có suy tính kế này mưu nọ đến cuối cũng là chết trắng cảng, dù sao kết cục cũng như nhau, cậu xoắn xuýt cái ràng buộc ở giữa kia làm gì.

Tôi nghe xong có chút ngạc nhiên, Bàn Tử thế mà biết dùng cái từ “ràng buộc” nho nhã này cơ đấy, lúc sau đã thấy anh ta phun ra hai từ “hòn đá”, không khỏi cười khò.

Đang suy nghĩ, chợt nghe Bàn Tử gọi: “Tôi nói, Thiên Chân, cậu xem Tiểu Ca đang làm gì thế?”

Tôi hồi thần lại, ngẩng đầu lên nhìn thấy Muộn Du Bình ở trong đèn thần đang dùng vật gì chà sát lên vách tường đá, bèn nói: “Sao thế?”

Muộn Du Bình không để ý lời tôi gọi, vẫn tiếp tục làm, cũng có thể là không nghe thấy.

Việc ở chỗ này tôi đã làm hòm hòm rồi, hứng thú nổi lên, bèn bỏ đám đồ hộp xuống, trèo lên đèn thần xem. Tôi đi theo hành lang gấp khúc của ngôi đền vòng sang bên cạnh hấn ta, liền nhìn thấy hấn đang dùng miếng than trong đồng lửa trại chà lên vách tường, như thể đang in rập cái gì đó. Tôi hỏi hấn làm vậy làm gì, hấn chỉ vào mặt đá nói: “Tôi vừa phát hiện ra.”

Trên mặt tường bị bôi một mảng lớn đen sì, tôi phồng miệng thổi phù một cái, phát hiện trên mặt tường này có chạm khắc một bức phù điêu đã mòn vẹt.

“Dưới ánh nắng gần như không nhìn thấy gì, chỉ có bôi than lên thì hình mới hiện, còn có thể nhìn ra một chút.” Hấn nói, nói đoạn lại lấy một mảnh than từ trong đồng lửa ra tô vẽ lên tường.

Màu than đen bôi lên mặt đá, ánh sáng phản chiếu có thay đổi, tôi di chuyển một lúc tìm vị trí thích hợp, phù điêu trên mặt đá mới hiện lên rõ ràng. Vừa nhìn, đập vào mắt tôi là một đồng rấn. Rất khó để phân biệt, ánh sáng nhón nháo, bóng rấn loang loáng cứ như là đang sống vậy.

Muộn Du Bình tiếp tục tô vẽ lên tường, chúng tôi liền thấy từng bức phù điêu cổ xưa lần lượt xuất hiện trên mặt đá, qua nhiều năm đến vậy nhưng hình thần vẫn còn đó, dưới mỗi lần tô vẽ của Muộn Du Bình, chúng dần dần hiện lên như ảo thuật vậy.

Hấn tô than xong, loạng choạng không đứng vững. Tôi lập tức tiến đến đỡ lấy hấn. Nhìn một lượt, hấn nói: “Tranh này miêu tả chuyện lũ rấn.”

“Chuyện gì?” Tôi hỏi. Bởi tôi không nhìn rõ cho lắm.

“Tạm thời xem chưa hiểu.” Hấn nói: “Để từ từ suy nghĩ đã.”

Tôi rất có hứng thú với những thứ này, hơn nữa, suốt dọc đường cũng không được nhìn thấy nhiều di vật lịch sử liên quan đến nơi này cho lắm. Hoàn toàn không biết chút gì về nơi này chính là nguyên nhân trực tiếp nhất khiến chúng tôi rơi vào cảnh ngộ này, cho nên tôi nhích người tìm kiếm vị trí tốt nhất để xem cho kỹ càng.

Từng bức từng bức phù điêu hiện lên, nhưng chả hiểu là cái gì, không hiểu rốt cuộc nó có ý nghĩa gì. Trên phù điêu vẽ rất nhiều thứ, có cái hình như là cúng tế, có cái lại như là nghi lễ, có muốn nói ra cũng không biết phải nói cái gì nữa.

Nửa đoán mò nửa suy luận mà xem, cảm giác có vài bức là đang nói về những người dân trước kia của nơi này, họ thờ phụng lũ rấn độc mào gà ở đây, họ ném những vò gốm vào trong một số lỗ thủng, hình như chính là những tháp đá có lỗ hình vuông mà chúng tôi gặp dọc đường, một

lượng lớn rắn độc bắt đầu chui vào trong những vò gốm vỡ nát. Có thầy tế đang chủ trì nghi thức cúng tế, rất nhiều người quỳ ở xung quanh.

Hóa ra thứ được thờ cúng ở đây chính là lũ rắn này, chẳng lẽ người nơi này coi lũ rắn độc đó là thần thánh sao? Nhưng điều này cũng không đáng kinh ngạc cho lắm, tín ngưỡng sùng bái rắn độc rất phổ biến, người cổ đại không biết nọc độc của rắn độc, chỉ biết hễ bị cắn một cái là chết, vết thương nhìn nhỏ mà lại trí mạng đến thế, vì thế mà họ cho rằng đó là do phép thuật gì đó. Nhiều dân tộc thiểu số ở Trung Quốc có tín ngưỡng sùng bái rắn.

Có thể lũ rắn mào gà thích lấy trứng của bọ ăn xác làm thức ăn, có điều, trứng của bọ ăn xác chúa có độc tính rất mạnh, không biết rốt cục là con nào độc hơn nữa?

Muộn Du Bình di chuyển thân mình, trên bức phù điêu có rất nhiều nhân vật tay cầm trường mâu, cùng với những hình người có vẻ như là dân chúng ở đây đang chém giết lẫn nhau, nhiều người bị trường mâu đâm xuyên qua cơ thể. Hình như đây là một cuộc chiến tranh.

Xem tình hình chiến đấu thì thấy phe của nước Tây Vương Mẫu đang ở thế bất lợi, bởi quân số của nước Tây Vương Mẫu rõ ràng ít hơn phe địch rất nhiều. Mà quân của nước Tây Vương Mẫu toàn là bộ binh, mà trong đội quân của phe địch thủ còn nhìn thấy cả kỵ binh. Thống soái chỉ huy của quân địch đứng phía sau đội quân, ngồi trên chiếc xe tám ngựa kéo. Trong bức phù điêu không thấy bóng dáng của Tây Vương Mẫu. Tất cả các bức phù điêu đều được tạo hình hết sức tinh tế, ngay đến cả ngũ quan trên gương mặt cũng được chạm khắc tỉ mỉ, sinh động như thật, hiển nhiên chúng đến từ tay những người thợ thủ công có tay nghề xuất sắc nhất.

“Đây là, chiến tranh.....” Muộn Du Bình lầm bầm nói.

“Xem ra nước Tây Vương Mẫu đã từng bị xâm lược, hơn nữa, kẻ địch lại là một nền văn minh tương đối hùng mạnh, có lẽ là Lâu Lan hoặc Bắc Hung Nô.” Tôi nói. “Không nhìn ra được kiểu dáng trang phục, có điều hình dạng binh khí tương tự vùng Trung Nguyên, chắc là quân đội Lâu Lan. Người ngồi trên chiến xa này, chắc là vua Lâu Lan.”

Nói xong, tôi cảm thấy lời của mình rất có lý, nhưng Muộn Du Bình lại

không chú ý đến lời của tôi, mà sờ lên hình thống soái trên chiến xa kia, nhúu mày.

Tôi nghĩ thầm thế là sao? Bỗng hấn giơ một ngón tay lên chỉ vào vị thống soái trên chiến xa đó, nói với tôi: “Tôi biết người này.”

-----oOo-----

Chương 92: Đêm thứ ba: Như đã từng quen

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Hả?” Tôi sững sốt ngẩn ra. Nghĩ thầm, anh mà quen ông ta á, ông ta là thằng bố anh à?

Sau đó Muộn Du Bình nói một câu, tôi lập tức nhận ra mình đã hiểu nhầm ý hấn ta rồi. Hấn nói: “Tám thớt ngựa này, người này là Chu Mục Vương.”

“Chu Mục Vương? Cái người viết ‘Mục thiên tử truyện’ á?”

‘Mục thiên tử truyện’ tôi cũng nghe hết sức quen tai, trước khi đến đây nhóm kia vẫn hay nhắc đến nó. ‘Mục thiên tử truyện’ chủ yếu ghi chép lại câu chuyện Chu Mục Vương suất lĩnh bảy nhóm sĩ phu, cưới tám con tuấn mã Xích Ký, Đạo Ly, Bạch Nghĩa, Du Luân, Sơn Tử, Cừ Hoàng, Hoa Lưu, Lục Nhĩ, do Tạo Phụ đánh xe, Bá Yếu dẫn đường, xuất phát từ Tông Chu, vượt qua sông Chương, đi qua các vùng núi Hà Tông, Dương Hu, núi Quần Ngọc, hướng về phía Tây, đến đất Tây Vương Mẫu, cùng Tây Vương Mẫu yển ả.

Nói cách khác, ông ta ngồi xe tám ngựa kéo, đến cung Tây Vương Mẫu chơi, rồi được Tây Vương Mẫu thịnh tình khoản đãi.

Nhưng xem bức phù điêu thì Mục thiên tử này không giống tới thăm thú,

lẽ nào truyền thuyết có sai lầm rồi, năm đó quả thực Chu Mục Vương có tới nước Tây Vương Mẫu, nhưng là tới để đánh chiếm?

Tôi lập tức tiếp tục xem các bức phù điêu, bức tranh tiếp theo khiến tôi lạnh cả người, chỉ thấy đội quân của Chu Mục Vương xông vào chém giết một tòa cung điện, trong tranh xuất hiện rất nhiều đàn bà đầu rắn mình người, những người đàn bà này đang đổ cái gì đó vào trong các lỗ vuông của loại tháp kia, sau đó có vô số rắn mào gà trườn ra từ trong tháp, xô vào cắn xé với quân Chu Mục Vương.

Xem đến đây, tôi mới hiểu ý nghĩa của những tháp đá trong rừng mưa: “Xem ra, năm xưa Chu Mục Vương quả thực đã tiến đánh nơi đây, nhưng đã bị rắn độc ở đây đánh bại. Có lẽ để che giấu sự thất bại của mình, ông ta đã phịa ra câu chuyện kia. Lũ rắn độc đã bảo vệ nước Tây Vương Mẫu, thảo nào bọn họ chăn nuôi cúng tế lũ rắn như thần thánh. Cũng giống như tục không giết quạ đen của người Mãn vậy.”

Suy nghĩ một chút lại cảm thấy sự việc không chỉ có thế, bên dưới những tháp đá này chắc chắn thông với nhau, lũ rắn sống trong những thông đạo bên dưới tòa thành, được người ta nuôi bằng đầu người, mà khi gặp phải nguy hiểm thì sẽ dùng thứ gì đó dẫn dụ lũ rắn ra ngoài nghênh địch, đây là một phương pháp phòng thủ đã được thiết kế hoàn hảo. Loài rắn này độc đến thế, tốc độ lại nhanh đến thế, không ai có thể chống đỡ nổi.

Nói cách khác, người thì sống trong thành, rắn thì sống dưới thành, giờ người đã chết hết, rắn liền chui lên mặt đất. Nền văn minh Tây Vương Mẫu này cũng giống như văn minh Amazon vậy, người Amazon dùng cá ăn thịt người để phòng kẻ địch và thú dữ, cũng cúng tế cho cá ăn thịt người bằng người sống và động vật sống. Còn ở đây thì dùng đầu người để tế.

Càng suy ngẫm tiếp lại càng phù hợp với suy luận của chúng tôi. Khái niệm về nơi này của tôi cũng dần rõ ràng hơn.

Đang âm thầm sung sướng, tầm mắt của Muộn Du Bình chợt ngừng lại ngay giữa trung tâm vách tường đá. Bức phù điêu ở đó chạm khắc một hình vẽ to tướng còn nguyên vẹn, rõ ràng là phần trung tâm của bộ cục bức phù điêu khắc đá trên vách tường đá này. Trên đó chạm khắc cảnh tượng một con rắn khổng lồ bị vô số con rắn mào gà nhỏ vây kín xung quanh, ra sức đánh nhau. Trong đó, con rắn khổng lồ kia đang quần lầy

một thân cây to tướng, rắn mào gà uốn lượn vây khắp bốn phía xung quanh như những đường hoa văn trang trí.

“Đây là cảnh loài mãng xà song lân đang đánh nhau với lũ rắn mào gà ở nơi này, xem ra dưới thời kỳ Tây Vương Mẫu nơi đây đã có hai loại rắn rồi, loài mãng xà song lân này có thể chính là thiên địch của lũ rắn mào gà.” Tôi nói.

Muộn Du Bình sờ lên vết đá khắc, lắc đầu: “Sai rồi, đây là giao phối.”

“Giao phối?” Tôi sửng sốt, có chút không hiểu nổi, suy nghĩ một lúc mới hiểu được ý của hắn: “Ý anh là, lũ rắn mào gà này với con mãng xà song lân kia đang giao phối? Nhưng mà, đây là hai loài rắn khác nhau mà? Hơn nữa, khác biệt kích thước cơ thể lớn đến vậy, giao phối thế nào được?”

“Cậu biết ‘lão bảo’ là gì không?” Đột nhiên Muộn Du Bình hỏi tôi.

“Lão bảo?” Tôi ngỡ ngác, nghĩ thầm sao hắn đột nhiên lại hỏi cái này: “Lão bảo là tú bà, tú bà thì mở kỹ viện chứ sao.”

“Đó là tên gọi đùa thôi, lão bảo thực ra là một loài chim. Thời cổ có người phát hiện, chim bảo chỉ có chim cái, không có chim đực, chúng muốn sinh con đẻ cái, có thể giao phối với bất kỳ loài chim khác giống nào, là vợ của vạn loài chim, cho nên người ta mới dùng tên nó để gọi kỹ nữ.” Muộn Du Bình thản nhiên nói. “Nhưng mà, trên thực tế, cổ nhân đã hoàn toàn sai lầm về loài chim bảo. Chim bảo thực ra có chim đực, nhưng mà, loài chim này, kích cỡ con đực với con cái chênh nhau quá lớn, con đực to hơn con cái gấp mấy lần, cho nên bị nhận lầm là hai loài chim khác nhau.”

Tôi nghe hiểu lời của hắn, lập tức hiểu rõ ý của hắn là gì. “Nói như vậy, anh cho rằng hai loại rắn này kỳ thực là cùng một loài, chỉ là hai loài đực cái có hình thể khác nhau thôi, vậy anh nói con nào là con đực, con nào là con cái?”

“Dựa vào số lượng mà phân tích thì, con nhỏ chắc là con đực, con lớn là con cái, có điều, cũng có thể là ngược lại.” Hắn miết lên bề mặt đá, bỗng gio ngón tay dài đến kỳ quái của mình ra, chạm vào bức hình mãng xà song lân uốn lượn quanh gốc cây đại thụ. “Lạ thật.”

“Sao thế?” Tôi cũng giơ tay ra sờ, nhưng chẳng hiểu mô tê gì cả. Bèn nhìn hẳn, thấy hẳn nhú mào, bỗng lùi ra sau mấy bước, cầm mảnh than tô lên nốt phần dưới của phù điêu.

Chẳng mấy chốc, toàn bộ chính thể cả bức phù điêu hiện ra, tôi cũng lùi ra sau một bước nhìn xem, đến khi nhìn thấy rõ toàn cảnh, tôi lập tức há hốc miệng giật mình.

Chỉ thấy trên bức phù điêu, cây đại thụ mà con mãng xà song lân kia uốn quanh, khi đứng ra xa nhìn mới nhận ra, đó vốn không phải là cây cối gì, mà là một con rắn khổng lồ hơn nữa đang uốn thành vòng tròn. Con rắn này quá đôi khổng lồ, so sánh với con mãng xà song lân kia thì quả thực trông như chiếc đũa với cái chày cán bột vậy, còn lũ rắn mào gà thì đúng là thành cây tăm luôn. Bởi thế mà khi chỉ nhìn một phần phù điêu mới không nhận ra đó là rắn.

“Đây... đây là cái gì? Rồng à?” Tôi líu cả lưỡi. Đôi mãng xà song lân kia đã to tướng lắm rồi, thế mà con rắn này còn lớn hơn gấp mấy lần, vậy không phải là to bằng cái xe tải Giải phóng rồi hay sao, cái thứ này có còn là rắn nữa không vậy?

Muộn Du Bình kinh ngạc nhìn xem, không nói lời nào, dùng tay sờ lên những hoa văn hình rắn mào gà kia, sờ soạng một hồi lâu rồi mới nói: “Cậu xem, lũ rắn nhỏ này không uốn thân mình quanh con rắn hoa này, chúng chỉ tụ thành bầy bao quanh nó thôi, để giúp nó không bị tuột xuống. Đang giao phối thật sự, mới là con rắn hoa và con rắn khổng lồ này...”

Tôi lập tức ngược nhìn, nhìn theo tay hẳn đang lần sờ theo những hoa văn thân rắn uốn lượn, chúng không uốn quanh thân con rắn hoa kia, mà chỉ có con rắn hoa đang sát sao quấn chặt lấy thân con rắn khổng lồ nọ. Tôi kinh ngạc, bỗng nhận ra được điều gì, bèn lạnh cả người kêu lên: “Ồi trời ơi, Bàn Tử nói đúng rồi!”

-----oOo-----

Chương 93: Đêm thứ ba: Rắn chúa

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Một bầy rắn có tập tính xã hội.”

Ngay tức khắc, trong đầu tôi lóe lên một câu như vậy, đồng thời cũng nhớ đến một câu ngày hôm qua Bàn Tử thuận miệng nói. Anh ta nói, hành động của lũ rắn này rất giống một đàn kiến, ở đây rất có thể có một con rắn chúa.

Tôi lúc đó còn cho rằng giả thuyết này là không thể, hành vi hợp tác của lũ rắn này cùng lắm cũng chỉ là một biểu hiện của bản năng quần thể giống như bầy kền kền tranh ăn vậy, thật không ngờ, ra đến đây lại gặp bức phù điêu như vậy, đây quả thực là một mô hình động vật mang tập tính xã hội.

Lũ rắn mào gà nhỏ màu đỏ này, chính là “rắn thợ” trong mô hình xã hội của loài côn trùng có tập tính xã hội, số lượng đông đảo, còn con rắn hoa, chính là “rắn đực”, kích thước lớn, số lượng ít, còn con rắn to tướng như con rồng này, chính là con “rắn chúa” mà Bàn Tử nói, một con rắn chúa duy nhất. Từ bức phù điêu này có thể thấy, con rắn chúa thực sự quá khổng lồ, rắn đực không thể nào giao phối với nó một cách suôn sẻ được, cho nên mới cần rất nhiều rắn mào gà đến giúp đỡ. Hơn nữa, theo quy luật tự nhiên, con rắn chúa to đến vậy, chỉ e cũng không thể chuyên động gì được, quả thực cần người khác đến giúp giao phối, giống như một con lợn cái được nuôi đến to tướng.

Lẽ nào, ở sâu trong biển cây cối rậm rạp này, quả thực có một con rắn to đến vậy ư?

Tôi có chút am hiểu về lịch sử loài rắn, trong trí nhớ của tôi, trong những câu chuyện về rắn khổng lồ, con to nhất là ở trong rừng rậm nhiệt đới Brazil, có người tuyên bố rằng mình đã từng nhìn thấy một con rắn anaconda xanh dài đến 50 mét. Loài rắn không giống loài người, nó không có tuổi thọ cố định, thông thường rắn sẽ phát triển dài ra đến mức nó không thể săn mồi được nữa thì khi ấy tự nhiên sẽ chết đi, nhưng trong trường hợp nguồn thức ăn dồi dào phong phú, rắn vẫn có thể tiếp tục dài ra nữa, những con rắn khổng lồ đó quả thực chính là thần của khu rừng. Có điều, cho dù là vậy, những con rắn đó lúc chết đi cùng lắm cũng chỉ khoảng 100 tuổi, mà bức phù điêu này thì có từ rất lâu rồi, ít nhất cũng phải ba, bốn nghìn năm, nếu ở đây quả thực có rắn chúa như thế thì chắc cũng đã chết lâu rồi.

Hơn nữa, kích thước to lớn đến vậy, nếu như nó thực sự tồn tại thì cũng phải sinh sống trong nước, ao đầm nơi này hiển nhiên không đủ sức chứa nó.

Tôi nhìn mà có hơi ngẩn ra. Nếu như nhìn thấy mấy phù điêu này trong bảo tàng, chúng tôi còn có thể cho rằng đây là thần thoại do cổ nhân phóng đại mà nên. Nhưng chúng tôi đang ở đây, từng gặp phải lũ rắn độc, hơn nữa, lại còn tận mắt chứng kiến hành động kỳ quái của chúng, như vậy, rất có khả năng nội dung bức phù điêu này là thực. Có lẽ đây là một phát hiện lớn về mặt sinh vật học, lịch sử học, khảo cổ học, thậm chí là cả xã hội học.

Nội dung bức phù điêu này quả thực khiến chúng tôi không thể quên được, hành động quỷ dị của loài rắn này rốt cuộc là làm sao mà tiến hóa ra được? Tại sao lại hoàn toàn khác biệt với các loài rắn khác vậy? Tôi có cảm giác, đằng sau đó nhất định phải có nguyên nhân sâu xa hơn nữa. Những nguyên nhân này chắc chắn có liên quan đến lịch sử nước Tây Vương Mẫu.

Các phù điêu phía sau là liên tiếp những cảnh cúng bái, trong một ngôi đền thần, có rất nhiều người đang quỳ lạy trước một con rắn độc. Xem hình dáng đền thần thì rõ ràng chính là nơi chúng tôi đang đứng, đếm từ trên xuống dưới thì thấy, trước khi ngôi đền bị đầm lầy nhấn chìm, ngôi

đền này có những năm tầng liền, hiện giờ nước bùn đã chôn vùi cả ba tầng phía dưới. Trên thân đài của ngôi đền, con rắn kia vươn thẳng thân mình, đứng sừng sững trước mặt mọi người. Đây có lẽ cũng là một trong những cảnh cúng tế, ngoại trừ động tác kỳ quặc của con rắn kia thì những thứ khác không quý dị cho lắm, thân đài đối diện ngay trước cổng chính của ngôi đền, khi chúng tôi đến chỗ đó chỉ có đá vụn đá tảng, hiển nhiên là đã bị sập hoàn toàn.

Chúng tôi xem chĩnh thể bức phù điêu, liền nhận ra được thủ pháp thể hiện nội dung trên vách đá. Ở trung tâm là cảnh tượng rắn sinh sôi nảy nở, ở bốn phía xung quanh là các cảnh cúng tế rắn, nuôi dưỡng rắn và cuộc chiến rắn – người, cùng với đó là rất nhiều tranh vẽ cảnh có liên quan đến rắn khác nữa. Đúng như Muộn Du Bình nói, đây là một vách đá ghi chép lại các thông tin về rắn.

Tôi còn muốn tìm kiếm thêm chút tin tức từ trong đó, nhưng nhìn xem mấy lần liền, nhưng nhận thấy các chi tiết nhỏ có thể phân biệt tỉ mỉ quá thực quá ít, nhìn mãi cũng không có thu hoạch gì. Vách đá bên trên nữa lại không có phù điêu gì.

Bây giờ chúng tôi mới dần hồi thần lại, lúc này mới nghe thấy tiếng Bàn Tử từ phía xa vang lên, mắng: “Hai đứa thủ thi chàng chàng thiếp thiếp cái gì đấy? Nói gì thì nói xong chưa, ông đây gọi mấy lần rồi, rốt cuộc các cậu có muốn ăn cơm không hả?”

Chúng tôi vẫn chưa thỏa mãn, nhưng nhìn một lúc thì cũng tạm thời chưa có đầu mối gì, mà bao tử cũng réo lên rồi, cơn thèm ăn lập tức chiến thắng sự tò mò, đành phải tạm dừng.

Tôi diu hần trèo xuống, đi đến bên bếp lửa, chỗ ấy đã bốc lên mùi thịt đã lâu quá không ngửi. Bàn Tử dùng một cái thau rửa mặt làm nồi, treo trên đồng lửa mà đun.

Bàn Tử hỏi bọn tôi đang làm gì ở đó thế, đến mức anh ta đang làm đầu bếp đây mà chả đưa nào ra giúp một tay.

Tôi kể cho anh ta nghe phát hiện vừa rồi. Anh ta cũng có chút giật mình, có điều cũng dương dương đắc ý mà nói: “Bộ óc vĩ đại mới có thể đưa ra những quyết định đúng đắn, mấy cậu phải tiếp thu dạy bảo nghe không, về sau nhất định phải nghe lời tôi dạy đó, như vậy mới không bắt giác

mà... À này, nếu con rắn chúa kia thực đã chết rồi, thế sao lũ rắn kia vẫn còn nhặt nhạnh xác chết làm gì? Chúng nó thu gom xác chết để cho con gì ăn?”

“Có thể là cho rắn đực như lũ rắn hoa kia ăn, anh có nhớ hay không, đêm qua khi tụi mình tìm được thi thể A Ninh ấy, xung quanh con rắn hoa kia có vô số ‘cỏ gà rừng’, rõ ràng là đang bảo vệ con rắn hoa đấy. Loại rắn đực này cũng là giai cấp quý tộc, được bày rắn nuôi dưỡng, lũ rắn đấy vẫn còn có thể tiếp tục tồn tại, nhưng rắn chúa thì chắc chắn không thể nào còn sống, thức ăn ở đây quá ít, nếu quả thực có con rắn to bự đến thế sinh sống ở gần đây thì chúng ta đã có thể nhìn thấy dấu vết rồi. Cho nên, tôi thấy, con rắn khổng lồ này đã chết từ ngàn năm rồi.” Tôi nói.

Nghe vậy, Bàn Tử mới gật đầu. Tôi nói, hiện giờ anh có thể tưởng tượng, lũ rắn này không phải rắn thành tinh mưu mô khó lường gì đâu, hành động của chúng đều là theo bản năng, ít nhiều cũng có yên tâm hơn một chút.

Anh ta thở dài bảo: “Cũng chỉ có thể yên tâm hơn một chút thôi, trong chuyện này vẫn còn nhiều điểm đáng ngờ, đêm nay không biết làm sao mà sống qua được, mau ăn đi, ăn no còn đánh một trận.”

Tôi đã đói ngấu, không muốn tiếp tục thảo luận vấn đề này nữa, bèn hỏi anh ta nấu cái gì thế?

“Tôi nấu hết đồng đồ hộp đấy, chỉ còn thừa lại một tí thôi. Com trưa nay có thịt hầm bánh bao với cá mè, tả pí lù, có điều, vị miễn chê luôn.” Bàn Tử nói: “Thôi, không nói lũ rắn nữa, nghe mà phát ngán, đến nếm thử tay nghề của ông Béo ta nào, miếng thứ nhất không tính tiền, miếng thứ hai mới tính, mỗi miếng bằng một món mình khí.”

“Đun cái thứ này lên thì cần gì tay nghề chứ, chẳng phải cứ cho nước vào rồi đun sao?” Tôi nói.

“Chậc chậc, cho nên mới nói, chú em còn kém chú Ba nhà mình đến mấy bậc liền, cả đời chỉ làm tiểu thương mà thôi.” Bàn Tử xem thường nói. Bụng tôi réo ùng ục rồi, lập tức dùng một lon đồ hộp rỗng múc một chén thức ăn, há mồm ăn một miếng thật lớn, bỏng đến chảy cả nước mắt, có điều đúng là ngon thật, vị có hơi giống bánh Niên cao, chí ít cũng coi là có bữa cơm.

Tôi quấy lên cho bốc mùi thơm, Bàn Tử cũng không sĩ diện nổi nữa, không phí lời nào với tôi, cả ba người cùng nhồm nhoàm húp lầy húp đẽ, ăn một mạch cho đường huyết tăng vọt lên.

Ăn xong cả người toát mồ hôi, tức thì có sức lực hẳn lên, đầu gối không đau nhức nữa.

“Sao? Ngon chứ? Các chú phải học tập chút, con người ta sống thất thập cổ lai hy, ăn uống gái gú bài bạc, chỉ có ăn là hưởng thụ cả đời người, ông Béo đây trải qua những ngày sống ngay trên lưỡi đao, loại người như chúng ta, lúc nào hưởng thụ được thì cứ hưởng thụ, có khi đây lại là bữa ăn cuối cùng của mình ấy chứ.”

“Tôi khinh!” Tôi nổi giận: “Cái gì mà ăn uống gái gú cờ bạc chứ, có mà ông mới là bữa cuối ấy, đừng có kéo tội này vào.”

Lúc này nói những lời này thực là quá gở mồm, bởi vì đây quả thực có thể là bữa ăn cuối cùng của chúng tôi.

“Xem đi xem đi, đây chính là nọc độc còn sót lại của giai cấp phong kiến đầy mà.” Vẻ mặt của Bàn Tử lúc này rất thiếu đánh. Có điều, sau đó anh ta liền nói: “Mấy thức này cũng bỏ, hôm qua chúng mình bị sương độc làm mù mắt, ăn ít thức bỏ vào, không kéo để lại mầm bệnh thì chết.”

Tôi lại nhớ đến màn sương đêm qua, liền lấy làm lạ, nói: “Đúng rồi, vì sao khi ta ở trong rừng thì không làm sao, mà vào đến đây thì lại mù?”

Bàn Tử nói: “Tôi nghĩ vấn đề có thể là do nguồn nước nơi này, sương mù là hơi nước ngưng tụ lại, nước trong rừng là nước chảy, nhưng nước tích trữ ở đây có thể là nước tù, cụ thể là thế nào, mình cũng chẳng biết được.”

Tôi gật đầu, lại nghĩ tới cái bóng mình nhìn thấy lúc thị lực vừa hồi phục, bèn hỏi bọn họ có gặp phải hiện tượng này hay không. Vừa nói xong, Bàn Tử liền lắc đầu: “Tình huống tội này gặp phải phức tạp hơn nhiều, nào có tâm tư để ý đến ba cái thứ này, cậu nghe ai nói thế?”

“Trong phim truyền hình đó.”

“Cái của nợ đó mà cũng tin.” Anh ta lắc đầu, bỗng thấy Muộn Du Bình ngẩng đầu lên, mày nhăn tít, nhìn về phía tôi.

Từ này Muộn Du Bình đã không để ý đến lời nói chuyện của chúng tôi, tôi tưởng là hắn vẫn đang suy nghĩ chuyện mấy bức phù điêu, bèn nói: “Đừng nghĩ nữa, binh tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn, để lại nữa cả lũ cùng ra xem kỹ lại phù điêu, tìm xem có đầu mối nào khác không, giờ anh cứ an tâm mà nghỉ ngơi đi đã.”

Tôi còn chưa nói xong, hắn đột nhiên bảo: “Cậu thấy một bóng đen đang lục lọi ba lô?”

Tôi bị hắn làm cho giật mình, gật đầu nói: “Rất mờ, không thấy rõ, cũng không biết có phải ảo giác hay không, nhưng chắc chắn không phải hai người các anh.”

Muộn Du Bình bỗng đứng phắt dậy, nói với tôi: “Đó là Văn Cẩm.”

-----oOo-----

Chương 94: Đêm thứ ba: Đi săn

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Hả? Vì sao?” Tôi không kịp phản ứng.

Hắn không trả lời tôi, suy nghĩ một chút, rồi đột nhiên nói với tôi: “Đi theo tôi!” Nói rồi lập tức chạy ra ngoài.

Tôi thấy mặt trời lại lặn xuống một chút rồi, nghĩ thầm chắc sắp bị hắn chơi đùa đến chết mất, rồi lập tức chạy theo. Hắn chạy đến chỗ mấy căn lều ban đầu, tìm được một cái túi chống thấm trong một căn lều, rồi lại chạy về, tiện tay vớ luôn mấy cái cốc nước đánh răng ở trên tầng đá, vớ một chiếc đèn nhỏ, sau đó chạy vào trong rừng.

Tôi lật đật chạy theo sau hắn, chỉ thấy loáng cái hắn đã chạy vào trong đầm lầy tiếp giáp với rừng rậm, nhảy tùm xuống, dùng mấy cái cốc đào bùn lãng dưới đáy đầm lên đổ vào trong túi chống thấm, rồi lại lau bùn lên thân mình. Tôi nhìn hắn mà ngỡ người ra, hắn ngoác tay với tôi, tôi

gật đầu rồi cũng lập tức nhảy xuống. Còn chưa kịp đứng vững, nguyên một ca nước bùn đã táng thẳng vào mặt tôi. Chỉ mấy giây sau, cả hai đứa bọn tôi toàn thân bôi đầy bùn, giống y đúc Văn Cẩm lúc trước.

Tôi cứ tưởng là vì sương mù lên nên phải bôi thêm bùn nữa, toàn thân bọc trong bùn thực sự là rất khó chịu, tôi bực bội hỏi hấn làm cái gì đấy, hấn bảo: “Tìm Văn Cẩm.”

“Tìm Văn Cẩm?”

“Cô ấy đang tìm thức ăn, thức ăn của cô ấy đã cạn sạch, cho nên đêm nay chắc chắn cô ấy sẽ đến, chúng ta phải bố trí mai phục sẵn.”

“Đêm? Mai phục?” Tôi bèn lắc đầu: “Tôi thây kệ, đã nằm xuống là vĩnh viễn khỏi đứng lên luôn.”

Muộn Du Bình liền nhìn tôi, bỗng hỏi: “Vì sao cậu muốn đến nơi này?”

Tôi ngây người, hấn lạnh lùng liếc nhìn tôi một cái rồi trèo lên bờ đi thẳng, không thèm quay đầu lại.

Tôi ngây ra trong đầm nước, cảm thấy trong lòng khó chịu cực kỳ, nghĩ bụng ông anh lườm tôi làm gì chớ? Tôi tới đây còn không phải vì mấy người toàn lừa gạt tôi à, còn hỏi vì sao tôi muốn đến nơi này? Ở mẹ nó chứ ——

Càng nghĩ càng bực mình không chịu nổi, tôi biết hấn có ý gì, sợ chết cũng đã muộn rồi. Tôi chửi thề một tiếng, rồi cũng trèo lên bờ.

Quay về nói với Bàn Tử, Bàn Tử cũng có hơi do dự, tình hình đêm qua quá đáng sợ, anh ta nghĩ không biết liệu có mạo hiểm hay không, nhưng khi nói cho rõ ra, Bàn Tử lại đồng ý.

Mục tiêu của chúng tôi loáng cái đã thay đổi, mới từ cố gắng sống sót qua buổi đêm thì giờ biến thành cố gắng đi chết vào buổi đêm. Nhưng Bàn Tử bảo không đâu, Văn Cẩm không phải ngốc, có lẽ cô ấy sẽ xuất hiện vào lúc sương mù chưa lên, hoặc là lúc mới thức dậy, thậm chí nếu chúng ta không ở gần doanh địa, có lẽ trời vừa sập tối là cô ấy đến ngay, nếu đúng như dự đoán của Tiểu Ca là cô ấy đến đây tìm thức ăn, chúng tôi cô ấy đã đói đến mức không chịu được nữa.

Muộn Du Bình bảo Bàn Tử lại đun thêm nửa nồi súp, giả thành nồi súp chưa ăn cạn đấy. Bàn Tử lập tức làm ngay, thổi lửa bếp lò thêm vượng, chả mấy chốc, một nồi tả pín lù đã đun xong, mùi thơm tỏa ra bốn phía. Muộn Du Bình cầm xô nước bùn đến bên cạnh Phan Tử, lau bùn lên người anh ấy, đắp bùn lên toàn thân anh giống như hai bọn tôi vậy. Tiếp đến là Bàn Tử.

Làm xong xuôi, Muộn Du Bình nhắc nồi lên, bảo hai chúng tôi đi theo, tôi hỏi thế Phan Tử phải làm sao? Hắn nói: Chúng ta sẽ quay về trước khi sương lên, cả ba người cùng đi, xác suất bắt được sẽ lớn hơn một chút.

Ba người đi thẳng ra chỗ khu lều, Muộn Du Bình liền đặt nồi lấu thập cầm lên chỗ lửa trại của chúng tôi hôm qua.

Lúc này sắc trời vẫn còn sớm, ba người bọn tôi tìm một nơi kín đáo, ngồi xôm xuống đó, tôi chỉ cảm thấy buồn cười, chuyện này thật vô nghĩa, cầm nồi súp đi dụ Văn Cẩm, Văn Cẩm cũng đâu phải mèo.

Chúng tôi ngồi xôm ở đó, nhìn chăm chăm mặt trời dần lặn xuống tàng cây, bóng tối khắp xung quanh tụ lại như quỷ my, đợi mãi mà chẳng thấy gì, ngay cả súp cũng lạnh rồi. Bàn Tử thực sự không nhẫn nại nổi nữa, đang định mở miệng hỏi thì bị hắn xua tay ngăn lại, sau đó hắn chỉ vào lỗ tai, ý bảo chúng tôi chú ý lắng nghe âm thanh.

Chúng tôi ngưng thần tĩnh khí, lắng nghe động tĩnh xung quanh. Toàn thân đầy bùn vừa hôi thối vừa dính dớp, làm tôi khó chịu muốn chết được. Đặc biệt là ở mặt và phần eo, do vùng đó nhiệt độ cao nên bùn khô cứng thành cục, kéo căng cả da, làm tôi ngứa muốn chết, nhưng lại không thò tay vào gãi được, mà gãi rồi thì lại càng ngứa, bùn càng khô nhanh.

Cứ thế nghiên rặng mà chờ, chờ mãi đến tận xâm tối, trên trời chỉ còn lại chút đốm sáng, chúng tôi đã ở trong trạng thái ngẩn ngẩn lơ lơ rồi. Đột nhiên, người bên cạnh động dậy một cái, tôi lập tức tỉnh táo lại, cơ thể căng thẳng, lắc lắc đầu, đi theo hai người kia len lén thò ra ra từ sau tảng đá. Dưới ánh sáng hết sức mờ nhạt, tôi nhìn thấy một người toàn thân đầy bùn thận trọng bước ra từ trong rừng, xem vóc dáng thì rõ ràng là một phụ nữ.

“Đúng là Văn Cẩm!” Cô hống tôi ghen một cái, nghĩ thầm cách này thế mà dùng được. Còn chưa kịp suy xét kỹ ngọn nguồn, Muộn Du Bình đã vươn tay tóm lấy bả vai tôi, kéo lại.

Tôi nhìn hấn, hấn ra hiệu bằng tay với tôi và Bàn Tử, ý là, chỉ cần hấn khẽ động, hai bọn tôi phải lập tức vọt ra bao vây hai phía doanh địa, nhất định phải chặn được cô ấy.

Lúc này cũng không biết Muộn Du Bình rốt cuộc là định giở trò quỷ gì, chúng tôi gật đầu, kiên nhẫn chờ, cảm giác mai phục tương đối kích thích, trong ngực tim đập bình bịch, chờ mãi đến khi nghe thấy tiếng nôi súp kia.

Bàn Tử định xông ra, nhưng Muộn Du Bình vẫn không nhúc nhích, mà hấn không nhúc nhích thì chúng tôi cũng không nhúc nhích, đợi khoảng mười phút sau, Muộn Du Bình nhắm mắt, đột ngột xoay người vọt ra từ sau tảng đá, gần như cùng lúc, chúng tôi nghe thấy một tiếng kêu kinh ngạc, sau đó là tiếng xoay người chạy vọt đi.

Tôi và Bàn Tử lập tức dạt ra, xông ra từ hai bên trái phải, sau đó chạy một vòng, vọt qua khe hở giữa mấy căn lều, cả ba người đồng thời dừng lại, kịp thời bao vây lấy cô ấy.

Văn Cẩm hiển nhiên hoảng hốt, không biết làm sao mà ba người bọn tôi đã bao vây xung quanh, vẻ mặt đầy hoảng sợ.

Sau đây, dưới ánh lửa, lần này tôi mới nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt của Văn Cẩm, tuy lấm lem nước bùn không thấy rõ mặt thật, nhưng tôi có thể khẳng định, trông cô ấy cực kỳ trẻ, quả thực giống như một cô bé mười tám mười chín vậy, cho dù là ở trong tình cảnh này nhưng tôi vẫn biết, người phụ nữ này cực kỳ thanh tú, thanh tú hơn cả tấm hình kia nhiều.

Đây gần như là một lần gặp mặt xuyên thời không, nếu là lúc bình thường, tôi gần như cảm giác cô ấy như bước ra từ trong tấm hình kia vậy, nhưng bây giờ tôi không có lòng dạ nào mà lịch sự tao nhã nghĩ đến những cái đó.

Văn Cẩm hiển nhiên bị chúng tôi dọa sợ, có chút không biết phải làm

sao, nhìn dáo dác khắp nơi, muốn tìm kẽ hở để trốn đi.

“Đừng sợ... dì Trần.” Tôi rất muốn mở miệng trấn an cô ấy, nhưng mà nói được một câu lại thấy thật khó để nói ra lời.

Văn Cẩm lập tức quay ra nhìn tôi, rồi đột ngột xông về phía tôi, tôi giang hai tay ra định ôm cổ cô, chặn cô lại. Không ngờ cô ấy đột ngột cúi thấp người, lập tức bẻ vặn cánh tay tôi, làm cả người tôi vặn lại, tôi đau quá kêu lên, cô ấy đẩy tôi một cái, tôi ngã dúi dụi về phía căn lều, suýt nữa thì đè sụp lều luôn, còn cô ấy thì đã chạy vào trong màn sương mù dày đặc.

Tôi đứng lên, thấy Bàn Tử và Muộn Du Bình đã cuống cuống đuổi theo, trong lòng thầm chửi mình đúng là vô dụng, rồi cũng đuổi theo.

-----oOo-----

Chương 95: Đêm thứ ba: Âm chiến

Nguồn: EbookTruyen.VN

Văn Cẩm chạy phía trước, tôi vốn đã không nhìn thấy gì nữa, tôi cứ đuổi theo bóng lưng của Bàn Tử, dưới ánh sáng tù mù thế mà đuổi người, không thể để hụt dù chỉ một bước, bằng không, loáng cái là mất dấu mất tiêu.

Lúc này tuyệt đối không thể để cô ấy chạy mất, tôi nghĩ thầm, chúng tôi có quá nhiều nghi vấn cần phải hỏi cô ấy cho rõ ràng.

Chạy đến ngoài doanh địa, còn chưa tiến vào trong khu đất rộng của khu rừng rậm, ở nơi như thế này, tốc độ của Muộn Du Bình cực nhanh, loáng cái đã dồn cô ấy vào một tảng đá lớn gần đó, ba người chúng tôi lại bao vây lấy, cô ấy tựa mình trên tảng đá, dường như đã không còn đường trốn, chỉ nghe thấy tiếng thở dồn dập.

“Bà chị à, rốt cuộc là bà chị sợ cái gì vậy?” Bàn Tử lại hỏi: “Tụi này là người tốt, đừng có chạy nữa, cứ làm như tụi này với bọn Nhật theo đuổi Hoa cô nương ấy.”

Văn Cẩm đột nhiên kêu lên một tiếng, tôi không nghe rõ cô ấy kêu cái gì. Cô ấy đột nhiên quất phất lại rồi trèo lên tảng đá, động tác cực kỳ nhẹ nhàng linh hoạt, rõ ràng đã từng luyện công phu, không có một chút chần chừ nào.

Trong số bọn tôi chỉ có Muộn Du Bình là có khả năng đuổi theo được, hấn lập tức xông đến, loáng cái đã bắt được Văn Cẩm từ phía sau, Văn Cẩm giãy ra, hai người lăn đến phía sau tảng đá, chợt nghe thấy tiếng nước, hình như bọn họ đã ngã xuống nước rồi.

Tôi với Bàn Tử đuổi theo, chỉ thấy đằng sau tảng đá là ao nước lúc trước nhìn thấy, đáy ao chính là phần trũng của đền thân, sâu không thấy đáy, bên dưới có các hành lang gấp khúc và đường thông đến bên trong khu phế tích. Muộn Du Bình ngã xuống đó liền phải buông tay, để Văn Cẩm không bị ngộp thở, hấn bèn nổi lên mặt nước, tôi nghĩ thầm lúc này chắc chắn là bắt được cô ấy rồi, bèn cùng Bàn Tử mỗi người canh một đầu bờ nước, nếu cô ấy trèo lên bờ liền lập tức bắt luôn.

Thế nhưng ba người bọn tôi, hai người trên bờ, một người dưới nước, đợi mãi đến khi sóng gợn trên mặt nước bắt đầu lặng đi, Văn Cẩm vẫn không thấy đâu.

Đợi thêm vài giây, tôi liền thầm nghĩ thôi hỏng rồi, lẽ nào cô ấy không biết bơi, chìm xuống mất rồi? Đây không phải là do chúng tôi hại chết đó sao? Muộn Du Bình lập tức ngụp xuống nước, lặn xuống tìm.

Bọt khí không ngừng nổi lên trong nước, hấn lặn xuống nửa phút rồi mới ngoi lên, nói với chúng tôi: “Bên dưới có đường thông ra chỗ khác, cô ấy chui vào rồi!”

“Thế phải làm sao? Vậy không phải cô ấy chết chắc rồi? Mau mau đi cứu!” Tôi nói.

Kết cấu trong khu phế tích này cực kỳ phức tạp, hành lang gấp khúc ngoằn ngoèo, ở khắp xung quanh chắc chắn còn nhiều chỗ sứt lún, cho dù có bình dưỡng khí thì lặn vào đó cũng lành ít dữ nhiều.

“Không đâu, mấy cái ao ở đây hình như đều thông với nhau.” Vừa mới dứt lời, phía sau chúng tôi vang lên tiếng người trồi lên khỏi mặt nước cùng tiếng thở hổn hển.

Chúng tôi lập tức quay lại vọt tới chỗ đó, chạy chưa đến mấy bước đã thấy quả nhiên ở đó cũng có một cái ao, bên bờ đầm ẩm ướt, dấu chân hướng thẳng vào trong rừng, hiển nhiên Văn Cẩm cực kỳ quen đường nước ngầm ở phía dưới khu đền thần này.

Chúng tôi lập tức điên cuồng đuổi theo dấu chân, chạy không đến mấy bước liền nghe thấy tiếng thở dốc cùng tiếng bước chân dồn dập phía trước, bèn lập tức tăng tốc, đúng lúc này, trên đầu tôi xuất hiện một mảng bóng đen nặng nề, tôi hoảng sợ nhận ra, trong lúc mãi truy đuổi chúng tôi đã chạy vào trong rừng rậm mất rồi.

Tôi khựng lại, nghĩ thầm toi rồi, nếu cứ đuổi theo thế này, lỡ lạc đường thì làm sao bây giờ? Chỉ mới khựng lại như thế, Muộn Du Bình và Bàn Tử đã bỏ xa phía trước. Tôi chửi thề một tiếng, chỉ có thể tiếp tục đuổi theo, hiện giờ chỉ mong Muộn Du Bình chạy đầu kia bắt kịp được Văn Cẩm, bằng không, tôi cứ có cảm giác không lành.

Tuy Bàn Tử từng phân tích, sương mù ở trong rừng thì không có độc, nhưng ai mà biết suy đoán có đúng hay không chứ, nếu đang ở trong rừng mà bỗng nhiên thành mù dờ, vậy thì chắc chắn xong đời rồi.

Thế nhưng, Văn Cẩm ở trong rừng rậm quả thực cứ như một con trạch, lẩn nhanh thoăn thoắt giữa cây cối bụi rậm cứ như vào chỗ không người, cứ thế đuổi theo đến tới tăm mắt mũi, cuối cùng tôi đụng trúng phải một cái cây thấp, ngã lăn lông lốc mới dừng lại được, chờ đến khi tôi đứng lên được thì Bàn Tử và Muộn Du Bình đã biến mất tiêu, chỉ có tiếng bụi cây soàn soạt từ xa xa vọng lại, khẽ đến nỗi còn không phân được phương hướng đâu nữa.

Tôi nỗ đom đóm mắt, ngồi sụp xuống thở hồng hộc cả ngày mới tỉnh táo lại được, cảm giác như sắp hít cả phổi lên tận họng rồi. Tôi giương mắt nhìn khắp xung quanh, lại không phân rõ phương hướng đâu nữa, nhất thời trong lòng nóng như có lửa đốt.

Đoán hướng đại khái rồi đuổi theo khoảng mấy mét, tôi liền dừng lại không dám đuổi nữa, bắt đầu hét toáng lên, bảo bọn họ đừng đuổi nữa, như vậy quá nguy hiểm.

Hét được vài tiếng, lại nghe ở một hướng có tiếng lá cây sột soạt, như thể

bọn họ đang chạy trở về, tôi lập tức đuổi theo hướng đó.

Tôi nhảy qua liên tiếp mấy đùm dây mây quấn quít tưởng như không thể vượt qua nổi, loáng một cái lại mất dấu, tôi nghĩ thầm đây đúng là Tom và Jerry mà, đuổi bắt mãi vẫn chỉ lòng vòng lèo vèo.

Lại men nghe tiếng động tìm phương hướng lần nữa, đúng lúc này, ngay bên cạnh tôi có tiếng người kêu: “Cậu Ba.”

Tiếng gọi đó nghe cứ như là bịt mũi mà kêu vậy, choe chóc choe chóc, là giọng phụ nữ, nghe mà lạnh toát cả người.

Tôi lại càng khiếp sợ, lập tức xoay người, dùng đèn mỏ chiếu sáng: “Văn Cẩm?”

Phía sau dày đặc sương mù, không nhìn thấy gì cả. Nhưng giọng nói kia thì quả thực là hàng thật giá thật, tôi biết mình không nghe lầm, lập tức hỏi lại: “Ai đấy?”

Ở sâu bên trong màn sương, lại có tiếng người gọi: “Cậu Ba?”

Tôi lập tức điều chỉnh hướng chiếu đèn mỏ, chiếu về hướng phát ra âm thanh kia, đồng thời bước lên hai bước, nhưng vẫn không nhìn thấy gì cả.

Tôi thậm cảm thấy kỳ quái, giọng nói kia cách tôi rất gần, ngay gang tấc thôi, chắc chắn là trong phạm vi ánh đèn có thể chiếu đến được, thế mà cứ sao lại không thấy ai? Lẽ nào người nọ ẩn nấp đi rồi?

“Là ai đấy?” Tôi lại hỏi một tiếng.

Không ai trả lời. Tôi cảm thấy có chút không ổn, lấy đèn pin chiếu khắp xung quanh, định tìm ít đồ phòng thân. Nhưng trời tối quá không nhìn thấy cái gì cả, tôi lại không dám để đèn pin sáng quá lâu, bèn rời đi chỗ khác.

“Có phải người của ông Ba hay không?” Tôi lại hỏi.

“Cậu Ba?” Giọng nói kia lại vang lên, hơn nữa là ở bên trái của tôi. Tôi lại càng khiếp hãi, lập tức chiếu đèn mỏ sang. Vẫn không thấy bóng

người nào cả.

Người này chắc chắn là trốn đi rồi, tôi dựng cả tóc gáy, nhưng nghĩ một thôi một hồi, nếu có thể nói chuyện thì nhất định là con người, hơn nữa lại còn biết gọi “cậu Ba” nữa, chắc chắn phải là người quen biết với tôi, hẳn là người của chú Ba, nghe tiếng động thì hình như là ở quanh đây thôi, hay là người đó cũng không nhìn thấy rõ ràng lắm nên không dám hiện thân nhỉ?

Nghĩ đoạn, tôi liền nói: “Tôi chính là cậu Ba đây, cô là người ở bên nào của chú Ba thế?”

Bên kia không có hồi âm, tôi thầm nghĩ, rốt cuộc người này đang lo ngại cái gì, lập tức khua đèn mò, đi về phía âm thanh đó, vừa đi vừa nói: “Ra đây đi, ông đây cũng không phải quý.”

Cứ thế tiến lên phía trước khoảng sáu, bảy mét, phía trước xuất hiện một cây đại thụ, nhưng vẫn không thấy người nào. Tôi buồn bực, do dự trong chốc lát, bỗng nhiên, từ phía cây đại thụ kia lại vang lên một tiếng: “Cậu Ba.”

Người này đâu có điếc, tôi nghĩ, bèn gào tướng lên một tiếng: “Ông đây ở chỗ này này!”

Bụi cây đằng sau đại thụ kia bỗng sột soạt một cái, tôi nghĩ, ông đêch có thời gian lằng nhằng với mày nữa đâu, bèn vọt tới chiếu đèn ra sau cái cây. Nhưng thật không ngờ phía sau cái cây lại là một bờ vực. Tôi còn chưa đứng vững đã bước hụt một cái, lập tức té ngã xuống phía dưới.

-----oOo-----

Chương 96: Đêm thứ ba: Ao bùn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lần này bị té ngã hoàn toàn là bất ngờ không kịp đề phòng, hoàn toàn khác với lúc té ngã ở trong rừng rậm, còn chưa kịp phản ứng đã ngã lăn xuống vực, trong lúc hỗn loạn tôi cố sức cào tay ra sau, muốn tóm lấy thứ gì đó có thể giữ tôi lại, nhưng tất cả những gì tôi sờ được là bề mặt

rêu xanh trơn trượt, thế là trượt xuống, đầu gối đập vào đá, không thể giữ vững tư thế được nữa, tôi ngã lộn cổ xuống vực.

May mà bờ vực này không cao, bên dưới lại là nước vơi bùn, nên không có vết thương trí mạng nào. Nhưng tôi nhận ra nước chảy rất xiết, loáng cái đã cuốn tôi xuống, tôi lập tức quẫy nước bì bõm, túm được cái gì đó ở dưới nước, rồi nghiêng rặng cổ gắng đứng lên. Tôi phát hiện thấy chiếc đèn mỏ bị mắc ở lưng chừng vực đá. Không với tới được.

Tỉnh táo lại một chút, cảm giác chưa gãy xương chỗ nào, bây giờ tôi mới quan sát khắp xung quanh. Không nhìn thấy rõ ràng cho lắm, chỉ có thể cảm giác mình đang đứng trong một cái ao, chân ngập trong bùn, mà ở khu vực nơi đèn mỏ soi sáng, tôi nhìn thấy bề mặt vực đá nơi tôi ngã xuống thì ra là một phần của khu di tích.

Tôi thảm lầy làm lạ, vì sao đằng sau cái cây kia lại là bờ vực nhỉ? Thế người ban nãy đứng đâu mà nói chuyện vậy? Chẳng lẽ bám dính vào cây như thần lầy?

Vì vậy tôi bèn gọi to một tiếng, nhưng vẫn không có ai đáp trả. Cứ như thể người nọ cố tình dụ tôi ngã xuống vậy. Tôi lập tức nhớ đến âm thanh ban sáng nghe được, thảm nghĩ thôi toi rồi, tôi đúng là có hơi lãng tai thật rồi, lẽ nào rừng rậm ở đây đã làm nhiễu loạn thần kinh của tôi?

Lại lội nước bì bõm, tôi bơi đến sát bờ đá, bám lấy một tảng đá gồ lên để ổn định cơ thể, dựa vào luồng ánh sáng yếu ớt của đèn mỏ phản xạ vào vách đá, bắt đầu trèo lên trên. Nhưng rêu xanh thực sự quá trơn, lại không có bất kỳ vật gì làm điểm tựa, hễ cứ trèo lên là lại bị tụt xuống.

Tôi đổi mấy chỗ để trèo mà vẫn không được, bây giờ nơi duy nhất có thể đi, chính là đi dọc theo bờ đằm này xuống vùng hạ lưu, bờ bên kia tối mịt. Nhưng nước ở đây chảy xiết, chỉ e gần đây có mấy miệng giếng hay chỗ đứt gãy nào, sẩy chân một cái là bị cuốn xuống giếng hoặc ngã xuống ghềnh thác ngay, như vậy không chết cũng mất nửa cái mạng.

Do dự trong chốc lát, tôi nhận ra tình cảnh của tôi bây giờ đúng là tiến thoái lưỡng nan, chắc phải chờ đến bình minh hoặc may mắn có người đến cứu. Chờ đến bình minh thì chắc chắn là không thể rồi, bèn lập tức gào toáng lên kêu cứu đến xé cả họng.

Có lẽ bọn họ ở cách đây không xa, chỗ này yên ắng đến vậy, hét vang lên chút, bọn họ có thể sẽ nghe thấy được.

Nhưng trời lại không chiều lòng người, hét gào lại hét, mãi suốt nửa ngày trời, cổ họng khản đặc rồi, thế mà ngay cả một chút hồi âm cũng chẳng có. Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, mà còn yên tĩnh đến mức thái quá, trong bóng tối mịt mù, một chút động tĩnh để cho người ta tưởng tượng lung tung cũng chẳng có.

Tôi thực sự là không kêu cứu nổi nữa, trong lòng phiền muộn không thôi, nghĩ thầm sao tôi cứ suốt ngày gặp xui xẻo thế này. Hít một hơi sâu lấy bình tĩnh, tôi bèn nhìn đồng hồ, xem xem đến tầm lúc nào thì sương mù mới chịu tan. Khi nào sương mù tan, tầm nhìn sẽ tăng lên, ánh sáng của đèn mỏ cũng chiếu xa hơn, như vậy hoặc là tôi sẽ có cách trèo lên trên, hoặc là tôi có thể tìm được vật gì đó ở dưới nước, ném cái đèn mỏ rớt xuống.

Nhìn đồng hồ đeo tay, theo kinh nghiệm ngày hôm qua thì sương mù chắc là không đến mấy giờ đâu, tầm này vẫn còn có thể chịu được. Tôi tỳ vào tảng đá gồ lên ở bên cạnh, để tư thế của mình thoải mái một chút, nhìn xung quanh, nghĩ thầm giờ chẳng nhìn thấy cái gì cả, biết phải làm sao cho qua mấy tiếng đồng hồ này đây.

Hai chân ngấp trong bùn khiến tôi cảm thấy hết sức khó chịu, cái cảm giác này chắc chắn không ổn, câu chuyện Phan Tử kể tôi nghe tôi vẫn còn nhớ rõ, bây giờ cứ có cảm giác hai chân tôi đang bị sâu bọ trong bùn gặm cắn, thỉnh thoảng không tìm được lại dụi dụi chân, mới nhận ra đó chỉ là ảo giác.

Ảo giác này khiến tinh thần tôi không yên được. Tôi cố gắng tựa vào tảng đá mà đẩy người mình lên, để chân nổi lên quờ quạng, tìm được thứ gì dưới nước để tỳ thì càng tốt, tôi có thể nổi lên trên mặt nước, hoặc giẫm phải cành cây đồ đặc linh tinh cũng được, tôi có thể dùng nó để ném cái đèn mỏ.

Hai chân cử động, quả nhiên tôi giẫm phải vật gì đó, có điều đó không phải cành cây, cái cảm giác này làm tôi giật bất cả người.

Lông mềm mềm, hình như là tóc người.

Tôi lập tức toát mồ hôi lạnh, bây giờ tôi cực kỳ ác cảm với tóc, mấy tuần sau khi trở về từ Hoàng Sa, hầu như lần nào sờ vào tóc mình tôi cũng thấy buồn nôn.

Tôi lập tức rụt chân lại, tôi không dám quờ quạng tiếp nữa, thế nhưng, chân vừa động, tôi lại đá phải vật gì đó. Vật lần này mềm mềm, tôi bỗng nhận ra, rất có thể có thứ gì đó rất to đã chìm trong ao bùn này.

Tôi thận trọng bật ánh đèn xanh trên đồng hồ, chiếu xuống nước. Loại đèn xanh này thực ra thiết kế để nhìn thấy được số giờ trên đồng hồ trong bóng tối, ánh sáng rất yếu gần như không chiếu xuống nước được, tôi đành ngồi xồm xuống, thò tay xuống nước mò.

Ngay sau đó, tôi lập tức cứng người lại. Dưới ánh sáng xanh như lửa ma trời, tôi nhìn thấy một người chìm trong bùn lầy, mái tóc uốn lượn theo sóng nước như loài cỏ biển.

Tay tôi run run di chuyển, phá hiện đây là một cái xác, hơn nữa, lại còn là một cái xác còn mới, tuy đã hoàn toàn bị bọc trong bùn lầy, nhưng có thể nhìn thấy anh ta mặc trang phục hành quân, rất giống Bàn Tử.

Sau đó, tôi liền nhận ra có điểm không đúng, di chuyển đồng hồ đeo tay, tôi cố sức tiến lên phía trước tìm kiếm, liền phát hiện ra, dưới đáy bùn lầy ở phía trước toàn là xác chết, tất cả đều bị chôn trong bùn lầy, tứ chi quấn lấy nhau, giống như bãi chôn tập thể sau một cuộc tàn sát. Hơn nữa, tất cả đều vừa mới chết cách đây không lâu.

Tôi đào cái xác trước mặt ra khỏi bùn lầy, thì thấy cái xác nặng vô cùng, nặng cứ như đổ chì vậy, liền nhìn thấy bên hông cái xác đó giắt đủ các loại trang bị, giống đồ của Bàn Tử và Phan Tử y như đúc.

Tôi liền run rẩy cả người, chợt hiểu ra vấn đề – đội ngũ của chú Ba đang ở ngay đây!

-----oOo-----

Chương 97: Đêm thứ ba: Giấu xác

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lại nhìn cái xác kia, tôi nhận thấy những thi thể này đều đã úng nước xám ngoét, nhưng không hư thối quá nghiêm trọng, chúng tỏ chết chưa được lâu, thi thể ngâm trong nước bùn không bị trắng ớn, mà lại hơi xanh, điều này không bình thường cho lắm.

Ở đây có nhiều người chết đến vậy, hơn nữa đều là chết cách đây chưa lâu, chúng tỏ đây đều là người của chú Ba. Tôi nhớ đến doanh địa vắng tanh không một bóng người, không khỏi sợ hãi vô cùng, những người này hẳn là bị rắn mào gà cắn chết, sau đó bị chuyển đến ao bùn này.

Đây là nhóm người gặp chuyện không may đầu tiên, hay là giờ chỉ còn chú Ba may mắn sống sót? Chú Ba liệu có ở trong số này hay không?

Tôi lập tức nhớ đến tiếng kêu “cậu Ba” lúc nãy mới nghe được, nghĩ thầm lẽ nào đó không phải có người đang gọi tôi, mà thực ra là oan hồn của các anh em đồng đội ở nơi đây muốn tôi phát hiện ra chỗ này, nên chỉ dẫn tôi đến đây?

Đầu óc tôi như sắp nổ tung ra, nhưng ánh sáng xanh trên đồng hồ đeo tay lại tắt phụt, bốn phía chìm trong bóng tối.

Tôi lại bật đèn đồng hồ một lần nữa, rồi bắt đầu lần mò túi áo của thi thể trước mặt, lấy từ trong túi quần ra một chiếc ví da. Chiếc ví đã ngấm đầy nước, tôi vớt lên, rồi quăng về phía đốm ánh sáng, lần đầu không ném trúng, tôi bèn tháo chiếc đèn pin đeo trên dây lưng người chết ra ném, vừa ném xong mới nhận ra không ớn, nhưng đã muộn rồi, chiếc đèn pin đã bay vėjo đi. Ngay khi tôi đang định tát cho mình một phát, thế mà lần này ném lại thành công, trúng vào bụi cây nơi chiếc đèn mỏ bị mắc ở đó, cái đèn liền tuột xuống, rơi tõm xuống nước. Chìm.

Một tay tôi tỳ vào tảng đá gồ lên, tay còn lại cố gắng vươn ra, gắng gượng lắm mới vớ tới, vớt đèn mỏ lên. Còn chiếc đèn pin thì lại nhẹ quá, bị dòng nước cuốn xuống hạ du mấy mét liền, chẳng biết đi đến đâu nữa.

Lần này thì đã nhìn rõ ràng hơn chút, tôi cầm đèn chiếu khắp bốn phía, liền phát hiện ra đây là một phần của khu đầm lầy, giống một đầm nước hình tròn, dòng nước chảy ở một bên, đèn mỏ chiếu tới, liền thấy phía hạ du nơi dòng nước chảy xuống là một di tích đá chạm khắc hình đầu thú, dòng nước chảy về phía khu di tích, chảy vào trong miệng thú đang há

to, quả thực giống như tôi nghĩ, bên dưới đó chắc chắn có miệng giếng, đến đó tất có nguy hiểm.

Tôi bắt đầu đi ngược dòng nước, giắt đèn mở vào bên hông, bắt đầu di chuyển dựa vào vách đá, chiếu xuống đó liền thấy trong ao bùn la liệt toàn là xác chết, phần lớn đều bị bọc trong bùn lầy, chỉ thò ra vài cánh tay cứng ngắc hoặc các bộ phận khác. Dưới đáy cả đầm nước toàn là những xác chết như vậy.

Vừa đi vừa né tránh các thi thể, nhưng thi thể nhiều quá, thực sự không thể tránh được hết, vô số đất bùn trên các thi thể bị tôi va phải, rơi xuống dòng nước. Tôi liền phát hiện ra trên cổ bọn họ ai nấy đều có hai lỗ răng đen sì, cả phần cổ đều biến thành màu xanh đen.

Tất cả bọn họ đều bị rắn cắn chết. Trong doanh địa không có dấu vết đánh nhau. Có lẽ là bọn họ bị cắn chết khi đang ngủ. Hoặc cũng có thể trong lúc hành quân ở đây bị tấn công với quy mô lớn.

Tôi điều chỉnh đèn mở, thấp thỏm lo lắng mà kiểm tra từng khuôn mặt của bọn họ, xem có tìm thấy chú Ba hay không.

Tôi không hề muốn tìm thấy chú Ba ở đây, nhưng về mặt lý trí, tôi không thể trốn tránh điều này, cái cảm giác này giống như cha mẹ phải đi nhận xác con trai vậy, vừa phải xác nhận, vừa không muốn xác nhận. Có điều, các thi thể đều bị bọc trong bùn lầy, nếu muốn phân biệt cho rõ ràng, tôi xem xét từng khuôn mặt một, nhưng không phát hiện ra ai trông giống chú Ba, cũng không có cách nào khẳng định họ không phải chú Ba.

Ngay khi tôi định bỏ cuộc thì ánh đèn mở trong tay tôi chiếu đến một khuôn mặt trong số đó, khuôn mặt này còn chưa bị bùn lầy bọc kín hoàn toàn, tôi dừng bước theo bản năng, lập tức phát hiện khuôn mặt này có hơi quen quen, rồi lại lập tức nhớ ra đó là ai.

Đó chính là A Ninh!

Cô ta nhắm mắt, tứ chi vặn vẹo khiến tư thế vô cùng quái gở, trên người phủ một lớp bùn mỏng. Thi ban trên mặt đã vô cùng rõ ràng.

Tôi gần như không hít thở nổi, nhìn khắp chung quanh, nghĩ thầm lũ rắn này cũng chuyển thi thể của cô ta đến nơi này!

Tôi chiếu đèn mở xuống xem, nhìn bề ngoài thì thể thì dường như đây là một cái xác rất bình thường, không có dị biến xà hóa gì, như vậy, bóng đèn lúc đó chúng tôi nhìn thấy lẽ nào không phải cô ta ư? Vậy cái bóng đèn phát ra âm thanh giống tiếng tạp âm vô tuyến điện kia là cái gì?

Tôi hít sâu một hơi, tiến lại gần, không thể hình dung nổi cảm giác bây giờ của mình là như thế nào nữa. Tôi vươn tay ra sờ soạng người cô ta khắp một lượt, không tìm thấy chiếc bộ đàm đâu. Tôi muốn ôm cô ta lên, nhưng nhận ra mình không còn sức lực đâu nữa. Tôi khua khoắng nước đầm khiến nước bắn lên rửa sạch mặt cô ta, tóc thì rũ xuống, dáng vẻ tĩnh lặng dị thường, trong một khắc kia tôi tưởng cô ta hẳn còn sống.

Nhưng sau đó, tôi lại đẩy cô ta xuống đầm nước, loáng cái đã hoàn toàn biến mất dưới làn nước đục ngầu, ảo giác nọ tức thì biến mất không chút dấu vết.

Trong lòng tôi chua xót vô cùng, nhìn cảnh tượng xung quanh, càng nghĩ trong lòng càng lạnh toát.

Ao bùn này là nơi này, lẽ nào đây là nơi bọn chúng trữ thức ăn. Có khi nào mãng xà khổng lồ sẽ tới đây ăn cơm không?

Tôi cảm thấy bất an cực độ, nơi này không an toàn, tôi phải lập tức rời khỏi đây.

Nghĩ vậy, tôi bèn khua đèn mở, tìm chỗ có thể leo lên được, chẳng mấy chốc phát hiện ở hướng ngược dòng có một dây leo quấn trên cây rủ xuống tận mặt nước. Tôi cần đèn mở, rồi bơi về hướng đó, được mấy bước đã đến nơi rồi một tay bám lấy dây leo.

Sương mù đã loãng bớt, tôi cần răng trèo lên dây leo, lại nhớ đến lời Muộn Du Bình nói, nước bùn phòng rắn, bèn xuống dưới vốc mấy vốc nước bùn, bôi thêm bùn lên những chỗ đã bị nước cuốn trôi đi, rồi mới trèo lên trên, trèo đến chạc cây nơi dây leo quấn quýt tôi mới thở phào một tiếng nhẹ nhõm.

Lần theo chạc cây, trèo lên trung tâm tán cây, vừa định trèo xuống khỏi cái cây, chợt nghe trong đầm vang lên một tiếng nước, có gì đó vừa rơi xuống.

Tôi chiếu ánh đèn về hướng âm thanh vang lên, quả nhiên nhìn thấy bên bờ đầm có lặn tăn sóng nước, có gì đó lặn từ trên bờ xuống đầm nước, tôi chiếu đèn mở xuống góc kia, liền nhìn thấy một đồng gì đó đỏ lòm trông như bộ đồ lòng, đó là một đồng rắn mào gà quấn riết vào nhau. Mà hình như có thứ gì bị bọc trong đồng đó.

Tôi nhìn kỹ, trong nháy mắt liền nhìn thấy một cánh tay người thò ra từ trong đồng rắn, ngay sau đó, lại nhìn thấy một cái đầu người béo tròn.

Toàn thân tôi lạnh toát, đó chính là Bàn Tử.

-----oOo-----

Chương 98: Đêm thứ ba: Lại thêm một

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bàn Tử không có chút phản kháng nào, tôi thậm chí còn không nhìn thấy anh ta động đậy tí gì, cơn rùng mình ớn lạnh trong tôi lại càng thêm buốt giá, lẽ nào anh ta đã chết rồi?

Tôi đã từng tưởng tượng ra khá nhiều phương thức di chuyển của bày rắn, đoán xem chúng vận chuyển xác chết như thế nào, nhưng tôi thật không ngờ lại là cái dạng này. Đủ loại rắn lớn lớn nhỏ nhỏ đỏ choét quấn riết vào nhau, bọc xác chết vào giữa, sau đó di chuyển cơ thể để đẩy xác chết tiến lên. Bàn Tử vốn rất nặng, nhưng lũ rắn này vẫn có thể nhanh chóng chuyển anh ta đến đây, chứng tỏ phương thức vận chuyển này có hiệu suất tương đối cao.

Sau khi Bàn Tử bị đẩy ngã xuống đầm nước, bày rắn tản ra, bắt đầu trườn lên bờ lặn nữa, rồi loáng cái đã biến mất trên vách đá phía trên. Tôi lẳng lặng nhìn Bàn Tử nằm trong đầm nước, có chút bối rối không biết phải làm sao bây giờ. Không biết anh ta còn sống hay đã chết, nếu là đã chết, tôi cảm thấy, kẻ sống dai như Bàn Tử mà cũng chết, mình ở đây sớm muộn gì cũng cầm chắc cái chết; nhưng nếu còn sống, tôi đây nhất định phải đi cứu anh ta, có điều nếu đi cứu cũng có thể chỉ là đi tìm chết.

Suy nghĩ một lúc, bất kể ra sao, tôi cũng phải đi xem xem, Bàn Tử với

tôi cùng vào sinh ra tử, anh ta ngay cả chết hay sống cũng không biết, tôi không thể cứ thế bỏ mặc anh ta ở đây được.

Tôi cảnh giác nhìn chung quanh, lũ rắn hình như đã đi xa rồi, bèn kiểm tra lại lớp bùn trên người, rồi lại lần theo dây leo, trèo xuống dưới, cẩn trọng xuống nước. Tôi nhoài người úp sấp vào vách đá, lần mò đến bên Bàn Tử.

Bàn Tử không chút sứt mẻ gì, hơn nửa phần đầu chìm dưới mặt nước, trong lòng tôi lạnh toát, có hơi run rẩy.

Vênh tai lên nghe cho kỹ, bốn phía không có tiếng động gì, tôi mới tiến đến gần Bàn Tử, lật ngửa cả người anh ta lên, nửa người dưới Bàn Tử chìm dưới nước, vừa sờ một cái, tôi liền thở phào, vẫn còn hơi thở yếu ớt. Nhưng ngay lập tức, tôi nhìn thấy lỗ máu trên cổ anh ta. Anh ta cũng đã bị rắn cắn rồi.

Rắn ở đây thực sự là quá thâm độc, toàn nhè cổ mà cắn, như vậy, trừ phi nạn nhân có miễn dịch với rắn độc, còn không thì hết cách xử lý, chỉ có nước chờ chết mà thôi. Không biết vừa nãy bọn họ gặp phải chuyện gì, làm sao mà bùn trên người đều bị rơi hết cả rồi.

Muộn Du Bình là bởi động tác quá nhanh, lượng nọc độc truyền vào người ít, vậy nên mới không làm sao. Bàn Tử chắc chắn không may mắn như thế, nhưng không hiểu sao hiện giờ anh ta vẫn còn sống. Có điều, tuy không chết, nhưng cũng là sắp chết. Tôi nhìn xung quanh, nghĩ thầm trước hết cứ đưa anh ta ra khỏi đầm nước này đã. Sau đó lập tức tiến hành sơ cứu một chút, bằng không lũ rắn lại lộn trở về cắn thêm phát nữa thì toi luôn.

Việc này tương đối khó khăn, cũng may dây leo ở phía hạ du, tôi kéo Bàn Tử dậy, dựa vào sức nâng và lực đẩy của nước, đẩy anh ta xuống phía hạ du. Nhưng không ngờ, mới bước hai bước tôi đã không khống chế được, để không bị dòng nước cuốn trôi đi, tôi cố sức vịn người, hai tay nổi trên mặt nước, lúc nước cuốn qua sợi dây leo thì lập tức túm lấy, lại ổn định cơ thể một lần nữa.

Tôi dốc hết sức bình sinh để đứng vững trong dòng nước, sau đó tôi treo Bàn Tử vào dây leo, dùng dây lưng của anh ta cố định lại, sau đó tôi mới trèo lên trên trước, định kéo anh ta lên. Nhưng kéo được hai cái, tôi mới

nhận ra mình không tài nào kéo được, tuy dây cũng đủ rắn chắc, nhưng Bàn Tử thì quá nặng, tôi sức yếu, thực sự không đủ sức kéo anh ta lên. Tôi nhìn xung quanh, thấy chỗ cành cây nơi tôi đứng còn có một chạc cây lớn hình chữ Y, bèn lập tức buộc dây leo vào đó, làm thành một cái ròng rọc, rồi dùng chính cân nặng của tôi cộng với sức kéo, kéo anh ta lên.

Nhưng chỉ được một chút, chạc cây đó đã bị vặn cong, cả cái cây vang lên tiếng rảng rắc nghe đến sồn gai óc. Tôi bỗng nhiên cũng có cảm giác Bàn Tử nặng quá, dây quả thực là nặng đến quá mức, với cân nặng cùng sức kéo của tôi đáng lý ra muốn treo ngược anh ta lên cây cũng không khó khăn đến mức ấy. Nhưng rõ ràng tình thế bây giờ tương đối miễn cưỡng, trước kia tôi từng cõng anh ta rồi mà, chắc chắn không nặng như bây giờ.

Lần này nếu còn sống sót trở về, mình nhất định phải bắt anh ta giảm cân thôi, tôi thầm nghĩ. Rồi tiếp tục dùng hết sức bình sinh kéo mạnh xuống, từng chút từng chút, hết tròn nửa tiếng tôi mới kéo anh ta từng chút một lên trên mặt nước. Đến khi tôi treo được anh ta lên chạc cây thì hổ khẩu tay tôi đã rách toạc, ngay đến chút sức để giơ tay lên cũng không còn. Lúc này cành cây chỗ tôi đứng đã bị trọng lượng của tôi và Bàn Tử đè nghiêng đến mức cong vẹo.

Tôi không còn hơi sức đâu mà tính toán mấy chuyện này, tỉnh táo một chút, tôi mới nghĩ thầm nên xử lý nọc độc như thế nào. Bây giờ hút độc ra cũng đã muộn, xem ra cần phải quay về doanh địa, đồng nghĩa với việc phải kéo anh ta đi xuyên rừng cây, chỉ có một mình tôi, thực sự là quá sức. Có điều, quá sức thì vẫn phải làm thôi, chứ không anh ta mà tạch, tôi cũng không qua nổi ải này.

Nghỉ ngơi một chút, tôi lập tức trèo xuống dưới, lại vốc từng vốc bùn trát lên người, trát lên cả Bàn Tử nữa, rồi đi kéo các dây leo ở khắp xung quanh, qua quýt buộc các sợi dây leo vào với nhau, làm thành một cái giá để kéo đi. Sau đó mới định thả Bàn Tử ở trên cây xuống.

Đến khi buộc dây vào người Bàn Tử, tôi mới nhận thấy Bàn Tử thực quá béo, rất khó để cố định dây, hết cách, tôi đành dùng dây trói mấy chỗ trên người anh ta. Dây rất to, sức tôi yếu, tôi thậm chí phải đứng hẳn lên dùng chân để hỗ trợ buộc qua loa mấy nút dây, nói chung là cố sức quá mức, đột nhiên Bàn Tử há hốc miệng, ọc ra một ngụm nước xanh lè.

Thứ nước xanh lè đó hôi thối cực kỳ, tôi lập tức bịt mũi miệng của mình lại, nghĩ bụng anh ta ăn cái gì gớm vậy, bên trong thứ nước xanh lè đó có lẫn rất nhiều những mảnh vảy đỏ.

Tôi nhón lấy một mảnh xem sao, nghĩ bụng thôi xong rồi, bèn lập tức xé áo Bàn Tử ra, phát hiện bụng Bàn Tử phình lên to tướng, dùng sức ấn vào xem, thì thấy bụng anh ta cứng rắn như nuốt liền mấy quả cân vậy.

-----oOo-----

Chương 99: Đêm thứ ba: Vật chủ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hông rồi, sao lại thế này? Chẳng lẽ có con rắn nào chui vào trong bụng anh ta?

Tôi lập tức lật Bàn Tử lại, dùng đầu gối húc vào dạ dày anh ta, cố sức đè nghiền xuống. Anh ta bắt đầu nôn mửa dữ dội, ọc ra một đồng chất lỏng xanh lè lẫn với một ít thứ gì đó màu trắng xốp như bông. Ợc hết ra cành cây, có một ít nhỏ tí tách xuống dưới.

Tôi dùng sức húc mấy cái, đến khi anh ta nôn hết xong, mới thấy hơi thở của anh ta thông thuận hơn một chút. Xem ra cái đồng thứ ở trong cũng chèn ép lên hô hấp của anh ta.

Nhìn bãi nôn to tướng, quả thực cứ như thể vừa đổ ra khỏi thùng chứa vậy. Cũng may dạ dày Bàn Tử lớn, bằng không, với người bình thường, lắm thứ chèn vào bụng như thế, chắc dạ dày nổ tung luôn quá.

Tôi sắp xếp xong xuôi cho anh ta, rồi bịt mũi miệng đi xem bãi nôn của anh ta. Một mùi chua lèm tanh hôi ập thẳng vào mặt, tôi phát hiện trong đồng nước xanh lè có đầy chất nhầy gì đó màu trắng trông như bát canh trứng vậy. Tôi bẻ một cành cây gầy gầy thử xem, liền phát hiện ra, trong dịch nhầy đó toàn là thứ gì đó trông như trứng.

Trong nháy mắt, một cảm giác ghê tởm cực độ trào dâng trong lòng tôi, tôi suýt nữa cũng nôn thốc nôn tháo ra, nhìn đồng mảnh vảy lẫn trong

đó, nghĩ thầm chẳng phải đây chính là trứng rắn hay sao? Đệch mợ, thật là quá ghê tởm, lũ rắn này không ngờ lại đẻ trứng trong dạ dày người, đúng là cứ như quái vật trong phim Hollywood vậy. Nghĩ đoạn, tôi hắt hết đồng trứng rắn này xuống dưới.

Nói như vậy, trong bụng những thi thể dưới đầm kia cũng đầy trắng rắn, mẹ kiếp, tôi không tài nào tưởng tượng nổi cảnh tượng khi trứng nở sẽ như thế nào.

Cố gắng nhin con buồn nôn xuống, tôi nhìn ao bùn phía dưới, lại nhìn đám trứng rắn nổi lênh bênh trên mặt nước dần trôi xuống hạ du, bắt đầu hiểu ra đây rốt cục là nơi nào.

Chẳng lẽ, ao bùn ở đây chính là một căn “phòng ấp trứng?” Lũ rắn này, dựa vào nhiệt lượng sinh ra khi xác chết hư thối để ấp trứng, do vậy, chúng mới không ngừng vận chuyển xác người đổ hết vào trong ao bùn này, để những xác không ngừng phân hủy, cùng với hỗn hợp bùn đất, sản sinh ra nhiệt lượng.

Tôi có nghe nói, có nhiều loài kiến dựa vào quá trình lên men và phân hủy đến kiểm soát nhiệt độ trong tổ kiến, lũ rắn này đương nhiên không làm được điều đó, nhưng chúng lại dựa vào nhiệt lượng sinh ra khi xác phân hủy để ấp trứng.

Nhưng mà, khu phế tích ở gần đây có lượng ánh sáng mặt trời rất tốt, vì sao chúng không ấp trứng bằng ánh nắng mặt trời giống như những loài rắn khác? Chẳng lẽ bởi vì nhiệt độ để trứng nở đòi hỏi phải tuyệt đối chính xác?

Ngẫm lại thấy không đúng, tôi nghĩ đến một khả năng, nếu như không có mấy trận mưa to, ao bùn này sẽ không có nước, cùng lắm chỉ là một vũng bùn nát mà thôi. Như vậy, khi Bàn Tử ngã xuống đó, phải mất thời gian rất lâu mới chết, như vậy, nhiệt độ cơ thể anh ta sẽ duy trì cho đến khi anh ta chết hẳn, đây cũng là nguyên nhân vì sao đến tận bây giờ Bàn Tử vẫn còn chưa chết. Lũ rắn này muốn mê hoặc chúng tôi, chứ không muốn giết chết chúng tôi, có lẽ chính là muốn dùng nhiệt độ cơ thể chúng tôi để ấp trứng.

Tôi biết một vài loài rắn tiến hóa rất cao, khi trứng vẫn còn ở trong cơ thể chúng đã được ấp kha khá rồi, sau khi đẻ trứng chỉ cần để ở nơi nhiệt

độ ổn định khoảng hai ngày là trứng nở, lẽ nào lũ rắn ở đây cũng giống như vậy? Cũng may có cơn mưa lớn kia, bằng không, vừa nãy tôi đã rơi vào trong đồng rắn con rồi.

Điều khiến tôi sờn gai ốc nhất là, nơi này có trứng rắn, như vậy không phải chứng tỏ ở đây còn một con rắn cái? Nhớ đến bức phù điêu, tôi chột lạnh cả người, nhưng nghĩ lại thì không thể như thế được, loài rắn chúa khổng lồ như thế chắc chắn là sinh vật trái với quy luật tự nhiên, trứng có thể là do con con cháu của con rắn chúa đó sinh ra.

Dạ dày Bàn Tử vẫn còn hơi trương, không biết bên trong vẫn còn thứ này nữa không, tôi nghĩ, để cho chắc ăn thì cứ để anh ta nôn sạch ra hết đi. Vì vậy, tôi nâng Bàn Tử dậy, móc cổ họng anh ta, để anh ta tiếp tục nôn mửa. Nhưng khi anh ta nôn tiếp thì toàn là thứ nước xanh lè, cuối cùng là nôn khan.

Tôi tin chắc là hết sạch rồi, nôn tiếp nữa thì chỉ còn dịch vị dạ dày thôi, nên đành buông tha cho anh ta.

Sương mù đã tan gần hết, tầm nhìn dần dần khôi phục. Tôi tiếp tục công việc vừa nãy, buộc chặt dây leo vào người Bàn tử, sau đó chuẩn bị từ từ hạ xuống. Việc này khó khăn cực kỳ, nếu tôi hơi lỏng tay một chút thôi là Bàn Tử có thể ngã thẳng từ trên cây xuống, hiện giờ anh ta đang mất ý thức, không thể sử dụng cơ thể và động tác để bảo vệ bản thân được, như vậy, cú ngã này có thể sẽ khiến anh ta chết thẳng cẳng luôn. Cho nên, tôi phải không chế thật tốt độ dài của dây.

Tôi chuẩn bị thỏa đáng tất cả, sau đó dùng đèn mỏ chiếu xuống dưới tán cây, cây đại thụ này mọc bên cạnh ao bùn, nếu sên một cái là có thể ngã luôn xuống ao bùn, kiểm củi ba năm thiêu một giờ, cho nên nhất định phải chọn một chỗ tốt.

Đèn mỏ vừa chiếu xuống, tôi liền ngẩn cả người. Lúc trước nhìn xuống tán cây chỉ thấy sương mù mù mịt, không thấy mặt đất rõ ràng lắm. Đèn vừa chiếu xuống, hình như soi sáng một đồng hồ độn gì đó.

Đúng là gặp quỷ rồi. Lúc nãy tôi không chiếu thẳng đèn mỏ xuống dưới mà chỉ có quang sáng hắt xuống, có thể nhìn thấy những cái bóng lơ mơ, sao bây giờ lại không thấy nữa? Lẽ nào sương mù lại dày lên, nhưng vì sao lại chỉ dày ở chỗ gần mặt đất?

Nhìn kỹ càng, tôi liền phát hiện, hóa ra ao bùn kia không biết có thay đổi gì mà từ trong nước bốc lên đầy khí đen, bao phủ khắp mặt nước. Những cái xác cứ như ẩn như hiện, trong lớp khí đen hình như đang động đậy.

-----oOo-----

Chương 100: Đêm thứ ba: Bóng đen kỳ quái trong đầm lầy

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nhìn kỹ, liền phát hiện đó là do thứ gì đó dưới đáy đầm nước quấy động, giống như có thứ gì không lồ chuyển động ở dưới lớp nước bùn, khiến khí đen trong bùn bốc lên. Toàn bộ đáy đầm đều chuyển động, dường như trong nước bùn có một vòng xoáy bất quy tắc, nuốt chửng hết những cái xác rồi lại nhỏ ra.

Nước bùn xoáy càng thêm dữ dội, càng ngày càng nhiều khí đen bốc lên từ bên dưới, lúc này tôi đã không còn hơi sức để mà khiếp sợ nữa, chỉ biết rống nghiến chặt, toàn thân căng cứng đến mức tối đa, không thể tiến thêm một bước, đầu óc suy nghĩ thật nhanh nên làm gì bây giờ, đồng thời cảnh giác chú ý tình hình bên dưới.

Khí đen này có thể là chất khí độc sản sinh ra do một lượng lớn lá cây thối rữa bên dưới đáy đầm lầy trong rừng mưa, loại khí này thông thường tồn tại ở sâu bên dưới lớp bùn của vùng đầm lầy và khu rừng, nếu khí hậu tự nhiên có sự thay đổi lớn, chất khí sẽ thoát ra bên ngoài.

Trong rừng nhiệt đới có rất nhiều nơi sức người không thể tiến vào được, chính là bởi vì thứ khí độc này đã chặn hết phần lớn con đường. Khí độc hình thành từ khoáng chất đặc biệt hoặc khí bốc ra từ núi lửa, trộn lẫn với sương mù tạo thành mây mù kịch độc, độc tính của khí độc này vô cùng lợi hại, trên thế giới có nhiều nơi ngay cả chim cũng không bay qua nổi, cái gọi là “Tử vong cốc” hình thành là vì vậy.

Nếu đúng là vậy, thứ của nợ này chắc chắn không phải thứ hay ho gì, không biết nó có tác dụng gây mù mắt giống như sương mù ở trước đèn thần hôm qua không nữa.

Nghĩ xem có xuống dưới ngay rồi chạy về khu di tích được hay không, nhưng tính khoảng cách và thời gian một chút thì nhận thấy lúc này đã không còn cách nào cả, khí đen đã tràn ngập bên dưới tán cây, tôi không thể xuống dưới được nữa. Hơn nữa, sương mù ở bên đền thần kia nếu không có cách tránh, rất có thể tôi sẽ bị trúng độc, mất đi thị lực, lỡ đụng phải bọn rắn, rất có thể tôi cũng sẽ bị nhồi trứng giống như Bàn Tử vậy, tôi đây thà tự sát còn hơn.

Tôi cầu khẩn, mong khí đen kia chỉ lan tràn dưới tán cây chứ không bốc lên trên này, nhưng rõ ràng điều này là không thể. Dần dần, tôi phát hiện khí đen này cứ như sinh vật sống, bắt đầu lan tràn ra toàn bộ không gian.

Tôi thâm chửi mắng trong bụng, biết lần này nếu khí đen kia có độc, chỉ e còn khủng bố hơn bị mù nhiều. Trong lúc cấp bách, tôi lập tức xé một mảnh áo, quệt một miếng bùn đen lớn, rồi bịt kín mũi miệng, cũng làm một cái tương tự cho Bàn Tử.

Sau đó mới nhớ ra mình đang ở trên cây, lập tức tìm dây leo trói chặt mình vào cây, tránh cho lúc sau trúng độc, thần trí không rõ mà té lộn cổ từ trên cây xuống.

Vừa mới làm xong những việc đó thì khí đen đã ở ngay dưới chân, đến khi nó bốc lên, tốc độ nhanh đến kinh người. Bóng đen cứ như loài quỷ my, gần như trong nháy mắt nó đã bao trùm toàn bộ chạc cây nơi chúng tôi đang ngồi, thậm chí khi nó lướt qua, tôi còn nghe thấy cái cây phát ra những tiếng lộp bộp nho nhỏ, sau đó, tầm nhìn khắp bốn phía đã bị khí đen bao phủ.

Khí đen mỏng manh loáng cái đã giăng đầy khắp nơi, nhìn khí đen bốc lên, tôi có cảm giác dường như mình đang bị nhốt trong một ngôi nhà đang hỏa hoạn, nhưng đồng thời, tôi lập tức ngửi thấy một mùi kỳ quái, cổ họng bắt đầu ngứa ngáy.

Cổ họng ngứa chắc chắn không phải triệu chứng tốt. Tôi theo bản năng nín thở, cố gắng giảm bớt mấy hơi thở.

Mấy giây sau, tôi không mất mạng ngay lập tức, bèn thở phào nhẹ nhõm, chứng tỏ độc tính của khí đen kia không mạnh, như vậy chúng tôi vẫn còn cơ hội rất lớn, có điều, nếu như hít phải quá nhiều thì sẽ có kết quả gì, cũng rất khó nói.

Tôi vừa thềm cầu khẩn khí đen kia cũng giống như sương mù nọ, tự đến cũng tự đi, vừa trèo lên trên càng cao hơn, muốn thử xem có phải trèo càng cao thì khí đen càng loãng hơn một chút không. Thế nhưng, khi ngẩng đầu lên nhìn tán cây, khắp những chỗ nào mà tầm mắt có thể nhìn đến được thì cũng đều hoàn toàn bị khí đen bao trùm. Hơn nữa, dưới ánh đèn mờ, tôi thấy khí đen này cứ như là ở dạng hạt, cứ như là khói chứ không phải khí, bèn trèo lên sờ một cái nhưng lại chẳng sờ được gì.

Đây là cái gì? Tôi bỗng có cảm giác hình như mình từng thấy loại khí đen này ở đâu đó rồi, là ở đâu nhỉ? Trong lòng tôi cứ cảm thấy bất an, dâng lên một cảm giác cực kỳ xấu.

Tôi bỗng nhớ đến Muộn Du Bình, trong bụng chỉ muốn thăm hỏi một lượt mười tám đời tổ tông nhà hắn ta, nếu nãy hắn chịu nghe tôi thì giờ tôi đã không đến mức khổ sở thế này. Tại sao mình lại không cố chấp thêm một chút, nếu lỡ ngửi cù đèo ở đây thì biết tìm ai kêu oan giờ.

Có thể là do lúc trước tôi thực sự quá tin tưởng hắn, nhưng dạo gần đây hắn toàn có những quyết định hơi thất thường, nghĩ mà muốn tự vả cho mình một cái.

Có điều, cứ cho là không đến đây đi, thì đêm nay cũng không biết có sống qua nổi không nữa. Lúc đó không mang theo mặt nạ phòng độc là thất sách của tôi, nhưng mà mặt nạ phòng độc mà nhóm A Ninh chuẩn bị lại to quá, còn loại Bàn Tử và Phan Tử dùng đều là đồ quân dụng kiểu cũ, rất rắn chắc nhưng lại quá nặng, nói chung thế nào cũng không tiện.

Nghĩ thế nào cũng không xong, ngẫm lại thì đúng là chạy không thoát kiếp nạn này.

Tiếp tục nhìn ao bùn, chợt nghe từ ao đầm bên dưới liên tiếp vang lên mấy tiếng quẫy nước, rất trầm, cũng không âm ỉ, cứ như thể có con quái vật gì rất lớn bò ra từ trong đầm.

Bên dưới ao bùn này nhất định là có dị biến gì, nếu không không thể nào xuất hiện động tĩnh như thế này. Tôi nghĩ, hay có phải lũ rắn con đã nở bèn chui ra khỏi các cái xác, hay là đang có con mãng xà bự nào đến đây ăn cơm?

Chỉ nghe tiếng nước càng ngày càng vang, cứ như thể đang tiến gần về phía chúng tôi vậy. Tôi cầm đèn mở chiếu xem, chỉ thấy trong làn khí đen có một đốm đen ước chừng to bằng con nghé con, đang di chuyển không ngừng, thể hình kia lớn hơn hẳn con mãng xà chúng tôi đựng phải trước đây. Nhưng rốt cuộc đó có phải là rắn hay không, thực sự không thể đoán được.

Khí đen tràn ngập khắp nơi cản trở tầm nhìn, đốm đen bên dưới rốt cuộc là cái gì thì không thể nhìn thấy rõ, tôi có cảm giác lúc này cũng chỉ còn nước nghe theo mệnh trời thôi, bèn nín thở, nhìn hướng đi của đốm đen.

Bên dưới lớp sương đen là đầm lầy, đốm đen kia là bước ra từ ao bùn, tất nhiên không phải là sinh vật trên cạn, xem hình dạng cũng không phải loài mãng xà khổng lồ đựng phải trước đây, tôi nghĩ thậm chí không phải hình thể của nó lớn đến thế thì tôi không thể nhìn thấy được, liệu đây có phải là một con cá lớn sống trong bùn lầy hay không.

Nhưng mà, trong ao bùn lại có loài cá nào có thể lớn bằng một con nghé cơ chứ, chẳng lẽ là cá sấu ư? Ngẫm lại thì không có khả năng, nếu là cá sấu thì tôi đã tiêu đời từ lâu rồi, trong ao bùn này, nếu có cá sấu to bằng con nghé, tôi nhất định sẽ bị nó kéo xuống ngay, cá sấu tuyệt đối sẽ không buông tha cho kẻ lạ xâm nhập vào địa bàn của nó.

Trong lúc suy tư, đốm đen bỗng nhiên dừng lại ở gần vết ánh sáng loang lổ của đèn mở, dường như nó đã chú ý đến quang sáng này rồi. Tôi cảm thấy có chút không ổn, lập tức dời quang sáng đi, chuyển sang chiếu vào Bàn Tử trong tán cây.

Vừa chiếu một cái, tôi liền phát hiện ra điểm không thích hợp. Đầu Bàn Tử đã gục xuống, máu đen chảy ra từ hai mắt, tôi liền hoảng hốt, vươn tay ra sờ, sờ xong liền túa mồ hôi lạnh. Chỉ cảm thấy Bàn Tử toàn thân lạnh toát, hơi thở chỉ có ra chứ không có vào.

Tôi thậm chí một tiếng không xong, không biết là độc rắn phát tác, hay là độc tính của khí đen kia, trong lúc đó cũng không có cách nào suy nghĩ nhiều vậy, tôi bèn kéo Bàn Tử ngồi thẳng dậy, dùng sức bám vào nhân trung của anh ta, bám vài cái mà vẫn vô ích, trong bụng dâng lên cơn buồn nôn, nghĩ thậm chí phải hô hấp nhân tạo cho anh ta rồi.

Nhưng mà tư thế của Bàn Tử cực kỳ không tự nhiên, sau lưng lại không

có cành cây để tựa, tôi phải lấy tay đỡ lấy anh ta mới khiến anh ta thẳng đầu lên được. Nhưng mà anh ta quá nặng, tôi đập cành cây nghe mấy tiếng răng rắc, thay đổi mấy vị trí mà vẫn không xong, chỉ có một tay căn bản không thể đỡ được nửa người trên của anh ta.

Cuối cùng tôi dứt khoát đập lên chạc cây anh ta vừa ngồi, nằm sấp trên người anh ta, nhưng mà lửa cháy đến đít rồi, vừa mới nằm sấp xuống, chợt nghe một tiếng “rắc”, tiếp theo là một âm thanh giòn tan vang lên, cành cây nơi anh ta ngồi liền đứt gãy, tôi đột nhiên cảm thấy điềm tựa dưới thân không còn, chưa kịp ý thức được chuyện gì đã xảy ra thì đã ôm Bàn Tử ngã lăn xuống dưới tàn cây, rơi đúng vào trong đầm nước.

-----oOo-----

Chương 101: Đêm thứ ba: Âm thanh ma quỷ lại xuất hiện

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trong nháy mắt, tôi bị dọa suýt chết, nhưng mà tôi còn chưa kịp phản ứng, chúng tôi đã bị dây leo trói trên người kéo giựt lại, cả hai người đánh đu trên không trung hai vòng, lộn cổ xuống nước.

Tôi té ngã đến tởm tã mặt mũi, lúc rơi xuống nước gần như là đập phải mặt nước, cái cảm giác này giống như là bị người dùng túi chườm nóng rót đầy nước quất cho một cái thật mạnh, cũng may nước lạnh lẽo, bằng không lần này tôi chắc chắn là không chịu nổi.

Đập nước mấy cái, tôi lại nổi lên trên. Tôi vội vã đi tìm Bàn Tử, nghĩ bụng thôi tiêu rồi, trong ao bùn này là nơi khí đen đậm đặc nhất, Bàn Tử đã như vậy, lại ngã cho một cú, uống phải mấy ngụm nước bùn này là chết chắc. Với cả, bóng đen lúc này không biết là cái gì, nhớ là quái vật đầm lầy gì đó, ngay cả tôi cũng tiêu luôn.

Trên người tôi có buộc dây, chân tay hoạt động cũng không được trôi chảy, cho dù Bàn Tử có trâu chó đến đâu tôi cũng không tài nào đưa anh ta lên cây một lần nữa, hơn nữa, tuy rằng không biết vì sao khi ở trên cây khí đen dường như lại không có ảnh hưởng nặng nề cho lắm, nhưng còn ở đây nồng độ khí đen dày đặc đến vậy, tự tôi có thể đứng vững được hay không đã là cả một vấn đề.

Nhưng đến khi tôi ló đầu lên khỏi mặt nước, thì bỗng nhận thấy có điều không ổn. Mặt nước toàn là bọt nước, một là bốn phía dày đặc khí đen đã che gần hết ánh sáng, tầm nhìn còn thấp hơn cả lúc sương mù nổi lên nữa, hai là trong đám lầy nước bùn cuộn cuộn lại đục ngầu, hoàn toàn không nhìn rõ đáy nước. Bàn Tử ở đây cũng không biết.

Lắng nghe khắp xung quanh, toàn là tiếng bọt nước lục đục, cũng chẳng khác không nghe thấy gì là mấy, hơn nữa, tôi rõ ràng cảm thấy dòng nước ngày càng thêm xiết, tôi không đứng vững được. Trong lòng lầy lảm lã, cảm giác cho kỹ một chút, tôi liền phát hiện, không chỉ dòng nước có vấn đề, mà dây leo trên người tôi vốn quấn trên cành cây, hiện giờ cành cây to ấy đã bị dòng nước cuốn xuống hạ du, loáng cái dây leo đã bị sức nước kéo căng, kéo luôn tôi xuống hạ du.

Kẻ chưa bao giờ bơi trong dòng sông thì không thể hiểu được cảm giác này, nước là một thứ vô cùng nặng, cho dù là dòng nước chảy chậm, anh ở trong nước muốn đứng vững được cũng đã cực kỳ khó khăn, huống hồ phía trước còn có một vật lớn như vậy kéo tôi đi theo, trong lúc tôi cố sức nhìn xung quanh đã bị dòng nước đẩy đi vài mét.

Lúc này tôi lại càng cuống, tôi đã không còn nhìn rõ tình hình xung quanh, phía trước chắc chắn có một miệng giếng, tôi không biết nó lớn mức nào, nhưng nếu cành cây kia trôi tuột xuống giếng, với sức kéo như thế chắc chắn chỉ một loáng là lôi tuột tôi vào cùng rồi, tôi ngay cả một chút sức để chống lại cũng không có. Hơn nữa, di tích đá trông như miệng thú kia ở cách đây không xa, chắc chắn cả quá trình này chẳng tốn bao nhiêu thời gian, lúc này đừng nói là phải tìm Bàn Tử hoặc lo cần trọng cái bóng đen kia, được chết toàn thân cũng đã là tốt lắm rồi!

Nghĩ tới đây, tôi lập tức hít sâu một hơi, loáng cái liền lặn xuống nước, cởi dây trói trên người ra, thế nhưng dây leo bị sức kéo kia kéo căng, thắt cực chặt, tôi không thể cởi ra nổi, tôi bèn mò mẫm tìm dao găm lại phát hiện ra mình không mang theo dao.

Nghĩ bụng thôi tiêu chắc rồi, lại nhớ Bàn Tử lúc nào cũng mang theo vũ khí, chắc chắn anh ta có mang, phải đi tìm Bàn Tử. Tôi bèn bơi xuôi theo dòng nước, trên người anh ta cũng có buộc dây, tôi phải lặn xuống tìm.

Dưới nước toàn là bùn loãng, mò tới mò lui cũng toàn chỉ thấy xác chết,

chẳng mò được cái gì cả, có điều, Bàn Tử hình thể lớn, chắc chắn sẽ không trôi xa hơn tôi đâu, tôi gắng sức chống lại sức đẩy của dòng nước, cuối cùng cũng mò được một sợi dây khác đang bị kéo căng. Tôi nắm lấy sợi dây, tiến lại gần, bỗng phát hiện thấy cách ba mét phía trước có một bóng đen đang nổi lềnh bềnh trên mặt nước, lờ mờ, không thấy rõ là cái gì.

Tôi thảm sợ hãi, nhìn hình dạng cái bóng kia, chỉ biết đấy là cái bóng kỳ quái tôi vừa nhìn thấy, trong lòng có dự cảm không lành, cuối đầu dây bên kia là cái bóng, lẽ nào Bàn Tử đã bị ăn thịt rồi.

Nước chỉ sâu có hơn hai mét, cái bóng kia trôi lên khỏi mặt nước rất cao, chứng tỏ đây không phải cá, vậy rốt cuộc là cái gì? Tôi khẽ động dây, đang do dự không biết làm sao bây giờ, chỉ thấy cái bóng kia run lên, đột nhiên thay đổi hình dạng, biến mất dưới nước, sau đó, sợi dây trong tay tôi lập tức lỏng ra.

Tôi biết mình nguy rồi, nó đã phát hiện ra tôi, vừa định xoay người, một đồng bọt nước bùn nổ bung ra từ trong đầm, tôi nhìn thấy hai con trạch to tướng nhắm thẳng vào cổ tôi nhanh như chớp.

“Cái đêch mợ nhà mày!!” Tôi chửi một tiếng, nghĩ thầm đây là cái thứ quỷ gì thế, nhưng nó cách tôi thực sự quá gần, căn bản không thể tránh nổi. Mắt thấy con trạch bự sắp kẹp cổ tôi, đúng lúc này, sức kéo ở eo tôi đột nhiên căng lên, toàn thân tôi bị dây kéo bay ra ngoài, vừa lúc tránh khỏi. Tôi vừa định nói Thượng đế phù hộ, lại phát hiện sức kéo ở ngang hông trở nên cực kỳ bá đạo, vừa quay đầu nhìn đã thấy mình bị kéo đến gần khu phế tích, thạch điêu mặt thú đã ở ngay sau lưng tôi, gương cái miệng khổng lồ của nó. Dây leo đã rơi vào trong miệng nó, có thể nghe thấy tiếng nước gầm thét trong đó.

Tôi biết cảnh cây kéo tôi đã rơi vào trong giếng rồi, nghĩ thầm Thượng đế có phải ông đang giỡn mặt tôi đúng không, bèn lập tức vươn tay ra bắt một bên vách đá, hét lớn một tiếng rồi gắng sức đứng vững cơ thể, cảm giác thắt lưng gần như bị vặn đứt, vừa đúng lúc này, phía sau bọt nước lại nổ tung tóe, thứ kia lại tới rồi, tôi hoảng hốt, tay buông lỏng, loáng một cái đã trôi tuột qua miệng thú, trước mắt tối sầm lại, phía sau bỗng rỗng không một cái, rồi ngã xuống dưới.

Trong nháy mắt đó, âm thanh khắp bốn phía đột nhiên im bật, đèn mờ

bên hông quay tứ tung bên cạnh, xẹt qua bốn phía đen ngòm, tôi lộn một vòng giữa không trung, lại nhìn thấy nước chảy đầy các khe rãnh quanh thành giếng cùng nước bùn tung tóe khắp nơi. Nhưng chẳng được mấy giây đã rơi tòm xuống, lưng của tôi va đập phải thứ gì đó, toàn thân chấn động, gần như muốn hộc cả máu, tôi còn chưa kịp tỉnh lại, sau lưng lại rỗng không, tôi lặn một vòng, bả vai lại bị va đập. Hóa ra giếng này không phải thẳng đứng mà lại hơi nghiêng, bên trên lại có những phần đá gồ lên bị nước mài mòn, cứ như những bậc thang, tôi cứ thế lặn thẳng xuống dưới.

Cứ thế ba bốn lần, tôi đã hoàn toàn choáng váng, mãi cho đến khi tôi ngã xuống nước, uống liền lúc hơn mười ngụm nước bùn, mới vùng vẫy ló lên khỏi mặt nước, liền phát hiện mình đang ở trong một đường giếng chật hẹp, bị bọc trong dòng nước cực xiết, tốc độ cực nhanh, đồ dòn về phía nào đó.

Bốn phía tối đen, cảm giác chật hẹp là do dòng nước dữ dội chảy âm âm đem lại, khắp bốn phía chỉ cần sờ một cái là mò được thành giếng, nhưng không bắt được cái gì, cũng may trước đó tôi đã giắt đèn mỏ ở bên hông, nhưng trong dòng nước xiết đến vậy, chỉ cần hơi chút động đậy là phương hướng hỗn loạn hết, thậm chí có thể bị dòng loạn lưu va đập vào thành giếng đẩy cho lộn nhào đầu xuống dưới, cho nên tôi cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có thể cố gắng duy trì tư thế của mình.

Chẳng bao lâu sau tôi chợt nghe tiếng nước từ bên dưới vang lên càng thêm dữ dội, tưởng như tiếng gầm thét của thủy long, chân động vô cùng, tôi kinh hãi nghĩ thầm mẹ kiếp chắc hẳn lại một sườn dốc nữa rồi, vừa mới nghĩ, phía dưới thân lại trống không, sau đó lại ngã lộn cổ thêm mười mấy lượt nữa, phát hiện mình ngã vào trong một cái hang rộng, lúc này dòng nước chậm lại, có thể đứng vững được rồi.

Tôi lập tức lấy đèn mỏ của mình, chiếu khắp bốn phía, liền phát hiện nơi đây là một cái hồ chứa nữa, khắp xung quanh nước từ miệng giếng đổ xuống dưới dọc theo thành giếng, cảm giác cứ như một cái đập xả lũ khổng lồ, khắp nơi bọt nước văng tung tóe, âm thanh vang dội đình tai nhức óc, tôi bỗng có cảm giác mình là một con gián bị ném vào bồn cầu xả nước, bây giờ bị đẩy xuống hố phân.

Tôi đập nước bì bõm mấy cái, liền phát hiện dòng nước đang chậm chậm

chảy về một hướng, tôi bơi qua đó, lấy đèn mở ra chiếu, liền thấy trên vách giếng có một cái đầu thú, dòng nước vẫn chảy vào trong miệng thú, có điều, cái đầu thú này tạo hình lại không giống đầu thú ở trên, rõ ràng đây chỉ là phân nhánh của hồ chứa nước, dùng để trữ nước lũ đề phòng vách giếng bị nước bào mòn quá mức, mà ở xung quanh miệng thú, tôi nhìn thấy một đồng cành cây to tướng như quả núi mắc kẹt ở chỗ đó, có lẽ đây chính là những thứ rác thải từ ngoài đầm lầy trôi xuống đây lắng đọng suốt nhiều năm nhiều tháng.

Cành cây kéo tôi đi cũng kẹt ở đó, bên trên còn treo thứ gì đó, tôi chiếu sáng nhìn cho kỹ, thì ra đó chính là Bàn Tử, anh ta cũng bị lôi xuống đây.

Sau khi trở về từ Hải Nam, kỹ thuật bơi lội của tôi đột nhiên tăng tiến đáng kể, hoạt động trong nước không cảm thấy quá mức khó khăn như trước nữa. Tôi lại quẫy nước vài cái, bơi về phía đồng cành cây khô, đến bên cạnh đó rồi nhào lên trên, nhìn thấy dây leo trên người Bàn Tử đang mắc kẹt trong đồng cành cây đan gài vào nhau, khiến anh ta không bị chìm dưới nước. Ở đây, tiếng nước âm âm đã xa đi rất nhiều, tai tôi rất cục cũng nghe được rõ ràng rồi.

Tôi lặn xuống nước bơi xuống dưới chạc cây, đến bên cạnh Bàn Tử, liền nhìn thấy mặt anh ta đã xanh lè, hơi thở yếu ớt, mạch đập gần như không cảm thấy được nữa. Tôi lại lặn xuống dưới, ôm lấy chân anh ta, đem hai chân anh ta đặt lên giá cành cây đó, húc cả bả vai tôi vào bụng anh ta, húc được vài cái, anh ta lại nôn ọe ra một đồng nước bùn, sau đó tôi dùng cùi chỏ đâm bóp ngực anh ta, Bàn Tử sặc nước một cái, lại có phản ứng, ho khan một trận.

Trong lòng tôi vui vẻ, nghĩ thầm có phản ứng tức là có cửa rồi, lập tức cố sức húc thêm mấy cái nữa, nhưng được vài cái đã hết sức, bắt đầu thở hổn hển, nghĩ thầm như vậy không được, nếu không hô hấp nhân tạo cho Bàn Tử thì anh ta chết mất, tôi phải nâng cả người anh ta ra khỏi nước mới được. Để anh ta nằm thẳng trên đồng cành cây.

Muốn nâng Bàn Tử lên trên, nhất định tôi phải trèo lên trước, nghĩ rồi, tôi bắt đầu trèo lên đồng cành cây, tiếc là mấy cành cây ở bên rìa không đủ sức để chống đỡ, tôi chỉ vừa trèo lên đã đè hết cả cành cây xuống nước, hơn nữa lại có nguy cơ bị lật nghiêng. Cành cây mà bị lật nghiêng, Bàn Tử sẽ bị đè nghiêng xuống nước, vậy có khác gì tôi giết anh ta đâu,

hơn nữa, phần lớn cành cây ở đây nhiều gai quá, hơi nhúc nhích một chút là đụng phải gai nhọn, đau muốn chảy cả nước mắt. Các cành cây ở bên trong đa phần đều thối nát ra, căn bản không chịu lực được.

Suốt mấy phút liền, tôi không biết đã trèo được bao nhiêu nữa, hết cứ trèo lên được hai bước ba bước là cành cây lại trượt xuống, cuối cùng tôi tuyệt vọng phát hiện ra, với sức của riêng mình tôi, ở vị trí này thì tuyệt đối không thể trèo lên nổi. Đứng cành cây này nhìn thì tưởng rắn chắc như núi, kỳ thực đều yếu đuối cực kỳ, vốn không thể đặt chân nổi, thực ra đứng cành cây chỉ nổi trên mặt nước chưa đến nửa mét, nhưng nửa mét này lại Hồng Câu vạn trượng, thế nào cũng không vượt qua nổi.

(Hồng Câu là sông đào thời xưa, nay thuộc tỉnh Hà Nam, là ranh giới Hán – Sở, ví chỉ ranh giới, khoảng cách.)

Cảm giác tuyệt vọng này quá đổi mạnh mẽ, nếu trước mặt tôi là vách đá thì chưa tính, thế nhưng nó lại chỉ là một đống cành cây. Tôi bỗng có cảm giác lão trôi già như đang đùa giỡn tôi.

Tôi lại trèo lên vài lần nữa, tay đã rách toác hết, cảm thấy cứ làm bừa thì chắc chắn không xong, vì vậy bèn giữ chặt lấy Bàn Tử, dùng dao găm của anh ta cắt đứt dây, sau đó đẩy đống cành cây dịch sang bên cạnh, định tìm xem trên vách đá này có chỗ nào dễ trèo hơn không, tốt nhất là chỗ nào có chỗ tỳ tay ấy.

Ở đây không thể lội ngược dòng được, tôi cố sức đỡ Bàn Tử vòng qua những cành cây chia ra như gai nhọn, bỗng nhìn thấy bên kia vách đá có một đường giếng khô khốc, có thể là chỗ nào đó đã bị tắc nghẽn, cũng không có nước chảy trong đó. Nhìn kỹ, kiểu đường giếng này không hề ít, thế nhưng đều ở vị trí rất cao, chỉ có con đường này là tôi với tới được.

Tôi mừng rỡ trong lòng, liền nhích lại gần đó, đầu tiên để Bàn Tử dựa ở một bên, sau đó bám lấy khe nứt trên vách đá, trèo lên trên, leo được phân nửa tôi liền biết là có cửa rồi, không khỏi bật cười, sau đó cắn răng, muốn hăng hái thêm tinh thần.

Vừa lúc đó, đột nhiên Bàn Tử ở bên cạnh giật nảy mình một cái, nói một câu: “Không còn thời gian rồi!”

Tôi giật mình hoảng sợ, quay đầu nhìn lại, đã thấy Bàn Tử không động đậy chút nào, cũng không có bất kỳ biểu cảm gì, trong lòng lấy làm lạ, day day huyết Thái dương nghĩ bụng xong đời rồi, lại bắt đầu ảo giác rồi. Bỗng nhiên, lại một tiếng người vang lên từ phía sau Bàn Tử hết sức rõ ràng. Tiếng người đó nói: “Không còn thời gian rồi.”

-----oOo-----

Chương 102: Đêm thứ ba: Người trong sương mù

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ở trong đây, ngoài trừ tiếng nước âm âm ở ngoài thì gần như không nghe thấy bất kỳ tiếng động gì khác, vậy nên giọng nói này cực kỳ đột ngột, bất chợt vang lên, tôi không kịp đề phòng, giật mình đến toát mồ hôi lạnh.

Phản ứng đầu tiên của tôi là nghĩ đó có phải là người của chú Ba hay không? Lẽ nào ở đây vẫn còn có người sống sót?

Giọng nói vừa vang lên, có thể khẳng định là có người đang nói chuyện. Tôi biết không phải mình bị ảo giác, trước đây tôi còn không quá kỳ vọng có thể gặp được người sống, lần này đúng là làm tôi an tâm hơn một chút. Tôi dừng đột tác, thò đầu ra nhìn ra phía đằng sau Bàn Tử, nhưng chỉ toàn thấy cành cây khô chắt cao ngút đan gài vào nhau, ánh sáng lại yếu ớt, không nhìn rõ được cái gì.

Chắc là người của chú Ba rồi, tôi nghĩ như vậy, trong khu rừng này không thể còn có những người khác được nữa, nếu đột ngột đụng phải một người, chỉ có thể là người của chú Ba mà thôi. Có lẽ đây là người ban nãy đã gọi tôi, sau đó trước khi tôi té ngã xuống ao bùn thì bị nước cuốn tới đến nơi này, nghe lời nói vừa nãy thì hình như người này đang nói chuyện với ai khác, vậy có thể không phải chỉ có một người.

“Ai đang ở đó?” Tôi gọi một tiếng, mắt nheo lại cố gắng nhìn về phía đó. Nếu ở đây gặp được người của chú Ba thì đúng thực là ông trời phù hộ,

có thể biết tâm tích và gặp được chú Ba rồi.

Nhưng đợi mãi hồi lâu, phía sau Bàn Tử vẫn hoàn toàn yên lặng, không có bất kỳ hồi âm nào. Bên kia miệng thú bị cành cây che lấp như đông cứng lại, cũng không có động tĩnh gì.

Tôi lập tức cảnh giác, trong lòng có một dự cảm không lành, vừa lần mò lấy một cây gậy gỗ dài, nhặt lên cầm lấy, sau đó từ từ tới gần nơi đó. Vừa đi được mấy bước, chợt tôi nghe từ trong đồng cành cây lại vang lên một âm thanh yếu ớt: “Cậu Ba?”

Âm thanh đó vô cùng kỳ dị, phát âm rất nhanh, có điều quả đúng là giọng nói của con người, lại còn gọi biệt hiệu của tôi nữa, tôi lập tức an lòng, như vậy chắc chắn là người của chú Ba rồi. Hơn nữa nhất định còn quen biết tôi nữa.

Tôi liền thở phào nhẹ nhõm: “Là tôi đây!” Tôi lập tức nhào tới, gạt đồng cành cây ra, vừa gạt vừa hỏi: “Ai ở trong đó? Có phải bị mắc kẹt hay không, đừng lo, tôi tới cứu ngay!”

“Cậu Ba?” Từ sâu trong đồng cành cây lại vang lên câu hỏi.

“Là tôi đây! Tôi đây!” Tôi lại gọi, vừa dọn đồng cành cây ra thành một cái lỗ, ló đầu vào cái lỗ đó tìm xem ai kẹt trong đó.

Đã đào bới ra được một đoạn khá lớn rồi mà vẫn không thấy người nào cả, bên trong toàn là cành cây mục nát, người ở trong đó cũng không nói gì nữa. Tôi lấy làm lạ, chửi thề một câu bằng giọng Trường Sa, nói: “Ôi cái mục nội nhà nó, rớt cuộc đũa nào ở bên trong, giờ trò quý gì đấy, nói một câu xem đang ở chỗ nào nào.”

Gọi mấy tiếng liền vẫn không có hồi đáp, tôi cảm thấy có chút không ổn, nghe giọng nói của người đó không giống như đang bị thương hoặc bị mắc kẹt không cử động được, nghe tiếng tôi gọi như thế cũng phải đáp gì chứ, sao gọi lâu thế rồi mà cứ im bặt như vậy? Hay là, người đó không nghe rõ tôi đang nói cái gì? Hay là đã ngất rồi?

Nghĩ tới đó, tôi đột nhiên nhận ra, tuy bản thân tôi không bị ảnh hưởng gì, nhưng trong đầm lầy ban này toàn là khí đen, ở đây chắc cũng có một ít, người này có thể cũng bị rần rần rồi. Nếu trúng độc nặng quá thì nhất

định là thần trí lẫn lộn, hoặc nếu không bị rấn cắn thì cũng có thể bị dòng nước ban nãy xô đẩy mà đầu bị va đập, không nghe rõ tôi nói cái gì.

Nghĩ vậy, tôi không gọi nữa, cắn răng cố gắng đào bới đống cành cây, muốn đào người này ra ngoài, nếu đối phương quả thực trúng độc, vậy thì phiền phức to rồi, tôi một thân một mình sao chăm sóc nổi cho hai người, nhưng cũng không thể làm lơ vờ như không biết gì được.

Đống cành cây này cao chừng sáu, bảy mét, nhìn không lớn, nhưng phải đào ra một cái lỗ to tương để tìm người thì tương đối khó khăn, tôi nén nhin đau đớn, lấy tay gạt đống cành cây ra, tìm suốt hai ba phút mới đào ra được một chút không gian, tôi lập tức nhào vào trong tìm, nhìn về phía âm thanh kia lúc này vang lên.

Vốn tôi tưởng sẽ nhìn thấy một người kẹt trong đó, thế nhưng, điều khiến tôi ngạc nhiên đến há hốc chính là, trong đống cành cây ấy vậy mà lại không có bất cứ cái gì cả, không hề có người nào, phía bên kia chính là cái miệng thú.

“Thế là thế nào?” Tôi mắng một tiếng, lời còn chưa dứt, bỗng nhiên ở ngay bên cạnh cái lỗ do tôi đào ra từ đống cành cây bất chợt vang lên một âm thanh âm u yếu ớt, nghe như tiếng quý mỹ.

“Cậu Ba?”

Âm thanh kia gần như vang lên ngay bên cạnh lỗ tai tôi, tôi sợ đến sồn hết da gà, suýt thì té ngã xuống khỏi đống cành cây, quay phắt đầu nhìn lại, liền phát hiện ra ở một bên cái lỗ, trong bóng tối nơi các cành cây đan chéo nhau, có một người cũng đang nhào người giống tôi, trong khe hở lộ ra một cặp mắt đỏ ngầu như máu, đang nhìn tôi chằm chằm.

-----oOo-----

Chương 103: Đêm thứ ba: Rình mò

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bên cạnh tôi không có thứ gì chiếu sáng, không gian trong đống cành cây là không gian khép kín, là một góc chết, dưới ánh sáng mù mờ này rất khó để nhìn được rõ ràng tình hình ở bên trong, tôi trợn mắt nhìn chăm chăm cặp mắt đỏ máu kia, chỉ cảm thấy yết hầu nghẹn ứ, trong lúc nhất thời quên luôn cả phản ứng, cứ thế mắt to mắt nhỏ nhìn nhau.

Mắt đối mắt được vài giây, tôi liền nhận thấy điều không ổn, cặp mắt kia đỏ ngầu không phải do tràn ngập tơ máu mà là thật sự bị “máu” nhuộm đỏ, màu máu thậm chí còn rịn ra cả viền mắt, hơn nữa, đôi mắt này không hề chớp lần nào, cứ như là bị đông cứng vậy.

Người sống có thể bất động, nhưng chắc chắn không thể không chớp mắt, đây là thường thức, tôi liền ngờ vực trong lòng.

Lục lọi trên người, lấy ra được mấy ống đánh lửa, vắn cái ống sậy chống thắm, đánh lửa lên, rồi thận trọng đi đến gần cái lỗ.

Tới gần cái lỗ, ánh lửa liền chiếu sáng trong đó, tôi vừa nhìn, liền giật thót người, một cơn lạnh toát chạy từ óc xuống đến tận bàn chân.

Đập vào mắt tôi chính là một khuôn mặt quái gở dữ tợn, bắt đầu có chút phù thũng, đây thậm chí không thể nói là khuôn mặt, bởi vì phần quai hàm đã không còn nữa, toàn bộ nửa dưới khuôn mặt không biết bị cái gì xé toạc ra, máu thịt lẫn lộn, cả cái lưỡi thò lòi, bởi vì không có cằm nên lưỡi treo lủng lẳng từ yết hầu thò ra hẳn ngoài, nhìn qua trông dài vô cùng, trông như một con rắn thối rữa.

Đây là một xác chết, tôi lập tức có cảm giác buồn nôn, vật vả lăm mới nhìn được, cảm thấy sờn cả tóc gáy.

Xem đầu tóc và trang bị thì đây rõ ràng là người của chú Ba, chết cách đây không lâu, chắc là bị dòng nước đây xuống đây, kẹt trong đống cành cây. Thế nhưng, nếu đây là một xác chết, vậy vừa nãy là ai gọi tôi?

Tôi lập tức nhìn về phía xác chết kia lần nữa, lúc này, ống đánh lửa đã cháy hết, khuôn mặt dữ tợn kia lại chìm vào bóng tối, tôi chỉ thấy một đôi mắt đỏ ngầu đầy oán độc trợn trừng nhìn tôi.

Da gà da vịt toàn thân tôi nổi hết cả lên, nhìn xung quanh, đây là một hồ nước ngằm đen như mực, không có bất kỳ ai khác ở quanh đây, hơn nữa,

vừa này tôi cũng không nghe thấy bất kỳ tiếng người di chuyển nào.

Mồ hôi lạnh tôi túa ra như suối, cổ tôi hơi cứng ngắc, đột nhiên cảm thấy không ổn, ở đây chắc chắn đã xảy ra chuyện gì quỷ quái, tôi không thể ở lại đây được nữa, dù thế nào tôi cũng phải đưa Bàn Tử rời khỏi đây ngay.

Hít sâu một hơi, tôi lại trèo trở về, cởi mấy nút dây leo còn thừa, buộc lại vào bên hông, rồi vươn người xuống, túm lấy tay Bàn Tử kéo lên trên.

Bàn Tử quá nặng, hơn nữa quần áo của anh ta đã ngấm đầy nước, quả thực nặng như đồ chì, tôi chỉ có một chân làm tựa, kéo vài lần mà không hề suy suyển chút gì. Gần như lại tuột xuống.

Tôi biết dùng tay kéo thì không nổi rồi, nhìn chung quanh, thấy trên người Bàn Tử vẫn còn đeo cái giá kéo mà tôi tết bằng dây leo, bèn buộc dây kéo vào nút dây trên người tôi, bẻ gãy gỗ thành mấy đoạn, một đoạn kẹp vào dưới nách Bàn Tử, vắt ngang qua hai nách anh ta làm thành cái cằng cứu thương tạm thời, một đoạn gãy khác thì chống xuống mặt đất, dùng sức nặng cơ thể mình cộng thêm sức kéo của bản thân, cắn răng kéo anh ta lên như phu kéo thuyền sông Hoàng Hà.

Đây là phương pháp tam giác lực trong kiến trúc, hồi đó thầy dạy bọn tôi cách làm thế nào để dùng một cây gậy và một sợi dây phối hợp với thể trọng của bản thân để tạo thành cáp lifting sling, môn kiến trúc dân dụng có giáo trình dạy phần này.

Có thể trọng của tôi giúp đỡ thì tốt hơn nhiều, tôi kéo dây từng từng chút từng chút tiến vào trong đường giếng, Bàn Tử trong nước được nhấc lên từng chút từng chút một, cuối cùng tôi nhấc được hơn nửa thân người anh ta lên khỏi mặt nước. Nhưng mà lúc này dây từng cuộn quanh hông tôi gần như đã xé toạc người tôi thành cơn nhị khúc rồi.

Tôi tìm một khe đá tương đối to, mắc đoạn gậy gỗ dự phòng vào đó, cởi nút dây bên hông tôi ra rồi buộc vào đoạn gậy đó, cố định Bàn Tử, sau đó lại trèo xuống vào trong nước, nhấc hai chân Bàn Tử lên, kéo đến chỗ an toàn, sau đó cởi giá kéo buộc trên người anh ta xuống. Xem đồng cảnh cây tạm thời không có dị trạng gì, tôi bèn cấp cứu hồi sức tim phổi cho anh ta.

Tôi chưa bao giờ được huấn luyện chuyên nghiệp, chỉ là xem phim

truyền hình mà học theo, nhớ là nếu tim ngừng đập, thời hạn tối đa là tám phút, trong vòng tám phút đó khả năng cứu sống là rất lớn, hiện giờ Bàn Tử mạch đập vẫn còn yếu ớt, hô hấp cũng yếu, chắc đây là triệu chứng trúng độc, không biết cấp cứu hồi sức tim phổi liệu có hữu dụng hay không.

Làm mấy lần liền vẫn chẳng ăn thua gì, chẳng biết có đúng hay không nữa, chỉ có thể kiên trì làm tiếp, tiếp tục xoa bóp khoảng hai ba phút, đột nhiên Bàn Tử ho khan một tiếng, toàn thân co giật rồi hộc ra một đồng nước vàng khè. Sau đó hít một hơi thật sâu, lồng ngực bắt đầu phập phồng. Thế nhưng mới hít thở được hai lượt, anh ta lại đột ngột trợn trắng mắt, hơi thở lại yếu dần.

Tôi xem lỗ máu trên cổ anh ta, đúng là nọc rắn này thực lợi hại, một phát cắn quá chuẩn xác, Bàn Tử liền thành phế nhân chứ không chết, chừng nào trong người vẫn chưa hết độc thì cách nào cũng vô dụng cả. Tôi cởi áo mình ra, thấm chút nước hồ, dùng dao găm rạch vết thương của anh ta ra, gột rửa một chút liền tứa ra máu đen, sau đó tôi tiếp tục ấn lồng ngực anh ta, để anh ta tiếp tục kiên trì, đồng thời suy nghĩ xem nên làm gì bây giờ.

Xoa bóp được hai lượt, chợt tôi nghe từ đằng sau vang lên một tiếng xì xì, cũng là vang lên từ trong đồng cành cây nọ.

Trong tình thế cấp bách, tôi không nghe rõ là nói cái gì, nhưng nghe rất quen tai, lần này tôi khiếp sợ đến cứng cả người, quay phắt đầu lại lần nữa, lấy đèn ra chiếu vào cái lỗ trong đồng cành cây mà tôi vừa đào ban nãy.

Tôi liền loáng thoáng nhìn thấy đôi mắt xác chết đỏ ngầu vẫn đang đờ đẫn nhìn mình, lạnh ngắt, khiến tôi khó chịu vô cùng. Mà điều khiến tôi dựng tóc gáy, đó là tôi còn nhìn thấy cái lưỡi của xác chết kia động đậy.

-----oOo-----

Chương 104: Đêm thứ ba: Lưỡi độc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôi thẳm chửi một tiếng, nghĩ thẳm mẹ kiếp đứng là xúi quẩy, lẽ nào đây cũng là quỷ nhập tràng ư?

Nhưng giờ tôi hoàn toàn không còn đẽm xia gì đẽn rồi, nghĩ bụng cứ cho là quỷ nhập tràng đi, cái bánh tồng tươi này cũng chẳng có quai hàm, nó chẳng cắn chết ta đực. Tôi đẽnh đại chiến một phen, bỗng nhìn thấy bên đưới cái lưỡi kia lộ ra một cái đầu rắn nhỏ màu đỏ thẳm, cỡ chừng một nắm đấm, trên đầu có một cái mào gà to tướng. Con rắn kia lúc lắc cái đầu, rồi trườn mình ra, bò lên trên đổng cành cây khô.

Chỗ miệng giếng tôi và Bàn Tử đẽng ngòi cách đổng cành cây kia chưa đẽn ba mét. Sau khi nó trườn lên đổng cành cây, bơi đực theo những cành kia đẽm tua tủa ra ngoài, thân rắn khá dài, chừng hơn một mét. Dài hơn con rắn đẽ cắn chết A Ninh kia một chút.

Rõ ràng con rắn đó vốn núp trong cái xác bên trong đổng cành cây, sau đó bị tôi làm cho giật mình.

Chẳng mấy chốc, con rắn từ đổng cành cây đẽ trườn lên trên vách đá, vách đá không trơn nhẵn, nó cứ trườn trên vách đá cứ như con thằn lằn vậy, không chút tiếng đẽng, trườn đẽn bên chúng tôi. Tôi nhìn thấy là biết ngay không ổn, tôi vốn không có đủ thời gian đẽ tránh đực phen này, trong tình thế cấp bách, tôi nhẹ nhàng tụt xuống miệng giếng, rúc mình vào trong nước.

Vốn tưởng nó sẽ đẽnh đẽng chúng tôi, sau đó vọt tới cắn. Tôi cách đổng cành cây có hơn hai mét, bèn lập tức trèo lên đó xem sao, liền thấy con rắn kia đẽ bị Bàn Tử thu hút sự chú ý, ở bên kia chính là chỗ đầu đẽng giếng nơi Bàn Tử nằm. Nó men theo vách đá, từ từ trượt xuống, đẽ đẽn đầu đẽng giếng rồi, nó liền lập tức phát hiện ra một người sống là Bàn Tử nằm trong đó, bèn khựng lại, ngúc ngoắc cái đầu.

Tôi liền thót tim, nghĩ thẳm không phải nó đẽnh cắn Bàn Tử đấy chứ? Không có khả năng này lắm, Bàn Tử nằm im như con lợn chết vậy, nếu không đẽng đẽn rắn, rắn sẽ không chủ đẽng đi cắn ai cả, dù sao nọc đực của nó cũng rất quý báu.

Lại thấy con rắn kia đẽng đẽy, bò thẳng vào trong đẽng giếng, đẽn bên đầu Bàn Tử, cuộn tròn mình trên trán anh ta, hình như đẽnh chui vào trong miệng anh ta.

Tôi nhìn là biết tiêu rồi, nó lại muốn chui vào trong bổ sung chất protein cho Bàn Tử rồi, lập tức muốn chộp lấy vật nào đó ném tới cản nó lại, nhưng nhận ra trong nước chẳng có gì cả. Thế là tôi bèn lấy tay khuấy tung bọt nước để đánh rấn.

Đây đúng là một quyết định ngu xuẩn. Nếu là loài rắn khác thì cũng có thể nó bị dọa chạy lẩn, nhưng tôi đã quên là loài rắn này có tà tính. Con rắn kia bị tôi té nước, lập tức rụt mình lại. Nó phát hiện ra tôi, bèn dựng thẳng thân rắn lên, cái mào gà dựng đứng, rít lên những tiếng khè khè cao vút, dường như đang uy hiếp tôi.

Tôi mới nhìn còn tưởng có hiệu quả, tiếp tục té nước. Nhưng tôi còn chưa kịp té đợt nước thứ hai, con rắn kia đột nhiên co rụt lại, rồi bắn vọt ra như mũi tên rời cung. Thoắt cái nó đã phóng ra khỏi đường giếng, đáp xuống mặt nước, uốn lượn bơi một đường hình số 8 hết sức uyển chuyển, rồi vọt tới trước mặt tôi.

Tôi chỉ kịp nhìn thấy ánh đỏ chớp lóe, theo phản xạ bèn giơ tay che chắn, con rắn kia loáng cái đã cuốn quanh tay và bả vai tôi, chỉ cảm thấy thân nó to bằng cả cánh tay, phiến vảy trơn nhẵn, ngay một khắc đó tôi gần như nhìn thấy hai cái răng nọc của nó, đầu óc như nổ “uỳnh” một tiếng, lập tức hét ầm lên rồi vung tay ra ngoài.

Đó đúng là động tác như phát điên, vung tay một cái là dùng toàn bộ sức lực, con rắn quả thực bị tôi vung ra ngoài vài mét, nhưng khi nó vừa chạm nước thì đột nhiên lại vòng lại, cái đuôi đập nước một cái rồi lại bắn lên.

Tôi quay đầu chạy luôn, dùng hết sức lực toàn thân mà đập nước, cầm đầu chạy thẳng rồi chui tọt xuống nước, đổi hướng, bơi bơi vài cái rồi rúc vào trong khe hở bên dưới đồng cành cây rồi nấp trong đó.

Suốt lúc trốn chạy đó tôi không thở hớp nào, khi vừa ló lên khỏi mặt nước, tôi há hốc cả mồm mà thở. Tôi cố gắng kìm hơi thở của mình lại, nhìn khắp xung quanh xem đã trốn được con rắn kia chưa.

Tôi nghĩ, suy cho cùng thì rắn vẫn là loài súc sinh, không biết mưu này kế nọ giống loài người, mưu kế nhỏ đơn giản kiểu này luôn có chút tác dụng nào đó.

Nhưng điều làm tôi ngạc nhiên là, tôi nhìn khắp một lượt, trên mặt nước lại không hề có cái bóng con rắn kia nữa, hình như nó không đuổi theo tôi.

Tôi thâm thở phào nhẹ nhõm, nghĩ bụng rốt cuộc cũng nhạt lại được cái mạng nhỏ này về, vừa cười khở một cái, mồm còn chưa há ra, đột nhiên từ sau lưng vang lên tiếng người cười lạnh đầy âm hiểm.

Tôi đã không chịu nổi sự khiếp sợ nào rồi, toàn thân lập tức lạnh toát, vừa quay đầu lại nhìn, liền nhìn thấy một con rắn mào gà đỏ như máu đang dựng thẳng thân mình ở ngay sau đầu tôi, đôi mắt rắn vàng khè đầy oán độc từ trên cao nhìn xuống tôi.

Tôi lập tức cứng cả họng, nghẹn cả thở, đang định bụng chui tọt lại xuống nước, thì lại thấy cái mào gà của nó rung rung, một âm thanh yếu ớt chọt vang lên: “Cậu Ba?”

-----oOo-----

Chương 105: Đêm thứ ba: Tiếng rắn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghe thấy tiếng rắn nói, tôi đầu tiên là sững sốt ngẩn ra, sau đó là ngờ ngác, gần như không thể tin nổi vào đôi tai của mình, liền đứng chết sững ở đó, mắt chữ O mồm chữ A.

Sao có thể?

Rắn mào gà có tà tính, điều này tôi đã sớm biết trước, nhưng dù chúng có thông minh cỡ nào đi nữa thì cũng không thể biết nói tiếng người được, nhưng câu nói vừa nãy lại vô cùng rõ ràng, tôi chắc chắn không thể nghe lầm được.

Tôi cũng có cảm giác mình nhất định là ảo giác rồi, chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra, chắc do thần kinh tôi quá căng thẳng nên xuất hiện rối loạn thoi, tôi cắn răng, tiếp tục lặn xuống phía dưới.

Con rắn kia vẫn ở trên cao nhìn xuống tôi, thấy tôi lặn xuống, đột nhiên nó vặn cổ, hình như đang quan sát tôi, sau đó lộn một cái, treo mình xuống ngay trước mặt tôi, cái mào gà rung lên, lại vang lên một tiếng: “Cậu Ba?”

Lần này lại càng rõ ràng hơn, hơn nữa, động tác kia trông giống hệt như một con người đang nói chuyện với tôi. Mồ hôi lạnh tôi không ngừng túa ra, không dám động đậy một chút nào, nghĩ thầm, đêch mợ lần này đúng là đụng phải rắn thành tinh thật rồi, đúng là rắn đang nói chuyện!

Đầu óc tôi hoàn toàn rời tung hết cả lên, vô số suy nghĩ ập lên trong óc chỉ trong có một giây. Đây là rắn thân đó ư? Là rắn có bằng tiếng người cấp 6, vừa tốt nghiệp cao học đó hả? Mẹ kiếp loài rắn mào gà này là có tính người thật, hay chính là rắn đã tiến hóa đến mức có tư duy rồi?

Trong một khoảnh khắc ấy, tôi chợt nhớ ra mình đang ở trong phạm vi thế lực của Tây Vương Mẫu, vào thời cổ đại, đây chính là tiên cảnh... Rắn biết nói có lẽ cũng không đáng ngạc nhiên.

Con rắn kia cứ thế nhìn về mặt tôi biến đổi mấy lần, chắc là cũng cảm thấy hết sức hứng thú, nó lúc lắc cái đầu, cái mào gà lại rung lên một cái: “Cậu Ba?”

Lần này tôi đã chuẩn bị sẵn tâm lý, cho nên lần này nghe hai tiếng kia lại càng rõ ràng hơn trước, vừa nghe, tôi đột nhiên nhận ra một điểm không hợp lý. Ô kìa, sao con rắn này nói chuyện lại có khẩu âm Trường Sa thế này?

Lẽ nào đây là một con rắn mào gà quê ở Trường Sa, đến nước Tây Vương Mẫu giúp đỡ xây dựng cuộc sống mới ở miền Tây?

Ngay lúc ấy trong đầu tiên chợt hiện lên một suy nghĩ vô cùng quái gở, tôi tự dung muốn hỏi nói: “Có phải chú em do đài truyền hình Hồ Nam phái đến phải không?” Nhưng ngay tức khắc, trong đầu tôi ánh sáng chợt lóe, mồ hôi lạnh đổ xuống, dần dần nhận ra được rốt cuộc chuyện đó là như thế nào.

Nếu như loài rắn này quả thực có tính người, vậy nó có biết nói thì cũng phải nói thứ ngôn ngữ của nước Tây Vương Mẫu thời đó chứ, thế nhưng con rắn này nó lại đang nói tiếng phổ thông, hơn nữa lại còn có khẩu âm

Trường Sa, điều này rõ ràng không bình thường. Tiếng phổ thông vào khoảng thập niên 50 mới bắt đầu phổ biến rộng rãi, từ thế hệ 7x mới hay sử dụng thứ tiếng phổ thông mang khẩu âm Trường Sa này, đây hoàn toàn là sản phẩm thời hiện đại, loài rắn này cho dù có trí tuệ siêu việt thì cũng không thể nói tiếng hiện đại được.

Vậy chỉ còn một khả năng thôi. Nếu như không phải nó “nói”, vậy thì là nó “học nói”. Loài rắn này ấy vậy mà lại giống như loài vẹt, bắt chước người ta học nói!

Tôi lập tức bình tĩnh lại, nhất định là như vậy rồi, nhớ lại những tiếng gọi nghe thấy suốt dọc đường đi cũng chỉ toàn là “Cậu Ba?”, không có câu nào khác nước, hơn nữa ngay cả giọng nói cũng giống y hệt nhau, như vậy rõ ràng đây không phải là hành vi có ý thức. Tiếng phổ thông mang khẩu âm Trường Sa, chính là khẩu âm của Phan Tử, mà Phan Tử cũng hay gọi tôi là “cậu Ba”, “cậu Ba”, hai chữ này anh ấy lặp đi lặp lại nhiều nhất, lũ rắn này chắc chắn vẫn bám theo chúng tôi suốt dọc đường, cho nên mới học được câu này.

Có điều, vẹt học nói cũng là do có người huấn luyện, còn rắn học tiếng chúng tôi nói thì thực là kỳ quái, điều này rõ ràng không phải là hành vi nghịch ngợm đơn thuần. Chúng học theo câu nói này chắc chắn là có lý do.

Nghĩ đến đây mồ hôi lạnh tôi ứa ra. Nghĩ đến rắn đuôi chuông, loài rắn này cũng phỏng theo tiếng động của dòng nước để thu hút con mồi, loài rắn này, lẽ nào cũng có mục đích như vậy?

Vừa nghĩ ra liền thấy chó thật, ông mày đây không phải chính là bị chúng nó dụ tới đây hay sao? Đệt mợ, bị rắn lừa đẹp một vố, đúng là mất mặt.

Con rắn kia vẫn đang quan sát tôi, cái đầu rắn hình tam giác đỏ tươi như máu gần như cách chóp mũi tôi chỉ một bàn tay, tôi còn có thể ngửi thấy một mùi cay độc trên mình nó. Những suy nghĩ này xẹt qua đầu tôi, tôi không tiếp tục suy tư nữa, bất kể thế nào, trước mặt tôi vẫn là một con rắn cực độc.

Tôi từ tốn lùi về phía sau, cố gắng tránh xa nó, ít nhất phải tránh đủ xa để có cơ hội né đòn tấn công của nó, sau đó tìm cách lặn xuống nước.

Nhưng mà, tôi chỉ hơi chút dịch chuyển một tí, con rắn kia lại càng tiến sát gần tôi hơn, nó nhìn chòng chọc vào mắt tôi, như thể đã biết thóp ý đồ của tôi vậy. Tôi lùi vài bước, nó lại đến gần vài phần, nhưng không tấn công tôi, chỉ giữ vững một khoảng cách với tôi, cái đầu rắn treo xuống làm toàn thân tôi cứng ngắc, không dám có bất cứ động tác nào lớn.

Tôi cũng cảm thấy hết sức kỳ lạ, hình như nó chỉ muốn không chế tôi, nhưng hành vi này vốn rất cổ quái, bởi rắn là loài bò sát, tất cả các hành vi của nó đều là phản xạ có điều kiện, nó làm như vậy thật vô nghĩa, nó muốn làm gì nhỉ?

Khi tôi đang buồn bực không có cách nào thoát thân, đột nhiên tôi cảm thấy mắt cá chân mình bị cái gì đụng phải, hình như có thứ gì đó đang lặn dưới đáy nước.

-----oOo-----

Chương 106: Đêm thứ ba: Được cứu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôi không dám cúi đầu xem, nhưng rất nhanh, từ trong nước nổi lên những bọt khí, tôi liếc mắt thật nhanh xuống xem, liền thấy dưới nước có một bóng người trắng lớp.

Cái bóng kia gần như ở ngay cạnh chân tôi, bồng bồng bênh bênh, tôi không nhìn thấy rõ lắm, rốt cuộc là người hay là ma. Có điều, nhìn động tác của cái bóng, tôi cảm thấy khả năng đó là một người nhiều hơn chút.

Là ai nhỉ?

Bàn Tử ở bên kia chắc chắn không thể tỉnh được, Phan Tử thì còn đang ở trong đèn thần, nhưng cho dù là hai người bọn họ thì cũng không thể trắng như vậy được.

Lúc này tôi chẳng có cách nào, chỉ đành vừa đề phòng con rắn kia, vừa yên lặng quan sát diễn biến.

Bọt khí nổi lên khắp một vòng xung quanh tôi, tôi cũng có cảm giác người nọ đã chộp được rễ cây dưới nước, rễ cây khắp xung quanh tôi rung lắc một cái, mặt nước liền nổi sóng.

Ngay lập tức, con rắn kia liền cảnh giác, nó quay đầu lại nhìn xem, rõ ràng không hiểu tại sao xung quanh lại rung lắc như vậy. Nó nhanh chóng nhìn khắp một lượt mà vẫn không thấy gì cả, lập tức ngẩng đầu lên, dựng thẳng đứng thân mình, phát ra những tiếng kêu cao vút như tiếng gà gáy.

Trong nháy mắt, tôi cảm giác cái mào gà của nó như càng đỏ thêm, toàn bộ mình rắn phồng lên, cảm giác như sắp trào máu ra vậy. Tôi không biết đây là một loại cảnh cáo, hay là đang gọi đồng bọn.

Cùng lúc đó, tôi cảm thấy mắt cá chân của mình bị chộp lấy, lại chộp đúng vết thương của tôi, tôi đau đến buốt cả răng, sau đó, người nọ vạch mấy đường lên bắp chân tôi, hình như đang viết chữ.

Đây là trò chơi hội bé tôi hay chơi, tôi cảm giác được người nọ đã viết hai chữ “Chuẩn bị”. Chữ “chuẩn” tôi không cảm giác được rõ ràng cho lắm, thế nhưng chữ “bị” thì lại rất rõ ràng, tôi liền yên tâm, biết sắp tới có thể thử phào được rồi, bèn giật giật chân tỏ ý là đã biết, rồi nín thở, nhưng không biết nên chuẩn bị cái gì bây giờ.

Con rắn kia cũng không biết những mờ ám dưới mặt nước này, nó rít vài tiếng, thấy xung quanh chẳng có phản ứng gì, bèn từ từ mềm rũ ra. Ngay lúc ấy, tôi thấy cái bóng dưới nước bắt đầu chuyển động, tôi còn chưa kịp ý thức được chuyện gì xảy ra thì đột nhiên, trước mắt tôi bọt nước tung tóe rào rào, một thân người trắng lớp vọt lên từ dưới nước, dùng tốc độ chớp nhoáng tóm lấy cái đầu rắn mào gà.

Tôi bị người ta chen một cái, liền trượt chân ngã tùm xuống nước, không nhìn thấy được diễn biến tiếp theo ra làm sao, cứ thế quẫy nước bì bõm bơi về phía giữa ao nước, bơi thẳng ra xa được ba bốn mét mới dám quay đầu lại nhìn xem.

Chỉ thấy bên ấy toàn bọt nước tung tóe, hiển nhiên con rắn kia không dễ đối phó. Trong khoảng thời gian ngắn, tôi không biết là mình nên co giò chạy hay là đứng ngoài quan sát hay là chạy đến giúp đỡ. Còn đang do

dự, bất chợt một luồng sáng đỏ chớp lóe phóng vụt ra từ trong đồng bọt nước, loáng cái liền quấn lấy cành cây, cuộn mình trên đồng cành cây, đồng thời liên tiếp phát ra những tiếng rít thê lương.

Người trắng lớp lập tức gào lên tới tôi: “Chạy mau, nó đang kêu cứu, chậm tí nữa là không kịp đâu!” Nói rồi lại lặn xuống nước.

Lời còn chưa dứt, khắp bốn phía đường giếng liền liên tiếp vang lên những tiếng “kèng kẹc kèng kẹc”, dường như có vô số rắn đang bao vây chúng tôi.

Tôi lập tức cuống cả lên, vội vàng đuổi theo cái bóng người nọ đang bơi trong nước, bơi được hai lượt mới nhớ ra Bàn Tử, thâm nghĩ không thể bỏ mặc anh ta ở đó được, lại thò đầu lên tìm Bàn Tử. Lại phát hiện ra ở trong đường giếng đã không thấy Bàn Tử đâu nữa.

Đúng là muốn chết! Chỉ nghe tiếng “kèng kẹc” trong bóng tối càng lúc càng gần, tôi quay đầu hai lần đều không nhìn thấy Bàn Tử ở đâu, phía trước lại gào lên gọi tôi, suy nghĩ vài giây, đành cắn răng mà thở dài nghĩ thâm, thật có lỗi, rồi lại ngụp xuống đuổi theo.

Người nọ bơi cực nhanh, chẳng mấy chốc đã trèo lên một đường giếng cạn khác ở bên trên, loáng cái đã biến mất trong làn sương mù. Tôi liền căng thẳng, nghĩ thâm người này rốt cuộc là ai vậy nhỉ, rốt cuộc là tới cứu tôi hay là giỡn mặt tôi, sau đó cũng đến gần chỗ đó. Nhưng lúc này tôi đã hoàn toàn mù phương hướng rồi, chỉ là bị tiếng “kèng kẹc” dọa cho toàn thân sồn gai ốc, quả thực muốn leo lên ngay lập tức.

Trèo lên một chút mới nhận ra tôi căn bản không với tới được đường giếng kia, tôi quả thực khóc không ra nước mắt, bèn hét thảm vài tiếng, dùng hết sức lực toàn thân nhảy lên mấy lượt, thế nhưng vẫn tuột xuống. Tiếng “kèng kẹc” khắp bốn phía đã tụ lại rồi ập đến ngay sau lưng tôi, đầu tôi húc trúng phải rễ cây mấy cái, trong lòng gần như đã tuyệt vọng. Bỗng nhiên, tay tôi được một người tóm lấy thật chặt, sau đó người nọ dùng lực kéo tôi lên.

Tôi được kéo lên đường giếng rồi mới nhìn thấy người kéo tôi đang đeo một cái mặt nạ phòng độc, phía sau còn có mười sáu mười bảy ông đàn ông vạm vỡ mặc quần áo giống hệt nhau, có sáu bảy đèn pin cường quang chiếu bốn phía sáng trưng như ban ngày. Tôi đang định hỏi người

nọ là ai, người nọ bèn tháo mặt nạ phòng độc xuống, để lộ ra một khuôn mặt già quen thuộc.

“Chú Ba.” Tôi liền la toáng lên, còn chưa kêu xong, chú Ba vung tay vả tôi một cái, gần như tát ngất tôi luôn, tức thì có người thấy qua một cái mặt nạ phòng độc, rồi dí vào mặt tôi.

Tôi vội vàng đeo mặt nạ vào, liền thấy chú Ba lại đeo mặt nạ phòng độc vào, vung tay, lập tức có người vặn mở một quả đạn khói màu vàng, ném vào trong nước. Người khác dìu tôi, mau chóng rút lui vào sâu trong đường giếng.

-----oOo-----

Chương 107: Đêm thứ ba: Lối vào

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bị chú Bá tát nỏ đom đóm mắt, nhưng tôi lại không giận dữ gì. Tự mình khiến mình biến thành cái dạng này, tôi cũng không dám ý kiến gì nữa, chỉ ngoan ngoãn để người khác dìu lui vào sâu bên trong. Trong đường giếng chật hẹp bị lôi đi vòng vèo qua mấy ngã rẽ, đến một miệng giếng khác, tôi bị kéo vào trong, phát hiện ra bên dưới hóa ra cũng lại là một đường giếng cạn giống như lúc này, nhưng rộng hơn, xem ra vốn đã bị sụp. Dưới đáy giếng có một tảng đá to tướng, phía trên phủ đầy rễ cây héo. Tôi ngẩng đầu nhìn lên, nghĩ thầm bên trên chắc là khu phế tích, ở ngay trên tảng đá khổng lồ, tôi nhìn thấy có mấy người đang ngồi chờ chúng tôi.

Tôi đi lên đó, chẳng mấy đã nhìn thấy Bàn Tử bị bọc kín mít đang nằm lẫn trong số đó, vẫn còn đang hôn mê bất tỉnh, còn có người đang tiêm cho anh ta một mũi. Tôi liền an tâm trong lòng, thầm than một câu, ông Trời phù hộ, xem ra khi người trắng lớp cứu tôi, thì có người khác đã đi cứu Bàn Tử rồi. Xem ra tên khốn này mạng lớn lắm.

Cùng lúc đó, tôi cũng nhìn thấy cái người trắng lớp kia đang ngồi trên một thân gỗ mục, cũng đang đeo mặt nạ phòng độc, ẩn mình trong đồng rễ cây lòa xòa. Toàn thân da trắng lôm lôm, ở trong nước lại càng thêm trắng như tuyết, trông rất kỳ quái, lại trông như ổ vàng vậy. Tôi nhìn kỹ,

liền nhận ra đó là một bộ đồ lặn rất cũ.

Lại nhìn sang những người khác, đa phần họ cũng đều mặc đồ lặn, có điều toàn là đồ mới, chứng tỏ chú Ba chuẩn bị tương đối đầy đủ, ở đây mà có đồ lặn thì thoải mái rất nhiều.

Người nọ không chú ý đến tôi, tôi nhớ đến vừa nãy không nhìn kỹ được tướng mạo của người này, thậm chí đây là đại ân nhân của tôi, tôi phải tạ ơn anh ta mới được. Khi được dìu đến trước mặt anh ta, tôi đang định nói cảm ơn thì anh ta chợt quay đầu lại, qua mắt kính của mặt nạ phòng độc, tôi nhìn thấy một cặp kính đen hết sức quen thuộc.

Tôi lập tức trợn mắt há mồm, nghĩ thầm hóa ra lại là tên này, không khỏi than một tiếng.

Hắn ngẩng đầu nhìn tôi, hình như là mỉm cười, gật đầu với tôi.

Tôi gật đầu, vừa định nói cảm ơn, thì chú Ba ở bên cạnh đã đi tới, tôi bị lôi đến trước chú Ba, chú ngồi xổm trước mặt tôi, nhìn tôi một hồi lâu rồi thở dài một tiếng: “Mẹ cái thằng ranh con này~ Sao mà không chịu nghe lời thế hả?”

Tôi có hơi xấu hổ, chuyện đến nước này đúng là không thể ngờ được, cũng không biết đáp lại thế nào. Tôi định gọi chú, chú lại giơ tay cản lại. Chú ngồi xuống, cũng không hề trách tôi, chỉ nhẹ giọng dùng tiếng Trường Sa mà nói: “Đừng nói gì vội, chú hỏi mà, Phan Tử với Tiểu Ca sao rồi?”

Tôi lập tức thuật lại sự việc chúng tôi vừa trải qua, chú Ba nghe xong bèn “chặc” một tiếng: “Thật không ngờ tay Béo chết bầm này nhanh nhạy đến thế mà giờ cũng trúng chiêu.”

“Sao thế?” Tôi nghe chú nói thế, trong lòng cũng khó chịu.

“Rắn ở đây quá tà môn, biết học tiếng người, cái mào gà của nó có thể mô phỏng theo tiếng động nghe được, dù mấy đứa đến đây. Bọn chú mà cũng suýt chút nữa bị chúng nó giỡn mặt đến chết luôn.” Anh người làm đứng bên cạnh nói: “Ở cái nơi quỷ quái này, nghe thấy tiếng động gì cũng không tin được.”

Tôi nhìn Bàn Tử, bèn hỏi chú Ba: “Tên kia thế nào rồi? Không sao chứ?”

“Đã tiêm một mũi huyết thanh rồi, tiếp theo chỉ trông chờ vào mệnh trời thôi.” Chú Ba nhìn đồng hồ đeo tay một chút, nói với tôi: “Mau cởi quần áo.”

“Cởi quần áo? Sao thế ạ?” Tôi còn đang nghĩ cởi làm cái gì, bọn họ đã tự tay động thủ rồi. Loáng cái áo tôi đã bị kéo xuống, tôi bị đè vào vách tường giêng, bị cởi sạch quần áo. Tôi lập tức nghe thấy tiếng người kêu khê “Đệt, có thật!”, không biết là ai nói.

Tôi liền ngơ ngác, mồ hôi lạnh toát ra, đây là ý gì? Trên lưng tôi có cái gì? Định quay đầu lại xem lưng mình thì lại bị đè lại.

“Yên! Đừng nhúc nhích!” Chú Ba nhẹ giọng nói: “Đứng yên như thế!”

Tôi bắt đầu nổi da gà, bèn cảm nhận trên lưng mình xem có cái gì, nhưng cố mãi mà cũng không có cảm giác gì, cái cảm giác giắc hình như có lại hình như không có đấy đúng là khó chịu muốn chết.

“Trên lưng cháu có gì vậy?” Tôi hỏi, mới ho he một câu đã nghe tiếng chú Ba thở dài: “Tổ tông tôi ơi đừng có tò mò nữa, chốc sẽ biết thôi.” Sau đó tôi nghe thấy tiếng quẹt lửa.

“Làm gì đấy?” Tôi kêu thảm. Nghĩ bụng lẽ nào ông tính thiêu sống luôn một anh hùng Tổ quốc à?

Nghĩ rồi tôi liền cảm thấy sau lưng bắt đầu nóng rực lên. Còn chưa kịp chuẩn bị sẵn sàng, đột nhiên tôi cảm thấy trên lưng mình có cái gì động đậy, sau đó cả bọn liền nghe thấy liên tiếp những tiếng kêu phát lên từ sau lưng tôi. Điều khiến tôi rợn gai óc đó là, tiếng kêu đó nghe như tiếng trẻ con.

Tôi chưa kịp suy nghĩ, chú Ba liền xuống tay độc ác luôn, tôi lập tức cảm thấy cái gì đó nóng rẫy liên tiếp đâm vào lưng mình mấy cái liền, nóng đến mức tôi suýt nhảy dựng cả lên, đồng thời tiếng rít quỷ dị kia cũng ngày một chói tai hơn. Sau đó, cái thứ động đậy trên lưng tôi liền rớt bịch xuống, cảm giác giống như có con chạch từ trên lưng rơi xuống vậy.

“Rớt rồi, mau tránh ra!” Không biết là tiếng ai kêu lên, tôi vội vàng đứng

lên, nhưng không biết vì sao chân liền mềm oặt, không đứng thẳng nổi mà loạng choạng vài cái. Nhìn lại, chỉ thấy mấy con gì trắng lợt to bằng cây bút chì, trông cứ như khúc ruột, đang vắt vẻo trên mắt cá chân tôi. Tôi bèn rụt chân lại hất nó rơi xuống, nhưng trong nháy mắt, mấy con gì đó lại động đậy, tôi nhìn thấy rõ ràng những cái răng nọc nho nhỏ trong cái mồm ngoác ra của chúng, nhắm ngay vào chân tôi, nhào đến đớp.

Ngay trong khoảnh khắc đó, bên cạnh liền có người ra tay, chỉ thấy một chớp nhoáng màu đen lóe lên, một tảng đá đập tới, đập chết luôn con thứ nhất, sau đó đá đập loạn xuống, trong nháy mắt, những cái đầu rắn bé xíu đều bị đập nát thành thịt bằm, biến thành một bãi nhầy nhụa.

Tôi co chân lên nhìn, lau mồ hôi lạnh trên mặt, liền thấy đó là mấy con rắn vằn vẹo trông như khúc ruột, trắng lợt, chỉ còn thừa lại cái thân, đang co giật không ngừng. Tôi liền cảm thấy sau lưng có chất nhầy dính dính chảy xuống, lập tức té ngã xuống đất, nôn ọe không ngừng.

Chú Ba lại bỏ thêm mấy nhát dao vào lũ rắn, chém chúng thành hai nửa, rồi mới thở phào nhẹ nhõm. Chú tiện tay ném quần áo cho tôi: “Lau người sạch một chút rồi mặc vào, buộc chặt cổ áo với ống quần vào.”

“Đây...đây là làm sao?” Tôi sờ sờ sau lưng, nói. Nhận ra sau lưng cũng toàn là những con rắn mào gà cực nhỏ, nhưng không phải màu đỏ, mà là màu trắng. Nhỏ vô cùng.

“Đây là rắn con vừa mới ấp nở ra, da còn chưa cứng, cậu vừa lộn trong đầm xác chết kia, thực ra bên dưới lớp bùn trong đầm đó toàn là rắn con như này thôi, hễ cứ có cái gì lộn qua là chúng sẽ bám lên, trước đây hầu ai tất cả tụi này ai cũng bị hết.” Một người nói: “Rắn này dùng răng cắn vào da cậu, chỉ thấy đau một xíu, sau đó lưng cậu liền tê rần lên, dù bị roi da quất cũng chẳng cảm thấy gì, rồi dần dần chúng sẽ chui vào trong da cậu, hút máu cậu, đến khi chúng trưởng thành, độc tính đủ mạnh liền độc chết cậu, rồi mới chui ra khỏi da cậu. Lúc này nó đã hút no máu, nên da mới biến thành màu đỏ.”

Tôi nhìn con rắn kia, lòng vẫn còn sợ hãi, nghĩ chúng đã trèo lên lưng tôi từng khi nào nhỉ, sao tôi chẳng có cảm giác gì cả.

Cái thứ ghê tởm như thế, chui vào trong quần áo tôi thế nào cũng phải có cảm giác kỳ kỳ, không thể nào không hay biết được.

Vừa nghĩ, lại nhớ lúc ở trong nước tôi cứ luôn cảm thấy mắt cá chân mình như bị con gì cắn, hay là chính lúc đó, lũ rắn nhép này đang len lén bò lên người tôi? Nghĩ rồi lại sờ sờ lưng của mình, toàn là dịch nhầy, tởm chết được.

Tôi dùng áo hết chùi lại lau, lại có một nhóm người khác trở về từ đầu đường giếng, thấy chú Ba thì chỉ lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Ông Ba, bên kia cũng không thông, không có cách khác để ra ngoài rồi, làm sao bây giờ?”

Chú Ba đứng lên, suy nghĩ một chút rồi thở dài, gật đầu, nói với người này: “Hết cách, không thể ở đây tiếp được nữa, chúng ta phải quay lại, chỉ có ngày mai mới lại ra được.” Nói rồi lại mắng một tiếng: “Bảo các anh em xuất phát.”

Người nọ gật đầu đáp lời, rồi kêu gọi hết mọi người xung quanh, tất cả đều đứng dậy, lập tức đeo ba lô trang bị lên.

Tôi cũng được người ta đỡ lên, chú Ba thấy tôi hình như có lời muốn nói, liền bảo: “Có gì thì đợi đến khi chúng ta trở về chỗ nghỉ chân đã rồi hãy nói, ở đây quá nguy hiểm, ở trong đường giếng đừng có nói gì, biết chưa?”

Tôi hiểu sự lo lắng của chú, bèn gật đầu ý rằng đã hiểu. Bọn họ lập tức xuất phát, tiếp tục lúi vào sâu trong đường giếng.

Suốt đường lặn lội bôn ba, tôi hoàn toàn không biết mình đang đi về đâu nữa, chỉ biết bốn phía tầm nhìn cực thấp, thỉnh thoảng lại nghe thấy ở sâu trong các ngã rẽ đột nhiên vang vọng tiếng “kèng kẹc kèng kẹc”, cực kỳ gần, cao vút. Hiển nhiên nơi này là hang ổ của bọn chúng, khắp xung quanh chúng tôi toàn là rắn.

Tôi có chút hồi hộp, nhưng mà ở đây có nhiều người, tiếng rắn vừa vang lên, tức thì có người cảnh giác một phương hướng nào đó, ít nhiều cũng khiến tôi an tâm hơn. Xem ra con người quả nhiên là cần cảm giác an toàn.

Cũng không biết đã đi suốt bao lâu, trong lúc đó có đi ngang qua hai đường giếng có nước, tôi ước lượng ít nhất cũng phải một tiếng đồng hồ

rồi, tôi bắt đầu nghe thấy một loại âm thanh vang lên trong đường giếng yên ắng, rất quen, hơn nữa, lại dần dần xuất hiện từng chút từng chút một. Tôi định hỏi, nhưng những người khác suốt chặng đường đều không nói một câu, ngay cả họ khan cũng không có, tôi cũng không tiện hỏi han gì.

Càng đi sâu vào đường giếng, nhiệt độ càng hạ xuống thấp. Lại đi được một quãng, chúng tôi bắt đầu đi qua một số khu bị sụt lở nghiêm trọng, mặt trên còn nhìn thấy dấu vết của rêu xanh khô khốc và dây leo, một số chỗ còn có cả rễ cây còn sống, đây là rễ cây ở phía trên mọc chui cả xuống dưới qua khe nứt của tầng đá. Chắc chắn là đoạn đường này rất gần với mặt đất, có lẽ bên kia tầng đá chính là ánh mặt trời rồi.

Chúng tôi bám vào những rễ cây tạp nham trên vách giếng mà trèo qua, thỉnh thoảng lại loáng thoáng nhìn thấy trong đồng rỗ có những da rắn lộn đã hư thối đen sì, nơi đây có lẽ là khu vực sinh sống sầm uất của lũ rắn. Tôi nghĩ mà ghê, hệ thống cống ngầm phức tạp đến mức này, phỏng chừng có thể sánh ngang với La Mã cổ đại rồi, thật không ngờ nó lại biến thành cái ổ rắn khổng lồ.

Kỹ thuật phòng thủ bằng sinh vật này, ở vùng Tây Vực có thể coi là thuộc loại công nghệ cao rồi, không biết năm xưa vì sao quốc gia này không tiếp tục xung hùng xung bá được, tôi cảm thấy rất có thể là vì cuối cùng cũng có một nước nào đấy đã phát hiện ra phương pháp đối phó với loài rắn độc này.

Khom lưng uốn gối đi mãi, đi mãi cho đến khi tôi có chút vầng vất cả đầu, chúng tôi mới đến được mục tiêu. Từ xa tôi đã thấy láng máng ánh lửa, từ từ đi vào, phát hiện ra đó là một hồ chứa nước khổng lồ hình bậc thang, do sáu đến bảy cái hồ nước nối liền nhau từng nấc trông như ruộng bậc thang hợp lại mà thành. Xung quanh có thể thấy những cột đá, xà nhà bằng đá, đây cứ như là một khu nhà tắm của La Mã cổ đại ở dưới lòng đất vậy, sau khi trèo xuống dưới, lại nhận thấy các vách tường đá xung quanh có vô số những hang đá, hang rất sâu, trông như những hang động vuông vức, hơn nữa, dường như giữa các hang đá đó đều có những con đường mòn và bậc thang đá nối liền nhau, tạo thành những đường hành lang nối giữa các hang động.

Bởi vậy lại có cảm giác đây là một công trình đền thần của tôn giáo vậy. Dù thế nào đi nữa, nơi đây có lẽ không chỉ đơn giản là một hồ chứa

nước. Bởi vì ở đây có dấu vết hoạt động của con người.

Ánh lửa chiếu ra từ trong một hang đá. Chúng tôi đi lên, bước đến một bậc thang đá, đi xuyên qua mấy con đường nối các hang đá liền, rồi tiến vào trong một hang động tương đối rộng rãi, cỡ sáu mươi bảy mươi mét vuông.

Chúng tôi vừa vào liền nhìn thấy các lều trại, túi ngủ và một lượng lớn trang thiết bị đang chất đống ngổn ngang ở bên trong, trong đó còn có hai người ngồi bên đống lửa, chắc là đang trông ngọn lửa, bọn họ quay lưng về phía chúng tôi, dường như không để ý thấy chúng tôi đã quay về.

Toàn bộ đoàn người đã mệt rũ rời, hai cẳng chân quả thực không còn chút sức lực nào.

Tôi được người ta thả xuống, một chân nhảy lò cò mấy bước. Anh chàng dìu tôi thì mệt quá, xoa bóp bả vai rồi đập hai gã đang ngắm lửa kia một cú, nói: “Còn chưa chịu đứng dậy cho cậu Ba ngồi à, sao im như phỗng thế, nói gì đi chứ.”

Tôi vừa định bảo không cần phải khách sáo như thế, hai người kia bỗng nhiên ngã phịch xuống đất. Chúng tôi vừa nhìn, không khỏi ớn lạnh. Sắc mặt hai người nọ đã hóa đen sì, hai cặp mắt trắng dã trợn ngược, hiển nhiên là đã chết.

-----oOo-----

Chương 108: Đêm thứ ba: Chỗ lánh nạn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lặn lội đường xa, tôi đã mệt mỏi đến kiệt sức, thấy tình hình trước mắt như vậy, không kịp phản ứng, chỉ theo phản xạ giật lùi về sau mấy bước, mệt nhọc quá độ mà suýt ngất luôn tại chỗ.

Thế nhưng những người xung quanh nhìn thấy dáng vẻ tôi như vậy lại cười âm lên, sau đó có người nâng hai cổ thi thể lên, đến tận lúc này tôi mới nhận ra, hóa ra hai người chết kia là người giả. Không biết lấy cái gì nhồi nhét vào trong hai bộ đồ lặn, hai cái đầu là hai cái túi chống thấm

đen sì được thổi căng khí, bên trên dán hai cục kẹo cao su đập dẹt, lại còn dính thêm hai cục đá con con vào giữa giả làm con người. Do phải nhìn qua một lớp kính của mặt nạ phòng độc nên mờ mờ không rõ, hơn nữa thân kinh tôi lại nhạy cảm, vừa nhìn thoáng qua liền tưởng người chết thật vậy.

Ngay sau đó tôi cũng tự phì cười, anh chàng nâng người giả lên bèn chuyển hai người giả đó qua chỗ cửa đá. Tôi liền hỏi người bên cạnh, làm vậy để làm gì thế?

Một người liền nói với tôi: “Đề hù rắn đây. Rắn ở đây thành tinh con mẹ nó luôn rồi, chỉ cần ít người đi một tí là nhất định xảy ra chuyện, cho nên tụi tôi chẳng dám để ai ở lại trông doanh địa đâu. Nhưng mà hình như chúng nó không phân rõ được người thật người giả, nên cứ để hai cái này chắn trước cửa, đêm xuống còn ngủ ngon được một tí.”

Nghe giọng điệu anh ta nói thì hiển nhiên đã được cảm nhận sâu sắc sự nguy hiểm của loài rắn này. Sau đó có người lấy ra một quả đạn khói màu vàng giống loại lúc nãy dùng, ném vào trong đồng lửa trại. Loáng cái, khói bốc lên dày đặc, lại có người khác dùng cành cây đập đập phui phui vào đồng trang bị dưới đất.

“Đây là lưu huỳnh, dùng để đuổi rắn.” Anh ta tiếp tục nói.

Đập đập một hồi, hình như không có động tĩnh gì, cả đám mới xiêu xiêu vẹo vẹo ngồi phịch xuống.

Có người lục ra từ trong đồng trang bị thêm mấy người giả làm bằng cành cây ghép vào nhau rất đơn giản, sau đó cởi quần áo của mình xuống, mặc vào cho người giả, rồi cũng đem người giả ra chất đồng ở ngoài cửa, ngay phía trên lỗ hồng do sụt lở.

Làm xong rồi, bầu không khí mới dịu lại được một chút. Kính Dâm bỏ thêm củi vào đồng lửa, sau đó phân thành mấy đồng lửa nữa, không gian bên trong khu di tích nho nhỏ bị ánh lửa chiếu đỏ hồng, mọi người xung quanh bèn lục tục tháo mặt nạ phòng độc xuống. Có người thấy tôi không tháo, liền bảo tôi không sao đâu, anh ta nói, lũ rắn này cực kỳ quái gở, tuyệt đối không dám gần lửa, hơn nữa mọi người vừa mới tra xét một lượt, cơ bản là không có việc gì cả.

Tôi cũng đành tháo mặt nạ phòng độc xuống. Đeo suốt sáu bảy tiếng đồng hồ, mặt mũi như muốn hòa tan luôn, tháo ra được một cái lập tức cảm thấy khoan khoái ngay, mọi thứ trước mắt cũng rõ ràng hẳn lên, tôi cũng nhìn thấy mặt thật của những người làm của chú Ba.

Liếc qua một cái là biết Phan Tử nói thực không sai, ngoài trừ hai ba gương mặt quen thuộc ra thì tất cả ở đây toàn là người mới, xem ra những người làm cũ của chú Ba không còn nhiều nữa.

Chúng tôi chào hỏi nhau, anh chàng ban nãy vừa giải thích với tôi nói anh ta tên gọi là “Đà Bả” (cây lau nhà?), nhóm người này cũng là do anh ta dẫn đến cùng xông pha với chú Ba.

Tôi nghe giọng điệu anh ta có phần không thoải mái, có điều lại không nhận ra được vấn đề ở chỗ nào.

Tay Kính Dâm trông vẫn rất khoai thai nhơn nhơn, vẻ mặt hớn hở nhìn tôi một cái rồi lấy đồ ăn ra xoi. Một đám người cởi giày hơ chân, loáng cái toàn bộ không gian bốc lên một mùi chân thối chua lòm, tôi nghĩ thầm: ôi đệt mợ chỉ cần có cái mùi này, không cần người giả rắn cũng chả dám chui vào.

Đang nghĩ ngợi, chú Ba ngồi xuống bên cạnh tôi, đưa đồ ăn cho tôi. Tôi với chú nhìn nhau, không khỏi cười khỏ, chú bảo: “Mày cười cái rắm chó gì, mẹ kiếp, nếu mày không phải cháu tao, chú mày thực muốn đập chết mày luôn.”

Tôi chả có hơi sức đâu đi cãi giả với ông nữa, có điều lúc này nhìn chú Ba, lại phát hiện lúc này chú hoàn toàn quét sạch cái vẻ ủ rũ hồi còn trong bệnh viện, toàn thân thần thái sáng láng lắm, như thể đã khôi phục được bản sắc kiêu hùng thuở xưa, không khỏi có chút thoải mái, nói: “Chú có đập chết cháu, cháu cũng làm quỷ bám theo. Chú Ba, chúng ta người ngay không làm chuyện mờ ám, thằng cháu chú đây biết việc này mình không thoát khỏi liên can rồi, nếu đổi lại là chú, chú có cho qua được không?”

Chú Ba chắc cũng biết hết ngọn nguồn vì sao tôi lại theo tới đây rồi, bèn châm một điếu thuốc, rít một hơi thật mạnh, cười khỏ đáp: “Thôi, chú Ba mày coi như chịu thua, mày chỉ được cái giống hết thằng bố mày, nhìn bề ngoài thì mềm như bún mà bên trong thì cứng đầu muốn chết. Chú

cũng chả thèm nói mày nữa, đằng nào mày cũng tới rồi, có đuổi cũng không chịu về.”

Tôi nghe răng cười toe toét, hỏi: “Đúng rồi, bọn chú rớt cục là bị sao thế? Sao lại ở trước tụi chấy chừ, không phải Phan Tử đã nói là bọn chú ở bên ngoài đợi tín hiệu sao?”

“Không đợi được nữa, chú Ba cậu biết Văn Cẩm đang ở đây chờ ổng, hơn nữa lại chỉ còn xíu thời gian, sao mà chờ tín hiệu của các cậu được nữa chứ.” Kính Dâm ngồi bên cười nói, vỗ vỗ vai chú Ba: “Ông Ba, lão gia ông thế mà cũng nặng tình gớm nhỉ, hồi tụi mình ở Trường Sa đi karaoke còn không nhìn ra ông có tâm lòng cỡ ấy đây.”

Chú Ba hất tay hấn ra, trợn mắt nhìn hấn một cái, giải thích: “Lúc đó chú nghe bà già kia nói, Văn Cẩm đang ở phía trước chờ bọn mình, chú liền biết có thể đây chính là cơ hội cuối cùng để gặp Văn Cẩm rồi. Dù thế nào cũng không thể bỏ qua được, bằng không, đời này của chú Ba mày thực sự là sống uổng, cho nên chú không thể mạo hiểm dù chỉ một chút. Nói thật ấy, chú Ba mày bây giờ mà được gặp Văn Cẩm một lần này thôi, bảo tao chết ngay tức khắc cũng được.”

Tôi nghe xong liền giật mình: “Chờ chút, nghe bà già nói?” Ngay lập tức tôi liền nhận ra ý chú là đang nói Định Chủ Trác Mã. Tôi liền hoang mang, nghĩ thầm “Không thể nào”, “Nói như vậy, bà ta... cũng truyền lại lời nhắn cho chú ư?”

Nhìn bộ mặt ngơ ngơ ngác ngác của tôi, Kính Dâm liền bật cười khanh khách, chả hiểu cười cái gì. Chú Ba gật đầu, rồi kể lại tình hình lúc hội họp với Kính Dâm cho tôi nghe một lượt.

Hóa ra, tiến độ của chú Ba nhanh hơn so với chúng tôi tưởng tượng rất nhiều. Phan Tử dẫn chúng tôi xuất phát còn chưa được mười mấy tiếng, bọn chú Ba đã chạy được đến thành ma và biết được tình hình rồi. Ngay khi chú đang tưởng mọi việc tiến triển thuận lợi thì, đúng vào nửa đêm, Định Chủ Trác Mã lại tìm được chú, giống hệt như lúc bà ta gặp tôi với Muộn Du Bình vậy, truyền lại lời nhắn của Văn Cẩm.

Chú Ba không thật thà giống bọn tôi, chú bèn lập tức dò hỏi Định Chủ Trác Mã tin tức tỉ mỉ hơn, thế là Định Chủ Trác Mã và chú Ba chơi trò giả vờ thần bí với nhau. Thế nhưng chú Ba há có phải loại người tốt tính

đến thế cơ chứ, hơn nữa, chú vừa nghe tin Văn Cẩm còn sống là là cứ như phát điên phát dở, lập tức gọi người đánh ngựa Trát Tây và cô con dâu Định Chủ Trác Mã, quá trình cụ thể chú Ba không kể với tôi, nhưng đương nhiên là làm rất hung ác, để uy hiếp bà già kia.

Cách này không hề giống như tôi nghĩ, chuyện này tôi thực không làm được, tuy tôi không đồng ý với cách làm của chú Ba, nhưng chắc chắn là nó có hiệu quả. Định Chủ Trác Mã buộc lòng phải tiết lộ tình huống lúc Văn Cẩm để lại lời nhắn, đồng thời cũng kể với chú Ba chuyện tôi và Muộn Du Bình cũng đã nhận được lời nhắn.

“Bà ta kể, năm đó, một tháng sau khi bà ta tách khỏi đội thám hiểm thì đụng phải Văn Cẩm một lần nữa ở Cách Nhĩ Mộc. Lúc đó Văn Cẩm dường như đã trải qua một trận đại biến nào đó, cực kỳ tiêu tụy, hơn nữa, lại như đang tránh né người nào đấy. Bà ta đưa Văn Cẩm về nhà mình ngủ một đêm, ngay nửa đêm, Văn Cẩm giao băng ghi hình cho bà ta, để bà ta giữ gìn.” Chú Ba nói, “Mười mấy năm sau đó, bọn họ cũng không có bất kỳ liên lạc nào với nhau, mãi cho đến mấy tháng trước, đột nhiên bà ta nhận được thư của Văn Cẩm, bảo bà ta gửi ba cuộn băng ghi hình lần lượt gửi đến ba địa chỉ, rồi nói cho bà ta biết, nếu có người nhận có đến hỏi thì nhắn lại cái lời nhắn kia.”

Sau khi biết Văn Cẩm ở Tháp Mộc Đà, chú Ba gần như phát điên, lập tức lên đường tìm ốc đảo nọ. Bởi vì lớp xe chúng tôi bị nổ, cho nên vài ngày cuối tiến độ rất chậm, bọn họ ở phía sau đã vượt lên trước chúng tôi, tiến vào khu vực ốc đảo, nhưng lối vào của bọn họ khác với bọn tôi.

Khi bọn họ hành quân suốt đêm trong rừng mưa, sau đó dựng doanh địa ở khu phế tích kia, đêm hôm ấy, chú Ba dẫn người ra ngoài tìm Văn Cẩm, lúc trở lại, toàn bộ người ở lại đó không thấy đâu nữa, chú Ba biết là đã xảy ra chuyện gì rồi. Đến sáng hôm sau bọn họ lại phát hiện ra khói tín hiệu của chúng tôi, chú Ba bèn đáp trả lại bằng khói đỏ, bảo chúng tôi không được tới gần, sau đó mới dẫn người đi tìm kiếm khắp nơi, suốt đường đi bị lũ rắn dẫn dụ, cuối cùng cũng đến được cái ao bùn kia. Sau đó, bọn họ nghe thấy bên trong miệng thú có tiếng người kêu sợ hãi, bèn lập tức vào trong cứu người. Không ngờ, âm thanh này là do rắn tạo ra.

Chuyện về sau, không cần kể lại.

Sau khi nghe xong, tôi không khỏi buồn cười, tình huống không khác tôi

tưởng tượng là bao. Hồi trước tôi đọc được lời mở đầu trong cuốn sổ của Văn Cẩm, đã liền cảm giác trong đó chắc chắn có phần của chú ba. Có điều giờ đã chứng thực, nhưng ngược lại, tôi lại có chút không tin cho lắm.

Nói như vậy, Định Chủ Trác Mã cũng không biết gì sâu hơn. Bà ta bị bọn A Ninh tìm được, lại một lần nữa được thuê làm người dẫn đường, hoàn toàn là chuyện ngoài ý muốn. Bằng không, địa điểm mà chúng tôi nghe được lời nhắn đó chắc là ở nhà bà ta.

Hướng suy nghĩ của tôi càng ngày càng rõ ràng hơn, một số manh mối nhỏ đã gắn kết lại với nhau: ba người được nhắc đến trong sổ tay của Văn Cẩm chắc hẳn là tôi, Muộn Du Bình và chú Ba. Lúc trước tôi còn tưởng A Ninh nhận được cuộn băng, nhưng sau đó đã xác nhận cuộn băng đó là gửi cho Muộn Du Bình, Muộn Du Bình lần này lại hợp tác với chú Ba, bèn đưa cuộn băng cho A Ninh, để bọn A Ninh có thể tìm thấy Định Chủ Trác Mã, bày ra lần hành động này.

Mũi dùi của tất cả mọi chuyện đều nhắm thẳng vào mục đích lần hành động này của Cầu Đức Khảo. Lần này chính là trận cuối của tất cả mọi người, gần như đã dồn hết mọi tâm trí vào đây.

Nghĩ một hồi, tôi đột nhiên nhớ ra điều gì, bèn hỏi chú Ba: “Chú Ba, chú cũng đã nhận được lời nhắn, vậy thì chú cũng phải nhận được băng ghi hình chứ đúng không?”

Chú Ba giương mắt nhìn tôi một cái, ném tàn thuốc vào đồng lửa trại, gạt đầu đáp: “Đúng.”

“Quả nhiên!” Tôi nghĩ thầm.

“Cuộn băng này, chắc là đã được gửi đến Hàng Châu lúc bọn chú còn ở Cát Lâm, trong lúc không ở nhà, đồ đạc đã chất thành cả đống, cuộn băng lẫn lộn ở đấy. Hồi mới quay về còn chưa phát hiện ra, mãi đến khi sắp xếp cửa hàng mới nhìn thấy.” Chú nhìn tôi nói. “Chứ cũng không phải có ý gạt mày.”

Tôi gạt đầu, lúc này thì tôi tin thực, trong lòng chấn động một phen, bèn nói: “Chú Ba, chú không cảm thấy việc này rất kỳ quái sao? Gửi cho chú, hoặc gửi cho Tiểu Ca, vậy còn hiểu, nhưng mà, vì sao dì Văn Cẩm

lại muốn gửi cho cháu nữa? Lúc mấy người yêu nhau cháu còn bé tí xíu mà, cháu thực không hiểu, chuyện này lẽ nào có liên quan gì đến cháu?”

Hơn nữa, nội dung cuộn băng lại đáng sợ như vậy, người kia có thực là tôi không? Hay là một trò đùa quái ác của ai?

Chú Ba thấy vẻ mặt tôi biến đổi, bèn thở dài nói: “Không, kỳ thực, dì Văn Cẩm nhà mày gửi đề cho mày, là có lý do của nó cả.”

-----oOo-----

Chương 109: Đêm thứ ba: Băng ghi hình

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Lý do gì cơ?” Bên cạnh đồng lửa trại ấm áp, cơn mệt nhọc dần dần nguôi bớt, nhưng những vết thương trên người lại ngày càng đau, toàn thân không chỗ nào là không đau nhức. Nhưng tôi không để ý đến những cảm giác khó chịu đó, mà dồn hết tập trung và chú Ba.

Dưới ánh lửa bập bùng, chú Ba trông có vẻ âm trầm. Chú phun ra một làn khói thuốc lớn, rồi mới nói tiếp: “Chú nói mày có tin không?”

Chú nhìn tôi, tôi lấy làm tức cười, đương nhiên là tôi không tin cho nổi, hồi trước lúc ở bệnh viện tôi đã từng thề sẽ tuyệt đối tin tưởng ông, nhưng tôi đã nuốt lời rồi. Nhưng bản thân ông cũng đâu có nói thật, ván cò giữa chúng tôi dường như đã bị cuốn vào một vòng xoáy chết chóc, trong tình cảnh này, bất kỳ lời giải thích nào của chú cũng chỉ là phí công vô ích.

Chú cười khàn khàn rồi nói: “Nếu chú mà muốn lừa mày, thì âu cũng là có lý do để mà không lừa gạt mày không được. Tất nhiên, một khi đã lừa mày thì sẽ lừa đến tận giây phút cuối cùng, chú đã đoán chắc là dù có nói mày cũng chẳng tin, nói làm chi cho mệt xác, tốt nhất là cứ chờ tìm được cô ấy, rồi mày tự mà hỏi đi.”

Tôi thở dài một hơi, bỗng nhiên cảm thấy ông chú thân thiết biết mấy ngày xưa giây đây đã xa cách vô cùng, tôi có chút không kìm chế được, buột miệng nói: “Chú Ba, cháu thật không hề nghĩ như thế, cháu cũng

muốn trở lại như trước đây, cái hồi mà chú bảo một cháu quyết không bảo hai ấy, nhưng mà, hiện giờ cháu thực sự không nhìn thấu nỗi chú, chúng ta đừng lại cãi nhau một trận nữa được không? Chú nhường thằng cháu chú một tí coi nào.”

Chú Ba nhìn tôi, lại châm thêm điếu thuốc, nói: “Cháu trai, đây là lần cuối cùng, chú bảo đảm. Chú quá mệt mỏi rồi, bây giờ, đích thực là lần cuối cùng.”

Hai chúng tôi nhìn nhau cười khô, đôi bên không ai nói gì, trong lòng tôi khó chịu cực kỳ, không tả nỗi là cái vị gì nữa, chỉ cảm giác như có một nút thắt tắc không thể nào gỡ nổi cứ tắc nghẹn trong lòng tôi, đã thế lại còn không phải nút dây thừng, mà là nút dây thép.

Yên lặng một hồi, chú Ba ngồi bên lại nói với tôi: “Thực ra, chú đã nói với mày rất nhiều lần rồi, chuyện này nước quá sâu, bí mật dính dáng đến nói quá nhiều, ngay bản thân chú cũng không rõ ràng được rốt cuộc chuyện này là như thế nào, cho nên, thực ra thì chú Ba mày cũng hiểu cảm giác của mày lắm.”

Tôi nghĩ bụng ông hiểu cái cục cứt, cứ coi như ông biết ít đi, thì chắc chắn vẫn là biết nhiều hơn tôi cả khối rồi. Trong chuyện này, hai chúng tôi đứng ở hai vị trí hoàn toàn khác nhau, ông thì đứng ngay trung tâm, mà tôi thì giờ thế nào đi nữa cũng chỉ là thằng ở ngoài loi choi hóng chuyện, ngay cả cửa vào cũng tìm không ra.

Nhưng thôi, nhiều lời vô ích, cho dù có thế, tôi cũng đã tới được bước này rồi. Tôi nhìn ra hồ nước ngầm bên ngoài tối đen như mực, không muốn nghĩ đến chuyện này nữa, dù sao thì tôi cũng đã theo kịp ông rồi, trừ phi ông giết chết tôi, bằng không tôi nhất định phải bám theo ông đến tận phút cuối cùng.

Uống vài ngụm trà ớt, chỗ trật khớp của tôi bắt đầu lên cơn đau, tôi vừa xoa xoa, vừa nói lảng sang chuyện khác: “Đúng rồi chú Ba, cuốn băng đi Văn Cẩm gửi cho chú có nội dung gì thế?”

Chú Ba đứng lên bảo tôi tránh ra, sau đó chú lôi từ trong hành lý ra một chiếc laptop. “Chú mày không miêu tả được, tự mày xem đi.”

Tôi đương nhiên là muốn xem, nhưng cũng không ngờ là chú Ba lại chịu

chủ động như thế. Chú đặt chiếc laptop lên ba lô của mình rồi bật lên. Hóa ra nội dung cuốn băng đã được chép vào trong đĩa mềm.

“Chú bảo một thằng người làm chuyên băng ghi hình thành dạng tập tin ấy, tốn đến ba trăm đồng, bản thân chú xem rất nhiều lần rồi, nhưng cũng chẳng nhìn ra được cái gì, mà đừng hy vọng gì nhiều.” Nói rồi mở tập tin ra. “Sắp hết pin rồi, mà xem tạm đi.”

Trên màn hình liền nhảy ra một phần mềm xem video, tôi nhìn quang cảnh chung quanh, cảm giác tình huống lúc này có chút quái gở. Đây là đang ở đâu chứ, ấy vậy mà giờ tôi lại đang xem laptop, lúc này cảm giác “thám hiểm” cũng biến đổi luôn.

Chú Ba rõ ràng không muốn xem nữa, thấy laptop cho tôi rồi đi ra ngoài. Ở bên đó hình như có người phát hiện ra cái gì đó, bảo chú qua xem. Kính Râm chột xúm lại, ngồi sau lưng tôi, trông dáng vẻ cứ như là đang chuẩn bị xem phim ấy.

Người này làm tôi cảm thấy rất không tự nhiên. Tôi liếc nhìn hẩn một cái, hẩn vốn không để tâm, thấy tôi nhìn hẩn hẩn cũng chuyển sang nhìn tôi.

Tôi hết cách, thăm than rớt cuộc đây là cái loại người nào vậy trời, đành thay đổi sang tư thế ngồi cho thoải mái, bấm Play, bắt đầu cẩn thận nhìn vào màn hình.

Sau khi bấm Play, đầu tiên là toàn bộ màn hình tối đen, sau đó từ trong loa phát ra những tiếng ồn ào vô cùng, vừa rất quen lại vừa không nghe ra được là cái gì. Động tai lên nghe mãi mới nhận ra, hóa ra đó là tiếng nước chảy.

Màn hình toàn màu đen, không nhìn thấy gì cả dù chỉ một chút ánh sáng biến đổi, nhưng từ loa lại phát ra tiếng nước chảy, chứng tỏ đoạn phim vẫn đang chạy, thỉnh thoảng lại xen lẫn vài tiếng âm âm vọng từ xa xa, có thể tưởng tượng, lúc cuộn băng này đang được quay thì ở hai bên đang có nước chảy xiết, hoặc là đang ở gần một thác nước nào đó, có lẽ còn chưa mở nắp ống kính máy quay, hoặc là vì để che mưa nên không quay được hình ảnh gì.

Tiếng nước vẫn liên tục vang lên, chột xa chột gần, chắc là máy quay

đang được di chuyển.

Khoảng chừng năm phút sau, ngoài tiếng nước ra tôi còn nghe thấy tiếng vài người thở dốc và tiếng bước chân dẫm lên đá vụn, tiếng bước chân rất loạn, hơn nữa lại chậm, nghe thì cảm thấy đó là vài người đang tập tễnh bước đi, nhưng mấy âm thanh này chỉ xuất hiện một lúc rồi lại im bật, tiếp theo lại chỉ còn tiếng nước.

Tôi có hơi ngạc nhiên, cuộn băng đầu tiên tôi nhận được ở Cát Lâm có nội dung là cảnh Hoắc Linh đang chài đầu ở dưới tầng hầm ngầm trong trại an dưỡng bí hiểm ở Cách Nhĩ Mộc.

Cuộn băng thứ hai do A Ninh mang tới, nội dung là một người có dáng vẻ cực kỳ giống tôi đang bò lết ngay giữa đại sảnh trong trại an dưỡng Cách Nhĩ Mộc.

Tôi còn tưởng cuộn băng thứ ba chí ít cũng phải có liên quan gì đó đến trại an dưỡng, nhưng bây giờ xem ra hình như là được quay ở bên ngoài.

Tôi lập tức nhớ lại trận mưa to khi chúng tôi tới đây, ở trong rừng rậm cũng xuất hiện những dòng suối chảy xiết, chẳng lẽ nội dung cuộn băng này chính là lúc đội ngũ của Văn Cẩm năm xưa tiến vào thung lũng này ư? Đây là một tin tức vô cùng quan trọng.

Nghe tiếp, tiếp theo vẫn là tiếng nước chảy lúc gần lúc xa, hình như máy quay lại bắt đầu di chuyển.

Hai cuộn băng lúc trước tôi xem cũng như thế này, cực kỳ đơn điệu, cho nên tôi tự biết mình không được sót ruột. Điều làm tôi giật mình kinh ngạc đó là tên Kính Sâm ở bên cạnh cũng ngồi xem đến là chăm chú.

Kiên nhẫn xem được khoảng hai mươi phút, tiếng nước mới dần dần giảm bớt. Tiếng nước rào rào dần dần trở thành tiếng nước vọng xa xa khi ở trong phòng mà nghe mưa rơi bên ngoài vậy. Cùng lúc đó, tiếng thở dốc của mấy người lại vang lên một lần nữa, lúc này nghe đã rõ ràng hơn nhiều, nhưng còn kèm theo tiếng chim hót, cảm giác hình như mấy người này đã tìm được chỗ cách xa khu vực nước chảy, đây là một không gian tương đối kín đáo.

Sau đó, chúng tôi nghe thấy tiếng người đầu tiên vang lên trong toàn bộ

đoạn phim, đó là tiếng một phụ nữ, hình như người này đã sức cùng lực kiệt, thở hồng hộc mà nói: “Đây là nơi nào? Chúng ta đã đi ra chưa?”

Không ai trả lời cô, khắp xung quanh chỉ có tiếng thở dốc và tiếng đồ vật va chạm vào nhau loảng xoảng, trên màn hình vẫn rất một màu đen, tôi không khỏi có chút buồn bực, nhưng nghe tiếng thì không thể tua nhanh được, chỉ đành kiên nhẫn tập trung xem.

Sau câu nói kia của cô gái một lúc rất lâu, cũng chỉ toàn tiếng trang bị đặt xuống đất cùng tiếng ho su sụ, rồi tiếng thở dài, rất lâu sau mới có tiếng đàn ông nói chuyện, cũng không phải trả lời cô gái kia, mà là hỏi một người khác: “Có thuốc lá không?”

Giọng nói này vang lên rất xa, na ná như âm thanh nền vậy, nếu không dỏng tai lên nghe kỹ thì không hiểu được. Nhưng điều khiến tôi ấn tượng rất sâu, đó là giọng nói người này lại có khẩu âm vùng Miền Nam.

Cũng không ai trả lời anh ta. Chúng tôi cũng không biết anh ta đã có thuốc lá hay chưa nữa, nhưng sau đó chúng tôi nghe thấy một tiếng kim loại rơi xuống đất rất to, sau đó, người đàn ông đòi thuốc lá kia mắng: “Cẩn thận chút.”

Sau đó lại im lặng, hình như máy quay đã dời sang bên ngoài, hoặc là người cầm máy quay đã quay lại chỗ gần khu vực nước xiết kia, tiếng nước lại to lên, có điều chỉ máy phút sau lại quay về như cũ. Giọng người vừa đòi thuốc lá lại vang lên: “Rất cuộc chúng ta lại đi hướng nào đây?”

Không ai trả lời anh ta, tất cả vẫn như trước, đoạn phim vẫn chạy, nhích dần lên từng chút một, nhưng màn hình vẫn đen sì.

Tôi kiên nhẫn ngồi xem, từng giây từng phút trôi qua, ngay cả tôi cũng bắt đầu thấy không kiên nhẫn nổi nữa. Ngay khi tôi không chịu nổi nữa, định tua về sau một chút, thì Kính Râm ngồi bên túm lấy tay tôi giữ lại.

Tôi thâm lấy làm lạ, nghĩ bụng hẳn tính làm gì vậy, bỗng nhiên từ trong loa lại vang lên một câu tương đối lưu loát, khẩu âm Tây Bắc rất nặng, hình như người này giật mình hoảng sợ, kêu lên: Nghe kìa, có tiếng động, mấy thứ kia lại tới rồi!

Tiếp theo là xông xáo một trận, sau đó người khẩu âm Mân Nam kia ðe thấp giọng xuống quát: Tất cả ðừng ồn!

Những người này hình như ðều ðược huấn luyện rất nghiêm chỉnh rồi, lời vừa dứt, loa hoàn toàn im bật, tất cả mọi âm thanh trong nháy mắt liền biến mất trong tiếng nước làm nền. Vừa im bật một cái, tôi chợt nghe thấy trong tiếng nước kia quả nhiên có một tiếng ðộng rất khác thường, nó hòa cùng tiếng nước chảy cho nên không nghe rõ cho lắm.

Thần kinh tôi lập tức căng thẳng, vội vã chồm ðến bên cạnh loa mà nghe, chỉ cảm thấy tiếng ðộng khác thường kia chắc chắn tôi ðã nghe thấy ở ðâu rồi.

Quả nhiên, tiếng ðộng kia từ xa ðến gần, tôi càng nghe càng thấy quen, nghe mãi, rồi chợt tôi không tìm ðược cơn run rẩy. Một cơn ón lạnh chạy dọc toàn thân làm lông tơ tôi dựng ðứng hết cả lên.

Tôi nhớ ra ðây là tiếng ðộng gì rồi.

Ðây là tiếng kèn hiệu vang lên ở sâu tít trong hẻm núi ngậm trước khi Muộn Du Bình bước vào trong cánh cửa Thanh ðồng khổng lồ.

-----oOo-----

Chương 110: Hiệu lệnh tập kết

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôi nghe mà toàn thân lạnh ngắt: chắc chắn không sai. Ðây chính là tiếng kèn hiệu vang lên trước khi cửa Thanh ðồng mở ra.

Trải nghiệm quý quái lúc ðó chỉ có tôi với Bàn Tử là tận mắt chứng kiến, hôm nay nhớ lại mà cứ như hiển hiện ra ngay trước mắt, nghe mấy lần liền nhớ lại hết, quả thực chính là nó chứ không còn nghi ngờ gì nữa.

Hai cuộn băng ghi hình lúc trước ðã quái gỡ lắm rồi, tôi vốn ðã chuẩn bị sẵn tinh thần, thần kinh của tôi ðã ðủ ðể chịu ðựng ðược. Hơi bình tĩnh lại một chút, tôi mới thoát khỏi cơn run rẩy, không khỏi âm thầm thở dài.

Có lẽ cuộn băng này được nhóm Văn Cẩm quay ở trước cánh cửa Thanh Đồng khổng lồ dưới đáy núi Trường Bạch. Hơn nữa, nghe tiếng động thì hình như bọn họ đã đi đến tận cuối hẻm núi ngầm, thậm chí, có khả năng bọn họ đã ở ngay trước cánh cửa rồi.

Chỉ dựa vào vài câu đối thoại, tôi gần như có thể tưởng tượng lại tình cảnh lúc đó. Tiếng kèn hiệu vang lên, chắc chắn con quái vật mặt ngựa liền xuất hiện, người trong cuộn băng hình như rất kỳ mấy thứ này, lập tức im bật lại, ần nấp. Hơn nữa, nghe giọng điệu thì có lẽ bọn họ không chỉ một lập gặp phải cảnh ngộ này.

Đây cũng là một chút đầu mối nho nhỏ. Theo như cuộn băng này thì sự việc mà tôi và Bàn Tử đã gặp phải không phải là trường hợp đặc biệt, khi đó cũng chắc chắn không phải ảo giác của bọn tôi. Có điều, tạm thời tôi vẫn chưa biết nên ghép mảnh đầu mối nho nhỏ này vào chỗ nào.

Tôi tiếp tục lắng nghe, tiếng kèn hiệu vang lên được một lúc rồi dần dần im lặng, trong tiếng kèn vang lên chỉ toàn là tiếng nước chảy, tôi vẫn đang mong chờ sự việc xảy ra tiếp theo đó, nhưng tôi liên phát hiện ra thước phim này đã gần kết thúc rồi, đoạn sau hình như không còn nhiều nội dung nữa.

Tôi nhẩn nhẩn lại, tiếp tục lắng nghe, quả không sai, chỉ được mấy phút sau là hết, trên màn hình chỉ còn một màu đen kịt, không có gì cả, quả đúng như lời chú Ba nói, không nhìn ra được điều gì cả.

Tôi bật lại đoạn phim, lắng nghe một lần nữa, cẩn thận tìm kiếm từng chút manh mối nhỏ trong đó, rất sợ bỏ lỡ thứ gì đó, thế nhưng vẫn không có thu hoạch mới nào. Tôi biết tính cách chú Ba, chắc chắn chú cũng đã nghiên cứu kỹ lưỡng lắm rồi, chú bảo không có thì nhất định là không có.

Gập máy tính lại, tôi liền đau cả đầu. Xem ra, muốn tìm manh mối trong cuộn băng ghi hình này là không có khả năng rồi. Vậy tức nghĩa là, khi Văn Cẩm gửi những cuộn băng này cũng không hề nghĩ đến việc người nhận cuộn băng sẽ ra sao, có lẽ nội dung trong cuộn băng không phải vấn đề cốt lõi.

Kính Râm ngồi bên cạnh nhìn dáng vẻ tôi, cũng cười cười bất đắc dĩ, vỗ

võ vai tôi, đứng dậy rồi ngồi xuống ngay đối diện tôi.

Khắp bốn phía đã vang lên tiếng ngáy khò khò, hiển nhiên là có người đang ngủ. Những người còn lại cũng chỉ thỉnh thoảng vang lên vài tiếng xì xào. Hơi ấm của đồng lửa, ánh lửa lập lòe cùng tiếng củi lửa tanh tách khiến tôi thư thái hơn, quãng đường bốn ba lúc trước quá đổi mệt mỏi, trong lúc nhất thời, cảnh tượng trước mắt này khiến tôi cảm thấy có chút không quen.

Bản thân tôi vốn cũng vô cùng mệt mỏi, nhưng lại có cuộn băng này kích thích tinh thần lên. Tôi muốn ép mình nghỉ ngơi một chút, nhưng lại nhận ra đầu óc mình không chịu nghỉ ngơi mà cứ nghĩ ngợi miên man. Lúc này, chú Ba đầu đầy bùn đất đã quay lại, trên người còn thoang thoang mùi nước đá, nhưng vẻ mặt có một chút khác thường, không biết vừa nãy đi làm cái gì.

Chú thấy tôi đã tắt máy tính, bèn hỏi, sao rồi?

Tôi lắc đầu nói không có manh mối gì, đúng là không có manh mối gì thực, chỉ nghe được mỗi tiếng động, chả có kèm theo tí hình ảnh gì, cuộn băng này chẳng giúp hiểu rõ sự việc thêm được tí nào.

Chú Ba đã sớm đoán được kết quả này, thờ dài không nói gì. Tôi hỏi chú sao thế, làm sao mà lại thành thế này.

Chú bảo: “Có một tên người làm phát hiện ra một vài thứ thú vị.” Rồi chỉ vào một bên miệng cống. Tôi liếc nhìn qua, thì ra đó là chỗ bọn họ đi tiểu, thảo nào hơi thôi thế. Với tính cách chú Ba, chả lẽ lại vừa chui xuống dưới đó?

Chú Ba nói vật thú vị kia nằm ở dưới miệng cống này, “Bản lăm”, chú chỉ vào bùn đất và rong rêu dính đầy trên người mình. Nói đoạn, chú đập mấy gã đang ngủ, bảo bọn họ đứng lên chuẩn bị dây thừng.

Tôi đi tới xem, nhìn thấy miệng cống này thông xuống bên dưới khá là sâu do bị hư hỏng nặng lúc khu phế tích này bị sập, gạch đá bên dưới móp méo vỡ vụn cả, các viên gạch đá ở quanh bốn vách tường đều bị lệch vị trí, sụt xuống thành nhiều lỗ thủng, để lộ ra lớp đất cát bên dưới. Lớp đất cát cũng nứt vỡ, để lộ ra một khe nứt rất lớn. Do khe hở đó nằm gần như là vuông góc với mặt đất, cho nên người của chú Ba liền coi nó

như hổ xí.

Địa chất ở hoang mạc này chỉ có cát, ở dưới đây đã là khá sâu rồi, cho nên chất đất ở đây có lẽ tương đối rắn chắc, khe hở nọ nứt vào đến tận tầng cát, có thể là hình thành do địa chấn, đi thẳng vào trong có thể nhìn thấy các dấu vết của địa chấn, chứng tỏ trong suốt ngàn năm qua nơi này đã trải qua mấy lần tai họa, có dấu vết như vậy cũng không quái lạ gì.

Chú Ba nói vật thú vị đang nằm ở trong đó, nhưng tôi đứng đây nhìn không thấy cái gì cả, cái khe nứt chỉ rộng cỡ một người, ánh sáng đèn pin không chiếu vào sâu bên trong được.

Thề lức mấy người kia rõ ràng là rất tốt, vừa dậy được vài giây đã tỉnh táo hẳn lại, chú Ba vừa kể lại sự việc, bọn họ không nói hai lời lập tức chuẩn bị. Tôi thấy bọn họ hình như định chui xuống dưới đó.

Tôi lập tức cảm thấy vô cùng bất thường, cái khe nứt này quá hẹp. Cứ chui xuống như thế, trước ngực sau lưng đều vướng, lại còn phải co người mới chui vào trong khe nứt kia được. Hơn nữa, bên trong khe nứt trơn trượt vô cùng, chỉ sợ bị mắc kẹt luôn trong đó ấy chứ.

“Hóa ra bên ngoài khe nứt này có một lớp cát bùn che khuất, tôi đá một bãi liền rửa trôi lớp cát ấy đi, mới lộ ra cái khe này.” Một người nói.

Kính Râm bịt mũi miệng, tay quạt quạt xua đi mùi khai nước tiểu, cả giận nói: “Đạo này chú em hỏa khí lớn gớm.”

“Còn không phải tại bị giày vò lâu quá, sinh tí là ngủm cù đèo luôn, hỏa khí còn không lớn à?” Đám người kia vẻ mặt hết sức đau khổ.

Chú Ba nhìn chằm chằm khe nứt kia, nói: “Vào cái nghề này rồi thì đừng có lẩm nhảm, tiền mà dễ kiếm thì cũng chả đến lượt chú mày ngon xoi. Dọn dẹp một chút, lấy dây thừng ra, tôi với Hạt Tử xuống đó xem chút.”

Tôi lập tức ngăn chú Ba lại: “Trong mấy khe nứt kiểu này dễ chừng hay có rắn, ở chỗ chật hẹp thế lỡ gặp rắn, muốn chạy cũng chẳng chạy nổi, chú làm gì mà nóng vội thế, sao không đến đến tầng sáng hăng tính?”

“Cái con mọt sách này, ở đây có nắng cũng chả chiếu đến đâu, trời sáng vẫn phải dùng đèn pin, như nhau hết.” Chú Ba nói, một gã người làm bên

cạnh đã thắt xong dây thừng. Chú Ba hiển nhiên là muốn tự mình xuống, bèn buộc dây lên người mình.

Tôi lại càng cảm thấy không ổn, nói: “Thì cứ cho người làm xuống trước thăm dò xem sao, cái bộ xương già khom nhà chú, đến lúc này rồi còn ra vẻ cứng làm gì?”

Chú Ba bèn nở nụ cười hết sức quái gở, như thể là bất đắc dĩ, trước hết chú vịn trái đạn khói lưu huỳnh nọ, ném vào bên trong khe nứt. Sau đó liền đón lấy đèn mỏ. “Chú Ba mày khắc có chùng mực, xuống dưới xem một tí, rồi lập tức lên ngay.”

Sau đó, Kính Râm ở bên cạnh đã mặc xong bộ đồ ôm sát người, hẳn cùng chú Ba phối hợp tác chiến, cầm đạn lưu huỳnh, cùng chú Ba bám theo dây thừng mà chui xuống dưới.

Tôi đứng phía trên nhìn xem mà cứ nơm nớp, miệng cống vốn không quá chật hẹp, nhưng lại rất nghiêng, nhìn chú Ba và Kính Râm bám sợi thừng mà xuống từng chút một, tiến vào trong vùng bóng tối mịt mù, càng ngày càng xa, tôi cứ có cảm giác sẽ xảy ra chuyện gì đó.

Nhưng mà hiển nhiên là tôi đã lo lắng quá nhiều, khoảng cách hình như gần hơn so với tưởng tượng của tôi nhiều. Chỉ mấy phút sau bọn họ đã đến ngay chỗ cái khe.

Người phía trên lập tức ngừng thả dây, lúc này, mấy bóng người đã chồng chéo lên nhau, chúng tôi đã không còn nhìn thấy rõ bọn họ đang làm gì nữa rồi. Chỉ nhìn thấy ánh đèn pin lắc qua lắc lại, lướt qua vách đá loang loáng. Cảnh này làm tôi cứ có cảm giác như trở lại chỗ thiên đạo dưới ngôi mộ đáy biển nọ.

Bọn họ dừng lại một lúc, Kính Râm bèn ra hiệu với bên trên. Thấy tín hiệu, mấy người kia kéo dây bèn sừng sốt.

Tôi hỏi bọn họ đó là tín hiệu gì thế. Một người đáp: “Ông Ba nói, bọn họ phải tiếp tục đi xuống nữa.”

Chú Ba ở ngay dưới, chúng tôi không dám lớn tiếng gọi, cho nên cũng không có cách nào hỏi rõ nguyên nhân và tình hình dưới đó, mà nhóm người này dĩ nhiên là chỉ nghe lệnh chú Ba, sai đâu đánh đó thôi, tôi

cũng không ngăn cản được, chỉ có thể âm thầm chửi bậy. Trong lòng tôi lại bắt đầu ngứa ngáy.

Rõ ràng chú Ba ở dưới có tiến triển gì mới, bằng không sẽ không có quyết định võ đoán như vậy.

Sợi dây tiếp tục được thả xuống, liền nhìn thấy bọn họ cũng không đi xuống nữa, mà bò vào trong khe nứt ở một phía. Hai người cùng chui vào thì hơi miễn cưỡng, mà chỉ loáng cái, chúng tôi đã không nhìn thấy bóng chú Ba đâu rồi, chỉ có ánh sáng từ sâu bên trong cái khe thi thoảng lại loang loáng rọi ra ngoài.

Ngay đến cả anh giữ dây thừng cũng bắt đầu toát mồ hôi lạnh, cả đám người không ngủ xúm xít hết cả lại, bầu không khí tự nhiên trở nên hết sức nặng nề.

Chờ ở bên trên khoảng một tiếng đồng hồ, chú Ba ở dưới mới phát tín hiệu lên, đám người bên trên chờ mãi cũng sắp hóa đá cả rồi, lập tức kéo dây. Dần dần, Kính Râm được kéo ra ngoài trước tiên, nhưng tôi lại không nhìn thấy chú Ba đâu.

Trong lòng tôi hẫng một cái, vừa định mở mồm nói thì chợt nghe gã Kính Râm sặc mùi bùn và nước tiểu nói với tôi: “Cậu Ba, ông Ba bảo cậu xuống dưới ngay.”

-----oOo-----

Chương 111: Thâm nhập

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thê chất của tôi kém nhất ở đây, vốn là có chết cũng không dám động đậy gì, chú Ba biết rõ điều này, nhưng vẫn bảo tôi xuống dưới, đương nhiên không phải là để tôi rèn luyện tí sức khỏe rồi. Tôi nghĩ chú làm vậy chắc chắn là có lý do của mình. Nhưng mà ngửi mùi khăm khăm bốc lên dưới giếng, tôi thực sự là chẳng muốn chui xuống tí nào.

Có điều không muốn cũng chẳng được, tất cả mọi người đều đổ dồn vào nhìn tôi. Một phần là tôi cũng tò mò dưới kia có cái gì lắm, một phần

nữa là lời nói của gã Kính Râm kia chẳng chừa một khe hở cho tôi từ chối, cuối cùng tôi đành phải để Kính Râm giúp đỡ, luôn theo cái khe chui xuống phía dưới.

Có lẽ là yếu tố tâm lý đã càng gia tăng thêm ảo giác của tôi, sau khi xuống đến phía dưới, tôi lập tức ngửi thấy mùi nước đá khai ngòm, khiến tôi không hít thở nổi. Hơn nữa, con đường cũng không dễ đi như tôi từng tưởng tượng, góc chênh rất lớn, nhìn chú Ba chui vào dễ dàng thế thôi, chứ thực ra phải dùng hết sức lực mà đạp xuống cả đấy. Tôi trượt chân một cái, tức thì toàn thân dính đầy nước tiểu lẫn bùn lầy và rong rêu. Không khỏi nhú mày.

Kính Râm ở ngay phía trên tôi, cười nói: “Ngại quá, người anh em, cơ mà thôi, nước tiểu tốt cho da lắm đấy.”

“Mẹ kiếp, may mà không để mấy ông kia ỉa xuống đây đây.” Tôi chửi thề.

Hắn ta cười hề hề, người phía trên nghe thấy, cứ tưởng chúng tôi gặp phải chuyện gì, bèn ngừng thả dây. Hắn bèn ra tín hiệu với phía trên, để bọn họ tiếp tục thả dây xuống.

Chẳng mấy chốc khắp bốn phía trở nên tối đen, do nơi này quá chật hẹp, thậm chí còn không ngẩng được đầu lên, cho nên tôi chẳng nhìn thấy gì cả ngoài ánh sáng đèn pin của Kính Râm. Cũng may là chui xuống, chứ trèo lên thì còn mệt nữa.

Tôi thấy gã này vẫn đeo kính râm, bèn không kìm được mà hỏi: “Anh đeo kính thế thì có nhìn thấy gì không đấy?”

Hắn ta nhìn tôi cười: “Đeo vào nhìn còn rõ hơn không đeo.”

Tôi không hiểu hắn ta có ý gì, có điều hắn không muốn giải thích, tôi cũng không hỏi nhiều nữa.

Thẳng đường xuống, chẳng mấy chốc đã đến cái khe nứt kia. Vừa chiếu đèn một cái liền nhìn thấy trong đó còn có một cái hang khác, khe hở chỉ đủ để một người vừa khít chui vào. Chui vào xong liền nhận thấy, tuy cái khe rất chật hẹp, nhưng lại sâu vô cùng, hơn nữa cả hai đầu trên dưới đều

còn sâu tít tấp nữa, cứ như thể cả một quả núi khổng lồ bị bỏ làm đôi, mà nơi tôi sắp chui vào đây chính là kẽ hở nơi đao chém vậy.

Hơn nữa, điều làm tôi giật mình đó là, trên vách khe nứt lõm chồm toàn hốc, cứ như những am thờ Phật trong hang đá vậy. Những cái hốc đó được đục ra từng cái từng cái một trên vách đất trong khe hở này, trong mỗi cái hốc lại có một cái kén bằng bùn khô, dính vào trong đáy hốc bằng bùn nhão, lẫn lộn cùng với mấy đoạn rễ đứt. Kén bùn khô đến nứt cả ra, cứ như cục xà bông khô cứng vậy.

Nhìn khắp trên dưới trái phải toàn là những cái hốc như thế, vừa chiếu đèn pin vào sâu trong khe nứt, chỗ nào ánh đèn pin chiếu đến cũng thấy toàn hốc là hốc.

Chúng tôi len vào trong khe nứt, tôi sờ soạng đất cát bên trong một chút, ấy thế mà đất cứng như đá vậy, chất đất ở đây là chắc là tầng tích tụ rồi, cực kỳ ẩm ướt, lại chứa nhiều nước. Tôi lại cố nhích vào trong, loáng cái đã xuống đến bên cạnh một cái kén bùn. Tôi định sờ một cái xem sao, nhưng Kính Râm lại quát tôi một tiếng, không cho tôi sờ vào, nói: “Cẩn thận, đừng có sờ vào mấy cái kén bùn này.” “Bên trong kén bùn là cái gì thế?” Tôi hỏi.

“Người chết.” Hấn chiếu đèn vào một cái kén trong số đó. Kén bùn đó đã vỡ. Lộ ra mấy khúc xương trắng hếu bên trong. “Khúc chi táng, có thể đây là đường giếng từ thời nguyên thủy nhất ở nơi này, trong không lát đá, chỉ là mấy khe núi được san phẳng bằng bùn mà thôi, về sau bị sử dụng như một mộ huyết.”

“Mộ? Cái chỗ này á?” Tôi buồn bực nói.

“Xây dựng công trình kiểu này chắc chắn sẽ có rất nhiều người chết, có lẽ bọn họ là nô lệ hoặc tù binh của nước khác, chết ở đây, không thể chuyển ra ngoài mai táng, bèn chôn luôn ngay tại chỗ. Ở mép Trường Thành cũng có không ít hố chôn kiểu này rồi.” Kính Râm nói. “Đến rồi.”

Tôi nhìn xuống, vẫn chưa đến tận đáy khe nứt, nhưng ở một bên vách khe lại có một khe hở khác nữa, có ánh đèn pin loang loáng, hiển nhiên chú Ba đang ở bên trong.

Kính Râm ra tín hiệu, sợi dây dừng lại, chúng tôi cẩn thận bám xuống,

chú Ba ở trong kéo tôi vào.

Đây là một khe hở hết sức chật hẹp, khổ nhất là nó cực kỳ thấp, chỉ cao khoảng nửa người, tôi phải khom lưng mới chui vào được. Chân đau muốn chết, vừa vào trong liền ngã ngồi luôn xuống đất. Tiếp theo đó, Kính Râm cũng khom lưng chui vào.

Đưa mắt nhìn xung quanh, tôi nhìn thấy hai bên vách khe là mấy hàng kén bùn bọc bằng bùn khô lẫn những mẩu rễ cây li ti nằm lọt thỏm trong các hốc, ở đây tôi còn nghe thấy tiếng nước chảy ngầm dưới khu phế tích. Đi sâu vào trong nhìn tiếp, tôi phát hiện ra trong khe này còn có một vết nứt khác dẫn ra một đầu khác của đường giếng bằng đá lúc trước. Chứng tỏ động đất đã khiến tầng đất ở đây nứt toác ra thành các khe nhỏ, nối liền hai đầu đường giếng cách nhau rất xa, cho chúng tôi một lối đi tắt.

Bên trong đường giếng lộn xộn vô cùng, cũng đầy các vết nứt vỡ, rõ ràng lúc khu phế tích sụp đổ đã tạo nên vô vàn những khe nứt như vậy.

Tôi bèn hỏi chú Ba: “Sao chú lại kêu cháu xuống?”

“Chú cho mày xem cái này.” Chú nói, ý bảo tôi đi theo. Chúng tôi cứ ngồi xổm mà lết đi trong cái khe bé tí một hồi, sau đó chú dùng đèn pin chỉ vào một bên vách tường đất dày đặc rễ cây.

Mới đầu tôi còn không nhìn rõ đó là cái gì, bởi vì nhiều rễ cây dính vào vách tường đất quá. Lại gần nhìn kỹ, tôi mới nhìn thấy trên vách có một hàng chữ do người khắc vào, hình như là mấy chữ cái tiếng Anh, tôi âm thầm giật mình kinh ngạc, chớp lấy đèn pin của chú Ba mà chiếu, nhìn cho thật kỹ, rồi kêu lên “Ai da” một tiếng.

Chú Ba bảo: “Mày xem xem, có giống cái ký hiệu mà mày từng thấy ở trong núi Trường Bạch không, có phải ký hiệu mà Tiểu Ca để lại không?”

Tôi vội vàng gật đầu. Đây chính là ký hiệu mà Muộn Du Bình từng khắc ở trong núi Trường Bạch, tôi bắt đầu chửi um lên trong bụng, mẹ kiếp chẳng lẽ Muộn Du Bình vừa đi qua đây à?

“Sao chú phát hiện ra cái này?” Tôi hỏi.

Chú lau vết bùn trên mặt, nói: “Không quan trọng, mày xác định chắc chắn đây là nét chữ của Tiểu Ca chứ? Không phải người khác khắc cùng một ký hiệu đúng không?”

Tôi không rõ ý của chú, bèn gật đầu khẳng định. Chú lập tức ngoắc Kính Râm lại, nói: “Hạt Tử, bảo người phía trên xuống hết đây cho ông. Tụi mình tìm được lối vào rồi.”

Kính Râm gật đầu, lui ra ngoài, ra tín hiệu với người phía trên.

Tôi hỏi chú Ba rốt cục thế này là thế nào, chú Ba bảo: “Mày nhìn kỹ cái ký hiệu này xem, cảm giác có cái gì khác với cái ở Trường Bạch không?”

“Khác á?” Tôi nhất thời không hiểu ý chú Ba, ghé sát mắt vào mà nhìn, chợt nhận thấy ký hiệu này có bám bụi xám tro.

Ký hiệu khắc vào đất cát, chất đất này không thích hợp để chạm khắc bất kỳ cái gì, bởi nó tuy rắn nhưng rất giòn, nếu lực quá yếu thì không khắc ra được dấu vết gì, lực quá mạnh thì có nguy cơ cả tảng đất sụp ngay. Ký hiệu này có hơi phức tạp, chứng tỏ lúc khắc phải hết sức cẩn thận, mà ký hiệu đã bám bụi xám ngắt, thì là dấu vết oxy hóa qua năm này tháng nọ, mà lớp bụi trong ký hiệu nếu gần như tiếp với màu đất xung quanh, thì chứng tỏ, ký hiệu này đã được khắc từ cách đây khá lâu rồi.

“Không đúng.” Tôi bèn ngờ vực nói: “Đây là ký hiệu đã cũ lắm rồi! Chú để cháu xem lại xem...”

Chú Ba nói: “Không cần, nếu bút tích đúng, vậy không sai rồi, đây chính là do Tiểu Ca khắc, có điều không phải khắc trong mấy ngày này, mà là từ lần trước khi cậu ta đến đây.”

-----oOo-----

Chương 112: Ký hiệu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôi lắc đầu, đầu óc loạn lên như một mớ bùn nhão: “Cháu không hiểu, cái gì mà lần trước cơ, hấn ta đã từng tới đây rồi à?”

Chú Ba lần sờ ký hiệu, “Đúng thế, trong khu phế tích này chú đã nhìn thấy ký hiệu này không dưới một lần rồi, đâu đâu cũng có, chú chính là đi theo ký hiệu này nên mới đi xuyên qua khu rừng rậm với tốc độ nhanh nhất, đến được chỗ doanh địa kia. Có điều, lúc đó chú còn không dám khẳng định ký hiệu này là do Tiểu Ca để lại, hiện giờ đã chứng thực nét chữ là một, vậy đúng rồi, Tiểu Ca này chắc chắn đã từng tới đây trước đó, hơn nữa, đã cách cây khá lâu rồi.”

“Nhưng mà, thế tức là sao?” Tôi nhất thời không nói được gì, muốn hỏi nhưng lại không biết hỏi thế nào.

Tôi quen nhìn bản rập, rất nhạy cảm với nét chữ, nhất là nét chữ được khắc lên đầu đó. Do vậy, tôi có thể xác định ký hiệu này quả đúng là do Muộn Du Bình khắc lên. Nhưng mà, lớp bụi bám này sẽ không lừa người, quả thực đây không phải ký hiệu được khắc từ gần đây, như vậy, lời giải thích duy nhất chính là Muộn Du Bình đã từng đến đây từ rất lâu về trước.

Là chuyện xảy ra lúc trước khi hấn mất trí nhớ ư? Lẽ nào, hấn đã ở trong đội khảo sát của Văn Cẩm và Hoắc Linh năm đó?

Không thể nào, hồi ở Hoàng Sa, hấn đã mất trí nhớ rồi mà.

“Tạm thời chú cũng không rõ lắm, nhưng chú đã nói với mày rồi, Tiểu Ca này không đơn giản chút nào đâu. Rõ ràng quá khứ của hấn sâu không thể lường được, hơn nữa, mỗi việc hấn làm đều có lý do cả.” Chú Ba nói, “Có điều, chú đoán chỉ cần đi theo ký hiệu này là mình sẽ biết, hấn cuối cùng đã đi đến đâu, cũng có thể tìm được đường ra ngoài.”

Tôi cảm thấy đầu óc mình không thể suy nghĩ được gì nữa, có điều, quá khứ của Muộn Du Bình quả thực tôi hoàn toàn không biết gì cả, nếu quả thực hấn đã ở đây, xét về thời gian cũng có vẻ hợp lý. Lúc này, khi chú Ba nói những lời này, ánh mắt chú lại nhìn về phía Kính Râm vừa rời khỏi.

Tôi hỏi chú làm sao thế, chú giơ tay ra hiệu đừng nói nữa, nhìn Kính

Râm chui ra ngoài, rồi mới khẽ giọng nói với tôi: “Chú đúng là bị mày làm cho tức chết luôn, đúng là lần này mày không nên theo tới mà.”

Tôi thấy chú đột ngột chuyển chủ đề, lại nói chuyện thì thảo như thế, cứ như thể đang kiêng kỵ Kính Râm cái gì, bèn sừng sốt.

Chú Ba tiếp tục nói nhanh: “Mẹ kiếp đúng là mày không xem phong thủy gì cả, chú Ba mày giờ không bằng hồi xưa nữa, đám người làm này là chú Ba đây gọi dọc đường mà thôi. Đám người này ngoài miệng hô ông Ba, kỳ thực vốn không hề nghe theo lời chú, chỉ đành phối hợp tác chiến thôi, lại còn phải đề phòng chúng nó phản bội. Một mình chú mày đây đã lo không xuể rồi, mày bám theo chẳng phải là muốn chết à.”

Tôi lập tức hiểu ra vì sao vẻ mặt chú Ba lại bất đắc dĩ như thế, Phan Tử đã kể qua loa với tôi về việc này, nhưng tôi lại không ngờ sự tình lại nghiêm trọng đến thế. Bèn khẽ giọng nói: “Cháu cũng hết cách, chú bảo...”

Chưa nói dứt câu, chú Ba lập tức nháy mắt ra dấu với tôi, tôi nhìn lại đã thấy Kính Râm quay về, chú bèn hỏi hẩn: “Sao rồi?”

“Xuống rồi, tôi bảo bọn họ chuyển trang bị xuống trước.” Kính Râm nhếch miệng cười, “Bọn họ còn hỏi thế tên béo chết bầm kia biết làm sao bây giờ? Hay cứ để tên béo đấy ở lại phía trên, để người ở lại chăm sóc nhé? Dem hẩn đi theo không được thực tế cho lắm... Úi chà cậu Ba, sắc mặt khó coi thế.”

Lời chú Ba vừa nói, tôi còn không kịp phản ứng, có lẽ vẻ mặt đã thể hiện rõ hết cảm xúc của tôi lúc ấy, nhưng khả năng ứng biến thì tôi vẫn phải có, bèn nói ngay: “Mùi thối quá.”

Chú Ba suy nghĩ một chút, nói: “Đừng để lại, tuyệt đối không được phân tán ra, bảo bọn họ cứ xuống đây hết đã, sau đó chúng ta tìm chỗ hỏi chuyện gã béo kia.”

“Được.” Hẩn ta đáp, “Cậu Ba ra đây giúp một tay cái nào, cái tên này phải tính là một món bự đó.”

Tôi gật đầu: “Xong bên này rồi tôi ra ngay.” Rồi nhìn Kính Râm chui ra ngoài.

Tôi với chú Ba liếc mắt nhìn nhau, thấy vẻ mặt chú Ba cũng rất khác thường, nghĩ thâm đúng là không ngờ sự việc lại đến mức độ thế này, xem ra chú Ba thực sự không dễ dàng gì.

Nói thật, ấn tượng của tôi với Kính Râm không tệ, tuy rằng gã này có hơi điên điên. Xem ra, vốn liếng giang hồ của tôi vẫn còn quá ít.

Chú Ba thì thào nói tiếp: “Mày đừng có cãi chú nữa, lần này mày bám theo chú, chú thực sự không thể lo cho mày được, mày phải tự cẩn thận thôi. Đúng là tức chết luôn, nếu ta có thể ra ngoài, chắc chắn chú sẽ gõ cổ mày đến mách bố mày.”

Tôi nhìn vẻ mặt chú, biết là chú không nói đùa, bèn gật đầu. Chú lại hấp tấp nói: “Chú nói ngắn gọn, mày nhớ kỹ, nhóm người này toàn thứ dữ ở địa bàn Trường Sa đấy, cũng chỉ có những kẻ này mới dám gặp cái thứ Lạt ma như thế này. Tay kính râm này là một gã người Mãn, tên tuổi chú không rõ lắm, người ta toàn gọi hắn là Hắc Hạt Tử. Thằng đấy là một. Một thằng khác nữa gọi là Đà Bả, nhóm người này trước kia rất một phường giặc cướp, lưu vong, mày phải đặc biệt cẩn thận chúng nó, kéo lại giống như người làm của chú mày trước kia, cũng đừng có cái gì cũng nói toẹt ra hết.”

Tôi tiếp tục gật đầu, chú Ba lại liếc nhìn ra ngoài một lát. Lúc này, Hắc Hạt Tử gọi mấy tiếng, chú Ba bèn vỗ vỗ tôi, bảo tôi cẩn thận.

Thế là tôi không nói gì nữa, theo Hắc Hạt Tử ra ngoài. Thực ra lúc này tôi vẫn còn đờ đẫn lắm, chưa phản ứng được gì đâu, vừa giúp vận chuyển đồ vừa suy nghĩ, lúc ấy mới ý thức được mức độ phiền phức của sự việc. Chuyện chú Ba muốn nói riêng với tôi hóa ra là như vậy, hiển nhiên nhóm người này đã sinh lòng đề phòng rồi, có lẽ là trước đó đã xảy ra vài chuyện gì đó.

Chuyện trên giang hồ tôi hoàn toàn không hiểu, lúc này cũng không có thời gian mà nghĩ nhiều, chỉ đành gắng hết sức giả vờ như không có việc gì, nghĩ thầm mình chỉ có thể yên lặng theo dõi kỳ biến thôi.

Bàn Tử bị buộc chung với “Đà Bả” thả xuống, hai người cùng xuống nên không dễ kiểm soát, sau khi kéo họ vào xong, mùi nước tiểu hôi tanh trên người bọn họ bốc lên nồng nặc, làm người ta sắp ói luôn. Sau đó,

mấy người phía trên mới dần dần xuống từng người từng người một.

Đà Bả còn rất khách khí, chỉ thề mấy câu tiếng Trường Sa, xong nhìn tôi gật đầu cười, hết câu Ba này câu Ba nọ. Có điều, tôi vừa nghe liền có cảm giác khác trước rồi, nhìn những người này, thấy vẻ mặt thế nào cũng có chút giả dối, không biết có phải do tâm lý tôi bị ảnh hưởng hay thực sự là như thế nữa.

Tôi giả vờ như hoàn toàn không có việc gì, chẳng có tâm tư đâu đi lo lắng cho chuyện của Muộn Du Bình rốt cuộc là thế nào nữa.

Bốn, năm tiếng sau, tất cả mọi người đều chui xuống đường giếng ở tầng dưới, chỉnh lý trang bị, tìm hai người khiêng Bàn Tử, rồi chúng tôi bắt đầu đi theo ký hiệu của Muộn Du Bình, đi sâu vào trong đường giếng.

Chú Ba đưa cho tôi một khẩu súng ngắn hai nòng, đây là loại súng ngày xưa tôi chơi bắn đĩa, kích cỡ như nhau nhưng nhẹ hơn một chút, mỗi lần bắn được hai phát đạn, dùng đạn hoa cải bằng chì. Đây đã là loại vũ khí hạng sang nhất mà chú Ba kiếm được rồi, hồi ở Thất tinh Lỗ vương cung cũng dùng loại này, hồi đó là tôi mua ở chợ đen, một khẩu hình như khoảng hơn năm ngàn tệ.

Loại súng này chỉ có thể gây trở ngại hoặc tạo uy hiếp với động vật cỡ lớn thôi, nhưng xử lý lũ rắn mào gà này thì khá tiện, một phát súng là quét bay được cả đám rồi. Tôi thầm nghĩ sao Phan Tử không mang theo một khẩu này nhỉ, còn dùng cái loại súng trường cổ lỗ sĩ kia, đúng là lạc hậu.

Nghĩ đến Phan Tử, tôi lại lo lắng, không biết giờ anh ấy ra sao rồi, ở trong đền thần đó an toàn hơn ở đây nhiều, nhưng nếu anh ấy lại lên cơn sốt thì chỉ sợ lành ít dữ nhiều. Nếu có anh ấy ở đây thì chắc chú Ba cũng không sốt ruột đến vậy.

Tôi nhắc nhở chú Ba về nội dung những bức phù điêu từng nhìn thấy lúc trước. Những đường hầm này ngoài dùng để chứa nước ra thì còn dùng để nuôi rắn mào gà nữa, suốt chặng đường tôi đi trong rừng mưa không gặp phải quá nhiều rắn mào gà, chỉ thấy chúng tập trung đi thành đàn đôi ba bận, hiển nhiên địa bàn của lũ rắn này là ở trong mấy đường hầm này rồi, chúng ta phải cẩn thận gấp bội mới được.

Chú Ba nói, lũ rắn độc này khó đề phòng lắm, có cẩn thận gặp đôi cũng chẳng ích gì.

Đoạn đường hầm lúc cao lúc thấp, tình cảnh ở đây làm tôi nhớ đến hồi ở trong Lỗ vương cung, lẽ nào cái đường hầm Tây Chu hồi đó chúng tôi gặp phải lại không phải đường hầm như chúng tôi từng nghĩ, mà là đường thoát nước thì sao nhỉ?

Không có cách nào chứng minh suy đoán này được, bởi vì ở bên Sơn Đông kia lượng mưa rất nhiều, không cần phải sử dụng đến hệ thống ngầm chứa nước phức tạp đến vậy. Bằng không, lỡ đến mùa mưa, mưa sục sùi mấy tháng liền, nước tích trữ dưới đất sẽ dâng lên ngập hết, có lẽ đây chỉ đơn giản là vô tình giống nhau mà thôi.

Đi chưa được năm trăm bước, trong đường giếng lại xuất hiện mấy ngã rẽ khác, chú Ba dùng đèn mỏ chiếu sáng, một đường hướng lên trên, một đường hướng xuống dưới. Đường hướng lên trên chắc là đi lên đường giếng trên thượng du rồi, nước từ trên đó đổ xuống đây, sau đó tụ lại, rồi lại chảy xuống ngã rẽ hướng xuống dưới kia. Chúng tôi sục sạo khắp xung quanh, ngay lập tức nhìn thấy ký hiệu của Muộn Du Bình ở con đường hướng xuống dưới.

Chú Ba không giấu được vẻ hưng phấn, nhưng bây giờ tôi lại nhìn thấy vẻ hưng phấn của chú có hơi giả giả, tôi cũng không thể không giả vờ căng thẳng. Chú không chút do dự, phát tay ra hiệu đi tiếp.

Bước đi trong cái đường giếng này thực sự rất chán, khắp bốn phía toàn là gạch đá, không có bất kỳ phù điêu hay nét chữ gì cả, chỉ toàn là đá thô sơ, dưới tia sáng chiếu qua chiếu lại của đèn mỏ, vách tường vẫn không có một chút thay đổi gì.

Đoạn đường đầu tiên đi được khoảng ba giờ, gặp hết ngã rẽ này đến ngã rẽ khác, lại thấy hết ký hiệu này đến ký hiệu khác của Muộn Du Bình. Cả chặng đường hết sức nhàm chán, không cần miêu tả rườm rà thêm làm gì. Trên đường gặp phải rất nhiều ao chứa nước, điều duy nhất làm tôi cảm thấy hứng thú chính là, tôi nhận ra chúng tôi càng đi xuống thấp hơn thì những hồ chứa nước đó ngày càng rộng lớn hơn, hơn nữa, khắp xung quanh không có bất kỳ tiếng động nào, hình như ở đây cũng không hề có rắn.

Điều này ít nhiều cũng khiến chúng tôi ngạc nhiên, hoặc cũng có thể nói là do may mắn thôi. Có điều, tôi vẫn cứ cảm thấy không ổn lắm, cứ như thể đằng sau sự yên tĩnh này còn ẩn chứa một hiểm họa gì đó.

Nói ngắn gọn, đi mãi cho đến khi tôi mệt vẫn bình an vô sự, dây thần kinh căng thẳng của chúng tôi rốt cục cũng thả lỏng ra một chút. Cùng hôm đó, chúng tôi xếp thành một hàng trong đường giếng ngồi nghỉ ngơi, đốt mấy đồng lúa, đến giờ cơm, Bàn Tử mới tỉnh lại.

Chú Ba tiêm cho anh ta một mũi cầm cự, rồi cho anh ta ăn chút thức ăn. Tôi liền hỏi anh ta rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì thế, nhưng anh ta vẫn chưa lại sức, chỉ lảm bảm được vài câu lại thiếp đi.

Nhưng thế cũng đủ để tôi an lòng hơn, anh ta trúng độc rắn cũng không phải nặng lắm, nếu đã tỉnh lại được chứng tỏ anh ta cũng không còn gì đáng ngại nữa. Quả nhiên đến sáng hôm sau, anh ta tỉnh lại thật, sắc mặt đã hồi phục hơn, tuy vẫn không thể đi lại, nhưng được người khác dìu lên. Anh ta nhìn khắp xung quanh, rồi yếu ớt hỏi tôi chuyện gì đã xảy ra thế.

Tôi bảo, lần này anh phải cảm ơn tôi đấy nhé, hiếm lắm mới được một lần ông đây không mặc xác anh mà co giò bỏ chạy, suýt chút nữa thì bị giày vò đến chết mới cứu nổi anh đấy. Lần này sống lại, anh tính lấy gì báo đáp đây?

Bàn Tử quay qua quay lại hỏi xin thuốc hút, mặt mũi héo hon, nói: “Mẹ, Bàn gia ta đây cứu chú mày bao nhiêu lần, chú mày mới cứu anh được có một lần đã đòi lên mặt. Bữa nay coi như anh em mình huề nhau, không tính toán nhé.” Sau đó anh ta hỏi tôi đây là đâu.

Tôi kể lại sơ lược tình hình, anh ta nghe xong cũng không tỏ thái độ gì. Tôi bèn hỏi anh ta, rốt cuộc anh ta với Muộn Du Bình làm sao thế?

Anh ta bảo, bọn họ cứ chạy đuổi theo mãi, rồi bị tách nhau ra, tốc độ của Tiểu Ca là thế nào chứ, anh ta bám theo thế nào được, thế xong rồi lại bất chợt nghe thấy tiếng rắn, suy nghĩ của anh ta giống tôi, cứ tưởng là người của lão chú Ba còn sống. Nhưng anh ta không có ngổ tào như tôi, anh ta len lén mò qua, kết quả vừa vén bụi cỏ lên thì đã bị rắn cắn.

Sau đó, cũng không khác suy đoán của tôi là bao, anh ta nói, Tiểu Ca kia chỉ e cũng trúng chiêu rồi, ôi mẹ ôi răn này quá xá là tà môn. Thượng Đế phù hộ cho Tiểu Ca lanh trí hơn tụi mình.

Chú Ba thấy Bàn Tử hăng còn vui vẻ lắm, bèn đưa thuốc cho anh ta. Tôi nghĩ có lẽ là vì Bàn Tử cũng coi như là người nhà đi. Có điều, Bàn Tử nhìn thấy chú Ba liền phiền muộn hết sức, nói: “Ông Ba, ông xem cái đũa gấp Lạt Ma nhà ông đi, bao giờ về ông phải trả thêm tiền cho tôi đấy, bằng không tôi không làm nữa đâu.”

Nói xong, mấy người khác cũng phụ họa theo, cười đùa một hồi, nhìn trông thì có vẻ bầu không khí rất hài hòa, không có chút vấn đề gì, dường như không ai chú ý đến nụ cười đắng chát của chú Ba.

Bàn Tử hồi phục rất nhanh. Tôi cho anh ta uống nhiều nước, lần đầu tiên anh ta đái ra toàn là nước đen sì, dần dần, nước tiểu bắt đầu trong lên. Thể chất của anh ta đúng là quá siêu, sắc mặt ngày càng hồng hào. Đến khi chúng tôi bắt đầu lên đường thì anh ta cơ bản đã có thể đứng lên, tự mình hành động rồi.

Tôi dìu anh ta dậy, tiếp tục xuất phát, vẫn giống như hôm qua, đi sâu vào bên trong từng chút một, qua hết hồ chứa này đến hồ chứa nọ. Chúng tôi phát hiện ra, hệ thống trữ nước này có hình dạng giống như cái túi lưới, càng đi xuống kết cấu càng đơn giản, nhưng đường giếng và thể tích hồ chứa càng ngày càng lớn.

Cuối cùng, chúng tôi dừng lại ở cái hồ chứa thứ sáu. Lúc này, hồ chứa đã rộng đến mức không nhìn thấy rõ hình dáng nước, ở giữa hồ dựng một cây cột đá to cỡ ba người ôm để phòng tràn sập. Cả cái hồ đã cạn nước, kích cỡ ước chừng khoảng nửa cái sân vận động vậy.

Bàn Tử đã không cần tôi dìu nữa, nhưng thể lực anh ta vẫn chưa hồi phục hoàn toàn, đến đây bèn ngồi phịch xuống thở, toàn thân đổ mồ hôi.

Chúng tôi phải dừng lại không phải là để nghỉ ngơi, so với lúc hành quân trong rừng rậm thì đi trong đường giếng này đã là nhẹ nhàng thoáng mái cứ như bước đi trên bờ cát giữa trời trong nắng ấm gió hiu hiu rồi, không mệt mỏi chút gì. Hơn nữa, khi vừa đến hồ chứa này, chúng tôi phát hiện trong đó mọc đầy những rễ cây khô, gần như bao trùm toàn bộ đáy hồ chứa, đầu đường giếng bị những rễ cây này phủ kín hết, bên trên lại mọc

đầy những loài nấm hình thù quái dị, không có đường để đi tiếp.

Tôi rất lấy làm lạ, bây giờ chúng tôi đã xuống sâu dưới lòng đất lắm rồi, vì sau những rễ cây này vẫn mọc được xuống tận đây, trên thế giới có cái cây nào có bộ rễ dài đến thế này sao?

Gã “Đà Bả” kia xem xét đường đi, nói, những thứ này không phải là rễ cây, mà là một dạng khuẩn nấm. Xem ra hồ chứa nước này là môi trường tốt để lũ nấm hương sinh sôi nảy nở đây. Nói đoạn, gã sai người phạt bớt lũ khuẩn nấm này, tìm ký hiệu của Muộn Du Bình.

Tôi tiến lại gần xem xét, nhận ra những khuẩn nấm này trông rất giống rễ cây, nhưng mềm hơn nhiều, bên trên lại mọc đầy lông đen, mọc sát vách đường giếng, xem ra rất khó nuốt.

Tìm kiếm một hồi, chợt có người giật mình kêu lên rồi ngã phịch xuống đất. Chúng tôi lập tức giương súng chĩa về phía anh ta, lập tức nhìn thấy đằng sau lũ khuẩn nấm anh ta vừa chém đứt xuất hiện một khuôn mặt người chạm khắc từ đá.

Tôi vừa nhìn liền biết đó là thứ gì, lập tức cười phá lên, trả thù lúc trước bọn họ dám cười tôi khi tôi bị người giả dọa chết khiếp. Bọn họ ù ù cạc cạc nhìn tôi, tôi bèn nhặt đá vụn trên mặt đất lên rồi ném qua. Lập tức lũ thiêu thân xếp hình mặt người bay vèo đi mất.

Người kia vừa nhìn thấy, liền thở phào một cái, tất cả mọi người cười âm lên.

Có lẽ lũ thiêu thân này ngẫu nhiên bay vào trong đường giếng này, có thể ở đây cũng có da rắn lột đã dụ chúng bay tới. Tôi nói với bọn họ, phải cẩn thận một chút, quanh đây có thể có rắn. Sau đó tôi đi đến chỗ đám thiêu thân tụ tập thành mặt người lúc này tìm kiếm một lúc, quả nhiên ở chỗ “rễ cây” xoắn xuýt dày đặc có một tảng gì màu trắng to tướng. Nhưng điều làm tôi bất ngờ lại, cái đống da rắn lột trắng ớn này không phải từ rất nhiều tấm da rắn gộp lại, mà là chính thể một tấm luôn.

Tôi dùng súng hắt tấm da lên, phát hiện ra đó phải là một con mãng xà to tướng cỡ bằng cái thùng phuy, thậm chí có thể thấy trên lớp da lột có những hai lớp vảy.

Chú Ba đến sờ một cái, tay dính đầy chất nhầy, mặt chú liền trắng bệch ra, kêu lên: “Mẹ kiếp tất cả súng lên đạn hết cho ông, cái của nợ này là mới lột, da rắn vừa lột thôi!” Rồi giục gã tìm đường mau nhanh nhanh chút, nơi này không thể ở lại lâu.

Tôi cũng lập tức đi tới giúp đỡ, dùng dao phay bót lỗ khuôn nắm, sau khi gạt hết khuôn nắm ra, bèn dùng đèn mỏ chiếu xem đầu đường giếng. Dựa vào kinh nghiệm của chúng tôi, ký hiệu của Muộn Du Bình sẽ ở ngay gần đó thôi.

Nhưng vội vã suốt nửa ngày trời mà chẳng tìm thấy cái gì, mọi người bắt đầu nôn nóng, đã gần như là tìm hết khắp đường giếng thấp lè tè này rồi, chỉ còn lại phần trên đỉnh hồ chứa là chưa kiểm tra thôi. Tôi nghĩ thầm, hay chả nhẽ lối đi lại là ở trên đó, nhưng không có đường dốc nối lên trên, vách tường gần như thẳng đứng, phải vịn tường giếng mà leo lên thôi.

Trong nhóm có một anh chàng vóc người gầy tong teo, thân thủ khá nhất, anh ta không thoái thác đi đâu được, bèn trèo lên trên. Chúng tôi lấy đèn pin soi sáng cho anh ta, nhìn anh ta một tay vịn vào kẽ nứt trên tường đá, một tay dùng dao chém bót lỗ khuôn nắm, sau đó lại vịn vào khe nứt, cong người trèo lên trên như một vận động viên leo núi.

Tôi nghĩ thầm, bảo tôi bắt chước anh ta mà làm tôi cũng không làm nổi, nhờ tí nữa lại tìm được đường, tôi biết đi thế nào đây.

Anh ta dò xét mấy cái cửa giếng phía trên một hồi lâu, rồi kêu lên “Ở đây này”. Cả bọn thở phào một cái. Chú Ba bảo anh ta lập tức buộc dây thừng, để mọi người bắt đầu lần lượt trèo lên. Nhưng mới trèo được ba bốn cái, đột nhiên anh chàng gầy gò ở bên trên bỗng kêu lên: “Ông Ba, không xong rồi, ở đây cũng có nữa, ký hiệu không phải chỉ có một.”

-----oOo-----

Chương 113: Ba chọn một

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đúng lúc này, chúng tôi đều nhìn thấy có ánh chớp đỏ lóe lên, ngay lập tức người nọ đã biến mất tiêu, tốc độ cực kỳ nhanh. Chúng tôi đều ngăn người ra, hình như người kia bị cái gì đó lôi tuột vào trong.

Chúng tôi còn chưa kịp phản ứng, từ miệng giếng bên trên đó chợt vọng xuống một tiếng hét thảm thiết, loáng cái người kia bị quăng xuống dưới, còn chưa kịp ngã phịch xuống đất thì đã bị một con mãng xà to tướng vọt ra khỏi miệng giếng quán chặt lách.

Đó là một con mãng xà vừa mới lột da xong, vốn tôi tưởng rằng sẽ nhìn thấy một con mãng xà to tướng màu vàng nâu, nào ngờ con này lại có màu đỏ tươi như máu. Tôi lập tức hiểu ra, mẹ kiếp, quả nhiên là cùng một loại rắn!

Mọi người bên cạnh đã khai hỏa, trong không gian chật hẹp, tiếng súng nổ ầm ầm điếc cả tai.

Con mãng xà vừa lột da, phiến vảy còn chưa kịp cứng chắc, lập tức bị bắn tróc cả da thịt. Tiếc là đạn hoa cải sức yếu, con mãng xà bị đau liền nổi giận, hất người kia văng mạnh vào vách giếng, ngã xuống đất. Sau đó, nó men theo vách hồ chứa nước nhanh thoăn thoắt, cuộn mình lại, thân rắn to tướng quét một cái, hất văng mấy người liền.

Đám người của chú Ba sợ đến tái mét mặt mày, có mấy người vội vã bỏ chạy, chú Ba bèn mắng: “Bình tĩnh! Đừng chạy!”

Nhưng nhóm người này đúng là không hề nghe lời chú, cả đám chui tọt vào trong đường hầm, chạy tứ tán khắp nơi.

Chú Ba tức giận chửi um lên, tôi vừa kéo chú chạy vừa xả súng, cũng rút lui vào trong đường hầm.

Đáng ra nếu như tất cả mọi người cùng đồng lòng, xả sạch mấy lượt đạn vào con rắn này thì dù nó có là Long vương gia cũng bị bắn nát cả thôi. Nhưng đúng vào thời cơ này thì cả đám lại loạn cào cào cả lên, không thể nào phán đoán tình thế được.

Mấy người bọn tôi là rút chậm nhất, con mãng xà khổng lồ loáng cái vọt tới, tôi xả liền hai lượt đạn, nhưng đầu rắn thoát ần thoát hiện, đạn bắn

không trúng chỗ yếu hại. Lần cuối cùng tôi chơi bắn đĩa là từ cách đây xa lắc rồi, giờ phải nhắm bắn một mục tiêu di chuyển nhanh thế này, tôi không còn thạo nữa.

Kính Râm ở bên cạnh đã kéo tuột chú Ba vào trong đường hầm, chú Ba quát to với tôi, bảo tôi mau lên đây. Tôi lập tức quay người, nhưng vừa mới nhào vào được một nửa, bỗng tôi lạnh cả người, tầm mắt vừa lướt qua vai chú Ba đã thấy ngay ở sâu trong đường hầm có một đống bóng đen lờ mờ đang bò về phía này.

“Đằng sau!” Tôi lập tức nhắc bọn họ.

Bọn họ quay phắt lại, vừa chiếu đèn pin một cái, lập tức nhìn thấy hơn chục con rắn mào gà đang ngoác miệng to như cái chén, cả đàn ùn ùn nhào tới như một cơn sóng thần đỏ thẫm màu máu. Xem ra tiếng súng ở đây đã làm kinh động đến bọn chúng.

Kính Râm lập tức quay lại nã một phát súng, quét ngay ba cái đầu rắn trước mặt. Sau lưng tôi có luồng gió mạnh ập tới. Chú Ba gào lên “Giờ tay lên!”, tôi cuống quýt giơ tay lên, nòng súng của chú lập tức lườn qua nách tôi, một tiếng nổ vang đinh tai nhức óc, mãng xà sau lưng tôi đã bị đánh bay. Đằng sau lại vang lên tiếng súng chát chúa của Kính Râm, thế mà hắn vẫn cười nham nhở: “Nhiều quá, không kham nổi!”

Tôi nghĩ bụng thằng cha này đúng là một kẻ điên, quay đầu lại, chỉ nhìn thấy vô số rắn mào gà đỏ tươi túa ra từ khắp các đường hầm miệng giếng, cứ từng đống từng đống rắn ùn ùn bò ra. Tôi vừa lắp đạn vừa tránh sang một bên để chú Ba chui ra ngoài, lại vừa liếc mắt tìm kiếm miệng giếng nào không có rắn mào gà chui ra, rồi còn phải tìm Bàn Tử nữa. Lúc này mới nhận ra Bàn Tử đã biến mất tiêu tự bao giờ, tôi không khỏi thảm chửi thề một tiếng, cái đồ không có nghĩa khí, lủi nhanh như chuột.

Tìm từng cái từng cái một, vất vả lắm mới mò ra được một miệng giếng an toàn, bèn chui vào trong. Tôi gọi chú Ba, chú Ba và Kính Râm vừa nổ súng vừa chui sang đây. Nhưng đã không còn kịp nữa rồi, lũ rắn mào gà tốc độ nhanh như chớp, gần như là bay vút lên không trung, trèo lên ngay miệng giếng nơi tôi ngồi, rít lên những tiếng ken két. Tôi lại nã một viên đạn, bắn nó thành đống thịt nát, nhưng loáng cái miệng giếng lại bị lũ rắn khác lấp đầy.

Chú Ba bảo tôi mau chạy, chú sẽ nghĩ cách, cùng Kính Râm lùi về một miệng giếng khác không có rắn. Tôi quát to một tiếng, rồi lại bắn một phát đạn nữa, rồi quay về phía sau cuống cuống chạy.

Tôi vừa chạy vừa lấp đạn, mới nhận ra chỉ còn có sáu viên. Loại đạn này vừa to vừa nặng, lúc trước để cho tiện di chuyển nên tôi không mang nhiều. Cái tính cách này của tôi đúng là cẩu thả, cứ đến lúc quan trọng nhất là rơi rớt liếng xiếng.

Tốc độ của lũ rắn này nhanh khủng khiếp, tôi đã từng lĩnh giáo rồi, tôi biết trong lúc chạy không thể phân tâm, nếu không đảm bảo không còn một chút cơ hội sống nào. Tôi nghiêng răng mà chạy, trong đầu liên tục vang lên một câu “Bùn đâu! Bùn ở đâu?”

Vọt qua liên tiếp mấy chỗ rẽ, tôi mới nhìn thấy một khe nứt trên vách đường giếng, bên trong cũng toàn là đất cát, tôi khựng lại một giây rồi lập tức chui vào. Không gian bên trong rộng hơn cái khe nứt hồi trước một chút, liếc mắt một cái là nhìn thấy một đồng kén bùn ở trong đó.

Được cứu rồi! Tôi nghĩ thầm, rồi lập tức lôi siêu nước ra. Nghe tiếng rầm rập bên ngoài không ngừng ập đến gần, tôi bèn dốc hết nước trong siêu vào một cái kén bùn, làm mềm lớp bùn đất bọc ngoài bộ hài cốt, sau đó vốc bùn lên trét hết lên người. Làm xong, tôi chất hài cốt thành đồng đem chặn ở ngoài cửa khe nứt, còn bản thân thì rúc vào trong hố trứng, nhắm mắt, giả làm người chết.

Chỉ chớp mắt sau, bầy rắn đã tới nơi. Chúng lần mò sau đó căn ngấu nghiêng chiếc đèn mỏ và siêu nước tôi vớt chổng chơ dưới đất. Một số rắn còn chưa phát hiện ra tôi núp trong khe hở, tiếp tục ùn ùn trườn về phía trước nhanh thoăn thoắt. Nhưng rồi lại có mấy con khựng lại, dường như phát hiện trong khe nứt này có gì khác lạ, bèn chui vào nhìn ngó quanh quất.

Tôi nghĩ thầm bọn này đúng là tà môn, lũ rắn này quả nhiên là có trí thông minh. Đã thấy mấy con rắn rón rén trườn vào trong, bắt đầu quây xung quanh kén đất, cứ như thể đang lần theo hướng của tôi vậy, loáng cái chúng đã trườn lên người tôi.

Tôi nhắm mắt lại, nín thở, cảm giác như thể tim sắp vọt lên tận cổ họng

đến nơi.

Chỉ có vài giây mà với tôi cứ như thể vài năm vậy. Đột nhiên tôi cảm thấy hơi lạnh ập vào, lập tức toát mồ hôi lạnh – tôi liền nhớ ra, vừa rồi quá vội vã, tôi quên mất không bôi bùn lên sau gáy.

Tôi rón rén mở mắt, quả nhiên thấy một con rắn mào gà đỏ đến mức tím bầm đang trườn lên bả vai tôi, đầy hứng thú muốn lần mò ra sau gáy tôi.

Tiêu rồi, tôi nghĩ thầm, kết cục của tôi ắt cũng sẽ giống Bàn Tử vậy.

Ngay khi con rắn mào gà mò lại gần gáy tôi, đột nhiên, từ trong bộ hài cốt bên cạnh tôi vang lên một tiếng động kỳ quái. Con rắn kia ngẩng phắt đầu lên, nhìn về hướng đó.

Gần như cùng lúc đó, một việc khiến tôi hết sức khiếp sợ đã xảy ra. Bộ hài cốt bên cạnh tôi đột nhiên động đậy, loáng cái một bàn tay đã đặt lên gáy tôi, che lên lên chỗ trống trên gáy tôi.

Tôi sờ hết cả da gà, liếc mắt nhìn một cái, mới nhận thấy đó không phải là tay của hài cốt, mà là một bàn tay người đầy bùn. Nhìn kỹ lại, mới phát hiện bên cạnh tôi có một người toàn thân đầy bùn đang nấp bên dưới bộ hài cốt.

Là ai vậy nhỉ? Tôi nhìn không rõ lắm, nghĩ bụng thì ra không chỉ một mình tui tôi biết vụ nước bùn.

Trong lòng tôi không biết là cái cảm giác gì, không vui vẻ nổi, chỉ cảm thấy quỷ quái vô cùng.

Rắn mào gà nhìn về phía hướng kia, nhìn mãi hồi lâu cũng không thấy gì, lại quay lại về phía gáy tôi, nhưng rồi cũng không phát hiện được gì nữa. Nó có vẻ hết sức ngờ vực, phát ra mấy tiếng rì rầm, cứ một mực lục soát ở sau gáy tôi. Tôi cũng cảm giác được con rắn kia chạm đến cổ tôi rất nhiều lần, nhưng nó vẫn không phát hiện ra điều gì.

Tôi vẫn không dám động đậy gì, cứ cứng đờ người ở đó suốt hơn mười phút. Rắn mào gà bỗng bị tiếng động bên ngoài gây chú ý, cả lũ rắn bèn nhất loạt vọt ra ngoài. Con rắn đang lục soát tôi kia cũng trườn ra ngoài.

Sau khi lũ rắn trườn đi hết, mãi một lúc lâu sau mà tôi vẫn không dám động đậy, chỉ sợ chúng nó lại thoát cái phồng trở về. Mãi cho đến khi bàn tay che lấy gáy tôi giật một cái, hình như là ra tín hiệu gì đó. Tôi quả thực là mềm nhũn cả người ra, dật dẹo trượt xuống đất.

Vừa định quay đầu lại xem người kia là ai, bỗng nhiên nghe thấy một giọng nữ khe khẽ nói: “Không cho quay lại.”

Tôi sửng sốt, vừa định quay đầu lại, người đằng sau lập tức đưa tay che kín hai mắt tôi lại. Tôi theo bản năng sờ một cái, liền sờ được một vùng xương quai xanh, lúc ấy mới phát hiện ra người kia không mặc quần áo. Ngay sau đó, tay của tôi bị đập một cái, giọng nữ kia lại vang lên: “Nhắm mắt lại, không cho nhìn, cởi quần áo ra.”

Tôi ngẩn ra, còn chưa kịp phản ứng, áo tôi đã bị lột ra. Sột soạt một hồi, hình như người kia đang mặc quần áo của tôi.

Đến khi bàn tay che mắt tôi buông ra, tôi liền thấy một phụ nữ đang ngồi trước mặt tôi, vóc người nhỏ nhắn, mặc áo tôi mà cứ như mặc áo bành tô rộng vậy, hơn nữa, nhìn mặt của cô, tôi lập tức nhận ra ngay.

“Dì... Trần... Văn Cẩm!”

Người ở trước mặt tôi, lại chính là Văn Cẩm!

Tôi nhìn mà kinh ngạc không nói nên câu, lắp ba lắp bắp hỏi: “Dì không bị bắt hả?”

Văn Cẩm đang sửa sang lại áo quần, nhìn tôi phì cười: “Bắt cái gì? Cậu tưởng tôi là cái gì chứ?” Về mặt hoàn toàn khác với lúc trước khi bị chúng tôi đuổi theo. Nói xong, cô đem bộ hài cốt dính đầy bùn ra chặn trước cửa khe nứt, sau đó dùng siêu nước đào hết bùn một chỗ lên, tôi liền nhìn thấy, thứ được quấn quanh bộ hài cốt kia chính là quần áo và áo lót phụ nữ.

Xong xuôi hết mọi việc, cô mới quay lại nhìn tôi cười, xoa xoa đầu tôi: “Cháu trai lớn rồi.”

Tôi cũng nhìn cô, gần như đông cứng, muốn nói cái gì đó, nhưng đầu óc trống rỗng.

Đây cứ như một giấc mộng vậy, trước kia tôi chỉ gặp cô qua hình chụp, giờ cô đang cười với tôi, hơn nữa, cười đẹp đến vậy.

Cô nhìn tôi, tôi cũng nhìn lại, rồi cô hỏi: “Sao? Không phản ứng được gì à?”

Tôi gật đầu, nghĩ bụng sao mà phản ứng được gì, người trước mặt đây đáng ra phải là một người phụ nữ trung niên mặt đầy nếp nhăn, người phụ nữ đã từng biến mất trong ngôi mộ cổ quý quái dưới đáy biển sâu từ hai mươi năm trước, trong suốt nhiều năm đó vẫn làm một vài việc cực kỳ bí ẩn gì đó, kéo căng thần kinh vô số người, tạo ra vô số câu đố bí ẩn không thể hiểu nổi. Thế mà người phụ nữ ấy lúc này lại đang đứng ở ngay trước mặt tôi, mặt dính đầy bùn nhưng không che giấu được sự xinh đẹp, làn da kia rõ ràng còn căng mịn hơn tôi đến vài phần. Thế đấy, vậy bảo tôi phải phản ứng thế nào bây giờ.

Cô bảo: “Cô thấy cháu lớn thế này, cũng không phản ứng kịp, ngẫm lại cũng đã hơn hai mươi năm rồi, hồi đó cháu toàn đá dầm, cô còn giặt tã cho đấy, hồi đó thằng cháu trông ngó tàu lắm, giờ đáng yêu hơn nhiều rồi.”

Vừa nói đến đoạn hồi bé, tôi lập tức liếc sang nhìn về phía cửa khe nứt. Ngẫm lại, bỗng cảm thấy thật là kỳ diệu, chú Ba trăm phương ngàn kế tìm kiếm Văn Cẩm, thế mà cách đây hơn mười mét, tôi không biết tình hình chú sống chết sao rồi, mà lại gặp được Văn Cẩm ở ngay đây, còn nói chuyện nữa chứ. Nếu chú Ba nhanh chân đi theo tôi thì chắc đã được gặp Văn Cẩm rồi.

“Dì cũng đáng yêu hơn nhiều rồi...” Tôi buột miệng nói mà không nghĩ, gãi gãi đầu, “Dì... Văn Cẩm, ờm, đã lâu không gặp... Cháu thực sự không biết phải làm sao bây giờ nữa, có phải ôm nhau khóc lóc một trận không? À đúng rồi, cháu có nhiều thứ muốn hỏi dì lắm... Bọn cháu rất nhớ dì... rốt cục là chuyện gì xảy ra thế... Ặc, mình nói đến đâu ấy nhỉ?”

Thấy tôi nói năng lộn xộn, Văn Cẩm giơ tay ra hiệu nói khẽ, lắng nghe tiếng động bên ngoài, rồi khẽ nở nụ cười, nói: “Ai bảo là lâu không gặp? Không phải cách đây không lâu chúng ta còn uống trà cùng nhau à?”

“Uống trà?” Tôi ngẩn ra, nghĩ bụng lúc trước gặp cô ấy, cô đang ở trong

đầm lầy mà, lúc đó có thấy cầm trà uống gì đâu.

Chỉ thấy Văn Cẩm túm đuôi tóc mình, uôn quanh đầu một vòng, làm thành kiểu tóc dân Tạng, sau đó dùng tay lau hết bùn trên mặt. Tôi vừa nhìn, tức thì sợ điếng người: “Cô! Cô! Cô là cô con dâu kia của Định Chủ Trác Mã!”

-----oOo-----

Chương 114: Sự thật

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôi quả thực không thể tin vào hai mắt của mình, vô vô đầu: “Hóa ra cô vẫn đi theo tụi cháu! Lời nhắn kia, cái câu mà Định Chủ Trác Mã nói với bọn cháu... lẽ nào...”

“Không sai, đó đều là cô bảo bà ấy nhắn với mấy đứa hết. Trong lúc cấp bách, cô cũng không có cách nào khác. Mấy chuyện kia nói ra dài dòng lắm.” Văn Cẩm nói, trèo ra cửa khe nứt, hai tay tạo thành thế chữ thập, đặt trước miệng, phát ra từng tràng tiếng ken két ken két.

Tôi lấy làm lạ không biết cô đang làm cái gì, lẽ nào chào hỏi bọn rắn à? Bỗng từ chỗ sâu trong khe nứt cũng nghe thấy tiếng ken két vọng lát. Chỉ chốc lát sau, có người chui ra từ bên trong, tôi vừa nhìn, nhận ra người đó chính là Muộn Du Bình.

Hắn chen vào giữa tụi tôi, hết nhìn Văn Cẩm lại quay sang nhìn tôi. Tôi trợn mắt há hốc mồm nhìn lại hai người bọn họ. “Thế này là thế nào?” Bỗng cảm giác có chút không xong, “Chết tiệt, lẽ nào đây là cái bẫy, hai người cùng một phe đấy à?!”

Hai kẻ này đều không hề già đi, lại còn ở trong cùng một đội khảo cổ, cùng mắc sâu trong chuyện này, tôi đột nhiên nhớ lại lời một người bạn tôi nói, Muộn Du Bình chắc chắn không chỉ có một, lẽ nào cậu ta nói đúng rồi?

Muộn Du Bình lắc đầu không nói, tôi lại nhìn về phía Văn Cẩm. Văn Cẩm bảo: “Đâu có ghê tởm như thế, tụi này rất trong sáng đó.”

Tôi nhú mày, quả thực chỉ muốn quý sụp xuống dập đầu bọn họ mà than rằng: “Anh hai chị hai à, em xin anh chị tha cho em đi, rốt cuộc là chuyện gì thế hả?”

Văn Cẩm nói với tôi: “Không có gì phức tạp cả, thực ra từ lúc ở trong làng khi Trác Mã tìm đến mấy đứa ấy, cậu ta đã nhận ra cô rồi, có điều cậu ta không vạch trần ra thôi. Lúc cô tìm được mấy đứa ở lối vào thung lũng thì cậu ta đuổi theo, lúc đó đã chạm mặt rồi. Những việc sau đó, quả thực là cùng tính kế cả đấy, nhưng là để cẩn thận thôi.”

Tôi nhìn Muộn Du Bình, hấn bèn gật đầu.

Tôi cúi: “Quá đáng, sao anh không nói sớm?”

Hấn nhìn tôi: “Tôi đã ám chỉ với cậu rồi mà, tôi tưởng cậu biết rồi.”

“Nói bậy! Trông cái mặt tôi giống đã biết lắm à!” Tôi gần như nhảy dựng cả lên, rồi mới nhận ra, vì sao lúc đó Muộn Du Bình cứ nhấp nhồm không yên, là hấn lo cho an nguy của Văn Cẩm.

Muộn Du Bình lập tức ra hiệu “Khẽ thôi” với tôi, tôi mới ý thức được mình hơi quá đà, lập tức hạ giọng: “Anh đó, quá thiếu nghĩa khí rồi!”

“Không, cậu ta làm vậy là đúng, bằng không, cô sẽ rơi vào tay cô nàng tiên phong kia ngay, cô ta cũng không phải đèn cạn dầu.” Văn Cẩm nói. “Hơn nữa, lúc đó, cô cũng không biết trong số các người ai là kẻ có vấn đề, cho nên cô phải tìm một người giúp cô kiểm tra.”

Vậy chắc đây là nguyên nhân vì sao sau khi trở về Muộn Du Bình bắt đầu kiểm tra xem lũ chúng tôi có đeo mặt nạ hay không. Mẹ kiếp, hóa ra cái éo gì cũng có nguyên nhân hết.

“Thế còn mấy cuộn băng thì sao?” Tôi hỏi, “Toàn bộ câu chuyện ấy, rốt cuộc là sao thế?”

Vừa dứt lời, bên ngoài lại vang lên một tiếng hét thảm và mấy tiếng súng nổ

Muộn Du Bình chặc một tiếng: “Bọn họ cứ nổ súng như thế, sẽ dẫn hết

lũ rấn đến đây.”

Văn Cẩm lắng nghe động tĩnh bên ngoài, quay lại vỗ vỗ đầu tôi cứ như là chị cả trong nhà vậy, nói với tôi: “Đây là một kế hoạch, kẻ ra rất dài dòng, dài đến mức cháu không tưởng tượng nổi đâu. Việc này cô sẽ dần dần kể cho cháu, nhưng bây giờ chưa phải lúc, chúng ta phải rời khỏi đây trước.” Nói rồi cô chỉ về một hướng.

Tôi thở dài một hơi, biết cô ấy nói đúng. Vì vậy bèn gật đầu, ba người cùng đứng lên, lui bước vào sâu trong lối đi đầy bùn đất.

Tôi vừa đi vừa hỏi: “Thế hai người có tính toán gì không? Không hội họp với chú Ba à?”

“Chúng ta không có thời gian,” Văn Cẩm nói, “Cháu không cảm thấy tiếng nước khắp xung quanh càng ngày càng ít đi rồi à?”

Đúng là tôi không chú ý đến, ở cái nơi này còn ai thừa hơi mà chú ý những điều này chứ. Văn Cẩm nói: “Mạch nước ngầm ở đây cực kỳ phức tạp, nhưng khi đang đầy nước, kỳ thực nó cũng không phải là mê cung gì, chỉ ít còn biết mình có phải đang lên trên mặt đất hay không, chỉ cần cứ đi ngược dòng chảy lên phía trên là thế nào cũng tìm được lối lên trên mặt đất. Mà cứ đi xuôi theo dòng là thế nào cũng đến điểm dưới đáy của dòng nước – một hồ chứa nước ngầm khổng lồ. Bây giờ mưa tạnh rồi, mực nước trong các ao đầm sẽ dần dần hạ thấp, sau một hai ngày, nước sẽ hoàn toàn khô cạn. Đến lúc đó, chúng ta sẽ mắc kẹt ở đây đến chết. Đây là lý do vì sao cô bảo Định Chủ Trác Mã nói với bọn cháu, nếu tới trễ thì chỉ còn nước đợi vài chục năm nữa thôi. Nhưng dù sao lần này mấy đứa số hên, lượng mưa năm nay đặc biệt nhiều, ngập hết toàn bộ ao đầm rồi, chứ không thì giờ đã quá muộn. Về phần chú Ba cháu, mục đích của Ngô Tam Tinh giống với chúng ta, chỉ cần anh ta không gặp gì bất trắc thì nhất định sẽ gặp được nhau thôi.”

Tôi nghe thấy có lý, bèn gật đầu: “Vậy bây giờ chúng ta đi lên hay đi xuống?”

Văn Cẩm chỉ xuống dưới: “Bí mật lớn nhất đã ở rất gần rồi, cháu muốn buông tay ư?”

Ở rất gần rồi? Tôi thậm chí không tin. Văn Cẩm nhìn đồng hồ đeo tai một

cái rồi nói: “Hiện giờ trời sắp sáng rồi, đa phần lũ rắn này buổi tối sẽ chui lên mặt đất hoạt động, đến hừng đông lại chui hết xuống dưới, đến lúc đó chúng ta đi lại sẽ càng phiền toái hơn nữa. Ta phải tìm được chỗ trốn trước khi trời sáng, đến lúc đó cháu muốn hỏi cái gì thì hỏi, cô sẽ nói hết cho cháu biết, còn bây giờ thì tập trung mà đi đi.”

Lúc Văn Cẩm nói những lời này, hầu như không có từ ngữ gì nghiêm nghị cả, nhưng từ ánh mắt và giọng nói khi phân tích vấn đề của cô, tôi tự nhiên lại có cảm giác muốn phục tùng, dường như người phụ này trời sinh có một loại khí chất lãnh đạo. Thảo nào năm xưa cô ấy dẫn đầu đội ngũ đi Hoàng Sa, ngay cả chú Ba cũng phải e dè.

Tôi không làm phiền cô nữa, ba người lập tức bước đi nhanh hơn, men theo đường hầm mà đi thẳng xuống, chẳng mấy chốc lại đến một cái đường hầm khác.

Ở đây đã rất sâu rồi, đường hầm dưới này rõ ràng không phức tạp như phía trên kia, lối rẽ rất ít, cộng thêm nước bùn trên người chúng tôi, đi cực kỳ suôn sẻ. Đến khoảng sáu bảy giờ sáng, chúng tôi đã đi được một đoạn khá dài. Đường giếng ở đây không có chút bùn lầy nào, chỉ có hang đá tự nhiên, rất ít thấy dấu vết đào bới của con người, rõ ràng nơi đây ít người lui tới.

Chúng tôi nghe thấy tiếng nước róc rách vọng lại từ trong vách đá, chứng tỏ nước từ khắp các đường giếng đều tụ lại ở đây, chắc là đang ở rất gần điểm cuối của toàn bộ hệ thống chứa nước thành Tây Vương Mẫu rồi.

Lúc này trên mặt đất chắc là đã hết ánh ban mai, tuy xung quanh vẫn chưa nghe thấy bất kỳ tiếng động nào của tụi rắn, nhưng chúng tôi đều biết lũ rắn này có số lượng quá kinh người, rất có thể sẽ xuất hiện ở bất cứ đâu. Dựa theo kinh nghiệm của Văn Cẩm, cứ nhân lúc này mà trốn đi là tốt nhất.

Còn trốn thế nào thì lại là một kinh nghiệm khác rồi. Cô bảo Muộn Du Bình cởi áo xuống, dùng siêu nước rửa hết bùn trên người đi, đem đá vụn chất thành đống khắp hai đầu đường hầm, sau đó xé nát áo, nhét vào khắp các kẽ hở.

“Làm như thế, thoát trông lũ rắn sẽ nghĩ nơi này là đường cụt.” Văn Cẩm

nói, “Mấy ngày nay cô đều làm vậy đó.”

Tôi uống mấy ngụm nước, cảm giác bức màn chắn này mỏng manh quá, nếu đụng phải lỗ màng xà to bụi, vậy không phải đánh cái rắm phát là sụp luôn?

Châm một đồng lửa trại nho nhỏ, cũng chỉ có chút hơi ấm ở dưới chân thôi. Ở đây hơi ẩm bức bối cả người, hơn nữa lại âm lạnh cực kỳ, không có lửa thì không tài nào nghỉ ngơi nổi.

Nghỉ ngơi được một chốc, tôi mới dần dần thả lỏng người ra, trong lòng có hơi thấp thỏm. Văn Cẩm đưa đồ ăn cho tôi, nhìn vẻ mặt tôi là biết tôi không kìm chế được tò mò lắm rồi, bèn bảo tôi muốn hỏi cái gì thì cứ hỏi đi.

Tôi đã suy nghĩ từ lâu rồi, lập tức hưng phấn hẳn lên, muốn hỏi cô mấy câu, nhưng lại phát hiện trong đầu cứ loạn cào cào cả lên, nhiều câu hỏi quá cuối cùng lại chẳng nói ra lời được.

“Không sao, cháu cứ từ từ mà hỏi, cô đã sớm liệu đến tình cảnh này rồi.” Văn Cẩm cười tủm tỉm nhìn tôi.

Tôi sắp xếp lại các câu hỏi trong đầu, ngẫm lại xem vấn đề nào là quan trọng nhất, suy nghĩ một hồi, tôi lại phát hiện ra, cho dù tôi có bắt đầu hỏi từ đâu, hỏi bất cứ câu gì, thì cũng đều dẫn đến kết cục loạn cào cào cả, số lượng câu đố trong lòng tôi quá lớn, to có nhỏ có, nhiều vô số kể, phải có một cách nào đấy để hỏi có hệ thống chứ. Thế là tôi bèn nói: “Vậy ta cứ dựa vào trình tự thời gian để hỏi đi, được không?”

Cô gật đầu: “Không thành vấn đề.”

Tôi bèn hỏi: “Câu hỏi thứ nhất, điều này cháu muốn biết nhất, nhưng có hơi tham, cô có thể kể cho cháu nghe rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra ở Hoàng Sa không?”

Văn Cẩm nhìn tôi, vẻ mặt rất chi là kinh ngạc: “Câu hỏi này lớn quá, ở Hoàng Sa xảy ra rất nhiều chuyện, thế cháu muốn biết chuyện gì?”

Tôi nói với Văn Cẩm: “Lúc cô biến mất trong cỗ mộ ấy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Văn Cẩm yên lặng một lúc, hình như không ngờ là tôi hỏi ngay câu này đầu tiên. Cô suy nghĩ một lúc, rồi bỗng thở dài: “Cháu lại muốn biết chuyện này à... Xem ra đúng là cháu đã biết không ít chuyện rồi. Chuyện này, rất khó nói rõ, thế chú Ba cháu kể lại như thế nào?”

Tôi kể lại khái quát một lượt những lời chú Ba nói với tôi trong bệnh viện, sau đó nói: “Chú bảo không đi cùng các cô tiến vào trong cơ quan, cho nên chuyện sau đó chú không biết nữa. Sau khi cô biến mất trong cỗ mộ, chú vẫn luôn đi tìm cô đấy, nhưng suốt bao nhiêu năm vậy mà vẫn không tìm được. Chú còn bảo, nhất định phải tìm được các cô.”

Văn Cẩm nghe xong, lại nở một nụ cười là lạ. Cô ngừng một chút, nói: “Vấn đề này cô còn tưởng phải kể với cháu cuối cùng, bởi vì, ở mặt này có một tiền đề hết sức quan trọng mà cháu cần phải biết rõ. Nhưng cái tiền đề này, nếu cô cứ nói thẳng ra, thì cháu sẽ không tin đâu. Cô không biết giờ cháu đã chuẩn bị sẵn sàng để đối mặt với sự thật hay chưa nữa.”

Tôi bảo: “Chết sớm siêu sinh sớm, giờ cô mà bảo chú Ba thực ra là phụ nữ, cháu là con đẻ chú, cháu cũng tin luôn. Cô cứ nói đi, hai năm qua, giờ cái gì cháu cũng tin được.”

Văn Cẩm hình như vẫn còn chút lo lắng, suy nghĩ một chút, lại hỏi: “Chuyện này cháu có phán đoán gì không?”

Tôi lắc đầu: “Cháu chẳng có phán đoán gì cả.”

Văn Cẩm nhìn Muộn Du Bình, cứ như thể đang trao đổi gì với hắn. Nhưng hắn lại chẳng có phản ứng gì. Cô lấy lại bình tĩnh, dường như là hạ quyết tâm gì đó, bèn lôi ra từ trong ba lô ra một chiếc laptop.

Đây là một chiếc laptop còn mới, kiểu dáng hiện đại, chắc là mới mua gần đây thôi. Quả nhiên cô vẫn duy trì thói quen viết bút ký. Cô bật máy lên, rút ra khỏi đó một tấm hình cũ đã ố vàng lên. Tôi vừa nhìn, tấm hình này quen quá đi mất, chính là tấm ảnh chụp bọn chú Ba trước khi ra biển đây mà. Tấm hình này tôi đã xem qua không biết bao nhiêu lần, vị trí mỗi người bên trong tôi đều nhớ như in, cho nên tôi chỉ nhìn thoáng qua rồi đưa trả lại, nói: “Cháu đã xem tấm hình này rồi.”

Văn Cẩm nói: “Thực ra, tất cả bí mật đều nằm trong tấm hình này.”

Nhưng bí mật này người thường rất khó phát hiện. Khởi nguồn của tất cả mọi chuyện ở Hoàng Sa đều nằm trong này. Bí mật này thực ra không phức tạp, nhưng nếu cô nói thẳng với cháu thì chắc chắn cháu không tiếp thu nổi đâu, bây giờ cháu nói cho cô biết trước, trong tấm hình này ẩn chứa những gì.”

Lúc này, trong đầu tôi đột nhiên hiện lên một câu chuyện. Lẽ nào câu chuyện về người thứ mười một mà tụi bạn nói hồi trước khi nhậu nhẹt là thật ư? Tấm hình này còn ẩn giấu một người thứ mười một thần bí? Văn Cẩm muốn nói cho tôi biết chuyện này?

Nhìn dáng vẻ của cô thì có vẻ như không đơn giản thế, tôi cũng không biết dụng ý của cô là gì nữa.

Văn Cẩm đưa lại tấm ảnh chụp cho tôi, bảo tôi đọc ra tên với vị trí từng người trong ảnh, chỉ cho cô xem.

Tôi nhìn, nói: “Cháu chỉ biết một số người có mấy người liên quan thôi, những người khác cháu biết tên nhưng không nhận mặt được.”

Văn Cẩm nói: “Không sao, cháu cứ nói cô nghe là được.”

Người đầu tiên thu hút sự chú ý của tôi nhất là Muộn Du Bình, tôi bèn nói: “Đây là Tiểu Ca.” Văn Cẩm gật đầu, sau đó tôi lại chỉ vào cô gái bên cạnh, “Đây là cô.” Văn Cẩm gật đầu. “Tiếp theo, đây là chú Ba.” Tôi chỉ vào chú Ba nói. Tôi lại nhìn Văn Cẩm, chờ cô ấy gật đầu rồi nói tiếp, nhưng lúc này cô lại ngồi im không nhúc nhích, hai mắt thẳng tắp nhìn tôi.

Tôi sững sốt ngẩn ra, đây là có ý gì? Văn Cẩm cầm tấm ảnh chụp: “Tại sao cháu lại nghĩ người này là chú Ba cháu?”

-----oOo-----

Chương 115: Lật lại vấn đề

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôi nói: “Đây... là dáng vẻ chú Ba hồi trẻ mà, cháu từng thấy ảnh chụp trắng đen hồi xưa của chú rồi, trông rất giống mà.”

Văn Cẩm liền cười nói: “Trên thế giới này không phải chỉ có ảnh chụp mới giống nhau, hai người có cùng huyết thống cũng có thể sẽ giống nhau.”

A, tôi ngẩn người ra, bỗng tỉnh ngộ. “Cái gì? Khoan, nói vậy là ý gì? Lẽ nào ý cô là, đây không phải chú Ba cháu? Vậy đây là ai?”

Nói xong tôi mới lạnh cả người, từng mảnh nhỏ trước kia như dần dần ghép lại thành một gương mặt.

Huyết thống! Tướng mạo giống nhau!

Tôi chợt bừng tỉnh đại ngộ: Không thể nào! Không thể nào! Tôi suýt rống lên, Muộn Du Bình lập tức đè tôi lại. Tôi không tài nào khống chế được giọng mình nữa, khàn khàn nói: “Trời ơi, trời ơi, lẽ nào người này là... Giải Liên Hoàn?”

Văn Cẩm gật đầu. Tôi sờn da gà, tất cả lông tơ trên người như dựng đứng lên, vô số manh mối bắt đầu kết hợp lại với nhau trong đầu tôi. Trời ơi, hình như tôi đã hiểu chuyện gì xảy ra rồi.

“Ảnh chụp độ phân giải không cao, nhìn lầm là bình thường, đặc biệt là khi chú Ba cháu kể chuyện như thế.” Văn Cẩm nói: “Ai cũng sẽ tưởng như vậy.”

Vậy chú Ba tôi đâu?

Văn Cẩm nói: “Chú Ba cháu lúc đó đứng là ở cùng với tụi cô, nhưng anh ấy không ở trong hình này, mà đứng ngoài tấm hình này.” Cô dựng tấm ảnh chụp lên, chỉ về phía trước tấm ảnh.

Tôi nhìn thế tay của Văn Cẩm, liền hiểu ra, máu trên người dồn hết về cổ họng. Mẹ... mẹ kiếp, thế này là sao, đó là vị trí máy chụp hình.

Nói cách khác, lúc đó chú Ba đứng chụp ảnh cho bọn họ. Tức là, người thứ mười một kia không phải ai khác mà chính là chú Ba?

Nhưng không đúng, tôi vẫn chưa hiểu, “Một tấm ảnh chụp chung trước khi xuất phát, sao lại để chú Ba đi chụp hình? Mọi người có thể nhờ một người nào đó khác không quan trọng chụp hộ mà, ví dụ như, Giải Liên Hoàn trà trộn vào đây, sao ông ta lại đứng ở vị trí quan trọng này, mà chú Ba lại chỉ có thể đi chụp ảnh?” Tôi hỏi.

Văn Cẩm thở dài một hơi: “Cháu ngộ tính cao đấy, đã cảm thấy ngay vấn đề nằm ở đây rồi. Trong phiên bản câu chuyện mà chú Ba cháu kể cho cháu, có một số thứ đã xảy ra vấn đề căn bản nhất, hơn nữa, lại còn là từ thời điểm mới bắt đầu. Cô nói cho cháu biết, kỳ thực lúc đó, người dựa vào quan hệ để được thêm vào đội khảo cổ vốn không phải Giải Liên Hoàn, mà chính là chú Ba cháu, Ngô Tam Tĩnh.”

A? Tôi không phản ứng kịp.

“Cháu suy nghĩ kỹ mà xem, câu chuyện chú Ba cháu kể rất trôi chảy, rất logic phải không, nhưng vẫn còn một số sơ hở rất nhỏ. Cầu Đức Khảo là một tên trùm buôn lậu dày dạn kinh nghiệm như thế, sao lại đi chọn một kẻ không có chút kinh nghiệm xuống đàu nào như Giải Liên Hoàn để thực hiện kế hoạch? Lúc đó ở Trường Sa, ông ta dựa vào quan hệ để tìm người xuất sắc nhất, có hứng thú với buôn lậu xuyên biên giới nhất, vậy kẻ đó chính là chú Ba cháu rồi. Chỉ có chú Ba cháu mới quyết đoán như thế, dứt khoát hợp tác với lão cáo già này. Vậy cho nên, lúc đó người mà Cầu Đức Khảo hợp tác không phải Giải Liên Hoàn, mà là chú Ba cháu, mà chọn chú Ba cháu còn có một điểm lợi nữa: hồi đó cô với anh ta là người yêu, vậy rất dễ để chen vào đội khảo cổ rồi. Đây mới hợp logic nhất.”

Tôi gật đầu. Chợt nhớ ra chú Ba cũng từng nhắc đến một câu như thế, lúc đó tôi còn tưởng chú dối tôi, hóa ra là đang chơi đùa tôi thì có.

“Mà ngày đó Giải Liên Hoàn quả thực công tác trong đội khảo cổ. Lúc đó anh ta là sinh viên ngành khảo cổ, dựa vào quan hệ của gia tộc, cha anh ta sắp xếp cho một vị trí trong trường của cô. Người này không hề vô dụng như lời chú Ba cháu nói, mặc dù có tính cậu ấm một chút, nhưng Giải Liên Hoàn có thiên phú cực cao, hai chữ “Liên Hoàn” này là do cha anh ta đổi tên cho hồi anh ta ba tuổi, bởi vì ngay từ lúc ba tuổi anh ta đã tự mình giải được khóa “Cửu Liên Hoàn”. Người này ít nói hướng nội, nhưng tâm tư kín đáo vô cùng, thành tích học tập cũng rất tốt. Học đại học hoàn toàn là ý muốn của anh ta.” Cô dừng lại một chút,

“Cháu đã hiểu chưa? Lời chú Ba cháu nói, hoàn toàn là nói ngược lại hết.”

Não bộ tôi nhất thời không xử lý được sự việc phức tạp đến thế. Tôi bèn khoát tay, trong lòng lặng đi: Hồi đó, Cầu Đức Khảo tìm đến chú Ba, kể chuyện về Hoàng Sa, thế là chú Ba sắp xếp kế hoạch chen chân vào đội khảo cổ, đi Hoàng Sa tìm mộ cổ, mà Giải Liên Hoàn vốn chả liên quan gì đến chuyện này.

Nhưng vì sao chú lại phải nói ngược như thế? Không có lý do nào có, cái loại người như ông, tôi biết tỏng lâu rồi, chẳng lẽ lại vì muốn giữ vững địa vị của mình trong lòng tôi mà phải trăm phương ngàn kế bịa ra một lời nói dối khủng khiếp như vậy? Không giống tính cách chú lắm.

“Vì sao anh ta làm vậy ư? Lẽ nào đến giờ cháu còn chưa hiểu? Anh ta nói ngược lại toàn bộ sự việc, nhưng chuyện trước lúc xuất phát đi Hoàng Sa chưa phải là tất cả. Thứ mà anh ta muốn che giấu thực sự, là chuyện xảy ra sau đó cơ.”

Tôi nhớ lại chi tiết toàn bộ quá trình mà chú Ba kể, đột nhiên lạnh toát cả người như rơi xuống vực băng vạn trượng, máu toàn thân đông cứng lại. “Nói ngược lại tất cả, như vậy, đáng sợ nhất không phải những chi tiết lật vạt này, mà là chuyện xảy ra đêm hôm đó!”

Như vậy, không phải Giải Liên Hoàn xuống nước bị chú Ba phát hiện, mà là chú Ba xuống nước, sau đó bị Giải Liên Hoàn phát hiện.

Giải Liên Hoàn có lẽ đã uy hiếp chú Ba đưa ông ta vào mộ cổ, nếu không sẽ nói lại hết tất cả với Văn Cẩm. Thế là chú Ba bèn đưa ông ta vào mộ cổ, sau đó có lẽ Giải Liên Hoàn đã khởi động cơ quan trong mộ.

Tất cả bắt đầu hoàn toàn hợp lý không chút sơ hở nào. Mọi chuyện dần phù hợp với lai lịch và tính cách của từng người.

Đến bước ngoặt cuối cùng, trong phiên bản chú Ba kể, chú đã bỏ mặc Giải Liên Hoàn ở lại trong mộ cổ mà chạy thoát, như vậy, cục diện mà tôi không thể nào ngờ được nhất đã xảy ra.

Nếu là hoàn toàn ngược lại, như vậy, hết thảy vẫn tiếp tục hợp logic, người ra khỏi mộ cổ có lẽ chính là Giải Liên Hoàn, mà chú Ba bị đánh

ngất ở trong đó, ở lại trong mộ cổ, như vậy, người chết dưới đáy biển lại chính là chú Ba!

Vậy chú Ba bây giờ của tôi là ai? Trời ơi, tôi không dám nghĩ tiếp nữa.

Văn Cẩm nhìn về mặt tôi, mới nói: “Bây giờ cháu đã hiểu rõ rồi, người mà cháu gọi là chú Ba, vốn không phải là Ngô Tam Tỉnh. Đây cũng là nguyên nhân vì sao chú Ba cháu tuyệt đối sẽ không nói thật với cháu, bởi vì ngay từ ban đầu, tất cả đã sai lệch rồi, dưới đáy biển anh ta đã bị đánh tráo.”

“Nhưng vì sao lại có thể như vậy? Vì sao người nhà cháu lại không hề phát hiện ra?”

“Đó là bởi chú Ba cháu tính tình quái đản, hơn mười tuổi đã rời nhà đi sống một mình, rất ít gặp gỡ tiếp xúc với người thân. Chỉ cần hơi giả bộ một chút, hiểu tính cách của chú Ba cháu một chút, là có thể lừa gạt được rồi. Cô nghĩ giờ cháu cũng đã cảm nhận được rồi, chú Ba cháu bây giờ, hoàn toàn khác với chú Ba mà cháu biết hồi còn bé.”

Quần áo tôi ướt sũng. Một người cách biệt đến năm, sáu năm sau mới gặp lại, tính tình hoặc có thể là ngoại hình của người đó có thay đổi, người khác vẫn có thể tiếp nhận được. Tôi cảm thấy chú Ba bây giờ tính tình ôn hòa hơn so với hồi trước, hồi trẻ chú chính là một kẻ coi trời bằng vung.

Văn Cẩm nói xong, tôi gằn như đã không thể suy nghĩ được gì. Hoặc là nói, trong lòng có quá nhiều câu đố như vậy, nhiều phán đoán như vậy, mà phải suy ngẫm lại từ đầu chỉ trong một chốc, thực sự là quá loạn.

“Nhưng mà, chú B... Giải Liên Hoàn, vì sao ông ta phải làm vậy? Vì sao ông ta muốn tráo đổi thân phận với chú Ba cháu?”

“Đây là một tình huống phức tạp vô cùng. Đầu tiên, có thể là vì hồ sơ tài liệu, sau khi anh ta quay trở về từ mộ cổ dưới đáy biển, toàn bộ nhóm bọn cô đều mất tích. Nếu như anh ta lại xuất hiện ở cơ quan lãnh lặn nguyên vẹn, thế thì nghiêm trọng rồi. Người ta sẽ tra xét anh ta, mà bối cảnh của anh ta ở Trường Sa tương đối đặc biệt, tra một cái là liên lụy nhiều người lắm, dễ thành phiền phức to. Mà hồi đó Ngô Tam Tỉnh lại nằm ngoài biên chế, trong hồ sơ không có tên anh ta, cũng không ai biết

anh ta có dính dáng đến chuyện này. Cho nên, Giải gia bọn họ sau khi cân nhắc thiệt hơn có lẽ đã lựa chọn cách này. Đồng thời, anh ta cũng có được tất cả sản nghiệp của Ngô Tam Tinh, đối với Giải gia lúc đó đang sa sút mà nói thì đây cũng là món hời to. Nhưng mà, vở kịch này một khi đã diễn thì không thể kết thúc được. Cháu cũng biết chú Hai nhà cháu hồi bé nổi danh đầu gấu ở Trường Sa, tuyệt đối không thể trêu vào. Nếu anh ta mà biết em trai mình bị hại chết rồi bị đánh tráo, chắc chắn sẽ tìm Giải gia tính sổ ngay. Với thế lực nhà Ngô Cầu và thế lực nhà bà nội cháu, thế nào cũng thành một trận gió tanh mưa máu. Cô vẫn âm thầm lưu ý đến chuyện này, định tìm cách nào đây báo lại chuyện này với nhà cháu. Nhưng năng lực sau này của Giải Liên Hoàn làm cô sợ hãi, người này tâm tư quá kín đáo, cô cảm giác nếu cô xuất hiện kể chuyện này ra, dễ chừng còn bị cắn ngược một cái. Cho nên cô vẫn chỉ có thể ỉn nấu.”

Tôi che mặt, trong lòng bắt đầu giãy giụa chống cự, cảm giác tất cả mọi chuyện đây chắc chắn không phải sự thực, nói: “Như vậy, rốt cuộc dưới đáy Hoàng Sa rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao nhóm cô lại đột nhiên mất tích. Còn nữa, vì sao trên đỉnh cổ mộ lại có dòng chữ bằng máu viết: Ngô Tam Tinh đã hại ta? Nếu Giải Liên Hoàn hại chú Ba thì phải viết ngược lại chứ? Không đúng không đúng, cháu vẫn chưa hiểu, nhất định là cô đang gạt cháu!”

Văn Cẩm nhìn tôi, dường như có chút đau lòng, nắm tay tôi, dịu dàng nói: “Tiểu Tà, cháu ở cùng anh ta qua nhiều năm đến thế, cô biết cháu không thể tin được chuyện này, cho nên cô cũng không muốn nói chuyện này ra. Nhưng cháu thực sự quá cố chấp với câu đó này, cho dù bây giờ cô không nói, thì cô nghĩ anh ta cũng không có khả năng che giấu được lâu hơn nữa. Bởi vì sự việc đã đến nước này, sơ hở đã quá nhiều, anh ta chỉ còn cách không ngừng lừa gạt cháu, chứ không còn cách nào khác nữa rồi. Bây giờ cháu chọn lựa không tin, đã quá muộn.”

Tôi nghĩ thầm không phải tôi không tin, tôi tin, tôi chỉ là muốn trút hết nỗi lòng một chút, thực có chút khó chịu.

Văn Cẩm nắm tay tôi đặt lên lòng bàn tay cô, vỗ vỗ, tôi nhất thời cảm thấy ấm áp. Cô lại nói tiếp: “Chuyện sau đó, cháu lại càng không thể tin nổi.”

Chú Ba bỗng nhiên chết đuối, lúc được tìm thấy, trong tay nắm chặt xà mi đồng ngư, chứng tỏ lòng mang ý xấu cuối cùng chuốc họa vào thân.

Văn Cẩm cực kỳ đau buồn, nhưng sau đó tình hình cấp bách, cô phải tiếp tục công tác, đưa người lặn xuống đáy biển.

Quá trình sau đó, về cơ bản thì giống câu chuyện mà “chú Ba” – cũng chính là Giải Liên Hoàn kể lại. Ông ta có lẽ là sợ chú Ba thực sự để lại đầu mối gì trong mộ cổ dưới đáy biển, nên giả vờ không khỏe, chờ mọi người bắt đầu khảo sát mộ cổ thì len lén theo sau, cuối cùng quả thực trốn ở bên ngoài Kỳ môn độn giáp.

Đối với ông ta, chỉ cần bọn Văn Cẩm mất tích trong mộ cổ, không bao giờ xuất hiện nữa, thì lúc đó ông ta mới có thể thành công giả làm chú Ba, tìm cách hoán đổi thân phận, khi được người ta cứu lên, hỏi tên, bèn nói tên Ngô Tam Tĩnh với người đánh cá đã cứu mình, bằng không lúc đó chắc chắn sẽ lộ ra sơ hở. Việc này rõ ràng là đã suy tính cặn kẽ, Văn Cẩm nói Giải Liên Hoàn tâm tư sâu kín, quả thực không sai.

Mà bọn Văn Cẩm tiến sâu vào bên trong, cuối cùng vào được trong điện vẽ nơi tọa lạc Vân Đỉnh thiên cung kia, lại bị một người trông giống chú Ba làm cho hôn mê, đó là sao?

Văn Cẩm bảo, “Nói ra, cháu lại càng không tin nổi.” Tôi nghĩ thâm, chuyện đã đến nước này, còn tính toán cái gì mà tin hay không tin nữa, tôi bảo cô đừng lo lắng đến cảm nhận của tôi.

Văn Cẩm nói: “Lúc đó, người đánh hôn mê bọn cô, không phải người trông giống chú Ba, mà chính là chú Ba cháu.”

“Như vậy, dựa theo trí nhớ của Tiểu Ca, bọn cô lần đầu nhìn thấy chú, đầu tiên là chú giả bộ con gái, sau đó lại trốn tránh bọn cô, chạy trốn đến chỗ cái gương trong hang động rồi liền đánh hôn mê bọn cô. Vì sao chú ấy phải làm vậy?”

“Bởi vì anh ta cho rằng Giải Liên Hoàn đã kể hết mọi chuyện với cô.” Văn Cẩm nói: “Anh ta tưởng cô đến tìm mình hỏi tội, nếu chỉ một mình cô đã đánh, nhưng đây lại là cả đội khảo cổ xuống, hiển nhiên anh ta tưởng chuyện của mình đã hoàn toàn bại lộ, lúc đó hành động này là phạm tội cực kỳ nghiêm trọng. Cô là đội trưởng, không thể thiên vị anh ta trước mặt nhiều người đến thế, vì vậy anh ta phải tự mình tìm đường lui mà không làm liên lụy đến cô. Thế là anh ta quyết định đánh ngất cả bọn, sau đó mới nghĩ cách.”

“Thế là, sau đó liền xảy ra một màn kia.” Tôi nói tiếp, “Quả thực chuyện này cũng có thể lắm, nhưng dòng chữ bằng máu kia là sao?”

Phía đông một ông chú Ba, phía tây một ông chú Hai, chú Ba thật với chú Ba giả, tôi có hơi hoang mang, bèn nói: “Chúng ta cứ nói bằng tên thật luôn đó, ý cô là, người đánh hôn mê bọn cô là Ngô Tam Tĩnh thực, nhưng không phải xác của chú đã được tìm thấy rồi hay sao?”

“Bọn cô đã làm rồi, thi thể mà bọn cô tìm thấy dưới biển không phải Ngô Tam Tĩnh, mà là một người trong nhóm đầu tiên của Cầu Đức Khảo. Nhóm người này đã thất bại, nhưng lại mang ra được một tấm bản đồ chi tiết, cho nên Cầu Đức Khảo mới có thể cung cấp tư liệu tốt đến vậy. Khuôn mặt của thi thể đó va đập vào đá ngầm, đã rửa nát hết, lại còn bị ngầm nước sung phòng lên, hơn nữa, đồ lặn trên thi thể đó cùng một loại với đồ lặn của Ngô Tam Tĩnh, đều lấy ở chỗ Cầu Đức Khảo. Bởi thế bọn cô mới nhận định đó là Ngô Tam Tĩnh. Thực ra lúc đó cô cũng có chút hoài nghi, nhưng cô không rành về khoản này cho lắm, hơn nữa, đồ lặn kiểu dáng rất đặc thù, cho nên tính thuyết phục quá cao.”

“Còn dòng chữ bằng máu là vấn đề của cháu. Là cháu đã lý giải sai.” Văn Cẩm nói, “Cháu suy nghĩ lại đi, trình tự sắp xếp của dòng chữ đó là như thế nào?”

Tôi nghĩ thầm, cái này mà cũng lý giải sai? Rõ rành rành như thế mà, tôi chắm ngón tay vào nước trong siêu, dựa theo trí nhớ, viết lại dòng chữ kia lên vách đá.

Ngô Hại Giải

Tam Ta Liên

Tĩnh Chết Hoàn

.... Không

.... Nhắm

.... Mất

Vừa nhìn, tôi liền sững sốt, tức thì hiểu ra: Trời ơi, tôi đọc ngược trình tự!

Làm bản rập lâu quá, trên bản rập trình tự các chữ đều bị ngược, cho nên tất cả các dòng chữ theo chiều thẳng đứng tôi đều quen đọc ngược từ trái sang phải. Nhưng dòng chữ này có thể đọc từ cả hai bên, mà ý nghĩa hoàn toàn ngược nhau.

“Hiện giờ không còn gì nghi ngờ nữa chứ?” Văn Cẩm nói.

Tôi lúng túng gật đầu, “Sau đó thì sao?”

Sắc mặt cô liền thay đổi, nói: “Chuyện về sau, đến giờ cô vẫn không tài nào hiểu được. Đến lúc bọn cô tỉnh lại thì đã không còn ở trong ngôi mộ dưới biển nữa, mà là ở dưới một gian tầng hầm ngầm. Tầng hầm này rất cũ, cứ như hầm tránh bom dưới lòng đất những năm năm mươi sáu mươi vậy. Trong tầng hầm có một quan tài đá màu đen. Bọn cô nhìn thấy lối ra của tầng hầm, nhưng lối ra đã bị phong kín, làm thế nào cũng không mở ra được. Hơn nữa, xem lịch trên đồng hồ thì lúc đó đã là một tuần sau khi hôn mê rồi.”

“Đó là một trại an dưỡng ở Cách Nhĩ Mộc?” Tôi hỏi.

Cô gật đầu, dừng một chút: “Bọn cô bị thiếu vài người, Trương Khởi Linh không thấy đâu nữa, chỉ còn mấy người khác bị mắc kẹt ở đó. Hơn nữa, bọn cô phát hiện ra mình đang bị người khác giám thị.”

-----oOo-----

Chương 116: Giam cầm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đoạn ký ức sau khi nhóm Văn Cẩm bị chú Ba đánh hôn mê hoàn toàn trống rỗng. Lúc bọn họ tỉnh lại thì đã ở trong trại an dưỡng ở Cách Nhĩ Mộc.

Nghe đến đây tôi đã lơ mơ vô cùng. Thế này cũng quá ảo rồi đi! Như vậy chúng tôi đã có người nhân lúc bọn họ bất tỉnh, bắt họ về, nhốt vào

trong đó.

Dựa theo lời của Văn Cẩm mà đoán, sau khi đánh hôn mê bọn họ, chú Ba sẽ gọi Văn Cẩm dậy, giải thích một chút, sau đó thương lượng đôi sách. Thế nhưng Văn Cẩm không tỉnh lại nữa, chứng tỏ sau khi bọn họ rơi vào hôn mê, đã xảy ra biến cố.

“Ngô Tam Tinh không ở trong số bọn cô?”

Văn Cẩm lắc đầu. Tôi nói: “Kỳ lạ thật. Vậy là ai bắt cóc bọn cô đây?”

“Là ‘nó’”. Cô buồn bã đáp.

Tôi vẫn hết sức nghi hoặc cái “nó” này, bèn hỏi: “Nó rốt cuộc là cái gì?”

Lời đáp của Văn Cẩm rất dài.

Uống một ngụm nước, cô chậm rãi lắc đầu nói: “Cô không miêu tả được nữa, điểm ấy bọn cô đã phát hiện ra trong quá trình tìm hiểu sự việc. Nói thế nào nhỉ, có thể nói đó là một loại sức mạnh.”

“Sức mạnh?”

“Sau khi thoát nạn, ở trong căn phòng tối kia, bọn cô đã suy đoán lại tất cả mọi chuyện từ đầu đến cuối. Nhưng có rất nhiều chỗ bọn cô không nối liền với nhau được. Thế rồi, bọn cô mới phát hiện, trong toàn bộ sự việc này, có rất nhiều lúc phát hiện ra bị thiếu một người.” Văn Cẩm vén tóc ra sau tai, “Nói cách khác, lúc nào cũng không đủ số người, nhưng đến khi có chuyện xảy ra thì cứ như thể có một người vô hình bù đắp lại chỗ trống vậy. Hơn nữa, càng tìm hiểu sâu, bọn cô lại càng khẳng định được sự tồn tại của người này. Nhưng cho đến tận bây giờ, ngay cả một dấu chân của hắn cũng không hề lộ ra, quả thực giống như chưa từng tồn tại vậy. Hắn chỉ tồn tại trong lý luận logic.”

Cô nghiêm mặt nói: “Bọn cô bèn gọi người này là ‘Nó’. Ngoại trừ Cầu Đức Khảo, Giải Liên Hoàn và cả ba chúng ta ra, có một thế lực khác đang nhúng tay vào chuyện này, thế lực này ẩn náu sâu nhất, hầu như không hề ra mặt, thế nhưng sức mạnh của nó lại thật sự có thể tác động đến mọi việc. Điều này là cô sờn cả gai ốc.”

Tôi nghe cũng có chút lạnh người, bèn hỏi: “Cô lấy một ví dụ được không?”

Văn Cẩm nói: “Cách giải mã sách lược Chiến Quốc có đúng thực là do Cầu Đức Khảo khám phá ra? Ông ta chỉ là một người nước ngoài, liệu có thể giải mã được một thứ phức tạp đến vậy không? Hơn nữa, ông ta biết đến sự tồn tại của ngôi mộ đáy biển từ đâu ra? Nếu không phải có người cung cấp những thông tin này cho ông ta, thì ông ta sẽ không đi Trung Quốc, cũng sẽ không mua chuộc chú Ba cháu, cũng sẽ không cố chấp một mục tiêu đến giờ vẫn còn chưa rõ. Đây là chỗ hỏng logic đầu tiên. Còn có...”

Văn Cẩm ngời thẳng người dậy, ưỡn ngược, vén tóc, để tôi nhìn kỹ khuôn mặt trái xoan của cô: “Tất cả bọn cô hình như đều đã mất đi khả năng già yếu. Qua nhiều năm vậy rồi, bọn cô không hề già đi.” Tư thế kia quá đẹp, tôi nhìn mà ngẩn cả người ra. Văn Cẩm lập tức thả lỏng người ra, nói “Sau khi bọn cô hôn mê, nhất định là đã người người đung tay đung chân cái gì đó với bọn cô.”

Tôi nói: “Đây là chuyện tốt mà, nhiều người mơ ước được vậy lắm.”

Văn Cẩm thê lương lắc đầu nói: “Mơ ước ư? Cháu có nhớ thứ mình gặp phải khi ở tầng hầm Cách Nhĩ Mộc không?”

Tôi nghĩ bụng làm sao mà quên được chứ, gật đầu.

“Đó chính là hình dạng cuối cùng của bọn cô.” Văn Cẩm nói, “Thứ mà cháu thấy kia, đó chính là Hoắc Linh.”

Tôi giật mình: “Cái gì? Quái vật kia là Hoắc Linh?” Đột nhiên cảm thấy buồn nôn.

Văn Cẩm nói: “Sau khi trở về từ Tháp Mộc Đà, cô ấy bắt đầu thay đổi, biến thành một con yêu quái.”

“Đây...”

“Khả năng duy trì tuổi thanh xuân này có tác dụng phụ.” Cô nhìn tôi, giơ tay ra, bảo tôi ngửi. Tôi ngửi thấy thoang thoảng một mùi hương hết sức quen thuộc, là mùi Cẩm bà. “Đến một thời gian nhất định, bọn cô sẽ bắt

đầu biến đổi, mà quá trình biến đổi này đã bắt đầu từ bên trong cơ thể cô rồi.”

“Chẳng bao lâu nữa, cô sẽ trở nên giống y đúc thứ yêu quái mà cháu nhìn thấy.”

-----oOo-----

Chương 117: Tụ họp

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Sao lại như thế?: Tôi nhìn Văn Cẩm, lắc đầu không hiểu nổi. Mùi hương trên người Văn Cẩm đích thực là hương Cẩm bà, nhưng nếu nói chẳng bao lâu nữa cô ấy sẽ biến thành Cẩm bà, thì thực là không thể tin nổi.

“Cháu không thể tiếp nhận nổi, cô cũng không trách.” Văn Cẩm thở dài, “Năm xưa khi bọn cô phát hiện ra điều này cũng không thể tin được.”

Tôi vẫn lắc đầu, lúc này đã hoàn toàn không thể suy xét được gì nữa, chỉ cảm thấy tất cả mọi thứ rối bời lên. Nếu như lúc trước là tôi sắp xếp lại những mảnh dữ kiện nhỏ để thành toàn bộ câu chuyện, thì giờ đây tin tức này của Văn Cẩm giống như một cây búa tạ giáng thẳng vào những mảnh ghép ấy, đập nát chúng thành bột phấn, hiện giờ không thể nào ghép lại với nhau được nữa.

“Cái thứ “nó” kia đã làm gì đó với cô, khiến cô không thể già đi được, thế nhưng lại khiến cô biến thành cái thứ... quái vật kia?”

Văn Cẩm gật đầu: “Theo kinh nghiệm của cô thì sự biến đổi bắt đầu từ bên trong cơ thể, cho đến khi hoàn toàn biến thành thứ kia chỉ mất có nửa năm, bọn cô gọi quá trình đó là “thi hóa”. Người đầu tiên bị thi hóa là một cô gái, nhưng cái lúc mà cả bọn phải chứng kiến cô ấy biến thành cái thứ kia từng chút từng chút một, thực sự quá khủng khiếp. Cảm giác dường như cơ thể mình đã bỏ qua bước “tử vong”, trực tiếp từ “người

sống” biến thành “xác chết”.”

“Nhưng rốt cuộc làm sao mà lại như thế?” Tôi hỏi, “Không có cách nào chữa khỏi được ư?”

Văn Cẩm lắc đầu: “Thời gian thi hóa xảy ra không có quy luật gì cả, tín hiệu duy nhất chính là mùi hương này. Bọn cô suy đoán loại biến đổi kỳ quái này có khả năng liên quan đến cổ mộ dưới đáy Hoàng Sa. Lúc đó, suy đoán đầu tiên là, phải chăng đây chính là một loại bệnh truyền nhiễm thời cổ, bị phong bế trong ngôi mộ cổ này, bọn cô vào đó liền mắc phải. Nhưng sau khi nghiên cứu mới phát hiện ra là không phải, nhưng hiện tượng này chắc chắn có liên quan đến Uông Tàng Hải.”

“Đây chính là lý do cô điều tra về Uông Tàng Hải?”

Cô lặng lẽ gật đầu.

Khoảng thời gian bọn họ bị nhốt dưới tầng ngầm Cách Nhĩ Mộc tương đối dài, quá trình tháo chạy khá phức tạp, tuy Văn Cẩm kể lại có giản lược một chút, nhưng đây là chuyện khác, ở đây tôi sẽ không kể nhiều thêm nữa.

Sau khi bỏ chạy, lúc đầu bọn họ bị một đám người xa lạ đuổi bắt. Không chỗ trú chân, trải qua một phen lang bạt kỳ hồ, đến khi bọn họ quay trở lại tầng hầm trại an dưỡng thì nơi đó đã vườn không nhà trống. Tất cả mọi thứ trong trại an dưỡng đã được chuyển đi, bọn họ không tìm được bất cứ tư liệu gì, căn bản không biết rốt cuộc là ai đã giam giữ họ, xuất phát từ mục đích gì. Để trốn tránh khỏi lực lượng bí ẩn này, bọn họ quyết định tư duy ngược lại, chọn ngay trại an dưỡng bỏ hoang này làm nơi ẩn náu, vừa điều tra những ghi chép về Uông Tàng Hải, vừa tránh né khỏi sự truy đuổi của nhóm người kia.

Sau đó mới xảy ra những sự việc sau đó.

Nói đến đây, tôi liền hỏi: “Vậy, hai người cho rằng, ở cái nơi quỷ quái này có cách nào đó trị được “thi hóa” ư?”

“Bọn cô dựa vào một lượng lớn những chi tiết nhỏ để suy đoán, thứ mà Uông Tàng Hải theo đuổi chính là nội dung ghi chép trong sách lược Chiến Quốc, đó là một loại kỹ thuật liên quan đến việc thành tiên. Nhưng

rõ ràng, ông ta không hoàn thiện được loại kỹ thuật phục chế từ trong sách cổ này, bọn cô có lẽ chính là vật thí nghiệm chưa hoàn thiện. Tuy có thể vĩnh viễn lưu giữ tuổi thanh xuân, nhưng hiệu quả lại không ổn định, đến cuối cùng đều biến thành quái vật.” Văn Cẩm nói, “Mục đích mà cả đời Uông Tàng Hải theo đuổi chính là hoàn thiện được loại kỹ thuật này, cô nghĩ nơi này là điểm đến cuối cùng của ông ta. Nội dung ghi chép trong sách lựa Chiến Quốc vốn xuất phát từ nơi này, vậy rất có thể chính là chỗ này rồi. Nhưng trong quá trình này, cô với Hoắc Linh xảy ra mâu thuẫn, lần đó cô ấy dẫn người tiến vào đây, còn cô thì quyết định ở lại đợi. Ban đầu cô tưởng là cô ấy đã chết, không ngờ mấy tháng sau cô ấy lại trở về, nhưng rõ ràng, kế hoạch không thành công. Lúc đó quá trình thi hóa của cô ấy đã bắt đầu, cô ấy bắt đầu hay quên, bắt đầu mất kiểm soát tâm trạng, sự trao đổi chất của cô ấy càng lúc càng nhanh, cuối cùng, biến thành cái dạng như thế kia, toàn bộ đội khảo sát chỉ còn lại một mình cô, chờ đợi số mệnh không biết rõ.”

“Cô vốn nghĩ sẽ tiếp tục che giấu lâu hơn nữa, nhưng một tháng trước, cô ngửi được mùi hương trên người mình, biết số mệnh cuối cùng của mình đã đến rồi, cô phải kết thúc tất cả mọi chuyện này. Chú Ba của cháu, “nó” phía sau Cầu Đức Khảo.”

“Nhưng những điều này có liên quan gì đến cháu?” Tôi bèn nhớ ra, hỏi, “Vì sao cô gửi băng ghi hình cho cháu?”

“Người gửi băng ghi hình cho cháu, không phải cô.” Văn Cẩm nghiêm mặt nói, “Đây cũng là một mắt xích thiếu sót, lúc cô nhìn thấy cháu xuất hiện trong đội ngũ này cũng rất kinh ngạc, cho nên mới bảo Định Chủ Trác Mã gọi cả cháu tới. Sự xuất hiện của cháu, cô liền đoán ra được, “nó” đã thâm nhập vào kế hoạch của cô, nên cô phải cảnh cáo cháu. “Nó” đã đem những cuốn băng cô gửi cho Cầu Đức Khảo, gửi lại cho cháu.”

“Vì sao phải làm vậy?”

“Cô cũng không rõ lắm, có lẽ “nó” không muốn Cầu Đức Khảo vào đội. Nó muốn một đội ngũ tương đối đơn thuần, bao gồm Khởi Linh, Giải Liên Hoàn và cháu. Cô chỉ có thể đoán. Nhưng mà, lần này Giải Liên Hoàn bày ra một mưu kế vô cùng lợi hại, trời xui đất khiến thế nào lại khiến kế hoạch của cô thực hiện được. “Nó” nhất định là đang phán đoán cô là ai trong số biết bao nhiêu người thế này.”

Tôi day day mặt, cảm giác mạch suy nghĩ bắt đầu rõ ràng hơn rồi, hỏi: “Vậy từ giờ đến lúc cô thi biển còn bao nhiêu thời gian? Chúng ta còn kịp không?”

Cô nắm lấy tay tôi, bảo: “Đừng lo lắng cho cô, đã đến đây rồi, cô sẵn sàng chịu mọi sự sắp xếp của số phận, bất kể là tốt hay xấu. Dù sao thì, đây cũng là điểm cuối của cô rồi, cũng là điểm cuối của Khởi Linh, lại càng là điểm cuối của Giải Liên Hoàn, cháu phải tự lo cho mình thôi.”

Tôi nhìn bọn họ, nghĩ thầm chả lẽ mấy người đều không định ra ngoài sao, như vậy sao được. Đúng lúc này, bên ngoài lớp che chắn mà chúng tôi đã dựng bỗng có tiếng người gõ gõ vào đá, có một người ho khan, nói: “Cẩn thận, có thể là rắn, rắn nơi này biết nói tiếng người đó!”

Bên ngoài có tiếng người lập tức nói: “Có phải Thiên Chân đấy không?”

Muộn Du Bình bảo tôi yên tâm, rắn không nói chuyện với người đâu, rồi phá lớp chắn xuống. Tôi lập tức nhìn thấy một khuôn mặt đầy bùn, hóa ra là Bàn Tử. Lại nhìn, phía sau anh ta còn có mấy người nữa, đều là người làm của chú Ba, trong đó còn có gã kính đen nữa.

Bàn Tử mặt đầy bùn, nói: “Quả nhiên cậu ở đây, í, Tiểu Ca cũng ở đây à, ai da, bắt được rồi à?”

Tôi nghĩ thầm, anh đừng có kêu lắm từ tượng thanh vậy. Bàn Tử bèn hỏi chúng tôi có chuyện gì thế, tôi mới nói sự việc quá dài, rồi hỏi họ làm sao lại tìm được bọn tôi. Còn chú Ba tôi đâu?

Bàn Tử “Ai” một tiếng, nói: “Bọn này thấy có cái khe hở nhét xu-chiên, úi chà chà, đúng là kỳ cảnh Tháp Mộc Đà. Cả đám đâm đầu vào thì phát hiện ra trong khe hở nghẽn đầy bùn, tôi dạy đám kia bảo vệ bản thân. À nhưng mà chú Ba cậu không theo kịp, bị cắn rồi, mới tiêm một mũi huyết thanh, ở phía sau ấy. Tụi tôi nghe tiếng người nói chuyện bèn tới xem xem, tôi còn tưởng là rắn ấy chứ.”

Tuy rằng Văn Cẩm nói chú Ba là Giải Liên Hoàn giả trang, nhưng khi vừa đến chỗ cấp bách, thì tôi lại không chút nào cảm giác chú là giả.

Tôi quay đầu lại thoáng nhìn Văn Cẩm, nghĩ bụng cô định làm thế nào đây, Văn Cẩm gật đầu với tôi, “Đi, đi xem.”

Mấy người kia không nhận ra Văn Cẩm, hỏi tôi cô gái này là ai.

Tôi nói: “Đây là nhân tình của ông Ba đấy.” Bàn Tử lập tức đề thêm: “Gọi là chị Hai biết chưa.” Đám người kia đĩnh cả người, còn nghe lời Bàn Tử, rồi rít gọi. Văn Cẩm lườm tôi một cái, bảo tôi bớt nói nhảm.

Bọn họ ở chỗ một hồ chứa khác cách đó không xa, hồ chứa này còn rộng hơn nữa, hơn nữa, hầu như không có ngã rẽ gì, cũng mọc đầy những loài khuẩn nấm trông như rế cây. Lần này, số người thiếu mất một nửa, tất cả mặt đều một màu đất. Văn Cẩm dạy bọn họ cách bịt lỗ hồng duy nhất, tôi liền nói thật kỳ quái, lẽ nào hồ chứa này đã là điểm cuối của hệ thống khuẩn nấm rồi?

Tôi đi xem chú Ba, trên cổ và cánh tay chú đều có lỗ máu, mặt xanh mét, thần trí hơi mơ hồ.

“Cắn chết ba người xong mới cắn đến ông ấy, nọc độc cạn rồi, nhưng vẫn quá mạnh.” Người chăm sóc chú nói.

Chú Ba hơi mở mắt, tôi không biết chú có nhìn thấy Văn Cẩm hay không, chắc là có thấy. Tôi thấy chú run lên một cái, lại nhìn tôi, không nói nên lời. Trong lòng tôi chua xót, nhìn chú, tôi căn bản không thể nào tưởng tượng được đây là Giải Liên Hoàn, đa phần ấn tượng của tôi về chú Ba toàn là từ ông ấy, tất cả những điều này đều không thể thay đổi được.

Văn Cẩm đi tới, ngồi bên cạnh chú, nhìn chú, cũng không nói gì cả, cứ nhìn nhau như vậy. Chú Ba bỗng nhiên cố hết sức vươn tay ra về phía cô. Văn Cẩm cầm tay chú, nhẹ giọng nói: “Tiểu Tà đã biết rồi, không cần giấu diếm nữa, chúng tôi đều không trách anh.” Miệng chú giật giật, tôi thấy chú chảy nước mắt, nhìn tôi, rồi lại nhìn Văn Cẩm, cố hết sức muốn nói chuyện. Văn Cẩm cũng có chút xúc động, dí tai lại gần miệng chú, nghe xong mới siết chặt tay chú nói: “Tôi biết rồi, anh về đội rồi, đây không phải lỗi của anh.”

Chú nhìn về phía tôi. Tôi cũng cầm tay chú, không biết nói cái gì mới phải. Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, ngày hôm qua tôi còn tán dóc với chú, chú Ba tới chú Ba lui, bây giờ lại thành thế này, nghĩ đến lại không khỏi buột miệng nói một tiếng: “Chú Ba.” Nghe thấy tôi gọi chú Ba, chú

bỗng nhiên kích động, giật mình, rồi dần dần mất đi tri giác. Tôi tưởng là chú không xong rồi, lập tức gọi người tới. Người kia đến bên xem một lúc rồi nói: “Yên tâm, chỉ là ngất đi thôi.” Tôi thở phào một cái, chợt nghe phía sau có người kêu lên: “Ồ đây có cửa đá!”

Chúng tôi qua xem. Máy người làm của chú Ba phát hiện ra dưới đáy hồ chứa này có một phiến đá, bên trên có hai cái vòng sắt. Bọn họ hò dô, cố sức kéo vòng sắt để kéo phiến đá lên, rồi phát hiện ra bên dưới có một hang động.

Kính Sâm và Muộn Du Bình xuống dưới trước dò đường, không lâu sau có hồi âm. Kính Sâm nói bên dưới còn có một hang động khác, hoàn toàn không phải do sức người đào nên, hình như là một hang đá vôi, khắp nơi có rất nhiều cửa đá, hình như là trong lúc đang đào bới xây dựng hệ thống chứa nước thì phát hiện ra hang này, bèn tận dụng nó luôn. Bên trong không khí trong lành mát mẻ, hình như không có dấu vết của rắn, còn có vẻ như là thông đến nơi khác nữa. Đường chúng tôi đến đây giờ có lẽ đã toàn rắn là rắn, muốn trở về theo đường cũ ít nhất cũng phải chờ đến khi trời tối, có lẽ phía dưới này có đường ra ngoài, Bàn Tử nói hay là xuống xem sao.

Vừa nghe hình như không có rắn, cả đám người đều nhao nhao muốn xuống. Tôi nói với họ, hiện giờ tình hình còn chưa rõ, không nên nhào hết cả xuống dưới như ong vỡ tổ thế, nơi chúng tôi đang ở đây vẫn còn khá an toàn. Bên dưới biết đâu lại có cơ quan với bẫy rập, đến lúc đó còn thảm hơn bị rắn cắn. Vừa nói xong, chả còn ai dám xuống nữa, cuối cùng vẫn là mấy người bọn tôi quyết định đi xuống xem trước. Đám người còn lại đều là một lũ ô hợp, xuống dưới cũng chẳng giúp được gì, thôi cứ ở lại đây chăm sóc thương binh, chờ bọn tôi quay về.

Muộn Du Bình với Kính Sâm lại xuống phía dưới lần nữa, sau đó là tôi và Bàn Tử, ngay sau bọn tôi là Văn Cẩm.

Bên dưới là một hang đá vôi không lồ hình tròn, tôi dùng đèn mỏ chiếu một lượt, có thể nhìn thấy rất nhiều cửa đá, Bàn Tử quăng dây thừng, chạy đến đó xem, kêu lên: “Ồi chà, đúng là Bồng Lai tiên động có khác!”

Chương 118: Điểm tận cùng của ký hiệu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôi vội vàng kéo Bàn Tử lại, quay đầu liếc nhìn Văn Cẩm. Cô đang cùng với một người làm khác dỡ trang bị từ trên đưa xuống bằng dây thừng, không để ý đến hành động của Bàn Tử.

Tôi hỏi gã người làm kia: “Anh xuống đây làm gì? Không ở lại chăm sóc chú Ba tôi à?”

Gã nhếch mép cười bảo: “Ông Ba có người lo rồi, tôi xuống cùng xem có gì có thể giúp một tay.”

Nhìn vẻ mặt của gã, tôi thấy có chút không đúng, nghĩ bụng không ổn rồi, nhóm người này là một đám ô hợp, đám ô hợp giỏi nhất là trò tan đàn xẻ nghé mỗi khi gặp nguy hiểm, nhưng lại lục đục nội bộ mỗi khi có lợi lộc. Vẻ mặt của người này hình như là có âm mưu gì đó.

Chả mấy chốc sau đó, lại có ba người chui xuống, nhìn căn mộ thất hình tròn này, ánh mắt bọn chúng như tóe ra tia lửa. Trước chuyến đi chú Ba đã lừa gạt chúng, nói rằng ở đây có cái đầu béo bở, suốt dọc đường đến đây thì sợ vỡ mật, nhưng vừa nhìn thấy mộ thất thì quên sạch. Tuy cả đám bọn chúng chỉ toàn là tay ngang, nhưng phường trộm mộ chính là vậy, lòng tham của chúng với cỗ mộ còn sâu hơn chúng tôi. Văn Cẩm theo thang dây trèo xuống, thấy tình hình như vậy vẻ mặt cũng không tốt, khẽ nói với tôi: “Kệ cho bọn chúng đi theo, đám người này đều là lũ bạt mạng, chỉ ra vẻ khách khí với “chú Ba” cháu thôi chứ thực chỉ biết có tiền tài. Bọn chúng có vũ khí, gây lộn với chúng chỉ có bất lợi với ta, đằng nào mò được đồ gì cũng cho chúng hết, hiện giờ chúng ta không thể ngăn chúng lại được.”

Tôi nghĩ cũng phải, hiện giờ chú Ba không tiện hành động, mà cho dù chú có thể uy hiếp được đám người này thì đến giờ cũng không có cách nào cả. Cậu Ba tôi đây, bọn chúng kêu một tiếng cũng chẳng có tí tôn trọng nào, hoàn toàn là trêu chọc. Tôi cũng không làm gì được bọn này, lại nhớ đến lúc trước ở Trường Sa, đúng là tôi chỉ hưởng sái hào quang của chú Ba thôi.

Trong lòng tôi có chút buồn bực, bị người khác khắc chế ngược lại, tôi có dự cảm đám người này sẽ phá hỏng đại sự của chúng tôi.

Bàn Tử cực kỳ miễn cảm với những chuyện như thế này, hấn căng cứng cả người, siết chặt khẩu súng sẵn, nháy mắt với chúng tôi, bảo chúng tôi đi nhanh lên, thoát khỏi đám này.

Dọc đường đi gặp bao tai ương bất trắc đến vậy, đến cuối cùng tôi mới nhận ra, uy hiếp lớn nhất lại đến từ chính người của mình, đây đúng là một sự châm biếm. Hơn nữa, lũ người này nếu chỉ muốn tiền thì thôi đi, chỉ sợ lòng dạ đen tối, thậm chí có thể kết liễu luôn mạng chúng tôi. Đối với bọn chúng, cả một đời này chưa từng được hưởng vinh hoa phú quý, cái gì mà đạo nghĩa, cái gì mà tích đức, đều là rắm chó. Đây đúng là mầm họa về sau.

Muộn Du Bình cũng mang theo trang bị, trèo xuống thang dây. Chúng tôi không để ý tới đám người kia nữa, bắt đầu lần mò đi về phía trước. Chẳng mấy mà đã đi đến cuối con đường hành lang hình chữ “Phi”, trước mắt chúng tôi xuất hiện một hang động rộng thênh thang, ở cuối hành lang có một đường cầu thang men theo vách hang động, uốn lượn mà kéo dài xuống phía dưới.

Ở chỗ này đèn mờ không đủ dùng, bọn chú Ba có nhiều trang bị, Bàn Tử lập tức đánh một quả pháo sáng.

Chú Ba chuẩn bị nhiều loại pháo sáng, quả pháo Bàn Tử dùng là pháo tầm thấp, chuyên dùng trong các loại hang động, tầm bắn không xa. Quả cầu lửa bay vào trong bóng tối, không lâu sau liền nổ trung, toàn bộ hang động được chiếu sáng bừng. Bàn Tử bèn bắn liền hai quả pháo, rọi sáng toàn bộ góc chết ở khắp xung quanh. Dùng như thế có hơi xa xỉ, nhưng mà chúng tôi chưa bao giờ được trang bị đủ đầy như thế, đằng nào cũng đến bước ngoặt cuối cùng rồi, không dùng thì còn dùng lúc nào nữa.

Bàn Tử vứt vỏ đạn, còn định lắp đạn bắn thêm phát nữa, Văn Cẩm bèn ngăn anh ta lại: “Của cải có nhiều hơn nữa cũng không thể dùng như vậy được, đã đủ sáng rồi, bắn thêm nữa lại còn khó nhìn hơn, cẩn thận chói hỏng hết mắt cả bọn.”

Bàn Tử bèn thôi. Chúng tôi đợi ánh sáng hết chói, tia sáng bắt đầu mờ đi,

quang cảnh chung quanh mới hiện ra rõ ràng.

Đây đúng là nơi sâu nhất dưới đáy thành cổ Tháp Mộc Đà, đây không phải hang động tự nhiên mà là do con người đào khoét mà thành, bên trên còn cao nữa, không thấy rõ trần hang như thế nào, lại có thể nhìn thấy khắp bốn phía có từng bậc từng bậc đá trông như những chỗ ngồi trên sân vận động. Trên mỗi bậc đá lại có một pho tượng cồng kền đen sì, dày đặc, hết vòng này đến vòng khác, không chỗ nào là trống.

Do tượng chỉ một màu đen kịt, nên không nhìn rõ được chi tiết. Tôi có cảm giác chưa bao giờ nhìn thấy những pho tượng này, lẽ nào đây là những pho tượng bí mật, hoặc là totem đặc trưng của hoàng tộc, người ngoài không được phép nhìn thấy, cũng không được phép sử dụng?

Tôi nhớ lại Tàng thi các trong Vân Đỉnh Thiên Cung cũng có cách bày trí như thế này, cũng cảm thấy những pho tượng này không phải đá, có lẽ là những thi thể đã được xử lý đặc biệt. Có thể, đây là Tàng thi động của hoàng gia, những người trong hoàng tộc địa vị không được cao đều đượng an táng ở chỗ này, phơi khô tự nhiên.

Pháo sáng càng rơi càng thấp, bên dưới có dấu vết hoạt động của con người. Tôi thấy một bụi tròn bằng đá đặt ở phía dưới cùng, xung quanh chạm khắc mười mấy thứ đồ đồng hình thù kỳ lạ to nhỏ không đều, tất cả đều hình ống. Nhìn bốn vách đá núi xung quanh, lại không thấy nơi nào để tiếp tục tiến lên nữa, quả thực chúng tôi đã đi đến cuối đường rồi. Tất cả những manh mối có lẽ đều có thể được giải đáp ở nơi này.

Bàn Tử nhìn ngấm đến ngây người, nơi này sâu đến mức nào, thực sự không thể nói rõ được. Tộc Vương Mẫu chi bằng gọi là tộc Chuột đồng cho rồi, đúng là quá ham mê đào hang đào hốc, tự dung đào ra một chỗ sâu như thế dưới hoàng thành, mục đích là gì?

Văn Cẩm nói: “Nơi này có thể là thánh địa của nước Vương Mẫu, là nơi hoàng tộc Vương Mẫu tiến hành những hoạt động bí mật, có khả năng bọn họ tiến hành những nghi thức cực kỳ cơ mật ở đây, hoặc là tu luyện tôn giáo gì đó.”

Bàn Tử nói: “Mẹ kiếp, cái thánh địa rách nát này đúng là đáng thất vọng, lũ tộc Vương Mẫu này quá thiếu đầu óc, cái đồng đồ đồng này là cái gì, lại còn tượng đá nữa, tượng này... Ôi mẹ ơi! Tiểu Ngô, cậu xem tượng

đá kia là cái gì!”

Bàn Tử đột nhiên kêu lên, tôi bị anh ta làm giật nảy mình, lúc này quả pháo sáng đã rơi xuống đất, vẫn còn đang cháy bùng bùng, nhưng phạm vi chiếu sáng đã hẹp lại. Tôi giơ đèn mở lên chiếu vào, nhìn kỹ, rồi gần như hét âm lên. Hóa ra những tượng đá đầy khắp các vách hang đá này vốn không phải tượng đá, mà là từng hàng ngọc dững!

Tôi không kìm được lạnh cả người, ký ức từ hồi Thất tinh Lỗ Vương Cung trào lên như thủy triều, đồng thời Muộn Du Bình cũng rên lên một tiếng, hiển nhiên là bị kích thích cực mạnh, mày nhăn tít lại.

Quả nhiên, mấy địa điểm này đều có liên quan đến nhau, không ngờ ở đây lại có nhiều ngọc dững đến thế, lẽ nào bên trong mỗi ngọc dững đều là một cái xác sống ư?

Bàn Tử to gan, lập tức bám vào vách tường nhào về phía bậc thang đá kia. Tôi sợ anh ta gây họa, kéo anh ta lại, nói phải xuống tầng dưới cùng kia xem xem đã, đừng tổn hơi sức ở đây.

Chúng tôi xúc lại tinh thần, đi xuống men theo thang đá, đến tầng dưới cùng, Bàn Tử nhảy phắt tới đến trước một ngọc dững, dùng đèn mở chiếu một cái xem. Ánh sáng soi ra thi thể bên trong, đã hoàn toàn khô quắt, bởi khe hở quá nhỏ nên không thấy rõ chi tiết cho lắm, lại chiếu từng cái từng cái một, cái nào cũng có thi thể bên trong.

“Xem ra, bà chị kia nói không sai. Đây đúng là chỗ bọn chúng tu luyện.” Bàn Tử nói, “Mẹ, cái đồng khô quắt queo này lẽ nào là chúng tiên dưới trướng Tây Vương Mẫu trong truyền thuyết? Thế này thì cũng chênh lệch quá lớn rồi.”

“Nhưng mà những ngọc dững này có điểm khác so với cái trong Lỗ vương cung.” Tôi nói, “Thi thể bên trong ngọc dững ở Lỗ vương cung vẫn còn sống, còn đây thì hình như đã thành xác khô cả rồi.”

“Đó là bởi thời gian, có lẽ cái hang này được đào khoét trong thời kỳ nước Tây Vương Mẫu cực thịnh, vậy chắc là năm ngàn năm trước, trải qua thời gian dài như thế, hơi nước gì cũng đều bị gió hong khô cả rồi.”

Bàn Tử sờ lên lớp ngọc dững màu đen, Muộn Du Bình túm tay anh ta lại,

bảo anh ta cẩn thận. Tôi nói: “Thứ này ít chạm vào thì hơn, không phải lúc trước Tiểu Ca đã bảo, nếu thời gian không chuẩn, ngọc dừng sau khi thoát xác không phải chuyện đùa đâu.”

Bàn Tử buồn bực đáp: “Tôi sờ sờ tí, lưu lại chút hồi ức, không được à?”

Tôi nói, anh đừng có vừa khỏe lên đã lại quên đau là gì, nghĩ bụng có nói nữa cũng vô ích, bèn không thèm để ý anh ta nữa. Văn Cẩm bên kia bị thứ khác thu hút sự chú ý, cô đi về phía toàn là đồ đồng kia.

Tôi đi theo, kinh ngạc nhận ra những thứ đồ đồng này cực kỳ to lớn, đứng ở dưới này nhìn mới thấy nó còn cao hơn cả tôi, hơn nữa tạo hình rất kỳ quái, tôi không biết cái nào với cái nào nữa. Có điều, mỗi một món đồ đồng rõ ràng đều có tác dụng của nó, tôi thấy mặt trên của nó mục nát vô cùng, dấu vết đã từng sử dụng rất rõ ràng, chứng tỏ đây không phải là nơi dùng để bày biện. Nếu hang động này là nơi năm xưa tộc Tây Vương Mẫu dùng để tu luyện hoặc là tiến hành nghi thức tôn giáo, vậy mấy thứ đồ này phải có liên quan đến nghi thức hoặc tu luyện đó.

Đúng lúc này, chợt nghe Văn Cẩm lầm bầm nói: “Trời ơi, đây là phòng luyện đan của Tây Vương Mẫu, không ngờ nó lại có thật.”

-----oOo-----

Chương 119: Phòng luyện đan

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôi quay ra nhìn, thấy Văn Cẩm đã đi đến bên tảng đá khổng lồ đặt ở chính giữa. Chúng tôi cũng chạy lại xem, thì thấy hóa ra đó là một bản đồ sao bằng đá, trên mặt đá đầy những chấm nhỏ li ti, tượng trưng cho bầu trời sao, mà mỗi chấm nhỏ đó đều từ những viên đá nhỏ đủ hình thù màu xanh lục sẫm.

Đây chính là thứ đan dược mà trước đây chú Ba từng cho tôi xem, không ngờ ở đây lại có nhiều thế này.

“Đây là cái gì? Thuốc trường sinh bất lão à?” Từ phía sau vang lên một giọng nói lạ hoắc, kèm theo một tiếng huýt gió. Chúng tôi quay lại nhìn,

hóa ra là gã Đà Bả dẫn theo đám người làm đã theo đuôi chúng tôi đến rồi.

Tôi lập tức thấy phiền, lắc đầu nói: “Đây là kịch độc ăn vào là ngủm cù đèo ngay, tuyệt đối không được động vào đan dược này, kịch độc vô cùng.”

“Đương nhiên ăn cái này làm gì, chỉ xem cái thôi không được à?”

“Không được.” Tôi nói, “Không được động vào bất cứ cái gì ở đây.”

Đám người kia rất có hứng thú, nghe tôi nói vậy bèn hậm hực lắm bậm chửi thề mấy câu, một tên châm điều thuốc, nói: “Quái gì mà lắm quy củ thế.” Trong lời nói đã không còn khách khí như trước nữa. Tôi lơ đi như chưa nghe thấy gì, lúc này pháo sáng chiếu sáng khắp xung quanh đã dần tắt, Bàn Tử lại bắn thêm hai viên đạn sáng nữa, ngẩng đầu nhìn một chút, rồi đột nhiên kêu ầm lên.

Cả đám chúng tôi ngẩng lên, chỉ thấy pháo sáng đã soi rõ được phía trên cao nhất của trần hang động, ở đó có mấy sợi xích sắt đang treo thứ gì đó, mười mấy sợi xích sắt đan gài vào nhau như mạng nhện, một đầu khảm vào vách đá, một đầu nối với vật kia. Vật kia đen như mực, trông như một quả cầu khổng lồ màu đen.

Pháo sáng lập tức rơi xuống, toàn hang động lại chìm vào trong bóng tối.

“Đó là cái của nợ gì vậy?” Bên cạnh có người kinh ngạc lắm bậm.

“Đây là Huyền không lô.” Văn Cẩm kinh ngạc kêu lên. “Trời ơi, hang động này chắc chắn là mắt huyết của đại phong thủy vạn sơn long mẫu đây mà, là cảnh giới cao nhất của phòng luyện đan cũng như lò luyện đan rồi, lò luyện đan không chạm đất, thâu hết tinh hoa của toàn bộ long mạch.”

Bàn Tử lại bắn thêm một phát pháo sáng nữa, nói: “Nhìn cho rõ.” Thêm một phát nữa, lần này, pháo sáng chỉ bắn đến sát bên cạnh quả cầu đen rồi nổ tung, lập tức nhìn thấy rõ ràng vô cùng. Phía bên trên quả nhiên là một cái nồi đựng hình khối cầu bằng đồng có chạm khắc hoa văn, phải lớn gấp ba lần bất kỳ thứ đồ đồng nào ở đây, từ dưới nhìn lên, trông nó cứ như một con nhện khổng lồ ở trung tâm cái mạng nhện đan gài chi

chít từ những sợi xích sắt.

Văn Cẩm liền bảo Bàn Tử đừng bắn đạn sáng nữa, nói bên trong lò luyện đan kia biết đâu lại có cái gì dễ cháy, nổ bùm một cái thì chúng ta ở dưới có khác gì bị oanh tạc cơ thả bom xuống đâu không, lúc đó thì đừng hòng đưa nào sống sót nổi.

Bàn Tử thở dài bảo: “Tiếc là không có cách nào trèo lên đấy xem, biết đâu thuốc trường sinh bất lão ở ngay trên ấy. Tội mình ăn một phát, thế là bay lên cung trăng luôn, không biết đạo này Hằng Nga sống thế nào rồi.”

Tôi vỗ vỗ Bàn Tử, thở dài bảo: “Rốt cuộc ông cũng lộ sơ hở rồi, Thiên Bồng nguyên soái, chẳng trách trông mặt ông quen thế.”

Gã định lấy đan dược kia bật cười: “Cậu Ba, úi chà cậu vẫn còn tưởng mình vẫn là cậu ấm kia à, thời thế thay đổi rồi, giờ chả ai xem vai vế nữa đâu.” Nói đoạn gã bằm cầm lấy một viên thuốc, đưa lên trước đèn pin, nhìn cho kỹ. Muộn Du Bình bên cạnh tôi lập tức biến sắc, tôi nghe thấy hần khê giọng kêu lên: “Thôi xong!”

Lời chưa dứt, bàn đá đột nhiên mất cân bằng, ngã về một phía, sau đó, bốn phía lặng ngắt như tờ.

Mấy người kia liền hoảng sợ, không ai dám động đậy, toàn bộ cứng ngắc, chờ xem có gì thay đổi.

Chờ mãi một hồi, thế mà lại chẳng xảy ra chuyện gì, chúng tôi nhìn nhau, Bàn Tử nói: “Đệt, tảng đá kia chưa vững à?”

Sắc mặt Muộn Du Bình lại càng thêm tái nhợt, hần không nhìn bàn đá, mà đưa mắt nhìn về ngọc dũng khắp bốn phía. Sau đó, chúng tôi nghe thấy một tiếng “vun vút” vang lên từ bên trong ngọc dũng, lập tức quay sang hướng đó nhìn, phát hiện trên một ngọc dũng, các miếng giáp bọc ngoài đột nhiên bung ra, cứ như thể chỉ vàng may cái miếng giáp đột nhiên bị rút ra vậy. Các miếng giáp lập tức bung hết ra, rơi xuống, lộ ra xác ướp cổ bên trong. Đó là một cỗ xác ướp cổ có khuôn mặt ngựa cực kỳ dữ tợn.

Tôi tức thì líu cả lưỡi, nghe nói sau khi ngọc dũng rơi ra, thi thể bên

trong sẽ lập tức thi biến, thế thì chết chắc rồi. Nghĩ vậy liền kêu lên: “Mau lui ra ngoài!”

Còn chưa nói xong, bỗng từ phía cửa hang liên tiếp vang lên những tiếng cơ quan âm ầm, khi vừa chạy đến nơi thì cũng là lúc cửa đá rơi xuống, phong bế lối ra của chúng tôi.

-----oOo-----

Chương 120: Cơ quan

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor:EarlPanda

Đó chính là cơ quan. Bên dưới chiếc bàn đá bày bản đồ sao này đã bố trí sẵn một cái bẫy thẳng bằng, tất cả các viên đan dược điễm sao trên bản đồ đều đã được tính toán trọng lượng cực kỳ chính xác và tỉ mỉ, trình tự cầm lên cực kỳ nghiêm ngặt, buộc phải lấy đan dược theo một trình tự cố định mới được, nếu không bàn đá sẽ mất thăng bằng, nghiêng xuống kéo khởi động cơ quan, tạo nên phản ứng dây chuyền, làm ngọc dững khắp bốn phía tự động tuột ra, huyết thi thi biến.

Nơi đây có thể nói chính là thành địa quan trọng nhất của tộc Vương mẫu. Nếu nơi đây bị xâm nhập, tương đương với việc bí mật cốt lõi nhất của hoàng tộc có nguy cơ bị bại lộ. Bởi vậy, ở đây phải thiết trí một cái bẫy đáng sợ đến thế, hoàn toàn là để đồng quy vu tận.

Tình cảnh bây giờ của chúng tôi phải nói là cực kỳ tuyệt vọng, lúc chúng tôi chạy đến cửa hang thì đã bị đóng kín, cả đám bị nhốt trong khu vực dưới đáy hang động này.

Mấy gã người làm của chú Ba đã sợ đến cứng ngắc, đừng nói bọn tôi, ngay cả Bàn Tử với Muộn Du Bình gặp cảnh này cũng tái mét mặt, tình cảnh này ngay đến ông nội tôi cũng chưa từng gặp phải, trong cuốn sổ tay ông để lại cũng đâu có viết nếu đụng phải hơn một nghìn con bánh

tông đồng thời cùng thi biến thì phải quản lý ra sao, đưa vào kinh doanh thế nào, cái địch mợ, không biết cái nghề đồ đấu này có bằng EMBA không nữa.

Ngay sau đó, từ trong đồng xác cổ phát ra liên tiếp những tiếng “kèng kèc kèc”, tức khắc ở chỗ khác lại vang lên cái tiếng ấy. Chả mấy chốc, khắp nơi nơi đều vang vọng thứ âm thanh này. Đồng thời, tôi thấy lớp da khô bên ngoài các xác khô không ngừng bong tróc ra, hình như thực sự xác chết sắp bật dậy rồi.

Tha Bả kia nhìn về phía chúng tôi, rống lên: “Mẹ kiếp chúng mày đang nhìn cái gì? Sao không nghĩ cách gì đi? Làm thế nào bây giờ?”

Bàn Tử chửi thề một tiếng, nhặt khẩu súng dưới đất lên, bảo: “Làm gì? Bây giờ ta chỉ có thể so xem ai sống lâu hơn ai thôi chứ làm gì nữa.”

“Cút chó, bố mày không muốn chết, mau nghĩ cách, bằng không tao bắn chết mày.” Người nọ liền chĩa súng qua.

Bàn Tử kiểm tra đạn một chút: “VẬY MÀY CỨ ĐI ĐAU HÀNG THỬ XEM. CÓ ĐIỀU, DƯỚI NÀY SÂU ĐẾN THẾ, THƯỢNG ĐẾ MUỐN XUỐNG CŨNG CHẢ DỄ GÌ ĐÂU.” Nói xong nhắm nhào vào huyết thi, ngẩng đầu nổ súng. Cái xác khô gần đó nhất lập tức ngã xiêu vẹo, lớp da khô trên thân mình bị bắn nát, chúng tôi nhìn thấy bên dưới đó là lớp da tím bầm của xác chết, viên đạn bắn trúng chỉ chọc được một lỗ thủng.

Tôi thấy Bàn Tử đã bình thường trở lại rồi, tuy vẫn cảm thấy sợ hãi, nhưng trong lòng anh ta đã chấp nhận được cái chết. Anh ta bắn liên tiếp ba phát súng, đến lúc này tên kia mới phản ứng được, lập tức tới hỗ trợ, tiên hạ thủ vi cường. Sống được một phút thì cũng là một phút.

Bàn Tử vừa thay đạn vừa đi tới bên tôi, móc đạn tín hiệu ra đưa cho tôi, bảo: “Liên tục chiếu sáng, đừng bắn lên trên, bắn vào mặt bọn chúng, tội mình phải học tập năm anh em tráng sĩ núi Lang Nha!”

Bên trên? Tôi ngẩng lên nhìn trên đỉnh đầu, bỗng nhiên có một linh cảm, nhớ lại nội dung ngay đầu phần cuốn sổ tay, ông nội đã viết cái gì?

Lúc đó, phản ứng đầu tiên của ông nội, đó là huyết thi không biết trèo cây!

Không biết trèo cây, tức càng không biết trèo tường, lại càng không biết trèo vách đá. Nghĩ tới đây, tôi lập tức nói với mọi người: “Chúng ta nghĩ cách trèo lên! Trèo lên cái Huyền không lô kia, nếu người ta có thể treo lò luyện lên cao như vậy, hơn nữa xung quanh lại không có cầu thang, vậy chắc chắn phải có cách khác để trèo lên.”

Loáng cái, tất cả mọi người đều cảm giác có một đường sống rồi. Tất cả lập tức hành động, Bàn Tử gào lên đừng có làm loạn, ai có súng thì tranh thủ chuẩn bị phòng thủ, ai không có thì đi tìm.

Tôi lập tức xông về phía một món đồ thanh đồng gần đó, mấy thứ này cái nào cái nấy phải cao bằng một người lớn, leo lên để nhìn cho rõ.

Nhưng khi tới gần, tôi lập tức nhận thấy không ổn. Nếu có cách để trèo lên, vậy chắc chắn lúc trước chúng tôi phải nhìn thấy rồi. Hơn nữa, tôi biết, thông thường lý thuyết thiết kế của cổ nhân đó là người không động mà hình động, Huyền không lô này có thể không phải được xây dựng ở trên đó, mà là được treo lên, bất kỳ thao tác treo nào cũng có thể tiến hành ở bên dưới được. Như vậy, chúng tôi không thể nào lên đó được, bởi vì cho dù có kéo hạ được bếp lò này xuống thì chúng tôi cũng không lấy đâu ra sức lực mà lại treo nó lên.

Có điều, đứng trên một món đồ đồng, tôi liền nhận ra chúng tôi cũng không nhất thiết phải leo cao đến vậy. Chỉ cần trèo lên trên mấy món đồ này thì chắc huyết thi cũng không với tới được, như vậy, đồ thanh đồng là đủ rồi.

Nghĩ tới đây, tôi lập tức kêu to lên, có vài người phản ứng lại, nhất loạt chạy về phía tôi, ra sức trèo lên các món đồ đồng.

Rất nhanh, tất cả mọi người đã trèo lên. Trên các bậc thang đá, càng ngày càng nhiều huyết thi bắt đầu đứng bật dậy, tôi vừa nhìn liền nhận thấy không xong: những cái xác này cao to lực lưỡng cực kỳ. Độ cao thể này vẫn chưa đủ, nhưng không còn món đồ đồng nào cao hơn thế này nữa.

Đứng từ trên cao bắn xuống chỉ có thể tạm thời ngăn chặn mấy con huyết thi đang tới gần. Dưới ánh sáng đèn mờ, đã thấy mấy khuôn mặt quái gở đã rất gần chúng tôi rồi, mà ở những chỗ đèn mờ không chiếu tới

được thì càng không thể tưởng tượng hơn nữa.

Ngay trong khoảnh khắc gần như tuyệt vọng, Bàn Tử kêu lên: “Các anh em, phải liều mạng thôi!” Nói rồi, anh ta giữ ra mấy kíp mìn, nói tiếp: “Ta xông lên, vừa chạy vừa ném mìn, nổ ra một con đường máu, mọi người yểm hộ xung quanh, chúng ta xông về phía trước.”

Tôi nhìn thấy liền kêu lên: “Cái thứ này anh lấy đâu ra?”

Không phải lần trước tôi đã nói, không có thuốc nổ tôi không bao giờ xuống đâu nữa. Bàn Tử gào lên: “Ông đây giấu riêng đây!”

Tôi thấy phương pháp này tuy chả khác gì tự sát, nhưng ít nhất cũng có một đường sinh cơ, bèn gào tướng lên: “Liều mạng!”

Bàn Tử gầm lớn: “Chỉ có bốn kíp mìn thôi, khoảng cách xa quá, mọi người phải theo kịp, chậm một giây là hết cứu!”

Nói đoạn, rút kíp nổ, ném luôn kíp mìn đầu tiên. Tôi nhìn ngòai nổ bốc khói rơi vào giữa bầy xác chết, lập tức ngòai sụp xuống. Ngay tức thì, một tiếng nổ thật lớn vang lên, sóng xung kích hất văng cả đồng xác chết lên. Chúng tôi cúi đầu né đá vụn và mảnh vỡ bắn ra, cái lu đồng chỗ chúng tôi nấp bị nổ đến móp méo, ngàng đầu lên nhìn, quả nhiên, phía trước đã có một khe hở để chạy.

Bàn Tử nhảy xuống, lập tức ném kíp mìn thứ hai, gào lên: “Chạy!”

Chúng tôi lập tức nhảy xuống khỏi cái lu đồng. Trong nháy mắt đó, kíp mìn phát nổ, lần này không có cái lu đồng che chắn, đá vụn bay véo véo cứ như đầu đạn bắn về phía chúng tôi, chúng tôi lập tức gạt bay ra. Nhưng còn chưa kịp đau rát, Bàn Tử lại quăng một kíp mìn khác ra, những người có súng dàn ra xung quanh, lập tức nổ súng bắn hất lũ huyết thi đang nhào tới.

Chúng tôi tiếp tục liều mạng chạy về phía trước, quả thực cứ như trên chiến trường vậy, nổ bùm một cái, cả đám nhào xuống nằm úp sấp trên mặt đất một giây, chờ hết chấn động, lại chồm lên chạy tiếp, lỗ tai cả đám đều ù đi. Tôi nghĩ, chiến dịch Thượng Cam Lĩnh cũng chỉ đến thế này thôi.

Bàn Tử hét lên: “Một quả cuối, chạy!”

Lần này, kíp nổ ném về phía cửa đá. Chỉ bằng một kíp mìn này, nhất định phải nổ tung được cửa đá phong kín kia, bằng không, tất cả đều thành công cốc.

Chúng tôi sống chết liều mạng chạy về phía trước, vừa khom lưng vừa chạy, nhưng xông đến nơi rồi mà kíp mìn vẫn chưa nổ. Bàn Tử chạy đầu tiên lập tức dừng lại, quay đầu gào lên: “Ngại quá, đoán nhầm rồi! Đạn lép!”

Huyết thi xung quanh lập tức ập tới. Không khí nồng nặc mùi thuốc nổ và thứ mùi cay độc đặc trưng của huyết thi. Chúng tôi xúm lại thành một vòng tròn, tôi kêu to: “Dùng súng, bắn kíp nổ!”

Bàn Tử nói: “Bị che rồi, không nhìn thấy.”

Chỉ thấy Muộn Du Bình nhảy vọt lên, đập lên bả vai Bàn Tử, mượn lực một cái rồi bay vút lên, hai đầu gối vặn một cái, kẹp ngay cổ một con huyết thi, vặn mạnh một cái đến nỗi cả cái đầu huyết thi cũng bị vặn đứt luôn. Sau đó, hất một cước đá bay cái đầu huyết thi vào trong đồng xác. Cái xác không đầu ngã xuống đồng huyết hi, để lộ ra kíp mìn sau lưng nó.

Bàn Tử cực nhanh, vung tay bắn một phát, tức thì kíp mìn nổ tung. Lúc này chúng tôi cách kíp mìn quá gần, lần này là trúng thực chiêu thật, cả đám bị hất bay.

Tôi đầu váng mắt hoa, đứng lên là muốn nôn mửa, nghiêng răng để không ngất xỉu. Đứng lên nhìn, chỉ thấy cửa đá quả nhiên đã bị phá, nổ ra một lỗ hồng to tướng. Nhìn kỹ, tôi mới phát hiện bên trong cánh cửa đá lại là thanh đồng.

Toi. Tôi đứng lên, nhìn huyết thi khắp bốn phía, nghĩ thầm toi thật rồi. Còn chưa kịp đứng vững, từ phía sau bỗng nhiên vang lên một tiếng nổ kinh thiên động địa. Cả hang động như rung lên bần bật, cả đám chúng tôi ngã lăn ra đất, cả đồng xác cổ khắp xung quanh cũng ngã dúm dúm. Quay lại nhìn, thì ra do thuốc nổ chấn động, xích sắt treo Huyền không lơ trên trời cuối cùng cũng đứt gãy, cái lò khổng lồ từ trên đỉnh hang động rơi thẳng xuống đáy hang động một cú kinh hoàng. Cái lò có trọng

lượng khổng lồ, rơi xuống đáy đập ra một cái hố cực sâu, thân lò ngập hẳn dưới mặt đất. Đáy hang động này coi như vẫn còn có tí không gian.

Tiếng lò luyện đan vang dội làm đầu óc tôi tê dại. Đàn huyết thi quay xung quanh ngày càng đông, mấy người chúng tôi còn không đứng thẳng lên nổi. Muộn Du Bình kêu lên: “Lùi về! Tôi dụ chúng ra chỗ khác!”

Bởi suốt này giờ liên tục cho nổ, huyết thi vẫn còn chưa hoàn toàn tụ lại, chúng tôi đành phải lui về. Muộn Du Bình gọi Bàn Tử: “Đao!”

Bàn Tử tay nổ súng, tay vung ra ném một con dao găm tới. Muộn Du Bình nhảy lên nhận lấy, ngay lập tức rạch một đường ngay lòng bàn tay, mở tay ra giơ về phía đám huyết thi. Lũ huyết thi này cứ như thể bị hấp thu hút, cả thầy đều nhất loạt quay phắt về phía hắn. Hắn tách khỏi chúng tôi, đi lên phía trên. Không biết vì sao, lũ huyết thi cũng lập tức đi theo.

Nhân lúc này, chúng tôi vội vã lùi về phía đáy hang. Tôi kêu lên: “Thế còn anh thì sao?”

Muộn Du Bình không để ý tới tôi, Bàn Tử vội kéo tôi lùi về sau. Mãi cho đến khi chúng tôi lùi xuống đáy hẳn rồi, Muộn Du Bình đã chìm trong đàn huyết thi, ngay cái bóng cũng không nhìn thấy. Tha Bả bèn nói: “Mẹ kiếp trọng nghĩa thật!”

Tôi giựt lấy khẩu súng của gã gào lên chửi: “Trọng nghĩa cái đéo!” Đang định quay trở lại, sao có thể để hắn hy sinh được, Bàn Tử liền kéo giựt tôi lại, quay về phía bên kia kêu to: “Tiểu Ca, tụi tôi tới rồi!”

Bất chợt nhìn thấy Muộn Du Bình ngoi phất lên từ dưới đàn huyết thi, đập vào một bên vách đá gần như thẳng đứng mượn lực nhảy vọt lên như một vị thần, sau đó nhảy ra bên ngoài vòng vây huyết thi, theo đà lăn một vòng đến chỗ huyết thi thưa thớt. Sau đó, lại thấy hắn khom lưng gần sát mặt đất, chạy xuyên qua giữa các huyết thi nhanh như chớp, nháy mắt đã lui đến bên lò luyện đan.

Mấy gã người làm của chú Ba chứng kiến vậy mà ngẩn người. Muộn Du Bình đến nơi, nói với chúng tôi: “Những huyết thi này còn chưa thấy máu, các khớp xương vẫn cứng, không giống con trong Lỗ vương cung kia vốn ngâm trong huyết dịch. Bằng không, không một ai trong số

chúng ta chạy thoát nổi. Đứng ngẩn ra nữa, xem xem có thể chạy đến đâu.”

Bây giờ chúng tôi mới phản ứng lại được, mới nhìn thấy cái lò luyện đan bị kẹt tít dưới đáy hang động, xung quanh có vết nứt toác, thông xuống lòng đất. Quả nhiên bên dưới vẫn còn lối đi. Lối vào đường ngầm có lẽ đã bị bàn đá che mắt nên lúc trước không phát hiện ra.

Lúc này không còn cân nhắc gì nữa, chúng tôi bám vào những gờ hoa văn trên lò luyện đan, từ từ trèo xuống dưới.

Bên dưới chỉ có một vách tường kép cao bằng nửa thân người, ngồi xổm xuống cũng không ngẩng đầu thẳng được. Bên dưới toàn là đá vụn, sau khi xuống đó, chúng tôi lập tức mò mẫm nhặt đá chặn kín khe hở kia. Cho đến khi không còn một tia sáng nào lọt vào nữa, chúng tôi mới thở phào nhẹ nhõm, cả lũ vật ra đất, hai tai tôi gàn như điếc, chỉ thấy trời đất quay cuồng.

Vãn Cẩm lập tức xé áo cầm máu cho Muộn Du Bình.

Bàn Tử cầm đèn pin quan sát khắp bốn phía, phát hiện đây là một khoang nhỏ hẹp bằng đá, cũng là do sức người đục đẽo, chỉ rộng chừng sáu, bảy mét vuông, lại bị chèn thêm một cái lò luyện đan to đùng nữa nên chỗ trống lại càng ít, chật đến nỗi không thể vung tay vung chân gì được.

“Cứ thật, giờ biết làm sao đây? Cái lũ kia liệu có tản ra không?” Một người hỏi.

Trong tình hình này, giá có năng lượng mặt trời đem phơi khô lũ xác chết ấy thì được, nhưng mà ở đây thì chẳng có gì có thể trông cậy được, chúng tôi buộc phải nghĩ cách khác thôi. Bàn Tử cầm đèn pin chiếu lung tung, bỗng nhiên, chúng tôi nhìn thấy có cái gì đó được khắc trên vách đá ở một bên. Nhìn kỹ, đó là chữ của Muộn Du Bình, nhưng không giống ký hiệu, mà giống một câu nói hơn.

Tất cả liền xúm vào, Bàn Tử vui vẻ bảo: “Tiểu Ca coi này, có phải cái này nghĩa là phía dưới còn đường xuống không?”

Muộn Du Bình khom lưng lách vào xem, sắc mặt liền thay đổi. Chúng

tôi hỏi hấn đây có nghĩa gì thế, hấn lắc đầu, nhưng tôi nhìn vẻ mặt hấn, biết là hấn xem hiểu ký hiệu này.

Nhưng nơi khắc ký hiệu là vách núi, Bàn Tử lần sờ mãi mà không tìm thấy kẽ hở nào. Muộn Du Bình bèn qua bên đó, dùng ngón tay đặc biệt dài của mình sờ theo những đường nét một lượt, rồi cầm một tảng đá lên đập vào vách. Đập hai phát, bỗng như vách đá kia nứt toác ra như phẩn, hấn bèn húc mạnh một cú, vách đá vỡ ra thành lối đi nhỏ xíu, chỉ đủ một người nằm bò xuống chui qua.

“Sao ở đây lại có đạo động?” Bàn Tử kinh ngạc nói.

“Đây không phải đạo động, mà là đường ống dùng để bố trí cơ quan, cơ quan bên trên hoạt động từ phía dưới này.” Muộn Du Bình nói, rồi chui vào đầu tiên.

Chúng tôi nhìn nhau, rồi cũng lục tục chui vào theo. Sau khi bò được khoảng mười mét, đột nhiên lối đi ngoặt thẳng xuống dưới vuông góc với mặt đất, chúng tôi không thể quay đầu trong này, đành phải đầu chúc xuống đất mà bò. Bò mãi, đến khi sung huyết não tưởng ngất luôn rồi, thì chợt nghe thấy tiếng nước.

Có nước, tức là thông với đường giếng rồi. Mọi người lập tức tăng tốc, loáng cái đã đến cuối đường, nhưng lại phát hiện có một tảng đá chặn lối đi. Muộn Du Bình dùng sức húc mấy cái, húc tảng đá văng ra ngoài, tảng đá lăn xuống, từ bên dưới vang lên tiếng tồm.

Chúng tôi ló ra ngoài thăm dò, bên ngoài là một đường nước rất rộng. Dòng nước phẳng lặng, cũng không sâu, chắc ngập khoảng đến eo. Nước trong suốt, có thể nhìn thấy đá phiến lát dưới đáy nước.

Muộn Du Bình đi đầu, mọi người lần lượt trèo xuống, vừa xuống nước thì phát hiện dưới nước lao xao, vô số con giun nhỏ xíu bị chúng tôi quấy nhiễu liền cuống cuống tản ra. Có mấy người giật mình sợ đến mức suýt nổ súng.

Tôi cũng giật mình một phen. Dưới nước này toàn là một loài giun màu thịt không có vỏ, toàn thân trong suốt, bình thường nằm lặn dưới đáy nước nên không nhìn thấy. Hình như chúng tôi có tính công kích, mỗi khi chúng tôi cử động, chúng lại bơi tứ tán.

Sau khi tất cả mọi người đều xuống nước, có vài người lấy đèn chiếu hai bên đường, chỉ thấy thượng nguồn đường nước là một cửa đập bằng sắt, bên ngoài đập kẹt đầy những cành cây hoặc rác rưởi lộn ngổn từ đầu nguồn xuống. Phía hạ du tối đen, không biết thông đến đâu.

Chúng tôi đến bên cái cửa đập, ra sức rung lắc. Nhưng nó rắn chắc vô cùng, đẩy thế nào cũng không động.

“Đây là đâu?” Một người hỏi.

“Đường nước ở đây dài đến vậy, lượng nước cũng lớn, có lẽ thông đến đường giếng chính dẫn nước xuống hồ chứa dưới cùng rồi.” Văn Cẩm nói. Lời chưa dứt, bỗng có người kêu lên. Chúng tôi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ở ngay giữa dòng nước phía hạ du, có một pho tượng chim mặt người đứng thẳng, cao hơn hai mét. Nó xuất hiện ở đây quá đột ngột.

Chúng tôi vội đến đó, thấy pho tượng rất giống với pho tượng tôi từng nhìn thấy trong rừng mưa. Đang định nhìn kỹ, chỉ thấy Muộn Du Bình rùng mình một cái, đột nhìn đi vòng qua pho tượng, rồi cầm đầu chạy xuống hạ du. Mọi người còn lại liếc mắt nhìn nhau một cái, rồi cũng lập tức đuổi theo.

-----oOo-----

Chương 121: Sắp đến nơi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: EarlPanda

Suốt đoạn đường này, lũ giun thân mềm màu thịt liên tục bị chúng tôi quấy nhiễu, bèn tới tấp lặn xuống đáy nước, chẳng biết đi đâu.

Bàn Tử cúi xuống nước, định vớt mấy con lên xem thử thì bị tôi ngăn lại: “Dưới nước này không biết có những cái gì, nếu quấy nhiễu nhiều nhớ lại kéo đến phiền phức gì thì sao, cứ mặc kệ nó đi. Với cả, mấy con giun này tôi chưa thấy bao giờ, chắc là giống loài đặc biệt nào đó, có lẽ trên

cả thế giới cũng chỉ có mỗi nơi này là có chúng sinh sống, cực kỳ quý hiếm, để anh giết chết mấy con thì thật quá đáng tiếc.”

Bàn Tử mắng: “Cậu coi chỗ này chi chít một đồng, dưới nước kia không phải hàng vạn thì cũng hàng ngàn con, bắt mấy con đem về thì chết ai? Với cả, chuyến này coi như là công cốc rồi, thế mà cậu cũng chả cho tôi đem mấy thứ về làm kỷ niệm chơi.”

Tôi bảo: “Cái đồng thịt thà lẫn lộn này nhìn ghê tởm chết được, thế mà anh cũng sờ vào được. Thôi đừng có ở đó mà suy tính mấy chuyện bàng môn tả đạo này nữa, chúng ta mau chân mà đi thôi.”

Chỗ này nhiều giun đến thế, không ai muốn nghỉ chân lại đây cả, chúng tôi đành tiếp tục men theo đường nước, tiến vào sâu bên trong, tìm đến hồ chứa ngầm ở cuối đường. Ở đây dòng nước ổn định, phía trước cũng không nghe thấy tiếng nước lớn, chúng tôi không có bờ vực vách sâu gì, chúng tôi có thể ung dung mà bước.

Chúng tôi tiếp tục tiến về phía trước, càng đi nước càng lạnh, thậm chí cảm nhận được rõ ràng hơi lạnh dần tản ra khắp làn nước, ai nấy đều nổi gai ốc. Hai bên bờ đường nước thấy vô số loài giun mềm màu thịt kia, đa số chúng đều đang bám vào vách đá sát mép nước, chi chít, lít nhít, tôi nhìn mà sồn da gà, mà dưới nước còn nhiều nữa, thỉnh thoảng lại cảm thấy cứ có cái gì chạm vào chân mình.

Nước càng ngày càng nông, trần hang càng ngày càng cao, hình dáng giống cái kèn đồng. Thấy thế tôi liền biết là sắp tới nơi rồi, bèn bước chân nhanh hơn. Đi được khoảng một trăm mét, trên đỉnh đầu tôi sầm lại, chúng tôi đã ra khỏi đường nước, không gian chung quanh loáng cái đã thay đổi. Dựa vào cảm giác, tôi biết mình đã đến một nơi rất rộng, có tiếng vọng, dưới chân là một đoạn nước cạn, cầm đèn mở chiếu sáng một lượt, lại nhìn thấy phía trước là một mặt nước loang loáng, rộng mênh mông.

Đèn mở có hai nút chọn, một là ánh sáng yếu, hai là ánh sáng mạnh. Để tiết kiệm pin, chúng tôi đều chọn bật ánh sáng yếu, như thế mới có thể liên tục duy trì ánh sáng trong suốt hơn 180 tiếng đồng hồ. Nhưng cự ly chiếu sáng lại chỉ có hơn hai mươi mét, bây giờ ánh sáng không thể chiếu đến mức như ý muốn, có mấy người liền lên đạn lạch cạch, dùng bóng đèn LED chiếu sáng trăm mét, chiếu lên đỉnh đầu và khắp bốn phía

xung quanh. Dưới ánh sáng mạnh, diện mạo của nơi này mới dần dần lộ ra: đây là một hang động nước ngầm vĩ đại, nhưng không phải hang đá vôi Karst, mà là một dạng hang động núi lửa. Ở phía xa xa có những cây cột đá khổng lồ kéo dài từ trên đỉnh hang thọc thẳng xuống mặt hồ, giống như cây cột trụ khổng lồ trong đền thần. Trần hang chỉ cao khoảng hai ba tầng lầu. Toàn bộ khung cảnh cứ như thể đang ở giữa sảnh đường nơi đền thần Poseidon dưới biển khơi, hình tượng cực kỳ, không thể không ca ngợi bàn tay điêu luyện của mẹ thiên nhiên.

Hai bên thủy đạo là hai vách đá khổng lồ, nét đặc trưng của đá núi lửa rất rõ ràng. Có sự xuất hiện của tầng nham thạch, chứng tỏ chúng tôi đã vượt qua tầng đất cát, tiến vào trong mạch núi ngầm nơi tầng địa chất sâu nhất của sa mạc. Quay lại nhìn lối vào đường nước, cảm giác cứ như chỗ đó là do con người khai tạc mà thành vậy. Vào thời đại của Tây Vương Mẫu, nếu họ có khả năng đào khoét xuống đến tận nơi sâu như thế này, không thể không ca ngợi nền văn minh của họ với trình độ thi công công trình đã phát triển đến mức tối cao.

Nơi đây có lẽ chính là yếu điểm quan trọng của toàn bộ hệ thống chứa nước dưới lòng đất của thành cổ Tây Vương Mẫu. Đây là một hồ ngầm thiên nhiên cỡ nhỏ, do cự ly chiếu sáng của đèn mỏ có giới hạn, chúng tôi không thể biết hồ này rộng cực rộng đến mức nào, vùng trung tâm hồ sâu đến mức nào. Nếu cứ tiến vào trung tâm hồ, có lẽ đáy hồ sẽ còn sâu đến mức chúng tôi không thể bước chân nổi. Thế nhưng, nhìn gò đất trồng nổi lên giữa mặt hồ, cũng khó mà diễn tả được cảm giác chấn động này. Quan sát một lúc, Bàn Tử liền hỏi làm gì tiếp theo bây giờ. Không có biện pháp gì mới hơn, chỉ có cách đi tìm ký hiệu của Muộn Du Bình thôi, ký hiệu lúc trước là chỉ về hướng này, tiến lên nữa thì chính là trung tâm hồ nước ngầm, ký hiệu sau không thể nào ở dưới đáy hồ được, tôi có cảm giác nó ở trên những cột đá này cơ.

Chúng tôi chia nhau đi tìm, lội nước tiến vào sâu trong hồ, chiếu sáng những cột đá kia.

Đi mấy bước, tôi nhận thấy độ sâu của hồ không có thay đổi gì lớn, thỉnh thoảng bất chợt có đoạn thụt xuống sâu đến cỡ, nhưng đi vài bước lại nổi lên, chứng tỏ đáy nước gồ ghề mấp mô, nhưng nhìn chung độ sâu không có thay đổi quá lớn. Rất nhanh, Hắc Hạt Tử gọi một tiếng, chúng tôi qua đó xem, nhìn thấy trên một cây cột đá quả nhiên có khắc một ký hiệu rất rõ ràng, nét khắc rất ngay ngắn chỉnh chu.

Văn Cẩm nhìn Muộn Du Bình hỏi: “Nước ở đây cơ bản là lặn rồi, không có dấu hiệu đi xuống được, tôi thấy đây đã là nơi sâu nhất của toàn bộ công trình chứa nước rồi, nơi chúng ta muốn đến chắc chắn ở ngay phía trước thôi. Đến đây rồi mà cậu vẫn chưa nhớ ra được gì à?”

Muộn Du Bình lắc đầu không nói, chỉ nhìn xuống ký hiệu do chính mình khắc, không nhìn thấy chút gợn sóng nào trong ánh mắt của hắn. Bàn Tử nói, “Thành cổ Tây Vương Mẫu có thể nói đã là nơi bí ẩn nhất rồi, thời kỳ thịnh vượng, nó là một ốc đảo có hồ nước bao quanh, bên ngoài lại còn một lớp bảo vệ là vô số thành ma nữa, bên trong ốc đảo quanh năm sương mù, chỉ khi nào đến mùa mưa lớn mới nhìn thấy được. Cư dân thành Tây Vương Mẫu thờ phụng lũ rắn độc hung ác và súng kính chủ nghĩa thần bí, khiến bộ máy chính quyền trong sa mạc này cứ như loài ma quỷ, vừa bí hiểm lại vừa khó dò. Thế mà bên dưới tòa thành cổ này lại có một mê cung với hệ thống chứa nước cực kỳ rắc rối, cực kỳ phức tạp. Bây giờ chúng ta gần như đã tiêu tốn hết toàn bộ tâm sức mới đặt chân đến được tầng dưới cùng của cả công trình phòng ngự đồ sộ này. Nếu như Tây Vương Mẫu có thứ gì trọng yếu muốn giấu, thì cũng chỉ có thể cất giấu ở đây mà thôi. Thôi đừng bàn bạc gì nữa, cứ thế mà đi theo ký hiệu này, thế nào cũng đến được mục đích.”

Tôi lại thấy có điểm không ổn. Trong suốt quãng đường đến đây, chẳng cuối cùng này lại suôn sẻ quá mức, lúc đi trong đường nước lại gặp phải một pho tượng chim mặt người quái gở, điều này không thể không chú ý. Suốt quãng thời gian ở đây, chúng tôi đã có thể khẳng định, những totem hình chim mặt người quái gở này chính là biến cảnh cáo những kẻ xâm nhập của cư dân nước Tây Vương Mẫu. Mỗi lần gặp nó là y như rằng nguy hiểm ngày càng nhiều. Lần này cũng gặp phải totem chim mặt người, chứng tỏ hồ nước này không phải là một nơi an lành gì, mà giờ chúng tôi ai nấy đều chỉ còn nửa cái mạng, lỡ gặp phải chuyện không may, chỉ e lần này không một ai chạy thoát.

Tôi hỏi Văn Cẩm: “Kế tiếp phải áp dụng sách lược nào đây? Chúng ta nghỉ ngơi một chút, hay là trước tiên cứ phái người dò đường đã?”

Văn Cẩm bảo: “Đã đến đây rồi, cứ theo lời anh béo này đi, cô không có lý do để lùi bước hay bỏ cuộc nữa, đây là con đường mà số mệnh cô đã định sẵn, nhất định phải đi. Nhưng không phải tất cả mọi người ở đây đều phải làm thế. Tiếp theo đây không biết sẽ gặp phải chuyện gì, mọi

người cứ ở đây nghỉ ngơi, để một mình cô đi thôi là được. Nếu trong vòng hai tiếng mà cô không quay lại, mọi người cứ đi men theo hồ tìm lối ra khác, nghĩ cách mà ra ngoài, đừng có theo vào.”

Muộn Du Bình ở bên cạnh lạnh nhạt nói: “Tôi cũng đi.” Hấn căn bản không hề nhìn chúng tôi, chỉ chăm chăm nhìn vào bóng tối sâu thẳm phía hồ nước, tựa như hoàn toàn không lo lắng có gì nguy hiểm.

Tôi ngẫm nghĩ một lúc, tôi cũng phải đi theo. Chưa nói ở lại đây thì có bao nhiêu phần trăm cơ hội thoát được ra ngoài, vốn là đã bị nhốt chết rồi, tôi trải qua trăm nghìn cay đắng khổ cực mới tới được đây, còn không phải là vì thời khắc này ư? Hơn nữa, với thể chất của tôi, có thể đến được đây đã là bởi biết bao người hi sinh vì tôi rồi, bao gồm cả Phan Tử chưa rõ sống chết, và cả A Ninh đã chết oan nữa, nếu như tôi lại lẩn trốn không chút tiền đồ thì ngày trước đáng ra tôi không nên đến làm gì. Nếu như tự bản thân tôi đã quyết định đến đây, vậy thì tôi phải đi cho hết quãng đường này.

Bàn Tử nhếch mép: “Mẹ kiếp, đây chẳng phải là mấy người ép tôi đi cùng à? Ở cùng đám tay mơ đàn độn kia còn không bằng đi cùng mấy người còn an toàn hơn.”

Nhưng lúc này đám người làm của chú Ba lại không chịu, chúng cũng muốn đi theo cùng. Quả thực bọn chúng chẳng có kinh nghiệm gì, sờ mó trộm cắp một tí còn được, chứ mặc kệ chúng ở lại đây chắc chắn chúng không chịu. Với lại, bọn chúng cũng sợ chúng tôi kết bè phái, lén bỏ rơi bọn chúng ở lại đây mà chạy tháo thân, cho nên cứ nằng nặc đòi đi theo. Tên Tha Bả cầm đầu bèn bảo: “Chúng mày nằm mơ đi, hoặc là cả lũ ở lại, hoặc là tụi tao cũng đi cùng, đừng hòng vứt tụi tao ở lại.”

Hắc Hạt Tử vẫn không nói gì, chỉ đứng đó cười ruồi, thấy cảnh ấy thì bước tới khoác vai tôi, chả hiểu là có ý gì. Có lẽ ý hấn là, cho hấn đi cùng, hoặc hấn bắt tôi ở lại.

Tôi nhìn đám người kia đã thấy ghê tởm, đám người này đúng là phiền toái, để chúng đi theo thực không biết sẽ xảy ra chuyện gì, chúng tôi lại còn phải đề phòng bọn chúng nữa. Nếu tôi ở lại, còn không bị bọn chúng hành hạ đến chết.

Bàn Tử bảo: “Tiểu Ngô thì thôi đi, chú em này còn tuổi trẻ tươi đẹp thế

kia, cứ đi theo mấy ông kia có lẽ còn đường sống đây. Không phải chú Ba cậu đã nói rồi à, đây là con đường có đi không về, con đường này cứ để anh đây đi cùng bà chị Hai với Tiểu Ca một chuyến, năm sau nhớ thấp nén nhang cho tụi anh.”

Tôi chửi thề: “Bớt ra về, đến nước này rồi thì đi hay ở cũng khác gì nhau. Dù gì tôi cũng đi theo.”

Tôi đây là nói thực lòng. Kỳ thực giờ trong tình cảnh này, có ai dám nói chắc mình có thể trở ra chứ? Con đường chúng tôi vừa đi tới kia chính là lối ra vào duy nhất, nơi này chính là một hang động hoàn toàn khép kín trong lòng núi ngầm dưới lòng đất, chúng tôi chắc chắn sẽ bị kẹt đến chết ở đây. Đây cũng chưa chắc đã là chuyện xấu, việc này có thể đặt một dấu chấm hết cho toàn bộ những bí ẩn kia.

Nghĩ đến đây, tôi bèn chế giễu ngược lại Bàn Tử, vỗ vai anh ta nói: “Anh mà đi á, nhớ có chuyện không may gì, vợ lớn vợ bé trong nhà lại chả tranh nhau của nải anh giấu dưới đáy hòm đến toác đầu chảy máu ấy chứ, hay là anh cứ ở lại đêm tiên đi.”

Bàn Tử nói: “Bàn gia nhà cậu nổi danh là khách quý khu Lượng Mã Kiều đấy nhá, bước qua vụn bụi hoa, không lưu một điểm hồng, bạc trong túi không để qua đêm, ngủ với vô số đàn bà, tiền tiêu xài cũng vừa huề vốn, mấy ai tiêu sái được như Bàn gia đây. Lần này nếu không gặp may, ta sống cũng đáng chứ.”

Tôi bảo: “Nói vậy tức là đến lúc là anh đi bồi táng cho người ta, không chút bận lòng gì à.”

Bàn Tử nói: “Cậu nói vậy là thiếu rồi, đi bồi táng cho người ta cũng còn phải xem người đó là ai, mấy đứa tụi mình phải nói là duyên phận đây, chú em muốn đi, tôi cũng phải ở đây bảo vệ chú em này chứ.” Nói rồi, anh ta kéo cò súng, quay ra hỏi mấy gã người làm xin ít đạn, nói tiếp: “Mấy tên ăn hại các cậu, mỗi viên đạn bắn ra phải để cứu mạng, chứ không là lãng phí.”

Tôi xí một cái. Văn Cẩm ở bên cạnh rút dao găm ra, chúc mũi dao xuống cắt một đoạn tóc để thử mũi dao, rồi nói với tôi: “Được rồi, bớt lảm lòi đi, nếu đã muốn đi hết, vậy phải tranh thủ thời gian thôi.”

Nếu đã muốn đi thì không do dự nữa, chúng tôi tranh thủ thời gian, tự uống mấy hớp rượu trắng, giã đội ngũ ra, đi theo hướng mà ký hiệu của Muộn Du Bình đã chỉ, bắt đầu lội nước mà đi. Có lẽ là do có nhiều người quá, nên khi nhìn về phía bóng tối sâu thẳm phía trước, tôi lại không cảm thấy sợ hãi, trong lòng chỉ có cảm giác thấp thỏm khó mà diễn tả được.

Đó là một đoạn đường đi mà hầu như không một ai nói gì, chúng tôi chia ra vài người, mỗi người canh gác một hướng của đội ngũ, phải đặc biệt chú ý đèn rung động trên mặt nước. Bên tai chỉ nghe tiếng nước lồm bồm do chúng tôi lội nước mà đi, đoạn đường này đi không nhanh cũng không chậm, dần dần rời xa cửa vào ban đầu.

May mà nước ở đây rất trong, dùng đèn mỏ chiếu có thể chiếu thẳng đến đáy nước, chúng tôi nhìn thấy dưới đáy nước rõ ràng chỉ có đá vụn cao thấp lờm chờm chứ không có gì đặc biệt cả. Chiếu lướt qua mặt nước cũng có thể nhìn thấy dưới nước có những gì rồi.

Nhưng nhớ lại những chuyện lúc trước, chúng tôi không ai dám thả lỏng dù chỉ một chút. Nhưng khi tôi nhìn mặt nước khắp bốn phía lại cảm thấy một chút kỳ quái, khiến tôi phải hết sức chú ý.

Đi được một đoạn, Văn Cẩm liền nói: “Ở đây không có loại giun kia.”

Bàn Tử gật đầu bảo: “Chắc là vì nhiệt độ nước. Nước ở đây lạnh bỏ mẹ ra. Với cả, phần lớn nước ở đây chắc chắn là đã được tích tụ từ khi hang động mới hình thành, quá hạn sử dụng hàng vạn năm rồi, mọi người đừng có uống đấy, coi chừng tiêu chảy.”

Tôi nói: “Cái này gọi là nước lâu năm, lắng đọng nhiều khoáng chất, có khi nào trong nước này có khoáng chất độc hại nào đó, cho nên lũ giun kia không dám bơi vào?”

Bàn Tử nghe xong chặc một tiếng: “Thế hả? Thảo nào tôi cứ thấy ngứa ngứa mông. Mấy người không có cảm giác gì đặc biệt hả?”

Không ai nói gì, Muộn Du Bình đi tuốt ở đầu hàng đột nhiên quay lại liếc chúng tôi một cái, chúng tôi đành câm miệng. Đã đến nước này rồi, thảo luận những chuyện này hoàn toàn vô nghĩa. Hắc Hạt Tử bọc hậu cuối hàng liền phì cười. Hai tên này, một tên trắng một tên đen, một tên mặt lạnh như tiền, một tên suốt ngày cười ngu, cứ như Hắc Bạch Vô

Thường ấy, đúng là làm người ta bó tay.

Tiếp tục đi, chúng tôi đã đi sâu vào trong khu vực hồ chứa nước, ánh đèn pin chiếu khắp mặt nước phẳng lặng một lượt, thấy lôm đôm những đốm đen sì to khoảng nửa sân bóng rổ, chúng tỏ dưới đáy hồ chỗ này bắt đầu xuất hiện những hố sâu rất lớn, mỗi đốm đen đều sâu cực kỳ, ánh đèn mờ không chiếu xuống đáy được, chẳng biết thông đến đâu.

Loại đốm đen này cứ chốc chốc lại xuất hiện một cái, hình dạng cũng lung tung lộn xộn, đáy nước lại toàn là đá vụn bé tí, những hố đen này cứ như là bị cái gì đào lên vậy. Chúng tôi bắt đầu có cảm giác không ổn, cố gắng tránh né những hố sâu này.

Cứ thế mà đi, không lâu sau chúng tôi đã tìm thấy cột đá thứ hai có khắc ký hiệu.

Cả nhóm dừng lại nghỉ ngơi, có người hắt xì một cái rõ to, nói nước ở đây lạnh quá đi mất. Nhưng tôi biết, đây chưa phải điều khó chịu nhất, nước này dù thế nào cũng không đến mức lạnh băng, vẫn ở trong giới hạn con người có thể chịu đựng được, cho nên cũng không oán giận gì.

Ký hiệu kia lại chỉ vào một hướng khác. Hơn nữa, ký hiệu cũng khác, hình như ý nghĩa có sự thay đổi.

Văn Cẩm nhìn Muộn Du Bình, còn chưa mở miệng hỏi, Muộn Du Bình đã đáp: “Đây là cái cuối cùng, chúng ta sắp đến rồi.”

Cái cuối cùng – chắc ý hẩn ta là ký hiệu cuối cùng, chứng tỏ tiếp theo là đến đúng mục đích rồi.

Chúng tôi trong lòng chấn động. Bỗng nhiên phía sau có người giật mình theo bản năng giương súng lên. Không nói hai lời, chúng tôi lập tức xuất phát đi theo hướng ký hiệu. Trong lòng tôi cũng không biết là cảm giác gì nữa, vừa hưng phấn, vừa sợ hãi, lại cảm thấy cứ có gì bất thường, đồng thời lại có chút căng thẳng trước khi lâm trận.

Nhưng ngay khi đi vòng qua cột đá, chưa đi được hai ba bước, dưới chân tôi bỗng đau nhói, không biết đã đạp phải cái gì.

Hồi bé khi ở Trường Sa, tôi thường xuyên đi bơi ở khe suối với chú Ba,

cho nên, dựa vào cảm giác ở lòng bàn chân, tôi liền biết lòng bàn chân mình nhất định là rách da rồi, hơn nữa vết thương còn tương đối nghiêm trọng.

Tôi lập tức dừng lại, bảo Bàn Tử chiếu đèn một chút, rồi nhắc chân nhìn. Bàn Tử đem đèn mỏ chiếu xuống chân tôi, tôi phát hiện gót chân mình bị thủng một lỗ to tướng, chứng tỏ dưới nước có thứ gì sắc nhọn đâm phải. Tôi bèn cúi đầu tìm. Vừa nhìn, tôi phát hiện đáy nước nơi này không bình thường.

-----oOo-----

Chương 122: Điểm cuối

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor:EarlPanda

Bên dưới làn nước sâu đến thất lưng, ánh đèn mỏ chiếu rõ đến tận đáy, vốn tôi cứ tưởng dưới chân mình vẫn là đá vụn nhỏ li ti, không ngờ, không biết từ bao giờ mặt đất dưới đáy nước đã thay đổi. Trong lớp đá vụn dưới chân chúng tôi bắt đầu có những phiến đá hình thù kỳ quái, tôi lấy tay mò xuống sờ thử, phát hiện hóa ra đó chính là những mảnh vỡ của các vò gốm mà chúng tôi đào được từ trong con thuyền chìm trong thành ma.

Những mảnh vỡ này bị chôn dưới lớp đá vụn, chỉ lộ ra một phần nhỏ, phải nhìn kỹ mới phân biệt được với đá vụn, chứng tỏ ở đây bắt đầu có dấu vết hoạt động của con người thời cổ rồi. Nhưng nhìn số lượng thì hình như không ít, chúng đều ẩn dưới lớp đá vụn.

Mọi người bắt đầu dùng chân gạt lớp đá vụn ra, chả mấy chốc, lộ ra càng ngày càng nhiều mảnh vỡ nhỏ. Bàn Tử giơ đèn mỏ lên cao, soi khắp bốn phía nơi chúng tôi đứng một lượt, để chúng tôi nhìn rõ thêm tình hình dưới đáy nước.

Bên dưới lớp đá vụn có lẫn lộn vô số mảnh sành, chôn cũng không sâu lắm, kéo dài từ chỗ chúng tôi đứng đến xa tít phía trước, không thấy điểm cuối. Hơn nữa, càng đi về phía ký hiệu của Muộn Du Bình chỉ, số lượng mảnh sành lại càng nhiều, trông như thể là bị cái gì từ phía đó gạt sang đây vậy.

Bàn Tử đào sâu hơn nữa, phát hiện ra bên dưới sâu hơn cũng đầy những mảnh vò vỡ, với số lượng như thế, không thể nào tính sơ được trước kia rốt cuộc có bao nhiêu vò đã được chôn ở đây. Những mảnh sành vỡ dưới nước góc cạnh sắc nhọn cứ như lưỡi dao, nằm lẫn trong các mảnh vò còn có những mảnh xương người, mục nát đến mức đầy lỗ thủng trên bề mặt, hơn nữa cũng không đầy đủ, có một số mảnh xương thậm chí còn có ít tóc người dính lên nữa, nhìn mà phát tởm.

Cảnh tượng này rất giống cảnh đồ sứ la liệt phủ kín đáy biển ở gần Hoàng Sa mà tôi từng nhìn thấy ngày trước. Lúc đó, khắp đáy biển toàn là đồ sứ. Nhưng đồ sứ chôn trong lớp cát biển màu trắng, trông vừa cổ kính vừa thần bí, còn đồng vò gốm xấu xí này chôn trong lớp đá vụn, bên trong lại còn có xương và tóc người, nhìn mà chỉ thấy gớm ghiếc.

Nhìn những mảnh xương, chúng tôi đều nổi da gà. “Đây là cái thứ quái quỷ gì?” Bàn Tử líu cả lưỡi.

Tôi kể lại với bọn họ chuyện xảy ra sau khi đào được con thuyền chìm trong thành ma, nhưng bọn họ vẫn chưa hiểu rõ lắm. Tôi bèn giải thích lại về những vò gốm tìm được khi ấy. Dựa vào lời của Ô Lão Tứ và nội dung phù điêu, có thể thấy đây cũng là một loại tế phẩm cho rắn.

“Chẳng lẽ đằng sau này cũng có thuyền chìm?” Bàn Tử vừa khua khua đên mỏ vừa nói.

Tôi lắc đầu, đoán có lẽ không phải thuyền đâu. Thứ nhất, không thể có con thuyền nào lại chìm ở dưới lòng đất sau đến thế này, trừ phi cái hồ này có một đường nước thông ra bên ngoài. Thứ hai, những vò gốm này thuộc vào hàng tế phẩm cho rắn, chắc chắn phải bày ở những nơi có liên quan đến hoạt động thờ cúng tế tự, tôi nghĩ nơi đây chắc chắn có liên quan đến tôn giáo Tây Vương Mẫu. Hơn nữa, số lượng vò gốm nhiều đến vậy, xem ra loại vò này vào thời kỳ đó không phải thứ gì hiếm có.

Tôi vẫn tương đối tán thành với quan điểm của Ô Lão Tứ, cho rằng đây là một loại tế phẩm, chỉ có điều vẫn không biết ý nghĩa của nó. Tôi lại nhớ lại tiếng hét thảm thiết của Ô Lão Tứ lúc đó, không khỏi cảm thấy lòng bàn chân như bị châm thêm phát nữa.

Nhớ lại những trải nghiệm ở thành ma, tôi vẫn nghĩ mà ghê, có điều ở đây cũng sẽ không gặp phải bất trắc giống thế. Xem mức độ tổn hại của các vò gốm này, chắc chắn không còn lỗ sâu nữa rồi, xương người cũng mục nát rồi, động cái là nát như tương. Những thứ này bị ngâm đến hơn một ngàn năm, chưa rửa thành cát bụi đã là may lắm rồi. Hơn nữa, vò gốm có thể hút nước, cho dù có phong kín vò rồi, nhưng ngâm trong nước lâu đến thế, nước vẫn có thể ngấm từng chút từng chút vào, bên trong chắc chắn là đầy nước, lỗ sâu chỉ có nước chết đuối.

“Nhiều tế phẩm đến thế, liệu tiếp theo đây có phân mộ Tây Vương Mẫu hay không?” Một gã người làm của chú Ba hỏi.

Suy nghĩ một chút, cũng không phải là không có khả năng này. Nhưng đây cũng chỉ là suy đoán vô căn cứ mà thôi. Tôi nghĩ thâm tốt nhất là không phải.

Bàn Tử bảo: “Mặc xác nó là cái gì, chúng ta cứ phải cẩn thận chút. Đừng có giẫm lên những cái vò này nữa, không biết mấy mẫu xương này có độc hay không. Tiểu Ngô chú phải mau mau rửa vết thương đi, không kéo bị nhiễm trùng, lại phải cưa chân đi thì thảm rồi. Vòi cả, những thứ này là tế phẩm hiến cho lỗ rấn, vậy có thể ở đây có lỗ rấn cổ gà rừng đấy, phải cẩn thận vào.”

“Cám ơn đã quan tâm.” Tôi tức giận trừng mắt lườm anh ta. Anh ta chẳng thèm để bụng mà nói: “Nói đến kỳ lạ, hình như từ lúc vào đây đến giờ vẫn chưa thấy con rắn nào, lỗ lạp xương này không biết treo đi đâu rồi?”

Không biết lúc trước là tôi giẫm phải mảnh xương sọ hay là mảnh sứ vỡ, nhưng mà dù là cái nào cũng chẳng phải thứ tốt đẹp gì.

Lúc này, Hắc Hạt Tử lặn xuống nước, lôi từ trong một vò gốm ra một hộp sọ chỉ còn một nửa, phần ót bị vỡ mất. Có thể thấy bên trong hộp sọ còn một chút chất keo dính màu xám, kết cấu giống như tổ ong, đây chính là kiệt tác của bọ ăn xác chúa. Vì sao trong cái đầu lâu này lại có

bọ ăn xác chúa thì không thể khảo chứng được nữa, nhưng có thể suy đoán, những vò gốm được phong kín, bên trong bỏ đầu lâu người vào là để nuôi dưỡng lũ sâu bọ khủng khiếp này, hơi giống người hiện đại nuôi ong vậy. Nếu suy đoán của Ô Lão Tứ chính xác, hoạt động này có lẽ bắt nguồn từ một số tập tục bí hiểm thời Tây Vương Mẫu, không biết bọn họ bắt lũ sâu xây tổ trong đầu người này từ đâu.

Chúng tôi tiếp tục đi về phía trước, đặc biệt cẩn thận dưới chân kéo lại bị mảnh vỡ đâm bị thương. Càng đi vào sâu bên trong, lượng mảnh vỡ dưới chân lại càng nhiều. Cứ thế, đi khoảng một kilomet, chúng tôi nhận thấy mình đã đến một bãi nước cạn từ vô vàn mảnh gốm vỡ chồng chất lên nhau.

Toàn bộ khu đất đều được hình thành từ mảnh gốm vỡ, cái lớn cái nhỏ, màu sắc phần lớn là đỏ sẫm và vàng. Vả lên, bên dưới lớp mảnh vỡ này hình như còn chôn không ít vò đầu quý còn nguyên vẹn, hình như bên dưới đáy nước còn chồng chất thêm mấy tầng như thế nữa.

Chúng tôi không thể biết được bên dưới lớp mảnh vỡ này còn chôn bao nhiêu tầng vò gốm nữa, nhưng cảnh tượng này đã đủ khiến cho ai nấy đều sờn gai ốc. Chỉ sợ giẫm bẻ đồng vò đầu quý, chúng tôi không ai dám bước lên. Thế là đội ngũ liền dừng lại.

Bàn Tử không có hứng thú với đồng đồ đồng nát này, còn đám người chú Ba thì không ai dám đụng vào, chỉ uống rượu trắng cho bớt lạnh. Hắc Hạt Tử thì lại rất có hứng thú, hết lần này đến lần khác lặn ngụp xuống nước để xem cho kỹ đồng vò đầu quý. Bàn Tử không kìm được hỏi: “Ê bốn mắt, ngắm người chết còn chưa chán à? Cứ đi mò cái thứ của nợ ấy làm gì?”

Tìm kiếm một vòng, khắp bốn phía cũng chỉ như vậy, khu vực này quá lớn, nếu muốn đi qua thì hoặc là quay về, tìm cách đi vòng qua, hoặc là bất chấp tất, giẫm lên đồng xương người và mảnh vỡ sắc nhọn này để trèo qua.

Đang do dự, tôi thấy Văn Cẩm cứ nhìn xuống chân như có điều suy nghĩ, bèn hỏi. Cô bỗng nói: “Có phải chúng ta đã đến nơi rồi không?”

“Đến nơi? Tức là sao?” Tôi lấy làm lạ, nhưng rồi hiểu ra ngay. “Ý cô là, đây chính là mục đích của chúng ta?”

Văn Cẩm gật đầu: “Xem ra chúng ta đã đến một nơi chát đông tể phẩm, những nơi như thế này thông thường là nơi cúng tế. Đi cũng được một quãng xa rồi, cháu nói xem liệu có phải đây chính là đích đến của chúng ta rồi không?”

Tôi nhìn dưới chân, lại nhìn khắp bốn phía, cảm giác không quá có khả năng này, ít nhất là bản thân tôi không tiếp nhận nổi. Đây là cái nơi nào chứ, ở đây chẳng có cái quái gì cả trừ những vò đầu quý, chúng tôi trải qua bao gian nan vất vả, đến đây làm cái gì? Thích xem vò đầu quý thì tôi cũng đã xem chán ở thành ma rồi.

Tôi nhìn về phía Muộn Du Bình, hấn vẫn không lên tiếng. Văn Cẩm liền lấy gậy huỳnh quang ra, bẻ mấy cây cho sáng lên, rồi ném xuống nước khắp bốn phía. Mọi người nhìn, rồi cũng học theo, bẻ gậy huỳnh quang rồi ném ra ngoài. Chả mấy chốc, khắp đáy nước đã sáng bùng một màu xanh biếc.

Chúng tôi bắt đầu tìm kiếm, bất kỳ chỗ nào đáng nghi đều tìm cả, dưới ánh sáng xanh âm u, mặt nước trở nên quỷ dị vô cùng. Lúc này nhìn thật kỹ, vẫn không thấy có phát hiện gì bất thường, chỉ toàn vò gồm với vò gồm.

Chúng tôi có chút nản lòng, tôi nhìn đáy nước mà trầm nghĩ, nếu nơi này chính là mục đích, như vậy, khả năng duy nhất chính là có vật gì đó được chôn trong đông vò gồm này. Nhưng cũng không thể thế được, ở đây đã từng có nhiều người đặt chân tới, nếu vật đó ở dưới, chắc chắn người ta đã đào lên rồi. Vậy rõ ràng đây chưa phải điểm cuối, chúng tôi phải tiếp tục tìm kiếm.

Ghét nhất là tôi vẫn hoàn toàn không biết mục đích của chúng tôi là cái quái gì, Muộn Du Bình chẳng nhớ ra cái gì cả.

Tôi đập nước mấy cái cho tan bớt hơi lạnh. Đúng lúc đó, tôi chợt thấy bóng mình chiếu xuống nước bị bóp méo thành hình dáng rất quỷ dị, sau đó, tôi nhìn thấy bóng mặt mình chồm lên nửa người dưới, bỗng nhận ra điều gì, tôi ngẩng phắt đầu dậy nhìn lên trần, phát hiện ra không biết từ lúc nào trần hang đã cao lên rất nhiều, nhìn lên chỉ thấy tối mịt.

Tôi cầm đèn mở lên chiếu, ánh đèn chiếu vào bóng tối, vẫn không thấy

đỉnh đầu. Ánh đèn mờ yếu ớt cự ly chiếu chỉ được khoảng bốn mươi mét, trần hang ở đây hẳn đã vượt quá khoảng cách này. Tôi điều chỉnh cường độ ánh sáng của đèn mờ, ngay lập tức, một luồng sáng trắng bắn ra.

Tôi vặn nấc đèn mờ làm mọi người xung quanh chú ý, tôi mặc kệ bọn họ, hướng ánh đèn chiếu lên đỉnh, soi sáng trên trần hang.

Ngay khoảnh khắc ấy, tôi liền ngẩn cả người. Tôi nhìn thấy, trên vách đá trên trần hang có khảm một vật khổng lồ đến mức không diễn tả được thành lời.

Vật này lớn vô cùng, gồ lên khỏi trần hang, có hình cầu, hoàn toàn không ước lượng được đường kính, gần như phủ lên toàn bộ phạm vi tầm nhìn của chúng tôi. Nhìn chất đất thì hình như cũng là đá, nhưng màu sắc lại hoàn toàn khác với các vách đá chung quanh và vách trần hang động. Điểm lạ lùng là, bề mặt tảng đá này đầy những lỗ hồng đen sì to bằng cái thùng nhựa đường, dày đặc, trông khó coi vô cùng, cứ như lát cắt một củ sen vậy.

Những người khác cũng ngẩng đầu lên nhìn theo tôi, loáng cái tất cả đều im bật, cứng ngắc người, bầu không khí dường như ngưng đọng lại.

“Cái gì thế nhỉ?” Bàn Tử lẩm bẩm một câu.

Văn Cẩm lẩm bẩm nói: “Trời ơi, đây... đây là một tảng thiên thạch.”

-----oOo-----

Chương 123: Thiên thạch

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor:EarlPanda

Người xưa thấy đá từ trên trời giáng xuống trần gian, bèn gọi đó là thiên thạch. Có rất nhiều loại thiên thạch, thường dùng để điêu khắc chạm trổ, loại quý nhất gọi là thiên tâm thạch.

Có lẽ đây chính là một tảng thiên thạch rồi, nếu không thì không thể nào giải thích được hiện tượng mà chúng tôi đang nhìn thấy. Sức người không thể nào khám được một tảng đá khổng lồ như thế vào ngay giữa trung tâm tảng đá cứng. Nhưng tảng thiên thạch này thực sự quá khổng lồ, phần đá chìm sâu trong tảng đá cứng kia còn to lớn đến mức nào nữa? Quả thực không thể nào tưởng tượng nổi.

Những người khác mãi hồi lâu mới phản ứng lại được, cả đám vịn đèn mở chiếu sáng khắp bốn phía trên trần hang động, cố gắng tìm ranh giới giữa tảng thiên thạch và vách đá trần hang động, nhận thấy tảng thiên thạch này đường kính khoảng năm sáu trăm mét, còn chiều sâu chắc phải đến gần một kilomet.

Những lỗ đen lờ mờ chớm trên bề mặt khiến tảng thiên thạch trông xấu xí cực kỳ, giống như một cái tổ ong khổng lồ đã mục nát vậy. Không biết vì sao, tôi cứ có cảm giác cái thứ này trông cứ giống loại đan dược mà chúng tôi từng nhìn thấy, các lỗ hồng này nhìn vào chỉ thấy đen sì, hoàn toàn không thấy bên trong nó có cái gì, cũng không biết nó được hình thành như thế nào. Nhìn vô số lỗ đen như mực sâu hun hút ngay trên đỉnh đầu, cứ như hàng ngàn con mắt nhỏ li ti, tôi bỗng có cảm giác bị theo dõi cực kỳ mãnh liệt, khó chịu vô cùng. Văn Cẩm nói: “Đây chắc chắn là đích đến của chúng ta rồi, đây nhất định là bí mật cuối cùng của Tây Vương Mẫu, thứ Uông Tàng Hải muốn tìm kiếm có lẽ chính là thứ này...”

“Ông ta cần thứ này để làm gì cơ chứ? Tảng thiên thạch này thì làm được cái gì?” Tôi không tài nào hiểu nổi.

Văn Cẩm cũng lắc đầu bảo: “Cô cũng không biết nữa, có thể có liên quan đến những lỗ đen này chăng? Sao mà nhiều đến thế?”

Tôi nhìn những lỗ đen hun hút ấy mà lạnh cả người: “Cái này có phải do con người đào nên mà thành không? Mẹ kiếp, lẽ nào bên trong tảng thiên thạch này có cái gì đó?”

Hắc Hạt Tử đột nhiên lên tiếng: “Không phải, đây là thiên nhiên hình thành, có nhiều dạng đá cũng có hình tổ ong, chỉ là cái tổ ong này trông hơi xấu một tí.”

Hắn đột nhiên nghiêm giọng nói, làm tôi không quen lắm. Một gã người làm của chú Ba nói: “Mấy người đã từng nghe nói đến một giả thuyết chưa được chứng minh này chưa? Thấy bảo, bồn địa Sài Đạt Mộc (Qaidam) và bồn địa Tháp Lý Mộc (Tarim) là từ một hành tinh nhỏ vỡ ra khi va đập vào Trái đất, cái thứ trên kia có lẽ là một mảnh vụn của tầng thiên thạch đấy, ốc đảo Tháp Mộc Đà là nơi tầng thiên thạch rơi xuống, người Tây Vương Mẫu vô tình xây dựng thành Tây Vương Mẫu bên trên tầng thiên thạch này, đến khi xây dựng hệ thống hồ chứa ngầm dưới lòng đất thì phát hiện ra tầng thiên thạch cắm sâu trong lòng đất. Tôi đoán thứ này là tượng trưng cho quyền lực thần linh của Tây Vương Mẫu.”

Đây là lần thứ hai gã nói chuyện, trước giờ tôi chưa từng chú ý đến gã, liếc nhìn một cái, nhưng mãi không nhớ tên gã là gì, đang định hỏi cho rõ ràng hơn lời đồn kia, nhưng cuối cùng lại bị Bàn Tử thu hút sự chú ý.

Bàn Tử vô tổ chức vô kỷ luật, không biết từ bao giờ đã đi cùng với Muộn Du Bình một quãng khá xa, cách chỗ chúng tôi đứng những bốn năm trăm mét, soi sáng những chỗ chúng tôi không nhìn thấy rõ. Sau đó anh ta hét lên gọi chúng tôi qua xem, hình như ở đó có thứ gì đó. Chúng tôi lội nước qua, đến chỗ bọn họ, mới nhìn thấy chỗ ranh giới giữa tầng thiên thạch và trần hang động. Cảnh tượng nơi này quả thực cứ như âm ty địa ngục, vô số cột đá từ trên cao đâm thẳng xuống dưới, tạo thành một thác nước cột đá khổng lồ mà quái dị, dốc thoải thoải, có thể trèo lên được. Nhưng nó khổng lồ đến quá mức, cứ như một ngọn núi nhỏ.

Đây không phải địa hình Karst, những thác nước cột đá này hình dáng dữ tợn, xấu xí vô cùng, cứ như vô số xúc tu tủa ra từ một con quái vật khổng lồ. Đây là kỳ cảnh hình thành do nhiệt độ cao sản sinh từ cú va chạm, tôi quả thực không thể miêu tả thành lời được.

Trong số đó, có một thác nước cột đá to nhất, rộng nhất. Trên thác đá đó, chúng tôi nhìn thấy có chạm khắc bậc thềm đá thô sơ, hai bên bậc thang bày các đế đèn bằng đồng. Cuối đường cầu thang là nơi ranh giới giữa cột đá và trần hang động, bị phạt đứt thành một mặt phẳng. Mặt cắt đó được tu sửa thành một bậc đá khổng lồ. Tôi quay đầu nhìn kỹ quang cảnh khắp xung quanh, rồi mới nhận ra bậc đá đó chính là một đàn tế, đứng trên đàn tế đó có thể tiếp cận với tầng thiên thạch trên đỉnh, lại vừa có thể nhìn toàn cảnh lễ tế bên dưới.

Quan trọng nhất là, trên đàn tế đó có một vương tọa bằng đá, có mấy cái

sùng đâm tua tủa ra, không thấy rõ hình dáng cho lắm. Trên vương tọa đó, có một người đang ngồi.

Tôi hít sâu một hơi, nghĩ thầm không biết đó là ai, chẳng lẽ chính là Tây Vương Mẫu? Trong suốt ngàn ấy thời gian dài đằng đẵng bà ta vẫn đang canh giữ thánh địa của mình?

-----oOo-----

Chương 124: Chờ đợi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor:EarlPanda

Từ xa nhìn bóng người đang ngồi trên vương tọa kia, không rõ ràng cho lắm, liệu đó có phải là thi thể của Tây Vương Mẫu? Chuyện như thế này tôi đã gặp nhiều rồi, cảm giác nơi này tà khí ngút trời, bèn lập tức bảo lấy chân lừa đen ra.

Bàn Tử nói: “Không thể là Tây Vương Mẫu được, chết rồi thì hoặc là chôn, hoặc là cho vào quan tài, làm gì có cái lý lại để ngồi. Tôi thấy có khi là người đá ấy.”

Văn Cẩm bảo: “Tuyệt đối không phải đá, ở đây tượng người không thịnh hành, suốt dọc đường chúng ta đi làm gì thấy bức tượng người nào. Chỗ này bí mật như thế, là thánh địa của Tây Vương Mẫu, bóng người ở đây chắc chắn không phải chuyện nhỏ, phải thật cẩn thận.”

Bàn Tử nói: “Tiếc là súng của Phan Tử hỏng rồi, chứ không với khoảng cách này, ông đây bắn một phát là trúng đầu nó, người hay ma thử cái biết ngay.”

Tôi nghĩ bụng, nếu là ma anh bắn nó cũng chả chết, nếu là người thì anh thành tội phạm giết người rồi còn gì.

Có điều, dù thế nào đi nữa chúng tôi vẫn phải leo lên đó, bởi đó là nơi

duy nhất có thể tiếp cận với thiên thạch.

Ở đây chắc chắn không có cơ quan bẫy rập, bởi nơi đây vốn không có điều kiện để xây dựng thiết trí cơ quan. Các bậc thềm đá đều được đục đẽo hết sức thô sơ, hai hàng chân đèn bằng đồng hai bên cầu thang vốn có thể dùng để chiếu sáng, nhưng nay đã rỉ sét hết cả, chỉ có thể để trang trí. Bàn Tử định tháo một cái ra nhét vào ba lô, nào ngờ vừa đụng một cái đã nát thành bột phấn. Chậm chạp bước lên bậc đá, rời khỏi mặt nước, cảm giác cơ thể mình nặng như đeo chì. Nghi ngời dưỡng sức một lúc, chúng tôi mới lấy chân lều đen ra, rón rén khom lưng bên đài thần. Đông người nên to gan, hầu như không do dự chút gì, ánh đèn mờ long loáng chiếu vào bóng người kia, quả nhiên trên vương tọa có một người đang ngồi.

Tiến lại gần mới phát hiện đó là một cái xác nữ đang ngồi ngay ngắn nghiêm trang trên vương tọa.

Cái xác nữ đội một cái mũ trang trí hết sức rườm rà, nếu không phải gài trâm thì không nhận ra nổi là nam hay nữ. Mặc áo dài tơ vàng, dát đầy miếng ngọc. Cái xác ngồi ngay ngắn, trông rất sống động.

Khuôn mặt cái xác xanh lè, nhìn kỹ, mới nhận ra trên mặt cái xác được phủ một lớp chất keo giống như vôi, có màu xanh, sau đó lại chạm khắc hình khuôn mặt trên lớp vôi đó. Toàn thân cái xác không lộ một chút da thịt nào, không biết thi thể bên dưới lớp áo kia được bảo tồn như thế nào. Nhìn trông cứ như tượng Bồ Tát trong chùa, dưới ánh đèn mờ có vẻ âm u vô cùng.

Phía sau cái xác nữ còn có hai cái xác thủ vệ đang đứng, mặc áo giáp Tây Vực. Hai cái xác này rõ ràng không được giữ gìn tỉ mỉ chăm chút như cái xác nữ kia, lớp vôi trên mặt đã tróc ra hết, để lộ ra cái sọ người rữa nát gần như không còn nguyên vẹn bên dưới. Do áo giáp có màu đen, có lẽ là cùng chất liệu với các ngọc dũng kia, cho nên lúc này chúng tôi không nhìn thấy.

Ba cái xác ướp đều đứng/ ngồi ngay ngắn thẳng tắp, chứng tỏ đã được xử lý đặc biệt gì đó.

“Đây có phải Tây Vương Mẫu hay không?” Bàn Tử khẽ hỏi.

Tôi gật đầu: “Có vẻ là thế thật. Không ngờ bà ta đúng là ở đây, chắc chắn là người cổ đại sau khi xử lý thi thể của bà ta xong liền an táng chỗ này.”

Bàn Tử thấy áo dát ngọc, hai mắt liền sáng lên, nói: “Cuối cùng Bàn gia ta cũng nhìn thấy đồ tốt rồi, hóa ra bao nhiêu của ngon đều đập lên người ả đàn bà này. Đàn bà đúng là đàn bà, đến chết rồi cũng tiếc tí của ấy.”

Tôi nghe vậy lập tức túm anh ta lại, trước khi anh ta kịp manh động.

Muộn Du Bình bảo bọn tôi đừng tới gần, hấn chỉ vào hoa văn chạm khắc dưới mặt đất khắp xung quanh vương tọa: đó là hình một con chim mặt người đầu to thân bé. Hoa văn này lấy vương tọa làm trung tâm, uốn lượn xung quanh. Muộn Du Bình dùng ngón tay dài đặc biệt của hấn khoanh sát mép hoa văn, nói: “Có khe hở rất nhỏ, có lẽ ở đây cũng có cơ quan thăng bằng, đừng tới gần bà ta.”

Chúng tôi thở phào một cái, lúc này mới ngẩng lên nhìn, chỉ thấy bề mặt thiên thạch đã ở ngay trên đỉnh đầu chúng tôi, nháy lên một tí là vọt tới. Bề mặt phía trên đỉnh đầu chúng tôi còn có mấy cái lỗ sâu hoắm, chiếu đèn vào, nhận thấy cái hố này khoét thẳng vào sâu bên trong thiên thạch, sâu không thấy đâu là đáy, mà thành hố trơn trượt cực kỳ, không thể là do sức người đào được.

Uông Tàng Hải tìm thứ này làm gì? Nếu dựa theo lời Văn Cẩm, ông ta tới đây tìm bí quyết trường sinh, như thế, tảng thiên thạch này có liên quan gì đến bí quyết trường sinh?

Tôi ngẩng đầu nhìn thật kỹ, nhìn mãi một lúc, mới phát hiện ra một điều kỳ quái.

Chất liệu tảng thiên thạch này sao trông giống ngọc dững đến thế? Màu sắc này, độ bóng này, hình như là cùng một loại chất liệu. Tôi nháy lên sờ thử một cái, thấy bề mặt thiên thạch này ấm nhuận, không hề lạnh tay tí nào, hình như đúng là đá ngọc.

Ô, tôi nghĩ thầm, chả lẽ đây là một tảng “thiên ngọc”?

Trên thế giới này có một loại đá quý, gọi là “thiên ngọc”, là một dạng thiên thạch đặc biệt, do cảm giác sờ vào rất giống ngọc, cho nên nó được coi là một loại ngọc quý, cực kỳ quý giá ở thời cổ đại. Có điều, tảng

thiên thạch này có màu sắc đậm hơn các loại thiên ngọc bình thường rất nhiều, liệu đây có phải một tảng thiên ngọc quý hiếm có chứa thành phần hợp chất đặc biệt gì? Mà những ngọc dũng kia chính là làm từ loại thiên ngọc này?

Nếu đúng là thật, vậy thứ của này thực sự rất đáng tiền. Cả một tảng bự thế này, cứ bán theo cân thôi là chúng tôi cũng phát tài to rồi.

Tôi nói ra những ý kiến của mình, tất cả mọi người đều cảm thấy rất có lý.

“Xem ra, sự hình thành đồng huyết thi kia có liên quan rất lớn với tảng thiên thạch này.” Văn Cẩm nói, “Mà thời cổ đại, Tây Vương Mẫu đã phát hiện ra sức mạnh này, bèn dùng thiên thạch chế tác thành ngọc dũng.”

Tôi phẩy tay, liền nghĩ đến một việc: “Này, mọi người nói xem, từ thời Hán bắt đầu thịnh hành áo chỉ vàng, nghe nói có thể khiến thi thể ngàn năm không thối rữa, mà bây giờ khảo cổ phát hiện ra áo chỉ vàng lẫn ngọc thạch đều thối rữa được cả, chứng tỏ truyền thuyết này không hề có khoa học. Thế thì, truyền thuyết này rốt cục từ đâu mà ra? Có phải do ngày xưa các phương sĩ tra cứu sách cổ, thấy miêu tả về áo chỉ vàng ngàn năm không thối rữa này, nhưng lại không hề biết ngọc thường với ngọc dũng là có sự khác biệt?”

“Chẳng lẽ là sách gấm Chiến Quốc!” Bàn Tử kêu lên, “Ý cậu là, áo chỉ vàng thời Hán là mô phỏng lại ngọc dũng trong sách lục Chiến Quốc?”

“Có khả năng này.” Tôi gật đầu nói. “Sau đó, Uông Tàng Hải phát hiện ra kẽ hở này, thế là ông ta bắt đầu đi tìm chất liệu chế tác ngọc dũng đích thực được miêu tả trong sách cổ.”

Ngay lập tức, tôi bắt đầu cảm thấy mọi chuyện đều rõ ràng hơn. “Mẹ, nếu đúng là vậy, thế thì Uông Tàng Hải trộm bao nhiêu ngôi mộ trong suốt bao nhiêu năm đến vậy, tất cả đều chỉ vì tìm tảng thiên thạch này thôi? Cuối cùng, ông ta tìm ra được nơi chứa tảng thiên thạch này, thế là bèn dẫn người đến đây?”

“Sai.” Văn Cẩm không hề hưng phấn như tôi, “Theo lời cháu nói, nếu ông ta đã đến đây thực, vậy thì cũng đã đạt được mục đích rồi. Thế

nhưng trong ngôi mộ đáy biển lại không thấy ngọc dũng nào. Chúng tớ ngọc dũng không phải mục tiêu của Uông Tàng Hải.”

“Vậy mục tiêu của ông ta là cái gì?” Tôi nói. Tôi cảm thấy suy đoán của mình vẫn hết sức hợp lý.

Văn Cẩm nhìn cái hố sâu trên bề mặt thiên thạch, nói với chúng tôi: “Không biết, có điều, cô cứ có cảm giác, mục tiêu này chính là bên trong cái hang kia.”

Ngữ khí của Văn Cẩm rất lạ, cô nói xong, tất cả chúng tôi đều sửng sốt, có hơi hoảng sợ. Ngẩng đầu nhìn cái hố sâu hoắm, nghĩ thầm, không biết bên trong đó là cái gì cơ chứ?

Nhìn một hồi, đột nhiên cô bắt đầu rút một sợi dây thừng từ trong ba lô ra, bảo tôi: “Cô phải vào xem.”

Tôi đương nhiên không chịu, định ngăn cô lại, nhưng lại bị Muộn Du Bình cản lại. Tôi với hăn nhìn nhau một lúc, lập tức hiểu ý của hăn: Chúng tôi có lựa chọn, nhưng Văn Cẩm thì không, nói gì cũng không có ý nghĩa.

Tôi thở dài một tiếng, có một cảm giác rất bất lực. Khi ở trong tình cảnh không thể giúp được người mình muốn giúp, lúc ấy mới cảm thấy mình nhỏ bé đến mức nào. Tôi cứ tưởng cái cảm giác bất đắc dĩ này chỉ trên tivi mới có, không ngờ lại gặp phải ngay trong hiện thực, cảm giác cực kỳ khó chịu.

Động tác của Văn Cẩm rất nhanh nhẹn, bắt đầu chuẩn bị mọi thứ. Cô bảo Muộn Du Bình giúp mình nối dây, rồi dùng đèn mỏ chiếu vào trong hố, chuẩn bị một mình trèo vào.

Tôi vốn định tìm người vào thay cô, nhưng điều này là không thể. Tuy miệng hố cái nào cái nấy phải to cỡ cái thùng phuy, nhưng lại gần như vuông góc với mặt đất, muốn trèo lên phải dùng đầu gối hoặc bàn chân dạng ra chống hai bên thành hố. Đám đàn ông bọn tôi quá cao to, có nhảy lên mà vào trong rồi cũng không cong gập người được, gần như không thể mượn lực mà tì. Bàn Tử thì càng khỏi nói, nếu bên trong hố đường kính nhỏ hơn thì anh ta có mà kẹt luôn trong ấy. Chỉ có Văn Cẩm vóc người nhỏ nhắn, có thể miễn cưỡng dùng sức được.

Tôi vẫn có chút lo lắng, nhưng nhìn Văn Cẩm tay chân nhanh nhẹn, cũng biết có lo lắng cũng vô nghĩa. Văn Cẩm buộc thùng bên hông, được Bàn Tử khiêng lên vai. Cô chui vào trong cái hố, sau đó tì vào vai Bàn Tử nhún một cái, cả người liền nhảy vào trong.

Tôi kêu lên “Cẩn thận chút”, cô đáp trả một tiếng, rồi cúi đầu liếc mắt nhìn tôi. Tôi thấy sắc mặt cô có chút kỳ lạ, có một cảm giác không thể nói nên lời, nhưng sau đó cô mỉm cười với tôi, bắt đầu leo vào trong.

Chúng tôi bên dưới thả dây, ngẩng lên nhìn cô từ từ vào sâu trong hố, động tác thong thả vô cùng, nhưng đương nhiên phải gồng hết sức lực, mãi cho đến khi ánh đèn mỏ của cô biến mất, qua nửa tiếng tròn, có lẽ đã tiến vào khoảng gần năm mươi mét bên trong.

Chúng kiến toàn bộ sự việc ấy, tôi sợ đến nổi da gà, đây là cảm giác khi chui rúc trong hang trộm, thế nhưng cái hố kia rốt cuộc sâu đến bao nhiêu, ít nhất cũng phải đến hai ba trăm mét, cái cảm giác cứ như thể chui rúc trong thực quản này tuyệt đối không dễ chịu, huống hồ thỉnh thoảng trên đường đi lại gặp phải tình cảnh tay chân không với được thành hố.

Ngẩng đầu nhìn miệng hố suốt hơn mười phút, cổ mỏi không chịu nổi, tôi đành không nhìn nữa, ngồi xuống nghỉ ngơi cùng mọi người, cởi quần áo, lấy rượu trắng lau người cho đỡ rét. Sợi dây vẫn kéo dần kéo dần, cứ cách mười mét dây Bàn Tử lại ra dấu hiệu với Văn Cẩm bên trong để xác nhận một chút.

Bầu không khí như đông cứng lại, chúng tôi không ai nói câu gì, cũng không biết phải nói gì cho phải. Vừa sờ da gà vì cái xác nữ đang sau lưng, lại vừa lo lắng cho an nguy của Văn Cẩm.

Đợi mãi khoảng một tiếng, bỗng chợt nghe Bàn Tử kêu “Hử” một tiếng, tôi lập tức đứng lên hỏi chuyện gì xảy ra thế, anh ta đáp: “Bà chị hai không trả lời.”

Chúng tôi xúm lại gần, nhìn Bàn Tử giựt dây, giựt giựt vài cái, sợi dây bị kéo lại một ít, nhưng vẫn không thấy bên trong giựt lại.

Đầu tôi liền căng lên, nghĩ thầm lẽ nào đã xảy ra chuyện gì rồi, lại bảo

Bàn Tử thử lại một chút.

Bàn Tử lại giựt một chút, sợi dây vẫn bị kéo xuống một ít, anh ta nhú mày, nói: “Không xong, đầu kia sợi dây rất nhẹ, hình như không có người.”

Muộn Du Bình vừa nghe liền biến sắc, lập tức kêu Bàn Tử: “Lôi cô ấy xuống!”

Bàn Tử lập tức dùng sức kéo sợi dây thật mạnh. Tôi nhìn anh ta, thấy không ổn rồi, hoàn toàn không cần dùng sức gì, sợi dây cứ trôi tuột xuống cứ như nước chảy, kéo đến đoạn thẳng đứng, sợi dây liền rời thành một cục, rơi thẳng xuống khỏi hố. Toàn bộ sợi dây rơi thẳng xuống ngừng tôi, cuốn tôi thành một cục.

Tôi giãy ra, cầm lấy nhìn đầu kia của sợi thừng: không thấy vết cắt, sợi dây bị chính tay Văn Cẩm tháo ra. Chúng tôi nhìn nhau, trong lòng tôi bỗng có một cảm giác hồng bét: Mẹ kiếp, Văn Cẩm tự tháo dây ư?

Muộn Du Bình vẻ mặt cứng ngắc, hấn đè tay lên vai Bàn Tử, đập lên lưng Bàn Tử một cú mượn lực rồi nhảy thoát lên trên, chui vào trong cái hố kia. Động tác cực nhanh, không ngăn lại kịp. Bàn Tử kêu to: “Dây thừng! Mau buộc dây thừng!” Hấn không thèm để ý, cứ thế chui vào luôn.

Tôi thấy hấn không buộc dây vào người, không được, lập tức bảo Bàn Tử: “Ngồi xổm xuống cái.” Bàn Tử giận dữ: “Mẹ kiếp sao đứa nào cũng coi ông như ngựa thế.” Tôi mặc kệ anh ta, bấu vào người anh ta xiêu xiêu vẹo vẹo trèo lên. Anh ta gồng mình khiêng tôi lên, tôi cố sức nhún một cái bật lên, bắt đắc dĩ sức yếu, nín thở chống hai bên thành hố, nhắc cả hai chân chống lên nữa, nhưng chỉ được vài giây là tụt xuống, rồi ngã dúi dúi lên người Bàn Tử. Lại thử một lần nữa, kết quả vẫn vậy, chứng tỏ với thể lực của tôi, chắc chắn không trèo vào hố nổi.

Tôi đứng lên, xoa xoa chỗ đau điếng, ngẩng đầu liền thấy Muộn Du Bình đang vọt vả trèo vào trong hố. Hấn cao quá, hai đầu gối không dùng sức được, chỉ có thể nhích dần từng bước nhỏ, cực kỳ tiêu hao thể lực. Tôi bỗng có một ảo giác, phải chăng thiên thạch này là sinh vật sống, những cái hố sâu kia chính là cái bẫy để nó nuốt thức ăn, Muộn Du Bình đang tự chui đầu vào lưới.

Nhưng tôi lập tức ý thức được điều đó không có khả năng, muốn suy nghĩ tiếp nhưng đầu óc đã rối như tơ vò, không nghĩ ngợi gì được nữa. Tôi cứ thế ngẩng đầu nhìn Muộn Du Bình nhích dần lên, cũng không biết qua bao lâu nữa, cho đến khi Muộn Du Bình hoàn toàn biến mất trong bóng tối sâu hun hút bên trong hố.

Tôi không ngồi yên được nữa, kiên trì đứng trước miệng hố ngẩng đầu nhìn, hy vọng có thể nhìn thấy ánh đèn pin rơi xuống, sau đó hai người bọn họ an toàn trở về.

Thời gian cứ trôi qua từng giây từng phút, trong lòng tôi nóng như lửa đốt, cứ thế đứng chờ, từ lo lắng chuyển sang bình tĩnh, từ bình tĩnh chuyển thành chết lặng, từ chết lặng trở thành trống rỗng.

Mười mấy tiếng đồng hồ sau, vẫn không có gì xảy ra, Muộn Du Bình cũng không trở về nữa, Văn Cẩm cũng không trở về nữa, từ trong hố vẫn không có âm thanh gì vọng lại. Hai người kia, cứ như thể đã bị cái hố nuốt chửng sang một thế giới khác.

-----oOo-----

Chương 125: Tiếp tục chờ đợi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor:EarlPanda

Chúng tôi ở đây chẳng làm gì, cứ thế ngồi đợi được khoảng ba ngày. Trong ba ngày này, thứ duy nhất mà tôi chú ý đến chỉ có cái miệng hố nơi hai người kia biến mất, đây là cả một quá trình dài đằng đặc và giày vò đến mức nào, tôi nghĩ chỉ khi ở vào trong hoàn cảnh ấy mới có thể thực sự hiểu nổi.

Trong lúc đó, đã không chỉ một lần tôi muốn chui vào hố kia, nhưng lần nào cũng đều thất bại. Đây là một con đường không phải với sức người bình thường có thể vượt qua nổi, duy đúng một lần tôi trèo lên được mười mét là cao nhất, đến tận lúc ấy mới hiểu được điều này. Hai chân

cứ run bần bật như cây sậy.

Trong cả đoàn người, nhóm người của chú Ba kia đương nhiên không ai dám chui vào, người duy nhất có khả năng là Hắc Hạt Tử, nhưng từ đầu đến cuối hẳn chẳng có vẻ gì là có ý định làm điều ấy, tôi nghĩ có thể là hẳn không dám chắc vào rồi thì có thể ra được hay không. Bàu không khí nặng nề vô cùng, gã Tha Bả kia nhiều lần giục đi, gã nói hai người kia có lẽ đã chết ở trong đấy rồi, nếu cả bọn đã không thể đi vào, vậy phải tiết kiệm sức lực và lương khô để chuẩn bị ra ngoài thôi.

Tôi không thể tiếp nhận được điều này. Trải qua trăm ngàn cay đắng khổ cực mà lại dẫn đến kết cục này, không gần như nghe không lọt tai những lời của gã, trong đầu chỉ nghĩ rớt cuộc ở trong kia đã xảy ra chuyện gì.

Văn Cẩm tự mình tháo dây, cô ấy cố ý làm việc này. Tôi nhớ lại nụ cười của cô trước khi đi, tôi có cảm giác dường như cô ấy đã sớm lường trước được điều này rồi, tức là cô ấy biết vào trong đó sẽ gặp phải chuyện gì, sớm biết sẽ không thể ra ngoài được nữa.

Suốt chặng đường đến đây, Văn Cẩm luôn nhắc đến số mệnh, cuộc sống mấy năm qua của cô quả thực không thể nào tưởng tượng nổi, rất có khả năng cô ấy suy nghĩ như thế thật. Có lẽ ở trong đó, cô ấy phát hiện ra không có cách nào có thể hóa giải được sự thi hóa của mình, cho nên hoàn toàn tuyệt vọng, quyết định kết thúc tính mạng của mình. Nhưng còn Muộn Du Bình, vì sao hẳn lại không ra được? Cái này tôi nghĩ mãi không hiểu, vậy tôi có thể xác định, ở trong đó chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó.

Là chuyện gì cơ chứ? Quả thực không có hướng để suy đoán, hay là bọn họ lạc đường? Tôi đoán đường hầm ở trong đó chắc chắn là rất ngoằn ngoèo khúc chiết, tạo thành một mê cung bất tận, sau khi đi vào thì không thể ra ngoài được nữa, thế nhưng giả thiết này lại không thể giải thích được lý do vì sao Văn Cẩm lại tự tháo dây.

Trong đầu tôi rối bời những lo lắng sốt rột vô cùng, lúc nghỉ ngơi, trước mắt là hố sâu, lúc nhắm mắt lại, trước mắt vẫn là hố sâu.

Tình hình sau đó, tôi thực sự không muốn ghi lại nữa.

Đến ngày thứ tư, nhóm người Tha Bả bắt đầu liên tục cần nhân, tâm

trạng tôi cực kỳ tồi tệ, mấy lần suýt lao vào đánh nhau với bọn chúng. Thế nhưng bên trong cái hố kia vẫn chẳng có động tĩnh gì, thậm chí có lần tôi còn từng hoài nghi, phải chăng Văn Cẩm và Muộn Du Bình vốn không hề tồn tại, tất cả đều là tưởng tượng của bọn tôi?

Bất an và lo lắng càng ngày càng dồn dập, càng ngày càng nặng nề, trong lòng tôi bắt đầu dần dần thừa nhận lời của nhóm Tha Bả là chính xác, nhưng lý trí tôi vẫn một mực khiến tôi khắc khẩu cãi lộn với bọn chúng. Việc này làm tôi gần như sụp đổ hoàn toàn.

Đến ngày thứ sáu, Tha Bả cuối cùng dẫn mọi người rời đi. Trong mắt bọn chúng, đã không còn nghi ngờ gì nữa, Muộn Du Bình và Văn Cẩm cho dù không chết trong đó thì vài ngày nữa cũng chết chắc trong đó rồi. Vốn bọn chúng muốn dựa vào kinh nghiệm của chúng tôi để dẫn chúng ra ngoài, nhưng hiện tại, với tình hình thế này, đương nhiên chúng không chịu ngồi không để thêm bất cứ tổn thất nào nữa. Hắc Hạt Tử vỗ vai tôi ý bảo tôi cũng đi cùng đi, nhưng tôi cự tuyệt. Hắc thỏ dài, sau đó rời đi, cuối cùng chỉ còn mỗi hai người, là tôi và Bàn Tử.

Bọn chúng rời đi còn mang theo một lượng lớn thức ăn, tôi biết chắc bọn chúng chiếm phần nhiều hơn, nhưng thực sự tôi chẳng muốn cãi lộn với chúng nữa.

Bàn Tử thực ra cũng đã khuyên nhủ tôi rồi, nhưng anh ta biết tính tôi, tôi đã trải qua bao nhiêu chuyện mới đến được nơi đây, cho dù không thể có được dấu chấm hết hoàn mỹ, thì cũng có thể là một dấu nghỉ không trọn vẹn. Tôi chợt nhận ra mình đã ngu ngốc đến mức nào, rốt cuộc tôi đến đây để làm gì? Lẽ nào mọi chuyện sẽ kết thúc như thế? Tôi không thể chấp nhận được chuyện này.

Bàn Tử không còn cách nào khác, đành ở lại cùng tôi. Hai chúng tôi cứ thế nhìn nhau, rồi lại chờ đợi. Tôi chợt nhớ đến vở kịch trường phái phi lý “Đợi chờ Godot”, không khỏi muốn khóc, nghĩ thầm vở kịch phi lý của cuộc đời tôi hóa ra lại chính là bi kịch.

Những ngày giày vò như thế cứ tiếp tục trôi qua, tôi cũng không nhớ là bao nhiêu ngày nữa, nhưng cũng không lâu lắm, vì lương khô của chúng tôi không nhiều, nhưng đến tận lúc đó vẫn chưa ăn hết.

Kỳ thực, sau khi bọn Tha Bả rời đi, tôi đã hầu như hoàn toàn tuyệt vọng,

thậm chí suýt chút nữa là hoàn toàn sụp đổ, tôi đã hoàn toàn không thể suy nghĩ được rốt cục tôi đang làm gì ở đây, mỗi ngày chỉ thờ người nhìn cái miệng hổ sâu hoắm. Theo lời của Bàn Tử, đây là hành vi của một người điên.

Đến một hôm, tôi tỉnh lại, ngơ ngẩn ngẩn ngời dậy, Bàn Tử vốn phải gác đêm thế mà đã ngủ mất, nằm đó ngáy o o. Mấy ngày nay thực ra ngủ lại khá yên ổn, các vết thương trên người đều đã khép miệng.

Tôi chẳng có động lực nào đi gọi anh ta dậy. Tôi đi đến bên dưới miệng hổ sâu kia, lai ngược lên nhìn không biết là lần thứ bao nhiêu, vẫn chẳng có gì cả. Tôi gần như là đờ đẫn mà nhìn suốt hơn mười phút, sau đó đi ăn bữa sáng. Số lương khô còn dư của tôi với Bàn Tử đã chẳng còn bao nhiêu, lục lọi ra, tìm lấy nửa đoạn bánh quy hôm qua ăn còn thừa. Đang ăn, tôi bỗng nghe thấy một tiếng động lạ lùng, cứ như là hát, hay là nói mê gì đó.

Tôi tưởng Bàn Tử đang nói mớ, vốn không hề để ý, ngoạm mấy miếng liền xơi sạch bánh quy, rồi định đi gọi anh ta dậy. Đúng lúc ấy, tôi chợt giật mình: tôi nhìn thấy, có một người, đang nằm giữa tôi và Bàn Tử.

Tôi lập tức giật mình thoát ra khỏi trạng thái hoảng hốt, nhìn kỹ lại, phát hiện hóa ra đó là Muộn Du Bình.

Hắn rõ ràng gầy xẹp hẳn đi, nằm co ro, đắp cái thảm, không cử động tí gì.

Hắn trở về từ lúc nào? Trong lúc chúng tôi đang ngủ ư?

Ngay từ đầu tôi cứ tưởng mình đang nằm mơ, nhưng rồi nhận ra là không phải. Tôi gần như phát điên lên, lập tức nào đến, lật thảm của hắn lên, gào lớn: Mẹ tên khốn kiếp này, rốt cuộc anh đã leo đi đâu vậy hả?

Hắn bị tôi xốc dậy. Tôi vốn muốn tấn hắn một trận cho ra trò, nào ngờ vừa nhìn thấy mặt hắn, bỗng cảm thấy không ổn. Vẻ mặt của hắn rất quái lạ, hoàn toàn khác với dáng vẻ của hắn thường ngày, hơn nữa, hai mắt đại cả ra, toàn thân run lẩy bẩy, môi run run, cứ như bị quỷ ám.

Tôi giật thót mình, lập tức đạp Bàn Tử một cú, gọi anh ta dậy. Sau đó tôi dìu Muộn Du Bình ngồi lên, ghì hai vai hắn xuống, liên tục gọi tên

hắn. Nhưng hắn chẳng có phản ứng gì, cứ như thể hắn không hề nghe thấy tiếng gọi của tôi, thậm chí ngay cả đồng tử cũng không chuyển động.

Trong lòng tôi dâng lên một cảm giác bất an cực độ, Bàn Tử lại gần xem xem, hỏi tôi chuyện gì thế. Tôi nói tôi biết thế quái nào được. Anh ta bèn day day hai bên huyệt Thái dương của Muộn Du Bình, nhìn về mặt hắn, chắc lưỡi nói: “Đệt, không thể nào, Tiểu Ca bị ngu rồi?”

“Làm gì có chuyện đấy. Mẹ kiếp anh đừng có nói nhảm.” Tôi vặc lại. Rồi tôi lại kêu lên: “Đừng có giả vờ, tôi biết anh đang vờ vịt đấy nhé, đừng hòng bịp được tôi!”

Hắn vừa run lấy bầy vừa co rúm người lại, miệng như đang lảm bảm cái gì.

Tôi kề sát tai vào môi hắn nghe, chợt nghe thấy hắn đang không ngừng dồn dập lặp đi lặp lại một câu nói: “Hết thời gian rồi...”

-----oOo-----

Chương 126: Rời đi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor:EarlPanda

Muộn Du Bình nằm đó, Bàn Tử tiêm cho hắn một mũi an thần, sau đó hắn rơi vào giấc ngủ.

Tôi nhìn dáng vẻ của hắn, trong lòng buồn phiền vô cùng, khó chịu muốn chết.

Nhất định là trong lúc chúng tôi đang ngủ, hắn đã ra khỏi cái hố kia, thế nhưng sao hắn lại biến thành cái dạng này?

Tôi ngược nhìn tảng thiên thạch trên đỉnh đầu, bề mặt vẫn một màu xanh đen xâu xí như vậy, không có bất kỳ thay đổi nào. Vô số hố sâu như vô

số con mắt đang nhìn, làm tôi cảm thấy ngột thở.

Mẹ kiếp, rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra?

Tôi buồn bực muốn chết, đúng là đang đùa giỡn tôi.

Hết thời gian rồi. Tức là ý gì? Nghe như sắp có chuyện gì đó xảy ra, hơn nữa còn không có thời gian để thực hiện bất cứ đối sách nào nữa, lẽ nào nơi này sắp xảy ra chuyện gì ư?

Bốn phía vẫn lặng tờ như ở giữa vũ trụ. Không có đèn mờ để chiếu sáng, chẳng nhìn thấy cái gì cả, nên như ở đây đang có gì thay đổi, chúng tôi cũng chẳng thể nào biết được.

Muộn Du Bình chắc chắn đã phải chịu một sự chấn động cực kỳ lớn. Bàn Tử thờ dài bảo: “Hoàn toàn không có phản ứng gì với thế giới bên ngoài, nghe cũng không nghe, nhìn cũng không nhìn, toàn bộ hệ thống cảm giác của cậu ta đã đóng kín. Tôi có một anh bạn cũng giống thế, bác sĩ bảo, não bộ cậu ta đã chết đứng ngay trong khoảnh khắc cuối cùng đó, lag cứng rồi.”

Tôi im lặng không nói gì. Muộn Du Bình là người như thế nào, tôi không hiểu rõ, thế nhưng về khả năng chịu đựng áp lực tâm lý của hắn thì tôi có thể bảo đảm, cái loại như hắn tố chất tâm lý đã đạt đến một cảnh giới cực cao, muốn hắn bị chấn động cực độ như vậy là hết sức khó khăn. Chuyện đã xảy ra bên trong tầng thiên thạch kia, mức độ khủng bố của nó chắc chắn đã vượt quá sức tưởng tượng của chúng tôi.

Nhưng mà, tôi thực sự không thể nào tưởng tượng nổi, một kẻ trầm tính, lạnh lùng như hắn, lại bị cái gì đó dọa đến mức sụp đổ. Tôi có thể xác định đó chắc chắn không phải quái vật gì đó, nỗi sợ xác chết ngay đến tôi còn vượt qua được, thì dù bên trong đó có là quái vật khủng bố cỡ nào cũng không thể dọa hắn khiếp sợ đến thế được. Thứ hắn nhìn thấy, chắc chắn là một cảnh tượng quỷ dị đến cực độ. Lúc này lại nhớ đến Văn Cẩm, cô hiện giờ đang ở đâu? Lẽ nào cô ấy cũng phát điên rồi, không ra được nữa?

Nếu là vậy, thì tôi nhất định phải đi vào, dù có ngã dúi dụi cả ngàn lần tôi cũng phải chui vào tận trong lõi cô ấy ra. Không thể bỏ mặc cô ấy ở lại trong tầng thiên thạch này được.

Nghĩ đến có chút nổi da gà, tôi bèn đứng lên, đi đến bên dưới cái hố, bật đèn pin chiếu lên bên trên. Đây gần như đã thành một thói quen, mấy ngày nay tôi đã làm như thế không biết bao nhiêu lần. Tôi chiếu linh tinh mấy cái vào hố sâu, sau đó lại quay trở về chỗ.

Mới đi được mấy bước, tôi bỗng khựng lại, thấy không ổn, vừa lúc này trong hố kia không phải đen kịt hoàn toàn, trong đó hình như còn có gì đó!

Ngay lập tức da đầu tôi tê dại cả đi, lập tức quay về chiếu đèn lại, quả nhiên liền phát hiện ở sâu bên trong cái hố kia có một thứ gì đó!

Tôi thẳm kêu lên, lập tức gọi Bàn Tử lại xem, bật sang chế độ ánh sáng mạnh, chiếu lên trên, liền nhìn thấy ở sâu trong cái hố khoảng ba mươi mét có một khuôn mặt tái nhợt đang thò ra nhìn chúng tôi chòng chọc.

Tôi mừng rỡ, cứ tưởng là Văn Cẩm, vừa nhìn kỹ thì lạnh cả người. Khuôn mặt này trắng bệch, không chút biểu cảm, hai hốc mắt sâu hoắm đen sì, vẻ mặt cực kỳ u ám. Điều khiến tôi dựng tóc gáy nhất, đó là một khuôn mặt lạ hoắc tôi chưa từng gặp lần nào.

Người đó là ai? Trong nháy mắt, lưng tôi đã ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Bàn Tử thấy sắc mặt tôi không ổn, bèn nhìn lên, cũng cứng ngắc lại luôn. Anh ta lập tức đi xách súng giương lên, tôi kéo anh ta lại, ánh đèn mờ vừa rung một cái, ngửa lên nhìn lại, khuôn mặt kia đã biến mất tăm, chỉ còn lại bóng tối sâu thẳm.

Tôi với Bàn Tử hai mặt nhìn nhau, cả hai người mồ hôi lạnh túa ra như suối, mãi một lúc lâu sau tôi mới hỏi: “Vừa nãy anh cũng nhìn thấy phải không?”

Anh ta gật đầu, tôi thấy mặt mũi anh ta xanh lét, hình như là do sợ quá.

Chuyện này đã vượt quá phạm vi hiểu biết của tôi rồi, trong thiên thạch này lại có một người lạ hoắc, sao lại có thể có chuyện đó. Lẽ nào người ở trong đó lại chính là cư dân Tây Vương Mẫu còn sống?

Tình tiết này quá lệch pha rồi, tôi lại nhớ đến Văn Cẩm, thẳm kêu “ai da”

một tiếng, lẽ nào Văn Cẩm đã thi hóa, khuôn mặt vừa nãy là khuôn mặt sau khi bị biến dạng của cô ấy?

Tôi quay lại Bàn Tử, định hỏi anh ta xem vừa rồi có thấy khuôn mặt kia giống Văn Cẩm chỗ nào hay không, thì lại thấy Bàn Tử mặt xanh lét, nhìn chăm chăm vào trong hồ, vẫn còn chưa hồi thần lại.

Bàn Tử không phải kẻ nhát gan như thế, tôi thàm lầy làm lạ, hỏi anh ta làm sao thế, anh ta bèn quay đầu lại nói với tôi: “Cậu không nhận ra à?”

Nhận ra? Tôi ngần ra: “Anh quen người này?”

Bàn Tử chỉ chỉ về phía sau cả hai, tôi quay đầu nhìn, liền thấy cái xác nữ đang ngồi trên vương tọa. Bàn Tử mở đèn mờ, chiếu sáng khuôn mặt của cái xác. Ánh sáng vừa lóe lên, diện mạo của cái xác đột nhiên trở nên dữ tợn.

Tôi vừa nhìn rõ, lập tức hiểu ra, tức thì lạnh cả gáy, gần như choáng váng mà ngất đi.

Ông trời ơi, khuôn mặt vừa rồi chúng tôi nhìn thấy hóa ra lại có chút tương tự với khuôn mặt điêu khắc bên ngoài cái xác kia!

Thế này là sao? Khuôn mặt chúng tôi vừa nhìn thấy kia – lại chính là Tây Vương Mẫu ư?

Cái xác đang ngồi kia chẳng lẽ chỉ là lớp vỏ xác bọc bên ngoài? Còn Tây Vương Mẫu thực sự thì vẫn còn sống trong trung tâm tảng đá khổng lồ này ư?

Không thể thế được, sao lại như thế được? Suốt mấy nghìn năm trôi qua, người sao có thể sống được ngàn ấy? Cho dù không chết già, thì cũng chết đói trong ấy.

Là ảo giác ư? Tôi bỗng hoài nghi ngay cả những giác quan của chính mình, tinh thần quá mức mệt mỏi: chúng tôi bị tảng thiên thạch này làm cho thần kinh bị nhiễu loạn, có lẽ khuôn mặt vừa rồi là Văn Cẩm, chỉ là do vấn đề ánh sáng nên mới thoát trông giống cái xác nữ kia thôi.

Bàn Tử ngập ngừng: “Thế vì sao cô nàng không chui ra?”

Tôi cảm nín. Bàn Tử bảo: “Rất hiếm khi nào cả hai người cùng lúc nhìn lầm.”

Lần này, hai chúng tôi cứ như ngồi trên lửa, không thể ở lại đây lâu hơn được nữa, Bàn Tử bèn bảo tôi: “Tiểu Ngô, chỗ này càng ngày càng tà ma, cậu tính bao giờ thì đi đây?”

“Sao lại thế? Văn Cẩm còn chưa ra mà.” Tôi nhìn sắc mặt anh ta, bảo: “Sao anh lại sợ đến mức này? Chẳng giống anh tí gì cả.”

“Đây là một chuyện. Quan trọng nhất là, không có gì để ăn nữa rồi. Vốn tôi cũng định hôm nay bảo với cậu luôn, nếu ngày mai cậu còn không chịu đi, thì anh đây liền đập chú ngát xiú luôn rồi vác về đây. Còn chờ thêm nữa, cả hai đứa mình sẽ chết đói chỗ này. Thức ăn của chúng ta không còn nhiều nữa rồi.”

Tôi nói: “Không phải vẫn còn đủ chống đỡ mấy ngày sao?”

Bàn Tử đáp: “Tôi tính cả rồi, số đồ ăn còn dư, mình phải tiết kiệm đủ để ăn vài ngày, còn miễn cưỡng đủ thời gian thuận lợi tìm được đường ra ngoài. Nhưng giờ lại sinh thêm Tiểu Ca nữa, chúng ta hết cách rồi, cho dù có an toàn lên được đến mặt đất, thì cũng phải bám bụng nhịn đói vượt qua rừng mưa. Giờ nước đã rút kha khá rồi, ao đầm chắc chắn đã nổi lên, lúc này vượt rừng nhất định sẽ rất gian khổ. Nếu cậu còn kiên trì đợi thêm nữa, ngày mai chúng ta sẽ bắt đầu phải chịu đói, bỏ đói thêm hai ngày cậu cũng chả còn sức mà ra nữa đâu, thế thì cả đám tội mình chết đói chỗ này.”

Tôi nhìn cái hố kia, lắc đầu nói: “Không được, chúng ta không thể bỏ mặc cô ấy được.”

Bàn Tử vỗ vỗ tôi, bảo: “Tôi biết ngay cái cậu này hay mềm lòng, đã tính toán cả rồi. Tội mình bỏ lại thức ăn ở đây, nhịn đói cuộc bộ ra ngoài. Ra được đến bên ngoài rồi, nếu có thể trở về cái doanh địa kia thì còn có thứ tiếp tế. Nói thật cho cậu hay, ở mỗi chỗ nghỉ chân lại tôi đều chôn một gói lương khô, chỉ cần đi đúng đường là vẫn đủ sức ra ngoài thôi. Tôi thấy chờ được đến khi bà chị hai kia ra thì tội mình cũng đói ngát luôn rồi, chi bằng cứ theo cách này hay hơn. Với cả, bên trong thiên thạch kia tà ma quá, tôi thấy...”

Tôi biết Bàn Tử định nói gì, bèn khoát tay. Bàn Tử tuy nói có vẻ thông thả thoải mái, thế nhưng lời nói ra như chém đinh chặt sắt, hầu như không thể phản bác được cái gì. Có thể thấy, anh ta vẫn luôn nhẫn nhịn không nói suốt bao lâu này.

“Hơn nữa, cho dù cậu có bằng lòng chết ở đây, thì chưa chắc Tiểu Ca đã muốn vậy. Ít nhất cậu phải cứu lấy một người.”

Tôi nhìn Muộn Du Bình, lập tức thỏa hiệp. Đúng vậy, tôi vẫn luôn nghĩ không thể bỏ lại một người nào, nhưng đến cuối cùng ngay cả Muộn Du Bình cũng có thể bị tôi hại chết. Hơn nữa, phương án Bàn Tử đưa ra quả thực rất có lý. Tôi trầm nghĩ, lẽ nào đây là cách duy nhất để tất cả chúng tôi cùng sống sót. Nhìn cái hồ kia, tôi lại thở dài, rồi bèn hỏi lại: “Nhưng giờ chúng ta quay về như thế nào đây?”

Bàn Tử nói: “Ta cứ đường cũ mà đi thôi, sau đó lần theo bờ sông mà đi. Đương nhiên có thể tìm lối nước chảy khác, có lẽ sẽ quay về chỗ hồ chứa nước đấy, như thế chắc chắn sẽ tìm được lối ra.”

“Nếu không có thì sao?”

“Giờ không nghĩ được nhiều thế.” Bàn Tử thấy tôi đáp ứng rồi, mừng rỡ, vừa nói vừa bắt đầu thu dọn đồ đạc: “Nghe theo số trời thôi, nhưng mà chắc là có đấy, nếu không bọn Hắc Hạt Tử đã vòng về rồi.”

Động tác của Bàn Tử rất nhanh nhẹn, chừng một tiếng sau, chúng tôi đã thu dọn xong trang bị, để lại toàn bộ số lương khô, viết một mẫu giấy, sau đó anh ta giục tôi quay về theo đường cũ.

Tôi vẫn có chút không đành lòng bỏ đi, quay đầu nhìn mấy lần, rồi kêu to mấy tiếng với cái hồ, sau đó mới quay đầu đi thật.

Muộn Du Bình vẻ mặt hoảng hốt, chúng tôi phải dìu hấn mà đi. Chả mấy chốc đã quay trở lại bãi nước cạn toàn mảnh sành vỡ nọ. Lúc này, tôi liền suy nghĩ bọn Hắc Hạt Tử đã đi theo hướng nào. Bỗng Bàn Tử ngừng lại, chiếu đèn mở xuống nước. Tôi phát hiện bên dưới lớp mảnh vỡ có một cái hố sâu trước kia vốn không hề có.

Giống hết cái hố lúc trước chúng tôi nhìn thấy, nhưng tôi có thể xác định,

lúc chúng tôi đi đến đây không có cái hồ nào ở chỗ này, cái hồ này cứ như là bị vật gì đùn lên vậy.

Tôi thấy có chút không ổn, giục Bàn Tử đi mau, nhưng Bàn Tử lại không chịu. Tôi hỏi anh ta làm sao thế. Anh ta nói: “Cậu không thấy trên thành hồ này vừa có ánh sáng lóe lên à?”

-----oOo-----

Chương 127: Cái bẫy

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor:EarlPanda

“Cái gì đấy?” Tôi hỏi.

“Không biết, ngay ở bên thành hồ ý.” Bàn Tử nhìn tôi một cái, bỗng nói với tôi: “Đã là trộm thì không thể về tay không được, khả năng là có đồ tốt, tôi phải xuống xem xem một tí, cậu cứ chờ tôi mấy phút.”

Tôi giận điên lên, nhưng hiện giờ chỉ có một mình, anh ta không chịu nghe tôi, bảo tôi đi Muộn Du Bình, còn anh ta thì xuống nước tìm kiếm. Hết cách, tôi đành bảo anh ta nhanh nhanh lên chút.

Nhưng cũng chẳng dễ dàng gì, phần lớn các mảnh ngói được chôn bên dưới mảnh sành vỡ, đào bới tìm kiếm trong đồng mảnh vỡ không dễ như ở biển. Ở biển cát còn mềm xốp, ở đây mảnh vỡ lại sắc bén, một bên lại là miệng hố, động một cái là các mảnh vỡ lại sứt xuống hố, người đứng cũng không vững được. Lớp ngoài vẫn còn đỡ, đào được một chút, đào bới xuống sâu hơn nữa thì khó vô cùng, thỉnh thoảng lại thấy một vài mảnh vỡ dính cứng ngắc không thể bới ra được, cứ như thể nó mọc dính liền với bên dưới ấy.

Đào bới một hồi, Bàn Tử dường như đã phát hiện ra được mục tiêu, nổi lên mặt nước thở mấy hơi rồi lại lặn xuống, cố sức thọc tay xuống đào xới hố mảnh sành, bới được một hai cái, bỗng nhiên Bàn Tử giật bản mình, rút tay về, trên tay máu chảy ròng ròng.

“Nguy rồi!” Tôi thầm kêu không xong, nghĩ bụng không phải là bị bọ ăn xác chúa cắn rồi đấy chứ. Nhưng thấy Bàn Tử không có dấu hiệu trúng độc, chỉ là vết thương khá sâu. Anh ta đưa tay lên miệng hút vài hơi, đổi sang tay kia bới một cái, rồi rút ra một khúc xương, sau đó nổi lên.

“Sao thế?”

“Cút thật, khúc xương này cứ như mọc gai, đau chết mất.” Bàn Tử vừa mút tay, vừa vung vẩy khúc xương sọ vừa vớt lên, bảo tôi chiếu đèn mở vào xem.

Tôi nghĩ thầm: “Thấy chưa, tự mình làm bậy đó.” Sau đó bật đèn chiếu sáng, vừa mới đi tới bên cạnh anh ta, bỗng chợt nghe thấy bên cạnh tôi liên tiếp vang lên những tiếng “lục cục”, sau đó một đồng bọt khí sủi lên.

Tôi với Bàn Tử ngẩn ra vì sững sốt. Bọt khí ngừng một chút, rồi lại tiếp tục liên tiếp những tiếng “lục cục lục cục”.

“Đệt mợ, đúng là người không phục thì không xong mà, chú em đánh rắm quả này quá bằng phóng tên lửa rồi, lại còn là bắn liên thanh, động tĩnh quá lớn rồi.” Bàn Tử bịt mũi nói.

Tôi cũng không hiểu ra sao, nhìn xung quanh nói: “Cái đeo, tôi đâu có đánh rắm.”

“Không đánh rắm sao thôi thế? Đây là cái mùi gì thế này, đèn đồng phân cũng bị cậu hun chết luôn.” Bàn Tử cau mày đáp.

Xung quanh quả thực có mùi rất thối, tôi ngửi thấy mà kinh ngạc, đây quả thật không phải mùi rắm, tuy nhất thời tôi không nhớ ra là mùi gì, nhưng trong tiềm thức tôi cứ có cảm giác không ổn, cứ như thể là sắp xảy ra chuyện. Vừa định bảo chạy mau, đột nhiên tôi mất thăng bằng, bọt khí lại bắn lên một cái, tôi cứ như giẫm hụt, ngã tụt xuống hố nước.

Lúc đó cực kỳ bất ngờ, gần như là trong chớp mắt dưới chân tôi đã trống không, phản ứng đầu tiên của tôi là nghĩ mình bị trượt chân rồi, lập tức duỗi chân ra muốn đứng vững lại. Thế nhưng ngay sau đó toàn bộ dưới nước đều nổi bọt khí, lớp mảnh sành vỡ dưới chân tôi di động, trượt thẳng về một phía, không thể đứng vững nổi.

Tôi quá sợ hãi, lập tức ý thức được cái gì, bèn nhanh chóng rút chân lại, co người lặn xuống nước. Bàn Tử cũng lặn xuống, chúng tôi tiến vào trong nước.

Cầm đèn mò chiếu qua một lượt, liền thấy đáy nước dưới chân tôi đã bị sụt lún. Đáy nước bị sụt xuống một cái hố to bự, nối cùng với cái hố có sẵn lúc trước, trở thành một cái hang sâu vô cùng. Các mảnh sành vỡ khắp bốn phía lẫn với xương sọ cũng đều trượt xuống cái hang ấy. Quay lại nhìn, thấy Muộn Du Bình sụt xuống theo, chân bị đóng mảnh vỡ che kín, không rút chân lên được, cứ như thể có cái gì đó túm lấy chân hắn kéo xuống nước, muốn kéo hắn xuống tận đáy hố.

Vừa nãy không để ý đến Muộn Du Bình. Trên thực tế, từ trước tới giờ toàn là hắn chăm sóc bọn tôi, bọn tôi hoàn toàn không quen chăm sóc hắn, thấy chân hắn bị kẹt trong đóng mảnh vỡ, đã ngập đến tận đùi rồi, chúng tôi cái hố vừa sụt xuống thì bị kẹt ngay. Nhưng hắn không có bất kỳ phản ứng nào, chỉ ngơ ngác nhìn chính mình chìm dần xuống theo đám mảnh ngói.

Thấy hắn sắp chìm ngấm trong đóng mảnh vỡ, tôi và Bàn Tử lập tức chạy đến giúp, mỗi người túm lấy một cánh tay hắn mà kéo. Bàn Tử một tay bị vướng, bèn đem đèn mò lên miệng cắn, dùng cả hai tay mà kéo, cả hai người cố hết sức đập nước, kéo hắn ra ngoài.

Trong tình huống như thế này nếu hắn là kẻ duy nhất phải chết, vậy hai ba người chết cũng chẳng phải chuyện gì ghê gớm. Muộn Du Bình được kéo lên, bắt đầu ho khò khộ.

Bàn Tử bảo: “Xem rắm của cậu lợi hại không, đánh một phát tiêu cả đáy nước luôn. Lần sau muốn đánh rắm phải nhắc trước nhé, kéo lại ngộ thương người khác.”

Tôi thở hổn hển chửi to: “Lúc này rồi mà còn bắt nạt tôi, đợi lát nữa ông đây liều mạng với anh!”

“Đáy đáy cái cậu này, không chịu khiêm tốn tiếp thu lời người khác dạy bảo gì cả!” Bàn Tử cầm đèn mò chiếu xuống đáy nước, hang sụt lún bên dưới càng ngày càng rộng, nhưng có chút dừng lạ rồi. Chả mấy chốc, một hang động to cỡ nửa cái sân bóng rổ xuất hiện trước mắt chúng tôi,

tôi thui, cứ như một cái miệng khổng lồ ngoác ra muốn nuốt chửng chúng tôi vậy. Thỉnh thoảng lại có bọt khí nổi lên, khắp xung quanh tràn ngập một mùi tanh tươi.

Tôi nhớ ra, đây là mùi thối của khí metan. Hang động này chắc chắn đã có từ trước, có lẽ trước kia người ta gia cố xà gỗ phía trên, gỗ mục rồi, vẫn còn duy trì được trạng thái cân bằng tuy khá yếu ớt. Nếu không có ngoại lực tác động, sự cân bằng này vẫn còn có thể kéo dài được ngàn năm, nhưng một khi có bất kỳ tổn hại nào, xà gỗ liền gãy nát. Cái hố sụt lần trước có thể là do thanh xà gỗ bị gãy tạo thành, lại có Bàn Tử đào bới đồng mảnh ngói ở gần đó, kết quả dẫn tới phản ứng dây chuyền.

“Mẹ,” Bàn Tử nói, “Hình như phía dưới này trống rỗng?”

Bên dưới cũng không sâu, nhưng nước vừa bị khuấy đục ngầu lên, cho nên không nhìn thấy đáy. Tôi bảo, “Bên dưới này có thể là một tầng kếp để phòng vò đầu quỷ.” Nhìn anh ta đi lại sát mép hang, tôi nói: “Cần thận chút, vừa nãy ta giẫm lên còn rắn chắc, sau đã sụp rồi, mẹ kiếp cũng có thể là toàn bộ nơi này bên dưới đều rỗng hết, giờ mà đạp trúng chỗ nào, lại thành phản ứng dây chuyền, tạo thành xoáy nước thì cả đám chúng ta tiêu đời.”

“Chỉ cần nhà cậu không đánh rắm thì không sao hết.” Bàn Tử nói. “Ý, đây là cái gì?”

Tôi nhìn theo hướng đèn pin anh ta chỉ, chỉ thấy bên trong hang sâu lại có cái gì di chuyển.

“Xa chút.” Bàn Tử nhắc. Tôi theo phản xạ, kéo Muộn Du Bình lùi ra xa một chút. Bàn Tử liền tập trung chiếu đèn vào thứ kia.

Thứ kia di chuyển rất nhanh, chả mấy đã nổi lên trên cửa hang. Lúc này chúng tôi đã nhìn thấy rõ ràng hơn, toàn là gỗ mục với cành cây, ở giữa toàn là những rác rưởi gì đó trông như ruột bông, những thứ này có lẽ là rác rưởi bị nén bên dưới lớp bùn lắng, do đồng mảnh vỡ sụt lún nên bị hất tung hết lên, kéo theo đó là một lượng lớn nước đục ngầy. Lúc này, tầm nhìn về phía hang động càng ngày càng kém.

Bàn Tử vớt thử một ít, toàn là cành cây cuốn đầy rác rưởi, khiến tay anh ta dính đầy bùn thối. Anh ta vớt ra tí phía xa, nói: “Ôi đệt, bùn cổ từ tí

dưới đáy cũng bị ông đây xới hết lên rồi, thôi chết mất, mẹ nó! Không phải trước kia chỗ này là hồ phân đấy chứ?”

Tôi nói: “Có nhà anh mới dùng cái hồ phân bự như thế ấy. Đi ỉa ở đây, trượt chân một cái là toi mạng luôn, là anh anh dám ỉa không?”

“Nếu đây mà là hồ phân, mỗi ngày đi ỉa còn căng thẳng hơn cả nhảy bungee. Tôi thấy voi cũng chả dám dùng hồ này ý chứ, dân Tây Vương Mẫu chắc sẽ không tự giày vò bản thân đến nỗi ấy chứ?”

“Biết đâu nữ vương muốn huấn luyện thói quen trong thời bình phải nghĩ đến thời loạn cho con dân, để con dân mỗi ngày đi ỉa cũng phải duy trì mười phần cảnh giác.” Bàn Tử nghiêm túc nói.

Tôi giục: “Thôi đi mau, ở đây nguy hiểm quá!” Chúng tôi bịt mũi, đang định rời đi thì Bàn Tử lại vọt lên một vật từ trong nước. Cái này thế mà không phải cành cây, anh ta “Ý” một tiếng, giơ lên bảo: “Ôi đệt, cậu xem đây là cái gì?”

-----oOo-----

Chương 128: Ấm nước

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor:EarlPanda

Tôi nhìn về phía anh ta, cảm thấy vật kia trông như cái đầu người, nhưng không có ngũ quan, bên trên dính đầy bùn đen sì, xung quanh lờm chờm những vụn nhỏ gì đó trông như râu ria.

“Cái quỷ gì thế?” Tôi hỏi.

Bàn Tử thấy sang, tôi giơ tay đón lấy, nhận thấy vật kia không lớn lắm. Tôi dùng nước rửa một lượt, chả mấy lớp bùn đen bên ngoài đã được rửa trôi hết, để lộ bề mặt màu xanh lục đầy gỉ sét bên trong.

Tôi lắc lắc, lầy lăm lầy hỏi: “Mẹ nó, hóa ra là một cái ấm quân dụng.”

“Ấm?”

“Kiểu cũ, từ vài thập niên trước rồi. Tôi vừa nhìn là biết, ở nhà tôi còn một cái đấy. Nhìn này, chỗ này còn có chữ.” Tôi lật cái ấm lên.

Dưới đáy ấm quả thực có khắc nổi một dòng chữ, không không khắc sâu, cho nên hiện giờ nhìn mờ mờ không rõ, có lẽ là nơi sản xuất.

Chúng tôi nhìn nhau, đều tự hỏi rốt cuộc thế là thế nào. Ấm nước này vì sao lại trôi nổi trong đây? Không gian bên dưới đáy nước chắc hẳn phải là đáy sông do đá vụn và mảnh vò vỡ chất đọng chứ, tuy không biết mấy nghìn năm trước trông như thế nào, nhưng mấy trăm năm gần đây chắc chắn vẫn là thế này thôi, sao lại có ấm nước ở đây nhỉ?

Bàn Tử nói: “Có phải là do nhóm phần tử phản động gì đó tháo chạy vào đây không?”

“Có lẽ.” Tôi nói, “Nhưng mà, vấn đề không phải là cái này, mà là vật này sao lại ở dưới đây?”

“Có lẽ có một tên phản động chạy đến đây, trùng hợp ngã chết ở dưới này.”

Tôi lắc đầu bảo: “Không thể nào, kết cấu cân bằng này chỉ có thể tồn tại duy nhất một lần, nếu như đã từng bị sứt rồi, hoặc là tạo thành một hang động, hoặc là bị cát bùn lấp sạch, chứ không tạo thành hiện trạng hờ hững bị mảnh vò vỡ che lấp kín như bây giờ đâu.”

Bàn Tử nói: “Sao cậu biết?”

“Anh giai, đây là thường thức.” Tôi đáp.

“Vậy cũng có thể là từ nơi khác trôi xuống đây lắm chứ, bên dưới chỗ này toàn là rỗng không.” Bàn Tử bảo.

“Trên lý thuyết thì có thể, nhưng trên thực tế thì siêu khó. Ấm nước sẽ nổi lên ngay, mắc kẹt vào giàn khung trên đỉnh hang động, chứ không trôi nổi dễ dàng thế này đâu.”

Nói chưa hết lời, bỗng cảm giác dưới chân lại rung động một cái. Tôi lập tức giang tay ra giữ thăng bằng, bảo Bàn Tử: “Cẩn thận cẩn thận, lại sắp sạt.”

Bàn Tử chửi mẹ kiếp một tiếng: “Thường thức của cậu sai rồi.”

Tôi cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy một đống gì đó khổng lồ nhanh chóng trôi lên từ trong hang, phiến vảy liên tiếp lóe sáng, sau đó xuất hiện một con mắt màu vàng to cỡ quả bóng rổ.

Tôi ngây ra. Đó là cái gì?

Bàn Tử hét lớn thúc tôi: “Chạy mau! Chạy chạy chạy chạy!!!” Tôi còn chưa phản ứng kịp, đã bị anh ta lôi xềnh xệch chạy ra ngoài. Bàn Tử cứ như phát điên, kéo tôi đi không lưu tình chút nào, đáng vẻ đúng là đang chạy trốn chết, anh ta cũng kéo cả Muộn Du Bình, chạy thực mang. Đứng trong nước thực ra không thể nào chạy nổi, lực cản quá lớn, chạy quá chậm, vói cả dưới chân toàn là mảnh vỡ sắc nhọn. Tôi mới chạy được vài bước đã đập phải thứ gì sắc bén, liền ngã dúi dụi vào trong nước, rồi lại nhào lên, lòng bàn chân đau nhói.

Sau đó Bàn Tử và Muộn Du Bình cũng ngã, ba lô của Bàn Tử bị hỏng, nhưng anh ta bò được dậy cũng không thèm để ý nữa, gào lên “Dừng dừng lại!”. Xong lại dùng hết sức bình sinh, lão đảo đứng dậy rồi lại chạy tiếp. Tôi chợt nghe thấy phía sau vang lên tiếng nước cuộn cuộn. Quay đầu nhìn, đó là một con măng xà khổng lồ khổng lồ không gì sánh được, bắn lên từ dưới nước, quả thực trông cứ như thần rồng nổi trên mặt nước.

Tôi nhìn hình thể con rắn kia, lập tức nhớ ra một chuyện.

Trời ơi! Đây... đây không phải con rắn mẹ kia ư?

Sao có thể? Măng xà khổng lồ trên bức phù điêu quả thực tồn tại, không những thế vẫn còn sống đến tận bây giờ!

Nghĩ xong, lại cắn răng tiếp tục cầm đầu chạy, bỗng nghe khắp bốn phía vang lên tiếng sóng nước âm trời đuổi theo sát đất. Làm sao bây giờ? Chỉ có thể chạy được bao nhiêu hay bấy nhiêu thôi. Tôi gần như vừa chạy vừa ngã, cũng không biết đã ngã bao nhiêu lần, hai chân chùng xuống, toàn thân đầy vết thương.

Nhiều người có kinh nghiệm, lúc gặp nguy hiểm phải chạy trốn, con người chỉ có thể dựa vào hết sức bình sinh, trước khi hoàn toàn kiệt sức thì cho dù có bị chém vài nhát dao cũng chẳng thấy đau đớn gì. Vì thế, tôi lao đi chạy như điên, ngã lại bò dậy chạy, chạy rồi lại ngã, lòng bàn chân như nát cả ra, cũng không biết đã bị cứa bao nhiêu là vết thương nữa. Trong lúc hoảng loạn liền mất sạch cảm giác về khoảng cách, không biết mình đã chạy bao xa nữa, cuối cùng dưới chân tự dưng hẫng một cái, giẫm phải một chỗ trũng đột ngột, thế là ngã sấp xuống lăn lông lốc. Bên dưới lại còn có một cái hố sâu khác, thế là cả người tôi rơi thẳng vào trong nước.

Phản ứng của tôi coi như cũng nhanh, ngay lập tức ổn định lại cơ thể, nhưng do đột ngột quá nên vẫn bị lờ uổng mấy ngụm nước, luống cuống mãi mà vẫn không trèo lên được.

Bàn Tử vẫn đề ý tôi, chạy ra xa được mười mấy mét rồi, vẫn muốn quay lại kéo tôi lên. Tôi còn chưa kịp bắt được tay anh ta thì đột nhiên, có ánh sáng lóe lên, một sức mạnh không lò không gì sánh được cùng với áp lực nước ập thẳng tới, nhấn chìm cả Bàn Tử lẫn Muộn Du Bình.

Toi rồi, cả ba người bơi trong nước, thân mình con mãng xà to bự như đoàn tàu hỏa quán một vòng quanh cả đám. Bàn Tử rút dao găm ra, nhưng mà nhìn chênh lệch kích cỡ, con dao này so với con răn kia còn chẳng bằng một que tăm, dùng cũng bằng không.

Đầu răn khổng lồ thò xuống nước, xuất hiện ngay trước mặt chúng tôi. Từng cái vây răn to như cái gương, quá lớn rồi, khí thế bực này, quả thực cứ như loài rồng thần, chẳng qua là không có móng vuốt.

Tại sao ám nước lại ở dưới đó được? Chắc chắn là có kẻ bị con răn này đớp lấy, tha xuống dưới tầng cát này. Ba người bọn tôi còn chẳng đủ cho một bữa khai vị của nó.

Chúng tôi quẫy đạp trong nước, muốn bơi ra khỏi vòng vây của con mãng xà, nhưng rồi nhận ra chúng tôi không thể không chế được chính bản thân mình. Con mãng xà khổng lồ chỉ cần động đậy một cái, sức nước cực lớn sẽ đẩy chúng tôi văng tứ tán.

Bàn Tử không cam chịu số phận, anh ta giương súng lên nhắm vào mắt

rắn, bắn liền hai phát đạn. Đầu rắn khổng lồ lại động đậy một chút, nhưng không có phản ứng gì cả, Bàn Tử đành ném khẩu súng đi.

Tôi bảo anh ta đừng phí sức nữa, ai cũng biết lúc này súng chả có tác dụng gì cả. Gặp phải đám măng xà song lân còn liều mạng được, chứ cái của nợ này thì quá là khổng lồ rồi. Nó bự cỡ này, đánh đám làm sao? Chả có tác dụng gì cả.

Bàn Tử kêu lên: “Không đâu! Voi không ăn kiến, chúng mình nhỏ quá, nó muốn xoi tái tụi mình cũng chẳng dễ dàng gì đâu.” Còn chưa nói hết câu, đầu rắn bỗng co rút lại, rồi phóng vút ra nhắm về phía anh ta định cắn. Thanh thế khủng khiếp cỡ này, tôi không thể nào miêu tả lại nổi, ngay lập tức, tôi bị sức nước hất văng ra ngoài.

Tôi lồm cồm bò dậy, kêu toáng lên gọi Bàn Tử, đã nhìn thấy anh ta kéo Muộn Du Bình chạy xa tít mù tấp rồi. Măng xà không cắn trúng, thẹn quá hóa giận, mình rắn giãy giụa, tạo thành những cơn sóng nước khổng lồ, vẩy rắn to khủng khiếp như vô số mặt gương, phản chiếu ánh sáng đèn mờ của tôi tạo thành một cảnh tượng huyền ảo.

Bàn Tử gọi tôi: “Trốn mau!”

Tôi lập tức bơi về phía một cột đá, vọt vả trèo lên đó. Vừa quay đầu lại liền giật thót: cái đầu rắn to như khủng long đã lù lù ở ngay trước mặt từ bao giờ, nhìn chòng chọc thẳng vào mắt tôi. Không trốn đi đâu được, măng xà quá lớn, tôi bơi thực mạng mới cách được một quãng, nó lộn mình một cái là tới nơi, chỉ e trong vòng hai ba mét quanh đây đều nằm trong phạm vi tấn công của nó. Đèn chiếu trong khoảng cách gần, tôi mới thấy con măng xà này nó to đến khủng khiếp cỡ nào, không khỏi mềm nhũn cả chân, quỳ sụp cả xuống. Măng xà lúc lắc cái đầu, dùng đôi mắt to tướng nhìn tôi chằm chằm, không tấn công ngay lập tức.

Tôi nghĩ thầm thôi chết chắc rồi. Ở trên mặt nước chắc chắn nó sẽ nhắm chuẩn hơn là ở dưới nước. Nhưng chờ mãi vài giây sau, con măng xafvaanx không hề tấn công tôi. Tôi liều mạng nhìn chằm chằm cái đầu rắn, mới nhận ra con rắn kia hình như đang ngẩn ra.

Tôi suy nghĩ một lúc, mới chợt nhìn thấy đèn mờ đang chiếu thẳng vào con rắn, lúc ấy mới hiểu ra. Đèn mờ rất sáng, con rắn chui rúc dưới này có lẽ phải đến mấy trăm năm chưa bao giờ nhìn thấy ánh sáng, cho nên

giờ mới bị thứ này thu hút.

Tôi nghĩ ra được một cách. Tôi bèn từ từ đặt đèn mỏ lên một cột đá ở bên cạnh, muốn nhân cơ hội nó đang chú ý cái khác thì nhanh chân chuồn mất. Nhưng mà trên cột đá này hầu như không thể đặt cố định được vật gì, vừa đặt xuống là rớt ngay. Toàn thân tôi toát mồ hôi lạnh, đặt đi đặt lại mấy lần mà không được. Tôi vừa tự nhủ mình phải bình tĩnh, vừa nghĩ cách. Nếu là trước đây, chắc chắn giờ tôi đã sợ quá mà chết rồi.

Đột nhiên nhìn thấy Bàn Tử ở phía sau con măng xà giờ tay ra hiệu, hình như muốn tôi ném đèn mỏ cho anh ta. Tôi tức thì hiểu ý đồ của anh ta, bèn hít sâu một hơi, cố hết sức ném một cái, đèn mỏ bay sượt qua đầu rần. Một luồng sáng bay về phía Bàn Tử, măng xà bị ánh sáng thu hút, lập tức quay phắt đầu đi. Đúng khoảnh khắc ấy, tôi nhảy tùm xuống nước.

Măng xà lập tức cử động, tôi bắt chập hết, liều mạng mà bơi, mãi cho đến khi kiệt sức mới nhô đầu lên. Nhưng rồi nhận ra mình vẫn chưa bơi ra xa lắm, măng xà ở ngay phía sau tôi, khắp bốn phía dọc ngang toàn là thân rắn to kền.

Không lâu sau, tôi thấy Bàn Tử lưng còng Muộn Du Bình phi ra ngoài nhanh như bay.

Tôi hỏi anh ta sao rồi. Anh ta đáp: “Tôi quăng đèn mỏ vào trong một cái hố sâu dưới nước rồi, nó liền cắn đầu đuôi theo. Chạy mau thôi, kéo tí nó lại chui lên, chúng mình chết cả nút.”

-----oOo-----

Chương 129: Vĩ thanh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor:EarlPanda

.

Nghỉ một thời gian được rồi...

.

.*****

.

Những chuyện sau đó, không có gì đáng nói.

Chúng tôi thở hắt hắt, nhìn nhau, cảm giác mọi thứ cứ như là một giấc mơ. Bàn Tử mặt trắng bệch giục chúng tôi đi mau, không dám dừng lại dù chỉ một khắc. Cả quãng đường sau đó chúng tôi vẫn luôn đi trong tình trạng hoảng hốt, nhất là ở quãng cuối cùng. Tôi chỉ có thể kể lại sơ sơ một chút.

Chúng tôi gần như không dừng lại, đi thẳng một mạch về lối vào đường nước cũ, chọn một hướng đi rồi bắt đầu men theo vách đá, tìm kiếm lối ra khác.

Sáu tiếng đồng hồ sau mới vào được một con đường khác, nhin đói, ba người cầm đầu cầm cổ mà đi, không nói gì cả, tránh tiêu hao thể lực vô ích.

“Dựa vào mỡ mà sống cũng chỉ có thể chống cự được đến hai tuần, chỉ còn mấy ngày khó khăn nữa thôi,” Bàn Tử nói, “Tôi đã trải qua những lúc như thế này rồi, gắng nhịn một chút là được.”

Mới đầu tôi còn hoài nghi liệu chúng tôi có thể sống sót mà ra ngoài được không, cùng lúc đó, tôi cũng chợt hiểu ra vì sao lần này chú Ba đến đây lại nói là “con đường không lối về”. Bởi vì lộ trình thực sự là quá dài, kể cả một người lưng đeo đầy thức ăn cũng không thể đủ cho cả cuộc hành trình được, chú đã dự liệu được từ trước những khó khăn gian khổ trên quãng đường trở về.

Hành quân trong đường giếng, theo kế hoạch của Bàn Tử là trong vòng một ngày sẽ ra được ngoài, nhưng đi lên tốn sức hơn đi xuống nhiều, sau hai ngày chịu đói, chúng tôi thực sự không thể chịu đựng được nữa, bèn bắt đầu nghĩ cách. Ở đây những thứ ăn được rất ít, có những cành cây

khô quắt queo, cùng rất nhiều sâu bọ chen nhau trong các kẽ hở, trong sỏ tay thám hiểm có viết, ở nơi hoang dã không có thức ăn hoặc không kiếm được cái gì có thể ăn, lúc đó, ăn sâu bọ là an toàn nhất. Chúng tôi bắt đầu thử bắt vài con ăn, nhưng mà ở đây sâu bọ rất ít, cũng rất nhỏ, chẳng khác gì hạt dưa.

Muộn Du Bình vẫn ngẩn ngẩn ngơ ngơ, về sau có khá hơn một chút, nhưng vẫn không nhớ gì cả. Chúng tôi kể lại với hắn chuyện đã xảy ra nhiều lần, hắn vẫn không hiểu gì cả. Cũng may là không cần phải điu hắn đi nữa, hắn biết đường đi theo tụi tôi rồi.

Dựa vào sâu bọ, cầm cự được ba ngày, cuối cùng chúng tôi cũng nhìn thấy những rễ cây sống xuất hiện trên vách tường. Bàn Tử đoán ở đây đã rất gần với mặt đất rồi, chúng tôi đi loanh quanh một lúc, cuối cùng cũng tìm thấy một miệng giếng thông với bên trên. Bàn Tử trèo lên, phát hiện ra đây chính là khu rừng thấp mà chúng tôi từng đi ngang qua lúc mới tiến vào rừng.

Lỗ hồng rất nhỏ, chúng tôi không chui vào được, thế là Bàn Tử dùng đạn đập ra một cái lỗ nhỏ, xong cho nổ định hướng, nổ tung lớp đá, mới đủ chỗ cho chúng tôi chui vào. Bên trên mặt đất đã hoàn toàn thay đổi so với lúc trước, mực nước trong tất cả các ao đầm đã rút xuống mức thấp nhất, lộ ra bùn lầy và rễ cây chằng chịt. Lúc này, mặt trời đã lên cao, tất cả lũ rắn độc đều chui xuống đất, có lẽ đây là lúc an toàn nhất.

Trong khu rừng, ánh nắng chan hòa, cảnh sắc đẹp tươi, rất dễ khiến người ta có ảo giác như đang ở tiên cảnh nhân gian. Nhưng chúng tôi biết rõ, cảnh bình yên nơi này là một thứ giả tạo. Càng bình yên, chúng tôi càng không thể nghỉ ngơi được.

Chúng tôi tính thời gian, chắc chắn không thể ra khỏi thung lũng trước lúc trời tối được rồi, cùng lắm thì chỉ có thể đi đến nửa đoạn đường thôi, nếu gặp phải bất kỳ biến cố nào nữa, ba người chúng tôi vốn đã trong tình trạng kiệt sức, chắc chắn sẽ bị giảm quân số.

Chúng tôi đã trải qua bao gian khổ mới sống sót, tôi không muốn đến thời cơ quyết định lại có người phải hy sinh nữa. Nhưng việc đã đến nước này, cũng chẳng còn cách nào hơn, chỉ có thể cố gắng hết sức. Cũng may, trong thung lũng số lượng rắn mào gà không nhiều, hơn nữa, chúng tôi có thể đắp bùn phòng thân. Đoạn đường này, chỉ có thể nói

hoàn toàn là trông chờ vào số mệnh.

Tiếp theo là quá trình lặn lội đường trường, tôi không cần phải kể nhiều nữa, mà tôi cũng thực sự không muốn nhắc lại nó. Lăn lê bò toài trong đất bùn, chúng tôi ai nấy đều thương tích đầy mình, ve rận bò đầy người cũng không có thời gian xử lý, màn đêm buông xuống lại càng căng thẳng, vừa nghe động liền lập tức bước nhanh hơn.

Chúng tôi mất một ngày đêm hành quân cấp tốc xuyên qua thung lũng, về đến sa mạc, quả nhiên đã thấy người của Định Chủ Trác Mã đang ở bên ngoài chờ. Đó là một cảm giác như vừa được sống lại lần hai. Bàn Tử vừa ra khỏi thung lũng liền ngã vật ra đất ngất xỉu, mà đám người của Định Chủ Trác Mã vừa nhìn thấy chúng tôi, gần như không thể tin vào hai mắt mình.

Ở ngoài thung lũng, chúng tôi nghỉ ngơi dưỡng sức ba ngày, ai nấy đều ngơ ngơ ngẩn ngẩn, kiệt sức hoàn toàn. Suốt ba ngày này chúng tôi không suy nghĩ gì cả, không phiền não gì cả, chỉ có đi ngủ là quan trọng nhất, những cái khác đều là rác rưởi. Lần đầu tiên, tôi thực sự cảm nhận được thế nào là thư thái, cứ như thể tất cả những câu đố chưa có lời giải đáp kia đều không liên quan gì đến tôi hết.

Nhưng Muộn Du Bình vẫn không có khởi sắc gì. Hắn cả ngày rúc trong lều, ngẩn người ra, hoặc tựa lưng vào đá nhìn trời. Chúng tôi thử dài, nhưng hết cách, không ai ngờ rằng, hắn truy tìm cho đến tận phút cuối cùng, thế mà lại là kết quả này.

Không ngờ Phan Tử đã được Trát Tây cứu về, nằm trong lều, lúc tỉnh lúc mê, tôi không dám kể lại cho anh ấy nghe chuyện chú Ba. Trát Tây nói, Văn Cẩm đã dẫn dò bọn họ hết tất cả mọi chuyện, biết cách đề phòng lũ rắn, khi đốt khói tín hiệu lúc trước, bọn họ cũng đã vào rừng tìm kiếm, tìm thấy doanh địa nọ, phát hiện ra Phan Tử ở đó.

Tôi nhầm tính thời gian, đó hẳn là một ngày sau khi chúng tôi đuổi theo Văn Cẩm, ngẫm lại, chỉ cần có thể chịu đựng qua đêm đó là gặp được nhóm Trát Tây rồi, nếu thế thì sự việc đã hoàn toàn khác. Đáng tiếc, một đêm kia, biến số quá lớn.

Nghỉ ngơi hai ngày, Trát Tây nói đã đến lúc xuất phát rồi. Dựa theo trí nhớ của cậu ta, bây giờ chúng tôi đang ở chính giữa vòng vây thành ma,

với cái bẫy kỳ quặc của thành ma, chúng tôi phải có người hướng dẫn chuẩn xác mới ra ngoài được. Sau khi ra ngoài, có thể sẽ gặp đường cái, chỉ cần ra được đến đường cái là có thể cầu cứu rồi. Lúc này, tôi cũng muốn tìm tung tích của chú Ba và Kính Râm, nhưng không có sức mà tìm. Trát Tây bảo, có lẽ bọn họ ra ngoài từ lối khác rồi, hoặc cũng có thể là không hề ra được bên ngoài, nhưng chúng tôi thì đã hoàn toàn không thể làm gì được nữa.

Không có xe, chỉ có thể đi bộ. Chúng tôi rất thiếu nhân lực, lúc trước chú Ba huy động cả một đại đội đem nước đi, sau khi bọn họ xuất phát vẫn còn thừa lại một đồng, nhưng chúng tôi không thể dọn hết đồng đấy được. Hơn nữa, tính toán quãng đường, lượng nước chúng tôi đem được theo cũng không đủ để cầm cự đến khi tìm được đường cái.

Bàn Tử liền nói, giảm bớt thức ăn đi, vớt hết lều bạt, để dành chỗ đựng nước. Ăn ít một tí cũng không sao, nhưng không có nước thì chẳng cầm cự được bao lâu.

Thế là mọi người bèn làm theo, lưng đeo một lượng nước lớn nhất có thể, băng qua sa mạc. Quãng đường này lúc mới xuất phát không thể không gian khổ, nhưng đã là quá tốt so với việc hành quân trong rừng mưa lúc trước. Lại đi bộ một tuần, cuối cùng cũng tới đường cái. Chặn một chiếc SUV qua đường lại, dùng điện thoại trên xe để liên lạc với người của Cầu Đức Khảo, khoảng ba mươi tiếng sau, đoàn xe của công ty A Ninh đã tới cứu chúng tôi.

Tất cả mọi người đều ngã phịch xuống nằm, có người mừng đến chảy nước mắt, đây là cả một chặng đường như thế nào, sợ rằng chỉ có đương sự mới thấu hiểu được. Trên đường trở về, Bàn Tử tựa vào thành xe, đột nhiên hát vang: “Trèo lên núi cao ngắm cổ hương, cát vàng mênh mông vạn dặm trường. Ở đâu vang tiếng chuông lạc đà, leng keng từng tiếng nhập hồn ta.”

Giọng cổ nghe gằn gằn khàn khàn mà lại thấy hay, tôi đột nhiên cảm thấy bồi ngùi lẫn bi thương, trong nháy mắt lệ tuôn như suối, tâm nhin nhòe đi, tất cả những chuyện đã qua thoáng hiện lên trước mắt như mộng ảo, loáng nghe nghe thấy những giọng nói đã vĩnh viễn biến mất lại đang vang vọng không ngừng giữa sa mạc mênh mông.

Sau khi về Cách Nhĩ Mộc, tôi đắn đo mãi mới viết một email gửi cho

chú Hai, kể lại toàn bộ sự việc cho chú. Nửa tiếng sau, chú tôi gọi điện tới, nói chú đã biết rồi, dặn tôi tuyệt đối đừng kể chuyện này cho bất kỳ ai khác biết, cũng đừng lo lắng, chú sẽ xử lý việc này. Thế rồi tôi về Hàng Châu.

Đương nhiên cũng không phải về ngay lập tức. Bàn Tử, Muộn Du Bình, còn cả Phan Tử phải nằm lại bệnh viện một thời gian.

Bàn Tử mệt nhọc quá độ, phải truyền mấy chai đường mới khá lên được. Phan Tử mạng lớn, tôi kể lại tình hình của chú Ba cho anh ấy nghe, anh đâm ngực giậm chân mãi, tôi cũng kiệt sức lắm rồi, không nói được gì nhiều với anh ấy nữa. Anh ấy chưa hồi phục hoàn toàn đã về Trường Sa, bảo là phải chờ tin tức của chú Ba. Tôi bảo anh ấy có được tin gì nhất định phải báo tôi.

Nghiêm trọng nhất là Muộn Du Bình. Lúc nằm viện hẳn đã khôi phục được ý thức, nhưng chúng tôi phát hiện hẳn chẳng nhớ cái gì cả, kích thích quá độ đã khiến đầu óc hẳn cực kỳ hỗn loạn, bác sĩ bảo phải để hẳn tĩnh dưỡng.

Vô những gì hẳn nhớ được không nhiều, bây giờ thậm chí đến tôi là ai hẳn cũng không nhớ, cảm giác này thực sự khiến người ta sụp đổ, nhìn dáng vẻ của hẳn, tôi thực sự không nỡ nhìn tiếp nữa.

Tôi là người cuối cùng về nhà. Tắm nước nóng xong, chán chường mở đồng thư từ còn tồn ra xem, đột nhiên phát hiện ra trong đó có một phong thư, là thư chú Ba gửi.

Tôi giật mình, lật xem ngày tháng, không thấy dấu bưu kiện đâu cả. Tôi lập tức bóc ra, thấy đây là một phong thư rất dài.

“Cháu trai,

Khi cháu đọc được lá thư này, có lẽ chú đã hoàn toàn mất tích, hoặc là, đã chết rồi.

Chú không biết bây giờ cháu đã biết hết sự thật hay chưa, nhưng chú biết, dù thế nào đi nữa, chú vẫn phải cho cháu một câu trả lời.

Hiện giờ, chú sắp phải đi làm một chuyện. Chuyện này là số mệnh của

chú, chú không thể trốn tránh. Chú có cảm giác đây sẽ là lần cuối cùng, vì chuyện này, chú đã chọn hủy hết toàn bộ sự nghiệp của mình, nếu lần này mà vẫn không tìm được đáp án, chú thà rằng chọn cái chết.

Những gì cháu muốn biết, chú viết ở bên dưới, cháu có thể từ từ đọc. Có lẽ cháu vẫn luôn không hiểu, vì sao chú cứ nói dối cháu hết lần này đến lần khác. Cháu đọc xong sẽ hiểu thôi, bởi vì vốn bản thân chú đã là một trò bịp bợm.

Chú rất xin lỗi, nhưng dù cháu đối với chú như thế nào, cháu vẫn vĩnh viễn là cháu trai của chú. Cháu phải tin chú, tất cả những gì chú Ba cháu làm cũng là vì bảo vệ cháu, chú không bao giờ có ý nghĩ hại cháu, cũng không bao giờ có ý nghĩ làm điều gì xấu với Ngô gia nhà cháu.

Có lẽ, chú đã trở thành Ngô Tam Tinh thật rồi. Hoặc là, lớp mặt nạ này đã đeo quá lâu, không tháo xuống được nữa.

Chú cũng xin lỗi, trong lá thư này chú không thể kể hết tất cả mọi chi tiết được, chú chỉ muốn nói, tất cả mọi chuyện đã xảy ra đều có nguyên nhân của nó. Mà chú, kỳ thực chỉ là một tai nạn. Trong lúc ma xui quỷ khiến đã kéo theo tất cả mọi chuyện, cho đến khi chú rơi quá sâu vào chuyện này, thì đã không còn cách nào vãn hồi được nữa. Chuyện xảy ra ở Hoàng Sa, thực ra ẩn chứa trong đó còn một bí mật lớn hơn nữa. Thân thế của đám người Văn Cẩm không hề đơn giản như vậy. Trong lúc điều tra về bọn họ, chú phát hiện ra vài người trong đó hoàn toàn không có thông tin về thân thế, không biết từ đâu mà đến, cũng không biết trước đây từng làm gì.

Điều tra sâu hơn nữa, cháu sẽ phát hiện, đằng sau đội khảo sát này còn ẩn chứa bí mật gì đó, tất cả mọi chuyện đều sâu không thể lường được, cho nên, nếu cháu vẫn muốn nhúng tay vào chuyện này, cháu nhất định phải nhìn cho kỹ kết cục của chú, mới biết để truy tìm bí mật này thì phải trả cái giá như thế nào.

Chú rất hy vọng chuyện này đến đây là kết thúc. Đến khi cháu biết sự thật rồi, cuộc sống bình thường của cháu sẽ chấm dứt. Đừng hãm sâu vào đó nữa. Chú biết, nếu cháu nhớ lại toàn bộ những gì đã trải qua, sẽ còn phát hiện thêm nhiều câu đố nữa, nhưng những thứ đó đã không liên quan gì đến cháu.

Cuối cùng, một câu cuối trước khi tạm biệt, cháu phải nhớ kỹ một câu này, đây là những lời mà chính ông nội cháu đã để lại:

Còn đáng sợ hơn cả quỷ dữ, đó là lòng người.”

Bên dưới là một đoạn rất dài thuật lại những gì đã xảy ra, gần như giống với những gì Văn Cẩm đã kể. Tôi lẳng lặng đọc thư, sau khi đọc xong, nước mắt không kiềm được mà chảy xuống.

.

.

Hết quyển 5.

-----oOo-----

Chương 1: -1: Bút ký trộm mộ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đạo mộ bút ký – Quyển 6

Tác giả: Nam Phái Tam Thúc – 南派三叔

Chuyển ngữ: Thủy Đạm Nguyệt group

Thể loại: Bí ẩn, phiêu lưu mạo hiểm, kinh dị.

Nhà xuất bản: Hữu nghị Trung Quốc, Văn nghệ thời đại, Văn hóa Thượng Hải.

Tình trạng sáng tác: Đã hoàn thành.

Tình trạng bản edit: Phần 6 chạy song song với phần 5.

Phần 6 – Âm sơn cổ lâu

Khúc dạo đầu

Editor: Yoo Chan

Beta: Thanh Du

Tiết trời Hàng Châu vào tháng tám rất dễ chịu, tuy mùa hè mấy năm gần đây ngày càng nóng bức, nhưng ở cạnh Tây Hồ, bạn vẫn có thể cảm nhận được cái gọi là “Trời trong xanh nước long lanh”.

(*) Nguyên văn là “Thủy quang liễm diễm tình phương hảo”, một câu trong bài “Hồ thượng sơ tình hậu vũ” của Tô Thức.

Tôi ngả lưng trên chiếc ghế dựa trong cửa hàng, xem xét lại những việc mình thu xếp trong mấy tháng qua. Trở về từ Cách Nhĩ Mộc đã hơn ba tháng, nhưng dường như tôi vẫn chưa lấy lại được nhịp sống bình thường. Chuyện xảy ra vào phút cuối quả thực vượt quá giới hạn chịu đựng của tôi, thật không sao tưởng tượng nổi mọi việc lại kết thúc theo cái cách ấy.

Trong suốt ba tháng, tôi vẫn không tài nào thoát khỏi cơn ác mộng đó. Gần như đêm nào tôi cũng mơ, mơ thấy vô số hình ảnh mình từng trải qua.

Nhưng tôi thực sự có thể thoát ra được không? Tôi ngờ rằng những khúc mắc đọng lại trong lòng mình sẽ không hề bớt đi dù cho bí mật này đã có lời giải.

Những chuyện người ta đã liều mạng che giấu, hiển nhiên bạn đừng hòng nhìn ra được, cho nên muốn lần ra bí mật của người khác tất phải gánh vác hậu quả khi nắm nó trong tay.

Đây là những điều cuối cùng tôi ngộ ra được, thế nhưng ngay đến Muộn Du Bình còn không thoát khỏi vận mệnh này, thì tôi biết phải làm sao? Liệu có mấy người sống được cả đời với cõi lòng chắt chứa hoài nghi cơ chứ?

Sau khi trở về, tôi bắt đầu ghi chép lại tất cả những chuyện đã xảy ra trong suốt một năm, bắt đầu từ cuốn bút ký của ông nội tôi cho đến hiện tại. Tôi biết rồi đến một ngày nào đó mình sẽ quên đi, giống như mặt nạ của chú Ba, mang quá lâu sẽ không gỡ xuống nổi. Thời gian có thể khiến một vài thứ đổi thay. Bây giờ, tôi chỉ mong ngày này có thể đến sớm một chút.

Trong tổng thể câu chuyện, vẫn còn rất nhiều phần tôi chưa hiểu rõ. Ví dụ như, chú Ba thật của tôi đang ở đâu? Thân phận đích thực của Muộn Du Bình? Văn Cẩm thuở nhỏ đã đến nơi nào? Chung cục rốt cuộc là gì? Di tích ngầm đồ sộ kia do ai xây nên? Nhóm người Văn Cẩm có thân phận ra sao, bọn họ rốt cuộc đang tiến hành kế hoạch gì?

Những câu hỏi này vẫn là bí ẩn trùng trùng, ban đầu luôn khiến tôi để tâm, nhưng cho đến bây giờ, xem ra cũng không còn quá quan trọng nữa.

Sau khi Muộn Du Bình trở về, chúng tôi đã đưa hắn đến bệnh viện số một của Đại học Bắc Kinh để khám toàn thân. Thân thể hắn cơ bản là vẫn bình thường, chỉ có thần trí không được tỉnh táo. Chúng tôi để hắn lại bệnh viện, tìm chuyên gia chăm sóc, nhưng đây cũng không phải kế lâu dài. Tôi đã hỏi vài người ở Trường Sa, mong hiểu được chút ít về lai lịch của Muộn Du Bình, nhờ bọn họ đi nghe ngóng giùm tôi, nhưng cho đến bây giờ vẫn chưa thấy ai nhắn lại.

Bàn Tử nói mình có cách, thế mà cũng cóc thấy hồi âm, xem ra tìm hiểu câu chuyện đằng sau Muộn Du Bình là việc khó khăn hơn tôi tưởng rất nhiều. Giờ tôi chỉ biết hi vọng hắn sớm bình phục mà khai ra thông tin gì đó có ích, bằng không chúng tôi cũng chỉ còn cách nuôi hắn cả đời. Đối với hắn mà nói, đây có lẽ không phải là chuyện xấu.

Rất ít người có cơ hội quên đi mọi thứ, mà những người may mắn quên đi lại bất chấp tất cả để nhớ lại, cái vòng luẩn quẩn này thật đúng là một nghịch lý thất thường. Đứng trên góc độ cá nhân, thật ra tôi không lo hắn vĩnh viễn mất trí, mà trái lại chỉ sợ hắn nhớ ra điều gì đó nhưng mơ hồ không rõ.

Phan Tử được đưa tới bệnh viện, anh có thể sống sót quả là một kỳ tích, làm tôi cứ cảm thấy khó tin sao đó. Thật ra anh ấy bị thương cũng không nặng, chẳng mấy chốc mà bình phục.

Phía Trường Sa bây giờ đang rối tinh rối mù. Phan Tử cho tôi biết, trước kia khi lão gia nhân thân tín còn sống, những lúc ông Ba đi vắng cục diện bên kia vẫn được kiểm soát tốt. Nhưng giờ thì nguy rồi, tổ võ ong tan, tin đồn nhan nhản khắp nơi, anh cũng không biết phải làm sao. May mà sản nghiệp nhà chú Ba đã hao hụt khá nhiều vì đấu đá với Trần Bì A Tứ, bằng không còn khó xử lý nữa. Giờ anh chỉ còn nước đi đến đâu tính đến đó, nếu vẫn không trụ được thì đành giải tán thôi. Những năm qua anh cũng tích góp được chút tiền, từ lâu đã không phải lo kế sinh nhai, giờ có lẽ cũng đến lúc nghỉ ngơi rồi.

Tôi bảo anh mau mau tìm một cô mà lập gia đình đi thôi, đừng bận tâm đến sản nghiệp nhà chú Ba làm gì. Chú Ba cũng đã lớn tuổi, lại không có con cái, chuyện này chẳng chóng thì chầy sẽ đến. Căn cơ tích tụ đã lâu, chỉ dựa vào chúng tôi cũng chẳng thể nào xoay chuyển được tình thế.

Phan Tử không hề phản ứng. Chú Ba sống chết còn chưa rõ, tôi nghĩ anh ấy sẽ vĩnh viễn không yên tâm, có khi còn tiếp tục tìm kiếm ấy chứ, tôi cũng đành chúc anh may mắn.

Bàn Tử tạm biệt xong lại quay về Bắc Kinh. Hấn là tên vô cảm nhất, về đến nơi vẫn mở cửa hàng buôn bán như thường. Theo như lời Phan Tử thì người này chẳng những không hề nông cạn, mà lòng dạ còn vô cùng thâm sâu, nhưng tôi thật sự không nhìn ra hấn thâm sâu chỗ nào. Trước khi đi, Bàn Tử còn nói một câu rất khuôn sáo: Non xanh còn đó nước biếc vẫn đây, hẹn ngày gặp lại. Nói nghe rất chi là xúc động, nếu tôi không đi cùng hấn bấy lâu, lại đã từng vào sinh ra tử thì thật khó mà cảm nhận được câu nói này thâm lương sâu thẳm đến chừng nào.

Trát Tây tạm biệt chúng tôi ở Cách Nhĩ Mộc. Nếu không nhờ anh ta, chúng tôi chắc chắn không thể thoát ra khỏi Tháp Lý Mộc, vậy nên lúc ấy chúng tôi đã tính đưa cho anh ta ít tiền. Trát Tây nói chuyện lần này coi như một trải nghiệm cho mình, có thể đưa chúng tôi sống sót trở ra cũng nhờ Bò Tát phù hộ, anh không thể lấy tiền của chúng tôi nữa. Sau đó tôi tặng chiếc đồng hồ đeo tay của mình cho anh ấy, coi như kỷ niệm.

A Ninh đã chết, tôi tạm thời không liên lạc gì với công ty của Cầu Đức Khảo. Máy e-mail viết cho người quen đều bị gửi trả về, chẳng biết bọn họ có còn muốn tiếp tục nữa không. Nhưng dù sao đi chăng nữa, sau lần thất bại này, lão quỷ kia chắc cũng hết dám mơ hão rồi. Còn nếu lão cứ

tiếp tục chấp nhất thì cũng chỉ còn biết tự cầu phúc cho mình.

Cát bụi lại về với cát bụi, cuộc sống của mọi người dường như đều quay về quỹ đạo bình thường. Khi đó tôi mới trở lại Hàng Châu, tiếp tục cuộc sống cậu ấm an nhàn sáng chín giờ mở cửa chiều năm giờ tan ca của mình, ngồi vào ghế mây đánh một giấc, tỉnh rồi lại chán ngán giờ cuốn bút ký của ông nội ra, chợt cảm thấy thời gian chảy ngược, chớp mắt đã qua mấy đời.

Trang Chu mơ hóa bướm, tỉnh giấc rồi lại không biết mình là người mơ hóa bướm hay bướm mơ hóa người. Trước nghe kể cứ thấy mơ hồ, mà giờ đây tôi bỗng dưng hiểu được cảm giác của ông ấy. Chỉ cảm thấy mọi chuyện xảy ra trong suốt một năm rông giống như mộng ảo, xẹt qua rất nhanh, lại cảm thấy dường như mình vẫn còn trong ao rấn. Sự bình thản lúc này, không chừng chính là dự cảm của tôi trước cái chết.

Dù sao đi chăng nữa, tôi đều muốn vui vẻ chấp nhận. Có đôi khi, dấu chấm hết của một sự kiện còn khiến người ta mong chờ hơn kết quả của nó.

Nhưng sâu tận đáy lòng tôi hiểu rất rõ, chuyện này nếu nói đã chấm dứt thì e là quá sớm.

-----oOo-----

Chương 2: -1: Bàn bạc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Biển

Beta: Thanh Du

Hai tuần sau, Muộn Du Bình xuất viện, tôi đến Bắc Kinh gặp họ, tiện thể bàn bạc luôn những chuyện sắp tới.

Sau khi trở về, chuyện làm tôi đau đầu nhất chính là làm sao xử lý cục diện hỗn loạn mà chú Ba để lại. Những việc tôi làm trong năm qua tuy

hoành tráng nhưng đều âm thầm lén lút, người trong nhà hoàn toàn không hay biết về những biến đổi lớn lao đã xảy ra với tôi. Nhưng lần này chú Ba thực sự mất tích, có thể sẽ vĩnh viễn biến mất, làm sao để giải thích chuyện này là cả một vấn đề.

Lại nói đến Muộn Du Bình, bây giờ hắn đã thực sự biến thành cục nợ, cùng với quá trình khôi phục ý thức của hắn, tôi lại phải đối mặt với vấn đề làm sao để làm quen lại từ đầu.

Hắn không có người thân, lẻ loi một mình trên đời, cũng không biết nhà ở đâu, hỏi thăm biết bao nhiêu người mà chẳng đào ra chút tin tức nào, đúng như lời hắn nói, hắn gần như không có mối liên hệ nào với thế gian này. Tất cả hành lý hắn mang theo đều để lại trong thung lũng, không tiền bạc không giấy tờ, nếu bỏ mặc vào lúc này, e rằng hắn cũng chỉ biết lang thang đầu đường xó chợ.

Bàn Tử xoay sở cũng không tệ, đã mở được một chi nhánh ở Lưu Ly Hán. Chúng tôi gặp nhau trong cửa hàng mới mở của hắn, sau mấy tháng không gặp, Muộn Du Bình đã khôi phục khí sắc như xưa, ngoại trừ ánh mắt bờ ngõ nhìn thế gian thì những thứ còn lại đều cho tôi cảm giác quen thuộc, chuyện này khiến lòng tôi có phần nhẹ nhõm. Khi tôi nhìn thấy hắn, hắn đang tựa cửa sổ, không hề nhìn tôi, ánh mắt trong veo, còn lãnh đạm hơn ngày trước, giống như tâm tư đã không còn tồn tại trên nhân gian vậy.

Ban đầu tôi nói vài câu khách sáo, hắn không hề phản ứng, bèn quay sang hỏi Bàn Tử tình hình hắn ra sao, thầy thuốc bảo thế nào.

Bàn Tử lắc đầu: “Không như cậu nghĩ đâu, nghe nói đã nhớ ra vài đoạn ngắn rồi. Bác sĩ bảo hắn đã phải chịu kích thích mãnh liệt, bây giờ cũng phải kích thích tinh thần hắn mới có hy vọng bình phục, bằng không thì ngày ngày chung óc heo cho hắn cũng vô ích”.

Tôi thở dài, cũng không biết trong tảng thiên thạch ấy, vào thời khắc cuối cùng đã xảy ra chuyện gì khiến hắn biến thành thế này.

“Cậu có dự định gì không?”, nói vài câu chuyện phiếm, Bàn Tử liền hỏi tôi: “Chỗ tôi ở hơn bốn mươi mét vuông, nhưng thật ra vẫn hơi chật, cậu muốn để cậu ta ở lại đây, tôi muốn của gái cũng không được, người ta

thấy tôi giấu một cậu trai tơ trong nhà không chừng lại hiểu lầm Bàn gia đây có sở thích đó.”

“Anh đúng là cái đồ vô lương tâm, người ta từng cứu mạng chúng ta đâu chỉ một lần, anh lo mấy cái chuyện tâm phào đó làm gì?”, tôi nổi giận.

Phải dòi, nếu sợ thì cứ ỏn Bình sang nhà Tà, thằng Tà nó cóc sợ điều tiếng gì đâu =)))

“Cậu ta có ở chỗ cậu qué đâu mà cậu chả mạnh mẽ, cậu muốn tôi chi tiền tìm cho Tiểu ca một gian nhà thì cứ nói một câu, cậu ta có muốn ở tư hợp viện (1) tôi cũng chiều tuốt, nhưng ở chung với tôi thì không được, cái đó đâu có liên quan gì với chuyện cứu mạng hay không.” Bàn Tử nói: “Cậu xem hay là thế này, tôi đi thuê phòng trọ, cậu tìm một bảo mẫu, chúng ta thu xếp cho cậu ta một chỗ gần đây, cơm bưng nước rót, cuối tuần rảnh rỗi thì ghé chơi.”

“Khi gió, anh thu xếp kiêu gì mà cứ như kim ốc tàng Kiều.” Tôi nói, “Hắn ta đâu phải tên ngốc, anh cũng phải hỏi xem hắn muốn gì đã chứ.”

Nghe thế, Bàn Tử liền quay sang Muộn Du Bình: “Tiểu ca, cậu nói đi, sau này có dự định gì không?”

Muộn Du Bình nhắm nghiền hai mắt, dường như đang cân nhắc, rất lâu sau mới lên tiếng: “Tôi muốn lang bạt bốn phương.”

Tôi nói: “Lang bạt? Anh định đi đâu? Có đích đến cụ thể không?”

Hắn hờ hững đáp: “Không biết, cứ đến những nơi hai người đã nói, Trường Sa, Hàng Châu, Sơn Đông, thử xem có thể nhớ ra chuyện gì không.”

Tim tôi hẫng đi một nhịp, đây là điều tôi không muốn nghe nhất — hắn muốn tìm lại ký ức. Hiện giờ đầu óc hắn căn bản là trống rỗng, quá khứ của hắn là một bí ẩn lớn lao, song bí ẩn càng lớn, sự giày vò của nó lại càng nhỏ. Nhưng nếu trong cuộc hành trình, trí nhớ của hắn bắt đầu khôi phục, những mảnh xúc cảm vụn vặt hiện ra trong đầu có sức mê hoặc rất lớn đối với người mất đi ký ức như hắn, mỗi gợi ý đều có thể biến thành vô vàn manh mối, làm hắn khốn khổ không chịu được.

Tôi hiểu, đối với một người mất đi trí nhớ thì mục tiêu lớn nhất của cả cuộc đời hẳn là tìm lại quá khứ của mình. Điều này dù sao cũng không thể tránh, nhưng tôi thật sự không muốn hẳn lại tiếp tục dấn thân vào con đường năm xưa.

Bàn Tử thấy sắc mặt tôi biến đổi, biết lòng tôi có vướng mắc, bèn vỗ vai tôi nhắc nhở: “Nên thuận theo tự nhiên đi, không phải chúng ta đã nói rồi sao, cậu có muốn ép cậu ta ở lại đây cũng không ổn.”

Tôi thở dài, nếu đã vậy thì chỉ có cách thực thi phương án hai, chính là để mắt đến hẳn, cần nhắc việc này cùng hẳn. Suy cho cùng chúng tôi cũng là người từng trải, trong nhiều tình huống có thể giúp hẳn tránh phương án cực đoan.

Ý tưởng này tôi cũng từng nghĩ đến, thậm chí từng lên kế hoạch dẫn hẳn đến Trường Sa gặp những người khác, nhưng bây giờ Trường Sa đang rối loạn, tôi cũng không biết nên đi tìm ai. Lúc này tôi chợt nhớ ra một chuyện, liền hỏi Bàn Tử: “Lần trước không phải anh đã nói mình có cách để thăm dò tin tức về Tiểu ca ở Bắc Kinh, về sau sao lại lặn mất tăm thế?”

“Đừng nhắc vụ này nữa, cứ nhắc là tôi muốn điên tiết.” Bàn Tử nói: “Bàn gia đây lúc ấy đang định tìm đám người gấp Lạt ma hỏi thăm, bọn họ làm trung gian nên tin tức rộng, chú Ba cậu đã liên lạc với Tiểu ca qua mạng lưới này thì nhất định sẽ để lại chút tin tức ở nơi gấp Lạt ma, chúng ta có thể nhúng tay vào đó.”

Tôi nghe đến đây, thậm nghĩ đúng là cách hay, sao lại điên tiết? Bàn Tử nói tiếp: “Không ngờ ai nấy đều lắc đầu, bảo cái gì mà không nói được. Cậu xem, đám cò mồi này ngày thường chuyên môn dẫn mồi, mà đến lúc ấy lại giở chứng muốn làm thánh nhân quân tử.”

Tôi “À” một tiếng, thì ra là vậy, nghề nào cũng có quy tắc riêng, chuyện này thật sự không thể trách họ. Bát com của bọn họ chỉ trông chờ vào những tin tức này, một khi để lộ, chỉ e sẽ tuyệt đường làm ăn, có khi còn bị xử lý.

“Cái đám đó tìm đủ cách cũng không cạy miệng nổi, đường này coi như đường cụt rồi.” Bàn Tử nói: “Còn bên cậu thì sao?”

Tôi thở dài, nói nếu có chú Ba ở đây không chừng còn thăm dò được ít tin tức, chứ những người tôi tiếp xúc bây giờ vẫn còn non lắm. Mấy lão trùm tính tình quái đản, giờ đều đang lăm lăm theo dõi tình hình chỗ tôi, tôi đi gặp riêng bọn họ còn không bị bắt nạt. Đây không phải chuyện một người như tôi có thể làm.

“Vậy thì cậu cũng đừng suy tính nhiều làm gì, tôi thấy vẫn nên thuận theo lời Tiểu ca nói, chúng ta đăng ký một tour du lịch cho cậu ấy, chuẩn bị ít tiền, để Tiểu ca tự ra ngoài thăm thú,” Bàn Tử nói: “Hay là mình cứ dứt khoát làm chủ hôn cho cậu ta đi, gởi cậu ta lại gả cho một phú bà, với nhan sắc của Tiểu ca, không chừng chúng ta còn kiếm được món hời, sau đó để mặc bọn họ với nhau, cậu thấy sao nào?”*No comment =)))))))))*

Đây không phải mấy câu đùa cợt vô nghĩa sao, tôi thầm nghĩ, lẳng lặng lắc đầu, cân nhắc phương án vừa rồi của Bàn Tử, cảm thấy đó đúng là cách hay, chẳng qua Bàn Tử còn chưa nghĩ đến điểm mấu chốt. Nghĩ đến đây lại nhớ ra một người: “Không đúng, cách tìm người gắp Lạt ma của anh, có lẽ cũng không phải đường cụt.”

“Là sao?”

“Đám người đó không chịu nói chẳng qua là sợ đắc tội với người ta, cũng có thể là không biết, sợ nói ra lại lòi đuôi. Nhưng có một người không phải nghĩ ngợi nhiều đến thế, chúng ta có thể nhắm vào gã.”

“Là ai?” Bàn Tử hỏi, Muộn Du Bình cũng quay sang.

“Cái lần lên núi Trường Bạch đó, người thay chú Ba tôi gắp Lạt ma là một gã họ Sở, anh còn nhớ chứ?”

“Cậu muốn nói gã đầu trọc?”

Tôi gật đầu. Gã họ Sở trọc đầu, là ông chủ quỹ tín dụng đen mà chú Ba hợp tác, sau khi bị Trần Bì A Tứ mua chuộc thì bị cớm tóm cổ, giờ không biết đang bóc lịch ở đâu. Gã từng liên hệ với Muộn Du Bình và Bàn Tử, nhất định phải biết tin tức về bọn họ, hơn nữa hiện giờ gã đang ngồi tù, không có gì vương bận hết. Cơ mà không biết tìm gã kiểu gì đây, tìm được rồi cũng chưa biết phải cạy miệng gã thế nào. Dù sao gã không ngại nói, nhưng im cũng chả mất gì.

Bàn Tử vỗ tay: “Ai nha, thật đúng là.” Gật đầu ra ý đã hiểu, hấn tiếp, “Chuyện này tôi thật sự không nghĩ tới, nhưng nếu đi tìm gã, gã lại tố ngược chúng ta thì biết làm sao?”

“Hạng người này rất khôn khéo, nắm trong tay vô vàn tin tức, nếu gã có ý muốn nhả ra thì một dải Trường Sa sẽ chao đảo. Gã ngậm miệng không nói chính vì biết như thế mới có lợi cho mình.” Tôi tiếp, “Giờ gã đang gặp nạn, có rất nhiều việc cần người khác giúp đỡ, tôi thấy không khó mở lời đâu.” Nói đến đây tôi đã biết mình nên làm gì. Những chuyện khác không thể làm phiền Phan Tử, riêng việc này không miễn cảm, có thể nhờ anh đi dò hỏi tình hình.

Vậy là quyết định điều tra giúp Muộn Du Bình, có chúng tôi nhúng tay vào vẫn hơn là để hấn chạy lung tung. Nhưng việc này một người không làm nổi, bên tôi còn đang chật vật muốn chết, vả lại thế cục hỗn loạn, chắc chắn không thể để Muộn Du Bình chạy theo tôi khắp nơi. Mà hạng người như hấn tôi cũng không không chế nổi, lỡ đang yên đang lành hấn tự dung nhớ ra chuyện gì rồi ùng ùng bỏ đi thì không biết tôi còn gặp rắc rối gì, chi bằng kéo luôn Bàn Tử xuống nước.

Bàn bạc một lúc, Bàn Tử cũng đành đồng ý. Hấn nói: “Chuyện khác tạm thời chưa nói nói, tốt nhất là tìm ra chỗ ở của Tiểu ca, vậy là chúng ta đã tiết kiệm được rất nhiều công sức.”

Chuyện này cứ thế mà ước định, tôi đi nhờ Phan Tử giúp, Muộn Du Bình tạm thời ở với Bàn Tử, có manh mối rồi chúng tôi sẽ bàn bạc lại sau. Dù sao với quan hệ giữa ba người thì việc này cũng không thể tránh được, chi bằng coi nó là việc của mình mà làm, xem như trả nợ ân tình cho Muộn Du Bình.

Người ta thường nói lời hay khó khuyên quý đáng chết, ngoảnh đi ngoảnh lại, mấy chuyện thị phi đã kéo đến rồi.

Trở về Hàng Châu, tôi gọi điện cho Phan Tử kể rõ đầu đuôi gốc tích. Phan Tử cũng là người nghĩa khí, khẳng khái chấp thuận ngay. Anh làm việc rất năng suất, ba ngày sau tôi đã nhận được điện thoại của anh.

Tôi tưởng đã có manh mối, liền hỏi anh tình hình thế nào rồi.

Anh thở dài, nói với tôi: “Phiền toái rồi, tôi đã tìm đến nơi hỏi gã, đúng là gã biết chuyện cậu muốn biết, nhưng không chịu nói suông, mà phải có điều kiện.”

“Điều kiện gì?” Tôi hỏi. Đây là chuyện nằm trong dự liệu, tôi mà là gã thì cũng ra điều kiện.

“Gã muốn mười vạn đồng, còn bảo cậu đến tận nơi, gã muốn đích thân nói cho cậu biết.”

“Gặp tôi?” Tôi sững sờ giây lát, hơi bất ngờ, thầm nghĩ: đòi tiền cũng đúng thôi, nhưng gặp mình làm gì? Nghe có vẻ không thỏa đáng.

“Chẳng lẽ gã muốn dụ tôi đến cho có mớ tôm, lấy công chuộc tội?” Tôi lạnh người nói, bên tai vang vang tiếng xích sắt leng keng.

“Tôi cảm thấy khả năng này cũng có.” Phan Tử “a” một tiếng, “Nhưng gã còn bảo tôi đưa cho cậu xem một thứ, nói cậu nhìn thấy thứ này rồi nhất định sẽ đến gặp gã.”

“Là cái gì thế?” Tôi hiếu kỳ hỏi.

“Là một tấm ảnh cũ.” Phan Tử dừng một chút, “Rất cũ, là kiểu ảnh đen trắng lưu hành vào thời thế hệ chúng tôi còn trẻ.”

Toàn thân tôi bỗng nổi da gà. Phản ứng đầu tiên của tôi là nghĩ đến tấm ảnh chụp chung của chú Ba ở Tây Sa trước khi rời bến, tấm ảnh chó má đã hao phí mất bao nhiêu thời gian của tôi. Trong lòng thoáng cân nhắc, không lẽ gã cũng biết ẩn tình đằng sau chuyện này? Nhưng đến bây giờ gã mới đem nó ra làm điều kiện thì cũng lẽ mề quá.

Nghĩ vậy bèn hỏi: “Trên đó chụp cái gì?”

Phan Tử ậm ừ cả buổi mới nói: “Tôi không dám chắc, có cảm giác tấm ảnh kia chụp một con “ma”.

(1) Tứ hợp viện: Kiểu nhà có 4 gian phòng vây quanh một khoảng sân vuông (có thể là chữ nhật). Đặc trưng của tứ hợp viện là chiếm chỗ, mà

đất ở Bắc Kinh đất đỏ khô bàn, nên “ở tứ hợp viện” cũng tức là ở sang ~
Muốn xem thì gu gồ.

-----oOo-----

Chương 3: -1: Tấm ảnh cũ thứ hai

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Thanh Du

Tấm ảnh được gửi qua email, mà Phan Tử mù tịt cái này. Tôi dạy anh cả buổi, đến khi thông thạo thì đã là một tiếng sau khi tôi gọi điện thoại cho anh.

Đó là một tấm ảnh cũ kỹ ố vàng, bề mặt còn có dấu hiệu phai màu. Nhưng dù là thế, tôi vẫn có thể nhìn ra cảnh tượng trong đó, cũng vỡ lẽ vì sao Phan Tử không thể khẳng định, và “ma” có nghĩa là gì.

Tấm ảnh kia hẳn là được chụp trong gian nhà cũ nào đó, lấy phong nền là một tấm bình phong. Ảnh chụp bạc phếch, không nhìn rõ từng chi tiết mà chỉ thấy phía sau bình phong có một bóng người đứng thẳng.

Nắng chiếu xuyên qua bình phong, bóng người nhìn tương đối rõ. Điều khiến người ta nổi gai ốc chính là tư thế của cái bóng đó, người thường khi đứng luôn có xu hướng nghiêng về trọng tâm, nhưng bóng người này gần như đứng thẳng. Hơn nữa bả vai người đó còn lồm xồm, liếc qua đã thấy bất thường, cảm giác đầu tiên của tôi chính là người kia đang treo lơ lửng giữa không trung.

Sau bình phong treo một xác chết?

Tôi rùng mình ớn lạnh, bỗng chốc bừng tỉnh. A, đây là ảnh chụp trong viện điều dưỡng bỏ hoang ở Cách Nhĩ Mộc. Trong đầu tôi lập tức hiện ra tình cảnh lúc đó, đây không biết là hành lang ở lầu mấy.

Viện điều dưỡng kia là nơi nhóm Văn Cẩm chọn làm chốn ẩn thân để

tránh khỏi sự truy lùng của chú Ba. Nhóm Văn Cẩm thân thế bí hiểm, theo như lời chú Ba thì không biết bọn họ đang tiến hành nghiên cứu cái gì. Trong viện điều dưỡng bỏ hoang, bọn họ đã quay rất nhiều băng hình, giám sát nhất cử nhất động của bản thân, trong số đó thậm chí còn một người giống hệt tôi, chuyện này hoàn toàn là một mớ bòng bong.

Vì sao gã họ Sở lại có ảnh chụp nơi đó, chẳng lẽ gã cũng dây dưa vào chuyện này?

Lòng tôi hơi khó chịu, mà nghĩ mãi không ra bức ảnh này có chỗ nào khơi gợi hứng thú của mình. Nhìn ảnh sẽ đi tìm người? Không hề có cảm giác ấy.

Nhìn xuống bên dưới, sàn nhà lát gỗ, bên trái bức ảnh có một cảnh ở xa, là hành lang phía sau bình phong, một nửa bị bình phong che mất, một nửa vẫn thấy được. Chỗ đó đã nhẵn nhúm, thoạt nhìn không rõ ràng lắm, nhưng nhìn kỹ thì thấy một bên hành lang có vài khung cửa.

Trong một thoáng, tôi đã cảm thấy cảnh tượng này có phần quen thuộc. Cái cảm giác xưa cũ cổ kính này, thêm vào đó là cách sắp xếp các phòng, tôi chắc chắn đã từng gặp ở đâu đó, hơn nữa ấn tượng còn tương đối sâu sắc.

Tôi rê chuột xuống dưới, trong email còn gửi kèm ảnh scan, bên trên có chữ viết tay của gã họ Sở, hiển nhiên là viết cho tôi.

Trên đó viết: Năm 1984, ở viện điều dưỡng Cách Nhĩ Mộc của quân giải phóng.

Không đúng, tôi thử nghĩ, gã rất thân với chú Ba, không chừng chú Ba đã để lại vật gì ở chỗ gã chăng? Hoặc là chú từng nhờ gã giúp việc gì. nên gã mới biết chút tin tức.

Khả năng này khá lớn, nếu gã thật sự biết ở viện điều dưỡng đã xảy ra chuyện gì thì quả là một tin vui bất ngờ cho tôi. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, bức ảnh này chụp cái gì mới được chứ?

Đối với người bình thường, chụp ảnh dĩ nhiên là vì mục đích chủ quan, hoặc để giữ làm kỷ niệm, hoặc để bảo tồn tư liệu, không có chuyện rồi hơi đi chụp một tấm hình vô nghĩa. Lúc ấy trong viện điều dưỡng hiển

nhiên đã xảy ra chuyện gì đó, tạo cơ hội cho một người chụp được bức ảnh này.

Xem ra đây khó có thể là ảnh lưu niệm, vì tấm bình phong chẳng có gì bắt mắt, hành lang thô sơ nằm ngoài rìa bức ảnh chắc chắn cũng không phải lý do chụp hình. Vậy thứ người này muốn chụp hiển nhiên là cái bóng sau bình phong rồi.

Đây là chuyện khá kỳ lạ, một mặt cái bóng khiến người ta sờn gai ốc, mặt khác cách chụp ảnh quả thực gây cho người ta cảm giác có thể nó đang chụp “ma”, vì nhìn thoáng qua trông nó hơi giống ảnh ma trên internet. Hơn nữa lòng tôi hiểu rất rõ, đó không thể là ma, đằng sau tấm bình phong nhất định phải có vật gì. Mà người chụp, vì lý do nào đó, đã đứng cách một tấm bình phong để chụp bức ảnh này. Có điều chúng tôi không ở hiện trường, chỉ thấy được thành quả, nên có hơi khó tưởng tượng.

Trong viện điều dưỡng đúng là ẩn chứa nhiều bí ẩn, bọn họ ghi hình lại nhất cử nhất động của mình, giờ còn lòi ra tấm ảnh này, rốt cuộc họ đã làm cái quỷ gì trong đó chứ?

Nghĩ đi nghĩ lại, tôi cũng không thể đoán đo quá nhiều, xem ra đúng là phải đi gặp người này một chuyến. Tôi gọi điện cho Phan Tử, nói rõ suy nghĩ của mình. Phan Tử suy tính một lát rồi bằng lòng, nói để anh thu xếp, thu xếp thỏa đáng rồi sẽ báo cho tôi sau.

Bỏ qua mấy chuyện râu ria, chẳng bao lâu sau, tôi đã gặp được gã họ Sở ở trại giam Bình Đường, quá trình thuận lợi hơn tôi nghĩ. Phan Tử đưa tôi đến, đây là lần đầu tiên tôi đặt chân vào nhà đá, trên đường vào mồ hôi lạnh túa ra như mưa, qua vài cánh cửa sắt, tôi đã thấy gã ngồi trong phòng nghỉ.

Người này rõ ràng đã gầy đi kha khá, quả đầu trọc cũng không còn sáng bóng như xưa, xem ra đã già đi mấy tuổi, run rẩy nhú nhú mày. Tôi cho gã điều thuốc, gã rít mấy hơi mới bắt đầu thả lỏng. Nhớ lại mặt mũi bóng nhẫy của gã ngày trước, lòng tôi không khỏi cảm khái, lăn lộn trong cái nghề này phát nhanh mà tàn cũng nhanh, sa chân đến nước này cũng đành chấp nhận.

Gặp rồi lung túng mất một chặp, tôi không biết phải nói gì, trái lại là gã

mở lời trước: chú Ba nhà cậu ra sao rồi? Giọng nói cũng khản đặc đi nhiều.

Tôi kể sơ lược về tình hình ở Trường Sa, nói chú Ba đã bật vô âm tín, cũng không thấy xuất hiện trong giới tai to mặt lớn, chẳng biết lại chạy đi đâu rồi.

“Báo ứng, đi con đường này tất gặp báo ứng!” Gã hung hăng rít một ngụm khói, hình như hơi thất thân, ngẫm nghĩ rồi ngược lên nhìn tôi nhìn chăm chăm, lại hỏi, “Cậu đang thăm dò chuyện về Trương cầm điếu?”

“Trương cầm điếu?” Tôi ngây ra một chập mới phản ứng, “Anh đang nói Tiểu ca kia? Các anh gọi hắn là Trương cầm điếu?”

“Trên đường đi mọi người đều gọi hắn như thế.” Lúc này gã đã hít xong, tốc độ cực nhanh. Tôi thấy tay gã bắt đầu run, liền đưa cả thuốc lẫn bật lửa của mình qua, gã lập tức lấy thêm một điếu. “Vì hắn không thích mở miệng, cậu hỏi thăm chuyện của hắn làm gì?”

Tôi thâm nghĩ cái này liên quan đến anh, tạm thời không biết trả lời sao. Phan Tử bên cạnh liền xen ngang: “Mẹ kiếp, anh hỏi nhiều thế làm gì?”

Gã họ Sở rít vài hơi, liếc qua Phan Tử, ý thế làm càn: “Anh thích vậy đấy, hỏi mấy câu thì có làm sao?”

Phan Tử vừa thấy gã đã nổi điên, “hừ” một tiếng định buông lời độc địa. Tôi ngăn anh lại, giờ có thể coi như thời gian gã họ Sở sa sút nhất, có xía xói cũng vô dụng. Gã đã không còn gì để mất, anh mắng vài câu thì ích gì? Tôi liền mở lời: “Anh Sở, anh dần thân vào giang hồ lâu hơn em, hẳn cũng biết có một số việc thật sự khó nói.”

“Ái dà, cậu Ba cũng tính khua môi múa mép với tôi, khá lắm.” Gã gật đầu nhìn tôi, nói bằng giọng xách mé.

Tôi trái lại không hề bị khiêu khích, chỉ nhìn thẳng vào gã. Gã làm bộ run run nhin cười một lát, thấy tôi không tỏ thái độ thì cũng hơi cụt hứng, đột ngột quay sang Phan Tử hỏi: “Chú Phan, đã chuyển tiền cho ông già nhà anh chưa?”

Phan Tử lấy ra một tờ biên lai, đại khái là Phan Tử trả giùm tôi mười vạn đồng, quảng đến trước mặt gã. Gã nhặt lên xem, nói: “Đúng là người của ông Ba, sáng khoái lắm!”

“Tiền tui em đã trả, người anh cũng gặp rồi, giờ anh nói được chưa?”
Phan Tử nói dối.

Gã gật đầu rồi nói với anh: “Mời chú Phan ra ngoài một lát, đây là chuyện giữa anh và cậu Ba nhà chú.”

Phan Tử cau mày, có vẻ bức bối. Tôi vội nháy mắt ra hiệu cho anh nghe lời gã đi, lỡ đâu gã có cách thì sao. Phan Tử rửa thềm một tiếng rồi đứng dậy ra ngoài.

Gã họ Sở nhìn theo anh, cho đến khi cửa đóng hắt lại mới quay sang tôi. Tôi phát hiện gã đổi sắc mặt, nhả ra một ngụm khói rồi nói với tôi: “Cậu Ba, cậu không thể tiếp tục điều tra nữa.”

Tôi giật mình nhìn gã họ Sở, không ngờ gã lại nói thế.

“Vì sao?” Tôi buột miệng hỏi.

“Cậu cứ xem kết cục của tôi, của chú Ba cậu, của Trương cam điếc và của mọi người là hiểu ngay thôi.” Gã thở dài rồi đứng lên: “Bí mật đằng sau rất ghê gớm, cỡ như chúng ta không dây được đâu.”

Tôi ngồi thẳng lại, nhớ tới bức ảnh kia, liền hỏi gã: “Thật ra anh biết những gì?”

-----oOo-----

Chương 4: -1: Người cùng cảnh ngộ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edior: Tử Triệt

Beta: Thanh Du

Gã họ Sở nói thế làm tôi có cảm cảm giác gã biết khá nhiều chuyện, không khỏi trở nên căng thẳng, đành mở miệng thúc giục, chỉ lo gã lại như chú Ba, nói được một nửa rồi ngừng.

Cứ thế thành ra vô tình để lộ tâm lý sợ hãi của mình. Gã họ Sở nhìn tôi cười cười, nói: “Cậu đừng vội, tôi sẽ kể hết cho cậu nghe những gì mình biết, nhưng trước tiên cậu phải đồng ý với tôi một vài chuyện.” “Là chuyện gì?” Tôi hỏi, thậm nghĩ không phải gã thấy được đà mà muốn hét giá chứ?

Gã nhìn nhìn ra cửa, run rẩy nói: “Chuyện này tôi chỉ kể riêng với cậu, cậu không được nói lại cho người khác biết. Dù sao tôi đã kể cho cậu chuyện của Trương cảm điếc thì cũng có thể vì tiền mà tiết lộ chuyện của những người khác, lỡ bất cẩn để người ta nghe được mấy tin tức này, không biết chừng lại tìm người xử lý tôi mất. Án tù của tôi không phải chung thân, vẫn còn mong đến ngày mãn hạn, hơn nữa nơi này cũng không an toàn như tôi nghĩ. Nếu chưa rơi vào đường cùng thì tôi cũng không bán mấy tin tức này đâu.”

Tôi gật đầu. Chuyện này tôi hiểu, cho nên gã mới đòi tôi đích thân đến gặp, còn phải đuổi Phan Tử ra ngoài, những chuyện kiểu này càng ít người biết càng tốt.

“Tôi và chú Ba cậu là bạn bè lâu năm rồi, có rất nhiều chuyện năm đó là do tôi làm, ví dụ như điều tra Trần Văn Cẩm. Cho nên chuyện mà tôi biết nhiều hơn cậu nghĩ rất nhiều.” Gã run rẩy nói, “Cũng biết vực thăm đặng sau nó sâu đến đâu. Có lẽ cậu không biết, ông Ba thường xuyên nhắc đến cậu, cho nên tôi cũng biết chuyện về cậu. Cậu không phải người trong nghề, nên tôi mới dám bán tin cho cậu.” A, lòng tôi khuấy đảo một trận, vậy là có thể lý giải vì sao gã có được tấm ảnh kia. Lại hỏi: “Thế rốt cuộc là có chuyện gì?”

Gã nói tiếp: “Tôi không biết ông Ba đã kể cho cậu nghe chuyện về những người đó chưa?”

“Ý anh là đội khảo sát kia?” Tôi hỏi, trong đầu vang vang lời chú Ba: Bọn họ không bình thường đâu. “Có kể chút ít, nhưng không nhiều lắm.”

“Đời này chú Ba cậu dành trọn cho việc điều tra hành tung của nhóm người kia. Hồi còn hợp tác với ông ấy, tôi thường xuyên nghe ông ấy ba hoa chém gió, nhưng càng điều tra, ông ấy phát hiện nhóm người này càng bất thường.” Gã hút hết một điếu thuốc nữa, lại rút điếu khác ra châm lửa mà hút tiếp, “Những người này dường như đều lẻ loi, tách biệt khỏi thế giới này, không hề có mối liên hệ nào với xã hội. Bọn họ là ai, đến từ đâu, rốt cuộc đang khảo sát cái gì, chẳng ai biết cả.”

“Chuyện này tôi biết.”

“Nhưng khi tôi khuyên ông ấy buông tay, ông lại nói mình tuyệt đối không tin trên thế giới này lại có chủng người như thế tồn tại. Trong mấy năm đó chúng tôi gần như đã dùng hết mọi biện pháp mà vẫn không hề có tiến triển, cuối cùng chú Ba cậu đành nghe lời tôi, buông bỏ hy vọng. Tôi cứ tưởng chuyện đến đây là kết thúc rồi, ai ngờ một năm trước, sau khi ông Ba, cậu, và cả Trương câm điếc trở về từ Sơn Đông, ông Ba tự dưng nói cho tôi biết Trương câm điếc kia chính là một người trong nhóm đó, hơn nữa cũng không già đi. Sững sốt, chúng tôi lập tức bắt tay vào điều tra, mục tiêu đương nhiên là Trương câm điếc.” Tôi ngồi thẳng dậy, thấy gã lại châm thêm một điếu thuốc, không biết đây đã là điếu thứ bao nhiêu rồi. Gã hít sâu một hơi, “Khi đó Trương câm điếc là người của ông Tư, chú Ba cậu mượn hẳn từ chỗ ông Tư. Tôi nhờ người qua đó thăm dò thân thế của hắn, kết quả là nghe được vài chuyện khó tin.”

Gã dừng lại một chút, “Nghe nói lần đầu tiên ông Tư gặp Trương câm điếc là vào một tình huống rất lạ lùng, chuyện xảy ra vào bốn năm trước, trong một lần bộ thi ở Quảng Tây. Cậu đã nghe nói đến bộ thi chưa?”

Tôi gật đầu. Bộ thi là chuyện từ thời xưa, thường xuất hiện khi xảy ra tai họa nào đó. Ở những nơi có truyền thuyết về cương thi thì nó lại càng thịnh hành, đánh hạn bạt chính là một loại trong số đó. Vào những lúc như thế người ta thường đào mồ quật xác, đôi khi thật sự có thi biến, thôn dân sẽ chọn ra những người can đảm, lấy thùng lấy chảo quần quanh bánh tồng lôi ra khỏi cỗ mộ, phơi dưới nắng gắt trừ hại.

Còn bộ thi mà người của Trần Bì A Tứ kể cho gã thì không giống vậy, chuyện này lại phải nói từ việc làm ăn của Trần Bì A Tứ ở Quảng Tây.

Quảng Tây trước kia là nơi tập trung văn hóa nhiều dân tộc, văn vật di tích vô số kể, có điều do văn hóa khác biệt quá xa với trung nguyên mà

những chiêu trò của người trung nguyên hoàn toàn vô dụng ở Quảng Tây. Hoạt động sôi nổi nhất ở Quảng Tây thường là mấy tay săn đồ cổ hoặc hiệu buôn đồ cổ, đều tìm đến các thôn xóm thu mua hàng. Do Quảng Tây giáp ranh với Việt Nam mà dần dà có vài người Việt Nam phát hiện con đường phát tài này, họ liền kết bạn vượt biên sang Trung Quốc đào một vài cỗ mộ. Quảng Tây có nền văn hóa Lĩnh Nam, cỗ mộ rất nhiều, hơn nữa đa số đều phô ra công khai, người Việt Nam tuy không hiểu cách trộm mộ, nhưng đào lung tung vẫn lấy được vài món đồ. Thời đó việc làm ăn ở Trường Sa, Thiểm Tây thật ra đã rất khó khăn rồi, cậu hỏi chẳng lẽ không có đâu à thì thật ra vẫn có, còn rất nhiều đâu mỡ, trộm đến hơn mười lần mà bên trong vẫn còn đồ, đi vào cũng chẳng đến mức trắng tay. Nhưng số đâu có đồ quý, có long tích bồi thực sự quá ít, muốn mở một cái đâu mới thì đã có mấy nhà ngòi chòm hòm nhóm ngó giành hàng, với cục diện này chắc chắn phải tìm đường thay đổi, nên có rất nhiều ông trùm đều có ý muốn mò sang tình khác kiếm ăn. Có thời gian họ đã đào được kha khá mộ nước Kim ở Hắc Long Giang; Quảng Tây cũng là một tuyến trong đó.

Trần Bì A Tứ làm ăn rộng, liên hệ với cả người Việt Nam ở Quảng Tây, lần đó phái người đi Quảng Tây chính vì bên kia nói có một nhóm người Việt Nam phát hiện ra một cái đâu to, không rõ lai lịch thế nào, nhìn quy mô thì thấy tương đối lớn, cần bên này phái người qua “chỉ đạo” vì bọn họ không biết vật nào đáng giá vật nào không.

Lần ấy có ba người đi, bọn họ theo chân người Việt Nam vào rừng mưa nhiệt đới, lần đầu tiên thấy người Việt Nam hành sự ra sao. Người Việt Nam vũ trang đầy đủ, mà xem ra nhóm người này không chỉ làm một nghề, còn khiêng theo một cái sọt, hỏi họ giấu hàng gì trong đó, họ chỉ nói bên trong là “A Khôn”. Người của Trần Bì A Tứ dù hiểu tiếng Việt, nhưng cũng không biết đó là ý gì.

Đi suốt ba ngày trong khu rừng ở biên cảnh Việt Trung, bọn họ mới đến nơi. Cỗ mộ gần như là bày tơ hơ ra đó, bọn họ dùng lá chuối tây che lên cửa vào, hình như đây là một cái hầm. Đúng vào lúc người của Trần Bì A Tứ định đi vào, người Việt Nam liền ngăn cản, ra hiệu bằng tay với họ, đại để là “cẩn thận”. Nói rồi một người Việt Nam dỡ hết lớp ngụy trang bên trên cái sọt ra, lúc này bọn họ mới phát hiện trong cái sọt kia hóa ra là một thanh niên toàn thân trần trụi.

Chân tay người kia bị trói, tóc tai bù xù, toàn thân lấm lem bùn đất;

người Việt Nam khiêng hấn theo vào trong miệng hầm.

Dưới cửa vào chính là mộ đạo dẫn thẳng xuống thềm đá bên dưới, nhóm người Việt Nam rút dao, người phía Trần Bì A Tứ cũng lăm lăm móng lừa đen, càng đi càng thấy cổ mộ này quy mô rất lớn, đi chừng mười phút mới đến mộ thất. Xuống đến đáy mộ bắt đầu ngửi thấy mùi hôi thối, họ đi tìm nơi phát mùi thì thấy chính giữa mộ thất có một giếng vuông lớn cỡ cái chậu rửa mặt, mùi thối truyền ra từ lòng giếng.

Đây là một ngôi mộ hai tầng, hơn nữa còn là mộ quần táng kiểu Lĩnh Nam. Chiều đèn pin xuống, dưới miệng giếng là một mộ thất khá thấp, đại khái chỉ cao tầm mét rưỡi, có thể thấy những quan tài gỗ bày theo hình vàng mặt trời bị dầm trong nước, tỏa ra mùi tanh tươi nồng nặc từ dưới đáy.

Người Việt Nam đẩy thẳng thanh niên bị trói kia xuống, sau đó thòng dây thừng, lấy đèn pin ra soi, hình như đang chờ đợi con mồi nào đó.

Người phía Trần Bì A Tứ thấy vậy là biết cổ mộ này nhất định có vấn đề, có lẽ lần đầu tiên vào đã có người phải chết, nên lần này họ mới dẫn người theo. Thanh niên kia có thể coi là mồi câu, bọn họ muốn dùng người sống để dụ cái thứ bên trong ra, sau đó thả dây thừng xuống trói lại lôi cổ lên, đây đích xác là một kiểu bộ thi.

Nghe vậy tôi không khỏi cảm thấy quá tàn nhẫn, trộm cắp văn vật đơn giản là để câu tài, biến thành muốn lấy mạng người khác thì sự việc đã biến chất rồi. Nhưng chuyện này còn có nguyên nhân lịch sử, rất khó vỡ đũa cả nắm. Người phía Trần Bì A Tứ đều biết người Việt Nam rất liêu mạng, mình không thể can thiệp vào chuyện này, bằng không chẳng biết bọn họ rồi sẽ làm ra chuyện gì.

Nhưng bọn họ chờ cả buổi vẫn không thấy chút xíu động tĩnh nào. Người Việt Nam ở lại bên trên cảm thấy rất quái gở, bàn nhau bằng tiếng Việt một lát rồi đầu lĩnh ép một người Việt khác phải xuống xem.

Người kia xuống đến nơi, nhìn quanh một vòng rồi ngoắc tay ra hiệu không sao, mấy người Việt Nam khác cũng xuống theo, bắt đầu kéo đồ lên. Người của Trần Bì A Tứ lúc ấy cũng sơ ý, không xuống cùng họ. Kết quả chưa lấy nổi hai món thì bỗng dưng bên dưới đã phát sinh biến cố, chỉ nghe tiếng người kêu gào thảm thiết, máu bắn tung tóe ra khỏi

miệng giếng.

Mấy người Việt Nam này tương đối lực lưỡng, lập tức có người trón lên. Nhưng mới trón được hai người thì sau đó loáng cái đã thấy một cánh tay thi thể móng dài loằng ngoằng thò ra khỏi miệng giếng, suýt nữa đã túm được đầu lĩnh lôi xuống. Bọn họ sợ chết khiếp, không còn cách nào khác, đành lấy đá tảng chẹn miệng giếng lại, chòng thêm hơn mười khối đá lớn rồi hốt hoảng bỏ chạy.

Chuyện này sau đó đến tai Trần Bì A Tứ, đối với một ông trùm kinh nghiệm phong phú thì mấy cái bánh tông không đủ để bỏ qua một ngôi mộ cổ. Do đó Trần Bì A Tứ đích thân dẫn người quay lại Quảng Tây, một tuần sau mới đến ngôi mộ cổ kia. Sau khi dời mấy tảng đá đi, bọn họ liền phát hiện bên dưới rất bề bộn, tay chân gãy rời văng tung tóe khắp nơi, bốn bề tanh tươi.

Trần Bì A Tứ nghĩ mọi người đã chết sạch, nhưng xuống đến nơi lại thấy hơn mười con bánh tông đổ dồn vào một góc mộ thất, cổ đều bị vụn đứt. Một người toàn thân trần trụi ngồi trên nóc quan tài, giữa đồng bánh tông, đang nhìn lão chăm chăm bằng nét mặt vô cảm.

Gã họ Sở nói: “Người này, chính là “A Khôn” trước kia bị người Việt Nam dùng làm mồi câu, cũng chính là Trương câm điếc của hiện tại. Đó là lần đầu tiên họ gặp nhau.”

Tôi rùng mình ớn lạnh: “Sao nghe như kịch thế.”

“Câu chuyện này nhất định có phần khoa trương, cái nghề này rất dễ chém gió.” Gã nói đến đây, dường như cũng rất vui vẻ, cứ như đang quay về khoảng thời gian trước khi vào tù, “Nghe nói nhóm người Việt Nam kia phát hiện ra Trương câm điếc trong một thôn làng ở Quảng Tây. Khi đó thần trí hắn còn mơ hồ, bọn họ coi hắn là thằng đàn, trói lại làm mồi câu. Nhưng đại khái là có chuyện như thế xảy ra, khoa trương có chăng là số lượng bánh tông thôi. Sau này hắn trở thành gia nhân của Trần Bì A Tứ, chuyện này truyền đi rất rộng giữa mấy tay thủ hạ đặc lực của ông Tư, có điều bọn họ lại không hé răng nửa lời với người ngoài.”

“Còn chuyện xảy ra trước đó thì sao?”

“Không ai biết gì cả. Trương câm điếc khá là lợi hại, ông Tư rất coi trọng

hắn, nhưng tôi e là ông Tư cũng không nắm rõ gốc gác của hắn. Nghề này có quy củ riêng, mấy chuyện kiểu thế cũng không mấy ai hỏi đến.”

Tôi mới nói, Trần Bì A Tứ có biết cũng chẳng ích gì, bây giờ lão ta đang ở đâu tôi còn không rõ thì biết đến chỗ nào mà hỏi cho được.

“Tuy câu chuyện này chỉ là truyền thuyết, nhưng ít nhất cũng có thể cho chú Ba cậu một chỉ dẫn.” Gã nói. “Nhưng sự tình chuyển biến bất ngờ, chú Ba cậu đi Tây Sa gấp, tôi mới thay ông ấy đến Quảng Tây, cầm tấm ảnh của Trương câm điếc đến vùng đó hỏi thăm. Tiên sư nó, điều kiện sống ở đó không dành cho người, ông đây mất hai tháng ròng tìm kiếm mới tìm ra chút manh mối từ một thôn nhỏ tên Ba Nãi —”

Thôn làng kia ở miền núi, nằm kề biên giới Việt Trung. Nơi đó còn có người nhận ra Trương câm điếc, người bản địa gọi là A Khôn, hơn nữa còn đưa gã đến chỗ A Khôn ở.

Tôi a lên một tiếng, thật không ngờ: “Anh nói hắn sống ở vùng nông thôn Quảng Tây?”

“Tuy khá hẻo lánh, nhưng nơi này lại là địa bàn của Trần Bì A Tứ, có rất nhiều người Việt Nam sinh sống. Hắn là hắn sống ở đây, nhưng tôi cũng không dám khẳng định trăm phần trăm. Trong chuyến đi gấp Lạt ma ở núi Trường Bạch, tôi liên hệ với hắn thông qua ông Tư. Phần lớn thời gian hắn đều ra ngoài xuống mộ, có thể thấy căn phòng kia không ai ở, có lẽ năm đó sau khi rời Quảng Tây, hắn cũng chưa bao giờ về.”

“Phòng hắn ở trông như thế nào?” Tôi hỏi, hơi tò mò nhà của Muộn Du Bình rốt cuộc là cái dạng gì.

“Rất bình thường, đó là một gian nhà sàn thấp, trông giống nhà đất mà người dân tộc thiểu số vẫn ở, bên trong kê giường và một cái bàn, mặt bàn phủ một lớp kính, bên dưới chèn khá nhiều ảnh. Tôi phải lén chui vào, bởi vì đó là địa bàn của ông Tư, tôi không dám đường đột, cũng không dám khuân đồ ra, chỉ lục lọi bên trong một lát, lấy một tấm ảnh trong đó ra – cũng chính là tấm ảnh mà tôi đã gửi cho cậu, chuẩn bị bàn bạc với chú Ba cậu rồi quyết định bước tiếp theo. Ai ngờ Trần Bì A Tứ đã theo dõi tôi từ lâu, còn chưa kịp rời Ba Nãi đã bị tóm cổ, chuyện sau đó thì cậu cũng đã biết rồi đấy.” Gã dừng một chút rồi tiếp, “Tôi có cảm giác từ khi tôi hỏi thăm về Trương câm điếc ở Trường Sa, ông Tư đã để

mắt đến tôi rồi. Có thể ông ấy biết một vài chuyện, nên tôi vừa đến Ba Nãi đã bị theo dõi. Lúc ấy tôi không còn lựa chọn nào khác, đành hợp tác với ông ta để đối phó với chú Ba cậu.”

Tôi hỏi: “Vậy bí mật đằng sau những chuyện anh vừa kể là gì?”

Gã họ Sở nhìn tôi, lại bắt đầu run rẩy: “Cái này tôi không thể nói...”

Tôi hừ một tiếng, ghét nhất là có người đánh đổ mình, “Có cái quái gì mà không thể nói? Hay anh chê ít tiền?”

Gã run run: “Cậu Ba, thật không dám giấu, hồi chú Ba cậu còn chưa mất tích, ông ấy kị nhất là dò hỏi đến ngọn nguồn. Giờ ông ấy sống chết không rõ, lỡ có ngày đột ngột xuất hiện, việc này nếu cậu tự tra ra thì không nói làm gì, chứ ông ấy mà biết tôi mách cho cậu thì chỉ e cái mạng nhỏ này cũng khó giữ nổi. Chú Ba cậu đâu phải thiện nam tín nữ gì, tôi đã bán đứng ông ấy một lần rồi, nhưng tình thế lúc đó còn có thể coi là bất đắc dĩ, chứ lần này tôi mà còn dám bán nữa, thì xét về đạo nghĩa tôi có cái dang trời. Cậu cũng đã nói, chuyện giang hồ có phép tắc của giang hồ, cậu muốn biết thì cứ đến gian nhà kia, nhìn những tấm ảnh khác ép dưới lớp mặt bàn thủy tinh là tự nhiên sẽ hiểu vì sao tôi bảo cậu thu tay lại. Tôi chỉ cho cậu biết đến đây được thôi, còn nội dung cụ thể thì tôi tuyệt đối không thể nói ra miệng được.”

Gã còn muốn hút thêm, nhưng thuốc đã hết, ho khan một tiếng, ánh mắt lơ đãng, vậy mà lại trông nhang nhác ánh mắt của Muộn Du Bình.(cmn em tương tự vừa thôi em :)))

-----oOo-----

Chương 5: -1: Lại xuất phát

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Dừa

Beta: Thanh Du

Thôn làng ở Quảng Tây, trong thôn có người câm điếc, mẹ kiếp, càng nói càng lan man. Nhưng những điều gã họ Sở nói ra lại làm tôi ngứa ngáy trong lòng, rốt cuộc gã đã thấy gì trong nhà Muộn Du Bình, tôi truy hỏi vài lần mà gã cứ khăng khăng ngậm miệng không chịu khai ra. Xem cái kiêu của gã, tôi cảm thấy hơi quái quái, cứ như gã đang cố làm bộ làm tịch vậy. Cuối cùng đến cả giám thị trại giam cũng vào hỏi có chuyện gì thế, đến nước này nếu cứ ép uổng khéo lại sinh sự nên tôi đành thôi.

Phan Tử cũng ức chế không kém, anh bảo hay cứ tìm người đến tận cho gã một trận, cạy miệng gã ra. Tôi bảo không cần, trông tay này cứ giả giả sao đó, không chừng gã cũng chả biết cái qué gì đâu.

“Vì sao?” Phan Tử hỏi.

“Đây gọi là phôi trưng thanh thế. Có thể gã biết trong nhà có một cái bàn, trên bàn có ảnh, nhưng lại không biết chính xác ảnh chụp cái gì. Loại người chuyên bán tin tức và cho vay nặng lãi này đều thích phôi trưng như thế đấy.” Tôi nói. “Nhưng gã đương nhiên phải đến tận nơi rồi mới dám quả quyết như vậy.”

Đây cũng chỉ là phỏng đoán của tôi, mà thật ra có phỏng đoán cũng chẳng để làm gì, dù sao đi chăng nữa tôi cũng muốn đích thân đi kiểm chứng một lần. Đến lúc đó, tự nhiên sẽ biết chuyện gã nói có quá khoa trương hay không.

Theo địa chỉ thôn Ba Nãi mà tay họ Sở đưa, chúng tôi chốt kế hoạch đến Quảng Tây.

Ba Nãi là một sơn trại của người Dao, nằm lọt giữa Thập Vạn Đại Sơn của Quảng Tây. Mọi người vẫn gọi nó là Siberia của Quảng Tây, ám chỉ sự nghèo khó lâu đời của vùng này. Nhìn địa chỉ, e rằng chỗ đó còn không nằm trong thôn Ba Nãi mà chỉ là cụm dân cư sống giữa bốn bề rừng núi mà thôi.

Trần Bì A Tứ là người cổ hủ, chắc lão thích chọn cái chốn lữ có đũa nào báo công an thì cũng phải mất ít nhất hai ngày mới đến được này làm căn cứ vì gặp chuyện không may chỉ cần chạy lên núi là thoát, chỉ có bọn tôi là khốn khổ.

Bàn Tử và Muộn Du Bình đến Hàng Châu trước chờ ngày hội họp. Hấn nói thế cũng tốt, thừa dịp này móc nối với đám người phía Nam tăng nguồn hàng, chớ dạo này làm ăn chật vật, hấn sắp đói ăn đến nơi rồi. Thế là chúng tôi nghỉ ngơi vài ngày rồi bay từ Hàng Châu tới Nam Ninh, sau đó chuyển sang đi tàu hỏa đến Thượng Tư.

Không phải đi đổ đầu, thành ra cả bọn chẳng mang gì. Chúng tôi trang bị nhẹ nhàng, cười đùa suốt dọc đường đi, một toa có sáu người, hai tay từ vùng khác đến Thượng Tư làm thuê, người còn lại là hướng dẫn viên du lịch. Tay hướng dẫn viên dạy cả đám chơi bài Đại Tự (1), kiểu na ná mặt chược, rất vui vẻ.

Đến gần Thượng Tư, xung quanh đã bạt ngàn đồi núi. Tàu hỏa nhích dần qua các đường hầm, xa xa núi non chìm trong sương, tay hướng dẫn viên nói đó là vùng trung tâm của Thập Vạn Đại Sơn.

Vùng núi của Quảng Tây được gọi là Thập Vạn Đại Sơn, gồm những rặng núi chạy dài mấy trăm km quây quần lại với nhau, rừng rậm rộng hơn ngàn trăm vạn mẫu, trung tâm của nó là vài chục vạn mẫu là rừng nguyên sinh. Núi non trùng điệp, rừng rậm xanh tươi, thác reo suối chảy, nghe nói là danh lam thắng cảnh nơi chư tiên tụ hội. Có điều địa hình kiểu này khiến việc đi lại cực kỳ khó khăn, chúng tôi chọn tàu hỏa cũng vì lẽ đó. Dân đồng bằng mà đòi đi ô tô vào khu trung tâm Quảng Tây ấy à, có mà nôn mửa đến khô người đi.

Tôi ngắm những ngọn núi lớn, tâm trạng rất khác thường. Trước kia thấy cảnh tượng này thường đồng nghĩa với việc sau đó tôi sẽ dẫn thân vào giữa núi non trùng điệp, truy tìm một vài bí mật chôn giấu bên trong. Còn lúc này đây, đích đến của chúng tôi lại là một huyện thành nằm sâu trong núi.

Cảm giác này hết sức kỳ lạ, không biết là thất vọng hay là vui mừng. Nhìn những mỏm núi đá hoa cương hòa lẫn vào rừng núi ngút ngàn đằng xa, tôi bất chợt sờn da gà.

Tới Thượng Tư, chuyển sang Nam Bình rồi đến Ba Nãi, ngồi trên xe vào giữa trưa hè, phong cảnh tươi đẹp trên đường đi khiến người ta muốn tan chảy. Tôi và Bàn Tử mãi mê ngắm đến hoa mắt, ngay cả ánh mắt của Muộn Du Bình cũng trở nên có thần.

Thời gian đi đường có vẻ chậm trễ hơn dự tính, đến Ba Nãi đã gần chạng vạng. Trước đó tôi đã hỏi thăm vài người qua đường lấy thông tin, biết có thể xin tá túc qua đêm ở làng người Dao. Hỏi thăm suốt dọc đường, đến khi hỏi một người bản địa tên A Quý mới coi như tìm được đúng đường.

A Quý đã ngoại tứ tuần, có hai gái một trai, tuổi đó cũng chưa phải là già. A Quý có hai căn nhà sàn gỗ kiểu người Dao, một căn để ở, một căn dùng làm quán trọ, cũng được coi là người tài ba trong làng, rất nhiều du khách đến đây đều do anh ta giới thiệu. A Quý liếc nhìn Muộn Du Bình, tôi cứ tưởng anh ta sẽ nhận ra, ai dè lại chẳng có phản ứng gì. Bàn Tử giới thiệu lai lịch của chúng tôi, A Quý khoát tay bảo không cần, cũng chẳng thèm cò kè mặc cả đã đồng ý cho ở trọ. A Quý khá quen với dạng khách như chúng tôi, rất có phong thái ông chủ nhà nông, còn ra ý trên địa bàn này chuyện gì anh ta cũng có thể giúp chúng tôi giải quyết.

Dọc đường tàu xe mệt mỏi, tôi cũng chẳng nghĩ ra có việc gì cần anh ta giúp, chỉ thấy bụng mình đói meo, bèn bảo gờ cứ giúp tôi bữa cơm chiều cái đã!

A Quý bảo hai cô con gái làm cơm, còn mình thì đi bố trí chỗ ở cho chúng tôi. Quãng hành lý xuống sàn gỗ, tôi lấy nước suối lau người. Ngồi trên nhà sàn cao cao, vô cùng mát mẻ khoan khoái, toàn thân thả lỏng, lại nhìn hai cô gái yêu điệu người Dao bận rộn bếp núc, tôi bỗng cảm thấy đây mới chính là cuộc sống mà tôi ao ước.

Nhân lúc còn chưa đến bữa, Muộn Du Bình liền hỏi A Quý địa chỉ mà tay họ Sở cung cấp cho chúng tôi nằm ở đâu, hẳn có vẻ sốt ruột.

A Quý nói nằm ngay trong làng, cơ mà hơi chếch lên trên. Bàn Tử khuyên hẳn đừng vội: “Tuy đây là nhà cậu, nhưng muộn thế này rồi còn bảo người ta dẫn cậu đi, mà cậu cũng không có chìa khóa, rất dễ khiến người ta nghi ngờ. Chúng ta đã đến đây rồi, thời gian còn nhiều lắm, chờ đến mai hẵng đi cũng chả sao.”

Tôi cũng đồng ý, Muộn Du Bình liền gật đầu, tôi tin hẳn chắc chắn có đủ kiên nhẫn.

Cơm chiều có thịt hầm ăn với rượu ngọt, người trong làng Dao còn làm

nghe sẵn, nghe nói đây là thịt sóc, cảm giác rất quái. Nhưng rượu ngọt thì tương đối ok, vừa vào miệng đã ngọt lịm, hơn nữa nước ở đây cũng ổn, vào đến miệng là mát rười rượi. Bàn Tử uống say, bắt đầu bốc phét, ba hoa với A Quý mình là ông chủ lớn, giờ chỉ muốn ở lại đây thôi, còn bảo A Quý gả cả hai cô con gái cho mình, mình sẽ chăm chỉ “cày cấy”.

Tôi sợ hấn nói lung tung lại đắc tội với người ta, vội vàng thu mâm, giúp hai cô con gái dọn dẹp, để Bàn Tử nằm chỏng chơ một mình hứng gió lạnh cho tỉnh ra một chút.

Vừa lau dọn vừa chuyện phiếm với hai cô gái, hỏi hình hình trong làng người Dao. Hai cô cho tôi biết, trước kia nơi này rất nghèo, ăn không đủ no, sau này có người đến du lịch thì mới khá khẩm lên. Cha họ dẫn người về trọ lại, tiền kiếm được cũng đủ ăn, ông không cần lên núi đi săn nữa, có thể mua những món đồ người ta mang tới, nhà họ còn đủ dư dả để nuôi vài gia nhân.

Tôi chú tâm hỏi thăm tình hình của Trần Bì A Tứ, lại hỏi hai cô nơi này có người Việt Nam ở không.

Các cô nói người Việt Nam cũng có, nhưng không ở Ba Nãi mà ở sâu trong núi cơ. Nơi này hiện có khá nhiều người, các cô cũng chẳng rõ trong đó có người Trường Sa không.

Thu dọn xong tôi vẫy tay, thầm nghĩ xem ra Trần Bì A Tứ đúng là cẩn thận, thậm chí còn không dám ở lại trong thôn.

Mà có khi bọn họ hóa trang thành khách du lịch đến Ba Nãi, còn người Việt Nam thì đi thẳng vào rừng, hai bên gặp gỡ trao đổi trong núi cũng nên. Nếu là như thế thì thứ được trao đổi trong đó e là phải nhiều hơn chúng tôi nghĩ rất nhiều, chí ít cũng được Trần Bì A Tứ cực kỳ coi trọng. Mối quan hệ này, có thể cũng là do lão cài cắm vào hồi còn chạy nạn ở Quảng Tây.

Nghĩ vậy, tôi bước vào phòng ăn định xin A Quý ít trái cây, đúng lúc này thì thấy Bàn Tử toàn thân chệnh choáng men say đang nhìn đăm đăm vào bức tường.

Tôi cứ tưởng hấn uống quá chén nên đầu óc cũng lơ mơ đi rồi, ai ngờ hấn vừa thấy tôi đã kéo đi, bảo: “Tiểu Ngô, cậu qua đây.”

Tôi bước qua, hỏi hắn có chuyện gì thế? Hắn đưa mắt ra hiệu cho tôi nhìn về một hướng, tôi thấy trên bức tường gỗ trong phòng ăn có treo một khung hình, bên trong chèn rất nhiều ảnh. Hắn hất cằm về phía một tấm ảnh trong số đó, hỏi tôi: “Bạn nhìn xem, ai kia?”

(1) Bài Đại Tự là loại bài rất phổ biến ở Quảng Tây, một bộ có 80 lá cho 3 người chơi, luật có vẻ khá rắc rối, ai thích tìm hiểu kỹ thì vào chớ mình đọc một hồi mà cóc hiểu =))

-----oOo-----

Chương 6: -1: Kế thừa

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Thanh Du

Đó là một tấm ảnh đen trắng đã ngả nâu, trông na ná tấm ảnh mà gã họ Sở cho tôi xem, kẹp giữa vô vàn tấm ảnh tương tự, không dễ dàng nhận ra. Tấm ảnh chụp chung hai người, tôi giật mình phát hiện ra một trong hai chính là Trần Văn Cẩm!

Tấm ảnh này lớn hơn nhiều so với tấm gã họ Sở cho tôi xem, cho nên nhìn tương đối rõ. Người đàn ông trong ảnh mặc trang phục dân tộc Dao, nét mặt căng thẳng, còn Văn Cẩm thì cười tươi như hoa. Ngoài hai người kia ra, nền tấm ảnh còn có một đứa bé.

Đây là chuyện quái quỷ gì vậy? Ảnh chụp Văn Cẩm sao lại xuất hiện ở chỗ này? Tôi nổi hết da gà, lập tức hỏi A Quý: “Tấm ảnh này chụp vào lúc nào?”

A Quý bước qua xem: “Vài thập niên trước.” Anh ta chỉ vào người đàn ông mặc đồ dân tộc, “Đây là cha tôi, còn cô gái này chính là thành viên của đội khảo cổ.”

“Đội khảo cổ? Nơi này đã có đội khảo cổ đến?” Tôi gần như nhảy dựng lên, “Chuyện là thế nào vậy?”

“Tôi cũng không rõ lắm, hình như họ nói đã phát hiện ra thứ gì ở ngọn núi bên kia.” A Quý chỉ về một hướng, “Chuyện xưa lắc xưa lơ rồi, sau bỗng dưng chẳng ai nhắc đến nữa.”

Trong lòng tôi thầm than, đi nát đôi giày không manh mối, thu được kết quả chẳng phí công, chuyến đi này đúng là không uổng! Bèn vội vàng kéo A Quý ngồi xuống, bảo anh ta kể ngay cho tôi nghe chuyện về đội khảo cổ.

A Quý chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì, có khi còn đang nghĩ đám người này chập mạch rồi chắc? Sao vừa nghe đến chuyện này đã hưng phấn làm vậy?

Bàn Tử liền nói: “Chúng tôi hiếu kỳ thôi, ông đừng để ý làm gì, cứ kể chi tiết chuyện này đi, chúng tôi sẽ trả công hậu hĩnh, ngàn chữ đôi ba mươi đồng.”

A Quý nghe đến tiền là tươi tỉnh ngay, vội vẫy tay gọi con gái qua đếm chữ, thuật lại câu chuyện từ đầu đến đuôi cho chúng tôi nghe.

Khi chuyện này xảy ra, A Quý mới hơn mười tuổi. Thuở ấy Ba Nãi vẫn còn nghèo khổ, gần như cách biệt với thế giới bên ngoài, cho nên sự xuất hiện của đội khảo cổ đã để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng anh ta.

A Quý vẫn còn nhớ đội khảo cổ có hơn mười người, do một cô gái đứng đầu, họ theo chân những người ra ngoài họp chợ mà vào làng. Do cha anh ta hồi đó là liên lạc viên trong thôn, nên phải đi tiếp đãi.

Cô gái kia nói với cha A Quý, họ là thành viên đội khảo cổ đến từ thành phố, phải tiến hành khảo sát ở vùng phụ cận, mong anh hãy giúp sức. Bọn họ có văn kiện đóng dấu đỏ của chính phủ, việc này ở trong làng có thể coi như đại sự, cha A Quý không dám thờ ơ, lập tức giúp bọn họ thu xếp chỗ nghỉ chân và người dẫn đường.

Đội khảo cổ ở đây khoảng sáu bảy tháng, nhưng suốt bấy lâu, họ dành phần lớn thời gian lần mò trong núi, người ở làng căn bản không hề tiếp

xúc với họ. Người có mối liên hệ mật thiết nhất với họ, chính là tay dẫn đường được cha A Quý thu xếp.

Sau khi đội khảo cổ đi rồi, người làng mới hỏi tay dẫn đường, những người này rốt cuộc làm gì trong núi? Hấn cũng bảo không rõ. Suốt mấy tháng trời gần như lặn lội khắp các ngọn núi quanh vùng, cuối cùng hình như mới tìm được mục tiêu. Không tiếp tục thăm dò trong núi thì không cần người dẫn đường nữa, hấn cũng rời khỏi đội. Cô gái kia chỉ bảo hấn cách ba ngày đi trình diện một lần, còn đặc biệt lưu ý là đúng ba ngày không sớm không muộn.

Về sau, lại xảy ra một chuyện nghe rất quái gở.

Thời gian đầu tay dẫn đường cứ ba ngày đi một lần, không xảy ra vấn đề gì lớn. Nhưng có một lần hấn phải giúp nhà thông gia cắt cỏ, nghỉ bụng đi sớm một ngày có làm sao, kết quả đến nơi thì phát hiện doanh địa của đội khảo cổ kia trống huơ trống hoác, không biết mọi người đã đi đâu. Hấn sợ hãi, tưởng họ gặp tai họa gì, mà lại không dám nói ra, bèn một mình đi tìm, tìm khắp các ngọn núi xung quanh cũng không thấy họ đâu.

Hấn hoảng hồn quay về thôn, cả đêm mất ngủ, hôm sau lại lên đường thì phát hiện ra những người đó đã trở về, trong doanh địa tung bừng náo nhiệt, giống như chưa có chuyện gì xảy ra. Lúc ấy hấn đã cảm thấy bất thường, tưởng sơn thần tác quái, cũng không dám nói ra, chờ đội khảo cổ đi rồi mới kể cho người trong thôn nghe.

Lúc rời đi, đội khảo cổ mang theo hơn mười rương đồ, nghe nói đều tìm được từ chỗ kia. Chẳng ai biết bên trong đựng những gì. Tấm ảnh này là cha A Quý chụp chung với nữ đội trưởng kia trước khi họ đi, mang vào thành phố rửa ra rồi gửi về. Nhờ sự kiện này mà về sau cha Quý được lên làm cán bộ thôn, cho nên ông vẫn coi đây là quá khứ huy hoàng của mình mà đem trưng lên tường.

A Quý kể xong, Bàn Tử đã không kiềm chế nổi cảm giác hưng phấn, lại hỏi tiếp: “Chuyện xảy ra vào năm nào, ông còn nhớ chứ?”

A Quý lấy tẩu thuốc chỉ vào đứa bé đứng lẫn vào phong nền tấm ảnh: “Đây là tôi, khi ấy vẫn còn nhỏ xíu, không nhận ra là mấy tuổi nữa. Hồi đó không biết chữ mà ghi lại, nhưng chắc chắn vẫn còn người nhớ rõ, nếu các anh muốn biết kỹ càng hơn thì ngày mai tôi sẽ đi hỏi thăm

giùm.”

Tôi nói cảm ơn mà bụng dạ quay cuồng, xem ra chuyện này quả thực không hề đơn giản. Đội khảo cổ từng xuất hiện ở đây, Muộn Du Bình cũng sống ở đây, làm quái gì có chuyện trùng hợp ngẫu nhiên thế, đằng sau nhất định có nguyên nhân sâu xa. Tuy tin tức A Quý cung cấp cũng không nhiều, nhưng đã có thể khẳng định, bọn họ quả thực đã tiến hành một loạt hoạt động khảo cổ trong núi, chuyện này hiển nhiên có liên quan đến kế hoạch đó.

Tôi nhìn sang ngọn núi kia, lại hỏi A Quý: “Ông là người địa phương, xin hỏi người vùng này gọi ngọn núi kia là gì? Liệu có gì trong đó không?”

“Vùng đó gọi là núi Dương Giác, không rõ trong đó có gì, mà thật ra tôi cũng tò mò muốn biết lắm. Về sau tôi có hỏi thăm vài người, nghe mấy ông cụ kể, ban đầu trong khe núi kia có một sơn trại cổ, không biết là từ đời nào. Về sau hoàng đế đánh giặc, phóng lửa đốt rừng, sơn trại bị thiêu rụi quá nửa, rất nhiều người chết cháy, thế là thành hoang phế. Có khi bọn họ nghiên cứu cái đó cũng nên.”

A Quý hỏi: “Sao nào? Các anh cũng thấy hứng thú?”

“Tương đối hứng thú.” Bàn Tử thành thật đáp.

“Ngọn núi kia hơi xa, đường lại khó đi, hơn nữa lạ cái là dã thú rất ít, bình thường chúng tôi không qua đó làm gì. Trong đó còn một lũng sông, có thể bắt cá, nhưng mùa này trời mưa lớn, dễ gặp nguy hiểm, tôi nghĩ các anh không nên vào.”

“Ông đã đến đó bao giờ chưa?” Muộn Du Bình đột ngột hỏi.

“Tôi thì chưa, chỉ có ông nội tôi là đã từng đến. Ông nói ngọn lửa năm đó rất dữ dội, gần như quét sạch mọi thứ có thể nhìn thấy trên mặt đất, còn trong lòng đất có lẽ vẫn sót lại vài công trình ngầm. Chuyện qua cũng lâu rồi.” A Quý nói, “Nếu các anh muốn biết chuyện về đội khảo cổ kia, chi bằng ngày mai tôi đưa các anh đi tìm người dẫn đường năm đó mà hỏi, lão chắc chắn phải biết nhiều hơn tôi, tốt nhất đừng đi vào trong núi.”

Muộn Du Bình cũng không để ý, chỉ hỏi: “Nếu nhất định muốn đi, thì phải đi đường nào?”

“Phải đi dọc con suối, chứ đi đường bộ khó lắm. Nếu các anh muốn đi thì tôi có thể tìm người dẫn đường, trả công hai trăm đồng, thế nào? Nhưng ngày mai vẫn chưa đi được, phải chờ ít nhất hai ngày, chứ giờ này nhà kia vẫn đi sẵn chưa về.”

Muộn Du Bình nhìn sang tôi, tôi liền gật đầu. Dù sao đi chẳng nữa cũng phải đến đó xem, thời gian hai ngày là vừa đủ. Trước tiên chúng tôi có thể vào thôn hỏi thăm chút chuyện về Muộn Du Bình, sau mới vào trong núi, không có mâu thuẫn về mặt thời gian.

A Quý thì thào: “Vấn đề là cái chỗ kia chán lắm, chỉ có mỗi cánh rừng thôi, các anh đi cũng chẳng thấy gì đâu.”

Bàn Tử đáp: “Tụi tôi đi ngó qua một cái thôi cũng được.”

A Quý cười khỏ, lắc đầu thở dài: “Đường kia rất khó đi, các anh là người thành phố, chả hiểu sao lại thích bỏ tiền ra mua lấy khổ cực vào người.”

Nói rồi lại đột ngột nghĩ ra chuyện gì, liền hỏi chúng tôi, “Phải rồi, các anh hỏi thăm chuyện này làm gì? Không lẽ các anh là kẻ trộm văn vật?”

Bàn Tử uống say, vừa nghe đã chửi um lên: “Cái gì mà buôn bán văn vật? Nói năng rõ hãm tài! Cho ông biết nhé, thật ra chúng tôi là dân đồ.”

(* A Quý hỏi đám Ngô Tà có phải là “đạo mại văn vật” (trộm văn vật đen bán) không, Bàn Tử nghe thành “đảo mại văn vật” tức là đám trung gian mua qua bán lại văn vật, mới giãy nảy lên, định thanh minh mình là dân “đảo đấu” aka đồ đấu nhưng mới nói đến chữ đảo đã bị Tà câu véo rồi =))

Tôi vội vàng huých tay hấn, tiếp lời: “Là hướng dẫn viên du lịch! Có một đoàn khách muốn đến thăm, mà ở đây lại không có hướng dẫn viên địa phương, nên chúng tôi đành đi trước dò đường tìm cảnh quan.”

A Quý vừa nghe đã hứng thú: “Hay lắm, cứ đưa khách đến đây đi, tôi sẽ giúp các anh thu xếp. Vùng này còn nhiều cảnh đẹp lắm, ngọn núi kia

chẳng có gì hay cả, các anh đi thì không sao chứ khách du lịch người ta không thích đâu.”

Tôi tươi cười gật đầu đồng ý, trong lòng âm thầm rửa xả Bàn Tử.

Bàn Tử cũng biết mình lỡ lời, nên không dám làm nhảm thêm, cun cút đi giải quyết nỗi buồn.

Tôi còn muốn hỏi A Quý một vài chi tiết cụ thể, nhưng anh ta nói mình không nhớ, xem cái điệu này, có thể anh ta ra ngoài làm thuê khá lâu nên cũng không hiểu rõ lắm những chuyện xảy ra trong thôn. Tôi đành bỏ cuộc, chờ đến mai tìm những người khác hỏi thăm. Việc này cứ thế mà kết thúc, sau đó chúng tôi ngồi ngoài trời hóng gió, tiếp tục bàn bạc chi tiết.

Bàn Tử vừa thấy A Quý đi, liền hạ giọng nói: “Mẹ kiếp, cái đội khảo cổ kia xuất quỷ nhập thần, ban ngày không thấy mặt, đến khi đi còn mang theo một đồng đô, rõ ràng vùng núi này có một ngôi mộ cổ! Đúng là mèo mù vớ cá rán, chúng ta đi du lịch đến đây lại nghe được tin béo bở. Sao hả? Hai vị, chúng ta có nên thuận theo ý trời, tiện tay bóc tuột cái đầu này không?”

Tôi đáp: “Tôi biết ngay anh sẽ nói vậy mà! Hiện giờ ngọn núi kia có cổ mộ cũng chỉ là phỏng đoán của anh thôi, phải đến tận nơi mới biết chính xác được. Hơn nữa những cổ mộ mà nhóm người kia chui vào cái nào cái nấy đều quái dị khác thường, tôi thật sự không muốn đi.”

“Lần này nhất định không sao, cậu không thấy bọn họ đều an toàn trở ra đấy à!” Bàn Tử nói, “Hơn nữa còn mang theo vài rương minh khí, con mẹ nó, cái đồng ấy đáng giá bao nhiêu tiền cơ chứ?”

“Mà nói cũng lạ, theo lời A Quý mà suy ra thì nhóm người này rõ ràng không hề áp dụng phương pháp “đại yết đỉnh” (*) của đội khảo cổ, mà xem ra cũng đào đạo động chui xuống, đúng là hiếm gặp.” Tôi nói. Nếu từ đầu không biết nhóm người này thuộc chính phủ, tôi dứt khoát sẽ nghĩ bọn họ là dân trộm mộ chuyên nghiệp nguy trang làm thành viên đội khảo cổ.

(*) Tức phương pháp khai quật đào từ trên xuống dưới không bỏ sót chỗ nào, thường được những đội khảo cổ chuyên nghiệp áp dụng (mà cách

này cần thời gian dài với lượng nhân lực vật lực lớn nên cũng chỉ có đội khảo cổ chuyên nghiệp làm được).

“Đây là tại kiến thức cậu hạn hẹp đó thôi, trong điều kiện không thích hợp, đội khảo cổ cũng sẽ dùng đạo động để cứu lấy một vài văn vật. Tôi thấy có khi là vì quy mô của cổ mộ này tương đối lớn, với điều kiện của Thượng Tư hồi ấy không thể tiến hành khai quật được.” Bàn Tử nói, nước dãi nhỏ tong tong, “Không phải cô bé kia đã nói rồi sao, người Việt Nam vẫn còn trong núi, tôi chỉ e bọn họ cũng đã nghe câu chuyện này, giờ đang đi tìm cổ mộ đó. Dù chúng ta không tham tiền thì cũng không thể mất trắng món hời này vào tay cái đám ngay cả xẻng Lạc Dương cũng không biết dùng kia.”

Tôi thở dài, thầm nghĩ tôi thật sự không muốn xuống đất lần nữa, anh có nói kiểu gì cũng vô ích thôi. Nhưng nếu nơi đó thực sự có cổ mộ thì dĩ nhiên nó phải liên quan đến thứ mà đội khảo cổ truy tìm, không xuống thì lại có phần không cam tâm.

Đúng là khó xử mà.

Bàn Tử tiếp tục lái nhái bên tai tôi, nên tôi đành dùng kế hoãn binh, bảo hấn đừng kích động, hai ngày nữa chúng ta đến tận nơi xem xét rồi tính sau. Nhưng dù có cổ mộ thật thì chỗ kia rộng thênh thang thế, cũng chưa chắc đã tìm ra; còn nếu tìm được thật thì hấn muốn xuống chúng tôi cũng sẽ giúp một tay. Nói đến thế hấn mới chịu ngừng, nhưng đã không thể kiểm chế bản thân được nữa, A Quý vừa quay lại đã bị hấn bám lấy hỏi tới hỏi lui.

Ban đầu tôi còn sợ hấn lời đuối, nhưng lúc này lòng dạ đã rồi như tờ vò, chẳng còn hơi sức đâu mà để ý, đành mặc kệ hấn. Tôi tựa vào cột nhà, vừa học Muộn Du Bình ngắm trăng, vừa cân nhắc xem mình nên làm gì.

Buổi tối trời hơi nồm, chúng tôi vừa quạt tay vừa hứng làn gió mát mang theo hương cây cỏ trong lành từ núi thổi ra. Chẳng mấy chốc men say đã bốc lên đầu, tôi đã hơi vầng vất, nghe không rõ Bàn Tử đang tán dóc chuyện gì với A Quý, cũng không nghĩ ngợi gì nổi. Chỉ cảm thấy mình đứng đây ngắm sao trên trời, thật giống như quay về thuở thơ ấu ở quê nhà, hết sức tự nhiên mỹ mãn.

Còn đang ngơ ngẩn, bỗng dung chú ý đến một ô cửa sổ bên phía gian

nhà gỗ gia đình A Quý ở, trong đó hình như có người đang nhìn chúng tôi.

Bên đó không thắp đèn, chỉ thấy một cái bóng mờ hồ quái đản. Tôi dụi dụi mắt, phát hiện bả vai nó hoàn toàn lõm xuống, giống y như cái bóng sau bình phong trên tấm ảnh mà gã họ Sở gửi cho tôi.

-----oOo-----

Chương 7: -1: Truyền thuyết cái bóng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Vô Danh

Beta: Thanh Du

Gió núi mùa hè thổi qua ngọn đèn treo trước nhà, chao đèn lắc lư kéo theo cả lũ côn trùng bám xung quanh, in hình một cái bóng loang lổ. Ban đầu tôi còn tưởng mình nhìn lầm, nhưng gió đã ngừng thổi mà cái bóng ấy vẫn ở nguyên chỗ cũ.

Tôi nhìn nó, ban đầu còn chưa có cảm giác gì, sau càng nhìn càng ớn lạnh sống lưng, chẳng lẽ trong nhà A Quý có người treo cổ?

Bèn cố nén cảm giác hoảng loạn mà ngồi dậy, dụi mắt nhìn cho kỹ.

Nhìn lại lần nữa thì cái bóng đó đã biến mất, sau cửa sổ tối đen như mực, chẳng có cái gì hết.

Là ảo giác? Tôi ra sức nhú mày, hỏi A Quý: “Bên kia là phòng ai vậy?”

A Quý ngó sang rồi đáp: “Là phòng con trai tôi.”

“À,” Tôi ngẫm nghĩ nhưng chẳng nghĩ được gì, chỉ cảm thấy đầu óc váng vất, tự nhủ nhất định là con anh ta đang nhìn qua bên này rồi, tôi uống hơi nhiều nên mới nhìn lộn thôi.

Sắc trời cũng đã tối, A Quý nhìn sang phòng mình rồi nói phải về nghỉ ngơi.

Bàn Tử thanh toán phí tin tức ba mươi đồng một ngàn chữ, chúng tôi chào anh ta rồi cũng vào phòng. Bàn Tử bực bội nói: “Đệch, chỉ nói vài ba câu mà thẳng rùa con này moi hết ba trăm đồng của tôi rồi, trí tuệ của nhân dân lao động đúng là vô biên.”

Tôi nói: “Ai bảo anh thích ra về giàu có, khoe của ở cái chỗ khi ho cò gáy này rõ là dở hơi, mẹ kiếp lại còn hôi hận, đúng là dở hơi trong những thằng dở hơi mà.”

Bàn Tử lảm bảm mấy câu, bảo tôi đạo đức giả, nguy quân tử, tôi cũng chẳng hơi đâu mà để ý. Người bình thường đến Quảng Tây đều khó ngủ, mấy đêm trước chúng tôi đều ngủ không ngon giấc, nhưng tối nay có men rượu, đầu óc mơ mơ màng màng, nhanh chóng thiếp đi, lại còn ngủ rất say, đến quá mười một giờ hôm sau mới dậy. Ăn xong bữa trưa A Quý làm, chúng tôi đi theo con gái anh ta đến địa chỉ mà tay họ Sở cho, chưa đầy mười phút đã tới nơi.

Đó là một ngôi nhà sàn cũ kỹ, tường đất màu vàng lợt ngói đen, chỉ có một tầng, trông nhỏ hơn những căn nhà sàn khác – mà hình như nhà cửa nơi đây đều cùng một kiểu dáng này – thoát nhìn như bỏ hoang, không hề bắt mắt, nằm lẫn vào những căn nhà khác trong thôn.

Con gái A Quý rất tò mò về mục đích đến đây, nên chúng tôi đành giả bộ chụp ảnh. Bàn Tử cho cô gái ít tiền đuổi khéo đi chỗ khác, thấy bốn bề vắng tanh, chúng tôi liền thử trèo vào.

Nhà sàn dựng trên sườn dốc, dựa lưng vào núi, cửa sổ đã hư hỏng hoàn toàn, cửa chính đóng kín như bưng, trên dán tranh môn thần đã phai màu, đẩy hai lần mà đến cái kẽ cửa cũng chẳng thềm hé ra.

“Có ấn tượng gì với căn nhà này không?” Tôi hỏi Muộn Du Bình.

Hắn chạm tay vào cột và cửa nhà, lắc đầu. Tôi thở dài, lúc này Bàn Tử đã mở được cửa sổ bên hông nhà, vẫy tay gọi bọn tôi: “Mau lên, lối này vào được.”

“Sao mà thành thực thế, mẹ kiếp có phải hỏi trước anh từng đi đào tường khoét vách rồi không?” Tôi mắng.

“Bàn gia đây là nhân vật cỡ nào, cái này tôi suy luận mà ra đó hiểu không? Trộm mộ với trộm cướp chỉ khác nhau có một chữ thôi.” Bàn Tử vừa nói vừa giục chúng tôi.

Chúng tôi để một người trông chừng rồi lén trèo vào từ đường cửa sổ, sau đó đóng kỹ lại. Vào trong rồi tìm lại đập thành thành, cảm thấy cực kỳ kích thích, đến cả quần cũng bị móc trúng, suýt nữa thì phơi mông ra, nghĩ bụng trộm của người sống còn căng thẳng hơn trộm của người chết.

Trong nhà hơi tối, có điều kết cấu rất đơn giản. Đầu tiên tôi thấy một gian phòng ăn lớn kèm bếp lửa như của nhà A Quý, trên tường treo rất nhiều công cụ, đều đã rỉ sét cả.

“Tiểu Ca, thật không ngờ cậu vốn là nông dân.” Bàn Tử vợ bừa lấy một cái cuốc: “Cày đồng đang buổi ban trưa, cậu là dân cày, tôi là ban trưa.” (*)

(*) Trích từ bài Mẫn nông của Lý Thân. Nguyên văn: “Sừ hoà nhật đương ngo/Hãn trích hoà hạ thổ/Thùy tri bàn trung xan/Lạp tạp giai tân khổ.” Bản dịch bài này chính là bài ca dao nổi tiếng: “Cày đồng đang buổi ban trưa/Mồ hôi thánh thót như mưa ruộng cày/Ai ơi bung bát cơm đầy/Đẻo thơm một hạt đắng cay muôn phần.”

Chúng tôi phớt lờ hẳn, thấy một bên có tường gỗ ngăn cách, đằng sau hẳn là gian phòng mà gã họ Sở nói mình đã tìm ra. Nhà sàn kiểu này chỉ có một gian phòng, chắc chắn không sai được.

Không có cửa, chỉ có một tấm màn cũ kỹ loang lổ bụi bặm. Muộn Du Bình cau mày nhìn quanh một vòng, dường như hơi do dự, nhưng chỉ vài giây sau đã vén màn đi vào. Tôi hơi căng thẳng, cái con người gần như lơ lửng trong hư không này rốt cuộc đã tìm được một điểm dừng chân thuộc về mình, vậy mà lại chẳng nhớ ra, không biết có phải ông trời đang đùa giỡn với hắn hay không. Nhưng chẳng còn thời gian ngẫm nghĩ, Bàn Tử đã đẩy tôi vào.

Vừa vào phòng, mùi ẩm mốc đã xộc đến, bên trong tối om, không nhìn rõ được gì. Tôi thấy Bàn Tử muốn đi mở cửa sổ, rồi lại phát hiện phòng

kín như bung.

Không ngờ đến tình huống này nên chẳng ai mang đèn pin, chúng tôi chỉ còn cách cột rèm lại để ánh sáng bên ngoài chiếu vào. Nương theo ánh sáng mờ mờ, có thể thấy gian phòng rất chật chội, sát tường kê một cái giá trống không. Chúng tôi thấy vài quyển sách và mấy cái hộp, mặt đất rơi đầy bùn, trừ mấy thứ này ra thì còn một tấm phản và một cái bàn gỗ, là loại bàn học sinh cũ kỹ. Bề mặt các đồ vật đều phủ một lớp bụi mỏng.

Không khí trên núi rất trong lành nên bụi bám không dày lắm, nếu là ở thành phố lớn thì chỉ e bụi ở đây có thể xúc đi trồng cây chứ chẳng đùa. Điều này cũng cho thấy nơi đây rất lâu không có ai vào.

“Đây là nhà anh à?” Tôi hơi giật mình, nhìn căn phòng này, cảm thấy bình thường quá, đây là nơi Muộn Du Bình ở ư? Loại người như hắn, đáng ra nhà cửa phải quái quái một tí mới đúng chứ?

Nhưng ngẫm lại thì tôi cũng không tưởng tượng ra được cụ thể là phải cô quái như thế nào, suy cho cùng hắn vẫn là một con người, mà người thì phải ngủ trên giường chứ chẳng lẽ trèo vào quan tài ngủ. Manh mối cũng không thể viết lên vách tường, mà hắn là nằm trong mấy món đồ bài trí này.

Chúng tôi bước vào trong, Bàn Tử đến gần cái giá, phát hiện nó căn bản là trống không, lầm bầm: “Chẳng ngờ cậu còn là một nông dân nghèo mạt rệp.”

Đồ đạc trong phòng tuy không nhiều, nhưng khá lộn xộn, nào sách nào hộp vứt bừa bãi, dễ chừng đã bị gã họ Sở lục lọi. Tôi tiện tay vớ đại một quyển sách lên, thấy nó ngấm nước, là một quyển sách đóng gáy bằng chỉ cũ lắm rồi, giở vài trang thì thấy bên trong đã hơi mốc. Trong lòng lấy làm lạ, tại sao lại có loại sách này?

Thứ duy nhất còn coi được là giường và bàn, nghĩ đến đây tôi lập tức lại gần cái bàn, tìm những tấm ảnh mà tay họ Sở nói. Tấm thủy tinh phủ trên mặt bàn bám đầy bụi, bên dưới có thể thấy loáng thoáng rất nhiều ảnh, xem ra gã không lừa tôi.

Chương 8: -1: Bí ẩn của bức ảnh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Ala Ju

Beta: Thanh Du

Chương ngắn không phải tại mình, chương ngắn là do tác giả

Bàn Tử nhéo tôi một cái, ra hiệu cho tôi nhìn Muộn Du Bình. Tôi quay đầu lại, thấy Muộn Bình vẫn lặng thinh, cẩn thận chạm vào từng cuốn sách, mà nhìn về mặt hắn thì hình như đang nghi ngờ điều gì đó.

“Anh đã nhớ ra chuyện gì chưa?” Lòng tôi thoáng động, liền hỏi.

Hắn phớt lờ tôi, mở miệng muốn nói lại ngừng, đôi mày nhíu càng thêm chặt.

Tôi trầm nghĩ, không lẽ đã có manh mối rồi? Nhưng không dám lên tiếng quấy rầy hắn, chỉ đành đứng sau lặng lẽ mà nhìn. Chỉ thấy hắn nghiêng đầu, dạo một vòng quanh phòng rồi nói: “Hình như có gì đó không ổn.”

“Không ổn chỗ nào?” Bàn Tử khó hiểu.

Hắn nhíu chặt đôi mày, dường như dốc hết tinh lực của mình mà nhớ lại: “Không ổn, căn phòng này cho tôi cảm giác bất thường.”

“Chẳng lẽ đây không phải phòng của anh?”

Hắn lắc đầu, bỗng dừng chuyển ánh mắt về phía cái giường, nhanh chóng ngồi xổm xuống nhòm vào gầm giường. Tôi cũng nằm bò ra nhìn, nhưng chỉ thấy dưới đó tối om om. Muộn Du Bình quay đầu lại, Bàn Tử hiểu ý, lập tức chuyển cho hắn cái bật lửa. Hắn thắp lửa lên, đưa xuống dưới gầm giường.

Dưới đó trống không, chỉ rớt những mạng nhện, nhưng hắn vẫn chưa từ bỏ ý định mà tiếp tục chui vào, bắt đầu lần mò khắp những khe hở trên sàn gỗ. Chợt thấy ngón tay hắn cong lại, móc một mảng sàn nhà lên. Muộn Du Bình khí lực kinh người, chỉ nghe một tiếng đứt gãy đinh tai, một mảnh sàn đã bị lôi lên. Rồi hắn quăng nó qua một bên, tiếp tục cạy sàn, động tác quả đúng là điên cuồng.

Tôi và Bàn Tử đều mệt mỏi rã rời, nhất thời không biết làm gì. Bàn Tử la lên: “Tiểu Ca, cho dù bất thường thì cũng không nên đập phá căn phòng này.” Nhưng vô ích, đến khi chúng tôi kịp phản ứng thì Muộn Du Bình đã đào ra một lỗ hổng lớn trên nền nhà. Bây giờ tôi mới tỉnh ngộ, chỉ thấy hắn thò tay vào trong động, ra sức lôi một cái rương sắt màu đen ra.

Đạch, thì ra là thế! Tôi bắt đầu hưng phấn, vội vàng xấp lại, chỉ thấy bên dưới sàn gỗ còn có một ngăn phụ, rõ ràng đã được thiết kế cực kỳ công phu. Thảm nghĩ hắn là đã tìm được điểm mấu chốt, tôi lập tức giúp Muộn Du Bình giữ chặt rồi kéo cái rương ra. Cái rương nặng muốn chết, kéo ra đến nơi mồ hôi đã đầm đìa lưng áo, Bàn Tử giúp chúng tôi nâng nó đặt lên giường.

“Mẹ kiếp đây là cái gì?” Bàn Tử hỏi. “Nặng quá, chẳng lẽ là ống heo của Tiểu Ca?”

“Làm gì có chuyện đó.” Tôi nói, thổi đi lớp bụi bám trên mặt, cẩn thận quan sát nó. Đây là một cái rương sắt đen khá lớn, rộng 1×0.5, thoạt nhìn có thể chứa được một người.(nghe đến câu mà mà lạnh sống lưng ó.ó) Mặt rương phủ kín hoa văn đã rỉ sét, niên đại có vẻ khá xa, trông như vật dụng trong nhà địa chủ thời trước, có thể là đồ cổ. Tôi nhìn ổ khóa xoay kiểu cổ bên trên, nghĩ bụng rương này hẳn là có từ thời Dân Quốc, dễ chừng là rương đựng quần áo của nhà giàu, hoặc là rương đựng trang phục của gánh hát.

Muộn Du Bình thở hắt hên hò ra, chúng tôi nhìn hắn hỏi: “Sao vậy?”

Hắn không đáp lời, ánh mắt trở nên mờ mịt, thần trí cũng mê muội đi.

Xem ra hắn chỉ nhớ được một đoạn ký ức rời rạc, cơ mà hắn đã nhớ ra chuyện này, chứng tỏ cái rương do hắn đích thân cất giấu, suy ra bên trong phải có thứ gì đó quan trọng, có khi còn chứa manh mối về thân thế của hắn. Chúng tôi đều phấn khởi, tôi bảo Bàn Tử: “Mau mở ra xem

nào.”

Bàn Tử lập tức bẻ khóa, ai ngờ còn chưa kịp động thủ thì Muộn Du Bình đã đưa tay đè lên nắp rương, la lớn: “Tuyệt đối không được mở.”

-----oOo-----

Chương 9: -1: Tài liệu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Tử Triệt

Beta: Thanh Du

Chúng tôi bị hấn dọa cho phát hoảng, chỉ thấy sắc mặt hấn tái nhợt cứ như đang cực kỳ căng thẳng.

“Sao vậy?” Tôi hỏi.

Hấn cau mày nhìn cái rương, rất lâu sau mới đáp: “Đừng mở nó ra, dự cảm của tôi... rất xấu.”

“Anh nhớ ra chuyện gì rồi? Anh nhớ không thể mở cái rương này ra?”

Muộn Du Bình gật đầu: “Tôi không biết, chỉ có dự cảm cực kỳ xấu. Mở cái rương này, nhất định sẽ gặp chuyện không hay.”

Nhìn sắc mặt hấn, tôi phát hiện ra hấn đang toát mồ hôi lạnh, cũng không khỏi đổ mồ hôi đầy lưng. Hấn mà còn căng thẳng đến mức này, trong rương rốt cuộc chứa thứ gì, chẳng lẽ là bom mìn? Lập tức bảo Bàn Tử thu cái tay đang cạy khóa về.

Bàn Tử nói: “Móa nó, Tiểu Ca cậu đừng dọa tôi chứ. Rốt cuộc cậu đã nhớ ra chuyện gì rồi?”

Muộn Du Bình day day trán, có phần khổ sở: “Tôi không biết diễn tả

cảm giác này ra sao.”

Bàn Tử tặc lưỡi: “Có khi nào cái rương này không mở theo cách thông thường, mà bên trong có cơ quan? Nếu chúng ta cứ mở nó ra như thường, không chừng sẽ có độc châm bắn ra hay nọc độc chảy ra?”

Tôi nghĩ bụng cũng có thể lắm, Muộn Du Bình hiểu biết khá sâu về cơ quan, cái rương sắt này có vẻ là thứ gì đó khá quan trọng đối với hắn, rất dễ bố trí cơ quan, mở ra rất nguy hiểm.

Lần này rầy rà to rồi đây, lòng tôi ngứa ngáy khó chịu, nhưng trong tình thế này tôi lại không thể cắn răng nói cứ đánh liều mở ra xem sao. Giờ đây trong đầu tôi chỉ nghĩ, nếu vừa rồi Bàn Tử nhanh tay một chút thì có thể đã ngăn được chuyện phiền toái này. Nhưng nghĩ lại, nếu vừa rồi Bàn Tử nhanh tay hơn một chút, không khéo đời chúng tôi sẽ chẳng còn cơ hội gặp thêm bất cứ chuyện phiền toái nào nữa.

Tôi bảo Bàn Tử giúp tôi cẩn thận khuân cái rương lên bàn rồi quan sát kỹ càng ổ khóa. Cái loại khóa xoay kiểu cổ này thật ra không phải khóa, mà là một dạng chốt bình thường, chỉ cần đẩy nhẹ một cái là mở ra. Với trình độ của chúng tôi, có nhìn đến mòn mắt cũng không thể thấy đằng sau ổ khóa xoay này có vấn đề gì chẳng.

“Thế bây giờ phải làm gì đây?” Bàn Tử cũng phiền muộn.

“Xem ra chỉ còn nước khuân cái của nợ này về rồi tìm vài cao thủ đến xem, sau đó tiếp tục tìm kiếm trong này xem còn chỗ nào đáng chú ý.” Tôi nói. Nhìn quanh bốn phía, giờ cũng chỉ còn cách này thôi.

Bàn Tử gõ gõ vào vỏ sắt: “Tiên sư nó chứ, thế phải chờ đến bao giờ mới được mở cái này ra, không chừng phải nửa năm mất. Hay chúng ta cứ dứt khoát tìm A Quý hỏi mượn con dao, cạy thẳng vào từ vỏ sắt?”

Tôi còn chưa kịp lắc đầu thì Muộn Du Bình đã lắc trước: “Không đúng, có lẽ vấn đề không phải ở cơ quan.” Nói rồi hắn vươn hai ngón tay thon dài đề lên ổ khóa xoay kia, hơi hơi nhúc nhích, “Không cảm nhận được cơ quan, khóa không có vấn đề.”

“Không phải cơ quan, thế sao không được mở?”

Muộn Du Bình lắc đầu. Tôi đăm chiêu nói: “Chẳng lẽ là do thứ bên trong cái rương này có vấn đề?”

Trong này có thể là gì? Chẳng lẽ bên trong là rắn độc? Bị nhốt chùng ấy năm, có mà thành rắn khô luôn rồi. Bàn Tử vẫn rất kiên trì, nói: Bằng không thì thế này, các cậu dẹp hết đi để Bàn gia đây tới, ông đây mạng cứng, không tin mình lại bị một cái rương xử đẹp.

“Tuyệt đối không thể, chưa nói đến vật sống, nhưng bên trong có thể là kịch độc gì đó, anh mở ra không chỉ liên lụy đến chúng tôi mà có khi còn ảnh hưởng đến mọi người trong thôn.”

Bàn Tử chửi thề, ngồi phịch xuống giường: “Cái gì cũng không được, thôi tống xù nó đến xưởng cơ khí nung chảy ra đi, chúng ta bắt tay nhau giấu nhem chuyện này.”

Tôi cảm thấy bầu không khí này có hơi buồn cười, lại có chút quý dị. Chúng tôi từ một vùng rất xa lặn lội đến đây, cũng đã mò đến tận nhà Muộn Du Bình và tìm ra manh mối quan trọng, nhưng lại vì cảm giác mơ mơ hồ hồ của Muộn Du Bình mà ngay cả cái rương chứa manh mối cũng không dám mở ra. Đúng là bực mình, nhưng mạo hiểm ở cái khâu này thì quả thực không đáng.

Tôi vỗ vỗ vai Bàn Tử, bảo hắn bình tĩnh đừng nóng, chi bằng lại gõ thử mặt sàn xem bên dưới có còn tường kép nữa không. Xem cái cách Muộn Du Bình phá tanh banh sàn nhà thì thấy tường kép này làm bằng ván gỗ đóng đinh, chứng tỏ anh ta không định lấy nó ra trong thời gian ngắn. Loại công trình chứa tường kép như thế này, dễ chùng còn có cái thứ hai thứ ba.

Thế nên chúng tôi bắt đầu sờ đông gõ tây, có điều căn nhà này lơ lửng trên không, gõ kiểu gì cũng cảm thấy bên dưới ván gỗ có thứ gì đó.

Nền nhà sàn không được lát theo kiểu công nghiệp, chỉ đơn giản là dùng những tấm ván gỗ dài bắc lên, khe hở giữa chúng rất lớn. Bàn Tử bèn quỳ rạp lên sàn nhà mà nhòm xuống. Bên dưới có một nửa là chuồng gà(nuôi gà kia :)))có thể nhìn thấy cả bùn đất.

Bàn Tử đúng là không sợ bẩn, quan sát cẩn thận từng li từng tí, toàn thân nhoe nhoét bùn nhưng cũng chẳng thu hoạch được gì, cứ như chỉ có

đúng một ngăn bí mật đó thôi.

Chúng tôi rà đi rà lại ba lần khắp mọi góc ngách trong ngoài, xác định không còn gì khả nghi nữa, Bàn Tử mới phủi quần áo, nói: “Thôi được rồi, cái cần tìm thì tìm không ra, cái cần mở cũng chẳng mở được, chúng ta mau khua khoắng vài món đồ rồi rút lui thôi, tránh cho đám A Quý nảy sinh nghi ngờ. Chui vào một căn nhà đổ nát chụp ảnh đâu có lâu đến thế.”

Tôi nghĩ cũng phải, định khuân cái rương kia đi, nhưng Bàn Tử đã ngăn lại: “Thứ này không thể để lộ được, giờ khuân nó ra ngoài, A Quý thấy chúng ta lúc đi tay không, lúc về lại khuân theo một món đồ to kên càng như thế, chỉ e khó mà giải thích cho xuôi. Nếu chuyện này đồn đãi ra ngoài, có khi còn đến tai Trần Bì A Tứ. Tôi thấy tốt nhất chúng ta nên nhét cái rương vào chỗ cũ, trước khi đi lựa một đêm thích hợp mà khuân nó ra là được.”

Bàn Tử suy nghĩ rất thấu đáo, tôi gật đầu, sau đó hẩn chui xuống gầm giường, đẩy cái rương kia vào trong hòm rồi lấy mấy tấm ván gỗ gác qua loa lên trên, giấu cái hòm đó đi.

Kế đó tôi thu dọn ảnh và tài liệu cho vào trong túi, chuẩn bị mang về xem lại cho kỹ, bỗng dung lại nghe tiếng gõ sàn nhà.

Tôi bảo Bàn Tử: “Đừng gõ nữa, không phải anh nói muốn đi sao?”

Bàn Tử đứng bên cạnh hút thuốc, giơ hai tay lên ra ý mình đâu có gõ. Tôi lại nhìn sang Muộn Du Bình, hẩn đang sắp xếp chính tề nào hộp nào sách lên giá, hiển nhiên cũng nghe thấy tiếng gõ, liền nhìn sang chúng tôi.

Ồ? Tôi hơi sững sốt, vậy là ai đang gõ sàn nhà?

Chúng tôi lẳng lặng nín thở, nghe lại thật kỹ, nhận ra tiếng “cộc cộc cộc” kia phát ra từ dưới gầm giường, rất khẽ mà cũng rất dồn dập.

Bàn Tử và tôi nhìn nhau, rồi hẩn dụi tắt điếu thuốc, thật cẩn thận cúi người nhòm xuống dưới gầm giường, tôi cũng ngồi xỏm xuống theo.

Dưới đó nhất định không có ai, cái này khỏi cần nói. Chúng tôi áp sát

sàn nhà, phát hiện nó không hề chấn động, vậy âm thanh này không phải tiếng gõ sàn, hơn nữa nghe hơi xa xăm, không cảm nhận được cụ thể là ở góc nào dưới sàn nhà.

Bàn Tử ra hiệu: Bên dưới mặt sàn.

Tôi gật đầu, thầm nghĩ: Chẳng lẽ có con chuột con gà nào chạy dưới gầm căn nhà sàn này? Rồi bỗng dưng tôi thấy đống ván gỗ phủ trên cái rương sắt khẽ nhúc nhích.

Cmn kì quái, tôi trợn mắt há mồm, chẳng lẽ cái rương sắt kia đang cử động?

-----oOo-----

Chương 10: -1: Con chuột

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Thanh Du

Suy nghĩ đầu tiên lóe lên trong đầu tôi, chính là có chuột.

Trong những thôn làng kiểu này, có chuột là chuyện hết sức bình thường. Một căn nhà gỗ bỏ hoang, quả đúng là thiên đường của loài chuột. Nhưng vừa rồi khi di chuyển đồ đạc tôi đâu phát hiện ra dấu vết của chuột, cho nên cảm thấy hơi bất ngờ, có thể nó bị tiếng gõ sàn nhà dọa cho kinh hãi nên mới chui ra. Chúng tôi gõ thử khắp nơi, chỉ có gầm giường là không đụng tới, nên nó mới trốn xuống đấy.

Tình huống này tôi thật không ngờ tới. Tôi không lo cái rương sắt kia bị cắn hỏng, nhưng nếu con chuột gặm lung tung, khiến ổ khóa xoay bật mở thì có thể sẽ gây nguy hiểm.

Tôi hơi lo lắng, lập tức bò lại gần cái ngăn bí mật kia, ra sức vỗ mạnh hai cái xuống sàn để dòn con chuột chạy ra.

Quả nhiên tôi vừa vỗ sàn nhà, bên kia giống như hoảng sợ, thoáng cái tiếng động đã to lên, nhưng không thấy chuột chạy ra từ đồng ván gỗ. Những con vật sống gần người đều hết sức tinh ranh, xem ra nó phán đoán ở vào tình thế này thì núp bên trong an toàn hơn là nhảy ra ngoài chạy trốn.

Tôi vốn không ưa chuột, hơn nữa chuột ở đây hẳn là chuột rừng, là giống chuột hung hãn hơn bình thường, có thể chủ động cắn người, nên nhất thời cũng không dám tùy tiện lật tấm ván gỗ này lên, mà chờ Bàn Tử đến xử lý.

Bàn Tử lúc ấy đang phớt lờ tôi, bao nhiêu uất ức nghẹn lại trong lòng trước kia giờ được dịp xả, liền khinh khỉnh nói: “Láo(*), cũng không thèm hỏi xem ông nội mi cảm tình con gì.” Hắn bảo tôi điều chỉnh vị trí, chặn hết các hướng mà con chuột kia có thể chạy, rồi cẩn thận nhấc một tấm ván gỗ lên, cúi người xuống, một tay khom lại như vuốt chim ưng.

(*) Nguyên văn là “Động thủ trên đầu thái tuế”: Thái Tuế là một thiên thể giả định, đi đến đâu sẽ hạ xuống đó một vật có dạng khối thịt, nếu động thổ ở nơi có khối thịt này sẽ kinh động đến Thái Tuế và gặp tai họa.

Tôi và hắn liếc nhìn nhau, ra hiệu sẵn sàng. Bàn Tử hít sâu một hơi, vận sức đẩy mạnh tấm ván gỗ rồi thò tay xuống, mới quơ được hai cái đã kích động ngã bổ chửng ra đằng sau, đập đầu vào ván giường, đau đến nỗi phải rụt ra ngay. Nhưng hắn khá là chuyên nghiệp, trước khi kêu đau còn kịp bảo tôi mau quơ thử coi!

Trong ngăn bí mật vang lên tiếng va chạm, tôi sợ con chuột giật mình sẽ cắn đứt ổ khóa xoay, cũng không nghĩ được nhiều, thò tay xuống quơ quào, tính dồn ép nó chạy ra, ai ngờ vừa quơ một cái đã tóm được vật gì lớn bằng miệng bát. Vật kia lập tức ngo ngoạy, khiến đầu tôi ong lên. Địch! Chẳng lẽ không phải chuột mà là rắn?

Thôi chết cha Bàn Tử rồi, đây chính là vùng nhiều rắn độc nhất ở Quảng Tây Trung Quốc! Vừa tính buông tay thì Bàn Tử nhào vào giúp, nhoáng cái đã tóm tay tôi mà nói: “Nắm chặt lấy, đừng buông!”

Mặt tôi tái xanh, cứ để mặc cho hắn cầm tay mình rồi ra sức kéo lên, lại còn nói: “Má nó, cũng coi như có thành quả, đợi lát nữa đưa cho A Quý

nấu ch... — Địch! Đây là cái quái gì?”

Bàn Tử giãy ra, tôi nhìn lại, thứ kéo ra từ ngăn bí mật kia không ngờ lại là một bàn tay người xám ngoét!

Tôi hét toáng lên, lập tức vung vẩy cho bàn tay kia rớt ra, thăm nghĩ cái quái gì vậy? Bàn tay đó nhanh chóng rụt vào hàm ngăn, túm lấy rương sắt bắt đầu kéo bằng lực rất mạnh, kéo hai lần không được thì bắt đầu bẻ ván gỗ xung quanh.

Tôi và Bàn Tử đều ngậy ra mà nhìn, phải mất rất lâu Bàn Tử mới phản ứng, la to: “Chết tiệt! Kéo rút củi đáy nồi! Là trộm!”

Tôi cũng bắt đầu phản ứng, có người bên dưới sàn muốn thó cái rương này. Bàn Tử lập tức nổi giận, quát to một tiếng, nhoáng cái đã ôm lấy rương sắt lôi ra khỏi ngăn bí mật. Lúc này tôi thấy ván gỗ ở một bên vách của ngăn bí mật đã bị bẻ gãy, bàn tay thò vào từ chính cái lỗ kia, mỗi tội miệng lỗ quá nhỏ, không thể kéo cái rương ra theo đường đó.

Cánh tay kia phát hiện rương đã bị khuân đi, lập tức rụt vào trong động. Bàn Tử đâu chịu để yên? Bèn nhảy qua chộp lấy cổ tay nó trong chớp nhoáng rồi bảo tôi giúp. Nhưng tôi còn chưa kịp làm gì thì bàn tay kia đã vùng ra rồi chui tọt vào trong động, sau đó chợt nghe một loạt tiếng va đụng vọng lên từ dưới sàn nhà, tên kia hiển nhiên đang bò như điên khỏi đây.

Bàn Tử vội lao ra, la lên với Muộn Du Bình: “Tiểu Ca, ra ngoài chặn nó lại!”

Ngẩng đầu nhìn lên, đã thấy Muộn Du Bình phá cửa sổ nhảy ra từ đời nào rồi. Bàn Tử nổi cơn hưng phấn, dặn dò tôi: “Tiểu Ngô, cậu ở lại canh chừng cái rương!” Nói đoạn cũng nhắc thân hình phì nhiêu mà lao ra ngoài, vừa chạy vừa kêu to: “Tiểu Ca, trái phải vậy đánh!”

Tôi kéo cái rương ra khỏi gầm giường, chỉ cảm thấy tim mình muốn vọt ra khỏi lồng ngực, mẹ kiếp chuyện gì đang xảy ra vậy? Cái tay kia rốt cuộc là của ai? Sao trông ghê thế? Đệt! Má nó dọa tôi sợ muốn chết!

Thở dốc cả buổi, chẳng biết có phải vì khí hậu nóng ẩm nơi này hay không mà tôi không sao hít thở cho bình thường được, liền kéo cái rương

vào một góc. Tôi nghe bên ngoài truyền đến tiếng la lớn của Bàn Tử: “Mẹ kiếp, người biến đâu mất rồi? Chui xuống đất à?” Giọng hấn ngày càng xa, rõ ràng là đang chạy.

Tôi hít mấy hơi thật sâu, định đi giúp bọn họ, chợt nghe dưới gầm giường lại phát ra tiếng ván gậy. Tôi ngậy ra một thoáng, ơ một tiếng, nhận ra có gì đó không ổn. Đệt! Chẳng lẽ tên kia còn chưa đi? Đây là kế điệu hổ ly sơn?

Vội cúi đầu ngó xuống gầm giường, chỉ thấy từ miệng hầm ngầm kia chui ra một người, đang bò về phía tôi.

Dự báo kỳ sau: Lơ là một phát, tan nát đời trai :3 Đùa thôi mình cũng chưa đọc đến đâu =))

-----oOo-----

Chương 11: -1: Chạm trán

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Nguyễn Nam

Beta: Thanh Du

Phản ứng đầu tiên của tôi chính là chuồn, vội vàng ôm cái rương lên rồi tính đường chạy ra. Nhưng cái rương quá nặng, một mình tôi không sao nâng nổi, mới gắng gượng đẩy được vài cái chân tay đã luống cuống, đầu óc căng thẳng. mà chẳng hiểu sao cái rương vẫn nằm ì dưới sàn không thềm nhúc nhích.

Ngoảnh lại nhìn, người kia đã bò ra khỏi gầm giường, toàn thân lấm lem, giống như Văn Cẩm chui ra từ vũng bùn.

Tôi chợt nhận ra, đây không phải bánh tồng mà là người! Tôi việc gì phải sợ? Nhớ ra ban nãy Bàn Tử có nghịch cái cuốc, tôi lập tức chạy ra lấy rồi quay vào.

Lúc quay lại, đã thấy tên kia ôm cái rương sắt loạng choạng lao về phía tôi. Tôi vung cước đánh, hấn khom lưng rồi trở người một cái là thoát, còn huých khuỷu tay vào lưng rồi. Tôi đau nhói, suýt nữa đã ngã nhào ra đất. Hấn cũng không thèm quay đầu lại nhìn mà chạy thẳng ra cửa.

Tuy tôi không thích ẩu đả, nhưng trong thâm tâm cũng là một người khá cố chấp, lại mang dòng máu thổ phu tử, nên phút chốc đã nổi trận lôi đình, nhặt cước lên đuổi theo.

Ra khỏi cửa, quang cảnh trước mắt sáng sủa hẳn lên, thấy ngay Bàn Tử đang ngồi xồm một bên góc nghiêng găm căn nhà sàn. Tên kia rất khỏe, ôm rương sắt lão đảo, tính chạy vòng ra sau lưng hấn.

Tôi la lên với Bàn Tử: “Chặn nó lại!”

Bàn Tử còn chưa hiểu có chuyện gì xảy ra, mới quay sang nhìn tôi. Tôi lại quát: “Cái rương bị cướp đi rồi!”

Bàn Tử cũng coi như phản ứng nhanh, nháy mắt đã đưa tay ra, vừa hay túm được áo tên kia.

Cái rương quá nặng, tên kia lập tức mất thăng bằng, ngã lăn xuống đất, cái rương văng ra. Hấn đứng lên tính giật lại, nhưng Bàn Tử nào phải tôi, sao có thể để hấn dễ dàng được như ý? Lại bồi thêm một cú Thái Sơn áp đỉnh nữa khiến hấn té lăn quay.

Lúc này tôi đã lao đến gần cái rương, ôm gọn lấy nó.

Đây là một sai lầm cực kỳ nghiêm trọng, vào lúc này lẽ ra tôi nên giúp Bàn Tử khống chế tên kia mới đúng, vì bắt được hấn rồi thì cái rương đương nhiên sẽ an toàn. Nhưng chuyện xảy ra quá nhanh, tôi không kịp suy tính rõ ràng. Hậu quả là Bàn Tử không ngăn nổi hấn, hấn thấy không còn hy vọng đoạt lại cái rương, liền lộn nhào một vòng rồi đứng lên bỏ chạy.

Bàn Tử quát: “Đứng lại!” rồi đuổi theo ngay, tôi cũng lập tức nổi gót. Nhưng lại phát hiện ra tên kia chạy cực nhanh, lao vào thôn, nhoáng cái đã mất dạng. Nhà cửa trong thôn đan xen phức tạp, nối với nhau bằng những con hẻm lát đá xanh, nếu không phải dân bản địa thì rất dễ lạc

đường, căn bản không xác định nổi hẳn chạy theo hướng nào.

Bàn Tử thở dốc, không hiểu sao lại có người từ trong nhà phi ra, mới hỏi tôi đã xảy ra chuyện gì? Tôi thuật lại mọi việc, hẳn mới chửi âm lên, hồi hận đã không đuổi kịp.

Nhìn theo hướng tên kia biến mất, tôi chỉ cảm thấy khó hiểu. Kẻ kia rốt cuộc là ai? Vì sao lại đột ngột xuất hiện, muốn cướp cái rương sắt? Chúng tôi bây giờ không đối địch với ai, đến đây cũng chẳng mấy người biết! Lẽ nào chỉ là tên trộm vặt bình thường? Nhưng nếu là vậy thì thủ pháp của tên trộm vặt này cũng quá mới mẻ.

Trong khi Bàn Tử vẫn hùng hổ chửi bới thì Muộn Du Bình đã chạy tới. Vừa rồi hẳn bị Bàn Tử phân công núp vào một góc, chứ nếu hẳn có ở đây, tôi dám cá tên kia chạy không thoát.

Khi quay về phòng, cái rương sắt kia vẫn nằm trong vũng bùn, dính một mảng bùn lớn. Bàn Tử nói: “May nhờ ông trời phù hộ, cái rương vẫn chưa mở, bằng không thì chẳng đoán được sẽ còn chuyện gì xảy ra.”

Tôi đáp:” Xem ra bây giờ không thể đặt vật này vào chỗ cũ, tôi thấy hay là mang về nhà A Quý, cho anh ta ít tiền là tự khắc biết mình phải làm gì thôi.”

Bàn Tử gật đầu đồng ý: “Dù có câu nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, nhưng khuân nó theo vẫn chắc ăn hơn.” Không chờ ai phản đối đã đi khuân cái rương. Nhưng vừa đặt tay vào một khe hở trên cái rương để nhấc lên thì nghe một tiếng “cách”, ổ khóa xoay đã rời ra khỏi rương.

Cái rương rơi xuống đất, lộn nhào, vật bên trong nhoáng cái đã lăn ra.

-----oOo-----

Chương 1: -2: Khởi nguồn

Nguồn: EbookTruyen.VN

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Âm sơn cổ lâu

Editor: Nguyễn Nam

Beta: Thanh Du

Note: Thực ra từ chương này trở đi mới bước vào phần Âm sơn cổ lâu, 11 chương trước chỉ là khúc đệm ~

Để giúp Muộn Du Bình tìm lại ký ức đã mất, chúng tôi đến Ba Nãi nằm ở vùng trung tâm của Thập Vạn Đại Sơn, nơi được mệnh danh là Siberia của Quảng Tây.

Tôi vốn cho rằng tình huống mất trí nhớ và đi tìm lại trí nhớ đã mất này rất khó xảy ra trên thực tế, nên ban đầu vẫn cảm thấy có gì đó khác thường. Quá khứ của người khác có lẽ không có gì hấp dẫn, nhưng câu chuyện đằng sau Muộn Du Bình chắc chắn không giống vậy, việc này giống như đọc một cuốn tiểu thuyết huyền bí mà bản thân bạn cũng bước vào trong đó, lòng vừa thấp thỏm lại vừa hưng phấn.

Muộn Du Bình vẫn trầm lặng ít nói như xưa, người như hấn liệu có mang chút tâm tính nào của người bình thường hay không thì tôi không dám chắc, nhưng chí ít sự kiên trì mà hấn biểu lộ ra đã đủ khiến tôi bội phục. Tôi cũng hơi do dự, giúp hấn đi tìm quá khứ đồng nghĩa với việc kéo hấn từ cuộc sống bình yên này trở về với hiện thực, đây rốt cuộc là chuyện tốt hay xấu?

Quá trình vào núi không nhắc lại nữa, chúng tôi dựa theo manh mối gã họ Sở cung cấp, tìm được căn nhà sàn mà Muộn Du Bình ở trước đây, hơn nữa còn phát hiện ra một cái rương sắt nằm trong ngăn bí mật dưới gầm giường cũ nát. Sau đó xảy ra một loạt sự kiện, có kẻ đứng dưới gầm nhà muốn kéo cái rương đi, may mà chúng tôi phát hiện kịp thời. Nhưng gã kia rõ ràng là rất thông thạo đường xá trong thôn, trốn vào một con hẻm rồi hoàn toàn mất dạng.

Trong khi chúng tôi còn đang ngỡ ngác chưa hiểu chuyện gì vừa xảy ra thì ổ khóa của cái rương cũ nát Bàn Tử đang ôm đã gãy rời, nháy mắt cái rương liền lộn nhào xuống đất.

Chuyện xảy ra quá nhanh, ba người căn bản chưa kịp phản ứng thì cái rương đã rơi xuống đất, nắp bật tung, một vật to cỡ nắm tay từ bên trong rớt ra, lăn lóc dưới chân Bàn Tử.

Trước kia Muộn Du Bình từng nói hắn có chút ấn tượng mơ hồ với cái rương này, trong rương có thể là thứ gì đó cực kỳ nguy hiểm, bảo chúng tôi tuyệt đối không được mở ra. Do vậy vừa thấy nó rơi xuống, tôi đã giơ tay cúi người, làm tư thế phòng thủ.

Bàn Tử không có thời gian phản ứng, chỉ kịp rụt cổ lại, hai người chúng tôi nhoáng cái đã đứng im không dám nhúc nhích.

Tôi cứ đinh ninh sẽ có một vụ nổ lớn, lúc này cũng không có nhiều thời gian cân nhắc, tất cả đều là phản xạ tự nhiên. Nhưng nghiên rãng rụt cổ suốt mấy giây vẫn chẳng thấy gì, không cháy nổ, cũng không có ám khí bay ra.

Tôi thận trọng mở mắt nhìn xuống chân Bàn Tử, vật rơi ra ngoài trông giống một khối gỗ xù xì, tôi chưa thấy bao giờ nhưng hình như không phải vật nguy hiểm. Bàn Tử từ từ thả lỏng, tiến lên vài bước, tôi cũng chậm chậm buông tay, lòng đầy hoài nghi, chẳng lẽ Muộn Du Bình nhớ lộn? Hay là để lâu quá, thứ nguy hiểm cũng hết hạn sử dụng luôn rồi?

Nhìn sang Muộn Du Bình, hắn không có biểu cảm gì đặc biệt, nhưng rõ ràng cũng đang hoảng sợ.

Giống như một quả pháo tịt ngòi, chẳng ai dám bước lên xem trước. Chúng tôi giằng co mất một lúc, Bàn Tử vừa rời còn quả quyết số mình sống dai mới nhích lại gần, tôi cũng nổi gót hắn. Vật rơi ra từ rương trông hơi giống một cái hồ lô lớn bằng cốc miệng loe (1), bề ngoài lại xù xì như có mụn nhọt, nhìn giống da cóc gẻ, không dễ chịu chút nào. Nhìn kỹ có thể thấy trong đám mụn nhọt trên cái “hồ lô” xấu xí này thấp thoáng những vệt sáng của kim loại, hình như là sắt.

Bàn Tử định thò tay ra nhấc lên thì Muộn Du Bình ngăn lại, hắn hái một

cái lá bí ngô bên cạnh lót tay rồi mới cầm “hồ lô sắt” lên.

Nhìn cảm giác của hấn khi cầm nó lên thì đúng là sắt thật, hơn nữa cũng không nhẹ. Đồng mụn cóc kia trông như bị acid mạnh ăn mòn, hoặc là khi đúc bị lẫn vào nhiều bọt khí, còn mấy cái đốm đỏ vàng vàng là vết rỉ sét, vật này chính là một cục sắt hình hồ lô. Bề mặt nó có vài hoa văn cổ đại, tuy đã mờ đến độ nhìn không rõ nữa, nhưng có thể mơ hồ nhận ra đây đúng là một món đồ cổ.

Bàn Tử bực mình nói: “Cái quái gì thế này? Trông như đạn pháo, chẳng lẽ lại là lựu đạn thời cổ?”

Tôi lắc đầu ngay: “Đừng có đoán mò, anh thích chôn lựu đạn xuống gầm giường lắm hay sao?”

Vào thời Minh, hỏa khí đã phát triển cực thịnh, “Chấn Thiên Lô” và “Quốc Tính Bình” đều có lực sát thương rất lớn. Mấy món này cũng từng qua tay tôi vài lần, nhưng đều đã rút ruột – nói cách khác là không còn thuốc nổ nữa (vì không ai được phép mua bán đồ thật, vậy khác nào buôn súng đạn). Mấy thứ này mới đầu mắc vào lưới đánh cá ngoài biển của ngư dân Phúc Kiến, sau được dân buôn đồ cổ đổi bằng vật dụng sinh hoạt. Nhưng cái món đồ sắt xù xì này trông không giống hàng từ biển, nên chắc là không phải. Hơn nữa hấn dám chôn thứ này dưới gầm giường, lỡ gặp hôm trời hanh khô nó phát nổ thì sao? Muộn Du Bình tuyệt đối sẽ không làm chuyện thiếu đầu óc như vậy.

Muộn Du Bình lắc lắc vài cái, lắng nghe, rồi lắc đầu. Tôi hỏi hấn cảm giác nguy hiểm vừa rồi giờ đã hết chưa? Hấn không đáp, nhưng thần sắc đã thay đổi, nhìn cái hồ lô sắt kia một lát rồi nói: “Lớp sắt này chẳng qua chỉ là vỏ bọc, đồ thật ở bên trong.”

Tôi sững sốt: “Làm sao anh biết?”

Muộn Du Bình đáp: “Vì nó quá nhẹ.”

Bàn Tử kinh ngạc: “Con mẹ nó cậu có thể ước lượng được hả?”

Chuyện này cũng không lạ, những người hay tiếp xúc với đồ cổ đều phải luyện được tay nghề này. Hơn nữa ai đã từng ước lượng sắt tinh khiết hay từng làm khuôn đúc đều biết trọng lượng một khối sắt chênh lệch rất

lớn so với tưởng tượng của người bình thường, sức người bình thường không thể dùng hai ngón tay kẹp một khối sắt lớn cỡ cái hộp bút lên được.

Tôi bảo Bàn Tử: “Với cái kiến thức cơ bản nửa vời của anh dĩ nhiên là không rành rồi, loại công phu thượng đẳng này chúng tôi phải luyện cỡ mấy đời mới được.”

Bàn Tử xì một tiếng khinh khỉnh: “Bàn gia ta đâu rảnh rồi mà luyện cái món đó, mua cái cân điện tử thì đáng mấy đồng.”

Tôi cũng làm bộ khinh thường rồi lại hỏi Muộn Du Bình: Anh có ấn tượng hay là manh mối gì về thứ nằm trong lớp sắt này không?”

Muộn Du Bình lắc đầu, Bàn Tử liền nói: “Trước kia có một loại vàng bọc sắt, trong khi vận chuyển vàng được bao vỏ sắt bên ngoài nên không ai thấy. Có điều lớp vỏ sắt này trông như được đúc lên, hơn nữa còn quá nhẹ, bên trong chắc chắn không phải vàng.”

Tôi chưa từng nghe nói đến “vàng bọc sắt”, chỉ biết có một giống ngao Tạng tên là Thiết Bao Kim, ông nội tôi từng nuôi một con, do không thích nghi được với khí hậu nên không nuôi nổi, về sau nó bị con bò trong thôn đá chết. Không biết Bàn Tử nói vậy là khoác lác hay hẳn đã gặp thật rồi.

Điềm thu hút sự chú ý của tôi chính là những hoa văn mờ mờ bên trên, đã có hoa văn thì chí ít nó cũng có tác dụng trang trí.

“Hay nó là một linh kiện cơ khí?” Bàn Tử nói tiếp “Ví như chân lưu hương bằng sắt, hay là mấy cái đồ trang trí gắn trên bánh xe hồi trước ấy.”

Tôi nghĩ cũng có thể. Hiểu biết của tôi về đồ sắt không sâu, vì sắt dễ gỉ, rất khó bảo quản trong cỗ mộ nên độ phổ biến thua xa đồ đồng và đồ sứ. Và lại giá trị của đồ sắt thường không cao, cho nên dân chơi đồ cổ chẳng mấy ai hiểu rõ, tôi thực sự không có manh mối gì.

Nhưng nếu đã là đồ cổ thì phải có gốc tích, hẳn là liên quan đến những việc hẳn đã trải qua trong thôn này.

Tôi nhớ lại giả thiết của Bàn Tử hôm trước, nảy ra một suy đoán. Hẳn nói gần núi Dương Giác có thể có một ngôi mộ cổ, chuyện hẳn là thế này: Có thể Muộn Du Bình cũng là thành viên trong đội khảo cổ của Văn Cẩm năm đó, cái hồ lô này có thể là một món đồ bọn họ lấy ra từ cổ mộ, nhưng vì lý do nào đấy, Tiểu Ca đã giấu nó đi. Cái món đồ chơi này chắc là từ cổ mộ kia mà ra, nếu không rất khó lý giải nguồn gốc của nó.

Bàn Tử cau mày ú: “Tôi cũng đoán thế, vậy năm đó Tiểu Ca giấu nó đi chắc là để đề phòng điều gì đó, tình hình lúc ấy chắc là rất phức tạp.”

Có đề phòng thì ắt có kẻ địch, điều này cho thấy chuyện xảy ra với đội khảo cổ e rằng không đơn giản như lời A Quý nói.

Ba người im lặng giây lát, tôi cảm thấy vừa vui vẻ lại vừa buồn bực. Vui vì ở đây tìm được nhiều thông tin hơn tôi tưởng, bực vì những tin tức này chỉ luẩn quẩn xung quanh “một sự kiện” rất chung chung, chứ không chạm được vào tình tiết cụ thể.

Văn Cẩm đã từng ở đây, A Quý trong hình mới lên bảy lên tám, mà đến giờ cũng ngoài tứ tuần rồi, tức là chuyện đã xảy ra từ hai mươi đến ba mươi năm. Trong khoảng thời gian này vừa hay xảy ra sự kiện Tây Sa, vậy thời điểm Văn Cẩm xuất hiện ở đây hẳn là không bao lâu trước sự cố Tây Sa – họ rời khỏi đây rồi mới đến Tây Sa. Tôi thấy trong hình không còn ai nữa, nên cũng không rõ cô ấy đến đây cùng nhóm đi Tây Sa, hay là cùng một nhóm khác.

Muộn Du Bình bị người Việt Nam trói lại làm mồi là vào khoảng năm sáu năm trước, vậy khoảng thời gian mười lăm năm ở giữa hẳn đã làm gì? Tôi thấy chuyện này rất có vấn đề, với thân thủ của hẳn thì mấy người Việt Nam kia chắc chắn không phải đối thủ, cho dù đối phương có súng đi chăng nữa thì hẳn muốn thoát thân cũng không thành vấn đề, vì sao lại bị trói gô như heo? Không lẽ cuộc gặp gỡ với Trần Bì A Tú là do hẳn sắp đặt trước? Tất cả đều là nghi vấn.

“Cái tên cướp đồ của chúng ta ban nãy liệu có liên quan đến chuyện này không nhỉ?” Bàn Tử hỏi.

Tôi muốn tra từ hướng này, bèn hỏi: “Hai anh có nhìn rõ tên đó không?”

“Chịu, tên kia chạy còn nhanh hơn thỏ, loáng cái đã mất dạng, chỉ thấy

gã xấu xấu bần bần, dáng người xấp xỉ cậu.”

Tôi thầm nghĩ, tên kia là ai mới được chứ? Chúng tôi đến đây căn bản không gây chú ý, hẳn đơn giản chỉ là một tên trộm vặt bám đuôi chúng tôi hay là người trong cuộc? Chuyện này nằm ngoài dự liệu của tôi, có cảm giác dây dưa không rõ, nếu hẳn có liên quan đến chuyện này thì chúng tôi gay go lớn rồi, ban đêm phải đóng chặt cửa mới dám ngủ mất.

“Để lát nữa chúng ta hỏi A Quý xem, tên kia trông như thằng điên, không chừng A Quý biết.” Bàn Tử nói: “Giờ biết làm sao đây? Chúng ta có lấy cái hồ lô sắt này về cũng chả biết làm gì, hay tìm một thợ rèn xem xem có thể nung chảy phần nào không.”

Tôi nói khỏi cần làm vậy, trí tuệ của nhân dân lao động là vô biên, tôi biết một cách xử lý món đồ này, đó là dùng acid sulfuric nhỏ lên để mài mòn dần lớp vỏ sắt của nó. Anh nhìn những vết rỗ trên hồ lô mà xem, không chừng đã có người từng làm vậy, nhưng vì lý do nào đấy mà chưa xong đã ngừng.

Có khi người làm việc này chính là Muộn Du Bình cũng nên. Tôi còn có cảm giác, sự cảnh giác của hắn đối với vật này có thể là do trong lúc dùng acid sulfuric hòa tan lớp vỏ sắt, hắn bỗng dưng phát hiện ra dấu hiệu gì đó nguy hiểm, dấu hiệu này để lại ấn tượng sâu sắc trong tâm trí, khiến hắn phải phải ngừng lại ngay lập tức. Bây giờ tuy hắn đã quên tuốt luốt, nhưng ấn tượng ấy vẫn lưu lại trong đầu, làm hắn cảm thấy bất an.

Đương nhiên đây chỉ là phỏng đoán, nhưng tôi cảm thấy rất có khả năng này.

Bàn Tử gật đầu: “Vậy thì dễ rồi, ta cứ đến hiệu bán phân hóa học lấy một ít là được.”

Tôi thầm nghĩ tốt nhất không nên tùy tiện mang cái món đồ chơi kia đi, đợi lát nữa dẫn A Quý đến đây cân nhắc cho cẩn thận, rồi để Muộn Du Bình xem xét tỉ mỉ cái đã.

Muộn Du Bình lại bỏ hồ lô sắt vào trong rương, đập nắp vào. Bàn Tử khuôn nó lên: “Được rồi, hôm nay coi như cũng có thu hoạch, từ giờ chúng ta phải mang cái món đồ chơi này theo bên mình. Các cậu mau vào trong khuia khăng nốt đi, lát nữa khuê nữ kia sẽ quay về đấy, nhớ

canh thời gian cho khóp.”

Tôi nhớ ra mấy tấm ảnh gã họ Sở nhắc đến mình còn chưa xem, đây mới là việc chính, liền đứng dậy bước ra gần cửa sổ.

Vừa đứng lên, còn chưa đi nổi hai bước, tôi bỗng cảm thấy có gì đó bất thường. Quay đầu nhìn lại thì sững sốt, tôi thấy trên sườn dốc phía trên căn nhà sàn không biết từ bao giờ đã đứng lố nhố mấy thôn dân, đang nhìn chúng tôi bằng sắc mặt âm trầm.

(1) Nguyên văn 广口杯, trông như thế này:

url

-----oOo-----

Chương 2: -2: Thôn làng kỳ lạ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Biền

Beta: Thanh Du

Muộn Du Bình kéo tôi lại, trái tim tôi đập thình thình, suy nghĩ đầu tiên lóe lên là: bọn họ đã đứng ở đây từ hồi nào?

Chúng tôi vốn là dân thành phố, đã quen nhìn mọi thứ ngang tầm mắt, khi đến những nơi thế này thì thường không có phản xạ nhìn lên đỉnh núi, cho nên lúc vừa đến đây, tôi hoàn toàn không nhớ trên sườn núi có người hay không. Nếu bọn họ đã ở trên đó từ đầu, vậy thì lúc chúng tôi tiến vào nhà sàn chắc chắn đã bị phát hiện, giả thiết này không ổn cho lắm.

Hơn nữa nhìn vẻ mặt của mấy người đó chẳng thấy tốt lành gì, ánh mắt

đem đến cảm giác lạnh lẽo.

Tôi hơi luống cuống, nhất thời cũng đứng yên, đối diện với bọn họ, phát hiện ra mấy người này đều trong khoảng bốn mươi đến năm mươi. Người miền núi sinh sống vất vả nên thường già sớm, vậy nên tuổi thực của họ có thể thấp hơn một chút.

Bọn họ cũng không hề nhúc nhích, chỉ nhìn chúng tôi chằm chằm.

Trước kia từng bị tây chay ở quê nhà, cũng đã trải qua hoàn cảnh này, tôi dám chắc thái độ này cho thấy sự cảnh giác và nghi ngờ cao độ của họ với chúng tôi, xem ra hồi nãy chúng tôi leo ra ngoài đã bị nhìn thấy thật rồi.

Ở trong thôn tuyệt đối không thể đắc tội với dân bản xứ, bằng không hậu quả khó lường, nhẹ thì bị đuổi đi, nặng có thể bị gô cổ tống vào đồn công an. Lý lịch của tôi với Bàn Tử cũng chẳng sạch sẽ gì cho cam, đã vào đó thì khó tránh khỏi chuyện bé xé ra to.

Giờ mà tiếp tục đi vào thì đúng là muốn ăn đòn, Bàn Tử ở đằng sau búng tay mấy cái, ra hiệu cho chúng tôi mau đi, đừng có đứng đầu mắt với họ nữa. Làm thế khác nào khiêu khích, chọc cho người ta nổi khùng lên mà nhào xuống tận cho đâu.

Vốn đang đi chôm chia, trong thâm tâm vẫn hơi chột dạ, lúc này tim đập càng thêm mạnh, thoáng chốc đã trở nên căng thẳng, cảm giác như có một luồng áp lực từ trên núi ép xuống, làm tôi muốn biến khỏi đây ngay. Nhưng nhìn lại căn nhà sàn kia, tôi lại cảm thấy mình không thể đi, một thứ tưởng chừng trở tay là lấy được lại không thể nào chạm đến, cứ như khi đọc tiểu thuyết, những lúc tưởng chừng bí ắp sắp được vạch trần mà tác giả lại cứ thích vòng vo Tam Quốc. Đứng ngẩn ra giây lát, Bàn Tử liền túm lấy tôi, vừa thì thào: “Đến tối mình quay lại, chỉ chậm vài giờ chứ mấy.”, vừa kéo tôi đi.

Ba đưa căng người ra, cố gắng bỏ đi một cách tự nhiên. Vào đến thôn rồi, đi được một quãng xa rồi quay đầu lại, thấy những thôn dân kia không bám theo mới thở phào nhẹ nhõm.

Tình cảnh này hơi cái lần tôi với lão Dương chui vào vườn nhà người ta hái trộm cam hồi nhỏ, trộm xong chui ra đụng ngay chủ vườn, lúc đó

trong túi cả hai đầy cam nên sợ hết vía, đành phải giả vờ vô tình đi ngang qua, cái cảm giác hồi hộp đó khiến đôi chân cũng không chịu nghe lời mình nữa. Bây giờ tất nhiên không giống hồi nhỏ, nhưng cảm giác cũng không hề dễ chịu, lại còn hơi buồn cười.

Dựa theo trí nhớ, chúng tôi đi dọc theo mấy con đường quanh co trở về nhà A Quý. Anh ta không ở nhà, chỉ có cô con gái lớn đang quét dọn, thấy chúng tôi liền hỏi sao các anh quay về sớm thế, tôi bảo trời nóng quá chịu không nổi.

Bàn Tử lập tức trở về phòng, giấu cái rương sắt xuống gầm giường, lúc này chúng tôi mới yên tâm. Bàn Tử ra ngoài tìm nước uống, còn tôi vẫn không quên nỗi mấy tấm ảnh mình còn chưa được xem, cảm thấy toàn thân nóng ran, tâm trạng không yên.

Đầu óc Bàn Tử nhanh nhạy hơn tôi, hỏi ngay con gái A Quý xem con đường mòn sau lưng nhà sàn dẫn đi đâu, bình thường có nhiều người qua lại không? Cô gái trả lời là dẫn vào trong nương, giờ đang vào hè, đúng vụ dưa hấu chín nên người ta thường lên núi hái dưa. Còn căn nhà sàn kia đã ở đó từ lâu rồi, nghe đâu trước kia từng có một bà lão ở đó.

Tôi ngó sang Muộn Du Bình, thầm hỏi “bà lão”? Không lẽ trước kia Muộn Du Bình chung sống với một bà lão? Vậy mười lăm năm còn trống đó không chừng hẳn bị giam ở đây làm nô lệ tình dục, thật là thảm quá xá.

Câm nín trước sự biến thái đội lột thiên chân của Tà = __ =

Tôi không biết mấy cái suy nghĩ bậy bạ trong đầu từ đâu mà đến, có thể do dọc đường đi nghe Bàn Tử kể nhiều chuyện cười tục tĩu quá chăng.

Nhưng cái “trước kia” mà con gái A Quý nói không rõ là bao lâu, có khi là trước khi Muộn Du Bình đến, hoặc cũng có thể là sau khi hắn rời đi.

Bàn Tử liền bảo tôi, cậu đã nghe chưa, phải bình tĩnh, ở đây không giống như vùng hoang sơn dã lĩnh mà muốn làm gì cũng được. Chi bằng chúng ta cứ chờ thêm một chút đến tối, còn hơn là đi làm chuyện liều lĩnh.

Tôi bảo mình không chờ được, cơm trưa xong tôi sẽ đi thăm thú xung quanh một lượt, hẳn nói tùy tôi.

Nói tóm lại, cơm trưa xong tôi và Muộn Du Bình quay lại gian nhà sàn kia, phát hiện dưới gốc đại thụ trước cửa có mấy lão già đang ngồi hóng mát.

Truyện với đời khác nhau ở chỗ, trong truyện bạn có thể đẩy nhanh tiết tấu vào những thời điểm máu chốt, mà ngoài đời thì cmn toàn là chuyện ngoài ý muốn. Tôi ngồi dưới một gốc cây gần đó chờ mấy lão kia lượn đi, phơi nắng muốn nổ não mà mấy lão ngược lại càng tám càng hăng say.

Thật khó diễn tả cảm giác lo âu bức bối trong lòng tôi lúc này, nhưng tôi lại không muốn quay về cho Bàn Tử cười nhạo, đành thấp thỏm không yên ngồi chờ mấy tiếng đồng hồ. Sau đó Bàn Tử đến tìm chúng tôi, hẳn thấy hai đứa đi mãi không về, còn tưởng chúng tôi bị bắt.

Lúc này tôi đã dần dần *lãnh tĩn* lại, hay phải nói là *hiệt tĩn* mới đúng, vì mặt trời sáng chói trên cao đã dần dần hâm bầu không khí thành nóng ảm. Chúng tôi có quạt phành phạch cũng vô ích, đều bị hấp cho mềm người, nóng đến lả đi. Muộn Du Bình thực sự khiến tôi bội phục, dù nóng cỡ nào hẳn vẫn ngồi yên bất động, không nhìn ra chút bức bối nào, nhưng toàn thân hẳn cũng ướt đẫm mồ hôi. Thì ra khốc ca lạnh lùng như núi băng cũng phải đầu hàng trước ánh nắng chói chang của Quảng Tây.

Bàn Tử chế giễu tôi một hồi, tôi cũng chẳng còn hơi sức đâu mà đốp lại. Hẳn ở Bắc Kinh đã lâu, không sao chịu được thời tiết nóng ảm nơi này nên lại càng khó chịu, liền bảo chúng tôi: “Mợ nó đừng chờ nữa, chúng ta ra ngoài đi dạo tìm con suối mà ngâm mình, bằng không người tôi thiêu lên mất.”

Đi vòng ra ngoài thôn có một khe núi, trên đường đến đây chúng tôi đã đi ngang qua, tuy không rộng nhưng nước chảy rất xiết, lúc nhìn thấy đã nghĩ đó hẳn là một nơi nghỉ mát tuyệt vời, mỗi tội không biết từ trong này phải đi đường nào để ra đó.

Tôi cũng chịu hết nổi rồi, vừa nghe đã thấy chí lý, cả ba liền đứng dậy cùng đi, dọc đường hỏi thăm mấy thôn dân. Được họ chỉ đường, Bàn Tử bẻ một tàu lá chuối tây che đầu, vừa xi vả mặt trời vừa đi vòng vo qua một loạt khúc quanh mới ra khỏi thôn.

Con suối nằm sát hàng rào vây quanh thôn, những thôn làng miền núi đa số đều xây gần suối, giữa thôn làng và con suối là một ghềnh đá. Những hôm trời mưa to nước dâng cao, ghềnh đá này sẽ có tác dụng làm vùng đệm. Chúng tôi đứng trên đó phóng mắt nhìn ra xa, thấy có khá đông người đang bơi lội, xem ra dân bản xứ cũng vẫn sợ nóng.

Làn nước biếc uốn lượn trong khe trông yên ả hơn so với khi chúng tôi nhìn nó từ hạ du, vừa đến gần đã cảm nhận được một luồng không khí mát mẻ ùa đến. Bơi lội dưới suối đa phần là trẻ con, đám con gái mười lăm mười sáu đều mặc áo sơ mi, quần áo thấm nước dán sát vào thân thể, lộ ra vóc dáng uyển chuyển, khiến Bàn Tử bỗng chốc trở nên hăng hái, vội vàng cởi đồ nhảy ùm xuống suối, chẳng khác nào Trư Bát Giới thấy nhện tinh.

Tôi cảm thấy mình mặc quần sịp trông thật khó coi, bèn mặc quần đùi xuống nước. Dưới ánh mặt trời, nước suối trở nên ấm áp, tôi bơi đến bóng râm dưới ghềnh đá, còn Muộn Du Bình không xuống cùng, chỉ ngồi dưới một gốc cây bên bờ hóng mát.

Ngâm mình chốc lát, nóng bức đã tiêu tan, cảm giác khoan khoái dễ chịu ùa đến. Bàn Tử đang nô đùa với mấy cô bé, Muộn Du Bình bắt đầu gà gật. Tôi nhìn từ khe suối về phía thôn làng, có thể thấy căn nhà sàn của Muộn Du Bình cách đó không xa, ra đây đúng là thoải mái hơn nằm chờ trong nhà A Quý.

Giống như thí sinh đi thi chờ điểm, đứng chờ trước bảng vàng vẫn thoải mái hơn nằm chờ ở nhà. Cảm giác lo âu vừa rồi khiến tôi cảm thấy tội nghiệp cho chính mình, bèn tự nhủ với bản thân đừng căng thẳng làm gì, lần này chúng tôi không đi đổ dầu, ở đây sẽ chẳng có chuyện gì đâu, không có bánh tồng, từ từ rồi khoai khắc như.

Nghĩ vậy liền nằm xuống cho thân thể chìm vào trong nước, nhắm mắt lại rồi thả lỏng người.

Không biết đã nằm bao lâu, đến khi tôi đã mơ mơ hồ hồ thì bỗng nghe có người gọi mình. Tôi dần dần tỉnh lại, vừa ngồi xuống thì một gáo nước đã ụp thẳng vào mặt, khiến tôi tỉnh táo ngay lập tức. Tôi đứng lên mới phát hiện ra mấy đứa trẻ nghịch nước ban nãy đều đã trở lên bờ, vừa gọi nhau í ới vừa chạy về một hướng. Bàn Tử vừa hắt nước vừa gọi: “Dậy mau!”

Tôi đứng dậy, chợt thấy xa xa có khói nhẹ bốc lên từ một chỗ nào đó trong thôn, bèn hỏi có chuyện gì? Bàn Tử trả lời: “Hình như là cháy nhà.”

Tôi nhìn về phía đó, phát hiện ra đó chính là hướng căn nhà sàn của Muộn Du Bình, lập tức có linh cảm xấu.

-----oOo-----

Chương 3: -2: Hoả hoạn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Béo Bụng Bự

Beta: Thanh Du

Lúc này tôi chỉ cảm thấy mơ hồ, nhưng trong lòng vẫn tự nhủ, không thể có chuyện trùng hợp như thế, với thời tiết này, một gian nhà cũ bằng gỗ rất dễ bốc cháy, nhưng cảm giác mơ hồ dâng cao trong lòng lại khiến tôi nghệt thờ.

Chạy theo mấy đứa bé về hướng đám cháy, càng tới gần tôi lại càng cảm thấy không ổn. Khi đến tận nơi, tôi gần như không tin nổi vào mắt mình, chỉ thấy căn nhà sàn của Muộn Du Bình cuộn cuộn khói đặc, thế lửa dữ dội, hơi nóng ngút trời, căn bản không thể lại gần, nhìn thoáng qua đủ biết nó đã cháy đến độ không thể cứu vãn, mà ngọn núi phía sau căn nhà sàn cũng vừa bắt lửa, cây cối cháy đen, lửa còn đang lan lên đỉnh núi. Thôn dân từ bốn phương tám hướng kéo đến, lao lên núi dập lửa. Chúng tôi đã từng gặp đám cháy rừng, biết rừng đã cháy thì đáng sợ khó mà tưởng nổi, cho nên cứu rừng trước là rất chính xác.

Lửa này dường như là lan từ trên núi xuống, nhà sàn của Muộn Du Bình lại nằm ngay dưới chân mới hứng tai ương. Nhưng tôi cứ đứng ngăn người ra đó, biết chuyện chắc chắn không xảy ra theo hướng này.

Lửa quá lớn, chúng tôi ra suối chưa được bao lâu, cho dù bị sét đánh trúng cũng không thể cháy nhanh cỡ đó, mà rõ ràng nhất chính là trong không khí nồng nặc mùi dầu hỏa.

Nơi này không có chốt phòng cháy (1), muốn cứu hỏa đều phải múc nước bằng thùng. Nhưng số thùng có hạn, bọn họ múc nước từ trong chum đi dập lửa, chờ đám cháy rừng được dập tắt, đám cá nhà của Muộn Du Bình đã cháy trụi rồi. Tôi sốt ruột định xông vào thì bị Bàn Tử giữ chặt, nói thôi hết cách rồi, chui vào đó quá nguy hiểm, mất mạng ở đây thì thật không đáng.

Đầu óc tôi rối tinh rối mù, quỳ sụp xuống đất, nhưng đúng vào lúc này, bỗng có bóng người lướt qua bên cạnh. Chúng tôi còn chưa kịp phản ứng thì đã thấy Muộn Du Bình lao vụt qua, xông đến trước gian nhà cháy, lăn vào khoảng không bên dưới sàn nhà.

Bàn Tử và tôi đều kinh hoàng, nên biết rằng lao vào trong đám cháy trong tình trạng không có đồ bảo hộ chắc chắn sẽ bỏng nặng. Đừng nói không chạm vào lửa thì không sao, nhiệt độ ở trung tâm đám cháy cao trên ngàn độ, chỉ cần ở đó trong nháy mắt cũng đủ chín người.

Bàn Tử lập tức hô to “Cứu người!”, rồi tôi và hắn cùng xông lên, nhưng mới đến cách căn nhà được năm sáu mét, thì hơi nóng khủng khiếp đã ập thẳng vào mặt, nung cho tóc gáy của tôi xoắn tít thò lò, lông mày tóc tai đều nở lép lép. Tôi cắn răng chịu đựng cái bỏng rát trên da thịt, lao đến sát căn nhà, ngồi xồm xuống, nhưng rồi phát hiện ra mình căn bản không thể chui vào. Sức nóng bên trong tuôn ra ào ào cứ như một con rồng lửa đang hít thở. Tôi phải nằm rạp xuống miễn cưỡng nhìn, mới thấy bên dưới có bùn, Muộn Du Bình đắp một lớp bùn lên người, đang đi vào bên trong.

Còn muốn quan sát kỹ hơn, nhưng chúng tôi cứ bị hơi nóng sấy cho không tài nào mở mắt, nhìn không được rõ, đành phải lăn vài vòng ra ngoài, mấy người cứu hỏa bên cạnh liền xông lên giữ chúng tôi lại.

Vừa được nâng dậy, tôi đã nghe tiếng thứ gì đó âm âm sụp đổ phát ra từ đám cháy, thế rồi Muộn Du Bình cũng lăn ra từ khoảng trống dưới gầm nhà sàn. Người hắn bốc khói trắng, lão đảo đứng dậy, chạy về phía chúng tôi. Lập tức có người tiến lên dội nước cho hắn, còn nghe bên cạnh có ai đó nói điên rồi điên rồi.

Tôi lao tới, thấy cả người hấn đắp đầy bùn nhão dưới gầm nhà, chẳng biết có bị bỏng hay không, nhưng tay trái có vài chỗ phủ tro đen xì, hiển nhiên hấn đã dùng tay đào bạt mạng. Tôi mắng âm lên: “Anh chán sống rồi hả!”, còn Bàn Tử thì đỡ hấn dậy rồi hỏi: “Sao rồi?”

Mặt hấn không hề đổi sắc, chỉ lạnh lùng đáp: “Đã cháy sạch rồi.” Nói đoạn nhìn sang mấy người cứu hỏa, “Cả sàn nhà cũng bị đốt thủng.”

Động tác này có ý gì, khỏi cần nói cũng biết. Bàn Tử cũng liếc qua đám người cứu hỏa, nhìn tôi bằng nét mặt hình sự. “Tiểu Ngô, xem ra cái thôn này có vấn đề.”

Tôi mãi xem vết thương của Muộn Du Bình, không rảnh đi suy xét chuyện đó. Bên cạnh có người giục tôi mau đưa hấn đến trụ sở thôn tìm y tá khám xem vết bỏng nặng nhẹ thế nào, gian nhà kia đâu có ai ở, bắt chước đi cứu người làm gì.

Chúng tôi nhờ một đứa trẻ đến xem cháy dẫn đường, đưa Muộn Du Bình đến trụ sở thôn. Đứa bé kia bảo chúng tôi ngồi lại, để nó đi gọi y tá đến. Tôi nhớ lại tình hình ban nãy mà phát sợ, liền oán trách Muộn Du Bình. Bàn Tử bảo tôi đừng gây chuyện, cẩn thận người ta nghe được. Tôi đành ngậm miệng, lòng ngực uất nghẹn khó thở, cũng không biết nói gì cho phải.

Muộn Du Bình dường như không hề để ý đến vết thương trên người, chỉ ngồi ngẩn ra đó, không biết đang nghĩ gì, bầu không khí đóng băng.

Cảm giác bực bội này tôi cũng không biết phải diễn tả thế nào, ai mà ngờ lại xảy ra chuyện này chứ. Nếu biết từ sớm, tôi thà bị họ túm được tẩn cho một trận cũng phải xông vào xem cái đã, chứ bây giờ nói gì cũng muộn.

Lửa cháy tầm bốn tiếng mới tắt, rất nhiều người bị bỏng. Chẳng bao lâu đã có một ông lang vườn tới, dùng thảo dược đắp lên vết thương cho người bệnh. Kiểm tra Muộn Du Bình thì hấn vẫn bình thường, đại khái là nhờ bùn nhão dưới đất cách nhiệt nên vết bỏng của hấn tuy nhiều nhưng không sâu. Riêng cánh tay trái thì bỏng khá nặng, thầy lang hình như đã gặp nhiều ca còn kinh khủng hơn thế nên cũng không gấp gáp, lè mề đắp thuốc cho họ, nói chỉ cần chăm thay thuốc thì nửa vết sẹo cũng chẳng

còn. Vào mùa hè, vùng này liên tục cháy rừng, nên từ thời xa xưa thôn dân đã tích lũy đầy đủ kinh nghiệm xử lý vết bỏng.

Mấy người chúng tôi lẳng lặng trở về nhà A Quý, vừa rửa một cái mà lông mày tóc tai cháy xém của tôi thì nhau rụng, đúng là tổn thất nặng nề.

Muộn Du Bình hoàn toàn rơi vào im lặng, trong phòng nồng nặc thứ mùi quái lạ của thảo dược chữa bỏng, rất khó ngửi. Tôi có ý trách Bàn Tử, bảo nếu lúc ấy anh không bàn lùi thì chúng tôi đã cương quyết chui vào lấy ảnh ra, vậy là có thể tránh được chuyện này.

Bàn Tử liền nổi cáu, bảo chuyện này sao có thể trách tôi, có người phóng hỏa tức là chúng ta đã bị người ta theo dõi từ lâu, gặp chuyện xúi quẩy cũng chỉ là vấn đề sớm muộn. Lần này mới chỉ đốt một gian nhà cũ, nếu xem ảnh rồi thì thứ mà chúng đốt có thể chính là chúng ta. Hơn nữa ở vào tình thế ấy chẳng ai cứng đầu cứng cổ chui vào, giữa ban ngày ban mặt mà anh dám lên vào nhà người ta thì cũng to gan lớn mật quá rồi.

Cục tức của tôi không có chỗ xả, quả thật không thể trách Bàn Tử, nhưng nghe Bàn Tử nói thế lòng tôi vẫn vô cớ nổi giận, đành cố nhin khao khát muốn gây lộn với hắn, đập đầu vào tường vài cái mới dịu đi được một chút.

Bàn Tử nghĩ tới cái gì đó, liền “Á” một tiếng rồi nói với tôi: “Tôi thấy trong chuyện này chúng ta đúng là hết cách, tôi đoán tên trộm rương cũng chính là người phóng hỏa. Cậu nghĩ mà xem, lúc trộm rương gõ gây tiếng động rõ lớn, còn cố ý gõ sàn nhà cho chúng ta chú ý, nhất định là muốn dụ chúng ta ra ngoài.” Hắn dừng lại một chút: “Sau đó đồng bọn của gã đứng lù lù bên ngoài, chúng ta ra ngoài thấy thế thì nhất định không dám vào nữa, chờ mình đi là chúng nó châm lửa đốt nhà. Mẹ kiếp, chuyện này nhất định là như thế.”

Có lý, tôi gật đầu. Nếu là như thế, thì có lẽ bọn họ tình cờ phát hiện ra chúng tôi, trong lúc cấp bách tạm thời dụ ba đứa ra ngoài, chứ giả như họ biết trước kế hoạch của chúng tôi thì đã ra tay từ đời nào rồi. Kẻ phóng hỏa rất có thể là mấy thôn dân đứng trên sườn núi nhìn chúng tôi. Bọn họ là ai? Tôi chưa từng gặp họ, họ cũng chưa chắc đã biết tôi.

“Chúng nó chắc chắn không biết mình đang tìm cái gì, nếu biết mình tìm

ảnh thì chỉ cần đốt ảnh đi là xong, không cần phải đốt cả gian nhà.” Bàn Tử nói. “Nhưng những tên này cũng đốt, để lộ mặt rồi, tôi không tin tụi mình không tìm ra được. Cậu còn nhớ mặt mũi chúng nó không?”

Tôi cũng có chút ấn tượng mơ hồ, nhưng khoảng cách quá xa nên ấn tượng không sâu lắm, muốn nhận dạng thì hơi khó, không khỏi thờ dãi.

Nếu Muộn Du Bình không đột ngột nhớ ra cái rương kia, thì cũng sẽ không xảy ra chuyện này. Nhưng nếu hấn quên cái rương thật thì không khéo giờ này nó cũng bị chôn vùi dưới đống phế tích cháy rụi kia rồi. Nghĩ đến đây, tôi cũng hơi nhẹ lòng. Trời không tuyệt đường người, hơn nữa gian nhà kia bị đốt cũng cho tôi biết một điều: trong thôn này nhất định có người biết chuyện gì đó, mà không phải là chuyện bình thường, dù sao đi chăng nữa đây cũng coi như một manh mối.

Nhưng không biết đám người này còn có hành động gì nữa không, có thể gây chuyện bất trắc với chúng tôi hay không. Bàn Tử nói hấn là không đến mức lấy mạng, bằng không thì chẳng cần đốt nhà làm gì, cứ giết phứt chúng ta là xong. Nhưng chúng ta vẫn phải cẩn thận, sau này tất phải để ý nhiều hơn nữa.

Bàn Tử hơi bất an, liền vào sân nhà A Quý cầm về mấy lưới liềm nhét dưới gầm giường phòng thân, còn mua mấy cái lục lạc bò treo lên cửa sổ, khẽ động là reo.

Lúc này tôi rất bức bối, cứ cảm thấy lòng dạ không yên. Tôi có một dự cảm———— việc A Quý giúp chúng tôi đi tìm ông lão dẫn đường năm xưa cũng sẽ gặp sự cố. Có người không muốn chúng tôi tiếp tục điều tra thêm nữa.

(1) Nguyên văn: 消防栓, có thể hiểu là một cái vòi nước được lắp đặt ở nơi công cộng chuyên cung cấp nước cho công tác cứu hỏa (xe cứu hỏa đến chỉ việc bắt vòi vào và hút nước ra)

-----oOo-----

Chương 4: -2: Biến cố

Editor: Béo Bụng Bự

Beta: Thanh Du

Đám cháy rừng cuối cùng cũng tắt, nghe A Quý nói thì hình như là do thời tiết nóng bức, còn cụ thể vì sao lại cháy thì không rõ. Dù sao vùng này cứ đến hè là kiểu gì cũng cháy rừng, có điều đây là lần đầu tiên cháy gần thôn đến thế, cũng may nó chỉ thiêu rụi một căn nhà hoang, không gây tổn thất quá lớn.

Trong lòng tôi âm thầm chửi rủa, nhưng tôi thì tổn thất to đấy, thế là tiêu tùng hết manh mối mà gã họ Sở cho chúng tôi rồi. Giờ chỉ còn một đường duy nhất là sau khi đi khỏi đây phải nghĩ cách cạy miệng gã, đây nhất định không phải chuyện chơi, vả lại tôi cũng rất khó chấp nhận dùng đến thủ đoạn uy hiếp. Nhưng chưa đến nỗi tuyệt vọng hoàn toàn, nên tôi cũng chẳng phiền muộn cho lắm —— chỉ cần gã họ Sở không bị thiêu cháy là được rồi.

Tôi bảo Bàn Tử, xem ra chúng ta không nên ở lại đây lâu, tìm được người dẫn đường rồi, nếu không có lý do đặc biệt thì chúng ta có thể phải quay về Trường Sa, vì ở lại đây cũng chẳng để làm gì nữa. Cái gọi là đồ đầu ở núi Dương Giác, có lẽ phải chờ hồi sau phân giải.

Bàn Tử cũng đành chịu, tuy có phần tiếc nuối, nhưng lần này chúng tôi chẳng mang công cụ gì đến đây cả, kể ra có muốn vào núi Dương Giác cũng quá viễn vông. Hắn vẫn kiên trì muốn vào núi xem một lượt rồi mới về, nên cuối cùng chúng tôi quyết định sẽ bàn chuyện này sau.

Sau đó tôi cứ thấp thỏm không yên, cảm thấy chuyện đi tìm người dẫn đường nhất định cũng sẽ xảy ra sự cố, nghĩ tới tình huống xấu nhất, để đến lúc nó thật sự xảy ra tôi còn thoải mái được một chút.

Có chút ngoài dự liệu đó là, chuyện tìm người dẫn đường lại vô cùng thuận lợi. A Quý trở về, bảo chúng tôi là anh ta đã hẹn với lão thợ săn kia rồi, ngày mai lão ở nhà, chúng tôi có thể đến thăm. Người già thường

trái tính trái nết, anh ta giới thiệu chúng tôi là người của chính phủ thì lão mới hăng hái hơn chút ít, đến lúc đó chúng tôi dùng để lòi đuôi là được.

Bàn Tử nhìn qua đủ biết không phải quan chức chính phủ gì rồi, nên tôi bảo hắn đừng đi. Hắn nói mình sẽ đến hiệu phân bón tìm cách kiếm một ít acid sulfuric về, xem có thể hòa tan cái “hồ lô sắt” kia ra được không, xem trong đó có cái quái gì. Rồi lại đi đào bới đồng đồ nát sau đám cháy, không khéo lại bới được món gì hay.

Tôi cảm thấy phân chia công việc như thế cũng ổn, nhưng vẫn dặn đi dặn lại rằng kiếm được acid rồi tuyệt đối đừng manh động, phải chờ chúng tôi về đông đủ rồi tinh sau, chứ cái “hồ lô sắt” trông thế mà nguy hiểm đấy. Bàn Tử ậm ừ luôn mồm, bảo ơ hay tôi có phải trẻ ranh đâu.

Bàn bạc xong chúng tôi đi ngủ, cả đêm không trò chuyện, mỗi người ôm một tâm tư mà thiếp đi, đến rạng sáng ngày hôm sau thì chia nhau hành sự, tôi và Muộn Du Bình theo A Quý đi tìm lão thợ săn kia. Cứ tưởng mọi việc sẽ thuận buồm xuôi gió, ai ngờ chúng tôi đến nơi rồi lão già kia lại thả một con bò câu nói đêm qua mình vào núi, đến giờ vẫn chưa về.

Thợ săn đã đi săn là sẽ chạy khắp nơi, không biết ở đâu mà lần. Tôi tự hỏi đây là chuyện quái quỷ gì vậy, sao đã hẹn trước mà còn dùng dùng bỏ vào núi, chẳng lẽ đã bị tôi đã nắm đúng thóp? Con trai lão cũng hơi ngại, thanh minh lão đã già nên hồ đồ, hai năm trước không dung bắt đầu có biểu hiện bất thường, thỉnh thoảng lại vào trong núi, không biết là đi làm gì. Ai nói ông ấy cũng bỏ ngoài tai, nói đi là đi, hôm sau có việc quan trọng cũng mặc kệ. Anh xem súng săn của ông ấy vẫn treo trên tường, nhất định không phải đi săn thú, chờ một lát chắc sẽ về thôi.

Tôi trầm nghĩ thôi đành đợi chứ biết làm sao, mới ngồi xuống, chợt có một người bước vào cửa, vừa vào đã cất tiếng: “Lão Bàn Mã có nhà không?”

Lão Bàn Mã chính là tên thường gọi của lão dẫn đường kia, xem ra không chỉ có chúng tôi tìm lão. Điều khiến tôi bất ngờ, chính là người này nói chuyện đặc sệt giọng Bắc Kinh.

Chúng tôi nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy một gã đàn ông trung niên lùn tịt bước vào, vừa nhìn mặt đã cảm thấy hơi khác thường. Người này dáng

vẻ đường bệ mà cách ăn mặc cũng rất chỉnh tề, nước da rám nắng nhưng không có vẻ gì là người lao động chân tay.

Con trai lão Bàn Mã lập tức đứng dậy tiếp đón, A Quý liền bảo tôi: “Đây là cháu họ xa của lão Bàn Mã, nghe đồn là người giàu có.”

Tôi nghe khẩu âm của gã là giọng Bắc Kinh gốc, thăm nghĩ họ hàng kiểu này chắc là bán đại bác cũng không đến.

Gã trung niên kia hình như rất quen thuộc với nơi này, không hề do dự bước thẳng vào trong sân. Đưa cho con trai lão Bàn Mã một điếu thuốc, gã nhìn sang tôi, nét mặt tỏ vẻ nghi ngờ, ơ một tiếng: “Có khách à?”

Con lão Bàn Mã đáp bằng tiếng phổ thông nói bằng giọng địa phương nặng sệt: “Dạ, anh ấy cũng đến tìm cha em, hai vị này là người của chính phủ _____”

Gã trung niên kia hình như không có hứng với chuyện này, liền xen ngang: “Cha cậu đâu?”

Con trai lão Bàn Mã có vẻ lúng túng, kể lại một lần chuyện cha mình hành tung không rõ. Gã trung niên kia à một tiếng, gật đầu: “Ông cụ có ý gì vậy? Lại đi vắng nữa rồi, đến là bó tay, giờ anh biết ăn nói sao với ông chủ đây.” Nói đoạn quay sang gờm gờm nhìn chúng tôi: “Hay cậu chê ít tiền, đi tìm mối khác định lừa anh.”

Con trai lão Bàn Mã vội chối không phải không phải, nói chúng tôi đúng là người của chính phủ đến tìm lão Bàn Mã.

Gã trung niên lại liếc chúng tôi một cái, bán tín bán nghi, đến trước mặt chúng tôi hỏi: “Các cậu ở cơ quan nào? Người trong trấn này tôi biết hết, sao chưa thấy các cậu bao giờ?”

Câu hỏi này có hơi sỗ sàng, tôi ngẩng đầu nhìn gã, cũng không tiện nổi giận, đáp: “Chúng tôi là người trên tỉnh đến tìm ông ấy phỏng vấn.” “Trên tỉnh?” Gã nghi ngờ nhìn chúng tôi, nhưng thấy hai đứa cũng giống người trong cơ quan nhà nước, liền lăm bắm gì đó rồi quay sang nói với con trai lão Bàn Mã: “Được, vậy cậu khuyên cha cậu thêm đi. Con người ta sinh ra với hai bàn tay trắng, chết đi cũng chẳng mang gì theo được, ông chủ tôi ra giá hời, cứ giữ riết lấy cái món đồ chơi kia mà làm gì chứ.

Đừng cố chấp nữa, bán đi nhất định là có lợi, bảo ông cụ cầm lấy ít tiền mà hưởng nốt mấy năm an nhàn.”

Con trai lão Bàn Mã gật đầu lia lịa.

Gã trung niên lại nói: “Thôi cậu đang có khách, anh cũng không tiện ở lại, xin phép về trước.” Nói rồi lại mỉm cười, “Xong việc này tôi sẽ đưa mọi người đi ngắm cảnh, buổi tối nhớ tìm tôi uống rượu ăn chút điểm tâm. Giờ tôi đi trước, đợi lát nữa quay lại.”

Nói rồi hùng hổ bước ra khỏi sân, cũng không quay đầu lại. Tôi chả hiểu gì sất, liền hỏi con trai lão Bàn Mã xem người kia là ai? Muốn gì?

Con trai lão Bàn Mã thấy gã đã đi xa mới thở phào, than vãn rằng người kia có họ hàng xa với nhà mình, là cháu của lão Bàn Mã, cũng là anh em họ của anh ta. Gã là một tên côn đồ lưu manh, ở Bắc Kinh không được như ý, hai bên từ lâu đã không qua lại, chẳng biết dạo gần đây theo ông chủ nào chạy lên Quảng Tây thu mua đồ cổ, khắp nơi mời gã làm mối. Người này xưa nay vốn sành sỏi, lại cực kỳ xảo trá, nên không dám đắc tội.

Tôi hỏi: “Nghe cái điệu này thì gã đã ưng ý món đồ nào đó của nhà anh và muốn thu mua, chẳng lẽ nhà anh còn có bảo bối gia truyền gì?”

-----oOo-----

Chương 5: -2: Soát núi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Xanh Cường

Beta: Thanh Du

Anh con trai của lão than thở với tôi: “Cứ nhắc đến chuyện này là tôi lại bực mình, ông cụ nhà tôi có một cục sắt vụn, xưa nay vẫn luôn cất giấu như bảo bối, bảo là trước kia nhặt được trên núi, là đồ quý giá, còn bảo

tôi đi khắp huyện tìm người hỏi xem có bán được không. Tôi cũng coi như ông cụ lẩm cẩm thôi, chẳng hiểu sao việc này lại đến tai gã họ hàng xa kia. Quả nhiên gã đã tìm được người mua, ra giá rất hời, ngờ đâu kết quả đúng là điên rồ, ông cụ lại cương quyết không bán. Còn thằng cha kia cũng nhất định không đi, cứ ở riết trong khe núi ngày ngày đến năn nỉ ỉ ôi, thật là phiền muộn chết luôn.”

Tôi nhìn sang Muộn Du Bình, trong lòng kích động, xem ra lão già kia lẽ hên không phải do chúng tôi, mà vì muốn tránh mặt thằng cháu họ xa nhà mình. Cục sắt? Chẳng lẽ trong tay lão già kia cũng có cái thứ mà chúng tôi tìm được dưới gầm giường Muộn Du Bình?

A Quý bên cạnh hút thuốc cười nói: “Sao chú không chôm nó ra từ chỗ ông cụ, đem bán lấy tiền không hơn à, chần chừ thêm ít lâu chính phủ đến tịch thu thì đến một xu cũng chẳng được.”

Anh con trai đáp: “Không phải tôi không muốn, nhưng ông cụ đúng là khôn ngoan, có lần tôi bảo muốn vớt cái của nợ kia đi cho ông đừng làm mấy chuyện điên rồ nữa, ông mới giấu nó vào xó nào đấy mà tôi không tìm nổi. Ài, ngẫm lại thật muốn tát cho mình một cái, không ngờ cục sắt vụn kia đúng là đồ quý, nếu phi vụ mua bán này mà thành thì đúng là trúng vàng từ trên trời rơi xuống, tôi cũng chẳng cần lo lắng chuyện học hành của con tôi nữa.”

Tôi nghe vậy mà ngấm ngấm cảm thán, thoát nhìn anh con trai này có vẻ kỳ cục, chán ngán ông bố nhà mình, nhưng xem kỹ thì nhà này cũng có cái khó, mấy cái chuyện riêng trong gia đình này chúng tôi cũng không chen mồm vào được.

Đúng lúc này, Muộn Du Bình đột ngột hỏi: “Có phải cha anh giấu thứ đó đi vào hai năm trước?”

Con trai lão ngẫm nghĩ rồi gật đầu: “Ồ, làm sao anh biết?”

Tôi lập tức hiểu ra ẩn ý của Muộn Du Bình, bèn tiếp lời: “Chắc chắn cha anh đem giấu cái đó trên núi, trong lòng ông cụ lo lắng không yên nên cứ cách dăm ba ngày lại đi kiểm tra, đây là nguyên nhân cha anh trở nên khác thường.”

Anh ta nghe vậy, thở dài công nhận là có lý. A Quý liền nói: “Xem ra

ông cụ nhà chú rất để tâm đến chuyện này, anh thấy chú vẫn nên khuyên nhủ thêm thì hơn. Chứ chú mà dám chôm đồ, ông cụ lại chẳng vác súng ra bắn cho vỡ sọ.”

Anh con trai đáp: “Dạ, ông cụ nhà em tính tình nóng nảy, em cũng lười cựa cãi với ông, không khuyên được thì thôi. Cơ mà gã họ hàng xa kia cứ dai như đĩa, em sợ với tính thẳng cha đó thì nhà em về sau khó mà sống yên.”

Chúng tôi cứ thế ngồi chuyện phiếm chờ lão Bàn Mã trở về, anh con trai kể cho chúng tôi nghe rất nhiều chuyện, cũng đủ cho chúng tôi hiểu sơ sơ về lão.

Bàn Mã là dân bản xứ, gia đình đã sống ở đây được mấy đời rồi, là một trong những thợ săn già còn đủ sức trụ lại nghề của vùng này. Thế hệ sau của bọn họ bị Hán hóa nghiêm trọng, những lúc nông nhàn mới đi săn, còn đa số thời gian ra ngoài làm thuê, cả con gái cũng ra ngoài làm ăn cả, cho nên ở đây cũng dần dần vắng vẻ. Từ sau khi vùng này phát triển du lịch, tình hình mới khởi sắc.

Lại nói tiếp, ở vùng này lão Bàn Mã cũng có thể coi là người nổi tiếng, tài bắn súng trăm phát trăm trúng (*), hơn nữa thân thủ linh hoạt, đặc biệt giỏi trèo cây, trước kia mỗi dịp lễ tết đến Bàn Mã đều được người ta thăm hỏi tới tấp. Sau này kinh tế phát triển, lão cũng già đi, dần dần không còn được coi trọng nữa, nên sinh ra tâm lý hận đời, tính tình trở nên cực kỳ cố chấp, thường bất hòa với các con.

(*) Nguyên văn là “bách bộ xuyên dương” aka bắn trúng cái lá dương từ khoảng cách 100 bước chân.

Mấy ông già kiêu này cứ như đúc từ một khuôn, tôi còn biết rất nhiều người như thế. Hàng xóm cũ của tôi là một lão Hồng quân, cũng thường xuyên than thở lũ trẻ bây giờ chán quá, không thèm giao du với đám nít ranh không hiểu sự đời chúng tôi, đây là kiểu người điển hình không thể vượt qua cái bóng của bản thân. Ngẫm lại thì mình cũng thế, hình như bản lĩnh siêu phàm nhất của con người ta chính là tự dẫn vật mình.

Chúng tôi ngồi lì ở nhà lão đợi đến chiều vẫn chưa thấy lão về, dù che đậy giỏi đến đâu tôi vẫn không thể đè nén cảm giác lo âu của mình, phần vì sợ nảy sinh thêm phiền phức, phần vì đã chờ lâu lắm rồi.

Anh con trai lão tỏ ra rất ngại, bảo chúng tôi để mình đi tìm xem sao, không ngờ cũng đi tít hút luôn, bỏ chúng tôi chờ đến chập tối, thật sự là chờ hết nổi.

A Quý cảm thấy rất mất mặt, luôn mồm chửi rủa cha con nhà này rõ là kỳ cục. Nhưng ra đến cửa, vừa hay chúng tôi bắt gặp anh con trai đang gấp gấp đi ngang qua, theo sau là một nhóm người, không chào hỏi gì chúng tôi mà đi thẳng lên núi.

Tôi thấy sắc mặt anh ta không tốt, A Quý bực bội túm lấy một người hỏi có chuyện gì thế, người nọ mới đáp: “Con trai nhà A Lại tìm thấy quần áo bê bết máu của lão Bàn Mã trên núi, có thể lão đã gặp nạn, chúng tôi đang tìm người đi lục soát vùng núi đó.”

“Tìm thấy ở đâu? “A Quý vội hỏi.

“Ở Rạch Đầu Trâu, con trai nhà A Lại sẵn thú về, đi ngang qua thì gặp.”

“Ồ tít đàng đó?” A Quý tỏ ra rất kinh ngạc.

Tôi không hề có ấn tượng về phương hướng địa danh vùng này, bèn hỏi: “Đấy là đâu?”

“Đấy là cái khe nằm giữa núi Chu Độ và núi Dương Giác, phải đi cả ngày mới đến.” A Quý bảo chúng tôi: “Hai cậu về trước đi, tôi phải đến nơi xem thế nào.” nói rồi đi theo họ.

Tôi và Muộn Du Bình nhìn nhau một cái, cảm giác trong lòng thật khó mà diễn tả. Thầm nghĩ thôi mình lại đoán trúng thật rồi, chuyện lần này cũng gặp rắc rối.

Sắc mặt Muộn Du Bình hoàn toàn phẳng lặng, không một gợn sóng, nhưng chân đã bước theo nhóm người kia. Tôi vội vã đuổi theo, thầm nghĩ việc này thật quái gở, chúng tôi nhất định phải làm cho ra nhẽ mới được.

-----oOo-----

Chương 6: -2: Rạch Đầu Trâu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Ala Ju

Beta: Thanh Du

Chúng tôi muốn đi giúp họ soát núi, ban đầu A Quý còn không chịu, hai đứa phải năn nỉ hết nước hết cái mới được đi theo. A Quý bảo con gái nhỏ của mình là Vân Thái đi cùng chúng tôi, căn dặn không được tách đoàn, người trong thôn gom lại được chừng hai mươi, giơ cao đuốc và đèn pin, dắt theo chó săn hướng về rạch Đầu Trâu.

Đường núi bốn bề tối tăm lạnh lẽo, chúng tôi vừa gọi vừa đưa quần áo cho chó săn ngủi mũi.

Lâm trường này đã bị chặt một lần, con đường phía trước cũng không quá khó đi, khổ nỗi vùng này mưa nhiều, nước đọng lại thành vũng trên núi, trong đó nhung nhúc những đĩa rùng. Đến khu rừng bảo tồn đường mới bắt đầu khó đi, được cái những người miền núi này đều là thợ săn, kinh nghiệm đầy mình, đi cũng không vất vả cho lắm. Mà đối với chúng tôi, so với lối dẫn ra khỏi Tháp Mộc Thác thì đi con đường này khác gì tản bộ. Đoàn người cứ thế tiến sâu vào ngọn núi lớn.

Tôi vừa đi vừa hỏi Vân Thái, rạch Đầu Trâu là nơi thế nào, có nguy hiểm gì không?

Vân Thái ngoảnh đầu lại đáp: “Đó là ranh giới giữa mặt sau khu rừng bảo tồn và rừng phòng hộ của thôn chúng tôi, núi Dương Giác nằm trong khu rừng bảo tồn còn núi Chu Độ nằm trong rừng phòng hộ, giữa hai ngọn núi là rạch Đầu Trâu, sau lưng núi Dương Giác chính là rừng già sâu thẳm. Người ở lâm trường căng một tấm bảng chốt sơn khẩu, trên bảng viết chúng tôi không được đi vào, cho nên ngoại trừ những thợ săn già thời trước, đám chúng tôi thường không đặt chân đến núi Dương Giác, càng chưa nghe nói có ai đã từng tiến vào cánh rừng sau núi.”

A Quý đi sau tôi nói: “Trong thôn này, người thông thạo núi Dương Giác nhất e rằng chỉ có lão Bàn Mã. Cánh rừng sau núi nghe đâu trước kia chỉ có dân buôn lậu người Việt cổ mới dám đặt chân vào, thời xưa dân buôn ngọc người Việt trốn thuế thường đi xuyên rừng rờn rã cả tháng để bán ngọc thạch, không biết đã có bao nhiêu người đi qua vùng rừng sâu núi thẳm này rồi.”

Buôn bán ngọc thạch là cái ngành thương mại hái ra tiền nhất, khắc nghiệt nhất, mà cũng thần bí nhất ở biên giới Trung Việt thời xưa. Tôi đã từng nghe kể về cuộc cạnh tranh vô cùng khốc liệt trong giới buôn ngọc Việt Nam và Myanmar, sau một đêm trở nên giàu sụ hoặc trắng tay đều là chuyện thường. Trước những món lợi khổng lồ lấy một đời vận, nhân tính hoàn toàn không có đất dung thân.

A Quý bảo nơi này còn cách khá xa địa điểm giao dịch ngọc thạch lý tưởng nhất. Dân buôn ngọc từ Ba Nãi đến Quảng Tây đều có mối làm ăn với một vài ông chủ bên Quảng Đông, đều là người nghèo khổ nên cũng đặc biệt hung ác. Nhất là vào thời nhà Thanh, khi đó người Việt Nam một nửa là dân buôn một nửa là thổ phi, đến đây theo tốp, trở thành một mối nguy của vùng này.

Tôi trầm nghĩ, nếu tìm được di hài của dân buôn ngọc Việt Nam trong cánh rừng này, thì không chừng cũng sẽ tìm được ngọc thạch nguyên khối mà họ mang đến. Đạo gần đây những khối ngọc thạch lấy từ mạch ngọc tốt cực kỳ hiếm hoi, giá ngọc thạch bị hét lên cao chót vót. Và lại chất lượng đá hồi đó tốt hơn bây giờ nhiều, tìm được vài khối ngọc tốt còn đáng giá hơn bất cứ món minh khí nào. Nhưng nghĩ lại thì dân buôn ngọc Việt Nam thời đó coi ngọc thạch còn quý hơn mạng mình, giờ cứ thế lấy đi là rất bất nghĩa, cái này không giống với trộm mộ, e rằng sẽ gây ra chuyện chẳng lành.

Đi một mạch đến nửa đêm, chúng tôi mới tiến vào trong rạch. Người phát hiện ra bộ quần áo nhuộm máu chỉ vào một gốc cây, nói bộ đồ này tìm thấy trên kia. Hắn nói mình thấy có máu dính vào thân cây, ngừng đầu lên mới phát hiện ra nó, mới đầu còn tưởng có con cú bị mèo hoang cắn chết, sau mới nhận ra là quần áo của người.

Chiếu đèn pin lên cây, loại đèn pin vỏ đồng này chiếu sáng rất kém, nhưng cũng đủ để xác định bên trên không còn gì khác nữa. Hiên nhiên lão Bàn Mã đã trèo lên cây rồi để bộ quần áo dính máu đó lại.

Lão già ấy đã gần tám mươi, dù trước kia là cao thủ trèo cây, nhưng theo lý mà nói cũng không thể vô duyên vô cớ leo lên đó, hiển nhiên là gặp chuyện gì nguy hiểm. Tôi hỏi Vân Thái nơi này có thú dữ không, Vân Thái đáp hồi xưa nghe nói có hổ, chứ bây giờ trong núi chỉ còn báo.

Tôi nghe vậy liền nghĩ thời nay đào đâu ra hổ nữa, nhưng báo lại leo cây rất giỏi, lỡ gặp báo thì phiền phức to. Và lại báo có tập tính tha thức ăn lên cây giấu, không khéo lão già gặp nạn rồi cũng nên.

A Quý lại nói báo sống sâu trong núi, rừng chỗ này chưa đủ sâu, rất khó gặp báo. Nhưng lão Bàn Mã không mang súng, chẳng biết đi vào tí vào trong đây làm gì nữa.

Tôi nhớ lại chuyện tiểu binh giấu những khẩu súng thu được trong tổ chim, thậm chí lẽ nào lão Bàn Mã cũng học theo cái chiêu này. Nhưng trên cây làm gì có tổ chim cơ chứ?

Chúng tôi lùng sục quanh gốc cây một lúc mà không tìm thấy gì ngoài vài vết máu, nhưng rải rác khắp mọi hướng. Lúc này mấy con chó dắt theo đã có chỗ dừng, mấy tay thợ săn đều mang súng, nạp đạn đầy đủ rồi chia nhau ra mà tìm.

Rạch Dầu Trâu vừa sâu vừa dài, chưa có ai đi đến tận cùng, đoạn giữa rạch chính là sơn khẩu của núi Dương Giác và Chu Độ. Nơi đây mang dáng dấp của một cánh rừng rậm nhiệt đới, cho cảm giác giống như hồi ở Tháp Mộc Thác. Tôi không hề cảm thấy dễ chịu, lúc nào cũng nghe mang máng như có tiếng cười khanh khách, sau đó rớt mồ hôi lạnh. Nhưng cũng chẳng còn cách nào khác, tự mình muốn đến đây mà, đành phải miễn cưỡng đi theo nhóm A Quý cùng với ba con chó, hướng về núi Dương Giác.

Chó miền núi rất khỏe, con nào đứng thẳng lên cũng cao hơn đầu tôi. Tuy chúng là chó lai tạp nhưng đều được huấn luyện thành thục, nhanh chóng đánh hơi được mùi, dẫn chúng tôi đi một mạch vào sâu trong khe núi.

Dọc đường đi không ai nói câu nào, đi đến quá nửa đêm trăng đã treo đỉnh đầu, chúng tôi mới dừng lại ở một nơi gần sơn khẩu núi Dương Giác. Đó là một con dốc nằm trên sườn núi, do đất đá thường xuyên sạt

lở nên cây cối trên sườn dốc này khá thưa thớt. Hình như chó đã tìm được mục tiêu, nó kéo chúng tôi đến dưới một tán cây, sủa oang oang vào một bụi rậm đằng sau đó.

Vân Thái hơi hoảng, tim tôi cũng treo lơ lửng trên không. Nếu ông lão bị con báo tấn công, thì thứ ẩn trong bụi cỏ kia hẳn là thê thảm đến không nỡ nhìn.

A Quý tiến lên, cầm nhánh cây vén bụi cỏ ra, chiếu đèn pin vào, không thấy có thi thể bên trong. Chúng tôi qua đó, phát hiện ra đó là mảnh vỡ của một tấm bia đá có niên đại rất lâu đời, hẳn là từ đầu công nguyên, in rõ dấu vết gió mưa, hoa văn trên bề mặt đã bị mài mòn sạch sẽ.

Đám người A Quý nhỏ hết đám cỏ cao đến thắt lưng xung quanh mà tìm kiếm, bỗng một người thợ săn “a” lên một tiếng, lùi lại mấy bước. Chúng tôi vội vã qua xem, chỉ thấy sườn dốc phía sau bụi cỏ có một hố bùn nhão, chắc là do bùn đất bị nước mưa cuốn trôi đến đây. Vừa nhìn vào trong hố, tôi và Muộn Du Bình liếc nhau, tim nảy lên một nhịp. Trong lòng hố có thể thấy loáng thoáng vài khúc gỗ mục ngâm bùn, nhìn hình dáng này tôi dám chắc đó là một cỗ quan tài đã nát vụn. Nơi này có một ngôi mộ cỏ đơn sơ bị đào ra sao?

-----oOo-----

Chương 7: -2: Mộ cỏ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Tử Yên

Beta: Thanh Du

Ánh trăng ảm đạm chiếu lên sườn núi, bốn bề tăm tối mịt mù, chỉ nghe vô vàn âm thanh kỳ lạ phát ra từ cánh rừng rậm sâu thẳm dưới khe núi. Cái hố này dọa cho đám A Quý ngớ người, bọn họ coi đây là điềm gở, quay ra liếc nhìn nhau. A Quý không hiểu gì cả, lầm bầm: “Đêm hôm khuya khoắt nhìn thấy quan tài, về nhà phải rửa mắt mới được.”

Một người khác nằm bò ra nhìn xuống dưới đó, hỏi: “Mộ ai thế nhỉ, sao lại đào trong cái chốn rừng sâu núi thẳm này?”

Không ai đáp lời, Vân Thái hoảng sợ trốn ra sau lưng Muộn Du Bình.

Tôi dám chắc đây là một ngôi mộ hoang, không phải mộ nhà giàu, niên đại chắc là từ thời Minh Thanh, vì với dạng quan tài thô sơ thế này, nằm trong khu vực mưa dầm quanh năm mà có thể lưu giữ được đến bây giờ thì niên đại không thể quá sớm. Bùn đất trong quan tài cũng có cỏ mọc, vậy là nó đã bị mưa xối tơi ra đó ít nhất một năm trời, thì cốt bên trong nhất định đã bị hủy hoại.

Cái hố không lớn, chúng tôi chiếu đèn pin vào nhưng không tìm thấy tung tích của lão Bàn Mã. Người chắc chắn không thể ở trong hố, nhưng tôi cảm thấy đây có thể chính là nơi Bàn Mã giấu đồ, bởi vì nó đúng là rất thích hợp. Cục sắt mà con trai lão Bàn Mã nói có thể được giấu ngay bên dưới.

Lũ chó vẫn đang sủa âm ỉ, nghe mà phát bực. A Quý kéo chúng ra xa, thả cho chúng lang thang khắp nơi, kể đó nhặt cành cây chọc xuống hố dò dẫm.

Họ cũng không dám leo xuống, trong hố có quan tài, người thường đều kiêng kỵ, nhưng phản ứng của lũ chó cho chúng tôi biết trong hố chắc chắn có vật gì, tìm kiểu này có khurót mới thấy.

Tôi ngắm nghía thế núi ở đây, tuy chỉ là kẻ gà mờ về phong thủy nhưng tôi vẫn có thể nhận ra chỗ này tuyệt đối không hợp để chôn cất. Đây là sơn khẩu, nước từ trên núi dồn cả về đây, chôn người chết vài hôm là thối, mộ này ắt hẳn không phải ngôi mộ lớn trong núi Dương Giác mà Bàn Tử phỏng đoán, có thể chỉ là mộ cỏ núi hoang bình thường, hẳn không có gì nguy hiểm. Tôi liền bảo A Quý đừng chọc nữa, để mình xuống đó lục lợi với Muộn Du Bình.

Tôi trộm mộ đã thành quen, mở một cái quan tài thì có là gì, huống chi Muộn Du Bình còn ở bên cạnh, cho nên cũng không hề lúng túng. A Quý lại kinh ngạc vô cùng, thắc mắc có sao người thành phố như tôi lại to gan đến vậy, còn Vân Thái thì tròn mắt nhìn tôi đầy chờ mong, dường như còn chưa kịp phản ứng.

Hai người một trước một sau nhảy xuống hố, do cái hố nằm trên sườn dốc nên có bên thấp bên cao, có thể thấy rõ vách đá dựng đứng hình thành từ triền núi sạt lở, một nửa quan tài còn kẹt trong đó, phần đầu không nhỏ, qua lớp còn sơn sót lại trên bề mặt, có thể thấy đây là một cỗ một quan tài cũ bằng gỗ sơn đen. Bùn lỏng tràn vào mộ đến nửa thước, nếu không phải do đất nơi này dễ lún thì là do cỗ quan tài quá nặng.

Tuy cách chôn cất khá thô sơ, nhưng người dân bình thường cũng không thể làm được. Quan tài trông na ná mấy cái được bày bán ven đường, có lẽ là của địa chủ thời trước. Quan tài đã cũ nát tả tơi, bên trong rất bùn loãng.

Chẳng biết có phải bị lây từ Bàn Tử hay không mà nhìn thấy quan tài tim tôi cũng bắt đầu đập rộn, nhưng lúc này tôi phải giả vờ lơ ngơ một tí, bằng không rất dễ bị hội A Quý hoài nghi.

Muộn Du Bình nhận lấy cây đèn pin, vén đám cỏ dại, nhìn khắp một vòng, chúng tôi đã thấy có vết máu ở một góc khuất trên quan tài. Muộn Du Bình nhờ tôi soi đèn giúp, còn hắn đưa tay ra ước lượng, đầu tay trên quan tài hắn là in lên khi người kia cúi xuống lấy thăng bằng. Bên dưới chính là khe hở của quan tài, Muộn Du Bình ngồi xổm xuống, không hề nghĩ ngợi đã thò tay vào trong đó, bắt đầu đào bới trong lớp bùn.

Nghe tiếng khuấy nước bùn, tôi hơi rộn tóc gáy. Hắn chỉ mò mẫm vài vòng rồi rút tay ra, cầm theo một vật dính đầy bùn. Muộn Du Bình vẩy vẩy bùn bám bên trên, thì ra đó là một cái bịch nilon dính máu, nhưng hắn rũ rũ vài cái, chúng tôi mới phát hiện trong bịch trông không.

“Quái nhỉ?” Tôi lấy làm lạ hỏi. “Đồ bên trong đâu mất rồi?”

“Vết máu còn mới, ông ta đã tới đây mang đồ đi trong vòng vài tiếng,” Muộn Du Bình nhìn quanh bốn phía, bình thản nói tiếp: “Chắc chắn ông ta chỉ quanh quẩn đâu đây thôi.”

“Ông ta đến lấy đồ sau khi đã bị thương?” Vậy là lão đã bị thương từ trước khi đến đây. Tôi thở phào, từ chỗ bị thương đến nơi này cũng khá xa, đã lết được đến tận đây chứng tỏ vết thương cũng không nặng lắm.

Muộn Du Bình lại mò thêm lần nữa nhưng không tìm được gì, sau đó

chúng tôi trèo lên, tôi kể sơ qua tình hình cho A Quý biết.

Khả năng Bàn Mã gặp báo không cao lắm, một tay thợ săn không mang theo súng, dù dũng mãnh và và lão luyện đến đâu, cũng tuyệt đối không thể tránh thoát đòn tấn công của một con báo. Mà khó hiểu hơn là sau khi bị thương vì sao lão còn muốn đến đây, đáng ra lão nên quay về thôn ngay lập tức mới đúng. Lão chảy một đồng máu còn đến đây mang cục sắt kia đi làm gì mới được chứ, lẽ nào lão cảm thấy để nó ở đây sẽ gặp nguy hiểm?

Chúng tôi gọi lũ chó về, lấy ngôi mộ cỏ làm mốc, chia ra mấy nhóm tìm kiếm xung quanh. Hai người chúng tôi đi theo cha con A Quý, tôi bèn hỏi Vân Thái, trong rừng ngoài báo ra thì còn con gì có thể tấn công người?

Vân Thái nói trước kia nhiều lắm, chứ bây giờ đều bị thịt hết rồi. Hồi trước đến cả con trăn cũng hay gặp, nhưng lâu lắm rồi không thấy nữa, có thể tấn công người chắc chỉ còn lợn rừng thôi.

Tôi trầm nghĩ cũng có thể, nhưng vẫn không tài nào giải thích được nguyên nhân lão Bàn Mã đến đây mang đồ đi. Lúc này trong lòng tôi mơ hồ có linh cảm, phải chăng mối nguy hiểm mà lão Bàn Mã gặp không phải động vật, phải chăng mấy kẻ đốt nhà bí ẩn đã úp sọt lão?

Đang suy nghĩ, chợt nghe xa xa từ một hướng khác có tiếng chó sủa dồn dập. Thế rồi, một tiếng súng nổ cắt ngang khe núi tĩnh mịch, dọa lũ chim bay nháo nhác.

-----oOo-----

Chương 8: -2: Ông lão

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Tử Triệt

Beta: Thanh Du

Note: Mãi hóng một mùa thị quá là hài hước nên ra chương muộn mất 1

ngày, nhanh thì thứ 6, chậm thì cuối tuần này mình sẽ đền bù :”> Dù sao được biết tuy nhà mình làm ăn chậm chạp nhưng vẫn có người theo đến cùng mình cũng rất vui :3

Tiếng la hét hoảng loạn nghe như tiếng kêu của lệ quý, chúng tôi lập tức nhìn về hướng ấy, chỉ nghe được bên kia đang nhào nhào hết cả lên mà không biết đã xảy ra chuyện gì. Chúng tôi chờ ra mắt một lúc, rồi lập tức vơ vét đồ nghề chạy về nơi phát ra tiếng hét.

Do cách nhau không quá xa, chẳng mấy chốc đã đến chỗ họ, nhưng chỉ thấy mấy con chó đang sủa nhặng xị, dưới bóng cây rậm rạp tôi cũng không nhìn ra vì sao bọn họ lại la àm lên như thế. A Quý quát lên: “Có chuyện gì vậy?”

“Coi chừng! Trong bụi cỏ có vật gì đó!” Những người phía trước kêu lên. Lờn vừa dứt, cánh rừng bên cạnh chợt có động, hình như có con gì đó băng ngang bụi cây trong chớp nhoáng, gây ra tiếng động cực lớn, có lẽ là một động vật cỡ đại.

A Quý giương cao cây súng của mình, nã một phát, không biết đã bắn trúng nơi nào, tiếng súng nổ đùng đoàng như tiếng sấm dọa đàn chim phía xa giạt mình nháo nhác bay đi, còn cái thứ gây ra tiếng động kia cũng lao đi băng băng rồi biến mất trong màn đêm.

Chúng tôi nhào đến trước mặt bọn họ, những người trên núi cũng lao tới, rọi đèn pin khắp cánh rừng mà chỉ thấy mấy lùm cây đang rung rinh. A Quý lập tức hét to: “Thả chó ra!”

Mấy người thợ săn huýt sáo, đám chó săn lập tức lao ra ngoài, khí thế hoàn toàn khác với đám chó cảnh trong thành phố, nhoáng cái mặt trước đã trở nên hỗn loạn, bên tai là tiếng bụi cây va quệt và tiếng chó sủa liên miên không dứt. Đám A Quý lập tức bám đuôi, mấy người này đều có kinh nghiệm săn thú, hô to mấy tiếng bằng giọng địa phương rồi chia nhau ra, chạy theo đàn chó vào rừng.

Chúng tôi muốn đi cùng, nhưng A Quý đã quay lại la to vài tiếng với Vân Thái, cô bé liền ngăn cản chúng tôi, bảo đừng đi theo, bọn họ không rảnh mà để mắt đến chúng tôi. Trong bóng đêm mịt mù, thợ săn không

thể tùy tiện nổ súng, dã thú kia bị dồn ép quá có thể sẽ nổi điên mà tấn công người. Dã thú, đặc biệt là loại mãnh thú cực kỳ hung dữ như báo, chỉ cào một phát cũng đủ gây trọng thương, cho nên phải hết sức cẩn thận. Chúng tôi không có kinh nghiệm nên rất dễ gặp nạn, hơn nữa tôi không biết vây săn là gì, đi giúp họ chỉ tổ vướng víu tay chân.

Tôi đương nhiên không chịu, thâm nghĩ luận về thân thủ, Muộn Du Bình mà làm vướng víu tay chân mấy người sao? Nhưng đuổi theo được vài bước, lại phát hiện cái vướng víu mà cô nói lại là chuyện khác.

Chó săn đã được huấn luyện thuần thục, ba con tách khỏi đội hình lao đến trước mặt con thú kia; con thú kia bị vây kín, lập tức quay sang hướng khác mà chạy. Phía sau là mấy tay thợ săn vây kín, chó và người một trước một sau, vừa vận hình thành một vòng vây. Mỗi người trong vòng vây này đều cần phải có kinh nghiệm, bằng không con mồi sẽ tìm được điểm yếu mà phá vòng vây chạy mất.

Đám A Quý không ngừng la hét, đánh lạc hướng con mồi, khiến nó luẩn quẩn trong vòng vây không biết nên trốn chạy theo phương nào. Đồng thời nhóm thợ săn đều đồng loạt giương súng, không ngừng siết chặt vòng vây, đây chính là cách săn lợn rừng. Tôi đã từng thấy cảnh tượng như thế này ở quê, săn động vật lớn đều dùng cách thức này.

Đã lâu không được tận mắt chứng kiến một màn săn thú, tôi chỉ biết nín thở mà nhìn. Đám A Quý càng siết càng gần, chẳng mấy chốc con mồi kia đã vừa vận rơi vào tầm bắn của súng săn, chỉ có điều con mồi không ngừng di chuyển, ánh đèn pin không thể tập trung vào nó được. Chó săn ở đây đều vào cỡ trung bình, cùng lắm cũng chỉ săn được mấy con vật nhỏ như gà rừng hay thỏ hoang, nên chúng không dám tùy tiện xông lên. Nếu là giống chó săn sói cỡ lớn ở phương bắc, với hình thức lấy một chọi ba, thì đã sớm xông lên đánh sập lá cà rồi.

Dằng dai cả buổi, đám A Quý vẫn chưa nổ súng. Những con mồi bình thường vào lúc này đều phạm sai lầm, đều đột ngột lao về một phương hướng nào đó, thoáng chốc là tới gần thợ săn đã chuẩn bị sẵn sàng. Thợ săn nổ súng ở cự ly gần là chắc chắn trúng, tiếp đó chó săn sẽ đuổi theo, con vật cơ bản là không trốn chạy nổi nữa. Nhưng con vật này không những không muốn phá vây ngay, mà trái lại còn dần dần trở nên bình tĩnh, mấy lần ẩn nấp vào bụi cỏ mà không thể biết được vị trí chính xác, cứ thế trái lại khiến đám A Quý không dám tới gần.

Tôi thấy vậy mà kinh ngạc, thầm nghĩ lợi hại nha, đổi khách thành chủ, con này rốt cuộc là cái giống gì, xảo trá như thế, không lẽ là hồ ly?

A Quý chiếu đèn pin vài lần vẫn không trúng, tốp thợ săn này đâu phải đám sơn tinh cả đời kiếm ăn trong núi như lớp thợ săn trước, kinh nghiệm dù sao vẫn còn thiếu sót, cũng không nghĩ ra cách nào hay, liền gào lên gọi Vân Thái ném đá ép con mồi phải chạy ra. Hai đứa tôi nhặt vài hòn đá lên định ném, lại bị Muộn Du Bình giữ lại cả đôi. Tôi ngẩng đầu lên nhìn hắn, chợt nhận ra không biết từ bao giờ sắc mặt hắn đã biến đổi, ánh mắt hắn không nhìn vào vòng vây săn mà nhìn ra sau lưng A Quý, hô to: “Cẩn thận đằng sau!”

Tôi nhìn theo hắn, phát hiện bụi cỏ sau lưng A Quý lại nổi sóng, giống như có gió thổi qua. Nhưng bốn bề đều lặng gió, nên hắn là có thứ gì đó đang nấp trong bụi cỏ, nhích dần về phía A Quý.

A Quý lập tức quay đầu, gợn sóng kia cũng ngưng ngay lập tức.

“Cái gì vậy?” Tôi ngạc nhiên hỏi: “Còn một con nữa?”

“Không chỉ có vậy.” Muộn Du Bình nhìn khắp bốn phía, nói bằng giọng hờ hững. Tôi cầm đèn pin chiếu rọi khắp bốn vùng quanh, lập tức phát hiện những bụi cỏ đằng xa đang lan truyền những đợt sóng kỳ lạ, dồn về phía chúng tôi.

Thợ săn ở đây chưa bao giờ gặp cảnh tượng này, cả đám trợn mắt há mồm, cô bé Vân Thái lại là người đầu tiên phản ứng, lập tức huýt sáo gọi đám chó quay về.

Tôi kêu mấy người bọn họ tụ tập lại đây, cẩn thận quan sát động tĩnh bốn phía, chỉ thấy những gợn sóng này cứ thoát ẩn thoát hiện không ngừng.

Ba con chó săn còn cảm nhận được tình cảnh kỳ lạ này rõ ràng hơn chúng tôi, không ngừng quay khắp bốn phía sủa loạn xạ, phiền phức không chịu nổi. Những làn sóng vận động bất quy tắc dần dần áp sát chúng tôi, tuy nói mình không sợ nhưng tôi cũng bắt đầu căng thẳng, tim đập như nổi trống.

“Chui vào giữa đi con.” A Quý bảo Vân Thái, có lẽ anh ta cũng không

nắm rõ tình huống lúc này rốt cuộc là gì. Người miền núi quả đúng là dũng mãnh, không một ai sợ hãi, mấy người kia đều giương súng lên, lúc này cũng không hơi đâu để mắt đến chúng tôi nữa. Tôi nhặt một hòn đá làm vũ khí, quan sát cảnh tượng bốn phía, nói: “Chỗ này rậm rạp quá, chúng ta lui về phía triền núi có ngôi mộ cổ bên kia đi.”

Mấy người lập tức lên đường, vừa cảnh giác vừa nhanh chân rút lên núi, không ngờ chúng tôi vừa động, mấy đợt sóng kia lập tức vây lại, đến khi còn cách tôi hơn ba mươi mét thì đều nhanh chóng biến mất. Chúng tôi gần như không có thời gian căng thẳng, mà lập tức hoảng loạn, không đi theo đường chính mà leo thẳng lên dọc sườn núi.

Bùn trên núi nhão nhoẹt, mấy gã đàn ông đã lên cả, nào ngờ Vân Thái bất ngờ tụt chân, trượt xuống dưới vài mét. Tôi đưa tay ra kéo, kết quả là chính mình cũng trượt theo luôn, bùn dưới chân đều lún cả xuống.

Muộn Du Bình và A Quý dừng lại kéo tôi, nháy mắt đã tụt lại sau đoàn vài mét. Cỏ dại mọc trên sườn núi dày như một tấm thảm, lúc này tôi chợt nghe từ các bụi rậm xung quanh phát ra tiếng cây cỏ bị giẫm gãy liên tục trong lòng nổi lên cảm giác cực kỳ bất an.

Được kéo lên rồi, tôi lại tìm Vân Thái. Vân Thái bị tụt chân suýt khóc, đôi chân đỏ đầy mồ hôi lạnh của tôi cũng không chịu nghe lời tôi nữa, đành cắn răng vén đám cây cỏ ra, chật vật đỡ Vân Thái lên triền núi. Bùn nhão bên kia lại lún xuống thành một cái hố, tôi ửn mông cô bé lên còn Muộn Du Bình đứng bên trên thì vươn một tay ra kéo.

Tôi thử leo vài cái, phát hiện ra mình quá nặng, lại chẳng có ai đứng sau ửn mông(:)) , đám bùn kia không chịu nổi sức nặng của tôi nên cứ lún dần xuống, bèn lách người sang bên cạnh. Ai ngờ tôi xui xẻo đến độ uống nước cũng mắc răng, còn chưa đi được mấy bước, bùn nhão dưới chân đã tiếp tục lún xuống khiến tôi ngã nhào xuống triền núi, ngày càng trượt sâu hơn. Giãy dụa bò lên, chợt nghe A Quý trên đỉnh đầu la to: “Chạy! Mau chạy đi!”

Nghe vậy, bản năng mách bảo cho tôi biết chắc chắn anh ta đã thấy được gì đó, liền rẽ sang trái, lại nghe A Quý la to: “Sai rồi! Không phải bên đó!” Ngay lập tức, tôi thấy bụi cỏ phía trước lay động một chập, thế rồi một con vật to cỡ con nghé nhỏ, mắt xéch trán trắng (1), giống báo mà không phải báo nhô nửa người lên từ bụi cỏ, đôi ngươi xanh biếc lóe hàn

quang, mặt mày dữ tợn giống như gương mặt hung yêu trong Kinh kịch.

Vừa đối diện với nó, tôi đã biết ngay cái thứ của nợ này là gì rồi, trong lòng hết sức kinh ngạc – thì ra đó là một con linh miêu. (2)

Linh miêu là một loài mèo lớn, nhỏ hơn báo nhưng lớn hơn mèo rất nhiều. Loài động vật họ mèo này có khuôn mặt y chang yêu quái, nét tà độc hung ác đều hiện lên mặt. Khác biệt rõ ràng nhất giữa linh miêu và báo là trên lỗ tai linh miêu có hai nhúm lông mao thô dài ngoằng, giống như lông công trong Kinh kịch.

Loài vật này cực kỳ thông minh, tuy thích sống riêng lẻ, nhưng những khi thức ăn khan hiếm cũng sẽ đi săn thành bầy; ngoại trừ sư tử, thì đây là loài động vật họ mèo duy nhất có thể đi săn theo đàn. Linh miêu cỡ lớn ở Tây Tạng được gọi là “Ma rừng”, nghe nói còn biết tha con gái trẻ về ổ giao phối. Nhưng do có bộ da đẹp, nên thời cận đại gần như đã bị bắt giết sạch sẽ, sao lại xuất hiện ở một vùng có nạn săn trộm trầm trọng như Quảng Tây cơ chứ?

Nhưng nếu là linh miêu, thì lại giải thích được vì sao lão Bàn Mã bị tấn công mà chưa chết. Linh miêu rất giống mèo, thích đùa giỡn con mồi cho đến khi sức cùng lực kiệt mới giết chết, nhưng bản tính lại rất thận trọng, không dễ mà vật lộn sấp lá cà.

Giữa những luồng suy nghĩ biến đổi chớp nhoáng, bên tôi lại thêm một con linh miêu thò đầu ra. Con này còn bự hơn, và lại trên đầu còn có búi nhão chảy ròng ròng. Muộn Du Bình đã trượt từ trên xuống đến bên cạnh tôi, tay cầm đao săn của A Quý, vừa xuống đến nơi lập tức kéo tay tôi: “Cứ giẫm lên lưng tôi.” Hắn nói như chém đinh chặt sắt.

“A, vậy thì ngại quá.” Tôi nhất thời không kịp phản ứng.

“Lên mau!” A Quý đứng bên trên la to, mồ hôi đầy đầu.

Bản năng của động vật họ mèo là tấn công vào cổ họng con mồi, một đòn chết tươi. Tôi rụt cổ lại, thậm chí vậy tôi không khách khí nữa, gạt đi chút bùn đất rồi giẫm lên vai Muộn Du Bình. Muộn Du Bình vung người đẩy tôi lên, A Quý đứng bên trên nhoáng cái đã túm được tay tôi, tôi quơ quào tay chân loạn xạ, vất vả lắm mới đứng vững được trên triền núi. Chợt nghe Vân Thái hét lên một tiếng sợ hãi, thoáng chốc từ bụi cỏ

bên dưới có một con vật lớn lao ra. Vừa mới nhún người mượn lực, tôi đã trông thấy một con “mèo bụi” gần như bám vào vách núi mà phi đến trước mặt mình.

A Quý thả tay theo phản xạ, tôi lập tức rơi xuống, bị ngoạm lấy giữa không trung.

Cũng may hình thể con linh miêu vẫn còn quá nhỏ, không thể đè tôi xuống đất. Nháy mắt tôi đã ngã vào bụi cỏ, lăn xuống vài mét, hung hăng đá nó một cú bay vèo đi, đứng lên nhìn lại thì thấy bả vai mình gần như đã bị cắn thủng.

Cỏ cây bên phía dường như đều lay động, cái con bị tôi đá bay xuống đất cũng đã lấy lại tư thế tấn công, nhào về phía tôi một lần nữa.

Tôi hoàn toàn không có thời gian để mà sợ hãi, kiếp thám hiểm trong những năm gần đây đã trang bị cho tôi một bản năng sống mạnh mẽ. Vừa đưa tay lên che cổ họng tôi đã bị đẩy ngã, bèn dứt khoát xoay người lăn vèo vèo từ triền núi xuống.

Cú lăn này đúng là tối tăm mặt mũi, vừa đứng lên tôi liền bắt chập tất cả mà lao đảo bỏ chạy. Đám A Quý sau lưng đã bắt đầu nổ súng, tôi cũng không phân biệt nổi phương hướng nữa, đành cắm đầu chạy sâu vào trong khe núi, chạy được vài mét chợt nghe sau lưng có luồng gió quét qua. Tôi biết tuyệt đối không thể dang phần gáy của mình cho động vật họ mèo xơi được, xương sọ sẽ bị cắn thủng mất, thế nên lập tức xoay người.

Vừa xoay người một cái, tôi đã thấy một bóng đen đuổi tới với khí thế như sấm sét, căn bản không thể nào ước đoán được tốc độ, chớp mắt đã lao đến trước mặt tôi. Tôi nghĩ bụng thôi tiêu rồi, lần này sau khi bị đốn gục tôi hoàn toàn không có thời gian bố trí phòng ngự nữa. Nào ngờ trong khoảnh khắc bóng đen ập đến trước mặt, bụi cỏ bên người tôi đột ngột rẽ ra, sau đó một luồng hàn quang lóe lên, có bóng người lao khỏi bụi cỏ như một tia chớp, nhanh chóng quần riết lấy bóng đen.

Bóng đen lao tới với khí thế hung mãnh, hai cái bóng nhảy đi rất xa. Tôi ngây ra tại chỗ, hoàn toàn không thể phản ứng, giống như đang nằm mơ.

Trong bụi cỏ rối tung rối mù, nhưng rồi nhanh chóng trở về với yên lặng.

Không lâu sau có một bóng đen đứng lên từ trong đó, tôi thử phào nhìn bóng người nọ bước ra, đi đến dưới ánh trăng thì nhận ra đó là một ông lão gầy gò xa lạ, toàn thân nhuốm máu, tay cầm một cây đao sắc đặc biệt của người Mèo. Con linh miêu kia bị ông lão vác trên lưng, hình như đã tắt thở.

Ông lão đi đến trước mặt tôi, thấy tôi thì đờ người. Ông dùng tiếng địa phương hỏi tôi một câu, tôi cũng không hiểu ông đang nói gì, đành ý tứ lắc đầu, trong lòng thầm nghĩ ông tiên này là ai vậy? Nhưng sau đó tôi lại thấy một hình ảnh còn đáng kinh ngạc hơn: trên người ông lão đó, không ngờ cũng xăm một con kỳ lân đen giống y chang con trên người Muộn Du Bình.

(1) Nguyên văn là 吊睛白額 (điều tinh bạch ngạch). 吊睛 nghĩa đen là con người treo lên, nghĩa bóng là đuôi mắt vênh lên, hay mắt xéch. 白額 là trán có vệt trắng. Cụm từ 吊睛白額 vốn để tả hổ, hổ mắt xéch trán trắng tạo cảm giác rất hung dữ

(2) Iem chỉ là con mèo thôi, mắc chi mấy người nhìn? :3

-----oOo-----

Chương 9: -2: Lão Bàn Mã

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editot: Nguyễn Nam

Beta: Thanh Du

Ông lão gầy gò, so với con linh miêu vác trên vai nom càng thêm quắt queo, nhưng nhìn kỹ sẽ thấy những bắp thịt đã khô quắt trên thân thể ông lão vẫn rắn rỏi như sắt thép, có thể mừng tượng ra những bắp thịt này vào thời trai trẻ đã từng tráng kiện đến thế nào. Dưới ánh trăng, ánh mắt lão ngời sáng có thần, gây cho người một cảm giác khó nói thành lời.

Ông lão tra thanh đao vào vỏ trên thắt lưng, lại ngắm nghía tôi một chặp, chuyển con linh miêu sang vai bên kia, sau đó dùng giọng địa phương bảo tôi đi cùng.

Cây cỏ bốn bề vẫn còn lay động nhưng ông lão chẳng thèm để mắt, cứ vác con linh miêu bước phăm phăm về phía trước, chẳng bao lâu tiếng động xung quanh cũng dần dần lùi xa, chỉ nghe trong cánh rừng sâu thẳm truyền đến tiếng gừ gừ của một đàn thú khác. Đàn linh miêu chỉ tập hợp trong thời gian ngắn để săn mồi, đây có thể là con khỏe nhất trong đàn, phụ trách ra đòn chí mạng cuối cùng; con này vừa chết, cả đàn cũng tan luôn. Bản tính linh miêu cực kỳ thận trọng, tuyệt đối sẽ không mạo hiểm đến lần thứ hai.

Ông lão vừa quát tháo, vừa hướng về ngôi mộ cổ. Có ánh đèn pin phát ra từ phía bên kia nhưng thủy chung vẫn dừng lại từ trên núi. Rõ ràng tay A Quý này cũng chẳng phải người tốt, không chịu xuống dưới cứu tôi.

Chỉ có một cái đèn pin ném về hướng này, chúng tôi bắt lấy, rồi thấy Muộn Du Bình đi về phía chúng tôi với dáng vẻ hoảng hốt hiếm có. Thấy tôi không sao hẳn mới thở phào nhẹ nhõm, rồi lại nhìn sang ông lão kia.

Cánh tay Muộn Du Bình đầm máu, ông lão trở tay nắm lấy đao sẵn. Hai người liếc nhau một cái, Muộn Du Bình thấy hình xăm kia thì ngây người, nhưng ông lão hình như không hề để ý đến hắn, bước thẳng qua bên cạnh hắn.

Tôi thầm nghĩ ôi cái đệt, ông lão này quá siêu phàm, lại mang đầy phong thái của Muộn Du Bình, lẽ nào chính là cha hắn?

Muộn Du Bình muốn bước lên hỏi, nhưng tôi ngăn hắn lại. Ông lão này không phải hạng hồ đồ, vả lại ngôn ngữ bất đồng, có hỏi cũng vô ích, ta cứ về đã rồi tính sau.

Đi ngang qua chỗ tôi ngã xuống, thấy trên mặt đất cũng có xác một con linh miêu cổ bị vụn gãy, hiển nhiên là kiệt tác của Muộn Du Bình. Ông lão ra hiệu cho chúng tôi khiêng nó lên, Muộn Du Bình liền vác xác nó trên vai rồi leo lên triền núi. Người bên trên lập tức chạy tới, nhìn thấy ông lão đều tỏ ra hết sức kinh ngạc.

Ông lão và bọn họ bắn ra một tràng tiếng địa phương, tôi nghe ù ù cạc cạc, liền lên hỏi Vân Thái xem ông lão này là ai.

Vân Thái đáp: “Còn ai vào đây nữa, ông ấy chính là lão Bàn Mã mà các anh muốn tìm.”

“Ông ấy chính là Bàn Mã?” Tôi thoáng giật mình, nhưng đứng là trước kia tôi cũng từng nghĩ đến chuyện này rồi. Ai cũng bảo lão Bàn Mã là thợ săn cừ khôi nhất, ngoài lão ra còn ai đủ sức tay không giết chết một con linh miêu lớn cỡ này ở tuổi xế bóng cơ chứ. Phải biết rằng một con linh miêu có thể săn được cả sói Tạng đi riêng lẻ, họ mèo là họ động vật ăn thịt có vú đã tiến hóa đến đỉnh cao, nếu không phải là người cực kỳ am hiểu tập tính của nó thì không thể nào hạ thủ được.

Vừa rồi Lão Bàn Mã nhất định đã bị linh miêu tấn công, sau đó dây dưa với đàn linh miêu đến tận nơi này thì nghỉ ngơi chờ đợi thời cơ. Mẹ kiếp, cái đòn tất sát cuối cùng kia tôi thấy ngay cả Muộn Du Bình cũng không thể ra tay dứt khoát đến vậy, chỉ chậm một giây thôi là tôi hoặc lão nhất định sẽ phải chết.

A Quý quan sát vết thương của tôi, xong giới thiệu đôi bên cho nhau. Lão Bàn Mã hình như không có hứng với chúng tôi, chỉ chào hỏi lấy lệ rồi bắt đầu lau rửa những vết bẩn trên người.

Lau đi vết máu trên người, tôi mới nhận ra hình xăm của lão và Muộn Du Bình na ná như nhau. Sau xương sống lão có một vết thương sâu đến ghê người, có thể là do bị linh miêu tập kích bất ngờ mà ra.

Có vài người quây thành tốp, xì xào kể về về hành trình vào núi. Tôi nửa đoán nửa suy luận, lại nhờ Vân Thái phiên dịch nên cũng hiểu được lờ mờ. Nửa đầu câu chuyện cũng gần giống như tôi phán đoán, đúng là lão vì chuyện của con trai mới vào núi, không ngờ lại chạm trán cái giống kia ở đây. Cũng may những khi vào núi lão có thói quen buộc một cành cây trên lưng, trước hết có thể làm gậy chống, ở nơi đất bằng lại có thể đề phòng điếm yếu phía sau bị đánh úp. Đây là quy tắc lưu truyền từ thời xa xưa khi dã thú hoành hành, cả đời chẳng có ích gì, ai ngờ lần này lại cứu được một mạng. Tuy quần áo bị xé nát, nhưng gáy không bị cắn đứt, đúng là nguy hiểm khôn cùng.

Bao nhiêu năm trời không gặp linh miêu, giờ bỗng dung xuất hiện ở vùng này, có thể là do mây hôm trước trời mưa to, trong núi sâu xảy ra chuyện bất thường buộc chúng phải chạy ra. Chỗ này có người ở nên chuột cũng lắm, chúng mới bị con mèo thu hút đến đây.

Thấy lão tỏ ra rất phấn chấn, như thể tìm lại được cảm giác của một thời oanh liệt đã qua, tôi cảm thấy giờ không thích hợp để hỏi những chuyện khác. A Quý liền gọi đoàn quay về, nói giờ này người trong thôn chắc là đang rất sốt ruột. Vết thương của tôi và lão Bàn Mã đều sâu, phải về còn xử lý.

Vài người đem đốt hai cái xác linh miêu, trời cũng dần sáng, không còn sớm nữa, đã qua cả một đêm rồi, nên họ dập tắt đồng lửa rồi lập tức lên đường.

Bộ da linh miêu rất có giá, cứ thế đốt đi thật là uổng phí. Nhưng A Quý nói không thể để ai khác biết ở đây xuất hiện linh miêu, bằng không thì chưa đến một tuần đám săn trộm đã ùn ùn kéo đến. Những tên này tham lam vô độ, dù không bắt được linh miêu thì cũng chuyển sang những loài thú khác, nơi này nhất định sẽ sạch bách chẳng còn gì.

Dọc đường đi không ai nói thêm lời nào, về đến thôn thì trời đã sáng. Những cán bộ trong thôn cũng thức trắng cả đêm, đang dẫn theo vài người chuẩn bị vào núi đi tìm, đến sơn khẩu thì gặp chúng tôi.

Chúng tôi ăn sáng trong trụ sở thôn, có bánh rán (1) và cháo trứng, tôi đói quá làm luôn hai bát to. Trong thôn vui như tết, liên tiếp có người đến hỏi han.

Bả vai tôi gần như bị cắn thủng, phải sát trùng rồi tiêm một mũi phòng uốn ván, còn đắp thêm cả thảo dược. Lưng lão Bàn Mã khâu mười mấy mũi, tay y tá thôn kia thật chẳng biết nương tay là gì, khâu vết thương mà cứ như khâu chặn đệm, khâu dăm ba nhát đã xong. Trong khi lão Bàn Mã vẫn yên lặng không nói lời nào thì mấy người trông như cán bộ thôn kia lại cứ thao thao bất tuyệt.

Tạm thời bỏ qua những chuyện lặt vặt, xử lý xong vết thương chúng tôi định về nghỉ ngơi, chờ sức khỏe phục hồi sẽ đến thăm lão Bàn Mã sau. Ai ngờ trước khi đi, lão lại bảo chúng tôi cùng về nhà mình.

Tôi và Muộn Du Bình liếc nhau, nghĩ bụng ông lão này tính tình cũng thật cô quái, rồi vội vã đi theo. Đi chưa nổi hai bước, lão đã chỉ chỉ Muộn Du Bình nói cái gì đó.

Chúng tôi không hiểu, nhìn sang A Quý đi cùng. Nét mặt A Quý nom cũng rất kỳ quái, nói với lão Bàn Mã vài câu, lão lại dùng giọng điệu cương quyết đáp lại, nói rồi đi thẳng.

Tôi ngơ ngác nhìn A Quý, hỏi ông nói cái gì vậy? Anh ta có vẻ lúng túng đáp: “Muôn biết hãy đến một mình, người kia không thể đi theo.”

Tôi nhú mày nhìn Muộn Du Bình, thầm nghĩ lão nói vậy có ý gì chứ? A Quý lại tiếp “Ông ấy còn nói...”

“Nói gì nữa?”

“Nói nếu hai người còn đi chung với nhau, sớm muộn gì cũng có ngày một người bị người kia hại chết.”

(1) Nguyên văn là 烙饼

-----oOo-----

Chương 10: -2: Ngồi xuống bàn bạc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Biền

Beta: Thanh Du

Nghe những lời này, tôi có hơi sững sốt. Lão Bàn Mã không dung nói ra một câu không đầu không cuối, thật khiến người ta không kịp phản ứng, nhưng đầu óc cũng đồng thời căng thẳng, cảm thấy câu nói vừa rồi nghe

có hơi rợn người.

Còn chưa kịp suy nghĩ tường tận, Muộn Du Bình đã đuổi đến trước mặt lão Bàn Mã, giữ chặt lão lại hỏi: “Nói vậy, tức là ông biết tôi?”

Lão Bàn Mã ngẩng đầu nhìn hấn bằng gương mặt vô cảm, cũng không đáp lời. Muộn Du Bình lập tức lột áo, lộ ra nửa thân trên, “Ông nhìn đi, ông có biết tôi là ai không?”

Hình xăm màu đen rõ mồn một, tựa như hai con kỳ lân ở hai phía đang lao vào nhau, mà ánh mắt hai người nhìn nhau cũng hết sức kỳ lạ.

Giảng co một hồi, lão Bàn Mã vẫn lặng thinh không nói, chỉ âm thầm đi qua bên cạnh Muộn Du Bình, hoàn toàn phớt lờ hấn, nét mặt cũng không hề biến đổi.

Tôi không tài nào diễn tả được cảm giác khi đó, thật kỳ lạ, nếu bắt buộc phải diễn đạt thành lời, tôi chỉ có thể nói rằng dường như tôi đã thấy đến hai Muộn Du Bình của hai thời điểm khác nhau, nhập lại rồi tách rời ra trong tích tắc.

“Muộn Du Bình cuối cùng cũng gặp phải đối thủ.” Lúc ấy trong lòng tôi nảy ra một suy nghĩ kỳ cục, nếu không phải rơi vào thời điểm không thích hợp thì tôi còn có cảm giác hả hê. Xưa nay tôi vẫn tưởng trên đời không ai khó trị hơn hấn, thì ra không phải vậy, quả nhiên nhiều lúc phải lấy độc trị độc, lấy muộn trị muộn.(=))

Muộn Du Bình không đuổi theo nữa, hấn lẳng lặng nhìn lão Bàn Mã nghênh ngang bỏ đi, ngẩn ngơ mất vài giây, mọi thứ lại tan thành mây khói.

A Quý không biết phải làm sao, hết nhìn tôi rồi nhìn theo lão Bàn Mã đã đi xa, lại nhìn đến Muộn Du Bình, sắc mặt có vẻ ngán ngẫm, hiển nhiên anh ta không hiểu nổi mấy câu nói úp mở làm màu vừa rồi. Tôi sợ A Quý chán nản, vội vỗ vai anh ta vài cái rồi đến bên Muộn Du Bình khuyên hấn về đi, đừng sốt ruột. Lão Bàn Mã bảo tôi đi thì tôi cứ đi đã, hỏi lão xong sẽ lập tức quay về kể lại cho anh biết.

Muộn Du Bình chẳng ừ hử gì, chỉ gạt đầu, ánh mắt vẫn dõi theo lão Bàn Mã đằng xa, không biết đang nghĩ gì.

Không hiểu vì sao, đúng lúc này, tôi cảm thấy ánh mắt hắc đột ngột biến đổi, giống như đã thiếu đi điều gì, đồng thời cũng cho tôi cảm giác hình như mình từng gặp ánh mắt này ở đâu đó.

Vừa rồi khi bốn mắt họ giao nhau chắc chắn đã gửi đi tín hiệu gì đó, thái độ của lão Bàn Mã là một sự gợi ý rất rõ ràng. Lão nhất định đã biết một vài chuyện, hơn nữa lão chắc chắn phải biết Muộn Du Bình là ai, thậm chí còn có khúc mắc sâu xa gì đó với hắn. Mà nhìn thái độ của lão, thì đảm bảo cái khúc mắc này cũng chẳng vui vẻ gì.

Tôi gấp gáp đuổi theo.

Một lần nữa theo A Quý vào ngôi trong phòng ăn nhà Bàn Mã, tâm trí tôi cứ không ngừng nghĩ ngợi xem những lời lão Bàn Mã nói có ý gì? Và phải trao đổi với lão bằng cách nào mới hiệu quả.

Nếu hai người còn đi chung với nhau, sớm muộn gì cũng có ngày một người bị người kia hại chết.

Lão Bàn Mã đột ngột nói ra một câu kỳ lạ như thế, nếu lão thực sự không biết gì, thì một thợ săn miền núi như lão cũng chẳng lý gì lại vô duyên vô cớ bày trò dắt mũi tôi. Nhưng thái độ của lão lại rất quái gở, hơn nữa rõ ràng lão không ưa Muộn Du Bình.

Tôi thật sự không luận ra những mối liên hệ trong đó. Đây có thể chỉ là một câu nói hết sức bình thường, cũng có thể ẩn chứa điều gì đó. Tôi vẫn luôn tự nhắc nhở bản thân đừng nghĩ ngợi quá nhiều, có lẽ ý của lão Bàn Mã chỉ là bản lĩnh của Muộn Du Bình rất cao cường, nhưng của tôi lại quá cùi bắp, nên sẽ có ngày tôi va lầy đến hắn. Nhưng trực giác mách bảo cho tôi biết, nếu xem xét những lời này một cách có đầu có đuôi, thì người bị cảnh cáo dường như lại chính là tôi.

Nhưng Muộn Du Bình làm sao hại chết được tôi chứ? Nếu không có hắn, tôi đã thành bánh tồng thứ thiệt vài lần rồi; cho dù hắn muốn hại chết tôi thì tôi cũng chỉ biết bó tay chịu chết, nói kiêu gì cũng không thấy hợp lý. Mà với tính tình lập dị của hắn, người khác cũng rất khó kết thân.

Con trai lão Bàn Mã xách nước đến cho chúng tôi tắm rửa, do vết thương sau lưng nên lão để con làm thay, còn mình thì lấy loại thuốc lá riêng của

người Dao cho vào điếu cày (1) hút.

Tôi ngửi mùi này thấy giống mùi thảo dược của Muộn Du Bình, xem ra trong loại thảo dược đó cũng có thành phần thuốc lá. Vốn định mượn chi tiết này nói vài câu xoa dịu bầu không khí, lại không tìm được chủ đề nào.

Sắc trời mỗi lúc một âm u, hình như lại muốn mưa, Quảng Tây đúng là đất mưa nhiều. Cô con dâu lão Bàn Mã đóng cửa sổ lại rồi ngồi xuống chiếu, gió lùa qua khe hở thổi vào làm bầu không khí nhanh chóng dịu đi. Lúc này lão mới làm một động tác giống hành lễ kiểu địa phương với tôi, tôi cũng dựa theo đó mà đáp lại.

Lúc này tôi mới có điều kiện quan sát kỹ càng vẻ ngoài lão Bàn Mã. Ngũ quan rõ ràng, gương mặt đầy những vết nhăn ngăm đen như bao người miền núi khác, tướng mạo hết sức bình thường. Nhìn ông lão bây giờ rất khó tưởng tượng được dáng vẻ của ông tiên này lúc trước, đúng là không thể trông mặt bắt hình dong. Mặt mũi như này thì chắc chắn không thể có họ hàng gì với Muộn Du Bình được, nghĩ đến đó tôi mới hơi yên tâm.*Gián tiếp khen Bình đẹp trai kìa =))*

A Quý ngồi bên cạnh kể qua một lượt về mục đích đến của tôi, nhắc lại tôi là cán bộ chính phủ. Lão Bàn Mã liền nhìn tôi nói một câu, A Quý phiên dịch: “Lão nói, cậu thật ra là ai lão cũng đoán được lò mờ, từ lâu lão đã đoán trước đến một ngày sẽ có người hỏi chuyện này. Cậu muốn hỏi gì thì cứ hỏi đi, hỏi xong thì mau rút, đừng đến quấy rầy lão nữa.”

Tôi lại ngây ra mất một lúc, cảm thấy lời lão đều mang ẩn ý gì đó, cứ như lão hiểu lắm tôi là một người nào khác.

Nhưng tôi lại không thể cảm nhận một cách rõ ràng nguyên nhân của sự hiểu lầm này. Nghĩ đến đây tôi liền phản ứng, biết lúc này căn bản không nên nghĩ nhiều, cứ coi như mình không phát hiện ra là tốt nhất, chờ có thêm manh mối rồi nói cho rõ ràng cũng chưa muộn.

Tôi nghiêm mặt, chỉnh đốn lại tâm tư rồi bảo lão: “Cháu chỉ muốn hỏi thăm ông vài chuyện về đội khảo sát ngày trước, mong ông có thể kể sơ sơ một lượt cho cháu nghe tình hình năm đó. Nhưng trước đó, cháu cũng muốn biết câu nói vừa rồi của ông là có ý gì?”

Lão Bàn Mã rít một hơi thuốc dài, tôi còn chưa nói xong lão đã lắc đầu cười, nói mấy câu, A Quý ngậy ra một lúc mới dịch lại: “Ông ấy nói cậu nghĩ sai rồi, đó không phải đội khảo sát.”

Tôi liếc qua A Quý, anh ta phiên dịch xong cũng hết sức kinh ngạc, “Vậy họ là ai?”

Lão đáp: “Bọn họ là lính.” Lão nói bằng tiếng địa phương nhưng tôi cũng miễn cưỡng nghe ra.

Ban đầu tôi còn tưởng mình nghe lầm, A Quý phiên dịch lại, tôi mới khẳng định là không lầm.

Cân nhắc một lát, tôi cảm thấy lão Bàn Mã hẳn đã nhầm. Lúc đó bọn họ đều mặc đồ lục quân nên lão mới tưởng họ là binh lính.

“Tình hình khi ấy rất căng thẳng. Có rất nhiều binh lính đến đây, đều đeo súng tự động sau lưng, nói mình muốn đến núi Dương Giác rồi nhờ tìm người dẫn đường. Vậy là cha A Quý đến tìm ta, ta mới đưa bọn họ vào núi.” Lão nói với tôi.

(Đoạn đối thoại kế tiếp đều nhờ A Quý làm phiên dịch, để cho thuận tiện, sẽ không nhắc lại nữa.)

Tôi nhú mày, chợt nhớ ra hồi đó đang có tranh chấp biên giới với Việt Nam. Những năm 70 nơi này chỉ có giặc cỏ, tôi không nghĩ ra thời ấy nó chính là chiến khu, vậy thì tình hình khi đó lại càng thêm phức tạp.

Tình huống này tôi thật sự không ngờ tới, thoáng chốc đã rơi vào trầm tư, vô vàn suy nghĩ hiện lên trong đầu.

Trong hoàn cảnh lúc ấy, chắc chắn không có đội khảo sát nào tới đây làm nhiệm vụ, chuyện này thật kỳ lạ... Nhóm Văn Cẩm đúng là thần thông quảng đại. Chẳng lẽ hạng mục cần khảo sát cũng là hạng mục do quốc gia cắt cử, có cả súng ống chứng tỏ có sự bảo vệ của quân đội rồi.

Phải là hạng mục nào mới đủ khiến quốc gia cử một đội khảo sát đến chiến khu? Lẽ nào trong núi Dương Giác thực sự tồn tại một cỗ mộ có giá trị rất lớn?

“Những kẻ đó đều là quái vật...” câu nói của chú Ba chọt vang lên trong đầu khiến tôi rùng mình.

Lão Bàn Mã nói tiếp: “Cậu không biết vị bằng hữu kia của cậu là hạng người nào đâu, đi cùng hẳn cậu chắc chắn sẽ không có kết cục tốt.”

“Ông biết hẳn?” Tôi hỏi, “Vì sao lại nói vậy?”

Lão Bàn Mã nhìn tôi: “Tuy không biết mặt, nhưng ta nhận ra được mùi vị chết chóc trên người họ.”

(1) Thực ra nguyên văn 水烟袋 chỉ có nghĩa là cái ống hút thuốc có nước, search hình thì ra ít nhất hai loại, mình không biết trong truyện nhắc đến loại nào nên cứ để là điều cày cho dân dã,

-----oOo-----

Chương 11: -2: Mùi vị

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Béo Bụng Bự

Beta: Thanh Du

Tôi không hiểu lão Bàn Mã đang nói gì, “mùi vị chết chóc” là sao? Mùi xác thối?

Lão Bàn Mã không nói thẳng ra, chỉ bảo mùi vị chết chóc chính là mùi người chết.

Xem ra trong lòng lão Bàn Mã chắc chắn còn giấu nhiều chuyện, tuy không thể hiện ra ngoài, nhưng không câu nói nào không ngầm ám chỉ với tôi rằng lão biết rất nhiều chuyện. Nhưng dường như lão lại muốn che che đậy đậy, thái độ rất mâu thuẫn; từ thái độ bình thản khi đối mặt

với Muộn Du Bình, có thể thấy lão già này nhất định là một người từng trải.

Đầu óc tôi cứ quay mòng mòng, đặt mình vào địa vị người khác mà nghĩ xem, một người sẽ tỏ thái độ này vào lúc nào?

Một là khi đang muốn bán đồ với giá cao, trước kia tôi đã tiếp xúc với một vài tay lái buôn, cũng có cái kiêu nói năng nhất gừng như thế. Khổ nỗi lão quỷ này lại không giống cho lắm.

Hai là trong lòng ẩn giấu một bí mật, tuyệt đối không thể tiết lộ, nhưng anh ta lại chứng kiến một chuyện nào đó xảy ra có liên quan đến bí mật của mình; nếu không chịu tiết lộ, có thể sẽ gây ra hậu quả cực kỳ nghiêm trọng. Trong tình cảnh mâu thuẫn này, anh ta chỉ có thể nói một câu lập lờ nước đôi. Ví dụ như có một đặc vụ đã bị nghi ngờ, lúc này anh ta thấy một thằng nhóc đang nghịch một khối tròn bằng sắt; anh ta biết khối tròn đó chính là mìn, nhưng nếu nói ra điều này với thằng nhóc thì thân phận đặc vụ của anh ta có thể bại lộ. Nên anh ta mới bảo thằng nhóc kia: “Cháu nghịch món đồ này, sớm muộn gì cũng bị nó hại chết.”

Tôi cảm thấy khả năng này rất lớn. Khi mới tới nơi này tôi chỉ muốn biết chút ít về tình hình và thời gian nhóm Văn Cẩm vào núi; nhưng sau khi lão trông thấy Muộn Du Bình, lại tỏ thái độ khiến tôi buộc phải để ý. Nói cách khác, theo lý mà suy thì lão cho rằng Muộn Du Bình chính là quả mìn có thể nổ chết tôi. Trong lòng lão chứa một bí mật cho lão biết Muộn Du Bình chính là quả mìn đó, nhưng bí mật này lão lại không muốn nói ra.

Sau đó tôi ngồi nói chuyện với lão Bàn Mã suýt soát ba tiếng đồng hồ, cố gắng dò xét bí mật này.

Tôi biết nếu từ đầu đã để lộ ý định dò xét của mình thì sẽ khiến lão cảnh giác ngay, nên tôi quyết định trước hết phải tỏ ra bình tĩnh, bắt đầu dò hỏi từ hành trình Văn Cẩm vào núi.

Nội dung cuộc trò chuyện hết sức rời rạc, lão Bàn Mã nói phải có A Quý phiên dịch, có khi còn phải giải thích khái niệm với nhau, rất tốn thời gian. Hơn nữa lão cũng thường trả lời không đúng trọng tâm, mà có lẽ A Quý phiên dịch cũng sai lệch đi chút ít. Cho nên trò chuyện xong, đầu óc tôi hoàn toàn bị chia ra làm những mảnh rời rạc.

Đội khảo cổ của Văn Cẩm vào núi đại khái là năm 1976, lão không thể nói ra thời gian chính xác.

Đội trưởng lúc ấy hẳn là Văn Cẩm, nhưng khi tôi lấy bức ảnh chụp chung ở Tây Sa ra cho lão xem thì lão lại không phân biệt nổi những người khác. Thời gian đã quá lâu, mà người cũng nhiều, trong hoàn cảnh lúc ấy, tóc tai quần áo mọi người đều như nhau, lão chỉ nhớ duy nhất người đội trưởng cũng rất hợp lý.

Ban đầu mọi chuyện diễn ra bình thường, khi ấy vùng này thường xuyên xảy ra tranh chấp biên giới, trong thôn xuất hiện quân đội cũng rất bình thường. Phải biết rằng những năm 1978 vùng Thượng Tư hầu hết đều có quân giải phóng, đường trong núi này phần lớn đều được đào vào thời điểm diễn ra chiến dịch phản kích quân Việt, bộ đội phải vào trong núi tìm người dẫn đường cũng là nhiệm vụ quân sự.

Lão Bàn Mã nhận tiền phụ cấp của bộ đội, bây giờ lão vẫn còn là tráng niên, trong khi săn thú thường một mình lặn lội vào những nơi xa nhất, sâu nhất, dĩ nhiên tìm lão làm người dẫn đường là thích hợp nhất.

Bọn họ lên đường vào sáng sớm ngày hôm đó, nhiệm vụ của bộ đội lão không tiện hỏi nhiều, cứ thế dẫn bộ đội vào núi Dương Giác, sau đó đi cùng đoàn luân. Tâm tư của lão đặt cả vào việc nhớ đường, núi Dương Giác là nơi không hay lui tới, lão phải đảm bảo có thể trở về.

Bọn họ đi khá lâu, nghỉ trong núi một đêm rồi đến một cái hồ trong núi.

Nơi này lão Bàn Mã mới đến có một lần vào năm ba mốt tuổi, lão cưới vợ nên muốn bắt mấy con hoẵng về biếu nhà ngoại. Năm ấy trong núi không yên ổn, dã thú đều trốn vào rừng sâu. Lão dắt chó đi một mạch vào đây, tìm được cái hồ này, nấp ven hồ một ngày thì săn được một con lợn rừng, sau đấy cũng không vào đây thêm lần nào nữa.

Những cái hồ kiểu này hiển nhiên không có tên, có lẽ ngoại trừ lão Bàn Mã thì người trong thôn cũng không ai biết nơi này có hồ. Đây là một cái hồ khép kín, không có suối chảy vào, đáy hồ có thông đến đâu hay không thì lão chịu. Bọn họ dựng lều căng bạt bên hồ, thế là nhiệm vụ của lão Bàn Mã đã xong.

Sau đó, lão nhận nhiệm vụ cứ cách vài ngày lại đi cấp dưỡng cho bộ đội. Nguồn dự trữ của bộ đội cũng rất đầy đủ, cho nên mỗi lần vào núi lão cũng chỉ mang theo chút gạo hoặc muối ăn, chuyện quái lạ mà A Quý kể cũng xảy ra trong một lần tiếp tế như thế. Trong suốt quãng thời gian đó, không ai biết đội quân kia trú đóng ở đó làm gì.

Trong quá trình tiếp tế lão Bàn Mã cũng rất hiếu kỳ, nhưng lão biết vào thời buổi này, dòm ngó những bí mật kiểu này sẽ phải trả giá rất đắt, cho nên lão cố nhin trí tò mò của mình xuống. Sau đó, khi nhóm người nhỏ trại, họ đã có thêm khoảng hơn ba mươi cái hộp, cái nào cũng to bằng cỡ hộp giày, được những người lính hết sức cẩn thận đưa ra ngoài.

Lão tò mò, cũng từng muốn cầm thử một hộp, nhưng lại bị một người lính khéo léo ngăn lại. Người lính nói trong hộp này chứa một thứ rất nguy hiểm, khi anh ta cầm nó lên, lão chỉ cảm thấy cái hộp rất nặng, không biết bên trong chứa vật gì.

Tôi nghe tới đây, trong đầu hình như cũng lơ mơ có ấn tượng. Loại hộp lớn cỡ hộp giày này, tên là “hộp thu nạp”, biệt danh là hộp đồ cổ, là dụng cụ đội khảo cổ dùng để lưu giữ những mảnh văn vật nhỏ khai quật được. Loại hộp này thường được đánh số nghiêm ngặt, lớn có nhỏ có, nhưng hầu hết đều to cỡ cái hộp giày. (Văn vật khai quật được thường khá nặng, hộp lớn cỡ hộp giày chứa được khối lượng phù hợp nhất cho việc vận chuyển)

Lão Bàn Mã rất buồn bực, vì ven hồ chẳng có chỗ nào đặc biệt, vậy thứ chứa trong những cái hộp kia rốt cuộc từ đâu mà đến? Khi ấy lão cứ đinh ninh hộp này nhất định phải chứa đá, bởi vì ven hồ kia toàn đá là đá.

Nhưng lão nhanh chóng phát hiện ra khả năng này không lớn, vì đi vào núi được một thời gian, bên trong cái hộp bắt đầu tỏa ra một thứ mùi kỳ lạ, rất khó ngửi, không biết phải miêu tả thế nào. Mùi thối người chết đời :-ss

-----oOo-----

Chương 12: Hồi tưởng của lão Bàn Mã

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Tống Mặc Than

Beta: thieudieututai

Sau đó, tôi và lão Bàn Mã nói qua lại hơn ba tiếng đồng hồ, tôi không ngừng đưa ra câu hỏi, đặt vấn đề; một mặt muốn lý giải xem đang có chuyện gì xảy ra, mặt khác lại cố gắng dò xét cho ra cái bí mật ghê gớm ấy.

Nội dung cuộc nói chuyện hết sức tản mạn, ông già nói và A Quý phiên dịch, có khi còn phải hỗ trợ giải thích cho nhau để nhận thức được vài vấn đề, nói chung là vô cùng tốn thời gian. Hơn nữa ông già cũng không có thái độ hợp tác với tôi, hoặc cũng có lẽ là do A Quý phiên dịch chệch lệch ít nhiều nữa, vì vậy mà sau khi nói xong trong đầu tôi vẫn hoàn toàn là những mảnh ghép vụn vặt.

Thời gian đoàn Văn Cẩm đi vào núi không rõ lắm, đại khái là khoảng năm 1976, ông già không thể nhớ chính xác ra thời điểm đó là khi nào.

Lúc đó người dẫn đầu chính là Văn Cẩm, nhưng lúc tôi lấy ra bức ảnh chụp Tây Sa đưa cho lão già nhìn, lão cũng không phân biệt được những người khác. Thời gian đã quá lâu rồi, người lại đông nữa, với lại hoàn cảnh lúc đó tất cả mọi người đều có cùng một kiểu tóc, một trang phục. Lão chỉ nhớ duy nhất một người là trưởng đoàn, điều này kể ra cũng vô cùng hợp lý.

Tình hình lúc trước không có gì lạ, ngày đó nơi này là vùng biên giới nên thường xuyên có mâu thuẫn xảy ra, trong thôn xuất hiện người bên quân đội là điều quá bình thường. Phải biết là vào sau những năm 1978, toàn bộ khu vực này hầu như đều có quân giải phóng. Đường trên núi phần lớn đều do thời kỳ kháng chiến mở ra, bộ đội muốn vào được trong núi đều phải có người dẫn đường, với họ đó được coi là một nhiệm vụ quân sự.

Bàn Mã cầm tiền phụ cấp bộ đội, lúc đó lão vẫn đang là một người trung niên tráng kiện, khi săn thú, một mình lão có thể đi vào rất sâu trong rừng, vì vậy Bàn Mã chính là lựa chọn thích hợp nhất cho vai trò dẫn đường.

Bọn họ ở tới sáng sớm hôm sau thì xuất phát, nhiệm vụ của quân đội lão

không tiện hỏi tỉ mỉ tường tận, chỉ biết là đưa những bộ đội này tới ngọn núi Dương Giác, sau đó liền theo chân bộ đội đi tiếp. Bao nhiêu tâm tư lão đều đặt hết vào từng bước chân dọc đường, núi Dương Giác lão đi cũng không nhiều, nhất định phải đảm bảo được có thể trở về an toàn.

Thời gian bọn họ đi tương đối dài, phải mất một đêm ở lại trong núi, mới tới được hồ nước.

Nơi đó Bàn Mã đã từng đến một lần, lúc đó lão ba mốt tuổi, lão cưới vợ nên muốn săn mấy con hoẵng đem về biếu ông thông gia. Năm ấy trong núi rất bất ổn, dã thú đều trốn tiệt vào sâu trong rừng. Lão mang theo một con chó săn thẳng tiến vào núi nên tìm được nơi này, thấy cái hồ liền ở bên hồ mai phục một ngày, săn trúng con lợn rừng. Sau đó lão không còn quay lại lần nào nữa.

Hồ nước tự nhiên này không hề có tên, có lẽ ngoại trừ Bàn Mã ra người trong thôn cũng không thể biết trong núi còn tồn tại một hồ nước như thế. Đây là một cái hồ chết (ao tù), không có khe suối, bên dưới có thông với nơi nào không thì không biết, người bên quân đội hạ trại ngay bên hồ, sau đó nhiệm vụ của lão Bàn Mã coi như đã hoàn thành.

Kế tiếp, lão được giao trọng trách vài ngày lại vào tiếp tế lương thực cho binh sĩ một lần, trợ cấp của bộ đội rất đầy đủ, đó là lí do khiến mỗi lần lão vào núi chỉ phải mang theo một ít gạo hoặc là muối ăn. Chuyện kỳ quái mà A Quý kể cũng diễn ra từ đây. Trong lúc đó không ai biết được tiểu đoàn đó đóng quân ở đây để nhằm mục đích gì.

Suốt quá trình đưa lương, Bàn Mã thực sự rất tò mò, nhưng lão cũng biết vào thời điểm như vậy mà rình trộm những người này thì sẽ phải trả cái giá rất đắt, đó là nguyên nhân mà lão phải nhịn lại lòng hiếu kỳ của mình. Sau đó một thời gian, đội ngũ này bắt đầu vận chuyển những chiếc rương, ước chừng hơn ba mươi cái, mỗi rương đều có kích thước nhỏ, bộ đội cẩn thận khâu nó ra ngoài.

Lão rất tò mò, từng nghĩ thó một cái đem về, nhưng bị một bộ đội khéo léo ngăn lại. Người bộ đội đó làm như vật trong rương này rất nguy hiểm, lão già tìm cơ hội để cầm ngắm một cái, chỉ thấy nhấc lên hết sức nặng, không biết bên trong là cái gì.

Tôi nghe tới đó, trong đầu cũng hình dung ra một chút ấn tượng, loại

rương cỡ như vậy được gọi là “*rương thu nạp*”*, tên khác là rương đồ cổ, là thứ mà đội khảo cổ dùng để lưu giữ những mảnh văn vật khai quật được. Những rương như thế đều phải được đánh số vô cùng nghiêm ngặt, có lớn có nhỏ, nhưng đa số đều có cỡ nhỏ. (Khai quật hiện vật khảo cổ thường nặng, hòm chịu được trọng lượng tương đối, hơn nữa cũng thích hợp với việc vận chuyển.)

Bàn Mã vô cùng kỳ quái, bởi vì xung quanh hồ không có nơi nào đặc biệt, vậy rương này là từ đâu tới?

Có điều là lão liên phát hiện ra điều gì đó không đúng ở đây, bởi vì tiếp tục tiến vào trong núi một thời gian, những chiếc hòm này tỏa ra một mùi rất kỳ quái, không những cực kỳ khó ngửi mà còn không thể hình dung ra được.

-----oOo-----

Chương 13: Tâm lý chiến

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Ala Ju

Beta: Thanh Du

Tôi nghĩ ngay đến mùi thịt ôi, nhưng Bàn Mã nói không phải. Người đi săn quanh năm suốt tháng tiếp xúc với thịt nên lão dễ dàng nhận ra mùi thịt ôi. Chứ còn cái mùi này, quả đúng là không tài nào mô tả nổi.*ơ không phải thịt người chẳng lẽ là hóa thạch sh*t khủng long :v*

Bình thường muốn tả mùi phải dựa vào vật, ví dụ “thơm như hoa lài” hoặc “hôi như tất thối”. Lão Bàn Mã không tài nào mô tả được, dĩ nhiên là vì lão chưa từng ngửi qua mùi này, thậm chí mùi na ná thế cũng chưa.

Tôi muốn hỏi lão mùi này có phải là “mùi người chết” hay không, nhưng rồi lại thôi. Nếu lão đã không muốn nhắc đến đề tài này thì nửa chừng thắc mắc cũng không có lợi cho tôi.

Sau đó lão Bàn Mã càng thêm hiếu kỳ, nhưng những người kia lại bắt đầu đề phòng, nên lão vẫn chưa có cơ hội tiếp xúc với những cái hộp này. Về đến thôn, nhóm người ấy nhanh chóng rời đi, từ đó về sau biệt tăm biệt tích. Chuyện này ảnh hưởng rất lớn đến lão, mỗi lần vào núi săn thú lão đều nghĩ về cánh quân kia. Bọn họ vào núi nhằm mục đích gì, đã làm gì ven hồ; vật đựng trong hộp là gì, từ đâu mà tới?

Khi ấy lão đã có linh cảm, rồi sẽ có người đến thăm dò chuyện này. Nhưng không ngờ lại đến quá muộn, gần ba mươi năm sau chúng tôi mới xuất hiện.

Tôi hỏi lão hồ nước trông như thế nào, lão bảo hồ dẹt như một thanh loan đao. Bốn phía đều là đá tảng, có những tảng rất to, to hơn thân người, mà cũng có những viên nhỏ bằng đá cuội. Hồ vẫn còn đó, nhưng vì khí hậu biến đổi nên mực nước rút xuống rất nhanh, ba năm trước lão quay lại thì thấy hồ chỉ còn một nửa so với ban đầu.

Nghe đến đó, tôi rơi vào trầm tư. Thứ được giấu trong hộp, rất có thể chính là khối sắt mà chúng tôi đã tìm thấy ở nhà Muộn Du Bình. Nếu có đến ba mươi cái rương được khuân ra ngoài thì hiển nhiên số lượng không nhỏ, rất khả năng nó là mảnh vỡ của món đồ nào đó như lời Bàn Tử nói.

Những thứ này từ đâu mà ra? Trước kia trong điều kiện thiếu thốn thông tin, Bàn Tử từng suy đoán trong núi Dương Giác có một ngôi mộ cổ. Giờ nghe chuyện lão kể, tôi lại nghĩ phải chăng những món đồ này được vớt từ đáy hồ lên?

Lẽ nào bọn họ phát hiện ra một cỗ máy bằng sắt cỡ lớn dưới đáy hồ, tháo nó ra ngay tại chỗ rồi mang từng khối ra ngoài?

Khả năng này không lớn, vì nếu thế thì thứ này khác nào sắt vụn, hơn nữa cũng không thể đựng bằng hộp nhỏ cỡ hộp giày.

Tôi không nén nổi trí tò mò, lòng đã ngầm đồng ý với giả thiết của Bàn Tử, mà dù sao đi chăng nữa cũng phải đến núi Dương Giác ngó thử một lần.

Lão Bàn Mã cũng có một khối sắt, nói là nhặt được trong núi, và lại lão cứ đinh ninh có cực kỳ quý giá; rõ ràng là sau khi đội khảo sát rời đi, lão

Bàn Mã còn động tay động chân vào nữa.

Đây chính là bí mật trong lòng lão, khối sắt và “mùi người chết” có mối liên hệ với nguy hiểm, lão nhất định đã gặp chuyện gì đó mới kết nối ba cái này lại với nhau. Trong ký ức của Muộn Du Bình, khối thép kia là một vật vô cùng nguy hiểm; mà trong hồi ức của lão Bàn Mã, người lính kia cũng bảo lão rằng khối sắt này rất nguy hiểm.

Tôi nghĩ cách cạy miệng lão ra, xét về độ gian trá, tuy tính tôi an phận thủ thường nhưng chơi với đám Phan Tử Bàn Tử đã lâu, muốn gian trá cũng có thể nặn ra một ít gian trá. Vào lúc này, tôi có thể lợi dụng việc lão không nắm rõ thân phận của tôi để lừa lão một chặp.

Bí quyết lừa người chính là để người khác làm tưởng bạn đã biết cả rồi, cho nên về hình thức cuộc đối thoại, bạn phải biến câu hỏi thành chất vấn.

Tôi im lặng giây lát, trong đầu đã vạch ra phương án sơ lược, liền hỏi: “Vậy sau đó trở lại ven hồ, ông đã phát hiện ra khối sắt này như thế nào.”

Đó hoàn toàn là suy đoán, vì nếu khối sắt này tìm được trong núi thì rất khó có thể là nơi nào khác ngoài cái hồ. Tôi thử đánh cuộc một phen, dù sao có đoán sai cũng không mất mát gì.

Lão Bàn Mã chờ người, tôi biết ngay mình đã đoán đúng. Nhưng trừ khoảnh khắc đứng hình ấy ra, lão cũng không có biểu hiện gì khác, mà chỉ nhìn sang tôi.

Tôi biết lúc này mình phải bồi thêm một cú nữa, lại tiếp: “Ông yên tâm, tôi chỉ cần biết chuyện xảy ra khi đó, còn những chuyện khác tôi không có hứng.”

Lão Bàn Mã biến sắc, buông điều thuốc xuống hỏi: “Thật ra cậu là ai?”

Lòng tôi thở phào, muốn toát mồ hôi lạnh. Câu tiếp theo sẽ tiếp nối thành công trong phán đoán của câu trước, mùi vị người chết, khối sắt nguy hiểm, chuyện của Muộn Du Bình. Tôi đoán lý do khiến lão giữ bí mật là vì một sự cố, sự cố này nhất định cực kỳ nguy hiểm, dễ chùng còn có người chết. Đáng ra tôi có thể hỏi: “Tôi sẽ không hỏi đến cái chết của

hắn.” Nhưng tôi không biết rốt cuộc đã chết bao nhiêu người, nên đổi sang một biện pháp chắc chắn hơn.

Người có “tim đen”, trừ phi hiểu rõ về tôi, bằng không tất sẽ lộ ra sơ hở.

Tôi thâm nghĩ đây chính là lúc đổi khách thành chủ, lập tức trưng ra bộ mặt cao thâm khó dò – những khi chặt chém khách hàng tôi vẫn thường làm thế – lạnh nhạt nói: “Ông đừng hỏi gì thì hơn, chuyện này ông chỉ cần kể rõ đầu đuôi cho tôi biết là được.” Nói đoạn vuốt túi áo, lấy ra một xấp tiền vốn dành để trả phí tư liệu cho Bàn Mã. Đáng ra chỉ trả hai ba trăm, nhưng để trông có vẻ hoành tráng nên trong túi có bao nhiêu tôi lôi ra bằng hết, đập xuống trước mặt. “Tôi biết một vài chuyện nhưng không rõ ràng lắm, nên ông đừng lo gì cả, chỉ cần nói ra sự thật là được. Ông cầm tiền là xong, về sau sẽ không làm sao hết, cũng không ai biết chúng ta đã nói gì ở đây.”

Bàn Mã nhìn tôi, có vẻ thấp thỏm không yên. Tôi nhìn lão bằng ánh mắt cực kỳ bình tĩnh và tập trung, chờ lão nổi giận hoặc đầu hàng.

“Làm sao cậu biết chuyện này?” Lão hỏi. “Nói ta nghe thử xem.”

Hừ, tôi chửi thầm, nghĩ bụng lão quý này đúng là ngoan cố, cái này làm sao mà nói ra được. Ngoài mặt tôi không đổi sắc, nhưng tâm trí tức khắc xoay chuyển điên cuồng.

Trong một giây phản ứng, tôi gần như buột miệng hỏi: “Lẽ nào các người không biết có người đi theo mình sao?”

Lời vừa nói ra, còn chưa còn chưa kịp định thần thì đã thấy nét mặt Bàn Mã thả lỏng, tim rớt mất một nhịp, thâm nghĩ thôi tiêu rồi, mình đã bị lật tẩy.

Bàn Mã liền nhìn tôi nói: “Tuy không biết cậu là ai, nhưng ta cũng không phải lão già hồ đồ. Cậu về rồi đừng quay lại tìm ta nữa, cậu chẳng biết gì hết, ta cũng không nói cho cậu biết.” Nói đoạn liền ra ý muốn tiễn khách.

Tôi lập tức phản ứng, thâm nghĩ làm sao lão phát hiện ra được nhỉ. Vì lão có thể xác định không ai bám theo mình, hay là vì tình hình khi đó không thể bị bám theo được? Tôi cố nghĩ làm sao để vót vát, lại phát

hiện mình chẳng có cách nào hay, nhanh chóng chán nản buông xuôi.

Con trai lão mở cửa, có ý muốn mời chúng tôi ra. Cửa vừa mở ánh sáng liền ủa vào, tôi đang định đứng lên, chợt phát hiện chân lão run rẩy nhẹ.

Tôi nhìn sang lão, phát hiện lão cũng đang nhìn tôi, tuy nét mặt vẫn điềm tĩnh không chút gợn sóng nhưng sắc mặt lại xấu một cách đáng sợ, rõ ràng trong lòng lão đang căng thẳng cực độ.

Tôi nhanh chóng hiểu ra, lão cũng đang lừa tôi!

Tôi lập tức biến tư thế nhòm người đứng dậy của mình thành một động tác vươn vai, sau đó ngồi trở về chỗ cũ, nói bằng ngữ điệu không thể phản bác: “Đừng cứng đầu nữa, nói thật, tôi không còn nhiều kiên nhẫn đâu.”

Bàn Mã nhìn tôi, con trai lão cũng nhìn tôi. Tôi hoàn toàn tự tin, có thể cảm nhận được vẻ mặt của bản thân vào lúc đó đúng là cực kỳ âm hiểm và khó nắm bắt.

Rất lâu sau, Bàn Mã rút cuộc cũng cúi đầu, nháy mắt ra hiệu cho con trai. Anh con trai nói gì đó với A Quý, A Quý liền bị nửa lôi nửa kéo ra ngoài. Con lão trở lại ngồi vào chỗ của A Quý, cửa bị đóng lại lần nữa. Lão Bàn Mã hành lễ cực kỳ trịnh trọng với tôi, rồi ngẩng đầu lên nói: “Dù cậu là ai, thì cũng mong cậu nói lời giữ lời, nếu muốn tính nợ cũ thì cứ tính cả lên đầu ta. Người đều do ta giết, mấy người kia chỉ giúp ta khiêng đồ thôi.”

-----oOo-----

Chương 14: Đó là một hồ ma

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Tử Yên

Beta: Thanh Du

Tôi kinh ngạc không hiểu câu nói này có ý gì, nhưng ngay sau đó Bàn Mã đã kể đầu đuôi câu chuyện, mới nghe vài câu toàn thân tôi đã lạnh toát, nhanh chóng hiểu rõ hoàn toàn lai lịch của mùi người chết. Nhưng chuyện này thật sự quá kinh khủng, nằm ngoài dự kiến của tôi, sau khi nghe xong, cảm giác đầu tiên của tôi không phải nghi hoặc mà là ghê tởm.

Tôi thật sự không thể ngờ lại có chuyện như thế xảy ra, cũng chẳng hiểu nổi mục đích của lão khi ấy, càng không tài nào tưởng tượng được lòng người thời đó sao lại ra nông nỗi này. Nếu điều Bàn Mã nói là thật thì thứ lão đang gánh không phải bí mật gì cả, mà là nghiệp chướng nặng nề.

Quá trình trước đó hoàn toàn giống như những gì Bàn Mã đã kể, vấn đề mấu chốt nằm ở cái lần lão vào núi rồi phát hiện ra đội khảo cổ biến mất.

Bàn Mã đã nói dối, lần ấy lão lên núi, đội khảo cổ không hề biến mất; hơn nữa lão cũng không đi một mình, mà còn dẫn theo bốn người anh em nữa. Họ vác đồ đạc giúp lão, như thế trên đường về họ còn có thể đi săn.

Giao lương thực xong họ vẫn chưa về ngay, bởi vì nán lại đó đến chập tối sẽ được ăn một bữa cơm trắng. Đối với họ thì đây quả là đãi ngộ của bậc vua chúa, thế nhưng đội khảo cổ không cho ở lại trong doanh địa, họ đành đứng bên ngoài tán phét mãi đến giờ cơm chiều.

Trong khoảng thời gian này, một trong số bốn người anh em của lão khi nhìn đồ tiếp tế quân dụng của đội khảo sát, đã nảy lòng tham.

Sự nghèo khó của Thập Vạn Đại Sơn hồi ấy, người bây giờ không tưởng tượng nổi đâu. Nhiều năm liền xung đột biên giới khiến muông thú trốn hết vào núi thẳm, lũ trẻ không có thịt mà ăn, chỉ có bông lúa với rau dại, thành ra đều suy dinh dưỡng cả. Cơm trắng với họ chẳng khác nào bánh kẹo, cho nên đồ tiếp tế của bộ đội trở nên quá sức hấp dẫn, mấy bao gạo đó phải ăn được cả năm.

Để thôn dân vận chuyển giúp thì nhất định sẽ bị ăn bớt dọc đường, nên bộ đội khi nhận lương thực đều phải cân lại, nếu phát hiện thiếu cũng

không truy xét gì, nhưng lần sau sẽ đổi người khác. Người anh em kia tính chờ họ cân xong đi ngủ rồi sẽ lén vào xúc trộm vài bát, như thế không lo mất việc mà lại có thể mang lợi lộc về nhà.

Đây vốn là một việc hết sức đơn giản, Bàn Mã không đồng ý vì tay nghề lão tốt, gia cảnh cũng tạm ổn, chưa khổ đến nỗi để con cái chết đói, nhưng ba người kia đều động tâm.

Bàn Mã đành phải để họ đi còn mình đứng chờ bên ngoài, ai mà ngờ ba người vào rồi lại sinh chuyện chứ.

Trong góc lều chứa gạo, họ xúc trộm mỗi bao ba bát, lúc ra vừa hay lại đụng phải một tiểu binh vào đó kiểm tra. Tiểu binh lập tức giương súng, nhưng cậu ta không nhìn thấy một người nấp phía sau; trong tình thế cấp bách, người này thành linh đề tiểu binh xuống, rồi cả ba chụp bao gạo lên đầu cho cậu ta chết ngạt.

Giết người rồi, bọn họ sợ đứng tim. Tội giết người, đặc biệt là giết quân nhân sẽ bị xử bắn ngay tại chỗ, nếu để người ta phát hiện chắc chắn sẽ bị bắn thẳng tay. Họ vội chạy ra kể lại cho Bàn Mã, Bàn Mã liền nghĩ bụng ôi thôi hỏng bét rồi.

Chuyện này kiểu gì cũng dây đến lão, vì đội khảo sát mời lão, còn mấy người anh em là do lão nhờ đến giúp, toàn bộ trách nhiệm lão đều không thể trốn thoát. Hơn nữa vào thời điểm nhạy cảm này, dù lão chối mình không tham dự thì cũng chẳng ma nào tin.

Lão lập tức nghĩ ra một cách, phải lôi xác tiểu binh kia ra ngoài coi như mất tích, nếu không họ nhất định sẽ bị tra ra.

Họ lén quay về trả hết gạo, sau đó lôi cái xác tiểu binh ra khỏi lều, kết quả là chưa đi được bao xa đã bị người canh gác phát hiện. Đối phương đuổi theo hỏi họ đang làm gì, bọn Bàn Mã nhất thời chột dạ, để lộ thi thể, tay lính canh lập tức giương súng; nhưng kẻ trước đó đưa ra chủ ý ăn trộm đã chuẩn bị sẵn sàng, thành linh cắt đứt cổ người kia.

Gần như không hề suy xét, bọn họ cứ như bị tẩu hỏa nhập ma mà giết hai người liền. Bàn Mã trầm nghĩ toi đời rồi, lão đề nghị trốn đi, nhưng tay giết người kia lại nổi điên nói đã giết hai người rồi, giết hai là giết mà giết sạch cũng là giết, nếu để họ trở về báo cáo lên quân đoàn thì chúng

ta phải trốn trên núi cả đời. Chi bằng giết hết cho xong, rồi cứ nói là không thấy họ đâu nữa, mọi người chắc hẳn sẽ tưởng là người Việt Nam làm.

Đây là sự kích động bất ngờ xảy đến trong bầu không khí quỷ dị. Đội khảo sát không đông, hiện giờ phần lớn đều ngủ say không biết trời trăng gì nữa, nghĩ đến số gạo trắng và súng tiểu liên, cùng chuyện xảy ra sau đó, ngay cả Bàn Mã cũng không thể kiềm chế tạp niệm nổi lên trong lòng.

Chuyện xảy ra sau đó thật ghê tởm, họ cầm súng tiểu liên và dao găm lần lượt lên vào từng lều, dùng thắt lưng siết chết bằng sạch những người bên trong.

Giết người xong họ ném xác xuống hồ rồi đem giấu hết súng ống đạn dược lẫn vật tư, lén lút vác gạo và thức ăn về thôn, giấu dưới gầm giường, cùng hẹn nhau quyết giữ bí mật này đến chết.

Khi đó Bàn Mã chợt dạ, tính tới tính lui rồi bắt đầu lan truyền khắp thôn câu chuyện đội khảo cổ mất tích một cách kỳ lạ, chuẩn bị sẵn đường lui. Bởi dạo đó thường xảy ra xung đột biên cảnh, nếu có một đoàn người mất tích ở biên giới Việt Nam thì thường bị đổ cho đặc công Việt Nam làm.

Mấy người họ cứ đinh ninh mình không làm gì sơ hở, ai ngờ đây lại là khởi đầu cho một cơn ác mộng.

Ba ngày sau, Bàn Mã làm bộ muốn đi đưa lương thực, nhân cơ hội quay lại ven hồ, định đến chỗ kia lục tìm mấy món đồ đáng giá. Chuyện điên khùng đêm đó khiến lão vẫn còn e ngại vùng giữa hồ, nên ban đầu chỉ dám đứng từ xa nhìn lại. Đáng sợ làm sao, lão lại trông thấy ven hồ xuất hiện một doanh địa, mà còn có người hoạt động nữa chứ.

Có một đội quân khác? Thi thể đã bị phát hiện? Lão sờn da gà, mất một lúc lâu mới bình tĩnh lại, cho đến khi gắng gượng lấy dũng khí đi vào doanh địa, lão lại trở mắt đứng nhìn: đội khảo sát trước kia ấy thế mà lại xuất hiện ngay trước mặt lão.

Bàn Mã hoàn toàn không hiểu nổi cảm giác của mình lúc này, cũng không thể xác định rõ rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra. Nhìn những

bóng người lướt qua trong doanh địa, lão cứ ngỡ mình đang rơi vào ảo ảnh. Họ dường như không hề hay biết trước kia đã xảy ra chuyện gì, rồi rít chào hỏi lão.

Lão còn tưởng mình đang nằm mơ, tự véo mấy cái mới phát hiện ra đây là thật. Những gương mặt ấy tuy không quen lắm, nhưng đều đã gặp trong đội khảo cổ kia; thậm chí lão còn thấy mấy người bị chính tay mình siết cổ đang đứng đó chuyện trò vui vẻ.

Lão hoảng hốt chạy về thôn, hồn bay phách lạc, vội vàng kể lại mọi chuyện với mấy người kia. Cả đám quay lại xem thì thấy quả nhiên là thế, ai nấy đều hoảng sợ, suy nghĩ xem chuyện này rốt cuộc là sao. Lẽ nào đó là một hồ ma có thể hồi sinh người chết?

Nhưng bọn họ đều sống sờ sờ, không giống cương thi chút xíu nào.

Bàn Mã nghĩ mãi mà không ra. Người trong thôn rất mê tín, cứ đình ninh đây nhất định là do sơn thần hồ quỷ tác quái, sợ đến mất vía. Bàn Mã suy tính hồi lâu mới dám lấy hết dũng khí trở lại bên hồ đưa lương thực cho họ nhân tiện uớt hỏi chuyện hôm ấy, nhưng mọi người đều nói không có việc gì, biểu cảm vẫn như bình thường.

Ngày hôm ấy giống như đã bị lật sang trang, thiên thần đã xóa bỏ mọi việc xảy ra trong ngày đó. Hoặc là, mấy kẻ thủ ác đều đã mơ cùng một giấc mơ, họ căn bản không hề giết người.

Bàn Mã không phải là người dễ chịu thua, lão không tin mình nằm mơ, nhưng nghĩ mãi mà không thông được. Sau đó lão vẫn luôn chú ý đến nhóm người này, muốn biết bọn họ rốt cuộc là người hay quỷ? Nhưng dù có quan sát kỹ lưỡng đến đâu, lão cũng không thấy mảy may sơ hở.

Điểm duy nhất khiến lão cảm thấy kỳ quặc là, lão ngửi thấy trên người họ xuất hiện một thứ mùi lạ mà trước kia không có.

-----oOo-----

Chương 15: Trúng tà

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Nam

Beta: Thanh Du

Thứ mùi đó chính là mùi mà Bàn Mã ngửi thấy trong hộp, chẳng qua mùi phát ra từ hộp nồng nặc hơn thôi.

Đối với Bàn Mã, đó hoàn toàn là mùi của người chết. Thứ mùi trên thân thể những ác ma không biết là người hay quỷ đó chắc chắn được mang ra từ địa phủ.

“Trên người cậu ta cũng có thứ mùi đó, nếu không bị mùi thảo dược át đi thì ta đã ngửi được nó từ lần đầu gặp mặt.” Bàn Mã nhìn tôi nói: “Cậu ta giống bọn họ, đều là yêu quái cả.”

Trên người Muộn Du Bình có mùi qué gì chứ? Tôi không hẳn cảm với mùi vị cho lắm, cũng không phải thợ săn để mà có khứu giác nhạy bén hơn người, nghe lời lão nói thì nửa tin nửa ngờ. Lần sau phải lên ngửi thử xem sao.*=)))))))*

Nếu chuyện đến đây là hết, có lẽ mọi việc sẽ qua đi, một thời gian sau người ta sẽ hoài nghi trí nhớ của chính mình, những sự việc không lời giải sẽ tự động chìm vào quên lãng. Nhưng tôi biết chắc chuyện vẫn chưa dừng ở đây, vì nếu chỉ đơn giản như thế thì lão Bàn Mã đã không đưa ra kết luận Muộn Du Bình sẽ hại chết tôi.

Quả nhiên lão lại nói: Chuyện xảy ra sau đó khiến cả đời lão không quên nổi thứ mùi này.

Sau khi chuyện lạ xảy ra, Bàn Mã luôn cảm thấy tinh thần mình bất ổn. Tuy đám người ấy dường như không hề thay đổi, nhưng Bàn Mã luôn cảm thấy ánh mắt về mặt họ toát ra nét gì đó yêu dị, cảm giác này không dựa trên căn cứ nào mà hoàn toàn là một loại hiệu ứng tâm lý. Lão có dự cảm: trong thôn sẽ sinh chuyện.

Vài ngày sau, trong thôn xảy ra một chuyện khiến lão rợn tóc gáy.

Tham gia hành hung với lão còn có bốn người, tính ra thì bọn họ đều là

họ hàng dây mơ rễ má cả, người xa người gần. Trong số đó người tên Bàn Nhị Quý nhất gan hơn cả bỗng dung mất tích; Bàn Mã và mấy người kia trong lòng đều ôm ấp bí mật, đã thử nhắc đến chuyện này nhưng rốt cuộc không ai dám nói ra. Người trong thôn vào núi tìm suốt hai ngày, cuối cùng đám Bàn Mã quyết tâm trở lại ven hồ, nào ngờ lại phát hiện gã Bàn Nhị Quý kia đang ngồi trong doanh trại cười nói vui vẻ với người của đội khảo sát.

Bọn họ chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì cả, đành đưa gã về. Khi Bàn Mã kéo gã, chợt ngửi thấy thứ mùi thần bí kia toát ra từ người gã.

Bàn Mã nhìn Bàn Nhị Quý mà nổi da gà giữa ban ngày ban mặt, lão bỗng nhận ra nét mặt của Bàn Nhị Quý không giống trước đây, cứ như đã biến thành con người khác.

Cảm giác sợ hãi này không thể nói rõ thành lời, lão nghĩ Bàn Nhị Quý nhất định đã bị quỷ ám rồi. Về tới thôn, lão dặn vợ Bàn Nhị Quý nếu phát hiện chồng mình có biểu hiện bất thường thì phải báo ngay cho lão.

Nhưng vợ gã không có cơ hội phát hiện ra điều gì. Ngày hôm sau, chị ta vừa tỉnh dậy đã thấy chồng mình treo cổ bên giường, cả căn phòng nồng nặc thứ mùi quỷ quái kia.

Người trong thôn cứ đinh ninh Bàn Nhị Quý nghĩ quần hoặc bị hồ ly tinh quyến rũ. Bàn Mã hiểu rõ sự tình, lòng thấp thỏm lo âu, lại càng thêm chắc chắn những người kia đúng là yêu quái, Bàn Nhị Quý nhất định đã trúng tà.

Vợ Bàn Nhị Quý bị dọa cho hết hồn, không dám ở lại căn nhà cũ, đành dọn về nhà mẹ đẻ, căn nhà kia trở nên hoang phế. Những người khác thì sợ chết khiếp, hai người trong số đó liền dọn ra khỏi thôn, chỉ còn Bàn Mã và một người nữa ở lại. Ban đêm hai người tuyệt nhiên không dám ngủ, phải mượn vài con chó, chỉ lo người tiếp theo sẽ là mình.

Nhưng nuôi chó cũng vô ích, một tuần sau đó, cái người ở lại thôn cùng lão cũng mất tích. Chờ thêm hai ngày, một đứa bé tìm thấy hũ treo cổ trong ngôi nhà hoang của Bàn Nhị Quý, vị trí treo cổ trùng khớp với Bàn Nhị Quý lúc trước.

Bàn Mã bản tính cứng cỏi, thuở nhỏ đã làm bạn với núi non nên hết sức

kiên cường. Sau cơn sợ hãi cùng cực, lão trái lại không còn vương bận gì nữa, vác cây súng quay lại cái hồ kia, trong lòng tự nhủ nếu chẳng nào cũng chết thì mình phải chết cho mình bạch, chứ tuyệt đối không ngồi yên chờ chết. Nhưng khi lão vào núi thì vừa hay đội khảo sát cũng nhổ trại.

Bàn Mã đi được nửa đường thì gặp đội khảo sát, hình như họ không cần người dẫn đường. Bàn Mã trước khi đi đã hạ quyết tâm, nhưng vừa nhìn thấy bọn họ liền nhanh chóng dao động, khiếp hãi theo cả đội xuống núi.

Chuyện sau đó giống như Bàn Mã đã kể, đội khảo sát rời thôn mang theo những cái hòm tỏa ra mùi lạ, từ đó trở đi không quay lại đây nữa. Hai người trốn khỏi thôn cũng bình an vô sự, Bàn Mã thấp thỏm sống qua một năm mới dần dần yên tâm, đình ninh bọn họ đã đi thật rồi.

Chuyện này giống như một cơn ác mộng cứ ám ảnh Bàn Mã không thôi, cảm giác khiếp sợ này tôi có thể hiểu được. Đội khảo sát đi được chừng nửa tháng, lão tò mò muốn biết chuyện gì đã xảy ra, bèn quay lại cái hồ. Đi một vòng quanh hồ, lão phát hiện một bộ quần áo đương thời không hiểu sao lại bị quăng lên bờ, bọc trong bộ quần áo ấy chính là khối sắt kỳ cục kia.

Phát hiện ra khối sắt này, lão kết luận những người kia nhất định đã bò từ dưới hồ lên, vì khối sắt kia bọc trong quần áo, tuyệt đối không thể bị sóng xô lên bờ. Cái mùi tỏa ra từ khối sắt khiến lão sờn gai ốc, lão nghĩ đây không phải chuyện đùa nên vẫn luôn mang nó theo người. Trước kia thỉnh thoảng gặp cơn túng quần lão đã định bán đi, nay điều kiện sống đã khá giả hơn trước, nhớ tới chuyện năm đó mà hoảng, định bụng sẽ mang theo bí mật này xuống mồ.

Sau đó, chúng tôi xuất hiện. Bí mật của Bàn Mã, cuối cùng cũng chấm dứt.

Nghe xong câu chuyện, tôi rơi vào trầm tư. Lạ một nỗi tôi không cảm thấy mọi chuyện thêm mơ hồ, trái lại lần đầu tiên có cảm giác dường như mình đã tìm được một sợi xích có thể kết nối những nghi vấn trong lòng.

Những bí ẩn này giống như ống thép có ren ở hai đầu, mỗi đầu tiếp xúc đều là nghi vấn. Nhưng nếu ta nối liền hai nghi vấn lại với nhau, như thế bốn bí ẩn sẽ mất đi hai; lại nối liền tất cả các ống thép, thì vô vàn bí ẩn

có lẽ chỉ còn hai cái ở hai đầu. Cho nên nối liền từng nghi vấn lại với nhau là một công việc rất thú vị.

Nếu là trước đây, tôi nhất định sẽ phát điên; nhưng bây giờ đã học được cách không chỉ nhìn vào bản thân vấn đề, tôi liền hiểu rõ chân tướng sự việc. Cái này lại phải chứng thực, nếu tôi suy luận đúng, thì vấn đề mà chú Ba – hay có thể là Giải Liên Hoàn – vẫn luôn nghi hoặc đã có câu trả lời.

Mà muốn chứng thực chuyện này, lại phải đến cái hồ kia.

Lão Bàn Mã đưa khối sắt kia cho tôi xem, quả nhiên nó giống y xì đúc khối sắt dưới gầm giường Muộn Du Bình, cũng xù xì thô ráp, bề mặt có những hoa văn cổ. Có điều khối sắt của Bàn Mã lớn hơn một chút, tôi ngửi thử, quả nhiên có mùi quái lạ nhưng chỉ thoang thoảng, hầu như không thể nhận ra. Lão nói lúc vừa phát hiện thì mùi của nó rất nồng, dần dần mới nhạt đi; đặt khối sắt này trong nhà, côn trùng sâu bọ đều không dám bén mảng.

Tôi tạm thời mất hứng với vật này, trong lòng nổi lên đủ loại suy đoán.

Bàn Mã không chịu đến cái hồ kia nữa, tôi định bảo A Quý tìm người dẫn đường khác, đưa tiền cho Bàn Mã rồi đứng dậy cáo từ.

Ra đến cửa, tôi chợt nhớ ra một việc khác, bèn quay lại hỏi lão “À phải rồi, hình xăm trên người ông có lai lịch thế nào?”

Bàn Mã nhìn tôi, tỏ ra ngạc nhiên vì câu hỏi đột ngột này. Con lão giải thích: “Đây là hình xăm phòng cổ độc do một vụ sư người Mèo xăm cho cha tôi hồi nhỏ. Lần đó ông ta được ông nội tôi cứu mạng, bèn xăm hình này cho cha tôi để tạ ơn. Nghe nói có hình xăm này trên người là được quyền thoải mái đi lại trong làng người Mèo mà không ai dám gây khó dễ.”

-----oOo-----

Chương 16: Kế hoạch

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Thanh Du

A Quý chờ tôi ở cửa, ngồi xồm trên đất bực dọc hút thuốc, hiển nhiên cũng không biết đám Bàn Mã đang làm cái quái gì. Nhìn thấy tôi, tôi liền bảo anh ta: Đi, chúng ta về.

Trên đường về tôi hỏi anh ta có biết cái hồ trong núi Dương Giác mà Bàn Mã nhắc đến hay không? A Quý gật đầu, bảo trước kia từng nghe nói nhưng cũng chưa đến đấy bao giờ. Tôi liền bảo mình ra giá cao, mau tìm giúp một thợ săn đưa nhóm tôi vào đó.

A Quý gật đầu lia lịa, rồi hỏi dò xem Bàn Mã rốt cuộc đã nói với tôi chuyện gì? Cơ mà A Quý hỏi rất e dè, tôi thậm chí nói cho anh tức là hại anh, bèn thuận miệng đáp lấy lệ.

Vội vã trở về nhà A Quý, tôi nóng lòng muốn kể cho Muộn Du Bình nghe phát hiện của mình, nhưng trong nhà chỉ có Vân Thái đang đun bếp với em, không thấy Bàn Tử và Muộn Du Bình đâu cả.

Tôi nghĩ bụng, quái, bèn hỏi em của Vân Thái xem họ đâu rồi? Em Vân Thái đáp cái anh làm lì kia về đến nơi thấy anh béo chưa về mới hỏi em, em bảo anh béo đi cả đêm chưa về, anh ấy liền vội vã đi tìm.

Tôi còn đang phân chấn, nghe tới đây liền mất hứng, thậm chí Bàn Tử cả đêm chưa về?

Trong thôn không có mấy chỗ chơi bời cho hấn la cà như ở thành phố, hấn đi thâu đêm kể cũng lạ. Tôi khá hiểu Bàn Tử, nhớ lại trước kia hấn đã nói muốn đi tìm acid sunfuric, chợt có dự cảm mơ hồ.

Hấn là Muộn Du Bình cũng như tôi, nghĩ ngay tới khả năng này, cho nên mới lập tức đi tìm.

Tôi lập tức bảo A Quý dẫn mình đến trụ sở thôn, nếu Bàn Tử gặp chuyện ngoài ý muốn, nhất định sẽ ở đó. Đi được vài bước đã thấy Bàn Tử với Muộn Du Bình quay lại, trên mặt Bàn Tử còn quần băng, vừa đi vừa chửi um lên, hình như là bị thương.

Hỏi ra mới biết Bàn Tử đi mua acid sunfuric, trên đường về thấy một tổ ong vò vẽ, thế là bản tính lộ ra, kết quả dự đoán sai thân thủ của mình, dính chương nghiêm trọng, phải ngâm nước muối rồi ngủ lại cả đêm ở trụ sở thôn. Bàn Tử nói ong vò vẽ ở đây không giống ong mình hay gặp, ong vò vẽ mình gặp trước kia đều phải chọc vào tổ mới xông ra, chứ ong này mới mon men đến gần đã đột ngột vây kín, hung ác cực kỳ.

Tôi bảo anh đừng đổ tội cho khách quan, cứ thẳng thắn thừa nhận mình rút lui xem nào. Lão Bàn Tử không khoe chuyện quá khứ (*), mấy cái trò như chọc tổ ong vò vẽ từ sau anh hạn chế đi, tránh cho người khác chê cười.

(*) Chê từ câu tục ngữ “Hảo hán bất đề đương niên dũng” nghĩa là hảo hán không khoe khoang ngày xưa mình anh dũng thế nào, nói cách khác là không ngủ quên trong quá khứ.

Về phòng thay thuốc cho Bàn Tử, thay thuốc hiển nhiên là rất đau, nếu không ráng nhịn đau để chứng tỏ khí khái nam tử trước mặt Vân Thái thì hẳn nhất định đã gào rống ầm ĩ như heo bị cắt tiết rồi.

Tôi tiến lên hỗ trợ, Vân Thái trái lại khá bình tĩnh, thay thuốc cho hẳn nhẹ nhàng như chuồn chuồn lướt nước. Tôi phát hiện trên cằm hẳn có mấy mảng thịt sung vù nhỏ bằng móng tay, Vân Thái lấy thanh nứa cắt hết những chỗ sung rồi bôi thuốc, quả thực chính là róc thịt sống, chẳng trách hẳn đau chết ngất đi được.

Thay thuốc xong muốn ăn cơm cũng chật vật, khó khăn lắm mới ăn xong bữa, sắc trời cũng tối sầm lại. Cả đám đứng trên hành lang căn nhà sàn hóng gió, tôi thuật lại một lần tất tạt những chuyện mình nghe được.

Nghe xong câu chuyện, hai người đều nhíu mày. Bàn Tử hỏi tôi: “Lại có chuyện như thế nữa à, má nó còn ghê hơn mấy chuyện ma quỷ tôi đem dọa bọn con gái hồi nhỏ. Chuyện này có thật không, cậu nói xem giả thiết của cậu là gì?”

“Tôi cho rằng, Bàn Mã tuyệt đối không bịa chuyện. Việc này chắc chắn là thật, nhưng cái “thật” của ông không phải là “thật” theo nghĩa đen.”

“Ý cậu là sao?”

“Chúng ta đi tìm giả thiết hợp lý nhất, bỏ qua mấy cái nhảm nhí như hồ

ma với chả yêu quái. Anh cảm thấy giả thiết hợp lý nhất trong trường hợp này là gì?”

Bàn Tử lắc đầu: “Thôi đừng vòng vo nữa, nào tôi bị ong chích thủng cả rồi, không đoán được cậu nghĩ gì đâu, cậu cứ xô toẹt ra đi.”

Tôi gượng cười, khó khăn lắm mới tìm được cơ hội thể hiện chút ít mà Bàn Tử cũng không chịu phối hợp: “Được rồi, chúng ta loại bỏ hết những yếu tố không thể xảy ra, không có sống lại, không có yêu quái, nhưng câu chuyện phải logic, lời Bàn Mã nói phải đứng vững, thế thì chuyện này rõ ràng chỉ có duy nhất một khả năng.”

“Rõ ràng cái gì cơ?”

Tôi đáp: “Người chết sống lại thế quái nào được, suy ra đội khảo sát vào núi không phải đội khảo sát rời núi.”

Bàn Tử dừng một chút, lĩnh ngộ nói: “Ý cậu là, người chết không sống lại, những kẻ trở ra là một nhóm người khác?”

“Những người bị bọn Bàn Mã giết quả thực đã chết, Bàn Mã cũng không hiểu rõ về đội khảo sát kia, nếu có một nhóm người khác dịch dung, tôi nghĩ không cần phải giải hoá trang cũng lừa được Bàn Mã.”

“Nhưng vì sao bọn họ phải làm thế? Chẳng lẽ chỉ để đùa bỡn lão.”

“Tôi chỉ phỏng đoán thôi, thông qua tình hình của Bàn Mã và đội khảo sát kia, tôi cảm thấy chuyện này có thể có sai sót. Chúng ta đặt giả thiết đây là một âm mưu đã được tính toán từ lâu, vậy có thể trong âm mưu đó, vào cái ngày Bàn Mã giết chết cả đội thì đội khảo sát này cũng đã bị sắp đặt để biến mất. Nhưng kế hoạch này có thể xuất hiện sai sót, có lẽ sát thủ đến giết đội khảo sát đã gặp chuyện ngoài ý muốn trong rừng nên không đến nơi được, trái lại để Bàn Mã hoàn thành nhiệm vụ. Sau đó đội khảo sát giả đến đây thay thế tướng sát thủ đã hoàn thành nhiệm vụ, nên cứ dựa theo kế hoạch mà bắt đầu nhiệm vụ nguy trang. Bàn Mã không hiểu rõ câu chuyện, mới nói nó là ‘hồ ma’.” Tôi nói: “Đây là một phỏng đoán hợp lý thôi, sự thật có thể khác hoàn toàn, nhưng nó chứng minh chuyện này có thể xảy ra.”

“Ồm, giả thiết này nghe cũng hợp lý đấy, cơ mà hình như Bàn gia đây đã

từng nghe cái mô tuýp này ở đâu đó rồi?” Bàn Tử nói.”Cậu có bằng chứng không?”

“Chỉ có một vài chi tiết nhỏ, ví dụ như đội khảo cổ do Bàn Mã dẫn vào, nhưng lúc quay ra họ tự đi chứ không chờ Bàn Mã dẫn đường, chúng tôi nhóm người sau có khả năng tìm đường ra. Chuyện xảy ra sau đó có thể là vì đội khảo sát phát hiện ra manh mối gì đó, bèn giết đám Bàn Nhị Quý diệt khẩu. Giờ tôi vẫn chưa biết đội khảo sát này có phải chính là đội đi Tây Sa không, nhưng tôi có cảm giác, dù không phải tất cả thì nhất định cũng có vài người trong số họ đi Tây Sa. Nếu là như thế thì anh nói xem, liệu có ai vì muốn vào đội khảo cổ đi Tây Sa mà tiến hành một vụ đánh tráo?” Tôi suy luận hết sức thành thực.

Bàn Tử hỏi: “Mẹ kiếp, nhưng cậu chứng minh kiểu gì được?”

“Cách trực tiếp nhất có lẽ là chúng ta đến chỗ cái hồ nằm trong núi Dương Giác xem sao. Bây giờ hồ đã thu hẹp, tôi nghĩ có thể lặn xuống nước thăm dò đáy hồ, xem liệu có những cái xác bị vớt xuống hay không.”

“Mẹ kiếp, chuyện này cũng khó nói lắm, từ đó đến giờ đã qua 40 năm, xác người lại chẳng nát bậy từ đời tám hoánh.”

“Xương cốt nhất định vẫn còn.” Tôi nói: “Đám Bàn Mã không có thuyền, chắc chắn chỉ vớt xác quanh hồ thôi, tôi nghĩ chúng ta có thể đi thử vận may.”

-----oOo-----

Chương 17: Đường như đã từng quen

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Béo Bụng Bự

Beta: Thanh Du

Bàn Tử cảm thấy giả thiết của tôi rất mơ hồ, nhưng cũng phải thừa nhận đây là khả năng hợp lý duy nhất.

Hắn ta vốn tích cực ủng hộ phương án vào chơi trong núi Dương Giác một ngày, thấy tôi nói muốn đi thì đương nhiên là đồng ý nhiệt tình. Sau đó chúng tôi bàn bạc cụ thể về công việc, vì chuyến này coi như đi du lịch, chẳng mang theo đồ nghề gì nên vấn đề trang bị cũng hơi khó khăn. Lỡ đâu phải đào mồ quật mả cần có đồ nghề mà mang theo hai bàn tay trắng thì chỉ còn nước trơ mắt mà nhìn.

Nhưng ở những nơi thế này lại không có sẵn trang bị để mà mua, Bàn Tử nói có vài thứ cũng không khó giải quyết, chúng ta có thể mua cái khác bù vào, tuy không thuận tay cho lắm, nhưng lần này không đi xa thôn lắm nên cũng không cần đòi hỏi quá cao.

Hắn bảo, thợ săn nào mà chẳng có những vật dụng để sinh tồn nơi hoang dã, chúng ta cần gì phải vác theo nhiên liệu rắn và lò không khói. Nhưng chứng kiến độ hung hãn của dã thú rồi, tôi cảm thấy vẫn nên chuẩn bị vũ khí cho chu đáo thì hơn.

Tôi gọi A Quý tới để thương lượng về những chuyện này. Bản thân A Quý cũng đi săn, có ba khẩu súng săn đều là súng cũ không rõ tên tuổi được sửa sang lại, niên đại cũng không đồng đều. Khẩu cũ nhất được A Quý lấy ra từ chuồng gà, tuy nòng súng vẫn còn nguyên vẹn nhưng bên trong đã hoen gỉ cả rồi, chẳng ai dám xài đến, vả lại cũng không biết đào đâu ra đạn. Hai khẩu còn lại vẫn bắn được, xem ra là di vật từ thời chiến tranh.

Mấy năm trước có lệnh cấm súng, nhưng người vùng này sống bằng nghề săn thú, đã là cần câu cơm thì để gì giao ra. Cấp trên hiểu chuyện nên cũng mắt nhắm mắt mở cho qua, có điều bây giờ đạn là hàng hiếm, A Quý phải nhờ cán bộ thôn lên tận huyện mới mua được.

A Quý cũng chỉ là thợ săn nghiệp dư nên không giữ nhiều đạn trong nhà. Bàn Tử kiểm tra hai khẩu súng rồi nói: “Súng của A Quý tuyệt đối không có vấn đề gì, một khẩu đã lâu không đụng đến nhưng được bảo dưỡng tốt lắm, phải bắn thử một phát mới biết có xài được không.”

Chúng tôi trả cái giá cắt cổ năm mươi đồng một viên đạn, mua được bốn năm mươi viên từ mấy nhà hàng xóm của A Quý. Tôi nhìn viên đạn hình trụ bằng đồng thau, biết ngay đây hàng thủ công làm ra trong xưởng nhỏ. Cái của nợ này mà mua mất năm mươi đồng, mẹ kiếp đúng xót ruột. Bàn Tử bèn khuyên đừng có bủn xỉn như vậy, năm mươi đồng mà cứu được mạng cậu thì cũng đáng chứ.

Nhà A Quý đã có sẵn dao phát, anh ta mài lại cho sắc; những món đồ khác chúng tôi viết ra giấy rồi bảo A Quý đi quanh thôn tìm xem có vật thay thế hay không. Thiếu dây thừng leo núi thì xài dây gàu dưới giếng, thiếu đèn pin công suất lớn thì mượn mấy cái đèn pin nhỏ buộc lại, thiếu dao găm thì xài tạt lưỡi liềm.

A Quý bảo chúng tôi giờ đang vào mùa mưa, trong núi nhiều muỗi kiến độc, đặc biệt là vùng ven hồ, muỗi ở đây to bằng con ong vò vẽ; đề nghị phải mang theo nhang muỗi và màn, quây quanh đống lửa, bằng không mấy người thành phố chúng tôi nhất định sẽ không chịu nổi. Tôi lại trầm nghĩ, có Muộn Du Bình ở đây còn lo gì nữa?

Sắp xếp ổn thỏa, A Quý liền nói mấy món đồ này sẽ phải mất một hai ngày để chuẩn bị. Dù sao thợ săn vào đó cũng chưa ai trở về, nên chuẩn bị cho chu đáo rồi hẵng xuất phát.

Trong lúc này, Bàn Tử lại hỏi có thể nghĩ cách dùng acid sunfuric mình mang về để xem trong khối sắt kia chứa vật gì không? Việc này cần những thao tác tinh vi, phải kiểm bãi đất nào khá khâm hơn một chút.

Tôi nghĩ đến câu chuyện Bàn Mã kể, thấy không ổn cho lắm. Từ khối sắt này tản ra một thứ mùi, hơn nữa cái mùi này còn nhạt dần đi theo thời gian, cho thấy bên trong chứa một loại vật chất bay hơi, có quỷ mới biết loại vật chất này có gây hại cho cơ thể người hay không. Tôi cảm thấy vẫn chưa đến lúc dùng acid hòa tan vật này, tốt nhất là chờ đến khi tra được chút manh mối rồi mới phán đoán xem có cần thiết phải mạo hiểm như thế hay không.

Bàn Tử tò mò muốn chết đi được, nhưng lời tôi nói cũng rất có lý. Nghĩ đến chuyện có thể ảnh hưởng đến những người khác, hẳn cũng chỉ còn cách từ bỏ.

Sau đó Bàn Tử tỏ ra hết sức hào hứng, thứ nhất hẳn tin chắc vào giả thiết cổ mộ của mình, thứ hai hẳn đã lâu không đi săn nên chân tay ngứa ngáy lắm rồi, bất chấp khuôn mặt nở toe toét như hoa loa kèn (1), cả đêm không ngừng ba hoa về chuyện mình đi săn thú hồi xưa. Tôi cũng đang cao hứng, trong đầu nảy ra một vài giả thiết; còn Muộn Du Bình vẫn ngậm hột thị, tôi thấy anh ta cứ nhìn đăm đăm vào ngôi nhà A Quý nằm kế bên, nhìn cái cửa sổ kia đến xuất thần.

Tôi nhớ lại cái bóng mình nhìn thấy trong căn nhà đó vào đêm hôm trước, nhưng bây giờ khung cửa sổ kia tối om om, chẳng nhìn thấy gì. Con trai A Quý hình như không thích gặp người, ít khi giao du. Tôi hoài nghi không biết có phải cậu ta mắc bệnh gì nên mới phải ru rú trong nhà, ở nông thôn thường có chuyện như thế.

Một đêm thức trắng, cộng thêm một ngày nghỉ ngơi căng thẳng, chẳng bao lâu đầu óc tôi đã mơ màng không nghe rõ Bàn Tử đang nói gì nữa. Muộn Du Bình thì tựa vào đầu đó ngủ gà ngủ gật, ngoài này mát mẻ hơn trong nhà nhiều, xung quanh Muộn Du Bình không có lấy một con côn trùng, chúng tôi cứ thế nằm xuống ngủ mê mết.

Ngày thứ hai ai nấy đều tự chuẩn bị hành lý phần mình, sang ngày thứ ba mọi việc đã xong xuôi, A Quý dẫn chúng tôi lên đường.

Chuyện khiến tôi bực bội nhất là không thấy người dẫn đường trong truyền thuyết đâu cả; người đi cùng lại chính là A Quý và Vân Thái.

Tôi hỏi có chuyện gì thế, A Quý không phải anh đã nói mình chưa đến đó bao giờ sao? Có gì anh lại đích thân dẫn chúng tôi đi.

A Quý đáp dạo này thợ săn vào núi chẳng biết gặp phải trở ngại gì mà mấy đội đi không một ai trở lại. Những người khác đều chưa từng đến đó, anh ta đành nhờ con gái Vân Thái dẫn đi; trước kia Vân Thái từng theo ông nội vào đó vài lần nên biết rõ đường. Anh ta dẫn theo chúng tôi cộng thêm Vân Thái biết đường, vả lại còn có chó nên chắc không có vấn đề gì lớn đâu.

Tôi thầm nghĩ thôi tiêu rồi, chắc mình trả giá quá cao nên A Quý không nỡ để đồng tiền lọt vào tay người khác đây mà. Bàn Tử lập tức phản đối, nói chúng tôi đi làm công chuyện, có phải trò đùa đâu mà mang theo một con bé, lỡ bị thương kẻ làm cha như ông không đau lòng thì chúng tôi

cũng đau.

A Quý vẫn khăng khăng nói không sao đâu mà, con gái ở đây lên năm lên sáu đã chơi súng, vào trong núi nó còn được việc hơn các anh. Với lại nó cũng thuộc đường trong núi hơn tôi, các anh đừng lo lắng.

Nói đến đây thì Vân Thái từ trong nhà bước ra, tôi và Bàn Tử vừa nhìn đã lóa mắt. Chỉ cảm thấy Vân Thái dường như đã biến thành con người khác, cô bé mặc trang phục đi săn của người Dao, dao săn buộc sau eo, lưng đeo một khẩu súng săn ngắn. Con gái người Dao vốn có dáng vóc đẹp, khoác bộ đồ này lên lại khoe trọn bắp chân và những đường cong trên thân thể, quả là đẹp mắt.

Thêm vào đó là vẻ mặt vừa tươi tắn lại vừa mạnh mẽ tinh anh, cộng thêm khí thế khiến người ta không thể chối từ của tuổi mười bảy mười tám, loáng cái đã chinh phục được Bàn Tử.

Cô bé lại gần chúng tôi, nhìn Bàn Tử đầy khiêu khích: “Ông chủ nói vậy là có ý xem thường người ta phải không?”

“Đâu có đâu có!” Bàn Tử chôi lia lia: “Em gái à, chớ có hiểu lầm, chẳng qua anh sợ em phải chịu khổ thôi, chứ thật ra em mới đúng là lựa chọn tốt nhất.”

Tôi đá cho Bàn Tử một cú, khẽ mắng: “Sao ông anh trở mặt nhanh như chong chóng thế, ông anh đã đến tuổi này rồi còn muốn làm trâu già gặm cỏ non hay sao?”

“Đến tuổi này thì đã làm sao, tôi đây gọi là người đến tuổi tráng niên, cùng lắm thì làm tráng ngưu.”

Tôi thở dài: “Ông anh nghĩ mà xem, người ta là đê mê động phòng dưới chần uyên ương, một nhánh hoa lê áp hải đường (*). Ông anh thì hay rồi, đúng là một con heo mập áp hải đường, nếu ông anh dám làm vậy, tôi sẽ đại diện cho trai tráng cả tộc Dao bắn chết tươi.”

(*) Đây là hai câu thơ trong bài Nhất thụ lê hoa của Tô Đông Pha làm ra để trêu chọc một cặp chồng già lấy vợ trẻ. Cây lê sống lâu, vốn là biểu tượng của tuổi già; hoa lê màu trắng như mái tóc bạc phơ. Hải đường lại tươi tắn rực rỡ, tượng trưng cho cô gái trẻ. Nhưng Bàn Tử không hợp với

hình tượng cảnh lê thanh mảnh nên đổi thành heo mập hơn =))

Cười đùa một hồi, tôi cũng đành phải chấp nhận. Nhìn khí phách của Vân Thái, tôi cảm thấy A Quý nói không sai, vả lại tôi đoán chuyến đi này cũng không gặp nguy hiểm gì quá lớn.

Điều duy nhất khiến tôi bận tâm là khi chúng tôi gói ghém đồ đạc, Bàn Tử luôn trêu đùa Vân Thái, chọc Vân Thái cười khanh khách. Nhưng để ý thì thấy Vân Thái thỉnh thoảng lại len lén nhìn Muộn Du Bình, nhìn rất cẩn thận, chỉ liếc mắt một cái rồi quay đi ngay, nhưng tôi vẫn nhìn ra được chút manh mối từ đôi mắt trong veo ấy.

Chúng tôi xuất phát, đi dọc theo còn đường đi tìm lão Bàn Mã lần trước. Tôi cũng lơ mờ nhớ đường, chuyến đi này vui vẻ hơn lần đi tìm người kia nhiều. Bàn Tử quả thực đã bị mê hoặc rồi, cứ lượn lơ quanh Vân Thái suốt, chỉ thiếu điều bò bằng bốn chân làm ngựa cho cô cưỡi; mà Vân Thái cũng thật dễ thương và sôi nổi.

Cô hỏi chúng tôi rốt cuộc làm nghề gì, nhất định không phải hướng dẫn viên du lịch rồi vì làm gì có hướng dẫn viên du lịch nào lại đến cái chôn này chứ. Bàn Tử liền ra vẻ thần bí, nói tui anh là nhân vật lớn đi làm nhiệm vụ bí mật, nếu em chịu hôn anh một cái thì anh sẽ tiết lộ cho em biết.

Tôi còn sợ Vân Thái hôn hẳn ta thật, vậy cũng quá lãng phí rồi, may mà Vân Thái vẫn còn mắt thẩm mỹ, cương quyết không mắc mưu. Nhưng Muộn Du Bình vẫn đứng đưng trước bầu không khí náo nhiệt của chúng tôi, sắc mặt hần không hề thay đổi khiến tôi cảm thấy có gì đó khác thường.

Đêm hôm ấy chúng tôi đến sơn khẩu nơi có ngôi mộ cổ, đi sâu thêm một vài km nữa rồi nghỉ ngơi, đến hừng sáng lại lên đường, đi suốt hai ngày trong núi là đến được mép hồ kia.

Tôi đứng trên triền núi, từ xa đã thấy cái hồ kia. Có lẽ là vì mấy ngày mưa to liên tiếp nên mặt hồ cũng lớn tưởng tượng của tôi một chút, dĩ nhiên bốn phía vẫn là đá tảng như lời Bàn Mã nói. Chúng tôi đi đến ven hồ, hoàn toàn không nhìn ra dấu vết có người đã từng đóng quân ở đây năm nào.

Nước hồ trong veo in bóng mây trên trời thành một cảnh tượng đẹp đẽ. Chúng tôi bỏ đồ đạc xuống, đến bên hồ rửa mặt. Nước hồ lạnh băng cho thấy đáy hồ thông với mạch nước ngầm trong đất, vào ngày tam phục (*) chạm tay vào mặt nước lạnh lẽo khiến người ta run rẩy toàn thân.

(*) Tam phục: chỉ thời kỳ nóng nhất trong năm, gồm sơ phục, trung phục mà mạt phục. Sơ phục là khoảng thời gian từ ngày thứ 21- 31 sau hạ chí; trung phục là 10 ngày nối tiếp sơ phục (trong năm nhuận thì là 20 ngày nối tiếp sơ phục); mạt phục là 10 ngày kể từ lập thu.

Rửa mặt xong, tôi ngẩng đầu nhìn lên bốn phía, nhìn mặt nước in bóng bầu trời và núi non xung quanh, chợt nhận ra nơi này dường như đã từng quen thuộc. Tôi liếc sang bên cạnh, thấy Muộn Du Bình cũng đang nhìn phong cảnh núi non bốn bề với vẻ nghi hoặc.

(1) Nguyên văn: 马蹄莲

-----oOo-----

Chương 18: Câu đố

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Ala Ju

Beta: Thanh Du

Trước đây đã từng xảy ra chuyện tương tự làm tôi sồn da gà, Muộn Du Bình cũng ngậy ra mà nhìn với ánh mắt đầy nghi hoặc, chưa biết chừng hẳn có cảm giác giống tôi.

Ở đâu nhỉ? Tôi đã từng thấy cảnh này ở đâu, hay từng thấy tình cảnh tương tự như vậy ở đâu rồi?

Tôi ra sức hồi tưởng, suy đi nghĩ lại mà vẫn không tài nào nhớ ra, chỉ

biết rõ mình từng thấy cảnh tượng này cách đây không lâu, hơn nữa đi kèm với cảm giác thân thuộc còn có một loại cảm giác “không đúng”. Hiện nhiên ấn tượng trong tâm trí tôi vẫn không hoàn toàn trùng khớp với nơi này.

Bàn Tử vô tâm vô phé, cởi sạch đồ chỉ còn mỗi quần đùi rồi nhảy xuống nước bơi. A Quý cẩn thận hơn, hồ nằm trong núi vốn là điềm chẳng lành nên không có việc gì thì hạn chế bơi lội.

Trở lại bờ, chúng tôi cởi giày và quần ướt đầm ra, Bàn Tử phụ A Quý dựng lều che mưa. A Quý đi đón củi trở về, Vân Thái giúp nấu cơm, tôi uống nước xong mới nhớ ra mình đã gặp thế núi này ở đâu.

Hình dạng và cảm giác về ngọn núi này không ngờ lại khá tương đồng với cảnh núi chúng tôi nhìn thấy khi vọc nước ở dòng suối ven thôn, đường nét và hướng núi đều giống nhau như đúc; có khác chẳng là khi đó chúng tôi ở dưới suối, còn giờ thì ở trong hồ, điều này khiến tôi phải sững sờ trong giây lát.

Khi đó tôi đã cẩn thận quan sát cảnh vật xung quanh khe nước; đừng nhìn Muộn Du Bình có vẻ mất tập trung mà nhầm, hẳn chắc chắn đã thu tất cả vào trong mắt. Còn sự chú ý của Bàn Tử lại dồn hết lên những cô bé kia, hèn gì không phát hiện ra.

Thật thú vị, bàn tay tạo hóa thật diệu kỳ, không biết đây chỉ đơn thuần là trùng hợp hay do nguyên nhân địa chất nào đó mà thành hình.

Sau đó tôi, Bàn Tử và Muộn Du Bình bắt đầu đi quanh hồ để thăm dò.

Hồ cũng chỉ còn rộng khoảng hai sên đá banh, đi một lát là xong. Dưới đáy hình như toàn là đá tảng nhưng thành hồ rất dốc, xem ra lòng hồ cũng khá sâu.

Tôi luôn có cảm giác sợ hãi một cách khó hiểu đối với những hồ nước sâu. Có câu nước cạn không chứa rồng, nước sâu tất có quái, lòng nước sâu cho thấy dung tích của hồ không nhỏ như chúng ta thấy từ bề mặt, mà có thể còn chứa đựng thứ gì kỳ quái bên trong. Trên thế giới có biết bao nhiêu hồ lớn chứa thủy quái, tuy bề mặt chúng không rộng nhưng lại rất sâu. Dù không có gì kỳ quái thì chỗ nước sâu cũng dễ có cá lớn, thi thoảng vào mùa nước lên sẽ phát hiện vài con cá khổng lồ.

Không thấy vết tích xương cốt rõ ràng, song những viên đá này đều nhỏ vụn, trong hơn 40 năm mực nước nơi này lên xuống vô định, đá núi không ngừng lăn xuống, những mảnh xương này kia có thể nằm bên dưới lớp đá.

Chúng tôi phán đoán tình hình lúc đó, dựa theo lẽ thường thì có lẽ đội khảo cổ dựng trại ở bờ nam. Bờ bên kia là núi, có nguy cơ gặp đất đá bùn lầy trôi xuống, vậy thì khu vực chúng tôi muốn tìm hẳn là bờ nam.

Đây là một công việc đồ sộ, may mà còn dẫn theo vài con chó, nhưng cũng chẳng biết có tác dụng gì không. Thi thể ngâm nước chừng ấy năm nhất định đã thành xương trắng, có lẽ trông cũng tựa tựa đá tảng.

Ăn cơm trưa xong, A Quý đi thăm thú xung quanh xem có món gì tốt. Chúng tôi bắt đầu tìm kiếm trong khu vực, Vân Thái giặt mớ quần áo dầm mồ hôi giùm chúng tôi. Vùng ven hồ rất rộng, tôi, Bàn Tử và Muộn Du Bình chia nhau mỗi người một khoảnh mà tìm kiếm.

Lấy tay không vằn từng khối từng khối đá, nơi đây đá chát thành cụm hẳn là do những tảng đá gần bờ hồ không ngừng lăn xuống. Nhưng đáy hồ lại từ từ dốc xuống, vả lại bản thân những tảng đá tích tụ lại còn có tác dụng chống nước mưa bào mòn (nước mưa không chảy thành dòng bên trên bãi đá mà sẽ ngấm qua đá, hợp thành dòng nước ngầm bên dưới.) Nơi Bàn Mã vớt thi thể năm nào chắc chắn rất gần bờ, cho đến giờ cũng đã khô hạn nhiều năm và mọc đầy cỏ nên tôi nghĩ hài cốt sẽ không bị vùi quá sâu.

Bàn Tử nói thi thể bị ném xuống đó nếu không buộc lại thì ban đầu sẽ trôi lơ lửng, sau đó chìm xuống rồi bị tôm cá rĩa, xương cốt phân tán hết, đầu ở đây cái kia có thể trôi xa hơn 100m, muốn kiếm cũng kiếm không ra. Mà nếu thi thể không được ném xuống nơi đủ sâu thì có thể còn bị thú vật tha lên bờ xé ăn.

Tôi nói dù gì đi chăng nữa cũng khó có chuyện không lưu lại chút manh mối nào. Mao chủ tịch từng nói hai chữ đáng sợ nhất trên đời là niềm tin, chúng ta cứ tìm trước đã, tìm không thấy hẵng đi phân tích nguyên nhân sau.

Cứ thế cho đến khi trời chiều đã ngả về tây, ba người vẫn tay trắng. Mấy

con chó săn chạy chơi ven hồ, hoàn toàn không đếm xỉa đến chúng tôi, cũng chẳng thèm giúp sức. Phơi dưới ánh nắng gay gắt bên bờ hồ cả ngày khiến đỉnh đầu tôi đau rát; từ trong rừng vang lên hai tiếng súng của A Quý, rồi anh mang về một con gà rừng đem nướng, chẳng mấy chốc mùi thơm đã tỏa ra ngào ngạt làm chúng tôi thèm nhỏ rãi.

Bàn Tử không nén nổi tâm trạng ủ rũ, lúc nghỉ ngơi chúng tôi quây quần bên nhau mà hút thuốc, Bàn Tử liền nói thôi đủ rồi, cậu nhìn thử xem khu này chỗ nào nhiều khả năng có mộ cổ?

Tôi bảo chẳng phải anh cũng biết sơ sơ đó sao, anh nói xem chỗ nào ở đây có mộ? Bàn Tử liền đáp: “Tôi thấy không ổn đâu, nhìn sơ qua thế núi nơi này chẳng ra cái dáng gì cả, khó có mộ lớn lắm. Nhưng Bàn gia đây trình độ nửa vời, nên mới hỏi lại cậu xem tôi có nhìn lầm không.”

Tôi nghĩ bụng trình độ anh mà nửa vời thì trình độ tôi chắc là hạng bét, cũng chẳng còn bụng dạ đâu mà suy xét chuyện này, dù sao cũng phải nán lại vài ngày rồi mới về, từ từ khai thác như thôi.

Hiếm khi trong lòng không vội vã, uống ít rượu gạo, chúng tôi quây quần quanh đồng lửa ven hồ nghỉ ngơi hóng mát. Hồ nằm ven núi, không khí mát rười rượi. Vân Thái cũng đã thay sang một chiếc sơ mi mỏng, gội đầu xong bồng khoác lên mình dáng dấp con gái thành phố hiện đại, sau bữa cơm còn nhảy múa cho chúng tôi xem. Vũ điệu của người Dao có rất nhiều động tác xoay tròn và đá cẳng chân, mà chân con gái Dao lại đẹp nồn nà làm Bàn Tử ngồi coi muốn rót cằm, khăng khăng đòi học, nhưng tướng nhảy của hắn y như lên đồng làm tôi cười lăn cười bò cả ra.

Lâu rồi không cười sảng khoái đến thế, mãi mới ngưng lại được, tôi đảo mắt nhìn sang Muộn Du Bình thì đã thấy hắn dựa vào tảng đá, nét mặt không hề thoải mái, nếu nhìn lướt qua sẽ không phát hiện ra hắn đang tồn tại.

Tôi thầm nghĩ, mình tới đây truy tìm quá khứ của hắn liệu có phải sai lầm hay không? Nhưng nhìn những manh mối hiện đã thu thập được thì hiển nhiên trên lý thuyết chúng tôi đến đúng chỗ rồi. Đối với chúng tôi con đường đến đây có thể đi một cách ung dung, nhưng với hắn những thứ gặp phải trên đường luôn gợi mở cánh cửa quá khứ, muốn thả lỏng cũng khó.

Người này lại mang đặc trưng của kiểu nhân cách hướng nội, lòng ở ngoài chôn đào viên mà vẫn cười với gió xuân, chẳng để ai vào lòng. Tôi nhặt một hòn đá nhỏ ném hẳn, nói: “Anh đừng cả nghĩ, nói cho anh biết, theo kinh nghiệm của tôi có nghĩ đến nát óc cũng chẳng để làm gì. Chúng ta đang chấp tranh, trước khi tìm ra tất cả mảnh ghép thì nghĩ ngợi ít thôi.” Rồi đưa rượu gạo cho hẳn.

Muộn Du Bình lặng lẽ nhận lấy rồi đặt sang một bên. Tôi thờ dài: “Anh không thể uống lấy một ngụm sao.”

Hắn lắc đầu, nhìn sang khoảng tối bên cạnh.

Tôi đành chuyển sự chú ý sang Bàn Tử, thấy hẳn đang ra câu đố mẹo cho chúng tôi đoán, hỏi Vân Thái chiến đấu như thế nào thì gọi là “Giết địch một trăm, tự tổn ba ngàn.”

Tôi sợ Bàn Tử lấy truyện cười bậy bạ ra cho Vân Thái đoán, nhuộm đen đầu óc trong sáng của cô bé, liền la rầy hẳn. Bàn Tử nói yên tâm đi, câu đố này hoàn toàn đứng đắn.

A Quý cũng nốc kha khá rồi, chỉ biết cười ngô nghê, đoán tới đoán lui vẫn trượt, cuối cùng công bố đáp án hóa ra lại là xuyên đối trận với xập xám chướng, chỉ chăm chăm nã pháo, thắng nhà con một trăm lại trúng pháo thua ba mươi lần.

(Đây là những thuật ngữ chỉ các thế bài trong mạt chược. Xuyên (Nguyên văn: thí hồ) là thế bài tạp không được tính điểm (phán) nào, xập xám chướng (Nguyên văn: thập tam yêu) là thế bài có đủ 13 quân nhất vạn, cửu vạn, nhất tác, cửu tác, nhất đồng, cửu đồng, đông, tây, nam, bắc, bạch, phát, trung, là thế bài đặc biệt, nã pháo chính là “ù”. Mỗi ván có một người đóng vai nhà cái, còn lại là nhà con, cách chơi của nhà cái và nhà con sẽ khác nhau đôi chút. Để tìm hiểu kỹ hơn mời vào)

Trò này không phổ biến trong thôn người Dao, Vân Thái chẳng hiểu mô tê gì sất, tôi mới mắng anh hỏi thế chẳng hóa bắt nạt người ta hay sao? Có câu đố mẹo nào mang tính địa phương một chút không hả?

Bàn Tử đáp có, rồi lại hỏi: “Tiếp nè, chiến đấu như thế nào thì gọi là “Giết địch một tên, tự tổn ba ngàn.”

“Ông vò vè!” Vân Thái lập tức giơ tay đáp.

Bàn Tử lắc đầu: “Nha đầu thúì, cố ý đâm thọt anh hả?”

Cả đám cười rộ lên, rồi tôi nói vậy chắc chắn là kỵ binh đấu với xe tăng, Bàn Tử bảo nếu đấu với xe tăng thì có tổn thất một vạn kỵ binh cũng không hạ nổi một cỗ.

Chúng tôi tiếp tục đoán, người đoán chơi bài tây, người đoán con kiến, người lại đoán là ăn bào ngư, Bàn Tử đều nói sai rồi, cái mặt vênh vênh đắc ý cứ như đang cười nhạo trí khôn của chúng tôi.

Tôi phát cáu, bảo tiên sư thế anh nói coi đó là kiểu chiến đấu gì? Đáp án mà khiên cưỡng là tôi tấn cho đấy.

Bàn Tử đáp: “Quá dễ, hầy, Bàn gia đây đúng là thiên phú dị bẩm, hạng phàm phu tục tử các người còn kém xa. Nghe cho kỹ lời tôi nói đây, giết địch một tên tự tổn ba ngàn, là trận chiến giữa chuỗi tiêu và voi.”

Tôi nghe vậy lờm lờm Bàn Tử, mắng, anh nói bậy gì đó, chuỗi tiêu đấu với voi là cái của nợ gì, anh nói coi chuỗi tiêu đấu với voi kiểu gì mà giết địch một tên tự tổn ba ngàn?

Bàn Tử đáp: “Thì voi chết no chứ sao.”

Chúng tôi cười ồ lên, Vân Thái cũng cười đến suýt ngạt thở. Song cười được vài tiếng chúng tôi cũng phải từ từ ngừng lại, bởi tôi thấy trong lúc cả đám cười lẫn cười bò ra thì Muộn Du Bình lại lẳng lặng đứng lên, bước tới bên hồ, rồi ngồi ra một góc xa nơi ánh lửa trại phải khó khăn lắm mới chiếu đến.

Trong mắt Vân Thái lướt qua một tia hốt hoảng, nhìn sang chúng tôi: “Chúng ta ồn quá, làm phiền anh ấy sao?”

Bàn Tử thở dài, rít một hơi thuốc lá rồi an ủi: “Không đâu, hấn đi đại tiện ấy mà.”

Tôi nhìn Muộn Du Bình, lòng âm thầm thở dài, đang định đứng lên đi xem xem có chuyện gì thì Vân Thái đã giành mất cơ hội, bước về phía hấn.

-----oOo-----

Chương 19: Hiệu ứng siphon

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Biển

Beta: Thanh Du

Vân Thái ngồi bên Muộn Du Bình, cách chúng tôi một quãng khá xa nên không biết hai người có nói chuyện không. Bàn Tử nhìn họ đăm đăm, tôi mới trêu rằng: “Thất tình hả, thôi hãy cố nén bi thương mà chấp nhận sự thật đi.”

Bàn Tử phản bác: “Tôi tin Tiểu Ca chắc chắn là người có nghĩa khí.” Nói rồi đưa rượu sang cho tôi, còn mình thì đứng dậy đi trút bầu tâm sự. Chẳng mấy chốc sau lưng đã truyền đến tiếng nước chảy tồ tồ, chảy mãi chưa dứt, không biết hẳn đã phải nín bao lâu.

Tôi không nhin nổi mà bật cười rũ rượi, cười chán chê mới nhìn về mặt hồ xa xa chìm trong ánh trăng mờ ảo, chợt cảm thấy mình đến được nơi đây có lẽ cũng là duyên số.

Chỉ nhìn cảnh sắc tươi đẹp nơi đây, ai mà ngờ được năm đó đã xảy ra chuyện quỷ quái đến vậy, cũng như nghe tiếng cười phóng khoáng bề ngoài, ai mà biết thực ra trên vai chúng tôi mang theo biết bao nhiêu gánh nặng. Mọi thứ trên đời đều vô cùng đơn giản, mà con người dường như lại là thứ phức tạp nhất, kiểu phức tạp này họ vốn muốn chống đối, nhưng rồi lại không thể trốn tránh được.

Suy nghĩ viển vông, quả đúng là suy nghĩ viển vông. Tôi nhắm nghiền hai mắt, hít sâu một hơi, nhớ lại tâm tư của mình ngày trước, rồi nghĩ đến tâm trạng của bản thân lúc này, chợt thấy hình ảnh cái kẻ cứ mãi quần quanh giữa muôn vàn câu đố quả có hơi tức cười.

Bàn Tử giải quyết xong nỗi buồn, lập cập quay lại, thấy Vân Thái vẫn

ngồi bên đó liền thắc mắc: “Con bé kia còn chưa bị đuổi về à? Cũng lì lợm dễ nể nha.”

Tôi bảo: “Đừng nói vậy, biết đâu Tiểu Ca lại thích kiểu này thì sao, có khi người ta đã trao tín vật hẹn ước luôn rồi.”

Bàn Tử đáp: “Làm gì có chuyện đó, họ ngồi cách chúng ta rõ xa, lỡ có con yêu quái nổi lên dưới hồ kéo họ đi mất thì tôi cũng không cứu kịp. Thôi tôi qua đó bảo vệ hai người ấy đây.” Dứt lời liền nhồm lên định đi.

Tôi giữ hấn lại, bảo anh đừng có quấy rối. Giờ này có lẽ Muộn Du Bình đang rất buồn bực, đầu óc chát chúa vô vàn câu hỏi, tình cảnh này tôi đã từng trải qua, cứ để hấn ngồi một mình thì hơn. Anh lắng nghe cho kỹ đi, Vân Thái không hề nói chuyện, chắc là đang ngắm trời trăng với hấn thôi.

Bàn Tử ngồi xuống dỏng tai nghe ngóng, lại nghe như Vân Thái đang hát. Tôi và Bàn Tử đều lặng đi, gió hồ hiu hiu mang theo tiếng ca trong trẻo, là một bài hát của người Dao, lời ca nhẹ bẫng lại hết sức rõ ràng.

Chẳng ai nói gì nữa, tôi thềm nhủ con bé Vân Thái kia đúng là không tệ, bèn thả lỏng người nằm xuống, ngắm bầu trời đầy sao tiếp tục lắng nghe.

Trên trời mây lững lờ trôi, lòng tôi nhanh chóng bình lặng như mặt nước hồ. Dần dần, giữa tiếng ca huyền ảo, tôi từ từ chìm vào mộng lung, dường như muốn thiếp đi.

Nhưng giờ hãy còn sớm, tôi mơ mơ màng màng không biết bao lâu thì tiếng hát chợt ngừng. Tôi thoáng giật mình mở mắt, chỉ thấy Muộn Du Bình đằng kia đã đứng dậy nhìn xuống mặt hồ, bày chố đang uể oải nằm kế bên cũng ngẩng đầu nhìn theo một hướng.

Bàn Tử còn đang nhắm mắt nghỉ ngơi, A Quý cũng cảm thấy có chuyện khác thường. Tôi lay Bàn Tử dậy, chợt nghe trong gió có tiếng “oàm oạp” truyền đến từ phía hồ, giống như có những bàn chân ngoại cỡ đang bước lên từ bãi cạn trong hồ.

Bầy chố đều đứng dậy nhìn chăm chăm đầy cảnh giác về hướng đó, những con chố săn này đều được huấn luyện nghiêm khắc, không hề sủa bậy. Tôi và Bàn Tử liếc nhìn nhau, tôi nhe răng với hấn, hấn chỉ cái đèn

pin ở bên cạnh ý bảo tôi đưa sang. A Quý vừa ra hiệu cho chúng tôi trật tự ngồi xuống vừa xua tay ý nói chúng tôi đừng căng thẳng, rồi thì thào: “Không sao đâu, hình như là thú hoang đang uống nước.”

“Là con thú gì vậy, nghe tiếng động thì cái đầu nó phải bự lắm.” Bàn Tử hỏi nhỏ.

A Quý cầm chắc súng sắn, ra hiệu cho chúng tôi ngồi yên đừng quậy, rồi bước chận trần dò dẫm trong bóng đêm, Vân Thái cũng theo sau. Bàn Tử không dẫn lòng được liền nháy mắt ra hiệu, mà tôi cũng muốn hóng, bèn len lén bám đuôi sau vài mét.

Đi đến bên Muộn Du Bình, có thể lờ mờ thấy được một chút cảnh tượng trên mặt hồ. Chúng tôi tìm kiếm con thú hoang trong truyền thuyết nhưng không thấy gì cả, có thể con thú này uống nước thì ồn nhưng cái đầu cũng không lớn. Chúng tôi quét đèn pin qua, men theo âm thanh mà tìm kiếm, rồi nhận ra loại âm thanh này có nhịp điệu.

“Không phải thú hoang thì là tiếng gì chứ?” Bàn Tử làu bàu.

“Là tiếng thủy triều.” Muộn Du Bình đáp.

Chúng tôi đưa mắt nhìn nhau, cái hồ nhỏ xíu này mà cũng có thủy triều? Chẳng lẽ hôm nay có siêu trăng? Ngẩng đầu nhìn lên, mặt trăng hôm nay hơi mờ.

A Quý buông súng, chúng tôi đi đến ven hồ. Tới gần mép nước, quả nhiên nước hồ đang sóng sánh nhịp nhàng như sóng biển vỗ bờ cát, có điều biên độ không lớn. Còn âm thanh giống như động vật uống nước kia là do tiếng nước vỗ vào một tảng đá vọng lại.

Tôi nhìn bãi đá dưới chân, lờ mờ nhận ra mực nước đã hạ xuống để lại một mảng ẩm ướt dưới chân. Nói cách khác trong khoảng thời gian chúng tôi chém gió ngó trăng rồi nghe Vân Thái hát hò, nước trong hồ vẫn liên tục hạ. Từ vùng đất ẩm đi đến mép nước ít ra cũng phải vài chục bước, xem ra mực nước đã voi đi rất nhiều.

“Chuyện quái quỷ gì đây? Chẳng lẽ có hàng trăm con voi đang uống nước ở bờ bên kia?” Bàn Tử khum tay nhìn ra xa.

Tôi thông thạo địa lý, liền giải thích: “Đây là hiệu ứng siphon.”

“Hiệu ứng siphon là cái gì? Rượu Hồng Tinh ấy hả?”

(Hiệu ứng siphon nguyên văn là 虹吸效应- hóngxīxiàoyìng, có thể hiểu nôm na là nguyên lý bình thông nhau, khi được nối liền qua một ống dẫn thì mực nước trong hai bình luôn cân bằng với nhau. Bàn Tử nghe nhầm thành 红星二锅头 – hóngxīngèrguōtóu, một loại rượu trắng giá rẻ rất phổ biến ở Trung Quốc.)

“Xem ra hồ này thật sự nối liền với mạch nước ngầm trong đất, gần đây có thể còn một cái hồ lớn hơn nữa nối liền với nó. Cái hồ kia bị tác động bởi thủy triều hoặc khí áp, kéo theo hồ bên này cũng chịu chung ảnh hưởng. Nếu ví hồ lớn và hồ nhỏ là hai khối nam châm, lại giả sử hiệu ứng siphon hình thành do lực hút của mặt trăng, vậy thì bản thân mặt trăng cũng là một khối nam châm lớn. Chắc chắn lực hút tác động lên hồ lớn sẽ mạnh hơn, nên giữa hai hồ xuất hiện chênh lệch áp suất, nước trong hồ nhỏ sẽ bị hút sang bên hồ lớn, khiến mực nước trong hồ nhỏ hạ xuống.” Tôi ngẩng đầu nhìn lên trời mà giải thích, chợt nhận ra điều gì đó.

Chẳng trách chúng tôi không tìm thấy chút dấu vết nào của thi thể. Nếu ở đây tồn tại hiệu ứng siphon, hằng đêm đều xuất hiện thủy triều siphon, vậy thì thi thể năm đó có lẽ đã bị thủy triều siphon hút đến giữa hồ rồi, cái này cũng giống như nguyên lý của bồn cầu tự hoại.

Không riêng gì thi thể mà tất tât mọi thứ trong hồ đều bị hút đến giữa hồ, chẳng trách tôi cứ có cảm giác bờ hồ ngoài đá ra chẳng còn gì hết.

Đáy hồ rất dốc, một khi rơi xuống là khỏi mong sẽ được thủy triều đẩy lên. Nếu lúc đó không lấy đá neo lại, thì chắc chắn đã chìm ngấm xuống rón hồ rồi.

Nghĩ đến đây tôi không khỏi nản lòng, chẳng biết cái hồ này sâu bao nhiêu, chúng tôi lại không mang theo bình khí. Nếu mực nước quá sâu, thì coi như chúng tôi ra về tay trắng.

Nhưng cũng chưa hết hy vọng hoàn toàn, bởi con người có thể lặn xuống độ sâu hơn 100 mét mà không cần thiết bị gì. Tuy chúng tôi không chuyên nghiệp được tới mức đó, nhưng tôi nghĩ nếu hồ chỉ sâu độ hai ba

mười mét thì chắc không thành vấn đề, chỉ cần có người giỏi bơi lội là được. Dù gì chúng tôi cũng phải thử một lần, lặn đến giữa hồ cũng chẳng phải chuyện khó khăn gì.

Nghĩ vậy tôi bèn hỏi họ: “Các anh có thể nín thở trong bao lâu?”

-----oOo-----

Chương 20: Dưới đáy hồ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Hàn Giang

Beta: Thanh Du

Trong nhóm thì ba người Bàn Tử, Muộn Du Bình và tôi đều bập bõm biết bơi. A Quý cũng vậy, nhưng quanh đây chỉ có mấy con suối nhỏ, anh không quen bơi đứng nên e rằng không giúp được nhiều. Ngược lại Vân Thái bơi rất giỏi, song không có áo tắm, tôi không thể để cô bé mặc độc cái áo con mà lặn xuống hồ, mà Bàn Tử chắc cũng không muốn.

Nói đến khả năng nín thở, Bàn Tử khoe mình phổi lớn, có thể nín năm phút liền. Tôi bảo làm gì có chuyện ấy, anh béo thế kia lúc lặn xuống sẽ phải chịu áp lực lớn hơn chúng tôi rất nhiều, mà người bình thường chỉ cần nín được ba phút cũng đã thần thánh lắm rồi. Tuyệt đối không nên khoe mẽ, đây nào phải chuyện chơi.

Bàn Tử nói thật ra mình không lo cái này, mà lo chúng tôi không đeo chân nhái, nếu lặn xuống quá chậm thì dễ chừng chưa đến đáy đã cạn khí rồi. Trước đó nên lặn thử ở vùng nước nông thì hơn.

Tôi gật đầu, thật ra lặn tự do (*) không hoàn toàn là tay không bắt giặc, mà cũng có thiết bị và phương pháp bảo hộ tương xứng, trong đó quan trọng nhất là yếu tố tâm lý. Hồi ở Tây Sa tôi đã nghe mấy người thợ lặn kể yếu tố then chốt khi lặn sâu xuống nước chính là tâm lý, vì thế tất cả thợ lặn, đặc biệt là thợ lặn tự do đều phải trải qua khóa huấn luyện ngồi

thiền kiểu yoga. Dưới tầng nước sâu chỉ còn bóng đêm vô tận giống như đang lơ lửng trong vũ trụ, khiến con người bất giác sinh ra sợ hãi. Khi ấy, chỉ cần một thoáng hoang mang sẽ không thể tập trung được nữa, dễ dàng gặp chuyện bất trắc. Nếu có bình dưỡng khí thì lượng oxi tiêu thụ sẽ tăng đột biến, bằng không chỉ còn nước thở bằng niềm tin.

(*) Tức là lặn không dùng bình dưỡng khí.

Tiếc rằng vùng biển Tây Sa vừa cạn lại vừa trong xanh, tôi không có cơ hội trải nghiệm cảm giác ấy, nên cũng chẳng biết tình hình thực tế ra sao.

Nhưng được cái thiết bị lặn tự do cũng không quy củ cho lắm, hoàn toàn có thể tìm vật dụng thay thế. Ví như vấn đề của Bàn Tử, chúng tôi chỉ cần buộc thêm tảng đá để tăng tốc độ lặn là xong. Hồ này trước kia hẳn là rất sâu nhưng năm nay mực nước đã hạ, không thể sâu quá trăm mét được. Tôi đoán năm mươi mét là cùng, đương nhiên trước khi lặn chúng tôi cũng phải thăm dò độ sâu của nó.

Vùng hồ vào đêm tối đen như mực, chúng tôi cũng không thể suy xét mọi sự rõ ràng như trước, đành rút về trại nghỉ ngơi. Bàn Tử hỏi Vân Thái vừa rồi đã hát bài gì cho Muộn Du Bình nghe, có thể dạy lại cho mình không? Tôi chẳng còn bụng dạ nào mà đùa giỡn, đành nằm xuống học cách suy nghĩ như Muộn Du Bình, nghĩ tới những việc ngày mai cần làm.

Đêm đó không ai nói một lời, sáng hôm sau chúng tôi dậy từ sớm tinh mơ. Nhân lúc mặt trời còn chưa mọc, tôi tranh thủ đi thám thính quanh hồ lần cuối để khẳng định ấn tượng của mình hôm qua. Bốn bề phủ sương mờ, nhưng màn sương này chỉ lấp ló quanh quần ven hồ. Cha con Vân Thái đều quen dậy sớm, bữa sáng đã chuẩn bị xong xuôi từ lâu. Đó là món cháo loãng mà người như Bàn Tử có thể húp liền cả chục bát, nhưng đã là đồ Vân Thái nấu thì đời nào hẳn dám chê.

Bàn Tử cũng dẫn theo một con chó đến giúp, vừa đi vừa trêu nó: tìm xương đi, tìm xương đi, tìm được xương tao cưới vợ cho mày. Con chó quay móng ra hồ uống nước đùa nghịch, hoàn toàn phớt lờ hẳn.

Khi mặt trời lên cao, tôi cũng vừa dạo quanh một vòng hồ, xác định gần như không thể tìm ra. Vân Thái tò mò muốn biết chúng tôi đang tìm gì nên cũng đi sau nghe ngóng, Bàn Tử bịa chuyện hai đứa đi tìm vàng, cô

bé nghe vậy thì nửa tin nửa ngờ.

Tôi bàn với họ rằng nhất định phải lặn xuống nước, nhưng cũng không thể khơi khơi mà lặn được. Cả đám phải đợi đến chiều cho nước ấm lên chút ít, lại cần chuẩn bị một sợi dây thừng thật dài, một cái bè nhỏ và vài tảng đá nặng vừa phải.

A Quý và Vân Thái giúp chúng tôi tết dây thừng cỏ, không cần quá chắc chắn, chỉ cần đủ dài để đo độ sâu là được. Bàn Tử dùng liềm cắt một đồng cỏ lớn rồi rải ra phơi khô, nhưng không phải cỏ gì cũng tết được, mà đến quá nửa là đồ bỏ.

Tôi và Muộn Du Bình dùng dây thừng đánh số buộc hai bè nhỏ cỡ cái bàn bát tiên vào với nhau, rồi lại tìm tảng đá to cỡ bắp vế buộc vào đầu dây cho đảm.

Thừng cỏ tết làm ba đoạn, chỉ dài hơn mười mét, nhưng hai người mất một buổi sáng đã tết được chùng ấy cũng giỏi lắm rồi. Do chưa trải qua quá trình gia công tỉ mỉ nên vẫn còn khá thô sơ, nhưng tôi cũng chẳng câu nệ. Cắn gì phải xài được đến mấy tháng, chỉ mong trụ nổi vài tiếng đồng hồ là ngon rồi.

Mặt khác lại cắt rời bao nilon của Bàn Tử, lấy dây nilon bên trong cuộn lại thành cuộn, bên trên buộc thêm hòn đá thành một cái neo nhỏ để đo độ sâu của hồ.

Chuẩn bị xong xuôi mọi thứ, chúng tôi xếp hết đồ đạc lên chiếc bè nhỏ rồi cởi sạch chỉ chừa lại cái quần đùi, chầm chầm đẩy bè vào sâu trong hồ. Quần của Muộn Du Bình là do Bàn Tử mua, bên trên in hình hai con gà con, làm Vân Thái cười đến suýt nghẹn thở.

(À vâng con gà huyền thoại của ĐMBK đã lên sàn như thế =))))))))))

Lúc này khoảng hai giờ chiều mà mặt nước vẫn lạnh như băng, nhất định là do mạch ngầm nối liền với cái hồ kia. Nếu không có ánh nắng, chúng tôi lặn xuống không chừng còn bị chuột rút.

Bơi đứng liền một mạch, chẳng bao lâu màu nước dưới chân đã sâu hun hút khiến người ta có phần hoang mang. Những chốn sâu không thấy đáy luôn gây ra cho con người cảm giác bất an, nhưng tôi đã trải bao phen

sóng gió nên thứ cảm giác ấy chỉ lướt qua như gió thoảng. Hồ cũng không rộng lắm, chúng tôi bơi một chập đã ra đến giữa hồ.

Gió trên mặt hồ mát rượi xua tan đi nắng nóng ngày hè. Dừng lại giữa hồ, thế bơi đứng khiến chúng tôi càng phải ra sức giữ thăng bằng. Bàn Tử lấy tay vuốt mặt một cái rồi hỏi: “Thuyền trưởng, ta phải làm gì bây giờ?”

“Đo độ sâu cái đã.” Tôi đáp.

Bàn Tử cầm sợi dây nylon buộc hòn đá ném xuống nước. Hòn đá kéo theo sợi dây chìm xuống không phanh, cuộn dây trong tay Bàn Tử quay tròn không ngớt, chẳng mấy chốc hòn đá đã chìm nghim mất hút, chỉ còn thấy mỗi sợi dây.

Sau hơn một phút cuộn dây mới ngừng quay, Bàn Tử bứt đứt đầu sợi dây rồi từ từ kéo ngược nó lên, cuốn lại thành vòng mà đếm, kéo xong thì cũng ước lượng được hồ sâu hơn ba mươi ba mét.

Tôi rùng mình ớn lạnh, tuy kết quả này cũng gần giống suy đoán của tôi nhưng khi nghe vẫn không khỏi kinh hãi. Hơn nữa đây chưa chắc đã là rón hồ, với kiểu hồ đá như thế này thì nơi sâu nhất không phải lúc nào cũng nằm chính giữa.

“Ba mươi ba mét, da fuck, mình phải lặn sâu hơn mười tầng lầu cơ à.”

“Hừ, sao vừa nghe đến ba mươi thước đã bó tay chịu trời?” Tôi cười nói: “Mười tầng lầu là cái đỉnh, mẹ kiếp anh sợ quái gì chứ”.

Dứt lời, tôi và Muộn Du Bình lập tức bịt kín hai lỗ tai, trước tiên lặn vài lượt nông nông để thích nghi với nhiệt độ dưới nước, còn Bàn Tử tạm thời cứ cho ở lại quan sát. Người béo không giỏi lặn, nếu chúng tôi lặn một chuyến mà xong việc thì khỏi phiền hấn vác xác xuống. Nói đoạn tôi buộc sợi thùng nổi với tảng đá vào thắt lưng, giắt thêm cái liềm, bỏ đèn pin vào túi nhựa rồi nháy mắt ra hiệu với Muộn Du Bình.

Chúng tôi hít một hơi thật sâu, khi khí đã đầy phổi lập tức đẩy tảng đá trên bề xuống nước. Tảng đá từ từ rơi xuống kéo theo chúng tôi chìm sâu vào lòng hồ.

Ở Sudan, phu nhân tù trưởng mà đi lãng nhãng sẽ bị xử tử kiêu này. Tôi ngẩng đầu nhìn lên mặt nước, ngoài nửa thân người Bàn Tử và cái bóng của bè gỗ còn thấy sắc nắng loang loang, nhưng cảnh tượng này chớp mắt đã vụt trôi, bốn phía hoàn toàn rơi vào tĩnh mịch. Nhìn xuống lại thấy vực thẳm đen ngòm, chỉ còn ánh sáng từ ngọn đèn pin của Muộn Du Bình, đầu hấn chúc xuống dưới, động tác linh hoạt như một con dơi biển.

Tình cảnh này sẽ qua nhanh thôi, tôi tự nhủ với lòng. Ánh sáng xung quanh mờ dần đi kèm với áp lực nước tăng vọt, khiến màng nhĩ và ngực bắt đầu khó chịu cực kỳ, buộc tôi phải xả bớt không khí trong phổi ra.

Chẳng mấy chốc, đèn pin trong tay tôi đã chiếu xuống đáy nước, đó là một phiến đá mờ mờ còn cách một quãng xa. Song tôi chợt nhận ra điểm bất thường, vì tiếp tục chiếu xuống sâu hơn vẫn thấy một bóng đen; nói cách khác nơi này quả nhiên vẫn chưa phải đáy hồ, mà chỉ là một bãi đá gồ lên đó thôi. Ngoài ra tôi còn thấy rất nhiều vật na ná cành cây vất ngang đáy vực, hẳn là gỗ từ những cây khô.

Cũng đúng vào lúc này, tôi bắt đầu thấy khó chịu, nhìn đồng hồ mới biết mình lặn còn chưa đầy một phút, thế mà đã cảm nhận được một luồng áp lực xộc thẳng lên mũi, khát khao được hít khí trời.

Muộn Du Bình vẫn không ngừng lặn xuống, tôi ngẩng đầu nhìn lên, trời ơi sao mà xa hun hút. Trong lòng sợ hãi thì tay chân tự nhiên cũng luống cuống, tôi rút cái liềm đeo ở thắt lưng định cắt đứt sợi thừng cở giữ chân mình lại. Ai ngờ thừng cở ngâm nước lại dai nhách ra, tôi cứa hai nhát mà thừng chỉ đứt có một nửa, nửa còn lại cở cứa mãi cũng không chịu đứt cho.

Tôi nhanh chóng rơi vào sợ hãi tột cùng, mà phản xạ tự nhiên lại mách bảo bản thân nên hít một hơi sâu lấy lại bình tĩnh. Kết quả vừa hít đã đưa một ngụm nước xộc thẳng vào phổi, làm tôi ho đến gập người.

Dây thừng truyền đến một đợt chấn động, báo hiệu tảng đá đã chìm đến đáy. Tôi cố gắng trấn tĩnh mà lặn xuống, nhận ra mình đang từ từ đậu lên một sườn dốc, bên dưới còn một cái khe đen ngòm sâu hoắm, nhưng vẫn nhìn ra một vài thứ trong đó.

Tôi nhìn theo ánh đèn pin chiếu xuống mà sợ đến đứng tim. Trong khe

sâu là một căn nhà gỗ kiểu cổ cũ nát, chỉ còn lại bộ khung mờ mờ, mặt trên bị trầm tích phủ kín. Chiếu đèn pin sang nơi khác, tôi thấy càng nhiều căn lầu gỗ, thậm chí còn có mấy căn nhà ngói hoang tàn. Lặn dọc xuống theo khe dốc còn thấy đủ mọi thứ như thềm đá, bờ rào... tất cả lặng lẽ chìm dưới làn nước sâu.

-----oOo-----

Chương 21: Nổi lên

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Thanh Du

Đáy hồ xanh thăm thẳm đã chấp cánh cho trí tưởng tượng của tôi bay cao bay xa, nhưng tôi không thể ngờ mình lại thấy mấy thứ này dưới đó.

Những căn nhà gỗ ấy đã bị trầm tích bao phủ hoàn toàn, rất giống một bộ phận của con thuyền chìm. Dưới ánh sáng này không thể quan sát kỹ càng, nhưng có thể khẳng định trước mắt tôi hẳn là một khu trại cổ của người Dao chìm dưới đáy hồ.

Dưới chân con dốc chìm trong bóng đêm, thấp thoáng những bóng đen nhập nhoạng, nhất định còn có thứ gì đó. Tôi đoán, có lẽ chúng đều là những căn nhà sàn gỗ kiểu này.

Đây là chuyện quái quỷ gì thế? Sao dưới đáy hồ lại có những thứ này? Lẽ nào nơi đây từng xảy ra cơn lũ quét trên diện rộng, kéo sụp dãy núi, bao phủ lên nơi đã từng là thôn làng?

Nhìn tòa cổ lâu màu xanh u ám, đầu óc tôi rối tung, quên hết mọi thứ xung quanh, chỉ biết ngẩn nhìn cảnh tượng trước mắt đến ngây ngẩn.

Còn đang ngẩn người, bỗng toàn thân tôi chấn động, bắt đầu nổi lên. Đưa tay kéo sợi thừng trông như cuống rốn, lại phát hiện nó đã đứt rời. Lúc này mới cảm nhận được áp lực nước ập thẳng vào mặt khiến người ta nghẹt thở, rốt cuộc không còn tâm trí đâu mà để tâm đến tình hình

trước mắt, ra sức vùng vẫy ngoi lên.

Đó là một thứ cảm giác khiến người ta rất khó diễn tả, có lực nổi giúp sức nên tôi ngoi lên rất nhanh.

Bốn bề tối om, quang sáng bên trên dần dần rõ nét. Não tôi bắt đầu thiếu oxi, chỉ cảm thấy ánh sáng cứ mờ dần, quả thực giống như đang bơi lên thiên đường.

Cảnh tượng người chết đuối trông thấy vào thời khắc lâm chung, đại khái cũng như thế này chẵng!

Trong những giây cuối cùng, oxi trong phổi tôi gần cạn kiệt, đầu óc thoảng chốc trống rỗng, trước mắt chỉ còn một mảng trắng nhờ, sau đó cảm giác cơ mặt mình thả lỏng, ánh sáng xung quanh thu hẹp lại, đồng thời nghe được tiếng nước với những âm thanh nhập nhoạng không rõ ràng, nhìn thấy mặt hồ lấp loáng.

Tôi gần như không còn sức lực hít ngậm khí đầu tiên, nhịp thở này phải dốc sức lực toàn thân mà bạo phát ra. Đợi cho lá phổi lần thứ hai ngập tràn không khí, tôi suýt nữa đã ngất xỉu. Ôi trời! Sống mấy chục năm, chưa bao giờ tôi cảm thấy hít thở lại là chuyện khoan khoái đến vậy.

Tôi bắt đầu thở hồng hộc, gần như là ngấu nghiến thô bạo từng ngụm không khí, rồi dần dần cũng thông thả trở lại.

Đợi đến khi tỉnh táo hoàn toàn, đưa tay lên nhìn đồng hồ, thì ra từ khi lặn xuống đến lúc trôi lên mới hết hơn một phút, thế mà tôi cảm thấy như đã qua vài giờ. Tình hình dưới đáy nước và quang cảnh tận mắt chứng kiến làm tôi kinh hoàng đến độ cảm giác cũng sai lệch đi.

Thường thì tôi nín thở được lâu hơn, xem ra bề bơi và hồ nước sâu chênh nhau một trời một vực, tôi suy nghĩ quá ngây thơ rồi.

Bàn Tử và chiếc bè còn cách tôi ba mươi mét, có thể vào lần cuối cùng lao lên mặt nước tôi xuất lực không chuẩn, thành ra bị chệch hướng.

Tôi bơi về phía lẩn, trở lại bên chiếc bè.

Hắn hỏi tôi, sao cậu trôi lên nhanh dữ?

Tôi muốn đáp trả lời, lại cảm thấy môi trên âm âm, sờ thử, té ra là chảy máu cam. Kế đó toàn thân nhất là lỗ tai bắt đầu đau, đầu vầng mắt hoa, suýt nữa đã tuột tay khỏi cái bè mà chìm xuống nước.

Chợt tôi có cảm giác Bàn Tử đang kéo mình lại, nghe lảng máng tiếng hắn nói: “Chết tiệt, cậu trôi lên nhanh quá, vỡ hết mạch máu rồi!”

Cũng may tôi chỉ hoa mắt chóng mặt chút xíu rồi nhanh chóng bình phục. Tôi không phải thợ lặn chuyên nghiệp, xem ra thân thể này quả thực không hợp với môn lặn tự do.

Lại nằm bò lên bè, nhìn máu mũi chảy rờn rờn qua mặt xuống cảm rồi hòa vào nước, tôi không khỏi lo lắng mơ hồ, chẳng biết ruột gan phèo phổi của mình có làm sao không đây?

Bàn Tử đưa tôi cái khăn tay để bịt mũi, rồi hỏi cậu làm sao thế? Sao chưa chi đã nổi lên rồi?

Tôi ngẩng đầu lên cho máu mũi chảy ngược, đồng thời kể lại những điều mình thấy. Hắn nghe đến há hốc mồm, lại còn không tin, bảo chuyện này không thấy tận mắt thì không hiểu rõ được, nóng lòng muốn xuống xem thử. Tôi vội vàng cản hắn lại, bảo bên dưới không nông như kết quả mình đo được đâu, một mình xuống đó nguy hiểm chết bả.

Lúc này lại nghe tiếng nước ào ào, Muộn Du Bình cũng ngoi lên, hít một hơi thật sâu. Nơi hắn nổi lên chỉ cách bè có hơn hai mét, rõ ràng hắn bình tĩnh hơn tôi rất nhiều.

Ngó đồng hồ, hắn lặn lâu hơn tôi chừng một phút.

Hắn ráng sức bơi đến cạnh cái bè, vịn một tay lên đó.

Bàn Tử định hỏi tình hình rạo thì bàn tay còn lại của hắn đã đột ngột cầm một vật quăng lên bè, lập tức kéo theo bọt nước văng tung tóe vào mặt chúng tôi.

Tôi còn chưa kịp nhìn rõ, Bàn Tử đã hét toáng lên: “Tổ sư! Đây là cái của nợ gì?”

Tiếng hét của Bàn Tử đại khái đã cảnh tỉnh tôi, làm tôi phát sợ, vội vọt hết nước trên mặt mà nhìn. Tôi linh cảm Muộn Du Bình có thể đã tìm thấy thi thể, cũng chuẩn bị tinh thần sẵn sàng thấy một bộ xương trắng ớn.

-----oOo-----

Chương 22: Quái vật mò được

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Béo Bụng Bự

Beta: Thanh Du

Bàn Tử rất cẩn thận, dùng lưỡi liềm vén lớp da bò ra. Quả nhiên, bên trong toàn là sợi bông gần như đã mục nát, là phần còn sót lại của tấm thảm ngâm nước đến mục rữa. Dùng liềm chọc ngoáy vào trong, chúng tôi nhanh chóng phát hiện ra một vài thứ bên dưới đám sợi bông.

Đáng tiếc tôi đã đoán sai rồi, thứ bị vớt lên bề hình như là xác của một con vật lớn bằng cái balo leo núi, nhìn kỹ một chút lại phát hiện ra xung quanh “xác chết chìm” còn mọc ra một “cục” tay đã thối đen, lại trương phồng vì no nước, tròn vo như một quả cầu, xem ra đã bị ngâm trong nước rất lâu.

Người đã từng thấy những xác lợn xác chó trôi nổi trong lòng hồ sau con lũ, nhất định đều biết loại xác này ghê tởm đến nhường nào. Tôi tức thì cảm thấy buồn nôn, vội xoay người đạp chân xuống phóng ra ngoài, cách xa khỏi cái bè kia, trong lòng tự nhủ Muộn Du Bình vớt cái của nợ này lên làm gì không biết?

Tôi bơi ra ngoài được hơn một mét, dùng nước hồ rửa sạch nước xác rữa bắn lên mặt mình, cảm thấy hơi dinh dính. Bàn Tử mở miệng mắng, “Tiểu Ca, chết tiệt! Mẹ kiếp, cậu dám ra tay thật, cái thứ buồn nôn này cậu mò lên làm gì hả!”

Muộn Du Bình lại không thèm để ý, lập tức bò lên trên bè, tay đặt thẳng lên trên cái xác rữa kia, khiến nước ngấm trong xác bị ép ra, chảy từ trên bè xuống mặt hồ.

Sau đó, hắn bắt đầu kéo cái “xúc tu” này ra khỏi xác chết, ném nó vào trong nước.

Ban đầu tôi suýt nữa thì nôn ra, nhưng ngay sau đó liền phát hiện ra có gì đó không ổn, vì không ngửi thấy mùi hôi thối nồng nặc. Sau đó Bàn Tử hình như đã nhận ra điều gì, bèn ngoắc tay ra hiệu cho tôi qua.

Tôi bơi qua đó, thấy cái “xúc tu” mà Muộn Du Bình ném ra vẫn còn trôi lơ lửng quanh bè, tôi nhịn cơn buồn nôn vọt lên nhìn thử thì phát hiện đây không phải xúc tua mà là một thứ rong rêu kỳ lạ nào đó. Tôi lại nhìn kỹ cái “xác chết chìm” màu đen kia, mới biết là mình đã hiểu lầm rồi.

Cái dạ dày lồi lên của “xác chết chìm” này quắt lại, thoạt nhìn không giống xác chết, mà trái lại giống một quả bóng cao su xẹp lép, còn cái xúc tu chính là vật thể kỳ quái trông giống rong rêu.

Tôi đi tới giúp Muộn Du Bình gỡ đám rong rêu bên cạnh cái “xác chết chìm” kia, cuối cùng cũng nhìn rõ vật ấy hóa ra là một cái túi da bò kiểu cũ đã mục nát và chuyển thành màu đen, da bò ngấm nước lâu ngày trở nên trong suốt, lớp vỏ đã mục rữa hết, chỉ còn lại một tầng đáy mỏng manh.

Đây là loại túi lớn trước kia dùng để đựng hành lý to, bên trong có khung sắt, cho nên mới chưa bị mủn ra, bằng không nhất định đã mục nát sạch sẽ rồi.

“Đây là...” Bàn Tử im bật.

Muộn Du Bình nói: “Ở chỗ tôi lặn xuống có một lớp hàng rào, rất nhiều túi và tạp vật chìm xuống đáy hồ đều mắc trên đó, rải rác trên một khoảng lớn. Tôi thấy có súng trường, túi da và lều, tôi chỉ mò một cái lên thôi.”

Tôi lập tức hiểu ra đây là cái gì, “Đây nhất định là súng và trang bị cùng chìm xuống đáy hồ sau khi bọn họ giết người xong, như câu chuyện lão Bàn Mã kể. Xem ra tôi nói không sai, những thứ này quả nhiên đều bị

hiệu ứng siphon hút xuống đáy hồ, chìm xuống mắc lên lớp hàng rào ấy.”

Muộn Du Bình gật đầu, hiển nhiên là đồng ý với cách giải thích của tôi.

“Hàng rào? Con mẹ nó, dưới đáy hồ này có một cái làng thật sao?” Bàn Tử vẫn chưa tin.

Đầu tôi rối như tơ vò, trong lòng tự nhủ, tôi lừa anh làm gì? Nếu không tận mắt nhìn thấy thì tôi cũng không tin nổi.

Cổ trại dưới nước xem ra có quy mô khá lớn, tình cảnh hết sức đặc biệt, cả ngôi làng nằm trọn vẹn trong lòng hồ. Đây thường là một sự hi sinh để tích nước cho công trình thủy lợi cỡ lớn, giống như khi đập Tam Hiệp tích nước đã có rất nhiều thôn xóm nằm dưới mực nước, thậm chí cả danh thắng và di tích cổ đều bị nhấn chìm. Cũng có thể là do động đất dẫn đến lở núi, nước từ trong hồ chảy vào khe núi, nhấn chìm cả thôn, hoặc là nền đất cả thôn sụp xuống do địa chấn, bị chôn vùi dưới đất rồi lại bị nước bao phủ.

Nhưng địa hình nơi này không giống như đã từng xảy ra động đất, cái hồ đá này cũng vô cùng quái đản, dưới đáy hồ rặt những đá vụn, không biết từ đâu mà có.

Mẹ kiếp! Thôn này nhất định có liên quan đến toàn bộ câu chuyện. Đội khảo cổ năm ấy tìm đến bên hồ để vớt khối sắt, mà khối sắt đó hiển nhiên nằm trong cổ trại dưới đáy hồ. Trong đủ thứ nhân tố, rốt cuộc nguyên do sâu xa là do đâu? Nơi này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Câu chuyện ẩn sâu dưới làn nước, nhất định vượt quá trí tưởng tượng của tôi.

“Trước tiên đừng động đến những thứ này, mà hãy nhìn xem trong túi có gì cái đã!”

Bàn Tử vội vàng muốn mở túi ra, nhưng túi này rất lớn, mà bè lại nhỏ, ba người chúng tôi cùng dựa vào, không dễ hành động. Hắn vừa táy máy vài cái, vẫn chưa tìm được cách mở túi mà bè hình như lại sắp lật đến nơi.

Lòng tôi rối như tơ vò, không còn tâm trí đâu mà suy xét, bèn ngăn hẳn lại: “Đừng nóng vội nhất thời, nhờ lật bè thì toi, chúng ta lên bờ trước đã.”

“Không được!” Bàn Tử đáp, “Chúng ta không biết bên trong có gì, nếu là xác chết hoặc là vật gì không thể để A Quý nhìn thấy, chẳng lẽ cậu định giết người diệt khẩu à? Chúng ta cứ xem trước ở đây đi.”

Tôi thấy hẳn nói cũng đúng, để cho bọn họ biết quá nhiều chuyện chung quy cũng không phải chuyện tốt, bèn bảo hẳn nhanh tay lên một chút.

Cái bao vẫn còn hình dạng hoàn chỉnh, tôi gỡ nhẹ lớp da bò mỏng manh mục nát kia thì thấy nó vẫn còn dai lắm, chất lượng sản phẩm quân sự lúc ấy quả thực khiến người ta ngưỡng mộ.

Loại túi này thông thường đều dùng sắt tây làm mép khóa, chúng tôi ngồi trên bè, hết sức cẩn thận lật ngược cái túi, tìm được mép khóa ở mặt sau, lúc lật lại cảm thấy bên trong có gì đó mềm nhũn giống như một cục bông. Loại túi này vốn hay dùng để đựng quần áo hoặc vải vóc, mở ra tuyệt đối đừng là chăn màn, không thì cũng quá nực cười.

Sau khi lật lại, chúng tôi thấy hai bên mép khóa bằng sắt tây đã gỉ đặc, không tài nào mở nổi. Bàn Tử rút liềm ra, rạch thẳng một đường lên túi, lộ ra khung sắt bên trong.

Trước kia tôi từng xem một bộ phim điện ảnh trong nước rất cũ, nói về tiểu phi, trong phim cũng có loại túi này, thời bấy giờ chuyên dùng để vớt xác, mở ra chắc chắn là xác bị chặt, tâm lý vẫn hơi bị ám ảnh. Bàn Tử cũng rất cẩn thận dùng liềm rạch mở lớp da bò, quả nhiên bên trong là một mớ sợi bông gòn như đã mục nát cả, là phần còn sót lại của một cái chăn bị ngâm nước đến mủn. Ra sức thò tay vào khua khoắng, chẳng mấy chốc chúng tôi đã tìm ra một vài đồ vật dưới đáy đám bông ấy. Loay hoay một lúc, Bàn Tử làm như một người khảo cổ, moi hết ra ngoài, toàn là đồ dùng hàng ngày của một phụ nữ.

Sở dĩ tôi có kết luận này, là bởi vì trong đó có ba cái lược. Đàn ông cũng mang lược, nhưng sẽ không thể mang theo những ba cái một lúc, hơn nữa trong đó một cái có răng rất lớn, nhất định là lược dùng cho tóc dài.

Ngoài lược ra, còn có hai cái cặp tóc, một huy hiệu Mao chủ tịch, một

khung ảnh gỗ và một lọ kem dưỡng da Bách Tước Linh, ngoài ra còn một hộp lá trà.

Cả hộp kem Bách Tước Linh lẫn hộp trà đều làm bằng sắt, đã gỉ xanh gỉ vàng, nhưng trạng thái dưới đáy hồ khá ổn định, nên có thể thấy gỉ sắt chỉ đến một mức độ nào đó là ngừng.

Tôi cảm thấy hứng thú nhất với khung ảnh gỗ kia, bên trong có ảnh nhưng đã ngấm nước mà mủn ra, chỉ còn lại những mảng màu loang lổ. Những thứ bên trong nhất định đều đã mục nát hết, cho dù không nát, thì từ những mảng màu đó cũng không nhìn ra được hình dạng gì.

Lắc hộp trà lên cũng không nghe thấy tiếng động, hiển nhiên đã bị phong kín.

Bàn Tử muốn mở ra, những đã bị gỉ chết. Hắn không mê tín, bèn lấy lưỡi liềm làm búa đập vào đáy hộp. Nhưng bè lại không chịu nổi động tác gõ mạnh như thế, hắn buộc phải vừa bơi ngửa vừa đặt cái hộp lên ngực mình để gõ, âm thanh trong treo như gõ trống vang vọng trên mặt hồ, thật giống một con rái cá cỡ bự.

Tôi thấy buồn cười, nhưng đúng là rất hữu dụng, chẳng mấy chốc đáy hộp đã bị phá, hắn đổ từ bên trong ra một khối màu đen, sau đó liền hô lên kinh ngạc.

Tôi vừa nhìn thấy, trong lòng chợt lặng đi. Đó hóa ra là một khối sắt nhỏ, giống hệt khối sắt tìm thấy dưới giường của Muộn Du Bình .

Bàn Tử lầm bầm: “Lại là cái của nợ này! Xem ra cái túi này đúng là của đội khảo cổ hội đó, lão Bàn Mã không lừa gạt chúng ta, mẹ kiếp cái món đồ chơi này rốt cuộc là gì chứ?”

Tôi nhận lấy khối sắt nhìn kỹ một chút, lắc đầu không nói, phát hiện khối sắt này so với khối sắt của Muộn Du Bình thì trông hơi bất thường.

Khối sắt này nhỏ hơn rất nhiều so với khối sắt lần trước, đại khái chỉ to bằng ngón tay cái. Điều khiến tôi bất ngờ là khối sắt này tương đối trơn nhẵn, tuy cũng bị gỉ loang lổ, nhưng vẫn sạch hơn nhiều so với khối sắt của Muộn Du Bình, hoa văn bên trên vẫn đủ rõ để nhìn ra được.

-----oOo-----

Chương 23: Lại thấy khối sắt

Nguồn: EbookTruyen.VN

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Nam

Beta: Thanh Du

Tôi từng cho rằng khối sắt dưới gầm giường của Muộn Du Bình sở dĩ có hình dạng khó coi như vậy là vì bị người ta xử lý bằng acid, bây giờ xem ra đúng là thế thật.

Hình dạng nguyên sơ của khối sắt hẳn là như thế này, chứ không phải y chang con cóc như của Muộn Du Bình. Nhìn từ những hoa văn cực kỳ tinh xảo bên trên, lại thấy nó cũng không phải một khối nguyên vẹn, mà có lẽ chỉ là mảnh vỡ của một hay một vài món đồ sắt lớn.

Tôi vừa bơi đứng, đầu óc vừa nhanh chóng vận động, cảm thấy mọi chuyện căn bản đã xâu chuỗi lại với nhau. Bây giờ vấn đề bắt đầu trở nên rõ ràng, đại khái chỉ hướng về hai điểm chính.

Suy đoán của chúng tôi là đúng hay sai? Nơi này liệu có xảy ra sự kiện đội khảo cổ bị đánh tráo? Chúng tôi phải tiếp tục lần theo dấu vết những thiết bị mà họ đã ném xuống hồ.

Những thi thể ấy rất có khả năng cũng ở quanh đây, việc này xem ra không còn là chuyện khó nữa.

Vấn đề nằm ở chỗ trại dưới đáy hồ. Dưới đáy hồ nước nơi rừng xanh núi thăm sao lại ẩn giấu một khu trại cơ chứ? Khối sắt cũng đến từ khu trại này, nó vốn là vật gì, được dùng làm gì nhỉ? Tại sao đội khảo cổ lại biết

chuyện này, còn vớt nó lên nữa chứ? Mẹ kiếp, những chuyện mờ ám đặng sau có thể còn nhiều hơn! Hiện giờ tôi hoàn toàn không biết phải suy luận từ đâu, chỉ có thể nghe ngóng qua loa từ A Quý, nhưng tôi có cảm giác anh ta cũng không biết nhiều tin tức.

Đáp án cho nghi ngờ của tôi, đều nằm dưới đáy nước.

Tôi thở dài, bước tiếp theo cần làm gì đã quá rõ ràng – phải quan sát đáy hồ thật cẩn thận, còn phải vớt hết mọi thứ có thể tìm được lên bờ xem xét, xem tình hình này chắc chúng đã ngâm trong nước rất lâu rồi.

Chỉ tiếc là dây thừng tết bằng cỏ trên người đã nhũn ra không dùng được, mà tôi cũng không đủ sức lặn xuống lần nữa, bằng không chỉ muốn lặn xuống xem xét lại ngay.

Chúng tôi dùng sợi thừng nylon làm một ký hiệu qua loa, ba người leo lên bờ nghỉ ngơi trước. Vân Thái nhìn bộ dạng của tôi mà phát sợ, vội vàng giúp tôi xử lý.

Tôi nhét hai mảnh vải vào lỗ mũi, ngồi trong bụi cây thay quần áo xong xuôi, cảm thấy đầu mình dường như muốn nứt ra từ bên trong, đau đến nỗi toàn thân không còn chút sức lực nào.

Bàn Tử và Muộn Du Bình kéo cái bè trên đặt túi da bò mục nát từ dưới nước lên bờ, nâng nó lên như khiêng cáng, khiêng một mạch đến khoảng đất khô trên bờ.

Vân Thái hết sức tò mò về vật chúng tôi vớt lên từ dưới nước, thực ra bên trong chẳng có gì đặc biệt, Bàn Tử cũng mặc cho cô xem. Vừa nhìn rõ, cô đương nhiên cảm thấy ghê tởm.

Ánh mặt trời gay gắt thế này, xem ra mấy cái quần đùi phơi trên đá chẳng mấy chốc mà khô. Chúng tôi ăn một ít quả dại để lấy chất đường, Bàn Tử vừa ăn vừa hỏi A Quý có biết gì về ngôi làng chìm dưới đáy nước không. A Quý ngơ ngác không hiểu gì, anh ta nói mình không hề biết dưới lòng hồ lại có cả một ngôi làng như thế.

Ban này lặn dưới lòng nước mờ đục, cảnh vật phần lớn không thể xem xét rõ ràng, nhưng dựa vào độ dày của lớp trầm tích bám trên vật này cũng có thể phán đoán ngôi làng đó đã chìm dưới đáy nước khá lâu năm.

Tôi bảo A Quý hãy cố mà nhớ lại xem, trong phạm vi quanh đó có nghe nói gì về chuyện này không? Cho dù là những truyền thuyết rất xa xưa, chỉ cần có dính dáng là được.

Anh ta vẫn lắc đầu, thề thốt rằng không có chuyện đó đâu rồi nói: “Thật ra tôi cũng cảm thấy có gì đó kỳ lạ, mọi người chúng tôi đều biết ở đây có một cái hồ, nhưng đến bây giờ nó vẫn chưa có tên, những người già cả cũng không hay nhắc đến”.

Tôi và Bàn Tử ngơ ngác nhìn nhau, tôi đoán anh ta cũng không biết nhiều, vì suy cho cùng đâu có là truyền thuyết thì muốn lưu truyền cho đời sau cũng phải dựa vào may mắn, nhưng không ngờ anh ta lại phủ nhận tuyệt đối như thế.

Núi Dương Giác từ xưa đã là ranh giới giữa bãi săn và rừng thẳm, có truyền thuyết là hết sức bình thường. Trong núi có một hồ nước lớn nhường này, lẽ ra cũng phải có truyền thuyết, thế mà lại không hề có, cứ như bị cách biệt với thế gian, khiến tôi cảm thấy hơi lạ.

Bàn Tử nói: “Liệu đây có phải là thôn trại cổ bị đám cháy rừng lan đến mà các anh từng kể không? Ngôi làng cổ kia thật ra là bị vùi dưới đáy hồ, nên trên mặt đất mới không tìm được một dấu vết nào.”

A Quý lắc đầu: “Câu chuyện đó đã quá xưa rồi, truyền thuyết về ngôi làng cổ bị thiêu cháy có từ thời Minh kia, tôi không hiểu giữa hai chuyện có mối liên hệ gì.”

Tôi nhìn sắc mặt A Quý, biết ngay anh ta không hề nói dối, đành nằm xuống hút điếu thuốc, lấy ngón tay day day thái dương đau nhức, tự nhủ quả nhiên phải dựa vào bản thân rồi.

Bàn Tử chỉ ra vào một chỗ mà tôi đoán là nơi sâu nhất dưới đáy hồ, nói: “Đáy hồ này từ đâu mà có nhỉ? Tôi thấy nó giống như được búa đẽo ra, cậu nói xem nó được hình thành như thế nào?”

Tôi đáp: “Đây không phải là hình thành, cái địa thế này thông thường chỉ sinh ra nơi khe hẹp giữa những ngọn núi thôi. Hồ này hẳn là một đập nước cũ, có thể đã hình thành từ mấy trăm năm trước.”

“Vậy là do động đất sao?” Vân Thái ngồi cạnh hiếu kỳ hỏi.

Tôi lắc đầu: “Ngôi làng dưới nước được giữ gìn khá nguyên vẹn, nếu là do động đất, chúng ta nhất định không thể nhìn thấy những hàng rào và đường lát đá chính tề như vậy. Điều đó cho thấy thôn được nước bao phủ trong tình huống tương đối ôn hòa.”

Tôi cũng chỉ vào nơi sâu nhất dưới hồ mà Bàn Tử vừa chỉ ban nãy, rồi nói ra suy luận của mình: “Có thể là do địa chấn hoặc do nguyên nhân khác, nên mấy trăm năm trước trong sơn thể trước mặt chúng ta bất ngờ xuất hiện một con sông ngầm nối thông với hệ thống nước ngầm ở gần đây. Thôn này vừa hay nằm đúng chỗ trũng, nên đã bị một trận lũ quét bất ngờ nhấn chìm tất cả.”

Vì sao tôi lại nói là mạch nước ngầm? Vì tôi chưa từng nghe A Quý nói gần đây có một hồ nước lớn hơn, càng chưa từng nghe nói trong Thập Vạn Đại Sơn có hồ lớn. Nhưng nơi đây lại được biết đến với những mạch nước ngầm đá vôi, với khí hậu cận nhiệt, lượng mưa rất dồi dào, nhất định phải có chỗ thoát nước. Dòng nước chảy trên mặt đất, cuối cùng cũng nhập vào sông lớn chảy ngầm dưới đất thôi.

Thủy triều siphon xuất hiện tối qua, nhất định cũng do lỗ hồng này gây ra.

Bàn Tử bảo: “Xem ra tôi nói chẳng sai, thứ chúng ta muốn tìm nhất định đang nằm ở nơi sâu nhất, không thể tìm thấy đâu.”

Tôi lắc đầu: “Cũng không hẳn ! Những căn nhà gỗ đó trông giống như được lọc qua lưới, những thứ bị thủy triều siphon hút vào đáy hồ phần lớn sẽ bị kẹt lại ở hàng rào và nhà gỗ nằm bên ngoài cở trại. Chúng ta chỉ cần đi vòng quanh rà soát một lượt, căn bản sẽ có thu hoạch. Nếu không tìm thấy gì, vậy mới thật sự tính là thất bại.”

Lặn một vòng quanh hồ nước cũng không quá sâu, ước chừng chỉ hơn hai mươi mét, chỉ cần có chút kiên nhẫn thì nhất định sẽ phát hiện ra thứ gì đó.

Bàn Tử nhìn mặt trời, bỗng dừng trở nên hăng hái: “Việc hôm nay chớ để ngày mai, chúng ta cùng xuống nước nào.”

Tôi lập tức lắc đầu, chuyện này không thể được, vừa rồi lặn xuống nước

mới biết không có đồ lặn thật sự hơi khó khăn, nếu muốn ung dung nghiên cứu cỗ trại dưới đáy nước thì nhất định phải có đồ lặn chuyên nghiệp. Chúng tôi chưa thể tiến hành ngay lập tức, mà trước mắt phải quay lại huyện thành, rồi dùng quan hệ nhờ người chở trang bị tới đây.

Đây là một công trình cỡ lớn, thiết bị lặn rất nặng, có khi phải thuê mười mấy người dẫn la thò vào núi mới xong, mà làm thế lại không phù hợp với mong muốn âm thầm hành động ban đầu. Và lại kể cả có la thì vẫn không ổn, ngoài bình dưỡng khí còn phải chuẩn bị cả thiết bị bơm bổ sung dưỡng khí, mà món đồ ấy khá cồng kềnh, có khi la cũng không kéo nổi vào đây, lấy vào được rồi lại dỡ ra rồi vận chuyển tiếp, thời gian lại càng kéo dài.

Lòng tôi nóng như lửa đốt, bắt tôi đợi thêm một thời gian nữa chỉ e sẽ tự dìm vò đến chết mất.

Bàn Tử cũng không muốn quay về, nhưng hấn lý trí hơn tôi, ngẫm nghĩ một hồi rồi nói: “Khỏi cần nghĩ cũng biết muốn rà soát toàn bộ đáy hồ thì nhất định phải quay về lấy bình dưỡng khí. Có điều theo tình hình ban nãy, nếu chỉ lặn xuống nước xem xét qua loa thì cũng không cần đến bình dưỡng khí làm gì. Chỉ bằng chúng ta chia nhau ra mà làm, một người trở lại mua trang bị, hai người kia ở lại đây tiếp tục lặn xuống vớt đồ, hai việc tiến hành cùng một lúc.”

“Vậy ai quay về?” Tôi hỏi

“Theo quan hệ mà nói thì cậu đương nhiên là người thích hợp nhất, vì cậu quen biết nhiều nhất, còn tôi và Tiểu Ca sẽ ở lại vớt đồ. Cậu xem cậu quen nhiều dân trong nghề như thế, cứ tìm vài người mua đồ giúp, dặn họ mua xong thì gặp nhau, cậu làm việc này tiện hơn chúng tôi nhiều.”

Tôi quát hấn: “Về cái đầu anh! Như vậy khác nào bức tôi chết ghen?”

“Một người ghen chết vẫn còn hơn ba người cùng ghen chết. Với lại cậu nghĩ mà xem, để Tiểu Ca đi chắc chắn cậu ta chẳng làm ăn được gì, còn người quen của tôi đều ở Bắc Kinh, hành động khó khăn hơn cậu rất nhiều, để tôi đi mua chỉ tổ mất thời gian thôi. Ở lại đây ngắm cảnh cũng không tệ lắm, nhưng nếu ngồi chờ cả tháng thì buồn lắm đấy. Cứ nghe lời Bàn gia là chuẩn, cậu quay về mua đồ lựa chọn lý tưởng nhất.” Bàn Tử đường đường chính chính nói.

Tôi nhìn bản mặt hấn in rành rành hai chữ “thiếu đánh”, nhưng nghĩ kĩ thì lời hấn nói kể ra cũng có lý. Tôi chỉ cần gọi cho Phan Tử một cuộc điện thoại là mọi việc có thể xử lý xong xuôi chỉ trong vài ngày, còn có thể gọi Vương Minh và mấy người làm trong cửa tiệm của chú Ba đến giúp một tay. Huống hồ tay Bàn Tử này cũng không được việc cho lắm, để hấn ra ngoài làm việc chỉ tổ thêm lo lắng vào người, nên cũng đành gật đầu ưng thuận. Sau đó tôi tính toán mình không thể lè mè, sáng sớm ngày mai lập tức lên đường, cố mà tốc chiến tốc quyết.

Tôi lập tức bảo A Quý ngày mai nhờ anh ta đưa tôi về, còn Vân Thái sẽ ở lại với Bàn Tử và Muộn Du Bình.

Nghĩ lại thì chuyến này đi đi về về cũng vất vả cho A Quý, mà bây giờ lại không thể thiếu anh ta, phải biệt đãi anh ta một chút, bèn ra một cái giá thật hời.

Xong xuôi thì tôi tê liệt thật, gần như không đứng nổi nữa. Bàn Tử và Muộn Du Bình lại đi lặn thêm hai lần nữa, lại mang lên một số món đồ nhưng đều nát bét hết cả, toàn là rác rưởi chẳng có giá trị gì. Trong số đó có một khẩu súng Sten (*) đương thời đã nát như một que cời lò, Bàn Tử vốn rất thích súng nên tiếc ra mặt.

Bàn Tử cũng đã thấy khu trại chìm dưới nước, hấn không khỏi kinh ngạc trước quy mô của nó, lại bảo tiếc là không mang kính lặn, nếu mang thì còn nhìn rõ hơn nhiều, cũng không vơ nhảm đồng rác này lên. Sau đó Bàn Tử mày mò khắp nơi tìm vật thay thế, lục tung hết mớ trang bị, cuối cùng cũng tìm được cái chao đèn pin. Nhưng món đồ này không thể bịt kín, Bàn Tử lại nổi hứng ra một quyết định cực kỳ trái khoáy: hấn gắn chao đèn pin lên mắt mình, chỗ nào hở ra thì bôi dầu trơn dán băng dính, sau đó dùng sức ép chặt, như thế có thể đảm bảo một con mắt có thể nhìn xa trong nước. Bàn Tử lặn xuống vùng nước nông để thử nghiệm, nhưng lập tức bị nước tràn vào chao đèn, hương án này coi như vứt. Không còn cách nào khác, hấn đành dặn dò tôi bao giờ trở về huyện thành với A Quý nhớ tìm đại một tiệm bán đồ thể thao nào đấy, mua trước vài món trang bị bình thường cho hấn xài.

(*) Sten là khẩu súng này:

-----oOo-----

Chương 24: Dòng chảy

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Ala Ju

Beta: Thanh Du

Tóm lại là, sau khi trở về Ba Nãi, đầu tiên tôi ăn một bữa rồi không ngừng không nghỉ đi đến một huyện thành gần đó, mua vài vật dụng bơi lội và dặn A Quý mang về, sau đó lên xe khách cỡ nhỏ rời khỏi Thập Vạn Đại Sơn.

Đọc đường xóc nảy âm âm, trong lòng lại sốt ruột, hiển nhiên là cực kỳ khó chịu.

Trên xe tôi gặp người bà con xa của lão Bàn Mã nói rất một giọng Bắc Kinh, xem ra có tâm sự rất nặng nề, cả đoạn đường không hề lên tiếng, chỉ dăm dăm suy nghĩ chuyện gì, cũng không nhận ra tôi nữa.

Về đến cảng Phòng Thành, chọn một khách sạn rồi tôi bắt tay xử lý công việc.

Trước đây tôi từng đặt mua đồ, cũng biết những chuyện mờ ám và khó khăn trong đó nên tôi tiến hành rất có trật tự. Trước tiên gọi điện cho Phan Tử để anh mang tới một ít trang bị vì anh quen thuộc cửa ngõ, hiệu suất cũng cao nhất; tiếp đó lại gọi Vương Minh đến hỗ trợ, tôi cần một người nắm vùng.

Phan Tử nghe nói tôi cần trang bị lại hơi lo lắng, tôi cũng đành lừa anh, bảo là người khác nhờ tôi làm anh mới chịu đồng ý.

Người và vật năm ngày sau sẽ tới, ở cảng Phòng Thành tôi thuê một chiếc xe tốt để chở đồ thẳng đến Ba Nãi. Quốc lộ Bàn Sơn cheo leo hiểm trở, mà tôi chỉ có bằng lái cấp C cho phép lái xe từ 9 chỗ ngồi trở xuống, lần này nhắm mắt lái xe to là rất liều mạng, mấy lần suýt phi xuống vực. Do cả hành trình đều lái xe nép sát vào vách núi nên hai bên đầu xe bị va quệt đến biến dạng, đến khi xuống xe hai chân Vương Minh đã mềm nhũn.

Những con đường ở Ba Nãi đều là đường rải cát đá hỗ trợ cho hộ nghèo, đến đoạn cuối cùng không tài nào đi tiếp được. Mà trời lại đổ mưa rào, nên tôi đành leo xuống chuyên qua xe nhỏ. Trang bị từ xe lớn phải dùng ba toa xe kéo mới chở hết vào làng, đến đây hết thấy đều thuận lợi, nhưng từ ngày tôi đi đến khi trở lại thôn Ba Nãi đã mất hai tuần.

Vốn đã hẹn với A Quý ra đón ở đầu thôn, trước hết chuyển đồ đạc tới nhà anh ta, nhưng đến khi dỡ hàng ở đầu thôn lại không thấy người của anh ta đâu cả. Tôi đã mệt bỏ hơi tai nên cũng hơi cáu, bèn bảo Vương Minh ở lại đầu thôn rồi đích thân đến nhà tìm A Quý.

Tòa nhà vừa là phòng khách vừa là phòng ăn mà chúng tôi ở lần trước giờ đây cửa đóng then cài, gõ mãi không thềm nhúc nhích, tôi đành phải tới căn nhà gỗ anh ta ở. Cửa nhà gỗ lại đang mở, đây là nơi ở của mấy người Vân Thái. Đại sảnh cũng gần giống với căn nhà chúng tôi trọ, ở đây không có bếp nên trông sạch sẽ hơn nhiều, trong góc nhà chất đống một mớ khung màu họ bện để bán cho khách tham quan. Trên tường dán vài bức tranh tét, khuê phòng của hai chị em ở nhà trong, A Quý ở phòng bên cạnh, ngoài ra còn có một cầu thang gỗ dẫn lên lầu hai.

Người dân ở đây thành thật chất phác, cửa lớn đều không khóa, phòng bên trong cũng chỉ có rèm che. Tôi gọi vài tiếng rồi cẩn thận bước vào, phát hiện không có ai mới gọi vọng lên lầu mấy tiếng nhưng vẫn không người đáp, hình như cả nhà đều đi vắng hết.

Trong lòng tôi bắt đầu chửi rủa, mẹ kiếp A Quý làm sao vậy? Đã hẹn phải người đứng đó chờ tôi sao lại cho tôi leo cây? Chẳng lẽ anh ta vào núi rồi? Vậy thì chết toi! Ở đây tôi chỉ quen biết mỗi mình anh ta, không biết phải chờ đến đời tám hoánh nào anh ta mới về nữa! Khi ấy tâm huyết tôi dâng trào, tuyệt không mê tín, sợ có thể anh ta làm việc trên lầu không nghe thấy, bèn bước thẳng lên lầu, vừa đi vừa gân cổ lên gọi tiếp.

Giữa lầu một và lầu hai có một tấm liếp đan bằng tre trông như cánh cửa đặt trên sàn gác, tôi nhanh chóng đẩy ra rồi bò lên, bên trên là một hành lang, đoạn cuối hành lang dẫn đến một bên ban công gỗ. Tường trúc cũng đã cũ, xem ra đều thó được từ mấy căn nhà gỗ bỏ hoang. Hai bên mỗi bên có một phòng, một bên dùng để chứa đồ đạc, trong phòng toàn là khung bện và da thú được căng ra phơi khô; còn bên kia đóng chặt, gõ cửa một hồi cũng không thấy gì, giống như người bên trong đã đi vắng.

Tôi thở gấp vài hơi để bản thân tỉnh táo lại, nỗi giận cũng không được gì. Lúc này đột nhiên nhớ đến lời A Quý nói, đằng sau cánh cửa này hình như là phòng của con trai anh ta.

Tôi chỉ mới nghe anh ta nhắc đến con trai chứ vẫn chưa bao giờ được gặp, có lẽ nó bị tàn tật nên không hay gặp người, sao hôm nay cũng không ở nhà chứ? Nỗi máu tò mò, tôi nhòm qua khe cửa thì thấy bên trong tối mù mù, chỉ thấy trên tường treo rất nhiều đồ đạc mà không nhìn rõ là cái gì, hình như đều là giấy, nhưng quả thực không có người, hơn nữa cũng không thấy vật dụng sinh hoạt thường ngày nào, căn phòng trông hươ trông hoác.

Quái lạ, con trai anh ta ngủ trong kiểu phòng như thế này hả? Phòng này làm sao cho người ở được? Muốn đẩy cửa bước vào xem cho kỹ nhưng cửa vẫn không nhúc nhích, hình như có then cài khóa kín rồi.(bạn Tà quá liều mạng, phải mình mình xách dép chuồn ngay rồi bạn lại còn muốn xông vào nữa ORZ)

Tôi không có thời gian suy nghĩ những chuyện này, bèn nén tò mò bước xuống lầu tìm hàng xóm hỏi thăm. Họ nói lâu rồi không thấy mặt A Quý đâu, hình như hai tuần trước đi vào sau núi đến giờ vẫn chưa trở ra. Có điều họ cũng không dám chắc vì anh ta thường ra ngoài tiếp khách, mấy ngày nay mưa lớn nên con gái nhỏ của anh ta đã tới nhà ông nội ở thôn bên.

Tôi chửi thề một tiếng, hai tuần trước cũng chính là lúc tôi rời khỏi đây, xem ra anh ta vào núi lần thứ hai rồi không ra nữa, cũng có thể anh ta đã quên bém lời dặn ra đón tôi rồi.

Thật là bó tay, tôi cũng chỉ còn cách tự bỏ tiền gọi dân làng hỗ trợ. Trước tiên chuyển trang bị đến nhà A Quý để Vương Minh trông coi, sau đó nhờ người hàng xóm kia tìm giúp một người dẫn đường vào núi, rồi

mang theo một số trang bị trong khả năng đi vào núi, sau đó đổi cho A Quý ra, tìm người vác trang bị vào.

Nhưng vừa hỏi thăm, tôi lập tức hiểu ra vì sao A Quý không trở ra tiếp ứng.

Thì ra sau khi tôi rời đi, trời đổ mưa tầm tã mấy ngày liền, cả ngọn toàn là bùn nhão lẫn với đất đá sạt lở, đừng nói đi bộ ra, mà dù có mang theo mười mấy người dắt la vào núi cũng có thể chầu trời trong vài giây, rất có thể họ đều bị vây trong núi.

Chuyện xảy ra quá bất ngờ, nhất thời tôi cũng không biết phải làm sao. Người hàng xóm kia bảo tôi không cần lo lắng quá, A Quý biết phải đối phó thế nào. Họ chỉ cần chờ ở ven hồ, cùng lắm chỉ phải dầm mưa, sẽ không gặp nguy hiểm gì quá lớn. Nhưng nếu tôi muốn vào trong núi thì phải chờ ít nhất một tuần, nếu mưa vẫn không tạnh thì có thể còn phải chờ lâu hơn. Thời tiết này cũng chẳng có thợ săn nào chịu giúp đỡ, vấn đề ở đây không phải là tiền.

Một tuần, tôi tính lại thì thấy không ổn. Nếu A Quý vẫn chưa về thì đã hai tuần họ không được tiếp tế, đồ ăn rất có thể đã hết sạch, dù có thể đi săn nhưng trời mưa to như thế có con mồi hay không cũng là vấn đề.

Dù họ chịu đựng được thì tôi cũng không thể trì hoãn thêm một tuần, bèn ra giá gấp ba để tìm người cần tiền không cần mạng. Cuối cùng người hàng xóm bị hỏi nhiều phát phiền, bèn bảo tôi dưới thời tiết này dám đi vào núi chỉ có một người, chính là lão Bàn Mã, hay là anh qua đó hỏi ông ta xem?

-----oOo-----

Chương 25: Tâm lý chiến (2)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Hoa Cúc

Beta: Thanh Du

Cầm khối sắt lên, gỡ lớp giấy báo bên ngoài ra quan sát, một tia sáng chợt lóe lên trong đầu, tôi nhớ một câu khác mà ông nội đã nói. Nhìn lại khối sắt trong tay, tôi đã nghĩ ra một sách lược hoàn chỉnh, cẩn thận ngẫm lại thì thấy không chê vào đâu được.

Tôi trở lại phòng của A Quý, Vương Minh toàn thân ướt sũng, đang vắt quần áo cho bớt nước đi. Tôi cũng cởi quần áo, không thèm khách khí nữa, bước thẳng vào phòng A Quý lấy rượu ra làm mây ngum cho đỡ khô miệng, sau đó thì suy nghĩ xem tiếp theo mình nên làm gì.

Nói thật, tôi chưa bao giờ tưởng tượng ra tình huống như thế này, gặp chuyện thì hoàn toàn trở tay không kịp. Việc này khiến tôi nhớ lại một khái niệm mà trước kia giảng viên từng nhắc tới, gọi là “Ấn tượng đầu tiên gây ra đánh giá chủ quan”. Đây là một khái niệm trong ngành vận chuyển hàng hóa, sau này được ứng dụng vào rất nhiều ngành nghề. Nghĩa là trong bất kỳ mắt xích nào cũng nhất định phải cân nhắc lại một lượt tất cả mọi điều kiện, không thể có yếu tố “chắc hẳn”. Trong ngành vận chuyển hàng hóa có rất nhiều việc cần cân nhắc, bao gồm cả thời tiết, tôn giáo, chu kỳ bãi công thông thường, mọi chi tiết đều phải được tính toán đầy đủ khi nhập vào mỗi cảng, mới có thể cam đoan mọi việc suôn sẻ.

Đối với thời tiết nơi đây, tôi bị ảnh hưởng bởi ấn tượng chủ quan, người không biết mùa mưa ở Quảng Tây đáng sợ đến nhường nào mới có thể không tính đến yếu tố khí hậu.

Chuyện hôm nay đã trở nên cực kỳ khó giải quyết. Bọn họ nói hoàn toàn không thể dự đoán khi nào trời tạnh mưa, hơn nữa cho dù tạnh thì một thời gian sau trong núi vẫn vô cùng nguy hiểm, vì vậy thời điểm có thể lên núi sớm nhất là một tuần, mà muộn nhất có thể là hơn một tháng.

Tôi chẳng thể mong chờ ông trời chiếu cố, lên núi ngay lập tức là việc đúng đắn nhất.

Nhưng bây giờ mà đi tìm lão Bàn Mã xin giúp đỡ thì khả năng thành công thật sự không lớn. Lần trước lúc lừa ông ta tôi đã nói sẽ không tới tìm ông nữa, bây giờ lại đến nhờ vả thì sẽ không khớp với ấn tượng mình có một thế lực rất lớn chống lưng mà tôi đã để lại cho lão, lập tức lòi

đuôi ngay. Mà lòi đuôi rồi, lão không đánh tôi đã là phúc, chứ đừng nói đến việc giúp tôi.

Suy đi nghĩ lại, tôi tự nhủ không thể lùi bước. Nếu đi tìm lão Bàn Mã là biện pháp duy nhất thì chỉ có thể kiên trì đến cùng, phải tìm một cách nói thật khéo léo để khiến lão mắc câu.

Bàn Mã là một con cáo già, có trí tuệ đặc hữu của thế hệ ấy, làm sao gài lão mắc câu thật sự là một việc khó khăn. Nghĩ tới nghĩ lui mà không ra cách nào ôn hòa, mẹ kiếp việc này thật khó nhằn! Tôi đột nhiên xuất hiện, nhờ lão dẫn tôi vào núi, chuyện này bản thân nó vốn không có sức thuyết phục. Nếu như ngay cả việc lên núi tôi còn không làm nổi, thì càng không có khả năng uy hiếp lão.

Điều đầu tiên tôi phải xác định rõ chính là thái độ của tôi không thể là cầu xin, mà phải là uy hiếp hay ép buộc. Thà cứ để lão nghĩ tôi là một tên xấu xa có thể lực, chuyên lật lọng, không từ thủ đoạn để đạt được mục đích cũng không thể để lão nhận ra tôi là một cái thùng rỗng.

Tiếp theo tôi phải đánh trống lảng, không cần biết là viện lý do gì để lão dẫn tôi lên núi, thì lên núi chính là lên núi, dùng lý do này đến tìm lão khác nào bảo lão tôi không có thể làm được việc này. Một tên xấu xa thế lực mạnh có thể thất thế ở địa bàn khác, nhưng không thể không đủ sức lên núi. Tôi phải che giấu mục đích thật sự, khiến lão tưởng rằng tôi cần lão làm chuyện khác, lên núi chỉ là một việc tất yếu phải làm.

Thứ nhất, là phải ép buộc. Thứ hai, không thể lộ ra biểu hiện vô năng. Phải dùng việc gì để che giấu đây?

Cứu A Quý và Vân Thái?

Không thể được. Như thế quá lương thiện. Nếu tôi là một kẻ lạnh nhạt vô tình không từ thủ đoạn, cái phẩm chất lương thiện này không thể tồn tại được. Hơn nữa, con người lão Bàn Mã có một loại tính ác trời sinh, một khi tôi bộc lộ ra sự thiện lương, lão lập tức có thể áp đảo và uy hiếp ngược lại tôi, do đó tôi không thể bộc lộ ra nhược điểm trong tính cách.

Nói cần lão qua đó để nhận diện vật gì ngay tại chỗ?

Hình như có hơi gượng ép, không đủ sức thuyết phục đêr lão nhất định

phải nghe theo. Hơn nữa nếu làm vậy, tôi muốn giả cũng không biết phải giả giọng điệu như thế nào cho giống. Mặt khác, cứ cho là lão đồng ý, thì khi thấy chỉ có mình tôi đi cùng lão sẽ khó tránh nảy sinh nghi ngờ. Bản lĩnh của tôi trong mắt lão chắc chắn là càng nhìn càng giống với phường yếu kém, không chừng gặp nguy hiểm còn phải nhờ lão cứu. Cứ tiếp tục như thế, rồi sẽ chẳng thể không chế tình hình.

Nghĩ mãi nghĩ mãi, đầu cũng muốn to ra, tôi cảm thấy việc này không giống với mấy lời khách sáo. Lời khách sáo cũng giống như đàm phán thương vụ, bạn chỉ cần giả vờ trong lúc đàm phán là xong. Nhưng việc này đàm phán xong, tôi còn phải đi cùng lão, trên đường đi luôn phải đóng kịch trong điều kiện khắc nghiệt như thế, độ khó là quá cao.

Tôi day huyệt Thái Dương, muốn xua hết tâm địa xấu xa ra khỏi đầu. Mẹ kiếp! Thử nghĩ theo hướng khác, nếu giả vờ không được, có lẽ phải dùng đến biện pháp cực đoan hơn chẳng?

Bắt cóc? Đầu óc tôi chớp động: Đánh ngất ông lão, sau đó quăng lên xe lừa?

Nhớ tới thân thủ của Bàn Mã, nhìn lại Vương Minh và bản thân, tôi tức khắc bỏ cuộc. Đệt! Bắt cóc? Không chừng còn bị lão chém chết ngay tại trận.

Bắt cóc không được, vậy cứ trực tiếp đưa thật nhiều tiền, làm dữ một chút, cầm hai ba mươi vạn đập vào mặt lão?

Nghĩ đến gia đình Bàn Mã có phần khó khăn, lại thêm thái độ của con lão, thoáng chốc trong đầu đã nghĩ ra một kịch bản: Cứ nói tôi cần loại khối sắt này, trong vài ngày phải tìm ra, một khối bao nhiêu tiền rồi bảo lão mò lên, tôi sẽ trả một vạn cho mỗi một khối lấy được. Nếu thế, may ra bọn họ sẽ vì tiền mà lên núi.

Cảm thấy cách này có phần khả thi, tôi bắt đầu lục lợi trên người mình. Hai ba mươi vạn không phải con số lớn, nhưng tôi đâu thể mang chừng ấy theo người. Móc hết tiền mặt và mấy thứ đồ linh tinh trên người ra, đếm thử thì chỉ có bốn vạn. Trong thẻ có tiền, nhưng nếu cần thì phải lên thị trấn rút.

Ngẫm lại một chút, cảm thấy đại khái đã ổn, vừa định bảo Vương Minh

xuất phát, trong đầu lại lóe lên một tia sáng.

Không được! Đây không phải sách lược vẹn toàn! Tuy chắc rằng Bàn Mã rất có thể sẽ đồng ý, nhưng rốt cuộc vẫn chưa chắc chắn trăm phần trăm, lỡ đâu ông lão từ chối thì sao?

Một khi lão đã từ chối, tôi sẽ không có cơ hội thứ hai.

Ông nội từng nói, làm chuyện gì cũng có thể có thất bại, nhưng không thể thất bại khi không còn cơ hội thứ hai.

“Xác suất thành công của mỗi biện pháp có thể chưa đến 50%, thậm chí có thể chỉ là 10%, nhưng nhất định phải chừa lại đường sống, như vậy thật ra sau này vẫn còn lại vô số lần xác suất 100%.”

-----oOo-----

Chương 26: Gió mặc gió, mưa mặc mưa

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Earl Panda

Vốn chuẩn bị rất nhiều có đề giải thích, định bụng xoáy sâu thêm nữa vào nỗi sợ hãi của lão ta, nhưng lại hoàn toàn không cần thiết. Tôi chỉ cần nói vài câu, lão đã sợ khiếp vía rồi.

Muốn đấu với người khác, thì cứ tấn công thẳng vào điểm yếu của hắn.

Mà điểm yếu của Bàn Mã, chính là nỗi khiếp hãi trong lòng lão. Không cần phải nói gì hết, tôi hoàn toàn có thể bóp nát tâm lý lão ta.

Có điều, mọi việc cũng không suôn sẻ như tôi tưởng, bởi vì lão ta thực sự sợ quá, gần như đập cửa mà chạy, có lẽ lão ta thà chết cũng không muốn đến chỗ những người đó nữa.

Tôi phải thuyết phục lão từng chút từng chút một, cuối cùng phải chốt lại

cho lão một câu, nhất định phải kết thúc chuyện này thôi, bằng không con cháu lão ta sẽ phải gánh xui xẻo thay. Đến tận lúc bấy giờ mới ép được lão ưng thuận, mềm lòng một cái, mới chịu bằng lòng liều mạng dẫn tôi vào núi. Về phần vào núi làm gì? Tôi không nói, lão cũng không hỏi.

Đương nhiên, trên danh nghĩa thì là lão theo tôi vào núi, nhưng thực tế thì lại là tôi bám theo lão ta. Dù sao thì trong đường núi, tôi đi đằng trước hay đằng sau cũng chả khác biệt gì.

Nhìn dáng vẻ của lão, tôi có cảm giác tội lỗi vô cùng.

Vì lợi ích của cá nhân mình mà dọa một lão già khiếp sợ đến mức như thế, vốn đã chả phải điều gì hay ho rồi, ấy vậy mà tôi lại còn ép lão theo tôi vào trong núi đầy hiểm nguy. Hành vi này khiến tôi nghĩ mà ghê tởm, cảm thấy bên trong tôi thực sự chảy chung dòng máu với bọn chú Ba, cái thứ bản năng gian trá tàn nhẫn từ trong huyết mạch này.

Những chuyện sau đó chỉ cần nói vắn tắt lại. Chúng tôi sắp xếp đồ đạc nửa ngày rồi mới xuất phát. Mới đầu tôi còn đi phía trước, Bàn Mã phía sau, nhìn thì tưởng tôi đi dẫn đường, thực ra là tôi vốn ù ù cạc cạc chả biết gì.

Suốt đoạn đường chúng tôi đi không ngừng nghỉ, lại một cơn mưa to như trút nước ập đến, đường núi khó đi cực kỳ, cũng may lúc trước khi ở cảng Phòng Thành đã nghỉ ngơi dưỡng sức đầy đủ, cho nên tôi vẫn chịu đựng được. Dọc đường đi Bàn Mã không nói một câu, tôi cũng chẳng ừ hử gì với lão, chỉ cầm đầu mà đi.

Chỉ vài hôm là tôi đã trở lại bên cái hồ kia, vừa nhìn ra xa xa, ôi mẹ ơi! Mực nước hồ phải tăng ít nhất là năm, sáu mét, loáng cái mặt hồ đã rộng mênh mông hơn trước, hoàn toàn khác với cảnh tượng sóng nước dập dờn lúc trước. Núi Giác Dương bây giờ mưa xối ào ạt, nước bùn từ trên cao xối thẳng xuống, tung tóe khắp nơi, trông dữ tợn cực kỳ.

Lúc này người ở trên núi thì nguy hiểm quá, chúng tôi vội vàng xua la đi, lội qua nước bùn, đi men theo con đường mòn nhỏ xuống thẳng bãi đá ven hồ.

Ở trong núi, tiếng mưa tạt vào lá cây nghe đinh tai nhức óc, càng dừng

nói lúc xuống đến bên hồ, mưa rào xối xả đập xuống mặt hồ, phát ra thứ âm thanh với tần suất đều tăm tắp, vang vọng khắp trời đất, khiến người ta chẳng thể nói chuyện được gì vì quá âm ỉ.

Mấy con chó săn của Bàn Mã cứ lờng lên không yên, cũng không chịu đi theo nữa, Bàn Mã đành phải để kệ chúng nó trốn dưới tàng cây sát mép bãi đá.

Không còn tán cây che chắn phía trên, màn mưa trực tiếp dội xuống đầu, tầm nhìn hạ xuống cực thấp, chúng tôi cố kiết kéo con la đi về phía cái lán che mưa đã dựng từ trước. Trong màn mưa bất chợt trông thấy một cái bóng mờ mờ lóe lên, hình như là Bàn Tử.

Tôi biết có gọi cũng vô dùng, cho dù đứng mặt đối mặt với nhau mà gào cũng chẳng nghe thấy gì nữa là. Tôi bèn tiếp tục tiến về phía trước.

Đúng lúc này, không biết vì sao, con la bỗng nhiên khựng lại. Quay lại nhìn, hóa ra là do Bàn Mã kéo giựt lại. Rõ ràng lão ta nghĩ rằng đã đến được mục tiêu, phải đợi nghe chỉ thị của tôi.

Trải qua mấy ngày nay, tôi thấy lão ta cũng nghĩ thông rồi, không khiếp sợ như lúc trước nữa. Hơn nữa, xem ánh mắt thì hình như lão đã hạ quyết tâm gì rồi, toàn thân âm trầm cực kỳ, đến mức tôi trông mà cũng hơi sợ.

Con người chính là như vậy, một ngày hai ngày còn hù dọa cho khiếp vía được, chứ ngày nào cũng dọa liên chai lỳ ngay.

Đến đây rồi thì koong cần giả bộ nữa. Kỳ thực, chặng cuối của quãng đường tôi cũng không vờ vịt gì nữa, vì tôi quá mệt rồi, trái lại, bây giờ tôi bắt đầu suy nghĩ xem nên giải thích với Bàn Mã như thế nào về cảnh tượng lão ta sắp nhìn thấy. Nếu như nói thực cho lão biết thì chỉ sợ lão giết phút tôi luôn mất, mà nếu tiếp tục lừa bịp nữa thì lại rất khó, cũng quá là vô nhân đạo nữa.

Tôi không biết nên nói với Bàn Mã như thế nào, mà chỉ cần bọn A Quý xuất hiện là lộ tẩy ngay. Tôi định trước thương lượng với Bàn Tử cái đã, hoặc là trốn biệt luôn, chờ lão hết cơn giận hăng thò mặt ra. Thế là tôi bèn bảo lão đứng yên tại chỗ đừng nhúc nhích, còn tôi thì buông dây cương, đi tìm bọn Bàn Tử trước, tiện thể báo bọn họ qua đây giúp đỡ đồ

nữa.

Nhưng chưa đi được mấy bước, xuyên qua màn mưa nhìn về phía trước, bóng người ban nãy lại thoáng hiện ra, nhưng hình dáng có vẻ kỳ quái.

Không để tôi kịp nhìn kỹ xem đó là ai, đột nhiên sau gáy tê rần lên, trước mắt tối sầm đi, ngã dúi dụi xuống đất, may là chưa ngất xỉu.

Tôi lăn một vòng rồi lồm cồm bò dậy, thấy Bàn Mã sắc mặt xanh mét đứng sau lưng tôi, một tay lăm lăm con dao sẵn đã rút ra, trong mắt toàn là sát ý.

“Ông làm cái gì đấy?” Tôi gào lên.

Lão giơ dao lên, rồi lại bỏ về phía tôi.

Mẹ kiếp! Tôi cuống cả lên, lăn ngay một vòng để né. Con dao của Bàn Mã vạch một đường vòng cung tuyệt đẹp trong màn mưa, bổ thẳng về phía cổ họng tôi, tôi lao đảo vừa kịp né một cái, ngã ngối xuống đất, bây giờ mới nhận ra lão ta đang ra đòn sát thủ.

Nhìn ánh mắt kia, còn cả vẻ mặt không đổi suốt dọc đường nữa, tôi nghĩ bụng toi rồi, cú thật! Đúng là người này đã nghĩ thông suốt trên đường, nhưng mẹ kiếp lão nghĩ thông chính là muốn tiên hạ thủ vi cường, liều mạng với bọn tôi! Giết sạch cả đám chúng tôi là xong! Mẹ, đúng là phiền to!

Tôi nghĩ mà chạy, vừa chạy được vài bước, Bàn Mã đã sấn đến trước mặt tôi rồi, vung ngang dao mà chém. Tôi gào lên tôi sai rồi, tôi lừa ông đó, không có việc gì đâu, chỉ là bọn họ vẫn chưa quay về thôi, thế mà mà mẹ nó lão ta đéch thềm nghe lọt tai chữ nào.

Suốt một đường bôn ba, tôi đã không chạy nổi nữa rồi, giằng co với lão trong mưa chưa được bao lâu bèn cầm đầu cầm cổ chạy về phía cái lán, nào ngờ giẫm phải một tảng đá có cạnh sắc, ngã nhào xuống. Bàn Mã lập tức xông đến đè tôi xuống, tôi vớ bừa mấy hòn đá mà ném, nhưng lão ta đều né được cả.

Mắt thấy lưỡi dao của lão lại vung đến đây, bỗng nhiên lão khựng lại, hình như nhìn thấy cái gì đó, quay phắt về một phía khác. Tôi thừa cơ bò

dậy tiếp tục chạy, nhưng lập tức nhận ra khắp xung quanh chúng tôi xuất hiện rất nhiều bóng người đứng trong màn mưa, vây chúng tôi vào giữa.

-----oOo-----

Chương 27: Bóng ma trong mưa

Nguồn: EbookTruyen.VN

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor:Ala Ju

Beta: Thanh Du

Mấy bóng người kia cũng đứng đờ, khi thì xuất hiện, chốc chốc lại biến mất trong màn mưa. Họ nhòm ngó như những hồn ma, vừa nhìn đã biết không có ý tốt, hình như đang quan sát chúng tôi hết sức chăm chú, lay động tùy thời khiến người ta không rét mà run.

Ý niệm đầu tiên lóe lên trong tâm trí tôi chính là phỏng đoán trước đó: trong thôn có người đang lén lút ngăn cản, đến bây giờ rốt cuộc họ cũng động thủ, muốn chặn giết chúng tôi tại đây.

Loạn rồi! Một bên là Bàn Mã, một bên là đội ngũ đông đảo muốn chặn giết, chó má! Mẹ kiếp chết chắc rồi!

Tôi nhìn lướt qua một vòng, phát hiện nơi này có chừng bảy người, không biết bọn họ muốn làm gì cơ chứ? Đây gọi là mai phục ở chỗ này sao?

Tôi lau mặt một cái cho hết nước mưa, nhưng mưa lớn thoát cái đã rơi đầy mí mắt. Những bóng người kia vẫn mơ mơ hồ hồ không thấy rõ, không biết họ mang theo vũ khí gì.

Tôi cũng không nhìn rõ vẻ mặt của Bàn Mã, bởi hai bên vẫn duy trì khoảng cách. Chỉ thấy lão khựng lại một chút, rồi đột nhiên đâm bổ vào một cái bóng trong số đó.

Mới đầu tôi sợ hết hồn, nhưng ngay sau đó đã hiểu ra lão nghĩ gì: lão coi mấy cái bóng này là những người kia!

Trong hoàn cảnh này thì dầu là ai cũng không thể ung dung mai phục hay chặn giết người khác được, cho nên thay vì chờ cho đối phương nhìn rõ tình thế, chỉ bằng lập tức nhào tới. Như thế mấy người này sẽ rơi vào hoàn cảnh hỗn loạn, chỉ cần họ rời trí một chút sẽ không thể phân biệt được đâu là địch đâu là bạn, cho lão cơ hội mà lợi dụng.

Tôi không biết chuyện này với tôi là tốt hay xấu, mà hiện giờ cũng không nghĩ nhiều được như thế, lập tức chạy theo sau lão. Bọn họ vây kín chúng tôi, Bàn Mã một khi đánh nhau với bọn họ nhất sẽ có sơ hở cho tôi thừa cơ trốn thoát.

Không thể quay lại lều trú mưa, nếu những người này đã chờ ở đây từ sớm thì chẳng biết tình hình của mấy người A Quý và Muộn Du Bình ra sao rồi. Bản lĩnh của Muộn Du Bình và Bàn Tử dù có cao cường đến đâu thì mỗi người chỉ có một cây súng cũng đi đời nhà ma rồi, huống hồ còn bị A Quý và Vân Thái liên lụy.

Chạy trên bãi đá vừa trơn lại vừa lởm chởm này không khác nào diễn xiếc, mới chạy được mấy mét đầu gối đã bầm dập. Tôi bám theo Bàn Mã đang nhào vào một cái bóng phía trước, nhưng vì khoảng cách thay đổi nên những cái bóng vây quanh bốn bề đều không dễ nhìn ra, cũng không thấy rõ động tác của bọn họ.

Bàn Mã đâm thẳng vào cái bóng kia, dao trong tay cắt ngang màn mưa, không thể nhận ra động tác ấy lại là của một ông lão tám mươi tuổi.

Lạ một nỗi, cái bóng vẫn đứng trơ trơ ra, dường như không hề để ý đến đòn tấn công ác liệt ấy.

Trong chưa đầy mười giây, chúng tôi đã lao đến sát sạt cái bóng kia, mũi dao của Bàn Mã đổi chiều, chẳng những không chém lên mà còn khựng lại. Kế đó lão hét thảm một tiếng, dao rớt xuống đất, người bắt đầu điên cuồng lùi lại, rồi vấp phải tảng đá ngã sóng xoài.

Tôi từ bên cạnh bước tới nhìn, chân tướng của cái bóng hóa ra lại là một bộ xương khô đứng thẳng! Trên người bộ xương là quân trang và vũ trang đã mục nát thành những miếng vải đen, lưng đeo súng tiểu liên đã rỉ sét.

Da đầu tôi tê đi, lập tức lùi lại một bước, thầm nghĩ cái đệt! Mẹ nó đây là cái của nợ gì? Lẽ nào những người chết kia thật sự bơi từ dưới nước lên bờ?

Tôi có khả năng chịu đựng cú sốc tâm lý tốt hơn Bàn Mã rất nhiều, khi mưa đột ngột trút xuống tôi đã để ý thấy bộ xương khô kia chỉ dùng cành cây chống đỡ, sau lưng có một cái giá làm bằng củi.

Nơi này sao lại có người chết? Bọn họ tìm thấy thi thể dưới đây hờ?

Tôi rùng mình ớn lạnh, nhìn kỹ mớ hài cốt kia thì thấy quả nhiên không sai. Phán đoán dựa vào quần áo và vũ trang bị nước ăn mòn, thì đây nhất định là một người lính, xem ra giả thiết của tôi không sai.

Cái quái gì vậy? Nhất ma người ta à? Hay là Bàn Tử giờ trò đùa dai?

Lão Bàn Mã khiếp sợ vô cùng, khi tôi quay đầu lại nhìn thì lão đã mắt húp, chạy đến chỗ con la vẫn không thấy lão đâu cả.

Đầu tôi đau muốn chết, nhìn đến những cái bóng khác thì phát hiện chúng đều là xác chết, tổng cộng có thể tìm ra bảy khối, những nơi khác có còn không thì chưa thể khẳng định được.

Trời đổ mưa tầm tã, tôi không tài nào tìm được Bàn Mã, nên đành chuẩn bị đi hội quân với A Quý trước, báo cho họ biết nơi này còn có người khác.

Mấy con la có vẻ sợ những xác chết này, xua đuổi thế nào cũng không thềm nhúc nhích. Tôi đành phải cột chúng vào tảng đá, sau đó đi vòng qua mấy xác chết, đi thẳng về phía căn lều trú mưa trước mặt.

Lều trú mưa rõ ràng đã được gia cố, giữa cơn mưa lớn vẫn sừng sững không đổ, tôi vừa bước vào liền cảm thấy bốn bề lập tức trở nên yên tĩnh, nhìn quanh một vòng không thấy họ đâu.

Tôi lại chửi thề trong bụng, mưa to thế này chẳng lẽ còn xuống nước? Mẹ kiếp, hay là xảy ra chuyện gì rồi?

Trong căn lều chông chất rất nhiều đồ đạc được vớt từ dưới nước lên. Trong hai tuần tôi đi vắng, thành quả của Bàn Tử và Muộn Du Bình cũng thật ấn tượng.

Trong đồng đồ này, những thứ bằng kim loại đều đã gỉ nát. Tôi thấy có ấm nước, súng trường súng lục, kính viễn vọng, chủy thủ dao bầu, đều là trang bị vũ khí thời đó, đúng là mang đậm không khí chiến tranh. Ngoài ra còn có rất nhiều đồ dùng hàng ngày như hộp bánh bích quy, cực kỳ chu đáo, cái gì cũng đủ, có lẽ nó được tìm thấy trong những vật thể lớn được vớt lên từ dưới đáy hồ.

Nghĩ đến mình không có hàng nóng phòng thân, tôi nhặt lên một lưỡi lê ba cạnh kiểu 56 (*), lưỡi lê này rất nổi tiếng nhưng thời bấy giờ thật ra cũng không hay được dùng. Dù sao cho đến những năm 1980 thì vũ khí cá nhân cũng có hỏa lực rất mạnh, bình thường chỉ thời điểm thi hành nhiệm vụ đặc thù mới dùng đến lưỡi lê. Chiến đấu trong rừng, người Việt Nam cũng sẽ không đấu lưỡi lê với anh.

Do nguyên liệu chế tạo tốt nên lưỡi lê cũng không hư hỏng quá nhiều, tôi nghe nói trên loại dao này thường tẩm độc nên rất cẩn thận trở tay cầm, nghĩ xem nên làm gì tiếp theo. Má! Sao lúc nào cũng phải sống chung với mưa lớn, gọi thì không nghe, nhìn cũng không rõ.

Nghĩ bụng mình ở trong lều lại trở thành mục tiêu quá lớn, không khéo Bàn Mã sẽ tìm đến truy sát, tôi lại lao vào cơn mưa, chạy đến ven hồ xem A Quý và mọi người có ở đó không.

Đi đi lại lại vài vòng, chợt thấy có người đứng gần mép nước đang kéo bè gỗ lên bờ, tôi xông tới thì nhận ra bóng lưng mỏng manh đang kéo bè đó là A Quý.

Thấy tôi xuất hiện trước mặt, anh ta ngây người, sắc mặt trắng tái thấy ghê.

“Sao chỉ có một mình anh? Mọi người đâu cả rồi?” Tôi hỏi.

Anh ta ngo ngác đứng đại ra trong nước, cứ thế nhìn tôi chăm chăm, tôi hỏi lại lần thứ hai vẫn không hề phản ứng.

Tôi nhìn bè gỗ, vốn định nhìn A Quý mới đi từ dưới hồ lên, chửi thảm mẹ kiếp mấy người này điên cả rồi, mưa sầm sập như thế còn ở đó mà vớt đồ! Nhưng sau đó lại thấy không ổn, nếu là như thế thì tại sao anh ta lại tự tay kéo bè trở về? Lẽ ra anh ta phải ngồi trên bờ chờ mấy người kia mới đứng chứ. Bơi trong mưa lớn rất nguy hiểm, hướng chi mực nước đã dâng lên cao chừng ấy.

Mà vẻ mặt A Quý lại càng không ổn.

Tôi đến gần vài bước muốn hỏi lại cho rõ ràng, nhưng càng đến gần lại càng nhận rõ sự bất thường. Trông A Quý đờ đẫn cứ như vừa gặp chuyện gì khiến anh ta chịu kích thích cực độ, đến nỗi hồn lìa khỏi xác.

Tôi tiến lên tát cho anh ta một cái rồi gào lên: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Lần này anh ta mới phản ứng, chớp mắt lệ đã rơi đầy mặt, méo máo nói: “Họ... bọn họ chết cả rồi!”

Chết rồi?

Đầu óc tôi ong lên, làm sao có thể?

A Quý nói xong câu đó thì hoàn toàn suy sụp, gần như loạng choạng gục xuống xuống mặt nước. Tôi đành phải đỡ anh ta lên dìu vào trong lều trước đã, rồi đến chỗ con la cầm mấy bình rượu gạo rót xuống, bấy giờ anh ta mới từ từ thả lỏng, nhưng tâm tình vẫn còn rất mù mịt, nói năng lẫn lộn.

Tôi vừa nghe vừa sắp xếp lại, cuối cùng cũng thông ở đây đã xảy ra chuyện gì.

(*) Lưỡi lê ba cạnh là cái này, kiểu 56 tức là kiểu ra đời vào năm 1956.

 Lưỡi lê ba cạnh

-----oOo-----

Chương 28: Hồ ma quỷ dị

Nguồn: EbookTruyen.VN

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Earl Panda

Sau khi tôi rời đi, A Quý cũng quay lại một chuyến, tìm vài người giúp vận chuyển lương thực và đồ đạc đến bên hồ. Thấy không có vấn đề gì, Vân Thái bèn theo họ về nhà làm việc khác, chỉ còn mình A Quý ở đây trông.

Lúc đó, Muộn Du Bình và Bàn Tử đã vớt lên được rất nhiều thứ, đồng thời phát hiện nơi có khả năng giấu kín những cái xác kia. Nhưng trời bắt đầu mưa liên miên không dứt, mực nước dần lên cao, khiến công việc trực vớt lâm vào cảnh bế tắc.

Tuy nhiên, đúng lúc này, trong quá trình sắp xếp những đồ đạc vớt được, họ tìm thấy cả một bộ trang bị bao gồm đồ lặn, dây thừng đầy đủ. Hỏi xưa người ta dùng loại trang bị lặn rất nặng, để trực vớt những khối sắt dưới đáy hồ.

Bộ trang bị lặn tuy đầy đủ nhưng do ngâm nước trong thời gian dài, phần lớn là không dùng được nữa, nhưng mũ lặn được làm bằng chất liệu chống rỉ, lại được đóng gói khá kỹ trong ba lô, cho nên không bị ngấm nước, bên trong mũ vẫn còn khô ráo, chỉ có mặt ngoài là một lớp gì đó như cao su, bong tróc loang lổ.

Bàn Tử bèn nảy ra một ý, dùng cái mũ lặn này và một phần thứ giống cao su đó, làm thành một dụng cụ lặn đơn giản, không khí bên trong mũ lặn đủ để thở khoảng bảy, tám lần. Trong không khí mà con người thở ra cũng chứa một lượng lớn dưỡng khí, chút tí tạo không khí ấy vẫn còn

khả khả quan, nếu sử dụng khéo léo thì có thể tăng số thời gian lặn dưới nước lên đến năm phút đồng hồ. Trong việc lặn, dôi dư ra năm phút so với một phút đã là cách biệt một trời một vực rồi.

Thế là họ sử dụng bộ trang bị này, tìm được những hài cốt dưới nước kia.

Bọn họ sử dụng hai sợi thừng, một sợi buộc bên hông Bàn Tử. Vì mũ lặn rất nặng, cho nên chỉ đành dựa vào sức của anh ta thôi. Có thể trong quá trình nổi lên sẽ phát sinh nguy hiểm gì đó, cho nên đến lúc đấy cần có người kéo anh ta lên. Sợi thừng còn lại thì móc đầy những chiếc móc câu bằng dây sắt uốn lại, số dây sắt này dỡ ra từ khung sắt của chiếc vali da. Bàn Tử lặn xuống nước, vớt được đồ nào thì cứ móc vào đồng móc sắt ấy, thế là một chuyến lặn xuống đã vớt lên được bao nhiêu là thứ.

Toàn bộ số hài cốt rải rác ở khắp nơi, sau khi vớt lên, họ dùng cành cây ghép lại để xác định số lượng người chết, nói chung quá trình rất suôn sẻ.

Sau khi vớt hết xương cốt dưới nước lên, đến khi ghép lại, bọn họ liền phát hiện ra một vấn đề – tất cả số hài cốt này đều thiếu mất bàn tay phải.

Theo phương pháp thống kê thì hộp sọ và xương chậu là căn cứ quan trọng nhất để phán đoán số lượng các bộ hài cốt, vì các loại xương khác quá lẻ tẻ, thiếu sót cái này cái kia cũng không đáng ngạc nhiên, nhưng ngay đến một bàn tay phải cũng không có thì lại quá kỳ lạ, không thể là ngẫu nhiên được.

Bàn Tử và Muộn Du Bình bắt đầu suy xét vấn đề, nguyên nhân gì đã dẫn đến tình trạng này? Trong lúc những cái xác bị ném đi, có tình huống gì đặc biệt đã xảy ra, khiến tất cả các bàn tay phải đều đứt mất, hay là bị người ta chém đứt?

Theo những gì Bàn Mã đã kể với tôi, hoàn toàn không nhắc đến chuyện chém đứt bàn tay phải của những thi thể này, mà bọn họ cũng không có lý do gì để làm vậy. Nghĩ mãi mà vẫn không có lời giải, Bàn Tử còn nghi ngờ đám người này rất một lũ gấu chó, bị người ta chặt mất tay gấu đem làm nem công chả phượng rồi?

Cuối cùng, A Quý kết luận: Có thể những người này vốn đã không có

tay phải? Tay phải của bọn họ đều giả, làm bằng gỗ, cho nên đã rửa nát hết rồi?

Nghe đến đó, tôi lại không cho là vậy. Trái lại, tôi cứ có cảm giác, trên tay phải những người này có điểm đặc biệt nào đó, thế là người ta chặt tay họ để che giấu thân phận, hoặc là đem làm chiến lợi phẩm gì đó. Nhưng Bàn Mã lại không nhắc đến việc này, lẽ nào năm đó sau khi đăm người lão ta vớt xác xong, lại có người khác đến xử lý những cái xác này một lần nữa?

Nhưng phỏng đoán này của tôi ngay sau đó bị chứng minh là sai, bởi vì A Quý sau đó nói, Bàn Tử cũng nghĩ đến việc này, bèn kiểm tra xương cổ tay của các bộ hài cốt, lại không thấy vết chém, bàn tay phải cứ như thế bị bong ra một cách tự nhiên, các khớp xương cổ tay vẫn còn nguyên vẹn.

Theo lời kể của lão Bàn Mã, đội khảo cổ nọ vẫn có tay phải đầy đủ, chứng tỏ bàn tay phải chỉ bị mất sau khi chết. Bọn họ nghĩ mãi không giải thích được chuyện này, thế là lại lặn xuống nước lần nữa để tìm đầu mối.

Lặn xuống đến gần hàng rào, vẫn không tìm thấy gì nữa, Bàn Tử bắt đầu nghi ngờ các phần xương cốt còn bị cuốn vào trong phạm vi làng cổ đằng sau hàng rào nữa.

Trước khi bắt đầu lặn, bọn họ đã có ngầm thống nhất với nhau, đó là tuyệt đối không tiến vào trong làng cổ dưới đáy hồ, chỉ hoạt động trong phạm vi khá đơn giản quanh đây. Khu vực đằng sau hàng rào sâu hơn bên ngoài đến mấy mét, hơn nữa, thám hiểm đáy hồ có mức độ nguy hiểm rất cao, chưa ai từng khảo sát qua khu vực này, nói không chừng cấu trúc ngôi làng đã quá yếu ớt, động vào phát là sụp liền, thế thì lại càng cần thêm trang thiết bị đầy đủ hơn mới được.

Nhưng mà Bàn Tử đã không đợi được nữa, anh ta nghĩ cứ qua xem một tí cũng chẳng sao đâu. Lúc này mới xảy ra một chút mâu thuẫn. Nhưng tại tôi không ở đây, Muộn Du Bình thì chẳng bao giờ nhiều lời gì, còn A Quý thì không thể phản bác ông chủ lớn được, thế là anh ta bèn lặn xuống đó.

Đúng lúc này, lại xảy ra một biến cố không tưởng nổi.

Sợi thừng mà họ dùng lúc đó là loại thừng nilon mà A Quý mua trên huyện, bền chắc cực kỳ, lại dài hơn 300 mét, cho nên Bàn Tử không lo lắng tí gì, lặn xuống sâu hơn nữa.

Nhìn sợi dây từ từ bị kéo xuống nước, giống như lúc trước, A Quý cũng không quá lo lắng, chỉ để ý thời gian, chuẩn bị sẵn sàng đến đúng giờ thì dùng sức kéo Bàn Tử lên.

Bọn họ hẹn thời gian là bốn phút rưỡi, bốn phút rưỡi nghe thì có cảm giác lâu, nhưng ở trên bờ thì chỉ một tí là trôi qua, không lâu sau, A Quý bắt đầu kéo dây thừng, kéo được mấy cái, đột nhiên sợi thừng căng lên, kéo thế nào cũng không nhúc nhích, như là bị cái gì ở dưới đó cản giữ lại vậy.

Suy nghĩ đầu tiên của anh ta là có lẽ bị kẹt ở chỗ hàng rào rồi, lúc trước tình huống này cũng từng xảy ra, có điều, hàng rào bị ngâm nước không biết bao nhiêu năm, xốp mềm cứ như bánh bao Vượng Tử ấy, chỉ cần kéo mạnh chút là được.

Lại dùng sức giựt mạnh vài cái, quả nhiên sợi dây lại kéo được nữa, A Quý bắt đầu thuận lợi kéo dây, nhưng lần này lại cảm thấy có gì không ổn, kéo dây lên mất ít sức hơn trước rất nhiều, cực kỳ nhẹ tay.

Cảm giác này có hơi kinh khủng, giống như khi ta câu cá, cá cắn câu, sau đó giăng co mấy giây, dây câu lại trùng, chứng tỏ mồi đã bị cắn rơi, cá thoát khỏi câu.

Hiện tại, mồi chính là Bàn Tử.

A Quý mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, càng ngày càng thấy không ổn, sợi dây cũng càng ngày càng nhẹ, dần dần có thể nhìn thấy bóng đen dưới nước, anh ta gần như ngạt thở, đợi đến khi anh ta lôi được bóng đen lên khỏi mặt nước, thì chẳng thấy Bàn Tử đâu, thứ bị kéo lên là cái mũ lặn.

Anh ta bình tĩnh lại để suy đoán, rất có thể sợi thừng bị mắc kẹt chỗ nào đó, Bàn Tử thấy tình hình không ổn, bèn cởi bỏ mũ lặn rồi tự nổi lên. Cởi xong rồi thì thì thứ gì đó mắc sợi thừng lại cũng liền lỏng ra, như thế, Bàn Tử chả mấy chốc nữa sẽ nổi lên ngay thôi.

Lúc đó, Muộn Du Bình ở trên bờ. A Quý dần dần phát hoảng, vốn là một vụ làm ăn cực tốt, bây giờ loáng cái đã xảy ra chuyện, là phải chịu trách nhiệm rồi. Tệ hơn nữa là ở những vùng rừng núi heo lánh, xảy ra chuyện kiểu này, có thể sẽ bị người ta đồn đại cả đời luôn.

Anh ta vừa cởi quần áo vừa quay ra phía bờ gọi to, thấy Muộn Du Bình lập tức chạy qua, anh ta bèn nhảy xuống hồ, ôm tảng đá mà lặn xuống nước. Đáng tiếc anh ta thực sự chẳng có kinh nghiệm, chìm được mấy mét tảng đá lại tuột khỏi tay, rồi lại giãy giụa nổi lên.

Đến khi Muộn Du Bình chạy tới, A Quý kể lại tình hình vừa rồi, hấn bèn đội mũ lặn lên, nhảy xuống nước.

A Quý vừa kéo thùng vừa câu trời phù hộ, nhưng không ngờ, đợi đến năm phút sau, không chỉ chẳng thấy Bàn Tử nổi lên, ngay cả Muộn Du Bình vừa xuống cũng không có bất cứ động tĩnh gì, sợi dây cứ thế rủ xuống nước.

Anh ta bèn kéo dây, cảm giác quen thuộc lại tới từ bên kia đầu dây. Kéo được dây ra khỏi nước, tình huống vẫn như trước: chẳng thấy Muộn Du Bình đâu nữa rồi! Ở đầu bên kia của sợi thùng vẫn chỉ còn lại chiếc mũ lặn.

Tôi nghe xong mà hoang mang, trong đầu rối như tơ vò, cảm giác không thể tiếp nhận nổi, thật là phét lác, chuyện thế này làm sao mà xảy ra được? Nhưng tôi cũng biết rõ, A Quý không thể nào nói dối, vậy chuyện này đối với tôi quả thực là quá đáng sợ!

Tôi hỏi A Quý chuyện này xảy ra khi nào? Anh ta đáp, cho đến giờ là sắp hai tuần rồi. Sau lúc đó, anh ta ở trên mặt hồ đợi nguyên một ngày một đêm, nhưng không có cái gì nổi lên nữa.

Hai tuần rồi? Cho dù có là kinh ngư giỏi đến đâu đi nữa mà ngâm nước suốt hai tuần thì cũng chết chắc. Thảo nào A Quý nói bọn họ đã chết, bất kể là nguyên nhân gì khiến bọn họ cởi mũ lặn ở dưới nữa kia, thì cái chết cũng là chắc chắn.

Sau ngày hôm đó, ngày nào A Quý cũng kiểm tra mặt hồ một vòng, xem có cái xác nào nổi lên không, nhưng vẫn chẳng thấy gì. Anh ta nghĩ dưới đáy hồ có quái ngư nào đó đã ăn thịt bọn họ rồi, nhưng cũng không thấy

bất kỳ vết máu hay dấu vết tấn công nào trên mũ lặn.

Tôi nhìn cái mũ lặn, thấy Bàn Tử đã chỉnh sửa nó khá là thú vị, khiến nó trở nên rất khó cởi khi ở dưới nước, chuyện này đã biến thành “vấn đề sống còn” rồi.

Tôi từng lặn xuống đáy nước rồi, biết tình hình dưới đó như thế nào, mặc dù tiến vào làng cổ có những mối nguy hiểm tàng, nhưng cũng không thể khiến bọn họ tiêu tốn nhiều sức lực vào việc cởi mũ lặn.

Có phải là bệnh DCS? Lặn xuống càng sâu, tỉ lệ oxy hít vào cần phải được điều chỉnh, nếu không sẽ xảy ra tình trạng say ngửa(*). Nhưng đó cũng không phải say rượu, không thể say đến mức thoát y luôn được.

(DCS (decompression sickness) là căn bệnh có thể xảy ra khi lặn sâu và có khả năng gây chết người. Không khí chúng ta thở là hỗn hợp của nhiều chất khí trong đó đa phần là nito và oxy. Cả hai đều hòa tan trong máu, nhưng nito là khí trơ và bị loại bỏ khi chúng ta thở ra. Càng lặn sâu áp lực nước càng tăng, số lượng nito hấp thụ cũng tăng. Khí này vẫn hòa tan trong máu và cơ cho đến khi người lặn trở lại vùng áp suất bề mặt. Khi nổi lên, nito sẽ khuếch tán ra khỏi cơ và bị loại bỏ khi thở ra, nhưng nếu nổi lên quá nhanh, khí nito có thể bị tạo thành những bọt khí trong máu và cơ, dẫn đến các triệu chứng như: đau mỏi ở khớp và cơ, ngứa ngáy khó chịu, da phát ban do những bong bóng hơi bên trong và dưới da, nhức đầu, nôn mửa. Thậm chí có thể rách mạch máu. Hậu quả có thể nghiêm trọng hơn nếu các bong bóng khí đi vào não và tử vong. Từ tiếng Trung gọi chung chung các triệu chứng này dưới cái tên “say ngửa” (醉痒), tui dịch giọng như vậy để khớp với về câu còn lại.*

Chắc chắn đã có chuyện gì đó xảy ra dưới nước, khiến bọn họ không thể không cởi mũ lặn. Hơn nữa, Muộn Du Bình cũng phải cởi mũ lặn, chứng tỏ điều đó không có sự lựa chọn khác. Hẳn ta không hay nảy ra mấy ý tưởng linh tinh giống Bàn Tử.

Như vậy, sau khi cởi mũ lặn, vì sao bọn họ không nổi lên nữa? Lẽ nào, khi gặp phải chuyện này, cuối cùng đã dẫn đến sự cố nào đó?

Tôi lặn lội đường xa, cả thể xác lẫn tinh thần đều mệt mỏi, lại gặp phải tình huống khó giải quyết như vậy, quả thực có chút luống cuống, nhưng tôi tuyệt đối không thừa nhận là bọn họ đã chết. Bọn tôi đã trải qua nhiều

chuyện đến thế, nhiều lần có thể chết luôn ở bất kỳ đâu rồi, nhưng đều tìm được đường sống trong chỗ chết, bọn họ làm sao có thể chết trong một hành trình nửa du lịch nửa điều tra này được?

Nói thì nói vậy, tôi suy xét thật kỹ vấn đề, tim gan vẫn còn nhức nhối, lập tức không trông mong vào số đỏ nữa. Sự cố sẽ không nói lý với anh đâu, cho dù trước đây anh có gặp nguy hiểm lớn hơn nữa, thì đến lúc anh phải chết, làm sao cũng không tránh được. Trong lịch sử có vô vàn đại anh hùng cả đời gió mưa bão táp, cuối cùng lại chết trong tay một nhân vật nhỏ bé bình thường. Lẽ nào ông Trời lại trêu ngươi tôi, hai người họ cứ như vậy liền mất?

Suy nghĩ một lúc, tôi vẫn không tài nào tiếp thu được việc này, thật là phiền não. Nghĩ thêm, lúc đó trời đang mưa, tầm nhìn trên mặt hồ chắc chắn là không rõ ràng, có lẽ bọn họ đã nổi lên rồi, nhưng cách A Quý khá xa, cho nên anh ta không nhìn thấy, sau đó vì nguyên nhân nào đó mà một mình lên bờ.

Bất kể thế nào, có chuyện thì vẫn phải làm. Bất kể bọn họ có phải là gặp sự cố gì hay không, tôi vẫn phải lặn xuống dưới xem đến cùng xem sao. Sống phải thấy người, chết phải thấy xác.

Bánh bao Vượng Tử là một loại đồ ăn vặt =))

-----oOo-----

Chương 29: Một mình xuống nước

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Earl Panda

Mưa vẫn rất to, cứ như điên cuồng vậy. Ở Hàng Châu, mưa lớn như vậy thường không lâu đến thế.

A Quý đã không thể giúp tôi được nữa, tôi đoán là anh ta sợ tôi cũng sẽ biến mất giống như hai người kia, anh ta không chịu nổi thêm một cú sốc như thế nữa. Tôi kể anh ta nghe chuyện Bàn Mã dẫn tôi tới, bảo anh ta phải cẩn thận, tuy tôi nghĩ lúc này Bàn Mã có lẽ cũng đã suy sụp lắm rồi. Anh ta muốn đi dọn dẹp những bộ hài cốt kia, tôi bảo không nên, có chúng ở đây, ít nhất cũng đề phòng được nếu Bàn Mã quay về. Xem ra khó lòng có thể nói lý gì với lão ta được nữa. Tôi thật không ngờ người này lại có thể hung ác đến mức này.

Vừa đúng lúc có thể dùng đồ đạc vừa mua về, không biết bây giờ Bàn Mã vẫn còn ở trong rừng hay không, nếu đụng phải lão ta thì phiền to.

Không lo nghĩ được nhiều thế, từ lúc hai người kia xuống nước đến giờ đã lâu quá rồi, tôi thực sự lòng như lửa đốt, nếu lỡ có sự cố gì xảy ra chẳng lẽ tôi lại cứ thế đi về. A Quý vẫn còn mơ mơ màng màng, miệng lẩm bảm cái gì đó, người cứ run lên bần bật, có lẽ do mấy ngày nay bị kích thích quá đà, cộng thêm trời mưa liên miên nữa, nên anh ta bắt đầu phát sốt rồi.

Bên ngoài mưa vẫn đang rơi, xem chừng vẫn chưa thể tạnh ngay được, tôi nhìn quanh một lượt, không thấy lão Bàn Mã, bèn chuẩn bị tháo dỡ trang bị chạy đến bên hồ, bỗng nhiên từ trên đầu có cái gì đó nhỏ lách tách xuống. Tôi chỉ có cảm giác chất lỏng này không giống với nước mưa cho lắm mà thôi, lại lẫn với mùi tanh tanh của máu tươi, vì mùi rất nồng, cho nên tôi ngược lên nhìn xem. Không nhìn thì thôi, mà vừa ngẩng đầu lên, tôi lập tức khiếp sợ đến nghẹn cả thở, toàn thân cứ như thể bị rút cạn nước đi...

Nếu như trên đời này có cái gì giết nổi lão Bàn Mã, tôi tin ngoại trừ tai nạn ra thì chỉ có thể là quái vật khủng khiếp nào đó. Cứ như thế, lão Bàn Mã bị thứ gì đó trông như cái dùi, trực tiếp xuyên thẳng qua thân thể mà chết, trông cứ như nguyên một xiên thịt dê nướng vậy. Lại còn bị treo ngay trên tán cây trên đầu tôi. Chết kiểu này kinh khủng đến mức nào cơ chứ, tôi thực sự không thể chịu được, ủa một cái nôn thốc ra đầy đất. Lão ta bị vướng phải bẫy có sẵn mà chết, cái bẫy này là do ai đặt? Nếu lần đó là tôi chạy đến chỗ này, chuyện sau đó tôi không dám tưởng tượng nữa.

Quay về bên con la, tôi dỡ bộ đồ lặn trong đồng hành lý xuống, vội vã đến bên bờ hồ. Tôi không thể chờ thêm một phút nào nữa, tôi phải đi kiểm chứng ngay.

Mặc nguyên bộ đồ vào, hồi ở Hải Nam tôi đã quen với việc lặn, lúc này không căng thẳng chút gì, đội mưa gió, thúc bè gỗ chèo ra giữa hồ.

Đeo chân vịt vào, chả mấy tôi đã bơi ra đến trung tâm hồ. Mưa xối xả rơi xuống mặt hồ. Vô vàn những hạt mưa đập xuống mặt nước vang lên những âm thanh đĩnh tai nhức óc, thứ âm thanh khó lòng miêu tả nổi ấy khiến lòng tôi bình tĩnh hơn một chút. Tôi nhìn quanh tìm kiếm xem có dấu vết gì do hai người kia để lại lúc trước không, nhưng trong tình cảnh này thì chẳng thể tìm kiếm nổi cái gì, đành chọn đại khái một hướng, sau đó đeo kính lặn, lặn xuống nước.

Có kinh nghiệm của lần trước, lần này tôi ung dung hơn một chút, biết cứ lặn kiểu này chắc chắn sẽ không xuống được tận dưới đáy, bèn quyết định lơ lửng ở đó một lúc, quan sát đại khái tình hình.

Đến vị trí lần trước lặn xuống, tôi lại cắt dây thừng, thở hết không khí ra khỏi phổi, như vậy sẽ không bị nổi lên quá nhanh, đồng thời vung vẩy tay chân để bản thân giữ nguyên ở độ sâu hiện tại.

Có kính lặn, quang cảnh dưới nước trở nên rõ ràng hơn, tiếc là lúc này ánh sáng lại u ám hơn trước nhiều. Tôi vừa khua chân để giữ thăng bằng, vừa cố gắng chìm xuống sâu hơn một chút, một tay khua đèn, bắt đầu chiếu vào chỗ sâu hơn.

Không lâu sau, cả một thế giới dưới đáy hồ màu xanh xám với các đường nét rõ ràng dần dần xuất hiện trước mắt tôi.

Tôi đạp hai chân, bơi về phía trước. Đèn pin chỉ chiếu sáng được từng phần một, không thấy rõ toàn cảnh được, chỉ có thể dựa vào trí nhớ mà tưởng tượng chấp nối các mảnh nhỏ lại. Cũng may tôi học kiến trúc, có một cách ghi nhớ đặc biệt đủ để tôi ghép các bộ phận nhỏ được ghi nhớ trong đầu thành một chỉnh thể.

Đây là một thế giới đơn sắc, toàn bộ chỉ một màu xanh đậm của nước hồ. Bơi về phía trước một đoạn ngắn, tôi phát hiện quả đúng như tôi nghĩ, lối vào kéo dài đến tận đáy lòng chảo tối mịt, cả một sườn dốc phủ đầy trầm tích gỗ. Đáy hồ không hoàn toàn bằng phẳng mà là cả một thung lũng gồ ghề lại rất sâu dưới mặt nước, hàng rào được dựng men theo sườn núi, ở phía nam thung lũng.

Quãng thời gian kế tiếp, tôi không ngừng nổi lên lại chìm xuống, liên tục thay đổi vị trí của mình. Trong một phút ngắn ngủi, tôi quan sát hết tình hình dưới đáy nước.

Càng ngày càng nhiều chi tiết xuất hiện trước mặt, làng cổ dưới nước âm u này có quy mô cũng phải tương đương với bản làng người Dao chúng tôi tới, tổng cộng khoảng chừng năm, sáu mươi hộ gia đình, đa phần là nhà sàn. Xem mức độ bào mòn thì có thể thấy những ngôi nhà cổ này không phải xây từ thời cận đại, phong cách quá đổi cổ xưa, những chi tiết đặc thù của dân tộc Dao vô cùng rõ nét, không giống nhà sàn thời nay Tây chả ra Tây Ta chả ra Ta.

Vị trí chúng tôi lặn xuống trước kia tôi vẫn còn chút ấn tượng, Bàn Tử cũng từng nhắc đến khu vực hàng rào tre. Tôi sục tìm cả một quãng đó, chả mấy chốc thấy một cái phao đánh dấu rất nhỏ, đồng thời cũng nhìn thấy dây hàng rào tre.

Tôi lập tức lặn xuống, nhưng dưới nước chẳng có gì cả, không có chút dấu vết nào chứng tỏ bọn họ từng tới đây, cũng không có bất kỳ khác thường gì.

-----oOo-----

Chương 30: Cổ thụ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Earl Panda

Bàn Tử và Muộn Du Bình chắc hẳn phải gặp chuyện gì đó ở chỗ này, vì một lý do nào đó mà tôi không biết, tháo dây thùng, sau đó biến mất dưới đáy hồ sâu hơn mười mét.

Không có đồ lặn, bọn họ ở dưới nước chỉ có thể chịu được khoảng một phút, trong một phút họ có thể đi đâu được chứ? Tôi không muốn tin vào mấy thứ quỷ quái như là bị ma nước cắn thịt gì đó. Dựa theo thực tế mà

suy đoán, khi ở dưới nước, tối đa cũng chỉ bơi ra xa được khoảng hai mươi ba mét, nói cách khác, trừ phi lúc đó có một con tàu ngầm đến tiếp ứng cho bọn họ, bằng không thì chẳng làm gì được cả, cũng không thể đi đâu hơn được nữa. Chắc chắn bọn họ chỉ ở quanh đây thôi.

Thế nhưng, khắp bốn phía chẳng có gì cả, dưới đáy hồ tĩnh lặng trống không.

Điều kỳ quái nhất trong chuyện này đó là hai chi tiết: phải cởi mũ lặn và tháo dây thừng.

Đội mũ lặn này vào rất phiền phức, nó có khóa kéo ở phía sau, hơn nữa lại rất dài, muốn cởi ra phải mất chừng mười đến hai mươi giây, lại phải tháo dây thừng, nhanh nhất cũng đã mất thêm năm giây rồi. Hai mươi lăm giây này là đối với Muộn Du Bình, còn với thể chất và tố chất tâm lý của Bàn Tử, e là phải lâu hơn một chút nữa.

Ngoài ra, mũ lặn này không làm ảnh hưởng đến hành động của họ, khi bị tấn công còn có thể dùng làm công cụ phòng thủ, dù là về tình hay lý thì cũng không cần thiết phải cởi nó ra làm gì.

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, lại khiến bọn họ buộc lòng phải cởi mũ?

Bởi vì ngay đến cả Muộn Du Bình cũng phải cởi mũ ra, như vậy chắc chắn không phải ý tưởng đột nhiên nghĩ ra, người này tính cách của hẳn đáng tin hơn Bàn Tử nhiều, cởi mũ chắc chắn phải là một hành động cần thiết.

Nếu bọn họ đã có thể ung dung cởi mũ lặn ra, thì có lẽ không phải gặp sự cố gì cấp bách như bị động vật tấn công chẳng hạn. Có lẽ bọn họ đã gặp phải chuyện gì kỳ quái, nhưng là một chuyện kỳ quái cho phép bọn họ có thể ung dung suy nghĩ, rồi đưa ra phán đoán “có thể cởi mũ lặn, sẽ không gặp nguy hiểm” hoặc “có thể cởi mũ lặn, nguy hiểm đã ở trong phạm vi không chế”.

Có thể xác định một điều rằng, chắc chắn chuyện này xảy ra ở xung quanh đây thôi.

Cứ thế phân tích từng bước từng bước làm tôi dần dần bình tĩnh lại, liếc nhìn ngôi làng cổ dưới sườn dốc sâu thẳm nơi đáy nước, bỗng nhiên cảm

thấy một sự lạnh lẽo quỷ dị từ dưới đồng hoang tàn này. Phải chăng bọn họ ở bên trong làng cô dưới đáy hồ này?

Nhưng sao có thể bơi từ đây đến làng cô trong một phút được. Điên rồi mới cởi dây bơi vào đó, khác gì tự sát đâu.

Tôi thử tưởng tượng lại tình huống lúc đó, nhìn khắp xung quanh lại không thấy có chỗ nào phải cởi dây mới đi qua, hay phải cởi mũ lặn xuống mới chui qua được.

Xung quanh toàn là bãi đá sạch sẽ, tôi chậm rãi bơi, thấy tình hình xung quanh quá đơn giản. Nhờ ánh đèn cường lực và kính lặn, tầm nhìn của tôi rất rõ ràng. Chỉ có một khả năng duy nhất, đó là khu vực bên dưới sườn dốc đá này, gần dãy hàng rào tre, ở đó còn có mấy khúc gỗ mục cực lớn chìm dưới đáy.

Mấy khúc gỗ mục khổng lồ này nhất định là cây đại thụ ngoài cổng làng năm xưa, bây giờ tất cả cành non và lá cây đều mục nát thành bùn rồi, chỉ còn thân cây là chưa rửa nát hết.

Vô số cành cây rơi vãi chất thành đồng xung quanh thân cây, tạo thành những đồng cành cây to tướng trông như bụi rậm héo rũ vậy, đan xen khắp nơi, bị chất vôi có trong nước phủ một lớp trắng lên trông như đá tảng.

Nếu Bàn Tử phát hiện vật gì ở trong đó, rất có thể anh ta sẽ cởi dây mà chui vào, bởi vì dây thừng rất dễ bị mắc kẹt trong đồng cành cây, cùng với mũ lặn nặng nề, anh ta sẽ không thể thò đầu vào xem được.

Nghĩ đến đây, tôi thoáng rùng mình, trong đầu nảy ra một ý tưởng hết sức kinh khủng: Có lẽ nào, Bàn Tử phát hiện ra cái gì trong đồng cành cây đó, bèn cởi mũ lặn và dây thừng ra để xem, kết quả là bị kẹt ở trong đó. Sau đó, Muộn Du Bình vì cứu Bàn Tử, cũng cởi mũ lặn và dây thừng, kết quả cũng lại kẹt ở trong, thế là hai người đều cùng chết chìm, thi thể cũng không thấy đâu nữa.

Nếu quả thực như vậy, tôi sẽ phải đối mặt với một cảnh tượng cực kỳ khủng khiếp: trong đồng cành cây này là thi thể bị ngâm nước suốt hai tuần của hai người bọn họ.

Tôi không dám bơi qua đó, nhưng lập tức ép buộc bản thân mình phải khua chân vịt, hiện giờ không thể trốn chạy được.

Giữ một khoảng cách, tôi bơi lên phía trên đồng gỗ mục này, soi đèn xuống chiếu xem. Thấy phía dưới đó là một khu vực rộng khoảng một sân bóng rổ, toàn là những cành cây trắng ớn, đan cài vào nhau suốt một quãng trông như lưới sắt vậy. Ánh sáng chiếu xuyên qua kẽ hở các cành cây mà xuống, hết lớp này đến lớp nọ, nếu mắc kẹt ở trong này thì có là Đại La thần tiên cũng không thoát ra nổi.

Giữa các cành cây đan xen quả thực có một vài chỗ hổng khá lớn, hình như là do có người xô mạnh vào mà thành, nhưng trong đó không có thi thể của Bàn Tử và Muộn Du Bình.

Tôi tìm kiếm một lượt, quả thực không có, bảy giờ mới thở phào một hơi, cẩn rặng lạng xuống, đến gần một đồng cành cây.

Tiến sát lại gần, tôi nín thở ngó vào nhìn, lập tức nhận ra mình đã lầm rồi, những đồng cành cây này không thể khiến người ta bị kẹt mà chết được. Nhiều cành bị gãy chưa nói, bên trong còn rữa nát như bột phấn, đưa tay ra gõ một cái đã gãy lia lịa. Chẳng qua chúng có thể giữ nguyên hiện trạng là nhờ một lớp chất vôi mỏng bao phủ bên ngoài gắn kết mà thôi, thứ này không chịu được lực, cho dù có bị rơi xuống đây, thì giấy dựa vài cái là thoát ra được rồi.

Trong những lỗ hổng nọ quả thực có vô số mảnh vôi vỡ vụn và những “cành cây vôi” đứt gãy chất hàng đồng lộn xộn ở khắp nơi, có lẽ là do Bàn Tử đã sục sạo vào đây để tìm hài cốt. Dí đèn pin lại gần để chiếu xuống dưới, cũng không thấy gì khác thường, chứng tỏ bọn họ không tìm thấy gì dưới này.

Tôi không khỏi cười khở, nếu không phải vì lý do này, vậy rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra? Vì sao đang yên đang lành tự dưng lại biến mất dưới đáy hồ? Chẳng nhẽ lại đúng như lời A Quý nói, dưới hồ có ma quỷ quấy phá chăng?

Trong đúng khoảnh khắc ấy, tôi thậm chí đã nảy ra một ý nghĩ, cởi hết đồ lặn ra, để xem rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì, vất vả lắm mới nhìn được, không làm cái chuyện hoang đường này.

Bên dưới những cây gỗ mục này là ngôi làng cổ, tôi dõi mắt nhìn bao quát xuống phía dưới, thấy toàn là những mái ngói lớp lớp, không thấy bên trong. Chỉnh nấc đèn pin đến cường độ cao nhất cũng vô ích, không có tia sáng nào chiếu ra được cái gì, ngược lại càng khiến ngôi làng trở nên sâu thẳm tĩnh mịch.

Tôi bình tĩnh lại, chuẩn bị tiếp tục tìm kiếm, khua đèn một cái. Không ngờ ngay trong lúc quay đầu đi, tôi đột nhiên cảm thấy bên trong làng cổ kia có gì đó thay đổi.

Vội vàng quay đầu lại xem, chỉ thấy ở nơi sâu thẳm bên trong ngôi làng, chẳng biết từ khi nào xuất hiện một điểm sáng màu lục cực kỳ quái gở, cứ như thể một ngọn đèn cô độc lạnh lẽo được thắp sáng giữa màn đêm tối tăm.

Dưới làn nước sâu, quầng sáng xanh lạnh lẽo nom cứ như ánh lửa ma trôi từ cõi u minh vọng lại, trong mờ mờ ảo ảo, đầu óc tôi tức thì trống rỗng, cứng đờ ra như bị bóng đè, tim đập bình bịch, lồng ngực tắc nghẹn đến không thở nổi.

Cái đệt! Thế là thế nào? Đây là ánh sáng gì? Lẽ nào trong làng cổ có người??

Lẽ nào Muộn Du Bình và Bàn Tử đang ở trong làng cổ này, không những còn sống, mà còn đang hoạt động?

Nhưng đây là dưới đáy hồ sâu những mấy chục mét, trong một ngôi làng cổ ẩn mình suốt mấy ngàn năm, bọn họ không có oxy, làm sao có thể sống được ở dưới nước trong một thời gian dài như vậy?

Cứ coi như là đèn pin đi, thì trải qua hai tuần lễ cũng đủ hết sạch pin rồi, hơn nữa, thứ ánh sáng này có cảm giác quỷ dị đến mức không diễn tả nổi, chắc chắn không phải phát ra từ đèn pin, càng không thể là ánh lửa. Cảm giác khó thở ngày càng mãnh liệt, chẳng lẽ là oan hồn năm xưa chết dưới đáy hồ, không thành Phật mà thành ma, vẫn lờn vờn mãi trong đồng phế tích hoang tàn này? Phải chăng đây chính là ngọn đèn năm xưa của người Dao, vượt qua ranh giới giữa chốn âm tỳ địa ngục và nhân gian, để chỉ đường dẫn lối cho những âm hồn vong linh quay trở về quỷ vực?

Ở ngay giữa bóng tối sâu thẳm lạnh lẽo nơi đáy hồ, một cảm giác quái

gờ không rõ dần dần dâng lên, khiến tôi không tìm được mà muốn bơi về phía ánh đèn nọ, cứ như người đi lạc trong núi nhìn thấy ánh lửa vậy. Trong nháy mắt đó, một linh cảm lóe lên trong đầu: phải chăng chính vì nhìn thấy đốm sáng này, cho nên Bàn Tử với Muộn Du Bình mới biến mất?

Chẳng lẽ máu chốt chính là ở đây? Tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì?

Tôi không kịp bình tĩnh lại, quan sát khắp bốn phía, chỉ sợ có gì đột ngột ập đến đầu mình. Nhưng nhìn khắp xung quanh một lượt, vẫn chỉ có sự tĩnh lặng tột cùng, chiếu đèn pin xuống, vẫn không thấy gì khác thường.

Quay đầu nhìn lại, ánh đèn xanh biếc lẻ loi nọ càng ngày càng tối đi.

Một cảm giác hoảng loạn không biết từ đâu bắt đầu dâng lên trong lòng tôi.

-----oOo-----

Chương 31: Ánh đèn dưới đáy nước

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Earl Panda

Ánh đèn lẻ loi trong làng cổ dưới đáy hồ, không biết nằm ở chính xác vị trí nào. Là ở chỗ sâu tít dưới đáy kia, hay từ một ô cửa sổ nào đó trong ngôi làng?

Màu sắc của ánh đèn thực sự khó lòng miêu tả nổi, rất đục, như thể bị người ta chụp lên một lớp vải bọc màu xanh sẫm vậy, mờ mờ ảo ảo, không giống ánh đèn dầu của nhân gian.

Cái hồ nước quỷ dị này đã khiến tôi phải kinh ngạc quá nhiều lần, dưới vẻ đẹp tĩnh mịch thanh tịnh kia lại ẩn giấu quá nhiều bí ẩn. Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra ở đây, lại khiến tất cả mọi thứ như thể bị nguyên rủa?

Trong cảnh u ám như thế, tôi một mình lặn xuống đáy hồ, không có bất kỳ trợ giúp nào, lần đầu tiên tôi cảm thấy hoảng loạn và cô độc vô cùng.

Cái cảm giác tuyệt vọng mà bất lực đó còn khiến tôi sợ hãi hơn cả cái chết.

Trong một chốc, tôi đã nghĩ đến loài cá xấu xí phát ra ánh sáng để dụ dỗ con mồi dưới đáy biển sâu. Ngôi làng cổ này như thể một sinh vật khổng lồ đang sử dụng ánh sáng của nó để dụ dỗ con mồi tự chui đầu vào lưới.

Liếc nhìn đồng hồ dưỡng khí, khi sợ hãi, tim đập mạnh khiến dưỡng khí tiêu hao rất nhanh, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không thể nào thoát khỏi cơn ác mộng sờn tóc gáy này.

Tôi kiềm chế nỗi sợ hãi của mình, trong lòng tự nhủ: “Nếu muốn biết rõ chân tướng, e rằng mình phải mạo hiểm một phen. Nếu Bàn Tử và Muộn Du Bình còn sống, như vậy bọn họ chắc chắn đang ở trong một tình huống cực kỳ quý giá, mà mình là hy vọng duy nhất của họ. Nếu mình đã đến đây rồi, căn bản là không có đường lui, ánh đèn xanh lét này, dù là hung hay là cát, thì cũng là đèn chỉ đường cho mình.”

Cứ như đang thôi miên chính mình vậy, nhưng trong hoàn cảnh lúc này, tôi thực sự không biết phải lấy đâu ra dũng khí để đi sâu xuống đó nữa. Lầm nhảm đến lần thứ ba, cảm giác hoảng loạn dần vơi bớt một chút, vì vậy tôi bèn rút lưới lên, cầm chắc trong tay, thực ra tôi không biết thứ này có thể đối phó gì được với ma quỷ không, tóm lại là cứ liều đi.

Tôi khua khoáng tay chân, lặn sát xuống bãi đá dần tiến về phía ngôi làng cổ. Lặn xuống không được bao lâu, ánh đèn âm u nó dần dần bị các ngôi nhà cổ che khuất mất, không nhìn thấy nữa, bóng tối dần lan tràn trở lại, một lần nữa, ngôi làng nọ lại quay về với bóng tối âm u.

Tôi dần bình tĩnh lại, như một kỳ tích, nỗi sợ hãi dần dần lui bước, xem ra nỗi sợ đó hoàn toàn đến từ ánh đèn xanh âm u nọ, tôi không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Với tính cách của tôi, nếu ánh đèn nọ mà từ từ tiến lại gần, thế nào tôi cũng bị dọa đến phát điên lên mất.

Vị trí hiện nay của tôi cách biên giới ngôi làng không xa lắm, từ từ tới gần, phát hiện dốc đá sát biên giới ngôi làng cũng có rất nhiều gỗ mục, có thanh còn đứng thẳng, có thanh đã sập, vắt ngang dưới đáy hồ, chứng tỏ trước khi ngôi làng này bị nước nhấn chìm, xung quanh nó là một rừng cây rậm rạp, bốn bề đại thụ san sát, phong thủy quá tốt.

Lặn xuống không được bao lâu đã đến làng cổ, mái nhà sàn gần nhất chỉ cách tôi có hai, ba mét.

Do trượt từ trên dốc xuống, độ sâu có lẽ đã vượt quá bảy mươi mét, tức thời tôi chưa kịp thích ứng với áp suất nước. Đúng là “Chẳng rõ Lu Sơn hình dáng thật/ Bởi thân đang đứng ở chôn này”(*), đứng ở đây rồi, chẳng nhìn thấy toàn cảnh ngôi làng nữa, chỉ thấy tầng tầng lớp lớp những ngôi nhà san sát, mà ánh sáng xanh âm u ở cách đó không xa.

(*) trích bài “Đề Tây lâm bích” của Tô Thức.

Cùng với đó, tôi còn nhìn thấy dưới chân mình, ngay sát mép làng, có rất nhiều tấm bia đá dựng thẳng, trông như những bia mộ.

Tôi liền lặn xuống một tí, dùng đèn pin soi thử xem, thấy trong thành phần của bia đá này có chất vôi, bị hòa tan bớt trong nước, khiến cả tấm bia nham nham nhỏ nhỏ. Không nhìn rõ chữ trên bia, nhưng chắc chắn không phải bia mộ, là một loại bia đá đặc thù của người Dao người Mèo.

Người Dao cổ có truyền thống ghi lại luật lệ trên bia đá, khi trong làng có những việc cần đến tập thể giải quyết, họ sẽ mở một cuộc họp bia đá, thống nhất lập một bia đá trong làng, gọi là “bia đá luật”. Có thể coi nó như luật điển của dân Dao vậy, tất cả mọi người, kể cả Vua Dao cũng đều phải tuân thủ.

Người Dao gọi tấm bia đá dạng này là “A Thường”.

Loại pháp lệnh này thiêng liêng hơn tượng tượng của người Hán nhiều, người Dao quan niệm “bia đá nặng hơn trời”, thời cổ đại không ít lần người Dao người Hán xung đột với nhau, chẳng qua cũng là bởi người Hán muốn động đến bia đá luật mà ra. Mỗi tấm bia đá đều có một người trông coi, gọi là “người đứng đầu bia đá”, quyền hành rất lớn.

Ở đây có rất nhiều bia đá, nếu là loại bia đá luật, bên trên chắc chắn ghi

chép lại những sự kiện quan trọng, đáng tiếc chữ viết đã mòn vẹt đi không đọc rõ được nữa. Mặt khác, nhiều tấm bia đá luật do nội dung có liên quan đến những bí mật nội bộ sâu xa khó hiểu từ thời xa xưa, cho nên bia không có chữ, đương sự năm xưa hoàn toàn tự giác mà tuân theo luật lệ đã định.

Dù thế nào đi nữa, nếu có thể đọc được chữ trên bia đá, ít nhiều cũng biết được ngôi làng cổ này rốt cục đã gặp phải chuyện gì.

Lướt qua các tấm bia, một lần nữa tôi lại nổi lên phía trên ngôi làng. Khoảng cách rất gần, những ngôi nhà sàn hoang tàn cùng những con đường nhỏ dần trở nên rõ ràng hơn. Ánh đèn xanh âm u lại hiện ra, không nhìn thấy nguồn sáng, nhưng quầng sáng mờ mờ ảo ảo đã ở ngay phía trước.

Da gà da vịt tôi nổi hết cả lên, tim càng đập bình bịch, cảm giác hoảng loạn sợ hãi gần như không giảm bớt tí nào, chỉ loáng đã tràn ra khắp các giác quan. Cùng lúc đó, tôi cũng cảm thấy nỗi sợ hãi này có gì đó vô cùng khác thường, như thể đến từ nơi ký ức sâu thẳm nhất, nguyên thủy nhất trong tôi, không cách nào miêu tả được, càng không tài nào xua tan được.

Rốt cuộc tôi đang sợ cái gì?

Từ độ cao này nhìn xuống một ngôi làng cổ ngàn năm, trên thế giới này người có trải nghiệm giống như tôi đây chỉ e không quá trăm người. Ngay phía dưới đây, buông tay một cái là chạm đến được mái nhà sàn bằng gỗ mục nát, cứ như thể đang dạo chơi lơ lửng giữa không trung của con đường mòn cổ xưa hoang vắng. Trong đầu không khỏi tưởng tượng lại khung cảnh của hàng ngàn năm về trước, nhưng ngay lập tức lại bị dòng nước cuốn trở về hiện thực, cái cảm giác đan xen này khiến người ta cảm thấy mọi thứ rất không thật.

Lần đầu tiên nhìn thấy ngôi làng cổ dưới đáy hồ này, tôi cảm thấy làng cổ này có phần rất giống Ba Nãi, nhà sàn bằng gỗ cứ san sát, dày đặc, giữa những ngôi nhà sàn hai đến ba tầng thi thoảng lại xen kẽ những bậc thềm đá và con đường mòn lát đá rộng đủ ba người cùng sánh bước. Tất cả những ngôi nhà sàn đều mục nát, trông như thể sẽ sụp xuống bất cứ lúc nào vậy, có phần mái của nhà này lại đổ nghiêng lên tường của nhà khác, tạo thành hình chữ “môn” (冂).

Tôi bơi lững lơ ngay phía trên những chữ “môn” ấy, nhìn những bọt khí do chính mình thổi ra, không kịp được mà vươn ra chụp lấy nó. Bơi vào trong làng rồi, chỉ cần có gì bất ngờ xảy đến, những ngôi nhà gỗ này sẽ đổ sụp, chạy không kịp là bị chôn sống. Một khi đã bị chôn sống dưới đáy nước, tức nghĩa là đừng mong chờ một cơ hội được cứu sống nào.

Bơi lướt qua mấy ngôi nhà sát đổ nát tan hoang, ánh đèn càng ngày càng gần lại, tim càng ngày càng đập mạnh, cảm giác ngột thở ngày càng tăng.

Từ góc này mà đoán, có lẽ ánh sáng đến từ một ngôi nhà cổ nào đó quanh đây, có thể là chiếu từ cửa sổ ra ngoài.

Đang định nghiên rặng kiên trì lặn tiếp, bỗng xung quanh tối sầm lại, ánh sáng biến mất.

Tinh thần đang ở trạng thái căng thẳng, sự việc đột ngột này khiến tôi suýt thì ngất xỉu tại chỗ, ổng hít thở tuốt ra khỏi miệng. Nhưng trong nháy mắt đó, tôi đã nhìn thấy chỗ ánh sáng phát ra. Đó là một ngôi nhà sàn hình tháp khổng lồ sừng sững, được ghép lại từ mấy ngôi nhà sàn, có lẽ là lầu tháp của gia tộc lớn ở đây. Thường thì gia tộc nào lớn giàu có nhất làng sẽ tập hợp lại xây dựng kiến trúc như thế này. Nhưng trong nháy mắt đó quá nhanh, chưa kịp nhìn rõ ánh đèn phát ra từ ô cửa sổ nào.

Tôi từ từ lặn xuống, bật đèn pin lên soi, lập tức ngẩn ra vì sững sờ.

Trời ạ! Đây là tòa nhà gì?

Tòa lầu tháp này bên ngoài kết cấu lại bằng đá, hơn nữa, mái ngói diềm cong, lối kiến trúc kiểu An Huy.

Đây không phải là lầu tháp của dân tộc Dao, mà là kiến trúc của người Hán.

Thế là thế nào? Trong ngôi làng cổ của người Dao, sao lại có kiến trúc của người Hán?

Chương 32: Đại viện Dao gia

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Earl Panda

Mèo Dao với nhà Hán xưa nay ở thế không đội trời chung, chia nhau ra mà sống, rất khắt khe với huyết thống và sự riêng tư của mình, đặc biệt là khu vực phía Nam, vốn là nơi xảy ra nhiều xung đột giữa các dân tộc thiểu số nhất từ xưa đến nay. Thời cổ đại có cuộc chiến loạn Tam Miêu(*), hồi trước Giải Phóng vẫn còn công thôn của người Hẹ. Hồi đó chỉ vì một cái giếng nước, một con kênh con rạch ở giữa hai tộc Hán Mèo, thậm chí giữa hai bản làng người Dao, đều có thể biến thành một trận giết chóc thảm liệt vô cùng, trực tiếp thúc đẩy cho sự ra đời của cuộc vận động Thái Bình Thiên Quốc.

()* Thời vua Nghiêu, Thuấn, Vũ, bộ lạc Hoa Hạ cùng liên minh bộ lạc Mèo Man tranh đoạt vùng Trung Nguyên, chiến tranh liên tục hơn mười năm, cuối cùng Hoa Hạ chiếm ưu thế, từ đó dung hợp Mèo Man cả về văn hóa lẫn huyết thống. Mèo Man là một thuật ngữ, nghĩa rộng để chỉ liên minh bộ lạc Mèo Man – một cộng đồng người rất thịnh vượng phát triển vào thời đó, nghĩa hẹp để chỉ một nhánh nhỏ của cộng đồng người này đã xảy ra chiến tranh với Nghiêu Thuấn Vũ. Khu vực sinh sống của họ ở khoảng giữa hồ Động Đình và hồ Phàn Dương, ranh giới phía Bắc ở chân núi phía nam của Phục Ngưu sơn, bao gồm toàn bộ khu vực bồn địa Nam Dương.

Có thể nói, trong quá khứ, giữa các dân tộc tồn tại những mối hiềm nghi và ngăn cách, xung đột như nước với lửa, cho nên Hán Dao ở cùng nhau hoàn toàn là chuyện không thể xảy ra. Dù người Dao có chịu cho người Hán định cư trong bản làng của mình đi nữa, người Hán cũng chỉ được phép ở trong nhà người Dao thôi, chắc chắn không lý nào Vua Dao lại cho phép người Hán xây dựng thứ lầu gác to lớn điều võ giương oai cỡ này ở trong làng của người Dao.

Tôi hoàn toàn không tài nào hiểu được, đây quả thực cứ như thể phát hiện một trái dưa hấu trong ruộng cao lương vậy!

Từ từ lặn xuống, lẳng lẳng nhìn tòa lầu cổ này, lại phát hiện thêm nhiều điểm kỳ quặc hơn nữa: tòa lầu cổ kiểu Hán này hoàn toàn bị bao bọc bên trong những ngôi nhà sàn xếp chồng chất lên nhau, hơn nữa, màu sắc mái ngóc trên đỉnh lầu cũng giống nhau y đúc, cứ như thể những ngôi nhà sàn này cố ý bảo vệ tòa lầu gác bên trong vậy. Thoạt nhìn từ bên ngoài thì không thể phát hiện được tòa lầu cổ ở bên trong.

Xem quy mô tòa lầu tháp kiểu Hán thì quái lạ cực kỳ, cấu trúc tòa nhà có dạng hình chữ “khâu” (口), ở trung tâm chữ “khâu” này là giếng trời, bốn phía là ba tầng lầu gác có mái hiên, bệ đỡ và tường bao toàn bộ đều tu tạc từ đá tảng, ai học kiến trúc liếc mắt một cái là nhìn ra, đây chính là phong cách của những tòa đại trạch của danh gia vọng tộc tọa lạc dọc các con phố ở phương Nam thời Minh Thanh. Thông thường, danh gia vọng tộc địa phương xây dựng sân viên của dòng họ, thường khá sâu, phía sau còn có nhiều tòa nhà và sân vườn hơn nữa, còn tường bao đá tảng thật lớn là dùng để phòng chống bọn giặc cướp, loại công trình kiến trúc chắc chắn như thế này có thể bảo vệ cho cuộc sống tự bế của hàng trăm con người ở bên trong.

Nói cách khác, tòa lầu cổ này có lẽ chỉ là mặt tiền của một tòa đại trạch tinh mịch nào đó, cổng đối diện với chính giữa con đường, bên ngoài có tường cao bao quanh toàn bộ khu nhà, bốn phía có cửa lớn, cửa nhỏ, tường bình phong, lại có một số cửa con để hạ nhân ra vào, lại có một số cửa mở ra mặt đường có lẽ để làm cửa hàng cửa hiệu. Bước vào cổng chính, thấy đường hành lang gấp khúc thông ra phía sau tòa nhà. Ví dụ điển hình là “hồ thanh ngư thẳng”(**) ở Hàng Châu.

(**) chả hiểu sao... không thấy ở Hàng Châu có cái địa danh nào như thế...

Nhưng mà ở đây chỉ có duy nhất một tòa lầu như vậy, hình như toàn bộ bộ phận phía sau bị đứt gãy mất, toàn bộ đại trạch cổ chỉ còn một cái đầu.

Tôi chậm rãi bơi vòng quanh một vòng, quả thực là thế, phía sau là con đường lát đá xanh, bốn phía là nhà sàn của người Dao, không còn bất kỳ toàn kiến trúc nào kiểu Hán nữa, thật không thể tưởng tượng nổi.

Cảnh tượng tương tự không phải chưa từng gặp qua. Sau Giải Phóng,

một số tòa đại trạch được phân cho người nghèo, một tòa lầu ở được đến mười hộ gia đình, con đường thông ra sân sau bị bịt kín, vốn cùng thuộc một tòa trạch viện, cuối cùng lại biến thành nhiều căn nhà nhỏ độc lập như vậy. Nhưng tình huống ở đây lại hoàn toàn khác.

Tôi đọc nhiều sách đến thế, có ấn tượng rất sâu với kiến trúc cổ điển Trung Hoa, trong đầu liền hiện lên vô số khái niệm, nhưng vẫn không tìm được cái gì có khả năng giải thích được cảnh tượng trước mắt tôi đây. Người ngoài nghề có thể sẽ nghĩ đúng là chuyện bé xé ra to, nhưng với tôi mà nói, lại như cục nghẹn ở cổ họng, mẹ kiếp cái nhà này rốt cục là ai xây? Vì sao lại xây thành cái dạng này?

Ánh đèn xanh âm u đến từ bên trong tòa lầu cổ kiểu Hán này, khi tôi vừa tới nơi thì tắt phụt, chẳng lẽ “người” bên trong tòa nhà này phát hiện ra vị khách không mời là tôi đây? Hay kẻ đó muốn nói cho tôi biết, đây chính là đích đến của tôi? Thậm chí tôi còn nghĩ, đây là một tòa nhà kiểu Hán, hồn ma trong đó chắc cũng là người Hán, biết đâu người ta còn nể tình đồng bào mà tha cho tôi một mạng.

Bất kể thế nào, tôi vẫn phải vào trong tòa lầu cổ này tìm hiểu đến tận cùng, mỗi nghi hoặc vô tận thậm chí còn khiến tôi bớt sợ hãi nữa.

Nổi lên phía trên giếng trời, phía dưới cứ như một miệng giếng khổng lồ sâu hoắm tối thui, bật đèn pin sáng tối đa, chiếu xuống xem thử, lại không nhìn thấy thứ gì có thể phát sáng, cũng không có đồ đặc linh tinh gì.

Tôi không để mình có thời gian mà hoảng loạn và tưởng tượng linh tinh nữa, cố gắng lấy lại bình tĩnh, lộn người lại, đầu hướng xuống dưới, tay chân khua khoắng, lặn xuống dưới giếng trời.

Không gian thu hẹp lại, ánh sáng bùng lên, tôi nhanh chóng điều chỉnh cường độ ánh sáng để mắt có thể thích ứng, xong xuôi, người đã đáp xuống dưới đáy giếng trời trong tòa lầu.

Cảm giác lại có chút khác biệt, khắp xung quanh toàn những hạt gì màu trắng trôi bồng bênh, do tôi lặn xuống khuấy dòng nước nên chúng nổi hết lên, bên dưới quả thực toàn bàn ghế bằng đá cùng chất lỏng đọng. Soi đèn pin chiếu xung quanh, bốn góc giếng trời đều có các cây cột lớn, ở trung tâm hai bên có hai cây cột, tổng cộng mười hai cây, kế tiếp là

đường hành lang gỗ đá thông vào bên trong, đi đến cuối gặp một gian nhà, song cửa sổ khắc hoa đã mục nát, bị phủ một lớp màu trắng, trông cũ kỹ hoang toàn vô cùng.

Cửa gỗ song gỗ mục nát đến sụp hết cả, nhưng thật là một kỳ tích, kết cấu của gian nhà vẫn tương đối hoàn chỉnh, có lẽ năm xưa được xây bằng vật liệu gỗ thượng đẳng.

Tiếp tục soi đèn, bốn mặt tường đều có cửa, phía trước thông đến công sau của tiền đường, phía sau thông đến sân giữa, hai bên thông đến hai bên chái nhà. Trên các cây cột trước cửa có treo câu đối, chất gỗ để khắc câu đối không tốt bằng cây cột, đã móp méo và mọc đầy nấm bên trên. Trong đó có hai câu đối bị rữa nát đến nỗi rơi mất một nửa, chỉ có câu đối ở cửa thông ra công sau tiền đường là còn được bảo tồn tương đối hoàn chỉnh.

Khua chân vịt, tôi lau qua hai câu đối ở cửa thông ra tiền đường, đó là hai câu như thế này:

“Yên Nhiên đã tạc, cát cao khúc khải hoàn,

Khúc Phụ còn nhớ, khế ngâm nga vẫn thơ.”(giải thích bên dưới)

Đây là câu đối rất thông thường, nhưng kết hợp ý nghĩa hai câu lại, xem ra chủ nhân tòa lâu này có quân công gì đó. Chủ nhân tòa lâu này từng phục vụ trong quân ngũ ư? Hơn nữa, xem quy mô thì phải là sĩ quan hẳn hoi.

Công sau của tiền đường đã sụp thành một đống bùn nát, khung cửa sổ vỡ ra thành mấy cái lỗ to tướng, vừa chạm tay vào liền nát thành bột mịn, cuồn cuộn bốc lên trong nước như sương khói, cứ như thể có thể tiêu tan thành mây khói bất cứ lúc nào vậy. Nhét đèn pin vào trong khe hở mà chiếu, bên trong bừa bộn vô cùng, toàn là xà nhà gỗ sụp xuống và một số đồ đạc không hình dung nổi là cái gì, có thể thấy mức độ hư hại ở bên trong hết sức nặng nề.

Lờ mờ thấy ở giữa có một bình phong, đó là một mặt tường dựng đứng ở ngay giữa phòng. Trong phong thủy, khí xông vào từ cửa trước, không thể để nó cứ thế xông ra ngoài thẳng qua cửa sau, ở giữa phải có một bức bình phong ngăn cách, gọi là đi đường vòng, khiến khí không đi quá

nhanh mà nấn ná trong nhà một vòng. Còn có cách nói khác, làm vậy khiến cửa sau từ hướng Nam Bắc đổi thành hướng Đông Tây, càng thuận lợi cho tài vị.

Điều này thật ra rất có lý, ngộ nhỡ anh đang tiến hành âm mưu gì mà bị phát hiện, trốn không kịp, ít ra cũng có bức bình phong, có không gian để chạy lòng vòng một phen. Thậm chí lỡ có cướp xông vào nhà, ít nhiều cũng có chỗ mà nấp một chút.

Tôi rón rén bơi vào trong. Sợ dĩ phải vào tiền đường trước, bởi vì câu đối nọ khiến tôi nhớ đến một sự kiện... Tiền đường của các thế gia vọng tộc ở Quảng Tây, Quảng Đông đa phần đều có lầu gác treo hoành phi và linh vị. Hoành phi treo ở đó tất nhiên phải có liên quan đến thân phận của chủ nhà, cho nên tôi quyết định đi xem trước, tìm đầu mối.

Tiến vào bên trong, vừa liếc nhìn, liền choáng váng.

Vừa chiếu đèn xem xung quanh, phát hiện toàn bộ trong tiền đường đã hư hỏng hết cả, sàn gỗ đều sụp hết, ngẩng lên nhìn cũng không thấy trần nhà đâu, trực tiếp thấy luôn gác mái cao nhất, chỉ có vài bộ phận bằng đá và một số xà nhà lớn là chưa mục rữa. Một lượng lớn đồ đạc linh tinh rơi xuống đất, đổ vỡ lộn xộn. Toàn bộ không gian bên trong gian nhà này trông như cứ mấy ngôi nhà cũ bị đem đi giải tỏa, chỉ còn thừa lại chút khung kết cấu vậy, hoặc trông như một giàn giáo thật lớn.

Tôi bơi lơ lửng, chiếu đèn pin lên gác trần trên bình phong, cơ bản tất cả đều nát vụn chả còn gì, phía trên chỉ còn một bức hoành phi, cũng hư hại rất nặng. Tôi bơi tới, cẩn thận chùi sạch chất bẩn bám trên hoành phi đi, màu sắc bên dưới đã bạc hết sạch, chỉ còn lại đường nét màu vàng đất gờ lên, lơ mờ đọc ra bốn chữ: *Phàn thiên tử bao*.

Chả hiểu là ý gì, nhưng lạc khoản lại khiến tôi phải giật mình nheo mắt một cái: là... Trương gia lâu chủ. Phía dưới là ngày tháng năm và ấn ký.

Loại hoành phi này có thể là do người khác tặng, nếu người khác không tặng, chủ nhân lại vốn là một vị đại Nho hoặc văn nhân nhà sĩ nào đó, có thể chủ nhân sẽ tự tay viết. Trong bản làng của người Dao này, chuyện có người Dao biết viết chữ Hán là không có khả năng cho lắm, huống hồ lại còn viết chữ bằng bút lông đẹp đến thế. Đây là chữ sáu Kim thể cực đẹp, tôi làm bản rập nhiều năm, có thể nhìn ra được bút pháp của người

này cực kỳ điêu luyện. Vị Trương gia lâu chủ này, rất có thể là chủ nhân của tòa lâu cổ này.

“Trương gia lâu chủ...” Tôi thâm lâm bẫm, “Trương gia?”

Trương Khởi Linh, Trương Trương Trương Trương, lẽ nào là trùng hợp ư?

Trong đầu tôi hồi tưởng lại tất cả mọi thứ trước khi mọi việc xảy ra, ở đây tìm được rất nhiều đầu mối, mà hình như mọi đầu mối đều có một mối liên quan mập mập mờ mờ nào đó với Muộn Du Bình, chẳng lẽ hẳn thật sự có liên quan?

Có lý! Kẻ trâu bò làm việc trâu bò, tòa lâu tháp kỳ quái này, phải chăng chính là nhà cũ của Muộn Du Bình? Còn vị Trương gia lâu chủ này là lão tổ tông của hắn? Ngẫm lại thì cũng có khả năng lắm chứ.

Vị Trương gia lâu chủ này xây một đại trạch lớn như thế ở trong núi, chứng tỏ của cải dồi dào, lại khéo tay viết thư pháp, nội dung câu đối cũng văn nghệ văn gừng cực kỳ, thấy thế nào cũng cùng trường phái với cái loại Nho Thương như Hồ Tuyết Nham, kiểu người như vậy, cứ sao lại chạy đến một bản làng người Dao xa xôi, xây dựng một tòa lâu cổ quái như thế? Vì bị người hãm hại bèn chạy đến đây ẩn cư, hay còn mưu đồ gì khác?

Tôi bỗng dưng có chút hưng phấn, nghĩ trong tòa lâu cổ này chắc chắn đã xảy ra sự kiện gì lớn rồi, nếu quả thực có liên quan đến Muộn Du Bình, chuyện này vào đây cũng đáng giá. Đáng tiếc đến đây thì không còn gì đáng xem nữa, bên trong tiền đường có lẽ vẫn còn bừa bộn nhiều sách vở, đến giờ chắc chắn đã nát thành cám hết rồi, nếu có nhiều văn tự hơn thì tốt quá. Xem ra chỉ có thể xem từng gian nhà một, tìm hết tất cả các manh mối.

.

Hai câu đối: “Dĩ lạc Yên Nhiên cao tẩu khái/ Do tư Khúc Phụ đề ngâm thi”.

“Yến Nhiên dĩ lạc”, điển cố này xuất phát từ tướng quân Đâu Hiếnthời Hán. Năm xưa Đâu Hiến truy kích quân Hung Nô đến tận núi Yến Nhiên, bèn tạc bia đá ghi công. “Do tư Khúc Phụ”, Khúc Phụ thời cổ thuộc nước Lỗ. Tây Chu Vũ vương phạt Trụ diệt Thương, phong đất Yểm xưa cho người em ruột là Chu Công Đán, lập quốc gọi là “Lỗ”.

Dịch nôm cả hai câu này là: Tuy rằng đã đánh bại man di, ca vang khúc khai hoàn, nhưng vừa nhớ đến cố hương Khúc Phụ, không khỏi khẽ ngâm câu thơ nhớ quê.

-----oOo-----

Chương 33: Ánh sáng xanh lục

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Earl Panda

Nhìn đồng hồ dưỡng khí, còn phân nửa, cần tận dụng thời gian. Tôi trước tiên chuẩn bị lùi về chỗ giếng trời, rồi nghĩ xem tiếp theo nên đến gian phòng nào là thích hợp nhất.

Đang định đạp chân vệt, đột nhiên phía sau lóe lên một cái, một vầng sáng màu lục âm u lóe lên sau lưng tôi.

Gần như theo phản xạ, tôi quay phắt lại đằng sau. Qua cánh cổng sau của tiền đường, tôi lại nhìn thấy vầng sáng xanh lục quý dị đó lập lò ở khoảng giếng trời trước hậu đường. Ánh sáng soi chiếu những song cửa chạm trổ hoa văn, dần “loang ra” trong làn nước mờ mờ ảo ảo.

Ánh sáng lục này quái quỷ dị, vẫn không khác trước là mấy. Bây giờ, với khoảng cách gần hơn, tôi thậm chí để ý thấy vầng sáng này có hơi rung rung khẽ đến mức khó có thể phát hiện ra. Nhịp điệu rung rung này khiến cả khoảng giếng trời xanh thẫm âm u, quý khí ngập tràn, cảm giác như đã tiến vào một không gian hoàn toàn khác.

Tôi nuốt một miếng nước bọt, toàn thân rét buốt, nỗi sợ hãi trong lòng

khó mà miêu tả được, ngay cả đầu óc cũng có chút mất kiểm soát. Nên tới ắt vẫn phải tới, muốn tránh cũng không tránh được!

Tôi cố gắng bình tĩnh lại, vừa từ từ tới gần hậu đường, vừa tự nhủ, nếu đã đến đây thì cũng có thể đoán trước được tình huống này sẽ xảy ra. Tình cảnh tượng tự tôi cũng đã gặp phải không ít rồi, chẳng phải sau đó vẫn bình an vô sự đấy thôi? Tôi không tin lần này có gì còn đáng sợ hơn những lần trước.

Từ tiền đường lại đi qua cửa chính, qua giếng trời, cuối cùng đến hậu đường, còn chưa đến hai mươi bước chân, nhưng không biết là do người tôi cứng ngắc hay là do cảm giác thời gian bị sai lệch, mà tôi phải bơi mất năm phút mới đến nơi.

Cửa hậu đường đóng chặt, cửa sổ có mấy chấn song đã gãy nát, bên trong ánh sáng xanh lục tràn ngập, nhưng không nhìn rõ cái gì. Rón ra rón rén chiếu đèn vào trong một cái, ánh sáng vừa lướt qua một cái, liền chiếu ra một cái bóng gì đó, khiến tim tôi đang đập bình bịch mà suýt ngừng đập luôn.

Vốn tưởng rằng sẽ có một bộ mặt phụ nữ xanh lè thò ra ngoài, kết quả lại chỉ là một cái bóng.

Bên trong hậu đường cũng giống như trong tiền đường, ngoài đóng đồ đạc hư hỏng vỡ nát chông chát trên mặt đất, còn lại hầu như trống rỗng. Ở giữa hậu đường cũng có một bức bình phong, ánh sáng xanh lạnh lạnh lập lòe lúc ẩn lúc hiện phía sau bình phong.

Cảnh tượng này rất giống tình tiết trong truyện Liêu Trai, một ngôi nhà cổ hoang tàn, anh chàng thư sinh chằng đèn đọc sách giữa đêm khuya, nàng ma nữ bèn nhẹ nhàng lướt tới, rướn người nhìn vào ngọn đèn trong nhà. Chẳng qua bây giờ có thay đổi tình tiết tí xíu, thư sinh đứng ngoài ngó vào ánh lửa trong nhà, còn ở trong nhà có khi đúng là một ma nữ chết đuối.

Tôi quan sát khắp hậu đường một lượt để xem rõ kết cấu cơ bản của nó, nhờ đâu xảy ra xung đột gì còn có thể co căng mà chạy cho nhanh. Đang chuẩn bị chui qua cửa sổ mà vào, vàng sáng xanh lạnh lẽo kia đột nhiên nhanh chóng mờ đi, rồi tắt phụt.

Tôi căng cứng cả người, cứ như thể bị ai bắt thóp lấy gáy, tức thì nín thở.

Nó nhìn thấy tôi?

Trong đầu tôi hiện lên rất nhiều hình ảnh, tưởng tượng cảnh tượng sau bức bình phong là cái gì. Nếu con “ma nước” kia đã phát hiện ra tôi, vậy nhất định sẽ lần trốn đâu đó, chuẩn bị tấn công bất ngờ.

Không đúng! Bản thân hoàn toàn không có tí phần thắng nào, nếu cứ bơi qua đó, ngộ nhỡ là ma nước thật, vậy chẳng phải là tôi chết toi luôn sao?

Hiện giờ tôi chỉ có một thân một mình, không ai biết tôi ở đây, đừng nói đằng sau khung cửa này là ma nước, chỉ cần tự dưng bị kẹt chân, hoặc là hao hết dưỡng khí, là tôi chết chắc ở đây luôn, thậm chí mấy trăm năm sau cũng không tìm thấy xác. Vậy có nên cứ đánh liều tiếp không? Hay nên suy nghĩ cẩn thận lại một chút?

Tôi lập tức nản chí, dưỡng khí mới vừa rồi tiêu tan thành mây khói, chẳng dám chui vào nữa.

Phải chăng mình bị dọa sợ đến nỗi mê muội cả ra rồi?

Hiện giờ, trong tình huống này, có nên lui về trước tìm cứu viện?

Nhưng mà, nếu làm thế, vậy tất cả những thứ tôi làm trước đó đều phí hoài cả. Muộn Du Bình và Bàn Tử thì hoàn toàn chẳng thấy tí dấu vết gì, bọn họ cứ thế biến mất dưới đáy hồ này, bây giờ nếu mà lùi bước, phải bao lâu nữa mới có thể xuống nước được lần nữa? Cho dù có quay về, tôi liệu còn dưỡng khí trải qua hết toàn bộ những quá trình vừa rồi? E là không. Như vậy, Muộn Du Bình với Bàn Tử thực sự biến mất khỏi cuộc đời tôi rồi.

Lúc này tôi không tìm được mà nhớ đến Phan Tử, nếu anh ấy ở đây thì sẽ là động lực lớn cho tôi đến nhường nào! Đúng là tôi vẫn khác với những người bọn họ. Vốn cứ tưởng mình kinh nghiệm đã đủ phong phú, nhưng thứ gọi là dưỡng khí, dường như không mấy liên quan đến kinh nghiệm.

Tôi đang ở giữa giếng trời, chỉ cần lùi vài bước, quấy đạp hai chân, đi lên, chả mất mấy phút là ra khỏi tòa lầu cổ quái gở dưới đáy hồ này,

không phải bận tâm tất cả những thứ trước mắt này nữa. Nhưng tôi vẫn cứng đờ ở đó, do dự, bởi trong lòng tôi biết rõ, cho dù là thối lui hay tiến lên, chỉ cần bước một bước, từ nay không bao giờ dừng lại được nữa.

Lúc này, liếc mắt một cái chột nhìn thấy một thứ, một dấu tay cực rõ ràng.

Dấu tay ấn trên khung cửa sổ, bởi vì vừa nãy quá căng thẳng, nên tôi không phát hiện ra.

Ở đây đâu đâu cũng toàn chất lảng đong, dấu tay này rõ ràng như thế, chứng tỏ mới có người sờ vào đây cách đây không lâu thôi. Là của tôi ư? Ướm tay vào đo thử, thấy dấu tay có hai ngón tay đặc biệt dài, đây là dấu tay của Muộn Du Bình.

Tôi sửng sốt, sau đó theo dấu tay thử bắt chước lại, đây đúng là động tác đẩy khung cửa ra – Muộn Du Bình đã từng ở đây, đẩy khung cửa sổ này ra?

Từ chỗ tôi ban đầu xuống nước cho đến tận đây phải cách đến mấy trăm mét, hấn cởi bỏ mũ lặn, không có bất kỳ công cụ hỗ trợ nào, sao có thể nín thở trong thời gian dài như vậy? Lẽ nào hấn cũng biến thành ma nước rồi?

Nỗi kinh ngạc trong lòng càng ngày càng lớn, nhưng cứ nghĩ đến Muộn Du Bình, tâm trạng tôi bỗng nhiên lại trấn tĩnh hẳn. Không phải tôi đã bằng lòng giúp hấn sao? Nếu hấn biến thành ma nước rồi, cùng lắm tôi chết rồi cũng biến thành ma nước, tổ hợp ba con ma nước bọn tôi cũng sẽ không quá cô quạnh. Nếu không nhờ vài lần hấn cứu mạng tôi, tôi đã sớm chết từ lâu, hôm nay vì hấn mà mạo hiểm một tí, có gì là không được? Mạng của tôi thế là đáng giá rồi.

Tôi miễn cưỡng bình tĩnh lại. Nói thật, nói thì nói vậy chứ sợ hãi cũng chả giảm được tẹo nào, thậm chí còn sợ hơn, toàn thân run lên bần bật không kiềm chế nổi, nhưng niềm tin trong lòng này lại quá mạnh mẽ, khiến tôi đã chui luôn vào trong hậu đường trước khi kịp sợ cứng người tiếp.

Vừa chui vào, tôi lại nghĩ, như thế có phải hơi bất lịch sự rồi không? Có nên gõ cửa trước không? Làm thế ít ra người ta cũng nể tình tôi có tri

thức lại hiểu lẽ nghĩa mà thả tôi một con đường sống chứ. Nghĩ xong tôi lập tức tát cho mình một cú, để trấn định lại một chút.

Bên trong hậu đường chẳng khác gì ở tiền đường, tôi rón rén đi vòng qua bức bình phong, ánh sáng xanh lục không sáng lên lần nữa. Mắt thấy sắp phải nhìn thấy cảnh tượng đằng sau bình phong rồi, tôi lại hơi ngập ngừng, bởi vì tay run đến nỗi không cảm chắc nỗi đèn pin nữa.

Run rẩy không kìm được, ánh đèn pin cũng run rẩy theo, khiến bức bình phong trước mặt trông như sắp đổ luôn, tôi đành dùng tay kia hỗ trợ, cố gắng lùi ra sau vài bước.

Trong nháy mắt đó, thần kinh tôi căng lên như dây đàn, trong lòng chuẩn bị sẵn tinh thần nếu gặp phải bất kỳ cảnh tượng khủng bố nào, khi cảnh tượng đằng sau bức bình phong thực sự hiện lên đập vào mắt, tôi thậm chí cảm giác các mạch máu trong não như đứt phụt luôn.

Nhưng ánh đèn chiếu vào, chỉ thấy một đồng đồ đặc màu trắng đồ sộ, chẳng còn gì khác.

Mẹ kiếp! Tôi có cảm giác cứ như bị đùa giỡn vậy, tinh thần đang trong tình trạng căng thẳng cực độ, cũng không buông lỏng ra chút nào dù chẳng nhìn thấy gì khủng bố, ngược lại vẫn liên tục duy trì trạng thái căng thẳng.

Nhìn khắp xung quanh, phát hiện toàn bộ bên trong hậu đường hoàn toàn kín mít, khu vực phía sau này lại trống không, chắc hẳn chỉ có duy nhất một cánh cổng chính dẫn ra sân sau.

Nếu như cái gì đó phát ánh sáng xanh lục vừa ở đây, bây giờ chắc chắn là vẫn còn, nhất định là ẩn nấp đâu đó thôi.

Tôi nín thở bơi qua, duy trì động tác phòng thủ, nhìn bên dưới đồng đồ đặc bị sụp xuống, xem có đề lên cái gì không. Nhưng mà do quá bừa bộn nên cũng không nhìn rõ lắm. Nhìn một chút, đột nhiên liếc thấy một thứ gì đó đứng thẳng tắp, ở một góc đằng sau bức tường bình phong, lại có một tấm bình phong nữa.

Không biết tấm bình phong này được làm từ cái gì mà lại không bị hư thối, nhưng các mối chốt đã không chống đỡ được nữa, tấm bình phong

được dựng nghiêng nghiêng vẹo vẹo chứ không vuông vắn thẳng thớm.

Chiếu đèn pin vào, da gà da vịt tôi lần lượt nổi hết cả lên.

Đằng sau tấm bình phong, hiện lên một bóng người cô quái.

-----oOo-----

Chương 34: Trở thành sự thật

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Earl Panda

Tôi lập tức chết đứng tại chỗ, hai chân như nhũn ra, cả người như mất hết sức lực, không dám động đậy tí gì, mắt cũng không dám rời sang chỗ khác, ánh đèn pin vẫn chiếu về hướng kia. Dưới ánh đèn cường độ cao, bóng người nọ hiện lên tương đối rõ ràng. Điều rợn gai ốc chính là tư thế của cái bóng đó, tư thế quái dị cực kỳ, người thẳng đứng nhưng hai vai lại lồm xuống. Cảm giác đầu tiên của tôi là người này cũng đang bơi lững lơ trong nước giống tôi, nhưng dường như cái bóng lại chẳng cử động một tí gì, vậy chỉ có xác chết mới như thế. Lúc đó cảm giác ngộp thở đã lên đến cực hạn, có lẽ tôi hiện giờ đang gặp phải chuyện quái dị nhất ở đây rồi, nếu là ở trên mặt đất thì vẫn còn có vô số cách giải thích, nhưng đây là dưới hồ nước, dưới đáy một hồ nước sâu đến sáu mươi bảy mươi mét, mà cái bóng này lại thong thả đứng đó, không động một ly, tuyệt đối không thể là thợ lặn khác được. Đây rốt cuộc là cái gì? Chẳng lẽ ma nước ư? Không ai sống được ở dưới nước nếu không có bình dưỡng khí, mà cũng không ai có thể đứng thẳng tắp như thế ở dưới nước.

Tôi thầm khiếp đảm trong bụng, mẹ kiếp lần này đúng là xúi quẩy to, có khi A Quý lại nói đúng rồi, chỉ e đích thực là có ma nước thôi, thế mà tôi còn không tin. Nghĩ đến ma nước, tôi lập tức nhớ lại những bộ xương người chúng tôi từng vớt lên lúc trước. Chẳng lẽ đây là bánh tông thi hóa từ những người trong đội khảo cổ năm đó bị giết chết? Hay là vong linh trong làng này sau khi ngôi làng bị chìm dưới nước? Muộn Du Bình và Bàn Tử biến mất, là bởi vì trúng bẫy của những thứ này rồi?

Nếu là bánh tồng thì còn dễ xử lý, tôi thân đây trang bị như này dù thế nào cũng không thể chạy chậm hơn nó được. Nếu là ma nước, chỉ e lần này tôi phải chết thay chúng nó rồi. Nếu bọn Bàn Tử gặp nạn, cũng không biết có ra giúp tôi không nữa. Tôi hoàn toàn không biết phải làm sao, không dám tiến tới càng không dám quay đầu, chỉ sợ tôi vừa quay đi cái thứ này liền nhào tới. Tôi thà bị nó giết chết quách luôn còn hơn là cứ có cảm giác ghê rợn ở sau lưng.

Tôi chỉ có thể nhìn chằm chằm cái bóng kia. Nhưng chỉ nhìn một lát, tôi phát hiện cái bóng kia vẫn không động đậy tí gì, sự bất động này quá kỳ quái, cứ như thể là một bức tượng đá, ngay cả một chút rập rờn theo làn nước cũng không có. Đồng thời, tôi cứ có cảm giác là lạ, cái bóng này hình như tôi đã từng nhìn thấy ở chỗ quái nào rồi ấy.

Cái cảm giác này càng ngày càng mãnh liệt, cứ như là đang chỉ dẫn tôi. Tôi lấy lại dũng khí, cái bóng đằng sau tấm bình phong kia lại dần dần biến đổi. Mồ hôi lạnh tứa ra như tắm, tôi nhìn cái bóng kia biến đổi, cảm giác quen thuộc ngày càng tăng, thậm chí lấn át cả nỗi sợ hãi của tôi. Bơi đến khoảng bảy mét, cảm giác quen thuộc liền lên đến cực điểm, ngay trong chớp mắt đó, tôi lập tức nhớ ra. Trời ơi, cái bóng này, tấm bình phong này, không phải chính là cảnh tượng trong tấm ảnh chụp của Sở ca đó sao?

Trước khi đến Ba Nãi, tôi nhận được một tấm ảnh do Sở ca – bạn cũ của chú Ba – gửi cho tôi. Trong ảnh là quang cảnh bên trong một tòa kiến trúc cổ xưa, ở đó có một tấm bình phong, đằng sau tấm bình phong, là một cái bóng. Nhớ lại, cái bóng người trong hình, giống y đúc cái bóng tôi đang nhìn thấy bây giờ.

Do đằng sau tấm ảnh có dòng ghi chú là “Nhà ma Cách Nhĩ Mộc”, lúc đó tôi đoán bức ảnh được chụp trong tòa nhà ma ở Cách Nhĩ Mộc, hiện giờ xem ra tôi sai rồi, lẽ nào dòng ghi chú đó vốn không phải là của bản thân tấm ảnh, tấm ảnh đó thực ra vốn được chụp ở đây?

Nhưng tấm ảnh đó lại không có dấu vết gì là cảnh dưới nước, nói cách khác, nếu ảnh đó được chụp ở đây, thì phải là chụp lúc ngôi làng này chưa chìm trong nước.

Kiểu ảnh chụp này sớm nhất cũng phải khoảng thập niên ba mươi bốn

mười, lẽ nào khoảng thời gian ngôi làng này chìm dưới nước kỳ thực không xa xôi như tôi tưởng? Ảnh chụp... cái bóng... đáy nước... Lẽ nào tấm ảnh Sở ca gửi tôi còn có một ý nghĩa sâu xa gì đó mà tôi không biết, mà tôi lại chỉ coi nó đơn giản như một tờ giấy viết thư? Sở ca gửi tôi tấm ảnh, là muốn tôi tìm cái bóng trong ảnh ư? Đầu óc tôi lập tức tỉnh táo hẳn ra, sau đó lại bị vô số suy nghĩ quỳ dị lấp đầy.

Khiến tôi đau đầu nhất là cái bóng kia. Trong tấm ảnh nhỏ, tư thế của cái bóng cũng rất quái dị, hầu như không chút khác biệt nào so với cái bóng trước mặt tôi đây.

Nếu như bức ảnh được chụp ở đây, chứng tỏ sau khi chụp ảnh xong, cái bóng cũng không di chuyển một tí gì, vẫn chỉ đứng đó thôi? Vậy thì cái bóng không thể là ma nước được, bởi lúc chụp ảnh làm gì có nước, cái bóng này phải là một vật chết.

Tôi ngẩn ra ở đó một lúc, cuối cùng cũng tìm được dũng khí, nhặt một cục gạch lên, quẫy chân vọt, lập tức bơi về phía tấm bình phong. Vừa đến gần tấm bình phong, tôi lập tức giơ cục gạch lên phang một cú, thầm nghĩ “chết mẹ mày đi”. Nhưng còn chưa nghĩ xong, tôi liền hối hận.

Bình phong bị ngấm nước quá lâu, căn bản không chịu được lực tác động vào. Cục gạch vừa nện xuống, tấm bình phong lập tức sụp xuống luôn, các chất mục ruỗng bắn vào mặt tôi như hoa tuyết. Tôi lập tức lùi về phía sau, cầm đèn pin chiếu, nhưng toàn nhìn thấy những chất bắn lơ lờ nhờ. Tôi gạt hết ra, chiếu đèn pin về phía trước, trong lúc hỗn loạn, từ trong đồng chất bắn đó có một thứ gì đó bắn ra, bỏ nhào về phía tôi.

Trong đầu tôi như “âm” một tiếng, vùng vẫy lùi về phía sau, tay cầm dao găm đâm chém loạn xạ, đâm được hơn mười nhát mà chĩa đâm trúng cái gì, ống thở trong miệng lại còn rớt ra ngoài.

Tôi luống cuống tóm lấy lại ống thở, những chất cặn bắn bị dòng nước xô đẩy tán ra, trước mắt tôi hiện ra một khúc gỗ nổi màu trắng. Tôi chửi thề một tiếng, đập khúc gỗ ra, dùng đèn pin chiếu về phía vị trí cái bóng.

Cái bóng kia vẫn đứng đó, các chất cặn bắn dần dần lại lắng xuống, mặt mũi thực của cái bóng ít nhiều đã lộ ra. Đó là một sinh vật hình dáng kỳ quái, có đầu, có tay, có chân, đứng im lìm ở đó. Toàn thân bám đầy những chất cặn màu trắng, động tác thì cứng còng, như người chết hóa

cương thi rồi bị treo lên, không thể nào thối rữa ra được, cả cái xác bị bao bọc lại. Lại trông có phần giống tượng đá, rất khó miêu tả. Mặt nó hoàn toàn bị che mắt, không biết mặt mũi có vẻ gì, nhưng đây đúng là vật chết, bởi nếu nó có thể cử động thì trên người nó sẽ không bị bám đầy cặn như vậy.

Đây là cái của nợ gì nhỉ? Mỗi giờ vực trong lòng tôi ngày càng sâu.

-----oOo-----

Chương 35: Bộ mặt thật của cái bóng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Earl Panda

Tôi nhìn bóng người nợ, da gà da vịt rớt đầy đất.

Cảm giác đầu tiên khi nhìn vào thì đó là một bức tượng đá, nhưng tôi lập tức ý thức được điều đó không có khả năng, bởi hình dáng quá mức giống thật, cứ như thể một cái xác treo cổ bị đông cứng lại ấy vậy. Vào thời kỳ đó, dù có người muốn chạm khắc cái thể loại tượng đá kinh hãi thế tục cũng sẽ không tả thực đến thế. Khu vực Nam Man mặc dù có nhiều Tà thần, nhưng đa phần miêu tả kiểu phóng đại cường điệu hóa, chứ không theo lối tả thực.

Suốt một đường mà bao nhiêu chuyện kỳ quái xảy ra, tôi không dám coi thường, có lẽ thứ phát ra ánh sáng xanh lục nợ chính là thứ này đi, vị trí cũng khá hợp lý.

Cẩn thận bơi tới gần hình người nợ, lúc tới gần, cảm giác xác chết bị hóa sáp lại càng thêm rõ ràng, mặt khác, tôi phát hiện cổ tay phải của nó bị đứt lìa, hoàn toàn mất bàn tay. Không phải ngay từ đầu đã vậy, mà là bị chặt mất.

Có mà đồ hàng nhái! Muốn học tượng Vệ nữ mà học chưa đến nơi đến chốn! Tôi chân chừ một chút, cẩn thận dùng lưới lê cạo sạch chất cặn

màu trắng bám trên đó, muốn thử xem màu sắc ban đầu của nó là gì.

Vừa cạo một miếng để nhìn, tôi lấy làm kinh hãi, thứ này vốn có màu đen đỏ lốm đốm, nhưng không quá sặc sỡ, màu sắc xỉn xỉn nhòe vào nhau. Cứ như bị lên nấm mốc vậy. Lại tiếp tục cạo, lại phát hiện hóa ra những đốm đen đen đỏ đỏ loang lổ này là rỉ sắt, thứ này hóa ra là sắt.

Không thể nào! Là tượng người sắt? Tôi lấy can đảm đưa tay lên bóp một cái, quả thực là sắt, có vài chỗ có lẽ là do tôi luyện tốt nên vẫn chưa mục nát, thậm chí còn nhìn thấy những hoa văn chạm trổ tinh xảo bên trên. Những chỗ khác đều rỉ sét hết cả, toàn là màu xỉn xỉn loang lổ.

Tôi dần dần nhận ra được điều gì, lập tức cạo tất cả chất cặn bám trên người nó xuống, một tượng người bằng sắt có tạo hình vô cùng đặc biệt chả mấy chốc xuất hiện trước mặt tôi.

Tôi không khỏi sửng sốt đến ngẩn người, bởi vì thoát trông thứ này có hình dáng rất giống thật nhưng bề mặt chạm khắc đơn giản, nhưng giờ nhìn lại lần nữa, hóa ra bề mặt nó còn được mài nhẵn và đánh bóng, mặc dù bây giờ đã rỉ sét hết cả, nhưng vẫn có thể xác định được trước đây nó vô cùng tinh xảo, toàn thân phủ đầy những hoa văn duyên dáng, quả là một tác phẩm nghệ thuật. Đưa tay lên sờ thử, cảm thấy những hoa văn này giống như những hoa văn trên cục sắt tìm thấy dưới gậm giường Muộn Du Bình.

Tôi hiểu rồi! Thứ mà đội khảo cổ vớt từ dưới nước lên, chính là cái này! Những cục sắt đó, chính là những mảnh nhỏ của loại tượng sắt này.

Thứ này là văn vật ư? Có giá trị khảo cổ không?

Lại nhớ Muộn Du Bình từng nói những cục sắt này vô cùng nguy hiểm, tôi không dám đụng vào nữa mà giữ một khoảng cách, quan sát kỹ càng.

Tôi không hiểu rõ lắm về đồ sắt, nhưng lại có kiến thức khá sâu về các món đồ đồng mạ vàng nguyên chất. Ở chợ đồ cổ từng nhìn thấy tượng sắt rồi, thuộc hợp kim sắt là thép, toàn là những món nhỏ lật vật, tôi chưa từng gặp món nào to như này. Thứ nhất, thời cô đại sắt rất quý, tượng người sắt lớn đến thế này, chưa nói những cái khác, chỉ một bức tượng thôi đã tốn nguyên liệu đến kinh người. Thứ hai, đồ sắt không dễ bảo quản, dễ bị rỉ sét, nhiều tượng Phật bằng sắt thời Minh thực ra toàn rỗng

ở trong.

Nếu như toàn bộ bức tượng này cũng được chế tác giống như cục sắt của Muộn Du Bình, vậy thì ruột đặc, bên trong có lẽ có thứ gì đó, nhưng cũng không quá trống, có lẽ rất nặng. Nặng như thế, chẳng lẽ là pháp khí bằng sắt của Phật giáo, dùng để giam yêu quái gì đó?

Tôi suy nghĩ miên man, nhưng cũng biết có nghĩ thế nào cũng không ra nguyên do đâu, tất cả mọi chuyện đều không có manh mối dẫn dắt, có suy nghĩ thế nào cũng vô dụng.

Vốn là muốn nhìn một chút hoa văn trên tượng sắt, nhưng rỉ sét quá nhiều, không thể thấy toàn thể hoa văn như thế nào, những chỗ khác cũng không nhìn ra được cái gì. Bàn Mã từng nói có rất nhiều cục sắt, lẽ nào ở đây không chỉ có một tượng sắt?

Nhưng bốn phía đều trống huếch trống hoác, chả có gì cả, loại vật này lại lớn đến thế, cũng không có khả năng bị vùi lấp bởi đồng đồ đạc bị sụp xuống này được. Những cục sắt đội khảo cổ mang đi là vớt lên từ đâu?

Chẳng lẽ trong ngôi làng này chỗ nào cũng có tượng sắt giống vậy, phân bố khắp nơi nơi trong làng? Hay là, nó được giấu chỗ nào khác trong tòa lâu cổ này?

Vô thức quay đầu lại, thấy cánh cửa chính ở một bên.

Nhớ lại tấm ảnh nọ, ở một bên bức bình phong có một cái hành lang, tôi điều chỉnh vị trí đứng, phát hiện chỗ hành lang trong hình chính là cổng sau của hậu đường.

Theo cấu trúc các ngôi nhà cổ thông thường, cánh cửa này hẳn sẽ dẫn đến một khoảnh sân rộng, mà ở đây chỉ có dãy nhà mặt tiền, cho nên cánh cửa này sẽ dẫn ra ngoài đường lát đá của ngôi làng, chứ không thể nào là hành lang được.

Nhưng trong trí nhớ, khung cửa trong tấm ảnh chụp cũng giống ở đây y như đúng, không nghi ngờ gì, địa điểm trong tấm ảnh chính là nơi này. Tại sao lại có sự chênh lệch này nhỉ? Lẽ nào, khi chụp ảnh thì nơi này vẫn có đường hành lang, mà sau này lại bị hủy đi mất?

Ý thức về thời gian của tôi hoàn toàn rối loạn, xem ra, thời gian chụp tấm ảnh, thời gian làng cổ bị chìm dưới nước, tất cả đều phải cân nhắc lại.

Bơi lại gần nhìn xem, cánh cửa chạm trổ hoa văn hoàn toàn không có dấu hiệu mục nát, kéo một cái, hóa ra nó bè ngoài sơn giả gỗ, nhưng thật ra là cửa sắt. Lại dùng đèn pin soi thử, nhất thời ngẩn ra, không thấy con đường lát đá bên ngoài, mà phía sau cánh cửa này, quả đúng là một đường hành lang.

Đường hành lang không phẳng, mà nghiêng xuống, thông xuống một nơi nào đó sâu dưới lòng đất. Xem ra tình cảnh đã giống y đúc trong ảnh rồi. Tôi giật mình, thâm nghĩ, không thể nào đâu?

Theo kết cấu một tòa cổ trạch, cửa sau của hậu đường đến hành lang, hành lang thông đến... Lẽ nào nơi này thật sự xây một tòa cổ trạch đúng quy cách, có hậu viện thật, nhưng là xây ở dưới lòng đất?

-----oOo-----

Chương 36: Dưới lòng đất

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Earl Panda

Mọi khái niệm trong tôi đều bị đảo lộn hết cả, tòa lâu cổ này không chỉ vị trí không đúng, mà ngay cả kết cấu cũng quỷ dị, đi qua cửa thông ra đằng sau là đến một đoạn hành lang ngầm dưới lòng đất.

Chẳng lẽ phần còn lại của tòa đại trạch đều xây dựng dưới lòng đất?

Người thiết kế chắc chắn đã tận lực động tay động chân gì đó, có lẽ chiều dài thực tế của hậu đường khác với chiều dài nhìn thấy bên trong gian phòng. Người ta bước vào trong, thấy cánh cửa này liền tưởng là cửa sau, thực ra nó còn cách cửa sau thực sự một đoạn hành lang bí mật nữa.

Công chính ở trên mặt đất, phần còn lại ở dưới lòng đất, đây mà là nhà u? Có mà là hang chuột thì có. Người thiết kế ra thứ này đúng là giàu trí tưởng tượng.

Bỗng nhớ lại một câu nói, một câu mà chú Ba đã nói với tôi từ rất lâu về trước, tự xưng xây biệt thự ở nơi thâm sơn cùng cốc, không phải Hoa kiều thì cũng là trộm mộ tặc. Đây cũng đủ tính là thâm sơn cùng cốc rồi nhỉ? Nguyên một tòa cổ trạch trong núi sâu, chẳng lẽ là lầu các của trộm mộ tặc? Giống như thường nghe người ta hay xây chuồng lợn phía trên cổ mộ để che giấu tòa cổ mộ đó vậy.

Nhìn bề ngoài thì có vẻ cách giải thích này khá hợp lý, đi theo đoạn hành lang xuống dưới, có khả năng chính là tòa cổ mộ bọn họ đang khai quật, những tượng người sắt này chính là vật bồi táng đào lên từ trong cổ mộ.

Nhưng nghĩ kỹ lại thì tính cách trộm mộ tặc không như tôi nghĩ như vậy, cho dù có là trộm mộ tặc có thực lực nhất, tính cách cổ quái nhất, cũng không thể xây một đường hành lang chắc chắn như vậy chỉ để đi trộm mộ! Nhìn là biết hành lang đá này có độ bền vĩnh cửu do những người thợ dày dạn kinh nghiệm nhất xây nên, chứ không phải nổi lòng tham nhất thời.

Hướng hồ, vì sao lại xây lầu gác kiểu Hán trong một ngôi làng của người Dao? Giả như tòa lầu này xây nên là để che giấu hoạt động trộm mộ, nhưng xây một tòa lầu kiểu Hán trong làng người Dao, vậy khác nào lạy ông tôi ở bụi này?

Nếu theo cách nghĩ này, phương pháp tốt nhất, hữu hiệu nhất, có lẽ là xây một ngôi nhà sàn kiểu dân tộc Dao ở đây, sau đó nửa đêm trực tiếp đào một hang động xuống dưới, chứ xây dựng tòa cổ lầu kiểu Hán to như vậy, thời gian và tiền bạc hao phí có khi còn hao phí hơn cả giá trị của một tòa cổ mộ, làm vậy thì cũng quá khoa trương rồi, hoàn toàn không cần phải...

Giả thuyết này không được, vậy chỉ còn một khả năng, đó là thứ gì đó bên dưới này có giá trị lớn đến kinh người, hơn nữa rất khó tiến vào, có thể phải mất đến hai mươi năm, ba mươi năm trở lên để tiến hành. Nhưng tôi cơ bản có thể xác định, thứ dưới này không thể là cổ mộ quy mô lớn, bởi đất này đúng ở vị trí trũng nhất của cả vùng núi này, toàn bộ

nước ngầm đều đổ dồn xuống đây, không thể xây dựng mộ táng quy mô lớn được.

Từ một số kiến thức ngành kiến trúc của tôi, hoàn toàn có thể xác định được một việc: tòa kiến trúc này dường như được xây dựng để phục vụ một mục đích đặc biệt nào đó, tất cả mọi chi tiết đều để phục vụ mục đích này, nhưng hiện nay tạm thời chưa rõ mục đích này là gì, cho nên chưa thể phán đoán được. Nhưng phần cốt lõi của mục đích này có lẽ nằm ở dưới đất.

Nhìn đồng hồ dưỡng khí, không còn dư bao nhiêu nữa, kiên trì được tới đa mười lăm phút nữa thôi, không có thời gian để phung phí thêm nữa, nhìn đoạn hành lang này, hình như cũng không sâu lắm, sau vài chục bước mới dần dần bằng phẳng lại, bên dưới là mặt đất lát gạch xanh.

Ánh sáng màu xanh lục không thấy đâu nữa, cũng không có dấu hiệu gì nguy hiểm. Tôi nghĩ, cho dù là ma nước, nhưng hình như cũng không có ác ý gì, ngược lại còn đang cố gắng chỉ dẫn tôi tiến đến bước này. Nếu quả thực muốn lấy mạng tôi, chỉ e tôi đã ngoẻo từ lâu rồi.

Những trải nghiệm trước kia làm tôi có cảm giác mình thật bất lực. Vì vậy, tôi lấy lại bình tĩnh, rón rén mở cánh cửa kia, bơi về phía bóng tối đen đặc.

Đến tận dưới đây, bật đèn pin lên xem, tôi lập tức lạnh cả người.

Phía dưới là một gian hầm ngầm xây bằng gạch, không lớn, hẹp dài, cực kỳ dài, tôi đứng đây không nhìn thấy phía đầu cùng bên kia ở đâu.

Hai bên tường gạch bày rất nhiều giá bằng sắt, trên từng tầng giá sắt bày vô số tượng người sắt nằm ngang.

Tượng sắt hai bên cứ như đồ sứ vừa nung, bày la liệt ra, dưới ánh đèn pin ngả vàng trông cứ như những xác chết, có cảm giác như đang ở tầng hầm của nhà thờ lớn ở nước ngoài vậy. Ước tính một chút, phải có ít nhất là sáu trăm bức tượng.

Chẳng lẽ trước kia nơi đây là một xưởng nung người sắt?

Ở đây có rất nhiều căn lẳng đọng, vô số rỉ sắt loang lổ, trông như thể

những xác chết đen sì đang thối rữa.

Đi một quãng, tôi phát hiện động tác của các tượng sắt không giống nhau, quý dị hơn là, tất cả các tượng sắt đều không có bàn tay phải, tất cả các bàn tay phải đều bị chém đứt, vết chém không theo quy tắc gì, hình như là người làm.

Khủng hoảng cực độ lúc trước đã làm tôi tê dại, cảnh giác khắp bốn phía, lại tiếp tục đi về phía trước. Mãi cho đến cuối gian phòng, cũng không thấy đình viện ngâm trong tường tượng đầu, mà lại là một mặt tường kín mít, trên mặt đất là một miệng giếng xây bằng gạch.

Đào một miệng giếng trong tầng hầm dưới mặt đất, hơn nữa lại còn đang ở đất Quảng Tây nguồn nước dồi dào, đúng là đầu óc hỏng rồi mới làm thế. Bên thành giếng còn xây các gờ thang để dễ dàng trèo lên xuống, tôi lập tức hiểu ra đây là gì.

Lúc này, phán đoán lúc trước của tôi bắt đầu lung lay. Quả thực đây rất giống một tòa lầu giả để che giấu hoạt động trộm mộ! Chẳng lẽ bên dưới quả thực là một cỗ mộ, biết đâu trên đời này lại có một lão thủ lĩnh giang hồ tính cách cổ quái như thế thật, thích vung cả đồng tiền để xây dựng nguyên căn biệt thự xa hoa ngay phía trên khu vực mình trộm mộ, thậm chí còn xa hoa hơn cả giá trị của mộ cỗ nữa chứ, lại còn cố tình xây cho thật quái gở cực kỳ khác người thường, để người ta càng chú ý đến càng tốt ấy.

Chẳng lẽ lại có cái hoàng lăng nào xây dựng bên dưới khu vực mà mạch nước ngầm cực phong phú, mẹ nó đến mộ dưới biển còn có người xây rồi! Dựa vào cái gì mà không cho phép người ta đi ngâm nước chứ?

Tôi chiếu đèn pin xuống giếng, nếu đây là một hang trộm, kết cấu như vậy có thể xác định, cỗ mộ này cực kỳ khó vào, cần phải xây dựng một cái hành lang, để có thể sử dụng máy móc cỡ lớn cùng nhiều người làm việc, mộ chắc ở bên dưới nền nhà của người khác, cho nên bọn họ đành phải dùng cách vòng vo Tam Quốc này chứ không đào thẳng quách xuống cho xong. Như vậy, nhóm người này chắc chắn không hoàn toàn là trộm mộ tặc chuyên nghiệp, mà có khả năng là một đội ngũ rất đông người mà còn vàng thau lẫn lộn nữa, nghĩ như thế, có vẻ rất giống tác phong của quân phiệt trộm mộ trong quá khứ.

Thế lực của quân phiệt ở địa phương rất lớn, muốn xây dựng một cái nhà ở trong làng người Dao thì có ai dám ý kiến. Đồng thời, quan hệ giữa các dân tộc vốn căng thẳng, ngộ nhỡ người Dao biết bọn họ đang trộm mộ trong làng, khó tránh mâu thuẫn lại càng thêm gay gắt.

Vừa phải làm nhanh, mà vừa phải giấu giếm, nếu phần mộ dưới lòng đất quy mô quá lớn, để tiết kiệm thời gian, quả thực có khả năng phải xây dựng một hành lang thật kiên cố, để người ra vào dễ dàng. Lại đối chiếu với câu đối ở trên, gia chủ của tòa lâu này có quân công, đích thực là có khả năng này.

Nghĩ vậy cảm giác mình thật lợi hại, lại nhìn xuống dưới giếng sâu tối om, chẳng thấy manh mối nào, lưng đeo bình dưỡng khí, không thể xuống dưới được, tôi liền chuẩn bị rút lui.

Lúc này, dưới giếng lại lóe lên ánh sáng xanh lục.

Tôi giật thót mình, lại tới rồi! Lúc này có thể thấy ánh sáng cách miệng giếng rất gần, chỉ khoảng hai ba mét thôi. Định dùng đèn pin chiếu, không ngờ chưa kịp làm gì, ánh sáng lục kia đã động trước, lập tức xô về phía tôi.

Tôi lập tức giơ dao găm lên, nghĩ bụng mẹ kiếp nó chuyển động thật! Nhưng ánh sáng lục kia tới quá nhanh, vọt một cái đã sượt qua tai tôi cứ như sao băng vậy.

Trong một chớp lóe lên, không thấy gì cả, nhưng tôi tức khắc khẳng định được đây không phải ma nước gì sất, mà giống một loài động vật nào đó phát ra ánh sáng xanh hơn.

Vội vàng quay lại, chỉ thấy quầng sáng xanh lóe lên bên cạnh một giá sắt, rồi lập tức tắt phụt. Dùng đèn pin chiếu, ánh sáng lại lóe lên, cứ như ăn khớp với đèn pin trên tay tôi vậy.

Rốt cục tôi cũng nhìn thấy chân thân của thứ kia.

Đó là một thứ màu xám trông cứ như một con thằn lằn cực kỳ béo mập vậy, nó dài cỡ một cánh tay tôi, đang nằm sấp trên đầu một tượng sắt, trên mình hình như bị buộc một cái gì đó. Tôi tập trung nhìn kỹ, đó là một cái đèn pin, đang phát ra ánh sáng xanh lục âm u.

-----oOo-----

Chương 37: Bàn Tử khôn vật

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Earl Panda

Tôi không biết đây là loài động vật gì, hình như là một loại kỳ nhông cỡ lớn, hồi xưa tôi từng ăn kỳ nhông ở dưới quê rồi, nhưng chưa thấy con nào to như này, trông phát khiếp. Về phần chiếc đèn pin nọ, tôi vừa nhìn thấy liền giật mình, đây chính là chiếc đèn pin màu vàng cũ kỹ mà bọn tôi dùng khi trần truồng lặn xuống lần đầu đây mà.

Đây nhất định là do Bàn Tử mang xuống, xem sợi dây buộc trên mình kỳ nhông, chắc chắn là do có người buộc vào, chẳng lẽ là kiệt tác của bọn Bàn Tử?

Tôi suy nghĩ một chốc, liền hiểu ngay. Không ai tự dưng mà làm một việc như thế, rất có thể Bàn Tử muốn người khác phải chú ý đến con kỳ nhông này.

Lẽ nào bọn họ đang mắc kẹt trong một nơi nào đó, mà chỉ có duy nhất cách này để cầu cứu với bên ngoài?

Có đánh chết tôi cũng không thể ngờ được, ánh sáng xanh lục là từ thứ này phát ra. Cút thật, ánh đèn pin thế quái nào mà lại biến thành màu xanh lè được nhỉ?

Tôi liền trấn tĩnh lại, toàn thân tức thì thả lỏng, xụi lơ ra. Xem ra tôi đoán không sai, bọn họ thực sự gặp kỳ ngộ ở dưới nước, hiện giờ rất có thể vẫn còn sống, chỉ là đang bị kẹt ở một nơi, phải dùng đến cách này để cầu cứu. Rất có thể nơi đó vẫn có không khí, chỉ là không biết vì sao lại thế thôi.

Tuy không biết Bàn Tử với Muộn Du Bình đã trải qua chuyện gì ở dưới nước, rồi làm sao mà lại đến được rồi kẹt lại ở chỗ kia, nhưng rất có khả

năng bọn họ vẫn còn sống, thật tốt quá!

Với cái tính ranh như ma của Bàn Tử, trên mình con kỳ nhông kia chắc hẳn còn có manh mối nào đó liên quan đến tình trạng hiện giờ của bọn họ, xem ra phải bắt nó mới được. Nhưng ở dưới nước tay chân không linh hoạt, hơn nữa nhìn tốc độ bơi của con vật kia, chỉ e không bắt nổi.

Kỳ nhông là trùn dưới nước, cắn người rất kinh, chưa kể con này to quá, nó cắn cho một phát chỉ e đi tong luôn cả ngón tay của tôi.

Kệ! Có thể nào cũng phải thử xem đã.

Tôi giơ dao găm lên, chậm rãi bơi qua, cố gắng bơi chậm hết cỡ, nhưng chỉ đến gần được hơn một mét, vèo một cái, con vật kia quẫy đuôi thật mạnh một cái, ngay lập tức đã bắn đi đến sáu bảy mét nhanh như chớp vậy, rồi dừng lại ở đồng gạch đá bên kia.

Khốn khiếp thật! Cái thứ này, cho dù tôi có ngồi trên bờ cầm xiên cá xọc xuống có khi cũng chẳng xiên trúng được, huống hồ hiện giờ tôi còn ở dưới nước, bắt bằng tay không. Cũng may trông nó có vẻ hiền hiền, không có ý định tấn công.

Tôi còn muốn thử tiếp, tiếp tục chậm chậm bơi tới. Lúc này đã đến rất sát nó rồi, nhưng ngay trong chớp mắt khi tôi chìa tay ra thì nó đã nhanh chóng vọt đến chỗ khác.

Tôi lập tức nhận ra, ở dưới nước tôi không có khả năng bắt được con vật này. Phần đuôi của nó chuyên động tạo ra luồng nước có lực đẩy rất mạnh, không khó tưởng tượng được sức bật lớn đến mức nào, cho dù có chớp trúng được, thì với sức của tôi, cũng chẳng bắt nó lại nổi.

Đèn dưỡng khí nháy lên cảnh báo, tôi liền luống cuống soi đèn pin khắp xung quanh, tìm xem có công cụ gì có thể sử dụng được không. Nhưng xung quanh chẳng có gì cả, tượng sắt kia thì nặng muốn chết, dù có dùng được tôi cũng chẳng khênh đi được.

Vừa suy nghĩ, lập tức nhớ ra con dao găm trong tay mình. Có thể nói nó chính là trụ cột tinh thần của tôi, tuy rằng cho tới giờ vẫn chưa dùng lần nào.

Tôi thực sự không muốn làm con kỳ nhông bị thương, dù thế nào cũng là một sinh mạng. Nhưng đến lúc này, đã gấp quá rồi, không quan tâm được nhiều thế. Một khi tính ác trong con người đã nổi lên, thì tất cả những cái gì mà thương xót cảm thông đều hóa lời nói suông cả.

Tôi lại bơi đến lần nữa, gươm dao găm lên như muốn xuyên chết nó, cho dù xuyên một cái không chết, thì cũng làm nó bị thương, không bơi nhanh được nữa.

Nó dừng lại dưới chân tượng sắt, nằm sấp trên nền gạch xanh. Tôi nín thở, từ từ bơi qua như xác chết trôi vậy, tới gần từng tí từng tí một. Mắt thấy chỉ cách nó có nửa cánh tay, tôi gươm dao găm lên cực kỳ chậm, như một cảnh quay slow motion trong phim vậy, gươm đến một vị trí khá tốt, lập tức đâm xuống thật mạnh.

Có thể do con kỳ nhông cảm nhận được sát ý của tôi, nó vọt lên phía trước mấy centimet, nhưng cũng đúng lúc ấy, trong tôi nổi cơn hung đồ, dao găm xuống một nhát, găm trúng đuôi nó.

Con vật kia đuôi toàn thịt, đau đến cuộn cả mình mấy lại. Sức nó rất lớn, dao găm suýt tuột khỏi tay tôi. Tôi đuối theo, túm lấy cái đèn pin phía trên, nhưng lực cản dưới nước lớn quá, tay túm không trúng, con kỳ nhông trực tiếp giằng đứt đuôi mình, bơi ra xa khoảng sáu bảy mét nhanh như bay, không dừng lại nữa mà bỏ chạy đến đầu bên kia của căn hầm gạch.

Không có đuôi, tốc độ của nó chậm lại rõ ràng.

Tôi khua chân vọt đuối theo, mấy lần suýt bắt được nó. Nhưng ở dưới nước, thật sự rất khó để nhắm chính xác được, lúc nào nó cũng thoát khỏi tay tôi vào đúng những khi tôi chắc chắn có thể đắc thủ nhất. Cứ đuối bắt như thế suốt mấy chục mét, tôi trước đây đã lặn dưới nước một lúc lâu, thể lực không đủ để bắt kịp/

Tôi nghiêng chặt ống thở, tay kéo giựt lấy giá sắt, mượn lực mà đẩy mình lên, miễn cưỡng đuối theo. Ánh sáng xanh đột nhiên ngoặt một cái, tôi cũng bỏ nhào theo, chỉ thấy trên nền gạch xanh của vách tường có một cái hang, thò tay vào, lập tức mò đúng được cái đèn pin, nhưng rút mãi mà không ra được.

Con kỳ nhông nhất định là đã bám chặt bên trong tường gạch này rồi.

Tôi đạp cả hai chân lên hai bên vách tường mà kéo ra, dùng toàn bộ sức nặng cơ thể mà kéo thật mạnh. Bỗng nhiên hẫng một cái, đèn pin bị rút ra. Cả người tôi bắn ra ngoài, đập vào giá sắt đằng sau.

Vất vả lắm mới đứng vững lại được, nhìn vật cầm trong tay, hóa ra sợi thừng buộc đèn pin là sợi thừng nilon trong ba lộ hành lý của Bàn Tử, sợi dây không chịu được lực mạnh, nên đã đứt rồi.

Lại dùng đèn pin chiếu vào trong hang, con kỳ nhông vẫn rúc ở bên trong, xem ra không chịu thò mặt ra ngoài nữa rồi, tôi cũng không buồn quan tâm nữa, vội vàng soi chiếc đèn pin dưới ánh đèn, để xem Bàn Tử có động tay động chân cái gì nữa không.

Bên trên quả nhiên có khắc vài chữ: “SOS, đi theo ống siphon.”

Lật mặt sau, còn một hàng chữ nhỏ nữa, nhưng không nhìn rõ được.

-----oOo-----

Chương 38: Đi theo ống siphon

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Earl Panda

Để cho dễ hiểu, các bạn cứ tưởng tượng, mình bị ném vào bồn cầu, sau đó giật nước xả.....

Mấy chữ này khắc rất cầu thả, nét chữ nguệch ngoạc, nhưng do người khắc dùng sức quá mạnh, đèn pin bị khắc đến mức biến dạng, có lẽ đây là lý do vì sao nó cứ nhấp chòn lúc sáng lúc tối.

Trên chụp đèn có dán một lớp băng dính chống thấm màu xanh lá cây, mẹ kiếp thảo nào ánh sáng lại xanh lè như thế! Tôi không khỏi chửi thảm, Bàn Tử chết bầm dọa tôi suýt vãi cả hồn vía, nếu có đội tìm kiếm

nào nhìn thấy có khi cũng hồn vía lên mây luôn.

Ý nghĩa của mấy chữ này rất rõ ràng, chính là báo cho tôi biết, bọn họ vẫn còn sống, nhưng cần cứu viện, đầu mối duy nhất để tìm bọn họ chính là thủy triều siphon nọ.

Lượng pin của loại đèn này nhiều nhất cũng chỉ sử dụng được hơn mười tiếng đồng hồ là cùng, thế mà giờ vẫn còn phát sáng được, mà lại còn sáng trung đến thế, vậy chắc hẳn đèn được buộc lên mình kỳ nhông cũng chưa lâu, bọn họ chắc chắn vẫn còn sống tốt.

Tên mập này đúng là gớm thật! Con kỳ nhông đến giờ mới xuất hiện, chứng tỏ anh ta đã đoán được tôi chắc chắn sẽ xuống nước vào tầm này. Nhưng, nơi này cách nơi họ mất tích bét cũng phải hơn một ngàn mét, bọn họ làm thế nào mà đến được tận cái giếng này mà không cần bình dưỡng khí?

Quên đi, tôi không muốn nghĩ ngợi gì nữa, chỉ cảm thấy trần tĩnh hẳn lại, cục đá đè nặng cuối cùng cũng buông xuống được rồi. Chỉ cần biết bọn họ vẫn còn sống, những cái khác không quan trọng nữa.

Bây giờ quan trọng nhất là làm sao để cứu người ra.

Lúc trước ở trên bờ, khi thấy hiện tượng siphon là có thể đoán hồ này có đường thông với mạch nước ngầm ở đâu đó. Bây giờ xem lại, suy đoán là chính xác, mà nơi bọn họ mắc kẹt ở ngay gần khu vực lỗ thông.

Bàn Tử nói đi theo dòng nước, nhưng thủy triều còn chưa bắt đầu, làm thế nào để đi theo dòng nước?

Tôi vớt cái đèn pin cũ kỹ đi, thử dùng tay để cảm nhận dòng nước xung quanh. Nước hồ lạnh lẽo quanh tôi vẫn tĩnh lặng, cảm nhận thứ gì sờn sùi thô ráp còn được, chứ cảm nhận dòng nước thì hoàn toàn không được, với cả, bây giờ nhìn bằng mắt cũng thấy nước đang lặng.

Suy nghĩ một chút, có một biện pháp, nhón một nhúm chất lỏng đọng trên mình tượng sắt, để xem chúng trôi trong nước như thế nào.

Dưới ánh sáng đèn pin, những hạt nhỏ trắng trắng bồng bênh trong nước rồi khuếch tán ra, tôi nhìn kỹ, mới đầu chúng dần dần lắng xuống trong

làn nước, sau đó bắt đầu trôi về phía miệng giếng cực kỳ chậm.

Quả nhiên! Ở đây có một dòng nước cực chậm, hướng về phía đáy giếng.

Đúng là có ống siphon ở đây, chỉ là quá yếu nên không thể phát hiện bằng mắt thường. Hơn nữa, xem phương hướng, có lẽ do áp suất không khí ở bên kia rất thấp, khiến nước ở đây bắt đầu bị hút ngược trở lại.

Nhìn đồng hồ dưỡng khí, chỉ còn một tẹo thời gian, tôi chỉ mang theo đúng một bộ thiết bị dưỡng khí, nếu lúc này không tìm được người, có lẽ phải chờ A Quý chuyên bộ thiết bị nữa đến mới có cơ hội thứ hai, cũng phải mất hai đến ba ngày, tôi phải xác nhận xem bọn họ có thể chịu đựng được thêm nhiều ngày như thế nữa không. Nếu có thể, tôi hy vọng có thể đưa bọn họ ra ngoài luôn một lượt.

Ước lượng thời gian, khi kim đồng hồ dưỡng khí chỉ về số 0, khí nén bên trong còn đủ dùng trong hai mươi phút. Chỉ cần không chế thời gian quay về trong khoảng mười phút, vậy thời gian dò tìm của tôi ít nhất là mười phút.

Không thể chậm trễ thêm nữa! Tôi tháo bình dưỡng khí trên người ra thả xuống giếng trước, sau đó mới chui đầu vào.

Giếng rất chật hẹp, cũng may là đào thẳng, tôi lặn thẳng xuống, nhìn áp kế, áp suất chả mấy chốc đã vượt 7 atm, độ sâu sắp đạt đến 90 mét.

Đầu chúc xuống dưới, cảm giác khó chịu lên đến cực hạn, lúc trước do quá căng thẳng nên không cảm nhận được, bây giờ hơi thả lỏng một tí, áp suất đè nén không thể thở nổi khiến cơn buồn nôn dâng lên tận cổ họng.

Lúc này không thể nôn được. Các cơ quan nội tạng trong cơ thể tôi có không khí, do áp suất, tôi mà ọc một phát là tất cả bãi nôn sẽ trôi ngược vào khí quản ngay, tôi chỉ có thể dùng hết sức bình sinh mà nín, cố gắng dời sự chú ý đến những nơi ánh đèn pin chiếu loang loáng.

Không lâu sau đó, gạch xanh biến mất, thay vào đó là bề mặt đất đá, chứng tỏ công trình người ta làm chỉ đến đây thôi, bên dưới là đào khoét đơn thuần. Cũng tại nơi này, tôi bắt đầu cảm thấy không ổn, nghe thấy

một tiếng động kỳ quái phát ra từ sâu trong đáy giếng, tốc độ dòng nước ngày một tăng nhanh.

Càng nghe càng thấy không ổn, hình như là tiếng nước chảy xiết, đang định dừng lại nghe cho rõ, bình dưỡng khí bên dưới bỗng bị một sức mạnh nào đó kéo giựt lầy, bắt đầu rung rung.

Tôi nghiêng rặng cán chắt ống thở, mắc ống thở vào bình dưỡng khí, vốn rất tốn sức, bỗng lại rung lên bần bật một cái, tức thì ống thở trong miệng tuột ra ngoài, văng về phía dưới sâu.

Tôi lập tức nhào lên tóm lại, cũng may có biện pháp phòng hờ trước rồi, có sợi dây lưng ngoắc với bình dưỡng khí tôi buộc trên cổ, liền định dùng dây lưng đất kéo bình dưỡng khí lên. Nào ngờ bình dưỡng khí vừa chìm xuống chưa đến một mét, lập tức trôi tuột đi đâu mất, vượt ra khỏi tầm nhìn của tôi.

Trong nháy mắt đó, tôi đã nhìn thấy đáy giếng. Hóa ra bên dưới đáy giếng là một đường nước khác vuông góc với đường giếng, dòng nước chảy xiết cực kỳ, loáng cái đã hút bình dưỡng khí đi mất. Vừa định chửi thề, bình dưỡng khí cùng sợi dây lưng bị kéo một phát liền căng lên, một lực lớn vô cùng, suýt nữa thì kéo gãy luôn cổ tôi.

Mắt thấy mình sắp bị kéo tuột vào dòng nước xiết, tôi nghiêng rặng, định dùng hết sức bình sinh kéo lại bình dưỡng khí lên, nhưng cố gắng được vài giây là biết mình chịu chết rồi, với cả các mạch máu ở cổ bị siết chặt quá, máu bắt đầu không cung cấp đủ cho não.

Tôi thảm chửi mán Bàn Tử thậm tệ, thế quái nào lại viết cái thứ gọi ý như thế chứ? Tôi lại định cởi dây lưng ra khỏi cổ, nhưng cởi mãi không được. Lúc này tôi đã chẳng suy nghĩ được gì nữa, cứ dứt khoát thả lỏng tay chân, chìm thì cho chìm, cứ thuận theo dòng nước xem thế nào, dù sao Bàn Tử cũng dặn tôi đi theo ống siphon này mà.

Tôi chưa kịp có cảm giác gì, toàn thân đã bị một sức mạnh cực lớn lôi tuột xuống, nửa giây sau, đã bị ném vào trong đường nước, xoay vòng vòng vài cái rồi bị cuốn theo luôn. Muốn giữ vững tư thế cơ thể, bả vai bị đập vào vách đá xung quanh liên tiếp mấy cú. Cũng may đường nước này rộng đủ cho hai ba người chui vào, hơn nữa quanh năm bị nước xối vào nên bốn bề trơn nhụi, bằng không nếu có góc cạnh nào, chắc chắn là

tôi da tróc thịt bong.

Cũng khéo làm sao, bình dưỡng khí bị cuốn theo dòng nước xoay mấy vòng, cuối cùng lại bị cuốn đến bên cạnh tôi, rồi chậm chậm đung vào tôi một cái. Lúc này tôi đã hụt hơi lắm rồi, hầu như không nhìn nổi nữa, nhưng vẫn phải bắt chấp tất cả mà níu lấy nó.

Vất vả lắm mới tìm được ống thở trong dòng nước xiết, tôi vội vàng nhét nó vào miệng. Còn chưa kịp hít một hơi không khí, đã lại bị dòng nước ném xuống một sườn dốc nữa, tôi bị cuốn đi mấy vòng, cái đầu tôi cứ như viên bi trong bàn pinball, bị hất một cái văng vào vách đá rồi rơi tuột xuống.

Một cú ngã này làm tôi mê man luôn, mãi hồi lâu vẫn không biết chuyện gì xảy ra, theo bản năng cắn chặt ống thở, cũng không bị cuốn về phía trước bao lâu nữa, bỗng nghe một tiếng vang thật lớn, bình dưỡng khí trước mặt bị đập trúng phải vật gì đó trong đường nước.

Tôi giật mình tỉnh táo lại, định ôm lấy đầu bảo vệ nhưng chưa kịp làm gì thì đã tông trúng vật kia, một tiếng trầm đục vang lên, tôi chóng hết cả mặt mày. Tôi không có tính đàn hồi như cái bình dưỡng khí kia, lúc va chạm chỉ có thể bị dòng nước xô vào vách dính dẹp lép trên ấy. Tôi gờ tay lên sờ một cái. Hóa ra là một lưới sắt, tôi dùng hết sức bình sinh quay người lặn mò, không có chỗ hồng nào chui vừa.

Chẳng lẽ đến đây là hết đường rồi? Ngẩng đầu nhìn lên, bốn phía không có bất kỳ lối đi nào nữa, toàn là vách đá rắn chắc. Ngõ cụt.

Tôi không tin, điều chỉnh lại tư thế, dùng đèn pin soi thật kỹ. Quả thực không có.

Khốn kiếp! Thật kỳ quái! Bàn Tử nói cứ theo ống siphon là có thể tìm bọn họ, thế quái nào bây giờ là ngõ cụt?

Vừa nghĩ đến, tức thì mồ hôi lạnh túa ra, nghĩ bụng, toi rồi, chẳng lẽ Bàn Tử đang ở đoạn nào đó giữa quãng đường nước lúc này? Vừa rồi tôi bị va đập đến ngu người ra, nên đã bỏ lỡ?

Vừa rồi tốc độ bị cuốn đi quá nhanh, tôi không muốn quay lại tìm nữa, hơn nữa, với tốc độ trôi nhanh như thế, tôi không thể kịp phản ứng lại,

tìm lối rẽ sau đó chui vào được. Cũng may, tôi cảm giác mình bị ngã xuống đây cũng không lâu lắm, nếu lối rẽ kia quả thực nằm trong đường nước này, có lẽ cách cũng không xa.

Nơi này tương đối rộng rãi, tôi đeo bình dưỡng khí trên lưng, bắt đầu thử bám lấy vách đá mà đi ngược dòng nước. Mới đi được hai bước, liền nhận ra tiêu rồi, dòng nước này quá xiết! Ngay cả có kiếm được chỗ nào để bám tay vào thì cũng phải dùng hết sức bình sinh mới di chuyển được một tí, huống hồ vách đá này còn nhẵn thín, trơn tuồn tuột.

Tôi dùng đủ mọi cách, thử đủ mọi góc, kết quả vẫn thất bại. Duy có một lần thành công nhất là rời được khỏi lưới sắt khoảng mười bước, nhưng trượt chân một cái, lập tức bị hất văng về chỗ cũ, cuối cùng kiệt sức.

Bị dòng nước xiết đè ép, tôi càng ngày càng thấy không ổn.

Nơi này trông có vẻ bình thường, nhưng chắc chắn là đường cùn, tôi không khác nào bị kẹt ở một nơi không có lồng giam. Sao Bàn Tử đêch viết lại chi tiết này?

Nếu thật sự không thoát được, lần này tôi bị anh ta hại chết rồi!

Nhìn đồng hồ dưỡng khí, không hiển thị con số nào nữa, tức là bất cứ lúc nào cũng có thể hết sạch không khí. Tôi hoảng hốt, cố sức rung lắc lưới sắt, thử xem có thể tháo được nó ra không, nhưng lại phát hiện lưới này là dùng sắt nóng chảy rưới thẳng vào đá mà vá lại, rắn chắc muốn chết luôn.

Bên kia lưới sắt tối đen, chiếu đèn vào, chỉ thấy đường nước càng dốc, nước càng xiết. Có lẽ chính vì thế mà mới xây lưới sắt ở đây, đề phòng có người bị cuốn xuống đường nước còn chật hẹp hơn.

Nhất thời, tôi thực sự hoảng loạn, ngay đến ống thở cũng không cầm chắc. Tôi vội vàng hít sâu, cố gắng bình tĩnh.

Trước đây, lúc nào cũng thế, hễ cứ khi tôi bị nhốt là sẽ nghĩ ra biện pháp gì đó ngay, bởi con người là loài sinh vật chỉ cần một tia hy vọng là có thể phát huy tiềm năng vô hạn của mình. Tôi bắt đầu nhanh chóng suy nghĩ, đồng thời không ngừng xem xét xung quanh, không ngừng sờ nắn, tìm một tia linh cảm.

Mới đầu tôi còn tràn đầy lòng tin, cho rằng trời xanh không tuyệt đường người, nhưng điều khiến tôi tuyệt vọng là, cho dù đây không phải không gian khép kín, nhưng mọi thứ xung quanh lại quá đơn giản, mò mẫm nửa ngày cũng chỉ có thể xác nhận mình không có khả năng chiến thắng dòng nước quá xiết này, cũng không có khả năng tháo dỡ lưới sắt này.

Mặc dù vẫn tiếp tục nghĩ cách, nhưng trong đầu tôi đã bắt đầu mơ hồ hiện lên một suy nghĩ: lần này không thoát được rồi!

Chắc chắn phải chết rồi.

Mấy phút tiếp theo, cả đời này tôi không thể quên được.

Trong đường nước tối đen, không có bất kỳ quái vật nào, cũng không có bất kỳ thứ gì kinh khủng. Tuy đầu óc tôi không muốn thừa nhận, nhưng tiềm thức đã rất rõ ràng: chỉ một thời gian rất ngắn nữa thôi là tôi sẽ chết, chết thực sự, lần này không thể thoát nổi.

Cảm giác này thực sự rất đáng sợ, ngôn ngữ không thể miêu tả nổi.

Tôi bỗng cảm thấy hối hận trước tất cả mọi quyết định trước đây của mình, cùng lúc đó lại muốn tự nhắc nhở rằng mình không thể bỏ cuộc, phải cố gắng đến giây cuối cùng. Nhưng trong lòng tôi đã hoàn toàn tuyệt vọng, đầu óc không tìm chế được mà suy nghĩ đủ thứ linh tinh. Sau đó tôi bắt đầu thất thần, nghĩ nếu như lúc trước tôi cứ nổi lên mặt nước thì sẽ thế nào? Rồi lại nghĩ nếu như tôi chết, người thân của tôi sẽ phản ứng thế nào? Hối hận và sợ hãi khiến đầu óc tôi rối tung lên như tờ vò.

Đòng hồ dưỡng khí đã không hiển thị số nữa, không thể xác định được lúc nào tôi sẽ ngạt thở, chỉ có thể vừa cố gắng tiết kiệm hơi thở đến phút cuối cùng, vừa chờ đợi khoảnh khắc cái chết ập đến.

-----oOo-----

Chương 39: Hang động kỳ lạ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Earl Panda

Đến phút cuối cùng, tôi gần như chỉ còn chờ đợi giây phút ngạt thở dần dần ập đến. Dưỡng khí hít vào ngày càng ít, tất cả như kéo dài ra. Nỗi sợ hãi khiến tôi nước mắt nước mũi ròng ròng, không tài nào bình tĩnh nổi, chỉ còn duy nhất một suy nghĩ đọng lại trong đầu: Tôi sắp chết.

Rất nhanh, dưỡng khí đã hao hết, tôi vẫn không ngừng hít ống thở, nhưng chẳng hít được gì. Nín thở một hơi cuối cùng, nín đến cực hạn, trong cơn đau đớn dữ dội, tôi theo bản năng hít thở qua miệng, một cảm giác chua rất sặc vào phổi, tôi co quắp cả mình mảy.

Đang ở dưới nước, tôi không hít được hơi nào mà sặc hết nước trong phổi ra, sặc một lúc, cảm giác vừa chua vừa rát liền tràn ra khắp phổi, chỉ thấy ngực mình như sắp nổ tung.

Tôi không tài nào diễn tả được cảm giác sau đó nữa, tôi cũng không biết mình đã vùng vẫy giãy giụa được bao lâu. Dần dần, mọi cảm giác đều tan biến hết, bốn phía dần lặng như tờ, ánh sáng trước mắt dần tối đi, bên tai lại vang lên một số tiếng động kỳ quái, vừa giống tiếng người nói, lại vừa giống tiếng nước chảy.

Một giây tiếp theo, tất cả tối sầm lại.

Khoảnh khắc ấy, tôi cứ ngỡ mình đã chết, không còn bất kỳ cơ hội nào lật lại tình thế nữa. Không phải chết vì bánh tông, mà lại chết đuối. Ông nội nói thật đúng, gặp bánh tông cũng chết, chết đuối cũng là chết, vì sao lại sợ bánh tông mà không sợ nước? Con người đúng là loài động vật nực cười.

Cũng may, cảm giác bình lặng sau cùng không tệ lắm. Nếu ai chết đi cũng được bình thản như vậy, vậy thì chẳng cần sợ hãi bản thân cái chết nữa, mà đoạn thời gian trước cái chết mới thật sự là gian nan.

Đến khi tỉnh lại, ban đầu tôi cảm thấy kinh ngạc vô cùng, nhưng mất một lúc lâu không thể suy nghĩ được gì, cho nên tôi không tài nào hiểu được sự kinh ngạc này, lại càng không hiểu điều này tượng trưng cho cái gì.

Dần dần, dần dần, ý thức tôi mới hồi phục lại.

Cảm giác đầu tiên là đau đớn, đau đớn dữ dội bắt đầu ở tay, sau đó dần dần lan rộng ra, cuối cùng đến phổi. Trong phổi cứ như bị kẹt một tấm lưới sắt, mỗi lần hít thở đều khó chịu muốn chết.

Tất cả sức lực của tôi đều dồn cả vào để chống đỡ cơn đau, không biết bao lâu sau, tôi mới phát hiện ra mình dần thích ứng được. Sau đó, các cảm giác khác dần hồi phục.

Tất cả những gì đã trải qua lại bắt đầu hiện lên trong đầu tôi, trở về từ cảnh Phòng Thành, xuống nước, ánh sáng xanh lè kỳ quái dưới ngôi làng cổ đáy hồ, tòa đại trạch kiểu Hán kỳ quái, tượng người sắt, dưới đáy giếng, cuối cùng là ngộp thở... vân vân, mọi chi tiết dần dần quay trở lại. Tôi lập tức lấy làm lạ vô cùng, nếu vậy mình chắc hẳn phải chết rồi chứ, sao lại tỉnh lại?

Trong nháy mắt, cứ có cảm giác như thể tất cả là một giấc mộng, không chừng tôi vẫn luôn nằm ngủ ở đây, chết đuối chỉ là cơn ác mộng mà thôi. Nhưng toàn thân tôi đau nhức khủng khiếp, tôi biết điều đó là không có khả năng, có lẽ bởi nguyên nhân nào đó mà mình đã được cứu sống.

Thử cử động một chút, lại cực kỳ khó khăn. Có thể cảm thấy xung quanh rất ẩm ướt, hình như là một tảng đá ướt, hai tai và mắt bắt đầu có phản ứng, tiếng động xung quanh dần dần trở nên rõ ràng, có người đang ngâm nga cái gì đó, còn có...

Là tiếng của Bàn Tử!

Tiếng hát nghe dở cực kỳ, nhưng đủ làm tôi kích động. Tôi lập tức muốn quay đầu nhìn, kết quả lại đau đến kêu oai oái.

Tiếng hát lập tức dừng bật lại. Bàn Tử kêu lên: “Tĩnh tĩnh!” Sau đó, trước mắt tôi sáng bừng lên, một bộ mặt béo phì râu ria nham nhở xuất hiện trước mặt tôi. Cùng lúc đó, tôi nhìn thấy Muộn Du Bình, hẳn đang đứng sau lưng Bàn Tử, tay giơ đuốc.

Tôi nhìn hai tên đầu heo này, mới đầu còn không thể tin vào mắt mình. Bàn Tử bắt đầu nói nói, đầu óc tôi vẫn còn lơ mơ chưa hiểu rõ hẳn đang nói gì, nhưng tôi có thể cảm nhận rõ ràng một điều, rằng đây không phải

ảo giác, tôi thực sự đang nhìn thấy bọn họ! Cảm xúc lẫn lộn đan xen, những sợ hãi, lo lắng, hy vọng, đủ các loại cảm xúc lúc trước cuối cùng cũng bùng nổ được, tôi không biết phải giải bày thế nào, chỉ biết nước mắt chảy xuống ròng ròng, nhưng lại không kiềm được mà bật cười ha hả.

Một người đã trải qua quá nhiều chuyện vậy, nỗi sợ hãi hoang mang trong cái cảnh cô độc khủng khiếp, sự tuyệt vọng khi vừa lướt qua vạt áo thần chết, lại cuối cùng nhận ra mình vẫn bình yên vô sự, cái cảm giác vui mừng khôn xiết này khiến người ta muốn phát điên lên. Nhưng trăm mối cảm xúc ngổn ngang trong tôi lại không phải vì thế, mà là vì tôi nghĩ: bất kể đang trong tình huống nào, cuối cùng cũng được ở bên hai người bọn họ, cuối cùng cũng không phải ở một mình nữa, cảm giác này thật tốt quá!

Vừa co giật vừa cười khủng khiếp nhất định là trông rất quái gở, Bàn Tử hiển nhiên tưởng tôi bị điên rồi, lập tức đỡ tôi dậy, không nói hai lời giáng cho tôi hai phát tát. Anh ta đập lưng tôi bôm bốp, nói: “Hít thở! Hít thở! Hít sâu vào!”

Anh ta ra tay rất nặng, não tôi nghe bùm một tiếng, cảm xúc ngổn ngang mắt không chế đã bị anh ta đánh bay rồi, lại còn bị đấm bôm bốp vào lưng nữa, làm tôi đột nhiên cảm thấy buồn nôn vô cùng, bắt đầu ọe ra nôn mửa rồi ho khan, không biết đã nôn ra cái gì.

Nôn xong, tôi khó khăn quay đầu lại nhìn bọn họ, tầm mắt ngày càng rõ ràng, đủ các loại tiếng động vang lên trở nên có trình tự hơn.

“Thế nào? Còn khó chịu không?” Tôi nghe Bàn Tử hỏi.

Tôi sợ anh ta đấm tôi tiếp, lập tức xua tay, nhưng không nói nên lời.

Anh ta thở phào nhẹ nhõm, bảo: “Cảm tạ trời đất, cậu đã tỉnh lại rồi. Mẹ kiếp, ông đây còn tưởng cậu lần này thành người thực vật con mẹ nó luôn rồi, vậy ông đây có lỗi quá rồi.”

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Sao tôi không chết?” Tôi bất giác hỏi.

“Cái đó cậu phải đi hỏi Diêm Vương ấy.” Bàn Tử nói, rồi đỡ tôi ngồi dậy tựa vào vách đá, bảo tôi thả lỏng.

Tôi đã tỉnh táo lại, nhìn bọn họ. Đã mấy tuần không gặp họ, hai người này trông cứ như vừa đi làm công nhân ở lò than về ấy, chỉ mặc độc cái quần lót, chạt vật vô cùng, mặt mũi nham nhở râu ria, lại gầy sọp đi không ít. Tôi thở phào một hơi, tuy trông họ có vẻ vất vả, nhưng khí sắc không tệ, chứng tỏ không ai bị thương.

Quay đầu xem xét xung quanh, ở phía xa xa có đồng lửa nho nhỏ, không biết được dựng lên bằng cái gì, đồng lửa đã soi sáng cảnh vật xung quanh. Nơi này là một cái hang bằng phẳng do sức người khai thác nên, rộng chừng ba mươi mét vuông, đứng thẳng lên có thể chạm đến trần hang, bốn bề nước rỉ ra, cứ như là trời mưa, mặt đất cũng đều ẩm ướt. Vách đá có màu xanh lục nham nhở, trông khá đẹp dưới ánh đèn pin. Bên kia còn có một cửa hang cao khoảng nửa người, nhưng lại rất hẹp, như là một vết đao chọc vào, không biết dẫn đến đâu.

“Khốn nạn! Đây là chỗ nào? Hai người gặp phải chuyện gì? Làm tôi lo gần chết, còn tưởng hai người tiêu rồi.”

Bàn Tử toét miệng bảo: “Nói ra rất dài, còn lo cậu không tìm được tụi này chớ. Sao? Có phải chú em nhìn thấy thông tin viên của tôi nên mới tìm đến được đây phải không?”

Nhắc đến cái con “thông tin viên” kia tôi lại giận điên lên, hận không thể cắn chết Bàn Tử chết bầm luôn, nhưng có lòng lại không có sức, tôi đành mắng: “Cái tên thông tin viên của anh quá không chuyên nghiệp, mẹ nó suýt thì hại tôi chết toi!”

“Đệt! Ở đây có thể tìm được cái thứ đó đã là tốt lắm rồi.” Bàn Tử hỏi, “Thôi nói mau đi, làm sao mà cậu đến được đây?”

Tôi nghe xong liền tức giận, nghĩ bụng anh hỏi tôi sao tôi biết được? “Tôi không biết, không phải hai người cứu tôi lên à?”

Bàn Tử vốn hung phấn bừng bừng, vừa nghe lời tôi nói, sắc mặt liền cứng đờ lại. “Tụi này cứu cậu á?”

“Chứ còn gì!” Tôi bèn kể lại một lượt quá trình từ lúc tìm được con kỳ nhông, cho đến lúc xuống giếng.

Bàn Tử nghe xong, vẻ mặt rất kỳ quái, anh ta quay đầu nhìn Muộn Du

Bình, Muộn Du Bình đang ngồi trên tảng đá phía sau, sắc mặt cũng âm u không rõ.

Tôi lầy lăm lạp, hỏi: “Sao? Có vấn đề gì? Chẳng lẽ không phải hai người cứu tôi à?”

Bàn Tử từ tốn lắc đầu nói: “Làm sao cậu đến được đây, chẳng lẽ cậu hoàn toàn không biết?”

Tôi chẳng hiểu gì cả: “Biết cái gì?” Lại nhìn về mặt bọn họ, bỗng cảm thấy không ổn, lập tức hỏi: “Rốt cuộc là làm sao? Tôi đã gặp phải chuyện gì?”

Bàn Tử ngán ngẩm ngồi phệt dưới đất, thở dài bảo: “Cậu không biết, tụi này càng không biết.”

Tôi không khỏi nổi giận, mắng: “Rốt cuộc là thế nào? Anh chơi trò bí hiểm cái mẹ gì? Mau nói đi xem nào.”

Bàn Tử ra dấu, bảo tôi đi mà hỏi Muộn Du Bình. Tôi nhìn hẩn, chợt nghe hẩn nói: “Khoảng năm tiếng trước, cậu xuất hiện ở nơi cậu đang nằm bây giờ, hôn mê sâu, hầu như không còn tri giác. Bọn tôi sơ cứu cho cậu, sau đó, năm tiếng sau, cậu tỉnh.”

Tôi chờ Muộn Du Bình nói tiếp, hẩn lại ngậm miệng.

“Hết rồi?” Tôi vô cùng kinh ngạc hỏi.

“Hết rồi.”

“Anh còn chưa nói làm thế nào hai người cứu được tôi.” Tôi nói.

Bàn Tử nhìn tôi. “Cậu vẫn chưa hiểu rõ vấn đề à, tụi này căn bản không cứu được cậu. Năm tiếng trước, cậu xuất hiện ở đúng nơi cậu đang nằm bây giờ.” Anh ta nhấn mạnh từng từ, “Xuất hiện, nói cách khác, vốn chỗ đó chẳng có gì cả, đột nhiên cậu nằm ở đó.”

Tôi nhú mày, một lúc sau mới hiểu ý anh ta, hỏi: “Ý anh là, tôi đột nhiên xuất hiện ở đây?”

Bàn Tử gật đầu: “Tôi với Tiểu Ca vẫn ở trong cái hang khác suốt, ở đây tương đối khô ráo, nhưng cứ cách một lúc tôi sẽ tới đây lấy nước. Lúc phát hiện cái hang này tự dung thêm một người, tôi sợ gần chết, nhưng ông Béo nhà cậu vừa nhìn đã nhận ra cậu luôn, bèn gọi Tiểu Ca tới, mới cứu cậu về đây. Lúc đấy cậu ngừng thở rồi cơ, đứng ra phải tìm anh hùng đến cứu mạng rồi đấy, cũng may ông Béo đây có tư cách diễn vai anh hùng. Sau lại sợ người cậu gãy xương chỗ nào, mới không dám đi chuyển, chờ cậu tỉnh lại đã.”

Tôi nhìn ánh mắt Bàn Tử, biết anh ta không nói giỡn, nhất thời lâm vào trầm tư.

Tình huống này thật không thể ngờ được, tôi vốn tưởng sau khi hôn mê đã gặp kỳ ngộ gì, được Bàn Tử với Muộn Du Bình phát hiện kịp lúc, sau đó được cứu, bây giờ hóa ra lại không phải thế. Nhưng không thể có chuyện trong lúc hôn mê tôi lại tức bơi hết đây được, cũng không có khả năng di chuyển đến đây trong nháy mắt. Rốt cuộc là sao?

Lẽ nào, người cứu tôi là người khác? Có người ở ngoài cứu tôi lên, rồi tông tôi vào đây?

Đó là một đường giếng hoang dưới đáy hồ, không thể có người đi ngang qua được, nói cách khác, có người đã theo dõi tôi.

Tôi nói cho Bàn Tử suy nghĩ của mình, hỏi anh ta xem liệu có dấu vết gì chứng minh khả năng đẩy không, nhưng anh ta lẫn Muộn Du Bình đều không có phản ứng gì, tựa hồ không đồng tình.

Bàn Tử cười khỏ, vỗ vỗ tôi, to tiếng trút hết ra: “Mẹ kiếp, không thể có chuyện đó được! Nếu có người có thể đưa cậu đến đây, như vậy kẻ đó nhất định đích phải ‘người’.”

“Vì sao?” Tôi hỏi.

Anh ta cười khỏ sờ: “Cậu đứng lên được không? Tôi đưa cậu đi một vòng trong hang này, tự cậu xem đi, là biết vấn đề ở đâu thôi.”

Chương 40: Vấn đề trong hang động

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Earl Panda

Bàn Tử cứ tỏ vẻ bí hiểm, mà Muộn Du Bình ở bên cạnh thì chẳng nói năng gì.

Tôi không biết rốt cuộc Bàn Tử đang giở trò gì nữa, nhưng thái độ của Muộn Du Bình cho tôi biết, hắn cũng không hề phản đối lời nói của Bàn Tử. Nỗi ngờ vực trong tôi đã lên đến đỉnh điểm, tôi quyết định không tính toán với hai tên này nữa, đi xem xem sao đã.

Nghĩ thì nghĩ thế, có lòng nhưng không có sức, tôi được Bàn Tử dìu lấy, toàn thân run rẩy lầy bầy, phải bấu chặt lấy cổ anh ta mới không ngã dúi xuống.

Hang động này rộng khoảng ba mươi mét vuông, thực ra cũng chẳng có gì đáng xem, chiếu đuốc nhìn một vòng cũng chỉ thấy toàn là dấu vết do con người đục đẽo khai凿, còn lại chẳng có gì. Thứ duy nhất đặc biệt là dấu vết đen như mực ở trên trần, chẳng biết trong lớp đá này có hàm chứa khoáng chất gì nữa.

Tôi khom lưng lội nước đi theo anh ta, đi qua lối đi như bị dao chém nọ, vào trong hang động bên kia.

Nơi này là một hang động khác phải rộng ít nhất gấp đôi hang động tôi ở lúc đầu, bên trong chất đầy đồ đạc, toàn là những công cụ đã rỉ sét hết, những khung gỗ của các sọt đeo lưng, còn có cả đồng gạch xanh chất thành đống, xung quanh còn rải rác những đồ lặt vặt gì đó bằng đá mài mà tôi không biết.

Đáng kinh ngạc là, trong góc hang còn bày mấy cái giá cao chạm trần hang, trên giá đặt mấy tượng người sắt nằm ngang. Trần hang và vách tường đầy những hoa văn màu xanh lục sẫm, dưới ánh đèn lại càng nổi lên rõ ràng, lấp lánh như ngọc lưu ly.

Ở chính giữa hang động còn có một cái vò lộn ngược, bên trên đặt một bức tượng thần, chẳng biết là thần thánh phương nào, phía trước có đặt một lư hương đã cắm mấy nén nhang, rất đơn sơ.

“Rốt cuộc đây là chỗ mẹ nào thế?” Tôi ngạc nhiên kêu lên, nhìn thì có vẻ như là một gian phòng đá vẫn đang được khai thác, mới làm được phân nửa, hộp dụng cụ với nguyên liệu vẫn còn chất hàng đống.

“Theo suy đoán của bọn tôi, đây chắc là một hầm mỏ.” Bàn Tử nói.

“Hầm mỏ?” Tôi nhìn quanh quất. “Hầm mỏ gì?” Rồi lại nhìn các tượng người sắt trên giá, hỏi: “Chẳng lẽ là mỏ sắt?”

Bàn Tử lắc đầu: “Mẹ kiếp còn giá trị hơn cả mỏ sắt ấy! Cậu nhìn mà xem.” Anh ta chỉ về phía mấy hoa văn màu lục sẫm. “Cậu sờ mà coi đây là đá gì? Nghĩ mà xem, xung quanh đây cái gì là nhiều nhất?”

Tôi vẫn không hiểu lời anh ta cho lắm, sờ sờ mấy đường hoa văn kia, cảm giác ôn nhuận lại nhẵn bóng lạ thường, cứ như da mặt của con gái. Anh ta không nói bừa, quả thực không bình thường. Nghĩ một lúc, trong đầu hiện lên một ý tưởng. “Cái đệt! Lẽ nào đá này là... ngọc bích?”

Bàn Tử gật đầu: “Tôi không phải người trong nghề, nhưng mà tôi thấy, dù đây không phải ngọc bích thì cũng là ngọc thạch gì đó không kém cạnh. Cho nên, đây là một quặng ngọc cực kỳ lớn.”

Tôi a lên một tiếng, mới giật mình nhớ ra những hiện tượng kỳ quái mình từng nhìn thấy trong làng cổ dưới đáy hồ lúc trước.

Xem ra hang động này cũng là một phần của tòa lâu cổ kỳ quái nọ, trước giờ vẫn hoài nghi trong lòng núi có gì đó, cảm giác khả năng lớn là cổ mộ, không ngờ lại là quặng ngọc.

Đúng thực là bất ngờ, nhưng điều này âu cũng hợp lý.

Nơi này có một quặng ngọc bí mật, logic cũng gần giống với cổ mộ vậy, chỉ khác cái là giá trị của cổ mộ không thể so sánh với quặng ngọc được. Hoàng kim có giá, ngọc thạch vô giá, có được một quặng ngọc, phú khả địch quốc.

Bởi vậy, bên trên mới bố trí kín đáo như thế, cuối cùng thì mọi thứ cũng đã hợp lý cả rồi: nếu như là vì để lên khai thác một quặng ngọc, đừng nói là xây một tòa lâu, xây cả một tòa thành cũng chẳng lỗi.

Xây một tòa lâu cổ ở nơi này, thậm chí có khả năng là Vua Dao cũng có góp phần nữa, dùng đặc quyền của mình để bảo vệ quặng này. Quặng ngọc giá trị cực lớn, không một cơ quan chính quyền nào có thể bỏ qua được sự mê hoặc cỡ này.

Về phần tại sao phải giấu giếm ư? Rất đơn giản, nếu thế lực ở các địa phương khác biết được, chắc chắn sẽ đem quân đến đánh. Dem ngọc đổi ra tiền, có thể mua được bao nhiêu là nha phiến, bao nhiêu là thuốc lá chứ!

“Sự việc xảy ra ở đây, tôi thấy chỉ e đều có liên quan đến quặng ngọc này. Chỉ vì thứ này mà bày ra bao nhiêu là âm mưu quỷ dị khủng khiếp cũng không lạ lùng gì, thứ này giá trị quá lớn rồi.” Bàn Tử nói.

“Thế những vật này thì sao?” Tôi nhìn giá sắt cùng mấy chục tượng sắt ở góc hang, hỏi. “Lẽ nào những thứ này cũng là công cụ? Tại đúc công quá hà khắc, nên bọn họ sửa cuộc chim thành hình dạng đúc công, ngày ngày đánh đập cho bõ ghét à?”

Bàn Tử nửa cười nửa không, như thể không có hơi sức đâu mà đùa giỡn nữa, nói: “Tôi không rõ lắm, có điều cậu xem mấy thứ này đi, đều công cụ đúc bằng gang, bên cạnh còn có đế sắt, tôi nghĩ những tượng sắt này cũng giống như khi tụi mình đi đánh chuyên hàng lớn ấy, chỉ dùng để chuyên đồ thôi. Khai thác khoáng thạch xong, liền phong kín vào trong tượng sắt để vận chuyển, chuyển đến nơi rồi mới nấu chảy lớp sắt bên ngoài. Ngày xưa chiến tranh loạn lạc, làm vậy thứ nhất là để phòng ngừa bề vỡ ngọc nếu gặp bất trắc trên đường vận chuyển, thứ hai là trên này có khắc hoa văn chống gỉ, dùng xong có thể đập nát, rồi đem luyện thép, làm đạn dược.”

“A!” Tôi hít sâu một hơi, hóa ra là thế.

Rắn có đường rắn, chuột có đường chuột, cùng hạng người như nhau nhìn cái là biết ngay. Lúc trước tôi còn thấy buồn bực, không khỏi có chút thất vọng, còn tưởng đằng sau những tượng sắt này còn có câu chuyện gì sâu hơn nữa chứ.

Nghĩ một lúc, lại thấy có gì không đúng. Lẽ nào đội khảo cổ trực vớt những cục sắt là vì ngọc thạch bên trong đó?

Không có khả năng cho lắm. Ngọc thạch giá trị dù lớn, nhưng quốc lực thời đó, cũng không nghèo đến nỗi cần đội khảo cổ đi vớt ngọc chứ, lẽ nào thứ này còn có tác dụng gì khác?

Bàn Tử chỉ cười, vẻ mặt cũng không quá thoải mái. Men theo vách hang động đi một vòng, tôi tiếp tục nói: “Có điều, xem quy mô hầm mộ này, hình như bọn họ cũng không khai thác được gì nhiều, độ rộng của hang không lớn lắm.”

“Quy mô quặng ngọc vốn không lớn, nhưng đây không phải vấn đề máu chột.” Anh ta dìu tôi đứng thẳng một chút, “Đây không phải thứ mà ông Béo nhà cậu muốn cho cậu xem.”

Tôi quay đầu tiếp tục nhìn khắp bốn phía, nhưng chẳng gì đáng chú ý cả. Liên hỏi: “Anh muốn tôi xem cái gì cơ?”

Bàn Tử giờ được lên hỏi: “Cậu không phát hiện ra à? Ở đây không có bất kỳ lối ra nào.”

Tôi bỗng giật thót mình, một giây trước còn chưa hiểu đầu cua tai nheo gì, một giây sau đã hoàn toàn rõ ràng. Vội vàng nhìn khắp hang động, càng nhìn, mồ hôi lạnh càng tứa ra.

Quả thực, hai cái hang động này không rộng, nhưng vừa xem hết một lượt, lại không thấy bất kỳ lối ra nào có thể ra ngoài.

Cái hang nhỏ rộng ba mươi mét vuông sát vách kia quá đơn sơ, chắc chắn không có lối ra rồi. Hang này rộng hơn chút, nhưng cũng không có bất kỳ cửa hang nào khác.

Đầu óc tôi hơi loạn, lập tức xoay người, Bàn Tử đỡ tôi đi khắp một vòng hang động này một lần nữa. Lúc này tôi chỉ hoàn toàn tập trung vào việc tìm lối ra, sau khi xem xong, chỉ thấy toàn thân lạnh lẽo, không nói được gì.

Bàn Tử nói đúng, ở đây không có bất kỳ lối ra nào. Toàn bộ vách hang

động đều là đá tảng nguyên khối, ngay cả một khe hở cũng không có.

“Thế là thế nào?” Tôi nhìn anh ta. “Sao lại có thể như thế?”

Anh ta vẻ mặt khở sở, không nói gì.

Tôi vô thức nhìn lên trần hang, vách hang không có gì, vậy có thể ở trên đỉnh.

Trần hang rất thấp, vươn tay ra là sờ được. Nhìn xung quanh một vòng, cũng chẳng khác gì vách hang, không có gì cả, hoàn toàn là đá nguyên khối.

Bàn Tử thở dài, phát tay nói: “Thôi đừng nhìn nữa! Trong này từ trong ra ngoài từ trên xuống dưới, bọn tôi đều tìm khắp từng tấc đất rồi, hai cái hang động này hoàn toàn khép kín.”

Tôi không tài nào tiếp thu được sự thật này: “Sao có thể?”

Bàn Tử thở dài bảo: “Tôi không biết, nhưng đây đúng là sự thực. Hang động này, hình như...” Anh ta ngậm ngừng một chút, giọng nói có hơi do dự: “Hoàn toàn khép kín, như thể bị đào khoét từ trong ra ngoài.”

Tôi ngo ngẩn, lắc đầu nói: “Tuyệt đối không thể được. Nếu như vậy, chúng mình vào đây bằng cách nào?”

Anh ta để tôi tựa vào vách đá, nhìn Muộn Du Bình đi theo sau, lắc đầu nói: “Không biết.”

-----oOo-----

Chương 41: Không gian khép kín

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Earl Panda

Hiện tượng siphon hoạt động theo nguyên lý bình thông nhau thôi, vật lý lớp mấy học rồi ấy nhỉ? Mình không nhớ đã giải thích chưa, thôi cứ ghi

chú lại. Nào ngày càng cá vàng.

Bản raw của mình phần 6 khá loạn, nhiều khi giữa các đoạn văn không có logic liền mạch, mình không những vừa dịch lại còn kiêm biên tập nữa, khổ không sao kể hết. Cho đến chương này có một đoạn khá kỳ lạ, nên lên trang daomubiji so lại, thì y như rằng đoạn kỳ lạ đó đã được cắt bỏ. Thôi từ nay mình chẳng tin tưởng vào bản raw của mình nữa, lên trang online dịch trực tiếp vậy. Bản raw của mình cũng khá cũ rồi, down từ cách đây 4, 5 năm gì đó. Nếu ai đọc không hiểu chỗ nào, cứ comment ở dưới mình sẽ cố gắng giải thích, chứ bây giờ mình không có hơi sức đâu mà rà soát, kiểm tra và beta lại được nữa.

Từ giờ đến ít nhất là đầu tháng 10 mình bận chạy deadline, từ giờ đến lúc đó post chương sẽ chậm.

Tôi nhìn Muộn Du Bình này giờ im lặng, biểu hiện của hắn đã khác lúc trước, có chút cổ quái, tuy vẫn không động đậy cũng không nói năng gì, nhưng hình như hắn không còn chú ý đến chỗ tôi nữa.

Tôi hỏi hắn: “Thế anh nghĩ sao? Anh có ấn tượng gì với nơi này không?”

Muộn Du Bình ngồi tựa trong góc, quay đầu nhìn tôi, từ tốn nói một câu: “Tôi không có ấn tượng gì, nhưng tôi biết, sự việc mới chỉ là bắt đầu.”

Trong bầu không khí kỳ dị vô cùng này, Bàn Tử và Muộn Du Bình kể lại những gì họ đã trải qua, tôi vốn tưởng sẽ được nghe một câu chuyện phức tạp cỡ nào, thật không ngờ, câu chuyện của bọn họ lại cực kỳ đơn giản.

Sau khi tôi rời đi, hành động của bọn họ không khác những gì tôi đoán là bao, bắt đầu sử dụng những dụng cụ thô sơ do A Quý mang tới để tiến hành trục vớt. Những bộ hài cốt trên tảng đá vốn tìm được trong đồng cảnh cây khô, phỏng đoán có lẽ là do hiện tượng siphon, phần lớn hài cốt đều mắc kẹt trong các cành cây, còn đồng trang bị bị ném xuống nước lại ở nơi khác, kẹt ở khu vực hàng rào.

Lần cuối cùng xuống nước trước khi mất tích, Bàn Tử là người đầu tiên. Lúc đó anh ta đã định nổi lên rồi, nhưng lại thấy cái gì lóe lên trong

phạm vi chiếu sáng của đèn pin, hình như là kim loại gì đó.

Lặn xuống nước là để vớt đồ, đương nhiên là anh ta lập tức bị thu hút, bèn bơi tới gần, nhưng lại không thấy gì hết, chỉ có một vài tảng đá lớn.

Dưỡng khí trong mũ lặn đã không còn bao nhiêu nữa, anh ta không thể xem xét kỹ lưỡng những tảng đá này được, cứ tưởng ánh sáng lóe lên vừa nãy là kim loại hoặc thủy tinh gì đó, nên không để ý nữa, chuẩn bị bơi lên trên.

Đúng lúc này, bỗng cảm giác “có cái gì cản phải mình”, bàn tay lập tức tê rần, rồi ngay lập tức cơn tê đại lan ra khắp toàn thân. Anh ta thậm nghĩ không xong rồi, muốn xông lên trên mặt nước, nhưng đã không kịp nữa. Trong chớp mắt tiếp theo, anh ta ngất đi, đến khi tỉnh lại, đã nằm trong hang động này rồi.

Tình huống của Muộn Du Bình phức tạp hơn anh ta một chút, nhưng cũng gần tương đương. Hắn vốn là đi tìm Bàn Tử, cho nên lặn xuống rất gấp, chưa xuống nước được bao lâu, đột nhiên cảm thấy không ổn, định quay đầu lại thì đã muộn rồi, ở dưới nước, thân thủ của hắn dù tốt mấy thì cũng có giới hạn.

Nguyên văn câu hắn nói là: “Tôi cảm thấy phía sau có cái gì động đậy, định quay đầu lại thì đã muộn, đến lúc tỉnh lại thì cũng đã ở đây rồi.”

Tôi nghĩ bụng, quái lạ, sao lại có thể có chuyện này?

Loáng cái đã mất đi tri giác, sau đó tỉnh lại, liền phát hiện mình đã ở một nơi khác, nghe cứ như là chuyện người ngoài hành tinh ấy. Chẳng lẽ nơi này là bên trong đĩa bay à?

Tôi lại nhìn về phía hang đá một lần nữa, khắp bốn phía chỉ toàn đá, nếu quả thực là đĩa bay, thì cũng là đĩa bay thời kỳ đồ đá.

Tôi cảm thấy sự việc này càng ngày càng không đáng tin, mẹ kiếp! Bàn Tử với Muộn Du Bình bị cái gì đó “cản” một cái, liền mất đi tri giác, nếu như là trúng độc của sinh vật nào đó thì đã chết đuối luôn rồi. Nhưng trái lại, bọn họ lại xuất hiện ở đây, nghĩ thế nào cũng không thấy giống hiện tượng bí ẩn gì, mà giống như là có người làm thì đúng hơn, như thể có người nào đó đã đánh ngất bọn họ rồi đưa đến đây.

Nhưng mà, nếu là con người, thì biết giải thích tình cảnh hiện tại như thế nào đây? Đây là một hang động hoàn toàn khép kín, người nào có thể đưa chúng tôi đi xuyên qua núi đá mà nhét vào trong này? Lưu Khiêm à?

(*Lưu Khiêm là một ảo thuật gia nổi tiếng người Đài Loan.)

Bàn Tử nhớ lại tình huống lúc đó, vẫn còn ngỡ vực: “Tôi thật không nghĩ ra, lúc đó ở dưới nước tầm nhìn cũng khá tốt, sau khi bị châm vào tay vẫn còn tỉnh táo một lúc rồi mới ngất, lúc ấy tôi đã kịp nhìn khắp xung quanh một lượt rồi, mà chẳng thấy gì cả.”

“Hay đó là một loài sâu bọ hoặc cá gì đó tương đối nhỏ, chỉ cần dính vào lưng anh là anh không phát hiện được gì rồi. Thế vết thương trên người anh đâu?” Tôi hỏi, không thể nào vô duyên vô cớ lại bị đau buốt, nếu là bị cái gì châm vào, nhất định là có dấu vết.

“Ngay sau khi tỉnh lại tôi đã kiểm tra rồi, chẳng có dấu vết gì cả.” Bàn Tử chìa tay ra cho tôi xem chỗ anh ta bị châm, quả thực là chẳng có gì. “Tôi không nghĩ là sâu bọ gì. Cậu xem, ngay cả Tiểu Ca cũng trúng chiêu, sâu bọ nào dám cắn cậu ta chứ?”

Tôi chặc một tiếng, thật là tà môn, nghĩ mãi không hiểu! Tất cả mọi chi tiết đều không hợp lý, hoàn toàn không giống việc mà “con người” có thể làm được. Chẳng lẽ có Hà bá đang đùa giỡn bọn tôi à?

Bàn Tử tiếp tục nói, nơi duy nhất có thể ra vào ở đây là một cái khe nứt nhỏ trên đỉnh hang động bên ngoài, khe nứt này chỉ nhỏ bằng cổ tay thôi. Anh ta phát hiện ra con kỳ nhông kia ở đó. Đa phần nước rỉ xuống đây cũng là từ cái khe nứt đó. Hai người họ đã không được ăn gì suốt hai tuần rồi, chỉ dựa vào uống nước mà sống, anh ta gầy xẹp đi mất sáu ký, da dẻ nhão nhoét cả ra. Để không tiêu tốn thể lực vô ích, đa số thời gian đều ngồi yên bất động.

Ở một phía khác bên ngoài vẫn còn một số giá gỗ chất đống còn thừa lại trong lúc khai tác hang động, có thể dùng để nhóm lửa. Mỗi ngày lại nhóm một ít, cũng may dưỡng khí không thành vấn đề.

Lúc trước khi tôi đột nhiên xuất hiện, bọn họ cứ tưởng tôi phát hiện được ký hiệu trên mình con kỳ nhông mà đi tìm, đồng thời đã biết cách ra vào.

Không ngờ ngay cả tôi cũng không biết mình vào bằng cách nào, hại Bàn Tử buồn bực mãi.

Tôi hít sâu một hơi, chợt nhớ ra một việc, hỏi: “Hai người nếu đã tự dung hôn mê, sao lại bảo tôi đi theo ống siphon mà vào? Làm sao hai người biết cứ đi theo dòng nước là có thể xuống đây?”

Bàn Tử nói: “Là tiếng động. Tôi không biết vị trí nơi này ở đâu, nhưng biết chắc nó ở gần lỗ thoát của ống siphon, bởi mỗi khi đến tối, nước rỉ bên ngoài sẽ rút bớt đi theo quy luật, tiếng động vang lên rất rõ ràng, cứ như tiếng hít thở ấy. Chỉ có thể ở rất gần ống siphon mới có biên độ dao động lớn như thế. Nếu cậu phát hiện ra kỳ không, được dẫn tới gần lỗ thoát của ống siphon, rất có thể sẽ phát hiện được khe hở thông với nơi này.”

Tôi không khỏi thảm chửi mắng, hóa ra là như thế, quá là chủ nghĩa lý tưởng rồi!

Ý tưởng của Bàn Tử hoàn toàn không có căn cứ gì, sự thực chứng minh, nếu đi theo ống siphon thì chỉ có một con đường chết. Nhưng tôi chưa chết, nên cũng không muốn giận dỗi gì nữa.

Sau khi nghe xong, tôi run lên bần bật. Tuy tuyệt đối tin tưởng Bàn Tử, nhưng trong lòng bị thôi thúc mãnh liệt phải kiểm tra hàng động này một lượt nữa, phải xem xét những vách đá này tỉ mỉ hơn nữa.

Bàn Tử nhìn mà thở dài, lắc đầu bảo: “Đừng phí sức nữa. Thiên Chân, cậu nghĩ mà xem, tôi với Tiểu Ca bị nhốt ở đây suốt hai tuần con mẹ nó rồi. Hai tuần cơ đấy, tụi này có thể làm gì trong hai tuần? Lúc đầu ông Béo đây cũng chả thèm tin đâu, vẫn nghĩ có thể có đường ngầm gì đó cơ đấy, tìm mãi, tìm suốt, tìm từng tí một. Cậu biết cảm giác nhìn chằm chằm một tảng đá đến một nghìn lần nó như thế nào không? Tôi nhìn mà đến cuối cùng suýt thì phát ói ra, nhưng mà, không có vẫn là không có.”

Về mặt anh ta đau khổ vô cùng, tôi có thể tưởng tượng ra cái cảm giác này, nhưng chưa tự mình kiểm tra, trong lòng cứ thấy trống trống thế nào ấy, nên tôi bảo anh ta cứ kệ tôi.

Cố sức bám vào vách đá mà đi một vòng, lần này xem xét rất kỹ càng, nhưng Bàn Tử quả thực không sai tí nào, vách đá này đúng là một chĩnh

thể hoàn toàn, thỉnh thoảng có vài vết nứt nhỏ cũng là do tự nhiên hình thành, ngay cả lưỡi dao cũng không chen lọt vào được. Vết nứt lớn nhất chính là ở trên đỉnh hang động bên ngoài, nhưng cũng chỉ to bằng một cánh tay, nước từ bên trên cứ ào ào chảy xuống, dưới mặt đất toàn là nước đọng thành vũng, những vũng nước lớn này lại chảy xuống các vết nứt trên mặt đá dưới đất.

Vị trí hang động này ở đâu? Có phải ở gần vị trí tôi suýt chết đuối hay không? Nhìn những dấu vết đục đẽo, rất giống những dấu vết trên vách đá dưới đáy giếng, nhất định là do cùng một nhóm thợ đục ra.

Như vậy, chúng tôi đang ở tầng đá núi dưới đáy hồ. Suy cho cùng tôi cũng không học thăm dò địa chất thực sự, mà chỉ có một chút kiến thức thông thường về cơ học mà thôi. Những thứ khác tôi chẳng biết gì mấy.

Gõ gõ vách đá, tiếng gõ vang lên rất trầm đục, có vẻ như không có khả năng là đường ngầm. Hơn nữa, có Muộn Du Bình ở đây, nếu quả thực có đường ngầm, hẳn đã phát hiện ra từ lâu rồi.

Rồi lại liếc nhìn đồng hồ chông chắt ở một bên. Vừa nãy nhìn thoáng qua có thấy mấy thứ trông như là đá mài, đến gần nhìn kỹ, thì có vẻ như là bếp lò bằng gang, bên trong còn có cặn sắt. Bên cạnh là rất nhiều giá để dụng cụ, vẫn rất vững chắc.

Ngoài ra còn có những bức tượng thần bằng đất sét chỉ nhỏ cỡ chai bia, là Quan Công, còn cả Bồ Tát, và một số nhân vật chưa từng thấy bao giờ, có lẽ là thần linh của dân tộc thiểu số.

Tôi thử cử động bàn tay, nhưng không biết là do cơ thể tôi vẫn mệt mỏi hay là do tôi quá nặng, mà chẳng cử động được tí gì. Bàn Tử nói anh ta đã thử di chuyển chúng rồi, bên dưới không có đường ngầm nào.

Quay về chỗ Bàn Tử, cuối cùng xác định anh ta nói không sai, lúc trước tuy cũng tin anh ta, nhưng lần này là xác định hẳn rồi. Trong lòng dâng lên một chút lo âu, đây là phản ứng của con người với không gian khép kín.

Chương 42: Giả thiết

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Earl Panda

Xin chào, mình lại trôi lên đây (' ▽ ') / Nhưng việc mình vẫn chưa xong, deadline vẫn lầy, tình trạng tinh thần không tốt và còn đang giả nợ môn cuối cùng mà trước lười quá chưa đi học (↑ _ ↑)

Nhưng hết tháng này chắc xong thôi, có lẽ lúc đó sẽ nhiều thời gian rồi hơn. Chương này trộm dịch trong giờ a hi hi (≧▽≧)

Tôi cười lặn ra để một bên, muốn mau chóng hồi phục lại thể lực. Rồi tôi hỏi Bàn Tử, hai người ở đây lâu như thế, có phán đoán gì chưa?

Anh ta lắc đầu: “Tôi thấy phán đoán đáng tin cậy nhất, đó chính là cả đám tội mình đều đã chết sạch, linh hồn bèn đi xuyên qua đá núi mà vào trong hang động này.”

Tôi cười khỏ. Lời này tôi hiểu rõ ý, cũng không phải thực sự cho rằng chúng tôi đã chết sạch cả, ý anh ta là, các phán đoán khác còn chẳng đáng tin bằng thứ mê tín dị đoan này. Đây là một sự việc không có tiền căn hậu quả. Muốn phán đoán, phải có đầu mối. Nhưng bây giờ không có bất kỳ đầu mối nào, tất cả chỉ có thể là giả thiết.

Bàn Tử nói: “Nếu như có gì đó quấy phá, thì mục đích của nó cũng không phải là giết tội mình. Cho nên, bất kể sau này có chuyện gì xảy ra, chúng mình cũng không đến mức toi mạng đâu! Nếu muốn giết, hà tất phải đổi sang chỗ này làm chi?”

Tôi cười khỏ, không toi mạng, thì sẽ là gì? Chẳng lẽ ở đây sẽ tự dung xuất hiện một gã đàn ông cao to vạm vỡ đè ngửa cả đám ra cưỡng bức à? Tôi lắc đầu bảo: “Chưa chắc, hiện giờ còn sống sờ sờ ra đây cũng chưa chắc đã là chuyện tốt. Tôm ngâm rượu không phải cũng là tôm sống đấy ư?”

(*Tôm ngâm rượu hay 醉虾 là đặc sản Thượng Hải với Ninh Ba, điểm

đặc biệt là món ăn này là không sơ chế hay nấu chín tôm, mà trực tiếp bỏ tôm sống vào ngâm trong rượu Thiệu Hưng cho đến khi tôm không giãy giụa gì nữa, sau đó ăn sống kèm với nước chấm pha chế từ rượu, dấm, ớt, tỏi và các gia vị khác.)

Bàn Tử lạnh cả người, đúng là nghĩ mà thấy phát sợ, lại có chút buồn bực, mắng: “Ông đây ghét nhất là những thứ quái quái gở gở chả hiểu đầu cua tai nheo gì như này! Cậu xem có phải ba đứa tội mình bát tụt xung khắc gì không mà cứ suốt ngày đâm đầu vào những thứ quý quái không vậy! Mẹ kiếp đúng là ma chướng mà! Cả A Quý cũng thật là, chẳng biết cái cóc khô gì cả, chứ không đã nhắc trước tội mình một tí, tội mình còn đề phòng được chút.”

Tôi hơi cau mày, Bàn Tử nói cũng đúng, sở dĩ chuyện này không có chút manh mối nào, thậm chí còn chẳng biết dựa vào đâu mà phán đoán, cũng bởi vì lẽ vậy, bây giờ tự dung rơi vào cảnh ngộ như này, chắc chắn là có điểm mấu chốt quan trọng nào đó mà chúng tôi đã bỏ qua mất.

Bắt đầu tra lại sự việc từ khi ở trong thôn làng, sau đó dần dần phát triển từng chút một, tất cả tin tức đã có đều từ phía trên đưa xuống, bây giờ đã biết các cục sắt đều từ các tượng sắt này mà ra, đã biết Văn Cẩm từng đến hồ nước này, cũng đã xác định rõ đội khảo cổ từng bị đánh tráo, cũng đã biết một số bí mật trong ngôi làng cổ dưới đáy hồ, tuy những đầu mối trong đó vẫn chưa hoàn toàn liên kết với nhau (ví dụ như những tượng sắt này rốt cục là để làm gì chả hạn), nhưng vẫn phải tiếp tục tra xét, chỉ cần cứ tiếp tục điều tra, tôi tin là mọi thứ sẽ liền mạch logic.

Thế nhưng, tình cảnh hiện nay, lại chẳng có liên quan gì đến những thông tin đã biết, chứng tỏ, trong số vô vàn những đầu mối chúng tôi đã tra ra ở trong làng, một mảnh ghép nào đó đã bị khuyết thiếu mất.

Là để sót mất ở đâu nhỉ?

Lúc này tôi hỏi xem Bàn Tử có phán đoán gì, mới phát hiện ra tình huống đang diễn ra hiện nay vốn không cách nào dự đoán trước được, không có bất kỳ một yếu tố nào có thể cảnh báo trước. Nghĩ vậy, tôi nói với hai người kia: “Chúng ta thử liệt kê lại một lượt tất cả những gì mình đã biết ra, nơi này chắc chắn là có liên quan gì đó đến toàn bộ sự việc, mình liệt kê hết lại từ đầu đến cuối, không chừng có thể tìm được gợi ý nào đó.”

Bàn Tử thổi thổi, rồi trở xuống mặt đất. Trên đó có mấy dấu chữ anh ta dùng đá khắc xuống: “Lúc trước tôi có thử làm rồi, thực sự vẫn không nghĩ ra. Cậu cứ thử làm lại đi cũng được, cậu đọc sách nhiều, chắc chắn là giỏi hơn tôi, chứ tôi càng nghĩ đầu lại càng đau.”

Tôi nhìn những chữ kia, quả đúng là phương pháp liệt kê quen thuộc của anh ta, vạch ra tất cả các khả năng có thể xảy ra cùng với tất cả các đầu mối, sau đó tìm mối liên hệ giữa chúng.

Tôi nói: “Lần này không giống những lần trước, tất cả các tin tức lẫn manh mối đều chỉ là mảnh vụn, anh viết như thế, chỉ càng viết càng loạn. Bây giờ tôi sắp xếp lại một chút, sau đó chúng ta bắt đầu từ đầu, xem có thể sắp xếp lại cho hoàn chỉnh như trò chơi xếp hình hay không.”

Tôi lượm một tảng đá, vạch mấy từ khóa then chốt trên mặt đất. Từ khi bắt đầu vào thôn làng, những đồ vật lần lượt được phát hiện, kế tiếp là toàn bộ những sự việc nối tiếp sau đó.

Cục sắt – mảnh vỡ của tượng sắt – ngôi làng cổ dưới đáy hồ – không biết có tác dụng gì – ở đâu cũng có – có vẻ nguy hiểm – có mùi kỳ quái.

Ảnh chụp – thiêu hủy.

Lời kể của Bàn Mã – đội khảo cổ bị đánh tráo – tìm được thi thể – vớt cục sắt – mục đích?

Ngôi làng cổ dưới nước – tòa lâu cổ kiểu Hán – đường hầm ngầm – tượng sắt số lượng lớn – mỏ ngọc?

Hầm mỏ khép kín – tượng sắt – vết đục đẽo tương tự.

A, B – đau nhói – hôn mê.

C – ngạt thở – hôn mê.

Viết xong, nhóm riêng ra những thông tin đã xác định, bảng biểu liền trở thành:

Không biết có tác dụng gì – ở đâu cũng có – có vẻ nguy hiểm – có mùi

kỳ quái – mục đích?

Tượng sắt số lượng lớn – mỏ ngọc?

Hầm mỏ khép kín – tượng sắt – vết đục đẽo tương tự.

A, B – đau nhói – hôn mê.

C – ngạt thở – hôn mê.

Cứ thế, chúng tôi đã gom toàn bộ những yếu tố đã xác định và những yếu tố không thể xác định nhóm riêng ra thành hai nhóm.

Sau đó, chúng tôi bắt đầu nối một vài yếu tố vào nhau, tôi nói: “Đầu tiên, chúng ta có thể khẳng định, chủ nhân của tòa lâu cổ kiểu Hán này họ Trương, tạm thời gọi người này là Trương gia lâu chủ.” Tôi liếc Muộn Du Bình một cái, “Người này có quân công, hơn nữa còn là một bậc thầy về cổ học, có thể là quân phiệt địa phương, hoặc có thể có thân phận khác, chuyện này không quá liên quan tới vấn đề của chúng ta.”

“Vào một ngày nào đó năm nào đó, nhân vật Trương gia lâu chủ này, bởi một nguyên nhân nào đó – nguyên nhân này chúng ta cũng không cần biết – phát hiện ra một mỏ ngọc bên dưới ngôi làng này. Bị tiền tài lợi ích khổng lồ mê hoặc, ông ta cùng với Vua Dao ở đây hợp tác cùng khai thác, xây dựng một tòa lâu kiểu Hán vững chãi kiên cố trong làng người Dao, cho bọn thuộc hạ sử dụng. Tòa lâu kiên cố như thế, chứng tỏ bọn họ đã khai thác nơi này một thời gian rất dài rồi, thậm chí có thể chuẩn bị cho mấy đời sau khai thác tiếp.”

“Hang động nơi chúng ta bị kẹt bây giờ, xem vết tích đục đẽo thì có lẽ chính là hầm mỏ mà bọn họ đào lúc đó, chí ít thì cũng là một trong số đó.”

Nói xong, tôi nhìn Bàn Tử, hỏi anh ta có muốn bổ sung thêm gì không? Anh ta lắc đầu, tôi lại nói: “Được, cho đến đây thì mọi việc vẫn rất bình thường, cũng hợp logic, nhưng lại mâu thuẫn với tình cảnh của chúng ta hiện giờ. Rõ ràng hầm mỏ này hoàn toàn khép kín, tôi phải nói như thế, bởi từ lúc mọi việc vẫn bình thường cho đến tình cảnh của ta hiện giờ, ở đoạn giữa đó, chắc chắn đã xảy ra một sự việc gì khiến hầm mỏ này xảy ra một sự biến đổi không thể nào giải thích được.”

Bàn Tử gật đầu bảo: “Mẹ, đừng có nói kiểu học thức thế, đơn giản là cái hang động này có vấn đề thôi.”

Ban đầu đây chỉ là giả thiết, cũng tương đối chính xác, tôi bèn gạch đầu dòng mới rồi viết xuống, sau đó viết một dấu chấm hỏi bên cạnh. “Ở đây đã xảy ra chuyện gì? Chắc chắn không thể đột nhiên bị kín được, bởi nếu thế, nhất định sẽ có người bị nhốt đến chết.”

“Không hẳn thế, cậu nghĩ xem, ngay cả chúng ta vào đây như thế nào cũng không giải thích nổi, không chừng bọn họ sau này tìm được cách ra ngoài.” Bàn Tử nói.

Tôi lắc đầu. Thợ mỏ trong những năm đó có trình độ văn hóa cỡ nào chứ? Biện pháp mà bọn họ nghĩ ra, làm gì có chuyện tôi không nghĩ ra được? Hơn nữa, cho dù có nghĩ ra, thì cũng không thể quá nhanh, như vậy, với những dụng cụ và thể lực mà họ có, chắc chắn họ phải đục đẽo các kiểu để tìm cách thoát thân, tất yếu phải để lại vô số dấu vết và đá vụn trên mặt đất.

Nhưng mà, dù sao tôi cũng không ở hiện trường lúc đó, không thể khẳng định chắn chắn một suy luận được, tôi cũng không phản bác Bàn Tử. Chúng tôi cần môi, bắt đầu suy nghĩ đủ các loại giả thiết.

Còn chưa suy nghĩ được bao lâu, Muộn Du Bình bất chợt lên tiếng, thản nhiên nói: “Tượng thần trong hầm mỏ, là thần Lôi Vương của dân tộc Dao, là hung thần, bình thường không thờ cúng công khai, trừ phi có chuyện gì quá đáng sợ xảy ra.”

Chúng tôi đều sững sốt, Bàn Tử nói: “Cái đệt! Sao cậu hiểu được cái thứ của nợ này vậy?”

Muộn Du Bình không đáp, mà tiếp tục nói: “Trong đây có đặt thứ này, chứng tỏ sự việc không phải đột nhiên mà xảy ra, hơn nữa, sau khi xảy ra, lại còn có thể đem bức tượng từ ngoài vào trong này để thờ cúng, chứng tỏ sự việc này tuy rất đáng sợ, nhưng không đến mức dọa bọn họ chạy hết.”

Tôi ngẫm nghĩ, thấy cũng có lý: “Đặt tượng thần ở đây, chứng tỏ bọn họ vẫn muốn tiếp tục đào khoét xuống dưới, cho nên mới dùng tượng thần

để trấn áp thứ gì đó. Sự việc tuy đáng sợ, nhưng chỉ là nỗi sợ hãi trong lòng, chứ không đe dọa đến tính mạng. Bây giờ chúng ta ngẫm lại, tự đặt mình trong hoàn cảnh đó, nếu chúng mình là thợ mỏ, thì trong tình huống này, tụi mình phải làm gì?”

Bàn Tử lạnh cả người: “Sao câu này nghe cứ quen tai? Lẽ nào, bọn họ đào được cái gì xui xẻo ở chỗ này?”

Tôi cũng gật đầu, đồng thời trong đầu suy nghĩ đến đủ thứ. Hồi xưa ở dưới quê hay nghe đủ loại đồn đại, có nhà máy nào đó khởi công, kết quả vừa đào một cái đã đào trúng xương người chết bị loạn táng, thế là bèn bày tượng Quan Công để trấn.”

“Chỗ này là tầng đá, ở cái chỗ chớ má này thì đào được cái gì?” Bàn Tử nói, “Chả lẽ là hóa thành khủng long bạo chúa?” Nói xong anh ta thở dài sườn sượt, cảm thấy giả thuyết của mình rất có khả năng, “Cậu nghĩ mà xem, bọn họ cứ đào đào đào, đột nhiên đào ra quái vật thời tiền sử, chắc chắn là sợ chết khiếp, tưởng đào được xương của yêu quái.”

Tôi vỗ vỗ anh ta: “Đồng chí, lúc nào rảnh rồi nhớ đọc nhiều sách vào một chút, niên đại của hóa thạch khủng long kém niên đại của ngọc đến vài trăm triệu năm, ở đây mà đào ra hóa thạch khủng long, cũng chả khác gì đào ra một lỗ KFC đâu.”

“Vậy cậu nói là cái gì?” Bàn Tử không phục, nói.

Bọn tôi suy nghĩ mãi, cuối cùng vẫn đều lắc đầu, kỳ thực chẳng còn có gì mà nghĩ nữa cả, trong tầng đá cứng này thì còn có cái gì có thể khiến người thời đó cho là điềm gở đây? Tôi thật sự nghĩ mãi không ra. Thứ hợp lý nhất ở đây chỉ có thể là đá, chẳng lẽ lại là một tảng đá mà bọn họ cho là điềm gở? Nếu giả thiết này mà còn bảo không hợp lý, thì cái gì cũng có khả năng cả.

Bàn Tử đến trước bức tượng, hỏi Muộn Du Bình: “Tiểu Ca, cái ông thần này hung đến mức độ nào? Có giống thần Chung Quỳ của mình không, chuyên đi bắt quỷ ấy?”

Muộn Du Bình lắc đầu: “Lôi Vương, chuyên khắc chế Tà thần.”

Thần thoại của người dân tộc Dao Mèo khác với thần thoại của người

Hán, trong đó nhiều thần tà ác cũng được coi là thần, ngang vai ngang vế với những vị thần chánh nghĩa, những vị thần bình thường không thể làm gì được.

Bàn Tử chặc một tiếng: “Nói cách khác, Chung Quỷ chỉ là công an, còn Lôi Vương này là bí thư chi bộ.” Sau đó anh ta rút ra hai thanh củi nhỏ trong đồng lửa, cắm vào lư hương, lạy mấy lạy. “Bí thư Lôi, thật ngại quá, tội chúng em lúc trước có mắt như mù, không nhận ra là anh. Ít của này tuy chẳng ra cái gì, nhưng cũng có chút hình thức, coi như là hóa đơn tạm, bao giờ tội em ra được ngoài nhất định sẽ bù đắp thêm hương đèn. Tội em biết anh làm bí thư chi bộ, nhiều thứ không tiện nhận, cho nên anh cứ cho tội em số điện thoại của quý phu nhân, chúng em sẽ liên hệ với phu nhân...”

Tôi nghĩ thầm, cái tên này chẳng đáng tin cậy gì cả, nói: “Anh cũng đâu phải người Dao, người ta phù hộ anh thế nào được? Đừng lãng phí củi nữa, huông hồ chỉ có cấp trên xuất hóa đơn tạm cho cấp dưới, làm gì có chuyện ngược lại?”

Bàn Tử bảo: “Chú thì biết cái gì! Cậu ở Hàng Châu nộp thuế, đi Bắc Kinh không phải nộp thuế à? Đây tôi không gọi là hóa đơn tạm, mà là quyền chọn tài chính. Tội mình đây là đang chào hỏi trước, kéo sau lại hỏi hận.”

Nói đoạn anh ta quay lại, sợ mấy thanh củi đầu nặng góc nhẹ sẽ làm đổ cả bát hương mất, anh ta bèn rút ra để xoay ngược thanh củi, làm hương tro rơi đổ hết cả ra.

Bàn Tử lập tức đỡ lấy, tôi cười bảo: “Đấy anh xem, người ta thanh chánh liêm minh, không nhận.”

Bàn Tử lại chặc một tiếng, chẻ đôi thanh củi nhỏ đi một nửa, rồi cắm lại, sau đó dùng chân san phẳng đồng tro hương đã rơi xuống đất, chà vài cái. Hương tro quét lên mặt đất, tôi bỗng nhìn thấy, trên mặt đá dưới chân Bàn Tử xuất hiện một vài đường nét kỳ quái.

-----oOo-----

Chương 43: Đào lên được thứ gì?

Edit: Earl Panda

Mình vẫn chưa được giải thoát arrgggggg =__=

Tôi lấy làm lạ, lập tức mò lại gần, gạt chân Bàn Tử ra để nhìn cho kỹ. Quả nhiên, có một phần tro hương rơi xuống những đường kẽ hở nhỏ xíu trên mặt đá, tạo thành một số đường cong rõ nét. Hơn nữa, những đường nét này rất mượt, không phải kẽ nứt tự nhiên của đá tảng.

Tôi thường xuyên làm bản rập, biết đây cũng là một loại tương tự với bản rập vậy. Phương pháp dùng bột phấn mịn để làm nổi rõ những dấu vết trên mặt đất, cũng giống phương pháp dùng bút chì tô lên giấy để nhìn thấy vết hằn của trang trước thường thấy trong phim gián điệp vậy. Tức là hiển nhiên trước đây từng có người khắc cái gì đó trên bề mặt đá trước bàn thờ này.

Tôi phân khởi hẳn lên, lập tức cầm lư hương đổ hết tro bụi xuống đất, rồi dùng hai tay bôi gạt ra khắp mặt đất. Chả mấy chốc. trên mặt đất và cả vách đá bắt đầu xuất hiện vô số đường nét nhỏ xíu.

“Đây là...” Bàn Tử cũng nhận ra điều khác thường.

“Đây chắc là do công nhân đào hang khắc xuống.” Tôi nói.

“Nhìn xem, chưa chi bí thư Lôi đã hiển linh rồi kìa!” Bàn Tử reo lên, “Hiệu suất còn nhanh hơn chúng ta nữa!”

“Đừng vội mừng sớm như vậy.” Tôi bảo, dàn đều tro hương ra khắp mặt đất.

Bàn Tử cũng ngồi xổm xuống hỗ trợ, Muộn Du Bình cũng xông đến giúp một tay, chúng tôi dàn đều tro hương ra cả một khoảng rất lớn. Chả mấy chốc, một hàng chữ xiên xiên xẹo xẹo dần dần hiện lên trước mặt chúng tôi.

Hàng chữ này mỗi chữ đều to cỡ cái bàn cờ vua, toàn bộ là dạng phồn thể, nét chữ cực ngoáy, lại có một số nét mờ mờ không rõ, nhưng số lượng rất nhiều, phải đến ba mươi bốn mươi chữ, to to nhỏ nhỏ đầy mặt đất.

Nhìn nét chữ thì có lẽ là cùng một người khắc.

Đều là chữ Hán, nhưng có một số chữ tôi chưa từng thấy bao giờ, chắc là phát âm của tiếng địa phương.

Bàn Tử ngò vực hỏi: “Chẳng lẽ các công nhân hồi xưa cũng giống tụi mình bây giờ, cũng viết chữ dưới đất để thảo luận vấn đề à?”

Tôi lắc đầu nói không phải, hàng chữ này rất liền mạch, chứng tỏ người khắc đã viết cả một đoạn văn hẵn hoi, có điều vết khắc rất nông, có lẽ cũng giống chúng tôi, dùng cục đá viết viết vẽ vẽ qua quýt lên vách đá thô, không cần dùng đến đồ nghề chạm khắc.

Là một người như thế nào, có mục đích gì, lại viết xuống hàng chữ này trước bức tượng thần nhỉ? Không nghĩ ra nổi, nhưng mấu chốt vấn đề có lẽ nằm ở hàng chữ này.

Tôi thử đọc, chữ viết theo hàng dọc, nhìn sơ chẳng hiểu gì, tôi phải đọc kỹ từng chữ từng chữ một rồi dùng một cục đá viết lại sang bên cạnh.

Là một đoạn văn rất đơn giản.

Ngày mùng bảy tháng mười một.

Tường đông, bên trái bảy thước, có mười sáu.

Tường tây, bên trái ba thước, có bảy.

Tường bắc, bên trái năm thước, có mười.

Tường nam, bên trái sáu thước, có bốn.

Đếm kỹ, nội trong ba ngày đào ra rồi làm lại.

“Đây là... ghi chép số liệu để khai thác quặng?” Tôi ngò vục nói.

Xem ngữ cảm toàn bộ đoạn văn, hình như là một lời nhắn, một lời nhắc nhở của một ông quản đốc cho những người khác trước khi rời đi. Hơn nữa còn có một lời dặn dò: Đếm kỹ. Nghe giống lời của cấp trên dành cho cấp dưới.

“Đông tây nam bắc?” Bàn Tử nhìn quanh một lượt, “Đây là ghi chép phân bố của mỏ ngọc à?”

Tôi lắc đầu, phương hướng của mỏ ngọc hoàn toàn là do tự nhiên hình thành, không có bất cứ quy luật gì cả, chỉ dựa vào một mặt cắt rồi định ra bên trái mấy thước gì đó hoàn toàn không có tác dụng gì sất. “Có mười sáu”, “có bảy”, “có mười”, “có bốn”, nghe giống như một loại ký hiệu đo lường gì đó, như thể đang đem cái gì đó trên tường.

Lại nhìn mặt tường phía đông, trên tường chẳng có gì cả, chỉ có bề mặt sần sùi tự nhiên của mỏ ngọc xen lẫn đá núi, đường nét các vết sậm màu của ngọc rất phức tạp, cứ như những mạch máu của đá núi vậy, căn bản không thể dùng những con số nhỏ bé như “mười sáu” để thể hiện. Hơn nữa còn có một câu cuối cùng: nội trong ba ngày đào ra rồi làm lại, hình như ý nói “mười sáu”, “bảy” là vật gì đó cản trở đến quá trình khai thác mỏ.

Là cái gì nhỉ? Chẳng lẽ lại là yêu tinh đá Pech(*) cứng chắc không gì sánh được? Nhưng mà Pech cứng muốn chết, lại nặng đến hàng trăm tấn, làm sao có thể đào ra trong vòng ba ngày được?

(*) Một loại yêu tinh(?) trong thần thoại Scotland, ngoại hình rất giống Gnome nhưng cực kỳ khỏe và là những thợ mỏ, thợ điêu khắc đá tuyệt vời. Có mặt trong game Dungeons and Dragons.

Cả ba chúng tôi cùng đứng lên, đi sang đầu bên trái của vách hang phía đông, dùng ngón tay ước lượng cự ly sáu thước để xem có gì không.

Cách sáu thước, vẫn là bề mặt đá cùng vô số dấu vết ngọc thạch màu lục sẫm, ngoài ra chẳng có gì cả.

Tôi với Bàn Tử nhìn nhau, kỳ thực, tất cả các vách đá ở đây bọn tôi đã kiểm tra kỹ lắm rồi, nhìn thêm nữa cũng chẳng được gì.

“Cái thứ gì đó người kia vết, phải chăng đã bị đào ra rồi?”

Cũng có khả năng này, nhưng suy nghĩ kỹ một chút, trong đầu tôi lại nảy lên một suy nghĩ rất kỳ quái.

Tôi quay trở lại trước bàn thờ, gom hết tro hương dưới đất lại, bỏ vào lu hương. Sau đó cầm lu hương đến trước vách đá kia, bôi tro đầy lên đó.

Vốn trên vách đá chẳng có gì cả, nhưng sau khi tôi quét vài lượt tro hương lên đó, quả nhiên, trên bề mặt đá dần dần xuất hiện vài đường cong, hình như là đường viền của cái gì đó.

“A?” Bàn Tử kinh ngạc kêu lên, “Sao cậu biết?”

“Lời nhắn này quá mơ hồ, là kiểu lời tổng kết cuối cùng ấy, cho nên chắc chắn trên vách đá cũng còn những lời nhắn khác nữa.” Tôi nói, tiếp tục bôi tro lên tường.

Chẳng mấy chốc, vô số đường nét bất quy tắc xuất hiện trên vách đá. Tôi tháo đèn pin cường lực xuống, bật lên. Đường nét rất rõ ràng, giống như nét vẽ phác thảo vậy, trước dùng những đường thẳng ngắn để phác họa sơ lại hình dáng vật thể.

Nhưng mà, chúng tôi chẳng nhìn ra được cái gì liên quan giữa các đường nét này với những đường mạch ngọc trên vách đá cả. Cứ như thể là những nét vẽ phác thảo, dùng để tham khảo khi muốn cắt xẻ vật gì vậy.

Cho dù như vậy, tôi vẫn cảm thấy toàn thân mình run lên bần bật, rất nhiều mảnh ghép nhỏ bắt đầu dần dần ghép lại thành các tổ hợp trong đầu tôi, tôi biết, bên trong vách đá này chắc chắn có cái gì đó, bằng không người ta đã không khắc những đường vẽ này ở đây. Bọn họ muốn đào thứ đó ra, nên mới đánh dấu như thế.

Vì sao lại không nhìn thấy gì nhỉ? Chẳng lẽ vẫn sai phương pháp rồi?

Nghĩ đoạn, tôi hỏi: “Hai người có ai biết, trong quá trình khai thác mỏ ngọc thì có bước nào đặc biệt không?”

Bàn Tử lắc đầu bảo: “Không phải cứ dùng thuốc nổ là xong à?”

Muộn Du Bình lại nói: “Trước tiên dùng lửa đốt, sau hắt nước lạnh lên, đá tảng tự nhiên sẽ nứt ra.”

“Hắt nước lên? Đi! Đi múc nước!” Tôi lập tức kêu lên, cũng không biết mình rốt cuộc đang muốn chứng minh cái gì nữa, nhưng tôi có linh cảm rất mạnh, là mình đã đụng đến điểm mấu chốt rồi!

Tôi vọt vào trong hang động bên kia, thắt nút ống quần bộ đồ lặn của tôi, múc nước, rồi quay trở lại, cùng Bàn Tử hắt nước lên vách đá.

Cứ như vậy, hắt được khoảng chục lần, màu sắc vách đá do bị ngâm nước mà bắt đầu đổi màu sẫm dần.

Lui ra sau vài bước để nhìn, do đã hắt nước lên, các đường mạch ngọc trở nên mờ đi không thấy rõ nữa, những phần đá khác cũng trở nên trơn trượt, bóng loáng. Hóa ra đá này cũng là ngọc thạch, chẳng qua hàm lượng khác biệt một chút, so với những dấu vân phi thúy màu lục kia thì chúng chẳng khác gì đá núi bình thường.

Cùng lúc đó, chúng tôi nhìn thấy, trong vách đá kia dường như có cái bóng ẩn hiện.

Là bóng người.

-----oOo-----

Chương 44: Người trong đá

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trong chớp mắt vừa thấy còn tưởng đó là bóng của mình, giật thót một cái, lại phát hiện bóng đen kia không hề di động theo mình.

Ba người chúng tôi như tiến vào trong khe nứt, nhìn bóng người giữa ngọc mạch kia, đứng cũng không thẳng được.

“Đó là cái quỷ gì vậy? Tôi nhẹ giọng hỏi.

“Có trời biết!” Bàn Tử cũng dùng giọng điệu đó đáp lại, ngừng một lát, “hình như... Hình như là người?”

“Sao có thể là người được? Nếu là người, hẳn sao có thể chui vào trong vách đá này chứ?” tôi vặn lại.

Bàn Tử nhìn tôi một cái, run rẩy hỏi:” cậu từng nghe người ta kể lại truyền thuyết cá trong đá chưa?”

Anh ta vừa nói xong, toàn thân tôi bất giác nổi gai ốc.

Thạch trung ngư (cá trong đá) là một truyền thuyết ma quái có từ thời ngày xưa, kể về có một tảng đá nguyên vẹn sau khi bị người ta phá ra, phát hiện bên trong rỗng, chẳng những có nước, mà trong nước lại còn có một con cá vẫn còn sống nữa.

Không ai biết con cá này làm sao đi vào trong tảng đá đó được, cũng không ai biết sao nó có thể sống sót, trong tảng đá nào có thức ăn.

Hiện tượng đó được xem như là do thần linh tạo ra, trong đá có cá, nếu không phải từ bên ngoài bơi vào, thì chính là do bản thân tảng đá sinh ra. Tương truyền là ai ăn được con cá đó có thể trường sinh bất lão, nhưng cũng có người nói ăn nó lập tức sẽ mất mạng.

Truyền thuyết trong đá có cá được lưu truyền rộng rãi, nơi nào cũng có, dường như không phải là chuyện hư cấu, Bàn Tử giờ đột nhiên nhắc tới nó, tôi hiểu anh ta muốn ám chỉ điều gì. Nhưng cũng biết là thực sự thì không thể dùng cách đó để lý giải chuyện này.

“Không thể nào đâu.” tôi nói.

“Nếu trong đá có thể có cá thì tại sao không thể có người chứ?”

Tôi hít một ngụm khí lạnh, nhìn cái bóng người trong vách đá kia, vẫn lắc đầu, “không thể nào, đây nhất định chỉ là bóng đen giống hình người thôi.”

“Có đúng hay không, tiếp tục hắt nước là biết. Những chữ viết trên mặt đất kia, nói thứ này không chỉ có một.” Bàn Tử nói.

Chúng tôi lập tức tiến hành tiếp, rất nhanh sau đó đem vách đá bốn phía té đầy nước.

Trên những vách tường bị thấm nước, tôi kinh người phát hiện ra trong đá chung quanh đây có rất nhiều bóng người ẩn hiện, với đủ mọi động tác khác nhau.

Trong vách đá, nhìn như chỗ nào cũng có người.

Đếm qua một lượt thấy số lượng cũng gần giống như được ghi lại trên mặt đất.

“Thực sự đây là quỷ!” Bàn Tử lại ngồi xuống, “thảo nào phải để Lôi bí thư ra tay, con mẹ nó chứ, chuyện quái gì đây?”

“Chẳng lẽ là thai Côn Luân?” tôi nhớ tới trước đây từng nghe qua hoàn cảnh này, chẳng lẽ đây là một bảo huyết (có long mạch chạy qua), cảm thạch ở đây có khả năng hóa thành người?

Bàn Tử lắc đầu:” thai Côn Luân rốt cuộc cũng chỉ là truyền thuyết, hơn nữa nghe nói phải là núi vô cùng lớn, nhìn bóng dáng quỷ dị thế này, tôi thấy chẳng phải cái gì hay ho, hơn nữa ...” anh ta nhìn về phía giá sắt bên kia, ” tôi vừa rồi chắc đã đoán nhầm, cậu xem động tác của những cái bóng kia, có phải rất giống những tượng sắt này không?”

Tôi kinh ngạc không thốt lên lời, tiếp theo Bàn Tử tái mặt nói:” tôi biết chuyện này thực kinh khủng, có điều tôi thấy những công cụ nơi này đều là đồ đúc, bỗng nhiên lại nghĩ tới khả năng đó.”

Tôi nhìn những bóng người kia, “ý anh là, những tượng sắt kia không phải phương tiện chuyên chở mà dùng để niêm phong những bóng đen này khi họ đào ra ư?”

“Chỉ sợ là không đơn giản như vậy.” Bàn Tử cải chính, “những tượng sắt này chắc đã qua xử lý, có thể là trên mặt đá người ta khoan một cái lỗ rồi từ bên ngoài đổ sắt nóng vào trong, khiến cho người bên trong đông lại thành một khối rồi đập đá mang ra.”

Tôi nghĩ trong tầng hầm ở nhà cổ có vô số những tượng sắt này, cả người nhất loạt nổi da gà, nếu như thế thật thì nơi này chẳng biết phải đào ra

được bao nhiêu thứ như vậy? Bật cười nói:” đây chỉ là suy đoán của chúng ta mà thôi.”

Bàn Tử sắc mặt vẫn tái nhợt, rõ ràng cũng cảm thấy suy nghĩ của mình thực kinh khủng, lại nói:” kỳ thật có một cách là đập tảng đá này ra, xem hình dáng bên trong kia thực ra là cái gì.” nói rồi chỉ chỉ về một cái chùy đá.

Tôi vuốt bề mặt đá, vô cùng dày, không phải dễ mà có thể đánh nứt nó được. Chợt nhớ tới trước kia có cái truyền thuyết trấn yêu, cổ nhân chẳng phải thường nói là, ông trời trấn yêu thường đem yêu quái yểm vào dưới chân núi sao?

Chết cmnr! Chẳng lẽ những cái bóng đen này chính là yêu quái?

Nếu như vậy, bọn họ mà thả chúng nó ra, chắc chắn chỉ còn đường chết?

Tôi vô cùng tò mò, nhưng cũng rất sợ hãi, đồng thời lắc đầu:” trước kia công nhân dùng cách vô cùng hao tổn công sức để xử lý, rõ ràng là những bóng người này khiến cho người ta thấy sợ hãi và coi như là điềm xấu, thậm chí vô cùng nguy hiểm, nhưng nó vẫn tuyệt đối bất động.”

Bàn Tử nghe tôi nói vậy, quay đầu nhìn Muộn Du Bình, tính trung cầu dân ý.

Muộn Du Bình vẫn dán mắt nhìn chằm chằm những bóng đen kia, không trả lời anh ta, sau mới nhìn chúng tôi nói:” chúng ta và những bóng đen kia, ... Thực ra là giống nhau.”

-----oOo-----

Chương 45: Tảng đá nơi đây

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Vì sao lại nói vậy?” tôi buồn bực hỏi, nhưng vừa hỏi xong liền hiểu được ý của Muộn Du Bình là gì.

Theo một cách nào đó thì chúng tôi và những người trong vách đá này có

hoàn cảnh giống nhau, chỉ là không gian của bọn họ nhỏ hơn, là bị giam hãm trong vách đá, kiểu như là con quái ngư sống trong đá kia, có điều chắc chắn là nếu vài năm sau mới có người phát hiện ra chúng tôi thì tuyệt đối không phải chuyện vui vẻ gì.

Nghĩ vậy lòng tôi chợt lạnh đi, nói:” có thể nào thì cũng không giống, ít nhất là chúng ta hiện giờ vẫn còn không gian để hoạt động, hơn nữa cũng vẫn còn sống. Còn sống thì còn nghĩ ra nhiều cách.”

Muộn Du Bình thản nhiên nói:” tôi không có ý đó.”

Tôi thốt lên một tiếng bất ngờ. Trước vẫn nghĩ rằng mình và hai người bọn họ tương đối hiểu ý nhau, nhưng giờ tôi theo không kịp suy nghĩ của anh ta nữa rồi. Muộn Du Bình vẫn nhạy bén hơn tôi nhiều.

Tôi hỏi:” anh có ý gì? Nói thẳng ra xem nào!”

Muộn Du Bình nhìn tôi, “các cậu có nghĩ là nếu như nơi đây không có cái hầm này thì chúng ta hiện đang trong tình trạng gì không?”

Tôi ngẫm những gì Muộn Du Bình nói, cảm giác đầu óc hơi trì trệ, vẫn không hiểu được ý của anh ta, nhưng thấy mặt Bàn Tử lập tức trắng bệch ra, mắng một tiếng:” chết tiệt!”

Lập tức ngay sau đó tôi cũng vỡ ra được, da đầu tê rần rần.

Nếu nơi này không có hầm mỏ, vậy chúng tôi sẽ như thế nào?

Đây là vách đá, trong lòng một dãy núi lớn. Nếu như chúng tôi bằng một cách nào đó bị mang tới đây, như vậy hiện giờ sẽ có thể là bị nhét vào trong vách đá, giống y như những bóng đen kia.

Tôi kinh thần sợ hãi. Đây là thứ cảm giác gì? Nếu như tôi tỉnh lại thấy mình bị vây hãm trong vách tường sâu giữa núi, không thể động đậy cho tới tận lúc chết, thật sự quá khủng khiếp.

Muộn Du Bình nói:” ngược lại với chuyện này, chúng ta giờ vẫn còn sống, hoàn toàn không phải là do trùng hợp.”

Tôi yên lặng gật đầu. Chuyện lạ này có lẽ là một hiện tượng thần bí điển

ra trong núi, khả năng đây cũng không phải lần đầu phát sinh. Cho dù trước đây chưa từng có ai ở trong này đào hầm, sự việc như thế vẫn sẽ xảy ra, mà tình cảnh của chúng tôi bây giờ càng khó có thể tưởng tượng.

Bàn Tử nuốt một ngụm nước miếng, nhìn những bóng người kia, nói :” như vậy thì những ngôi này chính là tiền bối của chúng ta? Là những người bị hại trước đây ư?”

“Đây chỉ là một khả năng thôi.” Muộn Du Bình nói, “có điều là tôi lại tin là như thế.”

Tôi hiểu ý của anh ta, nếu đây là một hiện tượng kỳ lạ của tự nhiên, hẳn là những suy luận lúc trước của chúng tôi đã sai lầm, nhưng bất luận chúng ta có rơi vào tình cảnh khó khăn thế nào thì tạm thời vẫn được an toàn.

Bàn Tử lại hỏi:” Thiên Chân, cậu đọc nhiều sách vậy thử đoán xem, sao lại có chuyện này? Nếu đúng như Tiểu Ca nói, thì đây là có thể là tình huống gì?”

Tôi bật cười nói:” gặp phải chuyện này thì đọc sách cũng vô dụng thôi, anh muốn dùng những kiến thức trong sách để giải thích, chỉ có thể là khái niệm vật lý, chúng ta khả năng tiến vào hai không gian giữa một kẽ nứt, từ một nơi nào đó bị nhét vào đây. Có điều là trong thực tế, điều đó không thể xảy ra, cho dù thực sự anh có thể vào được không gian trong kẽ nứt đó, nhưng đầu ra sẽ là một không gian khác, để xuất hiện trong cùng một nơi thì khả năng gần như bằng không.”

Trên thế giới có rất nhiều truyền thuyết như vậy, ở một vài nơi địa chất vô cùng đặc biệt, ví như Bermuda* mới có hiện tượng này. Nhưng tôi không tin vào chuyện đó, quá trình Bàn Tử và Muộn Du Bình mất đi ý thức ở đây hồ hoàn toàn không giống như là bị “hiện tượng tự nhiên” tác động, giống như là có người dùng âm mưu thực hiện. Do đó, tôi rất đồng ý với quan điểm của Muộn Du Bình: lực lượng đã mang chúng tôi tới nơi này tuyệt đối là có chủ đích.

Bàn Tử lại không cùng quan điểm, anh ta nói:” có khả năng gần như bằng không, thì cũng vẫn có thể.”

Tôi nói:” dùng khoa học để giải thích thì chỉ có mỗi cách đó thôi. Nếu

như không phải như vậy, chúng ta đang đối mặt với một tình huống thuộc phạm trù khác.”

Bàn Tử rơi vào trầm tư, lẩm bẩm:” cụ kỵ của chúng ta có lưu lại truyền thuyết nào như thế này không nhỉ?”

Tôi suy nghĩ một lát, trong những ghi chép từng được đọc chưa thấy nhắc đến trong vách đá có bóng người kiểu này, chắc là do mình hiểu biết chưa đủ rộng.

Bàn Tử lại nói tiếp:” trong truyền thuyết ở ngọn núi bên cạnh mộ Lưu Bá Ôn*, có người chỉ trong một ngày đã đi ra khỏi khu vực núi những hơn một trăm km, như là trong vài giây bị đưa tới một nơi khác. Bọn họ gọi cái hiện tượng đó là “son quý bồi”, cho là mình bị quý núi vác đi, do đó không biết đi tới tận đâu. Cũng có người gọi là ” núi chạy”, nghĩa là núi cũng biết di chuyển, cậu thử nói xem, có thể ở đây cũng có hiện tượng như vậy không, chỉ có điều hướng di chuyển không giống nhau?”

Tôi lắc đầu, cách nói này không có cơ sở. Bọn họ ở ngoài núi, chúng ta ở trong núi, không phải là núi vác hay núi chạy, mà là bị núi nuốt.

Hơn nữa, việc này có vài chỗ rất kỳ quái, đặc biệt khó giải thích là mỏ ngọc này khép kín, bốn phía không có dấu hiệu sụp đổ, cũng không có cửa vào, vào bằng đường nào? Cho dù gặp phải ” sơn bồi quý” hay là “núi chạy” khả năng là hiện tượng tự nhiên đặc biệt, không có chuyện tự nhiên biến mất cửa ra vào được.

Chuyện xảy ra tại đây không chỉ phức tạp hơn mà còn có vẻ rất kỳ quái nữa.

Nghĩ tới đây, tôi liền nhớ Bàn Mã từng nói, ông ta bảo trong hồ này có quý, tôi giờ lại có cảm giác tin như thế. Dường như chỉ có ma quý mới có khả năng làm những chuyện khó tin thế này. Cho dù không có quý thì tôi thấy hoặc là núi hoặc là hồ, tóm lại là có cái gì đó không bình thường ở đây.

Nước dần dần bốc hơi hết, bóng đen mờ đi, rất nhanh sau đó liền không còn thấy nữa, tôi dùng chân vẽ lại những tượng sắt lúc trước lên mặt đất. Sau đó lại suy nghĩ một hồi lâu, nhưng kết quả vẫn không nghĩ ra cái gì.

Vách đá khôi phục nguyên dạng, cảm giác của chúng tôi lại thay đổi, biết là sâu trong vách tường này năm sáu sải tay có thứ gì đó bị khám lại, tôi có linh cảm như bị ai đó nhìn chăm chăm vào mình, khiến cho tâm thần bất an. Cảm giác này vừa rồi không hề có, rõ ràng là do ảnh hưởng tâm lý, nhưng không cách nào xóa bỏ được.

Ba người cùng suy nghĩ, không ai nói câu nào, thỉnh thoảng Bàn Tử lại nghĩ ra một ý tưởng nhưng đều bị tôi bác bỏ hết.

Tôi nghĩ tới rất nhiều khả năng, nhưng cũng hoàn toàn không khả thi. Cuối cùng, tôi bắt đầu lôi những chuyện vừa rồi nghĩ ra cân nhắc lại một lượt, bao gồm tất cả những chi tiết, xem xem có thể nghĩ ra thêm được cái gì không.

Như Bàn Tử nói, những tượng sắt này có tác dụng bọc những bóng đen kia, vậy thì động cơ của đội khảo cổ đã có thể giải thích, bọn họ muốn tìm cái gì, chẳng phải là từng mảnh của những thi thể trong vách đá kia, không biết chúng có lợi gì đối với bọn họ.

Lúc những công nhân khai thác ngọc đào được những bóng người này, có thể khẳng định là việc khai thác không bị gián đoạn. Đối với khát vọng ngọc thạch thì họ chỉ cần vừa lễ bái Lôi vương vừa tiếp tục khai thác là được.

Sau đó, tới một ngày kia, có một người đã để lại lời nhắn trước tượng thần Lôi vương.

Xem nội dung lời nhắn và tình hình người trong vách đá kia rõ ràng là lời nhắn của họ không được thi hành, khả năng sau khi họ rời đi, khai thác liền ngừng hẳn. Làm cho bọn họ ngừng khai thác thì có rất nhiều khả năng, có thể là do chiến tranh, do tai họa hoặc cũng có thể do cửa vào của mỏ ngọc này tự nhiên biến mất, thậm chí là những thợ mỏ này gặp phải tình hình như chúng tôi- nơi này biết đâu không chỉ có một mỏ ngọc, bọn họ bị nhốt ở những nơi khác nữa. Có thể là bất kỳ một khả năng nào, duy chỉ khẳng định được một điều là chuyện khai thác mỏ ngọc tới đây đã kết thúc.

Sau đó là chuyện chúng tôi.

Vừa nhìn lại chợt thấy vô cùng rõ ràng và hợp lý, nhưng nếu cẩn thận

cân nhắc, sẽ thấy trong đó có một mâu thuẫn rất khó phát hiện. Mâu thuẫn đến từ tư duy đôi lập, nếu nói là toàn bộ hoạt động khai thác ngọc này không hề xảy ra, vậy nơi này sẽ phát sinh chuyện quái dị gì? Không ai khai thác ngọc, thì sẽ không có hầm mỏ, vậy Bàn Tử và Muộn Du Bình ở dưới nước có gặp phải chuyện như vậy không?

Nếu không có chuyện khai thác ngọc, vậy vị trí hiện tại mà bọn tôi đang ở chẳng phải là vách đá sao, nếu lực lượng đưa chúng tôi tới nơi này là một hiện tượng tự nhiên, như vậy cho dù nơi này là vách đá thì vẫn sẽ có chuyện như vậy xảy ra, vì lực lượng bí ẩn đó là do tự nhiên sinh ra, chúng tôi chính là nạn nhân của hiện tượng kỳ quái ấy.

Nhưng mặt khác, nếu không phải là hiện tượng tự nhiên thì sao? Nếu mỏ ngọc này không tồn tại, chuyện này có thể sẽ không xảy ra không?

Tôi cảm thấy có thể sẽ không xảy ra, vì Muộn Du Bình và tôi đều cho rằng đằng sau chuyện này có một mục đích, khẳng định là không phải giết chết chúng tôi. Để đưa chúng tôi tới đây tất nhiên điều tiên tiên quyết chính là phải có cái hầm này. Chúng tôi bị nhốt tới chết hay là việc bị giết chết, không hề có ý nghĩa gì với “nó”. Căn cứ vào những suy luận trên, phân tích sự tình ra đầu tiên có thể nói là, nó biết nơi này tồn tại một mỏ ngọc. Về phương diện khác, mỏ ngọc xuất hiện ở đây hoàn toàn nằm trong kế hoạch, chứng minh được là mục đích của lực lượng thần bí kia xuất hiện sau khi có cái hầm mỏ này. Trước tiên phải có mỏ ngọc, sau đó mới phát sinh mục đích. Như vậy, sự tình lại rất khó thuyết phục, giải thích không thông suốt.

Giả thiết là lực lượng đó coi như là ma quỷ, đang đi dạo vào một ngày nào đó, đột nhiên phát hiện ra tại đây có cái hầm, sau khi cân nhắc thấy có thể dùng được, liền hưng lên nghĩ ra một âm mưu, tiếp theo bằng một thủ đoạn nào đó mang chúng tôi nhét vào đây, giam hãm trong cái nơi này, để thực hiện âm mưu đó....

Nếu quá trình là như vậy thì mục đích của hắn nhìn thế nào cũng không phải chuyện gì đứng đắn, hơn nữa hành vi như vậy từ lúc bắt đầu cho tới khi kết thúc có bản bản hãn hoi, mục đích và hành động đều rất táo bạo, quả thực giống như tư duy của con người. Tôi cũng không loại trừ trường hợp trên đời này có khả năng tồn tại một lực lượng hãn bí nào đó, nhưng tôi thấy nó chắc chắn là lực lượng siêu nhiên, không thể vì cái lợi ích và hiệu quả kém cỏi đó.

Nhưng nếu như lực lượng đó không phải là ma quỷ, mà là một người, vậy thì sẽ khác.

Có một người biết nơi đây có một cái hầm, phát hiện nó có thể lợi dụng được, liền sắp xếp một âm mưu, dùng thủ đoạn để đánh hôn mê Bàn Tử và Muộn Du Bình rồi cũng bằng một cách vô cùng xảo diệu nào đó đưa họ tới nơi này, để thực hiện kế hoạch của hắn. Nghe thế rất hợp lý, chúng tôi không cảm thấy người đó không khả thi, còn có thể cảm giác được là hắn dùng trăm phương ngàn kế, thậm chí là đằng sau còn có âm mưu lớn hơn nữa.

Có một nhà hiền triết từng nói: sau khi loại bỏ hết tất cả những khả năng không thể xảy ra, khả năng bất khả thi nhất cũng có thể xảy ra. Vì thế mà tôi vẫn luôn cảm thấy nguyên nhân chuyện này rất kỳ quái. Trong toàn bộ sự việc, tôi cảm giác được mùi “âm mưu” dày đặc.

Nói cách khác, làm không tốt, chúng tôi đã nằm trong kế hoạch của “người” thiết kế âm mưu. Chỉ là âm mưu này quá khéo léo, tôi mức không thể lý giải nổi. Tôi nhìn về phía Muộn Du Bình, anh ta nhất định đã sớm ý thức được điều này. Cho nên cơ bản là không tham gia vào giả thiết của chúng tôi, nhưng Muộn Du Bình cũng không hề hành động thêm một bước nào, vì chúng quy vẫn còn cảm giác không thể nào chứng thực được.

Chú thích:

Bermuda*: tên chính thức, Quần đảo Bermuda hoặc Đảo Somers) là một lãnh thổ hải ngoại của Anh nằm trong Bắc Đại Tây Dương. Nằm về phía bờ đông Hoa Kỳ, cách khoảng 1770 km về phía đông bắc của Miami và Florida và 1350 km (840 mi) về phía nam của Halifax, Nova Scotia. Cách Bermuda gần nhất (đất liền) là Cape Hatteras, Bắc Carolina khoảng 1030 km (640 mi) về phía tây-tây bắc. Nó là lãnh thổ hải ngoại còn lại của Anh lâu đời nhất và đông dân cư nhất, được Anh Quốc định cư một thế kỷ trước khi có Đạo luật liên minh tạo nên Vương quốc Anh.

Tam giác Bermuda, còn gọi là **Tam giác Quỷ**, là một vùng biển nằm về phía tây Đại Tây Dương và đã trở thành nổi tiếng nhờ vào nhiều vụ việc được coi là bí ẩn mà trong đó tàu thủy, máy bay hay thủy thủ đoàn được cho là biến mất không có dấu tích. Cho đến ngày nay vẫn còn có một số

biến cố chưa được giải thích dứt khoát và vì thế đã trở thành cơ sở cho nhiều tác phẩm văn học và phim ảnh.

-----oOo-----

Chương 46: Dị biến

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mấy ngày tiếp theo, tất cả mọi chuyện đều không có gì thay đổi. Ban đầu tôi không thể nào thích ứng được, đói tới tôi tằm mặt mũi, nhưng sau đó ba ngày cơ thể tự nhiên chuyển sang tiêu hao năng lượng dự trữ, tình hình cũng dần trở lên bình tĩnh hơn.

Không có chuyện gì phát sinh, thời gian như ngưng lại. Như trong tiểu thuyết võ hiệp có rất nhiều nam nữ si tình đều bị nhốt trong cảnh tuyệt vọng, cho tới khi bọn họ ra được bên ngoài khi vô tình nhớ lại quãng thời gian đó, thường thấy là thời gian trong tuyệt cảnh mới là hạnh phúc và an bình nhất.

Nhưng tình hình thực tế lại hoàn toàn không phải vậy, đồng lửa để liu riu, xung quanh chỉ thấy tiếng nước chảy không ngừng, dưới ánh lửa vách đá hiện lên một màu vàng ảm đạm. Ở trong sơn động bao nhiêu cảm xúc đều bị khóa chặt, thực khiến con người ta luôn cảm thấy bất an. Tôi phải học theo Muộn Du Bình, hằng ngày ngồi thiền mới có thể chịu đựng được, nếu không dễ đã phát điên.

Bàn Tử là kiểu người thiếu kiên nhẫn, tôi cũng không biết hai người bọn họ trong hai tuần vừa rồi làm thế nào mà nhịn được, nhưng hình như anh ta mỗi ngày đều nghĩ ra những trò đùa mới để giải khuây.

Mặt khác, mỗi ngày chúng tôi ở đây đều dùng tàn hương bôi lên thạch bích một lần, hi vọng tìm ra vài dấu vết khác.

Quả thật là trên mặt đất có rất nhiều hình vẽ, xem ra trước kia người ta nghĩ ngợi thường vẽ xuống một vài thứ. Chúng tôi thấy có bàn cờ đơn sơ, có rất nhiều chữ, nhưng chúng đều không có giá trị, chỉ có một thứ làm tôi cảm thấy là có chút ý nghĩa, đó là trong những vết khắc trên vách đá, đại khái là có một thợ mỏ khi nghỉ ngơi khắc lại, hình như là cái tên

người, là Triệu Thúy tử, hình như là người trong mộng. Nhìn đó tôi lại nhớ tới A Quý trên kia, phỏng chừng anh ta sẽ nguy mất.

Đến ngày thứ ba, tôi không tự chủ được suy nghĩ của mình đâm ra nghi ngờ, nghĩ không biết còn phải đợi trong bao lâu nữa, lẽ nào lại không có chuyện gì xảy ra sao? Hay là con quỷ kia quên mất chúng tôi ở đây rồi?

Muộn Du Bình vẫn như cũ, dao găm của tôi bị anh ta cầm, dắt ở ngang hông. Người bất động, cả ngày dựa bên đống lửa, không nhìn ra có chút lo âu nào.

Tuy rằng trước kia vẫn thường thấy bộ dạng này, nhưng tôi cảm giác giờ anh ta bình tĩnh quá mức, có khi còn cảm giác như anh ta biết sắp có chuyện gì xảy ra.

Tình hình cứ như vậy tới nửa đêm ngày thứ năm- hẳn là nửa đêm, nếu đồng hồ của tôi còn chạy đúng, bỗng nhiên có biến cố xảy ra.

Tôi dậy đi tiêu, đang phê, đột nhiên phát hiện Muộn Du Bình không còn ở vị trí cũ, kinh ngạc một chút, theo bảo năng nhìn ra chung quanh, bỗng thấy anh ta đứng trước vách đá, đang nhìn cái gì đó.

Bàn Tử vẫn còn ngáy ngủ, tôi thấy tình hình không ổn, nhìn đồng hồ một cái rồi tới đá anh ta ta dậy, hai người cùng đi tới xem.

Tới trước vách đá vừa ngó vào, chúng tôi cùng kinh thần sững sốt, bóng người kia lại xuất hiện.

Lòng tôi thâm nhủ, Muộn Du Bình nửa đêm nhìn cái này làm gì? Nhìn lại lần nữa, phát hiện vách đá không hề có dấu hiệu bị thấm nước, hơn nữa bóng người quỷ dị kia nhìn có chút khác với lúc trước.

Cầm đèn pin lên soi vào vách đá, trong tích tắc tôi lập tức hít một ngụm khí lạnh, trong vách đá toàn là những bóng đen, giờ có thể thấy rất rõ ràng. Dưới ánh sáng mạnh, những bóng người đó cách bề mặt vách đá một khoảng gần hơn trước rất nhiều.

“Cái cmn! Chuyện gì xảy ra đây?” tôi mắng.

Muộn Du Bình nói:” chúng đang di chuyển tới chỗ chúng ta.”

-----oOo-----

Chương 47: Quái vật

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đúng là bóng người trong vách đá đang tiến gần tới chỗ chúng tôi, hơn nữa động tác liên tục thay đổi rất kỳ quái, cái đầu quỷ dị đưa ra đằng trước, nhìn như là đang cố gắng lao ra khỏi vách đá vậy.

“Di chuyển sao?” Bàn Tử vẫn còn ngái ngủ, không rõ mô tê gì.

“Lúc trước chúng bị chôn trong vách tường cách ba thước, giờ chỉ còn chưa tới một thước.” Muộn Du Bình nói xong liền ra hiệu, “năm ngày, chúng tiến gần được hai thước, vậy còn lại một ngày rưỡi nữa....”

Anh ta dừng một lát rồi không nói thêm.

Tôi hiểu anh ấy muốn nói gì, chỉ còn một ngày rưỡi nữa, những bóng đen này sẽ đi ra từ trong vách đá kia.

“Chẳng lẽ chúng còn sống sao?” tôi không khỏi rùng mình sợ hãi.

Muộn Du Bình lắc đầu, chỉ nhìn chăm chặp vào những bóng đen đó, động tác đó nhìn như đang đối diện với bọn chúng vậy.

Trong tích tắc cơn buồn ngủ của tôi liền biến mất, tay cầm đèn pin soi một vòng, thấy bốn phía tất cả đều là những bóng người, toàn thân da gà nhất loạt nổi lên. Bọn chúng rốt cuộc là cái quái gì vậy? Nếu chui ra khỏi vách tường kia...chỉ nghĩ thôi da đầu tôi đã tê dại đi rồi.

Đi quanh một vòng, tôi đột nhiên ý thức được điều gì đó, lập tức mắng:”
thế quái nào! Chẳng lẽ đây chính là mục đích kia?”

“Mục đích gì chứ?” Bàn Tử vẫn mơ mơ màng màng.

“Tôi không rõ lắm, nhưng có lẽ là một nghi thức hiến tế, chúng ta là tế phẩm, hoặc đây là một kiểu chăn nuôi động vật, mà chúng ta là thức ăn, cũng có thể là một cuộc đi săn, chúng ta là con mồi... Nói chung chúng

ta được chuẩn bị cho những bóng đen này.”

Bàn Tử nhú mày một cái, cuối cùng cũng tỉnh ngộ, ngo ngoè vài giây mới mở miệng mắng một tiếng:” cái con mợ nó! Không thể nào!”

Tôi nói cái gì không thể chứ? Nhìn những bóng đen hình hài quỷ dị này mà xem, chắc chắn không phải là cái dạng mỹ nữ gì, mà bọn chúng lại bị chúng ta thu hút, tuyệt đối không phải là chuyện gì hay ho.

Lòng tôi lúc đó loạn lên thành một mớ, không biết phải làm gì, nhìn về phía Muộn Du Bình, thấy anh ta đang nhập tâm suy nghĩ, không biết tính toán điều gì.

Bàn Tử đột nhiên bới ra trong đồng công cụ một cái búa đục đá, vớt cho tôi.

“Để làm gì chứ?” tôi hỏi.

“Ra tay trước chiếm tiện nghi.” Bàn Tử trầm giọng nói, “đánh cho ngay cả mẹ chúng nó cùng không nhận ra luôn.” nói rồi chuẩn bị đi đập đá.

Tôi giữ anh ta lại, ” những thứ này không biết là cái gì, anh đập mấy cái mà nó không chết, ngược lại còn giúp chúng nó từ bên trong ra ngoài, đến lúc đó xem anh xử lý thế nào!”

Bàn Tử mắng:” tôi thật không chịu nổi tên ngốc nhà cậu! Cậu không muốn đục một cái lỗ ra xem trước bên trong kia có gì à?”

Tôi trước sau vẫn cảm thấy không ổn, nhìn sang Muộn Du Bình, anh ta lại lờ chúng tôi đi như cũ.

Bàn Tử nghĩ là anh ta cũng tán thành, lập tức giơ búa đá lên, bốp vài nhát xuống phía có bóng đen kia.

Mấy chục ngày trời chưa được hạt cơm nào vào bụng, thể lực chịu không nổi, bốp một nhát chỉ đục được ra một cái lỗ con con, nhưng đá ở đây cũng vô cùng giòn, vài nhát sau đá nứt ra thành một cái khe hở hẹp.

Bàn Tử suýt xoa vài tiếng, tiếp tục kiên trì bốp xuống, bề mặt ngọc thạch bị khoét một hố tương đối sâu.

Trong vài giây, một mùi đặc biệt nặng từ trong kẽ đá tỏa ra, gần như khiến người ta không thể thở nổi, chúng tôi bất giác lui về sau mấy bước.

Bàn Tử còn muốn đập tiếp, lần này tôi lập tức ngăn anh ta lại vì theo như tôi thấy từ sâu trong khe hở này có cái gì đó đã hiện ra.

Chúng tôi bịt mũi, chờ cho thứ mùi kia tản bớt ra rồi mới tiến lại gần quan sát.

Bàn Tử cầm đèn pin, soi vào trong khe hở.

Thoạt tiên chỉ thấy một màu xanh xanh, giống như là màu đá, chẳng rõ là bộ phận nào của cái bóng người kia. Vốn cũng không quá sợ hãi, nhưng phải ghé sát để nhìn, cái thứ bên trong bỗng chuyển động khiến tôi bị giật mình, tiếp theo, có hai tròng mắt trắng dã từ sau khe hở hiện ra, trừng trừng nhìn về phía tôi.

Trong tích tắc đó, tôi gần như ngừng thở.

Cặp mắt kia không ẩn chứa chút cảm xúc gì, cũng không nhìn về bất kỳ một phương hướng nhất định nào, nhưng nếu là bạn thì bạn biết nó đang nhìn về phía mình, hé mắt qua cái khe trừng trừng quan sát, tình hình quả thực rất là quỷ dị!

Tôi và Bàn Tử không khỏi cùng hít một ngụm khí lạnh, hai người đều giật nảy, đồng thời ngay lập tức xác nhận, thứ này không phải là người!

Không dám nhìn nữa, tôi ép buộc bản thân phải dời đi chỗ khác, Bàn Tử cũng không biết làm gì lúc này cho phải.

Tôi nhìn anh ta, thầm nghĩ không phải anh to mồm muốn đánh cho ngay cả mẹ nó cũng không nhận ra được sao? Bàn Tử lại lắc lắc đầu.

Vừa định nói vài câu, đột nhiên từ trong khe nứt truyền ra một tiếng nghe như tiếng trẻ con hét, rất chói tai, đồng thời là có hai móng vuốt cực nhỏ vớ ra ngoài, tóm lấy cổ tôi.

Tốc độ nhanh kinh người, tôi phản ứng không kịp, bị nó kéo về phía kẽ hở, đập đánh rầm một cái vào vách đá.

Muộn Du Bình phản ứng nhanh hơn so với Bàn Tử rất nhiều, trong tích tắc đã nhào tới túm được tôi, tay còn lại vung dao găm chọc vào bên trong khe hở, đâm trúng cổ tay của nó, đâm hai ba nhát nó mới chịu thả tay ra.

Tôi vừa ngã xuống đã thấy Bàn Tử với tay kéo đi.

Hai móng kia lập tức lại duỗi ra, chói với trong khoảng không. Bàn Tử vác búa lên đập cho nó mấy cái, cũng không biết có trúng không, hai ngón tay liền rụt lại vào trong.

Chúng tôi còn chưa hoàn hồn, chông tay đầu gối thờ hồng hộc nửa ngày. Bàn Tử nói:” chết cmn tiệt! Con bà nó chứ, kia hẳn là quái vật!”

Bên kia Muộn Du Bình đã thấy quay đầu về bên đồng lửa, một tay cầm cái rỏ, tay còn lại xúc vào một vốc than đang cháy, nói:

“Hỗ trợ!”

-----oOo-----

Chương 48: Củi lửa

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôi vừa nhìn liền hiểu ngay ra ý định của Muộn Du Bình, không cần phải nghĩ nhiều nữa, anh ta lập tức đem rỏ củi đang cháy kia hất vào trong khe hở.

Vật bên trong còn cách một khoảng, Bàn Tử theo sau vừa hất xong rỏ củi cháy thì lập tức đẩy nó vào bên trong.

Ngay sau đó trong khe đá vang lên từng đợt gào thét, như tiếng trẻ sơ sinh kêu khóc, chói tai kinh người, thê lương khủng khiếp.

Theo lý mà nói, giết chết loài động vật quái dị này sẽ chẳng có quá nhiều áp lực tâm lý, nhưng khi tôi nghe thấy tiếng thét đó, trong lòng đột nhiên có cảm giác nhói lên, thực sự không nở, như là nó giờ hoàn toàn bị yếu

thế, chỉ có thể mặc cho người ta áp bức.

Muộn Du Bình mặt lạnh như băng sương, không chút do dự vẫn tiếp tục đổ than cháy vào.

Trong không khí tràn ngập thứ mùi quái đản, đối với tôi mùi này hết sức quen thuộc, đó là “mùi người chết” toả ra từ trong khối sắt, không ngờ nó thực sự là hiện thân cho cái chết. Bóng đen trong vách đá không ngừng run rẩy, từ từ dừng lại, tiếng thét thê lương cũng trở lên mơ hồ không nghe rõ nữa.

Bản thân tôi đã có chút mềm lòng, tuy là vừa rồi thiếu chút nữa là bị nó tóm được, nhưng như thế này rõ ràng là giết đi một sinh linh, trong lòng vẫn vô cùng bức bối.

Bàn Tử không yếu lòng như tôi, tuy cũng có lẩm bảm gì đó, nhưng không làm ra mặt, chỉ gượng cười nói mấy tiếng:” kiếp sau đầu thai làm người, đừng đầu thai nhầm chỗ nữa.”

Sau cùng, bóng đen kia không còn cử động, chỉ thấy từ trong khe hở trên vách đá bốc lên một làn khói xanh.

Tôi chán nản ngồi xuống đất, thời dài đánh thượt, vừa định nghỉ ngơi một chút, Muộn Du Bình lại nói:” chưa xong đâu.”

Tôi ngẩn đầu nhìn lên liền vỡ ra ý anh ấy là gì, trên vách đá bên kia, còn có ba bóng đen chỉ còn cách bên ngoài vô cùng gần.

“Chúng ta phải làm sao đây?” tôi vội hỏi.

Muộn Du Bình không trả lời, nhìn sang Bàn Tử. Anh ta gạt đầu một cái, lập tức giơ búa và đục lên, tiến về phía một bóng người khác, tôi không muốn nhìn lại cảnh đó, đành ngồi im không nhúc nhích ở nguyên vị trí. Bàn Tử niệm vài tiếng A di đà Phật, vừa xuống tay đập đá, rất nhanh sau đó cảnh tượng lúc trước lại tái hiện.

Tới người thứ ba, Bàn Tử cũng không chịu nổi, đầu đầy mồ hôi lạnh, đứng trước bóng đen kia thật lâu, lát sau mới quay lại hỏi Muộn Du Bình:” Tiểu Ca à, hay là mình nghỉ một chút đã?”

Muộn Du Bình lắc đầu, nhìn xung quanh rồi lạnh lùng nói:” nghĩ sẽ không còn thời gian nữa.”

Quay đầu nhìn lại, ngay lập tức tôi phát run lên, không biết từ khi nào mà những bóng đen đã hiện ra trên bề mặt vách đá, liếc qua cũng có thể thấy rất rõ ràng là nhiều hơn cả dự tính mười con ban đầu, hơn nữa nhìn bằng mắt thường cũng thấy được.

Chúng đang từ từ di chuyển ra bên ngoài vách đá.

Đây là chuyện quái gì? Chẳng lẽ chúng nhận ra ý đồ của bọn tôi nên tăng tốc?

Tôi đứng lên, Muộn Du Bình rút dao găm của tôi ra nắm trong tay trái, Bàn Tử vác một cái búa đập đá lên, tôi tay không tác sát, nhìn quanh một lúc, nhặt dưới đất một cây gậy sắt, ba người đứng tựa lưng chú tâm quan sát bốn phía.

Bàn Tử đã nổi hứng, người như anh ta thật sự rất hợp với loạn đả, không quan trọng kia là người hay là yêu quái. Chợt nghe Bàn Tử mắng vài tiếng, nói:”chó má thật! Cũng được, con mẹ nó chứ tôi thật không thể ở lại nơi khí gió này nữa, nếu phải chết đói thì thà tôi chết trong vinh quang còn hơn, chúng ta đại khai sát giới một trận!” nói xong hình như là nhớ ra cái gì đó, một cước đá bay tượng thần, “con mẹ nó chứ, không nể mặt nhau gì cả, lão tử bái lạy người chẳng khác gì bái lạy một “con gà con” ”

Lòng tôi nhảy dựng lên, bất giác run run nhưng bất ngờ là không phải do sợ, nhìn Bàn Tử nói:” chết như vậy có gì là vinh quang chứ? Con mẹ nó ai biết được anh chết thế nào đâu?”

Vừa mới nói xong, đột nhiên sau gáy lạnh toát, như có cái gì vừa rơi xuống cổ tôi, tôi giật mình vội nhảy lùi lại rồi cho tay lên sờ thử. Vừa nhìn thì ra là một vài mảnh đá vụn.

Chợt nghĩ, thế quái nào, vừa rồi quên mất trên đầu mình cũng là vách đá, ngàng đầu lên lập tức thấy trên trần chỉ cách chưa tới hai gang tay có một vết nứt, từ trong đó có một thứ toàn thân xanh biếc lộ ra.

Chúng tôi lập tức né tránh, cùng lúc đá trên trần cũng nứt ra, một đồng

màu xanh thòong từ trên xuống, sau đó là tiếng thét thảm thiết vang lên.

Dưới ánh sáng leo lét của đèn pin, tôi cơ bản không thể thấy rõ được toàn bộ diện mạo của thứ đó, chỉ biết có một cái bóng vừa rời xuống, trong nửa giây bị ánh sáng chiếu tới liền lập tức né tránh, va vào ngay trên đồng lửa.

Lửa bị gạt văng ra tứ phía, tia lửa và tàn lửa cũng vung vãi khắp nơi, ánh sáng lớn nhất đã bị đá tung, bốn phía lập tức rơi vào bóng tối đen kịt, chỉ có thể nhìn thấy rất nhiều chấm lửa li ti trên nền đất.

Biên cô này tôi không kịp chuẩn bị, dùng đèn pin đuổi theo thứ kia, nhưng chỉ thấy được tàn ảnh của nó.

Bàn Tử phản ứng nhanh nhất, nhặt ngay một thanh củi vẫn còn đang cháy, nhưng vừa mới cầm lên thì nó lụi ngay lập tức, chỉ còn lại một đầu tàn lửa hồng hồng.

“Chó má!-” Bàn Tử mắng to, “cái-” một chữ vẫn chưa nói xong liền hóa thành tiếng kêu đau đớn, người như bị thứ gì quật ngã xuống đất, tiếp theo là liên tiếp những tiếng đầu đá thùm thụp.

Vội soi đèn về phía phát ra âm thanh, thấy Bàn Tử và một con gì đó đang vật lộn, lại soi qua chỗ khác theo Muộn Du Bình, đèn vừa chuyển lại không thấy anh ta đâu nữa, chỉ thấy trước ánh đèn là một khuôn mặt dữ tợn vô cùng.

Tôi lia đèn pin theo quán tính, do đó khuôn mặt kia chỉ hiện lên trong nháy mắt, vậy không đáng sợ bằng phải tận mắt chứng kiến nó. Tôi nhất thời bị dọa cho sợ chết khiếp, phản xạ tự nhiên là lùi về phía sau, thốt lên:

“Lại một con nữa chui ra!”

Sợ thì sợ, gậy sắt trên tay tôi lập tức vung về phía trước vài đường, trúng phải cái gì đó phát ra tiếng trầm trầm, nhưng không dùng sức. Gậy bằng sắt, vô cùng nặng, tôi thấy bằng tay không thì chẳng thể vung được nổi hai cái, đành phải thu chiêu, lại dùng đèn pin soi.

Còn chưa soi thấy cái gì sau lưng đã bị va mạnh, cả người bị hất ngã úp

mặt xuống đất. Đèn pin rơi khỏi tay, không biết bay đi đâu nữa.

Tôi ngóc đầu dậy liền biết không xong rồi, chẳng thấy cái mù nào cả, thật sự rất phiêu toái. Lúc này chợt nghe thấy Muộn Du Bình hô to một tiếng:” nằm giấp xuống đất, không được cử động!” tiếp theo lại nghe thấy một tràng gào thét thê lương, có cái gì đó ngã vật ra bên cạnh người tôi.

Tôi ôm đầu lùi sang một bên, cách thân vài gang tay có tiếng kêu khàn khàn, sau đó từ trong bóng tối nghe thấy “răng rắc, răng rắc” tiếng xương khớp bị bẻ gãy, tiếng kêu thảm chừng bật.

Bên kia, Bàn Tử vẫn còn chưa dừng vật lộn, nghe thấy có tiếng búa giáng xuống, “Chết cmm đi! Dám đánh trộm Bàn gia ông mày à! Này thì ôm trộm ông mày này!” Tiếng búa giáng kèm theo một giọng thét xé lòng, sau đó búa vẫn giã đều đều nhưng không còn nghe thấy động tĩnh gì nữa. Bàn Tử nhổ một cái xuống đất.

Không biết rõ tình hình bên đó thế nào, quanh tôi thoáng chốc liền lặng đi.

Tôi hỏi:” giải quyết hết rồi à?”

Muộn Du Bình bên cạnh lạnh lùng nói:” đừng nói gì cả, chỉ nghe thôi!”

Tôi lập tức nín thở, lắng tai nghe trong bóng tối truyền tới tiếng bò sần sạt, không thể đoán được là thứ gì.

-----oOo-----

Chương 49: Có ba lăm con

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bỗng thấy trên vai có cảm giác bất thường, chỗ vừa rồi bị Muộn Du Bình giữ lại đầy những huyết. Bên kia Bàn Tử thét lên một tiếng thảm thiết, không phải là kiêu chiêm thế thượng phong mà là tiếng gầm khi bị rơi vào đường cùng, nghe mà hồn bay phác tán.

Tuy rằng tôi không nhìn thấy cái gì, nhưng có thể tưởng tượng được bốn phía đang diễn ra hoạt cảnh thế nào. Những bóng người trong vách đá khẳng định đang bao vây quanh ba bọn tôi.

Nhớ lại những dòng chữ trên mặt đất kia có viết: mười sáu, bảy, mười, bốn tổng cộng là ba mươi bảy. Vừa rồi hai con đã bị chết cháy, vậy chúng tôi phải đối mặt với ít nhất là ba mươi lăm con nữa.

Tôi nhìn không thấy tình hình xung quanh, chẳng biết Bàn Tử có bị thương không nên cũng không lo lắng nhiều, trong lúc đó cũng không có nhiều tinh lực để suy nghĩ lung tung nữa, nắm chặt gậy sắt, tập trung toàn lực chú ý vào hai bên tai.

Bàn Tử cách chúng tôi rất xa, khả năng còn bị ngăn trở, bên cạnh anh ta không có ai, chắc khó mà nhận nhìn được, tiếng hô hấp vô cùng nặng nề, nhưng đồng thời lại rất nhỏ, dường như phải ghìm chặt phổi của mình, tôi thậm chí giờ mình phải đi tìm anh ta.

Không mất bao nhiêu thời gian, đột nhiên chỗ Bàn Tử vang lên một tiếng âm âm, nghe thấy như anh ta bật dậy, suýt xoa một tiếng đau đớn, sau đó hét to:” cái con mợ! Khai đao!”

Hô xong tiếng đó, không biết là anh ta đập trúng cái gì, bên đó lập tức trở lên hỗn loạn, có tiếng kêu, cùng lúc lại có tiếng như cả trăm con chim bị giết mình bay quang quác, rồi ren vô cùng, tất cả đều tập trung về phía Bàn Tử.

Tôi vung gậy tính lao tới giải vây, nhưng chưa được hai bước liền va vào một đồng năm lãn trên mặt đất, trắng trắng dinh dính. Còn chưa kịp phản ứng, trong bóng tối đã vang lên một tiếng rít, kinh phong nổi lên tứ phía, người bị hất cho ngã nhào xuống đất, nhiều chỗ bị va mạnh đau tới tái mặt.

Đưa tay lên quơ liền bắt được một móng vuốt vôi vàng gạt nó đi. Ba chân bốn cẳng khua tay loạn bậy, trong vài giây mà tay đã bị cào cho be bét. Có điều là chỉ sau đó một lát liền nghe thấy một tiếng rít đau đớn, thứ kia bị đập văng ra ngoài.

Tôi mau chóng khua tay chân bật dậy, lại bị Muộn Du Bình bên cạnh kéo vai lại, tai nghe tiếng anh ta nhẹ giọng quát:

” Không được lên tiếng, cậu cũng không được cử động!”

Nói xong liền lao tới chỗ Bàn Tử như cuồng phong.

Tôi lầy lăm lầy, vừa rồi còn định qua hỗ trợ nhưng lời Muộn Du Bình nói không thể không nghe. Bỗng lại thấy trên vai có gì đấy không đúng, sờ một cái chỗ vừa rồi bị Muộn Du Bình nắm đã dính đầy máu.

Đổ máu nhiều như vậy chắc chắn là phải bị trọng thương. Lòng tôi bỗng trầm xuống, trận đánh vừa rồi nghe thì có vẻ như là phe mình chiếm thế thượng phong, nhưng rõ ràng là cũng không giành được bao nhiêu cơ hội.

Có nhiều khi tôi tưởng tượng rằng trong ba người chúng tôi có một người phải chết, liệu tình hình lúc đó sẽ thế nào? Nhưng chung quy tưởng tượng mãi chỉ là tưởng tượng mà thôi, chỉ cần có Muộn Du Bình ở đây, tôi cảm thấy sẽ không có chuyện như thế xảy ra. Nhưng hoàn cảnh hiện giờ, những suy nghĩ ấy của tôi đã tan thành mây khói, Bàn Tử bên kia khả năng sẽ bị hại chết ngay nơi này.

“Thoái lui tới bên tường đi!”

Có tiếng gọi vọng ra từ chỗ Bàn Tử, kèm theo đó là tình hình càng lúc càng thêm hỗn loạn, tiếng kêu thảm thiết, tiếng ngã huỳnh huỵch, tiếng Bàn Tử chửi mắng, tất cả hòa vào nhau thành một mớ ồn ào (*như chợ vỡ*).

Trong đầu tôi trống rỗng, lúc này không còn chất xám mà nghĩ nữa, ngồi im ôm chặt gậy sắt, chỉ có thể nín lặng mà nghe ngóng tình hình bên kia, giờ mình có muốn lao vào cũng vô ích, tình hình rối ren tới mức tôi không thể hiểu nổi, nếu không phải là người có thân thủ vô song, lao tới dễ sẽ bị Bàn Tử thẳng tay đập chết.

Cũng không biết tình hình kéo dài trong bao lâu, đột nhiên mọi thứ đồng loạt biến mất, không gian bỗng rơi vào một khoảng tĩnh lặng.

Tôi vẫn không dám nhúc nhích, không biết đang xảy ra chuyện quý gì. Bọn họ đều chết hết rồi sao? Hay là toàn bộ những người đá kia bị giết cả rồi? Hoặc chỉ có hai người bọn họ chết thôi?

Cẩn thận nghe ngóng một lát, đột nhiên “choang” một cái, đèn pin bên kia cuối cùng cũng sáng lên, quay đầu nhìn lại thì hóa ra là Muộn Du Bình, một tay giữ Bàn Tử, tay còn lại cầm đèn pin của tôi.

Tôi định lên tiếng, lại thấy anh ta khập khiễng dìu Bàn Tử tiến tới bên cạnh tôi, buông Bàn Tử xuống, bản thân cũng ngồi vào một góc, hai người toàn thân đầy những vết thương, máu chảy loang lổ.

Gần như là toàn thân nhuốm máu, hình xăm kỳ lân trên người anh lại hiện lên. Lúc ấy không chỉ có trên bờ vai mà nguyên nửa người của Muộn Du Bình như đang bốc cháy, vết xăm lan ra toàn thân.

Tôi chết lặng, Muộn Du Bình đưa đèn pin cho tôi, cầm lấy tay tôi chĩa ánh đèn về phía vách đá, trên đó có một lỗ hổng, dường như là nơi mà những người đá kia vừa chui ra ngoài.

“Đây là cách mà hầm này được hình thành, tôi vừa ngó qua rồi, đường hầm kia có thể thông ra bên ngoài.” anh ta nói, “cậu mang theo mấy thứ này rồi mau rời đi đi.”

Tôi lập tức gật đầu. “anh cứ nghỉ ngơi một chút trước đi, tôi giúp anh kiểm tra vết thương, nếu không việc gì chúng ta lập tức ra ngoài. Con mẹ nó chứ, tôi còn nghĩ lần này chúng ta lành ít dữ nhiều cơ. Tôi thực phục anh lắm, không ngờ anh lại định tới mức này.”

Muộn Du Bình dựa đầu vào vách đá phía sau, thản nhiên nói:” tôi và cậu ta, không đi được nữa.”

“Anh đang nói linh tinh gì vậy?” tôi mắng.

Muộn Du Bình đột nhiên nhìn tôi cười cười, nói:” cũng may là tôi không hại chết cậu...”

Tôi ngỡ ngàng, anh ho một hồi, trong miệng hộc ra một ngụm máu.

“Anh-” đầu tôi ong lên một tiếng.

Muộn Du Bình vẫn nhìn tôi cười, đầu từ từ ngã xuống, anh ngồi đó như

đang nghỉ ngơi, nhưng bốn phía xung quanh lại hoàn toàn chìm vào trong tĩnh lặng.

-----oOo-----

Chương 50: Thoát ra

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nhìn Muộn Du Bình im lặng trước mắt tôi, trong lòng trào lên một cảm giác rất khó tả.

Tôi không biết lúc đó trong đầu mình đang nghĩ cái gì, chắc chắn là có vô số những suy nghĩ phát sinh nhưng tôi lại không hề có một cảm giác gì.

Ngây ra mất một lúc rồi mới bừng tỉnh được, lập tức run run đưa tay sờ vào mạch ở cổ tay Muộn Du Bình, tôi đã dùng hết can đảm để đưa ra quyết định đó.

Thật may, còn thân nhiệt vẫn còn ấm, mạch đập vô cùng nhẹ, gần như không cảm nhận được.

Quay đầu nhìn sang Bàn Tử, phát hiện trên bụng anh ta bị thủng một lỗ lớn, lục phủ ngũ tạng đều bị lôi ra ngoài, mạch đập càng lúc càng nhỏ.

Vết thương trên người bọn họ vẫn đang chảy máu, dọc ngang đầy những vết cắn xé, rõ ràng thứ kia phải có móng vuốt vô cùng dài mới có thể cào được ra như thế. Có thể suy ra trận ác đấu vừa rồi khủng khiếp tới nhường nào.

Mất máu quá nhiều dễ dẫn tới suy tim rồi chết. Tôi vẫn giữ cho mình một chút hi vọng, bất lực, buồn, hồi hận, không thể nào hình dung được hết những cảm xúc cùng lúc nảy sinh trong lòng, nước mắt gần như sắp trào ra.

Cũng không biết vì sao mà tôi lại trở lên quyết đoán tới vậy, trong tích tắc tôi gạt hết những đau thương đó đi, bỗng thấy mình bình tĩnh lạ.

Bản thân cũng bị cái bình tĩnh tới bất ngờ đó làm cho giật mình, như là có một người khác ở bên trong thay mình gạt bỏ hết những ưu tư đó. Không biết khi trải qua cái thời khắc này, những người khác có cảm thấy giống vậy không, nhưng vào lúc này, trong đầu tôi cảm giác đã vô cùng rõ ràng.

– Bọn họ còn chưa chết, tôi sẽ không thể vội vã rời khỏi đây, nhưng cũng không thể cứ như vậy mà nhìn họ chết. Tôi phải làm gì đó, phải nỗ lực tới giây phút cuối cùng.

Tôi đứng lên, đầu tiên cân nhắc phải làm sao đây.

Trước mắt cần tìm lấy một ít tàn hương, đem rắc lên những vết thương sâu nhất của bọn họ, nó sẽ giúp cầm máu tạm thời. Sau đó sẽ nhặt lục phủ ngũ tạng của Bàn Tử từng chút một nhét vào trong bụng. Cái cảm giác đó tôi không bao giờ muốn ghi lại.

Sau khi làm xong, đi lấy đồ lặn lại, xé ra làm mấy mảnh, đi nhặt thêm vài khung gỗ, buộc chúng với nhau thành một cái cán, buộc hai người bọn họ lên đó rồi lôi đi.

“Cho dù có phải chết, tôi cũng phải đưa các anh ra khỏi đây.” tôi cắn răng thề.

Sau khi đã làm xong, một tay cầm đèn pin, một tay giữ dao găm, nhìn xung quanh. Trên kia tất cả đều là thứ chất lỏng màu xanh biếc, có lẽ là máu của bọn quái vật đó, nhiều hơn nữa là màu đỏ mơ hồ của máu người, một đồng hỗn độn.

Tôi không nhìn kỹ, cũng không dám nhìn kỹ, chuyển hướng tứ phía vách đá, muốn tìm cái cửa động mà Bàn Tử nói, mới liếc mắt một cái liền ngây cả người- trong vách đá có loáng thoáng hiện ra những bóng đen, hơn nữa so với vừa rồi còn nhiều hơn, nhưng còn ở xa nên nhìn có vẻ nhỏ, hình dạng như một đĩa trẻ vậy.

Tôi nhìn một lượt, không khỏi kinh người, giờ không nên lưu lại thêm nữa, vội kéo bọn họ tới cái cửa động mà Muộn Du Bình nói là nơi mà lũ người đá chui ra.

Chỉ riêng Bàn Tử đã rất nặng giờ lại cộng thêm cả trọng lượng Muộn Du

Bình, tôi phải vận tới hết sức bình sinh mới có thể đem bọn họ kéo vào trong đường hầm được.

Quả thực là đúng như Muộn Du Bình nói, trong lỗ hồng này có lối đi, những con quái vật kia hình như có khả năng ăn mòn ngọc thạch ở đây để từ từ di chuyển bên trong vách đá thì phải. Bốn phía tất cả đều là ngọc thạch, nếu có tên buôn ngọc nào ở đây hẳn sẽ phát điên lên mất.

Nhưng nếu bọn chúng được hình thành trong ngọc thạch này, vậy hẳn là các lối đi đều bị khóa kín. Tôi cố gắng vận sức, kéo một lúc lâu thấy rằng đường hầm rất dài, cảm giác hơi bất thường, vách đá thỉnh thoảng lại hiện ra một gương mặt mơ hồ, nhìn như những người bên trong bức tường đá đang tụ lại trông tôi lê từng bước chậm chạp.

Cũng may là thần kinh của tôi đã trải qua tuyệt đỉnh kinh hãi, nên giờ chỉ đơn giản là mặc kệ nó, cứ thế cắn răng kéo Bàn Tử và Muộn Du Bình đi, chỉ còn biết lo lét đi từng bước.

Đường hầm cũng không có thêm bất kỳ một lối rẽ nào, nhưng đường đi lại vô cùng phức tạp, thậm chí có nhiều chỗ thẳng đứng, tôi tính mình lét liên tục trong mười mấy tiếng đồng hồ, gần như mệt tới bất tỉnh nhưng vẫn chưa thấy thấy hết đường.

Cũng không biết sau đó bao lâu thì đèn pin cũng sắp tắt ngấm, đột nhiên bên tai tôi vang lên tiếng nước chảy.

Tôi lét đi với tốc độ như điên, bất ngờ tay hẫng một cái, cảm giác bên dưới chân không tới đất, người thiếu chút nữa thì ngã xuống.

Cố gắng dùng chút ánh sáng còn lại của đèn pin soi một cái, trước mặt xuất hiện một khoảng trống, cũng là một bộ phận bất quy tắc của cái khe núi này, không sâu lắm, hai chân có thể giữ thăng bằng được. Bên trên khe hở nước đổ xuống như thác.

Tôi uống lấy mấy ngụm nước, đèn pin soi về phía trước, không thấy có đường hầm nữa, hình như này nơi này là điểm xuất phát của nó. Từ đây có thể theo cái khe kia đi xuống. Lại tới soi qua hai bên một lượt, cũng được lắm! Tất cả bề mặt khe nứt đều như bị đục ra, hơn nữa toàn bộ là một thể thống nhất, mấy con quái vật kia như một núi vậy. Ngoài ra thì không có gì hết cả.

Tôi buông Bàn Tử và Muộn Du Bình xuống, không biết tình hình hiện giờ của bọn họ thành ra thế nào rồi, tự mình từng bước từng bước leo xuống, muốn nhòm xem bên ngoài thông tới đâu.

Thật ra thì hoàn toàn không biết phải làm thế nào nên đành từ từ xuống thăm dò. Đột nhiên tôi thấy hình như nói đó có gió thổi qua, trong lòng mừng quỳnh, lập tức chạy theo cảm giác, quả nhiên phía trước có một cửa động.

Tìm ra rồi! (*O-rê-ca!*) Lòng tôi thâm reo lên, lập tức quay trở lại tháo dây ra để đem từng người ra một.

Chịu đói mấy ngày liền, thực tình tôi sớm đã không còn chút sức lực nào, đoạn đường này vô cùng khó khăn, đi được nửa đường đã thấy trời đất trời đất quay cuồng, cùng lúc bắt đầu có cảm giác buồn nôn. Đây là dấu hiệu thể lực đã chạm vạch cạn bình, tôi cảm giác mình có thể ngất đi bất cứ lúc nào.

Tôi thiếu là phải thêm tới sáu bảy giờ nữa mới có thể hoàn thành được vài bước đường đó. Tới khi tôi đi vào trong, được một lát lại tiếp tục phải lết đi trong cảnh trời đất tối tăm.

Tôi có thể xác định, trong quá trình đó, xung quanh mình chắc chắn diễn ra rất nhiều chuyện, vì bên tai luôn vang lên những âm thanh kỳ quái, nhưng tôi không còn lòng dạ đâu mà để ý tới nó, cảm xúc hoàn toàn lộn xộn cùng với toàn thân tê dại. Chính lúc tưởng mình đã chết, tôi lại có suy nghĩ như vậy.

Không biết lết đi thêm bao lâu, phía trước bỗng xuất hiện ánh sáng. Lúc này tôi không còn sức mà tăng tốc nữa, chỉ tiếp tục bước như cái xác không hồn, cứ thế mà lết đi.

Sau đó, trong vài giây, tôi nghe thấy tiếng gió thổi và tiếng nước chảy, cả mặt đất mà tưởng rằng rất lâu rồi tôi không được nhìn tới. Tôi hầu như không biết phản ứng thế ra sao, chưa kịp nhận ra đây là chỗ quái nào, liền thấy có vài người xuất hiện xung quanh, ngẩng đầu nhìn lên chẳng phải là thôn dân có nét mặt nham hiểm sao.

Bọn họ kéo tôi từ trong cửa động ra, trong số bọn họ tôi không nhận ra

được một ai cả.

Trên một triền núi đối diện phía khác của bãi đá ven hồ đầy những người là người, trong tai tôi nghe được toàn là khẩu âm Trường Sa.

Cơ thể tôi đã vô cùng suy yếu, vừa được đưa ra ngoài lập tức hoa mắt chóng mặt, tiếp theo có một nhóm người tiến tới chỗ tôi. Nhìn sắc trời có thể đoán giờ đang là buổi tối, tứ phía đèn đuốc sáng trưng, tất cả đều là đèn măng-sông. Còn có người cầm bộ đàm không ngừng gào thét:

” Tìm được rồi! Tìm được người rồi!”

Một nhóm người lại tiến về phía tôi, rất nhanh sau đó tôi đã có thể trông rõ tướng mạo của họ, tôi nheo nheo nhìn, rồi bất ngờ kinh ngạc, kia không phải là chú Hai nhà tôi sao, theo sau còn có Phan Tử nữa.

Bọn họ đều làm mặt rất căng thẳng, không đợi đến lúc chú tiến tới trước mặt, tôi lập tức ngất lịm đi

-----oOo-----

Chương 51: Chú Hai

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lúc tỉnh lại, tôi phát hiện mình đã nằm trong phòng A Quý, Vân Thái đang ở bên cạnh chăm sóc tôi. Ngoài kia vô cùng ồn ào, chính nó đã đánh thức tôi.

Thực chất là tôi không bị thương ở đâu cả, chẳng qua là thể lực bị rút cạn nên chỉ cần ngủ một giấc, người lập tức không có vấn đề gì đáng ngại nữa. Tôi ngồi dậy, Vân Thái thấy tôi tỉnh liền lấy nước cho uống, sau đó ra ngoài báo mọi người.

Không lâu sau Phan Tử bước vào phòng, anh hỏi tôi giờ cảm thấy thế nào?

Tôi không thấy chú hai đâu, cũng không trả lời câu hỏi của anh, chỉ hỏi lại Bàn Tử hai người thế nào rồi?

Phan Tử nói cho tôi biết, bọn họ đã được đưa đi bệnh viện rồi, giờ vẫn chưa có tin tức gì. Anh bảo tôi cứ yên tâm, nếu hai người đó không chết thì tốt rồi, còn chẳng may tận mạng, cũng đành chịu thôi.

Tôi nghe anh nói cũng có chút an tâm, tới được bệnh viện thì chí ít cũng có hi vọng.

Tiếp sau đó, tôi hỏi sao mấy người các anh lại ở đây? Phan Tử làm ra vẻ thần bí không nói gì, chỉ bảo là chú Hai không cho anh bép xép với tôi, chú giờ đang ở bên hồ, đợi chút nữa chú về sẽ tự khắc nói cho tôi biết. Sau anh bảo tôi nghỉ ngơi nhiều vào, dứt lời liền bước ra ngoài, có vẻ như bên ngoài kia đang rất bận rộn.

Mấy nhà sàn quanh chỗ A Quý đều được Chú Hai thuê, tôi thấy rất nhiều người quen, thủ hạ của chú ba trước kia, chừng hơn hai mươi người, nhớ tới lúc trước nhìn thấy mấy người bên hồ, tôi đoán lần này phải có tới cả mấy trăm người. A Quý đã sớm thoát khỏi khủng hoảng tinh thần, đang bận bịu dẫn mối, nhưng khi tôi hỏi anh ta thế nào rồi, anh ta lại chẳng biết cái gì cả.

Tôi cũng chịu, đành phải làm như Phan Tử nói, nghỉ ngơi hai ngày trong nhà A Quý, sau khi thân thể đã hồi phục được đại khái rồi mới thấy Chú Hai từ bên hồ trở về.

Đi cùng chú Hai còn có rất nhiều người, đều là mấy chú họ ở Trường Sa, có vài người là thủ hạ của chú Ba, tất cả đều là người có máu mặt trong gia tộc nhà tôi.

Lòng thầm hỏi chuyện quái gì thế này? Làm sao mà lắm người nhà mình tới đây vậy?

Tôi không dám hỏi, vì nhìn sắc mặt của Chú Hai và những người kia không tốt lắm, nói chuyện vài câu, thấy ánh mắt bọn họ nhìn tôi đều có chút kỳ lạ.

Thần sắc chú Hai rất kém, vắn hỏi rất lâu chú mới chịu mở lời, Chú Hai đưa mắt nhìn tôi, nắm lấy hai vai tôi rồi hỏi người tôi không vấn đề gì chứ?

Tôi gật đầu nói không việc gì, lúc đó mới dám hỏi nhỏ chú chuyện gì đang xảy ra. Chú lại nhìn tôi lần nữa, sau thở dài, vỗ vỗ vai tôi bảo có muốn đi dạo với chú không.

Chúng tôi đi tới bên dòng suối cạnh thôn, dọc đường cũng không thấy chú nói câu nào, đi tận tới ngôi nhà cũ bị lửa thiêu rụi ngay trước, chú mới nói:

” Email của mày, chú đã đọc.”

Lòng tôi cũng cảm giác được chắc chuyện này có liên quan tới email đó, quay lại nhìn chú, chờ chú nói tiếp.

Chú dừng lại, lát sau mới nói:

“Mày có tin nội dung viết trong bức thư đó không?”

“Giờ bảo cháu phải nói sao đây? Cháu rất không muốn tin, nhưng không được, vì cháu chẳng thể nghĩ ra khả năng nào khác.” Tôi nói, “chú Ba và chú sống với nhau nhiều năm như vậy, chú có phát hiện ra điều gì bất thường không?”

Chú Hai châm một điếu thuốc, nhìn tôi cau mày, không đáp lời.

Tôi nói:” đây là người khác nói, chú Ba cũng không tự mình phủ nhận, vì thế cháu không phải là không có nghi ngờ.”

Chú Hai vẫn nhìn tôi, rít xong vài hơi thuốc thì dừng lại, ít giây sau đột nhiên lên tiếng:

“Mày không phải nghi ngờ gì nữa, chú nói cho mày biết, đây là sự thật.”

“Sự thật?” tôi nói, “sao chú biết?”

Chú chậm rãi đáp:” chuyện này chú cũng đã sớm biết rồi.”

Tôi đứng ngẩn ra, không tin vào hai tai mình nữa.

Chú la lại nói tiếp:” Tiểu Tà này, có một số việc không quá đơn giản hay quá phức tạp như mày nghĩ đâu.”

“Nếu như chú biết rõ vậy sao vẫn để nó xảy ra?” tôi hỏi.

Chú lặng im không nói, sau đó ra hiệu, bảo tôi đi theo, tiện tay rút ra một vật gì đó.

Tôi nhận lấy đư lên mắt nhìn, là một bức hình

“Đây là?”

“Thứ này được lấy ra trong căn nhà này trước khi nó bị thiêu hủy, chú đã giữ lại nó. Chú nghĩ là giờ cho mày xem sẽ thích hợp hơn trước.” Chú nói.

Tôi sửng sốt, bối rối trong giây lát, nhà ư? Thiêu hủy? Chết tiệt! Không thể nào! Tôi lập tức hỏi:” Chú Hai, do chú làm ư?”

Là tôi vẫn muốn hỏi thêm, nhưng chú lại khoát tay ra hiệu tôi xem ảnh trước đã, “những chuyện đó, chú sẽ không nhắc lại.”

Đây là một bức ảnh đen trắng vô cùng bình thường, là ảnh chụp chung. Nhìn kỹ, mặt trước là một người trung niên xa lạ, đang nói chuyện với Văn Cẩm, đằng sau còn có vài người trong đội khảo cổ. Người trung niên kia tôi chưa từng gặp qua ở bức ảnh trước. Người đó vô cùng trắng, vô cùng gầy, nhưng khi tôi nhìn lại thấy có phần quen thuộc.

“Đây là bức ảnh mà Sở đầu hỏi kia muốn cho mày xem.” Chú Hai nói, “chú đã tìm cái có thể làm sáng tỏ vấn đề một cách rõ ràng nhất, nghĩ nếu cuối cùng vẫn không thể thì sẽ phải nói cho mày nghe hết mọi sự, vật chứng này so với lời chú nói có thể sẽ thuyết phục hơn.”

“Là cái này ư?” tôi không hiểu, “bức ảnh này thì có vấn đề gì chứ?”

Tôi nhìn người trung niên gầy gò trắng trẻo kia, bỗng nhận ra đó là ai, không tìm được một tiếng “a” kinh ngạc. “không thể nào là người đó được? Không phải chú....”

Người này không liên quan gì tới những chuyện trước đây của chúng tôi, nhưng không phải là người không quan trọng, nếu như đội khảo cổ của Văn Cẩm cũng xuất hiện trong bức hình này, vậy người đó cũng phải

thuộc đội khảo cổ, nhưng không phải là vị trí mà tôi đã nghĩ tới.

Chúng tôi tiếp tục đi dạo, Chú Hai nói:

“Chú không thể nói được tỉ mỉ từng sự việc, nhưng chú có thể kể một chuyện cho mày nghe. Tiểu Tà, có những lúc, những việc mà người đó cũng được xem như là một phần của câu chuyện, gần như vậy đấy, mày có muốn nghe không?”

-----oOo-----

Chương 52: Hải lòng

Nguồn: EbookTruyen.VN

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tôi gật đầu, Chú Hai vừa châm thêm một điếu thuốc, nói:” mày đọc sách cũng không kém gì chú, đã từng đọc qua giai thoại Tần Thủy Hoàng chưa?”

Tôi gật đầu “sử ký” là một môn học bắt buộc, tất nhiên là phải đọc qua rồi.

Chú nói tiếp:” vậy còn Hán Thư?”

Tôi cũng gật đầu, chú lại nói:” mày có phát hiện thấy không? Những hoàng đế trong lịch sử Trung Quốc cổ đại của chúng ta, bất luận là đại hoàng đế, tiểu hoàng đế hay là hoàng đế bù nhìn thì cũng vẫn là hoàng thất chính thống, khi công thành danh toại, thiên hạ thái bình, tất nhiên là bọn họ đều có cùng một ước muốn, đó là cầu trường sinh.”

“Theo đuổi cả một đời là giấc mộng Chung Cực đế vương, cũng không có gì kỳ quái. Cháu muốn cả đời này không lo tiền nong gạo nước, muốn giết ai thì giết, lấy ai thì lấy, đó là ham muốn duy nhất của cháu, chỉ sợ là sẽ không thể tiếp tục được cuộc sống này thôi.” tôi phụ họa theo.

Chú Hai không để ý, chỉ tiếp lời:” nếu lật sách sử ra tra, mày sẽ phát hiện, thực sự là cái luật đó rất khó mà phá vỡ được, hơn nữa càng là hoàng đế khai quốc, càng có tham vọng lớn, Tần Thủy Hoàng, Hán Vũ Đế, Đường Thái Tông...” chú dừng một lát, ” từng thế hệ một, hàng chục quốc hiệu được thay đổi, danh xưng cũng khác đi, càng về sau, ngay cả khi không còn hoàng đế, cái thông lệ đó vẫn không hề xóa bỏ.”

Tôi gật đầu, quả là vậy. Tính cách con người đúng là luôn được kế thừa không hề thay đổi, mặc cho bạn đứng ở vị trí nào, tới một thời điểm nhất định cũng sẽ phải cận kề cái chết như nhau cả thôi.

“Nhưng, cái gọi là bí quyết trường sinh trong truyền thuyết, càng gần thời đại hiện nay càng thêm mơ hồ. Rất nhiều bậc đế vương cho rằng đầu mối của thuật trường sinh tồn tại trong những mộ táng cổ đại, do đó mà tự nhiên xuất hiện rất nhiều đội quân giúp vua chúa tiến hành khảo sát địa chất. Đội quân đó thực chất chỉ treo đầu dê bán thịt chó, có chút liên hệ với quan chức để có ô dù bảo hộ.” Chú nhìn tôi, cười một tiếng, ” mà người của đám bọn họ, thường lại là những cao thủ lợi hại nhất trong thiên hạ. Thổ phủ tử từ xưa, khắp từ nam ra bắc tìm kiếm tài nhân, có không ít người được tuyển vào làm công ăn lương. Có vài lần, phải dùng tới cường quyền để gây áp lực, không phải là vì kẻ đó chịu nghe theo, chỉ là vì trong nhà còn người già người trẻ nên đành cúi đầu khuất phục.”

“Có điều là, chuyện này trước sau vẫn không được rõ ràng, do đó các triều đại cuối cùng cũng không có được một kết quả gì tốt đẹp. Ngoài ra thì trong những đội quân đó, luôn có người muốn thoát khỏi sự khống chế tuyệt đối đó, hơn nữa không chỉ có bậc vua chúa bị hấp dẫn, những người bị thứ tham vọng này mê hoặc cũng rất nhiều. Khi bọn họ phát hiện ra một chút manh mối, trong lòng không khỏi nảy sinh những ý nghĩ ích kỷ.”

“Những ý niệm đó, họ chỉ nói cho huynh đệ hoặc là người nhà của mình biết, những thành viên trong gia tộc đều phải trải rất nhiều nguy hiểm, đao chĩa trước mũi người, cảm đảm vô cùng, vì thế sẽ nghĩ ra được kế hoạch, sau sẽ cho thực thi những kế hoạch đó. Chúng có thể thành công, cũng có thể thất bại, hoặc không biết là thành công hay thất bại, nhưng khẳng định là một khi bị phát hiện, những người đó sẽ phải chết.”

Chú dừng lại, nắm lấy bả vai tôi nói:” chỉ là, có những kế hoạch kéo dài trong thời gian rất lâu, thậm chí tới khi triều đại thay đổi. Khi đó, đôi bên

đều đã đạt được một nhận thức chung nào đó, không ai còn hi vọng nó bị khai ra.” Nói xong chú nhìn tôi, “Đặc biệt là “nó” .”

Tôi không dám nói là mình hoàn toàn hiểu được những gì chú Hai kể, nhưng tôi biết chú muốn đề cập tới cái gì.

Nói thật, tôi chưa bao giờ nghĩ tới mặt trái của câu chuyện lại là như thế, khó trách Sở Ca nói với tôi không thể tiếp tục điều tra được. Trong lúc trầm ngâm, những gì Chú Hai vừa nói tôi suy nghĩ một chút liền thấy có vẻ rất rõ ràng, nhiều chuyện tự nhiên lại trở lên vô cùng hợp lý.

Tôi hỏi:” vậy chuyện nơi này, cũng là nơi “nó” tiến hành hoạt động phải không?”

Chú Hai gật đầu:” có lẽ thế, do đó chú chỉ mới nghe về sự tồn tại của sơn thôn này, tới lúc thấy Phan Tử báo mày đã tới đây, bản thân cảm thấy không ổn, lập tức báo hấn đem theo người tới. Cứ hễ mày đi tới đâu là chỗ đấy lại trở lên vô cùng nguy hiểm.”

” Vậy chú có biết nơi này đã xảy ra chuyện gì không? Mấy con đó là cái giống gì vậy?” tôi hỏi Chú Hai.

Chú nghĩ một lát mới nói:” chúng có thể là mật lạc đà.”

“Mật lạc đà? Đó là cái quỷ gì?”

“Mật lạc đà là tổ tiên của người Dao, trong thần thoại của bọn họ, có duy nhất một nữ thần sinh ra trong núi. Chú đoán là những con quái vật đó chính là nguyên hình của mật lạc đà,”. Chú móc trong túi một khối sắt, “người đầu tiên được nữ thần tạo ra từ sắt, nhưng sắt lại khắc với thần lực của bà ta nên không thể thành công được. Khi những thợ mỏ dùng sắt bọc những người đá kia lại, chắc đều đã được nghe qua truyền thuyết của dân tộc Dao, dự đoán của mày có vẻ như gần đúng.”

Tôi gật đầu, Chú Hai nói tiếp:” về phần thứ này sinh ra như thế nào, chắc cũng chẳng ai biết. Nghe người ta tả là chuyện này như một nghi thức tôn giáo, mấy đứa bị đưa đi làm tế phẩm, nhốt lại trong đó. Những con quái vật kia tồn tại trong chỗ rất sâu của núi đá, muốn bò tới cũng phải mất một thời gian tương đối, chú thấy là mấy đứa gặp chuyện này chắc chắn là do người khác sắp đặt.”

Chú cũng cảm thấy như vậy chứng minh trực giác của tôi là đúng, tôi lại nói:” nhưng, cháu thấy mỏ ngọc kia không có bất kỳ cửa ra nào cả.”

Chú suy nghĩ một lát, sau lại vỗ vai tôi nói:” chú đã nói trước với mày rồi, chuyện xảy ra bất luận là mày thấy nó như thế nào, thì nó vẫn phải xảy ra. Nếu mày đã tiến vào, vậy tất nhiên phải có cửa, không tìm được thì chưa thể nói là không có, cửa vào chắc chắn phải ở quanh đó.”

Tôi cười khỏ, Bàn Tử lúc trước nói, tôi cũng có suy nghĩ này, nhưng tìm không thấy có nghĩa là không thấy mà thôi.

Điện thoại Chú Hai đột nhiên vang lên, chú nhận máy, chỉ đáp vài tiếng âm ừ rồi tắt, tôi tiếp tục hỏi, sao chú tới tìm cháu mà mang nhiều người như vậy? Đây chẳng phải quá phô trương sao! Bọn họ giờ đang làm gì ở bên hồ đó?

Chú Hai sắc mặt xanh mét, chỉ nói:” có việc, lúc này còn may là có mày chứ không chú cũng khó mà tìm được nơi đây. Còn mục đích tới nơi đây thì chú không thể nói ngay cho mày biết được, chờ sau khi xác minh tường tận, mày sẽ tự hiểu thôi.” Chú nhìn vào đồng hồ, “chuyện ở đây cũng vừa mới bắt đầu, thời gian của chúng ta không còn nhiều đâu.”

“Có liên quan tới chú Ba không? Hay là, với “nó”?” tôi hỏi.

Chú Hai cười cười, “đừng vội, đến lúc đó mày sẽ biết, mày trải qua những chuyện này, thật ra cũng chưa thấm vào đâu. Hiện giờ không nên hỏi nhiều, cũng đừng tra cứu gì cả, nếu muốn đi tìm vị Tiêu Ca kia thì nghỉ ngơi xong rồi hãy đi, chú đã ở đây thì không để cho mày tùy tiện muốn đi đâu cũng được. Chú và lão Tam khác nhau, không có chuyện mày vớ vẩn đâu.”

Chú Hai không nói với tôi điều gì nữa, chú khác chú Ba, tôi không thể dẻo mỏ nịnh nọt chú được, đó chỉ vô dụng thôi, chú nói được là làm được, đã nói là tới khi chứng thật được sự tình thì sẽ nói cho tôi biết, tuyệt đối không bao giờ nuốt lời.

Chú nói còn muốn ở đây thêm một lúc, tôi có thể chờ hoặc đi đâu đó cũng được. Có điều là phải báo trước cho chú, không cho phép tôi đi lung tung nữa.

Vì lo cho Bàn Tử và Muộn Du Bình, sau một tuần tôi liền rời thôn, đi tới Phòng Thành Cảng. Vân Thái và A Quý đưa tôi tới phòng bệnh của bọn họ, hai người đều không việc gì.

Hỏi một tiếng, kỳ thật là bọn họ chịu thương cũng không tới mức chí mạng, chỉ là bị mất máu nhiều đồng thời lại bị nhiễm trùng. Cũng may là thể chất hai người đó cũng đặc biệt tốt, tôi dùng tàn hương cầm máu và ngăn vi khuẩn xâm nhập nên sau khi truyền máu liền hồi lại được. Tàn hương là điểm máu chốt nhất, nếu bọn họ mất máu thêm một lúc nữa, khả năng có là thần tiên hạ phàm cũng không thể cứu được.

Dùng tàn hương cầm máu là cách đơn giản nhất tôi học được trong Binh thư, không ngờ là nó lại có tác dụng thật, xem ra đọc Binh thư cũng rất có ích.

Lúc thấy Bàn Tử tôi suýt chút nữa thì òa khóc. Vài ngày không gặp mà cơ thể anh ta đã phát phì trở lại, tuyệt đối không giống như sắp diện kiến Diêm Vương.

Bàn Tử thấy có Vân Thái tới, lập tức nhìn không thấy chút bệnh tật, lồm ngồm bò xuống giường ba hoa mình một thân bất tử.

Bọn họ bảo tôi kể sơ qua sự tình sau đó, tôi thuật lại mình đã nhét lục phủ ngũ tạng của Bàn Tử vào thế nào, rồi lôi bọn họ ra ngoài làm sao, tất cả đều nói một lượt.

Bàn Tử nghe xong liền sững sốt, nói khó trách sao anh ta cảm thấy ruột mình hình như không đúng vị trí, vừa định đi đại thì lại thấy no no, còn nói cậu có phải đã bỏ ngược rồi không. (*ý anh là sao?*)

Nói tới đó, chúng tôi bắt đầu lái sang chuyện khác, tôi lấy ra mảnh giấy cho bọn họ xem. Lúc trước ở nhà A Quý, bằng những gì nhớ được tôi đã vẽ lại sơ qua chỗ trại dưới đáy hồ kia.

Nhưng có thảo luận thế nào cũng không ra kết quả, Bàn Tử liền oang oang đòi tôi dẫn đi ăn cơm.

Đợi một lát cũng không thấy Vân Thái có động tĩnh gì, nhìn lại bỗng thấy cô ấy quan sát bản vẽ mà đờ người ra. Không lộ ra chút phản ứng

nào, rõ ràng là rất nhập tâm.

Tôi lấy làm lạ, bản vẽ đó rất đơn giản, kỳ thật là không hề đẹp mắt chút nào. Bàn Tử và tôi nhìn nhau một cái, anh ta qua hỏi cô ấy:” chuyện gì vậy, em gái?”

Vân Thái bĩu môi, ngẩng đầu nói:” hai ông chủ à, anh vẽ cái trại này giống y hệt như là thôn Ba Nãi ấy.”

-----oOo-----

Chương 53: Thôn trại tương đồng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ba Nãi là thôn mà gia đình A Quý đang sinh sống, cũng là một Dao trại điển hình, có điều chúng tôi mới tới đây được mấy ngày, đối với địa thế của thôn chưa có nhiều ấn tượng. Vân Thái nói vậy khiến tôi có chút bất ngờ.

“Giống chỗ nào kia?” Bàn Tử cầm bản vẽ lên, “thôn của nhà em mà giống nơi này sao?”

Vân Thái không dám chắc nên đưa bản vẽ cho A Quý, nói:”cha à, cha xem đi.” Chúng tôi cùng đi tới.

A Quý nhìn một lát, lúc đầu hình như không hiểu lắm, Vân Thái xoay bản đồ sang một chiều khác, sau đó nói với anh ta vài câu bằng tiếng bản địa, A Quý mới bừng tỉnh, gãi đầu một cái rồi nói:

“A! Thật đúng là có chút giống.”

Tôi hào hứng hẳn lên, suy cho cùng không phải là người bản xứ hẳn là có nhiều chuyện không thể nhạy cảm bằng những người đã sống đời đời kiếp kiếp ở đây. Hơn nữa cô gái này lại đặc biệt cẩn thận, tôi bảo cô ấy chỉ cho chúng tôi cùng xem.

Ban đầu tôi cho rằng, có thể đơn giản là vì hồ kia và thôn Ba Nãi bốn phía đều có thể núi rất giống nhau, nên thường thì nhà xây trên núi sẽ có

kiến trúc tương tự, nhưng khi nghe Vân Thái nói, tôi mới bắt giác hít một ngụm khí lạnh.

Chỗ giống nhau được chỉ ra lại chính là đường và hàng rào.

Vân Thái nói cho tôi biết, lần đầu cô ấy thấy bản vẽ này đã phát hiện ra tôi vẽ con đường chính và hướng của hàng rào của”cổ trại dưới đáy hồ” này so với đường chính và hàng rào bao quanh thôn của cô ấy rất giống nhau. Điều này khiến cho Vân Thái nhận ra có điểm bất thường, sau đó mới nhìn tới những phần khác trong thôn, cũng có nhiều điểm vô cùng giống.

Tôi không thể nhớ được toàn bộ đường đá và bậc thang trong thôn đi về hướng nào, nhưng quanh nhà A Quý thì có ấn tượng một chút, so sánh qua thấy quả đúng như vậy. Chỉ cần đem bản vẽ này thay đổi phương hướng, ngay lập tức có thể nhận ra những con đường nhỏ chạy quanh nhà A Quý, kiểu đan xen đó trên bản đồ vô cùng giống.

Trán tôi lập tức đổ mồ hôi lạnh, bất ngờ thật. Bản vẽ này miêu tả một thôn trại dưới đáy hồ, cách đây phải hơn mấy trăm nghìn năm, nhưng giờ khi được phát hiện, thôn trại cổ đó và một thôn trại hiện tại lại có hàng rào và vô số điểm tương đồng. Con mẹ nó, đây là chuyện quái gì vậy?

Tuy rằng đã cố gắng nén cái cảm giác rờn rợn vô hình đó lại, nhưng toàn thân tôi vẫn không khỏi khẽ run, trực giác nói cho tôi biết, nơi này có thể đang ẩn chứa một vật đề tương đối lớn.

Hít mấy hơi lấy lại bình tĩnh, sau đó tôi nhờ Vân Thái liệt kê hết những điểm tương đồng ra, tôi phải xem những điểm này có phải do một nguyên nhân đặc biệt nào đó hình thành không.

Khả năng lúc đó thần sắc tôi có chút đáng sợ, Vân Thái thấy tôi đột nhiên nghiêm túc như vậy liền hãi, không dám nói lời nào. Bàn Tử phải đánh vào vai tôi một cái, bảo tôi không được làm mặt dọa em ấy, tôi mới nhận ra mình đang thất lễ.

Chúng tôi nhận xét một lượt từ đầu thôn tới cuối thôn, càng nói lòng tôi càng lạnh, thấy đây không thể là chuyện ngẫu nhiên được. Từ cửa thôn chỗ có mấy đèn thờ trang trí, tới bên trong đường lớn, hàng rào bao quanh trại, còn có cả trình tự nhà cửa, thật sự vô cùng giống.

Nếu muốn tình huống như vậy xảy ra, chỉ có thể là thôn trại dưới đáy hồ và thôn Ba Nãi cùng được thiết kế bởi một kiến trúc sư.

Nhưng làm sao thôn lại cần tới kiến trúc sư thiết kế chứ? Một thôn trại khi hình thành, từ hàng nghìn năm qua đều là do thôn dân xây dựng tự phát, chọn lấy một địa điểm thích hợp dựng nhà, làm đường, từ đó hình thành lên đường làng ngõ xóm.

Điều khiến tôi phải chú ý chính là độ giống nhau tới mức khủng khiếp của nó. Một thôn khi được dựng lên, đặc biệt là sơn thôn, đường đi trong một thời gian dài không thể không thay đổi, cho nên mới có cái thuyết “cổ đạo tây phong” (hình như là một câu thơ Đường hay gì đó, mình tìm không được, thành thật xin lỗi). Đối với đường xá, thôn dân có thể sửa đi sửa lại rất nhiều, nhưng tuyệt nhiên là bao giờ xóa bỏ chúng, mỗi lần sửa lại mở thêm một đường mới. Chúng tôi từng qua nhiều con đường trong sơn thôn, phần lớn là khi còn ở Lương Tấn. Cho dù ở Hàng Châu hay trên núi đá, đường xá xây dựng tu sửa hay khai mở đều do nhà chùa làm, hiện giờ sang tay nhà nước, nhưng vẫn không ngừng được sửa chữa lại hàng năm.

Do đó, đường trong thôn Ba Nãi và đường dưới cỏ trại kia giống nhau như vậy thực sự là một chuyện không bình thường, thậm chí có thể nói là quý dị. Đối với người học qua kiến trúc như tôi thì lại càng thêm khó nghĩ, trong đầu bao nhiêu ý nghĩ liên tục đảo lộn, nhưng lại chẳng biết mình đang muốn tìm cái gì.

Bàn Tử không nghĩ nhiều như tôi, lại hỏi:” Thiên Chân, trước đây cậu từng nghe nói qua chuyện như này chưa?”

Tôi lắc đầu ý bảo anh đừng hỏi gì cả, đây không phải chỉ đơn giản là “nghe nói qua”, xuất hiện hai thôn có cấu trúc nhà cửa tương tự nhau, trong lịch sử chỉ có một người từng trải qua đó chính là Uông Tàng Hải. Ông ta phụ trách thiết kế thành Khúc Tĩnh và thành phố Macau gần như tương đồng, nhưng hai phạm trù này hoàn toàn khác nhau, thành thị có thể quy hoạch được còn thôn trang lại không phải vậy, tôi chưa từng thấy ở nơi nào có hai thôn trại giống nhau cả.

Hơn nữa, nếu hai thôn trại đó đều tồn tại thì có thể xem như một chuyện lạ, nhưng hiện tại thì một trại còn tồn tại còn một trại chìm dưới đáy hồ.

Dù cho tôi có nghĩ thế nào thì cũng không thể tưởng tượng được, nhưng trực giác nói cho tôi biết nơi này đã có chuyện xảy ra, mà tuyệt đối không đơn giản. Trong tay tôi hiện giờ đã nắm giữ những mảnh ghép, chỉ là “chân tướng” bên ngoài của nó lại quá nhiều mà thôi.

Bàn Tử thấy tôi không phản ứng gì, lại đi hỏi Muộn Du Bình. Muộn Du Bình cũng không trả lời anh ta, dường như không thấy hứng thú với chuyện này, chỉ ngậy ra nhìn bản vẽ kia.

A Quý úp úp mở mở nói:” truyền thuyết nói là, thực ra thôn trại của chúng tôi không phải ở vị trí bây giờ, mà là trong núi Dương Giác. Không chừng cũng giống như ông chủ Bàn nói, đây chính là cổ trại trước kia của chúng tôi, thôn không phải bị hỏa thiêu mà là bị ngập trong nước, sau đó cụ kỵ của chúng tôi mới tiên hành xây dựng lại như vậy ở bên ngoài, xây theo kết cấu cũ, dù sao thì núi cạnh hồ và núi tại nơi chúng tôi ở cũng rất giống nhau.”

Tôi nói với anh ta:” trừ khi cụ kỵ các anh có kiến thức phong thủy rất uyên thâm, nếu không, cho dù có làm theo thì cũng rất khó làm được tới trình độ này.”

Muốn giống tới mức này, phải tiến hành lên kế hoạch đo đạc địa chất từ lúc thôn chưa bị chìm trong nước, nhưng khi đó người Dao vẫn còn chưa bước vào thời kỳ khai hóa, không thể có khả năng làm như thế được.

Vân Thái bĩu môi nói:” ông chủ à, anh dựa vào cái gì mà khinh thường người Dao chứ? Biết đâu lại có một người như vậy thật thì sao.”

Tôi gượng cười, không phải tôi nghĩ như vậy mà là nếu thực sự như vậy thì việc này sẽ rất phức tạp, vì thế liền đáp:” cho dù có một người như thế cũng không thể, vì không cần thiết. Văn hóa Dao đối với kiến trúc xây dựng không hề nghiêm ngặt, vì sao lại phải xây dựng lại một thôn giống như trước? Thôn này nhìn bố cục cũng không ẩn chứa hàm ý gì đặc biệt”

Trung Quốc có rất nhiều thôn xóm được người tài xây lên, ví như Chiết Gian có thôn

Du Nguyên, do chính tay Lưu Bá Ôn dựa vào thuật chiêm tinh dựng lên,

toàn bộ thôn xóm đều như một bàn sao khổng lồ. Nhưng theo bản vẽ cổ trại dưới đáy hồ này lại không có tính quy hoạch, bằng kiến thức của tôi thì không thể nhìn ra được điểm kỳ quái gì cả.

“Cậu nghĩ thế nào?” Bàn Tử hỏi tôi, “chắc cậu đã có ý tưởng gì rồi chứ.”

Quả thật là tôi có vài phỏng đoán nhưng chúng chỉ vô dụng mà thôi, vì thế lại lắc đầu:” tôi chỉ có thể khẳng định là đây là do cố ý làm ra, hơn nữa lại rất tiêu tốn rất nhiều công sức, vì người bình thường muốn xây cũng không xây tới mức giống thế này.” Tôi thấy khó giải thích nhất là rõ ràng chuyện này không có trong truyền thuyết của dân địa phương.

Trong trí nhớ của A Quý thì thôn của anh ta cũng được xây dựng từ rất lâu rồi. Nói cách khác là hành vi copy này phát sinh cách đây tương đối xa. Nhưng từ những dấu vết trong Trương gia lâu, tôi có thể đoán được thời gian khai thác mỏ ngọc kia không phải quá muộn. Hồ nước xuất hiện, hẳn là phải sau khi khai thác trong mỏ xong, nếu không đường hầm không thể nào xây dựng được.

Ba chuyện, copy, hồ nước, khai thác mỏ ngọc, nếu sắp xếp trình tự thời gian phát sinh, có thể là copy sớm hơn khai thác mỏ, hồ nước xuất hiện cuối cùng.

Nói cách khác, trước khi khai thác mỏ ngọc, hồ kia chưa từng tồn tại. Thôn không bị bao phủ bởi nước, cho dù có hoang phế nó cũng đã từng xuất hiện ở đó.

Như vậy thì người bản xứ chắc chắn phải biết, có tới hai thôn giống nhau như vậy. Cho dù một thôn sau đó bị nước chìm nhưng trong thời kỳ đó ít nhất cũng phải để lại truyền thuyết.

Hơn nữa, truyền thuyết có phạm vi ảnh hưởng rất rộng, cho dù là cách thôn của A Quý mấy chục dặm, cũng không thể không có lưu truyền.

A Quý lại nói không có truyền thuyết nào nhắc tới cổ trại dưới đáy hồ. Thôn trại bí ẩn này giống như một điều mới được khai quật, trong lịch sử trước đây hoàn toàn bị người ta quên lãng.

Chương 54: Âm mưu mặt gương

Nguồn: EbookTruyen.VN

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đương nhiên là quên cũng có thể là chuyện ngẫu nhiên, trên thực tế thì có không biết bao nhiêu truyền thuyết đã bị chôn vùi trong lịch sử, nhưng nó mai một trên quy mô lớn, không phải chỉ có một truyền thuyết biến mất như vậy. Truyền thuyết biến mất, tất nhiên đi kèm theo đó là một thời kỳ lịch sử bị bỏ trống, không có bất kỳ thông tin gì.

Tôi thấy có gì đó mờ ám trong chuyện này, truyền thuyết cổ trại cũng không phải ít, không tồn tại tức là đã không có ai lưu truyền lại, chỉ cần không có bất kỳ truyền thuyết nào nói tới “ban đầu có một cổ trại giống y hệt, nhưng đã bị chìm trong nước”, hay không có một ai muốn lưu truyền cái cổ sự này?

Còn về copy, tôi có một linh cảm mãnh liệt rằng đây là một “âm mưu mặt gương”. “Âm mưu mặt gương” là một quỷ kế thường xuất hiện trong truyện trinh thám Nhật Bản. Bộ mặt thật của quỷ kế sẽ bị giấu kín, nói cách khác, thôn của A Quý là giả, vì không muốn ai đó có thể biết được thôn trại thật sự đã biến mất nên mới cố ý kiến tạo lên.

Nguyên nhân của linh cảm mãnh liệt như vậy là vì Bàn Mã thuật lại cổ sự ma hồ. Tôi lúc đó cũng đoán là một loại quỷ kế mặt gương, đội khảo cổ bị xóa sạch rồi có một đội khác xuất hiện thay thế bọn họ, đó cũng chính là “mặt gương”.

Cũng có thể giải thích, tại sao lại có truyền thuyết cổ trại bị hỏa hoạn thiêu rụi, lúc đó thôn hẳn là không ở thung lũng trên sườn núi, sơn thôn chỉ có vài ngôi nhà, phân bố rải rác ở cách xa nhau, những nhà đó không thể bị ngập nước như trong trại được, nhưng nhất định phải phá hủy đi, có thể đã dùng lửa để thiêu hủy, vì thấy có cháy rừng nên người ta mới nói là như thế.

Đằng sau quỷ kế này chính là một đại âm mưu, hơn nữa khả năng lại vô

cùng đẫm máu, nguyên cả thôn bị tàn sát, kẻ giết người sẽ có thể giả trang thành thôn dân, tới sống trong thôn giả, thi hành kế hoạch của bọn họ, quỷ kế này phát sinh từ rất lâu rồi, vài năm sau, lại xảy ra chuyện khai thác mỏ ngọc, cuối cùng là thôn trại kia bị nước bao phủ.

Một nơi phát sinh nhiều biến cố như vậy, rõ ràng là trong thôn trại này vẫn đang ẩn giấu một bí mật.

Mọi chuyện nghe rất mơ hồ, cảm giác không thể nào xảy ra được, tôi thực không muốn nghĩ theo hướng này, dù sao thì cũng không thể nào chứng thực, hiện giờ chỉ có thể kiểm chế những nghi vấn của mình, chờ đợi tiên tri trong đợt điều tra sau.

Chẳng buồn động não, đang định hít sâu một hơi, Bàn Tử lại tắc lưỡi một cái, chỉ vào bản vẽ hỏi tôi:

” Thiên Chân, cậu nhìn xem, cậu vẽ cái gì đây?”

Qua xem, thấy Bàn Tử vừa rồi lấy bút đen tô mấy điểm lại, rất nhanh sau đó bản vẽ của tôi trở lên loang lổ, chờ tới khi anh ta soi nó dưới ánh nắng mặt trời, tôi lập tức sững người.

Tới khi hoàn thành, toàn bộ bản vẽ đã biến thành hình một con vật, có mắt và móng vuốt. Cẩn thận quan sát, sẽ phát hiện ra đó là một con kỳ lân.

“Càng ngày càng hấp dẫn!” Bàn Tử lẩm bẫm.

Lông mao trên người tôi đồng loạt dựng đứng, đập vào mắt chẳng phải là bộ dáng của kỳ lân, giống với hình xăm trên người của Muộn Du Bình sao. Thế quái nào! Chẳng lẽ đúng như vậy! Tôi thảm gào lên, trong đầu có vài khái niệm liên tục xuất hiện, kỳ lân, hình xăm, bản vẽ, bỗng nhiên có một ý niệm lóe lên trước mắt.

Cầm bản vẽ đi về phía Muộn Du Bình, anh ta vẫn ngồi ngẩn ra.

Tôi nhìn anh ta nói:” nhanh nhanh, cởi áo ra!”

Muộn Du Bình có chút sững sốt, mặt làm ra vẻ khó hiểu, tôi đưa bản vẽ trong tay cho anh ta xem, như để giải thích nguyên nhân, anh ta vẫn

không hiểu, nhưng vẫn làm theo ý tôi từ từ cởi áo ra.

Tôi nhìn động tác của Muộn Du Bình thực sự rất sốt ruột, thật muốn một cước đạp ngửa anh ta ra để xem cho nhanh. Chờ tới khi Muộn Du Bình cởi xong áo tôi mới nhớ trên người anh ta bình thường không thấy được hình xăm.

Tôi hỏi Muộn Du Bình tại sao vậy, anh ta mới nói, hình xăm này lấy từ chiết xuất của một loại thực vật để xăm lên, bình thường không có màu, chỉ khi nhiệt độ cơ thể vượt qua mức quy định mới chuyển thành đen. Ngày xưa người Miêu dùng nó để đoán bệnh ốm sốt, hình xăm này dùng để kiểm tra thân nhiệt trẻ con.

Đương nhiên, muốn thân nhiệt vượt qua mức quy định, thì phải vận động mạnh, cho nên trong những lúc Muộn Du Bình loạn đấu kịch liệt hoặc bị kích động, hình xăm mới hiện ra. Cũng vì da không phải chỗ nào cũng như nhau, độ mẫn cảm của nhiệt độ cũng không đồng nhất, chỉ có khi phải chiến đấu vô cùng mạnh mới có thể khiến cho toàn bộ hình xăm hiện ra.

Bàn Tử lấy túi chườm nóng ra, chúng tôi buộc quanh ngực Muộn Du Bình, quả hiện sau đó hình xăm màu đen từ từ hiện ra. (*Cứ biến thái thế nào ấy há há*)

Bàn Tử liền nói:” con mợ nó! Cách này quá được! Tôi trước đây chưa từng thấy chuyện này.” tôi lại bắt đầu soi hình xăm của anh ta và bản vẽ của mình.

“Cậu xem vị trí của tòa nhà này.” Bàn Tử nói, chỉ chỉ tòa nhà bên cạnh đường, “nếu Ba Nãi giống như thôn này thì tòa nhà cổ dưới đáy hồ vừa đúng vị trí nhà sàn của Tiểu Ca, nếu so với vị trí kỳ lân trên người Tiểu Ca thì chính là mắt nó.”

“A?” lòng tôi chợt động, vừa nhìn thấy đúng thật, thậm nhủ Bàn Tử quả nhiên rất cẩn thận.

Có ẩn ý gì đây?

Bàn Tử lại nói:” nhìn như vậy có thể khẳng định là Tiểu Ca, cậu chắc chắn cũng có liên quan.”

Tôi cắt lời anh ta, nói không phải những lời này là vô nghĩa sao?

Bàn Tử nói không phải, đối với chúng ta nó có ý nghĩa rất quan trọng. Trước đây chỉ là phỏng đoán, đại khái nơi này sẽ có một vài manh mối, hiện giờ có thể xác định được. Phỏng đoán và xác định là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau, sau này khi chúng ta thực hiện cũng sẽ khác.

Tôi gật đầu, điều này cũng đúng, hơn nữa chuyện về cái thôn này cũng chỉ vừa mới bắt đầu, còn nhiều chuyện phải làm.

Tiếp theo Bàn Tử cùng chúng tôi thảo luận một vài vấn đề:

“Việc này xem như cũng có manh mối rồi, cũng không cần gấp như vậy, dù sao thì thôn không thể tự nhiên biến mất được, chúng ta chắc chắn phải tiếp tục đợi, lập hẳn kế hoạch điều tra. Mặt khác cũng cho người đi quanh thôn dò la tinh tức, xem có thể tra ra cái gì nữa không. Đó là một quá trình cần tương đối thời gian. Tôi thấy, còn phải ở lại đây một thời gian dài nữa. Chuẩn bị một chút, trước phải quay về lấy thêm đồ đạc tới đây, tiếp theo có thể sẽ phải cư trú lại thường xuyên.”

Nói xong rồi nhìn Vân Thái cười cười:” bọn anh sẽ ở lại nhà em dài dài đấy!”

Vân Thái cũng cười nhẹ, bất giác ánh mắt lại thoáng nhìn Muộn Du Bình.

-----oOo-----

Chương 55: Khách không mời mà đến

Nguồn: EbookTruyen.VN

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chuyện tiếp theo thực ra không cần thiết phải ghi lại, nhưng sau khi diễn ra nó lại có chút liên quan, vì thế nên tôi cũng xin đề cập qua.

Năm ngày sau chú Hai rời đi, tôi cũng không biết chú đã tìm được cái gì ở đây, nói chung là chú chẳng nói gì với tôi chỉ giao hẹn là khi nào trở về Hàng Châu sẽ gặp tôi nói chuyện.

Bàn Tử và Muộn Du Bình thương thế kỳ thật cũng không quá nghiêm trọng, sau khi được chữa trị, chưa tới hai tuần sau đã xuất viện. Chúng tôi không lập tức trở về Hàng Châu ngay mà cùng nhau quay trở lại thôn Ba Nãi lần nữa. Bàn Tử khẳng định Muộn Du Bình có liên hệ với nơi đó, trước khi chưa thu thập được thêm manh mối, có thể còn phải ở lại đây lâu dài.

Sau khi chúng tôi tới được bốn ngày thì ba người bắt đầu xuất phát tới hồ kia, lập đàn cúng bái những hài cốt rồi đắp một cái mộ lớn.

Bàn Mã cũng không còn xuất hiện, điều này khiến tôi rất áy náy, nhưng nghĩ tới tội trạng của lão ta, cảm giác đây thực là mệnh trời rồi. Với những thiết bị lặn hiện đại của tôi, ba người lại tiếp tục công việc vớt đồ dưới đáy hồ, hi vọng là sẽ thấy được nhiều manh mối hơn nữa. Lần lượt lấy được lên rất nhiều thứ, nhưng không có phát hiện nào đặc biệt quan trọng.

Tiếp đó, chúng tôi chuẩn bị tiến vào trong cốc trại, cẩn thận kiểm tra tình hình nơi Trương gia lâu an tọa. Nhưng lại xảy ra một vấn đề mang tính sống còn, đó là tất cả bình dưỡng khí của chúng tôi đều đã dùng hết, phải đi thay bình mới.

Vừa khéo là hết ngày cuối cùng hạ thủy, lúc chuẩn bị lên đường trở về, bên hồ xảy ra biến cố.

Lúc đó chúng tôi vẫn còn đang ở giữa hồ, vừa mới nổi lên Bàn Tử đã gọi ầm lên, lau mặt một cái, ngón tay chỉ lên trên bờ. Tôi nhìn theo phát hiện không phải chỉ có Vân Thái mà tự nhiên lại mọc đâu ra biết bao nhiêu người, đang dựng lều căng trại.

“Thế quái nào! Chuyện gì vậy?” Bàn Tử kỳ quái hỏi, ” chỗ này lại trở thành địa điểm du lịch từ khí nào vậy? Sao lại xuất hiện nhiều người quá thế?”

Tôi thở hắt hên vài hơi, cẩn thận quan sát thấy trong những người tới

đây có rất nhiều thôn dân, Vân Thái đang nói chuyện phiếm với họ, còn có những người nhìn rất thành phố, không biết lai lịch thế nào. Lại thêm rất nhiều người đang đi xuống từ trên núi, dắt theo rất nhiều la, lưng cũng đầy những ba lô.

Nhóm người này tôi không nhận ra được ai cả, chắc cũng chẳng phải người của chú Hai quay lại.

Từ từ bơi trở lại bờ, tôi càng lầy làm lạ, vì những người này mang theo nhiều la kinh khủng, ba lô lớn nhỏ chất đầy những đồ đạc. Có vài cái lều rất lớn đã được dựng lên, trên bãi đá bồng đông vui tấp nập người đi lại, nhiều người chỉ hơi ngạc nhiên là đã có người tới đây, lạ ở chỗ tự dưng lại có mấy người mặc quần cộc ngoi lên từ trong nước như vậy.

Chúng tôi hoàn toàn không biết phản ứng thế nào, đi tới bên cạnh Vân Thái và A Quý, tôi chợt nhận ra một người, chính là người nói giọng Bắc Kinh gặp trong nhà Bàn Mã, dáng người thấp bé, đang quát thượng quát hạ những thôn dân làm việc, mặt mày có vẻ ngang ngược.

Người như thế tôi cũng đã gặp nhiều, nhớ tới lúc đó hẳn là hẳn ta tới đây theo lời ông chủ, vậy những người này đều là người của ông chủ Bắc Kinh kia phải đến. Chẳng lẽ bọn họ cũng đã hỏi ra được chuyện của Bàn Mã, chuẩn bị tới đây để tìm kiếm vật phẩm? Người đông thấy mò luôn!

Hắn nhìn chúng tôi, coi như là từng gặp qua một lần nên cũng tới chào hỏi. Tôi lười suy nghĩ, liền đáp lễ qua A Quý rồi đi qua chỗ hắn tới cạnh Vân Thái hỏi chuyện gì đang xảy ra đây?

Cô ấy nhẹ giọng nói mấy người trong thôn bảo là có một ông chủ lớn thuê bọn họ tới đây, tình hình cụ thể là thế nào thì không ai rõ cả.

Cục diện lúc này có vẻ khá là bất tiện, tôi không hi vọng chuyện sẽ tiến triển như vậy, nhưng hồ này là của nhà nước, đâu phải mình mà cấm được người khác tới đây. Mục tiêu của những người này là khối sắt kia, tôi không biết bọn họ có chân tướng của chúng không, hay chỉ đơn thuần là sưu tầm, không thể làm cách nào đối phó lại được.

Người vẫn liên tục tới, sáu bảy lều trại đã được dựng lên, tất cả những người đó đều nói giọng Bắc Kinh, khiến trong giây lát tôi còn nghĩ mình đang nghỉ mát trên bờ biển.

Ngồi xuống vừa để nghỉ ngơi vừa tiện thể quan sát bọn họ làm việc. Đây thực sự là một việc rất chán, giống như là đang trên sân đá bóng, đang đá đột nhiên có một đồng người lao tới, tất cả đều cao to đen hôi đông gấp chục lần mình, lúc đó mình chỉ có thể ngoan ngoãn dừng cuộc chơi lại mà thôi.

Tôi lại chửi thề vài tiếng, mắt vẫn quan sát bọn họ mang đồ tới, trông không ra chút manh mối nào. Không nhìn thì thôi, vừa nhìn lòng lại trầm xuống. Trong bao tải lớn đó có rất nhiều bình dưỡng khí cùng với thiết bị lặn.

“Người ta chuẩn bị đầy đủ quá.” Bàn Tử suýt xoa, “bọn họ biết dưới nước kia có cái gì thì phải.”

Tôi nghĩ một lát, rồi nói với Bàn Tử:” có phải lão già Bắc Kinh kia tới để đào hàng không? Những người đó anh không nhận ra ai à?”

Bàn Tử đáp:” Bắc Kinh có nhiều nhà buôn lắm, trong Phan Gia Viên không có nhiều người tự mình xuống đáy, tôi thấy khả năng không lớn. Những người này không phải là dân trong nội thành trà trộn vào, nhìn toàn người tôi không biết. Mấy năm gần đây, ở đâu cũng có thể lục mới.”

“Anh quan hệ rộng ở Bắc Kinh như vậy mà không biết được một hai người sao?” tôi hỏi lại.

Bàn Tử lắc đầu:” tôi chả nhìn thấy ai quen mắt cả, cậu cứ từ từ để tôi nhìn kỹ một chút, có điều những người này nói giọng Bắc Kinh rất lạ. Cậu chờ ở đây một chút, để bàn gia tôi ra xem có thể hỏi ra ông chủ của họ là ai không.”

Bàn Tử đi tới chỗ những người đang bận rộn quanh doanh địa, dùng tiếng Bắc Kinh chào hỏi bọn họ, nhưng không ai đáp lời anh ta. Bàn Tử này là hạng gì chứ? Lập tức bám lấy bọn họ, rồi cả nhóm lục tục rời đi.

Tôi nghĩ xem mình có thể làm gì bây giờ, hay là lượn quanh doanh địa bọn họ một chút, xem có cái gì hoặc là tìm xem có ông chủ của bọn họ ở đây không?

Nhưng cuối cùng thì tôi chẳng làm gì cả, vì sau khi lặn xuống nước

người mới ra rời tới mức đứng không nổi, mắt và tai cũng đều rất khó chịu, đặc biệt là tai tôi, vừa động vào là đau buốt cả lên, nghe cái gì cũng khó. Xem ra hạ thủy kiểu này cũng có ảnh hưởng lớn tới cơ thể.

Đang nghĩ xem phải làm gì, bỗng đằng sau Muộn Du Bình lại nấn vào vai tôi một cái.

Nấn vừa phải nên rất thoải mái, tôi thầm nhủ người này thật tốt, lại biết mát-xa cho mình nữa (*hủ đầu, gào thét đi :D*) bỗng nghe anh ta nói nhỏ:

“Cậu xem kia.”

Tôi lại nhìn qua doanh địa lần nữa, xem có gì đó khác thường, bỗng thấy từ trong rừng có một nhóm người đang đỡ ai đó trên con la xuống. Cả đoàn người lập tức ùn ùn tới nghênh đón.

Cẩn thận quan sát có thì phát hiện người kia tuổi cũng tương đối cao, sau khi đặt chân xuống đất bước đi thật tha thướt, ngay cả đứng cũng không thẳng được. Bốn phía lão ta có vài tùy tùng, tình hình là đang đi tới chỗ chúng tôi.

Đang định đứng lên bỗng thấy Muộn Du Bình lại đè tôi lại. Tôi quay đầu, phát hiện anh ta đang lúp sau lưng mình, chăm chú nhìn đoàn người đang tới kia, nói với tôi:

“Đừng để bọn họ thấy tôi.”

“Chuyện gì vậy?” tôi thầm hỏi, cố gắng rướn thẳng người che cho Muộn Du Bình, nhìn bọn họ càng lúc càng tới gần. Lão già được dìu kia nhìn như một VIP, dáng vẻ cao lớn nhưng lại vô cùng gầy yếu, thời trai tráng hẳn lão phải rất anh tuấn tiêu sái. Vì bị nhiều người chần nên tôi nhìn không rõ mặt lão ta, chỉ thấy đó là người vô cùng già, bước đi không còn chút khí lực nào, hẳn là cũng gần đất xa trời rồi.

Những người liên quan xung quanh có nam có nữ, càng thêm hỗn độn, người thấp bé kia vừa đi vừa luôn miệng giới thiệu. Họ nói chuyện rì rầm, cũng không đi qua chỗ chúng tôi mà rẽ vào một ngôi lều.

Chờ tới khi bọn họ vào trong lều hết rồi, Muộn Du Bình mới buông tay khỏi ba vai tôi. Tôi bị anh ta nắm chặt tới mức máu đỏ cả vai, vừa cho

tay lên xoa xoa vài cái, vừa hỏi:” sao vậy? Anh biết bọn họ sao?”

Muộn Du Bình gật đầu, mặt tái xanh nói:

” Cầu Đức Khảo.”

“Cầu Đức Khảo?” tôi sửng người, “lão già kia là Cầu Đức Khảo?” tiếp theo còn tưởng là nhảy dựng lên được. Chết tiệt! Những người này cùng đội với A Ninh, nhưng là lão già lần này thân chinh xuất mã.

Nhất thời tôi không kịp phản ứng, hình tượng Cầu Đức Khảo trong lòng tôi vừa đứng lại vừa không đứng, kia là một người có mặt dài như mục sư tính tình nhã nhặn, nhưng cũng có chút giống mặt ngựa (). Tên lừa gạt đó, kẻ mà hồi còn bé ông nội tôi từng kể là Cầu Đức Khảo là một tên khốn nạn nhất, tôi còn tưởng tượng thành một bản mặt yêu quái đại gian đại ác. Không ngờ là hình dạng thật lại là một lão già gầy quắt như vậy.

Những suy đoán này khiến tôi cảm thấy vừa lạ vừa khó tin. Chuyện ông nội kể giống như là truyện cho trẻ con, hiện tại nhân vật trong truyện cho trẻ con đó bỗng nhiên từ trong bút ký của ông nội bước ra, trong thời gian ngắn, cảm giác của tôi có chút hỗn loạn.

Lão ta tới đây làm cái gì chứ? Xem trận thế này hẳn lão cũng biết chuyện dưới đáy hồ kia. Sau đêm rấn, lão cũng giống chúng tôi không hề buông xuôi cuộc điều tra, vẫn theo tới tận đây sao?

Nhưng, hướng chúng tôi điều tra hoàn toàn là ngẫu nhiên, bọn họ có cơ sở khác với chúng tôi, sao có thể chạm mặt nhau được? Chẳng lẽ trước giờ bọn họ vẫn luôn theo dõi chúng tôi ư?

Nghĩ lại thấy không giống, nếu như theo dõi, bọn họ không thể nào chuẩn bị đầy đủ hơn chúng tôi được. Chúng tôi hoàn toàn không biết tới đây cần thiết bị lặn, bọn họ lại mang tới, khẳng định là phải biết được nhiều manh mối hơn, ít nhất là cũng phải phát hiện ra trước bọn tôi. Cảm thấy chuyện có chút thú vị, xen thêm chút đáng sợ nữa. Lão già lần này thân chinh, chắc không phải chuyện thường. Lão lớn tuổi như vậy đâu có hợp với những chuyện phải bôn tẩu đường xa như thế, lần này xuất hiện chắc là tính được ăn cả ngã về không.

Dưới kia rốt cuộc có cái gì?

Nghĩ lại vừa rồi, cục diện quả có chút phiền toái, chúng tôi có quan hệ rất phức tạp với bọn họ. Ông nội tôi và Cầu Đức Khảo là kỳ phùng địch thủ, mặc dù giờ tôi cũng không có bất kỳ ý định báo thù nào nhưng tâm ảnh hưởng của nó khiến tôi không có chút thiện cảm nào với bọn họ. Mà giữa chú Ba và Cầu Đức Khảo lại có ân oán, nó càng khiến đầu óc tôi thêm khó nghĩ.

Đôi bên không có ý thù địch gì, cũng không có quan hệ cạnh tranh, dưới tình huống địch mạnh ta yếu, cần phải cân nhắc thật kỹ cách xử lý làm sao cho thỏa đáng.

Phải làm từng bước từng bước một.

Tôi áp tay vào ngực đề nhịp tim xuống, lại nhớ ra một việc- chẳng phải Muộn Du Bình bị mất trí nhớ sao? Làm thế nào lại nhận ra Cầu Đức Khảo kia chứ? Hơn nữa vì cái gì phải trốn lão ta?

Tôi liền quay đầu hỏi. Muộn Du Bình vẫn nhìn về phía lều kia đáp:” khi tôi ở bệnh viện có gặp qua lão ta một lần.”

“Bệnh viện? Là bệnh viện Bắc Kinh hay là Cách Nhĩ Mộc?” chúng tôi không liên lạc với người của Cầu Đức Khảo từ sau khi ra khỏi Sái Đạt Mộc, có điều không nhớ trong thời gian qua có gặp lần nào không, Muộn Du Bình lúc ấy lại bị kích động dữ dội như vậy.

“Bắc Kinh.” anh ta trả lời, “ngay thàng trước.”

Hóa ra là thời điểm chữa bệnh ở Bắc Kinh. Cái con mợ nó! Cầu Đức Khảo gặp Muộn Du Bình ư? Bàn Tử sao không nói cho tôi biết?

Nghĩ lại, con mợ nó chứ Bàn Tử là người đầy nghĩa khí, nhưng nếu bắt anh ta chăm sóc Muộn Du Bình thì không thể được. Khi tôi ở Hàng Châu, bảo anh ta trông chừng Muộn Du Bình, chắc là cũng bữa đực bữa cái. Hơn nữa Muộn Du Bình như thế ai ở cạnh cũng khó, không có tôi ở đây chắc Bàn Tử thế nào cũng thi nhau lờm nguýt với anh ta. Lúc Muộn Du Bình gặp Cầu Đức Khảo không biết anh ta chạy đi đâu, do đó mà cũng chẳng biết.

Nhớ tới chuyện này tôi thật muốn mắng ầm lên, Muộn Du Bình là một

nước cờ lớn trong tay chúng tôi, làm thế nào mà anh ta gặp Cầu Đức Khảo chúng tôi lại chẳng biết gì hết? Nói cách khác, nếu Cầu Đức Khảo thực gian hùng, thì Muộn Du Bình chắc cũng bị lão bắt đi rồi, lúc đó biết cũng đã muộn. Bàn Tử rõ là vô tâm! Muộn Du Bình cũng thật là, cái gì cũng không chịu nói. (*giận phùng phùng lên tự kỷ*)

” Lão tìm anh làm gì thế?” tôi hỏi Muộn Du Bình, ” anh sao không nói cho tôi biết, thưa đại ca.”

Muộn Du Bình không trả lời, chỉ quay về lấp sau lưng tôi.

Nhìn qua lại thấy Cầu Đức Khảo từ trong lều đi ra, nhìn quanh bốn phía, đầu đội mũ, bước tới bên dưới một tàng cây.

“Anh trốn cái gì vậy?” tôi lại hỏi, ” bị lão thấy thì sao chú? Có thể lão đã sớm biết anh ở đây rồi.”

Muộn Du Bình lắc đầu, nói với tôi:” chúng ta không thể để bọn họ vượt mặt được, phải nghĩ cách câu giờ.”

“Anh muốn làm gì?” tôi lại hỏi.

Muộn Du Bình chỉ chỉ đồng hồ lặn bên kia, “chúng ta đi trộm bình dưỡng khí.” (*lời cái đuôi trộm cắp rồi nhá đại ca, anh không chịu buôn bán gì mà đòi sống hàng mấy chục năm qua, hóa ra là có nghề tay trái này*)

-----oOo-----

Chương 56: Làm chuyện xấu

Nguồn: EbookTruyen.VN

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Làm chuyện xấu

Editor: Tống Mặt Than

Beta: thieudieututai

(*Ba anh em siêu nhân Đạo mộ*)

Tôi lập tức hiểu được ý của Muộn Du Bình, như có ánh sáng lóe lên trong đầu, không khỏi khen thầm.

Chúng tôi không có bình dưỡng khí, nếu Cầu Đức Khảo có hành động gì, cả bọn chỉ có thể đứng xem. Mà quay về lấy thêm đồ nghề thì phải tốn thời gian, không biết chừng người ta đã đi tới tận đâu rồi. Nếu dưới nước kia có gì quan trọng, chúng tôi tuyệt đối không chiếm được cơ hội.

Quả thực như lời Muộn Du Bình, khả năng đây là cơ hội duy nhất.

Lợi dụng lúc mà bọn họ còn chưa để mắt tới những bình dưỡng khí kia, phá hỏng chúng, vậy là những người đó sẽ không còn bình dưỡng khí, dù cho bọn họ có máy nén khí thì cũng không cách nào xuống nước được. Đây là chiêu tiên hạ thủ vi cường điển hình, ra tay khi người khác không ngờ tới.

Có điều lúc này có điều kiện nào để trộm chúng đây? Tôi thắc mắc. Bình dưỡng khí đặt trên bãi đá cách hồ một khoảng xa, tự nhiên chạy tới đó, dù cho Muộn Du Bình có thể một mình ôm mười cái, anh ta cũng không thể kịp chạy lại chỗ chúng tôi, lao vào trong hồ nước thì tôi và Bàn Tử chắc chắn sẽ bị giữ lại xử lý.

Nghĩ một lát, tôi nói:” anh nói rất có lý, nhưng chuyện này chưa tới mức gấp gáp, người ta đông như vậy, giờ chúng ta không thể nâng tay trên được. Đợi tới tối rồi lén tới trộm là được.”

Muộn Du Bình lắc đầu:” buổi tối không kịp, một khi đã ổn định xong, bọn họ lập tức hạ thủy ngay, cậu nhìn kia.”

Tay anh ta chỉ về một phía, nơi đã có mấy người đang bơm một bè cao su, còn có người đang tiến tới hồ, rõ ràng là thợ lặn đang quan sát địa thế xung quanh.

“Sao bọn họ lại vội vã như vậy?” tôi lấy làm lạ hỏi.

Muộn Du Bình dừng một lát, bỗng nhiên nói:” có lẽ, không còn thời gian.”

Tôi sửng sốt, những lời vừa từ miệng anh ta nói ra chứa đầy hàm ý, có điều trước mắt không có thì giờ mà cân nhắc.

Chạy qua kêu Bàn Tử trở về, anh ta vừa nghe kế hoạch của chúng tôi liền a lên một tiếng, lắc đầu nói:

“Bô khí! Làm thế khác nào cướp của người, thanh danh Bàn gia tôi còn đâu nữa?”

Tôi nói:” nếu như dưới này có minh khí gì, bọn họ xuống rồi sẽ vớt lên hết. Anh muốn minh khí hay muốn giữ cái thẻ điện hã kia?”

Bàn Tử nghĩ một lát mới nói:” quái nhờ, tôi nghĩ rằng lời của Thiên Chân rất là dễ thuyết phục lòng người. Chúng ta trước cứ gạt thẻ điện sang một bên, cậu nói xem giờ làm thế nào?”

Tôi tính làm rắn chắc chắc không được, liền bảo Bàn Tử đi chuẩn bị bè gỗ, chất lên đó mấy tảng đá. Chúng tôi không thể vác vật nặng vào trong hồ được nên chỉ có thể mang đá để thay thế. Sau đó, phải nghĩ ra một cách nào đó để thu hút sự chú ý của những người kia, thừa cơ cho người chộp giật bình dưỡng khí.

Bình dưỡng khí để cách bờ một đoạn, nếu dốc toàn lực mà chạy thì cùng lắm chỉ cần ba mươi giây. Nhưng khu vực này có rất nhiều người đang tất bật làm việc, chỉ cần dừng lại một khắc lập tức bị người đuổi kịp ngay. Trong tình huống phải cướp giật giữa chốn đông người như vậy, cần phải chuẩn bị tâm lý thật kỹ.

Tôi thực không phải người trong nghề, nghĩ thế nào cũng không có khả năng. Hơn nữa vừa nghe Muộn Du Bình nói như vậy, cảm thấy đặc biệt căng thẳng, cảm giác như mình chẳng có lấy mấy may cơ hội nào.

Ngay lúc đó vẫn là Bàn Tử nghĩ ra cách, anh ta nhìn những người kia sau lại quay ra nhìn vị trí của bình dưỡng khí, đột nhiên nói:” các cậu biết

cưỡi ngựa không?”

“Làm gì?” tôi hỏi.

Anh ta chỉ một con la, nháy mắt ra hiệu:” từng xem người Mông Cổ cưỡi ngựa đoạt dê chưa?”

Tôi hiểu ngay ra ý của anh ta, cau mày nói:” con la khác con ngựa, la chạy không nhanh được đâu!”

“Bố cậu! Chúng ta không đua ngựa, chỉ cần nó chạy mấy chục bước. Hình dạng nó tương đối lớn, chạy lồng lên ai dám ngăn cản chứ? Vấn đề bây giờ là lúc đó trăm ngàn lần không được ngã thôi.”

Có hi vọng rồi! Tôi gật như gà mổ thóc, Bàn Tử lập tức đi chuẩn bị. Chúng tôi trước đem bè gỗ đẩy vào trong hồ, sau đó quay lại, bắt buộc phải moi tiền ra để thuê một con la và mượn thêm ít đồ dùng nữa.

Người kia từng gặp qua chúng tôi trong thôn, lại thêm được tiền nên tất nhiên sẽ đồng ý.

Bàn Tử hỏi:” con la lúc nào chạy nhanh nhất?”

Người kia đáp:” thời điểm động dục, có muốn kéo cũng không được.”

Bàn Tử nói:” thế thì khó quá, có cách nào khác không? La sợ nhất thứ gì?”

Chuẩn bị xong xuôi, chúng tôi kéo con la chậm rì rì tới bên doanh trại đang bận rộn của bọn họ. Tới gần nơi để bình dưỡng khí, ba người đưa mắt nhìn nhau, tôi căng thẳng tới mức đổ mồ hôi đầy người.

Ba người dẫn một con la, cảm giác cực ngốc, giống như nông dân Mexico vậy. Có điều là không khiến cho người khác nghi ngờ, vì bốn phía có tới cả tá la.

Bình dưỡng khí được bọc trong một cái túi lớn, cả đồng buộc cùng một chỗ, Bàn Tử đuổi cho con la chạy, tới gần đó thì quay ra nháy mắt tới tôi, bảo tôi đi tháo dây thừng.

Tôi nhìn nhìn, không có ai chú ý mình, vừa định động thủ thì bỗng phía sau có người đằng hắng một tiếng:

“Này! Mấy người đang làm cái gì vậy?”

Tôi phản xạ lập tức quay đầu lại, nhìn tới có một cô gái đáng tiền tới chỗ mình, dưới tàng cây mọi người đang nghỉ ngơi cùng đứng cả dậy. Tôi lập tức bị hoảng, thậm chí làm sao bây giờ? Bị phát hiện mất rồi!

Trong tích tắc đó, Bàn Tử bước dài một chân, vơ lấy đồng bình dưỡng khí hô to:” lên la!”

Vội vã tôi cũng vơ lấy bình dưỡng khí. Bà người lập tức nhảy lên lưng la, Bàn Tử dùng sức vỗ mông nó, hét lên:

“La điên đây!”

Bị kinh sợ, con la tung bốn vó chạy như điên.

Bình thường nhìn nó đi thì chậm chạp thế mà vừa hốt một cái lập tức lao đi khiến tôi thiếu chút nữa không ngồi vững được. Hơn nữa bình dưỡng khí của tôi và Bàn Tử lại gắn với nhau, hai chúng tôi đồng tâm hiệp lực lôi cả đồng đi. Nhìn như một trò tạp kỹ, vô cùng nguy hiểm.

Nó khiến cho tất cả mọi người đều phải chú ý, cô gái phía sau tôi phản ứng mau lẹ, lập tức kêu lên:

“Cẩn bọn họ lại!”

Bàn Tử đoán không sai, con la chạy cũng nhanh kinh người, cứ lao về phía trước mà đi, nó còn dọa cho hai người đang ngồi trong bạt che nắng sợ tới mức dạt ra, thậm chí còn ngã xuống đất.

Bàn Tử vẫn còn gào lên:

“Tránh đường! Cẩn thận!”

Ba người điên cuồn nhăm tới bên hồ, tiếng cô gái phía sau bị những âm thanh gào thét át đi, hơn nữa dưới tình huống này ai dám cản? Bị con la đạp cho một cước chắc cũng treo gân dập cốt. Lúc đó bên hồ tình cảnh

rất hỗn loạn.

Tôi còn chưa kịp phản ứng gì đã thấy nó lao tới bên hồ. La vốn sợ nước, ngoặt một cái thân nghiêng đi, mấy người chúng tôi bị nó hất cho ngã dúi xuống.

Trán tôi bị va trúng vào tảng đá, sau đó được Bàn Tử đỡ dậy, con la tiếp tục lồng lên chạy như điên. Nhìn lại cô gái kia đã mang người đuổi theo, chúng tôi vội vã xoay người lao xuống hồ.

Đến bên hồ lập tức chiếm ưu thế hơn hẳn. Hồ nước sâu nên lặn rất nhanh, nhảy vào một cái đã thấy chân không chạm đất, chúng tôi kéo bình dưỡng khí xuống nước. Sau khi bơi được hơn mười thước mới quay đầu lại nhìn, mấy người kia cũng bắt đầu lao vào hồ.

Bơi tới chỗ cái bè gỗ, ôm lấy mấy tảng đá, Bàn Tử đánh động một tiếng:” lặn!” ba người cùng lúc nhanh chóng ngụp đầu lặn xuống nước.

Dưới nước chỉ thấy bên trên loáng thoáng vài người đã bơi tới, thiếu chút nữa là bị bọn họ tóm trúng. Có vài người lặn xuống mò một lượt, nhưng rất nhanh sau đó lại nổi lên.

Chúng tôi ung dung mặc đồ lặn và đeo kính chắn nước lên. Rốt cuộc thì đây cũng là dụng cụ chuyên nghiệp, bốn phía lập tức rõ ràng lên. Tôi mở kính lặn ra để dây bốt nước ra ngoài, khoác bình dưỡng khí, đeo chân vịt, bọn họ bên cạnh cũng đã chuẩn bị sẵn sàng.

Trang bị của Cầu Đức Khảo đúng là hàng cao cấp, trên thắt lưng còn có kèm theo một công cụ, có cả đèn LED, đèn pin chuyên dụng, chủ thủ này và bình dưỡng khí cũng khác, một bình có thể duy trì được ba phút. Để mang được những thứ này vào trong núi cũng cần có giấy tờ đang hoàng, người này xem ra cũng không phải tầm thường.

Kiểm tra tổng thể xong, tôi cũng chìm tới đáy hồ, có bình dưỡng khí khả năng lặn được hai ba trăm mét, độ sâu này chẳng thấm vào đâu. Quan trọng là đôi thủ không có bình dưỡng khí, nên cơ bản không cần lo lắng có người hạ thủy đuổi theo.

Bàn Tử ra hiệu, chỉ chỉ phía trước. Nơi này cách vị trí trước đây một khoảng, nước không sâu bằng, phía trước sâu thăm thẳm, cổ trại là ở chỗ

đó. Chúng tôi phải rời khỏi đây, hồ này nói lớn không lớn mà nhỏ cũng chẳng nhỏ, bọn họ chỉ có thể trơ mắt nhìn. Bật đèn pin lên, sau đó Bàn Tử bơi lên trước, cuối cùng cũng tới được trên cỏ trại, lấy bình dưỡng khí thả xuống, nhìn chúng rơi vào giữa thôn trại rồi mới cùng nhau lặn tới bên kia hồ.

Lén lút leo lên bờ, đồng thời thấy bên đối diện một khoảng nhón nhác.

Về sau có thêm A Quý và Vân Thái ở lại trong núi chi viện cho chúng tôi, ba người hạ hê, ấn núp mà trở về.

(Đạo mộ bút ký Âm Sơn Cổ Lâu hạ kết thúc, mời mọi người tiếp tục theo dõi Cung Lung Thạch Ảnh)

-----oOo-----

Chương 1: -1: Khởi đầu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sau khi tới thôn, vì chúng tôi đã tại ngoại một thời gian tương đối dài nên giờ nhất định phải về nhà một chuyến, với lại chúng tôi cũng cần thời gian để lên kế hoạch, Bàn Tử phụ trách việc chuẩn bị quân tư trang, còn tôi tiếp tục công tác thu thập tư liệu của mình.

Lúc về tới Hàng Châu, tôi bắt tay ngay vào việc thực hiện kế hoạch.

Tôi có cùng Bàn Tử hạn định thời điểm lập kế hoạch, vì chưa nghĩ ra cách thu thập tư liệu tiếp theo thế nào, sau ngẫm lại thì thấy phải biết được gia cảnh Muộn Du Bình trước đã, có khả năng là phải làm lại từ đầu. Trước hết xác minh xem những người kia anh ta có biết không, có thể là vào những năm tám mươi thế kỷ trước họ đã từng tham gia đội khảo cổ, tổ chức đội năm đó hẳn phải có ghi chép lại. Năm đó, người tham gia nghiên cứu đều phải có lai lịch rõ ràng, vậy tôi có thể tìm trong đồng hồ sơ cũ ở Trường Sa chút manh mối, ít nhất là thấy được quan hệ giữa anh ta và tổ chức kia, tiếp theo là tìm một hai người biết anh ta, hoặc là bất kỳ dấu vết nào khác. Tính thế rồi tôi bắt tay ngay vào chuẩn bị.

Có điều là phòng hồ sơ của thành phố, đặc biệt là hồ sơ nhân sự, đều được bảo mật, càng là hồ sơ cũ đóng dấu đỏ thì càng khó xem, đội khảo cổ này thành lập vào những năm 1980, rất có thể còn trong phạm vi bảo mật, muốn xem không phải dễ dàng.

Mặt khác, muốn tìm hồ sơ, biện pháp tốt nhất là tra từ sở nghiên cứu đã phái đội khảo cổ năm đó, đến bây giờ đã được hơn hai mươi năm, không phải quá dài nên chắc vẫn còn lưu lại.

Tôi cũng không biết cụ thể là ở sở nghiên cứu nào tại Trường Sa, có điều khi đó chưa có nhiều tên gọi như ngày nay, liên quan tới khảo cổ thì chỉ có thể là một sở nghiên cứu.

Phần lớn trong đó đều là sinh viên, vậy khả năng là trong một trường đại học, chắc cũng không khó kiểm chứng.

Qua mấy lần tìm kiếm, quả nhiên đúng như tôi nghĩ, có một sở nghiên cứu trùng khớp với tình hình bên tôi, hiện đã bị sát nhập, địa chỉ cũ ngay trong khuôn viên một trường đại học nổi tiếng.

Trường đại học kia sắp bị di dời, lúc tôi và Vương Minh tới, mấy hàng chữ bên ngoài đều đã rụng xuống đất, ở đây chắc đã bán lại cho công ty địa ốc, nếu tới trễ vài ngày chắc chỉ còn thấy một khu đất bằng phẳng.

Đây xem như cũng là một manh mối, sở nghiên cứu sát nhập rồi thì hồ sơ chắc đã được chuyển sang sở nghiên cứu mới, cũng có thể là còn lưu lại trong phòng hồ sơ của trường đại học cũ. Mấy cơ quan đơn vị đó tôi đều biết, chỉ là không quá hi vọng vào việc những bộ hồ sơ từ hơn hai mươi năm trước còn có người để tâm đến.

Có điều chuyện này không tiện để hỏi thăm, tôi nhờ vào quan hệ, trong mấy người quen cũ của chú Ba có một người làm công tác quản lý sở nghiên cứu, người kia họ Đỗ, tên lại rất hay, gọi là Quyên Sơn. Mời hai bao thuốc Trung Hoa rồi tiện dò la tin tức, anh ta liền nói đúng là trụ sở có di chuyển, nhưng hồ sơ vẫn còn lưu lại trong trường đại học, sở nghiên cứu và trường vẫn còn bám lấy nhau, trong bọn họ có nhiều người đang làm giáo sư trong trường, nếu tôi muốn xem thì để anh ta đưa tôi vào xem. Ngoại trừ cửa ngoài có hơi bất tiện còn đâu bên trong vẫn rộng rãi lắm, khả năng hồ sơ cũ rất khó tìm thấy, cũng khuyên tôi đừng ôm hi vọng quá lớn.

Đàm đạo cũng không lâu, đêm đó chúng tôi liền hành động.

Khu nhà cũ của trường đại học nhìn qua vẫn thấy được là từ bệnh viện xây lên, hồ sơ trong phòng lớn dưới tầng trệt, rộng cả trăm mét vuông, quả thực giống một kho hàng, cũng không phí công. Tôi và Đỗ Quyên Sơn từ trên cái hiên vừa hẹp vừa bé bước xuống, phía dưới đèn đóm không có, xung quanh một khoảng tối đen như mực. Dùng đèn pin trong tay soi, tất cả đều là từng tầng từng tầng giá gỗ, trên đặt đầy những túi hồ sơ bằng giấy, có dày có mỏng, có nguyên vẹn có cả rách nát, chồng nằm ngang chồng lại dựng thẳng đứng, phần lớn đều bị bụi phủ dày một tầng mặt, ngửi qua thấy mùi ẩm mốc đầy trong phòng.

Đỗ Quyên Sơn nói với tôi, hồ sơ bình thường sau năm 1995 đều đã bị dọn đi rồi, còn lại chỗ này quanh năm suốt tháng không hề có ai động gì tới, đoán chừng tới tận lúc mang đi tiêu hủy cũng chẳng người nào buồn lật ra xem.

Tôi nhìn tình hình đó, cảm giác rất u ám. Có điều là cũng vẫn tốt chán vì tháng Tám Trường Sa khá nóng nhưng buổi tối lại mát mẻ đi ít nhiều, hơn nữa nơi này lại dưới lòng đất, cái lạnh lạnh này cũng rất thoải mái. Tôi cầm đèn pin, quạt quạt vài cái rồi bắt đầu tiến tới giá gỗ phía trước tìm kiếm.

Lại nói là tôi biết đại học Thanh Hoa có một ngành là quản lý thư viện, lúc ấy còn cảm giác rất quái, quản lý thư viện là cái gì mà phải học? Nhưng khi nhìn quy mô của phòng hồ sơ này, tôi mới hiểu được, người có thể quản lý được tất cả đồng này thì mình phải gọi họ một tiếng thiên tài mới phải, nhìn bao nhiêu giá sách đó, người thường chắc chắn mắt đã tối đen đi rồi. Đây là mới chỉ nói một phòng hồ sơ của sở nghiên cứu, nếu là phòng hồ sơ của quốc gia, số lượng lên tới cả triệu thì phải cần tới bao nhiêu người mới có thể quản hết được?

Đỗ Quyên Sơn sợ tôi gặp rắc rối lại vạ lây tới anh ta nên luôn luôn đứng bên cạnh quan sát, giúp tôi tìm tòi, cũng hỏi tôi vài chi tiết của vấn đề, để hỗ trợ sàng lọc hồ sơ.

Vì có nguyên nhân đặc biệt nên quy định hồ sơ Trung Quốc rất chi tiết, chỉ cần dựa vào một quy luật nhất định, miễn là nó còn tồn tại thì nhất định sẽ tìm ra. Tiếc là tôi hiện đang như ruồi mất đầu, chỉ biết chung

chung thời gian, ngay cả số đội khảo cổ tôi cũng không biết, đành phải lật từng phân từng phần một.

Tìm tới nửa ngày cũng không thu hoạch được chút gì. Ý của tôi là tìm theo năm, toàn bộ tài liệu ở đây đều được sắp xếp theo trình tự thời gian, như vậy chỉ cần trong khoảng từ năm 1980 đến 1985 là có thể tìm ra hồ sơ của đội khảo cổ, có thể tra cứu được chút tin tức bên trong. Ở sở Trường Sa, tuy đội khảo cổ hoạt động tương đối nhiều nhưng số lượng tuyệt đối không có bao nhiêu, một đội có thể chịu trách nhiệm nhiều hạng mục. Không ngờ lật hết cả từng ấy năm hồ sơ, cũng không thấy bất kỳ túi hồ sơ nào có liên quan tới đội khảo cổ Tây Sa.

Tôi lấy làm lạ, hỏi Đỗ Quyên Sơn, còn để ở chỗ nào khác không?

Anh ta lắc lắc đầu, nói cơ bản là không có, trừ khi nó lưu ở trong phòng hồ sơ mật, vậy mới không có ở đây, còn không nữa thì chắc đã bị tiêu hủy rồi.

Tôi thậm chí nói không thể nào, đội khảo cổ dù có cơ mật thì cũng không tới mức phải làm như thế.

Anh ta an ủi tôi, nói là chuyện này cũng thường xảy ra, có lẽ như tôi nói, sau khi đội khảo cổ kia mất tích, sự tình cũng xem như một việc hệ trọng, vì để giữ bí mật nên người ta đã đem hồ sơ đi xử lý rồi.

Chúng tôi đem những bộ hồ sơ vừa rồi đặt ngăn nắp lại, trong lòng rất chán nản, có điều là cũng đã sớm tiên liệu được chuyện không dễ dàng như vậy.

Có chút tức tối khi bước ra khỏi phòng hồ sơ, vừa mất toi hai bao thuốc, vừa nghĩ tiếp theo phải làm sao đây. Nếu cách này không thể dùng được, vậy đúng như Muộn Du Bình nói, anh ta là một người chưa bao giờ thuộc về thế giới này.

Lúc đó tôi chợt thấy trước cầu thang còn có một đường dẫn xuống dưới nữa, hình như là phòng hồ sơ không chỉ có một tầng. Cửa cầu thang làm bằng sắt, mặt trên xích sắt có ổ khóa rất to, trên cửa còn dán cả giấy niêm phong từ năm nào.

“Dưới kia là nơi nào vậy?” tôi hỏi.

“Đó là phòng hồ sơ của những năm trước 1950. Thời điểm cách mạng văn hóa, sợ phải phản động gây chuyện nên bị khóa lại, phải tới vài chục năm rồi không có ai mở cánh cửa này.”

“Có thật vậy không?” tôi cầm đèn pin soi vào trong, rõ ràng thấy xích sắt kia đã bị người ta cắt đứt, chỉ còn treo hờ bên trên cửa, nếu như không nhìn kỹ thì không dễ phát hiện ra.

-----oOo-----

Chương 2: -1: Hồ sơ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chỗ xích sắt bị cắt ra đã bị gi đóng thành tảng, trên ổ khoá đầy những mạng nhện, dễ thấy là chuyện này không xảy ra gần đây.

“A!” Đỗ Quyên Sơn cũng lẩy làm kinh ngạc, “Chuyện gì đây?”

“Không có gì đâu, chỉ là cậu nhớ nhầm thôi, có người từng vào đây rồi.” Tôi nói, nhòm qua lan can cửa, dùng đèn pin soi vào trong, có một đồng tạp vật đặt trên cái thang, bụi bám thôi rồi, một thứ mùi cũ kỹ bay vào mũi.

“Cậu định xuống đó à? Bên trong bần lăm đấy!” anh ta nói.

Tôi đang do dự có nên xuống hay không, điều này hình như là không có liên quan tới mục đích của tôi tới đây. Xích sắt đã bị cắt ra, khả năng có tới cả trăm vạn lý do, thậm chí cơ bản là nó không hề có khóa. Đã nghĩ tới những chuyện vô cùng ly kỳ, nhưng nó thì liên quan khi gì tới mình? Ngẫm tới liền bỏ qua.

Đang chuẩn bị rời đi, phản xạ tự nhiên là lia đèn pin một cái, soi lên giấy niêm phong trên cánh cửa.

Có thể do bệnh nghề nghiệp khi còn làm bản dập nên tôi bỗng đưa mắt nhìn lên hàng chữ bằng bút lông kia, cũng có thể là vị trí giấy niêm phong có chút kỳ quái, nó dán quá thấp, có phần rất ngứa mắt, nói chung

là theo bản năng nên có nhìn qua một cái.

Vừa nhìn xuống, tôi bỗng sững người, giấy niêm phong cũ vẫn dán nguyên trên cửa, không thấy bị xé ra.

“Kỳ quái, cậu xem này!” tôi nói với Đỗ Quyên Sơn, “Xem ra, giấy niêm phong này được dán lên sau.”

Anh ta tiến tới nhìn, cũng thấy là lạ, sau lại nói: “Có thể là trong sở có người phát hiện ra xích đã bị cắt đứt, nên tới dán giấy niêm phong lên.”

Thế càng kỳ quái hơn, sao không thay bằng một khóa mới kia chứ? Giấy niêm phong có được tác dụng gì đây? Tôi nói, soi đèn lên hàng chữ trên mặt giấy.

“Tới cả xích người ta còn dám cắt, giấy niêm phong thì có gì phải sợ chứ?”

“Chỗ này đâu có gì đáng giá. Có lẽ bọn họ cảm thấy những thứ bên trong có giá trị còn kém hơn so với một cái khóa sắt!”

“Có lý lắm!” Tôi thấy cũng buồn cười, có những thứ được giữ lại chẳng vì cái gì. Những hồ sơ cũ này, đối với người ta mà nói thì chẳng có chút giá trị nào cả, xử lý chúng thậm chí còn tốn kém hơn, đây chính là lý do mà tới tận bây giờ chúng vẫn còn được giữ lại.

Giấy niêm phong bên trên đề: Ngày 06 tháng 7 năm 1990, Sở nghiên cứu khảo cổ Đại học XX.

Tôi quen làm bản dập nên rất nhạy cảm đối với việc nhận biết bút tích, những chữ kia chính xác được viết bằng bút lông, cách viết chắc chắn cố tình bắt chước chữ của thư pháp, hơn nữa cảm giác rất quen mắt.

Nhìn ngày tháng năm, trên giấy ghi là năm 1990, thời điểm đó Văn Cẩm đã mất tích, việc này hẳn là không có liên quan tới bọn họ.

Tôi thầm thốt lên, được lắm! Vậy là bao nhiêu hi vọng đều tiêu tan, phải quay lại từ đầu thôi! Vì thế bảo Đỗ Quyên Sơn đi trước dẫn đường. Anh ta cũng không muốn ở trong này lâu nữa, dù sao thì cũng không phải chuyện tốt đẹp gì, nghe tôi nói thế mới thở phào nhẹ nhõm.

Theo đường cũ trở về, mọi chuyện đều thuận lợi. Thế giới hiện đại so với cổ mộ vẫn thoải mái hơn nhiều, tôi tuyệt nhiên không có chút căng thẳng nào, dù bị người ta phát hiện thì sao chứ? Đến cả trăm bảo vệ cũng chẳng đáng sợ bằng một bánh tông! (*Ú rôi, thử để bảo vệ thả cờ hó ra xem, có cả trăm con bánh tông cũng phải sợ một con cờ hó*)

Trở về trong khách sạn, lòng vẫn thấy không được tự nhiên, vì trước mắt tôi đường đã hẹp đi nhiều. Nếu điều tra hồ sơ không được, còn có cách nào để cân nhắc đây?

Nghĩ tới cũng có chút kỳ quái, vì sao lại không có hồ sơ chứ? Chẳng lẽ đúng như Đỗ Quyên Sơn nói? Khả năng đó thực không cao, chỉ cần chuyện ở Tây Sa xảy ra thì hồ sơ chắc chắn phải tồn tại, những hồ sơ đó cũng không phải chỉ chứa một túi mà đủ, muốn tiêu hủy, khả năng giá hồ sơ sẽ bị trống một khoảng. Nhưng toàn bộ hồ sơ thật sự vẫn được để rất dày đặc, không giống như từng bị người ta rút bớt ra.

Tôi hiểu ra có lẽ là mình đã nhầm. Trong đội khảo cổ có sinh viên, khả năng không có liên quan tới trường đại học. Sinh viên này có thể đã là thực tập sinh, vậy đội Văn Cẩm không nhất thiết phải xuất phát từ sở nghiên cứu.

Nghĩ vậy trong lòng cũng dễ chịu hơn, lại mở máy tính tìm những hồ sơ về sở nghiên cứu khác, chép từng cái một xuống, chuẩn bị để ngày mai tiếp tục tìm người hỏi. Dù sao thì lão tử cũng có cả đồng thời gian, không bằng cứ từ từ điều tra, tránh sau này phải tiếc nuối.

Sau khi chép xong, tôi lên giường lọc qua một lần, nghĩ xem quá trình tiếp theo nên làm thế nào. Những đơn vị này có chỗ khó có chỗ dễ, phải bắt đầu từ chỗ đơn giản nhất.

Nhìn những tin tức ghi chép lại, đột nhiên tôi cảm thấy không mấy thoải mái, hình như là trên đó có thứ khiến tôi phải chú ý, ngẫm kỹ lại thấy không đúng.

Chẳng lẽ mình mắc chứng rối loạn hình ảnh rồi sao?

Cười nhẹ một cái, đột nhiên cả người chấn động, chữ trên giấy niêm phong hiện lên trước mắt, Sở nghiên cứu, Sở nghiên cứu, Sở nghiên cứu

cứu... Sở nghiên cứu khảo cổ Đại học XX....

Cái con mợ! Tôi chợt hiểu ra vì sao mà vừa rồi nhìn thấy hàng chữ trên giấy niêm phong kia quen mắt thế!

-Kia chẳng phải là bút tích của mình sao!

-----oOo-----

Chương 3: -1: Bút tích

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chết tiệt! Da đầu tôi tê rân rân, toàn thân phát run lên, thậm thảng thốt chuyện quý gì đây? Vào cái năm 1990, trên giấy niêm phong ở một trường đại học có bút tích của tôi ư?

Không đúng! Chắc chắn là tôi nhìn nhầm rồi! Tôi thậm nghĩ, không thể nào có chuyện ngược đời như vậy xảy ra, nhưng cùng lúc biết rằng bản thân có linh cảm rất tốt với việc nhận mặt chữ, đó là bản năng được tôi luyện qua quá trình nhìn hơn mười vạn bản dập, tuyệt đối không thể qua được mắt tôi.

Chắc có khi chỉ là trùng hợp, tôi viết bằng bút kim tinh, có lẽ người đó cũng có nét chữ như vậy nên ngẫu nhiên thấy giống.

Cho tay lên vỗ gáy, cố gắng đào ra cả trăm lý do, giống như một cậu trai đang tìm kiếm lời bào chữa cho mình sau khi đi sai đường. Nghĩ tới đó tôi lại thấy hơi nực cười, biết những lời bào chữa đó hoàn toàn không thể dùng để tự lừa mình.

Nhìn đồng hồ trên tay, đã tới nửa đêm, lúc này mà gọi Đỗ Quyên Sơn ra thì không khả thi, nhưng tối nay chắc bản thân khó mà chợp mắt được. Dù sao thì cửa phòng tài liệu kia cũng không có, khỏi cần phải cần tới chìa khóa cũng có thể vào xem được. Vậy nên tự mình chuẩn bị rồi đi gọi Vương Minh, lại xuất phát tới trường đại học kia xem đến cùng là chuyện gì..

Gọi một chiếc taxi, không có Đỗ Quyên Sơn bảo lãnh nên gác công

không cho chúng tôi vào. Ai từng học đại học sẽ hiểu, chỉ cần quay đầu đi tới cửa hàng tạp hóa mua bao thuốc Trung Hoa, rồi vật vã xin xỏ là được, sau khi được cho vào, tôi bằng trí nhớ của mình tìm đường tới phòng hồ sơ.

Toàn bộ đèn đóm trong trường đều đã tắt, chỉ còn ánh sáng leo lét của đèn đường hắt tới, chung quanh tối bằng chết. Nhưng lòng tôi đang nóng như lửa đốt, cơ bản không chú ý tới, cứ thẳng hướng phòng hồ sơ dưới tầng trệt mà đi, tới trước cửa dán giấy niêm phong xem mặt chữ.

Nét chữ rõ ràng không có chân, nên trước sau gì nó vẫn sẽ ở đó.

Tim tôi đập khùng khiếp, như kiêu đi nhìn trộm nhà tắm nữ vậy, vội dùng đèn pin soi từng bước chân.

“Ngày 6 tháng 7 năm 1990, sở nghiên cứu khảo cổ đại học XX”

Giờ nhìn càng thêm rõ, trong đầu cũng ý thức được, mỗi nét bút, mỗi đường họa kia đều hiển hiện trước mắt. Nhìn mà mồ hôi tôi cứ chảy như rót từ má xuống cằm.

Thật sự đó là nét chữ của tôi.

Lòng chết lạng, bản thân gần như suy sụp.

Với người bình thường chỉ cần một thời gian ngắn là có thể nhận ra ngay được nét bút của mình, chứ chưa nói tới một thằng trong nghề như tôi. Đây tuyệt đối là bút tích của tôi, không còn gì để bào chữa nữa.

Năm 1990 tôi mới được bao nhiêu tuổi? Mười ba? Mười năm? Khi đó tôi đã biết viết bút kim tinh sao? Con mẹ nó chứ có khi lúc đây còn chẳng biết bút kim tinh là cái gì! Chuyện quái gì đây chứ?

“Đối với chú, hết thấy đều như đã kết thúc, nhưng với mày mà nói thì kỳ thật mọi chuyện còn chưa bắt đầu.”

Thanh âm của chú Ba đột nhiên vang lên bên tai tôi, cái cảm giác đầu đau muốn nứt ra này đã lâu không còn phải nghĩ tới, giờ lại bắt đầu giày vò tôi.

Tôi hít sâu một hơi, muốn xua hết những thứ đó đi, từng đoạn ký ức lại bắt đầu hình thành. Bằng kinh nghiệm tôi biết, giờ có làm gì cũng vô dụng, hơn nữa một khi đã phiền não thì sẽ rất khó để bình tĩnh lại, phải thật tỉnh táo trước khi cơn bực tức kéo tới.

Tôi nhớ tới băng ghi hình Văn Cẩm gửi, có một người vô cùng giống tôi bò trườn trong trại an dưỡng Cách Nhĩ Mộc, mà cô ấy lại chưa kịp giải thích cho tôi biết. Chú Ba từng nói là muốn hỏi bọn họ cũng không phải chuyện đơn giản, vốn nghĩ rằng đó là chú nói tới tình hình lúc bấy giờ, nhưng hiện tại ngẫm lại quả nhiên thật khả nghi.

Trên người tôi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cần phải giải thích như thế nào đây? Như là trên đời này không phải chỉ có một Ngô Tà, mà còn một Ngô Tà nữa, vào thời điểm gần hai mươi năm trước, ở tại đây đã viết lên tờ niêm phong này, cũng cách đó không lâu, lại bị quay hình trong trại an dưỡng Cách Nhĩ Mộc...

Tâm trí tôi rối như tơ vò, hoàn toàn không có lấy một chút manh mối nào, chuyện này so với chuyện của chú Ba còn khiến tôi đau đầu hơn nhiều.

Cầm đèn pin trong tay, soi vào không gian phía sau cửa niêm phong.

Giả thiết đặt ra là giấy niêm phong này do “tôi” dán, vậy rõ ràng nơi này có hi vọng rồi. Ít nhất cũng có thể khẳng định, “tôi” viết giấy niêm phong và sở nghiên cứu này có quan hệ.

Bọn họ cho rằng trong vài chục năm qua không hề có ai bước tới tầng hầm này, nhưng chẳng những có người đã vào trong đó mà người đó còn liên quan tới loại chuyện quỷ dị như vậy. Tôi không kiềm nổi tò mò, tình huống lúc đó thế nào? Xem ra tôi phải xuống dưới kia mới biết rõ được.

Phía dưới tối om, như trong đường hầm cổ mộ, tôi từng trải qua loạt cảm giác thê thảm này khi còn ở Cách Nhĩ Mộc, nên bản thân không khỏi có chút sợ hãi. Có điều nghĩ tới đây là trong nội thành Trường Sa, cách nơi này không xa chính là một đồn công an, thế giới hiện đại luôn rất thực tế, chung quy sẽ không xảy ra chuyện trường học ma quỷ như trong mấy tiểu thuyết kia đâu. Nghĩ thế liền cho tay gạt mồ hôi, vừa tháo xích sắt vừa cảm thấy buồn buồn, sớm biết máu chốt ở đây thì chỉ cần một bao thuốc Trung Hoa là ổn, cần gì mua tới hai bao để hậu tạ tên Đỗ Quyền

kia? (bố ông, không có hai bao kia thì lấy đâu ra biết đường để mua một bao này :D)

Xích sắt nặng chừng hai mươi cân, giở thôi rồi luôn, tiếng động đặc biệt lớn, có thể thấy người dùng khóa này có tính rất cẩn thận. Tháo được hai vòng, bỗng trong đầu lại nảy sinh linh cảm xấu: dùng xích khủng như vậy, lẽ nào bên trong giấu quái vật?

Lập tức gạt cái suy nghĩ đó đi, sao có thể chứ?

Cẩn thận rút sợi xích ra, đặt sang một bên, tay đã dính đầy mạt sắt gỉ, tiếp theo gỡ giấy niêm phong, lúc bước xuống vừa hít hai cái đã bị sặc bụi, hai mắt mắt ầng ầng nước.

Cầu thang rối tinh, đầy những bàn ghế cũ chất ngổn ngang.

Bước xuống, thấy cái phòng hồ sơ giống y như tầng trên, không có cửa. Lấy đèn pin soi vào, cũng rộng như nhau, có điều không phải chứa hồ sơ mà chất đầy đồ đạc.

Soi quanh một vòng, không khỏi có chút thất vọng, nơi này không phải phòng hồ sơ mà Đỗ Quyên Sơn nhắc tới, chỉ là một kho chứa phế liệu. Hơn nữa nhìn những thứ rác rưởi kia thì khả năng phòng này từ lúc xây nên đã được chất đồ vào, bụi cứ dày hàng gang.

Tôi dùng đèn pin đảo xung quanh, kéo áo phông lên bịt mũi, mùi bụi bặm thực rất gay mũi, nó làm cho người ta khó chịu vô cùng. Trên mặt đất đầy những dấu chân hỗn độn, chúng cũng bị phủ một tầng bụi, rõ ràng người bước vào đây cũng đã lâu, có thể là từ năm phát sinh ra chuyện đó. Dấu chân in thành một đường, khả năng là có tới hai ba người, bước chân rất mơ hồ, hướng thẳng vào bên trong kho hàng.

Lần theo dấu chân, nhìn đồ đạc xung quanh một chút, cũng không biết chúng là thứ gì. Cứ thế đi sâu vào trong vài bước, cổ lẩm mới có thể thấy được kia có rất nhiều rương gỗ lớn.

Nhìn tới mấy cái rương này lại nhớ một chuyện, trong kho của phòng hồ sơ quốc gia, người ta phát hiện mấy rương gỗ, tất cả đều là Đôn Hoàng tàng kinh, cùng một lần đóng phí vận chuyển tới đây, kết quả là vì mở ra mà không có ai kiểm kê, cứ để thành đống ở đó, tới tận khi lôi ra mới

thấy.

Mấy rương kia có phải cũng chứa bảo bối như vậy không?

Kích thước chúng nhìn mà nhưc cả đầu, với một mình tôi thì không thể nào kiểm tra được trong năm đó kho này xảy ra chuyện gì. Quá bản quá lộn xộn. Dù là có thấy được manh mối thì cũng chẳng có hơi sức đâu mà vác nôi nó ra xem được.

Đi tới cuối kho hàng, ở đó đồ đạc ít hơn, có một cái rương lớn hình vuông, có nắp đây, dấu chân kia đi tới chỗ cái rương đó. Tôi ngòi xỏm xuống nhìn, thấy bọn họ cũng không dừng bước trước rương mà phát hiện dấu chân bị rương đè lên.

“Ông chủ, cái rương kia là bị đẩy vào.” Vương Minh đi tới.

Còn phải nói, bọn họ hẳn là muốn chặn cái gì đó. Nhìn độ lớn cái rương và góc tường kia, rõ ràng là còn một khoảng không gian đằng sau, bên trong chắc có thứ gì bị chặn.

Tôi nói với Vương Minh: “Đi, đẩy nó ra!”

“Hử?” Vương Minh mặt biến xanh, “Ông chủ à, cái này...”

“Bảo cậu thì cậu phải đi đi chứ!” tôi nói.

Cậu ta đành nuốt nước miếng, từ từ đẩy cái rương ra. Rương tương đối nặng, nét mặt Vương Minh nghẹn tới đỏ bừng, mãi sau mới đẩy được nó qua một bên. Tôi cầm đèn pin soi, trong góc phía sau có một đồng hồ sơ lớn.

-----oOo-----

Chương 4: -1: Tìm ra rồi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Những thứ này cũng được coi là hồ sơ cũ, bị chuột gặm tứ tung, bên trên còn vương vãi đầy phân chuột. Thuận tay rút một tập chắc là tài liệu, vừa

động vào bụi bay lên tận mặt.

Nếu như có người từng động qua, tất sẽ không như vậy. Tôi vội phân công Vương Minh kiểm tra thật kỹ, xem có chỗ nào khả nghi không.

Rón ra rón rén bước qua đồng văn kiện, không lâu sau Vương Minh liền báo cáo, tôi qua xem thì phát hiện có mấy chồng tài liệu được đặt rất ngay ngắn. Bốn chồng đặt song song nhau hợp thành một hình vuông.

Vương Minh nói: “Ông chủ à, anh xem đây là có ý gì? Người kia tới đây tìm kiếm, đứng chán quá nên đã chồng mấy tập tài liệu này thành một cái ghế thì phải.”

Tôi gật đầu, quả thật có thể dễ dàng tưởng tượng ra tình hình lúc đó. Người kia ngồi trên chồng tài liệu, có thể quan sát càng thêm kỹ càng.

Tôi tìm kiếm xung quanh, muốn biết được chỗ người kia ngồi là quay về hướng nào, cùng lúc phát hiện bên tay trái có một cái giá vừa đẹp để gác đèn pin, cúi đầu nhìn dưới chân. Gạt bớt tro bụi ra liền xuất hiện vài tàn thuốc, phía trước kia còn có một chồng tài liệu khác nữa.

Tập tài liệu ở đây ít nhất cũng phải nặng tới bốn năm cân, cầm hết trong tay chắc không thể xem được. Chồng hồ sơ kia chắc là được hấn dùng làm bàn. Cái gì cần xem thì đặt lên trên. Vừa hút thuốc vừa lật tài liệu, con mẹ nó, tên tiểu tử đó quá ư là nhàn nhã rồi!

Nhưng vô dụng, bốn phía tất cả đều chỉ có tài liệu, rốt cuộc tôi cũng không đoán ra được là hấn muốn tìm cái gì, có khi hấn tìm được là mang đi ngay rồi cũng nên.

Trong lúc đang mân mê lật tài liệu, trong đầu đột nhiên hiện ra một ý niệm, nhớ tới những nét chữ kia, ma xui quỷ khiến thế nào lại nảy sinh một cái ý định- tạm thời miễn bàn tới những cái khác, nếu chữ kia thực sự là “tôi” viết, vậy tôi sẽ làm gì với đồng tài liệu này?

Tôi bảo Vương Minh đưa cho mình một tập, mở nó ra đặt trước “bàn”, lật vài trang. Tiếp theo làm như thói quen bình thường, vừa suy nghĩ, vừa cầm những tài liệu xem xong bên tay phải, cho tới khi tương đối nặng rồi liền đặt nó ra xa xa, xếp thật ngay ngắn.

Đây là một thói quen của tôi, vì khi thu xếp lại những bản dập, thường thường bàn sẽ đầy những giấy là giấy, bừa bộn vô cùng, thấy cái gì dùng hay, tôi hay đặt nó xa xa một chút, để phân biệt với những tài liệu khác. Mà khoảng cách đặt cũng phải trong tầm với của mình.

Nhìn xung quanh một chút, thấy trong cự li tay tôi có thể sờ tới, phát hiện có một chồng giấy ngay trên cái rương bên tay phải, vừa vươn tay là có thể cầm được, khoảng cách vừa đủ.

Lòng chột động, có chút khó chấp nhận, nếu ngay cả cái này cũng đoán đúng thì chẳng phải người ngồi tại đây chính là tôi sao?

Có điều tôi vẫn do dự một chút, lại nhặt tập giấy tờ lên. Kệ mợ nó! Dù sao cũng chỉ chết có một lần, chuyện này có gì đáng lo chứ?

Tôi mang tập tài liệu đang xem dở ra, trang thứ nhất là một bảng kê, hình như là tiền trợ cấp, có tên mấy người nữa, tiền trợ cấp nhiều nhất là bốn trăm bốn mươi bảy phẩy chín hai tệ. Đối với tôi thì chế độ tiền lương ngày đó không mấy quan tâm, có điều với số tiền trợ cấp này đặt trong hoàn cảnh đó thì hẳn phải là một con số trên trời.

Tiền trợ cấp thường là cho dân Liên Xô, tôi không có hứng thú với nó, rất nhanh sau đó liền đọc tới góc bản có ghi: “Bảng tiền trợ cấp công trình khảo cổ di chỉ thượng tư Trương gia lâu tại Quảng Tây.”

Đúng rồi! Chính là cái này!

Lật lật, tất cả các trang đều đã bị xáo trộn, bên dưới dọc theo bảng kê đều là tên người, cuối trang có đánh số nghiên cứu khảo cổ. Tôi thấy ở đó có ghi một ngày, là tài liệu năm 1965.

Sau khi tập hợp hết tư liệu lại, không thấy có đóng dấu, tất cả đều là chữ viết tay, và vài số hiệu phòng gì đó, bao gồm có sơ đồ, bút ký. Vì có chuyện như vừa rồi nên theo bản năng tôi nhìn vào nét chữ đó, hoàn toàn xa lạ, còn rất nhiều kiểu chữ khác nhau, rõ ràng không phải chỉ có một người ghi lại.

Nhanh chóng mở ra, lật tới mười bốn mươi năm trang sau đó mới thấy có thứ không giống trước.

Kia là một bản vẽ gì đó, nhưng không phải là bản vẽ hiện đại, cũng được họa bằng bút lông. Bản thân vừa nhìn là biết đó chính là “Phong Cách Lôi” của triều Thanh.

“Phong Cách Lôi” là cách gọi khác của một gia tộc họ Lôi làm chuyên gia thiết kế kiến trúc dưới thời nhà Thanh. Bọn họ thâu hầu hết toàn bộ những công trình kiến trúc trong hoàng thất, có điều kiến trúc sư thời đó địa vị thấp, cho dù là tay nghề bậc nhất thiên hạ thì trong mắt người thường vẫn ít ai để ý tới. Phần lớn người ngày nay cơ bản không biết có một gia tộc như vậy tồn tại, chỉ có những người trong nghề như chúng tôi mới hiểu thế nào gọi là “Phong Cách Lôi”.

Trung Hoa năm ngàn năm lịch sử, Phong Cách Lôi chỉ tồn tại vồn vẹn hai trăm năm, nhưng hiện nay trong những di sản văn hóa thế giới của đất Trung Quốc này thì có tới một phần năm là được Phong Cách Lôi kiến tạo lên, không thể không thán phục.

Sau khi xây xong Di Hòa Viên, Phong Cách Lôi gần như biệt tích, có người suy đoán rằng triều đình Mãn Thanh lúc đó không còn đủ tiềm lực để xây lên một công trình kiến trúc vĩ đại nào nữa, có điều Phong Cách Lôi suy bại rất kỳ quái, tôi từng nghe người ta lý giải là chỉ qua đúng một đêm, chóng vánh vô cùng, không biết đã có đại biến gì xảy ra.

Sau khi suy sụp, con cháu của Phong Cách Lôi bán phần lớn “bản thiết kế mẫu” của cụ kỵ đi, đó là những kết tinh của kiến trúc Trung Hoa, số lượng rất nhiều. Một phần được bán ra nước ngoài và lưu truyền trong dân gian, quan lại trong nước cũng có một lượng tương tự, cho nên vẫn hay thấy xuất hiện. Trong ngành học của chúng tôi, cứ hễ là học về kiến trúc cung đình, quy hoạch mặt bằng, đều thấy thứ này rất đỗi quen thuộc, vì thế mà chỉ cần nhìn qua tôi liền nhận ra ngay được.

Bản vẽ này hẳn là có liên quan tới di chỉ Trương gia lâu, nói vậy thì di chỉ kia cũng là từ thời nhà Thanh, có thể đó chính là tác phẩm của Phong Cách Lôi cũng nên.

Đây là một bản sao, bản chính tất nhiên đang nằm trong viện bảo tàng.

Đối với mấy thứ này tôi khá là hứng thú, liền liếc mắt nhìn qua một lượt. Trên bản vẽ là một cái sân rộng, hẳn là thuộc khuôn viên một tòa nhà, xem quy mô thì thấy sâu tới vài thước, tương đối lớn. Nhìn cấu trúc này

dễ là nhà dân.

Phong Cách Lôi chuyên thiết kế cho hoàng thất, thiết kế cho dân chúng rất ít, chủ tòa nhà này khẳng định là một đại quan, hoặc cũng là người có lý lịch sâu xa.

Bên cạnh có đề một hàng chữ nhỏ là tên của tòa nhà, nhưng nhìn không ra là viết cái gì.

Mấy trang sau cũng là bản vẽ y hệt, phần lớn đều là bản vẽ mặt cắt. Bản thiết kế của Phong Cách Lôi vô cùng tinh tế, từ các góc độ đều chỉ chung một kiến trúc, bộ phận giải thích đều có ghi lại, bao gồm phong thủy xung quanh, địa thế, thậm chí còn có mặt cắt của kinh tuyến chia ô trên mặt đất.

Lật thêm hơn mười trang, trang cuối cùng là hướng dẫn tra cứu, chỉ dẫn xem có bao nhiêu thứ, lòng tôi chột động, cầm tài liệu trong tay đối chiếu thấy thiếu mất sáu tờ.

Nếu tôi đoán không nhầm thì người kia đã lấy chúng đi. Hiện giờ những thứ trong tay tôi vẫn là bí ẩn, nhưng ngay cả như vậy, đối với việc không tìm ra một chút manh mối nào thì đây cũng là một đột phá lớn rồi.

Chính đốn lại một chút đống tài liệu trong tay, tôi nhìn quanh mình biết là trong đống này khả năng chẳng còn gì để thu hoạch nữa, vì thế tiếp theo đi tìm Vương Minh chuẩn bị về.

Gọi vài tiếng cậu ta mới giật mình nhìn lại. Tôi qua hỏi cậu đang làm gì mà ngẩn tò te ra vậy? Vương Minh dùng đèn pin soi vào góc kho hàng, hỏi tôi: “Ông chủ à, cái kia dùng để làm gì?”

Tôi ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy sau đống đồ vật có một cái lồng được hàn từ các thanh sắt.

Thử qua xem, lồng cỡ vừa một người, gi lung tung hết cả lên. Vương Minh lấy đèn soi vào bên trong, vừa lướt đèn qua liền thấy có một cái bát vỡ.

“Có phải là dùng để nuôi chó không?”

Tôi lắc đầu, lòng sắt này rất mau, nhót chó đâu cần thiết phải như vậy chứ! Có lẽ sau khi xây xong phòng thì còn thừa lại ít sắt vụn, cái này tôi không quản được. Lập tức bảo Vương Minh đừng lằng nhằng nữa, tôi còn phải đi xác minh một vài thứ nữa.

Theo đường cũ đi thẳng về khách sạn, Vương Minh thì đi tắm, tôi lại lên mạng, bắt đầu điều tra thứ mình đang nắm giữ.

Đầu tiên là tìm xem cái gì gọi là “di chỉ khảo cổ thượng tư Trương gia lâu”, nhưng cũng không có thu hoạch gì. Ngẫm lại thì chuyện trong năm 1950 chắc gì đã có trên mạng, mà nếu có thì cũng chỉ được vài dòng, có khi chỉ là tên địa danh mà thôi.

Chuyện này tôi không quá để ý tới đất Quảng Tây kia, tuy rằng chỗ đó có cổ mộ, nhưng khí hậu so với Hồ Nam, Thiểm Tây, Sơn Tây lại khác biệt rất lớn. Tới đó được ba ngày, muốn xuống giường trước hết phải cắt lấy thang thuốc đã, chưa nói tới phải đi vào chỗ rừng rú. Hơn nữa còn phong tục, người dân tộc có tập quán khác nhau, không phải chỗ mà người bình thường có thể sống lẫn lộn được. Ngày xưa, đối với người Trung Nguyên mà nói, chỉ khi thật sự cùng đường mới đành phải bước chân vào đó thôi.

Vừa tìm kiếm tôi liền có chút giật mình, có điều là dãy núi này quá lớn, tuy rất nhiều người từng qua Trung Nguyên học cách xem âm dương phong thủy để xây nhà, nhưng khái niệm này hoàn toàn bất đồng.

Ở đó người ta gọi là thiên hạ của bọn trộm một tặc, tôi nghe nói người ta đào được đầu lớn ở Quảng Tây, cứ thế mà vợ vét hết của cải bên trong, so với Nam phái hẳn là còn bạo tay hơn.

Trên mạng tin tức thực có hạn, tôi toàn thân đầy mồ hôi, tra một lúc điều hòa thổi vù vù, người cũng tỉnh táo hẳn, do đó trước vẫn đi tắm một cái, trong lúc tắm đầu vẫn miên man suy nghĩ, khi đi ra tới cả quần cộc cũng không thềm mặc, làm cho Vương Minh một phen kinh hoàng. Tôi thấy suy nghĩ của mình cũng thực hỗn độn, mấy thứ này đều chưa đủ cơ sở, với trí thông minh của bản thân thì khó mà chỉ trong một thời gian ngắn có thể giải quyết được toàn bộ số câu hỏi kia.

Bản vẽ của Phong Cách Lôi là một manh mối rất tốt, nhưng bản vẽ này trên đời đầy rẫy, cũng không có một hướng dẫn tra cứu nào đầy đủ. Tìm

từ manh mối này, giống như là mò kim đáy bể, càng tìm càng thấy khó khăn.

Đêm hôm đó đang nghĩ thì ngủ quên mất, trong đầu vẫn bừa bộn những ý niệm.

Sáng ra càng thêm nhức nhối, vã nước lên mặt để tỉnh táo tinh thần, sau đó đem toàn bộ ra xem một lượt, phân ra cho một vài người quen, rồi cả những người trong nhà, đều hỏi qua loa một chút, cùng lúc nghĩ xem có ai để tôi có thể hỏi nhờ việc này không. Đột nhiên trong đầu xuất hiện một cái tên, là bạn vong niên với ông nội tôi, trước đây nghe bảo cũng quý tôi lắm. Người này cũng cùng ngành với tôi, trước kia tự hào là thiết kế viện lâm viên, chuyên môn kiểm định kiến trúc cổ. Nghĩ thế liền đi mua chút rượu cùng điếm tâm, mang đi thăm hỏi một chuyến.

Bao nhiêu năm không gặp, tôi nghĩ lão già vẫn giữ cái tính tình như ngày trước, cũng không việc gì phải khách sáo cả, nói thẳng nói thật cho lão nghe. Lão già lật bản vẽ ra nhìn, vài giây sau mới nói: “Mày chắc đây là nhà cho người ở ư?”

Tôi nghe lão nói thấy có chuyện, liền hỏi lại ông nói thế là sao? Lão hỏi lại: “Mày học kiến trúc từng ấy năm mà nhìn không ra sao? Thử nhìn xem nhà này lấy ánh sáng từ đâu.”

Lòng tôi thầm nói tôi nhìn đây bản thiết kế rồi, nhưng Phong Cách Lôi thì chưa! Đây cũng chẳng phải bản vẽ nổi tiếng gì. Cầm lên xem qua một chút, đột nhiên ý thức được bản thiết kế không có liên quan, vấn đề nằm ở bố cục của nó. Đảo mấy cái lấy phương hướng, cẩn thận quan sát, trong lòng giật thót, quả nhiên có vấn đề!

Thiết kế tòa nhà này, tất cả những gian phòng dưới hiên ánh sáng mặt trời chiếu không tới được, hơn nữa cũng không có chỗ hứng ánh sáng. Bên ngoài không có ánh mặt trời, bên trong chắc chắn tối tăm mù mịt.

“Đây là...”

“Đây là phòng tôi”

“Phong Cách Lôi” sao lại thiết kế loại phòng như thế này? Tôi cẩn thận quan sát tiếp, thấy tòa nhà này thiết kế vô cùng khéo, tính toán làm sao

tránh được hết ánh sáng mặt trời. Tuy làm như vậy không chắc là một tia cũng chiếu không tới được, nhưng ít ra có thể khẳng định có chủ ý sắp đặt.

Chẳng lẽ người trong phòng này không được thấy ánh mặt trời sao? Ma cà rồng à? Đùa thôi, nghĩ tới ” đồng tử trong mắt”, chẳng lẽ người đó không thể chịu được ánh sáng mạnh? Hoặc là hoàng đế đột nhiên phát kiến ra, muốn xây một gian phòng để chơi trốn tìm?

“Ông từng thấy kiểu phòng nào như thế này trước kia chưa?” tôi hỏi ông già.

Lão nhíu nhíu mày lắc đầu: “Trái ngược thì có. Phòng này không để cho người sống! Có điều lão biết ngày xưa có một nơi, cũng có yêu cầu như thế này, nhưng không tới mức nghiêm ngặt thế.”

“Nơi nào vậy?” lòng tôi chột động, vội hỏi.

“Nghĩa trang”

“Nghĩa trang sao? Tòa nhà lớn như vậy mà để dành cho người chết ư?”

Không thể nào, nghĩa trang làm gì có quy mô lớn như thế, tôi có thể xác định là phòng này có kết cấu rất khác biệt, có khi lại là nhà đang phổ biến thời nhà Minh cũng nên.

“Mày lấy đâu ra cái thứ này?” lão già hỏi tôi.

Tôi tất nhiên là không nói được rồi, liền đáp là mua được ngoài chợ, lão rất có hứng thú với nó, bảo tôi bán lại cho lão, để lão nghiên cứu một chút.

Chẳng đời nào tôi đồng ý, có điều nghĩ lại nếu giữ nó bên mình cũng không có bao nhiêu tác dụng, lại hỏi ông có thể giúp cháu hỏi thăm về tình hình vật này không? Nếu như có tiền triển, cháu sẽ biếu không ông luôn.

Món hời này cũng được lắm, lão già vui vẻ đáp ứng. Sau chúng tôi không đề cập tới nữa, tối đó lão mời tôi ở lại cùng lão uống rượu.

Lão già ở có một mình, tới tuổi này rồi thì cảm giác cũng thực cô quạnh, tôi nghĩ cũng muốn ở lại hàn huyên cùng lão vài ba câu chuyện, vì thế liền ở lại.

Hai người uống tới nửa cân rượu, lão và tôi thao thao bất tuyệt nói về chuyện Phong Cách Lô. Lão nói cho tôi biết, Phong Cách Lô thực ra chỉ là một gia tộc kiến trúc làm quan dưới thời nhà Mạc, tới triều Thanh, đời thứ nhất có một người tên là Lô Phát Đạt vào cung.

Lúc ấy Khang Hi cho trùng tu lại điện Thái Hòa, tới ngày thượng lương*, vua mới dẫn văn võ đại thần đích thân tới hành lễ, nhưng cái xà nhà cũ do mộng không phù hợp nên lay mãi chẳng rơi, quan quân nhìn nhau kinh ngạc, sợ làm lỡ mất giờ lành thượng lương, vội cho người đi gọi Lô Phát Đạt tới, cũng trao luôn quan phục cho.

Lô Phát Đạt giấu rìu trong tay, trèo lên xà nhà, nâng rìu đồng lên, chỉ nghe thấy “đông đông đông” ba tiếng vang lên, xà gỗ liền rơi đánh “rầm” một tiếng. Trong giây lát trống nhạc liền nổi lên, văn võ bá quan tung hô “vạn tuế vạn tuế”. Vua Khang Hi vô cùng vừa ý, lúc đó lập tức triệu kiến Lô Phát Đạt tới, giao cho làm người cai quản công trình xây dựng. Bởi vậy mà dân gian còn lưu truyền câu ca dao: “trên có Lỗ Ban*, dưới có Trường Ban, soi tử vi, xây cung vàng điện ngọc”.

Sau đó, Phong Cách Lô thăng tiến rất nhanh, tới thời con trai của Lô Phát Đạt đã trở thành người đứng đầu cho việc xây dựng nhà ở. Có người nói Lô Kim Thạch tay nghề rất điêu luyện, có khả năng mô phỏng đồng hồ của phương Tây rất chính xác, là người đã dung hợp giữa máy móc phương Tây với thuyền thổng của Trung Hoa, trừ những công trình lớn ra thì trong cung có rất nhiều đồ tinh xảo đều là do một tay người đó chế tác.

Tôi cũng hiểu biết tương đối về Phong Cách Lô nên đối với những thứ này không lấy làm hứng thú mấy, chỉ quay qua hỏi lão già, có biết Phong Cách Lô suy bại thế nào không?

Ông già nói cái đó không ai biết, có nhiều cách giải thích lắm. Nghe nói là cuối đời Phong Cách Lô có đắc tội với thái hậu, lại có người khác nói là do cuối triều đời nhà Thanh triều đình suy nhược, không đủ tiềm lực để xây dựng được những công trình mang tầm vĩ mô. Nhưng cũng có nhiều câu trả lời hợp lý khác nữa, không biết thật giả thế nào.

Tôi nói là muốn nghe tường tận hết. Lão già uống cũng ngà ngà, làm ra vẻ rất nghiêm túc, hạ giọng nói: “Chúng ta đều biết nhà Mãn Thanh là tộc ngoài tiến vào nước ta, họ chỉ là dân du mục thôi, từ lâu đã mặc định có nguồn gốc từ hải ngoại. Sau khi vua Mông Cổ băng hà, thi thể đều được chôn cất ở bên ngoài. Chuyện kể là khi người Mãn lần đầu tiến vào nước ta, vua nhiếp chính là Đa Nhĩ Cổn không thể điều hành nổi đất nước, vì thế bao nhiêu của cải châu báu đoạt được liền mang giấu bên ngoài cung, cùng lúc hoàng đế cũng được chôn cất ở ngoài đó. Sau này tình hình ổn định mới cho người xây lăng tẩm bên trong.”

“Nhưng đây chỉ là một cách ngụy trang thôi, hoàng thất trước sau vẫn không ai biết, minh khí chôn theo trong lăng chẳng qua chỉ là đồ giả, trong đó chôn toàn là thái giám và nữ tỳ, phần lớn hoàng đế Mãn Thanh sau khi chết đều được chôn ở một nơi cực kỳ bí mật bên ngoài cung. Phong Cách Lôi có rất nhiều bản vẽ kỳ quái, không biết thiết kế cái gì, theo như suy luận thì đó chính là một bộ phận của hoàng lăng bên ngoài.”

“Tuy là Phong Cách Lôi không trực tiếp tham gia vào việc xây dựng hoàng lăng, nhưng phần lớn thiết kế bên trong đều do một tay ông ta làm ra, cuối vương triều nhà Thanh rất suy đồi, tất nhiên ông ta cũng bị người hãm hại, may mà lúc đó tình thế rối ren, triều đình không rảnh mà quan tâm tới chuyện đó, bằng không Phong Cách Lôi chưa chắc đã có được kết cục này.”

Tôi nghe có chút bất ngờ, ” Quy mô lăng lớn vô cùng, vậy mà cũng là giả thôi sao?”

“Đó là chỗ lợi hại của nhà Mãn Thanh, mỗi một hoàng lăng đều được tính toán rất kỹ lưỡng, làm sao cho lăng giả trở thành mục tiêu vô cùng hấp dẫn cho thiên hạ. Lão đoán, nếu thực sự lăng được xây ngoài cung, thì có thể là phải trên núi Trường Bạch hoặc trong dãy Hung An.”

Nghe tới đó, lòng tôi chột động, nhớ tới lần đi núi Trường Bạch nhìn thấy văn tự của tộc Nữ Chân và dãy núi hùng vĩ.

“Tất cả những thứ đó đều là tin vịt, cơ bản là không thể nào kiểm chứng được.” lão già lại nói: “Mày thấy đấy, lăng của Thành Cát Tư Hãn tới tận bây giờ đã ai phát hiện ra đâu! Khảo sát hoàng lăng bên ngoài khả năng

rất thấp, ngay cả có một trăm chú Ba nhà mày, chỉ sợ cũng bó tay mà thôi.”

Tôi gật đầu, điều này cũng đúng, không khỏi đổ vài giọt mồ hôi lạnh.

Tôi từng được nghe qua những điều đó, trong thành thời Mãn Thanh trộm cướp hoành hành nhiều năm, rất nhiều nhà nghiên cứu đã phát hiện ra sau khi nhà Thanh suy tàn rất bất thường, không biết hoàng đế có chôn theo vật bồi táng hay không nữa, chứng cứ nói tới, hoàng lăng này mà khai quật ra dễ có quy mô lớn hơn so với quần thể lăng tẩm bí ẩn của Mông Cổ.

Lão già nói xong, uống cũng tới mức ngất ngưỡng rồi, chẳng bao lâu sau thì thần trí không còn tỉnh táo, tôi cáo từ ra về rồi lập tức trở về khách sạn, tìm kiếm rất lâu những thông tin về lấy ánh sáng trong nhà ở, đáng tiếc là không thu được gì nhiều.

Ban đầu nghĩ là chuyện này càng đi sâu thì càng kéo dài, vì vậy tôi tính trước cứ về Hàng Châu, dù sao thì cửa hàng của chú Ba cũng thuộc về tay tôi, không phát đạt thêm chút nào thì cũng không được để nó lụi bại, nên dành ra thời gian qua bên kia xem tình hình. Không ngờ là sáng ngày thứ hai, lão già tự nhiên hùng hù hỏ hỏ mang theo hai người tới tìm tôi.

Hai người kia tuổi cũng không kém lão già là mấy, một người họ Nguyễn, một người họ Phòng, vừa giới thiệu thì được biết đều là từ Bắc Kinh, Trường Sa, Thượng Hải, ba lái buôn đồ đấu nổi danh. Sau khi dứt lời lập tức nhiệt liệt bắt tay tôi, dành không ít lời khen tặng này nọ, khiến tôi một phen không hiểu mô tê gì.

Chúng tôi tới khách sạn Đại Đường đàm đạo, lão già vào thẳng vấn đề, mở lời: “Hai vị này muốn ngã giá mua lại bản vẽ của mày. Hôm qua mày bảo là không bán bằng bất cứ giá nào, nhưng bọn họ trả có vẻ cao, lão không biết mày có muốn đổi ý.”

Lão già cũng tương đối giàu, nếu ông ấy nói cao giá, hẳn là cũng phải tương đối.

Lão họ Nguyễn lập tức ra tay, tôi vừa nhìn là biết muốn làm đối thủ của tôi, một tay trong nghề, hơn nữa lại còn rất lão làng.

Trong giao dịch cổ đông, mua bán hàng hóa không cần “mặc cả”, hai tay đan chặt vào nhau, ngón tay khẽ di chuyển theo một chiều hướng cố định.

Tôi đưa tay tới cầm thử, lão ra giá quả thực cao, vượt ra khỏi phạm trù của Phong Cách Lôi, nhưng tôi từng thấy ở chỗ chú Ba, sau khi được xem trực tiếp một cuộc mua bán lớn, giá này cũng chưa đủ để khiến tôi kinh ngạc. Cái khiến tôi phải ngạc nhiên chính là những vết chai trên tay người đó. Hai ngón tay lão ta đầy những vết chai, cái này gọi là chai quan tài, là khiêng ván quan mà thành, người này dù không phải thổ phu tử cũng từng làm những chuyện tương tự thế.

Mặt tôi tỉnh bơ, cảm giác bản thân lúc đó rất phong độ, nói: “Nếu như cháu dùng giá này bán cho ông, người trong nghề sẽ cho rằng cháu đã gài bẫy các ông, nó làm xấu đi thanh danh của cháu. Hơn nữa thứ này cháu còn cần dùng, thực sự không thể đưa cho các ông được. Ông nói với khách hàng là xin lỗi cháu không thể từ bỏ được những thứ mình đam mê được.”

Ông ta lại vung tay, vẫn muốn ngã thêm giá. Tôi giơ tay khước từ, nhắc chén trà trong tay, gọi là “dứt điểm”, tức là một khi đã quyết thì tuyệt đối không bán.

Hai người mặt ra vẻ mất hứng, có một người nói: “VẬY cháu có thể hét giá, nói thật, ông chủ của lão rất thích những như thế này, nếu như cháu nghĩ ra được cái giá nào hợp ý, đừng ngại cứ nói.”

Tôi muốn nói là một trăm vạn, lão có thể đồng ý không? Lòng có chút lung lay, xem ra khách của ông ta thực biết chuyện xảy ra với bản vẽ này, tò mò, tôi liền hỏi: “Nếu người đó muốn thứ này như vậy, rốt cuộc là nó có lợi gì chứ?”

“Bọn ta cũng không biết”, lão đáp, “Khách hàng thích thì bọn ta chỉ việc tìm thôi, nào dám hỏi gì nhiều.”

Ông già lại nhìn tôi nháy mắt, tôi hiểu ý của lão giống mình, muốn xem tôi có thể moi ra được cái gì, liền nói tiếp: “Như vậy đi! Nhị vị trước hãy trở về nói với khách hàng của ông là có thể cho phép cháu gặp mặt để nói chuyện được không? Tiền là chuyện nhỏ, cái chính là cháu muốn

xem người ta có vừa ý, nếu sau này có người khác hỏi, cũng có cách để giải thích.”

Hai người kia bỗng ra vẻ khó xử, đáp:

“Vị quan khách kia chỉ e là không phải người chúng ta có thể gặp được đâu.”

Chú thích :

Ngày thượng lương* : dân mình gọi là cất nóc nhà, đối với việc làm nhà ngày xưa, người ta quan niệm nóc đối với nhà rất quan trọng, không có nóc không thành nhà. Do đó khi làm nhà, người ta làm lễ cất nóc, chữ gọi là Lễ thượng lương.

Lỗ Ban*: Lỗ Ban sinh ra ở nước Lỗ. Tên thật là Công Du Ban, cũng còn gọi là Công Du Tử. Tên cách điệu [đồng âm] là Ban Ban, nhưng ông được nhắc thường nhất [như] là Lỗ Ban. Ông là một kỹ sư xây dựng nổi tiếng và thợ thủ công trong lịch sử Trung Quốc và từng một lần làm quan trong bộ xây dựng.

-----oOo-----

Chương 5: -1: Khách sạn Tân Nguyệt

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôi thấy mặt bọn họ lộ vẻ khó xử, cũng lấy làm lạ muốn hỏi cho ra nhẽ. Ông già ngồi bên cạnh đánh động mấy tiếng, hai người kia mới chịu hé răng đôi điều. Vốn là vị khách đứng sau cuộc trao đổi kỳ quái này có địa vị vô cùng đặc biệt. Bọn họ chỉ biết đó là một nữ nhân, người ta gọi là Hoắc lão bà, những cái khác thì không thấy đả động đến. Tuy bà ta có vẻ thần bí, nhưng lại có tiếng tăm rất lớn, có một biệt danh mà người đời thường truyền tai nhau gọi là “Hoắc tiên cô”, những ai biết thì coi như thần thánh, nhưng ít ai thấy qua mặt bao giờ.

Ông già hiển nhiên từng nghe danh, hít một ngụm khí lạnh nói: “Ô! Đây là một nhân vật cực tầm cỡ nha! Trong Lão Cửu Môn ở Trường Sa có duy nhất một nữ nhân, chính là Bạch Sa Hoắc lão bà bà. Hoắc lão bà bà

có một người con trai theo Tướng Giới Thạch sang Đài Loan, khi Đại cách mạng văn hóa nổ ra, Hoắc gia liền mai danh ẩn tích. Hoắc tiên cô lão đã từng thấy qua một lần, bà ta là người đứng thứ ba, thực sự đó là duyên phận.”

Nói xong, lão lấy trong túi là một cái danh thiếp, nhìn hai vị kia nói một tiếng: “Hai vị, đây là danh thiếp của tôi, mong hai vị thông báo hộ một tiếng, nói là Trịnh Phúc Trung người Tây Sơn, như thế có thể cho phép bên tôi gặp mặt một lần.”

Hai người kia gật đầu: “Nếu đã từng có liên hệ thì để chúng tôi thử xem, xin hai người đợi tin tốt.” Nói xong liền cáo từ, một khắc cũng không muốn ở thêm.

Tôi nhìn hai lão già cổ hủ kia mà cảm thấy buồn cười, có cần thiết phải làm như giang hồ thế không? Còn đưa cả danh thiếp, mấy người nghĩ mấy người là Thanh Bang (*nghe nói là bang xã hội đen Hong Kong*) ư?

Ông già nói là đó là người của Lão Cửu Môn, một trong những hội đầu tiên sáng lập ra nghề này. Hoắc tiên cô hay còn gọi là Hoắc tam tiểu thư cũng phải tới hơn tám mươi tuổi, chồng bà ta là một người cực cổ chấp. Thường ngày chỉ ru rú trong nhà nên rất cổ hủ, mà mà không đúng sở thích của bà ta thì sẽ chẳng bao giờ khiến bà ta để mắt tới đâu. Nhưng để lão kể cho mà nghe một chuyện, Ngô lão cầu nhà mà có quan hệ rất sâu xa với Hoắc tam tiểu thư, tốt xấu thế nào thì lão không biết, có điều vì lý do an toàn, mà đừng nói gì hết.

Tôi nghe là biết, cũng không để ý, như đang đóng phim tiểu thuyết võ hiệp vậy, rõ là buồn cười. Lão già còn bảo lần này lão không tiện đi cùng tôi, nhưng tôi thân là cháu đích tôn của Ngô lão cầu, đại diện cho Ngô gia, trước mặt người khác không được làm ra vẻ hèn kém, nhất thiết phải mang theo vài người, làm sao cho ra dáng một chút. Nếu như đi một mình, Hoắc tiên cô mà gây rắc rối, với cái năng lực của tôi chắc sẽ làm trò cười cho thiên hạ, đối với danh dự lại càng thêm ảnh hưởng.

Ông già nói cũng đúng, tuy nói là tôi đã có ít nhiều kinh nghiệm, nhưng lòng người so với quỷ thần lại càng thêm hiểm ác. Với chuyện trong giang hồ, luật rừng cũng không hề rõ ràng, một người không cách nào xoay xở hết được.

Thật ra người của chú Ba cũng không có nhiều tay dùng được, điều này thực đáng lo. Trong tay tôi chỉ có mỗi mình Vương Minh, tên tiểu tử này so với tôi còn chưa bằng, mang đi chỉ tổ phiền toái, hơn nữa cậu ta không phải người trong cuộc, lôi cậu ta vào chuyện này cũng không hợp lý.

Còn Lão Hải? Cũng không được, đối với lão cáo già đó những chuyện có mùi nguy hiểm như thế lão chắc chắn không nhúng tay vào.

Phan Tử là lựa chọn thích hợp nhất, nhưng người ta đã quyết định ân thân rồi, vào sinh ra tử nhiều năm như vậy, khó khăn lắm mới có thể ổn định được, tôi quyết không thể xen vào việc đời của anh ta được.

Thật ra thì vẫn còn một người thích hợp nhất.

Nhưng người này lại không đáng tin cậy, kéo hẳn ta vào chuyện hẳn sẽ chẳng yên thân, tôi thật không muốn nói tới. Nhưng có lẽ chẳng còn lựa chọn nào khác nữa.

Bàn bạc thêm với lão già, thấy lão nói: “Mày nói người đó có chút danh tiếng ở Bắc Kinh, lão nghĩ đó cũng chẳng phải chuyện gì xấu. Hơn nữa tính tình hẳn mọi người đều biết, nếu có gây sự náo loạn, cũng coi như là việc bình thường, chúng ta cũng có lý do, lão cảm thấy chọn hẳn cũng thích hợp. Có điều, người này mày xác định mời được không?”

Tôi nghĩ không phải Bàn Tử sao, cái gì mà có mời được không chứ? Lập tức gọi điện cho anh ta nhờ vả. Bàn Tử đang rất rảnh rỗi, nghe thế liền đáp ứng, còn nói là riêng đàm phán nghề của anh, toàn bộ cứ giao cho anh là được, anh sẽ làm chủ nở mày nở mặt. Lại hỏi thêm khi nào tôi tới trước phải mời anh ta đi uống rượu.

Nghe anh ta nói xong tôi liền thấy hối hận, lời người này nói ra chỉ đáng tin một nửa, lại nghĩ tới hành động trước đây của anh ta, bỗng cảm thấy chuyện nhất định sẽ không xong.

Nhưng gọi cũng đã gọi, không thể nuốt lời được, hơn nữa cũng không còn biện pháp nào khác, giờ chỉ trông vào mệnh trời mà thôi.

Nói tóm lại là chúng tôi đã có được cuộc hẹn với Hoắc tiên cô, ba ngày trôi qua rất chóng.

Sau ba ngày, tôi tới gặp Bàn Tử ở nhà khách Bắc Kinh, không ngờ cũng thấy Muộn Du Bình ở đó. Hai người mặc Âu phục, một béo một gầy, một cao một thấp, rất dễ gây chú ý.

Trước chỉ thấy hai bọn họ mặc quần áo bình thường, tôi chợt cảm giác không kịp thích ứng. Muộn Du Bình thân hình cân đối, mặt lạnh như tiền, mặc Âu phục phải nói là vô cùng tiêu sái, bắt mắt bằng chết. Nhưng Bàn Tử mặc Âu phục lại chẳng mấy vừa người, cà vạt bé như cái bánh tiêu, rõ ràng cỡ nhỏ hơn thân, khó coi miễn bàn.

“Anh bảo là giữ thẻ diện cho tôi thẻ này sao?” tôi bất đắc dĩ nói, “Âu phục này ai làm cho anh? Nói rồi tôi lập tức tới đốt nhà nó cho.”

“Không liên quan, Bàn gia tôi thấy vẫn thoải mái, Âu phục này mới năm trước còn vừa.” Bàn Tử mặc mà thấy khó chịu, “Tôi mặc Âu phục là quyền của tôi, dù có mặc đồ trẻ con thì lão bà bà kia vẫn phải để tôi vào.”

“Được! Anh có lý, vậy mời anh đi trước.” tôi không thừa hơi nói nhảm với anh ta, trong lòng càng lúc càng cảm thấy danh tiếng của Ngô gia ngày hôm nay sẽ bị hủy hoại trong tay tôi.

Đã có giao hẹn với Hoắc tiên cô ở khách sạn Tân Nguyệt, đó là khách sạn cổ nhất còn lại trong thành Bắc Kinh.

Ban đầu tôi định tìm một nơi bình thường, nhưng Bàn Tử bảo với tôi là người chơi đồ cổ ở Bắc Kinh ai cũng biết khách sạn Tân Nguyệt mới là chỗ thực sự dành cho người trong nghề, đồ ở đó phần lớn đều là hàng khủng, có thể so sánh như Lưu Ly xưởng hay Phan Gia viên vậy. Có nhiều chuyên gia buôn bán, toàn bộ đều được tiến hành tại một sân khấu trông ra ba tầng khách sạn. Trước đây nơi này là chỗ cho thái giám và người nước ngoài giao dịch, người ra kẻ vào đều rất sang trọng, cho nên cái lễ mặc đồ lịch sự đã thành truyền thống ở đây. Bất luận cậu có nhiều tiền tới đâu, nếu mặc mỗi cái quần cộc thì tuyệt đối không được vào.

Tôi chưa từng tới đây, lần này là lần đầu tiên nên không khỏi có chút bất an. Bước tới đại sảnh, vào thang máy rồi lên tầng ba, đập vào mắt là nội thất phần lớn làm bằng sắt, cửa sổ và cửa chính đều khắc hoa văn.

Bàn Tử tới nhiều nên quen thuộc, gọi một tiểu nhị tới, giới thiệu tôi với hắn ta, “Ngô thiếu gia ở Trường Sa.”

Người kia đeo kính, tuổi cũng hơn sáu mươi, nhìn thoáng qua tôi, cũng không ra vẻ gì, “Mời vào trong, quý vị muốn dùng phòng riêng hay là ngay đại sảnh này?”

Bàn Tử hỏi ta hẹn lúc mấy giờ, tôi nhìn đồng hồ, nói còn nửa tiếng nữa, vừa định nói thêm thì người kia nhìn thấy Muộn Du Bình đằng sau tôi, trong tích tắc thay đổi sắc mặt.

Tôi tưởng là lão biết Muộn Du Bình, vừa định hỏi thì cùng lúc thấy đằng sau Muộn Du Bình có một người bước ra, hình như là bám đuôi chúng tôi vào đây. Người kia một thân khoác Áo phục đen, trong là sơ mi màu hồng nhạt, không mang cà vạt, khí chất nhàn nhã, lão tiểu nhị liền chạy tới hỏi:

“Thiếu gia, vẫn vị trí cũ phải không?”

Người kia không nói câu nào, chỉ liếc tôi một cái rồi dừng lại, tôi đột nhiên cảm thấy hắn nhìn có phần rất quen.

-----oOo-----

Chương 1: -2: Buổi đầu giá

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôi ở tận đầu tỉnh Giang Chiết, nói thật là trong thành Bắc Kinh này cơ hội chạm mặt người quen không lớn, nghĩ mãi cũng chẳng ra kia là ai. Chỉ là phản xạ tự nhiên nở một nụ cười. Người kia cũng như tôi, ngừng chân, mặt có vẻ rất bất ngờ, nhìn lại tôi bằng ánh mắt nghi hoặc, sau cũng cười cười.

Bàn Tử kinh ngạc nhìn hai người, từ lúc tới đây anh ta đều tự xưng đây là địa bàn của mình, dáng vẻ của chúng tôi cũng khác anh ta, rõ ràng không ngờ lại có người nhận ra tôi ở đây.

Nhưng hai bên cứ nhìn nhau cười ngây ngốc một lúc, cũng chẳng ai nhận

ra ai, nói thật tôi chỉ thấy hấn quen mặt, chắc là gặp ở đâu rồi, nhưng nghĩ đi nghĩ lại cũng chẳng ra, tôi chỉ đơn giản là cảm thấy hấn quen quen thôi.

Chuyện thế này trước đây tôi cũng gặp đầy rồi, trước đây trong giới tôi có một người gọi là Lục tử, thường làm về chuyên mục giám định bảo vật và đồ cổ trên báo, tôi cũng không nhận ra cô ấy, chỉ thấy ảnh ở trên mạng sau đó tới lúc được gặp mặt trực tiếp, còn tưởng là đã gặp ở đâu rồi, nhưng nghĩ mãi không ra, cuối cùng khiến cho chồng cô ấy giận tím mặt.

Có điều vị huynh đài này nhìn thế nào cũng không giống như từng thấy trên báo, cảm giác quen quen như có như không, tôi thậm chí còn không thể khẳng định được.

Hai người cứ đứng nhìn nhau như vậy, nghĩ mãi cũng chẳng ra nên có chút lúng túng, lão tiểu nhị bỗng cảm thấy buồn cười, có vẻ như ông ta thường xuyên gặp người này, đành lên tiếng phân giải: “Hai vị thiếu gia đã quên chuyện gì sao? Hay là từng gặp mặt ở đây rồi, cũng không đi đâu mà vội, thế này sẽ cản trở cửa thang máy, mời vào trong bàn kia dùng trà, không chừng hai vị lại thấy vài người quen mà nhớ ra cũng nên.”

Nói rồi mời người kia vào trong, hấn lắc đầu như cảm thấy rất khó tin, hình như là chưa chán nên vẫn liếc mắt nhìn tôi, sau liền xoay người đi vào nội sảnh, đi được mấy bước lại quay đầu nhìn.

Tiếp theo ông già kia tới tiếp chúng tôi, đưa ba người sang một hướng khác, lão cũng là người từng trải, muốn để cho chúng tôi ngồi xa vị trí của tên kia. Vừa dẫn tôi tới chỗ ngồi vừa nói cái gì mà cấm kỵ, cái gì mà lễ độ, cái gì cũng đem ra nói hết. Đã không nhớ ra thì thôi, nếu nhớ ra thì dù có là chủ nợ hay là kẻ giết cha mình cũng không được gây gổ đánh nhau.

Trong phạm vi bốn mươi chín bước hoàng thành, phải ngẫm hiểu là bao nhiêu quy củ đều làm cho đúng, vì nhìn người không thể chỉ nhìn vào tướng mạo, ai biết được lòng dạ đối phương nghĩ gì, làm gì cũng cần bảy phần nịnh hót, ba phần nguyên tắc mới có thể chiếm được vị thế bất bại. Làm quan cũng thế, mà làm người phục vụ cũng vậy thôi.

Tôi bước vào nội sảnh, liền phát hiện quả nhiên là nó giống khu vui chơi hơn là khách sạn, phòng chia làm hai tầng, bên dưới là hàng ghế thường, bên trên là hàng ghế danh dự, trung gian hai tầng để trống, có một sân khấu đặt chính giữa, nhìn cũng biết là không chỉ để hát kinh kịch, bình thường cũng có thể làm nơi biểu diễn khúc nghệ (nghệ thuật hát nói cổ truyền). Nơi này có nhiều cụ thích nghe mấy nghệ thuật truyền thống, năm xưa thì còn biểu diễn đầy đường chỉ cần đặt vài đồng là được nghe, giờ lại hóa ra chỉ có tầng lớp quý tộc có tiền mới được hưởng thụ cái thú vui xa xỉ này.

Sân khấu hôm nay đang được trang trí, bên trên treo cái gì đó, Bàn Tử liếc mắt nhìn qua, lập tức thốt lên: “Đến sớm không bằng đến đúng lúc, xem ra hôm nay có tổ chức bán đấu giá”.

“Bán đấu giá? Bán đấu giá cái gì?” tôi hiếu kỳ hỏi.

“Ở đây thì còn có thể là cái gì nữa, đây là chỗ thưởng ngoạn đồ cổ bậc nhất thành Bắc Kinh, nơi này được ví như chợ trời của Hong Kong vậy!” Bàn Tử toét miệng cười, “Có điều là nhìn từ đây khó thấy được, chúng ta chỉ có thể nghe ngóng được chút đỉnh thôi, tôi đoán là Hoắc lão bà bà kia cũng tới sự phiên đấu giá hôm nay, tiện thể tới gặp chúng ta, tránh để lỡ việc khác của bà ấy.”

Tôi nghe anh ta nói giọng điệu cũng đã thay đổi, nói đặc giọng Bắc Kinh, lúc vào cửa còn chưa thấy, bản thân cũng lú cả vào, không còn lạnh lẽo được. Thâm nghĩ con mẹ nó chứ, tiểu nhị ở đây khí thế cũng thực mạnh mẽ, chủ yếu là khi vừa bước chân vào đã ngửi được thấy toàn mùi Bắc Kinh xưa kia, khiến bản thân không thể nghĩ ra trò gì để đùa giỡn, được người đời tâng bốc chút liền nghĩ mình giống như dân chơi thành Bắc Kinh những năm về trước. Đây có lẽ cũng là một thứ phải học, chờ tới khi buổi bán đấu giá bắt đầu, thấy người chủ trì nhấc tấm bảng lên, dù không nghĩ tới giờ tay nhưng lúc đó chắc khó mà nhịn lại được.

Ba người được dẫn tới vị trí trước cửa sổ, theo bản năng tôi nhìn quanh một chút, thấy tên sơ mi hồng phấn kia đi thẳng lên tầng trên, xem ra hẳn với chúng tôi đẳng cấp khác biệt, Bàn Tử thấy thế liền hỏi: “Cậu và hẳn có chuyện gì vậy? Hay vừa gặp đã yêu rồi*?”

(Thực tình là tác giả viết “nhất kiến chung tình” như kiểu tình yêu sét đánh ấy:D mà cũng gần giống rồi, há há)

Tôi lắc đầu, cũng không nghĩ ra nguyên nhân gì, con mẹ nó chứ, người kia rốt cuộc tôi đã gặp ở đâu rồi? Lát nữa về sẽ từ từ cần nhắc sau. Bàn Tử bên cạnh tự nhiên gọi trà, cũng mất tám trăm đồng một bình mà kèm theo 10% tiền phục vụ, Bàn Tử nâng chén hướng lên trời, nói ở cái giá này thì cơ bản chẳng phải trà, để cũng phải cỡ nước miếng Dương Quý Phi rồi. Mẹ nó, bã trà lát nữa phải đóng gói mang về ngâm bình rượu mới được.

Muộn Du Bình trước sau vẫn lạnh lùng, y như một bảo kê thực sự, nhưng không hiểu sao tôi càng nhìn càng thấy ba chúng tôi giống ba ông chủ bán ngựa.

Bên kia cũng có một bàn đang vừa trò chuyện vừa chờ, bất giác tôi lại nhặt hạt dưa lên cắn, may mà hạt dưa này là đồ miễn phí. Mắt thấy từ cửa mỗi lúc lại có một đoàn người tiến vào, nhìn một lát, tôi thấy mặt Bàn Tử không được tự nhiên, ánh mắt cứ liếc qua những chỗ khác, tôi kỳ quái hỏi anh ta sao vậy. Bàn Tử đáp:

“Sao cái khi, vụ này cũng thú vị đấy”

“Thú vị cái gì, thấy cô nào xinh xinh à?” tôi hỏi. Thăm nghĩ chỉ thấy quanh đó có vài cô trung niên, tuy là đã chăm sóc nhan sắc hết mức có thể rồi.

Bàn Tử đánh mắt vài cái lên trên ghế lô (loại ghế ngồi đặc biệt trong nhà hát kịch, một gian có vài chỗ ngồi), rồi cả mấy vị ngồi bên hàng ghế dưới nói: “Cậu biết tôi vừa mới thấy ai không?”

“Ai vậy?”

“Luu Ly Tôn”. Bàn Tử nhẹ giọng đáp.

“Luu Ly Tôn là ai?” tôi không tưởng tượng ra.

” Là cậu không ở Bắc Kinh này nên không biết, đó là cả một gia tộc, có người ở nước ngoài đầu tư vào, trước kia chuyên buôn bán ngọc lưu ly, sau đó không biết làm ăn lớn thế nào mà thành đại gia, trong nhà toàn là bảo bối, những thứ bình thường không bao giờ lọt mắt, phải là hàng cực phẩm mới thấy góp mặt, ở Bắc Kinh này, hẳn được ví như chong chóng

đo gió, chỉ cần hắt xuất hiện trong buổi đấu giá nào thì hẳn là nó phải có hàng tốt. Thế quái nào, phải tới hai ba năm nay hẳn không thấy xuất hiện, sao lại có mặt ở đây chứ?” Bàn Tử nhấp nhồm không yên.

Tôi thấy Bàn Tử nói trong lòng cũng có chút ngứa ngáy, quay đầu nhìn lại, thấy Lưu Ly Tôn kia khoảng hơn 60, bước như bay lên tầng hai. Bản thân không khỏi có chút hóng lên trên đó.

Bàn Tử tiếp tục nói: “Cậu đừng nói gì cả, vừa rồi tôi nhìn qua thấy đều thuộc hàng chuyên gia cả, chúng ta tới đúng lúc rồi, hôm nay dự là có trò hay để xem đây, không biết chừng cả trăm năm mới có một lần, không được, Bàn Tử tôi chịu không được, phải lấy sổ tay ra xem hôm nay rốt cuộc sẽ được nhìn đến những bảo bối gì.” anh ta nói rồi muốn đứng dậy.

Tôi vừa mới nhắc anh ta về việc chính của chúng ta tới đây không phải là để xem náo nhiệt, vừa nói xong thì tiểu nhị bước tới, nhẹ giọng nói:

“Ba vị, Hoắc lão bà đã tới, mời các vị lên tầng trên.”

-----oOo-----

Chương 2: -2: Xoè xoẹt

Nguồn: EbookTruyen.VN

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tiểu nhị nói xong liền đưa tay ra hiệu, khom lưng, tư thế vô cùng cung kính về mặt lại rất chỉnh chu, nhìn không thấy một chút xu nịnh nào. Vì tư thế đó mà chúng tôi cũng không có thời gian để bàn bạc, phải lập tức đứng dậy đi theo.

Tôi và Bàn Tử liếc nhau một cái, thầm nghĩ thế quái nào, vừa rồi chỉ chăm chăm nhìn vào cửa chính, đâu có thấy Hoắc lão bà bước vào, xem ra lão bà đã sớm ở trên tầng hai kia rồi. Không biết chừng từ lúc chúng tôi tới, nhất cử nhất động đều đã bị thấy hết rồi.

Tôi không biết từng nghe qua ở đâu, nhưng đây là một mảnh của giới giang hồ, mục đích nhằm giảm nhuệ khí của bọn tôi, trong lòng không khỏi cảm thấy khó chịu, tuy rằng tôi chỉ là một thiếu gia đời thứ hai nhưng trong gia tộc tôi là cháu đích tôn, trong quán của chú Ba tôi là Tiểu Tam Gia, cho tới bây giờ người khác đối với tôi đều hết mực cung kính, không ai dám có thái độ như vậy với tôi. Nghĩ tới đó mà bất giác thẳng lưng, trong lòng không phục.

Bàn Tử tất nhiên là cũng khó chịu, mặt giật giật, nháy mắt với Muộn Du Bình: “Tiểu Ca, sửa lại đội hình nào, hai chúng ta phụ đồng chí Thiên Chân lên mặt một chút.” Ba người liền đứng lên ngẩng cao đầu bước theo tiểu nhị qua cầu thang đi lên tầng trên.

So với tầng một thì tầng hai có một vài đồ trang trí theo phong cách phương Tây, đây cũng là đặc sắc của Bắc Kinh xưa, đông tây kết hợp, bên trên đầy những phòng riêng, một bên hướng tới trung tâm sân khấu, bên còn lại là bàn ăn và xem diễn xướng, đúng kiểu phường phố, dân tất cả đều đang chơi mát chược.

Chúng tôi đi theo hành lang vòng xuyên được nửa đường, tới một cửa lớn, trên cửa chạm khắc hoa văn, so với cửa khách sạn này còn lớn hơn nữa, đứng bên cạnh có một thanh niên mặc thường phục, dáng điệu chỉnh tề như một binh lính, trên cửa khắc biểu tượng cây du, đó gọi là “Thải Hà đường”.

“Lãng hành thì nhuyển xuyên

Trạo thủy hoặc triêm trang

Bất từ hồng tỵ thấp

Duy liên lục diệp hương

Thử ớc danh thủ tư lưu hiếu xước”

– Trích từ xa gặp mỹ nhân Thải Hà.

(Khi thì càn ấu quán vòng tay

Mái trèo khua nước thấm vào điểm trang

Không lời cáo biệt trong tay áo

Chỉ thương còn thơm mùi lá xanh

Nhà đây tên gọi lưu hiệu xước.

Chả biết dịch thế này đã sát nghĩa chưa nữa,)

Tiểu nhị nói như đọc khẩu quyết, nói xong cũng không dừng lại, tiếp: “Ba vị, chính nơi này, mời vào.” Sau lập tức rời đi.

Tôi thầm nói người tiểu nhị này suy nghĩ thực tinh tế, vừa rời lúc mời chúng tôi đi thì cung kính lễ độ khó mà cự tuyệt được, cũng vì thế mà chúng tôi phải lập tức đứng dậy tới điểm hẹn, tới trễ một chút thì khác nào mời không được bọn tôi, hẳn sẽ khó mà ăn nói. Vừa đưa tới nơi liền lập tức rời đi, vì không biết kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì, đi càng nhanh càng tốt, cái gì cũng không nghe không thấy, làm vậy cũng tránh được rất nhiều chuyện rắc rối.

Đây là chôn đầy những người có thân phận đặc biệt phức tạp, hẳn đã hình thành thói quen, xem ra những thành phần tụ họp lại đây cũng không phải bình thường.

Trong lúc suy tư hai người giữ cửa đã kéo cửa ra, bên trong là ba tầng rèm châu, chúng tôi vén lên rồi tiến vào trong, ngay lập tức ngửi thấy mùi hương trầm Tây Tạng. Đó là đồ dùng trong Phật giáo, có tác dụng dưỡng sinh. Xem chừng bà chủ này cũng là người rất biết thưởng thức.

Bên trong là một không gian rất lớn, trần nhà cao, bên trên treo chùm đèn thủy tinh, quạt trần cùng loại, bốn phía cột hành lang đều chạm trổ hoa sen màu xanh đồng. Bên dưới có một cái bàn tròn lớn, có bảy tám người đang ngồi dùng cơm, có thể thấy được sân khấu từ chỗ người ta dựng bức bình phong để che đi.

Chúng tôi vừa tới, bảy tám người đang ăn cơm cùng dừng cả lại để nhìn chúng tôi, tôi thấy có hai phụ nữ đứng tuổi, ba đứa trẻ con, và vài người đàn ông nữa. Tôi chú ý vào hai người phụ nữ đứng tuổi kia, nhưng liếc mắt cũng biết không ai trong hai người đó là Hoắc lão bà, vì tuy nói là đứng tuổi nhưng hai người vẫn còn quá trẻ.

Tôi ,Bàn Tử cùng Muộn Du Bình nhìn một lúc, cũng không biết nên mở lời thế nào, chẳng lẽ lại bỏ đi, vẫn cố ý đợi thêm một chút, như vậy cũng quá kênh kiệu rồi. Hay là cũng đi làm đẹp, căng da.

Nghĩ đôi phương là một bà lão, tôi đành nhin xuống nhìn bọn họ lên tiếng: “Xin hỏi, Hoắc bà bà có ở đây không?”

Nói xong chợt nghe thấy sau tấm bình phong có tiếng người nói: “Bên này!”

Cảm giác tiếng nói rất nhỏ nhẹ, tôi ngẩn người, lại nhìn Bàn Tử một cái, Bàn Tử ngăn tôi lại, nhẹ giọng nói: “Nói nhỏ cái này, trước mặt bà lão đừng liếc mắt nhìn tôi, tôi giờ là bảo kê cho cậu.”

Tôi nghĩ cũng phải, thấy Bàn Tử chuẩn bị vai diễn, trong lòng cũng niệm mấy câu: “Ta là xã hội đen, ta là xã hội đen, lão tử bước tới đâu gió bão đi tới đó.” đây là cách để thay đổi tâm lý, thật đúng là có tác dụng, bàn chân nóng ran lên, tôi thực sự cảm giác được nỗi lo lan tỏa từ đầu tới chân, liền ngừng đầu, bước tới sau bức bình phong kia.

Nói thật là tôi vẫn có chút căng thẳng, nhưng khác với cái cảm giác căng thẳng trong cổ mộ, rất khó nói là “căng thẳng” hay là “không rõ”, vì rốt cuộc thì tôi không phải loại người hay làm cái trò này, cơ bản là tôi cũng chẳng biết mình phải cư xử thế nào, chỉ có thể lấy hết cái “kiêu ngạo” trong lòng mình ra để ứng phó với tình thế.

Sau vài bước, tôi liền thấy được dung mạo người kia. Không gian đằng sau kỳ thật cũng không lớn, tôi thấy có một bàn khắc gỗ, bên trên có bầy khay trà, có ba người đang ngồi, tôi lập tức nhìn ra một lão bà tóc bạc đang ngồi thưởng trà. Bà ta mặc đồ tím, sắc mặt trắng như tuyết.

Kiểu trắng này không phải là do bệnh tật, nếu như là một cô gái trẻ thì đó hẳn phải vô cùng kiều diễm, tôi phải dùng từ tuyết để diễn đạt nhưng với một lão bà trên mặt không một có một nét già nua nào mà hoàn toàn chỉ có một màu trắng, nếp nhăn cũng trắng, tóc cũng trắng, cảm giác lạnh cả người, kiểu như lão thái bà này là ngọc thạch tạc ra vậy.

Chỉ có con người kia là có màu đen, đập vào mắt vô cùng đột ngột, bà ta liếc về phía chúng tôi một cái, ánh mắt tôi bất giác cũng nhìn vào trong

mắt bà ta. Khoảng khắc đó, như là tôi đang thấy được một Cẩm Bà vậy.

Hai người bên cạnh là một cô gái trẻ và một phụ nữ trung niên, cũng không nhìn chúng tôi lấy một cái mà chỉ nhẹ giọng nói chuyện với nhau, thấy không rõ hình dáng lắm. Hai người kia cũng vô cùng trắng, nhưng là trắng tự nhiên, đặc biệt là cô bé kia, má đầy, sắc mặt và ngũ quan đều rất hài hòa thuần khiết, khí chất như ngọc, nhưng cảm giác có gì đó rất quyến rũ, rất dễ chịu.

Tôi nhất thời không kịp phản ứng trước tình thế đó, Bàn Tử phía sau lại chọc tôi một cái giật mình, lập tức cười nói: “Hoặc bà bà, cháu là Ngô Tà. Bà vẫn khỏe chứ, có là phiền bà nghỉ ngơi không ạ?” nói xong đưa tay lên chờ bắt tay với bà ta.

Đây là thói quen nói chuyện làm ăn, vừa đưa tay ra liền ý thức không đúng, nhìn rất giống con buôn, lập tức rút tay về thuật thế cho lên vuốt vuốt tóc.

Động tác vô cùng ngốc, lòng thâm mắng, lại cố làm ra vẻ trấn tĩnh, lão thái bà kia đánh giá tôi một lượt, nhấp ngụm trà rồi lạnh lùng nói: “Quả nhiên có chút giống với Ngô lão cầu, người khác nói ta còn không tin, hóa ra là con cầu đàn đó vẫn còn có người nối dõi.”

Tôi cười gượng, thâm nhủ những lời vừa rồi chẳng phải đầy mỉa mai sao, có lẽ nào ông nội tôi từng có xích mích? Lời này không sao đáp lại được, đành phải cười gượng cho qua.

Lão bà lại nhìn tôi tiếp, thấy tôi chỉ cười không đáp thì thở dài nói: “Cười nhìn càng giống, xem ra cũng không phải là thứ tốt đẹp gì.”

Nói rồi nhấp một ngụm trà, hỏi: “Bản vẽ kia rốt cuộc là người có bán hay không, nghĩ kỹ chưa? Chuyện đơn giản như vậy thì cần gì phải gặp ta? Chẳng lẽ, bà nội người muốn người tới gặp ta, để xem người bạn già này đã thành cái dạng gì rồi phỏng?”

Trời ôi, tôi nói quả thực là đầy mỉa mai mà, ông nội đâu có cầu nhìn thấy bà kia chứ, đây hẳn là lúc còn trẻ đã xảy ra chuyện gì rồi.

Cùng lúc đó tôi có cảm giác rất không bình thường, bà ta dường như không có nhã ý mời trà, chẳng lẽ muốn tôi nói xong lập tức rời đi luôn?

Thế khác nào không xem tôi là khách. Hơn nữa hỏi như vậy tôi biết trả lời đằng mù nào, giờ đã qua cái thời tình địch rồi, mà đã ghen những nửa thế kỷ, tôi nào đâu có biết giữa bà ta và ông bà nội tôi đã phát sinh sự việc gì. Có điều bà Hoắc tiên cô này thực cũng thù dai, chuyện như vậy mà tới giờ vẫn để bụng.

Gãi đầu một lúc, cố gắng suy nghĩ mãi sau mới nói: “Xin bà đừng hiểu lầm, cháu chỉ tới vì chuyện mua bán thôi, bà nội cháu không như bà nói đâu, cháu cũng đã lâu không qua thăm bà, từ sau khi ông nội cháu qua đời bà nội chỉ ở quê không ra khỏi nhà lấy nửa bước chân.”

“Đó là do bà ấy không có mắt nhìn người, đi lấy một lão già đoán mệnh làm cái gì chứ.” Lão bà bà hừ lạnh một tiếng, “Người nói là muốn bàn chuyện buôn bán, vậy người chuẩn bị giao hàng chứ? Hay vẫn muốn ngã giá tiếp?”

Tôi suy nghĩ một lát, nói thế nào đây, đi thẳng luôn vào vấn đề hay là cứ rào đón trước đã, nghĩ tới nếu lão bà bà này thực muốn làm khó tôi, nói nhiều sợ đem dài lắm mộng, lỡ nói tới mức chối tai thì quay lại e không kịp, thôi thì cứ thẳng vấn đề chính mà bàn, nói dai không bằng nói đại.

Nghĩ thế tôi lập tức nói: “Kỳ thật vật kia với cháu không quá quan trọng, chỉ là cháu muốn biết, vì sao bà lại muốn mua nó với giá cao thế, chả là cháu đang điều tra một chuyện, khả năng có liên quan tới vật này, nếu bà nói cho cháu biết, vật đó cháu xin biểu không-”

Tôi chưa nói xong, Bàn Tử ở sau lại cúi một cái, miệng mấp máy thì thào: “Có tiền mà không lấy chính là tam đầu heo.”

Tôi ngậy ra một chút, nghĩ cũng đúng, đó cũng không phải một con số nhỏ, mấy lần đổ đầu vừa rồi tôi không được may mắn lắm, chuyện này xem như của trời cho, có nó thì nhiều chuyện cũng dễ dàng giải quyết, ít nhất thì cũng đủ tiền điện nước của cửa hàng tôi, liền lập tức sửa lời: ” - biểu tận tay cho bà.”

Lão bà bà kia nhìn Bàn Tử, không biết có nghe thấy không nhưng trước sau cũng chẳng nói gì, chỉ đáp: “Chuyện về bản vẽ nhà Phong Cách Lô u, người muốn biết cái gì?”

Tôi gật đầu: “Chỉ có một chuyện rất đơn giản thôi.”

Lão bà bà tựa lưng lên ghế, nghĩ ngợi: “Được, ta có thể nói cho người, nhưng không phải là người hỏi, người hãy về bảo bà nội người tới hỏi ta.”

Tôi sững người, thế quái nào, chuyện gì đây chứ, lập tức nói: “Bà bà, cháu không đùa đâu, việc này đâu cần quấy rầy đến bà nội cháu chứ.”

“Ai nói đùa chứ? Người muốn hỏi, Hoắc tiên cô ta làm ăn chưa bao giờ nói đùa với ai, ta và bà nội người là bạn từ thuở thiếu thời, mấy chục năm rồi không tới thăm ta được buổi nào, cứ ở cái đất Hàng Châu khi ho cò gáy đó, ta mời bà ấy tới gặp ta, sao lại nói là đùa được?” Bà ta nghiêm mặt nói: “Việc này cứ thế đi, người giờ về nói với bà nội người, nếu bà ta không chịu tới gặp ta, ta thấy việc của người cũng chẳng phải là chuyện gì đúng đắn, người nên sớm ngừng nó lại. Nói trước là nếu bà nội người không tới thì người cũng đừng qua tìm ta, vật kia của người tuy ta thích nhưng lão bà này cũng không thiếu gì những món đồ như thế.”

Tôi nghe cũng không biết phải làm sao nữa, trong lòng có chút bực bội, nhưng không thể nổi đóa lên được, chỉ có thể oán ông nội đúng là không dứt tình, khiến tôi rước phải cái của nợ thế này. Từ sâu trong suy nghĩ mình tôi cũng đã thấy rõ là lão bà này không phải dạng dễ chơi, từ đầu bà ta đã muốn làm khó tôi, thậm chí đồng ý gặp tôi có thể là cũng vì như vậy.

Tính tình của lão bà bà này như vậy hẳn là do cậy mình nhiều tuổi, lấy cái thanh danh trường bối mà đàn áp tôi, trước kia nhất định là một người đánh đá, chẳng đúng kiểu ông nội tôi thích rồi còn gì.

Tôi nghĩ một lát, thấy hoàn toàn bế tắc, trước mặt là một lão bà bà đang giở trò làm khó, làm cách nào đây, căng thẳng tới mức trán tôi đầy mồ hôi, mắt bắt giác liếc qua Bàn Tử, Bàn Tử cũng nháy mắt cho tôi, như muốn quyết ăn thua với bà ấy, nhẹ giọng nói: “Bà ta chơi đều mình, thì mình cũng chơi đều lại bà ta, trước cứ ngồi xuống rồi nói.”

Tôi nghe cũng đồng ý, lòng đã quyết thì mặt mũi này cũng chẳng cần nữa, bước tới ghé trước mặt lão bà bà rồi ngồi xuống.

Lão bà nhíu lông mày lại, tuy trong lòng tôi rất căng thẳng nhưng miệng vẫn không chịu thua, nói: “Bà bà, việc này đối với cháu rất quan trọng,

bà đừng đùa cháu nữa, nếu bà có nhã ý muốn đùa, vậy cháu cũng không còn cách nào khác, ba người bọn cháu sẽ quỳ gối trước khách sạn này cho bà xem.”

Nói xong liền ngẩng đầu lên nhìn phản ứng của bà ta, vừa nhìn đã thấy không ổn, sắc mặt của bà ta có phần khó coi, cơ bản là không để ý tới từ chối những lời tôi vừa nói, lại ngay tức khắc hỏi: “Ai cho người ngồi xuống? Đứng lên!”

Tôi kinh ngạc, trong tích tắc liền cứng họng, không ngờ là bà ta trở mặt nhanh như vậy. Nhưng nếu đã hạ quyết tâm, tôi cũng không phải người dễ buông xuôi, lập tức lắc đầu: “Bà không đồng ý cháu sẽ không đứng!”

“A Tuyết, gọi Tiểu Trương Tiểu Lê tới đây, đem mấy tên lưu manh này kéo ra ngoài cho ta”. Lão bà bà thoáng chốc liền nổi trận lôi đình.

Tôi thấy bà ta ùng ùng nổi giận thì lấy làm lạ, nhưng vừa dứt lời, người phụ nữ và cô gái kia đều nhìn về phía bọn tôi, cô gái nhìn nhìn lão bà bà một chút sau đó đứng dậy, rõ ràng là đang chuẩn bị đi gọi người lại. Bàn Tử lập tức nhớ tới chức trách của mình, tiến tới phía trước nói: “Dù thế nào thì thiếu gia nhà chúng tôi chỉ muốn ngồi xuống để tiện nói chuyện với các vị, cái ghế đó có gì kỳ quái sao, ngồi đó thì bốc ra cái mùi gì? Lão bà bà, chúng ta đang ở thế kỷ 21, pháp luật không trừng phạt người không biết xấu hổ, nếu bà muốn tìm người đuổi chúng tôi đi, diễn xuất như vậy vẫn còn kém lắm, thiếu gia nhà tôi vẫn còn biết kính lão, tôi chính xác là quân lưu manh, nếu để tôi phải nổi điên lên, đập tan nơi này, e là đối với danh dự của bà cũng không ổn đâu. Nếu chẳng may còn làm bà bị thương, vậy lại càng không xong, bà còn gì muốn nói nữa không?”

Cô gái kia liền cười lạnh một tiếng, nói: “Các người thì biết cái gì, đây đâu phải là chỗ muốn ngồi là ngồi được, ngồi rồi có hậu quả gì, các người...”

Lão bà bà đột nhiên giơ tay chặn lời cô ta, tôi nhìn sắc mặt bà ta dần giãn ra, thay vào đó là một biểu cảm rất khó hình dung, sau một lát lạnh lùng lên tiếng: “Để cho bọn họ ngồi, nếu đã muốn ngồi thì cứ việc ngồi.”

Tôi nhìn vẻ mặt bà ta, trong lòng bỗng có linh cảm rất xấu, thầm nghĩ chẳng lẽ ghế này có cài súng tự động, chỉ lát nữa thôi sẽ bắn tung người

tôi? Ngẫm lại thì không thể nào, lời chưa nói đã biết hẳn là sai rồi, tôi tới đây là có việc đàng hoàng, nếu đã nhìn được thì phải cố gắng nhìn tiếp. Nghĩ làm sao cho không khí bớt căng thẳng bây giờ, lại nói: “Bà bà, cháu nói được cũng làm được, xin bà đừng đùa cháu nữa, bà và ông nội cháu có ân oán gì, cháu thực không biết, nếu là ông nội cháu đã từng làm chuyện tổn hại tới bà, cho cháu xin lỗi, không thì bà cứ tát cháu vài cái cũng được?”

Lão bà bà coi như không thấy tôi, chỉ nhìn nhìn đồng hồ, sau mới quay sang tôi nói: “Được, là ta sợ người rồi, Ngô thiếu gia, nhưng người đừng hỏi gì nữa, hiện giờ có hỏi gì ta cũng sẽ không nói, nếu người có thể ngồi đây tới 4 giờ rưỡi thì ta sẽ không làm khó người nữa.”

“Ngồi ở đây?”

” Đúng, là ngồi trên cái ghế đó, ta khẳng định người sẽ không thấy chán” lão bà bà nói, mắt liếc xuống dưới tầng, bỗng tôi nghe thấy một tiếng chuông từ bên dưới truyền lên.

Tôi chợt có một linh cảm xấu, lão bà bà kia cũng không thèm nhìn tôi mà chỉ hướng xuống sân khấu, tiếp đó toàn bộ rèm hai bên được kéo lên, bốn phía tối sầm, đèn lớn ở trung tâm lập tức được bật sáng, quang cảnh trở lên tráng lệ, những đồ cổ kia, thảm trải sàn và màn che dưới ánh sáng bỗng trở lên vô cùng mờ ảo rục rờ.

Sau đó người bên dưới bắt đầu xao động, cô gái bên cạnh bỗng reo lên một tiếng mừng rỡ, quay sang hỏi lão bà bà: “Bắt đầu rồi sao bà?”

Lão bà bà gật đầu một cái: “Bắt đầu rồi đây, cháu gái, hôm nay chúng ta sẽ có trò hay để xem rồi.”

-----oOo-----

Chương 3: -2: Bữa tiệc của giới sưu tầm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sân khấu bên dưới đã tiến hành mang bàn và đồ triển lãm lên, tôi lập tức hiểu ra người ta vừa thông báo buổi đấu giá đã sắp bắt đầu. Nhìn cái

quang cảnh náo động bên dưới khiến tôi có chút chột dạ, lão bà bà kia biểu cảm mơ hồ, tôi linh cảm mình đã làm điều gì đó thực ngu ngốc, hơn nữa nó còn liên quan tới buổi đấu giá này.

Trong đầu như có ánh chớp lóe lên, nhưng chỉ trong nửa giây tôi không kịp linh hội điều gì, chỉ thấy mông đặt trên ghế bắt đầu cảm giác khó chịu.

Lòng tự trọng đã trấn an tinh thần tôi, nhưng tôi tin là cái bình tĩnh giả tạo đó khó mà qua mắt được người từng trải, chỉ là giờ không giấu diếm thì thà cứ đứng lên chịu phục mà rời đi, trong lòng rất là mâu thuẫn, nghĩ tới cùng cũng đành nhắm mắt mà chờ.

Tôi nhìn Bàn Tử để lấy lên can đảm, Bàn Tử cũng có chút bất an, hình như anh ta cũng chột dạ, nhưng nghĩ lại thì chúng tôi đã xông pha qua bao núi đao biển lửa rồi, nơi này thì có thể xảy ra chuyện gì được chứ? Dù tôi không chịu để người khác đuổi ra ngoài, thì chung quy cũng không tới mức mất đầu.

Nghĩ vậy trong lòng cũng thả lỏng được một chút, nhìn qua lão bà bà cười một cái, thậm chí bà quá coi thường tôi rồi, tôi cũng coi như là bao lần bước tới cái ranh giới giữa sự sống và cái chết, việc này có sá gì chứ.

Vì thế liền ngồi thẳng dậy, chú tâm nhìn xuống tình hình bên dưới sân khấu.

Rất nhanh trên sân khấu người ta đã đặt bàn bán đấu giá và bục triển lãm lên, một nhân viên cầm micro đảm nhiệm việc thử loa, còn có người đang điều chỉnh ánh sáng, những người này đều mặc đồ phục vụ. Xem ra không phải do công ty đấu giá làm, nghe đồn hình như là của một người trong hội đấu giá, mời mọi người tới thưởng ngoạn.

Bàn Tử trong lúc chờ đợi vừa rồi có nói với tôi, đây là nơi đấu giá đặc biệt nhất, không quan trọng là chuyên gia hay gì, chỉ nhìn bằng mắt thường và khả năng của người tham gia, vì phần lớn những đồ ở đây đều chưa từng được giới đồ cổ đánh giá, thậm chí trước giờ không ai được nhìn qua, nếu cậu muốn ra giá thì không có một hạn định tiêu chuẩn nào, cậu cho rằng nó chỉ đáng giá năm trăm đến một vạn nhưng người khác lại thấy nó phải ở mức giá mười triệu, cậu cũng không có cách nào khác cả.

Ngược lại, nếu cậu tới đây để thưởng ngoạn thì đầu tiên cậu phải biết đó là vật gì, sau đó mới có thể hiểu được giá trị của nó mới đủ tư cách để tới đây mà đấu giá, phải phản ứng trong thời gian cực ngắn, do đó mà đây được coi là nơi chơi đồ cổ số một thành Bắc Kinh.

Hơn nữa, đáng sợ nhất là ở đây cũng dễ mua trúng phải đồ lỏm, bản thân cậu phải có con mắt tinh tường như chuyên gia vì nơi này thật giả lẫn lộn, đồ lỏm vào được đây hẳn phải vượt quá cả phạm trù bình thường rồi. Dùng thuật ngữ chuyên môn mà nói thì là : “Hàng gốc”, đây là khái niệm mới nhất được cập nhật trên mạng, có nghĩa là cùng được sản xuất giống như sản phẩm chính nhưng có thể bị lỗi hoặc gì đó, mà xưởng sản xuất lại thải loại ra. Vì thế nó có chất lượng và mẫu mã giống y như hàng thật, nhưng thực chất vẫn là hàng lỗi.

Đương nhiên giới sưu tập coi hàng gốc cũng không phải thứ được sản xuất từ thời xưa, mà là do công nghệ hiện nay làm giả vô cùng tinh vi, có thể chế tác ra những sản phẩm giống như thật, đó mới chính là hàng lỏm, nhưng cậu nhìn kiểu gì cũng không ra sơ hở. Trong giới đồ cổ hiện nay đã xuất hiện rất nhiều hàng như vậy. Những thứ đó để làm ra cũng tốn kém kinh người, khả năng trong cả nghìn cái mới có một cái, do đó tất nhiên là người chế tác cũng chỉ cầu cho hòa được vốn. Vì thế, mà phải xuất hiện ở những thị trường cao cấp nhất.

Muốn phân biệt được đồ giả gần như là không thể, biện pháp duy nhất là phải dựa vào trực giác, một là có linh cảm với người bán, từng chi tiết về dáng vẻ và thần thái của người đó cũng cho thấy hàng có gì mờ ám hay không. Thêm nữa là giác quan thứ sáu của người chơi đồ cổ, ngoài ra còn có một số ít chuyên gia có khả năng căn cứ vào tính nghệ thuật của từng đường vân một để phán đoán, ví như là đồ sứ Thanh Hoa*, tất cả hàng đều rất đẹp rất hoàn mỹ, nhưng chỉ có rất ít người có thể nhìn từ bút pháp Thanh Hoa mà phán đoán ra vấn đề, dù sao thì đồ cổ Thanh Hoa cũng có nước men rất đỉnh, dầu có là bậc thầy của mô phỏng cũng khó mà họa ra được. Nhưng, về phương diện này cũng khó để khảo chứng, vì đối với tác phẩm nghệ thuật thường mỗi người một ý.

Nói tóm lại là buổi đấu giá là nơi để mở mang kiến thức cực cao cấp, tình huống gì cũng có thể phát sinh, cái gì cũng có thể xuất hiện, mà lần này Bàn Tử cũng đã được trông thấy rất nhiều chuyên gia sưu tầm, hơn nữa có cả Hoắc lão bà bà, rõ ràng đều là hạng ruồi ngửi được mùi tanh,

nơi này khẳng định sẽ có chuyện bất thường xảy ra. Chỉ nghĩ thôi mà tôi đã không khỏi có chút hưng phấn.

Rất nhanh sau đó, tiếng huyền não bên dưới càng lúc càng rộn rã, mọi trang thiết bị đều đã được điều chỉnh ổn thỏa, một cô gái dẫn chương trình mặc sườn xám tiến lên thử âm, sau đó hướng bốn phía bắt đầu nói: “Buổi đấu giá xin được phép bắt đầu, những người không có nhiệm vụ mời tiến ra ngoài, đã tới lúc chúng tôi phải đóng cửa, người ở bên trong xin giữ yên lặng, nhân viên phục vụ có thể bắt đầu chia danh sách đấu giá và bản cầm tay”.

Cô dẫn chương trình tóc thả xõa vai, eo vô cùng nhỏ, chân đặc biệt dài, mặc sườn xám cảm giác cực quý phái, để một mỹ nữ như vậy dẫn chương trình thật khiến tôi xúc động bồi ngùi. Tôi lại nhớ tới ngày trước hồi còn ở nhà ông nội có hai cái nắm cửa, là đầu hai con sư tử ngâm vòng bằng vàng đời nhà Tống, vòng gỗ của nó và khác với vòng của những cái nắm cửa khác. Vòng được điêu khắc bằng ngọc, hơn nữa còn có hai lớp, lớp ngoài khắc một kiểu, trong vòng ngọc còn có một vòng ngọc nữa, vòng bên trong được chạm khắc hình tròn.

Người trong nghề nhìn nắm cửa này là biết nó vô giá như thế nào, nếu đem đi so với toàn bộ ngôi nhà thì dễ còn giá trị hơn gấp mấy lần, đó là do ông nội tôi đặc biệt thiết kế, nó cho người khác biết gia thế của chủ nhà này: các người xem, đồ quý giá như vậy mà tôi lại đem ra làm cái gỗ cửa, không lo người ăn trộm cũng chẳng sợ người phá hỏng, vậy chứng minh nhà này khẳng định còn nhiều đồ giá trị hơn, ngay cả bằng hữu thấy cái nắm cửa như vậy cũng chẳng dám bước vào. Lối sống người Trung Quốc xưa nay vẫn là coi trọng cái mặt tiền là như vậy.

Chẳng trách sao cửa hàng của mình lại tiêu điều, mấy năm không cho sửa sang lại, lần sau về phải bắt Vương Minh cũng mặc sườn xám xem tình hình thế nào?

Tiếng ồn ào bên dưới càng lúc càng lớn, tôi thấy có vài người lục tục rời sân, tầng hai có cấu tạo như một hình vòng cung, rất nhiều gian phòng giống nơi chúng tôi đang ngồi, ai cũng hướng ra sân khấu trung tâm, tôi thấy bên cạnh chúng tôi, rất nhiều bình phong đã được rời đi, nhiều người cũng chuyển từ bàn ăn ra vị trí tiện hơn để xem trò vui.

Tôi cẩn thận quan sát, liền thấy tên sơ mi hồng phấn đang ngồi trên một

ghế lô đối diện bên tay trái, dường như hẳn chỉ đi một mình, đang nghịch điện thoại di động. Bên cạnh Bàn Tử lại chỉ tôi xem người đang ngồi trên ghế lô đối diện trước mặt chúng tôi kia, anh ta nhẹ giọng nói:” Lưu Ly Tôn.”

Vị trí đó cách chúng tôi một khoảng, thấy không quá rõ, lúc này tôi phát hiện trên tất cả các ghế lô kia, bất luận là người nhiều ít thế nào, ở vị trí ngồi của tôi đều không có ai cả, tự nhiên trán toát mồ hôi lạnh.

Ngay lúc tôi đang phân tâm, có người lại tới di dời bình phong ra sau chúng tôi, một người phục vụ bung một cái khay con tiến tới, bên trên lót nhiều điều, trong khay, bày một quyển sách bọc da nhỏ. Tôi vừa nhìn liền nhận ra hẳn là tên tiểu nhị đã tới mời chúng tôi tới đây, sau lại thấy bước tới trước mặt Hoắc lão bà, bỗng giật mình nhìn tôi, tiếp theo mặt liền tái đi, đứng ngậy người ra.

Mãi sau hẳn mới có phản ứng, lập tức hỏi: “Bà bà, người này sao lại ngồi đây?”

Lão bà bà nhìn hẳn một cái: “Thê thì sao? Đã lâu rồi chưa được thấy qua trường hợp này, người cũng không tin nổi sẽ lại có người ngồi vị trí này ư? Cũng đã mười mấy năm rồi, từ sau ngày lão Hưng ngồi ở ghế đó, nhưng ngày hôm nay đầu giá những đồ này, coi như là trăm năm mới gặp được một lần, xuất hiện mấy người không muốn sống coi như là cũng hợp lý hợp tình, người đưa cho vị Ngô thiếu gia này một bản danh sách, hầu hạ cho tốt vào, người sẽ được mở rộng tầm mắt.”

“Được!” người phục vụ kia nhìn tôi đầy sợ hãi, lập tức xoay người lát sau mang tới một bản danh sách đưa cho tôi, đồng thời đặt bên cạnh một ấm Bích loan xuân hảo hạn (trà), cùng với vài đĩa điểm tâm.

Tôi nghĩ bình trà này phải tới bảy ngàn tệ mất, lấy làm lạ, nhìn hẳn như có ý hỏi, hẳn đáp ngay: “Ông chủ, đây là người tổ chức của chúng tôi mời đưa tới, ngài có gì cần dặn cứ báo chúng tôi một câu.” nói xong lập tức rời đi.

Tôi nhìn Bàn Tử, kinh ngạc vô cùng, hơn nữa còn có linh cảm rất tệ, Bàn Tử nháy mắt cho tôi, bảo đừng sợ gì cả. Nói rồi anh ta lật ngay quyển danh sách ra, không đợi được thêm khắc nào nữa, mới lật hai trang, tôi thấy miệng anh ta bặm lại.

Chú thích:

Bình sứ Thanh Hoa*: Đồ sứ thanh hoa nhà Nguyên lấy đời Cảnh Đức Trấn làm đại diện, được chế tác tinh xảo đẹp mắt mà truyền thế rất ít, vì thế nên đặc biệt quý hiếm, căn cứ vào thời gian nhìn chung được chia thành 3 giai đoạn : Giai đoạn Diên Hựu, Chí Chính và cuối nhà Nguyên, trong đó có giá trị nhất là Chí Chính.

-----oOo-----

Chương 4: -2: Hồi tưởng (thượng)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôi lập tức đón lấy, vừa đưa mắt nhìn chỉ thấy trong cái phong bì nhỏ xíu kia có hai trang giấy. Trang thứ nhất là mấy dòng hoan nghênh gì đó, trang thứ hai là một bức ảnh rất lớn, chụp một con dấu ngọc tỳ để có hình lập phương, toàn bộ phần bên trên được điêu khắc rất phức tạp, màu xanh của ấn cũng cực thẫm, không ánh lên một tia bóng bẩy. Nhìn kỹ lại có điểm quen mắt.

Phía dưới còn thấy vài ký tự viết tay, đều là con số, biểu thị cho kích thước của đồ vật, dưới cùng còn có một hàng chữ nhỏ: “Quý Nữ Long Ngư ngọc tỳ, xuất xứ từ huyện cổ Bách Nham Bình, Hồ Nam.”

Thân ngọc tỳ được điêu khắc vô cùng phức tạp, cái chính là tạo hình một con thú, bất ngờ khi thấy mặt nó có vẻ giống mặt quý, những bộ phận khác có vảy nhưng chẳng biết là cá hay là rồng, trên ảnh khó mà phân biệt được chỗ kỳ quái.

Tôi hít một ngụm khí lạnh, nhìn kích thước của thứ này thấy không giống với những ngọc tỳ bình thường. Tạo hình “nữ” (*chỗ để đặt tay cầm*) chắc là phải có từ thời chiến quốc, chỉ vào thời đó mới có ngọc tỳ riêng, trước kia khi còn ở thành phố tôi từng thấy qua ba lần, đều là thú nữ, còn quý nữ thế này thì chưa bao giờ bắt gặp.

Thời chiến quốc tuy là ngọc tỳ riêng vô cùng hiếm nhưng cũng không được xếp vào hàng cực phẩm, chỉ rơi vào khoảng mười vạn một ấn nhỏ,

còn như ngọc tỷ cỡ này có thể là ấn quan, tôi đặc biệt chú ý tới tên của nó, gọi là Long Ngư ngọc tỷ.

Chắc đó là do người bán đặt cho, người đó nhấn mạnh vào cái chữ Long, vì một khi đã nhắc tới Long hẳn sẽ phát sinh hai khái niệm, bất kể nó là ngọc tỷ của vua chúa hay của vương tôn quý tộc thì trong lịch sử những thứ như thế chỉ đếm được trên đầu ngón tay, dù cho chỉ là ngọc tỷ của một tiểu quốc nhưng vào thời điểm hiện nay cũng được xem như bảo vật vô giá.

Trong nước toàn bộ đồ cổ đào được đều thuộc về chính phủ, không được phép mua bán, nhưng có thể sưu tầm, hơn nữa, nếu người sưu tầm lỡ gây tổn hại tới cổ vật còn phải chịu phạt, nói cách khác, Trung Hoa dân quốc này từ đời nhà Thanh đã mặc định coi cổ vật như bom nổ chậm, hoặc là người khác không biết, nếu để phát hiện sẽ không tốt.

Thứ này chắc chắn là trộm mộ đào ra, chưa tính tới bán đấu giá, trước mắt cứ biết đây là tang vật, được mang ra đấu giá công khai ở đây, tất cả chúng ta đều đã phạm pháp, nếu thứ này có giá trị lớn thì khả năng khó mà đỡ được hết tội. Tôi xin đưa ra một ví dụ có chút khoa trương, nếu lui lại khoảng 20 năm trước, lấy trường hợp như này mà ôm aka 47 leo lên tầng hai xả xuống còn có thể được xem như là vì dân trừ hại.

Lúc trước tôi cũng muốn làm cho mình khác người một chút, nhưng lần này là ở trong thành Bắc Kinh, dưới chân thiên tử, người bình thường làm chút việc xấu còn có thể giấu được, chuyện lớn như vậy lại phô trương rùm beng lên, ông chủ khách sạn này quả cũng to gan lớn mật. Nghĩ tới đó tôi đột nhiên nghĩ tới Hoắc lão bà kia, thâm nghĩ chết tiệt, lẽ nào bà ta đã muốn cảnh báo tôi, tới giờ thì tôi không thể nào trốn được nữa, chỉ là do lúc đó bà ta không thể danh chính ngôn thuận nói cho tôi biết.

Nhưng ngẫm lại thấy cũng chẳng phải, bà ta lúc đấy là không cho tôi ngồi chỗ này, hình như là vì người ngồi vị trí này sẽ có đãi ngộ tương đối đặc biệt.

Tóm lại là xem chừng hôm nay chỉ đấu giá duy nhất một sản phẩm, tất cả những người ở đây hẳn đã chuẩn bị tâm lý nhất định phải giành cho bằng được. Nghĩ tới đó tôi lại nhìn qua tên sơ mi hồng phấn ngồi cách đó không xa, hẳn ngồi trên một sofa kiểu phương Tây, không còn nghịch

điện thoại di động nữa mà lại vui mình trong bộ sô pha, ôm ngực chán nản nhìn trần nhà.

Tôi khép sô vào rồi đưa cho Muộn Du Bình, anh ta sắm vai một bảo kê mặt lạnh rất đạt, chắc là do trước khi tới đây đã được Bàn Tử bỏ túi cho một khóa, có điều làm nền cho tôi và Bàn Tử cũng chẳng hay ho gì, anh ta cũng không buồn mở sô ra nhìn, lập tức đặt nó sang một bên.

Bàn Tử tái mặt, nói nhỏ vào tai tôi: “Thấy chưa, xem ra chúng ta tới đúng chỗ rồi.”

Ngọc tử này tuy vô cùng lợi hại, nhưng lại không phải loại tôi đặc biệt thích nên cũng không quá bán như Bàn Tử, chỉ nhẹ giọng thì thầm: “Con mẹ nó chứ, đừng làm lão tử phân tâm, tôi thấy chuyện sắp tới nơi rồi, anh lấy thời gian mà nghĩ cách đi, lỡ mà không được việc chúng ta cũng còn có lấy một đường để lui.”

Bàn Tử sừng sốt: “Cậu vẫn còn đầu óc mà nghĩ tới những cái đó ư? Không thấy đó là cái gì sao?” nói xong lập tức đem sô ra mở trước mặt tôi, “Cậu nhìn kỹ xem, cái này chúng ta từng thấy ở đâu rồi?”

“Thấy rồi?” tuy tôi có cảm giác quen quen, nhưng vì thái độ kỳ quái của lão bà bà kia nên trong thời gian ngắn không động não mà nghĩ được. Giờ Bàn Tử nói tôi mới nhìn lại, ngồi ngẩn ra nghĩ một lát, lập tức nhớ tới đúng là có một ngọc tử như thế này, tôi từng thấy qua hơn nữa còn không phải chỉ một lần.

Nhớ tới những vật phẩm và hiện vật khảo cổ trước đây nhưng không phải trong số chúng, càng cố nhớ ra tôi lại càng cảm giác được nỗi sợ hãi, dường như nó chạm tới một hồi ức mà tôi đã cố vùi đi không bao giờ muốn thấy lại.

Lật lại ký ức, tôi bất giác toát mồ hôi lạnh, trong khoảnh khắc nhớ ra tại đây Trường Bạch, sâu bên trong Vân Đỉnh Thiên Cung kia, người cầm nó giờ đang đứng sau lưng tôi, giữa biển sương mù dày đặc đã bước vào cánh cửa Thanh Đồng vĩ đại đó.

“Không thể nào?” tôi thảm gào lên, chuyện quái gì đây?

Sao nó lại có thể xuất hiện ở nơi này?

Tôi không biết vật kia có tác dụng gì, nhưng lúc đó Muộn Du Bình đã cầm nó, cảnh tượng đã khắc sâu trong tâm trí tôi, nói thật lúc ấy sương khói mịt mù, hơn nữa cũng đã diễn ra được một thời gian, tôi không dám xác định có đúng là ngọc tử này và cái anh ta cầm lúc đó giống nhau hay không. Nhưng cho dù không phải thì giữa hai ngọc tử này, nhất định có liên quan sâu xa với nhau.

-----oOo-----

Chương 5: -2: Hồi tưởng (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tuy là tôi không thể xác định chúng có hoàn toàn giống nhau không, nhưng về màu sắc và những điều khắc trên thân cũng có ít nhiều tương đồng. Tôi tin rằng cho dù không phải giống thì cũng nhất định là cùng một loại.

Tôi từng nghi ngờ nó có phải là quý tử như trong sách lục của Lỗ Thương Vương nhắc tới, trước cửa thanh đồng, Muộn Du Bình cầm nó không phải chỉ để trưng bày, thứ đó chắc chắn phải có tác dụng đặc biệt. Không tưởng được là ở đây có thể nhìn thấy một vật tương tự thế.

Khí thật, tôi thảm nhủ, thật sự vội vàng không bằng đúng lúc, nghĩ thế tôi liền nháy mắt cho Bàn Tử, anh ta cúi đầu, tôi nói nhỏ vào tai anh ta: “Mau đi hỏi xem chủ nhân của vật này là ai?”

Bàn Tử gật đầu, Hoắc lão bà bà bên cạnh thái độ vẫn âm trầm, nhắm một ngụm trà, nói: “Không cần hỏi, nếu chủ của nó đã không muốn người khác biết thì có đi hỏi cũng không ra đâu.”

“Ai da, lão bà bà ngài coi thường người khác quá.” Bàn Tử nói: “Bàn gia tôi tuy không phải khách quen của Tân Nguyệt này, nhưng nói thế nào thì ở thành Bắc Kinh cũng là người có máu mặt, tôi nói ngài hay, không phải Bàn gia tôi khoe khoang, tôi muốn hỏi thăm ai, thì không có chuyện không hỏi thăm được.”

Lão bà bà không thềm quay đầu lại: “Ông chủ này là người có địa vị cao

trong vương triều Mãn Thanh, mấy trăm năm, truyền biết bao đời, tới bây giờ cũng không để lọt chuyện gì, nếu người thật sự có thể hỏi thăm được thì phỏng chừng thiếu gia nhà các người mai xác định là phải ra sông mà mò xác người. Mấy năm gần đây, giá vớt người chết trôi cũng tương đối cao, ta thấy là người nên tiết kiệm tiền để ứng phó cho những vấn đề khác thì hơn.”

Bàn Tử tức giận, đã chuẩn bị lập tức bước ra ngoài chứng minh cho bà lão kia thấy, tôi liền ngăn anh ta lại, lão bà bà kia hẳn là không nói giỡn, hẳn cũng chẳng khoa trương, hơn nữa Bàn Tử nói năng rất hung hãn, còn hơn cả bảo kê, anh ta mà đi ra ngoài hỏi không được khẳng định sẽ không chịu quay về, nói không chừng là còn bắt tiêu nhị nghiêm hình bức cung, vô cùng mất thể diện, dàn xếp không xong e là còn xảy ra chuyện. Sắp bắt đầu rồi nên tôi không muốn dè dặt lắm mồm, liền nhìn anh ấy nói:

“Chừa cho tôi chút thể diện đi!”

Bàn Tử thực ra cũng muốn giữ mặt mũi cho tôi nên chỉ chửi thảm một tiếng rồi không nói gì nữa. Tôi đưa mắt nhìn quang cảnh bốn phía đang dần dần yên tĩnh, trong lòng vừa hiện lên vài ý niệm, thậm chí, muốn nhìn chủ hàng thì có một biện pháp rất đơn giản là trực tiếp mua lại món đồ này, nhưng có khả năng làm vậy được sao?

Chỉ có duy nhất một vật phẩm đấu giá ở đây, mọi người đều có cùng mục đích, hơn nữa đa số đều là đại gia, tôi chắc chắn đấu không lại được, nếu làm trái với quy định, chắc tiền nộp phạt cũng đủ để tôi khuynh gia bại sản. Mà đây lại còn là chợ đen, nếu trái luật không biết chừng còn phải chém đứt ngón tay hay móc một con mắt, nói chung là có đồ máu.

Dù có thực sự thắng đấu thì ở chợ đen người bán khả năng vẫn sẽ giấu mặt, cho dù người ta có mua bảo vật của hắn, hắn cũng không cần thiết phải xuất hiện, chỉ cần phái người đại diện tới ký hợp đồng. Hơn nữa, tôi đoán là quy trình bán đấu giá ở đây khác với những phép tắc của bán đấu giá chính quy.

Từ đó suy ra giờ chỉ có thể từ từ, trước phải xem ai mua nó, sau mới tính tiếp được. Bất an trong lòng tôi trở lên tương đối hỗn loạn, linh cảm nơi này hẳn là đầy rẫy những thủ đoạn.

Bên dưới chiêng trống đã nổi lên, không lâu sau mọi người đều đã ổn định vị trí, tôi thấy trên bàn giữa sân khấu có một cái tủ kính nhỏ, bên trong chính là cái ngọc tỷ được chụp trong bức ảnh, nhìn xa nên không rõ lắm, cô gái dẫn chương trình mặc sườn xám bắt đầu lên tiếng: “Các vị quan khách, giờ chúng tôi bắt đầu cho trưng hàng, xin hãy quan sát thật kỹ, không nhìn là coi như không có lần hai.”

Nói xong, từ trong cánh gà có một người đi ra, mặc áo cộc tay, hai cánh tay có như chân bò, cầm một cây gậy trúc dài, một đầu có gắn móc câu. Trên nắp tủ kính có một cái vòng tròn, tên tiểu nhị kia dùng gậy trúc móc cái tủ kính lên, giống như câu cá. Hắn nâng cái tủ kính lên, nhìn như người ta móc quần áo, nâng lên giữa không trung rồi lướt qua các hàng ghế.

Tên tiểu nhị kia tay nghề cũng khá, nâng gậy trúc lên tận trên đầu mà tay không chút run rẩy, đưa lên từng gian từng gian một dọc theo hành lang.

Không ai tiếp cận được, vừa đúng khoảng cách một cánh tay, cứ như vậy lơ lửng trên không mà xem, chưa tới nửa phút lại bước sang gian khác, rất nhanh liền tới trước mặt tôi, Bàn Tử lập tức sấn ra nhìn, tôi cũng ngẩng cổ lên xem, khoảng cách vô cùng gần, thấy rất rõ ràng, vừa nhìn tôi liền phát hiện ra chất liệu của nó, chắc chắn là từ cùng loại đá làm ra áo ngọc.

Trong tích tắc tôi muốn kéo nó lại rồi hô hai người kia ù té bỏ chạy, thực sự khó khăn lắm mới nhận lại được ý định đó.

Rất nhanh sau đó vật kia được thu lại rồi đặt trở về giữa bàn trên sân khấu, tiếp theo, vẫn là tên tiểu nhị kia dùng gậy trúc để đi phân phát cho mỗi gian một cái chuông. Cô gái bên cạnh lão bà bà cũng nhận lấy một cái, đặt xuống bên cạnh bà ta, trong những ghế lô khác cũng có người cầm, nhưng tôi lại không có.

Tôi nghĩ chắc chỉ có những người tham gia đấu giá mới có chuông, cũng chẳng buồn để ý, nghĩ là sau khi phân phát xong chuông sẽ cho bắt đầu, nhưng không ngờ, cuối cùng tên tiểu nhị kia lại trao cho tôi một thứ.

Đó là một cái đèn lồng nhỏ, chỉ to bằng quả dưa hấu, bên trong có một ngọn nến, vải che màu xanh, rất tối, vừa nhìn thì biết là không phải dùng để chiếu sáng.

Đèn lồng kia vừa xuất hiện, xung quanh chợt vang lên những tiếng xôn xao nhỏ, sau đó rộ lên thành tiếng huyên náo, tôi thấy mọi ánh mắt đều tập trung lại chỗ mình.

Tôi sững sốt, Bàn Tử không hiểu gì cầm lấy đèn, vừa mới đặt xuống bên cạnh tôi, bỗng nhiên cả hội trường phát ra một tràng pháo tay rộn rã.

Tôi nhìn Bàn Tử, càng thêm không hiểu gì, sau khi tiểu nhị kia trao đèn xong, lại có người lấy đèn treo giúp tôi qua một bên cột. Lão bà bà bên cạnh nói: “Sao còn chưa đáp lời người hâm mộ người đi, khách sạn này đã lâu rồi chưa có người dám điễm thiên đăng (đốt đèn trời), người coi như là cũng làm mở mày mở mặt cho Ngô lão ông nhà người, sau này trên giang hồ khả năng không ai không biết tới tiếng tăm Ngô thiếu gia.”

Tôi nhìn bà ta, còn chưa hiểu gì nhưng ba chữ “điễm thiên đăng” này, tôi hình như từng nghe qua ở nơi nào rồi.

Bà ta lại nhìn tôi cười lạnh một tiếng, nói tiếp: “Chỉ có điều là cái thanh danh một thời của Ngô gia các người, sẽ bị ngọn đèn này thiêu rụi ngay thôi.”

-----oOo-----

Chương 6: Điễm thiên đăng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bà ta vừa dứt lời, tôi cũng giật mình một cái, lập tức hiểu ngay ra, chuyện tiếp theo sẽ như thế nào. Tôi chợt nhớ ra được ngày trước từng nghe qua một chuyện mà ít người biết đến, chính ông nội đã nói qua về khái niệm này.

Cái gọi là điễm thiên đăng thực chất là xuất phát từ trong những sông bạc thời ngày xưa, người ta gọi là “đốt đèn”, là một kỹ xảo đánh bạc, ý là nếu phát hiện thấy trên bàn có kẻ vận khí không tốt, thì lập tức làm ngược lại với hắn, ví như hắn đặt cửa đại thì mình đặt cửa tiểu, khi đó đánh cuộc không phải là dựa vào vận khí của mình mà là theo cái họ của người khác, lấy cái vận xui của người khác làm “đèn” của mình. Có

vài người trời sinh số đã nhỏ, vào trận thường thua, còn chuyên môn bị người ta xin “đốt đèn”, thua ít mà được nhiều.

Theo xác suất mà nói thì thực chất không thể xảy ra, xác suất không thừa nhận cái gọi vận may, nhưng điểm thiên đặng lại tuyệt đối hiệu nghiệm, bất luận là tay chơi cờ bạc nào cũng biết, sau khi bị thua ván đầu tiên, dễ sẽ thua liên tục các ván tiếp theo, đó cũng là cái kỳ diệu của tạo hóa.

Thời Mãn Thanh ở Giang Nam có một tay chơi, vì đùa quá trớn nên thần may mắn quay lưng lại với hắn, chỉ một đêm mà thua tới mức táng gia bại sản, cho nên trường hợp “đốt đèn” này cũng không quá chính xác, hơn nữa, kiểu ăn chơi trác táng đó thường khiến người ta cáu tiết, ví như hắn nhìn mình không vừa mắt, mình lại thấy hắn không chính tề, lúc mở miệng thường khích bác nhau vài câu. Bên này nói :

” Vương lão nhị, người đừng hòng đắc ý, lão tử hôm nay sẽ mượn người đốt đèn.”

Bên kia hắn cũng không chịu nhịn, cự lại: “Người dám dùng lão tử đốt đèn, lão tử cũng bắt người điểm thiên đặng.”

Cứ như vậy mà về sau nó đổi tên thành điểm thiên đặng, kỳ thật như vậy cũng chuẩn xác, điểm thiên đặng là đốt hết sạch, giống như bọn nhà giàu trong một đêm ăn chơi mà táng gia bại sản vậy.

Sau này người ta phát triển nó ra, người ngoài cũng có thể dùng nó được, trong bán đấu giá cũng ám chỉ một hành động, tôi nhớ ông nội có kể một cổ sự, nói là lão đại của lão Cửu Môn, nổi danh thiên hạ ở thành Bắc Kinh, tán được vợ nhờ ngay giữa buổi bán đấu giá đã điểm thiên đặng. Chuyện như vậy mà tôi lại quên mất, lão bà bà kia nhắc tôi mới nhớ ra được.

Đang lúc bán đấu giá mà điểm thiên đặng hình như có ý sẽ bao hết toàn cuộc, hai bên tả hữu một ghé lô là hai vị trí chủ trì, bên phải là người bật đèn, bất kể là ai một khi đã ngồi vào bên phải ghé lô thì nghĩa là không cần biết người ta bán ra thứ gì, cũng chẳng quan tâm có bao nhiêu lần trả giá, người đó đều tự động tăng thêm một phiếu, giống như bất luận là các người ngã bao nhiêu, thứ đó vẫn xác định thuộc về mình.

Đó giống như thủ pháp tán gái của giới Vương tôn quý tộc, thời Mãn

Thanh vẫn thường xuất hiện, mỗi quan hệ chính trị thường không tiếc gì tiền bạc, dù sao thì nắm được quyền hành rồi tiền bạc sẽ chỉ còn là chuyện nhỏ, vì thế cho nên Vương tôn quý tộc theo đuổi quận chúa đều thích tới nơi đây, có khi vô tình xuất hiện hai quận chúa không vừa mắt nhau, hai bên còn ra sức đấu đèn, đây không phải là thi xem ai ra giá cao hơn, mà là xem bạn trai ai chịu được nhiệt giỏi hơn, đấu đèn không hạn định thời gian, nhưng có thể dập đèn. Nếu một bên tắt đèn thì thật sự là một nỗi nhục không để đâu cho hết, vào thời điểm đó nhục còn khó chịu hơn chết.

Mà một khi đã treo đèn thì vô cùng tàn khốc, cứ một người ngã giá là mình lại phải nâng giá lên, cho tới tận khi không ai theo được thì mới coi như là kết thúc phiên đấu giá, không ai biết được vật này sẽ vọt tới mức giá bao nhiêu, mà những người đấu giá khác lại coi đây như cơ hội để sưu tầm đồ, muốn càng lúc càng đẩy cao giá, khiến cho người điếm thiên đăng không thể theo được, một khi đã xuất hiện tình huống đó, thì lập tức phiên đấu giá phải hoãn lại vì người kia đã đạt được vật đấu giá, mà người điếm thiên đăng nhất định phải dùng cái giá cực đắt để mua lại. Có khi là tiền, có khi lại là ngón tay hay những bộ phận khác, tóm lại là phải trả giá rất thâm, vì đây không phải là một trò đùa. Do đó người điếm thiên đăng nhất định phải cân nhắc thật kỹ, xem xét khả năng của bản thân, không phải có tiền là có thể chơi được.

Cũng may là quy tắc đốt đèn cũng dè chừng việc người ta hét giá trên trời, người làm ăn đều biết giá của nó trong phạm vi nào thì có thể chấp nhận được, người khác cũng không thể lấy đó mà trêu đùa, hơn nữa nếu người ta ngã giá quá cao, cho dù mình có thành công trong việc giữ thiên đăng thì khi hàng tới tay cũng không thể trả ngay với cái giá đó được, lúc đó chẳng khác nào cũng đem bản thân ra để đốt, sẽ chẳng có kết cục tốt đẹp. Vì vậy mà bọn họ ra giá cũng trong phạm vi có lý cả, không có chuyện ra giá như trò trẻ con. Đồng thời còn có biên độ giao động của mỗi lần ra giá, một lần tăng một mức nhất định, bán đấu giá cũng có hạn chế về thời gian, cho nên phần lớn những người thắng đấu giá đều rất đau lòng nhưng vẫn phải kết thúc phiên. Đây cũng là một biện pháp án toàn, nếu kẻ nào dám mạo phạm tới Vương tôn công tử, hẳn là Vương gia khi đó sẽ lập tức cho quân tới tịch thu cái tiểu điếm của kẻ đó.

Mỗi lần mở phiên đấu giá là một lần điếm thiên đăng, lão đại Lão Cửu Môn năm đó đã điếm ba lần, thiêu hủy hết nửa năm thu hoạch của mình, cuối cùng hình như vị tiểu thư kia vẫn còn cân nhắc. Cứ liên tiếp điếm

thiên đăng ba lần cũng coi như là danh chấn chín thành, còn tiếp tục điếm e là sẽ đốt sạch tiền bạc, làm gì còn tiền mà cưới vợ nữa? Vì thế mới ngăn không cho điếm tiếp, kết quả không ngoài dự đoán, ngày hôm sau thì cầu hôn thành công. Ông nội tôi nói, người phụ nữ khôn khéo nhất chính là phải biết dừng chuyện đúng lúc.

Mà lần này cả buổi đấu giá của tôi chỉ có duy nhất một cực phẩm, Hoắc lão bà nhất định muốn có được, không theo tới cùng chỉ sợ chẳng chịu từ bỏ, ngọn thiên đăng này của tôi có thiêu tới hết cả của nả cũng không đủ.

Chỉ trong chốc lát mà mặt tôi thộn ra, tiếp theo đầu óc rơi vào trạng thái hoảng hốt, mồ hôi lạnh đổ không khác gì mưa trên trán, bao tử cũng sôi ùng ục lên khiến cho phổi có cảm giác cay cay. Tôi mất rất lâu để suy nghĩ, nhanh tay nhấp một ngụm trà để kiềm chế mồ hôi đang không ngừng vã ra. Thảm gạo lên ca này khó rồi, làm sao bây giờ, bây giờ phải làm sao??? Hay là mình rút lui? Thế thì có nguy hiểm lắm không, có bị cắt mất ngón tay rồi gửi về nhà đòi tiền chuộc không? Bàn Tử, tôi và Muộn Du Bình nếu khởi nghĩa thì tỷ lệ thành công là bao nhiêu, hẳn là tạm thời có thể chạy được, chết cmnr, chẳng lẽ từ nay thành tội phạm truy nã sao?

Trong đầu tôi nảy sinh ra biết bao nhiêu ý niệm hỗn độn, nhưng không đợi tôi tìm ra một kế bảo toàn thì bên cạnh có người cầm chiêng vừa lượn một vòng vừa gõ, trong tích tắc toàn bộ căn phòng lạng ngất như tờ, rõ ràng phiên đấu giá đã chính thức bắt đầu.

Cô gái mặc sườn xám nói gì tôi hoàn toàn không thể nghe rõ nữa, trong lúc hốt hoảng chỉ nghe được mỗi lần giá reo lên thấp nhất là mười vạn, tai tôi ù đi, những lời sau không còn nghe ra gì nữa.

Toàn bộ quá trình tôi gần như không có bất kỳ một cảm giác nào, trong đầu chỉ có một mớ hỗn loạn xoay vần, một giờ đó tôi cũng chẳng nhớ mình sao có thể vượt qua được, điều khiến tôi tỉnh táo lại chính là Muộn Du Bình, anh ta bỗng đặt tay lên vai tôi, khiến tôi trong giây lát kinh ngạc tới mức run lên.

Tôi quay đầu nhìn anh ta, Muộn Du Bình không nhìn tôi, mặt cũng không chút biểu cảm, dường như nơi này chẳng có gì liên quan tới anh ta cực giống một bảo kê máu lạnh. Tôi bỗng cảm giác hình như Bàn Tử đã bỏ tức hơi quá mức, nhưng bàn tay đặt trên vai tôi thì nắm rất chặt, rõ

ràng là có hàm chứa ý đồ gì đó.

Tôi không biết đó là ý gì, chẳng lẽ thấy tinh thần tôi bị lung lay, nên muốn cho tôi biết có anh ta ở đây, tôi cứ việc an tâm? Có điều anh ta nắm vai mình như vậy, cũng có khi là phản xạ tự nhiên, nhưng dù thế nào thì tôi thật sự đã trấn tĩnh được lại.

Quang cảnh rất tĩnh lặng, hình như là người ta đã ngừng ngã giá, tôi quay đầu nhìn Bàn Tử, Bàn Tử không biết điểm thiên đặng kia có nghĩa gì nên tinh thần tập trung vào bầu không khí xung quanh, tay cầm khăn quệt mồ hôi, xem ra là rất hưng phấn.

Tôi bình tĩnh bung trà trên tay hỏi anh ta đang có chuyện gì, Bàn Tử đáp: “Con mợ nó chứ, khoảng một cái đã lên một triệu!” Tôi phun hết ngụm trà trong miệng thẳng vào mặt anh ta.

Nhưng Bàn Tử cũng không chút phật lòng, lấy tay lau đi, nói tiếp: “Giờ đang nghỉ giải lao, sau đó còn nửa hiệp nữa, giá tăng tới hai trăm vạn một lần, mợ ôi, Bàn gia tôi thật được mở mang kiến thức.” Chỉ cô gái dẫn chương trình mặc sườn xám, cô ấy đang đứng giữa sân khấu kiểm kê số liệu vừa ghi, nói tiếp: “Thần tiên tỷ tỷ kia, người ta kêu giá thì reo chuông, lúc mới bắt đầu thì tất cả mọi người cùng reo chuông lên, rồi tinh rồi mù như vậy mà cô ấy không nghe nhầm một lần nào, chưa tới nửa giây đã biết người nào rung chuông trước người nào rung sau, cô ấy nghe ra hết, đúng là tai thần luôn rồi, cô ấy mà lập gia đình, hẳn là đức ông chồng chả dám gọi cho bò nhí.” Sau lại chỉ sơ mi phấn hồng: “Tên tiêu tử kia cũng thật lợi hại, chỉ chăm chăm nghịch điện thoại đi động, ngay cả ngẩng mặt cũng không hề, người rung chuông cuối cùng trước giờ nghỉ giải lao vừa rồi chính là hắn, nghe chừng cũng là dân chơi, ngay cả giá cũng không buồn màng tới.” Cuối cùng mới chỉ Hoắc lão bà, “Lão bà kia lại chưa thấy có động tĩnh gì, hình như muốn chờ tới lần tăng giá sau mới nhập cuộc.”

Lòng tôi thâm mắng, thật không có chút đạo nghĩa giang hồ nào cả, cũng chẳng biết chừng mực, thấy tôi điểm thiên đặng thì phải có chút thương tình chứ, con mợ nó cứ từng bước từng bước tiêu tiền cũng không mấy may xót lòng. Có điều thấy thật sự vô nghĩa, dù chỉ bằng một phần mười số tiền đấy tôi cũng không có khả năng trả nổi, mười triệu hay một triệu đối với tôi cũng không khác nhau. Mất mặt thì không nói làm gì, cho dù bọn thủ hạ lưu tình không chặt chân chặt tay, tùy tiện bắt tôi bồi thường

một trăm vạn tôi cũng không thể trả được.

Vậy chẳng cần nghĩ nữa, dù sao cũng chẳng lấy được, xác định lần này phải giở trò vô lại rồi, biện pháp an toàn nhất xem ra chỉ có bỏ trốn mà thôi.

Tôi nói cho Bàn Tử nghe về cái gì gọi là điểm thiên đặng, Bàn Tử còn cảm thấy khó tin, cũng căng thẳng hỏi: “Vậy giờ phải làm sao? Chết cmnr, thảo nào tôi cứ nghĩ lão bà bà kia sao lại im thế, hóa ra là do chúng ta chi tiền.”

Tôi nhẹ giọng nói: “Còn làm sao được nữa, giờ lão bà bà kia muốn chúng ta mất mặt, đại họa trước mắt, tôi thấy quên luôn việc tìm manh mối đi, bảo toàn tính mạng quan trọng hơn, anh nghĩ xem chúng ta làm thế nào để chuồn bây giờ.”

“Bỏ chạy à?” Bàn Tử sững sốt, có chút không muốn,” không nghiêm trọng như vậy chứ, dưới chân thiên tử, chúng ta dù có xấu xa tới trình độ nào thì cũng vẫn là bị lão bà bà kia gài bẫy, hưởng hò mình mới chỉ chơi tới nửa hiệp, nói không chừng vẫn còn trò hay, chuyện lớn như vậy mà không xem chắc thiệt thòi chết mất.”

“Trò hay cái mặt anh, chúng ta không đi thì mới chính là trò hay ấy.” tôi cả giận nói, “Nếu như không nghiêm trọng, chúng ta còn có khả năng chạy thoát, sau đó còn đầy cơ hội xem, nhưng nếu nghiêm trọng thì, chết cmn hết luôn!”

“Được, để tôi đi quanh xem có đường nào chạy được không.” Bàn Tử gật đầu, nhìn cô mặc sườn xám, “Nếu thực sự không được thì chúng ta nhảy xuống sân khấu kia, tóm cô ấy làm con tin, một mỹ nữ có đôi tai thần thánh như vậy hẳn cũng đáng giá.”

Vừa nói xong, cô mặc sườn xám dưới sân khấu đột nhiên giật mình, ngẩng đầu lên nhìn, mắt hướng về phía chúng tôi, đôi mày cau lại.

Tôi đối diện với cô ấy, trong lòng chột động, thầm nhủ: “Không thể nào, nghe thấy rồi ư?” liền ra hiệu cho Bàn Tử nói khẽ thôi, cùng lúc chỉ xuống cô mặc sườn xám.

Bàn Tử liền thấy nực cười: “Cậu nhắm gì vậy, tai thính tới mấy cũng

không có chuyện đó. Cô ấy chắc chỉ đang rất ngưỡng mộ cậu nên muốn trộm nhìn cậu một cái thôi mà.”

Nói xong anh ta liền đê yết hầu lại nói khê: “Em gái à, bọn anh phải bỏ trốn đây, em có nghe thấy không? Em mà nghe được sẽ tới bắt bọn anh, tới lúc đó chắc cũng muộn rồi.”

Lời vừa dứt, chỉ thấy cô mặc sườn xám vẫn nhìn chúng tôi, sắc mặt càng thêm kỳ quái, tôi liền cảm giác được có gì đó không ổn, con mẹ nó chứ, hình như là nghe thấy thật. Lập tức bảo Bàn Tử im lặng, nhưng tiếc là đã muộn mất rồi, cô ta bỗng quát lên, chỉ về phía chúng tôi, tiểu nhị bên trên lập tức nhìn chúng tôi rồi chạy tới cầu thang.

Xong, tôi thảm gào lên chuyện không hay rồi, cô ấy thực sự đã nghe thấy! Bàn Tử cũng hoảng, nhìn đám người đang xông tới, chân tay luống cuống không biết làm gì. Trong lúc đang suy nghĩ, Muộn Du Bình bên cạnh nhanh chur chớp chạy qua người tôi, nhảy thẳng từ tầng hai xuống đất.

Tôi thấy mà ngây người, xung quanh hô hoán âm ỹ, nhìn anh ta vừa tiếp đất, người người lại kêu toáng lên, vội quay nhìn lại, đối diện là sơ mi phấn hồng một tay chống hành lang chân đạp lên lan can, tay kia dứt túi quần, cũng phi thân xuống dưới, lao tới trước mặt Muộn Du Bình. Bên kia, Bàn Tử hét lớn một tiếng, nhặt một cái ghế lên rồi xô đổ bình phong, lao vào hỗn chiến với đám tiểu nhị.

-----oOo-----

Chương 7: Đại náo thiên cung

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chỉ trong một thời gian ngắn tình hình đã chuyển biến xấu, Bàn Tử ra tay tương đối nặng, lật hết bàn nọ tới bàn kia, đập biết bao nhiêu chén đĩa, trước xông tới mặt bốn tiểu nhị khách sạn, trong chớp mắt anh ta đã hạ được ba người. Bản thân Bàn Tử cũng toát ra cái vẻ hung thần, nhìn anh ta hỗn chiến như vậy, không ai dám tiến lên, tất cả vội vàng thoái lui ra cửa, miệng kêu toáng:

“Bảo vệ! Bảo vệ! Báo bảo vệ nhanh!!!”

Lão bà bà kia cũng bị hành động của chúng tôi làm cho kinh sợ, cô gái bị dọa cho mặt biến sắc, đứng lấp sau lưng người phụ nữ trung niên, tôi nhìn quanh, giờ có cần đi sang bên kia giúp một tay không? Nhìn xuống dưới lầu một lát, thấy cũng tương đối cao, tôi mà nhảy thì chắc quá sức, đi theo Bàn Tử hẳn là an toàn hơn.

Ngay trong lúc chúng tôi đang loay hoay thì hai bên có hai vệ sĩ của lão bà lao tới chắn giữa tôi và bà ta, lão bà bà lên tiếng:

“Các người điên rồi? Có biết nếu đắc tội với chủ quán này sẽ gặp phải hậu họa gì không?”

Tôi làm gì nghĩ được nhiều như thế, giờ chuyện đã vỡ lở ra rồi, tôi cũng phải thể hiện nên quan tâm gì ai với ai, trước giờ vẫn ghen một cục tức hiện tại đã có thể xả, lập tức nói: ”Như bà nói thì khách sạn này đã mở cửa được lâu lắm rồi, ông chủ này hẳn là quá mức yên ổn, chắc phải để ai đó khuấy động một chút, để chúng tôi ra tay, tiến Phật tiến Tây Thiên, hôm nay bọn này sẽ cho ông chủ kia biết thế nào gọi là khuấy động.” Nói xong liền nhấp một ngụm trà sau đó hát văng nó sang một bên, chuẩn bị dân thân vào tham chiến.

Nhưng vừa định rời khỏi băng ghế, lập tức nhớ tới giao hẹn của tôi và lão bà kia, nhìn đồng hồ, bây giờ đã 4h25, trong lòng chột động. Vội hỏi Bàn Tử:

“Duy trì được năm phút nữa không?”

Bàn Tử đứng chặn ở cửa, cầm một cái chùy rút ra từ chân ghế đang gạt tên tiểu nhị cuối cùng ra, không hiểu tôi vừa nói gì liền hỏi lại:

“Hử? Cái quái, cậu muốn đi vệ sinh làm gì?”

Tôi nhại lại giọng của anh ta đáp: ”Chúng ta ngồi lâu như vậy, rắc rồi cũng rắc rồi rồi, ảnh hưởng cũng ảnh hưởng rồi, có điều không thể để công sức đổ sông đổ bể như vậy, chỉ năm phút nữa thôi, cho lão bà bà này thấy khí khái chúng ta thế nào.”

Bàn Tử vui vẻ nói: ”Thiên Chân, sao trong lúc đầu giá cậu im re vậy, giờ

mới lần đầu thấy cậu có chút phong độ, rất giống với Bàn gia tôi khi còn trẻ, được, Bàn gia tôi sẽ vì cậu mà đại khai sát giới, cho cậu phong độ một thể luôn.” Nói rồi đóng cửa lại, sau đem toàn bộ bàn ghế ra chèn chặt trước cửa.

Người bên ngoài bắt đầu khua loạn lên, Bàn Tử lui về phía sau dựa vào cửa, xem đồng hồ.

Tim tôi đập nhanh bất ngờ, thậm chí nói lần này thực sự vang danh thiên hạ rồi, dễ còn khiến ông nội phải bật mồ sống dậy vì bất bình. Lại nhìn xuống bên dưới lầu, chỉ thấy bên dưới cũng không xong. Bao nhiêu tên tiểu nhị xông lên đều bị Muộn Du Bình quật ngã, sơ mi phấn hồng kia đang đứng bảo vệ cho tử kính, hai người vẫn giữ khoảng cách. Tạm thời còn chưa động thủ.

Đánh nhau ở đây thực rất khó mà báo cảnh sát được, bản thân bọn họ cũng đang làm chuyện phạm pháp, giải quyết tranh chấp chỉ có thể xem quân ai mạnh hơn. Có điều là Muộn Du Bình ở nơi như thế này cũng không thể phát huy hết khả năng của mình, nếu như đối phương là bánh tông thì hẳn anh ta có thể hạ sát thủ mà không cần nương tay, nhưng đây là người sống, không thể một phát bẻ cổ con nhà người ta, tôi tin anh ta sẽ thủ hạ lưu tình. Chúng tôi bỏ chạy được thì không phải vấn đề gì lớn. Chờ cho xong việc, tôi và Bàn Tử sẽ nhảy từ đây xuống, cùng lắm là bị thương thôi.

Nghĩ mà cũng thấy yên tâm phần nào, vừa định thở phào, đột nhiên lão bà bà kia nói với hai vệ sĩ:

“Kéo hẳn khỏi ghế cho lão.”

Tôi sửng sốt, chỉ thấy hai tên hộ pháp liền lao về phía tôi. Tôi chỉ kịp thốt lên:

”Bà bà, bà muốn chơi bản à!?”

“Người có thể đập? Ta chẳng lẽ lại không? Rốt cuộc thì ai đang chơi bản?” lão bà bà nâng tay chỉ thẳng về phía tôi: ”Động thủ!”

Tôi thảm gào lên, lập tức gọi Bàn Tử:

”Hộ giá!”

Sau đó dùng móng gạt băng ghề ra, nhấc chân lui lại phía sau vài bước.

Bàn Tử nhìn thấy bên tôi có biến, đành phải vung tay nhấc một chiếc ghế bên cạnh lao tới, tới lúc này lại chuyển sang xung đột với người của Hoắc gia, mấy người đang ăn cơm bên ngoài lập tức đứng dậy vồ lấy Bàn Tử, hai bên quay ra đánh nhau. Hai tên vệ sĩ kia cũng vừa kịp kéo lấy tay áo tôi.

Tôi liền mạng gạt tay họ ra, lập tức ôm lấy một bên lan can, bọn họ sấn tới giằng hai tay tôi, tôi liền cắn bọn họ, dĩ nhiên là phải bảo vệ băng ghề để không bị giật mất. Náo loạn một lúc, lão bà bà kia nhin không được, liền la lên:

“Kê hấn, giật ghề ra”

Bọn họ lập tức chuyển sang tấn công hạ bộ của tôi, tôi khép chặt chân quắp lấy cái ghế, hai tên đó lại tới cậy đùi tôi.

Trong lúc đùi tôi suýt bị đẩy ra thì Bàn Tử kịp thời lao tới, anh ta để đám người kia xé rách cả quần áo mới thoát ra được. Vừa tới liền dùng tuyệt chiêu Thái Sơn áp đỉnh, đè toàn bộ ba người chúng tôi xuống dưới.

Hai tên vệ sĩ thân thủ cũng tương đối tốt, nhưng đột nhiên bị một thân hình đồ sộ như vậy đè xuống, trong thời gian ngắn không thể vùng ra được, tôi thì bị đè dưới ba bọn họ, suýt thì tắc thở.

Cùng lúc cửa đã bị phá ra, vài bảo vệ lao vào bên trong phòng, người nào cũng dùng ngón tay giện, loạn như bọn trẻ con kết bè kéo cánh đánh nhau.

Tôi thực sự không ngờ chỉ trong năm phút đồng hồ mà sự tình có thể biến hóa tới trình độ này, tức tới bầm gan tím ruột, mấy bảo vệ liền lao tới trước mặt Bàn Tử, dùng côn đánh lên đầu anh ta. Bàn Tử đưa tay lên chắn đầu, ngăn trận mưa gậy đang giáng xuống, miệng hét to:

” Cái đêch! Tới giờ chưa?”

Vừa nói xong tiếng anh ta đã bị tiếng côn đập xuống át đi, chuyển thành

từng tiếng kêu thảm thiết.

Tôi cho tay lên nhìn đồng hồ, nhưng nhìn mãi không được, thấy tình hình Bàn Tử không xong, liền bất kể là tới hay chưa, gào lên:

“Tới rồi!”

“Chó má!” Bàn Tử hét lớn một tiếng, xông ra khỏi vòng vây đám bảo vệ, hét cho vài người ngã nhào xuống đất. Sức nặng trên người tôi được giảm bớt, tôi cũng ngay lập tức bật dậy, đứng lên tay vồ lấy Bàn Tử.

“Chạy mau! Chúng ta xuống lầu!”

Bàn Tử chụp lại tay tôi, tôi thấy mắt anh ta đỏ màu máu, mắg:

“Đi cái rắm!” Tay còn lại nhấc bàn gỗ ném vào đám bảo vệ, miệng chửi:

“Cái đêch! Ông mày còn chưa ra tay, chúng mày tưởng ông mày hiền phỏg, còn muốn đập tiếp lão tử sẽ chơi tới cùng với chúng mày, hôm nay xem chúng mày có chạy được không, xem thằng nào sống lâu hơn thằng nào!”

-----oOo-----

Chương 8: Hoắc Tú Tú

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nói dứt lời Bàn Tử lại hét vắg một chiếc bàn gỗ vào giữa đám bảo vệ, trong số đó có hai người không kịp trở tay liền bị đập trúng, tiếng động lúc đó thật kinh người, hai người kia lập tức ngã lắn ra đất bất tỉnh nhân sự.

Tôi nhớ tới lần Bàn Tử đánh bay con hải hầu tử trong huyết mộ dưới đáy biển, da thịt nó còn rắn chắc đập khó mà chết được, người thì không như thế, nhất thời cảm thấy lo lắng nhớ mà lại gây ra án mạng, vội nhìn Bàn Tử gào lên:

“Nhẹ tay một chút!”

Nhưng anh ta hoàn toàn không cho vào tai, dường như vẫn muốn xông vào đánh tới cùng với mấy tên bảo vệ kia, mấy người đó cũng coi như là có tố chất chiến đấu, dám vùng côn lên ứng chiến. Bàn Tử căn bản là không hề né tránh, nghiêng răng ném sáu bảy chiếc bàn về phía bọn họ. Rất nhanh sau đó toàn bộ đồ đạc trong phòng đều bị hất đổ, bàn ghế cái nào cái đấy đều sứt mẻ cả.

Sau trận huyên náo, tình hình bên trên bỗng lặng đi, Bàn Tử vừa thở hổn hển vừa nhìn đám người Hoắc gia, tất cả mọi người đều lui hết về núp phía sau bức tường. Anh ta lúc này mới để ý tới đồng chén đĩa vỡ rải đầy mặt đất, vươn tay chộp lấy một bình rượu Mao Đài mà bọn họ đang dùng dở, bình đã vỡ, rượu chỉ còn dính đáy. Bàn Tử ngửa cổ tu hết số rượu còn lại, sau nhổ hết những mảnh bình vụn bên trong ra. Tiếp theo đưa mắt nhìn tôi phát tay ra hiệu:

“Chúng ta đi!”

Tôi vác một cái ghế, Bàn Tử khênh một cái bàn, trước khi quay đi tôi còn ngoái lại nhìn lão bà bà gật đầu một cái nói:

“Bà bà, cháu đi đây, hẹn một ngày đẹp trời sẽ tới tận cửa cúi mình tạ lỗi với bà.”

Nói xong lập tức theo Bàn Tử đá văng những người đang lẫn lộn rên rỉ trên mặt đất sang một bên, bước qua cửa đi xuống lầu.

Nói thật, tôi trước đây chưa từng biết tới cái gì gọi là thú vui của mấy trò đánh nhau, nhưng khi được tự thân mình gạt ngã những kẻ đang cản đường, trong khi người người xung quanh phải nhìn theo bằng ánh mắt hoảng sợ, bước đi thực nghênh ngang, quả là vô cùng phấn khích. Giờ thì tôi đã hiểu vì sao nhiều người muốn làm kẻ ác tới vậy.

Bước xuống dưới lầu, Muộn Du Bình đã phá vỡ tủ kính lấy ngọc tỷ ra, anh ta đang tỉ mỉ ngắm nghía thứ trên tay, một chút ý định bỏ trốn cũng không có. Sơ mi phân hồng cũng vừa lồm cồm bò dậy từ dưới đất, tay bụng cô ho khục khục vài tiếng, xem ra cũng vừa thoát chết trong đường tơ kẽ tóc.

Có điều là khi chúng tôi chạy qua người hấn, lại thấy hấn vừa ho khan

vừa mỉm cười, mắt liếc chúng tôi một cái, nhìn bộ dạng thì có vẻ rất vui. Tôi chạy lên trên sân khấu bảo Muộn Du Bình cầm đồ đi mau, vừa mới xoay người, lại thấy sơ mi hồng phấn chạy theo sau, gọi với:

“Bằng hữu!”

Tôi và Bàn Tử nhìn về phía hắn, Bàn Tử giơ bàn lên, hắn lập tức xua tay ra hiệu:

“Khoan khoan!”

Nói xong liền móc trong túi ra một tấm danh thiếp, đưa tới cho tôi, tay chỉ vào ngọc tử:

“Tôi không ngăn các vị, đây là cách liên lạc với tôi, lúc nào muốn phi tang, cứ cho người gọi tới.”

Ồ, thế quái nào, tôi thậm chí nói, quả nhiên không phải người lành mà, Bàn Tử lập tức bước lên cầm tờ danh thiếp, sơ mi hồng phấn liền làm động tác mời. Tôi vội bằng chết nên giục bọn họ lao ra ngoài.

Bước ra khỏi khách sạn, bên ngoài đầy người đứng nhón nháo, đều là tiểu nhị và bảo vệ, ngay cả bảo vệ giữ xe cũng được điều tới, chúng tôi tay cầm ngọc tử giả bộ muốn đập vỡ, kêu bọn họ dẹp đường. Sau đó lập tức lao đi.

Thê lực tôi đã gần chạm vạch, vừa chạy qua mấy phố, chúng tôi đều thở không ra hơi, chân ai đấy mềm nhũn, nhưng xa xa lại thấy có người đuổi tới, đám người xuất thân giang hồ đó đều rất xảo quyệt, so với Bàn Tử hắn là còn hơn một cấp. Bọn Lưu Ly Tôn cũng không phải hạng dễ chọc, vừa rồi không hề ra tay, hắn là muốn chờ tới lúc giật lại từ tay cướp.

Chúng tôi dừng trước cửa một sạn báo, Bàn Tử nói giờ phải tách nhau ra mà chạy, tôi nói không thể được, tôi không quen thuộc đường xá Bắc Kinh này, Tiểu Ca thì miễn bàn đi, nếu cứ thế mà tách nhau ra, sợ là vài ngày sau phải tới trung tâm tìm trẻ lạc để thông báo. Hơn nữa hiện giờ bọn họ cũng chưa thể xuống tay chính bởi vì vật mà chúng ta đang giữ, nếu tách ra, người không cầm hàng hắn sẽ gặp chuyện.

“Vậy giờ phải làm sao?”

Bàn Tử cau mày, anh ta giờ đã lấy lại được bình tĩnh, lầm bầm: “Bàn gia tôi ở thành Bắc Kinh này là mục tiêu rất lớn, ít nhiều gì thì bọn chúng đều đã biết tới tôi, cửa hàng lão tử rút cuộc từ đây không thể trở về được, hết rồi, xem ra lần này phải Nam tiến một chuyến thôi.”

“Trước phải tìm chỗ nghỉ chân đã, sau mới tính được chuyện đã diễn biến tới mức độ nghiêm trọng nào rồi.” tôi nói, “Trước mắt cứ tìm một khách sạn đã.”

“Cái quái, khách sạn, làm thế khác nào chờ người ta tới bắt, giờ mà có cái miếu hoang nào trú thân là được rồi, chạy nạn lý tưởng nhất phải ở gầm cầu, thế cũng không quá tệ” Bàn Tử nói.

Tôi nhìn về phía Muộn Du Bình, muốn hỏi ý kiến anh ta, nhưng giờ có hỏi thì cũng vô dụng, người này tuy trong đấu rất thông minh, còn xét về kỹ năng sống lại thuộc dạng thương tật cấp chín.

Đang do dự, bỗng bên tai vang lên tiếng còi bim bim, quay đầu nhìn chột thấy, một chiếc xe hồng kỳ* dựng ở ven đường, cửa sổ kéo xuống, bên trong chính là cô gái nhà Hoắc lão bà, cô ấy ngồi trong xe cau mày vẫy tay về phía chúng tôi, ý nói chúng tôi mau mau lên xe.

Tôi và Bàn Tử nhìn nhau ngơ ngác, lập tức nghĩ có hi vọng, tim đập lạc nhịp một phát, nói: “Cứ lên rồi tính.”

Ba người phi thân qua hàng rào rồi nhảy lên con xe hồng kỳ. Cửa xe vừa đóng, tài xế liền cho xe lao đi, cô gái kia nói với người lái xe: “Quay xe về khu vực đại viện.”

Bàn Tử nhoi lên bên cạnh cô ta hỏi: “Tiểu thư à, chúng tôi hiện đang nguy cấp lắm, cô có thể cho xe đi tới chỗ nào xa xa chút được không?”

Cô gái nói: “Yên tâm đi, nơi đó, bọn người kia có tới mười lá gan cũng không dám tiến vào đâu.” Nói rồi nhìn về phía tôi, cười cười: “Ngô Tà ca, lần đầu giới thiệu, em là Hoắc Tú Tú, đã lâu không gặp, anh vẫn còn ngây ngô như trước ha”.

“Cô từng gặp tôi rồi ư?” tôi kỳ quái hỏi.

“Tất nhiên rồi, ai da, chẳng lẽ anh tới giờ vẫn không nhớ ra em là ai ư?”

Tôi lại nhìn mặt cô ấy lần nữa, nhưng trong đầu chẳng hình thành chút suy nghĩ nào, lại nghe Hoắc Tú Tú, cái tên này chỉ xướng lên cũng biết là con cháu Hoắc gia, có điều sao lại mang họ Hoắc, chẳng lẽ nhà Hoắc gia cho người ở rể? Nhìn cái tình hình này thì không thể nào, nghĩ mãi mà cũng chẳng bật ra được một ấn tượng nào, tôi đành thành thành thật thật lắc đầu.

“Ui, thôi quên đi.” cô gái chu miệng, đột nhiên không nói câu nào, “Thực khiến con người ta đau lòng quá mà.”

Tôi nhìn Bàn Tử có chút khó hiểu, Bàn Tử vừa định mở miệng nói đùa thì đột nhiên có tiếng động rất lớn vang lên. Xe bị chấn động mạnh, gần như là bị chặn đứng lại, trong tích tắc tiếp theo kính cửa xe bên cạnh Bàn Tử bị đập vỡ nát.

Đầu tôi đập vào thành xe, thiếu chút nữa thì ngất đi, còn chưa kịp phản ứng, bất thành linh đằng sau lại có một trận chấn động, phần sau xe cũng bị tông, văng khỏi mặt đất vài phân rồi mới hạ cánh được, cửa kính phía sau tôi cũng bị phá tan.

“Cái đêch, lái xe kiểu quái gì vậy?”

Miệng Bàn Tử bị vật gì rạch trúng toạc ra một vết, tuy chỉ là một vết thương ngoài da nhưng cũng đủ để anh ta đau tới rống lên.

Tôi xoa xoa đầu, quay lại nhìn phía sau, chỉ thấy cái thứ vừa tông xe mình là một con xe bọc thép, đằng trước còn một xe có huy hiệu vương miện. Người trên xe đang lục tục bước xuống. Tài xế xe huy hiệu vương miện nổi xung lên, miệng phun toàn khẩu âm Hà Bắc chửi rủa.

Đầu tôi vẫn đang ong ong, muốn đẩy cửa xe xem trình độ va chạm tới mức nào, nhưng đẩy vài cái liền nhận ra xe vẫn khóa. Tiếp theo tôi thấy những người xuống xe bên kia rút từ sau lưng ra toàn ống tuýp.

“Chết, bọn họ thực sự rất xót xe thì phải.” tôi mắt chữ o miệng chữ a nhìn bọn họ.

“Không phải, là người của Lưu Ly Tôn, cái con mợ, ra tay nhanh quá vậy.”

Bàn Tử chỉ chỉ về phía sau, tôi thấy mặt của Lưu Ly Tôn lẩn trong đám người, “Xem ra buổi đấu giá hôm nay vẫn chưa xong đâu, còn có người muốn ngã giá tiếp.” nói xong liền quay ra tài xế hét lên: “Xe không đi được nữa à?”

Lời còn chưa dứt xe liền khởi động, rõ ràng tài xế kia cũng không phải người ngu, đám người bao vây phía sau lập tức vọt tới, có một người đã nhảy thẳng lên thùng xe, chộp lấy gáy tôi, chuẩn bị lôi tôi ra như cảnh côn đồ trong phim hay làm.

Nhưng tên này số nhỏ bị Bàn Tử lập tức hát ngược tay lại khiến cho nửa thân hắn treo ngoài thùng xe, tài xế đạp ga xe lao đi đâm vào đám người đang lơ lửng phía trước, tên kia bị va quệt tới mức mẹ hắn cũng nhận không ra con, sau đó thì bị thả rơi xuống đường. Tiếc là gần như cùng lúc, xe đâm trúng giải phân cách, mui xe liền bật lên.

“Tiên sư bố nhà anh, có phải tài xế không vậy, hay ngày trước lái xe tặng?” Bàn Tử nổi điên lên.

“Bánh xe cong vành rồi.” tài xế đáp với vẻ vô cùng khổ tâm, “Không thể nào khống chế được phương hướng nữa.” Nói xong tính lùi xe khỏi giải phân cách nhưng đúng là vô dụng.

Người phía sau đã đuổi tới, Bàn Tử trông có vẻ cáu tiết, mắng ầm lên, cùng với Muộn Du Bình đá văng hai cánh cửa xông ra, tôi và Hoắc Tú Tú cũng nhảy xuống xe. Bàn Tử liền hỏi Hoắc Tú Tú:

“Trong xe có hàng không? Dao bầu mã tấu gì gì cũng được?”

“Anh nghĩ chúng tôi là cái hạng gì chứ?”

Bàn Tử vỗ đầu:” Bàn gia tôi mặc kệ, xe cô có hỏng phải chịu.”

Nói rồi xông vào đám người đang hùng hổ lao tới, cũng không còn thời gian mà oán thán, Bàn Tử hai tay chặn một ống tuýp, một chưởng thiết đầu công đánh hạ một tên, sau đó giật lấy ông tuýp, chân đạp lên tay của kẻ xấu số. Tiếp theo cả đám đông cùng xúm lại.

Trên xe bọc thép có bảy tám người, còn trên xe huy hiệu vương miện kia có năm người, tổng cộng là hơn mười mạng, phía chúng tôi quân có thể chiến đấu là ba mông, tài xế vẫn đang liều mạng khởi động xe, Hoắc Tú Tú núp phía sau chúng tôi, hoàn toàn không chút hoảng loạn mà đang gọi điện thoại, nhưng nhìn là biết cô ấy không giúp được việc gì.

Hỏi tôi còn học cấp ba có kết bè kéo cánh đánh nhau, nhưng khi đó chỉ là mấy trận đánh nhau nít ranh, cơ bản chỉ dựa vào quân đông thế mạnh để nạt người. Vừa rồi đối mặt với bảo vệ thì còn có thể giữ bình tĩnh, chứ trước mắt là một đám tay lăm lăm tuýp sắt chỉ nhìn mà người đã ngây ra rồi, chân bắt giác thoái lui vài bước.

Bên cạnh liền có hai người lao tới chỗ Muộn Du Bình, một tên tay không ngừng vung ống tuýp vọt xuống đầu anh ta, trúng một đòn đó thì xương nào chịu được, nhưng gần như chỉ trong tích tắc ống tuýp đã bị Muộn Du Bình chụp chặt, hơn nữa còn không có bất kỳ chấn động nào, ống tuýp vọt xuống lập tức bị giữ bất động, tên kia chắc sẽ cảm thấy như mình vừa nện vào một cột sắt. Tiếp đó Muộn Du Bình thuận tay giật lấy ống tuýp, tên đó bị anh ta kéo một cái mà người lão đảo, cùng lúc Muộn Du Bình lật cùi chỏ, đầu tên kia lập tức đập ngay vào khuỷu tay anh ta, hộc máu ngã lộn xuống đất.

Tên còn lại quét ống tuýp qua mặt Muộn Du Bình, hai ống tuýp va nhau tóe lửa, tay hắn bị chấn động mạnh lập tức buông rơi ống tuýp.

Cảnh tượng rất hỗn loạn, nếu như bình thường thì khi thấy những trận ẩu đả thế này không ai dám lao lên tiếp ứng, nhưng mọi sự phát sinh quá nhanh, người phía sau không hiểu đang xảy ra chuyện gì, lại tiếp ba tên nữa vọt tới. Một trong số đó trực tiếp lao đến trước mặt tôi, không nói lời nào thẳng tay vọt ống tuýp xuống. Gần như là phản ứng tự nhiên, tôi lập tức né được, ống tuýp cũng suýt vọt trúng mũi tôi, sượt qua mặt, nhưng chân loạng choạng va trúng giải phân cách, cả người ngã nhào vào trong lùm cây. Lúc bật dậy chỉ thấy tên kia đang nhảy bổ tới chỗ Hoắc Tú Tú, trong lòng thất kinh, nếu cô ấy vì chúng tôi mà bị liên lụy, Hoắc lão thái chắc chắn sẽ không tha, tôi vội hét lớn lên rồi lao tới. Vừa gào xé cổ xong, sau lưng lập tức bị trúng một côn, cũng không biết là thằng khốn nào đánh, lồng ngực chấn động, đau tới suýt thì hôn mê bất tỉnh.

Bất chợt nghe thấy Hoắc Tú Tú lại kêu lên thất thanh, tôi lập tức ôm đầu,

biết tiếp theo hẳn là côn sẽ vụt xuống gáy mình, con mẹ nó, phát này trúng không bỏ mạng thì hơi phí. Nhưng không ngờ là lại có tiếng gào thảm đằng sau lưng vọng lại, quay đầu vừa thấy Bàn Tử hai tay hai tuýp sắt, mặt anh ta cũng bị đả bị thương, đang liên tục vụt gậy xuống đầu tên đứng sau tôi. Vừa đập vừa nhìn sang bên Muộn Du Bình gào to:

” Tiểu Ca, giết giặc giết thằng thủ lĩnh trước, tôi bọc hậu cậu lên đi. Trong đám loạn quân kia là thằng chỉ huy đấy!”

Xung quanh Muộn Du Bình có ít nhất sáu tên đang vây chặt lại, nghe Bàn Tử gào lên thì lập tức quay đầu nhìn về phía Lưu Ly Tôn xa xa đang quan sát cuộc chiến.

Tôi cho là mình sẽ thấy cảnh Muộn Du Bình mở đường máu mà xông tới tấn công Lưu Ly Tôn, nhưng không ngờ, anh ta lại làm một chuyện mà có chết tôi cũng không bao giờ tưởng tượng được.

Chú thích:

Xe hồng kỳ*: xe chuyên dành cho lãnh đạo Trung Quốc. Nhiều thập kỷ qua, các nhà lãnh đạo Trung Quốc đã xuất hiện trước công chúng trên xe loại xe hơi biểu tượng nhãn hiệu Hồng Kỳ. Cùng với gấu trúc, Hồng Kỳ trở thành món quà quý mà nước này dành cho quốc khách.

-----oOo-----

Chương 9: Phong Cách Lôi (thượng)

Nguồn: EbookTruyen.VN

E rằng cả đời này Lưu Ly Tôn cũng vĩnh viễn không nghĩ được ra, ông tuýp kia bay từ khoảng cách hơn bốn mươi thước đáp trúng vào đầu hẳn.

Tôi tưởng là sẽ thấy Muộn Du Bình tả xung hữu đột để mở đường máu lao tới, tiếp theo sẽ thành linh xuất hiện trước mặt lão già kia, ai ngờ anh ta không hề làm thế, anh ta chọn một biện pháp rất tinh và đẹp trai khác.

Từ một cự li rất xa, tôi cũng không biết anh ta phi như thế nào, với loại ông tuýp này, cách tấn công đó tôi thấy rất bất khả thi, nhưng thực tế là

nó đã trúng thẳng vào đầu, nếu như đánh vào sau gáy thì hẳn chết không kịp ngáp rồi.

Ban đầu những tên tay chân xung quanh còn không biết, mãi cho tới khi người bên cạnh Lưu Ly Tôn thét lên bọn chúng mới từ từ ngừng lại, vừa quay đầu nhìn chủ soái quân mình đã nằm bẹp dưới đất, lập tức không thốt lên được lời nào. Người bên cạnh Lưu Ly Tôn chỉ còn biết gào lên cứu viện, mấy tên nhón nháo phía trước mới lui về, người người lại trèo lên xe rời đi.

Trong một phút đồng hồ, tất cả quân địch đã rút sạch, chỉ còn lại vài người dân hiếu kỳ đang nhìn về phía chúng tôi. Bàn Tử đầu loe loét máu, xe thì phía trước đâm đến móp hết cả đầu vào, đằng sau lại bị ống tuýp vụt lồm vài chỗ. Thậm chí trên mặt đất bỏ lại la liệt đầy những giày dép.

Tôi nhìn bóng xe bọc thép và xe hiệu vương miện đi xa dần, cảm giác mình như đang nằm mơ, lúc này vết thương kia mới bắt đầu phát tác, cảm giác như muốn nằm gục xuống.

Bàn Tử cởi áo che phần gáy bị thương của tôi, vỗ vai tôi bảo từ từ dựa vào thành xe nghỉ ngơi.

“Chúng ta cũng không thể cứ đợi ở đây được, tiểu thư à, hỏi giùm xem tài xế có thể khởi động xe được không? Không ra kia bắt cho chúng tôi cái taxi, trong đám người phía sau hẳn là vẫn còn không ít kẻ như Lưu Ly Trương, Lưu Ly Triệu đó.”

“Có thể khởi động được, nhưng đường chính chắc chắn sẽ bị cảnh sát giao thông cản lại.” tài xế nói. Anh ta cũng bị thương, khóe mắt cũng bị rách tương đối sâu.

“Có thể lấy xe thuê, xe công cộng, tùy tiện dùng cái gì chả được, Bàn gia tôi không muốn tiếp xúc với lũ cớm.” Lúc này mới thấy anh ta thực sự bí.

Hoắc Tú Tú vẫn đang nghe điện thoại, sau khi cúp máy, liền nhìn tài xế nói: “Tiểu Lê, anh ở đây giải quyết xe pháo.”

Sau lại quay ra nói với chúng tôi: “Đi theo em!”

Bàn Tử nhặt một ống tuýp kẹp vào bộ âu phục, lấy từ ghế sau trong xe ra chiếc ngọc tì, cũng không biết anh ta giấu vào trong đây lúc nào, chúng tôi xông vào đám đông hiếu kỳ, những người đó lập tức nhón nháo dạt ra. Bốn người men theo đường phụ, ngoặt vào trong một con ngõ, băng qua quảng trường rồi chạy sang một đường khác.

Rải rác thấy có vài người đuổi theo đằng sau chúng tôi, thậm chí bọn họ cũng không buồn nấp, tôi cảm thấy hơi giống với chương trình thế giới động vật, kiểu mà một con ngựa vằn đang hấp hối nhìn thấy bên cạnh nó có một đồng kền kền đang nhắp nhồm chờ đợi. Cũng may là vừa tới một con đường khác thì lại bắt gặp một xe hồng kỳ đang dừng ở ven đường. Lúc đó trước sau nó đều có hai chiếc Jeep, nhìn nước sơn kia cũng đủ khiến người ta có cảm giác đặc biệt an toàn.

Chúng tôi vội vàng lên xe, Bàn Tử nói:

“Tiểu thư, biết thế sao không sớm dẫn đường.”

“Tôi không ngờ bọn chúng lại gấp gấp như vậy, ngay cả thời gian để quan sát tình hình cũng không có nữa mà.” Cô gái ngồi ghế trước, lúc này mới bắt đầu có cảm giác run run. Có điều tôi nhìn thấy như cô ấy đang cố gắng kiềm chế, tay liên tiếp rút rất nhiều giấy lau ra đưa cho Bàn Tử, “Tôi và bà nội tôi cũng không thể bất cứ lúc nào cũng đem đeo cả một đội cận vệ bên mình được.”

“Luu Ly Tôn biết bà nội cô không?” Bàn Tử lại hỏi.

Cô gái gật đầu. Bàn Tử bị tôi động vào miệng vết thương hơi chút rùng mình rụt cổ, nói: “Tên khốn đó dám mạo hiểm đối đầu với Lão Cửu Môn, xem ra hấn rất cần thứ của nợ này.”

“E là hấn chỉ muốn đoạt lại thứ này cho ông chủ khách sạn thôi.”

“Luu Ly Tôn đúng là kẻ có tiền, do đó mà không biết tới khái niệm của tiền, hấn muốn lấy vật nào thì chắc chắn sẽ mua được, cướp đoạt không phải sở trường của hấn, giờ hấn lại ra tay chắc cũng là vạn bất đắc dĩ thôi. Nhất định là sợ thứ này nếu bị các anh mang đi, hấn có tiền cũng không thể mua được.” Hoắc Tú Tú nhìn Bàn Tử nhét ngọc tì vào trong áo.

“Đây rốt cuộc là cái quái gì? Mà để người như hấn cũng muốn có bằng được như vậy?”

Hai mươi phút sau, chúng tôi tiến vào trong tiểu khu của một khu tòa biệt thự lớn, trong tiểu khu có đậu không ít xe hồng kỳ, tít bên trong cùng vẫn còn có mấy dãy nhà nữa, chúng tôi xuống xe, tới trước dịch xá băng bó và làm vệ sinh qua loa.

Lưng tôi bị bầm sưng lên thành một khối lớn, chỗ bị đầu ống tuýp vụt trúng là nghiêm trọng nhất, đầu Bàn Tử còn bị rách, có điều là không nghiêm trọng, nhìn qua thì sợ thật nhưng chỉ là trầy da do viên ống tuýp cào trúng, sau khi khử trùng liền dùng thuốc cao dán vào.

Khi đã tương đối ổn, Hoắc Tú Tú liền dẫn chúng tôi đi, bốn người bước qua khu nhà dưới, phát hiện đầu tiên là khuôn viên biệt thự thật sự rất lớn, đi mất nửa ngày mới thấy một ngõ nhỏ, đi thẳng vào bên trong có một khúc ngoặt thông với gian khác, cổ thụ che rợp mái nhà, chúng mọc từ bên trong sân viên, nhìn toàn bộ khuôn viên như một ngôi miếu. Thật không ngờ là giữa thành Bắc Kinh lại cất giấu một không gian như vậy, thật như ẩn sĩ chôn thị thành.

Cho tới khi đi tới cuối hành lang, bên cạnh có một cửa ngách đơn giản dẫn vào trong, bên trong lại là một đại viện, chúng tôi nhìn quanh liền thấy lão bà bà đang ngồi trong sân uống trà, rõ ràng so với chúng tôi thì bà ta đã về đời được một lúc lâu rồi.

Trong sân có một gốc cây hồng, bên dưới có một cái giếng, quanh đó có vài loài cây cảnh có vẻ quý, cảm giác như đây là một khoảng vườn của gia đình trung lưu thời trước. Ba người chúng tôi đĩnh đạc bước vào, lão bà bà liền hỏi Tú Tú có bị thương đầu không, Tú Tú đem hết mọi chuyện vừa xảy ra thuật lại, lão bà bà nghe xong mới nhìn qua phía chúng tôi, nói:

“May mà Tú Tú nhà ta không bị thương, nếu không ta có ra lột da các người cũng không đền được nổi đâu.” Nói xong ra hiệu chúng tôi ngồi xuống.

Tôi cười hì hì một tiếng: ”Lần này ngồi có lại được điểm thiên đặng nữa không bà bà?”

Lão bà bà tức giận nhìn tôi một cái: ”Hoặc lão bà bà ta một chiêu không dụng hai lần, hơn nữa nói cái gì ra cái đó, dù sao thì ta cũng không muốn bắt các ngươi, lần này cho người tìm là ta đã chấp nhận thua cuộc, không để cho các ngươi làm bại hoại thanh danh của ta, thừa dịp đầu các ngươi vẫn còn giữ được trên cô, ta sẽ đem chuyện giữa chúng ta làm rõ.”

Tôi và Bàn Tử liếc nhau, thầm nói ôi mẹ ôi, lão bà này xem ra đã đoán trước được chúng tôi gây đại họa, nên muốn cắt đứt quan hệ với chúng tôi càng sớm càng tốt. Cũng được thôi, dầu sao cũng vẫn phải thuận theo ý bà ta, tốc chiến tốc thắng là tốt nhất. Vì thế liền hỏi thẳng:

“Bà bằng lòng nói cho chúng cháu sao?”

“Các ngươi không phải muốn biết vì sao ta lại trả giá cao như vậy với một bản vẽ Phong Cách Lôì ư?” Lão bà bà đứng lên, ra hiệu bảo đi theo bà ta, sau lại nói:

“Việc này có liên quan tới những người khác, ta sẽ không nói hết, nhưng ngươi là hậu duệ của Lão Cửu Môn, cũng không phải là người ngoài, có điều, hai vị kia mời ở lại bên ngoài.”

Cảnh này không phải chỉ gặp qua một hai lần nên tôi nhìn qua Bàn Tử và Muộn Du Bình nháy mắt một cái, bọn họ cùng gật đầu, tôi liền theo lão bà bà đi vào bên trong phòng. Vừa bước vào tôi liền nhận ra đây là một phòng sưu tầm, tất cả đều là đồ cổ, không có lấy một vật trang trí nào. Chỉ thấy từng giá từng giá đồ sắp thành hàng, mặc dù nhìn không gian có chút cổ kính, nhưng vừa bước vào cảm giác lông mao trên mặt mình dựng đứng lên, hẳn là trong không khí có điện tích, xem chừng là một nơi nhiệt độ và độ ẩm luôn ổn định.

Tất cả những vật phẩm sưu tầm đều được đặt trong túi giấy, lão bà bà đưa tôi tới cái giá trong cùng, tôi trông thấy có một đoạn dây thép dựa vào tường dùng để treo tranh chữ, nhưng bên trên lại treo toàn bản vẽ Phong Cách Lôì.

Tôi đếm qua tổng cộng có bảy tờ, trong đó giữa hai tờ trung tâm có một khoảng trống, chắc là bị thiếu mất một bản. Có lẽ chính là bản mà tôi đang giữ.

“Đây là ‘tám tầng Lôì’.” lão bà bà nói, “Nếu ngươi biết tới Phong Cách

Lôi hẳn cũng sẽ biết đây là cái gì.”

Tôi gật đầu, có chút kinh ngạc, chỉ nhìn lướt qua tôi đã đoán ra đó là một tòa đại lâu.

Trên bảy trang giấy mỗi trang đều là cấu trúc của một tầng, vô cùng rõ ràng, hơn nữa nhà này không phải kiểu nhà bình thường, hẳn là tầng dưới cùng có quy mô lớn nhất, sau đó thu hẹp dần lên trên, thoạt nhìn sẽ thấy như một tòa tháp. Nhưng vì mỗi tầng là một lầu gác nên so với tháp chắc phải lớn hơn rất nhiều, giống như kim tự tháp mặt trời Maya*, cùng một tầm giá trị như vậy, ngoài tháp ra thì rất ít kiến trúc cổ được xây dựng cao như vậy, có điều là cũng có thể thấy, trên bộ phận cao nhất, thực chất có cấu tạo như hình tháp, cái có thể là lầu chính xác chỉ có ba tầng dưới.

” Đây là bản vẽ Đạo Quang năm hai mươi lăm, kiểu thiết kế chắc chắn là của Lôi gia.” Hoắc lão bà nói, “Trong tay ta có bảy tờ, là các bản vẽ tầng một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy và tầng dưới cùng là trong tay nhà ngươi.”

“Lầu này có gì kỳ quái sao?” tôi hỏi, thoạt nhìn thấy chỉ là một Phong Cách Lôi bình thường, tuy là quy mô bản vẽ tương đối lớn, nhưng tầng nào cũng mặt phẳng thiết kế giống với bản trong tay tôi.

“Đối với ngươi thì không có mấy khác biệt, nhưng với ta thì có đấy.”

Lão bà bà đứng đưa những bản vẽ kia, “Tòa lầu này tên là Trương gia lâu, vào những năm 70 của thế kỷ trước, bản vẽ của tòa lầu này bỗng xuất hiện ở nước ngoài, người ta đã mua lại nó để mang về nước, người biết Phong Cách Lôi chuyên thiết kế cho hoàng thất, không thể nào lại thiết kế cho dân thường được, nhưng ngươi nhìn bản vẽ này xem, hoàn toàn là kiểu dáng nhà dân. Rõ ràng Trương gia lâu và Đạo Quang hoàng đế hoặc Phong Cách Lôi lúc đó có một mối liên hệ. Lúc ấy ta có một người con gái, làm việc trong cục văn hóa, bọn họ nhận một công trình có liên quan tới vị trí ngôi cổ lầu này. Năm 1978 thì được phái tới Quảng Tây tìm kiếm vị trí của tòa cổ lầu. Ta nhớ rõ đó là ngày 15 tháng 1, con gái ta xuất phát đi Quảng Tây tham gia khảo cổ, đó là lần đầu tiên con bé xa nhà, đi liền mấy tháng ròng rã.”

Lão bà bà quay đầu nhìn tôi, biểu cảm có chút lặng đi: ”Ta vẫn nghĩ qua

cơ hội đó, có thể con bé sẽ rèn luyện được thêm năng lực cho bản thân, nên lúc nó trở về, ta thực rất phấn khởi chuẩn bị cùng nó tâm sự, không ngờ là con bé sau khi trở về tính tình bỗng thay đổi.”

Tôi nghe tới ba chữ Trương gia lâu, lập tức giật mình, ngay lúc đó liền nhớ tới tòa cổ lâu nằm dưới đáy hồ, muốn nói nhưng không biết phải nói cái gì. Sau khi Hoắc bà bà nói xong, một ý nghĩ lại nảy ra.

“Thay đổi?” tôi kỳ quái hỏi.

“Đúng vậy, sau khi con bé trở về từ Quảng Tây tính cách nó bỗng vô cùng quái lạ, trước đây tính tình nó hết sức vui vẻ hòa đồng, nhưng sau khi về, con bé trở lên âm trầm hơn, cơ bản là nó chỉ ở lý trong phòng, không biết làm cái gì, ta nhìn trộm nó vài lần, thấy hình như là nó giam mình trong phòng để vẽ cái gì đó.”

“Nếu như vậy thì giống như là con bé bị thất tình. Ta thăm nhủ, kia hẳn là mặt bạn trai của nó.”

Hoắc lão bà bà tiếp tục nói với tôi: ”Ban đầu ta chỉ nghĩ là con bé đang yêu, nhưng về sau thì lại thấy có chỗ không đúng. Vì có một lần con bé rời nhà đi công tác, ta đã vào phòng nó, thấy những bức vẽ kia, thực lúc đó mới hiểu mình nghĩ sai rồi.”

Bà ta dừng một lúc, “Tất cả đều được phác họa bằng bút máy, những bức tranh đó miêu tả một tòa lâu, một tòa lâu vô cùng cổ quái.”

Chú thích:

Kim tự tháp mặt trời Maya*: **Kim tự tháp Mặt trời** đã được dựng lên cách đây gần 2.000 năm như một đài tưởng niệm, một nơi để tôn thờ những vị thần vĩ đại và có lẽ cũng là lăng mộ của nhà thống trị đã xây dựng công trình. Cao 60 m so với đồng bằng trong thung lũng Teotihuacan thuộc vùng cao nguyên miền trung Mexico khí hậu lạnh khô, kim tự tháp là thành tựu kiến trúc tinh xảo nhất ở Teotihuacan thuộc nền văn minh Maya

Chương 10: Hình dạng kỳ quái

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đối với ta đồ đấu luôn mang đến một linh cảm vô cùng mãnh liệt, con bé họa lại tòa nhà như vậy, ta chỉ cần liếc mắt là biết ngay điểm nào không hợp lý, tạo hình thì cổ quái, nhìn qua cũng thấy không chút thoải mái, cảm giác có một luồng tà khí tỏa ra.”

Lão bà bà nói: “Ta nghĩ con bé bị công việc làm cho tẩu hỏa nhập ma rồi, nên muốn tìm một thời điểm hợp lý để nói chuyện với nó, lúc ngồi xuống tâm sự, ta liền cảm giác nó không bình thường, nhất là cái tâm trạng của nó, vô cùng lạ. Cảm giác đó rất khó hình dung. Lúc trò chuyện, con bé có vẻ căng thẳng, hơn nữa cũng không thực tập trung. Sau này khi ta miêu tả lại biểu hiện của nó cho người khác nghe, có một bằng hữu đã kết luận, câu nói của người đó khiến cho bản thân ta cũng cảm thấy có phần giống: “Có vẻ như trong phòng con phu nhân có giấu một người, mà cô ấy lại không muốn để bà phát hiện ra”.” Lão bà bà nhấp một ngụm trà.

Cái cách miêu tả này vô cùng kỳ quái, thử hình dung một người có tính tình lập dị, lúc nào cũng căng thẳng, lo lắng, lại luôn mất tập trung, nhưng cũng thấy miêu tả này lại rất cụ thể.

“Chẳng lẽ cô ấy đã đem giấu bạn trai mình trong phòng?” ý nghĩ này tôi phải cố lắm mới nhịn lại không để nó vượt khỏi miệng. Vào thời điểm ấy Hoắc lão bà là mẹ của một thiếu nữ mới lớn, như những bà mẹ khác, thấy con gái mình bỗng nhiên lại thay đổi thì tất nhiên phải quan tâm lo lắng. Tôi có thể hiểu được tâm trạng của bà ta lúc đó. (*anh hiểu? há há*)

“Đại viện của nhà ta đâu phải nơi người thường có thể đột nhập vào được, con bé giấu người trong phòng mà ta lại không phát hiện ra, hơn nữa lúc nó ra khỏi nhà, ta còn vào vài lần, bên trong có người hay không ta biết rõ hơn ai hết. Ta đã rất lo lắng, vì thế liền phái người theo dõi con bé, muốn xem con bé vì cái gì lại thay đổi thành như vậy, nhưng sau khi nó rời nhà hôm ấy, không còn quay trở về nữa, biệt tích cho tới giờ.”

“Cô ấy mất tích sao?”

Lão bà bà thở dài một hơi, tiếp tục nói: “Vì tìm nó mà ta đã phái người

của mình đi điều tra, nhưng khi bắt tay vào việc, ta phát hiện ra hạng mục khảo cổ năm đó vô cùng khó hiểu, không giống như những hoạt động khảo cổ thông thường. Thông qua các mối liên hệ mà ta nhận ra con gái mình dường như chưa từng tồn tại trên đời này, đột nhiên biến mất không để lại chút dấu vết, ta đã dốc bao tâm huyết để tìm kiếm nhưng thu lại chỉ là con số không tròn trĩnh. Ta trước sau vẫn chẳng biết con gái mình đã gặp phải chuyện gì trong chuyến đi Quảng Tây năm đó.”

Bà bà dừng lời, sau đó lại nói: “Nhiều năm trời trôi qua, bản vẽ này là ta nhờ người quen thu thập lại, tới nay đã có được bảy bản, suốt hai mươi năm ròng rã. Trước lúc nhắm mắt xuôi tay ta chỉ có một tâm nguyện duy nhất là từ bản vẽ này tìm được vị trí ngôi cổ lâu kia, xem xem con bé rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì.”

Nhìn biểu cảm trên gương mặt Hoắc lão bà, tôi lập tức nhớ tới chú Ba, linh cảm trong lòng càng lúc càng mãnh liệt, trực giác nói cho tôi biết có mối liên hệ nào đó ở đây. Tư duy trong đầu lại bắt đầu trở lên hỗn độn, nhưng không phải hồ đồ, mà là đột nhiên có bao nhiêu sự kiện xảy ra khiến bản thân không suy nghĩ hết được.

“Nói ra những dần vặt khổ tâm trong lòng thực tình đã trở thành thói quen của ta, ta chỉ muốn trước khi tâm thân này hóa thành xương trắng sẽ biết được đáp án, rằng con bé đã chết thôi cũng được hay giờ nó ra sao rồi cũng được, ta chỉ muốn biết một chút kết quả, nếu không, ta chẳng thể nào nhắm mắt xuôi tay nổi.”

Bà bà nói, “Vì thế, những sự việc này không liên quan gì tới chuyện tiền bạc, tiểu tử nhà ngươi có hiểu không?”

Tôi theo bản năng gật đầu, bà bà liền nâng tay ra hiệu tôi đi ra ngoài: “Ngươi có thể mang bằng hữu của mình đi được rồi, với tư cách là bạn của ông nội ngươi, ta muốn khuyên ngươi một câu, trong khoảng thời gian này, tốt nhất ngươi nên ra nước ngoài đi. Cũng xin ngươi nói chuyện phải biết giữ lời, cho người của ngươi để lại bản vẽ Phong Cách Lôi lại cho ta.”

Tôi gật đầu, căn bản là không nghĩ sẽ rời đi, bỗng nhiên lại nhận thấy bản thân có nhiều vấn đề muốn bà bà giải đáp, đương nhiên trước mắt phải nghiệm chứng suy luận của mình trước đã. Vì thế lại hỏi:

“Bà bà, nơi mà bọn họ phát hiện tòa cổ lâu kia có phải ở Ba Nãi Quảng Tây không?”

Lão bà bà nhìn tôi, mặt bỗng biến sắc:

“Người đã nghe ai nói qua hạng mục đó rồi ư?”

“Thực tế là cháu mới từ Quảng Tây kia trở về”. Tôi nói, “Khi ở đó, cháu đã gặp phải vài chuyện rất kỳ quái. Có thể liên quan tới đội khảo cổ, hơn nữa còn tìm thấy một tòa cổ lâu.”

-----oOo-----

Chương 11: Đội khảo cổ, tòa nhà và tấm gương

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trong ánh mắt lão bà bà hiện ra vẻ kỳ quái, tôi kể sơ lược một lượt những chuyện xảy ra tại Quảng Tây cho bà ấy nghe, đồng thời cũng nói với bà bà là mình đã làm thế nào để tìm được bản Phong Cách Lôi kia.

Sau khi nghe xong, lão bà bà thở dài: “Đây chính là duyên phận, không thể tưởng tượng được là cuối cùng cũng xuất hiện rồi, ta có năm mơ cũng không dám nghĩ, nếu đúng là tại nơi đó, không phải do người tìm ra, chỉ sợ là cả đời này ta cũng không có cơ hội thấy được.”

Tôi gật đầu, đồng hồ sơ cũ đó nằm tách biệt trong mấy chục năm không được giữ gìn, dù cho trước sau nó vẫn tồn tại ở đó, nhưng sẽ có một ngày nhất định bị biến mất theo thời gian. Nếu không phải vì trời xui đất khiến tự nhiên đi vào xem, thì thật sự hết cách, có thể thấy là cuối đường hầm nào nhất định cũng có một tia sáng.

Tôi nghĩ một lát rồi tiếp: “Nếu như vậy thì cháu nghĩ đội khảo cổ đi Quảng Tây mà cháu phát hiện cũng chính là đội của con gái bà.”

Bà bà gật đầu: “Ta cũng từng đích thân tới Quảng Tây, nhưng vì sao lại không điều tra ra được chuyện này?”

Tôi thầm nhủ, để khiến Bàn Mã kia phải mở miệng tất cả đều phải nhờ vào khối sắt vụn kia, toàn bộ chuyện này nếu không bắt nguồn từ Sở Ca, e rằng tôi không thể đào ra được chút tin tức nào. Cũng khó trách thủ hạ của bà bà, phải biết là tất cả bí mật đều nằm bên dưới hồ nước kia.

Nhưng điều khiến tôi phải lưu tâm không phải việc đó, vì tôi nhớ rõ chuyện mà Bàn Mã kể, đội khảo cổ kia là bị người ta giết rồi đánh tráo. Nói vậy thì con gái bà ta có khả năng là một trong những bộ hài cốt mà chúng tôi vớt lên được.

Tôi không biết mình có nên nhắc tới việc này không, không phải là tôi sợ khiến bà bà bị kích động, tôi tin là lão bà bà không phải người yếu đuối, nhưng tôi nghĩ sẽ chuyện này sẽ ảnh hưởng tới tâm lý của bà bà.

Cùng lúc những mảnh ghép trong suy nghĩ của tôi bắt đầu nối lại với nhau, dường như bản thân đã chạm vào một manh mối không tưởng nào đó, lại cảm giác nó cũng có phần vô cùng quý dị. Tôi lập tức muốn xác minh một chuyện, nếu tôi đúng, thì chuyện đã có thể sáng tỏ rồi. Vì thế tôi liền hỏi:

“Nếu như những gì vừa nói, bà có phải đã nắm được những thông tin về đội khảo cổ không. Vì những tư liệu đó cháu tìm không thấy. Cháu đang điều tra một việc khả năng là có liên quan tới con gái bà, bản vẽ Phong Cách Lôi kia cháu lập tức sẽ cho người mang lại cho bà.”

“Tư liệu ta có là một tập hồ sơ rất lớn, có điều là chủ yếu lại không có tác dụng, người muốn biết cái gì, có thể hỏi thẳng ta.” Trong ánh mắt lão bà bà tôi cảm giác đã đi rất nhiều, “Người rớt cuộc là đang tìm thứ gì, làm thế nào lại tìm ra được nơi kia?”

“Nói ra thì rất dài dòng, bà bà hãy trả lời vài nghi vấn của cháu trước đã, nếu như đúng như cháu nghĩ thì hẳn là chúng ta có thể đang điều tra cùng một sự tình.”

Lão bà bà nhìn tôi, có vẻ như vẫn không hiểu được tôi: “Được, vậy người hỏi đi.”

“Bà bà đang điều tra tung tích của con gái, cô ấy theo như bà nghĩ là đã mất tích, có phải đội khảo cổ của cô ấy từng liên quan tới một chuyến đi Tây Sa phải không?”

Tôi vừa dứt lời, lão bà bà biến sắc: “Người biết ư?”

Tôi không đợi nghe bà bà hỏi, lại tiếp tục lên tiếng:

“Bà bà, nếu như cháu đoán đúng thì có phải trong gia tộc của bà, con gái đều mang họ Hoắc phải không?”

Bà bà kinh ngạc, gật đầu: “Vậy thì sao?”

“Nếu thế, cô con gái mất tích của bà có phải tên Hoắc Linh không?” tôi điềm tĩnh nhấn mạnh: ” Vương- Lệnh Linh”

-----oOo-----

Chương 12: Như gặp lại cố nhân

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thấy biểu cảm của bà bà, tôi biết chắc chắn mình đoán chuẩn rồi. Trong lòng thở dài, thầm nói: rõ loằng ngoằng.

Kỳ thật thì tôi đã sớm đoán ra được điều này, họ Hoắc của Hoắc Linh thực ra không hề phổ biến, nhưng khi đó tôi vẫn nghĩ là con gái của Hoắc lão bà phải mang họ cha, nói cách khác là Hoắc lão thái gọi như vậy là theo họ chồng. Ban đầu còn tưởng người chèo lái Hoắc gia là chồng bà bà, nhưng không ngờ Hoắc gia theo chế độ mẫu hệ thật.

Vừa rồi nghe bà bà nói tới chuyện có người con gái tham gia khảo cổ rồi đột nhiên mất tích, tôi lập tức nghĩ ngay tới đội khảo cổ Tây Sa của chú Ba, cùng lúc, tôi nhớ tới một trường hợp, Hoắc lão bà họ Hoắc, mà trong những người mất tích ở Tây Sa kia cũng có một người tên Hoắc Linh, là nữ cán bộ cao cấp. Hơn nữa năm đó người dẫn đầu đoàn khảo cổ Quảng Tây lại là Trần Văn Cẩm, những manh mối đó đều tập trung hướng vào một sự kiện duy nhất.

Những trường hợp khác tôi chỉ cho rằng nếu xảy ra thì chỉ có thể là trùng hợp, nhưng với một việc mà có cả nghìn mối liên hệ nối với nó, đang tìm xem có gì không đúng ở đây, không ngờ vừa hỏi thì thực chất đúng như

tôi nghĩ.

Hoặc gia của lão bà bà thực sự có liên quan tới chuyện này, thoát nghĩ thì cũng thấy hơi bất ngờ nhưng ngẫm lại thì cũng đúng. Chẳng qua là Hoặc lão bà chắc không liên quan sâu như tôi mà thôi.

Nói vậy thì Hoặc Linh cũng giống chú Ba tôi, cùng là đời sau của lão Cửu Môn, hơn nữa còn thêm Giải Liên Hoàn là ba người, đội khảo cổ Tây Sa năm đó rốt cuộc có thân phận thế nào?

Càng nghĩ càng có nhiều ý niệm phát sinh, tôi thấy thực chất không chỉ có Hoặc Linh, mà cả Trần Văn Cẩm cũng cùng họ với Trần Bì A Tứ. Nhưng là Trần Bì A Tứ mang họ Trần hay là do có nguyên nhân nào đó khiến cho lão ta được người đời gọi với cái danh Trần Bì? (nói thật thì khi nghĩ tới dáng vẻ của lão ta, quả thật tôi thấy có chút giống với vỏ quả quýt chín). Nhưng mấy chục năm trước lão cũng chẳng tới mức già như vậy, Trần Bì A Tứ và họ Trần chắc cũng có liên quan.

Trần Văn Cẩm, Trần Bì A Tứ.

Hoặc Linh, Hoặc lão bà bà.

Ngô Tam Tinh, Ngô Lão Cầu.

Giải Liên Hoàn, Giải Cửu Gia.

Đây không phải là trùng hợp chứ?

Giải Liên Hoàn và chú Ba có nguồn gốc sâu xa, trước khi sự tình xảy ra mối liên hệ của bọn họ tương đối mật thiết, hai người cùng xuất hiện trong đội khảo cổ thì không đáng ngạc nhiên, nhưng lại có thêm sự xuất hiện của Hoặc Linh. Trong toàn bộ sự việc, tôi vẫn nghĩ cô ấy là người ngoài cuộc, ngay cả khi cô ấy là hậu duệ của lão Cửu Môn, chẳng lẽ đây là trùng hợp sao?

Nếu cô ấy là đời sau của Nam Sơn Tây Lĩnh đi ngao du thiên hạ thì còn có thể giải thích, vì đã làm khảo cổ thì phải chú trọng bao nhiêu điều kiện từ bối cảnh cho tới năng lực mới có khả năng được tham gia vào chuyến đi đó. Nhưng cùng là lão Cửu Môn, hơn nữa đều trực tiếp là con ruột...

Có vấn đề, tuyệt đối là có vấn đề.

Tôi liền nghĩ ra một chuyện, Muộn Du Bình kia cũng không phải người thường. Một đội mười người, năm người có lai lịch bị giấu diếm, xem ra còn lại mấy người Lý Tứ kia, cũng không phải là hạng xoàng. “Chú Ba” trước cũng nói với tôi, đội khảo cổ được gọi tới một cách ngẫu nhiên, xem ra đó cũng không phải là lời nói thật.

Đầu tôi chợt lóe lên vài khả năng, thứ nhất là năm đó sở nghiên cứu của đội khảo cổ kia có vốn đầu tư cổ phần của lão Cửu Môn, như kiểu của hàng buôn bán tại gia vậy, hoặc là nhóm hậu duệ này đều cùng lựa chọn địa điểm khảo cổ này, sau đó tại Trường Sa, do có liên quan nên mới chạm mặt nhau? Hoặc, có khả năng nhất là vì “một hạng mục”, thế lực ngầm của gia tộc đã lợi dụng đội khảo cổ để che mắt nhà nước thực hiện hành vi phạm pháp?

Suy nghĩ lướt qua như chớp giạt, sau đó cảm giác có một bức tranh lớn dần dần ghép lại trong đầu tôi, tiếp theo cũng không biết giải quyết thế nào, tôi gãi đầu nghĩ ngợi, không ngờ cái niềm vui khi ngộ được chân kinh nó lại tiêu biến nhanh như vậy, lại nghe lão bà bà hỏi:

“Sao người biết những chuyện này?”

Tôi lắc đầu: “Ông nội cháu không nói quá nhiều về chuyện ngày xưa của mọi người, còn về vấn đề vì sao cháu biết được, cháu thực cũng rất nhưc đầu về nó. Lão bà bà, cháu thấy hôm nay chúng ta gặp được nhau quả thực là do duyên phận, trước mắt cứ từ từ mà nói chuyện, cháu sẽ giải thích từng việc một, những việc có liên quan tới con gái bà.”

Ánh mắt lão bà bà chợt lóe lên, khó tin nhìn tôi: “Người nói cái gì?”

Tôi thành khẩn nói: “Cháu nói là chúng ta cần thời gian để từ từ hàn huyên, e rằng sẽ làm mất chút thời gian của bà.”

Lão bà bà mặt tái xanh nói: “Tiểu tử, người đừng ăn nói lung tung, lão bà bà đây những thứ khác có thể giỡn được, nhưng riêng chuyện này nếu người có nửa lời gian dối, ta sẽ không để người toàn thân ra khỏi cửa nhà này.”

Tôi không bật lại bà bà, thậm nghĩ đây cũng chẳng phải phim cổ trang, lại đáp: “Cháu không nói đùa đâu, nói xong chỉ sợ cháu muốn rời đi bà bà còn cho người buộc cháu lại.”

Bà bà nhìn tôi, muốn nhìn xem tôi đang suy nghĩ điều gì, ngẫm một lát lập tức bảo tôi cùng đi với bà. Ngay sau đó hai người bước khỏi căn phòng, đi thẳng tới vườn sau, tôi không nhớ phải đi về hướng nào, lão bà bà trừng mắt nhìn tôi:

” Bên này!”

Bàn Tử và Muộn Du Bình vẫn đang ngồi đợi trong sân, Bàn Tử đang nhìn rồi quan sát những chậu hoa lan, tôi cảm thấy có gì đó không ổn, liền nói với bà bà:

“Hai bằng hữu của cháu đều biết chuyện này, bà có thể cho họ cùng vào, có nhiều chỗ bọn họ có thể bổ sung cho cháu được.”

Lão bà bà rõ ràng cũng không buồn so đo những tiểu tiết đó, liền gật đầu, tôi nhìn Bàn Tử gọi một tiếng, sau cả ba cùng đi với lão bà vào phòng khách.

Phòng khách rất rộng, là một phòng khách điển hình của tứ hợp viện*, nhìn qua đồ đạc có chút cũ kỹ, ban đầu có thấy tương đối giản dị, nhưng bất kể ai trong nghề đều nhận ra, tứ hợp viện này hiện tại có giá cao nhất tại thành Bắc Kinh. Đặc biệt chú ý là phòng này khẳng định đã từng trải qua tu sửa, nếu không không thể chắn chắn được như vậy, nhưng thủ pháp là của đời trước, hẳn là giá trị của nó rất lớn. Nói tới lai lịch của căn phòng này, thậm chí tôi còn thấy trên cửa còn có một vài đường hoa văn chạm trổ, nhìn qua giống như hay bắt gặp trong những cổ cung. Bàn Tử vừa nhìn vừa không ngớt lời ca tụng.

Không nói chuyện phiếm, tôi cũng chẳng buồn nịnh nọt gì nhiều, sau khi ngồi vào chỗ, tôi lập tức kể hết ra những gì mình trải qua.

Vì vừa mới bắt đầu câu chuyện có vài chi tiết không liên quan tới Hoắc gia, nên lão bà bà có vẻ khó nhẫn nại, nhưng trước sau vẫn im lặng, tôi kể một mạch hết hơn tiếng, trừ chuyện Hoắc Linh hóa cảm bà ra thì cái gì cũng đem ra kể, nhưng vẫn cố gắng kể thật ngắn gọn súc tích. Sau khi nghe xong, lão bà bà không có chút phản ứng nào, chỉ thấy sắc mặt có

phần âm trầm. Tôi còn tưởng bà ấy sẽ bị kích động mạnh hay gì đó nhưng không ngờ phản ứng của bà lại rất bình tĩnh.

Hay là sợ tới ngày người, tôi thăm nghĩ, vì thế làm bầm nói:

“Bà bà, cháu vốn không nghĩ sẽ kể lại chuyện này cho người ngoài, vì bản thân cháu cũng không biết đằng sau nó thực sự là chuyện gì, nhưng khi cháu gặp trường hợp của bà, ngay từ đầu cháu đã nghĩ tới chú Ba của cháu. Tuy rằng cháu không biết rốt cuộc chú ấy là ai, nhưng cháu biết chú cũng có nỗi khổ riêng, cho nên cháu không đành lòng lừa dối bà, con gái của bà, có thể là không còn tồn tại trên trần thế này nữa. Khi cô ấy tới Quảng Tây đã bị người ta giết chết.”

Lão bà bà vẫn không nói lời nào, chỉ nhú mào nhìn tôi.

“Cháu tin là người trở về từ Quảng Tây kia không phải là con gái bà, nên khi bà có cảm giác con gái mình thay đổi thì đó là do có người đang giả trang cô ấy. Khi bà cùng cô ấy nói chuyện, cô ấy làm cho bà cảm thấy trong phòng còn có một người, vì cô ấy chính là người trốn trong căn phòng đó.” Tôi nói một hơi cái kết luận của mình.

“Từ Quảng Tây trở về, cô ấy luôn giam mình trong phòng, cô ấy đã trưởng thành nên chỉ cần tránh nói chuyện hay tiếp cận bà là bà sẽ không có cơ hội để phát hiện được.” Tôi nói.

“Khoan, khoan!”

Bàn Tử bên cạnh đột nhiên nói, “Thế quái nào, cậu nói là Hoắc Linh trong đội khảo cổ Tây Sa kia là giả ư, cô ấy không phải là Hoắc Linh sao?”

Tôi gật đầu, thăm nói chắc chắn không phải chỉ có mình cô ấy, tôi không biết trong đội khảo cổ có bao nhiêu người từng tham gia chuyến đi Trương gia lâu ở Quảng Tây, thậm chí ngay cả Văn Cẩm kia cũng có thể là giả. Chết tiệt thật, đó là chiêu kế lòng trong kế.

“Tại sao lại nghĩ vậy?” Bàn Tử kỳ quái hỏi, “Mục đích là gì chứ?”

“Rõ ràng là có hai thế lực đang đánh cuộc ở đây, có một thế lực đưa người của mình thay thế người của thế lực kia.” tôi nói.

Năm đó chú Ba của tôi thực sự đã gặp may, chú và Giải Liên Hoàn giống như là hải tặc cướp thuyền vậy.

Hoắc lão bà không để ý tôi, mặt ra vẻ hết sức khó hiểu, chỉ lặng lẽ nhấp một ngụm trà, một lát sau mới lên tiếng hỏi tôi:

” Vừa rồi trong quá trình người kể, có nhắc tới một người bên cạnh người có hình xăm kỳ lân, người này hiện giờ đang ở đâu?”

Tôi sửng sốt một chút, thậm chí nói sao bà ấy không lo lắng cho con gái mình, lại đột nhiên hỏi về vấn đề này, trong giây lát bản thân cũng không kịp phản ứng.

Bàn Tử bị coi thường, lập tức cướp lời, vỗ vai Muộn Du Bình nói: “Hàng tốt như vậy đương nhiên phải mang theo bên mình rồi, đây không phải là cậu ta sao? Có chuyện gì sao, mỹ nhân muốn mời cậu ta lên sân khấu diễn thử vài đường hử?”

Tôi lập tức nhìn về phía Bàn Tử làm khẩu hình miệng, bảo anh ta để ý hoàn cảnh trước khi nói.

Không ngờ là bà bà vừa nghe tới đó, hình như bị chấn động, bà bà lập tức ngẩng đầu, mắt hướng Muộn Du Bình, sau đột nhiên đứng lên, đi tới trước mặt anh ta.

“Người này?”

Chúng tôi gật đầu, nhìn biểu cảm của lão bà bà, tôi đột nhiên cảm giác không ổn, sợ bà ấy sẽ thốt lên kiểu như: “Con ơi, mẹ nhớ con muốn chết.”

Lão bà bà cả người bỗng run run, nhìn về phía Muộn Du Bình, môi mấp máy:

“Cho ta nhìn tay người một chút.”

Nói rồi nắm bàn tay của Muộn Du Bình, chỉ vừa nhìn qua, bà bà lập tức lùi về phía sau vài bước, mặt tái xanh.

Tôi thậm nói không ổn rồi, chẳng lẽ giữa bọn họ còn có ân oán gì? Không tưởng là ngay sau đó một khắc bà bà quý phục xuống đất, ngay cả Hoắc Tú Tú vẫn luôn hầu hạ bên cạnh khi nhìn thấy bà bà quý xuống cũng ngây ra không hiểu chuyện gì.

Chú thích:

Tứ hợp viện* : Tứ hợp viện – ngôi nhà truyền thống của Trung Quốc : một kiến trúc đóng điền hình

-----oOo-----

Chương 13: Kỳ lân trên lưng

Nguồn: EbookTruyen.VN

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Vẻ nghiêm túc của lão bà bà cùng với hành động quý gối vô cùng kiên quyết kia thật sự không giấy bút nào có thể tả lại nổi.

Bà bà là một người có quyền lực đứng hàng nhất nhì thành Bắc Kinh, nắm trong tay khả năng hô phong hoán vũ, đứng oai phong một cõi lão Cửu Môn danh chấn giang hồ, bà bà cũng là trưởng bối có tuổi, nơi đây chính là dinh cơ bạc triệu do bà đứng đầu, nhưng, bà bà đã quý gối, hành động đó như một cái lẽ thường phải làm, vô cùng quyết tuyệt. Nó giống như để khẳng định rằng chỉ có làm thế mới thể hiện được hết lòng thành kính của bà.

Tôi cũng giật mình không kém những người khác, sau khi lão bà bà quý gối vài giây, như có một bàn tay vô hình giữ chặt bả vai tôi, khiến cho hai đầu gối tôi phát run. Vất vả lắm tôi mới kiềm chế bản thân không quý theo vì xúc động. Tôi không biết đó là do cái bản tính nô dịch của mình xui khiến, hay bởi bầu không khí quý dị này ảnh hưởng.

Trong khoảnh khắc đó, tôi bỗng cảm giác mình và Muộn Du Bình thực sự khác biệt, thế giới của anh ta có lẽ tôi vĩnh viễn sẽ chẳng bao giờ hiểu

được.

Cũng may là bầu không khí đó đã bị Bàn Tử phá vỡ, anh ta cũng bị làm cho phát hoảng, sừng sốt mất mấy giây, miệng bỗng nói:

“Không phải chứ, lão bà bà này chẳng lẽ cũng là bánh tồng!”

(Là vì Bàn Tử nhớ tới thím bánh tồng ngàn năm trong miếu Hạt Dưa lần đi Lỗ Vương cung, Tiểu Ca đã giơ ngón tay máu chỉ vào thím bánh tồng thế là thím ấy quỳ phục xuống)

Nói xong anh ta liền ý thực được ngay chắc chắn không thể nào, thấy tôi chớp chớp mắt, lúc đó bản thân mới lấy lại được bình tĩnh, lập tức nói:

“Bà bà, người làm gì vậy?”

Vội lao tới nâng bà bà dậy. Lại thấy vẻ mặt nghiêm túc kia, bà bà không muốn đứng dậy, Hoắc Tú Tú bên kia vẫn chưa hết choáng, chắc trước giờ chưa từng thấy qua pha hành động nào kinh dị như thế này, nhất thời cũng không biết làm sao cho phải, đành khụy gối quỳ theo.

Lạ ở chỗ, Muộn Du Bình lại không hề có bất cứ động tác nào, chỉ lặng lẽ nhìn bà bà như một pho tượng.

Vậy thì còn ra thể thống gì, tôi không có kinh nghiệm xử lý tính tình huống như thế này, trong giây lát luống cuống tay chân, liếc mắt nhìn Bàn Tử, Bàn Tử cũng đàn ra, có điều phản ứng cũng nhanh hơn so với tôi, hai người lập tức đứng lên, nhắc bà bà đứng dậy.

Ánh mắt lão bà bà trước sau vẫn không chịu rời Muộn Du Bình, sau khi đặt bà ngồi yên trên ghế, Bàn Tử mới ngọt nhạt: “Lão bà bà người chưa từng thấy qua ai có ngón tay hoành tráng như vậy sao mà sợ tới nhũn cả chân như vậy, giờ là thế kỷ 21 rồi, mình không cần hành lễ như ngày xưa nữa. Ngài làm như vậy nhờ đầu gối có bị thương chúng tôi chắc tổn thọ mất.”

Lão bà bà không để ý anh ta, chỉ nhìn Muộn Du Bình, hỏi:

” Ngài còn nhớ tôi không?”

Muộn Du Bình lắc đầu. Bàn Tử lại tiếp: “Đừng nói tới bà bà, trước đây từng có thời gian tới cả Bàn gia tôi cậu ta cũng quên mất nữa là.”

Lão bà bà cắn chặt môi dưới: “Cũng đúng, chắc ngài không còn nhớ rõ chuyện gì, nếu ngài còn nhớ, ngài hẳn sẽ không thể tới gặp tôi.”

Tôi lại hỏi: “Bà bà, chẳng lẽ bà biết người này?”

Bà bà bình tĩnh đáp: “Đâu phải chỉ là biết, khi ta nghe người nói tới người này, ta liền hiểu được ngay con gái mình đã gặp chuyện gì.”

Tôi và Bàn Tử liếc nhau, chỉ thấy bà bà dường như vô cùng mệt mỏi, sau khi ngồi xuống một lát hai hàng nước mắt lập tức lăn chã rơi: “Xem ra, là mẹ đã hại con rồi, quả là báo ứng, con cháu Ngô Lão Cửu Môn Cứu thì huynh đệ tương tàn, con gái Hoắc gia ta thì lần lượt mất tích, đều là báo ứng, khiến chúng ta tới bước đường này, quả nhiên nhân không thoát khỏi vòng xoay của tạo hóa.”

Tôi vô cùng tò mò, cảm thấy như chuyện vừa có một bước đột phá lớn, thực sự rất muốn hỏi, nhưng lại chẳng biết mở lời thế nào. Tú Tú ở bên cạnh liền an ủi: “Bà nội, lão Cửu Môn nhiều năm trở lại đây, rất nhiều con cháu đều hưng thịnh, cháu nghĩ đó không phải là báo ứng, chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên mà thôi, bà đừng quá đau lòng mà.”

Lão bà bà lắc đầu: “Thực sự làm gì còn có cái gọi là lão Cửu Môn, sau giải phóng người trong bọn ta còn ảo tưởng có thể tiếp tục làm việc cùng nhau, nhưng chỉ vài năm sau, bọn ta nhận ra là chỉ bảo toàn mạng mình thôi cũng đã khó rồi, trong những năm đó, bọn ta đi cùng đi ở cùng ở, ai cũng xem nhau như người trong nhà, có biết bao nhiêu kẻ bị chúng ta hại, cũng có rất nhiều kẻ ám toán lại bọn ta. Ngày xưa là người với người còn có đạo nghĩa, còn có giang hồ, Hắc Bối lão Lục chỉ một cây đao mà có thể bảo vệ cả một dãy phố, trong những năm đó chẳng có sự tình gì xảy ra, tới tận bây giờ ta vẫn không ngờ là sẽ có người hủy hoại được tới trình độ này.”

Bà bà nói: “Cho tới khi trong chúng ta bắt đầu có người bị hại, ta mới biết vận số lão Cửu Môn cũng đã tận.”

Tôi không hiểu rõ ý của bà bà, nhưng đại khái có thể hiểu được sao bà ấy lại nói thế, bà bà đang nói về chuyện ngày trước, tôi lại hỏi:

“VẬY RỘT CUỘC LÀ CHUYỆN GÌ XẢY RA?”

Bà bà nhìn về phía Muộn Du Bình, đột nhiên lại rơi vào trầm mặc.

Kiểu im lặng này khác với cái im lặng lúng túng của tôi, tôi biết bà bà đang suy tư việc gì, cũng không muốn làm phiền bà bà, sợ nếu hỏi gì lúc đó sẽ khiến cho cảm xúc bị xáo trộn, đành dần lòng kiềm chế không thúc giục lời nào.

Trầm mặc một lúc lâu, bà bà mới từ từ mở lời: “Tiểu tử, người nói với ta rất thành thật, nhưng người là cháu của Ngô Lão Cầu, năm đó chúng ta đã thề, chuyện này phải giấu kín trong lòng, tất nhiên là lời thế này không quá quan trọng như vậy, nhưng ta cũng không muốn nói ra, trừ khi là người kia muốn biết.” bà bà nói.

Lòng tôi chợt động, thậm chí mẫn cảm sao lại vậy chứ. Cứ mỗi khi rơi vào thời điểm này, chú Ba của tôi cũng thế, ông nội trước đây cũng thế, giờ tới cả lão bà bà kia cũng thế, hình như bọn họ có một khúc mắc rất lớn trong lòng. Mà đầu mối của cái khúc mắc đó lại chính là cái bí mật không bao giờ muốn đề cập tới, cục diện này thật sự rất rối rắm, rốt cuộc đây là chuyện gì?

Tôi nhìn Muộn Du Bình, muốn xem anh ta phản ứng thế nào, lão bà bà cũng nhìn Muộn Du Bình, trong ánh mắt có một biểu cảm vô cùng phức tạp.

“Ngài có muốn biết không?”

Muộn Du Bình nhìn bà bà, không đáp lời. Tôi nháy mắt cho Muộn Du Bình, muốn bảo anh ta mau hỏi đi, trăm ngàn lần đừng bỏ qua cơ hội tốt này. Nhưng Muộn Du Bình nhìn lại tôi, lắc lắc đầu.

Tất cả mọi người đều giật mình, “Ngài không muốn biết?” lão bà bà hỏi.

Trong ánh mắt của Muộn Du Bình, chỉ thấy lạnh như thủy:

“Tôi cũng không tin bà.”

Lão bà bà đối diện với anh ta, sắc mặt bắt đầu thay đổi. Thốt lên một

tiếng kinh ngạc:

“Vì sao chứ?”

Muộn Du Bình không đáp lời, ngược lại xoay người nhìn tôi nói:

“Đưa tôi về nhà.”

Nói xong liền bước thẳng ra cửa không ngoái đầu lại.

Tôi bị bất ngờ tới không kịp đề phòng, chỉ biết chạy theo tới tận giữa sân, Bàn Tử cũng lập tức chạy phía sau, tôi có thể tưởng tượng được vẻ mặt của lão bà bà trợn mắt há miệng như thế nào. Bàn Tử cũng rất bất ngờ, đại khái là không lý giải nổi tính cách của Tiểu Ca vì sao lại thành ra như vậy.

Đi được mấy bước liền có người gọi với đằng sau:

“Dừng bước!”

Quay đầu nhìn thì thấy là Hoắc Tú Tú đang chạy tới, lao lên phía trước mặt chúng tôi nói:

“Khoan, khoan đã!”

Tôi quay đầu nhìn lão bà bà vừa đi vào trong phòng, Hoắc Tú Tú dùng một ánh mắt hết sức kỳ dị để nhìn Muộn Du Bình nói:

“Bên ngoài kia đều là người của khách sạn Tân Nguyệt và Lưu Ly tôn, các anh nếu như cứ thế mà bước ra khẳng định sẽ không được an toàn, bà nội tôi nói, từng là cố nhân, nên bà sẽ thu xếp cho các anh một chỗ an toàn, các anh có thể tạm thời tị nạn ở trong đó đợi bão tan, giữ liên lạc cùng chúng tôi. Bà còn có nhiều chuyện muốn hỏi các anh.”

“Bà bà cô chẳng lẽ cũng có hứng thú với tang vật của bọn tôi sao?” Bàn Tử lại giơ giơ cái ngọc tỷ kia lên.

“Tiểu Ca nhà tôi nói, chúng tôi không tin các vị.”

Hoắc Tú Tú đáp: “Bà nội tôi chưa bao giờ nói hai lời, các anh nếu đi

theo thì mọi người đều vui vẻ, hơn nữa giờ các anh đâu còn chỗ nào để đi-“.

Nói xong dừng một chút, nhìn chúng tôi trừng mắt một cái, sau lại chỉ chỉ Muộn Du Bình,

“Kỳ thật, chuyện của anh, tôi nghĩ mình cũng biết một chút.”

-----oOo-----

Chương 14: Sống chung

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hoắc Tú Tú nói thật có lý, nếu không có sự bảo hộ này của Hoắc lão bà, thời gian tiếp theo chúng tôi không biết sẽ khó khăn thế nào.

Về cục diện rối rắm trước mắt, chúng tôi cũng chẳng có thời gian để ý, trong ba người thì chỉ có tôi là có uy tín trên giang hồ nhất. Muốn sự việc lắng xuống chắc chắn cuối cùng tôi cũng phải ra mặt. Trong thế giới quan của mình, tôi tin vào pháp luật nhà nước, chúng tôi thực sự không có tiền, sẽ luôn luôn có biện pháp thỏa hiệp để dàn xếp sự việc. Nhưng khi ngẫm kỹ lại tôi bỗng chợt dạ, vì mình chưa từng trải qua trường hợp này, có lẽ nó còn nghiêm trọng hơn tôi tưởng tượng nhiều.

Có đôi khi tôi cảm giác rằng ba người chúng tôi như nhân vật trong một bộ phim về đề tài cờ bạc mà mình từng được xem hồi còn nhỏ. Nhân vật đó luôn nghĩ mình đã trải qua rất nhiều sóng gió trên đời, nhưng cuối cùng khi chứng kiến chủ mình vì mình mà phải chặt mất ngón tay, thì mới hiểu được họa do bản thân gây ra nó lớn tới mức nào. Lúc đó lại thốt lên: Tại sao có thể như vậy. Cháu không nghĩ thế... Có hối hận tới nhường nào cũng là vô ích. Lòng tôi xuất hiện một cảm giác lo âu mơ hồ, đơn giản là nó lớn hơn những gì tôi có thể tưởng tượng.

Vì thế giờ khi Hoắc Tú Tú nhắc tới, tôi lập tức phải suy nghĩ.

Mặt khác thì tôi thấy thái độ của Hoắc lão bà cũng vô cùng tế nhị, sự tình đã tới mức hỗn loạn như vậy, khó mà tìm được ra cách giải quyết ổn thỏa, ban đầu ý định của tôi là tìm hiểu một chút sự việc liên quan tới

bản vẽ Phong Cách Lôi, hỏi vài chuyện cũ của bà bà, hơn nữa đằng sau mọi chuyện dường như vẫn còn rất nhiều vấn đề, khó mà cưỡng lại được. Tôi cảm giác có thể là bà bà còn nhiều sự việc mà nhất thời không nghĩ ra, để sau khi đã thông suốt sẽ tới làm phiên tiếp.

Bảo hộ cho chúng tôi, đôi với bà bà thực ra là một cách cố thủ, còn với chúng tôi đó lại là một kế hoãn binh. Đôi bên cùng có lợi, bà bà có thể thực hiện ý định của mình, chúng tôi cũng có thời gian để xoay sở, biết rằng cuối cùng thì vẫn là họa do chúng tôi gây ra.

Bàn Tử và tôi dường như cùng nhất trí, anh ta là người rất thực tế, dù sao thì cũng không thể trở về cửa hàng, trước cứ đồng ý, ít nhất là còn có chỗ mà làm cách mạng, bàn cách giải quyết tình hình. Ngay sau đó liền đáp ứng.

Tôi cho rằng mình sẽ ở một căn phòng nào đó trong khu đại viện này, đến khi Hoắc Tú Tú cho xe tới, xe kia đã đổi thành một chiếc Passat* tầm thường. Chúng tôi di chuyển xuống dưới cửa đại viện, ra tới đường cái không ai dám ngăn đầu lên. Tôi nhớ trong lời nói của Hoắc Tú Tú có ám chỉ một điều mờ ám gì đó, liền hỏi cô ấy có tin tức gì về Muộn Du Bình. Tú Tú không đáp, nói đây là thông tin tình báo, tôi phải lấy thứ gì đó ra để đổi với cô ấy thì mới được. Nói tôi không cần phải vội, tối nay cô ấy sẽ tới phòng chúng tôi đàm đạo chuyện xưa.

Xe chạy thẳng về phía đông dinh thự, vòng tới vòng lui, đến một con hẻm tương đối bình thường, trước mặt liền xuất hiện một gian nhà mang dáng vẻ hết sức cũ kỹ.

“Thế quái nào, đây là chỗ ở của vị vương gia nào vậy?”

Chúng tôi xuống xe, Bàn Tử nhìn bức tường bao bằng đá cẩm thạch trắng thờ dài ngoằn ngoắn: “Ngoài tường này còn có trụ gỗ, mà đây cũng không phải tường bao, có phải nó cũng là một phần của biệt thự này không vậy?”

“Tôi cũng không rõ lắm, là bà nội mua khi tôi vẫn còn đang ở Trường Sa.”

Hoắc Tú Tú dẫn chúng tôi bước vào khuôn viên nhà, tôi thấy bên trong toàn bộ đều đã bị bỏ hoang, sân rất rộng, cấu trúc nhà này là loại tứ hợp

viện điển hình nhưng có vài phần rộng hơn, thêm vào đó nơi đây cũng có rất nhiều phòng. Cả vườn mọc đầy cỏ dại, nhìn qua thì không ai nghĩ đây là một địa điểm trong thành Bắc Kinh.

“Trước kia nơi đây hình như là một phần của dinh thự”, Hoắc Tú Tú chỉ vào căn phòng trên tầng hai, “Các anh tạm thời ở đây, cũng tương đối là sạch sẽ.”

Cũng may cửa phòng và nền nhà đều đã được cho tu sửa lại, thời gian sửa chữa cũng đã lâu rồi, nhưng vẫn còn rất chắc chắn, trên vách tường đầy những dây thường xuân, lâu rồi nơi đây không có người sống, chúng đã bò lan đầy cửa sổ. Bàn Tử dùng chủy thủ mang bên mình đẩy cửa ra để chúng tôi bước vào, bên trong bụi dày thành lớp, không thấy có bất cứ đồ đạc nào.

“Tiểu thư, nơi này giống như dùng để luyện lòng can đảm hơn là nơi dành cho người sống đây.” Bàn Tử nói.

“Bà nội tôi nói là đặc tội với người của khách sạn Tân Nguyệt mà vẫn có chỗ để ngủ thì cũng quá tốt rồi, ít nhất nó còn dễ chịu hơn là phải ngủ đường ngủ chợ.”

Hoắc Tú Tú lấy từ trong túi ra một vài thứ: “Đây là kem đánh răng, cốc chén, khăn mặt, là bà nội bảo tôi lấy cho mấy anh, các anh trước dùng tạm như vậy, còn chăn đệm thì lát nữa tôi sẽ cho người đưa tới. Tôi là thiên kim đại tiểu thư, mười ngón tay chưa bao giờ phải động vào những công việc dọn dẹp bao giờ, các anh ở đây có thể tự mình quét dọn được không?”

Bàn Tử làm động tác ăn cơm: “Thế còn ăn uống thì sao, nếu ở đây mà gọi KFC thì cũng không hợp, người ngoài đưa đồ ăn tới chắc dễ bị hù chết.”

“Khi mang chăn đệm tới tôi sẽ cho người mang cả ấm đun nước và mì ăn liền theo, nhà WC ở tầng một nhưng không có nước, trong sân có hệ thống cung cấp nước, lúc mới vận ra dùng chắc sẽ có cạn, nhưng xả một thời gian là hết. Các anh cũng đừng tùy tiện đi ra ngoài, cứ tạm thời tị nạn trong này vài ngày, bà nội tôi sẽ giúp các anh nghĩ cách.” Nói rồi cô ấy nhìn ngọc tử kia một lát, Bàn Tử lập tức ôm chặt lấy nó:

” Tiểu thư, thứ này giờ xem như là con đường sống cuối cùng của ba người bọn anh, ví như là chỉ còn mỗi cái quần cộc trên người, nếu tiểu thư muốn lột nốt nó ra thì hãy đợi tới khi bà nội tiểu thư cho bọn anh biết cái kết quả đã, giờ ai trong bọn anh vẫn còn phải mặc.”

Hoắc Tú Tú tắc lưỡi một tiếng: “Kính, ai muốn lấy cái quần cộc nhà các anh.”

Nhìn quanh bốn phía, rồi dừng lại trước mặt Bàn Tử thờ dài: “Tôi phải đi chuẩn bị chặn đê đây, buổi tối gặp lại, tôi sẽ đem thêm cho mấy người ít rượu nữa.”

“Uầy, em gái tốt” Bàn Tử mắt rung rung lệ, “Vậy em sớm quay lại nhé, bọn anh sẽ ở đây chờ em.”

Hoắc Tú Tú nháy chân sáo ra khỏi phòng, tôi và Bàn Tử nhìn theo tới khi bóng lưng cô ấy khuất hẳn ngoài cửa mới thở phào nhẹ nhõm, cả người tê liệt ngã xuống đất. Hết thấy những chuyện vừa rồi hoàn toàn chỉ là phản xạ tự nhiên do quá căng thẳng mà thành, tới tận bây giờ khi được ở một mình, tâm trạng thật sự có chút trấn tĩnh lại.

Bàn Tử nhìn chung quanh, lên tiếng: “Cậu nói lão bà kia có phải đang đùa giỡn chúng ta không?”

Tôi lắc đầu: “Không đến mức đó đâu, nhắc tới đó thì cũng thấy là nơi này có vẻ an toàn, tối hôm nay chúng ta ở lại đây hẳn là một quyết định sáng suốt, còn cái gì không hợp lý thì tối nay chúng ta sẽ thương lượng nốt, nhiều nhất là ngày mai sẽ rời đi.” nói xong tôi nhìn về phía Muộn Du Bình:

” Anh vừa rồi nói là không tin tưởng lão bà bà kia phải không? Tôi thấy bà ấy không giống như đang lừa người khác.”

Muộn Du Bình đứng trước khung cửa sổ bám đầy dây dây thường xuân, nhìn cái sân nhỏ vắng lặng, rất lâu sau anh ta mới đáp câu hỏi của tôi:

” Là cảm giác.”

Bàn Tử nói: “Kỳ thật bàn gia tôi cũng có cái cảm giác ấy, phản ứng đầu tiên lão bà bà nhìn thấy Tiểu Ca thì chắc là thật, nhưng sau đó thì lại làm

ra vẻ nói năng lộn xộn, hình như là cố ý lái vấn đề sang một hướng khác, muốn kéo dài thời gian để suy nghĩ. Tôi tưởng là Tiểu Ca vì mất trí nhớ mà đầu óc trở nên mơ hồ, không ngờ là cậu vẫn nhanh trí như ngày nào, quả nhiên là ngu tâm ngu mã tâm mã.”

Tôi thậm nhủ mất trí nhớ mà phải ngu ngốc sao, tình hình lúc đấy thật sự làm tôi bị ảnh hưởng, không nhớ có cảm giác gì khác biệt, nhưng khi bọn họ nói ra thì tôi cũng bắt đầu để ý.

“Lão bà bà là người từng trải, bất ngờ bị Tiểu Ca uy hiếp, bà ta không thể nghĩ ra đối sách gì ngay tức khắc nên trước mắt phải mạo hiểm bảo hộ cho chúng ta, chiêu này của Tiểu Ca trong tam thập lục kế người ta gọi là khích tướng kỳ chiêu.” Bàn Tử nhìn Muộn Du Bình bật ngón cái.

Muộn Du Bình lại không buồn phản ứng lại.

Bàn Tử lại nhẹ giọng nói với tôi: “Người này gần đây càng lúc càng không chịu mở miệng.”

Tôi cũng có cảm giác ấy, thử dài nói lái đi: “Dù thế nào thì tôi tin là cuối cùng lão bà bà cũng nhất định phải đưa ra một câu trả lời hợp lý, chúng ta cũng đừng làm lỡ cơ hội này, thử nghĩ mà xem, tới mai lão thái bà thông suốt rồi lại đuổi chúng ta ra ngoài không biết chừng.”

“Cũng đúng, có điều là trước đó chúng ta phải quét tước qua nơi này đi đã, nếu không chỗ này người không thể nào ở được, chưa bị người ta chém chết có khi đã chết vì ho lao rồi, tới lúc đó lão bà bà cũng không cần phải bồi thường gì giúp chúng ta nữa. Sao nào, Thiên Chân, cậu là con một chắc gì đã biết dọn dẹp nhà cửa phải không?”

Thực tình thì tôi cũng không mấy khi tham gia làm việc nhà, nhưng nếu chỉ là quét dọn linh tinh thì tôi tin là với một người có trình độ thông minh bình thường như mình, chắc cũng sẽ làm được. Vì thế liền xắn tay lên hỗ trợ.

Ngay sau đó chúng tôi xé cái khăn mặt ra, mỗi người cầm một mảnh làm giẻ lau, sau đó đi vào trong sân lấy nước, bắt đầu tiến hành chà xát quét dọn. Muộn Du Bình cũng không có quyền ngậy người, lập tức bị Bàn Tử đẩy ra lau cửa sổ.

Chúng tôi xem xét những phòng khác, phát hiện ra vài ba thứ đồ gia dụng còn thừa lại, tất cả những gì dùng được đều dọn lên tầng hai, có bàn ghế, chậu rửa mặt đựng rất nhiều phế liệu, tất cả đều khô ráo. Sau khi dọn dẹp xong đồng lộn xộn trong phòng đã biến mất, một cảm giác hoài cổ từ đâu hiện lên trước mắt.

Chúng tôi người đầy mồ hôi, nhưng nhìn gian phòng sạch sẽ như vậy, lại cảm thấy thực tự hào, thậm chí nói hóa ra làm việc nhà cũng rất sáng khoái.

Bàn Tử kia cũng rất đảm việc nhà, không tin nổi anh ta lại là một nam nhân đại trượng phu, Bàn Tử nói trước đây anh ta từng có một cô người yêu, để lấy lòng bố vợ mà nguyện học tinh thông nhiều ngón nghề. Cuối cùng là anh ta bị cô ấy đá, từ đó về say anh trở thành một kẻ phong lưu, những công việc vặt vãnh này với anh không là gì hết.

Cuộc sống của Bàn Tử rất đa dạng, tôi cảm thấy anh ta cái gì cũng biết, nhưng mỗi lần kể lại là một nguyên nhân khác nhau, tôi cũng không đặc biệt tin tưởng. Tôi nói với anh ta, nếu đã như vậy sau này khi anh về hưu sẽ có thể mở một công ty quản lý gia đình, tôi lúc đó sẽ giới thiệu cho anh vài mối làm ăn.

Bàn Tử cười haha, nói cũng được lắm, anh ta chuyên tự cấp tự túc khi ở nhà, đi tới nhà người khác mà làm quản gia, hôm nay thuận tay lấy bằng miếng ngói, mai lại trộm thêm thứ bằng bàn chân, so với hiện tại sống chắc sẽ dễ chịu hơn. Nói rồi chúng tôi liền cùng nhau mang ngọc tử ra xem, phán:

”Được, thừa dịp còn thời gian, chúng ta xem xe chiến lợi phẩm này, không chừng mai chẳng sờ được nó nữa đâu.”

Lấy ra rồi đặt nó xuống sàn nhà nơi có ánh sáng từ cửa sổ chiếu qua, vừa nhìn chúng tôi ai cũng phải sửng sốt, bỗng thấy trên ngọc tử kia lại có chất lỏng rỉ ra.

-----oOo-----

Chương 15: Kỳ lân trên lưng (Trung)

Nguồn: EbookTruyen.VN

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Bàn Tử càu nhàu: “Tiểu Ca à, tôi bảo cậu lau cửa sổ chứ có bảo cậu lau cái này đâu, sớm biết cậu cần lao như vậy tôi đã đẩy cậu đi lau sàn cho rồi.”

Muộn Du Bình lắc lắc đầu, cho tay sờ một lượt rồi cho lên mũi ngửi qua, tôi thấy thứ nước dính trên tay anh ta có màu xanh biếc.

“Bị phai màu sao? Không thể nào!” Bàn Tử hít một ngụm khí lạnh: “Thế quái nào, con mợ nó chứ, đây chẳng lẽ là hàng giả được sơn lên ư?”

Lòng tôi chột động, cái khi gì chứ, vừa rồi đổ máu một phen, nhìn cái thái độ cẩn thận của người bán đối với chúng tôi có thể khẳng định vật kia là thật, nếu chẳng may là giả thì bản thân người bán đấu giá mới chính là kẻ lừa đảo. Nếu như hấn một mực chắc chắn đồ trong buổi đấu giá đó là thật, vật trong tay chúng ta lại hóa thành đồ giả, vậy thì ba người phen này có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không hết nhục.

Đang chuẩn bị quan sát lại cho kỹ, Muộn Du Bình bỗng nói không đúng, rồi bảo chúng tôi không được động vào:

“Có độc!”

Nói xong liền giơ tay của mình ra trước mặt chúng tôi, nơi vừa rồi chạm vào thứ chất lỏng kia giờ nổi lên những chấm đỏ, không chỉ thế nó còn đang lan ra cả bàn tay.

Tôi hoảng sợ, Bàn Tử vỗ tay đánh đập một cái nói:

“A, tôi biết rồi, nghe nói là nước Mĩ thỉnh thoảng người ta còn dùng một loại hóa chất bôi lên trên đồ cổ, để mà sau khi có ai đụng vào liền bất tỉnh ngay. Ấy, thế sao vừa rồi tôi chạm vào lại không sao nhỉ?”

“Cậu dùng quần áo bọc tay, có thể do cách ly, thứ này gặp hơi nước sẽ bị hòa tan.”

Trên tay Muộn Du Bình chấm phát ban như bệnh sởi không còn dấu hiệu lan tràn, cũng không thấy anh ta ngất xỉu, mà hình như anh ta cũng chẳng buồn để ý nó. Bàn Tử dùng khăn mặt bọc ngọc tử rồi lấy nước rửa.

Sau khi rửa sạch, ngọc tử đó trở nên vô cùng lung linh tinh xảo, chúng tôi đứng giữa sân nơi có đầy đủ ánh sáng chiêm ngưỡng nó, có rất nhiều chi tiết trước nhìn không rõ lúc này mới hiện ra. Tôi thấy đường nét chạm khắc của ngọc tử vô cùng tinh tế, phải đạt tới trình độ xuất thần nhập hóa, dù cho đây không phải là đồ cổ, nếu xét theo góc độ lịch sử nghệ thuật thì hẳn cũng phải là một kiệt tác.

Tôi yên tâm, thậm chí cũng không tò mò.

Tới bây giờ tôi mới có khả năng quan sát toàn bộ phần tay cầm của ngọc tử, tôi nhìn ra đó hình một con kỳ lân đạp quý, con kỳ lân ngẩng đầu uốn ngược, chân dẫm trên một con tiểu quý ba đầu, móng con tiểu quý quờ lên trên vuốt con kỳ lân. Nhưng nhìn kỹ lại thì có thể thấy, kỳ lân cũng là do rất nhiều con tiểu quý tạo thành, chạm khắc cực tinh xảo, ngược lại khi nhìn toàn thể hình dáng, sẽ không thấy giống là kỳ lân đạp quý, mà giống như một bày quý đang hợp thành kỳ lân. Mà những con quý đó trên người đều có vảy, nhìn giống như là một đàn rắn quấn thân chúng.

Ngọc tử quý nữ long ngư.

Thật xứng với cái danh quý nữ, nhưng long ngư ở đây ra, chỉ thấy trên thân là những hoa văn như con rắn. Thử nhìn ngọc tử theo một góc độ khác xem, chúng tôi lập tức nhận ra tạo hình kỳ lân kia bỗng hóa thành vô số rồng hình cá (long ngư), lại nhìn nghiêng qua những tiểu quý kia, giữa cái hình dạng rối rắm của chúng có thể nhận ra dáng vẻ của long ngư ẩn hiện bên trong.

Chao ôi.

Điều này đối với người chuyên nghiên cứu truyền thống lịch sử Trung Hoa, tôi biết chắc chắn thứ này có giá trị cực khủng, trên thị trường đồ cổ, vật phẩm, sáng chế, thợ thủ công, hoàn cảnh ra đời đều rất quan trọng, nhưng những thứ như thế này trên mọi phương diện đều đã đạt tới cảnh giới cực hạn. Lúc trước đấu giá, nói thật thì với số tiền như vậy chưa được gọi là cao, nếu không phải vì chúng tôi gây rối thì chắc cái giá

cuối cùng phải lên tới tận trời.

Nghĩ mà mồ hôi lạnh vã ra đầy trán, tôi mà là chủ bán, thứ này tự nhiên bị người cướp mất, tôi hẳn sẽ tuyệt đối không tha cho kẻ đó. Đồng thời lại có cảm giác, hàng khủng như vậy mà chúng tôi có thể mang đi thực dễ dàng, xem ra biện pháp bảo vệ của bọn họ chỉ là trò trẻ con.

Hình dạng của con kỳ lân kia có cảm giác tương tự với hình xăm trên người Muộn Du Bình, có điều chẳng hiểu sao tôi lại thấy có chỗ không giống. Ngẫm ra thì hình như kỳ lân con nào cũng được tạo hình không mấy khác nhau.

Bàn Tử nhìn tới chảy nước miếng, nói:

“Đếm xem có bao nhiêu cá bao nhiêu quý, nếu cá và quý hợp lại thành một con số đặc biệt nào đó thì vật này càng thêm khó lường.” Nói xong lập tức ngồi đếm, nhưng mới đếm được vài cái anh ta bỗng thốt lên ai da một tiếng:

” Không ổn, thứ vật phẩm này có vấn đề.”

“Làm sao kia?” tôi hỏi.

“Thiếu mất vài đầu quý.”

Bàn Tử dùng ngón tay chỉ cho tôi xem, tôi vừa nhìn quả nhiên thấy trên những đường điêu khắc tinh tế kia bỗng đột nhiên bị chặt đứt. Vì tổng thể điêu khắc rất phức tạp, vì thế nên không thể ngồi nhìn ra từng con một, cơ bản là nhìn qua sẽ không thấy chi tiết này.

Nhìn lại cả thấy một lượt, không chỉ có một chỗ mà có tới ba vị trí hoa văn có vấn đề. Nhưng kỳ quái là, những nơi đứt gãy lại vô cùng ngẫu nhiên, giống như là cố tình làm ra vậy. Bàn Tử mê mải một lúc thì tìm ra được ba vị trí đó, nó là chỗ đặt ba ngón tay nắm ngọc tỳ, nằm ở mặt trong của ngón tay.

“Từng nghe nói về chuyện áo bông ngày xưa ở Bắc Kinh chưa?” Bàn Tử đột nhiên hỏi.

Tôi lắc đầu, Bàn Tử nói: “Áo khoác ngoài và áo khoác cộc tay đều được

thêu hoa giống nhau, lúc mặc áo khoác cộc tay, hai tay áo khoác ngoài là hình đám mây, áo khoác cộc tay bên trên là một vòng trăng khuyết, khi cởi áo khoác cộc tay ra tay áo khoác ngoài vẫn là đám mây, nhưng trước ngực áo khoác ngoài là một vầng trăng tròn. Cái đó gọi là mặt trăng tròn khuyết.”

Tôi quát: “Cái gì là cái gì chứ, anh không nói thẳng được à?”

Bàn Tử nói: “Ý của Bàn gia tôi là ba cái đầu quý này thực ra là ba cái vòng, để cho khi người ta nắm vào ngọc tỷ này, những cái vòng đó sẽ vừa khít tay cầm, thì thế mà ngọc tỷ này mới được tạo hình như vậy. Tài tình, con mẹ nó thật sự rất tài tình.”

Tôi nắm thử một cái, thậm chí nói tuy là cũng khéo thật, giống như là quý tỷ trong suy nghĩ của tôi. Nhưng dù nói thế nào thì cũng có thể chứng minh được gì đây? Hay là có thể đoán được chút liên hệ gì chứ? Quay ra hỏi Muộn Du Bình:

“Anh-”

Nhưng nghĩ lại thì thấy anh ta chắc đã hoàn toàn quên hết, có hỏi cũng như không.

Muộn Du Bình dường như không có hứng thú gì nhiều với thứ này, cũng chẳng làm ra vẻ gì đặc biệt, ngược lại Bàn Tử có vẻ rất thích nó, tới mức không nỡ buông tay, quả thực còn tưởng muốn nuốt nó vào trong bụng.

“Cái quái gì chứ, lần này thật sự giàu to rồi, Thiên Chân, cậu đoán thử xem nếu thứ này vượt khỏi tay chúng ta thì ai có đủ khả năng để tiếp quản nó?”

Tôi nghĩ ngợi một hồi, bỗng có một linh cảm rất lạ:

“Điều này, khó nói lắm.”

Cùng lúc bên ngoài bỗng vang lên tiếng còi xe, dọa cho chúng tôi nhảy dựng lên, Bàn Tử lập tức ôm vật kia vào trong lòng, nói:

“Được rồi, con bé kia đã trở lại, đừng bàn nữa, chúng ta sẽ bảo vệ thứ này, sớm hay muộn cũng sẽ có người nói cho chúng ta biết. Trước mắt

vẫn phải giấu nó đi đã.”

Nói rồi mang nó vào trong phòng, Bàn Tử thực thông minh, leo lên trên xà nhà nhét vào trong cục gạch trên đó. Vừa nhìn ra ngoài quả nhiên đúng là Hoắc Tú Tú đã trở lại, đằng sau còn có vài người khác ôm theo bao lớn bao nhỏ, đặt lên trên lầu, đều là những đồ đạc mà cô ấy nói. Bàn Tử phản ứng rất nhạy, lập tức làm như trước giờ không hề có cái gọi là ngọc tỷ, liền lao ra hỏi ngay có đem rượu theo không.

Tú Tú lấy ra hai bình rượu không nhãn:

“Rượu nước hai hảo hạn, bảo đảm các anh chưa bao giờ được thưởng thức qua.”

“Nói điêu, rượu nước hai rồi mà còn là hảo hạn sao?” Bàn Tử bật lại.

Lại thấy những người đi cùng cô gái tới chào hỏi vài câu rồi rời đi, nhưng Tú Tú lại không đi cùng, ngược lại liền lấy trong túi của mình ra một hộp đựng thức ăn:

“Lạc rang nhé ”

Tôi nhìn những người kia đi khuất, liền lấy làm lạ nói:

” Cô không về theo à?”

“Em mà về thì các anh sẽ buồn lắm, nhà hoang, ba ông con giai, rượu nước hai, còn thiếu sợi dây thừng, các anh uống xong liền cùng nhảy lên thất cổ luôn là cái chắc.” Cô ấy nói.

“Có thêm một ma nữ như cô thì chúng tôi cũng vẫn thất cổ như thường.” Bàn Tử lại bật.

Tôi hỏi: “Bà nội cô có biết cô tới đây không? Đừng để cho bà bà phải đi tìm chứ.”

“Ngô Tà ca ca, anh thực sự đã quên hay chỉ giả vờ hồ đồ vậy, tới tính cách của em anh chẳng lẽ cũng không nhớ được chút nào sao?”

Tú Tú chớp chớp mắt, “Bà nội em không biết, nhưng bà bà cũng sẽ

không đi tìm em, vì từ khi tám tuổi em đã một mình nhảy máy bay, đi từ Trường Sa tới Bắc Kinh như đi chợ, bà bà có thể yên tâm cho em đi một mình, hơn nữa lần này tới đây là để trao đổi chút tin tức với anh, chắc chắn sẽ rất an toàn.”

Đối với cô ấy tôi thật sự không đào được chút ấn tượng nào, cô ấy tinh quái tới mức bất thường, tôi cũng không chịu để mình yếu thế liền ra vẻ ngây ngô hỏi:

“Cô thật sự muốn đổi chác sao? Tôi còn tưởng cô chỉ nói đùa thôi, bằng cách nào đây? Sao tôi có thể tin là cô nói thật được?”

“Anh có thể thử em mà ” Tú Tú cười nói.

“Thử cô? Thử thế nào?”

Tôi thậm nhủ không biết cô có những tin tức gì đây.

Bàn Tử liền nhẹ giọng bõn cọt:

“Thiên Chân, có phải tiêu thư đây đang câu dẫn cậu không?”

Tôi huých cho anh ta một cái bảo đừng có nói nhảm, Tú Tú lại lên tiếng:

“VẬY em và anh nói về một chuyện, sau khi anh nghe xong thì hẳn sẽ biết là em có đủ tư cách để trao đổi thông tin với anh không.”

Tôi càng lúc càng hiểu ra ẩn ý kia, liền gật đầu xem cô ấy muốn giở trò gì.

Cô ấy nhìn về phía tôi, làm mặt thần bí đáp:

“Hồi còn bé em từng được xem qua một băng ghi hình, sau khi xem xong nó em thấy vô cùng nghi hoặc, đi hỏi bà nội thì cái gì bà cũng không nói, còn mắng em té tát. Về sau em tự đi điều tra vấn đề, em phát hiện chuyện mà chúng ta điều tra có vẻ như liên quan tới nhau, em nói thế anh đã tin em chưa.”

Tôi và Bàn Tử liếc nhau một cái, cũng không ra vẻ gì lắm, vì trong lời tự thuật của mình với lão bà bà cũng từng đề cập qua chuyện như vậy, kia

dễ là do cô ấy bịa ra.

Tú Tú thấy tôi không có phản ứng gì, liền thở dài thốt ra một câu:

“Cá ở chỗ tôi.

-----oOo-----

Chương 16: Cá ở chỗ tôi

Nguồn: EbookTruyen.VN

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Cá ở chỗ tôi”

Đây chính là một câu mà tôi tìm thấy trên mạng khi điều tra về tên của đội khảo cổ, nó xuất hiện trên một trang web tìm người.

Vừa rồi trong lúc kể lại chuyện của mình cho lão bà bà nghe, tôi không đề cập tới câu này, vì chút chi tiết này tôi hoàn toàn lược bỏ, Hoắc Tú Tú tự nhiên đọc ra, trong giọng điệu còn pha chút bồn chột, tôi nghe dứt câu mặt liền kinh ngạc, thậm nghĩ cô ấy chắc hẳn là biết được chút ít vấn đề. Nếu không thì sẽ không thể biết được chuyện quan trọng như thế.

Xem ra, cô ấy cũng từng lên mạng để điều tra về tên tuổi của những người kia, cũng từng vào trang web đó, nói vậy thì cô ấy ít nhất cũng từng nghiên cứu về vấn đề này.

Đối với Tú Tú, tôi cảm thấy mình bình tĩnh tới kỳ lạ, không hề có chút nghi hoặc nào, chắc do cô ấy vẫn còn nhỏ nên bản thân cảm giác kinh nghiệm giang hồ so với một cô bé gái thì hơn hẳn. Nhìn ánh mắt đặc ý của cô nàng, tôi còn suýt chút nữa thì bật cười, thậm nghĩ có gì mà thích chí dữ vậy.

“Được rồi, tôi thừa nhận là cô cũng từng điều tra chuyện này, có điều là cái trang web kia thực ra rất dễ để tìm kiếm, đó không có nghĩa là cô sẽ

biết được những gì mà chúng tôi không biết. Tôi mấy năm trước cũng từng nhìn thấy một bức ảnh.”

Tú Tú mặt không biến sắc, vẫn giữ nguyên biểu cảm đó nhìn tôi, từ từ nói:

“Anh nói không đúng, em cũng không nói là mình tìm thấy bức ảnh kia trên mạng.”

Tôi sửng sốt, cảm thấy lời của cô ấy có chứa một ẩn ý sâu xa, ban đầu tôi còn bị thái độ của cô ấy hù, vội vàng lấy lại phản ứng, cũng nhận ra được cái điệu cười kia không phải chỉ đơn giản là của một đứa trẻ đặc ý.

Tôi nghĩ sao cô ấy có thể nhìn tôi tự tin như vậy, tôi cũng không có chút biểu hiện bị động nào, ngữ khí cũng không yếu, nhưng nhìn ánh mắt không chút dao động của cô ấy, dường như đã nắm chắc trăm phần trăm có thể thuyết phục tôi, vừa như cố ý giải thích vừa như không muốn vậy.

Tôi ngầm đoán một lát, khả năng cô ấy đang lừa đảo là không lớn, vì như vậy rất hèn kém, nhưng nếu như không phải lừa đảo, nói cách khác là cô ấy nói thế vì nó rất có lợi. Mà đó lại là chuyện tôi không thể lý giải được, nghĩ tới đó đột nhiên nảy ra một ý niệm, thậm chí không thể nào.

“Đại tỷ”. Tôi buột miệng nói: “Thông báo tìm người kia chẳng lẽ là do cô truyền ra? Câu đó cũng là do cô viết?”

“Ừm, rất ngoan.” Hoắc Tú Tú đặc ý nói: “Anh vừa nói anh tìm kiếm tên của những người đó, em cũng biết anh nhất định sẽ tìm ra được tấm ảnh kia.”

“Cô...”

Tôi nhất thời không biết phản ứng thế nào, thế quái nào, tôi nghĩ người phát ra thông báo kia tuổi ít nhất cũng phải bằng chú Ba, hoặc là anh em trong đội khảo cổ năm đó, không ngờ người đó hóa ra lại chính là cô gái này.

Tú Tú lấy trong túi ra một quyển bút ký bìa hoạt hình, mở ra một bức ảnh đen trắng đem cho tôi xem. Đó là bức ảnh mà đã chụp ở Trương Hợp, bên trên còn viết vài chữ “Cá ở chỗ tôi”, giống y bức tôi đã nhìn

thấy trước kia. Đây hẳn là bức ảnh gốc sau đó được quét rồi đăng lên mạng.

Lần đầu tiên tôi nhìn thấy bức ảnh nguyên bản của bọn họ, cầm trong tay cảm giác rất hoài cổ.

“Anh nhìn đây!”

Tú Tú lại lấy ra một bức ảnh khác cho tôi xem.

Tôi liếc qua liền nhận ra ngay đó là ảnh Hoắc Linh khi còn trẻ, chụp toàn thân, nhìn ra lúc đó cô ấy cũng vừa qua tuổi thiếu nữ, mặc một bộ y phục đặc biệt của thời đó, tóc buộc đuôi ngựa, bên cạnh ghi: “Kỷ niệm tuổi thanh xuân”. Lòng thôi có chút xao động, vẻ đẹp kia quả thực rất quyến rũ, nhìn rất giống với Tú Tú đang đứng trước mặt mình.

“Đây là dì em chụp lúc mười tám tuổi, trong chính dinh thự.”

“Vậy thì sao?” tôi kỳ quái.

“Anh nhìn bức này nữa!”

Tú Tú lại lấy ra một bức ảnh khác, là một ảnh cắt trong báo, chụp một chiếc xe giải phong treo cầu hoa, không biết là đang tham gia hoạt động gì ở Bắc Kinh, tôi có thể nhận ra cái xe tải kia chỉ làm nền, cái chính là chụp Hoắc Linh đang đứng ở bên đường kia, tôi thấy cô ấy như cái biển báo giao thông vậy.

“Đây là em tìm thấy trong bảo tàng Bắc Kinh, hình như là vào năm 1984, trên cùng một đường chỉ khác ảnh chụp thôi. Em căn cứ vào chiều cao của xe tải, và góc chụp kia có thể đoán được độ cao của cột mốc kia, thông qua cột mốc đó sẽ có thể đoán ra được dì em cao bao nhiêu, đồng thời em cũng biết là dì lúc đấy đi giày, có thể suy được tiếp là nếu dì để chân trần thì đại khái là cao khoảng một thước sáu tám. Giờ nhìn bức này.”

Tú Tú lại đưa cho tôi một bức ảnh màu khác, tôi vừa nhìn thì nhận ra đó là bến tàu Tây Sa mười người bọn họ chụp, nhưng trên bến không có ai, chụp riêng cảnh, trong đó có một mỏm cát, trên đồng dây thừng bên cạnh là một chiếc xe đạp phượng hoàng.

“Trước đây em đã tới bên tàu đó, dùng góc chụp như thế này, lấy bên tàu và đồng dây thừng làm tiêu chuẩn, dựa vào độ cao của chiếc xe đạp kia và đôi giày, trong thí nghiệm chụp ảnh em thấy đi đi chân đất, cao khoảng một thước sáu mốt”.

“Kém tám phân.” Bàn Tử nhíu mày.

“Em đã liệt kê ra tất cả các loại giày vì lúc đó giày cũng không nhiều, sau khi chúng thực được biện pháp đo lường này, kết quả vô cùng chuẩn xác, nếu tính cả đi giày thì người trong hai bức ảnh có chiều cao như nhau, nhưng nếu bỏ giày ra và tính lại, sẽ thấy là trong bức tuổi thanh xuân, khi đã trưởng thành mà đi lại thấp đi tám phân.” Tú Tú nói, “Đây thực ra là hai người, suy luận của anh là đúng!”

Tôi thở dài một hơi, Tú Tú lại nói: “Em còn chưa cho bà nội xem đâu, nhưng có vẻ là dì của em thật sự đã chết.”

“Em gái thật thông minh”. Bàn Tử nhìn chán mấy bức ảnh, “Đây cũng xem như là một loại công nghệ cao”.

“Em là con người tri thức, khác xa với mấy người các anh”, Tú Tú đắc ý nói: “Sao? Giờ đã thấy em đủ tư cách trao đổi với các anh chưa?”

-----oOo-----

Chương 17: Bí mật tiến quân thần tốc

Nguồn: EbookTruyen.VN

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Nhưng tôi lại không tỏ thái độ gì lúc đó, rõ ràng là mình chẳng thể tin tưởng ngay được, nhưng tôi biết trong lòng mình gần như đã chấp nhận rồi.

“Nói thật thì những lời anh vừa nói khiến em nghĩ tới người thân của

mình, anh biết không, khi một người bắt tay vào điều tra việc gì đó, mà càng điều tra càng thấy sự việc trở lên hỗn loạn, cảm giác như mình muốn phát điên lên được. Nghe anh nói, em mới thấy rõ ràng chúng ta là giống như những kẻ ngốc, điều đó cũng thật đáng mừng.”

Tú Tú làm ra vẻ người lớn, “Anh nói xem chúng ta có nên nâng ly vì chuyện đó không?”

“Vì sao em lại có hứng thú với chuyện đó?”

Bàn Tử là người ngoài cuộc nên đầu óc tỉnh táo hơn những kẻ trong cuộc như chúng tôi, còn không muốn chấp nhận:

“Sao em biết về băng ghi hình kia?”

Hoặc Tú Tú gật đầu nói: “Đối với một tiểu thư đài các như em, khi xem băng ghi hình đó, quả thực thế giới quan lập tức sụp đổ.”

Bàn Tử liền rướn mày lên nhìn tôi : “Thấy chưa, tôi đã nói mà, người lớn thì còn xem được, đã xem xong những băng ghi hình đó thì phải cất đi, nếu không lũ trẻ chúng nó nhìn thấy thì chính là đầu độc thanh thiếu niên.”

Hoặc Tú Tú đập vai Bàn Tử một cái: “Em biết ngay Bàn Tử nhà anh giỏi tưởng tượng mà, hoang tưởng vừa thôi, không phải ai cũng xấu xa như anh đâu.”

“Em nói như vậy sẽ làm mất lòng Phật Di Lặc đó.” Bàn Tử nói.

(Phật Di Lặc là thần mở của Bàn Tử, Bàn Tử luôn coi mình được thần mở phù hộ)

Tôi cắt ngang câu chuyện luyên thuyên của hai người bọn họ, bản thân hiểu ra những gì cô ấy nói:

“Thực tình cô đã điều tra chuyện về bọn họ? Là vì băng ghi hình kia phải không?”

Tú Tú gật đầu: “Hơn nữa còn có một ít thu hoạch, tuy là em điều tra ít hơn so với các anh, không trải qua nhiều sinh ly tử biệt như các anh,

nhưng em có cái mà các anh không có. Thứ nhất là bà nội em chưa mất, thứ hai là em có thể đi tới những nơi mà người bình thường không thể vào, em còn nắm trong tay rất nhiều hồ sơ mà các anh không có. Vì thế mà e không dám nói là những gì mình điều tra được nhiều hơn, nhưng nhất định phần lớn những thứ đó các anh đều không biết.”

Tôi hứng thú: “Ai da, vì thế mà cô muốn trao đổi thông tin với tôi?”

“Đổi với em thì không vấn đề, nhưng đổi với các anh thì như những gì các anh đề cập, chúng có vẻ rất quan trọng. Vì thế nên em cảm thấy anh không có lý do gì để cự tuyệt cả.”

Tú Tú cười gian một tiếng, khoe miệng lộ ra chiếc răng nanh: “Nếu anh nói cho em biết thứ mà em cần, em còn khuyến mại thêm cho anh một cái thơm nữa “. Nói xong liền cười khúc khích nhìn tôi, ánh mắt long lanh mê hoặc kinh người.

Tôi nhìn cô ấy, cảm giác con bé này tuy điên điên khùng khùng, còn rất tinh quái, nhưng nói chuyện có trật tự, suy nghĩ cũng rõ ràng. Trong lòng thầm than, trẻ con của Hoắc gia hình như đứa nào là gái cũng đều rất lợi hại, đàn ông làm sao mà người ta chiều nổi, khó trách sao ông nội tôi cuối cùng lại chọn lấy bà nội. Còn ít tuổi như vậy mà đã ra dáng một cô gái có sức quyến rũ chết người, cái khí chất đó đã khiến tôi cũng phải thuận theo ý muốn của cô ấy, lớn đầu rồi mà còn bị một cô bé đùa giỡn.

Uống một hớp rượu xái lấy lại tinh thần, thầm nhủ phải cẩn thận, chưa thể lập tức đáp ứng cô ấy được, lại nói:

“Tôi chưa tin cô, thứ trong băng ghi hình đó, có thể khiến cho một đứa bé gái cảm thấy thích thú như vậy. Cô có thể nói trước cho tôi biết, bên trong quay cái gì.” Tôi nghĩ thử xem động cơ của cô ấy có thật hay không.

Tú Tú không chút phật lòng, thẳng thắn trả lời:

“Là dì của em, hay chính là người mà anh nói, Hoắc Linh.”

“Cậu ta điều tra chú của cậu ta, em lại điều tra dì của em sao? Lão Cửu Môn mấy người đều như vậy à, không có tí riêng tư trong gia đình nào hết vậy?” Bàn Tử bực mình nói.

Tôi cũng giật mình, xua tay bảo Bàn Tử đừng xen lời vào đây: “Chẳng lẽ là dì cô đang chải đầu?”

Tú Tú lắc đầu: “Không phải, băng ghi hình đó đã bị bà nội em tịch thu, có điều là nội dung bên trong có đánh chết em cũng không nhằm được. Hơn nữa nếu nói ra, các anh chắc chắn sẽ biết đó là thật. Thế nào, thông tin của em không được miễn phí đâu, Ngô Tà ca ca, anh có đổi không?”

Tôi nhìn Bàn Tử một cái, Bàn Tử gật đầu, rồi liếc Tú Tú nói:

” Một chút nữa đã, em gái, nếu như em nói ra điều quan trọng, Bàn gia anh đây sẽ tặng em một cái thơm, trong băng ghi hình đó có nội dung gì?”

Hoặc Tú Tú chớp chớp đôi mắt quyến rũ:

“Là dì em, còn có vài người nữa, bọn họ đang bò trên mặt đất.”

-----oOo-----

Chương 18: Kỳ lân trên lưng (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.VN

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Bầu không khí bỗng chốc trở lên vô cùng quái dị, tôi nhìn Hoặc Tú Tú, quả thực cảm giác như trước mắt mình là một con tiểu hồ ly.

Chính xác thì cô ấy vừa nói tôi đã hiểu ngay, tình hình như thế nào, tôi cũng biết, cô ấy chắc chắn không phải đang muốn phô trương thanh thế. Thậm chí tôi tin là cô ấy chắc chắn đang nắm trong tay một vài thứ tôi không biết. Nhưng nhìn vào ánh mắt ấy, tôi lại cảm thấy mình như bị trúng phải ảo giác, cho rằng chủ đề lúc này không còn là những điều đó nữa.

Hoắc Linh và những người khác bò trên mặt đất, chắc giống với tình huống trong băng ghi hình tôi đã xem, có vẻ như là trong tay Hoắc lão bà cũng giữ một băng ghi hình từ Cách Nhĩ Mộc.

Chuyện quái gì đang xảy ra vậy?

Một lúc sau tôi bỗng có cảm giác hơi mất mặt, ba nam nhi đại trượng phụ, trong một căn nhà hoang, uống rượu xái, đột nhiên từ đâu có một con bé gái chạy tới muốn trao đổi tin tức, thế mà vẫn phải vòng vo nghĩ đi nghĩ lại. Còn gì là cái khí phách của thằng đàn ông sao, so ra như vậy càng thấy ba người chúng tôi đang làm ra cái vẻ hết sức là bỉ ổi. Giờ phải mau chóng bỏ thái độ đó đi, nếu không thoả mái đáp ứng, làm như vậy thực quá mất thể diện.

Vì thế liền thở dài, gật đầu nói:

“Được, tôi tin cô, có điều, phần lớn những gì tôi biết tôi đều đã nói cho bà nội cô rồi, còn lại chỉ là chút tiểu tiết. Có khi sẽ khiến cô phải thất vọng.”

Hoắc Tú Tú ư một tiếng đáp:

“Không sợ, nói trắng ra chuyện này có thể đem ra trao đổi cũng không quá tệ, phải không?”

Tôi gật đầu, Tú Tú lại nói: “Đến lúc rồi, em đang nghĩ những chuyện anh vừa nói, toàn bộ sự việc có vẻ rất phức tạp, vốn là em muốn chúng ta bắt đầu lại từ đầu, nhưng khi đó thông tin của chúng ta sẽ bị chông chéo lên nhau. Vì thế có lẽ chúng ta sẽ bắt đầu từ một chuyện nào đó trước.”

Tú Tú nhìn về phía Muộn Du Bình: “Chi bằng là bắt đầu từ anh ta đi, nói cho em biết chuyện liên quan tới anh ta, anh kể chuyện ở cổ mộ trên đỉnh Tuyết Sơn ấy.”

Tôi và Bàn Tử đưa mắt ra hiệu, Bàn Tử ho khan một tiếng, đáp: “Anh đồng ý, vậy em nói gì trước?”

Tú Tú nhìn tôi: “Các anh có phải đàn ông không vậy, còn muốn chiếm tiện nghi nữa sao?”

Bàn Tử còn muốn nói lý lẽ, tôi liền ngăn anh ta lại, thậm chí nói cũng không có vấn đề gì quan trọng, liền đáp chúng ta sẽ nói trước. Vì thế từ đầu tới cuối, tất tần tật những chuyện xảy ra ở Vân Đình thiên cung đều đem ra kể hết cho cô ấy.

Tôi nói rất tỉ mỉ, vì trước đã kể sơ lược cho lão bà bà bên kia nghe, giờ mà cũng kể sơ lược nữa thì chẳng bằng lãng phí thời gian. Kể thẳng một mạch mất hơn nửa giờ. Trong lúc đó, Tú Tú không hề chen ngang nửa lời, nghe say sưa, có thể bởi vì có mỹ nữ nghe mình nói, nên bản thân kể cũng có phần xuất thần nhập hóa. Bàn Tử còn phải bật ngón tay cái, nói tôi có tài thơ văn thiên phú.

Nói xong rất lâu Tú Tú vẫn ngồi bất động, như là đang suy tư điều gì, Bàn Tử phải gọi hai tiếng cô ấy mới ngẩng dậy, háng giọng nhìn Muộn Du Bình:

” Vị ca ca này lợi hại như vậy khó trách sao bà nội em phải quỳ xuống, em còn tưởng hôm nay quỳ thật mất mặt, nhưng giờ lại thấy đó là việc nên làm.”

“Sao, còn yêu cầu gì nữa không?”

Bàn Tử hỏi cô ấy. Tú Tú lắc đầu:

“Đầu óc em đang loạn hết lên, em chỉ nghĩ ra được một ít, nhất thời vẫn không thể xuyên chuỗi chúng lại với nhau, chờ một lát đã, không biết chừng còn đưa ra được kết luận.”

Bàn Tử nhìn tôi cười: “Câu này giống tính cách cậu thật, đây hẳn là Thiên Chân phiên bản nữ rồi ”

“Giờ tới lượt cô.” tôi nhắc nhở Tú Tú.

Cô ấy lấy lại bình tĩnh, hít vào thở ra một hơi.

“Được, để em nghĩ nên nói thế nào đã.” Tú Tú ngẫm một lát rồi tiếp:

“Đó giống như là một cơn ác mộng vậy”

“Ác mộng?” Bàn Tử nhại méo cả miệng.

Tú Tú đáp: “Thực ra, phải nói là bà nội em ngủ mơ.”

Tiếp đó, Hoắc Tú Tú bắt đầu thuật lại chuyện xưa của cô ấy.

Vừa rồi tôi thấy Tú Tú tập trung tinh thần nghe mình kể mà bản thân dào dạt đắc ý, nhưng tới khi cô ấy bắt đầu kể chuyện của mình, dường như tôi cũng có phản ứng y hệt. Tôi vô cùng kinh ngạc bởi những gì cô ấy đã trải qua. Đồng thời lại thấy cực phức tạp, quả thực không kém gì chuyện của tôi. Hơn nữa Tú Tú còn thỉnh thoảng điểm thêm một vài suy nghĩ đặc biệt nữ tính của mình vào, nó khiến tôi nghĩ có khi nào cô ấy đã tiếp cận gần hơn với sự thật.

Quả thực, mọi chuyện đều bắt nguồn từ một giấc mộng, nhưng nó lại không có liên quan quá lớn, vì tới bây giờ cô ấy cũng không biết giấc mộng đó là gì. Điều cô ấy cảm thấy hứng thú là vì trong lúc bà nội cô ấy gặp ác mộng, luôn thốt ra những lời nói mê sảng.

Đại khái là vào sáu bảy năm trước, Hoắc Tú Tú khi đó vẫn còn là một cô bé, như trong lời nói của cô ấy thì là có mặc váy ngắn cũng chẳng có người buồn ngắm, cô ấy là cháu gái được Hoắc lão bà cưng chiều nhất, cứ mỗi khi hè về, cô ấy lại từ Trường Sa nóng như lò lửa để tới Bắc Kinh nghỉ mát. Lúc đó, Hoắc lão bà sẽ đưa cô ấy đi mua rất nhiều thứ. Sau thì đi chơi biển và thăm thú Di Hòa Viên, còn tới cả cỏ thành Uyển Bình để ăn quà vặt nữa.

Nhưng bất luận là thân mật cỡ nào thì Hoắc lão bà cũng luôn giữ một thói quen là tới buổi tối bà bà chỉ có thể ngủ một mình. Bất luận là ngủ ở đâu, thì bé con cũng không được ngủ chung với bà nội.

Nơi lão bà bà ở khi đó là tứ hợp viện, phòng ngủ đặc biệt lớn, hai mươi người nằm vẫn còn thừa, lúc Tú Tú đã có thể hiểu chuyện thì rất tò mò. Cô ấy nghĩ rằng bà nội quý mình như thế mà lại không cho mình ngủ cùng thì thật là lạ, nhưng cũng không bao giờ dám hỏi. Buổi tối thường có một bảo mẫu ngủ cùng phòng với cô ấy.

Có một hôm, đang nửa đêm thì cô ấy tỉnh dậy, thấy bảo mẫu không ở bên cạnh, một mình trong căn phòng cũ, bên ngoài khoảng không tối đen, không gian vô cùng rộng, ánh trăng mờ mờ ảo ảo, mọi thứ hiện lên thành những bóng đen kỳ dị khiến người ta phải sởn gai ốc. Khi đó Tú

Tú cũng có sức tưởng tượng rất phong phú, lập tức bị xung quanh dọa cho tái mặt.

Cô ấy gọi vài tiếng, bảo mẫu không hề đáp lời, thế là cô ấy bắt đầu run lên, lúc đó người đầu tiên Tú Tú nghĩ tới chính là bà nội. Vì thế lập tức nhảy xuống giường, chạy sang phòng của bà nội, muốn chui vào lòng bà.

Nhưng khi Tú Tú vén tấm màn che giường cũ kỹ lên, lại thấy trên giường không có ai cả. Cô ấy sững người một lát, bỗng nhiên mồ hôi lạnh toát ra, dựa vào chút ánh sáng ít ỏi, Tú Tú trông thấy bên trên khung giường kia có treo một thứ gì đó.

Ngẩng đầu nhìn, cô ấy đã nhìn thấy một cảnh tượng kinh dị nhất trong cuộc đời mình, bằng một tư thế hết sức quái đản, bà nội đang treo mình trên thành giường, hai mắt trắng dã, tóc tai bù xù, hết như đang ngủ say.

Tú Tú bị dọa sợ tới tiêu ra quần, ngồi bệt xuống đất suýt thì ngất, cũng không biết qua bao lâu, cô ấy chợt nghe thấy bà nội nói gì đó.

Ban đầu Tú Tú còn định gọi bà, nhưng nghe kỹ lại thì phát hiện có gì đó bất thường, đó là bà nội đang nói mê.

Bà nội Tú Tú nói là:

“Không còn thời gian.”

-----oOo-----

Chương 19: Chuyện xưa

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôi nghe mà lạnh cả người, tay bắt giắc run run, phải mất hồi lâu mới thốt lên được:

“Tại sao bà nội cô lại như vậy? Chẳng lẽ bà bà mắc bệnh gì kỳ quái ư?”

“Sau đó bảo mẫu tìm được em, hóa ra là cô ấy đang đi nhà vệ sinh. Từ đó em rất sợ bà nội, tới khi bản thân bắt đầu biết suy nghĩ thì bà nội mới

nói cho em biết, đó là súc cốt công của nữ nhân họ Hoắc, khi ngũ xương khớp phải treo lên mới có thể đạt được trình độ súc cốt như vậy. Bà nội học nó từ khi còn là một thiếu nữ mười chín tuổi, hiện tại không thể ngủ giường được, nhiều chỗ bị gai xương, chỉ có nằm treo như vậy mới không đau.”

“Quái, vậy trước khi ông bà nội cô động phòng chắc phải luyện tập góm lăm!” Bàn Tử nói.

Hoắc Tú Tú không đếm xỉa gì tới anh ta, tiếp tục kể:

“Chính vì thế mà nó đã khắc sâu trong tâm trí em, do đó mà em sau khi nghe bà nói câu đó thì rất lưu tâm.”

Như tự thuật của Hoắc Tú Tú và những gì tôi quan sát được, có thể thấy là cô ấy đã sớm có thể giới quan của riêng mình, hơn nữa tư duy cũng độc lập, đối với một cô gái có thể suy nghĩ chín chắn từ rất nhỏ thì tư thế ngủ và những câu nói mê sảng kia hẳn phải rất để ý. Đương nhiên là cách để ý đó không thể giải quyết chóng vánh được, sở dĩ cô ấy có cảm giác câu nói mê sảng kia không phải mang ý nghĩa tầm thường là vì sau đó, cô ấy lại nghe thấy những lần mê sảng giống nhau.

Tới khi Tú Tú lớn lên, cô ấy bắt đầu tin rằng trong thâm tâm bà nội kiên cường mạnh mẽ như thạch bàn của mình có ẩn giấu một khúc mắc rất lớn.

Khúc mắc này hết sức bí ẩn, có lẽ tới chết bà bà cũng sẽ không nói ra, nhưng Hoắc Tú Tú có thể xác định được rằng khúc mắc đó nhất định có liên hệ với câu nói kia.

“Không còn thời gian!”

Cái gì không còn thời gian chứ?

Rất khó để diễn tả được lòng hiếu kỳ, nó giống như là một sự sai khiến từ trong vô thức, hoặc như cô ấy nói, hi vọng bà nội yêu quý vì mình mà có thể tháo gỡ hết những khúc mắc này. Tú Tú bắt đầu bằng những cách cố tình hoặc vô ý mà từ từ dò hỏi về chuyện này, điều khiến tôi giật mình là trong công cuộc điều tra, cô bé đã thực hiện một hành động rất táo bạo. Rõ ràng là tư tụy đó cùng với độ tuổi của cô ấy hoàn toàn không có

quan hệ gì cả.

“Bé gái Hoắc gia bọn em thường vừa xinh xắn lại vừa khôn khéo, phàm cứ là nam thì đều tuần tú nhưng lại có vẻ ngu dốt.” Cô ấy giải thích: “Không biết vì sao nữa, chắc là vì bé gái đều được di truyền của bà nội. Anh trai em có thể là một ví dụ, cực kỳ thiếu đúng đắn.”

“Anh cảm thấy không dung lại đi điều tra bà nội mình mới là kẻ làm việc thiếu đúng đắn.” Bàn Tử vạch lại một câu.

Tú Tú nghĩ ngợi, đại khái là cảm thấy cũng đúng, thở dài:

“Tóm lại là điều tra một hồi, uẩn khúc trong lòng bà nội em liền trở thành uẩn khúc trong lòng em.”

Tú Tú chính thức bắt đầu thăm dò chuyện này là khoảng bốn năm trước khi cô ấy mười lăm tuổi, tất cả sự việc đều không có một chút manh mối nào. Chỉ có một câu “Không còn thời gian”, nếu cho tôi chắc chắn không thể nào thực hiện được, nhưng đối với Tú Tú, tôi thực sự không thể tưởng tượng nổi có một người kiên định như thế.

Ban đầu cô ấy muốn tìm nhật ký của bà nội mình, nhưng đáng tiếc là không phải ai cũng có thói quen viết nhật ký, trước kia bà nội của cô ấy lưu lại nhiều văn tự, không như là người nhà tôi, bà nội tôi là tiểu thư khuê các (chú ý là bà nội của tôi) khi giáo dục con cái hoặc ít hoặc nhiều đều phải đọc qua sách thánh hiền, ngay cả chú Ba tôi khi chưa nói lời nào cũng có thể giả mạo giống ba phần một gã thư sinh một sách. Tác phong của Hoắc gia có vẻ thiên về công danh lợi lộc và giang hồ, người phụ nữ vừa giỏi giao tiếp, vừa hạ đầu lại vừa thay chồng dạy dỗ con cái, không có thời gian luyện bút pháp viết văn thơ gì đó, vì thế nên tính cách của Hoắc lão bà ngày xưa tuyệt nhiên không giống như Lâm Đại Ngọc. Do đó tất nhiên cũng chẳng có chuyện lưu lại nhiều giấy tờ sổ sách.

Nhưng Hoắc Tú Tú cũng không phải không tìm được gì, cô ấy phát hiện rất nhiều thư, được đặt trong ngăn kéo, cô ấy mở ra xem xem có thể thấy được bức thư tình hồi còn trẻ nào không, đọc tới lúc hết cả thùng thư. Đáng tiếc là tất cả đều là thư từ công tác, hoàn toàn không có nội dung mà cô ấy muốn biết.

Có điều là Tú Tú cũng phát hiện được một chỗ kỳ quái.

Cô ấy thấy bắt đầu từ năm 1995, mỗi năm đều có một bưu kiện rất đặc biệt, đó là một bọc hàng, căn bản là cứ khoảng giữa tháng ba là lại gửi tới. Năm đó gửi bưu kiện là có giấy thông báo, sau đó là bưu điện giữ lại, vì Hoắc gia địa vị khác người, nên tất cả mọi thứ đều phải có người chọn lọc qua, sau đó mới được lập hồ sơ. Phần lớn những bưu kiện đó đều đã bị kiểm tra qua, đồ vật ở bên trong có thể nhìn ra được, nó gửi cho ai thì tên tuổi ghi ở đằng sau, Tú Tú thấy điều kỳ quặc kia là trên tờ thông báo đó.

Trên bản kê khai những năm 1995, 1996, 1997, 1998, 1999, đồ được bọc trong bưu kiện đều là: băng ghi hình. Mà người nhận đồ đều là bà nội cô ấy.

Cũng chính tại tháng ba những năm đó, đều có người gửi tới băng ghi hình cho bà nội cô ấy.

Bà nội Tú Tú là một người cực kỳ bảo thủ, băng ghi hình đâu có chút liên quan gì tới bà bà.

Không nghi ngờ gì nữa, Tú Tú cảm thấy vô cùng hiếu kỳ đối với những băng ghi hình đó. Vì thế mà cô ấy bắt đầu chú ý, đồng thời lựa thời cơ thích hợp để tìm những bản băng ghi hình kia.

(Tôi nghĩ trước đây mình cũng từng trải qua việc như vậy, chẳng qua khi đó là bố tôi qua Hong Kong thăm bạn có mang về ba bản, sau này tôi mới thấy mình không phải thích cái hình ảnh màu trong đó, mà là hứng thú với chính cuộn băng ghi hình kia.)

Vì thế mà thậm chí cô ấy đã thực hiện một kế hoạch vô cùng cặn kẽ, ví như là khi nào thì bà nội ra khỏi cửa, sau khi thấy băng ghi hình rồi thì phải xử lý như thế nào. Do đó Tú Tú đã lấy tiền tiết kiệm hai tháng trời của mình ra để mua một cái đầu đĩa, sắp xếp sao cho nó nổi với tivi trong nhà.

Cuối cùng thì cô ấy cũng tìm được băng ghi hình, nó nằm dưới sàn tủ trong phòng bà nội, Tú Tú lấy một bản, chạy ra phòng khách thu lại vào băng trắng, sau đó lại mang để vào chỗ cũ. Toàn bộ quá trình khẩn trương như làm đặc công vậy.

Sau khi chọn được một thời gian lý tưởng, Tú Tú tới nhà bạn cô ấy để xem băng ghi hình kia.

Nội dung băng ghi hình quả nhiên đúng như cô ấy nói, hình như là cảnh giám sát, đó là một phòng nhỏ vô cùng tối tăm, mấy người mặc quần áo trắng bò qua lại trên mặt đất. Cả nội dung băng ghi hình có hơn ba mươi phút, cô ấy nhận ra người bên trong kia chính là dì của mình, Hoắc linh.

Dì của Tú Tú trong băng ghi hình như người mất hồn, bò qua lại trên mặt đất, nhìn thật sự rất khủng khiếp.

Hồi còn bé cô ấy chỉ biết là dì của mình bị mất tích, cho nên khi nhìn thấy băng ghi hình này cô ấy đã sợ tới mức hồn bay phách tán. Tú Tú không biết được tình huống đó nghĩa là gì, cũng không biết phải làm sao, theo bản năng chỉ nghĩ được là đây chẳng phải chuyện tốt đẹp gì. Bà nội dường như muốn giấu bí mật này đi, quả thực trong lòng bà có một khúc mắc vô cùng đáng sợ.

Nhưng cô ấy không dám hỏi bà nội mình chuyện sao lại như vậy, vì Tú Tú biết là sẽ không có kết quả gì, càng không dám nói cho người khác biết, trong một tháng sau đó tâm lý của cô ấy vô cùng hoảng loạn.

Nhưng có lẽ vì Tú Tú và tôi có tính cách tương đồng nên sau khi cô ấy bình tĩnh lại trong lòng bỗng nảy sinh một khát vọng mãnh liệt đối với chân tướng, nó tra tấn, xui khiến, làm cho lòng hiếu kỳ trong thâm tâm càng thêm dữ dội, người ngoài sẽ rất khó hình dung.

Sau đó thì Tú Tú vẫn tiếp tục điều tra, ban đầu không có kết quả, mãi cho tới khi cô ấy áp dụng được một biện pháp rất linh hoạt nhưng lại vô cùng mạo hiểm.

Trong mấy tháng tìm kiếm, cô ấy phỏng theo nét chữ của bà nội để viết cho chủ bưu kiện kia một bức hồi âm.

Thư viết đại khái như sau:

Các vị!

Tôi gần đây lại mơ thấy chuyện cũ, bao nhiêu năm rồi cơn ác mộng đó không thể xua tan được, chẳng đoán được mọi người có thể mạnh khỏe

hay không, người ai cũng có tuổi rồi, nửa chân đã bước vào quan tài, mong có thể cùng mọi người gặp mặt, có chút chuyện năm xưa tôi chưa nói, giờ nghĩ tới, có thể rất quan trọng, hi vọng được hội ngộ, coi như là bạn già ôn lại chuyện xưa.

Những bức thư này niên đại đã gần nửa thế kỷ, mới nhất có một bức nhưng cũng cách thời điểm hiện tại tương đối xa, địa chỉ này gửi chưa chắc đã tới được. Nhưng Hoắc Tú Tú nói cô ấy cảm giác nơi gửi tới đều là nông thôn và thị trấn nhỏ, mà những nơi đó thường có rất ít thay đổi, đặc biệt là nông thôn cho dù địa chỉ có thay đổi thì cũng vẫn có khả năng đưa tới tay người nhận được.

Sau khi gửi đi, Tú Tú chủ động phụ trách hòm thư trong nhà khiến người ta nghĩ là cô ấy đang có tình yêu, đang đợi bạn trai gửi thư tới, thực chất là để loại bỏ thư ma thôi. Sau đó hai tháng không có hồi âm gì, đến tuần trăng thứ ba thì bắt đầu lần lượt có hồi âm lẻ tẻ, chủ yếu đều ra vẻ khó hiểu.

Tú Tú vẫn kiên trì, mỗi sáng năm lần xem hòm thư, không hề gián đoạn.

Tháng thứ năm, lá thư cần cuối cùng cũng tới.

Chỉ có một hàng chữ:

Chuyện xưa đừng nhắc lại!

Cô ấy lập tức biết có hi vọng rồi, người này chắc chắn biết tình hình, nhìn địa chỉ thư là từ nội thành Bắc Kinh, cửa hàng Lưu Ly Tôn. Vì thế mà ngay sau đó Tú Tú lập tức sửa soạn khăn gói quả mướp đi tới cửa hàng kia.

Đó là một ngày trời mưa tầm tã, toàn bộ thành phố chìm trong biển mưa, cửa hàng Lưu Ly Tôn thưa thớt khách nên đóng cửa sớm hơn ngày thường. Tú Tú gõ cửa bước vào trong, liền thấy trong phòng kia có một lão già, lão nhìn cô ấy cười một tiếng, miệng lộ ra một chiếc răng vàng.

Hoắc Tú Tú liền lên tiếng:

“Chào ông, người tên Kim Vạn Đường có gọi cho ông nhớ tới điều gì không?”

-----oOo-----

Chương 20: Công cuộc trộm mộ lớn nhất trong lịch sử (thượng)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trong trí nhớ của tôi có khắc sâu hình ảnh một lão răng vàng, vì chính lão ta đã kéo tôi vào hết thảy sự việc này, người đó cũng là một lão răng vàng.

Tú Tú vừa nói, tôi liền giật mình, trên đời này sao có lắm chuyện trùng hợp như vậy. Rõ ràng ý của cô ấy là người tên gọi Kim Vạn Đường kia là một lão răng vàng, chính là người đã tới cửa hàng tôi để tìm bản dập của sách lựa chiến quốc. Trong quá khứ mà tôi và cô ấy trải qua đều xuất hiện cùng một người.

Vốn là lão quỷ kia tên là Kim Vạn Đường, hình như là ông chủ bên hàng xóm cũng từng nhắc qua, trong lòng tôi cảm giác hơi bất thường.

Tôi trước giờ chưa từng chú ý tới lão già này, kỳ thật ban đầu tôi cũng định tìm hiểu, nhưng người này hành tung bất định, lúc đó tôi vẫn chưa có kinh nghiệm và quen biết rộng, về sau thì không còn liên hệ gì với lão nữa. Cho tới khi tôi có được chút liên hệ với bên ngoài và khả năng thì ngay cả mặt mũi lão tôi cũng chẳng còn nhớ. Cũng không có gì làm tôi phải nhớ tới lão, nên vẫn chỉ nghĩ là lão xuất hiện là một chuyện ngẫu nhiên mà thôi.

Tất nhiên là lão tới để tìm ông nội tôi, nói là lão Dương giới thiệu, bản sách lựa kia cũng bảo do bằng hữu đào ra. Giải thích đó rất rõ ràng, chính nó rước tới cho tôi vô số chuyện phức tạp. Hiện giờ có thể thấy là đây không còn là ngẫu nhiên nữa, nhưng lạ ở chỗ sau khi chuyện đó xảy ra lão cũng chẳng còn liên lạc gì, nếu đây là một âm mưu thì quả thực rất bất thường.

Có điều, tuy rằng không biết sự xuất hiện của lão là tình cờ hay là cố ý thì vẫn là một dự tính tốt vì vận mệnh luôn thay đổi không ngừng. Nhưng cuối cùng thì cái ngày lão bước vào trong cửa hàng của tôi đã trở thành sự thật, tôi không thể nào đảo ngược thời gian lại được.

Tôi nhìn Tú Tú gật đầu, hỏi:

“Có lẽ nào lão biết điều gì ư?”

Hoắc Tú Tú lắc đầu: “Lão ta trong sạch, không máy may biết bất cứ một chuyện gì, thư đúng là do lão hồi âm, nhưng là do lão và bà nội em từng có quan hệ làm ăn mà thôi. Sau đó từng có một lần lão nảy lòng tham đã nâng tay trên, bị bà nội em phát hiện ra, từ đó không còn tiếp tục hợp tác với lão nữa.”

Lúc ấy Hoắc Tú Tú lại thấy rất kỳ quái, chẳng qua chỉ là một vấn đề như vậy thì sau khi thấy lá thư kia Kim Vạn Đường chắc chắn phải có phản ứng gì đó, lão hồ ly đó biết rõ thế lực Hoắc gia, nhưng lại không biết Hoắc Tú Tú tới đây để làm gì, cô ấy tới để tính sổ hay là chỉ tới để hỏi thăm gì đó, do đó sẽ chẳng chịu nói ra bất cứ thứ gì cả.

Nhưng Hoắc Tú Tú rất kiên nhẫn, gần như hôm nào cũng tới cửa hàng nhà lão, lão già bị làm phiền kinh khủng.

Năm đó may mà Kim Vạn Đường đang gặp vận rủi, trong một lần chuyển hàng có kèm theo bộ hán bát đao*, đều làm bằng ngọc phi thúy, bị hải quan điều tra ra. Ban đầu chỉ định là một tiểu án, nhưng hán bát đao phi thúy kia là cổ vật, giá trị rất cao, thành ra lập tức lên hàng đại án. Chỉ có thể khoan tay ngồi nhìn gia sản cả đời tích góp, thậm chí cả đầu lão còn suýt thì khó giữ.

Lúc đó, Hoắc Tú Tú nắm được thời cơ, liền cùng lão đặt quan hệ, coi như lão là người trong nhà mở giúp lão một đường, bảo hộ cho cửa hàng của lão, Kim Vạn Đường khi đó chắc chắn không thể không nói.

Lão do dự rất lâu, tới tối mới gọi điện cho Tú Tú giải thích tất cả mọi chuyện.

Thì ra là năm đó lão đã từng đặt bút vào một cuộc giao dịch, đó không phải là loại buôn bán thông thường, cho tới bây giờ có thể xem là lần hạ đầu lớn nhất trong lịch sử trộm mộ Trung Quốc.

Với bối cảnh của Hoắc gia năm đó, nếu dám động vào mối làm ăn của họ chắc chắn sẽ phải trả giá rất đắt. Sở dĩ Kim Vạn Đường chưa gặp vấn đề

gì là vì sau lần đổ đầu đó, Hoắc gia và thậm chí cả mấy đội nhân mã khác đều bị tổn hại nặng nề. Cơ bản là không có khả năng để tâm truy cứu được chuyện gì nữa.

Khi người ta hồi tưởng lại sự kiện năm đó, vẫn thấy thật sự đáng sợ.

Bàn Tử nghe xong, hai mắt rực sáng, không khỏi ngời thẳng lưng dậy, hỏi:

“Không nói quá lên đây chứ, công cuộc trộm mộ lớn nhất sao, bằng lần bọn anh hành quân vào bồn địa Tháp Mộc Đà chưa?”

Hoắc Tú Tú lắc đầu:

“Đó không còn nằm trong khái niệm đổ đầu như của anh đâu, cuộc giao dịch đó đã vượt ra khỏi phạm trù trộm mộ thông thường rồi.”

Bàn Tử thốt lên một tiếng: “Hử!” rồi không nói được lời nào, vì cái được gọi là vượt ra khỏi phạm trù như vậy nếu nói là lớn hẳn không phải chỉ trên quy mô của nó.

Tôi nói:

“Vượt qua khái niệm vậy chẳng lẽ bọn họ không phải đạo mộ trên mặt đất, là đạo trên trời à?”

Hoắc Tú Tú nói:

“Đương nhiên không phải thế.”

“Mau nói đi, mẹ ôi, rốt cuộc thì có cái gì khác chứ, cái gì khiến cho giao dịch này đặc biệt như vậy?” Bàn Tử hỏi.

Hoắc Tú Tú vừa định nói, Muộn Du Bình bỗng lên tiếng:

“Mục đích đổ cái đầu kia của bọn họ, không phải vì tiền tài mà là vì một người còn sống.”

Chú thích:

Bát đao*: là cái này này

-----oOo-----

Chương 21: Công cuộc trộm mộ lớn nhất lịch sử (trung)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hoắc Tú Tú bị bất ngờ nhẹ:

“Anh biết chuyện này?”

Muộn Du Bình lắc đầu, tựa vào góc tường nhìn hình ảnh ẩn hiện của dây thường xuân bên ngoài cửa sổ, ánh trăng loang lổ chiếu lên khuôn mặt anh, nhìn vô cùng nhợt nhạt.

“Vậy sao anh biết bọn họ không làm vì tiền?” Tú Tú hỏi.

Muộn Du Bình thản nhiên nói:

“Lịch sử tất yếu.”

Hoắc Tú Tú nhìn tôi một cái, đại khái là không quen với thái độ kia của Muộn Du Bình, thật ra thì tôi muốn nói anh ta chịu nói chuyện với cô thì coi như là cũng còn nể chút mặt mũi. Vừa rồi Muộn Du Bình chỉ tựa đầu ngòai đó, tôi còn tưởng là anh ta không hề nghe chút gì cả.

Có điều tôi hiểu được ý của Muộn Du Bình, số lượng tiền chắc rất nhiều, tiếp tục tăng lên cũng không có ý nghĩa gì cả, nếu là một cuộc đồ đầu lớn nhất lịch sử, động cơ vẫn chỉ vì tiền thì coi như đi chuyến đó cũng thực đau lòng, cơ bản trên đời có nhiều thứ so với tiền vẫn có giá trị hơn nhiều. Không phải trong truyền thuyết xa xưa có hai ông chủ vì cướp đoạt đất đai của nhau mà quật cả mộ của tổ tiên đối phương lên sao?

Tất yếu lịch sử, âm mưu lớn nhất trên thế giới, cuộc chiến tranh lớn nhất, tất cả những thứ lớn nhất đều có một chữ “tất yếu” đi kèm phía sau. Chỉ là không hiểu vì sao anh ta lại đột nhiên cảm khái như vậy.

Tôi giải thích qua cho Tú Tú hiểu, cô ấy ngẫm nghĩ một lát:

“Con trai các anh đối với những thứ này có vẻ như là nhạy cảm hơn con gái bọn em, trẻ con bọn em đối với cái gì gọi là tất yếu lịch sử thì gần như chẳng có chút cảm giác gì.”

Tôi bảo cô ấy tiếp tục kể, đừng kéo dài thời gian. Tú Tú nhấm một hớp rượu trắng, tiếp tục nói.

Kim Vạn Đường tham dự cuộc “giao dịch lớn nhất trong lịch sử”, vì với năng lực của lão vào thời điểm đó, với sự giáo dục hỗn tạp trong thành Bắc Kinh thì lão được cho là người nổi tiếng tinh tường và thông suốt mọi sự. Từ bao thuốc lá Hắc Đức Môn cho tới cái yếm của phụ nữ không cái gì lão không biết, nghe nói cha lão sáu tuổi đã tiếp quản cửa hàng, mười bảy tuổi đã giàu sụ, sau giải phóng làm công nhân cho một xưởng bồi tranh, tới tận lúc chết cũng không để lại cho lão bất cứ cái gì, nhưng trong cuộc sống hằng ngày có vô số việc từ nhỏ tới lớn cha lão đều cố gắng đem hết những kinh nghiệm giám định thi họa ngọc thạch, tranh thêu đồ đồng, tất cả truyền dạy lại cho lão. Như lão nói là lão đã phải mất tới nửa đời để có thể đạt được trình độ chơi đồ cổ đó.

Vì thế nên vào đầu những năm sáu mươi thế kỷ trước, lão được người ta đưa vào Lưu Ly xưởng thăm thú, lão lập tức nhận ra cái tiêu điều bên ngoài mặt tiền kia chỉ là kế giăng lưới bắt chim cửa lữa hồ đồng, thực chất bên trong này tất cả đều là bảo bối.

Vì thế nên dựa vào đôi mắt tinh đời và hai khoản tiền để lập nghiệp, Kim Vạn Đường bắt đầu thu mua sách cổ, hai khoản biến thành ba khoản, ba khoản kiếm ra năm khoản, trong hai năm, không ngờ rằng lão có thể xây dựng lại cái xưởng tiêu điều chỉ bằng một quyển sách cổ, làm lên gia tài vạn tệ, khả năng thu thập sách cổ của lão cũng tiến nhập tới trình độ tuyệt hảo.

Đương nhiên là lão chỉ kiếm tiền, “tham gia kinh doanh”- tức là phải có phòng đầu cơ, cũng may Kim Vạn Đường thừa kế được tính cách vô cùng cẩn trọng của cha mình, biết dừng lại đúng lúc, gia tài vạn tệ của lão may mà không bị người phát hiện.

Nhưng làm ăn không chỉ có như vậy, dư luận lan truyền, bạn bè ngoại quốc tìm tới, bắt đầu cơ cấu lại nội bộ, sở nghiên cứu của trường đại học

mời lão tới để giám định và đánh giá, thời điểm đó thực vô cùng náo nhiệt. Cuộc đại giao thương kia xuất phát từ chính thời kỳ đỉnh cao của lão.

Mở đầu là Hoắc gia, lúc đó Hoắc gia và lão răng vàng có một thời gian hợp tác với nhau nên lão cũng không nghĩ có bất kỳ điều khác thường nào, ngay lập tức vui vẻ đáp ứng.

Theo dòng hồi tưởng, lão nói với Hoắc Tú Tú, lão dự là toàn bộ những người có liên quan tới cuộc “giao thương” đó vượt quá hai trăm mạng, còn có thêm những người không trực tiếp tham gia nữa, ví như những người thu thập tư liệu, mua sắm trang bị, con số có thể lên tới cả nghìn người. Vào thời điểm đó muốn chuẩn bị một số trang bị cần vô số những mối quan hệ.

Nhưng những thứ đó đều không đáng để mang ra bàn tính trong cuộc giao dịch, điều khiến cho Kim Vạn Đường cho rằng cuộc giao dịch lần này có một nguyên nhân vô cùng đặc biệt là bởi người đứng đầu cuộc doanh thương này không hề tầm thường, đây không phải một cuộc mua bán trong nội bộ một gia tộc, người tham dự rất nhiều, nghe đây có tới chín người.

Tôi nghe tới đó, trong lòng chột động. Hoắc Tú Tú lại diễn thuyết hay hơn cả người thường, nói xong thì dừng một lúc, làm ra vẻ “anh nghĩ ra ai chưa”.

Tôi vuốt cằm, nói: “Không phải chứ?”

Tú Tú đáp: “Ban đầu em cũng không tin, nhưng đó là sự thật.”

Chín người, trong đầu tôi liền nghĩ ngay tới lão Cửu Môn, nhưng lão Cửu Môn không phải một tổ chức, đó chỉ là những người được giang hồ đặt danh hiệu, không ai có liên hệ gì cả, cũng chẳng phụ thuộc vào một công ty chủ thầu. Vì thế khi nghĩ là bọn họ cùng bắt tay vào làm một công việc khả năng gần như bằng không.

Đơn cử một ví dụ, Phật tổ Như Lai, Ngọc hoàng đại đế, chúa cứu thế Jesus được xưng tụng là lãnh tụ tam đại tôn giáo, nhưng ba người bọn họ đều từ những phá hệ riêng. Như Lai Phật tổ tập hợp Quan thế âm bồ tát cùng mười tám vị la hán đi đánh nhau như vậy nói chung là hợp lý.

Nhưng để Như Lai, Ngọc hoàng và Jesus kết hợp lại thành một đội quân để đi đánh nhau, hẳn là chuyện không bao giờ xảy ra.

Nhưng tôi lại xét tới một khả năng cực đoan nhất, là trong thời kỳ đó dù là rất nhỏ nhưng tuyệt đối có thể xảy ra. Đó chính là: có một thế lực bên ngoài cực mạnh đã can thiệp vào chuyện này.

Kiểu như là tại quân đội Hương Cảng (Hong Kong) năm xưa xuất hiện tứ đại danh sĩ vô cùng nổi tiếng. Vì thế khi có người quy tụ được bọn họ lại, kết quả là bốn người bọn họ ai cũng có cái đặc sắc riêng, hơn nữa đều là đào hát, cả bốn bước lên sân khấu hát loạn một lúc hứng được bao nhiêu trứng. Có lẽ thực sự có một người, nghe danh lão Cửu Môn vô cùng lợi hại nên cho triệu tập lại.

Có điều là lão Cửu Môn năm đó tứ tán khắp nơi, thậm chí có người còn lưu lạc, tục ngữ có câu, quan lớn không quản được khát cái (người ăn xin), người kia nếu muốn triệu tập được đủ, e là vẫn sẽ có người không thể tới.

Hoắc Tú Tú gật đầu nói: “Em nghe tới đó thì vô cùng giật mình, trên giang hồ không có bất kỳ người nào có cơ hội biết được, tiếng tăm lừng lẫy nhưng Cửu Môn đề độc tại Trường Sa cũng tranh chấp không ngừng, nhưng sự thật là đã từng diễn ra một sự kiện liên thủ vô tiền khoáng hậu như vậy. Em cũng đồng ý với phân tích của anh, chắc chắn là có một thế lực từ bên ngoài đứng ra quy hợp bọn họ lại, nếu không không có chuyện tự nhiên lại xuất hiện một cục diện cổ quái như vậy. Có điều là anh nói nghi vấn không thể thành lập, vì thế lực bên ngoài kia, trong nội bộ lão Cửu Môn hẳn phải có một người phát ngôn, người đó làm nhiệm vụ gấp lạt ma. Chỉ là em không biết, người gấp lạt ma đó có tài năng gì mà khiến cho từng ấy bá vương có thể cam tâm tình nguyện trở thành người bị gấp, ngoan ngoãn ngồi vào cùng nhau hợp tác?”

Tôi trầm nghĩ giờ thì không thể kiểm chứng được nữa, nhưng vào những năm sáu mươi trong lão Cửu Môn thực sự từng xuất hiện một người có đủ tư cách đó. Người đó chính là: Đại Phật Gia.

Tôi không biết Đại Phật Gia giờ còn tại thế hay không, vì người đó so với những thành viên còn lại thì vai vế thấp hơn, nếu không phải là Đại Phật Gia, thì cũng có khi là hậu duệ của Đại Phật Gia.

Tôi cảm thấy có chút không ổn, ông nội không hề nói cho tôi nghe chuyện này, cùng với đó thì trên bút ký của mình ông cũng không ghi lại điều gì. Xem ra, chuyện này ông không muốn cho bất kỳ kẻ nào biết. Thậm chí ngay chính bản thân ông cũng không buồn nhớ lại. Chẳng lẽ chuyện này mới là nguyên nhân chính?

Có điều là vì người trong lão Cửu Môn có thân phận khác biệt, nên sau giải phóng liền nảy sinh bất đồng rất lớn, lớp người sau sớm thành danh, như ông nội tôi, hay Hoắc bà bà đều đang ở thời kỳ tráng niên, vì quân giải phóng đánh cùng diệt tận, hoàn cảnh của mọi người cũng không giống nhau, ngay thời điểm đó Hắc bối lão Lục là khát cái, có vài người thì tuổi cao sức yếu, không thích hợp với việc lặn lội đường xa, đòi tiếp theo liền lên thay thế, vì vậy tôi có thể đoán được là đội ngũ năm đó lai lịch và thể lực đều rất chênh lệch nên khi thực hiện hẳn là đã gây ra đại họa.

Đó là vào khoảng năm giữa 1962 và 1963, một đội không lồ đã lặng lẽ tiến vào trong vùng núi Tứ Xuyên, Kim Vạn Đường rời khỏi thành Bắc Kinh mà trong lòng thấp thỏm lo âu, trong đoàn người ngựa đó có già có trẻ, có đủ loại người đợi thời cơ, lão Cửu Môn chia bè kết phái, ranh giới phân minh.

-----oOo-----

Chương 22: Công cuộc trộm mộ lớn nhất lịch sử (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Kim Vạn Đường là người có tri thức nhưng không có can đảm và thể lực đủ để xuống đất, vào tới trong núi thì lão chỉ còn được nửa cái mạng, cũng chẳng thể bắt buộc lão làm thêm được chuyện gì, vì thế mà lão được phép ở lại trong doanh địa nghỉ ngơi. Còn những người khác bắt đầu tiến hành lục soát xung quanh, thỉnh thoảng lại có người đem vài món đồ trở về, phần lớn đều là sách lụa và thẻ tre*, công việc của lão là xác nhận và phân loại. Cho nên khi hỏi tới cổ mộ kia hình dạng thế nào lão cũng không biết, bản thân lão cũng chẳng dám hỏi, chỉ biết là khi người ta bảo lão phân biệt đồ đạc, lão tự ngâm ra được một vài chuyện.

Lão răng vàng có thể xác định được thứ nhất là chỉ có một cổ mộ ở đây,

vì những món đồ lão ngồi phân loại chỉ có sách lụa và thẻ tre, trình độ bảo tồn có sự chênh lệch rất lớn, hơn nữa nội dung bên trong rất hỗn độn, có thư, có sách cổ, lại có cả giấy lụa. Có rất nhiều người nhận thư, tên họ không giống nhau, lão cảm giác nơi đây chắc chắn phải có một quần thể cổ mộ tương đối lớn, vị trí mà những người kia đang khai quật có thể chỉ là một phần của nó.

Thứ hai là trong cả đội chỉ có mình lão là người đảm nhận vai trò phân loại và giám định, mà tất cả những đồ đào lên người ta mang tới cho lão nhìn cơ bản đều là công văn giấy tờ sổ sách cổ, xem ra mục đích của bọn họ khi quật cổ mộ này là để tìm sách cổ.

Thứ ba là nhân số trong đoàn thường xuyên giảm xuống, ngày nào doanh địa cũng xảy ra cãi vã, nội dung của những cuộc gây gổ đó chủ yếu là vì lúc đào móc có người xảy ra chuyện, mọi người bắt đầu mượn cớ đổ lỗi cho nhau.

Việc khôi phục và phân loại sách cổ tiêu tốn rất nhiều thời gian, mà điều khiến cho lão không ngờ chính là lão tưởng chỉ cần một hai tháng là có thể hoàn thành cuộc giao dịch, nhưng thực chất nó kéo dài suốt ba năm trời. Ba năm, lão răng vàng luôn phải giám định không ngừng nghỉ những văn tự cổ kia, suy đoán triều đại, công dụng, thử phiên dịch ý nghĩa bên trong, dường như cả đoàn người đều nằm dưới một áp lực cực lớn, trong thời gian đó không có bất cứ một trao đổi nào, ai nấy đều lặng lẽ dốc sức làm việc. Lão vô cùng lo lắng, răng bắt đầu rụng, thẻ trọng từ một trăm năm mươi cân chuyên thành bảy mươi cân, nếu ngày kia không tới, lão chắc mình sẽ phải vùi xác ở đây.

Mãi cho tới tết Đoan Ngọ năm thứ ba, cái áp lực và bế tắc trong công việc bỗng nhiên bị phá vỡ, người ta không còn đưa sách cổ tới cho lão, cuối cùng thì lão cũng không phải ngày ngày ngồi trong lều làm cái công việc cực độ khô khan kia nữa.

Ban đầu lão không thích ứng được với cảm giác giải phóng đột ngột đó, nhưng những lo âu dần dần giảm bớt, lão có thời gian để đi ra khỏi lều thăm thú, lang thang trong doanh địa, lúc đó lão mới phát hiện, hóa ra nơi mình đang ở cũng rất tuyệt vời.

Bọn họ đóng quân tại một khu đất bằng phẳng trên vùng núi, nếu ở gần đó có thôn trại nào thì mảnh đất bằng phẳng này chắc chắn sẽ được khai

hoang thành đồng ruộng. Nhưng nơi đây tất cả đều là đại thụ rợp trời, lại xa khu dân cư, có lẽ muốn liên lạc thông tin ở đây vô cùng bất tiện. Phóng tầm mắt nhìn ra dãy núi xa xa, có thể thấy những đỉnh núi tuyết sừng sững trập trùng, mây mù uốn lượn, thanh khiết không vương bụi trần, lại thêm những vạt rừng xanh mướt um tùm vắt ngay thân núi, cái xanh biền biệt đó, không phải là màu của những bụi cây ở Long Tĩnh đất Giang Nam, cũng không phải là màu ngọc phi thúy của thành Bắc Kinh, đó là màu xanh thắm hơn đồ mực. Bao trùm cả một vùng rộng lớn là sắc xanh của thực vật đầy sức sống.

Không khí trong núi vô cùng trong lành, lão đột nhiên có cảm giác rất mới lạ, giống như là bản thân vừa giác ngộ được, ba năm u ám vừa rồi trong giây lát liền trôi hết sạch.

Sau khi thân thể đã khôi phục, lão bắt đầu phát sinh hứng thú đối với những thứ xung quanh, lúc đó trong tư duy của mình lão nghĩ ra rất nhiều ý tưởng. Lão thấy là tất cả bốn phía nơi này chưa hề có sự khai phá của con người, dự là sẽ có một quần thể cổ mộ dù có tồn tại hay không thì cũng chỉ có thể ở trên vùng đất này mà thôi. Nhưng bốn phía đều là những dãy núi lớn cao chót vót, nhìn như dùng đao bổ ra thành núi, tỷ lệ có một quần thể cổ mộ quy mô lớn là không cao.

Vì nhân cư vi bất thiện hay do lòng hiếu kỳ, bỗng một ngày lão lén đi theo phía sau một đoàn người vào núi, cúi người leo lên một ngọn núi, đang đi trên sườn dốc đột nhiên hiện ra một khe đá rất lớn dựng thẳng đứng, phần vách đá như bị ai dùng đao bổ vuông góc, khiến cho đường vòng cung đều biến mất, gần như chỉ để lại những mặt đá gập ghềnh dốc đứng. Một thác nước nhỏ đổ từ trên đỉnh xuống vách đá, tràn lên tán cây cổ thụ bên dưới, nước bắn tung tóe khắp nơi.

Kiểu vách đá dựng đứng này thường xuất hiện ở ven bờ sông, như bờ Trường Giang có di tích chữ viết và tượng phật khắc trên đá cũng giống như thế này. Vách đá nơi đây có khả năng là vì trước kia từng có một nhánh sông lớn chảy qua, còn giờ con sông đó đã thay đổi dòng chảy. Nhìn về phía trước quả nhiên là đúng như vậy, vách đá liên tiếp chạy dài hơn mười cây số, hoàn toàn nhìn không thấy đầu bên kia.

Trên vách đá đó, lão thấy vô số những dây thừng và ròng rọc, nhìn giống như người ta lấy tổ yến trên vách núi vậy. Có rất nhiều người đang leo, cùng lúc lão cũng phát hiện nhiều dây thừng bị tháo xuống, có vẻ như

chúng đã hoàn thành sứ mạng của mình. Lão lập tức hiểu ra, rốt cuộc thì cổ mộ và những sách cổ kia từ đâu tới.

Nhà Thục trước đây có nhiều người tu đạo, đặc biệt là ở vùng Tứ Xuyên loại đạo giáo này rất phát triển, tục truyền nơi đây có nhiều người tới tìm tiên nhân, ngày này qua ngày khác, tới một thời điểm nhất định không được mang theo bất cứ đồ ăn gì, chỉ được mang nước theo trèo lên trên vách núi, tìm một sơn động hoặc kẽ đá, bước vào trong liền cắt đứt dây thừng, đoạn tuyệt đường lui của bản thân, trong hang tu luyện không thành công thì tất nhiên sẽ thành chết đói ở đó.

Nhiều người đều dùng phương pháp quyết tuyệt này để thể hiện quyết tâm thoát xác thành tiên của mình, đặc biệt ở một vài nơi còn có thuyền thuyết tiên sơn, càng thêm nổi tiếng, phần lớn những người kia đều mang theo một cuốn sách cổ bên mình, từ đời này sang đời khác, trong những hang động đó thường tích lũy rất nhiều hài cốt, những sách cổ đó có thể là do những người kia trèo lên từng hốc đá trên vách núi tìm ra.

Từ những dây thừng bị hủy bỏ kia cho thấy rằng bọn họ đã tìm được thứ mình mong muốn. Có điều là, xem chừng bọn họ chưa định rời đi, không biết còn dự tính làm gì nữa?

Lão nhìn những sợi dây chưa bị tháo dỡ, ngược lại còn có thêm một bộ phận gia cố dây thừng, có vẻ như ngoài sách cổ kia, chuyện này còn có nhiều sự phải bàn thêm.

Đáng tiếc là Kim Vạn Đường không có cách nào để tiếp tục thỏa mãn lòng hiếu kỳ, với thân thủ của lão, lão không thể trèo lên vách núi kia xem được, lại càng không có can đảm để đi hỏi cụ thể tình hình. Sau ngày hôm đó, lão cảm thấy thực hài lòng, cũng chính trong giai đoạn này, lão đã đột nhiên thay đổi một vài thói quen của mình. Lúc bắt đầu suy tính, lão lại cảm thấy vô cùng hối hận, trong những sách cổ bị hư hại kia, vì sao bản thân lại không được phép lấy một vài phần, cho dù là vật phẩm không nguyên vẹn nhưng vẫn là đồ vô giá, nơi này chỉ có duy nhất lão biết giám định chúng bằng mắt thường, giữ lại một hai phần hàng tốt thực dễ như chơi.

Lão biết đắc tội với lão Cửu Môn hậu quả thực nghiêm trọng, nhưng vì ý thích của bản thân đã sai khiến bản thân lão, làm cho lão ân hận điên cuồng lên.

Con người là như vậy, lúc ngồi ngẫm lại sự việc đã qua thấy rằng đáng ra nó nên thế nọ nên thế kia, kỳ thật nếu cho lão quay trở lại thời điểm đó, lão cũng chẳng có can đảm làm.

Có điều thượng đế lại cho lão cơ hội thứ hai, ngày quốc tế thiếu nhi năm thứ ba, đại sự đầu tiên xảy tới, đột nhiên nổi lên đầy những tiếng ồn ào, giữa trưa từ trong núi có một đám người chạy ra, vội vội vàng vàng nâng theo hơn mười cái cang, người bên trên toàn thân vậy máu, nhất thời lúc đó toàn doanh địa bắn loạn cả lên.

Tới khi qua chạng vạng, một cuốn bản sao sách lục cổ gần như bị ngâm trong máu mới được đưa tới tay Kim Vạn Đường. Ba ngày sau, lão lần đầu tiên được gặp Hoắc lão bà và một vài người liên quan trong Cửu Môn, sắc mặt người nào cũng nghiêm trọng, cả đám người dường như tới để nhìn xem kết quả cuối cùng trong công cuộc giám định của lão.

Cuốn bản sao sách lục kia lão chỉ vừa liếc qua đã biết đó là sách lục Chiến Quốc thời Lỗ Hoàng.

-----oOo-----

Chương 23: Chuyện lạ nhất trên đời

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lớp ngoài của sách lục đẫm máu tươi, mất máu nhiều như vậy thì không chừng người kia phải bị chém đứt đầu, máu tươi bắn ra khắp nơi, hoặc là có rất nhiều người cùng bị thương lúc đó. Sau khi xác minh, thì ra mấy thứ này được lấy ra từ trong ngực sáu người, trong bọn họ đã có bốn người chết, hai người đang nằm trong một lều bên ngoài kia, không biết cuối cùng thế nào.

Lỗ Hoàng Bạch có một thể rất khó giải mã, trên đời bảo tồn cực ít, Kim Vạn Đường vừa thấy là biết đây là thể đó, mất một đêm mê mẩn cũng không có kết quả, lão chỉ có thể phục hồi đại khái những văn tự bên trên chuyên chú sang Hán tự. Ý nghĩa trong mật mã này cho dù mười năm cũng không thể cởi bỏ được.

Bầu không khí áp lực khiến lão ngạt thở, nhưng vừa qua có một thời gian dài nghỉ ngơi đã giúp cho lão thư giãn đầy đủ, cho nên rất nhanh sau đó lão liền nhập tâm vào công việc, sau mười ngày lão đã phục hồi được chất lượng toàn bộ của những bản sách lụa cũ kia.

Vì đã suy nghĩ rất thông suốt, tình cảnh trước do không “mượn gió bẻ măng” nên phải hối hận, giờ trong thời điểm khôi phục lão tự sao ra cho mình một bản ,đặc biệt trước đêm hoàn thành, có một cảm giác lo âu nảy sinh trong lòng lão.

Lỗ Hoàng Bạch là vô giá, cho dù chỉ là bản dập nếu được sao chép rõ ràng cũng là một gia tài không nhỏ, tiện tay giữ một bản là tuyệt đối đúng đắn, nhưng nhìn tình hình lão Cửu Môn căng thẳng như vậy, hơn nữa lại có người phải dùng cả tính mạng mình đổi lấy nó, cảm thế này có khi nào lại rước tai họa vào thân, trong lòng có chút day dứt. Nhưng nếu không lấy, bản thân mình cũng đã trên thuyền giặc, trong tình huống này còn không biết mình có thể lấy được thù lao hay không, cho dù lấy được thì số tiền đó có bù lại được ba năm trời ấy không, không lấy chỉ e là không còn cơ hội lần sau.

Lão suy đi tính lại, cuối cùng lão ra một quyết định, lão vẫn lén lấy một bản sao của Lỗ Hoàng Bạch nhét vào tay áo mình, tất cả đều diễn ra trong sự do dự của lão, tay không tự chủ được hành vi, tới khi nhận ra thì lão đã làm mất rồi. May mà không ai trông thấy.

Nếu đã là chủ ý thì không lý do để trả lại, lão giờ mới hạ quyết tâm. Tối hôm đó lão chui vào trong chăn (vì ba người một lều) cầm phần bản sao kia cẩn thận nhét vào bên trong giày vải của mình. Nghĩ đi nghĩ lại một lát, thấy không vấn đề gì, mấy thứ này cơ bản là không đầy đủ, có thiếu một phần, lại không có người kiểm tra, hẳn là không có lý do gì mà phát hiện được vì thế từ từ an tâm.

Nhưng sau khi nhẹ lòng được một chút, giống như trong truyện ngụ ngôn xưa, lão bỗng nhiên nảy ra một ý niệm: trộm một phần cũng là trộm, không bằng trộm thêm một phần nữa.

Vì thế ngày hôm sau lão lại giở trò cũ, tiếc là lúc đó lại xảy ra chuyện. Vì lão không ngờ ngày hôm sau là ngày cuối, ngày mà lão phải hoàn tất công tác cuối cùng, phần bản sao giấu trong tay áo chuẩn bị được đem về lều thì đột nhiên có người tới nói cho lão biết, người ta đã sắp xếp cho

lão tới hôm đó sẽ xuống núi, có thể trở về thành Bắc Kinh.

Điều đó khiến lão không kịp chuẩn bị, lão còn tưởng ít nhất mình phải đợi thêm vài tháng nữa, nhưng vừa nghe tới được xuống núi thực khiến người ta vui mừng, sau khi lấy lại phản ứng, lão lập tức đồng ý.

Không ai tới tiễn lão, Hoắc lão bà đối với lão ở thành Bắc Kinh còn tương đối khách sáo, nhưng lúc này lão cũng không bắt buộc. Nói vậy là lão bà cơ bản không còn tâm trí đâu mà quản tới việc này nữa, vì thế lão liền quay trở về lều thu thập hành trang, không ngờ là lão còn phải trải qua một lần lục soát toàn thân sau đó.

Kia là sắp xếp của Giải Cửu Gia, chúng ta không phòng bị kẻ giở trò tiểu nhân trộm cắp, nhưng sau cùng, kẻ đó có trộm được cái gì cũng tuyệt đối không thể mang theo.

Kim Vạn Đường còn nhớ rõ cái tình trạng lúng túng đêm đó của mình, sau khi nghe nói sẽ lục soát người, khoảnh khắc đó mồ hôi lão bắt giắc đổ ra ướt đầm quần áo. Trong tích tắc nghĩ ra vô số biện pháp, nhưng khôn nổi thời gian rất gấp, cơ bản không thể xử lý kịp.

Ban đầu người làm công tác lục soát rất lễ độ, điều đó khiến Kim Vạn Đường đỡ sợ một chút, lão đem giày mình và giày người cùng phòng để cùng nhau, sau đó mở từng thứ một ra cho người ta kiểm tra. Đồng thời định lấy có, nhưng tiếc là chưa kịp làm gì thì ngay sau khi mở đồ ra có một người đi tới kiểm tra, người khác mời lão tới lều bên ngoài lục soát người. Lão làm bộ không sao, cố ý đi đôi giày của người kia, đi ra ngoài vừa định đem phân bản sao sách lựa trong tay áo ném đi, tiếc là lại bị phát hiện tại trận.

Sau đó, người kia tất nhiên không còn hòa nhã được nữa, trong lều của lão đệm chăn, quần áo đều bị xé ra, bốn góc lều trại bị kiểm tra cẩn thận. Quần áo trên người lão cũng bị lột sạch, giày cũng bị cạy ra, may mà lão đã đổi giày trước, phân bản sao kia không bị phát hiện.

Tiếp đó lão bị giải tới Lão Cửu Môn. Tại đó lão đã trông thấy người thứ mười trong Cửu Môn.

Cần chú ý trong tự thuật của Kim Vạn Đường thì đây là một điểm vô cùng máu chót, nhưng cũng rất quý dị.

Kim Vạn Đường trước chưa từng gặp qua người đó, nhưng lão nghe người ta gọi hắn là: thủ lĩnh.

Lại nói tiếp, Lão Cửu Môn trong doanh địa thường ít lộ diện, ba năm trời Kim Vạn Đường chỉ họa hoàn lắm mới trông thấy bọn họ. Lúc đi chỉ có thể nhìn từ xa, giờ mới được nhìn gần, thậm chí còn có thể nói là lần đầu tiên lão mới được biết ngoài chín người bọn họ còn một người thủ lĩnh nữa.

Người thủ lĩnh này tuổi chưa tới ba mươi, lúc ấy còn đang cùng vài người khác thương lượng việc gì, Kim Vạn Đường ấn tượng sâu nhất là ngón tay người đó rất không bình thường. Có điều lão cũng không còn bụng dạ nào mà quan sát tỉ mỉ, căng thẳng bằng chết, nói là mình lần đầu vi phạm, ma xui quỷ khiến, mục đích không phải vì tiền mà là vì có hứng thú đối với sách lạ, muốn giải đáp nó ..vân vân...

Người thủ lĩnh kia nhìn ánh mắt lão, bước tới dùng hai ngón tay kỳ quái kia đặt lên huyệt đầu duy của lão rồi bất ngờ dùng sức, gân như lão nghe thấy tiếng xương mình bị nứt ra, đau tới phát điên. Người trẻ tuổi kia mặt vẫn lạnh băng, ngón tay còn chưa dùng xuống sức.

Tiếp theo, thủ lĩnh bắt đầu hỏi lão một vài vấn đề, Kim Vạn Đường định nói dối, nhưng đau quá không nghĩ được gì, nói dối hẳn sẽ có trăm ngàn kẻ hở. Trong lúc trong người không thể chịu được đau đớn, bao nhiêu dũng khí đều tiêu tan hết, tới cả chuyện giày có giấu cái gì cũng khai hết ra.

Huyệt đầu duy bị đau khiến thần kinh suy nhược, đầu óc mệt mỏi, ấn vào huyệt đầu duy có thể khiến cho việc nghĩ ra lời nói dối trong đầu càng thêm khó khăn và mất sức, con người chỉ cần trong trạng thái kiệt sức lập tức sẽ muốn buông xuôi không thể nói dối được nữa để mong được yên thân. Nghiên cứu của CIA Mỹ cho thấy tra tấn đối với cơ thể không hiệu quả bằng tra tấn đối với đầu óc, cho nên, hiện nay bức cung tới kiệt sức thường được sử dụng, trên TV tôi thường xem người ta dùng đèn soi vào mặt khi thẩm vấn. Mà ở Trung Quốc việc bức cung bằng huyệt cũng đã diễn ra từ ngày xưa.

Sau khi lão nói xong nghĩ chắc mình phải chết, may mà Hoắc lão bà niệm tình xưa, hơn nữa bản sao kia sau này chưa chắc đã dùng được,

cuối cùng liền thay lão thỉnh cầu, cũng là vì Lão Cửu Môn đang xảy ra chuyện gì lớn lắm nên cũng không quá để ý vụ này. Người thủ lĩnh trẻ tuổi kia bảo tùy Hoắc lão bà xử lý. Cuối cùng, lão bị cắt tiền thù lao, sau đó để lão trần như nhộng đi ra ngoài.

Lão trở về lều thấy quần áo và giày của mình bị người ta xé rách, lão khau qua loa lại, có người tới thúc giục, lão xám ngắt người ra khỏi núi, cũng không cáo biệt ai vì chẳng có gì để nói.

Sau trở về Bắc Kinh, trong nhiều năm lão vẫn cảm thấy bán an, nhưng sau đó Lão Cửu Môn càng ngày càng lụi bại, về sau không còn thanh thế nữa, lão mới dần yên lòng. Tiếp theo lão nghe phong phanh người ta nói sau khi lão rời đi, trong vách núi có đại sự xảy ra, Lão Cửu Môn chết vô số, tổn hại nặng nề.

Thế cho nên Hoắc lão bà đột nhiên gửi thư tới, dọa lão sợ chết khiếp, nghĩ ngay tới chuyện xưa.

Hoắc Tú Tú kể xong nói:

” Người thủ lĩnh bức cung lão, nghe nói có hai ngón tay cực dài”. Nói xong liền nhìn về phía Muộn Du Bình, “Các anh có nghĩ tới cái gì không?”

Tôi không nói lời nào, Bàn Tử cũng nhìn về phía Muộn Du Bình, ngoài cửa ánh trăng bị mây đen che phủ, trong phòng tưởng như tối đen.

Tôi hiểu được ý của Tú Tú, nhưng không có nhiều phỏng đoán, vì chuyện này có đoán thế nào cũng không thể chứng thực được.

Bàn Tử trầm ngâm hỏi: “Bản thân lão Kim Vạn Đường kia có suy đoán gì không?”

Hoắc Tú Tú nói: “Lão cho rằng người kia được gọi là thủ lĩnh vậy chứng minh hẳn phải có quyền lực rất lớn, nếu nói người đó và Lão Cửu Môn không có chút quan hệ nào thì bất hợp lý, nhưng người đó rõ ràng không phải cùng một nhóm với bọn họ, mà còn được gọi là thủ lĩnh. Có thể xảy ra một tình huống là đằng sau Lão Cửu Môn còn có một người thống lĩnh toàn cục, là người gặp bọn họ tới, người thủ lĩnh đó có thể là một trong Cửu Môn nhân.”

Tôi nhìn Bàn Tử, Bàn Tử liền lắc đầu: “Không phải, Lão Cửu Môn là vị trí do giang hồ sắp đặt, không phân chia cấp bậc, Đại Phật gia lại là người có tuổi, không thể trực tiếp ra tay được. Mà có là Đại Phật gia đi nữa nếu muốn chỉ huy nhóm người này cũng cần tới một lý do rất lớn. Người kia tuổi còn trẻ lại càng không tương, tiểu bối chỉ huy trưởng bối là chuyện không thể nào, muốn chọn thủ lĩnh sao không phải là Trần Bì A Tứ chứ.”

Tôi gật đầu cũng nghĩ tới điều đó, nhưng kỳ thật ngẫm lại cũng có mâu thuẫn:

“Tiểu bối chỉ huy trưởng bối thì không thể, nhưng Trương Đại Phật gia lúc đó thân phận vô cùng đặc biệt, con gái ông ta cũng không phải người thường, mặc dù là hậu duệ của Lão Cửu Môn nhưng địa vị trong tầng lớp xã hội có khi lại vô cùng hiển hách. Để ông ta có thể chỉ huy được những người đó, có thể không phải chỉ dựa vào năng lực và vai vế của ông ta, mà có thể là thân phận của ông ta khi đó đại diện cho quyền lợi của một tầng lớp nào đó.”

“Cũng đúng, nếu nói như vậy thì thậm chí có thể người này không nhất thiết phải là con trai Đại Phật gia, như cậu nói hẳn có thể là người của thế lực từ bên ngoài gài vào.”

“Bingo” Bàn Tử reo lên, “Tốt, chúng ta kết luận lại nào. Con mẹ nó chứ, lão bà bà và các bằng hữu của bà ấy từng tham gia một lần đồ đấu nhưng thất bại, mà quy mô lần đó lại rất lớn. Vài chục năm sau con gái của bà nội em và con của những vị bằng hữu đó lại tiếp tục tham gia một hoạt động khảo cổ vô cùng thần bí khác. Tiếp theo con gái bà bà mất tích, sau đó một thời gian em bắt đầu nhận được những băng ghi hình có quay đi của em ở bên trong. Các cậu thử nghĩ xem đây là chuyện quái gì chứ?”

“Có người muốn nói cho bà bà biết là con gái bà bà còn sống.” tôi nói

“Hoặc đây là một lời cảnh cáo.” Tú Tú tiếp lời

“Nhưng dựa theo kinh nghiệm của chúng ta, băng ghi hình này hẳn phải do Văn Cẩm gửi tới.” tôi nói, ” Vì sao cô ấy muốn làm điều đó?”

“Đây là điều cuối cùng chúng ta cần điều tra.” Tú Tú đáp.

“Chúng ta?”

“Anh xem, tin tình báo của em đối với các anh rất chi là quan trọng, tất nhiên là tin tức của các anh cũng rất được việc. Vậy nên là các vị ca ca, tốt nhất chúng ta lên hợp tác với nhau.”

Tôi và Bàn Tử liếc nhau không nói gì, Bàn Tử châm một điếu thuốc:

“Cái quái, Thiên Chân thì anh không nói, cậu ta cũng lớn rồi, em lại còn nhỏ, em làm thế là lãng phí sinh mạng mình đấy, trời sinh em ra không phải để em làm cái nghề này.”

Tú Tú không nhìn Bàn Tử mà đưa mắt về phía tôi:

“Không phải chúng ta cùng cảnh ngộ sao, không ai có thể lý giải được suy nghĩ của chúng ta, phải không?”

Tôi không nghĩ mình và Tú Tú giống nhau, nhưng tôi cũng không biết dùng cách gì để thuyết phục cô ấy, trên thực tế là tôi biết người như mình không thể bị người khác thuyết phục. Tôi cũng chẳng buồn lo nghĩ, chỉ là nhớ tới những lời mà lúc trước Văn Cẩm nói với tôi. Trong đó cô ấy không đề cập tới việc cô ấy cũng gửi băng ghi hình cho mẹ của Hoắc Linh.

Đương nhiên cô ấy không cần nói cho tôi biết điều này, nhưng thực tế thì cô ấy chỉ nói cho tôi những thứ tôi cần biết, sau đó bảo tôi tìm cách rời xa chuyện này.

Tôi nhớ tới băng ghi hình cô ấy gửi mình, nhớ tới A Ninh, rồi tình huống lúc đó và tình huống của lão bà bà. Có một suy nghĩ tồn tại trong đầu tôi không thể xóa đi được.

“Cậu còn nhớ lúc chúng ta nhận được băng ghi hình kia không?”

Tôi cắt ngang dòng suy nghĩ của Bàn Tử và Tú Tú, “Mục đích mà băng ghi hình đó được gửi tới, không phải vì nội dung bên trong mà là chính ở bản thân của cuộn băng.” tôi đã phát hiện ra một chiếc chìa khóa và địa chỉ bên trong nó.

“Nội dung bên trong có thể chỉ để đánh lừa người khác.”

“A?” bọn họ lặng đi.

Tôi nói tiếp:

“Lão bà bà không quen dùng băng ghi hình, hơn nữa bà bà lúc đó là một bà mẹ có con gái mất tích vài chục năm, bà bà xem băng ghi hình xong khẳng định ngắt. Không còn tâm trí đâu mà nghĩ tới ý nghĩa thực của băng ghi hình nữa.”

“Nhưng Hoắc Linh trong băng ghi hình này là giả.”

“Bà bà không biết những thứ lằng nhằng đó, quan trọng là mấy năm trước Văn Cẩm vẫn liên tục gửi tới chỗ bà bà những thứ đó. Nếu đúng như tôi nghĩ, trong băng ghi hình kia chắc chắn có giấu một vật, phải mở nó ra xem thế nào.”

Tôi nhìn về phía Hoắc Tú Tú, “Tiểu thư, không phải cô nói muốn hợp tác sao? Được, thể hiện chút thành ý đi.”

“Anh muốn em đi ăn trộm băng ghi hình đó ư?”

“Đó không phải là trộm, em là cháu gái bà bà, em có thể làm như là vô tình nhìn thấy chúng, sau đó tưởng là băng ấy ấy nên lén xem trộm một ít, ở tuổi của cô bọn anh vẫn thường làm chuyện như thế.” Tôi nói, “Nhiều nhất là bà bà chỉ phát cho cô vài cái, hoặc cùng lắm cắt tiền tiêu vật cô thôi mà.”

Tú Tú nhìn tôi nói: “Khỏi cần, em có cách lấy mà thần không biết quỷ không hay, em nghĩ bà nội không phải hôm nào cũng kiểm tra xem nó còn hay mất, nhưng nếu anh mở nó ra thì bà nội nhất định sẽ phát hiện ra. Bà bà không phải người dễ bị kẻ khác lừa gạt đâu.”

“Giờ không phải lúc để lo chuyện đó.” tôi nói, “Mấy năm liền Văn Cẩm dùng cách này để truyền tin cho bà bà cô, tin tức này vô cùng quan trọng, nếu bà nội cô lúc đó giải khai được những tin tức kia thì sự tình sẽ chẳng có cơ hội phát triển như bây giờ.”

Tú tú ngẫm nghĩ một lát, gật đầu: “Được, vậy để em xem trong có cái gì

đã rồi mình bàn tiếp. Nhưng nếu bên trong không có cái mèo gì, em sẽ tới bóp chết anh.”

“Bao giờ thì có thể lấy ra được? ” Tôi chỉ lo đêm dài lắm mộng, có nhiều chuyện càng làm sớm bao nhiêu càng tốt bấy nhiêu.

“Không gấp được đâu, phòng của bà nội em giờ em cũng khó mà bịa ra lý do bèn mắng tới được, vì em lâu rồi cũng không qua đó, tự nhiên xuất hiện bà nội chắc chắn sẽ nghi ngờ. Em phải tìm một thời điểm thật hợp lý, hơn nữa bà nội rất ít khi rời phòng.” Tú Tú nói, “Việc này anh cứ nghe em.”

Tôi vuốt cằm, cô ấy nói cũng đúng, có điều là tôi không có hứng thú nói chuyện gì khác, mọi chú ý của tôi đều đặt trên cuộn băng ghi hình kia hết rồi.

Uống liền một lúc vài hớp rượu rồi ngả lưng xuống sàn nhà, tôi hít sâu vài hơi, cảm giác rồi tung kia mới từ từ giải phóng.

Trước đó tôi từng nghĩ mình có thể buông xuôi những thứ đó, chỉ cần có thể tìm được thân thể của Tiểu Ca là ổn, nhưng giờ xem ra tất cả mọi chuyện đều có liên quan tới nhau. Tùy ý điều tra từ một đầu mối nào đó cuối cùng cũng sẽ rơi vào trong một mớ hỗn độn.

Bàn Tử vỗ vai tôi, Hoắc Tú Tú lại thở dài:

“Có đôi khi em nghĩ như mình đang đọc một quyển sách ngược từ trang cuối lên trang đầu, bắt đầu xem từ kết cục, từ từ xem tới phía trước nó, sau đó lại phát hiện mọi chi tiết đều chỉ là do mình tự đoán.”

Tôi hít sâu một hơi, quá đúng, đó chính là cảm giác này, không kiềm lòng nhắc bình rượu cùng ly với Tú Tú cảm thán:

“Anh thật muốn ôm em mà khóc một lát quá!”

Bàn Tử lơ đãng, hứ một tiếng ra vẻ khinh thường bọn tôi, Hoắc Tú Tú vừa định bật lại thì bỗng nhiên chúng tôi nghe thấy công bên dưới “kẽo kẹt” mở ra một tiếng. Tiếp theo có ánh đèn pin lia qua cửa sổ.

Bàn Tử giật mình, nhảy dựng lên ghé mắt nhòm qua rặng thường xuân

tia xuống bên ngoài, Hoắc Tú Tú và tôi cùng nhìn theo, chúng tôi còn chưa nhìn thấy cái mô tê gì, Hoắc Tú Tú đã hít một ngụm khí lạnh:

“Không được rồi, bà nội em tới!”

Nói xong lập tức nhìn quanh, tôi hỏi em sao vậy, Tú Tú đáp:

“Không được để bà nội biết em ở đây, các anh cấm được nói, em phải trốn đây.” Nói xong nhìn xung quanh xem có nơi nào để trốn không.

Nhưng chỉ có bốn vách tường cũ trơ trọi, đừng nói là trốn, ngay cả một màn chắn cũng không có nữa là. Bàn Tử vội nói:

“Trên kia, lên nóc nhà đi!”

Tôi nhớ là trên mái có một cái cửa trời, Bàn Tử làm ra vẻ xấu xa bước tới sờ soạng Tú Tú nói:

“Nào, em gái, để Bàn gia anh bế em nên nhé.”

“Miễn đi!”

Tú Tú vừa cười, vừa lập tức xoay người nhảy lên bàn, thân thủ thoăn thoắt không một tiếng động trèo lên xà nhà như diễn xiếc, tôi cũng không nhớ cô ấy làm cách nào trèo lên được đó, chỉ thấy cô ấy vịn người mấy cái, vòng eo mềm mại, động tác nhìn rất bắt mắt.

Nhưng cô ấy vừa trèo lên, Bàn Tử lập tức rú lên, giã đành đạch. Tôi lấy làm lạ, lại thấy Tú Tú trên kia nhắc cái ngọc tỷ Bàn Tử giấu ở trên xà nhà ra, nhẹ giọng nói:

“Hóa ra là nó ở đây, giấu ở chỗ rõ ràng như vậy, thực không phải muốn cho em sao?”

Bàn Tử cuống quýt: “Đừng đừng, bà bà ơi, đừng xấu tính như vậy mà.”

Tú Tú cười hì hì, nghe tiếng bước chân càng lúc càng tới gần, vội ném ngọc tỷ xuống, Bàn Tử làm tư thế mãnh hổ vồ mồi chụp lấy nó, sau đó, Tú Tú như làm xiếc trèo lên cửa trời, nhào người ra ngoài, ra rồi còn cố thò đầu vào nói:

“Bà bà đây không có hứng thú với thứ đó, sáng mai gặp lại.” Dứt lời liền chạy mất dạng luôn.

Tôi và Bàn Tử nhìn nhau, bên dưới nghe thấy tiếng bước chân lên lầu, anh ta ngồi xuống đặt cái ngọc tỷ yêu quý của mình sang bên cạnh, nói:

“Mấy cô mấy bà nhà Hoắc gia này quả thực khó chiều, vừa phục vụ xong cho yêu quái cháu, giờ lại tới hầu hạ yêu quái bà, khó mà bắt kịp được cảm xúc.”

Tôi thở dài một tiếng, Tú Tú kia đối với chúng ta tương đối là hữu dụng, không thể để cô ấy bị lộ được, vì thế vội chạy ra nhìn công, chỉ một lát sau cánh cửa liền bị đẩy ra, tôi và Bàn Tử cùng nhìn, chợt sững sốt, thấy Hoắc Tú Tú bước vào, đằng sau có đem theo vài người nữa, tay ôm chăn đệm và rượu, nhìn chúng tôi, kinh ngạc nói:

“Hử, các anh đi mua chăn đệm khi nào vậy? Không phải em bảo các anh đừng đi ra ngoài sao?”

Bàn Tử nhìn tôi, tôi nhìn Bàn Tử, ngay cả Muộn Du Bình cũng phải ngồi dậy, sắc mặt ai nấy đều trắng bệch ra.

-----oOo-----

Chương 24: Tâm lý trái ngược

Nguồn: EbookTruyen.VN

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ba người nhìn nhau, đồng thời lại nhìn lên cửa trời trên mái nhà, kinh ngạc không thốt lên lời, tôi nhíu mày suy nghĩ rốt cuộc đang có chuyện gì đây, trong chớp mắt như chợt hiểu lại như chẳng hiểu gì. Máng một tiếng:

“Quái quỷ!”

Nhìn Hoắc Tú Tú, đây là thật, tuyệt đối là thật không phải ảo giác, chỉ biết việc này không ổn rồi, Muộn Du Bình liền đứng dậy, nhảy lên bàn rồi đu người lên xà nhà, mở cửa trời nhìn ra bên ngoài.

Tôi và Bàn Tử cũng đứng dậy, tự biết không thể làm được như anh ấy nên đành đứng bên dưới ngửa mặt ngóng lên. Hoắc Tú Tú lại gần, nhìn lên cửa trời hỏi:

“Có con chuột à?”

Không biết tại sao bọn tôi bất giác lại cùng lùi về sau vài bước, Tú Tú nhìn chúng tôi kỳ quái, mấy người cùng tiến vào sau cô ấy cũng không hiểu đang xảy ra chuyện gì, vừa nhìn theo lên mái nhà vừa đặt đồ xuống đất. Trên nóc nhà truyền tới tiếng bước chân Muộn Du Bình, không lâu sau anh ta lại từ trên cửa trời chui vào rồi nhảy xuống phòng, tôi hỏi thế nào, anh ta lắc đầu:

” Không thấy người đâu nữa.”

Bàn Tử lập tức thất kinh, nắm tóc: “Quái, con mợ nó không thể nào. Trời sa xuống đất sao?”

Tôi đã lấy lại bình tĩnh, đột nhiên ý thức được có một khả năng, vội quay đầu nhìn Hoắc Tú Tú:

“Này cô, cô còn muốn đùa chúng tôi tiếp sao? Đừng giờ trò trêu người nhau như vậy chứ?”

“Nói gì vậy?”

Hoắc Tú Tú nhú mày, “Em có lòng tốt mang chăn đệm tới cho các anh, các anh bảo em làm trò là sao?”

“Cô không phải vừa mới tới đây ư? Sau đó đột nhiên nói là bà nội mình tới, vội vàng trèo lên cửa kia rồi nhảy xuống tầng một, cô và người của cô lại giả bộ vừa mới tới, chẳng phải đùa giỡn bọn tôi thì gì?” tôi nói.

Hoắc Tú Tú há miệng: “Em đã tới đây?”

Tôi thầm nói chắc chắn như vậy, con bé kia dung mạo đúng y như vậy, vừa định quát lớn đột nhiên Muộn Du Bình giữ tôi lại, nói nhỏ:

“Không phải cô ấy.”

“Cái gì?”

Tôi quay đầu nhìn, anh ta lại nói: “Từ trên mái nhà nhảy xuống không thể tiếp đất nhanh được như vậy, người này lại lập tức tới phòng này ngay, nếu làm thế ngay cả thở cũng không kịp.” Nói xong đặt tay lên tai Hoắc Tú Tú sờ qua một chút, “Thân nhiệt không cao.”

Muộn Du Bình phán đoán thường đúng, vậy chuyện kia phải giải thích như thế nào đây? Tôi không kịp phản ứng thế nào cho phải. Hoắc Tú Tú hỏi lại có chuyện gì vậy, Bàn Tử liền đem chuyện vừa rồi ra kể cho cô ấy nghe.

Nói xong Hoắc Tú Tú còn không tin, Bàn Tử phải nhấn mạnh mấy lần đồng thời lại đem đồ mà “Hoắc Tú Tú” kia vừa đem tới, cô ấy mới chịu tin.

Bầu không khí trong phòng lúc đó vô cùng quỷ dị, vì sợ bị người khác phát hiện nên chúng tôi không dám thắp đèn lên, ánh trăng lại không có, thật sự tối tăm vô cùng, tôi trước giờ chưa từng có cảm giác này. Cho dù là đang ở trong thành Bắc Kinh, nhưng qua đêm trong một căn nhà hoang cũng có điểm sờn tóc gáy.

Một vài người thì thảo: “Có phải là hồ ly không? Trong cái phòng cũ kỹ này có cái gì đó quái dị lắm”

“Hồ ly tinh?”

“Lão gia nhà chúng tôi từng kể cho nghe một chuyện, có một nhà tổ chức đám cưới, phải vào núi đón dâu, đi tới cuối đường núi mới thấy cô dâu, lúc cô dâu vừa bước xuống xe, đột nhiên mọi người la hoảng lên, chú rể vội quay đầu nhìn lại, từ trên xe bước xuống thêm một cô dâu nữa, hai cô dâu giống nhau như đúc, ngay cả áo cưới cũng y hệt luôn. Tất cả mọi người đều sửng sốt, không biết chuyện gì xảy ra, có người đi báo công an, nhưng công an xuống cũng không biết giải quyết thế nào. Sau đó có một cụ già trong làng nói, một trong hai cô dâu khẳng định

không phải người, muốn phân biệt chỉ có một cách là dùng dùi cui điện đập vào cả hai người, tới khi một người gục xuống vì yêu quái sẽ không bị làm sao cả. Công an thì thường dùng dùi cui điện, vừa giơ tay lên thì một trong hai cô dâu lập tức bỏ chạy, tốc độ không phải người luôn. Cụ già sau đó nói, có thể đó là hồ ly tinh.”

Tôi nghe mà nổi da gà, thậm chí sao có thể, nhưng người này kể đúng là sinh động thật, Bàn Tử nhìn Hoắc Tú Tú rồi hỏi tôi:

“Cậu có dùi cui điện không? ”

“Anh dám!” Hoắc Tú Tú trừng mắt nhìn Bàn Tử.

Tôi lắc đầu, đó chắc chắn là một lời nói vô căn cứ, liền bảo bọn họ đừng nói linh tinh, bình tĩnh nói:

“Chưa tính tới bầu không khí vừa rồi, nhất định kia là cách nói chuyện của “người”, chắc chắn không phải yêu tinh, tôi cảm thấy yêu tinh không làm chuyện vô vị như vậy, đó hẳn phải là người, con mẹ nó chứ, chúng ta bị gài bẫy rồi.”

Nhìn Hoắc Tú Tú hiện tại, tôi bắt đầu có cảm giác cô gái nói chuyện với chúng tôi vừa rồi cực giống, nhưng hình dáng lại có một chút khác biệt:

“Người kia hẳn đã dịch dung, tới đây để moi thông tin từ chúng ta.”

“Cái quái, có thể dịch dung được giống tới mức đó sao?” Bàn Tử không tin.

“Nếu là người quen chắc chắn không lừa được, kiểu dịch dung giống hoàn toàn chỉ là người ta hư cấu lên, nhưng chúng ta không quá quen mặt Tú Tú, lúc tới đây lại rất căng thẳng, chẳng ai tập trung chú ý tới cô ấy, vì thế người kia chỉ cần có vài điểm hao hao thì lập tức có thể giả trang qua mặt chúng ta thành công.” Tôi nói, đây là do chú Ba nói cho tôi biết điểm yếu của thuật dịch dung.

Muộn Du Bình gật đầu, làm ra vẻ đồng ý, Bàn Tử quan sát Tú Tú một chút: “Cũng đúng, tôi phát hiện cô kia có ngực đầy đặn hơn cô này một ít, cô ấy là ai vậy ta? Làm như thế thì được cái gì chứ?” nói xong lại liếc mắt nhìn Hoắc Tú Tú: “Chúng tôi ở đây chắc chỉ có mỗi người Hoắc gia

biết phải không?”

Bàn Tử vẫn hoài nghi, lời này vừa thốt ra khiến Tú Tú hơi mất hứng, có điều cô ấy không làm ra mặt, chỉ lấy điện thoại gọi, hình như là xin ý kiến của bà nội, vừa nói được vài câu, cô ấy liền hỏi nhóm chúng tôi:

“Lúc các anh rời khách sạn Tân Nguyệt có cầm cái gì của người khác không?”

Bàn Tử vừa định lắc đầu, chưa xoay được một vòng đầu liền khựng lại, lập tức cho tay lên sờ túi, rút ra một tấm danh thiếp, đó là của tên Sơ mi phần hồng đưa cho anh ta. Bàn Tử đang nhìn nhìn thì có một thanh niên đứng sau Tú Tú vươn tay cầm lấy, đưa lên mũi ngửi ngửi, sau đó nhú mày:

“Chắc là do cái này.”

Hoặc Tú Tú cầm ngửi thử: “Các anh thật sự rất lơ là, đồ của người lạ mà cũng dám tùy tiện cầm, bên trên có bôi một thứ mùi đặc biệt, có thể dùng chó huấn luyện dẫn tới nơi các anh lẫn trốn. Bọn em vừa rời đi, hẳn chắc biết các anh ở lại đây nên giả dạng bọn em tiến vào.”

“Là hẳn?”

Tôi nhớ tới Sơ mi phần hồng, cảm giác không đúng, đi quanh vài vòng thăm nghĩ cô gái kia chẳng lẽ là do hẳn phái tới? Người này sao lại có hứng thú đối với chúng tôi như vậy? Chẳng lẽ hẳn cũng là người trong cuộc? Có điều cô gái kia hành động rất khó hiểu, cô ấy tới rõ ràng là để nói chuyện, nếu chỉ tới lừa chúng tôi thì hành động kia hiển nhiên rất thừa thãi.

Không đúng, việc này bất hợp lý lắm, hoặc là do phía sau có nguyên nhân vô cùng phức tạp nào đó, nhưng chúng tôi vừa đại não thiên cung chưa được mấy tiếng, sao đã có người lập mưu tới chúng tôi được.

Hay là chẳng lẽ Hoặc gia cùng những gia tộc giàu có trong thành Bắc Kinh này đều có một cuộc cạnh tranh ngầm vô cùng phức tạp, chúng tôi đã bước vào vòng chiến đấu, bị người ta thâm tóm rồi sao? Nhưng cô gái vừa rời chỉ nói duy nhất một chuyện về Lão Cửu Môn, chuyện chúng tôi kể ra, nếu như bọn họ có đấu tranh ngầm thật thì cần quái gì phải nói

những điều đó chứ?

Lòng ngón ngang trăm mối, tắc lưỡi vài cái, Hoắc Tú Tú nói:

“Quên đi, chuyện xảy ra rồi chúng ta phải rời đi nơi khác ngay thôi. Các anh mang theo đồ đi theo em.”

Tôi hít sâu một tiếng, thầm nói cuộc sống sao bất an tới vậy, sao lại ra nông nỗi này. Đang định đi theo, nhìn qua Bàn Tử và Muộn Du Bình lại không thấy hai người nhúc nhích gì, tôi liền sững sốt, cũng lập tức đứng im.

Tú Tú hỏi:

“Sao vậy?”

Bàn Tử nói:

“Đừng giả vờ nữa, Bàn gia tôi nhận mặt không ra nhưng dáng người thiếu nữ chỉ cần nhìn qua là nhớ, cô rốt cuộc là ai vậy?”

-----oOo-----

Chương 25: Đi vào chủ đề chính

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôi mất một giây mới hiểu ra, gần như là cùng lúc đó phát hiện Tú Tú bỗng biến sắc, ánh mắt lạnh lùng liếc Bàn Tử. Tôi cứ nghĩ cô ấy sẽ nguy hiểm bằng một câu gì đó, nhưng không ngờ đột nhiên nghe thấy cô ấy hét một tiếng:

“Đoạt!” Hơn nữa kia lại là giọng con trai.

Bản thân còn chưa kịp mà kinh ngạc, nói thì chậm nhưng diễn biến lại vô cùng nhanh, ba người kia lập tức lao về phía chúng tôi. Không phải để tấn công mà nhắm vào chỗ đặt đồng chắn đệm bên cạnh.

Tôi hiểu ngay ra mục đích của bọn họ, đó là chỗ giấu ngọc tỷ, vội la to

một tiếng, Muộn Du Bình đã sớm hành động, một cước đạp văng ngọc tỷ trong tay mấy người bọn họ ra. Tôi lao ra chộp, ba người kia lập tức xoay lại tấn công tôi, phòng nhỏ nên khoảng cách rất gần, thực sự không thể nào trốn tránh được, trong giây lát tôi đã bị bọn họ đẩy ngã, cũng may là trước khi chạm đất tôi kịp tung hàng qua chỗ Bàn Tử.

Bàn Tử đã chuẩn bị sẵn sàng, lập tức đón được ngọc tỷ, động tác cực nhanh nhạy, tôi còn chưa ngã xuống đất mà mấy người kia đã đổi hướng xông tới cạnh Bàn Tử. Tôi vội ôm lấy chân một người, lại thấy sau lưng Bàn Tử là vách tường không thể thoái lui được nữa, vội vàng nhìn anh ta gào lên:

“Mau mau, ném cho tôi!”

Bàn Tử mắng: “Ném cái rắm!” Sau đó xoay ngọc tỷ kia ra đập một phát, người lao tới gần anh ta nhất bị trúng một chưởng ngã gục xuống đất. Hai người còn lại xông lên định đề ngửa anh ta ra. Ngay sau đó Bàn Tử và hai người bọn họ vật lộn với nhau, ba người va vào tường, tới lúc đó Bàn Tử mới ném ngọc tỷ đi, Muộn Du Bình lập tức cho tay ra đỡ.

Ba người kia cảm thấy không thể cứ như vậy được, hai người sống chết giữ chặt lấy Bàn Tử, còn “Tú Tú” kia lại nhắm về phía Muộn Du Bình, tôi vừa bật dậy đã lập tức tóm lấy hắn, cảm giác người tên này mềm như không xương vậy, hơi thả lỏng một chút liền thoát ngay khỏi tay tôi, vừa xoay người lại liền giáng một quyền vào trán tôi. Tôi bị đả thương, nhưng trước khi ngã xuống đất vẫn kịp làm động tác quét chân, gạt ngã hắn.

Nhưng người kia chỉ ảo đảo một cái không hề ngã, cùng lúc tôi chợt thấy hắn rút từ trong tay áo ra một thanh chủy thủ kỳ quái, hình như là đồ cổ, tay trái nắm chủy thủ lao tới chỗ Muộn Du Bình. Tôi vội hét lên cảnh thận, nhưng đã chẳng thấy Muộn Du Bình ở vị trí cũ nữa. Cùng lúc đó có một bóng đen nhanh như chớp lao tới, chỉ trong tích tắc người đó dùng đầu gối húc cho tên khốn kia văng ra ngoài.

Bàn Tử vẫn đang bị khống chế, hai bên không ai kém ai, tôi biết người cầm đầu của bọn chúng là tên khốn ngoài kia, không qua giúp Bàn Tử mà cùng Muộn Du Bình hai người vây chặn hắn, trước cứ bắt được tên khốn đó rồi sẽ bàn sau.

“Tú Tú” kia lồm cồm bò dậy, toàn thân đột nhiên giãn ra thành một tư thế rất kỳ quái, thân hình lập tức trở lên cao lớn, vai cũng rộng hơn, cùng lúc tay cũng tháo mặt nạ ra.

Tôi vừa nhìn lập tức nhận ra kia chính là tên Sơ mi phấn hồng, hắn vừa thở hổn hển vừa cười:

“Súc cốt quả thực rất đau, hóa ra người ta không đùa mình.”

Tôi nhìn trạng thái kỳ quái của hắn mà lưng toát đầy mồ hôi, tình hình như vậy trước đây tôi từng thấy qua, đây là súc cốt công. Lần trước Muộn Du Bình giả trang thành lão đầu hói cũng làm thế. Cùng lúc, tôi chợt nghe thấy dưới cầu thang có rất nhiều tiếng bước chân. Vội quay đầu lại.

“Mợ nó, có người tiếp ứng bên ngoài!” Tôi thầm gào lên không ổn. Bàn Tử ở bên cạnh lập tức nói: “Các cậu đi trước đi! Đây là hang ổ của bọn chúng.”

Tôi phóng ánh nhìn căm thù về phía Sơ mi phấn hồng, vừa thoái lui về phía sau vừa nghĩ rút lui thế nào đây, chẳng lẽ lại trèo lên cửa trời kia? Lại thấy chủ thủ trong tay tên kia thu lại, hắn xua xua tay ra hiệu cho hai tên còn lại, bọn họ liền thả Bàn Tử ra, ba người miệng loe loét máu, dìu nhau đứng dậy. Cửa được mở ra, chúng tôi ngoảnh đầu nhìn, Hoắc lão bà và Hoắc Tú Tú bước vào, sắc mặt không chút kinh ngạc, con bé gái còn nhìn chúng tôi lêu lêu.

Tên Sơ mi phấn hồng kia vuốt mấy đốt ngón tay của mình, cười cười bước tới vỗ vai tôi, quay đầu nhìn Hoắc lão bà gật đầu:

“Đủ tư cách, mắt bà bà vẫn tinh tường như ngày nào.” nói rồi lại chỉ vào Muộn Du Bình:

“Người này thuộc về cháu.”

-----oOo-----

Chương 26: Gặp lạt ma

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trong phòng thắp lên một ngọn đèn dầu, ánh sáng thực u ám, Hoắc Tú Tú giúp tôi và Bàn Tử ngăn máu mũi, mấy người kia đều đứng nguyên tại chỗ, Muộn Du Bình ôm khư khư ngọc tỷ trong tay, bầu không khí bỗng trở nên rất lúng túng.

Lão bà bà không để ý tới lời Sơ mi phẫn hồng, chỉ đứng quan sát chúng tôi, nhìn là biết bà già này xương cốt vẫn chắc khỏe lắm, tuổi cao như vậy mà bước lên tầng không phải thở lấy sức, ngược lại tên Sơ mi phẫn hồng kia cũng hoàn toàn thả lỏng, tựa lưng lên vách tường. Hai thủ hạ của hắn có vẻ rất tội nghiệp, lẳng lẳng ôm vết thương khắp khềnh bước khỏi phòng.

Tôi lấy làm lạ, có điều nhìn tình hình kỳ quái này cũng dần hiểu ra sao lại có chuyện như vậy. Xem ra tên Sơ mi phẫn hồng và lão bà bà kia là cùng hội cùng thuyền. Vừa rồi nghe hắn nói, có phải bọn họ đang thử chúng tôi? Mà thử cái quái gì chứ?

Không kiềm được cơn tức giận, tôi bị người khác đùa giỡn trong thời gian dài như vậy nên rất ghét cái cảm giác bị người úp sọt thế này. Vội hỏi Hoắc lão bà:

“Bà bà, trò vừa rồi là bà bày ra phải không?”

Lão bà bà không đáp lời tôi, chỉ nhìn tôi nửa cười nửa không, tôi hỏi lại lần nữa, bà bà mới từ tốn mở lời, nhưng cũng không phải trả lời câu hỏi của tôi, nói:

“Người và ông nội người hồi trẻ có chút giống nhau, bất luận là dưới tình hình nào thì người cũng luôn nghĩ tới điểm tích cực, sau đó mới nghĩ tới cái tiêu cực. Vì thế mà trong trường hợp này, người vẫn đứng ở đây mà không chọn cách làm những việc có lợi cho mình trước.”

Tôi nhìn ánh mắt lão bà có chút không thoải mái, thậm chí nói tôi và cái đó thì liên quan gì, bà bà nói tiếp:

“Nếu là ta, dù cho người ngoài cửa bước vào là ai thì ta cũng sẽ lao ra ngoài trước, cứ không chế người bên ngoài rồi tính tiếp, ta có thể cùng đôi phương thương lượng, xem mục đích của hắn là gì. Các người vừa

rồi thấy ta bước vào, người nào người nấy đứng im tại chỗ, chẳng hành động gì, nếu ta có bố trí thêm người thật hẳn là giờ các người chẳng có một phần trăm cơ hội nào.”

Trong thâm tâm tôi hiểu được một chút ý tứ của bà bà, thậm chí nói để làm gì chứ, chẳng lẽ bà bà đang khuyên bảo tôi cách xử lý nguy cơ tiềm ẩn trong giao tiếp xã hội sao? Bàn Tử sau lưng tôi nói:

“Lão bà bà, bà làm rồi, bà cho là mấy người đông hơn thì sẽ có nhiều ưu thế hơn sao? Con mẹ nó chứ, các người có đông hơn gấp đôi đi nữa thì ưu thế ở đây vẫn thuộc về ba bọn tôi, bà có hiểu không? Nếu bà thật sự muốn xem thử toàn bộ sức mạnh của ba thằng bọn tôi, mấy móng này còn non và xanh lắm.”

Lão bà bà quét mắt nhìn anh ta một cái, thờ dài, hình như cảm thấy chuyện này với chúng tôi có phần nực cười, lại tiếp:

“Được, ta tới đây không phải để nói chuyện đó, các người cứ thả lỏng chút đi, ta cũng không muốn làm gì các người đâu.”

“Đây là bà bà còn chưa muốn làm gì chúng tôi,” Bàn Tử chỉ vào máu trên cổ áo mình, ” Nếu bà bà muốn làm gì, chắc là phải giết chết chúng tôi?”

Lão bà bà bước tới bên cửa sổ, nhìn ra bên ngoài nói:

“Căn nhà cũ này vốn là một phần của Hoắc gia chúng ta ở thành Bắc Kinh, dùng để xử lý những tên người làm phạm quy của gia đình, có điều ngày xưa người ta rất sợ ma quỷ, nhiều năm qua cây cỏ trong sân kia đã chôn không biết bao nhiêu xác người, nếu muốn giết các người thì đây cũng là nơi khá lý tưởng. Có điều là các người yên tâm, đối với ta giết các người chẳng có chút hứng thú nào cả.” Bà bà dừng một chút, nhìn về phía Sơ mi phấn hồng nói:

“Ta thử các người là muốn để cho hẳn xem, mắt ta nhìn người không sai bao giờ cả.”

Sơ mi phấn hồng liền nhìn chúng tôi cười cười. Bàn Tử nổi cáu:

“Nhìn cái gì? Người nghĩ ba người bọn ta là gay à?”

Sơ mi phấn hồng liền bật cười, nói:

“Thôi đi, anh có muốn thì tôi cũng không đáp ứng đâu.”

“Cái quái, người khinh thường ta hử?” Bàn Tử cả giận, vừa định phản bác nhưng lại thấy không đúng, ngập ngừng chẳng biết phải nói tiếp thế nào nữa.

Sơ mi phấn hồng bước tới trước mặt tôi nói: “Xin giới thiệu qua, tôi là Giải Ngữ Hoa, là người quản lý Giải gia của Cửu Môn. Hai chúng ta là họ đẳng ngoại, cũng coi như là họ hàng xa. Hồi còn bé tôi nhớ mỗi lần sang chúc tết chúng ta thường chơi chung với nhau, có điều là Ngô Tà cậu không hòa đồng, tính hướng nội, lại thường chạy chơi chỗ khác, vì thế cũng không thân nhau lắm, do đó nên giờ cậu không nhớ được ra tôi.”

“Đúng vậy, ngay cả em anh ấy cũng không nhớ”. Hoắc Tú Tú bên cạnh nói thêm vào, “Đến ai là thật ai là giả cũng chẳng phân biệt được, chẳng bằng Bàn Tử kia, thực sự khiến người ta chạnh lòng quá mà, phụ lòng người ta trước đây còn suýt gả cho anh nữa.”

Tôi nhìn Hoắc Tú Tú, rồi lại nhìn tên Sơ mi phấn hồng kia, bỗng trong lòng “A” một tiếng.

Lần trước cảm thấy tên Sơ mi phấn hồng kia vô cùng quen mắt, nhưng không thể nhớ được là từng gặp qua ở đâu rồi, hóa ra là tìm nhầm chỗ, hẳn không phải là khách trong quán tôi, cũng không phải là bằng hữu hay bạn nhậu, mà là bạn từ thời sáu bảy tuổi kia.

Thế quái nào, tôi thực không thể nhớ ra nổi, bao nhiêu năm trôi qua, chuyện lúc đó còn chẳng có thời gian mà nghĩ lại. Có điều là tôi vẫn nhìn ra được một nét quen thuộc trên khuôn mặt hắn, điều đó chứng minh mặt hắn vẫn còn vài điểm không thay đổi, thực sự khó mà thấy được.

Giải Ngữ Hoa, cái tên này rất lạ, vào độ tuổi lúc đó tới mặt người tôi còn chưa nhớ được chứ đừng nói tới mặt một thằng tiểu quý một năm chỉ gặp vài lần. Nhưng tôi thực sự nhớ là khi đó trong chúng tôi có một người cô ấy được bọn họ gọi là Tiểu Hoa.

Nhưng mà, Tiểu Hoa kia trong trí nhớ của tôi và người này chỉ trùng tên mà thôi. Không những về diện mạo, người này và Tiểu Hoa cơ bản là hai người khác nhau, chẳng lẽ là tôi nhớ nhầm?

Vì vậy tôi liền hỏi hẳn:

“Cậu có phải là Tiểu Hoa ngày xưa không?”

Hắn nhìn tôi rồi cười một cách rất khả nghi. Hoắc Tú Tú ở bên cạnh tùm tùm nói:

“Chính xác, không nhớ ra sao?”

Tôi lại ngẩn người, cảm giác suy sụp: “Nhưng Tiểu Hoa kia anh nhớ là một cô bé, chẳng lẽ là anh nhớ nhầm?”

“Cậu không nhớ nhầm, lúc đó tôi đúng là một cô bé”, Sơ mi phấn hồng nói: “Lúc còn bé tôi hơi ngây ngô, lại đi theo Nhị gia học hí kịch, hát hoa đán và thanh y, nhiều người không phân biệt được nên nghĩ tôi là nữ.”

(Hát hoa đán là diễn viên đóng vai con gái có tính cách hoạt bát hoặc phóng đãng, danh đá. :D)

Tôi cau mày, thật không thể tưởng tượng ra trong đầu cái hình ảnh bé gái đáng yêu hoạt bát như trong tranh cổ động bước ra kia lại chính là một đại lão gia như thế này. Giờ hầu kết của hẳn đã tương đối lớn, đột nhiên tôi cảm thấy choáng váng đầu óc, thế sự đúng là vô thường. Lại quay ra hỏi Tú Tú:

“Vậy những gì em vừa nói với bọn anh-”

“Đều là thật, tất nhiên chỉ có một điểm khác, là bà nội em biết toàn bộ quá trình đó mà thôi.” Tú Tú đáp, “Sau khi em gửi thư đi, có người gọi điện thoại cho bà nội em, bà nội quan sát em một thời gian rồi bắt quả tang việc em làm.”

“Chuyến giao dịch đó mọi người đều rất cẩn thận, nếu người nhận được một bức thư không thể giải thích được, người cũng sẽ gọi điện đi hỏi xem chuyện gì đang xảy ra.” Lão bà bà nói, “Có điều ta thừa nhận là vừa rồi người suy luận rất đúng, lúc ta nhận được băng ghi hình, quả thực đã

ngất đi. Nhưng ta không phải là một bà lão hồ đồ đến mức cho rằng đây chẳng qua chỉ là cảnh quay trong băng ghi hình.”

“Vậy trong băng ghi hình đó giấu cái gì vậy?”

“Lúc trước ta từng nói với người, bản vẽ Phong Cách Lôì kia đều là trong băng ghi hình phát hiện ra, ta nghĩ tới đó là manh mối của con gái ta, muốn ta tới tìm con bé. Đó chính là nguyên nhân mà cho tới giờ ta vẫn chưa buông xuôi, lúc này đây tuy bản thân ta biết, người đó không phải là con gái mình, nhưng ta vẫn muốn lần theo tin tức đó, để biết rốt cuộc con gái ta đã xảy ra chuyện gì.”

Văn Cẩm gửi những bản Phong Cách Lôì tới? Tôi rời lên, ban đầu tôi tưởng là băng ghi hình sẽ quay lại một tin tức cụ thể nào đó. Thật không ngờ nó lại là những thứ này.

Chỉ là Hoắc Linh bỗng nhiên mất tích trong tòa di chỉ cổ đó, nếu lý do gửi băng ghi hình có liên quan tới cô ấy, những bản vẽ tòa nhà đó càng khiến cho lão bà bà cảm thấy kia rõ ràng là một manh mối.

Bàn Tử ở bên cạnh hỏi:

“Cái đó và việc thử chúng tôi có liên quan gì chớ?”

Hoắc lão bà liền mỉm cười một cách rất phức tạp, sơ mi phấn hồng bên kia như nhận được tín hiệu, lập tức nắm vai tôi, nói:

“Được rồi, đừng lãng phí thời gian nữa, chúng ta cũng nói luôn vấn đề chính, sau đó sẽ dành thời gian từ từ ôn lại chuyện xưa sau.”

Nói rồi nháy mắt cho Hoắc Tú Tú, Hoắc Tú Tú bắt đầu lấy ra từ trong túi một cuộn gì đó, tôi vừa nhìn là biết kia đều là bản vẽ Phong Cách Lôì, là những thứ tôi từng thấy trong nhà lão bà bà.

Tất cả bản vẽ đều được bọc trong túi giấy gai rất xa xỉ, bên trong tấm một lớp giống như dầu, xem ra những bản Phong Cách Lôì này chỉ cần mang ra khỏi nhiệt độ của phòng chứa sẽ rất dễ hỏng. Chỉ là không biết bà bà mang những cái này tới đây làm gì, chẳng lẽ bà ấy mất đi hứng thú muốn bán chúng cho tôi sao?

Tôi lấy làm lạ, nhưng không định hỏi, cho tới khi tất cả những bản vẽ kia đều được bàn tay nhỏ bé của Tú Tú đặt xuống, cẩn thận từng chút một mở ra trên sàn, lão bà bà lúc đó mới nói:

“Ta và người Giải phạm nhân (đây là cách bà bà gọi Giải Ngữ Hoa) này tới đây sẽ gặp lạt ma”, lão bà bà vỗ vỗ những bản vẽ kia nói tiếp, “Ta cần các người hỗ trợ, nếu các người đáp ứng, ta sẽ đảm bảo cho vụ đại náo khách sạn Tân Nguyệt lần này của các người êm thấm, hơn nữa còn có lợi ích lớn khác nữa.”

-----oOo-----

Chương 27: Phong cách lôi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôi nhìn những bản vẽ kia, lập tức hiểu được ý đồ của bọn họ:

“Các người muốn đi tìm vị trí ngôi cổ lâu này sao?”

Sơ mi phấn hồng gật đầu, tôi nhíu mày, lão bà bà cũng giải thích thêm cho tôi rõ, bọn họ vẫn chưa tìm được vị trí cụ thể nơi mà tòa cổ lâu kia tọa hạ, trong lúc đó chợt hỏi:

“Các người tìm được vị trí tòa cổ lâu này rồi phải không?”

Sơ mi phấn hồng nhìn lão bà bà, như muốn hỏi ý kiến của bà ấy, lão bà bà gật đầu:

“Nói cho bọn họ đi!”

Sơ mi phấn hồng liền bảo Tú Tú thấp đèn lên:

“Đúng vậy, vì những việc các cậu từng trải qua ở Quảng Tây đã gợi ý cho chúng tôi.”

Nói rồi hắn lấy ra một bản vẽ mẫu, đưa cho chúng tôi cùng xem.

Bàn Tử bỏ ngọc tỷ vào trong túi áo, bước tới gần tôi liền phát hiện, đó là

một bản vẽ thể hiện toàn bộ kết cấu “Trương gia lâu” bằng phần mềm hiện đại dựa trên phác thảo của Phong Cách Lôi.

Vừa quan sát bản đồ đó, tôi liền nghĩ ngay thấy thứ mùi quen thuộc, lại nhớ tới những đêm chong đèn thức trắng để vẽ đồ họa, đó là thực tế cuộc sống của những năm đầu tiên, hiện giờ nó lại xuất hiện tại nơi này thực khiến bản thân có chút không thoải mái.

Sơ mi phấn hồng nói:

“Chúng tôi đã tìm người dựa trên bản vẽ Phong Cách Lôi để phục hồi lại nguyên trạng kết cấu của nó, các cậu có thể nhìn không ra nhưng không vấn đề, tôi sẽ giải thích.” Nói xong liền bắt đầu giảng giải về những ký hiệu thông dụng bên trên bản vẽ. Tôi đối với những thứ này tương đối quen thuộc, tất nhiên không cần nghe, chỉ trong vài giây là hiểu được cơ bản hình thái ngôi cổ lâu này.

Có thể thấy tòa cổ lâu này có cấu trúc gỗ đá điển hình, kiến trúc chắn chắn, trước đây từng chỉ mới xem qua một tầng của Phong Cách Lôi, bản thân cũng chưa quen nhưng giờ khi chuyển thành bản vẽ kỹ thuật số, là cách rất thường dùng của tôi nên có thể nhìn ra ngay bảy tầng lầu của bản vẽ, hình thái của các tầng vừa xem là lập tức hiểu ngay. Tiểu Hoa chỉ máy tờ trong số đó nói:

“Cậu nhìn qua đây một lát, đây là phần đỉnh tòa nhà, có giống với Trương gia lâu mà cậu từng nhìn dưới đáy hồ Ba Nãi kia không?”

Tôi không đợi tới lúc hắn chỉ mà bản thân đã sớm nhận ra, trong lòng cả kinh, lập tức gật đầu, không thể nào chứ!

Hắn nói tiếp:

“Tôi nghe nói cậu từng có một thời gian vào Trương gia lâu, cũng chỉ biết chắc là tình hình sẽ thế này, giờ được chính cậu công nhận thì có thể càng thêm xác định được, Trương gia lâu hẳn ở dưới đáy hồ kia, hơn nữa còn một phần bị chôn trong núi đá nữa. Cậu nhìn chỗ này này.” Hắn chỉ chỉ vào vài điểm trên Phong Cách Lôi, “Cậu có thể nhìn thấy, tầng thứ nhất và tầng thứ hai của Phong Cách Lôi, so với những tầng phía dưới rất khác nhau. Tầng một và hai thì giống như hình tháp chứ không phải lâu, mà ở chỗ tiếp nối giữa hai tầng đó với những tầng phía dưới lại cảm

giác như bị thiết kế thiếu vậy.”

“Ý cậu là gì?”

“Tầng thứ nhất và tầng thứ hai của Trương gia lâu gần như là tách biệt với những tầng còn lại, hai tầng nóc ở trên mặt đất, tiếp đó tận sâu bên dưới có một đường hầm chạy vào trong núi đá mới tới những tầng còn lại. Vì có liên quan tới cả công trình nên tôi tin là mấy tầng kia hẳn cũng phải được giấu trong khu vực gần với hồ nước kia. Chúng ta cần phải tìm ra nó.”

“Vì sao ư? Các cậu có kinh nghiệm rất phong phú, hẳn là cũng vô cùng thuần thục rồi”, Sơ mi phấn hồng nói : “Đây chắc chắn là một lần gặp lạt ma tương đối lớn, các cậu sẽ không phải trắng tay ra về. Chúng tôi là người gặp lạt ma nên phân chia luôn rất công bằng.”

“Lần trước khi tới đó là do tôi quan tâm tới vấn đề tiền bạc ư? Ông anh à, nơi chó má này của cậu, tôi vừa nhìn là biết chắc nguy hiểm đến mức nào rồi.” Tôi nói, “Đi vào đó có toàn mạng mà đi ra không?”

“Sao cậu không tin tưởng vào thân thủ của mình như vậy?” Sơ mi phấn hồng nói, “Chẳng lẽ những nơi trước đây cậu tới lại là chỗ an toàn sao?”

Tôi thầm nói chẳng có gì giống cả, những nơi đó tôi biết chúng nguy hiểm, nhưng vì trước khi đi lại xảy ra rất nhiều chuyện khiến cho tôi không đi không được. Lần nào dẫn thân vào mạo hiểm, những bí ẩn lại càng ngày càng sâu, tới giờ tôi thật sự không còn đủ dũng khí để làm lại lần nữa.

Có rất nhiều chuyện, cho dù cậu có muốn thế nào thì khi phải kéo dài chúng quá lâu, cậu cũng sẽ từ từ mất đi sự hứng thú của mình với nó. Cho dù tôi biết nơi đó chắc chắn sẽ có rất nhiều điều quan trọng, có khi nó giúp cho những mảnh ghép trong suy nghĩ tôi hợp thành một bức tranh hoàn chỉnh, nhưng phản ứng đầu tiên của tôi vẫn là từ chối.

Sơ mi phấn hồng có phần khó xử, nhìn nhìn lão bà bà, bà ấy nói:

“Ngươi đừng từ chối nhanh như vậy, suy nghĩ một chút đi nào, chỉ cần tìm được tòa cổ lâu kia ta sẽ nói hết cho ngươi mọi chuyện.”

“Bà có thể nói trước cho cháu biết.” Tôi đáp.

Lão bà bà lắc đầu: “Ngươi là cháu đích tôn của Ngô Lão Cầu, ta không tin cái nhân cách của ngươi, nói chuyện không giữ lời đã thành gia phả rồi.”

Tôi liền lắc đầu: “Thật ngại quá, bà không tin cháu, cháu cũng không tin nhiệm bà.”

Lão bà bà thở dài, nói tiếp: “Ngươi không đi thì cũng chỉ là ý kiến của mình ngươi, còn các ngươi thì sao?”

Nói rồi nhìn về phía Muộn Du Bình.

Bàn Tử lập tức nói: “Ba chúng tôi đồng lòng một dạ, tiến cùng tiến, lui cùng lui. Tuyệt đối không bị các người chia rẽ, có điều Thiên Chân nói không đi, hẳn là do các người chưa đủ thành ý.”

Lão bà bà cười haha: “Chuyện tiền bạc thì không vấn đề, chủ yếu là các ngươi có đi hay không thôi.”

Tôi thầm nói Bàn Tử thực phiền toái, vừa định lắc đầu từ chối, nghĩ lúc này bất luận có thể nào đi nữa cũng không được đồng ý dễ dàng, đột nhiên chợt nghe thấy Muộn Du Bình bên kia nói:

“Tôi đi.”

Tôi kinh ngạc, lập tức quay đầu nhìn, thấy Muộn Du Bình cũng nhìn chúng tôi. Tôi và Bàn Tử liếc nhau, cũng không tin vào tai mình, tôi định nói thì lão bà bà đã mở lời:

“Được, một người đi.”

Tôi còn chưa kịp phản ứng, lại cảm thấy lửa giận bốc lên, cảm giác chuyện đang dần ra khỏi tầm kiểm soát của tôi, trong tích tắc lời không thể thốt ra, nhưng tôi hiểu là mình không thể nói được gì cả, đây cơ bản là ý nguyện của người khác.

Trong khoảnh khắc đó tôi cảm giác bản thân mình khó chịu, lão bà bà liền hỏi tôi và Bàn Tử:

“Các người tính thế nào?”

“Tôi cũng đi!”

Bàn Tử lập tức nói. Tôi gần như bị ức chết, quả thực kinh hoàng nhìn về phía anh ta, thậm chí nói vừa rồi là thằng nào nói ba người không hai lòng, Bàn Tử nói xong lập tức chạy qua nói nhỏ vào tai tôi:

“Bố khi, Tiểu Ca đồng ý rồi, nếu cậu không đồng ý, Tiểu Ca liền vụt khỏi tầm tay, tới lúc đó muốn tìm hấn rất khó khăn.”

Tôi nghĩ cũng đúng, thế quái nào, lúc này nói không đi tức là tự mình rút khỏi cuộc chơi.

“Còn người?” lão bà bà nhìn tôi, “Quyết định nhanh đi, chúng ta không còn nhiều thời gian đâu.”

“Được rồi.” tôi nói, “Có điều là cháu nói trước, nếu quá nguy hiểm chúng cháu sẽ rút lui”

Lão bà bà vỗ tay một cái, Sơ mi phấn hồng nói:

“Vậy thì hoan nghênh các cậu vào đội, tôi sẽ nói cho các cậu vài điều, mục đích của chúng ta là nơi nào, sau khi nghe xong trong ba ngày tới chúng ta sẽ lên đường.”

-----oOo-----

Chương 28: Lên kế hoạch

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tiểu Hoa giới thiệu qua toàn bộ kế hoạch cho chúng tôi nghe một lượt, trong lúc đó tôi chỉ thấy đầu vầng mắt hoa, cảm giác cả tinh thần lẫn thể xác đều bị đả kích mạnh mẽ. Lúc đầu thì miễn cưỡng nghe được một chút, sau thì hoàn toàn không thể lọt tai từ nào cả.

Rất khó mà miêu tả được đó là thứ cảm xúc gì, có thể nói là rất rất ư

oải. Ví như bạn đang nói chuyện rất vui vẻ với người khác, đột nhiên từ đâu có một đám người xông tới, nói với bạn là xin chào, ngày kia bọn tôi sẽ đi chơi, chủ yếu là bản thân không còn thời gian để nghĩ xem ngày kia là cái ngày gì, hấn lại nói tiếp, nếu cậu đi thì tôi sẽ cho cậu rất nhiều tiền, nhưng phải lập tức quyết định ngay, nếu không cơ hội sẽ chuyển cho người khác, sau đó bọn họ bắt đầu đếm ngược.

Lúc đó bằng hữu của bạn đều tỏ vẻ đồng ý, dưới tình hình như vậy chẳng ai có thời gian mà suy nghĩ, tiếp theo bọn họ lập tức chụm đầu vào bàn bạc đi chơi chỗ nào chỗ nào, lúc đó bản thân mới tỉnh táo lại.

Tới lúc nghĩ lại, con mẹ nó chứ, chuyện này giống y như một cái âm mưu nham nhở vậy.

Sau khi bọn họ rời đi, Tiểu Hoa kia còn để lại vài đồ, tôi quay hỏi Bàn Tử mấy việc, tới lúc đó mới rõ ràng bọn họ muốn đi đâu.

Đầu tiên tôi hiểu ra giờ không còn là một đội, mà quân số lại được chia ra làm hai.

Một đội sẽ đi tới hồ Ba Nãi kia trước, đội còn lại sẽ đi tới Tứ Xuyên. Hai đội giữ liên lạc, không phải là toàn bộ, tôi thấy cách bọn họ thiết lập hệ thống liên lạc, thông qua đủ mọi phương pháp, dường như hai đội sẽ phải trao đổi một vài tin tức.

Vì sao phải như vậy, Bàn Tử hỏi Tiểu Hoa thì hấn nói hấn cũng chẳng biết, nhưng là lão bà bà dặn như vậy, đây là chuyện vô cùng quan trọng, hai người ở hai vị trí khác nhau, nhất định phải dùng cách nào đó để liên lạc qua lại, hai bên phải phối hợp hành động.

Qua Quảng Tây chắc chắn là tìm vị trí tòa cổ lâu kia, Tiểu Hoa còn nói, dựa theo bọn họ phân tích thì vị trí của tòa cổ lâu hấn phải nằm sâu trong núi. Có thể nó bị vây chặt trong sơn thể, bọn họ phải tìm một khe nứt ở bên ngoài trước khi tiến vào. Lần tới đi vào trong có thể sẽ phải đi qua khe hở lần trước để tìm vị trí cổ lâu.

Còn về phía Tứ Xuyên, tôi lập tức nghĩ tới những lời Kim Vạn Đường nói, nơi kia từng diễn ra công cuộc trộm mộ lớn nhất lịch sử. Xem ra, quả nhiên nơi đó đúng là có cả tỷ mối liên quan. Bàn Tử nói, anh ta quyết định đi Quảng Tây, vì anh ta nhớ Vân Thái, tới đó nhất định phải

mang theo thật nhiều lễ vật, tiện thể xem xem có dính hôn luôn được không.

Tôi cũng không nghĩ tới những điều đó. Nhìn qua bên Muộn Du Bình, chỉ thấy anh ta đang chăm chăm quan sát mấy tờ bản vẽ, tôi hít sâu một hơi bước qua hỏi:

“Vì sao?”

Muộn Du Bình ngẩng đầu nhìn tôi, không có bất kỳ biểu cảm gì cả.

“Trước khi anh đồng ý ít nhất cũng phải bàn bạc với chúng tôi một chút,” tôi nói, “Tôi thấy như hôm nay chúng ta bị bọn họ lừa rồi.”

Muộn Du Bình cúi đầu tiếp tục xem bản vẽ, chỉ đáp:

“Không liên quan tới cậu.”

“Tôi!”

Tôi cáu lên, định tiếp tục phát hỏa nhưng mắt thấy anh ta chỉ chăm chú vào việc nhìn những bản vẽ kia, rõ ràng không phải đang ngòai ngẩn mà là đang tập trung nghiên cứu.

Tôi nhìn ánh mắt Muộn Du Bình, có cảm giác giữa chúng tôi tồn tại một khoảng cách, đột nhiên như nhận ra Muộn Du Bình đã thay đổi phần nào, cái khoảng cách kia không xa lạ gì, đó là điều mà tôi thường cảm thấy trước khi anh ta mất trí nhớ. Sau khi anh ta mất trí nhớ tôi đã không còn cảm thấy nó nữa, nhưng giờ đột nhiên lại hiện ra.

Chẳng lẽ Muộn Du Bình đã khôi phục trí nhớ? Tôi bỗng chột dạ, lại thấy không giống, nếu anh ta đã khôi phục trí nhớ, hẳn là sẽ lại đột nhiên biến mất, chẳng cần bận tâm tới bất cứ thứ gì cả.

Tôi thở dài, không dám đi quấy rầy anh ta nữa, trong lòng cân nhắc giờ phải làm sao. Chợt thấy Muộn Du Bình đứng dậy, đi ra ngoài.

“Chuyện gì vậy?” Bàn Tử kinh ngạc, nhảy dựng lên.

Muộn Du Bình bước tới cửa, đột nhiên dừng lại, nhìn chúng tôi:

“Các cậu ai có tiền không?”

Tôi và Bàn Tử liếc nhau, bước tới bên cạnh, tôi hỏi:

“Anh muốn làm gì vậy?”

“Tôi muốn ra ngoài mua mấy thứ.” Muộn Du Bình thản nhiên đáp.

Tôi và Bàn Tử lại nhìn nhau, không thể nào hình dung được cảm giác của mình lúc đó, nhưng thực sự tôi thấy rất buồn cười, không biết là cười miễn cưỡng hay là cười vì khó hiểu nữa, Bàn Tử lập tức ôm vai anh ta nói:

“Được rồi, Tiểu Ca đáng thương, cuối cùng thì tôi cũng cảm thấy cậu chỉ là một người bình thường, tới đây nào, Bàn gia tôi sẽ chiều cậu, cậu định đi đâu, tới cửa phật hay muốn đi vườn bách thú đây.”

-----oOo-----

Chương 29: Tứ Xuyên ly biệt

Nguồn: EbookTruyen.VN

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Cuối cùng thì chúng tôi cũng không ra khỏi nhà, có tay bán thịt lừa nướng ngoài cổng là người của Hoắc gia, hẳn khuyên chúng tôi trở về, bảo rằng giờ bước ra bên ngoài kia rất nguy hiểm, nếu muốn mua gì thì mai viết ra giấy là được.

Hôm sau là ngày mua sắm, Tiểu Hoa lại tới bảo chúng tôi liệt kê hết những đồ đạc mà mình cần ra giấy, bọn họ sẽ đi mua. Bàn Tử hùng hỏ viết một mặt đầy danh sách. Tới tới thì đồ đạc được mang vào phòng. Lúc chuyển vào chúng tôi mới thấy có một món cực tốn kém của Muộn Du Bình, vì trong số những đồ mang tới có một cái rương vừa nhìn đã

thấy cực xa xỉ.

Tiểu Hoa nói: “Bà nội tôi bảo là anh sẽ cần tới vật này.”

Sau khi Muộn Du Bình mở rương, lấy từ bên trong ra một thanh cổ đao, kích thước và hình dạng rất giống với thanh đao mà trước đây anh ta từng có.

Sau khi rút bao ra, hàn quang lóe lên, màu sắc bên trong thực đặc biệt, nhưng lưỡi đao kia lại không phải là hắc kim.

“Nó được lấy từ trong kho nhà chúng tôi ra, anh có muốn dùng thử chút không?”

Muộn Du Bình suy nghĩ trong giây lát, sau đó đặt vào trong ba lô. Bàn Tử ghen tị:

“Thế quái nào, tại sao không cho chúng tôi mỗi người một thanh?”

“Loại đao này không phải thứ mà ai cũng có thể dùng được đâu.” Tiểu Hoa nói, “Nó quá nặng.”

Những trang bị khác phần lớn chúng tôi đều đã dùng qua, Bàn Tử không thực vừa lòng với con khảm đao của mình, anh ta bảo là lưỡi đao quá mỏng, chặt cây có khi còn bị sứt, dùng đao khảm sơn vẫn tốt hơn.

Tôi không qua xem đồ của mình, đều là Bàn Tử giúp tôi liệt kê, nhìn bọn họ chuẩn bị đồ đạc mà trong lòng cảm giác rất mâu thuẫn, đành ngồi bên cạnh nghỉ ngơi.

Sau khi đã chuẩn bị đầy đủ, Tiểu Hoa nói bọn họ còn việc phải làm, chúng tôi cứ ở lại đây để nghỉ ngơi. Tú Tú còn mang cho tôi một cái tivi, lúc nào rảnh rồi thì bật xem.

Muộn Du Bình vẫn mãi cân nhắc về thanh đao kia, có thể thấy trọng lượng của nó có khác biệt, anh ta cần thời gian để thích ứng với nó.

Trong lúc này, tôi không có gì để làm, bản thân vẫn luôn suy nghĩ về toàn cục, thử đem những thông tin vừa lấy được ghép lại xem có thể suy đoán được điều gì từ chúng, xem xem có gì thay đổi.

Nếu chúng tôi gọi cái thế lực đứng đằng sau đã thúc ép bọn họ tiến hành công cuộc trộm mộ lớn nhất lịch sử năm đó là “nó”, vậy sau khi nó chiếm được rất nhiều Lỗ Hoàng Bạch, có thể đã sớm giải mã được bí mật của sách lựa kia, những hoạt động này đã kết thúc trong thất bại, nhưng có thể xem như là phục thù thành công, những gì lão Cửu Môn có trong tay đều rất vụn vặt. Xét vào thời điểm lúc đó cái quan trọng nhất lại là bối cảnh, vì thế trong cái thành công đó, những người chết do đổ máu tuy nhiều nhưng lại không quan trọng, mà những của cải và đồ đạc liên quan đều được giữ lại.

Con cái của bọn họ trở thành nhân tài dự trữ, phần lớn đều gia nhập vào hệ thống khảo cổ, rất khó nói đó là do xu hướng tự nhiên hình thành hay là do tồn tại một quy tắc ngầm giữa bọn họ. Mặc dù không có chứng cứ nhưng “nó” nhất định có ảnh hưởng ít nhiều tới bên trong.

Thậm chí tôi còn hoài nghi, phương pháp trước đây Cầu Đức Khảo dùng để giải mã sách lựa có phải một người hoặc một nhóm người có liên quan tới “nó” mang ra rồi bọn họ bí mật tiết lộ cho lão ta biết.

Bàn Tử nói, vào những năm sau giải phóng đó, không khí xã hội bắt đầu có sự buông lỏng, có nhiều chuyện khó lường diễn ra, ví như hội công đoàn, ủy viên càng ngày càng thoái hóa, những kẻ to gan thì đông dần lên, bọn họ tiến hành liên kết móc nối với nhau, đồng thời cùng lúc những người ngoại quốc cũng bắt đầu tiến vào lãnh thổ Trung Quốc. Sự vật hiện tượng mới thay thế toàn bộ những sự vật hiện tượng cũ. Hệ thống của “nó” có thể cũng trong sự thay đổi kia mà tan rã.

Giống như là trong xí nghiệp bây giờ vậy, tuy rằng tổ chức đã tan rã, nhưng những hạng mục vẫn còn tồn tại, người có thực lực sẽ đem theo những hạng mục này tiếp tục tìm người đầu tư khác.

Có lẽ là trong thế lực của nó, có một người hoặc một nhóm người vẫn tồn tại. Vì một mối quan hệ nào đó đã tiến hành hợp tác với Cầu Đức Khảo, tiếp tục hoàn thành hạng mục còn dang dở.

Hoạt động khảo cổ tại “Trương gia lâu” và hoạt động khảo cổ tại Tây Sa khả năng chính là kết quả của thời kỳ đó, như vậy có thể giải thích vì sao quy mô của lần hoạt động sau và lần hoạt động của Lão Cửu Môn lại nhỏ đi nhiều như vậy. Thậm chí “chú Ba” phải tự trang bị cho bản thân, cùng

lúc không thể xác định được là do cố tình hay vô ý mà hệ thống hậu duệ Lão Cửu Môn lại được tập hợp lại.

Vận đồi sao dời, qua tới hơn hai mươi năm sau, kinh tế bắt đầu đấu tranh với chính trị, thế lực của Lão Cửu Môn sụp đổ, nhưng vì trước đây từng là trụ cột nên vẫn còn rất nhiều nơi trụ vững được như Hoắc gia, Giải gia ở thành Bắc Kinh có quan hệ thông gia với quan chức, Ngô gia chúng tôi có “chú Ba” vẫn cố gắng đứng vững ở Trường Sa, nhưng những nhà khác đã hoàn toàn trắng tay, hoặc vĩnh viễn biết mất khỏi trong xã hội.

Lúc này, khó mà nói được rằng “nó” có còn tồn tại nữa hay không, xem biểu hiện của Văn Cẩm thì có thể thấy “nó” vẫn tồn tại, nhưng có gì đó giống với những thế lực khác, trở lên bí mật và lẫn lút.

Tôi vô cùng do dự, nửa muốn nói chuyện Hoắc Linh cho lão bà bà nghe, Hoắc lão bà là người cố chấp nên tôi cũng quen rồi. Đồng thời bản thân cũng có chút cảm động, tôi trước kia từng nghĩ là: tôi không cho phép bất cứ kẻ nào làm ảnh hưởng tới quyết định của mình, tôi sẽ nói tất cả mọi sự cho người khác biết, để họ tự mình lựa chọn, nhưng sau khi đã trải qua nhiều chuyện như vậy, giờ tôi cảm thấy có nhiều việc không biết cũng tốt, biết cũng không để làm gì. Chỉ cần vài giây trong cuộc cũng có thể làm thay đổi cuộc sống của họ, hơn nữa nếu không biết cũng không hẳn đã là chuyện gì xấu.

Đáng tiếc là có vài con đường khi đã bước lên liền không thể quay đầu lại được, người kiên quyết thì sẽ chặt đứt chân mình, nhưng trong lòng vẫn muốn tiếp tục bước về phía trước.

Sau khi đồng ý chúng tôi lại trao đổi vài chi tiết, việc tách khỏi Muộn Du Bình và Bàn Tử khiến tôi cảm thấy có phần bất an, nhưng lão bà bà nói cũng rất có lý, lại có thêm Muộn Du Bình chấp nhận nữa nên lập trường của tôi căn bản trở nên vô dụng, hoặc là tự mình rời khỏi cuộc nhưng không thể để điều này xảy ra. Mà Bàn Tử kia lại chỉ muốn mau mau trở về để gặp Văn Thái, cơ bản không hề để ý tới cảm xúc của tôi.

Mặt khác thì thực sự cả tinh thần và thể xác của tôi đều rất mỏi mệt, đi theo Muộn Du Bình trên con đường kia thực sự vô cùng hung hiểm, tôi chỉ nghĩ mà đã cảm thấy lo lắng, đối với hai người bọn họ tôi cũng không yên tâm, nhưng nhớ tới hoàn cảnh trong động đá kia, lúc ấy nếu

không có tôi chắc bọn họ có thể an toàn mà bước ra, nhớ lại toàn bộ những chuyện trong quá khứ, gần như trong tất cả trường hợp tôi đều trở thành gánh nặng, cho nên cũng không thể nổi nóng được. Cũng may là lão bà bà dự bọn họ đi sang bên kia tôi đa chỉ một tuần là trở về.

Lão bà bà, Bàn Tử và Muộn Du Bình xác định sẽ xuất phát tới Ba Nãi sau ba ngày nữa, Giải Ngữ Hoa và tôi sẽ đi tới Tứ Xuyên sau bọn họ hai ngày, vì bên chúng tôi tuy an toàn nhưng trang thiết bị lại vô cùng đặc biệt, cần đem từ nước ngoài nhập vào, điều này khiến cho tôi linh cảm tới điềm xấu.

Sau vài ngày rất thỏa mái, vì không ra ngoài được nên cả ngày chỉ việc nằm phơi nắng và uống rượu ngon, tôi vẫn luôn canh cánh mỗi nỗi trong lòng, ngẫm kỹ lại thấy nó rất tự nhiên, nhưng nếu không lo lắng thì cũng vẫn suy nghĩ về chuyện đó, tổng cảm giác thấy là vấn đề cũng chưa có gì phát sinh, không biết là trực giác hay là do ảnh hưởng tâm lý nữa.

Bàn Tử bảo Tú Tú mua cho chúng tôi bộ tú lơ khơ, sau đó ngày ngày ngồi chơi “sù đại D” (*không biết trò gì luôn*), Tú Tú kia lại rất thích thú với chúng tôi, ngày nào cũng tới chỗ này nô đùa, Bàn Tử cứ thấy cô ấy tới là đem ngọc tỷ nhét vào trong túi, hai người đẩy qua đẩy lại, thực khiến tôi thấy cực phiền hà.

Ba ngày sau bọn họ liền chuẩn bị xuất phát, toàn bộ căn nhà chỉ còn lại mình tôi, nhà hoang trống rỗng, cho dù là ban ngày thì vẫn vắng lặng vô cùng, giờ mới cảm giác được Tú Tú thực đáng yêu. Chúng tôi hàn huyên rất nhiều chuyện, phần lớn là tôi chẳng nhớ cái gì hoặc chỉ mơ mơ hồ hồ nghĩ ra, kỳ thực năm xưa chỉ gặp nhau một vài lần, lũ trẻ con từ xa lạ rồi làm thân với nhau chỉ mất một thời gian, bỗng nhiên lại cảm thấy bùi ngùi xúc động. Cái lúc chúng tôi còn chưa biết gì, chỉ biết một điều gọi là “điều hâu bắt con gà con”, thì những người lớn trong phòng đã rơi vào trong một vòng xoáy vô cùng phức tạp rồi.

Có đôi khi luôn cảm thấy, lớn lên là một quá trình đánh rơi hạnh phúc, chứ không phải là ngược lại.

Buổi tối trong phòng còn kinh khủng hơn, tôi nhịn hai đêm gần như chẳng ngủ được chút nào, có khi còn cảm thấy bên tai như có tiếng người thở nặng nề, tự khiến bản thân sợ hãi. Vất vả lắm mới tới ngày đó, tôi chỉ muốn lập tức rời khỏi căn nhà hoang này ngay lập tức.

Dừng ở sân bay bốn giờ đồng hồ, Sơ mi phấn hồng mới làm xong thủ tục vận chuyển hàng hóa, tôi thấy trên chứng minh nhân dân của hắn có ghi Giải Vũ Thần, liền kỳ quái hỏi sao hắn có hai tên như vậy. Hắn nói là Giải Ngũ Hoa chỉ là nghệ danh. Theo quy định của ngày xưa, thì khi bước chân vào nghề diễn, không thể dùng tên thật, vì con hát thân phận thấp hèn, không được làm liên lụy tới thanh danh cha mẹ, mặt khác người ta không thể gọi tên thật đào hát vì có nhiều người tên rất xấu. Giải Ngũ Hoa là tên mà thầy dạy hát của hắn đặt cho khi bước vào nghề, tiếc là tên này thực bá đạo, khiến cho tên thật của hắn đã sớm bị người đời lãng quên.

Tôi hiểu điều đó cũng rất có lý, đột nhiên nghĩ Muộn Du Bình kia có được tính là nghệ danh. Nếu cho anh ta hát hí kịch, dự là phải xếp cho vai quý dạ xoa hay gì đó tương tự.

Trên máy bay tôi lăn ra ngủ như chết. Tới đâu rồi cũng không quá quan tâm, trong lúc đó Bàn Tử gửi cho tôi một bức thư màu, tôi thấy có Vân Thái trong ảnh chụp chung với anh ta, nhìn như vậy là biết bọn họ đã tới nhà A Quý, miệng Bàn Tử cười toét tới mang tai. Sau khi chúng tôi ra khỏi sân bay lấy hóa đơn nhận hàng, lần đầu tiên tôi thấy được cái gọi là trang bị đặc biệt.

Thứ đó có cấu tạo tương tự như “xương sườn” vậy, giống như lồng ngực của một loài động vật bắt sắt, cao hơn nửa người, có thể tháo dỡ được.

“Đây là cái *mèo* gì vậy?” Tôi hỏi Sơ mi phấn hồng.

Hắn đáp: “Đây là *tổ* của chúng ta.”

-----oOo-----

Chương 30: Dòng chảy

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôi không biết “*tổ*” nghĩa là gì, cảm giác là mình hình như nghe nhầm, có lẽ ý hắn là “cái máng” hay là cái gì đó khác, có điều là lúc này trời lại đổ mưa, đứng ở nơi nhận hàng người đi lại tấp nập, chúng tôi không

muốn ở đó lâu nên cũng chẳng kịp hỏi, vội mang đồ chất lên xe tải, trong mưa phùn giăng giăng xe chuyển bánh vào trong Thành Đô.

Xe tải nhỏ này so với con Kim Bôi của tôi thì bé hơn, bánh xe chỉ có đường kính bằng cái chậu rửa mặt, ngồi lên như trên mây, Tiểu Hoa bảo tôi kiên nhẫn một lát, đi trong thành thì phải dùng xe này, sau khi tới đoạn đường núi bùn đất sẽ đổi sang xe Hoàng Sa, vì đường bên đó không tốt lắm. Tôi thầm nhủ hóa ra là như vậy, cũng chẳng bận tâm về những hấp dẫn trên đường, đã tới đây rồi thì khác nào kẻ trộm chử. Chuyến này đi giống như là ngồi trên một cái bập bênh giữa ồn ào hỗn độn với hèn mọn thấp kém, khó mà để người khác nghĩ thông được.

Thành Đô là một thành phố rất được yêu thích, lúc còn đi học đại học, tôi có một người bạn tới từ nơi này, cứ hễ nói về Tứ Xuyên thì phải kể tới mỹ nữ và đồ ăn vặt, khiến cho chúng tôi thêm chảy nước miếng, có thể dùng một từ dễ dàng miêu tả nhất về nơi đây chính là “an nhàn”, có điều là giờ chỉ sợ cũng không rảnh để đi hưởng thụ như vậy.

Xe tải đưa chúng tôi vào trong một con ngõ phía Nam thành, đi qua ven đường có một trường đại học ngay cạnh quốc lộ Tứ Xuyên, bên trong tất cả đều là phòng cũ hoen ố xi măng, bề ngoài hình như từng qua cải tạo, có vài nơi còn tương đối đẹp, nhưng vốn dĩ phòng cũ nhìn kiểu gì cũng vẫn ra phòng cũ, cuối con ngõ là một gian nhà khách nho nhỏ, nhà khách không có bảng hiệu, chỉ có một hộp nhựa sơ sài viết “dừng chân” hai chữ đỏ chói, treo ở trên cửa lung lay theo chiều gió.

Chúng tôi dừng xe lại, vòng qua khoảng sân đơn sơ (nếu nhất định phải gọi nó bằng một cái tên thì nó phải là một cái thềm trước thì đúng hơn), đột nhiên thấy sáng sủa hẳn lên. Trong hành lang được lắp đặt thiết bị mang phong cách Châu Âu vô cùng tinh tế, toàn bộ sàn nhà bằng gỗ thật, hai bên hành lang treo đầy những bức tranh. Tiểu Hoa nói cho tôi biết, đây là nơi làm việc của bọn họ ở Thành Đô này, nhà khách này không dùng để kinh doanh, ai tới cũng không thấy được không gian trong phòng, bảng hiệu kia chỉ là một cách ngụy trang, bên trong tất cả đều là thủ hạ của hắn.

Chúng tôi ai về phòng người đấy, tắm rửa sạch sẽ rồi thư giãn một lát, có một thủ hạ người Tứ Xuyên liền tới dẫn chúng tôi đi ăn đặc sản bánh bao hàn, dạo qua mấy con phố, tới tới thì đi ăn khuya với nồi lẩu mỡ bò*. Trời ạ, đây là lần đầu tiên tôi biết tới ăn khuya người ta cũng dùng

lâu, vì cái cay tê tái của nó mà tôi vừa ăn vừa phải uống vài hớp bia trắng miệng, ăn tới đâu gáy ngứa ran tới đó, suýt chút nữa thì không chịu nổi.

Ngại nhất phải kể tới là khi tìm nhà vệ sinh trong quán, tìm mãi không ra tôi liền hỏi một cô gái, chắc là do uống nhiều quá nên nói năng không được chín chắn, đáng ra phải nói: “Xin hỏi nhà vệ sinh ở đâu?”, lại nói thành: “Nhà vệ sinh đây à?”. Cô gái kia lập tức nổi giận, dùng giọng Tứ Xuyên mắng âm lên: “Bà đây không phải nhà vệ sinh!”. Khiến Tiểu Hoa bên kia được một phen cười nghiêng ngả.

Đây gần như là một cuộc cưỡi ngựa xem hoa điển hình, chỉ với thời gian rất nhanh mà có thể lãnh hội được hết những đặc sắc của nơi này. Lại nhắc tới tôi là khách, Tiểu Hoa là chủ nên vẫn giữ phép đưa tôi đi thăm thú qua loa vài nơi, sáng sớm hôm sau chúng tôi lên đường rời Thành Đô, chuyển sang đường cao tốc. Dọc đường đi chẳng ai nói câu nào, trong lúc đó, tôi lại thấy thích cái kiểu lặn lội đường xa thế này. Tiểu Hoa cũng không có ý tìm tôi nói chuyện gì cả, nhưng chẳng biết vì sao mà tôi không hề có cảm giác xa lạ hay xấu hổ. Có lẽ là vì bản thân thấy hoàn cảnh có gì đó rất thân thuộc, tôi dường như nhìn ra từ hẩn một khía cạnh khác của bản thân.

Cứ như vậy chúng tôi chỉ lặng lẽ quay mặt ra ngoài cửa sổ, hoặc là nhắm mắt mà ngủ, hoặc là nhìn trời mây sông núi nơi đây. Cảnh sắc dần dần thay đổi, núi càng lúc càng cao, đường lại thêm khó đi, mỗi lần tỉnh lại đều thấy bốn phía sơn dã hơn trước. Tới đêm chúng tôi chuyển sang xe Hoàng Sa việt dã, chính thức chạy vào trong đường núi. Đêm càng thêm tối.

Cuối cùng khi tới sáng sớm ngày hôm sau, tôi tỉnh dậy trên con xe xóc nảy rồi bước ra ngoài, không khí thực thoáng mát, thứ đầu tiên đập vào mắt chính là bốn tòa tuyết sơn trong truyền thuyết.

“Núi Tứ cô nương”, tài xế dùng giọng Tứ Xuyên nói, “A Nhĩ Ti Tư phương Đông.”

Tôi đứng cạnh quốc lộ Hoàn Sơn, bước thêm vài bước nữa chính là vực sâu vạn trượng, tầm nhìn phía dưới cực tốt, tôi nhìn một vùng núi non xanh mướt trước mắt, với phía xa xa đằng sau nó là một đỉnh tuyết sơn trắng phao hùng vĩ, sắc xanh sâu đậm cùng màu trắng tuyết chưa bao giờ hòa hợp như thế, có lẽ cũng chỉ có thiên nhiên mới có thể nhào nặn ra

những cảnh sắc đối nghịch nhưng xứng đôi tới vậy. Tất cả đều ẩn hiện trong mây mù, đẹp tới độ khiến cho con người ta phải run rẩy.

Nhưng vẻ đẹp đó không hề tạo ra cảm giác mâu thuẫn, trái lại lại thấy rất ôn hòa huyền bí, núi Tứ cô nương, các nàng vẫn cô độc đứng sừng sững ở nơi đó, là đang suy nghĩ điều gì?

Tôi không kiềm được bản thân sinh ra một cảm giác rất lạ, trước kia từng đi cùng Bàn Tử tới không ít nơi tươi đẹp, nhưng đây là lần đầu tôi có cảm xúc này, chung quy đều là bị Bàn Tử phá đám, hiếm khi tách được anh ta, cảm giác thực sự rất khác biệt. Có lẽ tôi hợp với việc viết về một điều gì đó hơn chứ không phải là kể về chuyện trộm mộ tặc thế này.

“Đây là đại tỷ, đây là nhị tỷ, tam tỷ, còn kia là tiểu muội cao nhất xinh đẹp nhất, cao tới hơn sáu nghìn thước”. Tài xế nói tiếp: “Chúng tôi gọi đó là Tứ cô nương, người ở đây đều là Khương dân và Tàng dân, chúng tôi đi qua rất nhiều nơi có người Khương, nhớ kỹ từng bậc cửa mà bọn họ cấm ngồi, đi cũng không được va vào kiềng ba chân của bọn họ.”

“Kiềng ba chân là cái gì?” tôi hỏi.

“Mỗi nhà người Khương đều có một cái giá để nôi, nhìn qua thì thấy nó có ba chân, bọn họ gọi nó là hi mẽ, trên hi mẽ treo một cái chảo sắt, bên dưới là đồng lửa, lửa đó cháy đời đời kiếp kiếp, vĩnh viễn không được dập tắt, mấy vạn năm trước thần lửa đã cho bọn họ mỗi lửa để chia cho nhau, lửa là một phần rất thiêng liêng, tôi từng có một người bạn, qua đồng lửa phun một miệng đờm vào rồi sau đó...”

Tiểu Hoa đang đánh răng nói xen vào: “Tôi phải mua hơn một trăm con dê mới chuộc được hấn ra đây.”

“Cậu trước kia từng tới đây rồi sao?” tôi lấy làm lạ hỏi.

Hấn nhìn tôi cười cười: “Nói thì dài lắm, đó là vài chuyện của tôi, cậu không muốn biết đâu.”

Tôi nhìn vẻ mặt hấn, cảm thấy càng thêm quái đản, có điều hít một phổi không khí trong lành của sáng sớm, có nói thêm ít quái dị gì nữa cũng không sao.

Đoạn cuối đường cần phải dùng xe máy mới đi được, chúng tôi gọi vài thôn dân đưa đi, trả tiền xe rồi dỡ hết hàng hóa trên xe thò xuống, đi tới một cái thôn gần đường quốc lộ nhất, xem có còn ai để thuê giúp việc không, thuê được ba bốn người, giả làm phóng viên chụp ảnh, bảo bọn họ giúp khuân vác đồ đạc. Lại thuê thêm mấy xe máy, đưa cả đội vào một thôn khác trong núi.

Năm đó khi Hoắc Tiên Cô tới đây, nơi này vẫn là thâm sơn cùng cốc, hiện giờ so với lúc đó đã thay đổi nhiều, tuy rằng vẫn gặp những chuyện phiền toái, nhưng cuối cùng sau ba ngày tới Tứ Xuyên, đi quanh vách núi đen mà bọn họ từng kể, làng gần nhất chỉ đi mất nửa ngày đường. Lúc này Bàn Tử và Muộn Du Bình tại Ba Nãi Quảng Tây chắc đang lên đường vào núi.

Cảm giác này và cảm giác khi ở Ba Nãi rất giống nhau, trừ khí hậu và địa chất ra thì xung quanh thực khiến tinh thần tôi trấn an, chúng tôi dùng la vận chuyển đồ đạc mang theo, bám sát vách núi, rất nhanh sau đó liền phát hiện trên vách núi đen kia có sơn động, từng cái từng cái một, có nhiều chỗ rất dày đặc.

“Có nhiều chỗ đã bị cây che lại, kỳ thật là bên trên còn rất nhiều động nữa.” Người dân bản xứ nói cho chúng tôi biết, vách động đầy những hang hóc, bốn phía đâu đâu cũng có.

Tôi hỏi Tiểu Hoa: “Sao giờ? Biết được đâu là hang động năm đó người ta lấy được sách lục Chiến Quốc đây?”

Tiểu Hoa liền lắc đầu: “Lão bà bà năm xưa cũng không tự mình trèo lên, hơn nữa đã nhiều năm trôi qua như vậy, cho dù có lưu lại ký hiệu e là cũng không thấy được nữa, chỉ biết là nó nằm ở giữa nơi này, hơn nữa vị trí cũng rất cao, chúng ta phải tự tìm thôi.” Nói xong Tiểu Hoa bắt đầu cùng mọi người dỡ trang bị xuống, sau đó bắt đầu quan sát toàn bộ vách đá, để thấy được hết số hang động.

“Tìm sao?”

Tôi ngẩng đầu nhìn vách núi đen cảm giác có phần choáng váng, thâm than sao mà tìm được, lại còn phải leo lên leo xuống như thế chịu thế nào đây chứ. Hơn nữa, tôi đột nhiên cảm thấy, những hang động này rất quen, nhiều như vậy trèo lên hết kiểu gì, giống như là những hóc đá trên

vẫn thạch dưới lăng Tây Vương Mẫu kia thì phải?

Chú thích:

Lẩu mỡ bò*: Thành Đô là thủ phủ của tỉnh Tứ Xuyên. Trong số các món ngon, lẩu Tứ Xuyên được biết đến nhiều nhất. Nước lẩu được nấu từ nước dùng, nổi vóng đỏ bắt mắt. Thành phần nước lẩu không thể thiếu tỏi, hành và ớt cay Tứ Xuyên. Ngoài lẩu, đậu phụ cay và mì lạnh, bánh nếp gói lá tre là món ăn đường phố cũng được nhiều người thưởng thức khi tìm đến Thành Đô.

-----oOo-----

Chương 31: Tổ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hết thấy những sự kiện đã trải qua tại Tây Vương Mẫu tôi thực không bao giờ muốn nhớ tới, trong thâm tâm luôn có một ý niệm bài trừ nó, vì vậy khi cảnh tượng trước mắt kia hiện lên có phần giống với nơi đó, tôi lập tức cảm thấy những vách đá bỗng trở lên vô cùng đáng sợ, sắc xanh đen cùng với những hốc đá cheo leo kia khiến cho khối núi như một thi thể đang dần thối rữa. Màu rêu xanh biếc như những dịch mủ rỉ ra hòa với những nấm mốc. Trước đó thì không hề có cảm giác như vậy.

Cũng may mà nó chỉ xuất hiện trong tích tắc, thủ hạ người Tứ Xuyên của Tiểu Hoa đã cắt đứt dòng suy nghĩ của tôi, có vài người đã tháo hết dây chằng trên lưng con la xuống, người Tứ Xuyên kia lại chỉ đạo đem dụng cụ cố định dây thừng lên mặt đá, đó là một thứ có khả năng cắm chặt vào những khe hở trên nham thạch.

Chúng tôi có đầy đủ dụng cụ leo núi bao gồm dây an toàn, dụng cụ giảm tốc, khóa sắt an toàn, bộ phanh, mũ bảo hiểm, giày leo núi chuyên dụng, phấn đánh dấu và túi phấn, hiệp hội leo núi sớm nhất trên thế giới được thành lập tại Liên Xô, nhưng những thứ này đều nhập khẩu tại Thụy Sĩ, xem qua cũng thấy vô cùng yên tâm.

Có điều là Tiểu Hoa lại không hoàn toàn làm theo quy định, hấn cởi áo khoác, kéo dây thừng buộc ngang hông, chỉ mặc độc một chiếc áo ba lỗ,

bắt đầu dùng tay không leo lên vách đá. Hấn vô cùng gầy nên không nhìn rõ được cơ bắp, nhưng không hiểu vì sao khi bò lên vách núi lại nhìn giống như đang diễn xiếc, có rất nhiều động tác không tưởng nổi, ví như một tay đặt trên mỏm đá, dùng lực ở hông với chân tới một thân cây thật xa, rồi bằng bắp chân hấn giữ chặt cành cây, thả lỏng hai tay treo ngược toàn thân, đứng đưa qua lại. Hoặc là vì không thể với tới mỏm đá trên cao kia, hấn lập tức xoay người cực nhanh trên vách đá, lộn ngược toàn thân dùng chân móc vào mỏm đá, sau đó dồn sức bật người lên. Động tác vô cùng nhanh nhẹn gọn gàng, thậm chí còn có phần rất mãn nhãn.

Điều khiến người ta phải thốt lên kinh ngạc chính là ở tốc độ của hấn, thực ra tôi hiểu cái gì gọi là võ nghệ cao cường, trừ khi gặp những chỗ khó trèo ra thì toàn bộ quãng đường hấn leo hết sức thần tốc, thậm chí còn nhanh hơn so với đi bộ. Nhưng cho dù có như vậy thì tới khi hấn leo tới đỉnh vách núi cũng mất bốn tiếng đồng hồ, kể cả lúc hấn chạm đích tôi đã gần như không thấy rõ được vị trí của hấn nữa, mãi cho tới khi hấn thả sợi dây thừng xuống, bọn họ mới xác định được hấn đã tới lên tới đỉnh rồi.

Ai ai đứng dưới cũng phải tâm phục khẩu phục võ tay, tôi cũng không ngoại trừ, thậm chí lúc mà người này học diễn chắc chắn cũng học cả “Tây Du Ký” nữa.

Dùng sợi dây Tiểu Hoa mang theo, chúng tôi treo tất cả đồ đạc vào một đầu rồi dùng ròng rọc kéo lên trên, có bảy sợi dây thừng được quãng từ trên xuống dưới, trở thành bảy “cái thang” leo núi, tôi cũng không biết những sợi dây thừng này rốt cuộc phải dùng như thế nào, nhưng nghĩ tới thân thủ của Tiểu Hoa vừa rồi, bỗng ý thức được chúng có thể là được chuẩn bị cho tôi.

Tôi cũng chẳng cảm thấy xấu hổ gì cả, chỉ là hơi chút sợ hãi. Nếu như bảo tôi cứ thế này mà leo lên, có lẽ tôi còn có thể chấp nhận, nhưng nếu muốn tôi như con thoi giữa những sợi dây thừng đu qua đu lại như thế này, tôi thực sự cam đoan bản thân không thể kiên trì quá lâu mà không bị ngã chết.

Sau đó những thủ hạ người Tứ Xuyên mắc lên cái gọi là “tổ” kia, nó làm thành từ khung sắt, nhìn giống như là móng vuốt vậy, trong bộ khung đó có chứa một cái túi ngủ, túi ngủ và bộ khung được cố định bằng sáu

vòng kim loại ở ngay bên rìa.

Tôi đã hiểu ra vì sao lại gọi nó là tổ, vật này cho phép chúng tôi có thể ngủ ở trên vách đá, quả nhiên thứ này chỉ có thể gọi là tổ.

Thủ hạ của Tiểu Hoa nói cho tôi biết, thứ này do người Phần Lan phát minh ra, được tạo ra khi một nhiếp ảnh gia muốn chụp ảnh tổ chim ưng, loài chim đó thường sống trên vách đá, muốn chụp vô cùng khó khăn. Bộ khung này dùng như túi ngủ có thể treo trên vách đá liền mấy tháng mà không rơi. Trên vách đá ở đây có rất nhiều hang hốc, nếu muốn tìm kiếm toàn bộ một lượt thì cần ít nhất hai tuần, nhưng vách đá đen này lại quá cao, người thường muốn leo lên cũng mất tới một ngày trời, vì thế chỉ có thể liên tục ở bên trên mà thôi.

Tổ được đưa tới đỉnh vách đá, nơi đó ánh sáng đầy đủ, rêu ít, không quá ẩm ướt, bước cuối cùng chính là tôi leo lên trên.

Tôi từng có kinh nghiệm leo núi nên lúc này cũng không quá mất mặt, chẳng qua là tới lúc người ở lưng chừng núi, liếc mắt nhìn xuống chỉ thấy một khoảng không xanh mướt tán cây, cảm giác có chút hốt hoảng, lại nhớ tới trong khe nứt ngay bên cạnh hồ rần, trong đầu hiện lên rất nhiều thứ linh tinh. Đồng thời cũng thấy ngạc nhiên vì sự thay đổi của bản thân, nếu như trước kia, tới nơi thế này chắc chắn chân sẽ mềm nhũn ra, nhưng bây giờ bản thân lại có thể giữ được bình tĩnh tới như thế.

Đến được đỉnh vách đá thì trời chiều cũng đã ngả về tây, giai thì mỹ cảnh, gần như chưa từng có ai đặt chân tới nơi này, bề mặt chạy dài một vài bụi cây thấp bé, dưới ánh tịch dương mờ nhạt, xa xa bốn phía nguy nga những đỉnh tuyết sơn ôn nhu kia lại trở nên huyền bí khó lường, mà bốn phía khe núi và vách đá cheo leo lại ẩn hiện một làn sương trắng, trong khe núi khuất ánh sáng, bóng tôi đã lan tràn thành một khoảng âm u, đầu đó vẫn lên những làn khói bấp sơn thôn hòa vào mỹ cảnh, tất cả hình thành một kỳ cảnh hiếm thấy.

Tiểu Hoa ngồi trên một tảng đá, hai chân lơ lửng treo giữa không trung, bên dưới là vực sâu vạn trượng, hẳn trông ra những đỉnh tuyết sơn, trong ánh mắt toát ra cái thần thái vô cùng trang trọng.

-----oOo-----

Chương 32: Tổ (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trong lúc đó tôi và Tiểu Hoa lại đặc biệt ăn ý, có lẽ là vì bối cảnh thực rất giống nhau, hoặc là giữa Giải gia và Ngô gia có một mối ràng buộc không thể giải thích, cho nên cảm giác lúc này trong tôi không phải là ngỡ ngàng hay tế nhị. Ngược lại, tôi có thể hiểu được cảm giác hiện tại của hắn, cho nên cũng lẳng lặng ngồi xuống.

Dưới ánh tịch dương gió đã mang theo chút hơi lạnh, nơi đây hoàn toàn là một thế giới khác, bạn chỉ có thể ngồi tại đây mới có khả năng lý giải được, không có đường đi xuống, cũng chẳng có đường dẫn tới những nơi khác, xung quanh chỉ có vách đá vây quanh, mà hai bên đều là vực sâu vạn trượng, sương mù dưới chân thông thả ngưng tụ, tôi ngồi trên ngọn núi cô độc cao trăm thước trông về xa xa bốn phía, nơi đó cũng chỉ có từng ngọn từng ngọn núi lẻ loi liên tiếp hiện ra. Đột nhiên lại như rơi vào ảo giác, bản thân giống như một tiên nhân, chỉ cần nhón chân là có thể từ đỉnh núi này bay lên, chân đạp lên biển mây, vượt lên trên nghìn trùng cô sơn, phiêu tới trên đỉnh tuyết sơn nơi xa kia.

Nhất thời tôi cũng hiểu được vì sao người xưa lại muốn tu tiên, trong thời kỳ đó, bọn họ trèo lên trên đỉnh núi này, nhìn thấy cảnh sắc trước mắt như chốn bồng lai huyền hoặc, quả thật sẵn lòng chặt đứt sợi dây duy nhất kia, để bản thân được chết trên vách núi chót vót này.

Đêm hôm đó không ai nói chuyện gì, thời gian rất gấp nên chỉ có thể đặt mua được hai bộ trang bị, đồng thời chúng tôi cũng không muốn phô trương quá mức, Tiểu Hoa nói tạm thời chỉ cần hai chúng tôi là đủ rồi, chúng tôi có hai ngày để thực hiện kiểm tra qua khu vực này, đợi tới khi bên lão bà bà tới được bên hồ Ba Nãi, chuẩn bị xong tất cả mọi sự rồi chúng tôi mới được phép tiến hành bước kế tiếp.

Hoắc lão bà tin tưởng chắc chắn Trương gia lâu còn một phần khác đang chôn sâu dưới đáy hồ, nơi đó có thể dùng để an táng những di hài của tổ tiên Trương gia đời trước, vì muốn che giấu thân phận, những người này trước khi nhập niệm phải chặt đứt tay phải, sau đó đồ sắt nóng chảy phong bế quan tài. Trương gia thần bí như vậy suốt mấy trăm năm không

ngừng thừa kế nhưng cũng chẳng hề có một lưu truyền nào trong dân gian, bọn họ rốt cuộc tới từ đâu, đang muốn làm chuyện gì? Vì sao bọn họ lại phải lấy sắt nóng để khóa chặt quan tài? Chẳng lẽ sự thật đúng như lão bà bà nói, bọn họ thực chất chính là yêu quái, sau khi chết xác thì biến thành một dạng vô cùng nguy hiểm sao?

Chẳng ai biết được, mấy trăm năm trước, Phong Cách Lôi vì bọn họ mà xây lên một tòa Trương gia cổ lâu hoàn toàn tối tăm để lưu giữ hài cốt, nguyên nhân là gì, tại sao bọn họ lại có thể cùng chung nhận thức với hoàng đế lúc đó?

Tôi nghĩ rằng trong bản vẽ Phong Cách Lôi kia, ở trung tâm tòa cổ lâu cuối cùng, sẽ đặt riêng một cỗ quan tài rất lớn, đó phải là vị trí của tổ tiên sớm nhất Trương gia. Những năm bảy mươi thế kỷ trước, nhiệm vụ của đội khảo cổ đầu tiên chính là nơi đó, Muộn Du Bình bọn họ sẽ thấy được cái gì?

Nếu là trước đây, tôi nhất định sẽ bị lòng hiếu kỳ mãnh liệt chôn vùi, nhưng hiện giờ tôi chỉ cảm thấy nơi đó nhất định tôi không muốn thấy, mặc cho có là thứ tốt đẹp gì.

Đêm hôm đó tôi nằm trong “tổ” treo trên vách đá, dùng dây bảo hiểm buộc chắc chắn quanh thắt lưng túi ngủ, ngọn đèn măng sông leo lét đặt phía trước tôi, chiếu ra một vùng sáng hình quạt, Tiểu Hoa ngủ rất sớm, dưới chân mấy trăm thước lơ lửng có thể thấy được cả đốm lửa nho nhỏ mà người bên dưới đốt lên, âm thanh vọng lên không trung bị gió tạt đi nghe thành những tiếng quỷ khóc, hoàn toàn không rõ ràng. Giấc ngủ nhiều mộng mị, trước đây dù có rơi vào hoàn cảnh nào cũng không khiến tôi phải tới mức này, nhưng không bao lâu sau tôi liền lịm đi.

Thản nhiên khiến cho bản thân cảm giác được một chút sợ hãi. Trước khi tôi gần chìm vào giấc ngủ chợt ý thức được, hình như mình đã thực sự thay đổi.

-----oOo-----

Chương 33: Song tuyến (thượng)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hai ngày tiếp theo, tôi sinh hoạt như một con thằn lằn hay như những Khương dân trước kia thường tới nơi đây hái thuốc, vì cũng không có liên quan quá lớn tới chuyện nên chỉ nói tóm lược nội dung.

Tôi từ một tay mơ ít kinh nghiệm leo núi, ban đầu chỉ chậm rãi bám vào dây thừng bò sát trên vách đá, chúng tôi trượt dần xuống, chia ra mỗi người đi tìm kiếm một hốc đá. Quá trình cụ thể thực ra rất thú vị, có điều khó mà hình dung hết lại được. Những động đá kia cơ bản đều không sâu, có rất nhiều chỗ hình thành từ khe nứt của sơn thể, nhìn tới cuối kỳ thật cũng chỉ sâu cỡ một sải tay, chỗ chứa không nhiều, nhưng cho dù như vậy, chúng tôi cũng phát hiện được một lượng lớn xương cốt người không nguyên vẹn, nhìn ra được vài phần búi tóc chưa phân hủy hết, nhưng phần lớn hài cốt đều đã phân tán, rõ ràng từng bị thứ gì mổ ra.

Nghĩ tới thời khắc bọn họ cắt đứt sợi dây thừng, cảm giác lòng tin đó thực khiến người ta phải bội phục, giờ đây chúng kiến những mảnh xương vụn này, đầu lâu trống rỗng lại bất giác thấy vô cùng buồn cười. Không biết thời điểm cuối cùng khi bọn họ ở trong hốc đá này tâm trạng sẽ như thế nào, có lẽ vài người vì đói khát mà sinh ra ảo giác, đó hẳn là bọn họ muốn cố gắng để đạt được thành tựu.

Công việc diễn ra thuận lời ngoài dự liệu của tôi, sáng ngày thứ hai chúng tôi đã tìm được huyết động mà năm đó người ta lấy ra sách lựa, sở dĩ có thể khẳng định được là vì huyết động này bốn phía đều có dấu vết công nhân gia cố, động chỉ cao nửa người, so với những động khác thì sâu hơn, nhưng cũng chỉ cần liếc mắt một cái liền nhìn tới đáy ngay, bên trong có một khối thi thể ngồi xếp bằng.

Nói là hài cốt thì có vẻ không được thích hợp, vì khối thi thể kia còn đầy đủ hình người, nhưng lại chẳng phải thân khô, thi thể có khả năng duy trì hình người, chủ yếu là vì trên người hắn mặc một bộ giáp sắt.

Thứ này thực chất được một nhóm người tu đạo trong dân gian thêm vào, nghe nói nhà Thục cổ có tập quán này, dùng để kiềm chế mọi ham muốn của bản thân. Tôi không phải chuyên gia phong tục nên không thể lý giải được chi tiết, chỉ cảm thấy thật khó cho kẻ phải còng lưng khoác trên người bộ thiết giáp mà leo lên cao như vậy.

Thiết giáp giống như một vòng xích, nhưng được làm từ sắt già, toàn bộ thiết giáp rỉ thành một khối liền nhau, bên trong hài cốt đã sớm rơi rớt,

chỉ còn cái vỏ ngoài vẫn còn duy trì được tư thế trước khi chết. Bốn phía vách động quanh hài cốt có rất nhiều vết tạc lõm, xem ra là những sách lựa trước đây được để ở chỗ này. Hiện tại đã hoàn toàn bị cướp sạch không còn gì cả.

Người này không biết là ai, nhìn búi tóc trên đầu bộ xương khô héo gần như là không có sợi bạc, hẳn là cũng chưa phải lão nhân. Hẳn tới từ đâu? Trước kia từng làm chuyện gì? Trước lúc chết có suy nghĩ thế nào? Mỗi khi nhìn đến một khối thi thể, tôi rất cục lại vẫn muốn tìm hiểu những điều này.

Vì thân hình hai người chúng tôi gần như lấp hết ánh sáng từ cửa hang, Tiểu Hoa liền bật đèn pin trên tay, Tú Tú từng nói qua với chúng tôi, năm xưa sau quá trình khai quật, có phát sinh một sự cố rất lớn, nhưng ở đây hết thảy đều không giống như từng có tai nạn gì xảy ra, công trình năm đó tương đối lớn, lại nhiều người tham gia như vậy, lẽ nào chỉ vì một cái động như thế này?

Tuy rằng lúc ấy bọn họ phải tìm khắp tất cả những hốc đá trên vách núi dựng đứng tại đây, nhưng cũng không tới mức phải để cho Lão Cửu Môn phải nhúng tay vào. Tình thế đó trước giờ chưa từng có tiền lệ, nhất định là có một người dẫn đầu, vậy người này hẳn thấy được tình hình khi đó bắt buộc phải thế. Người có thể tập hợp được toàn bộ Lão Cửu Môn một khi đã phán đoán chắc chắn phải chính xác.

Trước mắt chúng tôi thấy được hẳn chỉ là một hiện trường giả.

Quả nhiên, trên thạch bích phía sau khối xác cổ này có dính rất nhiều vết bùn khô nứt quẻ dị, cạo qua lớp bùn lập tức thấy bên dưới là xi măng.

Vách đá phía sau là dùng xi măng trát lên, tự nhiên lại bắt gặp có thứ vật chất này tại đây khiến cho tôi cảm giác vô cùng khó tiếp thu. Rõ ràng vào năm đó trước khi bọn họ rút lui, hoàn toàn đã lấp kín nơi này.

“Bà bà có nói cho cậu chuyện này không?”

Tôi nhìn những xi măng kia nói, nó khiến tôi có chút bận tâm, biện pháp phong bế này có phải hàm ý là bên trong tồn tại một mối nguy hiểm lớn này không? Nhưng lão bà bà lại không nói với chúng tôi, thậm chí không nói nơi này đã bị chặn lại.

“Năm đó bọn họ là nhóm đầu tiên bỏ chạy, nơi này bị lấp đi hẳn là phải sau khi người Hoắc gia rời khỏi đây rồi, là do những người còn lại làm.” Tiểu Hoa nói, “Bà bà nếu muốn hoàn thành một việc quan trọng, chắc chắn sẽ không có tâm tư mà đùa chơi kiểu này.”

Nói xong hắn cầm một tảng đá bên cạnh đập hai cái lên lớp xi măng trộn trên vách đá, vách đá không chút sút mẻ, nhưng xi măng trên bề mặt của nó đã rời ra không ít, chúng tôi liền phát hiện ra màu sắc bên trong xi măng có phát sinh biến hóa, hiện ra một màu đỏ sậm.

Nói là màu đỏ nhưng thật ra là một khuynh hướng ngả sang màu vàng, giống như là nước rỉ sắt vậy. Tôi nhặt một mảnh vụn đưa lên mũi ngửi thử, không thấy có bất kỳ mùi gì khác lạ.

Tuy rằng không thể xác định được, nhưng tôi lập tức hiểu ngay ra có thể đó là máu. Lão bà bà từng kể với chúng tôi rằng thời gian thăm dò nơi này trước kia từng xảy ra đại biến cố, nơi này có vết máu, chúng tôi đi đúng hướng. Nhưng những vết máu xuất hiện bằng cách này khiến tôi cảm giác có chút vấn đề.

Tôi đã từng thấy qua dấu vết tương tự, ở hiện trường các lò mổ, nhớ năm ấy tôi và chú Ba đi mua đồ Tết, kiểu vết máu trên đồ cỏ như thế này thực chất so với máu tươi còn khiến người ta áp lực hơn nhiều.

Nhưng sau đó Tiểu Hoa lại tiếp tục đập xuống, những mảnh xi măng vụn càng rơi nhiều, tôi liền phát hiện có chút không bình thường. Bên trong những khối xi măng đều là màu sắc này, càng vào tới bên trong càng thêm đậm, hơn nữa lại càng giống màu đỏ, thậm chí không biết có phải do ảnh hưởng tâm lý không, tôi bắt đầu ngửi thấy một mùi máu tanh.

Tiểu Hoa cũng lộ ra thần sắc kinh ngạc, lại đập thêm vài cái, rớt xuống vài mảnh đá liền ngừng tay, mắng:

“Quái!”

Tôi nhìn thấy cái hốc vừa bị đập lõm kia bên trong tất cả xi măng đều một màu đỏ, quả thực dường như nước bùn này dùng huyết tương trộn vào vậy.

Nếu có người bị thương thì chắc chắn là đã bỏ mạng, không thể chảy nhiều máu tới mức này, hơn nữa máu còn thấm ướt cả xi măng, làm gì có chuyện chúng thấm được sâu như vậy.

“Có phải năm kia bọn họ vì nguyên nhân tránh ma tà gì đó mà đã trộn xi măng này với máu chó không?”. Tôi hỏi Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa gạt gạt mấy mảnh xi măng trên mặt đất nói:

“Càng đào vết máu càng sâu, xi măng ngấm máu càng thêm lợi hại, mà bề ngoài cũng không nhiều, điều này chứng minh máu là từ bên trong chảy ngược ra ngoài.”. Hắn sờ sờ những mảnh xi măng đang thâm đen lại, “Bên trong kia không khí không lọt vào được, sắt trong máu cũng không bị oxy hóa, vì thế màu sắc chẳng hề phai nhạt.”

“Từ bên trong chảy ra?” tôi thềm hỏi đó là nguyên nhân gì. Một linh cảm xấu bỗng truyền khắp toàn thân khi tôi bỗng nghĩ tới đây là mộ huyết.

Tiểu Hoa dùng tảng đá tiếp tục đập vài nhát, xi măng ngấm máu tuy rằng không phải rất cứng, nhưng sau khi đập vỡ bề mặt rồi tung lên, đá vụn bên trong càng lúc càng nhiều, không thể nào đập tiếp được. Sau đó chúng tôi đợi người bên dưới treo búa tạc đá lên trên, bắt đầu từng điểm từng điểm đập ra.

Loại xi măng trộn đá này bây giờ người ta gọi là bê tông, tính năng chịu lực tương đối tốt, chúng tôi chỉ có thể từ từ đập từng mảng xi măng ra khỏi vách đá, rồi lại tạc đá ra, tiến độ xem chừng rất chậm chạp. Ở trong không gian chật hẹp rất nhanh sau đó hai người đổ mồ hôi đầm đìa, vì sơ xuất hợp tác nên thỉnh thoảng người kia bị đối thương dùng búa gõ vào ngón tay và đầu, khổ không tả xiết.

Cũng không biết đào bới trong bao lâu, bên ngoài trời chỉ còn một khoảng đen kịt, bỗng nhiên tôi đập ra một tảng đá, ngay lập tức liền phát hiện, từ giữa xi măng lộ ra một khớp xương.

Tôi và Tiểu Hoa nhìn nhau, lập tức đẩy nhanh tốc độ tạc vào, gạt những tảng đá xung quanh ra, một bộ hài cốt kỳ quái từ trong tảng đá hiện ra.

Nó đã hoàn toàn phân hủy, nhưng thi thể không hề bị phân tách ra, chúng tôi chỉ đào một chút, vừa có thể nhìn ngay thấy sọ đầu lâu cùng một

xương cánh tay, những bộ phận khác vẫn còn nằm trong khối bê tông. Gần như đã vỡ thành từng mảnh vụn. Có thể xác định bộ thi hài này là người, nhưng lại có chút không giống, vì trên những khớp xương kia bị bao phủ bởi một tầng “tóc” kỳ quái. Quan sát kỹ lưỡng sẽ phát hiện được thứ mốc meo dính trên kia thực chất là “tóc”, thực khiến người ta kinh hãi.

Búi tóc

-----oOo-----

Chương 34: Búi tóc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tiểu Hoa đốt lên một hỏa sỏ con, quăng vào trong, trong giây lát chúng tôi liền thấy khu vực trước mắt sáng bừng lên, chúng tôi phát hiện khắp mặt hang lan tràn đầy tóc, màu đen của nó gần như phủ kín toàn bộ bề mặt, thậm chí trên vách tường, trong động khí lạnh kinh người, chúng tôi lặng đi một lát, trên người mồ hôi lại khiến lỗ chân lông lập tức co rút lại, da gà da vịt nhất loạt nổi lên.

Đồng thời lại nhìn thấy toàn bộ trên vách tường đều có những cái hố bị tạc ra, trong hố chất đầy đồ đạc, có thể nhận ra trong đó phần lớn là thẻ tre (*là cuộn thanh tre dùng để khắc chữ ngày xưa*), có vài hốc trống rỗng, dễ hiểu là từng có người lấy đi. Tôi nghĩ những phần quan trọng nhất mà Kim Vạn Đường phiên dịch chính là được lấy ra từ đây.

Thẻ tre số lượng rất nhiều, cũng kéo dài vào sâu trong “đường hầm”, đây gần như là một hành lang lưu trữ văn thư bí mật vậy.

Nơi sâu nhất đèn pin không thể chiếu tới, ước lượng khoảng cách ít nhất là hơn ba trăm thước, sâu xa tịch mịch kinh người.

Trường hợp này khiến tôi nghĩ tới khi còn ở Long Tuyền (suối rồng) từng gặp qua một đường hầm, nhưng không dài tới vậy, hai người ở cửa động mất một lúc mà chưa nghĩ ra bây giờ nên làm gì.

Bên trong và bên ngoài đều chật hẹp như nhau, phải bò mới có thể tiến người vào, Tiểu Hoa muốn thử vào trước, nhưng tôi đã kéo hấn lại. Tôi nhận ra những bình gốm kia, là tại Tháp Mộc Đà tôi từng được trông thấy. Chúng nhìn qua vô cùng giống với những bình chứa đầu người kia. Nếu như vậy thật thì có khi bên trong vẫn tồn tại loài trùng tử đó.

Tôi giải thích qua loa cho Tiểu Hoa, Tiểu Hoa nhìn những bộ thi hài đằng sau lên tiếng:

“Nói vậy nghĩa là áo giáp sắt kia không phải là đồ để tu tiên, mà lại là một loại trang phục phòng hộ, dùng để đề phòng loài trùng độc đó, có thể là của những công nhân lúc ấy xây dựng nơi này.”

Tôi gạt đầu, lấy đèn pin chiếu chiếu trước mặt, quả nhiên liền phát hiện trên khu đất trống kia tất cả đều là xác chết của loài bọ ăn thịt đó. Đâu đâu cũng có, nhìn tới mức ngậy người.

Tiểu Hoa cầm đèn pin soi tới một chiếc bình khác, đầy những tóc mọc tua tủa khiến người ta phải sờn gai ốc, tôi khó lòng mà thuyết phục được bản thân rằng kia không phải là tóc mà là thứ linh tính khác.

“Cậu nghĩ là năm đó bọn họ vào đây bằng cách nào?” tôi hỏi, “Chung quy là nếu không đập trúng những bình gốm này, vậy chắc sẽ không kinh chết. Hơn nữa những bình này bày biện vô cùng trật tự, không giống như từng bị nhiều người dẫm qua.”

Tiểu Hoa lấy đèn pin soi lên vách đá và trần nhà, lát quay ra nhìn tôi cười cười, nói:” Đối với bọn họ mà nói thì muốn đi vào rất dễ dàng thôi.”

Tôi nhìn hấn cười có phần gian manh, không biết là ý gì, chỉ thấy hấn lấy ra từ trong ba lô hai cái gậy to bằng cánh tay, không biết làm bằng chất liệu gì. Sau đó cởi bỏ bao tay, lộ ra lòng bàn tay đã ướt đẫm mồ hôi, làm vài động tác khởi động uốn dẻo: đan hai bàn tay vào nhau cuộn lại thành một vòng tròn.

Tôi không biết hấn muốn làm gì nhất thời cũng không ngăn cản, hấn tiếp theo cầm lấy cây côn kia, đột nhiên chống lao lên phía trước, như làm xiếc nhào lộn trong cái không gian chật chội này. Tiếp theo vẫn đang lơ lửng thì hấn liền thi triển kỹ xảo, chân đạp lên một bên vách động.

Tôi còn chưa kịp phản ứng lại thấy côn của hấn trên mặt đất bỗng chốc thu về, trên không trung vẽ ra một đường hoa ảnh, trong chớp mắt mất đi thăng bằng đó, cây côn lại lần nữa được chống xuống đất lấy lực đẩy Tiểu Hoa bay lên, toàn bộ hình thành một động tác kỳ dị bay từ bên này sang bên kia động.

Tôi nhìn mà không ngậm được miệng, chỉ thấy hấn cứ lặp đi lặp lại như thế, cây côn như có ma thuật vậy, chỉ trong một thời gian cực ngắn, hấn giống một bóng ma nhún nhảy bay qua vách đá, hành động như nước chảy mây trôi nhẹ nhàng lưu loát, không gặp chút trở ngại nào, trong mấy giây Tiểu Hoa đã cách tôi một khoảng xa.

“Chuyên nghiệp!”

Trong đầu tôi đột nhiên thốt lên một câu, so với ông nội, Trần Bì A Tứ di chuyển cẩn thận từng chút từng chút một canh chừng cơ quan, kỹ năng vô cùng xảo diệu kia coi như là cao hơn không chỉ một bậc. Trong quá trình đồ đấu, đây được xem như là phương pháp an toàn và hữu hiệu nhất.

Chỉ trong phút chốc, chợt nghe thấy từ bên trong vang lên một tiếng gọi vọng, ánh đèn từ đó chiếu ra. Có vẻ như khoảng cách vào tới đó gần hơn tôi nghĩ.

“Thế nào?”

Tôi hỏi, ở trong động vang lên một tiếng hồi âm.

“Không khó như tôi nghĩ, chỉ cần nhẹ nhàng là qua được thôi!” hấn gọi, “Bên trong này có một động thất (phòng đá)”

“Dễ cái rắm cậu, tôi làm sao bây giờ?” tôi cáu lên, ngay cả động tác thứ nhất kia tôi cũng không thể làm được nữa là.

“Chờ một lát tôi sẽ nghĩ cách, trước tiên cậu đừng di chuyển vội.” tiếng Tiểu Hoa từ bên trong vọng ra. “Tôi thấy có thứ rất lạ.”

Tiếng hấn không ngừng vang vọng trong đường hầm, vì bị băng vải che mặt nên người nghe có đôi chút khó chịu.

“Là cái gì?” tôi lập tức hỏi.

Yên lặng một lát, tiếng Tiểu Hoa mới vọng lại từ xa: “Không biết, không hình dung được, hình như được làm bằng sắt.” nói xong, tôi liền nghe được từ bên kia vang lên âm thanh kim loại va vào nhau.

“Cậu thử miêu tả chút xem nào.” tôi lập tức trở nên tò mò, trong đầu hiện ra rất nhiều hình ảnh kỳ quái.

“Ách...” hắn chần chừ một lát, “Tôi không biết phải hình dung sao nữa.”

“Nó có gì khó miêu tả sao?” tôi không nhịn được hướng vào bên trong hét, “Đường kính, hình dạng, lớn bé thế nào?”

“Là một cái mâm lớn bằng sắt, giống như một cái chũm chọe*. Mặt trên có nhiều hoa văn kỳ quái.” Tiểu Hoa nói, nghe âm thanh thì biết hắn đã hoàn toàn bị vật này hấp dẫn.

“Nó thì có gì kỳ quái?”

“Lão đại à”. Tiếng Tiểu Hoa nghe nhẹ bẫng, giống như có điểm không thể tin được: “Thứ này chuyển động, bản thân nó đang xoay.”

Chú thích:

Chũm chọe*: là cái này này

Thực ra thì trong nguyên bản đề là thiết bàn hoặc bàn thiết, bàn có thể hiểu là mâm hoặc bàn, còn thiết nghĩa là sắt. Có thể hiểu là mâm sắt hoặc bàn sắt, thôi thì tở vẫn đề nó là bàn thiết cho mọi người tự hiểu

-----oOo-----

Chương 35: Vật kỳ quái

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tự nó xoay ư? Tôi nhất thời nghĩ không ra nó là thứ hình dạng gì nữa, nộ hỏa công tâm (*nổi cơn tức giận*), hận không thể lập tức lao ngay tới xem được, lập tức kêu lên:” Mau nghĩ cách cho tôi vào đi.”

“Khoan khoan đã, tôi thấy có gì đó không đúng.” hắn bỗng nhiên thốt lên một tiếng. Lát sau âm thanh liền lặng đi.

“Rốt cuộc là sao vậy, đừng có thừa nước đục thả câu.” tôi mắng.

Tiểu Hoa lúc đó không hề lên tiếng, trong không gian chỉ có giọng của tôi vọng lại.

Nếu không phải vì tình hình phía trước đáng sợ như kia, tôi chắc chắn sẽ bắt chấp tất cả mà lao tới, so với ngày xưa, người như thế lại làm ra hành vi thừa nước đục thả câu càng khiến tôi khó chịu. Tôi chờ một lúc, lại gọi một tiếng, nhưng Tiểu Hoa vẫn không đáp lời, chỉ nghe thấy từ trong vọng lại tiếng kim loại gõ vào nhau.

Tôi nhìn không được đã nghĩ tới mắng âm lên, nhưng lại nhớ ra cái tình huống nhỏ nhen này không phải đã quá quen, cũng chẳng tiện trực tiếp nổi điên lên. Quay ra vừa dùng búa gõ vào tảng đá bày tỏ nỗi sốt ruột của bản thân, vừa tiếp tục gọi vào.

Gọi vài câu, bên trong tiếng kim loại càng lúc càng lớn, đơn giản là như đang muốn phá hỏng thứ gì đó.

“Cậu làm cái khi gì vậy?” tôi căng thẳng.

Vẫn không có hồi âm, đáp lại tôi chính là một tiếng “coong coong” bèn nhộn, giống như là hắn dùng sức giáng vào cái “bàn thiết” kia, thanh âm vang vọng không ngừng trong thạch động. Tiếng động này nói là vang thì không vang nhưng đặc biệt đau thần kinh, khiến người ta thực phiền toái.

Tôi bỗng nhiên ý thức được có điều không đúng, hắn chẳng có lý do gì mà không đáp lời tôi, đều là người lớn lại trong tình huống này hắn sẽ không đem trò đùa trẻ con đó ra để giỡn chơi. Gõ vào bàn thiết kia, chẳng lẽ là do hắn đột nhiên không thể nói chuyện nên phải dùng cách này để cầu cứu? Ngay trong một vài phút vừa rồi, yên lặng không một tiếng động nào, có khi là do bên đó đã xảy ra biến cố gì rồi ư?

Nhưng tiếng gõ bàn thiết vô cùng cố sức, nghe tiếng vang có thể phân biệt được rõ ràng là phải dùng toàn bộ khí lực mà đập. Hồn động nhưng không hề gấp rút, không giống như cầu cứu, nghe nó giống như là muốn đem vật gì đó đập vỡ ra.

Cuối cùng tôi gắng hết một tiếng, vẫn là không có hồi âm, ngay lập tức tôi liền quay người chạy ra cửa động, vừa cảm bộ đàm gọi cho mấy thủ hạ bên dưới. Những thủ hạ kia đều đang ngủ, mơ mơ màng màng, tôi kê sơ qua tình hình một lượt, những người Tứ Xuyên kia lập tức bắt đầu ngay. Vừa buông bộ đàm xuống tôi liền hiểu được rằng không được rồi, để leo được tới đây phải mất ít nhất bốn tiếng đồng hồ, nếu thực sự có chuyện, có mấy cái mạng cũng vẫn chết hết, nếu tôi phụ kéo bọn họ lên thì mất tối thiểu cũng phải hai tiếng rưỡi, sự tình không thể làm như vậy được.

Vì thế lại bò vào trong, thanh âm kia khiến tôi đầu óc rối bời, tôi tiếp tục gào lên, trong hoàn cảnh nơi đây như một máy phóng thanh cỡ lớn, giọng của bản thân vô cùng vang vọng, Tiểu Hoa không thể không nghe thấy. Nhưng hắn hoàn toàn không đáp lời, lòng tôi như lửa đốt, chợt nghĩ tới chú Ba và Giải Liên Hoàn.

Bố khí! Chẳng lẽ tôi sẽ lại tiếp tục dẫm vào vết xe đổ của bọn họ, đó thực sự là một điều cực bi thảm, đây là chuyện chó má gì chứ.

Tôi nghĩ nếu Tiểu Hoa ngủm thật hay là đã xảy ra chuyện gì, tôi còn mặt mũi nào mà tới gặp người Giải gia, Ngô gia chúng tôi có thể bị gán thêm các loại biệt danh như “má chém Giải gia” không.

Mẹ kiếp! Mẹ kiếp! Mẹ kiếp! Tôi nhìn búi tóc trên những bình gốm cổ quái kia, trong đầu thực hỗn loạn, hoàn toàn không thể suy nghĩ được gì. Ngay trong tích tắc, tôi chợt thấy những hốc đá tạc ra để chứa cổ thư.

Tôi nhìn quanh bao tay và giày leo núi của mình, khoa tay múa chân một chút, đột nhiên nghĩ ra một phương pháp, nhưng là trực giác báo cho tôi biết, biện pháp này tuyệt đối là một chủ ý tệt hại, rất có thể khiến tôi cũng bị mắc vào trong đó.

Tiếng gõ chói tai kia làm rối loạn khả năng suy nghĩ của tôi, linh cảm đó lập tức bị chôn vùi vào trong bao nhiêu lo lắng, tôi hít sâu một hơi, cố

gắng đè nén hết những sốt sáng trong lòng lại, cẩn thận bước theo những tảng đá nhô ra.

Một cước đạp xuống, xác trùng vỡ vụn dưới chân khiến tôi bất giác hít vào một ngụm khí lạnh, trước mặt đầy những bụi tóc dài, dường như cảm giác được tôi đang tiến vào, cầm đèn pin soi xuống chúng lập tức xuất hiện càng thêm quái dị.

Biện pháp của tôi thực ra vô cùng khó coi, trên vách động đầy những hốc đá để cố thủ, tôi không muốn phải động vào những bụi tóc kinh tởm dưới chân kia nên đành bám vào vách động, chân đạp vào những hốc đá mà đi tiếp.

Nhìn qua thì rất khó coi, nhưng vấn đề là tôi đã không có đường lui, tôi không thể đi được nửa đường liền dừng lại, trong hoàn cảnh chật chội như vậy khom người bám trên vách động, phải dựa hết vào lực ngón tay bầu vịu vào hốc đá để cố định thân thể, đây là một thử thách rất lớn đối với thể lực tôi. Nếu huyết động đủ cao để tôi có thể đứng thẳng, vậy thoải mái hơn rất nhiều.

Tiếng kim loại chói tai kia khiến người ta suy sụp, tôi khởi động chân tay một chút, bước lên trước một bước, phát hiện không phải khó như tôi tưởng tượng. Đặc biệt là lúc quay người, giống như chúa Jesus đóng đinh trên tường bị viêm ruột thừa, nhưng cẩn thận thì có thể duy trì trạng thái cân bằng, đó chính là cơ hội ngăn ngừa cho tôi nghỉ ngơi.

Ngay sau đó tôi liền hít sâu một hơi rồi leo lên vách, trước tiên phải chắc chắn không cho bản thân cơ hội được lùi bước, một lát đã tiến được hơn mười thước. Tốc độ thể cũng coi như là nhanh, tuy rằng động tác không lấy chi là hoa lệ.

Hơn mười thước sau ngón tay lập tức kiệt lực, không thể không nghỉ ngơi một chút rồi mới tiếp tục đi tiếp về phía trước, đèn pin cắn trong miệng, liền thấy được thứ mà những mớ tóc dưới chân mình đang quấn quanh.

Khoảng cách này gần hơn nhiều, vật kia là một quả cầu nhỏ, nhìn từ đây có thể thấy nó còn to hơn, tôi vẫn cố gắng thuyết phục bản thân cái thứ lông tóc này là một giống nấm mốc, nhưng tận mắt chứng kiến từ khoảng cách này, kia chân chân thật thật chính là tóc, tóc vô cùng thẳng hơn nữa

còn sáng bóng.

Cái quái gì mà phát triển dài tới mức này được? Tôi nghĩ mà vừa buồn nôn vừa kinh hãi, nếu như bạn đang ở trong bất cứ nơi thôn dã nào, chứng kiến bao nhiêu là tóc trải ngập cả một vùng như vậy, e rằng tới cả dững khí để nhìn qua cũng không có. Huống chi là đối với thứ tóc này, tôi so với người khác lại càng thêm hãi hùng sâu đậm hơn.

Dưới cảm giác ghê tởm đó tôi lại bị thôi thúc thêm bởi sự lo lắng, muốn gạt hết những tóc tai kia ra để nhìn xem bên dưới nó rốt cục là cái quái gì. Từ khoảng cách này, chỉ cần với tay xuống là tôi đã có thể vén nó lên xem.

Nhìn thực có điểm không kiểm chế được, hít vội ngậm khí rồi xoay người tiếp tục leo đi, trút được một hơi, bên dưới cũng không gấp được, đành phải từng bước từng bước di chuyển. Dưới chân nửa thước chính là mớ tóc không biết có dụng ý gì kia, leo một bước cũng phải dùng tới lực ngón tay, có những hóc đá quá nhỏ không thể để chân vào được, tôi chỉ có thể ghé vào mép hóc, nhưng rất nhanh sau đó bắt đầu có dấu hiệu bị chuột rút.

Cũng may, bởi vậy mà tinh thần tôi trong khi bị căng thẳng cao độ, những tiếng kim loại kia gần như để hết ngoài tai, toàn bộ lực chú ý của tôi đều đặt trên ngón tay mình.

Cũng không biết là di chuyển đã bao lâu, quay đầu không còn thấy nơi xuất phát, đèn pin soi không tới, phỏng chừng cũng đã đi được một nửa đường, tiếng kim hoại kia vẫn không ngừng vang vọng.

Tôi có chút bình tĩnh, thậm chí nói như vậy thì nguy hiểm của Tiểu Hoa cũng không quá mức trí mạng, tôi cả người đổ mồ hôi, nghĩ tìm một chỗ nào để nghỉ ngơi, đèn pin soi quanh chợt cảm giác đằng kia có điểm bất thường.

Động tác vừa rồi tôi không biết bao nhiêu lần dùng miệng ngậm đèn pin lia xung quanh, mỗi lần đều thấy toàn tóc là tóc. Hai bên vách động đen nhánh một màu, nhưng lúc này đây trong chớp mắt như có thứ gì đó cản trở lại ánh sáng đèn pin của tôi.

Tôi quay lại, đột nhiên nhìn tới trong bóng đêm cách mình hơn mười

thước, xa xa vốn tối đen một khoảng, đột nhiên xuất hiện thứ gì đó không giống với lúc trước.

Thứ đó cao tầm một người, nhưng tuyệt đối không phải người, tôi không cách nào hiểu được mình đã nhìn thấy cái gì, nếu như nhất định phải miêu tả tôi chỉ có thể nói là mình vừa thấy một búi tóc lớn, đứng sừng sững đằng kia.

Ban đầu tôi còn tưởng đó là cắm bà, nhưng lập tức biết rằng không thể nào, vì tôi trước sau đều chẳng ngửi thấy được cái mùi cổ quái của nó. Nhưng trong búi “tóc” đó chắc chắn còn có vật gì. Bởi vì nhìn hình dạng đầy đủ của đồng tóc đó, có thể cảm giác ra ngay bên trong chứa một vật sống.

Có điều là vật kia không hề di chuyển, chỉ đứng ở đó, tóc dưới ánh sáng đèn pin tản ra một hình dạng vô cùng quái dị, khiến người xem phải rùng mình.

-----oOo-----

Chương 36: Tóc (thượng)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chỉ chớp mắt đó, trong đầu tôi liền nảy sinh hai phương án, kia rốt cuộc là cái quỷ gì, vừa rồi không để ý, nếu nó ban đầu đã xuất hiện ở đó vậy có lẽ chính là hình dạng của những tiểu cầu kia sau khi phát triển? Nếu không phải thế thì chẳng phải chúng là vật sống sao, chuyện này lại thêm có chút phiến toái.

Tiếng gõ kim loại đặc biệt rõ ràng, tôi nhìn quanh bốn phía, thậm chí nói đây có khi nào không phải là tín hiệu cầu cứu mà là một loại cảnh cáo? Ý chuyển như điện lập tức nghĩ ngay tới đường lui cho bản thân, nhưng giờ nhìn lại phát hiện không có thể nữa rồi, nếu Tiểu Hoa kia gặp phải biến cố chính vì cái quỷ này, tôi dưới tình huống đó hẳn sẽ thảm bại hơn, hẳn còn có thứ gõ đập bày tỏ phiến muội, còn tôi chỉ có thể đập đầu vào tường mà thôi.

Có điều là tuy bản thân vô cùng bối rối, nhưng đầu óc tôi lại rất rõ ràng,

hiếm khi tôi lại có thể tỉnh táo được như vậy, tôi không chờ cho tới khi cái thứ kia tới nói cho mình biết nó là cái gì, mà tiện tay rút trong hộc đá ra một quyển thẻ tre.

Cũng khá lắm, nặng chừng năm sáu cân, tôi quen dùng bản đập làm bằng giấy rồi, bung một quyển tre nặng trĩch này khiến trong lòng hơi lo lắng, tôi xoay nó ra rồi ném về phía đồng tóc kia.

Thẻ tre bản thân nó được nối lại với nhau bằng dây, trải qua bao nhiêu năm như vậy, sợi dây đã sớm bị mục nát thành bùn, tôi nắm nó trong tay thì còn giữ nguyên được hình dạng, nhưng chỉ cần hất ra một cái là toàn bộ thanh tre ở bên trong tung ra như tiên nữ tán hoa vậy, văng tới trên bồi tóc kia.

Có thể cảm thấy được rất rõ ràng là trong lùm tóc đó có vật thể, thẻ tre rơi lả tả đầy đất.

Tôi cảnh giác nhìn, nghĩ nếu thứ kia tự nhiên động đây thì tôi phải lập tức nhảy xuống, mặc cho bên dưới chân đạp phải cái gì, trước hết vẫn phải chạy như điên ra ngoài đã rồi tính tiếp.

Nhưng thứ kia vẫn không nhúc nhích. Cái kiểu bất động đó chính xác là bất động hoàn toàn, giống như một vật chết.

Tôi cảnh giác trong giây lát, lòng vô cùng kháng cự, tôi hy vọng nó động đây, như vậy tôi còn có khả năng để phóng cước đào tẩu, nhưng nó lại bất động hẳn còn có thể là vô hại. Có lẽ nơi này có dựng một cái cọc, bên trên quán thật nhiều tóc. Dù là cái gì thì tới đây tôi cũng vẫn phải bước qua nó.

Bên tai vẫn vang lên âm thanh chói tai kia, tôi lấy lại bình tĩnh, không được do dự nhiều nữa, tiếp tục cắn răng bước về phía trước. Vài bước sau, tôi lại càng tới gần thứ kia.

Thử nghĩ xem, trong bóng tối lại xuất hiện một đồng tóc lù lù quý dị dựng lên, bên trong không biết chứa cái quái gì, dưới ánh sáng đèn pin lay động lúc tỏ lúc mờ, cái cảm giác quý dị này thực không hề thoải mái. Cuối cùng, tôi chọn cách không để ý tới nữa, chỉ nghĩ tới việc làm thế nào leo qua nhanh nhanh một chút.

Toàn bộ quá trình khiến gáy tôi tê dại đi, cảm giác như có cả ngàn cây kim châm vào tiểu não mình, tôi cắn răng chịu đựng, tự cười bản thân: lúc nào qua được cửa ải này mới xem như là chết thật.

Nhưng khi đang bước qua đột nhiên tôi lại cảm thấy rùng mình, liền ngừng lại trấn định một khắc.

Gáy tôi thực sự rất ngứa, gãi mình cái cảm giác đó lại không giảm đi ngược lại còn càng thêm nhột.

Toàn thân tôi phát lạnh, ý thức được đó không phải là ảo giác tự thân sinh ra.

Chết cmn tiệt, cái quỷ kia đang ở sau lưng tôi! Cả người bỗng chốc run lẩy bẩy, tất cả các giác quan đều dồn về gáy, tôi gần như có thể tưởng tượng ra phía sau lưng mình là cái tình huống gì, vừa quay đầu lại, mặt tôi sẽ vùi ngay vào trong một lùm tóc.

Trong khoảnh khắc đó, không biết là vì cái gì mà tôi lại quyết định ngửa đầu ra sau tung thiết đầu công, muốn là cụng cho vật kia choáng váng rồi lập tức bỏ chạy, nhưng lại nghe thấy một tiếng trầm đục, tiểu não tôi lại càng thêm đau nhức, vật đằng sau cứng như tượng thép vậy.

Va một chưởng không lưu lại bất kỳ ảnh hưởng, có thể hình dung ra được là nó chẳng hề hấn gì, chỉ có tôi bị va tới thất điên bát đảo, còn tưởng rơi vào hôn mê được. Hai tay mềm nhũn, chờ tới khi tôi kịp phản ứng thì đã bị đồng tóc kia cuốn lấy người rồi.

Giãy giụa một lúc, trong tay đầy những tóc, bình gốm dưới chân bị đập phát ra những tiếng kễ kệt vang dội, giằng co làm cho đèn pin trong tay tôi rơi ra, lăn vào trong đồng tóc, tôi cũng không dám đi tới tìm. Chỉ cảm thấy tay đè lên tiểu cầu, tóc lập tức quấn lên ngón tay như mình vừa đè lên một mớ giẻ lau, lại có thứ dịch nhầy rỉ ra trong đó.

Cũng không có thời gian mà buồn nôn, trong hỗn loạn tôi lập tức ba chân bốn cẳng bỏ chạy, phía trước một khoảng đen kịt, chỉ có bên đầu bên kia còn có chút ánh sáng từ đèn pin của Tiểu Hoa, bước thấp bước cao, nhưng tôi cũng không quản được gì nữa. Rất nhanh sau đó đã có rất nhiều bình gốm bị tôi giẫm vỡ, chân cũng bị cắt mấy phát, tôi biết hẳn là bị thương rồi, nhưng không cảm thấy đau đớn gì lắm.

Chạy một mạch tới chỗ đèn pin, bỗng thấy phía trước không còn những bình gốm kia nữa, tôi cuống cuống chạy tiếp, liền phát hiện mình vừa bước vào trong một phòng đá nhỏ nhỏ, tiếng kim loại chói tai kia là từ đây phát ra.

Tình huống này quả thực chính là địa ngục, tôi gọi vài tiếng:

“Đại Hoa!”

Sau đó mới phát hiện mình gọi sai rồi, nơi này đứng cũng không thẳng được, tôi cúi người nhìn xung quanh, liền thấy đèn pin của Tiểu Hoa đặt ở trong một hốc đá, nhưng không thấy bóng dáng hấn đâu, chẳng biết đã đi nơi nào rồi.

Cùng lúc có một vật kỳ quái thú hút tầm nhìn tôi.

Đó là một cái bàn thiết, có một cái bàn tròn lớn như vậy, bày ở giữa phòng đá, vừa nhìn có thể đoán là vật vô cùng cổ xưa, mặt trên khắc đầy những hoa văn kỳ quái. Đúng như Tiểu Hoa nói, nó đang xoay tròn. Tiếng kim loại va nhau không theo một quy tắc nào là từ bên trong bàn thiết kia phát ra, giống như một cái chuông điện cỡ lớn.

Cùng lúc đó tôi thấy đế dưới bàn thiết là cùng một khối với nham thạch, từ đó có tiếng móc xích trầm đục. Rõ ràng bàn sắt này được tác động từ bên trong nham thạch.

Nhưng Tiểu Hoa đâu mới được chứ? Nơi đây chật chội như vậy, còn có chỗ nào mà trốn?

Tôi cầm đèn pin của hấn lên, giờ mới có cảm giác chân đau nhức, cắn răng quay ra chỗ đó xem xét, cũng không thấy rõ đồ hấn mang theo có ở đây hay không, lại nghe thấy âm thanh gõ bất quy tắc kia, thảm nhủ, chẳng lẽ là Tiểu Hoa ở bên trong cái bàn?

Bàn thiết vô cùng lớn, nhưng trên bề mặt nó không có cách nào xuyên qua được.

Để thử nghiệm, tôi lấy ra một cái búa, vừa nhìn ra cửa động, vừa gõ vào bàn thiết, ngoài dự liệu của tôi là vừa gõ một tiếng, tôi lập tức nghe được

thanh âm bên dưới cũng thay đổi, dường như là đang đáp lại tôi.

“Quái!” tôi bực mình, thậm chí nói cũng quá là ranh mãnh đi, cậu làm thế quái nào mà đi xuống được đó vậy! Lập tức xoay quanh tìm kiếm, nhưng toàn bộ bàn thiết đều hoàn toàn kín mít.

Trong bóng tối từ trong thông đạo truyền đến tiếng mảnh gốm vỡ vụn, tôi hít một ngụm khí lạnh, dường như cảm giác được vật kia đang tới, nghĩ xem có tìm được thứ gì chặn được cái cửa động lại không. Lòng nóng như lửa đốt, tôi chỉ có thể vừa tìm vừa gào lên:” Mau nói cho tôi biết làm thế nào mở được nó ra!”

Không một tiếng trả lời, tôi đột nhiên phát hiện ra, ở dưới đáy bàn thiết, bộ phận tiếp nối với nham thạch đang hoạt động, hình như có thể từ mép bàn khiêng nó lên được.

Tôi lập tức cúi người ghé vai vào, vì bàn vẫn đang quay nên khi ghé vai vào người tôi vừa bị buộc phải di chuyển theo chiều xoay của bàn sắt, vừa phải cố gắng nhắc nó lên.

Trong vài giây ban đầu thì cảm giác cực nặng, nhưng tới khi đã nâng được cỡ một gang tay thì nó bỗng chốc rơi lỏng, toàn bộ bàn thiết nhấc lên, trục sắt bên trong nhô ra. Bàn lập tức ngừng chuyển động, tôi thở hổn hển mấy ngụm, liền nhìn tới trục bánh răng bằng sắt đen kia rộng ruột, mặt trên còn có một lỗ hình bầu dục, thông xuống bên dưới nhìn như một cái ống dẫn vậy.

Tiếng gõ vẫn tiếp tục vang lên, tôi cũng có thể cảm nhận được chấn động từ trục bánh răng truyền tới bả vai mình, rõ ràng Tiểu Hoa đang ở bên dưới, tôi không cam tâm, muốn gọi thêm mấy tiếng, kết quả lại khiến tôi kinh hãi vô cùng.

Tôi đứng tại đó gọi, thanh âm vô cùng mơ hồ, cơ bản không phải là giọng của mình nữa.

Tôi nuốt một ngụm nước miếng, không biết từ lúc nào mà yết hầu lại trở lên khó chịu, kêu tiếp liền phát hiện cơ ở cổ họng rất tổn sức, thanh âm phát ra lại vô cùng quái dị, hơn nữa gọi không vang.

Tôi cắn môi dưới, thậm chí than thôi xong rồi.

Cảm giác này không phải là yết hầu bị chặn mà hình như là trong xoang mũi mình bị tê liệt, tuy rằng khí quản vẫn có thể hô hấp nhưng không thể nào phát ra được thanh âm.

Tôi cố gắng nín thở, khàn khàn kêu lên vài tiếng giờ thì đã ý thức được xảy ra vấn đề rồi, đây không phải là ảnh hưởng tâm lý mà thực sự là nói không ra lời.

Tôi không biết nó bắt đầu từ lúc nào, cơ bản là từ đầu Tiểu Hoa không phải là không muốn nói chuyện mà thực sự do hoàn cảnh có vấn đề, thứ gì đó gần như làm tê liệt dây thanh đới của tôi?

Chẳng lẽ là vừa rồi tôi đụng phải mớ tóc kia? Nghĩ tới thực sự cảm giác như trong cổ họng mình vướng tóc, buồn nôn kinh khủng nhưng rõ ràng là không phải thế. Vì Tiểu Hoa cũng chưa hề đụng tới tóc mà vẫn không thể nói chuyện, có thể không một tiếng động mà vẫn khiến người ta trúng chiêu thì có lẽ chỉ là do không khí nơi này mà thôi.

Khó trách sao hần vẫn liên tục gõ , nhưng giờ phải làm sao đây? Tôi khiêng cái bàn này thực ra không cần dùng sức quá mạnh, có thể thấy là do nó có lắp đặt bộ phận trợ lực, bộ phận đó sẽ khởi động khi được mở ra. Nhưng một khi tôi buông tay, bàn thiết này sẽ lại đóng vào như cũ, cũng có thể vì bị đóng lại từ từ như vậy nên Tiểu Hoa mới phạm phải sai lầm.

Tuy vậy nhưng tôi cảm thấy nếu nghĩ đơn giản một chút liền có thể hiểu được người ta không bao giờ lao vào tình huống mạo hiểm như vậy, vì sao Tiểu Hoa lại phạm sai lầm thì tôi không thể lý giải nổi, nhưng hiện tại thì cũng chẳng có thời gian mà nghiên cứu nữa, cho dù là tôi lập tức chui vào trong này, bàn sắt đóng xuống tôi cũng sẽ có kết cục bị nhốt giống như Tiểu Hoa. Hiện tại chỉ có thể nhìn xem bên dưới kia rốt cuộc là tình huống gì.

Tôi dùng sức nâng cao bàn thiết lên, nâng tới khi chạm đỉnh, sau đó thả lỏng một chút, quả nhiên là bàn thiết này cũng không lập tức hạ xuống mà chỉ “lộc cộc” từng tiếng một, dần dần đóng lại, đúng như tôi dự liệu.

Tôi xoa xoa bả vai, nhìn bên trong lối đi dường như không có tình huống gì, tiếp tục chiếu qua, nhào người vào bên trong lỗ hổng giữa trục bánh

răng để soi đèn pin xuống.

Ngay lập tức tôi liền thấy được cơ quan phức tạp bên dưới, nhiều nhất là những xích sắt màu đen, bên trên không biết là thứ gì hình dạng như sợi bông đan vào với nhau, không ngừng lay động. Kỳ quái ở chỗ tôi cảm thấy khó mà xuống được từ chỗ này, vì không gian trong đồng linh kiện này vô cùng chật chội, cho dù là dáng người như Tiểu Hoa, hay dùng tới thuật súc cốt cũng không biết có qua được hay không, nhưng tôi không thấy bên trong đó có Tiểu Hoa.

Tôi đứng dậy, lại gạt bàn sắt lên nóc hầm thêm lần nữa, lúc này bản thân đã không kêu ra được tiếng gì nữa, chỉ có thể dùng tay gõ vào bên trong thân trực.

Gõ tới khi tia lửa văng khắp nơi, Tiểu Hoa cũng vẫn không thấy lộ đầu ra, tiếng kim loại va chạm bên trong truyền ra vẫn vang lên thậm chí không có chút biến hóa, tôi sốt ruột bực mình, mắng cũng không mắng được, thậm chí lẽ nào hẳn không chỉ bị câm, hơn nữa lại còn điếc mù?

Cuối cùng tôi quyết định rút từ vách đá bên cạnh ra một quyển thẻ tre, cũng chẳng buồn quan tâm nó có giá trị cao hay không cao, đưa tay quăng thẳng nó xuống bên dưới. Lần này có tác dụng, gần như là ngay lập tức tiếng gõ liền ngừng lại, tôi lấy đèn pin cuống quýt soi xuống, hy vọng có thể thấy được Tiểu Hoa, cho dù là bất kỳ một bộ phận nào.

Quả nhiên là dưới đồng xích sắt và linh kiện tối tăm kia, xuất hiện một bóng dáng, đồng thời tôi cũng nghe thấy một âm thanh trầm đục, đó cũng không thể gọi là tiếng của người, mà là thanh âm vô cùng nặng nề của đá ma sát vào nhau.

Tôi đột nhiên có cảm giác không ổn, lại cảm thấy có gì đó không đúng. Vì tôi có thể khẳng định được rằng bóng đen kia tuyệt đối không phải là Tiểu Hoa.

Lúc này tiếng kim loại lại tiếp tục vang lên, nhưng không phải là từ dưới bàn thiết phát ra mà lại là từ trong phía đường hầm kia.

Tôi kinh ngạc không hiểu gì, quay đầu lắng nghe một lát liền nhìn thấy lùm tóc kia xuất hiện trong phạm vi đèn pin tôi có thể chiếu tới. Kỳ quái là tiếng gõ kia phát ra từ trên người nó.

Nếu gặp phải một chuyện vô cùng khủng bố, tôi hiện tại có thể tự tin bình tĩnh mà xử lý, nhưng giờ là gặp một chuyện hoàn toàn không thể giải thích được, tôi thực sự không biết làm thế nào để đối mặt với nó.

Rốt cuộc là đang có chuyện quái gì xảy ra? Vừa rồi tiếng động là từ phía dưới kia truyền tới, tôi không thể nào nghe nhầm được, nhưng tại sao chỉ một lát mà nó liền chuyển thành từ chỗ kia?

Tôi nhìn lùm tóc đó, cũng không biết tiếng động làm thế nào phát ra được, lúc này cũng không quản được những cái khác nữa, hạ bàn thiết xuống thật chậm rãi, bắt đầu nhìn quanh lần nữa, tôi giơ cây búa trong tay lên, xoa xoa mồ hôi lạnh chuẩn bị làm bừa một trận.

Không có Muộn Du Bình và Bàn Tử bên cạnh tôi cũng chột dạ, chân bắt đầu nhũn ra, nghĩ kết cục mình sẽ ra sao đây, nếu như lần này chết Bàn Tử và Muộn Du Bình có khi nào tới viếng mộ mình mà ngậm ngùi rằng người này thiếu chúng ta quả đúng là không được. Lúc này lại cảm thấy vô cùng hối hận khi đó đã để bọn họ dễ dàng tách ra như vậy.

Có điều nhìn tốc độ di chuyển của lùm tóc kia, xem chừng tôi cũng không phải là không có khả năng thắng.

Thứ âm thanh chói tai kia kỳ thật cũng không giống lúc trước, ước chừng là vì gõ vào thứ khác, không quá khó nghe, tôi nhìn bộ dạng di động như không của nó mà lòng nóng như lò than, trong đầu còn có ý định nên hay không chủ động tấn công trước.

Nhưng một khắc yên tĩnh tôi liền phát hiện thanh âm kia có vấn đề, nghe kỹ thì tôi liền ngậy người ra, cảm giác tai mình vừa phát hiện được một loại âm thanh kỳ ảo gì đó.

Tiếng kim loại va chạm bên kia nếu lắng tai nghe thì rõ ràng thấy nó rất có tiết tấu, hơn nữa nghe ra được đó là tiếng nhịp trống trong kinh kịch.

-----oOo-----

Chương 37: Kinh kịch

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôi khi còn ở Trường Sa nghe qua không ít lần, vài giây liền ngây ngốc. Nghe xong một lúc, mới xác định đúng là như vậy.

Trong chớp mắt tôi liền hiểu ra, thậm chí quá thật, chẳng lẽ đây mới thực là Tiểu Hoa. Tiểu Hoa bị mắc kẹt trong lùm tóc kia sao?

Nghĩ lại liền khẳng định như vậy, nếu người này là một con quái vật biết hát kinh kịch, vậy chỉ bằng tôi một phát đâm đầu cho chết luôn đi. Nhưng mà thứ vừa rồi gõ bên dưới bàn thiết kia là cái quỷ gì? Mà sao Tiểu Hoa lại thành như thế này, hấn trúng bẫy, tóc này làm sao lại từ trên người mọc được vậy?

Tôi nhìn nhìn bàn thiết rồi lại nhìn nhìn lùm tóc, quyết định trước không quan tâm nữa, cứ ngưng thần tĩnh khí chờ, thứ kia dường như thấy được tôi buông búa sắt xuống cũng không gõ nữa.

Làn yên lặng này toàn bộ khoảng không bỗng trở lên âm lạnh tới thấu xương, cảm giác quanh quẽ liền xuất hiện, có chút giống như từ trong sàn nhảy bước vào một ngôi chùa vậy, khoảnh khắc đầu tôi còn có phần hơi buồn cười, đành phải cắn răng tập trung. Đợi tới khi thấy lùm tóc kia chậm rãi đi tới cửa gian phòng đá kia.

Lùm tóc bị ngăn ở ngoài cửa, nhìn mà toàn thân tôi đồng loạt nổi gai ốc, tôi nuốt một ngụm nước miếng, tiếp đó tôi thấy từ giữa đồng lùm xung chĩa ra một cây gậy, vươn tới trước mặt tôi quơ quơ, sau chỉ chỉ sang bên cạnh.

Tôi nhận ra đó là cây côn của Tiểu Hoa dùng để thi triển võ công vừa rồi, lại nhìn theo hướng côn chỉ, thấy hấn đang chỉ về một hốc đá trên vách động.

Hốc đó rất lớn, so với những hốc khác thì to hơn hẳn, bên cạnh vẫn cũng có mấy hốc như thế. Tôi đi tới liền thấy bên trong có một đồng kỳ quái gì đó, vừa nhìn cũng đoán ra là được làm từ sắt. Tôi liếc mắt về đằng kia một cái, chỉ thấy hấn hươu hươu cây côn, ý bảo tôi nhanh lên một chút.

Tôi đem đồng sắt trong hốc đào ra, liền phát hiện thứ bên trong cực nặng, run run mở ra nhìn hóa ra là một đồng áo sắt.

Tất cả các bộ phận đều dùng sắt và da cá nối với nhau, bên trên còn có phủ một lớp giấy dầu trông như da chần nứt nẻ vậy. Tôi xé rời hết lớp giấy đó ra, liền phát hiện đồ bên trong vẫn được bảo quản tương đối tốt.

Tôi lại quay đầu nhìn vật kia một chút, hẳn lại giờ giờ còn, dường như là muốn tôi mặc thứ này vào.

Được rồi, tôi thầm nói, chuyện kinh khủng này sao bỗng chốc lại trở lên vô cùng hài hước như vậy chứ.

Tôi từng có không tí thời gian nghiên cứu về áo sắt, hoàn toàn không có gì quá phức tạp, vì thế nên phải vận tới chín thành công lực khoác nó lên người. Bên trong trình độ ăn mòn so với bên ngoài có vẻ lợi hại hơn, bề mặt gỉ vụn, có một thứ mùi rất kỳ quái toát ra. Hơn nữa thứ này gần như hoàn toàn kín mít, ngay cả mắt cũng không có chỗ hé ra.

Trước mặt một khoảng tối đen, thực không biết phải làm sao bây giờ, liền cảm giác cây côn kia thúc vào người tôi vài cái, tôi dùng sức giơ tay lên chụp lấy, ngay sau đó hẳn liền bắt đầu kéo tôi đi. Sờ soạng như một người mù dùng gậy chỉ đường, rất nhanh tôi biết được mình đã đi trở lại đường hầm, sau đó dẫm lên trên đồng tóc kia.

Áo sắt ngoài cái rất nặng mà không cố sức thì khó mà đứng thẳng nổi, tôi hiểu được là vì sao mà cái lùm tóc trước mặt lại di chuyển với tốc độ chậm như vậy, thực ra là do nó bắt buộc dĩ phải đi chậm, cũng may mà áo giáp nặng thì cũng biểu thị cho độ dày của nó. Người Trung Quốc vẫn là thích loại cảm giác chắc chắn như thế này.

Tiến vào trong đường hầm sau đó dẫm lên mớ tóc kia, bàn chân tôi có cảm giác cực khó chịu, có điều là vì đã đeo giày sắt kiên cố rồi nên bước cũng tự tin hơn hẳn.

Đi một bước lại dừng một bước, tiết tấu trước sau đều do cây côn trước mặt tôi khống chế, chân bước hơn nửa canh giờ, tôi mới cảm thấy tóc dưới chân mình đã biến mất, lần nữa lại đạp lên tảng đá. Tiếp theo tôi cảm giác được đá vụn cũng dần dần xuất hiện, chúng tôi đã trở về tới cửa động.

Cây côn vẫn còn chưa vừa ý còn tiếp tục kéo tôi đi ra thêm một đoạn xa,

mãi cho tới lúc tôi bò ra ngoài nghe được tiếng chim hót líu lo, mới ý thức được mình đã tới cửa động.

Mùi trong không khí cũng có biến hóa rất vi diệu, đó là mùi của nham thạch, cây cối và sương mù, cây côn phía trước dừng lại, tôi hít vào một hơi, không biết hiện tại đã có thể cởi đồ này ra được chưa, lúc này chợt nghe thấy vài tiếng vô cùng khó chịu:

“Cậu ngốc bầm sinh hay do đào tạo vậy, hại tôi lại phải quay vào trong lần nữa.”

Giọng kia nghe như một người suốt ngày hút xì gà phát ra, tôi hăng giọng, phát hiện hình như mình đã có thể nói rồi. Nhưng có lẽ là do vấn đề về hô hấp, đáp lời mà bản thân nghe cũng không hiểu đang nói gì.

Bên kia lại thấy hắn nói tiếp:

“Bỏ mũ xuống được rồi đấy.”

Tôi nhích tới gần vách động sau đó dùng toàn bộ khí lực tháo mũ sắt ra, một thoáng bỗng cảm nhận được cái thanh tinh đập thẳng vào mặt.

Quả nhiên là tới cửa động rồi, bên ngoài trời đêm là một vầng nguyệt sáng, bàng bạc lạnh lẽo một vùng vách đá đối diện rải đầy những tảng cây. Vậy mà những thủ hạ kia vẫn chưa lên tới nơi, nhưng nhìn thấy sợi dây lủng lẳng ngoài miệng động đã bị kéo căng không ngừng lay giật, rõ ràng là bọn họ vẫn đang cố gắng leo lên.

Mớ tóc kia đang đứng đối diện trước mặt tôi, nằm lăn trên mặt đất, nhìn như một quả bí đao phát mốc, ngã có chút khó khăn. Tôi phun một miệng đờm, sau đó mới nói chuyện dễ dàng được, hỏi hắn:

“Sao cậu lại thành ra thế này, có chuyện gì xảy ra vậy?”

Tiểu Hoa nói:” Trước đừng hỏi vội, giúp tôi đemớ tóc này ra đi, dùng được mà đốt.”

Khi leo lên đây Tiểu Hoa có mang theo nhiều dụng cụ leo núi chuyên nghiệp, có thể dùng để sưởi ấm hay gửi tín hiệu kỳ thực là một cái bật lửa cỡ lớn, tôi lấy nó ra lắc lắc sau đó đánh lên, hướng tới trên người hắn

chuẩn bị thiêu.

Không biết là vì nhiệt độ cao hay là thế nào mà những mớ tóc kia vừa tới gần bật lửa lập tức cùng rứt hết cả lại, tiếp theo liền kêu một tiếng “chi”, sau một phút toàn bộ tóc quanh ngực hấn đều đã bị đốt trụi. Tiếp theo tôi liền thiêu tới những chỗ khác.

Không biết là do tôi thích làm việc ác hay sao mà thiêu mấy thứ này bản thân thấy cũng rất vui, nhiều tóc bị thiêu cháy liền thấy thích chí, thảo nào mà trước kia Chú Ba có nói, con người ta bẩm sinh đã thích đùa với lửa, đặc biệt là khi thấy hỏa năng thiêu hủy những thứ dơ bẩn, bao nhiêu thứ xấu xa đều bị đốt thành than và tro bụi hết.

Cho tới khi thiêu đến mũ trụ của hấn nhẫn như một con gà tôi mới nói xong rồi, lập tức nhìn hấn tháo mũ giáp xuống, tiếp theo hấn như từ trong kén mà chui ra khỏi giáp sắt, tôi bỗng ngửi thấy một mùi máu tanh rất đậm xộc tới. Mặt trong giáp sắt của hấn đều nhiễm đỏ một màu máu tươi.

“Thực sự cũng chẳng dễ dàng gì, vì phải đưa cậu trở về nên tôi phải kiêng theo vết thương này mà quay trở vào trong đó.” thanh âm của hấn cũng dần hồi phục, “Đại ca à, về sau cậu có thể thông minh hơn chút được không?”

Tôi thầm than bản thân mình không phải vì cứu người mà cũng không quản mệnh, việc này đâu có thể trách tôi được chứ.

Hấn xé băng vải trong túi ra rồi cởi áo, tôi liền thấy trên mạng sườn hấn có một vết rách toạc kinh người.

“Rốt cuộc thì cậu gặp chuyện gì vậy?” tôi hỏi, “Sao có thể bị thương thành như thế này, mà chỉ trong tích tắc vừa rồi thôi.”

Tiểu Hoa lấy bình nước rửa qua vết thương một chút, cắn răng đáp:” Dưới bàn thiết kia có vấn đề gì đó.”

Sức khỏe Tiểu Hoa tiêu hao vô cùng lợi hại, sắc mặt tái nhợt, thân hình lại gầy, vết rách kia lộ ra càng thêm dữ tợn.

Tôi giúp hấn dùng một loại hỗn hợp bột phấn bạch dược của Vân Nam

trước cầm máu, hắn cố gắng chịu đựng rồi cũng kể qua chuyện đã xảy ra.

Quá trình so tới tôi tưởng tượng còn kịch tính hơn, nghe mà tôi chỉ cảm thấy mình có phần ngu ngốc thể nào ấy. Sau khi hắn thấy cái bàn thiết kia thì liền phát hiện được bộ phận kỳ quái bên dưới bàn thiết, hắn lập tức nâng bàn thiết lên, lúc này tiếng kim loại gõ vào nhau đã bắt đầu từ bên dưới truyền lên. Thanh âm đó không tuân theo một quy luật nào, khiến hắn cảm thấy vô cùng kỳ quái chính là cảm giác có vật gì còn sống ở bên dưới.

Lúc này tôi đã gọi rống lên, hắn cảm thấy yết hầu không được thoải mái, đồng thời cũng thấy tôi có phần phiền phức (thể mà hắn cũng nói thẳng ra được), không để ý tới tôi nữa mà tìm đường xuống phía dưới, xem xem có tình hình thế nào. Tiểu Hoa dùng cây côn chống vào bàn thiết, chân quắp lấy miệng hố, thân thể như một con rắn mà trườn vào bên trong trục quay. Kết quả phát hiện kết cấu bên dưới vô cùng phức tạp tới mức chẳng thể nào lý giải nổi, toàn bộ trong đó bao gồm đủ loại xích sắt cùng bánh răng.

Mà để những băng răng kia chuyển động trôi chảy như đá trong nước, phải có một cái trục cái truyền lực, nhưng lúc đó lại nhìn không thấy.

Bên dưới kia tiếng kim loại gõ quả thực đình tai nhức óc, khi hắn đột lên một cây đuốc chiếu sáng bốn phía đột nhiên âm thanh kia bỗng đình chỉ. Tiếp theo hắn chỉ cảm thấy có một trận kinh phong xoẹt qua, mạng sườn đột nhiên đau nhói lên, lập tức xoay người lui ra khỏi hố, vừa nhìn lại người đã thụ thương trầm trọng.

Lúc này hắn mới nhớ tới tôi, tưởng còn có thể hướng tôi cầu cứu nhưng hô lên mới biết bản thân không còn nói chuyện được nữa. Dưới tình thế cấp bách, hắn nghĩ lập tức dùng biện pháp cũ mà trở về. Nhưng cho tới khi hắn đi tới khúc đường hầm, liền phát hiện đám tóc dưới chân kia đột nhiên đồng loạt dựng đứng lên, giống như bị mùi máu tươi trên người hắn hấp dẫn.

Hắn vừa không thể nói chuyện được, vừa không có cách nào khác để đi ra ngoài mà miệng vết thương trên người lại không ngừng nhỏ máu, đánh phải lui về sau tìm vài thứ gì đó đột lên, muốn dùng ánh lửa để báo cho tôi biết. Không ngờ là lúc đó hắn liền phát hiện ra loại giáp sắt này, vì thế liền mặc lên rồi tiến ra, kết quả mới đi được một đoạn tóc cứ thế

ùn ùn bám lên người hắn. Cũng may là giáp sắt này vô cùng chắc chắn.

Không có chỗ nào để hé mắt, hắn không nhìn thấy được tôi, nhưng cảm giác được tôi xuất hiện được trên đường hầm, nghĩ tới sờ một cái kết quả lại thành ra đem tôi dọa gần chết, mà càng khiến hắn gần như hồng mắt là khi tình trạng kiệt sức cận kề, hắn chợt nghe thấy tôi đã đi vào trong căn phòng đặt bàn thiết kia.

Hắn biết tôi sẽ tiếp tục giẫm lên vết xe đổ đó nên đành cắn răng quay lại. Cuối cùng chưa kể tới là thể lực kiệt quệ, còn khiến hắn lãng phí biết bao nhiêu là máu nữa.

“Không khí bên kia khả năng là có vấn đề, có thể làm tê liệt dây thanh đới của chúng ta.” Tiểu Hoa nói, “Tôi muốn bảo người bên dưới mang lên cho mình mấy mặt nạ phòng độc lên nữa, nếu dây thanh đới của tôi mà hồng, tôi không thể nào hát hí khúc được, rất nhiều thiếu nữ vì thế mà đâm ra thương tâm mất.”

Tôi nghe mà cảm thấy vô cùng khó chịu, đây quả thật là không có lấy một chút trách nhiệm nào, nếu như muốn nói nhất định là tôi đã phán đoán sai lầm chỗ nào rồi thì chính là tôi đã đoán không đúng về năng lực của hắn, nếu đây là Muộn Du Bình, tôi khả năng sẽ thành thành thật thật mà đợi ở bên cạnh.

Lại nói tiếp là cái tính cách người này cũng thật sự có điểm tương tự tôi, nói không nhiều lắm nhưng chẳng biết trong đầu đang nghĩ cái gì.

“Bên dưới kia có thứ gì chứ? Lợi hại như vậy có phải là một con bánh tông không?” tôi hỏi.

“Khẳng định là không phải, ở những nơi như này không thể nào có bánh tông được.” Tiểu Hoa đáp, “Có điều là một nơi tà môn như này, có chút ma quái thì cũng không lấy gì làm lạ, tóm lại tiếp theo đây cần cẩn thận một chút.”

Tôi gật đầu, lại nhớ tời vừa rồi cảm giác cũng có phần hơi kỳ quái, hắn nói là tóc này vì máu của hắn mới có phản ứng, vậy tại sao tay chân tôi cũng đầy những vết thương rớm máu. Nhưng tóc kia đối với tôi lại không phản ứng gì?

Chẳng lẽ là vì tôi có vẻ giống với các ông già nên chúng nó không thèm?

Nghĩ thế tôi liền nhìn vào miệng vết thương của mình, vừa nhìn xuống tôi liền giật mình, tôi thấy trên tay còn dính một vài sợi tóc thưa thớt.

Vì thế lập tức chộp lấy chúng, lại phát hiện tôi chộp thế nào cũng không dứt ra được, chuyên thành gãy nó ra, vừa gãy một cái đột nhiên cảm giác đau như xát muối, nhìn lại phát hiện chân tóc chính là mọc từ bên trong vết thương ra.

Tôi rạch một đường, vết thương liền rách ra thêm, bên trong thịt và tóc đã quấn lại một chỗ, gần như khiến tôi hổng mắt. Tôi lập tức chuyên xuống bàn chân cởi tất ra, những chỗ bị mảnh gôm cắt vào đều phủ một màu tóc đen.

-----oOo-----

Chương 38: Tóc xuyên

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôi không biết chúng chui vào trong miệng vết thương của tôi từ khi nào hay thực ra là từ bên trong mọc dài ra, nhưng dù là thế nào thì vẫn khiến lòng tôi cảm giác vô cùng khó chịu, có một dự vọng mãnh liệt không cách nào kiềm chế là muốn giựt chúng ra. Nhưng chỉ cần động vào sợi tóc kia thì cả vết thương của tôi đều đau nhói lên, cảm giác được từ tận sâu bên trong da thịt đều có tóc.

Nếu là sau khi ngã xuống bị mảnh gôm cắt vào da khiến cho tóc chui được vào trong vết thương cũng có khả năng hình thành loại trạng thái này, nhưng tôi vẫn cố gắng dùng lực giựt chúng ra. Ngay cả thịt bên trong cũng bị kéo ra theo, nhưng tóc lại không lòi ra được, từ sâu bên trong vết thương bắt đầu có cảm giác ngứa ngáy, y như là tóc đang bắt đầu sinh trưởng vậy.

Tiểu Hoa thấy vết thương của tôi cũng sợ nổi da gà, tôi nhớ tới những gì hắn nói, tóc cảm giác được mùi máu của hắn nên mới bò lên người, liên ý thức được thực sự chúng có sinh mạng, nếu chúng cứ thế mà lớn lên trong vết thương của tôi, tưởng tượng chúng bò theo mạch máu chạy

khấp các dây thần kinh trong cơ thể mình, tôi nghĩ mà lập tức nắm chặt tay lại.

Nếu tôi chết rồi có người phẫu thuật xoang đầu tôi liền phát hiện bên trong não đầy những tóc, cảnh tượng sẽ quỷ dị tới cỡ nào, có khi còn dựng được thành phim kinh dị.

Tiểu Hoa bảo tôi bình tĩnh, một bên liền rút chủy thủ nắm trong tay, dùng cây đuốc nhỏ khử trùng qua trước, sau đó bảo tôi nằm xuống, còn hắn thì ngồi trước bả vai tôi, dùng chân giữ lấy hai cổ tay tôi, xong xuôi liền hỏi:

“Cậu thấy Tú Tú thế nào hử?”

Một câu này hỏi ra tôi liền không hiểu, nếu như là người khác hắn sẽ sững sờ trong giây lát, nhưng tôi lập tức biết hắn đang muốn đánh lạc hướng sự chú ý của tôi, ngược lại đem toàn bộ lực chú ý tập trung lên bàn tay, gần như cùng lúc tôi cảm giác được tay mình dội lên một cơn đau đớn, chủy thủ nóng bỏng đâm vào trong vết thương của tôi đau nhói một cái, tôi lập tức rơi vào mơ hồ.

Tiểu Hoa động tác vô cùng nhanh, tôi có thể khẳng định bất luận là bên trong vết thương của tôi có bao nhiêu vấn đề, hắn đều không bị bất kỳ ảnh hưởng nào, đau đớn kéo dài hơn ba mươi giây rồi hắn liền thả tay tôi ra.

Máu tươi từ miệng vết thương của tôi chảy ra, nhưng không còn thấy tóc nữa, Tiểu Hoa liền đưa tôi xem mũi chủy thủ của hắn, bên trong còn lưu lại một mảnh gôm nhỏ bằng cái móng tay, quanh nó vẫn còn dính da thịt của tôi, tóc gần như là cùng với máu thịt quấn quanh mảnh gôm đó.

Giơ nó lên ánh lửa, tôi liền nhìn càng thêm rõ ràng, tóc này là từ mảnh gôm vỡ kia mà dài ra, rõ ràng là nó xuyên qua cơ thịt của tôi.

“Chắc là từ trong mảnh gôm dài ra, có điều, sinh trưởng hình như bị đình chỉ rồi.” Tiểu Hoa nói.

“Đình chỉ, sao cậu biết?”

“Cậu nhìn xem,” Tiểu Hoa nói rồi đưa tôi xem mảnh gôm, “Tuy rằng nó quấn vào da thịt trong cơ thể nhưng toàn bộ những cọng tóc này đều

vươn ra bên ngoài cơ thể cậu, cũng không sinh trưởng sâu vào bên trong.”

Tôi nhìn quả nhiên là đúng như vậy, chúng như thực vật phát triển cắm vào da người mà không có gốc rễ, chỉ cố định một chỗ mà thôi. Nhưng vì cọng tóc này rõ ràng xuyên qua cơ thể tôi cho nên chắc chắn là do mảnh gôm này còn trong miệng vết thương nên nó mới dài ra.

“Thứ này có độc gì không, hay là cậu giúp tôi lấy hết chúng ra đi.”

Tiểu Hoa không đáp chỉ lộ ra một thân sắc rất lạ. Hắn đem mảnh gôm vỡ đặt cạnh chỗ mạng sườn giáp sắt nhuốm máu kia, vừa buông ra không bao lâu bỗng nhiên thấy cọng tóc kia vặn vẹo rồi bò chậm chậm tới chỗ máu hoen đậm nhất. Sau đó bắt đầu cuộn lấy nó.

Tôi thảm hoảng, đây là thứ tóc gì vậy, quả thực nó là con đỉ thì đúng hơn.

Tiểu Hoa nhìn, rồi lại quay ra xem vết thương của tôi, mặt lấy làm lạ.

“Thứ này rất mẫn cảm với máu, nếu vừa rồi không có giáp sắt kia chúng chắc chắn đã chui đầy vào trong vết thương của tôi rồi. Nhưng tóc này nếu cuồn máu, thì hẳn là sau khi chui vào trong miệng vết thương sẽ luôn lách theo mạch máu mà sinh trưởng khắp cơ thể mới đúng. Vậy tại sao chúng trong miệng vết thương của cậu lại một lòng hướng ra bên ngoài mà dài ra, rõ ràng là chúng muốn thoát khỏi thân thể cậu”

“Thoát ra sao?” tôi kỳ quái hỏi.

Tiếp theo liền thấy hắn cầm lấy tay tôi, kéo tới trên áo giáp sắt rồi ép từ vết thương trên tay tôi ra vài giọt máu nhỏ xuống. Giọt máu rơi trúng sợi tóc kia, bỗng chốc liền thấy nó vặn vẹo rồi cấp tốc lui ra.

Tôi nhìn, trong lòng có phần hơi mờ mịt, a, đây là chuyện gì vậy? Chợt nghe hắn nói:

“Hiện tại tôi đã biết vì sao lão bà bà bảo tôi phải mang theo cậu rồi.”

Vẻ mặt Tiểu Hoa rất là cảm khái, tôi lấy làm lạ không hiểu đó là ý gì.

Tiểu Hoa liền nói:” Tên của cậu quả thực cũng không phải là tùy tiện đặt bừa, máu của cậu rất đặc biệt đấy.”

“Máu rất đặc biệt?” tôi nhớ tới năm trước trợ lý Lương từng nói với tôi, “Ý cậu muốn nói là tôi đã ăn máu kỳ lân kiệt?”

“Cụ thể thì tôi cũng không rõ lắm, máu kỳ lân kiệt thực ra cũng là một khả năng, loại máu như vậy rốt cuộc sinh ra như thế nào tới nay vẫn là một bí ẩn.” hấn nói, “Không ngờ cậu lại có thể chất như vậy, bẩm sinh hay là về sau mới có vậy?”

Tôi thâm nghĩ chắc là về sau, có điều là từ trước khi bước vào Lỗ Vương cung tôi chưa từng để ý tới máu mình có vấn đề gì, trong trường học khi đi kiểm tra sức khỏe đều thấy bản thân bình thường. Không ai biết được, hồi còn đi học tôi cũng chưa gặp qua những chuyện này.

Hấn dùng lửa thiêu qua chủ thủ, tiếp tục bảo tôi để hấn xử lý miệng vết thương, đồng thời nói:

“Lão bà bà khẳng định là biết việc này, xem ra là bà ấy đã tính toán cả, nhưng vì sao lại không nói cho tôi biết.”

Trong quá trình tự thuật với lão bà bà cũng có nói qua chi tiết này, có điều không biết là lão bà bà kia có thật sự hiểu vấn đề hay không, tới bản thân tôi còn không thể dám chắc được, vì máu tôi khi linh khi không, giống như là lục mạch thần kiếm của Đoàn Dự vậy. Thật sự là không thể trông chờ vào được.

“Máu kỳ lân rốt cuộc là thứ gì vậy?” tôi nhớ tới máu của Muộn Du Bình, liền hỏi Tiểu Hoa. Vừa hỏi xong thì chủ thủ liền xiên một đường vào trong chân tôi, đau tới mức tôi suýt thì rụt lại.

Một lúc sau hấn lấy ra một mảnh gốm khác đưa cho tôi xem. Vừa nói:

“Tôi cũng không rõ lắm, chỉ mới được nghe qua rất nhiều truyền thuyết thôi. Nghe nói trước kia từng có người nghiên cứu qua, tác dụng loại máu này cũng rất kỳ quái, gần như không phải ai cũng như nhau. Cha tôi nói, có một khả năng là tác dụng thẩm thấu, người nhiều năm uống thuốc đông y, cả người đều sẽ thoang thoang mùi thuốc bắc. Cũng giống như người quanh năm hút thuốc lá sẽ bốc ra mùi thuốc lá khó mà trừ được,

cậu nếu mỗi ngày đều dùng thuốc sát trùng để tắm thì cũng sẽ có được hiệu quả như vậy.”

Tôi thậm chí nói xông nhiều thứ đó chắc cũng kinh lắm chứ, có điều biện pháp của hấn nói cũng là một loại xông hơi, cổ nhân trị bệnh hôi nách cũng dùng tới cách này. Nghe nói Dương Quý Phi bị viêm cánh nên ngày ngày đều phải tắm thuốc bắc, còn thời nhà Thanh có một quý phi gọi là Hương phi, nghe nói là lớn lên trong hương liệu của hoa nên trên người tỏa ra một mùi thơm lạ lùng. Có điều tôi và Muộn Du Bình trên người đều không có mùi gì, tôi cũng không tin tưởng mảnh kỳ lân kiệt đó lại có hiệu lực lớn tới như vậy.

“Tôi còn nghe nói một khả năng khác, cậu có biết được nhân nghĩa là gì không?”

Tôi lắc đầu, tôi buôn đồ cổ kia mà, y học như này bản thân không quen thuộc mấy.

Hấn dùng bình nước rửa qua rồi vắt khô máu và mồ hôi trên áo, sao đó lại che vết thương của tôi lại nói tiếp:

“Ngày xưa có vài phương sĩ (người học tiên thuật) nuôi một vài người gọi là dược nhân, gọi là dược nhân nhưng những người đó thực chất là người điên hoặc nô lệ, dùng để thí nghiệm đan dược, vì có rất nhiều đan dược có độc tính mạnh. Phương sĩ vì cũng là người nên không có khả năng kháng độc, mỗi ngày đều dùng một liều lượng độc tố nhỏ cho người kia uống, khiến cho thân thể những dược nhân đó chậm rãi thích ứng được với độc dược. Những người này phải dùng đủ loại thuốc, cho nên thể chất vô cùng dị thường, đặc biệt là máu bọn họ cũng hoàn toàn khác với máu người thường.”

Tôi nói:” Cha tôi không có biến thái như vậy, tôi là ăn cơm mà lớn lên, đừng nói là lão cha sử dụng thạch tín xào rau, thủy ngân làm tương cho tôi ăn.”

Vừa dứt lời thì chân tôi lại truyền lên một trận nhói, gần như khiến tôi co người lại.

“Dù sao thì đối với tôi mà nói đó cũng là một tin vô cùng tốt, tôi tin nghiệm bà bà cố ý sắp xếp như vậy, cậu cùng với thần mặt đen kia đều

có chung loại máu này, như vậy vô cùng hợp lý khi hai người tách ra mà sử dụng, bọn họ phần lớn là quý nhân, còn tôi ở đây chỉ cần một cậu nhóc thôi. Hơn nữa rõ ràng là cậu có tư duy rất tốt, điều này có thể thay thế cho thể lực thiết hụt của cậu.” hần nói rồi vỗ vỗ chân tôi.

“Mợ nhà cậu, nhìn qua cũng đâu phải loại ok gì, tôi nhiều nhất cũng chỉ kém cậu khoản nhảy nhót kia thôi.” tôi cả giận nói.

“Mộ táng ở Trung Quốc mình trong từng thời đại có rất nhiều kiểu cách cùng sáng tạo, nhưng nghề đồ đấu đào sa này tổ chất hàng đầu chính là thân thể linh hoạt nhạy cảm, không phải bình thường có thể bắt gặp những pha đáng sợ như vậy đâu.” lúc này Tiểu Hoa quay đầu nhìn tôi, vẻ mặt rất kỳ quái.

“Làm sao vậy?” tôi cắn răng hỏi.

Hần đáp:” Thật ngại quá, tôi không cẩn thận đã làm đứt mạch máu cậu rồi.”

-----oOo-----

Chương 39: Ký sinh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Về mặt hần tràn đầy vô tội, thậm chí nhìn như đang cười trên nỗi đau của người khác, tôi hoàn toàn ngẩn ra, trong khoảnh khắc đó không biết phản ứng thế nào, chừng một giây sau mới nghĩ tới phải thu chân lại xem rốt cuộc hần đã làm ra cái trò gì.

Vừa nhìn vào miệng vết thương của mình, đúng là có máu thật, nhưng không có tình trạng như là mạch máu bị cắt đứt, tôi giật mình, ngoài vết thương hơi nhức nhối ra thì không có bất kỳ khó chịu nào cả.

Tôi nghi hoặc nhìn về phía hần, hần cũng lẳng lẳng liếc tôi, tôi không biết đang có chuyện gì xảy ra, rốt cuộc đã cắt trúng mạch máu chưa vậy?

Nhìn một lát, Tiểu Hoa kia đột nhiên nở một nụ cười, cười rất ý tứ, cười tới bất đắc dĩ, tôi càng thêm khó hiểu, mãi sau hần mới mở lời:

“Tôi chỉ đùa thôi mà”

“Đùa ư?”

Hắn bật cười, vỗ vỗ vai tôi rồi đưa ra một bình nước, bảo tôi tự rửa qua vết thương của mình, sau mới nhìn tôi nói:

“Tính cách cậu thực nhàm chán quá đê.”

Tôi chậm rãi lý giải từng lời của hắn, cũng không lấy làm giận, chỉ là thấy có phần hơi buồn cười, thậm chí nói tên tiểu tử nhà cậu lấy cái tư cách gì mà đòi giáo huấn tôi chứ? Cũng đâu có thấy cái cá tính nhà cậu sinh động hơn đâu.

Có điều, chuyện lần này đã khiến tôi thay đổi cái nhìn với Tiểu Hoa, tuy rằng ban đầu cũng không cảm thấy người này có vấn đề gì, chẳng qua là hai người chúng tôi dường như có hoàn cảnh giống nhau. Tuy rằng tôi xác định tính cách của mình là như vậy, nhưng tôi cũng hiểu ra được là hắn cũng từng trải qua lối sống đó, có khả năng nhất là dạng người thế nào hoặc khi bị bức bách sẽ trở thành kiểu người ra sao.

Đây cũng là toàn bộ những điều tôi suy ra được, đồ đầu là nghề mà những người trong đó có cùng điểm chung duy nhất, dù cho là Bàn Tử, Muộn Du Bình, Phan Tử, Chú Ba hay bất kỳ một kẻ ngoan cố nào khác, bọn họ làm việc đều lấy hiệu quả và lợi ích làm đầu, cũng không phải nói là chủ nghĩa vụ lợi hoàn toàn nhưng bọn họ không có phải kiểu người sống nghệ thuật tới mức cân não như là “làm việc này cùng với thực tế cuộc sống hoàn toàn chẳng có liên quan gì, cũng không ai có thể lý giải được chuyện của tôi.”

Nhưng cái trò đùa của Tiểu Hoa kia, nhắc tới thì thấy có phần vô nghĩa, đúng ra là hoàn toàn không có lấy một chút ý nghĩa gì cả, đó cũng là nguyên nhân mà lúc vừa rồi tôi không kịp phản ứng. Người đi đồ đầu hắn là sẽ có nhiều chuyện để nói nhưng chẳng bao giờ lại nói như thế cả, trò đùa đó khiến tôi chợt ý thức được hắn khác với những người bọn họ.

Có lẽ là vì hắn là người hát hí kịch. Điều này khiến tôi không khỏi nhớ tới tới chuyện thú vị của Nhị gia trong Lão Cửu Môn năm xưa, người đó vừa là một tuyệt đỉnh anh hùng lại vừa như một đứa trẻ vậy, hắn Nhị gia

phải là người đáng yêu nhất trong Lão Cửu Môn rồi.

Xử lý xong miệng vết thương, tôi lại dán lên đó vô số băng, nhìn cái chân mình giống như một tác phẩm nghệ thuật hiện đại vậy. Sau đó đeo lại tất, chỉ thấy hấn nhìn vào sâu bên trong động một lát khiến tôi cũng nhòm theo, vừa nhìn phát hiện ngay tóc đang hướng ra ngoài cửa động tràn ra, hiển nhiên chúng bị máu của Tiểu Hoa hấp dẫn.

Tôi liền hỏi xem tiếp theo hấn sẽ làm gì, hấn bị thương như vậy sợ là ngay cả di động một chút cũng khó khăn, nếu không tôi không biết chúng tôi rút cuộc nên xử lý thế nào ở chỗ này, tôi liền tự quyết định trước tiên cứ đưa hấn tới vách núi rồi từ từ đi xuống.

“Trong khoảng thời gian này, chúng ta tạm thời dừng vào trong đó.” Tiểu Hoa xoa vết thương rồi tiếp, “Bà bà bọn họ hấn sẽ nhanh chóng gửi tin tức tới đây, hiện tại chúng ta chưa cần thiết đi vào, chuyện tiếp theo hãy cứ chờ tin tức tới.”

Trong cuối động kia có một cái bàn thiết, nhìn không ra người ta đã làm nó từ năm nào, cũng chẳng biết tác dụng ra làm sao, càng không hiểu được cái “khó giải quyết” mà Tiểu Hoa nói rút cuộc là cái gì, nhưng tình hình trong động nhìn là lập tức hiểu, quả thật không cần phải vào lại lần nữa.

Tôi nghĩ tới lời lão bà bà nói, hai đội cần phải phối hợp với nhau, cũng không biết cuối cùng thì phương pháp liên kết như thế nào, chung quy là trong lòng mơ hồ luôn cảm thấy bất an.

Người của Tiểu Hoa mất hai tiếng mới tới nơi, gằn như không ra hình người, lúc nhìn trên đất lại la liệt vết máu, liền hoảng sợ. Chúng tôi phải kể sơ qua sự tình sau đó được sự giúp đỡ của hấn, đưa Tiểu Hoa leo lên trên đỉnh vách núi. Tiếp theo hấn lại xuống dưới, chuẩn bị thêm nhiều thuốc men và lương thực.

Sau vài ngày sống như điều nhân (*người chim*) trong ổ trên vách núi, chỉ có khoảng một tác vuông, xung quanh bốn phía đều là vực sâu, có thể nói là hoặc không hoạt động thì thôi, chứ một khi đã hoạt động thì phải là hoạt động tiêu hao vô cùng nhiều thể lực.

Độ bình tĩnh của Tiểu Hoa vô cùng tốt, hoặc là ngài nghịch điện thoại,

hoặc là ngơ ngác nhìn ra đỉnh tuyết sơn xa xa, vừa ngồi trên đỉnh núi đá mà nhìn ra tiên cảnh vừa chơi ru-bích thực có một cảm giác rất rối loạn, chung quy thì vẫn khiến tôi thấy như không chân thật.

Mà tôi cũng không thua gì hẳn, tựa vào vách đá chót vót gió thổi qua, toàn bộ tầm nhìn bao quát trước mắt chỉ rợp một màu xanh rậm rạp của tán cây phát động từng làn sóng xanh biếc. Tôi cùng Tiểu Hoa trò chuyện rất nhiều về quá khứ, tới mức ngán cả người, cảm giác rất giống như hai thằng ngốc đang chờ đợi một điều gì xa xôi. Khốn nhất là đi wc ở đây, đó giống như phá vỡ tất cả mỹ cảnh trước mắt, hơn nữa lại có phần nguy hiểm tới tính mạng.

Trong lúc ở đây, thủ hạ bên dưới vách núi ngày ngày đều phải vào trong thôn gần nhất để gọi điện thoại xác nhận tin tức, ban đầu thì vài ngày chưa thấy có gì tiến triển, nhưng tới ngày thứ ba từ dưới vách núi có người treo lên một phong thư thật lớn.

Chúng tôi liền mở ra, phát hiện tất cả bên trong đó là giấy và ảnh chụp. Bức thư nhất là Bàn Tử cùng Vân Thái còn có Muộn Du Bình cùng chụp chung, Bàn Tử mặc một chiếc quần đùi, đứng tạo dáng cạnh con suối quen thuộc kia, Muộn Du Bình ngồi trên tảng đá, Vân Thái cũng tạo dáng giống Bàn Tử, cô ấy mặc chiếc in hàng chữ ELAND mà Bàn Tử mua cho, rõ ràng vẫn hiện ra một chút hấp dẫn, rất hợp với ác tâm của Bàn Tử.

Mặt sau ảnh chụp Bàn Tử có viết ba chữ: âm mộ chưa

Tôi mắng một tiếng, nhìn qua cái áo đẫm máu của Tiểu Hoa phơi bên cạnh, thâm nhủ con mợ nó chẳng lẽ lại nhằm đội mất rồi sao.

Còn dư lại rất nhiều ảnh chụp, đều chụp thời điểm bọn họ vào núi, A Quý cũng ở đó, dường như bọn họ mang toàn bộ đồ vào núi, thấy cả lão bà bà ngồi trên xe rông, uy phong như một lão phật gia, không khỏi nhớ tới Trần Bì A Tứ, thậm chí nói không phải bảo là tuổi già đi đổ đầu là bị thảm lắm sao? Những người này nếu không vì vướng vào những rối ren này, hẳn là cuộc sống tuổi già tuyệt đối so với phú hào phải hơn một bậc.

Lật qua một lượt, thấy bọn họ đã tới khe nứt trên vách đá nơi tôi đưa hai người bọn họ ra ngoài, nó nằm dưới chân núi, khắp nơi đều là bụi cỏ um tùm, cũng may mà có thể tìm ra được nơi đó, bao nhiêu trang bị được

chất thành một đống bên cạnh khe đá. Muộn Du Bình mặc đồ thám hiểm hang động hình như anh chuẩn bị tiến vào trong.

Những bức ảnh sau không hề chụp tới người, tất cả đều là tình hình bên trong hang đá, nếu có người lọt vào bức ảnh thì cũng chỉ là vô tình chụp phải thôi.

Tiểu Hoa nhìn tới sót cả ruột lập tức lật qua, liên phiên từng bức thì tới một cái được đánh dấu bút hồng, liền lấy ra xem.

Chúng tôi nhìn tới đó là một đoạn đường đá, chính là nơi trước kia tôi từng đi ra, dưới ánh đèn loang loáng vách đá hai bên đường phản chiếu một sắc trầm ảm đạm. Nhưng có thể nhìn thấy Muộn Du Bình phía trước đứng chắn khiến người sau chụp ra một thứ gì đó bị anh ta che khuất. Đó có vẻ như là một khối đá, bên trên khắc một hình tròn giống như một bức tinh đồ (bản đồ sao).

Ảnh chụp vô cùng rõ ràng, tôi vừa nhìn liền phát hiện bức đồ án kia chắn chắn chính là thứ nằm sâu trong cuối hang động đầy tóc kia, cũng chính là hoa văn trên cái bàn thiết. Bên phía bàn thiết còn điêu khắc rất nhiều đồ án, mặt sau vài bức ảnh đều là chi tiết về những đồ án đó.

Tiểu Hoa nhìn mà bất giác hít một ngụm khí lạnh, rõ ràng không thể biết được cái này là có ý gì, tôi bảo hắn lật qua xem mặt sau bức ảnh, quả nhiên có người nào đó để lại một hàng chữ bên dưới.

Tôi nhìn bức ảnh kia chỉ tích tắc liền hiểu được là hành động của nhóm Muộn Du Bình có liên quan tới hành động của chúng tôi. Mà mục đích của bọn họ và mục đích của chúng tôi tất nhiên là có cùng quan hệ.

Hàng chữ phía sau ảnh chụp xác nhận suy nghĩ của tôi, nhưng cũng không cho chúng tôi được nhiều gợi ý.

Từ cửa vào trong hơn bảy trăm thước, gặp phải vật cản thứ nhất, để giải quyết được chương ngại vật này mấu chốt nằm bên chỗ cậu, chẳng biết tình hình bên cậu thế nào rồi, mời cố gắng phân tích.

Viết rất ngắn gọn, rõ ràng, xúc tích, dễ hiểu.

Vì thế có thể suy ra là bọn họ ở Ba Nãi sau khi từ khe nứt trên vách đá

kia tiến vào, có thể dựa vào Phong Cách Lôi mà Hoắc lão thái đã phát hiện được một con đường dẫn vào cổ lâu trong núi. Nhưng giữa con đường đó lại xuất hiện một chướng ngại vật, thứ đó được chụp lại trong bức ảnh này.

Tôi không cách nào hiểu được đó là cửa hay chỉ là tường đá cách ly, thậm chí có khi còn là một phiến đá. Nhưng không nghi ngờ gì nữa đồ án bên trên kia hẳn là đồ án trên bàn thiết, giữa chúng tồn tại một sợi dây liên hệ nào đó.

Nếu đúng như lời lão bà bà, Trương gia lâu ngoài mấy tầng kia lộ ra bên trên thì còn một tòa nữa chôn sâu trong đá, vậy người xây dựng và muốn che dấu vị trí của tòa cổ lâu này, cùng với trùng tu cổ lâu Phong Cách Lôi, cũng là cao nhân đã để lại di bút trên một trang bị như cái bàn thiết cách đó cả ngàn dặm. Chắc chắn chúng có ngàn vạn liên hệ với nhau, hơn nữa trong số những cố sự đó khả năng cũng phức tạp tới khó tưởng.

Chúng tôi kẹp những bức ảnh này trên khung thép của “tổ”, từng cái từng cái một cẩn thận quan sát.

Tôi gần như có thể khẳng định phù điêu trên mặt thạch bích kia khắc chính là bàn thiết, nhưng đồ án lại khác nhau, kia là phù điêu hình tròn hẳn là khắc hình dạng bàn thiết.

Mà bàn thiết bốn phía đều khắc đồ án, cũng rất có giá trị thưởng thức tinh tế. Theo như phù điêu trên bề mặt thì toàn bộ đồ hình trên thạch bích cũng không được xem như là một tuyệt tác. Nói cách khác thì nó không có bao nhiêu giá trị nghệ thuật, rất nhiều nét thậm chí còn chưa được hoàn thành, bức phù điêu này chắc chắn mới chỉ là phôi chưa qua gọt giũa.

Theo như phong cách kia mà nói, rõ ràng nó mang đặc trưng đời nhà Thanh, hẳn là không thể tránh khỏi có liên quan tới Phong Cách Lôi. Nếu là do Phong Cách Lôi chủ trì thiết kế, nhưng lại có điểm qua quýt cho xong, xem ra mục đích thiết kế thứ này chắc công dụng nhiều hơn là hình thức trưng bày. Xem ra, chướng ngại vật trên vách đá này không phải đơn giản.

Chúng tôi đem bức ảnh sắp xếp theo một trình tự, từ vị trí mười hai giờ bắt đầu quan sát.

Bức thứ nhất chụp một phù điêu, là một con quái vật.

Những quái vật tồn tại trong truyền thuyết Trung Quốc tôi gần như có thể liệt kê hết ra, nào là tì hưu linh miêu vân vân, nhưng con quái thú này lại vô cùng hiếm thấy, tuy rằng vẫn có vẽ trừu tượng nhưng tôi có thể lập tức nhận ra đó là một con “Hồng”.

“Hồng” là loài dân gian có hai cách gọi khác nhau, vừa nói là ông của kỳ lân, kỳ lân được xem như thần thú thượng cổ, nhưng phổ biến cho rằng đó là loại có vị trí thấp nhất trong họ nhà rồng. Nhưng “Hồng” lại là tổ tông của kỳ lân, lấy rồng làm thức ăn, thuộc loại thượng tầng cực phẩm nhất. Một cách khác lại nói đó là “Bạt”, cũng là một loài bánh tồng vô cùng đặc biệt.

Trong phù điêu có “Hồng”, bị một vật kỳ quái gì trói buộc cùng với điêu khắc hình tượng bàn thiết kia dính liền nhau.

Bức thứ hai hình như chụp cùng một chỗ với ảnh thứ nhất, toàn bộ đồ án này là một thể hoàn chỉnh, tôi lại nhìn ra một vài hoa văn biểu thị con người, có điều là nhìn qua thì có thể biết được những người đó đều không có tay phải.

Tổng số người không có tay phải là chín mạng, cảnh có xa có gần, đều cởi trần, thân dưới đóng khóa, đang trong trạng thái chạy trốn nhưng lại không làm ra vẻ hoảng loạn.

Tôi hiểu điều này cho thấy đây là cơ hội tốt liền không kiềm chế mà đem ra khoe khoang, tôi chỉ vào mấy người kia nói: ” Không được mài giữa cũng không có dấu hiệu tu sửa lại, những người này dường như là được khắc một mạch luôn. Tuy vậy nhưng động tác cùng thân hình của nhân vật trước sau chằng chịt sinh động trên vách đá, chứng minh người điêu khắc này cũng có năng lực rất cao. Mặc dù người đó không coi trọng nhưng với kinh nghiệm nhiều năm của mình hẳn vẫn có thể chỉ với vài đường mà điêu khắc ra được một bức hấp dẫn tới vậy.”

Tiểu Hoa không hướng chú ý lại đó, hỏi:” Sao lại không coi trọng?”

Tôi đáp:” Thợ thủ công cổ đại chia làm hai loại, một là những người bản thân đã được khéo tay thiên phú lại tinh thông các loại công trình kỹ

thuật được gọi là chương án, những người như thế thường chỉ làm những chi tiết nhỏ tinh xảo, những kiểu như mài đá thô họ thường không phải nhúng tay vào. Một nhóm khác được gọi là những thợ thủ công thuần túy có tay nghề cao, những người này thân mang tuyệt kỹ, nhưng luôn luôn phải lao động dựa vào tay nghề và sức khỏe để kiếm cơm. Những người như vậy không làm vì nghệ thuật, vì thế bọn họ không yêu cầu quá khắt khe với bản thân, có cơ hội lười biếng nhất định chớp lấy.”

Phán đoán vừa rồi của tôi là dựa trên công dụng của bức phù điêu này, cũng căn cứ vào đó có thể thấy khiến cho thợ thủ công phải dốc toàn lực để ứng phó chỉ có một cách, đó chính là ông chủ của họ thực rất khó chiều.

Tiểu Hoa gật đầu, bảo tôi tiếp tục nhìn xem.

Tám hình sau là ở hướng sáu giờ, chụp ra một hình điêu khắc có điểm khó giải thích, đó vẫn là một đám người lại rõ ràng không phải những người vừa rồi chạy trốn, bởi những người này tay đều đầy đủ, hơn nữa còn mang trên người trang phục đặc thù. Tôi liếc mắt là có thể đoán ra kia khẳng định không phải người Hán.

Nhóm người đó trong tay đều cầm trường đao, đầu đội một chiếc mũ kỳ quái. Nhân số rất nhiều, thợ điêu khắc bức này phác họa chồng lên nhau, không cách nào đếm được ra là có bao nhiêu người, mà nhìn tư thế của bọn họ thì dường như đang mai phục.

Tôi cảm thấy rất khó lý giải, dựa theo lệ thường, tổng thể kết cấu cho thấy toàn bộ đồ hình đều biểu đạt một ý tứ độc lập, nhưng phù điêu này lại gồm ba bức cùng một chỗ, lại hết sức tự nhiên. Khó mà nói được chúng có tầng ý nghĩa thứ hai nào hay không.

Như vậy bức ảnh cuối chụp phù điêu cũng rất quan trọng, tôi lập tức nhìn tới tấm cuối cùng.

Ảnh chụp cuối cùng vẫn là phù điêu, nhưng ngoài dự kiến của tôi, trên phù điêu kia có thứ không thể tưởng nổi, chỗ đó cơ bản không phải là điêu khắc mà là ba lỗ hồng tương đối sâu hình hoa mai.

Từ bốn phiến đồ án có phần lớn đường nét mang tính trang trí không chệ vào đâu được hợp lại với nhau, giống như một cái đồng hồ cổ quái vậy

-----oOo-----

Chương 40: Gọi ý tới từ Quảng Tây

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nếu đem xếp bức phù điêu quanh bàn thiết này trải trên một mặt phẳng thì có thể thấy bức phù điêu cỡ lớn này có tận cùng bên trái là một con “Hồng”, trung gian khắc mười mấy người đang chạy trốn, tận cùng bên phải là một nhóm người dân tộc thiểu số ăn mặc kỳ quái. Mà cuối điêu khắc lại có thêm ba lỗ hồng.

Khiến tôi để ý tới là hướng bên trong cấu trúc đó, thoát nhìn trên bề mặt, Hồng tuy là bị khóa ở bàn thiết, nhưng nó vẫn còn cái thần sắc truy kích.

Những người không có tay phải ở trung tâm lại đưa lưng về phía con Hồng, y như đang trong trạng thái trốn chạy. Mà mấu chốt nhất là hình tượng nhóm người dân tộc thiểu số kia, cũng đối mặt với đám người đang trốn chạy, nói cách khác nhóm người trốn chạy nằm ở trung tâm đám người dân tộc thiểu số và con Hồng kia, tạo thành một thế cục trước sau đều bị kẹp chặt.

Điều này có thể lý giải bằng nhiều cách, cảm giác đầu tiên của tôi là chẳng lẽ kia là một cuộc sát đấu song phương, một thú một người vây chết những người không có tay phải kia?

Theo như trên đồ án thì có thể thấy đây là giải thích hợp lý nhất, nhưng cách giải thích đó có ý nghĩa gì chứ. Tôi thực không thể nghĩ ra được.

Tôi gần như có thể khẳng định cụ thể bức phù điêu này chắc chắn có một ý nghĩa gì đó, không chỉ đơn thuần là để trang trí, hoa văn trang trí thường đều mang hình rồng phượng cho phép người ta có thể sao chép một cách không hạn định hơn nữa lại rất dễ dàng hiểu được chính thể đồ án.

Nếu không phải cách giải thích đó, vậy kỳ thật còn một vài điều cần nghiên cứu, ví như nói đây có phải là một cuộc phục kích không?

Dân tộc thiểu số đao khách mai phục phía trước, những nam nhân không

tay phải kia chịu trách nhiệm làm mọi như, có điều, nếu đối phương đích thực là Hồng- tôi không tin là có loài sinh vật này- mấy đao khách kia phỏng chừng một giây cũng không chống được, tất cả sẽ bị đốt thành cám trong một nốt nhạc.

Phù điêu thường được cường điệu hóa lên phần nào, có thể là thời điểm bọn họ bắt gặp một hiện tượng nào đó mà không thể giải thích được, cho nên bọn họ liền sử dụng một hình tượng trong thần thoại để miêu tả.

Như suy luận của mình thì không đào ra được phương hướng, tôi nhìn thật kỹ tất cả đường nét trong bức phù điêu, cũng phải cảm ơn cả cái máy chụp ảnh DRLS chuyên nghiệp* này, chi tiết rõ ràng tới mức rồi tinh rồi mù cả lên.

Có điều nhìn kỹ thì càng thêm thất vọng, bức phù điêu này cơ bản không được chi tiết.

Nếu giả thiết chúng không nối với nhau, mỗi phù điêu mang một ý nghĩa độc lập vậy càng khó để phân tích.

Thấy thế đành lắc lắc đầu vì ngay cả phương hướng để mà suy tính cũng không có, Tiểu Hoa dựa về phía sau, nói:

“Đây có phần giống như khóa ngàn dặm. Xem ra có thể phải tới chỗ cái bàn thiết kia một phen mới có thể xem cho ra nhẽ được.”

Tôi yên lặng gật đầu, bản thân cũng từng nghe qua khóa ngàn dặm kia là một kế sách, không thực sự là khó mà là một cách phòng bị hết sức hữu hiệu, khiến cho chi phí của sản phẩm đó được tăng lên gấp bội. Biện pháp tốt nhất để thành công nằm ở yếu tố cự ly đủ xa, ví như cửa ở Nam cực, chìa khóa lại đặt ở Bắc cực. Trong thần thoại Bắc Âu, những ác ma bị giết thường phanh thây thành nhiều mảnh, rải rác ở nhiều góc ngách trên thế giới, như vậy nếu ma thần muốn sống lại, cũng cần lập kế hoạch du lịch trong cả mấy trăm năm.

Nhưng đã có cơ chế mở cửa, chứng minh vị trí của Trương gia cổ lâu kia cũng không phải một cái huyệt, tôi đoán là có thể nó cùng loại với kiểu quần táng, khả năng là dựa theo di huấn của tổ tiên mà cứ cách vài đời, Trương gia nhân có người chết sẽ di dời vị trí cổ lâu.

Chỉ là không biết chuyện này có liên quan thế nào tới Phong Cách Lôi, Phong Cách Lôi đại diện cho họ Lôi, hoàng thất là họ Ái Tân Giác La, đều không có lý do gì lại làm nên “Trương gia lâu” thần bí này.

Muộn Du Bình bên kia đối mặt với một cơ quan trận đá, bí quyết để mở ra cơ quan đó hẳn là ngay bên trong bốn đồ hình này. Mà chúng tôi ở đây có một cái bàn thiết, có lẽ bao hàm tin tức để giải mã bốn đồ hình kia. Cụ thể thế nào quả thật chỉ có thể đến bên cạnh bàn thiết mới có khả năng biết được.

Trải qua vài ngày tĩnh dưỡng, thể lực chúng tôi đều đã hồi phục, miệng vết thương của Tiểu Hoa cũng sớm cầm được máu, quay lại đó cũng không phải quá mức phiêu lưu gì, vì thế chúng tôi bắt tay ngay vào chuẩn bị. Nghĩ tới đường hầm kia có một thứ phiền toái rất lớn, chúng tôi không thể cứ thế mà đi xuyên qua thông đạo được. Vì thế chúng tôi phải chuẩn bị nước cùng lương thực, sợ rằng trong động này không khí lưu thông chậm, ở ngoài cửa động sắp xếp thêm một quạt thông gió được một người anh em người Thành Đô mượn được máy quạt thóc trong thôn, mua thêm một cuộn dây điện lớn dòn xuống dưới máy phát điện dưới vách đá.

Nói thật ra thì tôi nghĩ là sẽ chuẩn bị mấy thùng xăng, trực tiếp đổ xuống rồi châm lửa thiêu là xong hết mọi chuyện, nhưng trong cái sơn động chật hẹp đó không khí rất nhanh sẽ bị thiêu cạn, hình thành hiệu ứng yếm khí rất khó cháy hết được. Khi tôi còn học kiến trúc từng được đọc qua, nếu sử dụng quạt thông gió hướng vào trong động nơi đó sẽ biến thành một cái lò nhiệt rất cao, vốn không phải hang đá có kết cấu đặc biệt ổn định, nói không chừng còn bị chúng tôi đốt sập.

Tiểu Hoa đã không còn cách nào thi triển được tuyệt kỹ võ công cao cường của mình, chúng tôi leo lên cửa động, kiểm tra hai bộ giáp sắt, liền phát hiện trong áo sắt của Tiểu Hoa chứa những vết máu đã mọc ra một bó tóc dài, máu dính bên trên cũng chứa đầy tóc, chỉ cần có một chút máu là sẽ có tóc mọc ra, con mẹ nó chứ, thứ này cũng chẳng khác nào nấm mốc vậy.

Tôi run run mở đồ của mình, nhưng ngoài những chỗ bị dây máu của Tiểu Hoa vào thì có bị ảnh hưởng, còn lại những chỗ khác đều không vấn đề gì.

Tiểu Hoa nói có máu của tôi thì không cần phải sợ gì cả, tôi cứ như vậy đi vào cũng không sao, hấn mặc giáp sắt kia thì có thể xông tôi đi qua.

Áo giáp sắt kia cơ bản đã rất nặng rồi lại muốn xông thêm tôi nữa thì lại càng thêm không thể, hơn nữa huyết động rất thấp, người bình thường đứng còn không thẳng được, xông thêm một người lại càng cao hơn, tính đi tính lại Tiểu Hoa lại nảy ra một biện pháp khác.

Bảo tôi đeo mặt nạ phòng độc, mặc áo sắt lên rồi tiến vào trong kia trước, vừa đi vừa đóng lên trên trần hang một hàng đinh, móc lên đó một sợi dây thừng, dù sao thì thể trọng hấn cũng rất nhẹ, có thể bằng cách này mà leo qua được.

Tôi vừa nghe liền biết cách này dùng được, vì vậy cũng làm theo, móc vào đinh một sợi dây thừng, Tiểu Hoa bảo tôi mặc áo giáp lên, dường như cảm thấy cũng rất ý tứ, vỗ ngoài áo sắt vài tiếng coong coong cổ vũ tôi tiến vào trong động. Tính cách người này có phần giống với Bàn Tử, đều không đứng đắn như nhau.

Dùng búa đá đóng đinh lên những khe nứt trên trần hang, tôi từng học qua cấu tạo công trình, biết cái gì gọi là tam giác chịu lực, cho nên tính làm sao một chỗ đóng được ba tới bốn cây đinh, làm vậy cho dù vận chuyển đồ vật tuyền thủ cũng không phải vấn đề lớn.

Làm xong mất tất cả ba giờ, tay tôi đều đã tê rần đi, cũng chưa gặp phải nguy hiểm gì. Bàn thiết ở cuối động vẫn giữ nguyên hình dáng, nhưng còn có tiếng kim hoại va nhau rất nhỏ truyền tới từ bên trong, nhưng không còn kịch liệt như trước, âm thanh kia dường như là vật gì đó rú xuống bị gió thổi và va chạm vào cửa sắt tạo ra.

Tôi cởi áo sắt giờ mới nhận ra là người mồ hôi đổ ra như tắm, sau lại kéo Tiểu Hoa vào trong, nhắc đèn pin lên, ngoài cửa có chất một đống củi đốt, tưới xăng lên đề phòng bị tóc tập kích bất ngờ. Chúng tôi cùng nhau mang lương thực và rượu trắng đặt lên trên bàn thiết, lập tức bắt đầu đối chiếu bàn thiết với ảnh chụp.

Hai người mang mặt nạ phòng độc, lúc này không bị ảnh hưởng tới giây thanh đới, có điều mặt nạ lại khá nặng, đội nó mà cổ cảm giác vô cùng khó chịu. Tiểu Hoa đề nghị chúng tôi tốc chiến tốc thắng.

Trên ảnh chụp là phù điêu mặt đá, quả nhiên chính là bàn thiết này, toàn bộ hoa văn đều tương đồng với nhau, có điều là bốn phía bàn thiết cũng không có ba đồ án như phù điêu trên vách đá.

Bàn thiết chuyên động thuận chiều kim đồng hồ, Tiểu Hoa biết kiến trúc và máy móc có nhiều phương diện liên quan tới nhau, liền hỏi:” Giờ phải làm sao đây?”

Lòng tôi thầm nói đối với máy móc bình thường trước phải biết rõ ràng nó vận động như thế nào đã. Tôi bảo hẳn hỗ trợ, thuận theo bàn thiết xem tốc độ vận hành của nó, lúc này phát hiện bàn thiết kia xoay theo chiều kim đồng hồ với tốc độ rất nhanh, rõ ràng nếu cứ thuận chiều thì sẽ không có cơ quan nào bị kích hoạt, lại bắt tay vào đẩy ngược lại chiều kim đồng hồ lần nữa, đẩy một cái liền phát hiện có gì đó không đúng.

Trong giây lát tôi cảm giác được là bàn thiết kia rất hao lực, sức của nó rất nặng nề, nhưng không phải là lực đạo lớn nhất, tôi có thể cảm giác được hình như có dây cốt, tôi dùng sức đẩy mạnh gần như dùng hết khí lực bản thân, bàn thiết bị tôi đẩy ngược lại, cùng lúc bên dưới bàn thiết liền tiếp truyền lên âm thanh xích sắt trầm đục.

Tiếc là tôi chỉ có thể đẩy được nó đi năm mươi độ thì đã không còn khí lực, bất luận là có nổi lên bao nhiêu gân guốc thì bàn thiết cũng không chịu nhúc nhích tiếp.

Nhưng rõ ràng là không phải là đến cùng rồi mà nguyên nhân là do chúng tôi không đủ lực, tôi hít sâu một hơi, gần như hét lớn lên, điên cuồng đẩy về phía trước, có điều là âm thanh từ trong mặt nạ phòng độc phát ra nghe có phần hơi buồn cười. Cuối cùng tôi trượt chân mất đà không thể chống được nữa, mình Tiểu Hoa không đủ khí lực để giữ, bàn thiết lập tức xoay trở về thuận chiều kim đồng hồ.

“Cậu còn định cố chấp tới bao giờ nữa.” Tiểu Hoa tựa vào vách động thờ dốc.

Chân tôi suýt thì sái, đau bằng chết, thầm nói nếu có Bàn Tử ở đây thì tốt quá rồi, loại việc như này không tới phiên tôi động vào.

Có điều chúng tôi cũng chưa nhờ tới những người bên dưới trợ giúp, vì xúc cảm vừa rồi không phải chỉ là do lực lượng của mình chưa đủ, mà

chủ yếu là vì bàn thiết này không có một điểm tựa nào, trống trơn mặt trên đồ án lại bị mài bóng loáng, cơ bản không có cách nào để chịu lực, nếu có cái đòn bẩy có lẽ cục diện cũng không như vậy.

Vì thế tôi liền lấy ra một dụng cụ hình sợi dài, muốn nhìn xem có chỗ nào khả năng cắm được vào không. Tìm tới nửa ngày liền phát hiện toàn bộ bàn thiết không có bất kỳ một chỗ nào có thể mượn lực, mặt trên tuy rằng đều là hoa văn nhưng hoa văn lại vô cùng nhẵn nhụi, dụng cụ không thể kẹp vào.

Tôi nhớ lại kinh nghiệm sống trước đây, dưới tình huống như hiện tại giống như đối mặt với một chai nước, nhưng vì tay dính nhiều dầu mỡ quá nên vịn cách nào cũng không ra được.

Biện pháp đơn giản nhất là gia tăng lực ma sát lên tay, dùng khăn mặt hay cái gì đó bọc lên nơi muốn vịn, chỗ này không có khăn mặt nhưng có thể thay thế bằng quần áo trên người mình.

Vì thế tôi cởi đồ ra, kiểm tra chất liệu quần áo trên người xem có phần nào không thô ráp không, lúc này Tiểu Hoa bỗng phát hiện có gì đó bất thường. Hắn chỉ chỉ quần áo tôi:” Đây là cái gì?”

Tôi cúi đầu xem, liền nhìn thấy chỗ quần áo mà vừa rồi tôi tựa vào bàn thiết để đẩy đã đen xì.

“Sơn điện à?”

Tôi ồm ồm mắng, nhìn vào lòng bàn tay mình, thấy trong tay cũng dính đầy thứ màu đen này.

Nhưng đó không phải là nước sơn, hình như bị thổi ra từ than đá, trong lòng lấy làm lạ, lẽ nào bề mặt bàn thiết kia từng bị người ta dùng than đá xóa qua?

Dùng đèn pin soi vào lòng bàn tay rồi nhéo nhéo lại thấy không phải là xỉ than, đây là từ một khối vật thể thổi ra, nhưng sau khi dùng tay xoa thì lại trở lên vô cùng mịn. Tôi cảm giác mình hình như từng thấy thứ này rồi.

Lấy đèn pin soi về phía bàn thiết, bằng mắt thường có thể thấy được bao

trùm bàn thiết kia là một tầng gì đó, nhưng khi tôi cầm dao tói nạy ra một miếng cầm thử lên tay bóp nát, tôi bỗng “a” lên, sau đó quay đầu nói với Tiểu Hoa:

“Không ổn, đây là máu.”

-----oOo-----

Chương 41: Vết máu kỳ quái trên bàn thiết

Nguồn: EbookTruyen.VN

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Máu?”

“Đúng, chắc chắn là máu, có người từng đổ lên mặt bàn thiết này một lượng lớn máu, hơn nữa không phải chỉ một lần, tầng máu này khô đi lại rưới thêm một lớp máu khác, cứ như vậy bên dưới không biết có bao nhiêu tầng máu như vậy.” Tôi nói, nhìn những hoa văn trên mặt mâm, trong tích tắc liền ý thức được chuyện sao lại thế, “Cậu xem những hoa văn in chìm này, tôi trước kia từng gặp qua vật tương tự, những thứ này là rãnh dẫn máu, đây không phải một bàn thiết tầm thường, đó là một mâm tế.”

Để chứng minh cho lý luận của mình, tôi lập tức lấy ra một bình nước, bắt đầu đổ lên mặt mâm, tôi đổ hết sức cẩn thận từng chút một, dưới ánh sáng đèn pin, màu nước có điểm giống với một loại chất lỏng thần bí thời cổ đại nào đó, ẩn hiện ánh kim trên hoa văn, nhanh chóng lan rộng ra khắp mặt mâm.

Chứng kiến cách mà dòng nước di chuyển, tôi gần như có thể khẳng định được hoa văn này đã được thiết kế trước, cách dòng nước chảy trên hoa văn quả thực có một mỹ cảm đặc biệt êm dịu.

Dòng nước tựa như có sinh mệnh lan tràn khắp bàn thiết khai triển ra một đồ hình vi diệu, sau đó lưu lại ở bốn phía hoa văn bàn thiết. Kỳ dị là

sau khi chúng chảy qua không hề rớt một giọt xuống đất mà chúng chảy theo cạnh bàn thiết xuống dưới đây, hơn nữa từ hoa văn đáy lại tiếp tục lưu động, tụ lại trong bộ phận trục.

Đó là do sức kéo của nước. Trong máu có chứa nhiều tạp chất hơn, sức kéo hẳn phải lớn hơn nữa, màu đỏ của máu dán theo bàn thiết mà chảy xuống nhìn càng thêm bắt mắt.

“Thứ này hóa ra là dùng như vậy”. Tiểu Hoa từng thấy qua nên cũng không quá đổi kinh ngạc, “Lẽ nào chúng ta cũng phải đổ nhiều máu như vậy sao?”

Điều này tôi cũng không biết nữa, tôi sờ soạng quanh bàn thiết, máu khô bắt đầu bị hòa tan vào nước, cảm giác những dấu vết bên trên vẫn tương đối mới, có thể là từ Lão Cửu Môn năm đó tiến vào rớt xuống.

Trộm mộ tặc hiếm khi tuân thủ những quy luật huyết tế linh tinh như vậy, hơn nữa tại nơi này tuy không phải cổ mộ nhưng mang theo máu không phải điều gì may mắn, nếu thời điểm Lão Cửu Môn năm đó tiến vào nơi này đã đổ một lớp máu lên bàn thiết, vậy khẳng định là đối với họ việc đó có nguyên nhân, vì hiện giờ không có đầu mối nào nên chỉ có thể thử một lần.

Tôi nghĩ có lẽ là dưới mặt bàn thiết này có bộ phận gì khả năng cần tới huyết dịch mới có thể khởi động được.

Như vậy cũng không khó để lý giải ra, cơ quan này có lẽ lợi dụng tính chất của huyết dịch, dùng máu đổ lên trên những hoa văn như một chất dẫn, tôi tin vào kỹ thuật cổ đại hoàn toàn có thể làm được điều đó. Chỉ cần những hoa văn này được thiết kế xảo diệu, sử dụng nước hoặc chất lỏng khác có tốc độ chảy khác nhau.

Tôi chuẩn bị đưa Tiểu Hoa kéo ra ngoài để bảo hắn gọi người phía dưới chuẩn bị cho mình chút máu tươi, Tiểu Hoa lại sờ vào những vết máu đang tan ra kia, đột nhiên hỏi:

“Chờ chút đã, cậu nói xem đây là máu gì?”

“Máu gì là máu gì?”

“Nếu máu heo máu cẩu thì dễ xử lý rồi, nhưng nếu là máu người thì khó mà làm được. Hơn nữa nhìn lượng máu nhiều thế này cũng không phải một hai chai là đủ. Nếu như cần đủ máu để vào được bên trong hẳn phải là một đại công trình.”

Tôi ngẫm một lát, ngược lại thấy cũng đúng, nếu là máu người hẳn sẽ phiền toái, có điều Lão Cửu Môn cũng không biến thái như vậy, hơn nữa tôi cũng không tin cổ nhân có thể chế tạo ra cơ quan phân biệt được chủng loại máu hiển tế khác nhau.

Tôi và Tiểu Hoa hai người cũng không phải tạng người máu me dồi dào, nếu cần máu của yếu nhân (*vip nhân vật quan trọng*), hai chúng tôi trích ra mỗi người một chén cũng coi như không tệ. Tôi nghĩ một lát rồi nói máu heo và máu người cũng không khác nhau là mấy, trước mắt sao không thử chút máu heo đi?

Tiểu Hoa chỉ lắc đầu:” Rất phiền toái.” nói xong lại tiếp:” Phải mang heo lên tận đây đây.”

Mang heo tới đây, nghe thì cũng là một chủ ý tốt lắm, thứ nhất là bên ngoài có nhiều tóc như vậy, cứ vận từng thùng từng thùng máu một hẳn sẽ kích thích số tóc kia, thật không biết khi đó sẽ xuất hiện cái tình trạng gì. Mang hẳn một con heo lên có vẻ là hay hơn. Thứ hai là heo là vật sống có thể bảo đảm là máu không bị đông lại. Nhưng nghĩ tới tình cảnh kia, móc một con heo kéo lên vách núi cao như vậy, đơn giản mà nói thì quá ư nghệ thuật.

Tin tức truyền xuống, bên dưới nhân mã có phần choáng váng, phải liên lạc xác nhận nhiều lần, sau từ trong bộ đàm truyền ra một khoảng trầm mặc, rõ ràng là bọn họ không hiểu chúng tôi đang làm gì. Tiểu Hoa bảo bọn họ cứ việc chấp hành, người bên dưới mới nhận lệnh thử đi tìm kiếm. Mãi cho tới ngày thứ hai từ trong bộ đàm, chúng tôi mới nghe được tiếng heo kêu, biết là đã thu thập được.

Nông thôn có heo là chuyện rất đời bình thường, có điều để chế ngự một con rồi vác vào trong thâm sơn cùng cốc này cũng rất phiền toái, điều đó khiến cho đám thủ hạ kia có phần luống cuống.

Tôi và Tiểu Hoa hai người phải vận chín mươi thành công lực mới có thể treo được con heo kia lên, kéo lên tới cửa động vừa nhìn liền thấy con

heo kia sợ tới mức không thể giãy giụa được nữa.

Hai người cởi heo ra, nhét vào trong cửa động, trong lúc đó cũng nghĩ thấy ngay cái mùi thối khó mà chịu được, người heo dính đầy những phân cùng nước tiểu mà chưa qua tắm rửa gì, mùi xộc lên khiến người ta khó mà nhịn được. Vì đã trì hoãn mất một ngày nên chúng tôi cũng không nghĩ được nhiều như vậy, đem heo buộc bốn giò rồi treo lên sợi dây, nó nghiễm nhiên trở thành một món đồ chuyển vào trong.

Trở lại trong động lần nữa, chúng tôi trước đã làm xong công tác chuẩn bị, dùng xẻng xúc bớt cặn máu còn vương lại trên bàn thiết, hình dạng ban đầu của bàn thiết cũng dần hiện ra, có thể thấy được hoa văn phía trên càng thêm rõ ràng.

Hết thấy mọi việc sau khi xử lý xong, toàn bộ hoa văn trên bàn thiết có vẻ như mang hình dạng một đóa hoa, hơn nữa tôi phát hiện trên bàn thiết có một vài bộ phận rõ ràng là có dấu vết từng được tu sửa qua. Tổng thể bàn thiết vô cùng cổ kính, nhưng trên những bộ phận được tu sửa kia xuất hiện từng vết rỉ sét có vẻ tương đối mới. Rõ ràng là có người vào một thời điểm gần đây đã tiến hành công tác trùng tu lại khối bàn thiết này.

Tiểu Hoa nhìn bên trên bàn thiết, chúng tôi phát hiện trên đỉnh của nó có một cái móc đá to bằng cánh tay, vừa nhìn cũng biết là dùng để treo cái gì. Vì thế hai người dùng dây thừng thông qua móc đá, kéo con lợn lơ lửng bên trên.

Con lợn bây giờ mới hoàn hồn, bắt đầu không ngừng giãy giụa cùng kêu éc lên, chói tai bằng chết, sợi dây móc chỉ bé như dây đàn thế kia, tôi sợ nó làm đứt mất.

Vì bản thân đỉnh hang không cao, nên khi treo con heo lên đó, đầu nó cách bàn thiết rất gần, có thể trực tiếp đổ máu xuống mặt mâm. Tiểu Hoa nhìn tôi một cái, liền đem chủ thủ của hắc cho tôi nói:

“Đến đi chứ?”

Tôi sững sốt, phản pháo:

“Tôi chưa từng giết heo mà.”

Hắn nhìn tôi nháy nháy mắt cười cười:

“Cậu không từng giết chẳng lẽ tôi từng? Dao này sắc lắm, chỉ cần cứa một đường bất kỳ trên cổ nó là được thôi mà.”

Tôi cả giận đáp:

“Vậy sao cậu không làm đi?”

“Tôi không hạ thủ được”. Tiểu Hoa nói, “Cầm dao giết một con động vật có hình thể gần bằng mình, đó không phải là việc ai cũng làm được đâu.”

“Thế quái nào, chẳng lẽ nhìn tôi giống kiểu người xuống tay được lắm hử? Tôi lớn lên lại giống đồ tể thế sao?” tôi mắng. Nhưng Tiểu Hoa không nghĩ gì chỉ nhìn tôi, ánh mắt đó biểu thị cho việc hắn nhất quyết sẽ không làm.

Tôi tiếp nhận chủy thủ, nhìn con heo kia, trước đây quả thực không bao giờ nghĩ sẽ phải chọc tiết một con heo, Tiểu Hoa lăn lộn đường đời nhiều, tôi nghĩ chém đầu con heo với hắn đâu sao cũng không phải vấn đề gì khó khăn, nhưng sao chuyện này lại phiền tới tôi làm?

Con heo kêu như bị chọc tiết thật khiến tôi vô cùng phiền toái, tôi khoa tay múa chân hai cái cảm giác hồng mắt, bản thân khẳng định sẽ không thể xuống tay được, lại nói:

“Hay là bảo thủ hạ của cậu lên đây mà giết?”

“Người này đều là dân Sơn Đông gốc truyền thuyết bảo có quý, việc này không thể làm được, bọn họ tuyệt đối không dám trèo lên đâu.”

Tiểu Hoa bồi thêm, “Cậu cứ như vậy thì làm gì có tiền đồ chứ.”

“Cậu không có tư cách nói tôi.” Tôi nhìn con heo rồi cười khò, thậm chí nếu Bàn Tử ở đây thì tốt rồi, có điều là không biết anh ta có thể xuống tay giết đồng loại mình hay không thôi.

Giảng co trong chốc lát, hai người không ai chịu làm đồ tể, đành phải gọi một thủ hạ bên dưới trèo lên, thủ hạ kia của Tiểu Hoa cũng là nhân vật

máu mặt, bình thường ở Thành Đô chém người cũng được xếp vào hàng có số có má đàng hoàng, chúng tôi vừa đem chuyện thuật lại cho hắn, hắn liền cự tuyệt nói:

“Mạch máu heo rất to, hạ một dao máu sẽ phun ra tứ lung tung khắp nơi, lấy máu cần phải dùng ống dẫn.”

Nói xong liền tìm một chai rượu, một dao chém bay đáy chai. Một dao phạt nhọn miệng chai, sau cùng tiến lên chọc thẳng vào cổ heo.

Heo kêu ré lên một tiếng, nhất thời máu liền từ trong đáy bình tràn ra, vô số đường máu bắt đầu bò chậm chậm trên hoa văn bàn thiết.

Tôi cảm giác một trận ghê tởm, không đành lòng nhìn lại. Trước đây khi trông thấy thi thể phần lớn đều đã phân hủy nhưng chưa từng có cảm giác chán ghét như vậy, quá trình giết đi một mạng thực khiến lòng tôi phát run.

Sau năm phút đồng hồ, heo đã thối giãy giữa, suy yếu cực độ, máu heo chảy theo hoa văn một lần nữa nhuộm đỏ bàn thiết, dòng chảy của máu xung quanh bàn thiết vô cùng quý mị, nhưng tôi không nhìn kỹ, khiến tôi lo lắng là bàn thiết kia không hề phát sinh biến hóa gì, vẫn cứ xoay tròn như vậy.

Tiểu Hoa nói bàn thiết này có tác dụng là dẫn máu chảy vào cơ quan bên dưới, tuy rằng trên bàn thiết đã ngập máu, nhưng để chảy tới bộ phận bên dưới cần thêm một chút thời gian nữa.

Quả nhiên là sau đó ba bốn phút, chuyển động của bàn thiết kia bỗng phát sinh một chút biến hóa, tựa như có cái gì mắc ở bên trong, tiếp theo thì ngừng lại.

Tôi và Tiểu Hoa ở bên cạnh lập tức làm động tác đề phòng, đề ngừa có cái cơ quan nào đột nhiên khởi động, chợt nghe từ dưới bàn thiết truyền lên liên tiếp những tiếng xích sắt ma sát nặng nề. Tiếp theo thứ âm thanh đó bắt đầu từ trong bốn vách đá xung quanh xuất hiện.

Tôi quá sợ hãi, nghe tiếng động dồn dập trong vách đá bốn phía thâm gào lên cái quái gì vậy, chẳng lẽ bốn phía vách động này đều có cơ quan?

Nếu như vậy có thể giải thích bàn thiết kia đã khởi động một cơ quan rất lớn, cơ quan khổng lồ đó nhất định không phải đơn giản, khẳng định phải phát sinh thêm ít nhiều biến cố. Bởi vì nếu chỉ cần khởi động một cam bẩy nặng trong khoảng một trăm cân cũng đâu cần tiếng động lớn tới vậy.

Vừa định nhắc mọi người chú ý, biến cố lập tức xảy ra, bốn phía ba mặt vách động, trong những hốc đá dựng thê tre cổ thụ kia đột nhiên di động. Tất cả thê tre đều bị đẩy ra ngoài, tiếp theo, từ từ có một thứ “gì đó” kỳ quái từ trong đáy động “đẩy” ra ngoài.

-----oOo-----

Chương 42: Bổ sung toàn bộ bức phù điêu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chỉ một thoáng mà trong những hốc đá ba mặt vách động trước mắt đã được lấp đầy, vách động biến thành một mặt đá hoàn chỉnh, những thứ trong động lòi ra khớp với bề mặt đá, nhìn qua giống như một phần của bức phù điêu.

Toàn bộ quá trình vô cùng thần tốc, chúng tôi sững sờ nhìn những biến hóa ở bốn phía xung quanh, không thốt lên được lời nào vì trong khoảnh khắc đó, cùng lúc tất cả cửa động đều có “thứ đó” trôi ra, hơn nữa lại lớn như vậy nên trải qua cả quá trình thực chất chỉ thấy vô cùng chấn động.

Tôi thậm chí còn có ảo giác rằng gần như có thứ gì đó từ trong vách đá kia lao ra.

Cầm đèn pin soi thứ vừa trôi ra từ trong hốc liền phát hiện tất cả chúng đều là được điêu khắc khớp mặt vách đá mà thành, từng khối điêu khắc từ trong hốc đá trôi lên cũng không giống nhau, tôi liếc mắt một cái là nhận ra, đó quả thực là mỗi phù điêu kia là một bộ phận.

Sau đó từng bước thoái lui tới cửa động muốn bao quát toàn bộ vách đá, tôi liền hiểu ngay đang có chuyện gì xảy ra. Hóa ra là trên vách động kia hẳn là khắc đầy những phù điêu, nhưng toàn bộ chúng đều bị đập rơi hết, không còn lại một mảnh nào.

Mà những hốc đá kia lại là được đào ra từ mặt phù điêu đó, giống như là ghép lại một đồ hình, nơi này đào ra một khối, nơi kia đào ra một khối, toàn bộ những phần được đào ra thực chất đều được khắc vào sâu trong vách động này. Sử dụng việc khởi động cơ quan mà chúng bị đẩy từ bên trong ra, miệng hốc bị lấp đầy, phù điêu lúc đó hợp lại thành một đồ hình hoàn chỉnh.

Sắp xếp như vậy thực sự là rất tinh xảo, phù điêu bên trong chắc chắn ẩn chứa một tin tức gì đó, nhưng mấu chốt nhất là phải khôi phục được phần bị giấu đi kia, có như thế mới có thể thấy được.

Nhưng nhìn vách động này tôi lại không nói được gì nữa, toàn bộ những phần quan trọng đều đã bị đập rớt hết bên ngoài thảo nào mà tôi thấy là vách động này gồ ghề tới vậy.

Cái này cũng rất dễ có thể đoán ra được, Tiểu Hoa cùng thủ hạ của hắn đồng thời cùng phán đoán, lập tức cũng không ai còn quan tâm tới con heo kia nữa. Tất cả mọi người đều tập trung hướng lên vách tường, xem phần bị đẩy ra là gì.

Phải cố gắng lắm chúng tôi mới nhận biết được thứ mà khối phù điêu kia tạc lên là không giống nhau, rõ ràng nhất là mấy phiến khắc tay người, nhưng đều là những bàn tay mờ mờ nhỏ bé. Rõ ràng là tay người, có vài đường nét điêu khắc tôi không nhìn rõ được, nhưng có thể thấy chi tiết trên một khối, có thể có một con mắt, vậy khẳng định là một bộ phận trên khuôn mặt, nhưng con mắt kia không phải là mắt người, không biết là biểu thị cho loài nào.

Có cảnh chạm khắc một khuôn mặt, đây hẳn phải là một phù điêu tự sự hoặc một cảnh tượng nào đó. Nghĩ tới đây tôi bỗng nhớ tới những bức ảnh chụp được gửi từ Quảng Tây. Trên mặt phù điêu kia hình như cũng có thứ này, chi tiết có phần tương đồng.

Lập tức tôi định hỏi Tiểu Hoa, đã thấy Tiểu Hoa lấy ra bức ảnh kia để đối chiếu. Vài chi tiết đối chiếu quả nhiên phát hiện không sai, trên bức ảnh chụp ở Quảng Tây kia, trong ba phù điêu bốn phía đồ án, chúng tôi tìm thấy được những đường nét trạm trổ tương đối giống nhau.

Mấy cánh tay kia giống với tay của những người dân tộc thiểu số từng

thấy qua trong ảnh chụp vách động, thêm nữa là mắt của con “Hồng” trong ảnh và ánh mắt này cũng hoàn toàn giống nhau.

Xem ra trong ảnh chụp phù điêu trên thạch bích tại Quảng Tây, hẳn là nguyên bản trên vách động nơi này, hai bên hoàn toàn giống nhau.

“Hóa ra là có chuyện như thế.” Tôi thàn nói, phù điêu nơi này tuy rằng chỉ có từng khối từng khối, nhưng những nét khắc bên trong kia lại vô cùng cao siêu thành thực. Hơn nữa vết đao thực mượt mà, rõ ràng là một tác phẩm điêu khắc tỉ mỉ. Vừa rồi tôi lại phát hiện bức ảnh chụp phù điêu tại Quảng Tây có vẻ như là do một cao thủ lão làng chế tác, rõ ràng thực có khả năng phù điêu bên Quảng Tây kia thực chất với cùng một bức đối với nơi này.

Có điều là sự sắp xếp này có ý nghĩa gì chứ? Tôi thàn nghĩ nếu như Tiểu Hoa nói, thì phù điêu bên Quảng Tây kia thực ra là một lời gợi ý, vậy gợi ý đó là gì?

Tôi cố gắng nghiên ngẫm, từ ảnh chụp bắt đầu đối chiếu với tứ phía, tưởng sẽ phát hiện ra chỗ nào đó kỳ quái. Nhưng ngẫm hồi lâu mà không nghĩ ra được điều gì mang tính gợi ý cả.

Bốn phía xung quanh, nếu tôi đưa lưng về cửa động, vậy là tây tôi đặt bên trái vách động, chính là chỗ con “Hồng” kia, nếu phù điêu này không bị phá vỡ, tạo hình con “Hồng” kia chắc chắn sẽ vô cùng đồ sộ. Trên vách động trước mặt tôi đây, hẳn sẽ không phải chỉ là một vài người không có tay phải, mà bên phải vách động kia là những chiến binh người thiểu số.

Còn ba lỗ hồng trên ảnh chụp dường như đại biểu cho cửa động sau lưng tôi, trình tự một chút cũng không sai lệch.

Vì đồ hình trong ảnh kia mà tôi có cảm giác những hình vẽ này đều rất đơn giản, tuyệt không có điểm nào phức tạp. Đây không phải là những điêu khắc quá mức tinh xảo, mà trong những đường nét đơn giản đó lại khó lòng tìm được ra những manh mối đặc biệt.

Vì thế mà tôi dồn lực chú ý tới trên bàn thiết, vừa thấy tôi tức khắc hiểu ra vấn đề.

Bàn thiết này có vô số những hoa văn phức tạp, nhưng có hai hoa văn là lớn nhất, hiện ra trên mặt sắt tạo thành một hình chữ thập, chữ thập này mỗi đỉnh đều có một cái núm nhô ra, mà ở hai vị trí lồi lên đó lại vô cùng lớn.

Bàn thiết trong ảnh chụp thì nó nhô ra ở vị trí miệng, mà với bàn thiết trước mắt tôi cái núm đó lại nhô ra hướng về phía cửa động. Nếu như những phần lồi ra này biểu thị cho ngón tay mà bàn thiết muốn chỉ về thì có vẻ là chúng sai vị trí rồi.

Tôi gọi Tiểu Hoa tới bàn bạc, hần cũng nhíu mày, tôi liền nói:” Xem ra đồ án trên bức ảnh là một sơ đồ, nó nói cho chúng ta biết vật ở nơi này được bày trí ra sao, bàn thiết này có thể chuyển động được, nếu đem vị trí bàn thiết và ảnh chụp khớp lại với nhau, thực rất có khả năng là sẽ khởi động cơ quan tiếp theo.”

Tiểu Hoa vượt bàn thiết rồi nhìn qua ảnh chụp. Cũng cảm thấy rất có lý:” Là thuận kim đồng hồ hay nghịch kim đồng hồ đây?”

“Nói như vậy hần là nghịch chiều kim đồng hồ, nhưng như chúng ta vừa rồi dùng máu heo khởi động cơ quan, phương hướng cơ quan cũng có thể sẽ có biến hóa, muốn phải đẩy mới biết được.” nói rồi tôi bước tới.

Lúc này đây Tiểu Hoa lại kéo lấy tôi:

“Tốt nhất là đừng chuyển động nó.”

-----oOo-----

Chương 43: Bí mật

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tiểu Hoa ra hiệu cho tôi hai cái, nói cho tôi biết ý định của hần:” Bốn phía đều là phù điêu, mà bàn thiết này lại có thể chuyển động, phù điêu chỉ có bốn hướng, như vậy cho dù không xem trước bức ảnh này, động chân động tay lung tung một chút cũng sẽ có thể đoán được ra vị trí như trong bức ảnh. Nếu ở đây có bí mật gì như cậu nói, vậy cũng thực dễ dàng phát hiện ra, hơn nữa cũng không có tính hợp nhất.”

Tôi nhú mày, vẫn không phải là thực sự hiểu được, hấn lại tiếp tục nói:

“Ví như nói cái kết sắt trong nhà chúng ta có mật mã cũng phải tới ba con số, mật mã như vậy mới có hiệu quả, mà mỗi mật mã lại chạy từ không tới chín, có tới mười khả năng, tương đối phức tạp. Dù cho bàn thiết này có là cái gì đi nữa, nếu nó cùng phù điều bốn phía này làm thành một tổ hợp thì mật mã hoặc thứ có thể ngăn cản kẻ muốn đột nhập hấn phải khởi động cơ quan bảo vệ, vậy thì nó chỉ có bốn lựa chọn, tới lúc đó một đứa nhóc ba tuổi cũng có thể dễ dàng mà thử được.”

Hấn dừng một lát rồi tiếp, “Nói vậy kỳ thật cũng vô ích, ví như nói mật mã kết sắt nhà cậu chỉ có một số, hơn nữa lại chỉ có từ một đến bốn, nó chắc chắn không phải là kết sắt nữa rồi, vì nó hoàn toàn không bảo vệ được thứ gì cả.”

Tôi lấy tay chỉ vào bức ảnh, lập hiểu được lời hấn nói quả thực có lý.

Tiểu Hoa nói tiếp:” Chúng ta ví dụ một chút, với kỹ thuật lúc đó, chỉ có thể làm ra mật mã một con số, lại cũng chỉ có thể trong bốn lựa chọn để mở khóa, nếu là cậu thì cậu sẽ làm thế nào để khóa này có đủ tính bảo hiểm?” hấn nhìn tôi, “Biết nguyên tắc loại trừ không?”

Tôi lắc đầu, Tiểu Hoa ngữ khí thực bình tĩnh, giống như một nhà nghệ thuật đang giảng kịch đối với người khác:” Khi cậu không có nhiều thời gian để lựa chọn một điều gì đó, cậu tự khắc sẽ giảm bớt số lần lựa chọn của mình. Giống như người phá bom vậy, cậu chỉ có ba sợi màu hồng, vàng và xanh để cắt đi, cậu nhiều nhất chỉ có thể cắt một lần, cắt sai sẽ phát nổ ngay. Cho nên là nếu như cậu nói đúng, khi chúng ta chuyển động bàn thiết kia, khả năng chỉ có một cơ hội. Nếu sai lầm, thực có thể khởi động cơ quan, không biết khi đó hậu quả sẽ thế nào nữa.”

Nói xong Tiểu Hoa nhìn nhìn lại lóe ra:” Không chuẩn bị trước chắc chắn được mười phần trăm thành công thì không dễ dàng thử được, nơi này trước từng xảy ra một lần thảm án, có thể lại phát sinh lần nữa.”

Tôi nghe mà sửng sò, cảm giác đột nhiên không nhận ra hấn:” Tính cậu bình thường vẫn dùng giọng điệu này để giải quyết vấn đề sao?”

Hấn cầm đèn pin soi lên những rãnh sắt chứa máu kia:” Người Giải gia

làm chuyện gì cũng có nguyên tắc vô cùng cẩn thận, từ nhỏ tôi đã được dạy điều đó rồi.”

Giải gia của Lão Cửu Môn quả thực nổi tiếng làm việc cẩn thận, tôi nghĩ Ngô gia có nguyên tắc làm việc là gì nhỉ? Ông nội tôi hình như là có nhân duyên hơn người, giờ nghe qua thực không lấy gì làm vinh dự cả.

“Được rồi, tiểu Cửu gia, vậy giờ phải làm gì đây?” tôi ngã ngồi dưới đất.

Tiểu Hoa nói:” Chúng ta phải nhớ lại từ đầu, việc gì cũng có lý do của nó, nơi này được sắp xếp cơ quan xảo diệu như vậy chắc chắn cũng tồn tại những nguyên tắc cần thiết, cùng nghĩ đi Tiểu Tam Gia.”

Cách xung hô này đã lâu tôi không nghe tới nữa, không biết vì sao mà trong lòng có chút động nhẹ, có một loại phiền muộn khó hiểu bỗng nảy sinh, hắt nhìn tôi, tôi lại liếc hắt, hai người bất giác nở nụ cười một chút. Xem ra hai mạng chúng tôi quả thực trong lòng chất chứa rất nhiều điều tương tự.

Hai người tĩnh lặng một lát, tôi lục trong túi lôi ra được một túi thịt bò khô, vừa ăn vừa nói:

“Cậu nói là xem đời sau của Trương gia bọn họ làm thế nào để sử dụng được cơ quan nơi này chứ? Chúng ta có thể suy luận được một chút từ đó, ví như nói cậu là hậu duệ Trương gia, cha cậu đã qua đời, cậu muốn đem cha mình táng trong Trương gia lâu tại Quảng Tây, vậy chúng ta thử bắt chước tất cả quá trình xem sao.”

Tiểu Hoa nói:” Tôi chắc chắn sẽ lén lút hỏa táng cha rồi sau đó nói rằng mình đã đưa vào rồi, người Giải gia không bao giờ làm chuyện dư thừa.”

Tôi nói:” Giả thiết là giả thiết mà, nếu là Trương gia nhân, vậy tình huống sẽ thế nào.”

Tiểu Hoa nghĩ ngợi đáp:” Ban đầu tôi chắc phải nhận được một lời giải thích, trường tộc trong một trường hợp bí ẩn nào đó mà báo cho tôi biết chuyện này kiểu như: gia tộc chúng ta có một cỗ mộ, ta phải đem phụ thân an táng trong cỗ mộ, nhưng trong tòa cỗ mộ đó lại có hệ thống chống trộm vô cùng nghiêm mật, trước hết người phải tới núi Tứ Cô Nương tại Tứ Xuyên tìm một sơn động, sau đó từ trong sơn động có thể

lấy được chìa khóa mở ra cỗ mộ kia.”

“Cái này nói không hợp lý, nếu như vậy hẳn là không thấy được gợi ý trên phù điêu bên Quảng Tây kia, tìm được cỗ mộ rồi, tiếp theo phát hiện ra gợi ý trên bức phù điêu, sau đó mới tới hang động này tìm chìa khóa chứ.”

“Bức phù điêu kia có khi ý là: hãy chụp ảnh làm tin trong này, sau đó mang theo ảnh chụp đó tới trước núi Tứ Cô Nương?”

Tôi cảm thấy không chút nực cười, định rặn ra một nụ cười bất đắc dĩ, nhưng bỗng giật mình, trong giây lát nghĩ tới điều gì đó.

“Ảnh chụp? Đúng rồi, là ảnh chụp”

Tôi lập tức lật qua những bức ảnh gửi tới từ Quảng Tây kia, nắm chặt chúng trong tay rồi bắt đầu sửa lại suy luận của mình, thàn than một câu chết tiệt.

Đây là một sai lầm vô cùng điển hình của chủ nhân trước đây, người chung quy căn cứ vào thực tế chi tiết hiện nay mà nhận định sẽ xem nhẹ những nhân tố thời gian và địa điểm, chúng tôi trước giờ vẫn cho rằng, phù điêu bên Quảng Tây kia kỳ thật là lấy gợi ý từ nơi này, nhưng vào thời điểm đó trên thế giới vẫn chưa xuất hiện kỹ thuật chụp ảnh.

Nói cách khác không thể có khả năng làm như chúng ta bây giờ, ngồi tại nơi đây có thể cân nhắc được tình hình từ ảnh chụp tại Quảng Tây kia. Bọn họ có thể truyền tới được nhiều nhất chỉ có thể là bản vẽ, hoặc là dựa vào trí nhớ thực rõ ràng của mình. Bất luận là bản vẽ hay trí nhớ thì rốt cục cũng vẫn có những chi tiết bị tổn hại.

Đặc biệt là bản vẽ, vẽ tranh thực sự có khả năng lưu truyền trong dân gian, nếu dựa vào bản vẽ có thể nhấn lại chút manh mối thì điều đó thực không an toàn. Thực hiện một hệ thống phòng trộm phức tạp như vậy trong cỗ mộ, không thể nào mắc phải sai lầm như vậy. Hơn nữa làm thế nào mà họ có thể cam đoan là hậu bối đời sau mang theo bức phác họa mà tiến vào cỗ mộ chứ? Chẳng lẽ Trương gia nhân người người từ bé đã được bồi dưỡng những kỹ xảo ghi nhớ đồ án, đồng thời tới khi tuần táng còn mang theo nguyên bộ dụng cụ vẽ như gia quy sao?

Vậy trong bức ảnh có manh mối gì đó, không chỉ cần hình ảnh đơn giản như vậy mà trong đó còn ẩn chứa một hàm ý, hẳn là thoát ly với hình ảnh bên ngoài. Ví như là năm đó Trương gia nhận thấy bức phù điêu này, khả năng sẽ bưng bình đại ngộ mà biết được ngay bí mật ẩn tàng trong nó. Giống như tranh châm biếm “phía dưới có dê chết”, người khác nhìn bức tranh, mục tiêu chỉ đặt trên hai con bò câu và một xác dê, nhưng quái nhân sẽ lập tức hiểu ra trong bức họa có điều mờ ám. (*thực sự không tìm được cái gì liên quan tới câu này trên google T__T, mọi người thông cảm vậy*)

Chú ý tới ảnh chụp này là vô dụng, cái chính phải hiểu được hàm ý của hình vẽ trong ảnh này kia.

-----oOo-----

Chương 44: Bí quyết của gọi ý

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nói xong Tiểu Hoa liền hỏi tôi, có thể nhìn ra được hay không về mọi thứ tại nơi này được tạo dựng từ triều đại nào.

Tôi đáp: “Rất khó nói, nơi này không phải di tích điển hình gì, giả sử như nói đây là một cỗ mộ hoặc một di chỉ miếu thờ, vì những kiến trúc điêu khắc này đều ẩn chứa một lượng lớn chi tiết văn hóa bên trong nên rất dễ có thể biết được nó thuộc triều đại nào. Nhưng nếu cậu phát hiện đó là một di chỉ được tạo thành từ một lò rèn thì trừ khi là lò rèn đó tồn tại trong một phần của cỗ thành hùng vĩ nào đó, bằng không cậu khó mà biết rõ được niên đại của nó. Vì chung quy thì lò rèn cũng chứa đựng rất ít thông tin văn hóa.”

Nơi đây còn có một vài thứ, ngoài thạch điêu trên vách tường còn có một thiết bàn, mặt trên khắc đầu những hoa văn cùng đường vân không mang theo đặc trưng của một triều đại cụ thể nào. Vì thế mà gần như không thể nào phán đoán được chúng do ai và vào thời nào tạo ra. Tôi cũng không có hứng thú miệt mài theo đuổi vì bản thân trong tiềm thức đã mặc định nơi này cùng với Phong Cách Lôi là có liên quan tới nhau.

Nơi đây có cơ quan sát, mà triều đại sớm nhất xuất hiện công cụ sắt là

vào thời xuân thu chiến quốc, nhưng vì có sự tồn tại của thiên thạch, trên thực tế rất khó để phán đoán niên đại khi chỉ dựa vào một công cụ sắt. Nhưng vì nó liên quan tới Phong Cách Lô nên cho dù nơi này không phải do nhà Thanh xây dựng lên thì cũng nhất định từng được sử dụng dưới thời nhà Thanh.

Phong Cách Lô đã có thể làm được điều gì đó, tôi nghĩ rằng với một sinh viên chính quy đào tạo bài bản của Trung Hoa dân quốc như mình thì không có gì là không giải quyết được cả. “Lẽ nào cậu cảm thấy có thể từ triều đại mà nhìn ra được điều gì sao?” tôi hỏi.

“Văn hóa chôn cất của Trung Quốc mình không ngừng phát triển, các cơ quan tinh xảo đều mang những đặc trưng riêng, hơn nữa triều đại càng phát triển thì càng nâng cao trình độ kỹ thuật. Ví như thời Đại Hán xuất hiện cấp tử phiên*, tới nhà Đường lại phát triển thành liên hoàn bản*, vì người Liêu sống ở phía bắc lạnh giá nên cổ mộ bên đó phần lớn là dùng kịch độc, sắp xếp đá phiến. Tới triều Thanh, máy móc kỹ thuật nước ngoài xâm nhập vào càng phát triển thêm nhiều kỳ dâm xảo thuật, thậm chí làm ra những loại cơ quan không phát sinh tiếng động lại tự mình khôi phục được nguyên dạng ban đầu. Nếu như biết được cơ quan nơi đây chế tạo từ thời đại nào thì đại khái sẽ nghĩ ra được vài khả năng.” Tiểu Hoa nói, “Đơn cử một ví dụ cực đơn giản như nơi này chắc chắn không phải thời hiện đại, vậy khẳng định không có tia hồng ngoại hay những thứ phức tạp cần lo lắng.”

Điều này tôi cũng từng nghe ông nội nói qua, quả thực đúng như vậy, có điều chỉ một chiêu dùng ở nơi này tôi thấy có phần tương đối mạo hiểm. Vì tôi trước đây từng trải qua rất nhiều chuyện, tôi cũng hiểu rằng trong bí ẩn tồn tại nơi đây từ mấy ngày năm trước, chỉ có duy nhất một điều tôi khẳng định được là cổ nhân không thể xem thường.

Ông nội tôi cũng từng kể cho tôi một ví dụ khác là khi ông vào một cổ mộ thời Bắc Chu, thấy một món đồ gốm vô cùng kỳ quái, đó là một bình sứ rất dài. Bên trên đây những lỗ hồng như ngón tay, giống một loại nhạc cụ vậy. Ông nội nghĩ rằng mình đã phát hiện được một khay đựng dùng để “lọc”, nhưng khi ông cầm món đồ sứ ấy lên liền phát hiện nó vô cùng nặng tay. Tiếp theo khi ông đảo ngược thứ đó lên muốn nhìn tới cùng xem trong đó chứa gì, thì đột nhiên từ trong những lỗ hồng trên thân bình vươn ra rất nhiều những bàn tay điêu khắc bằng đá nhỏ bé. Tất cả tay đều có hình cung, một nửa vươn khỏi miệng lỗ chỉ về phía bên tay

trái, mà nửa cánh tay bên cạnh lỗ hồng lại vươn về bên phải.

Tất cả tay đều trông như không tước đang giương cánh thành một hình quạt.

Cấu trúc như vậy khiến mắt ông nội tự nhiên tập trung đến trung tâm của hình quạt đó. Liên thấy ở giữa vị trí kia có một loạt lỗ hồng, từ bên trong vươn ra một pho tượng Phật Đà (phật Thích Ca Mâu Ni) màu đen. Kết hợp với hai bên tay xòe rộng, nhìn giống như một bức Quan Thế Âm nghìn tay khảm trong bình.

Ông nội khi đó chỉ biết ngây người vì trong khoảnh khắc đó, cùng lúc những thứ “gì đó” từ trong lỗ hồng vươn dài ra, hơn nữa lại lập tức hóa thành hình dạng như vậy, quá trình đó thực chất cực kỳ chấn động. Thậm chí ông còn nghĩ tới, bình này là một vật sống.

Sau đó thứ này trong thời gian ông chạy nạn thì làm mất, chưa từng gặp qua lần nào nữa, nhưng ông là người vô cùng thích hoài niệm những cố sự, từng muốn thuê người phục chế lại một cái y hệt thế, nhưng thợ điêu khắc hiện đại không ai làm được, vì bọn họ không thể bài trí thêm cơ quan trong một bình gốm qua nung được. Cho dù cố gắng cách mấy để làm ra cùng hình dạng nhưng cũng không thể được như trước.

Trong thời Bắc Chu không thể có được người thân mang tuyệt kỹ như vậy, ông nội tôi nói điều đó chứng minh từng triều đại sẽ sản sinh ra một vài nhân vật hơn hẳn người thường trong thời của bọn họ. Càng không thể từ đó mà suy đoán được cổ mộ, tại những nơi khác nhau, sẽ có khả năng kiểm chứng kiến điều này.

Có điều dù sao nơi này cũng không nhìn ra được triều đại nào, tôi cũng không thể nói với Tiểu Hoa được điều gì, chúng tôi đành phải tiếp tục tự suy ngẫm. Hoặc là phải hiểu được điều kỳ quái bên trong bức ảnh này.

Nhưng nếu nói vậy, trong đồ hình này ẩn chứa ý gì đây? Điều này so với đồ hình ở bên phía tôi xem ra càng không có nhiều manh mối, vì càng thêm vô chương khả tuần* (không biết đăng nào mà lần). Nếu như trong gia tộc bọn họ có nhân tài hơn người, vậy cơ bản không thể suy luận được điều gì nữa.

Hơn nữa bản thân gia tộc thần bí này cơ bản không có tư liệu để điều tra,

như vậy căn bản là chúng tôi đã gặp phải một cục diện khó giải quyết.

Nghĩ tới đó, tôi lập tức bắt đầu khâm phục người thiết kế cục diện này năm xưa, nếu đây là để phòng trộm thì đó quả thực rất thành công rồi.

Tôi nhớ rõ ông nội từng kể là phòng trộm tổng cộng có mấy bước, thường thì toàn cỗ mộ đều có đặc trưng như vậy. Thứ nhất là tìm không thấy, thứ hai là đánh không ra, thứ ba là lấy không được. Vị trí của Trương gia cổ lâu này gần như là ở mỗi phương diện đều đạt tới cực điểm, khó trách nhiều năm như vậy mà mọi người đối với nó đều bó tay vô phương.

Nhưng khi nghĩ như vậy chẳng phải cũng vô kế khả thi sao? Hiện tại điều duy nhất có thể là được là di rời khỏi nơi đây để ngao du thu thập tư liệu liên quan tới Trương gia lâu kia. Với bí ẩn của Trương gia cổ lâu, không nói được là có thể hay không thể tìm được, cho dù thực sự có một ít tin tức thì cũng mất hơn nửa năm, còn chưa biết tin tức đó có hữu dụng hay không.

Nghĩ tới đây tôi vô cùng chán nản, tôi là kiểu người mà chỉ cần có một chút hi vọng thì bản thân cũng tràn đầy hăng hái, nhưng một khi ý thức tôi đã xác định chuyện này không thể được thì tôi lập tức muốn buông xuôi, mà Tiểu Hoa sau khi nghe tôi nói hết cũng lâm vào trầm mặc.

Đồ từ bên kia gửi tới chỗ chúng tôi tới giờ cũng được một thời gian. Nhưng thực tình chúng tôi không lần ra thêm manh mối, tôi cảm giác có chút tuyệt vọng. Cảm giác cho dù phí công thử vài ngày chúng tôi cũng chỉ có thể gửi trả lại một bức thư, bảo với lão bà bà:

“Sorry (*nguyên bản tác giả luôn*), chúng cháu không giải quyết được, hay là để chúng cháu trở về Bắc Kinh tắm rửa sạch sẽ một cái rồi sẽ tính xem có biện pháp nào khác không?”

Tôi thực ra cũng không lấy gì làm ngại, nhưng chung quy vẫn cảm thấy nếu tôi làm như vậy sẽ khiến cho mặt mũi Ngô gia lần này mất hết, tuy rằng kỳ thật là Ngô gia tới giờ cũng chẳng còn lại bao nhiêu thể diện. Có điều là tôi biết Tiểu Hoa không thể dễ dàng buông xuôi như vậy được.

Hắn trầm mặc một lát, sau quay ra nói với thủ hạ người Tứ Xuyên kia:” Anh giúp tôi gửi một bức điện hồi âm, nói với bọn họ là bức ảnh kia

chưa thể giải thích được, chúng tôi phải áp dụng cách của mình, bảo bọn họ chờ chúng tôi một thời gian nữa.”

Thủ hạ thành đô kia gật đầu, nhưng sắc mặt lại khẽ biến:” Ông chủ, ngài muốn tự mình vào sao? Có cần gọi cho thầy của mình trước không?”

Tiểu Hoa lắc đầu:” Không việc gì, tôi có thể ứng phó được.”

Thủ hạ kia liền gật đầu rồi đi ra ngoài, tôi kéo dây thừng đưa hấn xuống, vừa kéo vừa hỏi qua Tiểu Hoa:”Chúng ta thì có biện pháp gì chứ? Bây giờ mà còn có thể nghĩ ra cách sao?”

“Kiểu hoán đổi tư duy ấy. Tất cả cơ quan, kỳ dâm xảo thuật nếu như đều bày ra trước mắt cậu mà không cách nào tháo gỡ được, khả năng phải sử dụng tới một biện pháp vô cùng dã man.”

Tôi vẫn không hiểu, hấn uống một ngụm rượu trắng rồi nói:” Nếu cậu không có cách nào đem một thứ kỳ quái trở về trạng thái ban đầu, thì cách đơn giản nhất là gì?” hấn làm một động tác, ”Gạt hết những điếm kỳ quái của nó xuống rồi dựa vào suy nghĩ của mình mà làm lại từ đầu chứ sao nữa.”

“Hử, cậu nói là cậu muốn-”

“Tôi muốn gỡ bỏ nó từ bên trong.” hấn nói, ” Tôi sẽ chui xuống bên dưới vách động này, xem xem kết cấu bộ phận của nó như thế nào.”

Chú thích:

Cáp tử phiên*, liên hoàn bản*: là hai cạm bẫy trong cỗ mộ.

-----oOo-----

Chương 45: Tiến vào trong cơ quan

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chúng tôi gỡ con heo chết xuống, sau đó dội nước qua toàn bộ mâm sắt, rất nhanh sau đó tiếng cơ quan chuyển động lại phát ra, xích sắt chuyển

động trong vách động không ngừng, toàn bộ phù điêu trên vách dần dần lui trở về. Đồng thời thiết bàn dừng lại vài lần, sau bắt đầu chậm rãi chuyển động.

Tôi và Tiểu Hoa đem pháo lạnh, súng săn nòng ngắn và rượu trắng để phòng thân, ngoài ra còn có đèn pin, tất cả đóng gói lại lần nữa. Sau đó cùng nhau nâng thiết bàn lên, dùng côn sắt của Tiểu Hoa để chống, cái cửa động dẫn xuống bên dưới cũng hiện ra.

Lúc trước Tiểu Hoa từng bị thương ở đây nên tôi còn có chút lo lắng, bên dưới chắc chắn có thứ gì đó khó giải quyết. Lần này đi xuống vô cùng nguy hiểm, hắn cũng không dám liều lĩnh, mà trước tiên cắt lấy một chân heo, dùng sợi dây buộc vào rồi thả xuống bên dưới.

Giống như câu cá vẩy, chúng tôi thả vào từng nơi từng nơi một, thả xuống chỗ sâu nhất rồi vẫn không thấy có phản ứng gì diễn ra.

Hắn chèn lên trước ngực và sau lưng hai tấm lá sắt rồi chuyển mình, trước tiên chui vào bên trong miệng hố, tốc độ của hắn rất nhanh, chỉ thấy đèn pin trong tay hắn nhanh chóng đi xuống, vừa chạm tới phía dưới cùng liền tối đen lại.

Tôi không dám nói lời nào, sau lưng đầy mồ hôi, đợi tới năm sáu phút sau bên dưới mới thấy loang loáng ánh đèn pin, nhấp nháy hai phát, đó là tín hiệu báo tôi biết an toàn.

Tôi hít sâu một hơi, đầu tiên là đem hết balo trang bị quăng xuống, sau đó mới cẩn thận chui đầu dò xét trong hố, tiếp theo thử lách thân mình vào trong.

Tôi so với Tiểu Hoa thì “mập hơn một chút”, vịn vào những xích sắt treo quanh, phải vất vả lắm mới lách được xuống tới tầng đáy. Tôi phát hiện ra không gian bên dưới vô cùng chật chội, ngay cả đứng cũng không nổi, ngồi mà đầu va lưng tung.

Tất cả phần đáy bàn thiết này có kết cấu “không gian cơ quan thông tin đầu não” vô cùng phức tạp, tới mức tôi không thể nào hình dung ra được tình hình xung quanh. Nhưng sau khi xuống được, tôi có thể liếc mắt là biết được toàn bộ cơ chế vận hành của cơ quan này.

Trên ổ trục của bàn thiết có rất nhiều bánh răng, có thể thông qua việc bàn thiết xoay tròn mà mở ra, bốn phía có gắn vô số vòng sắt, vòng sắt kết hợp với một sợi xích sắt rắc rối phức tạp, thông với những thứ này là một thạch thất (*phòng đá*), không biết nó dẫn tới nơi nào.

Có thể đoán được là số vòng xoay của bàn thiết là bất đồng, bánh răng chuyển động dẫn tới xích sắt cũng khác biệt, từ đó cũng có thể thấy xích sắt bị ảnh hưởng mà thay đổi, dẫn đến việc khởi động bộ máy cơ quan thay đổi.

Mà phần dưới của thạch thất là một thứ gì đó giống như là bánh xe nước, cắm xuống dưới một miệng giếng, trong miệng giếng nước chảy mảnh liệt, đó là một mạch nước trong núi đá, bánh xe nước chuyển động thông qua bánh răng và xích truyền lực tới ổ trục, cho nên bàn thiết có thể từ năm này qua năm khác mà chuyển động. Bốn phía không có thứ mà Tiểu Hoa nói đã tấn công mình lúc đó, nhưng có thể nhìn thấy trên xích sắt có cái gì đó giống như sợi bông, tựa như là dầu bôi trơn đã để lâu lắm rồi.

Toàn bộ phòng thông tin của cơ quan nhìn như là một cái giếng, chỉ là bên dưới nơi này hơi rộng hơn một chút. Cơ quan bên trong nông nặc mùi máu tươi nhưng nhìn không ra một giọt máu, không biết máu bên trên chảy xuống đã truyền đi đâu. Đồng thời, chúng tôi cũng không nhìn thấy cái thứ mà Tiểu Hoa bảo là khó giải quyết.

Không nhìn thấy không có nghĩa là không có, chúng tôi cẩn thận ngò xuống xung quanh tìm tòi, phát hiện bốn phía quả thực chẳng có lấy một vật sống.

Có lẽ là do cơ quan sao? Tôi thầm hỏi, Tiểu Hoa cùng tôi đều nhìn nhầm giống nhau, Tiểu Hoa cũng làm ra vẻ mặt đầy nghi hoặc. Có điều là hai người đều được thờ phào nhẹ nhõm một hơi.

Tôi dùng ánh mắt để hỏi Tiểu Hoa tiếp theo nên làm thế nào, hấn dùng đèn pin chỉ chỉ vào một bên hóa ra đây là miệng giếng trên vách đá. Có ba đường cao tới năm sáu thước, nhưng khe hở chỉ rộng vừa một người, nhìn qua thì biết là xây từ trong ra, giống như một hành lang vô cùng hẹp vậy, tất cả xích sắt chia làm ba nhóm, chúng đều xuyên thẳng qua ba khe hở kia.

Đèn pin soi vào bên trong phát hiện được là trong đó rất sâu, người có

gắng lắm mới có thể chen vào, hướng lên trên soi thì thấy trên đỉnh chóp cao hơn ba bốn thước kia đều là xích sắt treo từng tảng từng tảng đá một, mà bên dưới mỗi tảng đá đó chúng tôi lại thấy toàn bộ những bình gốm nhìn thấy ở Tây Vương Mẫu trước đây.

Đây là một cơ quan “có ngọn”, nếu chúng tôi tính sai điều gì thì những tảng đá bên trên kia nhất định sẽ rơi xuống trúng vào bình gốm, sau đó từ trong bình gốm chui ra cả đồng bộ ăn xác chúa, chúng tôi nhất định sẽ ăn đủ đau khổ.

Một mặt thấy mấy tảng đá đã rơi xuống trước, đập vỡ rất nhiều bình gốm làm lộ ra từng mớ tóc bên trong nó, đây hẳn là do người lần trước tới đây đã khởi động nhầm cơ quan này.

Tôi nhìn vào trong bóng tối tận cùng của khe đá, còn có vô số đá tảng âm trầm treo lơ lửng trên kia, xếp ngay ngắn tận sâu bên trong đó, không biết có bao nhiêu là bình gốm được chồng chất cao như núi bên dưới, một tầng xếp lên một tầng, khiến yết hầu người ta phát run.

Hai khe nứt khác cũng hoàn toàn cùng tình trạng như thế, trong ba khe đá xen kẽ xích sắt hình nhìn như một con quái vật với ba sừng đâm tua tủa.

“Kiểu kết cấu này cho thấy cơ quan này tổng cộng là có ba đường, chúng ta dù có gỡ được đường thứ nhất cũng không thể ăn thua gì được. Nếu thành thành thật thật mà làm từ thấp đến cao thì sẽ là một quá trình chậm chạp, chúng ta cứ nhìn từ độ cao của xích sắt mà phán đoán, nhóm thấp nhất này hẳn là cơ quan đầu tiên.” tôi nói, “Con mẹ nó chứ, thứ này chắc cũng giống với khóa cửa.”

Phòng cơ quan thứ nhất, hẳn là ở nhóm xích sắt thấp nhất xuyên qua cái khe cuối, chúng tôi phải qua đó trước tiên.

Sắp xếp như vậy là vô cùng xảo diệu, tôi có thể nhìn tới hai bên trên thạch bích có vô số đỉnh sắt chất đồng, chúng là được khảm từ bên trong ra, tất cả đều đã gỉ thành xanh như hoa, có vẻ người vẫn có thể bước qua được, nhưng nhìn những kẹp đỉnh sắp hàng theo một trạng thái quỷ dị như vậy, tôi chỉ biết trong đó khẳng định có gì đó mờ ám. Bên dưới những kẹp đỉnh này nhất định cũng có cơ quan, một khi đạp nhầm sẽ lành ít dữ nhiều.

Hơn nữa tất cả vị trí kẹp đỉnh đều ở những nơi thích hợp để đặt chân, nếu đi qua rất khó né được chúng. Cho dù Tiểu Hoa có đang ở thời kỳ đỉnh cao đi nữa, trong không gian chật hẹp như vậy không có cách nào thi triển thủ pháp được.

Tôi hỏi Tiểu Hoa:” Ngộ Không, làm sao bây giờ?”

Tiểu Hoa cân nhắc trên dưới trái phải, nhìn xem cách nào tối ưu để tránh qua nơi này, nhưng rõ ràng là toàn bộ chi tiết đều đã để ý qua, ngay cả trên mép vách động cũng cắm đầy kẹp đỉnh, nhất thời hẳn cũng nghĩ không ra cách nào tốt cả.

Tôi chỉ chỉ những tảng đá treo phía trên, mỗi tảng cũng nặng ít nhất một tấn, xem chừng là xích sắt treo chúng cũng thực rắn chắc, không biết có thể leo lên trên đó đi hay không.

Tiểu Hoa lấy đèn pin soi lên, “tắc” một tiếng, nói:” Nhìn qua thì có thể lắm, nhưng cậu xem nơi này nhiều đỉnh đồng như vậy, bọn họ có thể nghĩ tới cách này, lẽ nào lại không lo lắng tới những tảng đá trên kia? Tôi thấy, trong khe này có thứ gì đó, cũng không thể phá vỡ được, chắc chắn có điều mờ ám, người tạo ra nơi này cũng không phải là thợ thủ công tầm thường, bọn họ tinh thông các kỹ xảo đồ đấu, sẽ không cho chúng ta một đường trống rỗng tới vậy.”

“Không phải đi từ phía trên, vậy hay là đạp lên đỉnh đồng mà bước qua, hoặc dẫm lên bình gốm mà đi, không còn đường khác nữa rồi.” tôi nói, chung quy cũng chỉ có từng ấy cách, chẳng lẽ chúng tôi lại có thể đi xuyên tường được sao?

Tiểu Hoa nghiêng người tiến vào trong khe hở, thực cẩn thận bước về phía trước dò xét một khoảng, lấy tay nhẹ nhàng đụng vào một đỉnh đồng, lại ngồi xuống nhặt trong đồng bình gốm lấy ra một mảnh, lui lại.

Bên trong mảnh gốm vẫn còn rất nhiều vết bản màu đen, hẳn là dấu vết đầu người phân hủy còn lại, hẳn đem mảnh gốm đặt xuống đất bảo tôi bước qua. Tôi giẫm lên một cái, nó liền vỡ nát ra, công nghệ chế tạo bình gốm vô cùng đơn giản, hơn nữa lại rất mỏng cơ bản không khó đạp lên. Chúng tôi gỡ con heo chết xuống, sau đó dội nước qua toàn bộ mâm sắt, rất nhanh sau đó tiếng cơ quan chuyển động lại phát ra, xích sắt

chuyển động trong vách động không ngừng, toàn bộ phù điêu trên vách dần dần lui trở về. Đồng thời thiết bàn dừng lại vài lần, sau bắt đầu chậm rãi chuyển động.

Tôi và Tiểu Hoa đem pháo lạnh, súng săn nòng ngắn và rượu trắng để phòng thân, ngoài ra còn có đèn pin, tất cả đóng gói lại lần nữa. Sau đó cùng nhau nâng thiết bàn lên, dùng côn sắt của Tiểu Hoa để chống, cái cửa động dẫn xuống bên dưới cũng hiện ra.

Lúc trước Tiểu Hoa từng bị thương ở đây nên tôi còn có chút lo lắng, bên dưới chắc chắn có thứ gì đó khó giải quyết. Lần này đi xuống vô cùng nguy hiểm, hắn cũng không dám liều lĩnh, mà trước tiên cắt lấy một chân heo, dùng sợi dây buộc vào rồi thả xuống bên dưới.

Giống như câu cá vẩy, chúng tôi thả vào từng nơi từng nơi một, thả xuống chỗ sâu nhất rồi vẫn không thấy có phản ứng gì diễn ra.

Hắn chèn lên trước ngực và sau lưng hai tấm lá sắt rồi chuyển mình, trước tiên chui vào bên trong miệng hố, tốc độ của hắn rất nhanh, chỉ thấy đèn pin trong tay hắn nhanh chóng đi xuống, vừa chạm tới phía dưới cùng liền tối đen lại.

Tôi không dám nói lời nào, sau lưng đầy mồ hôi, đợi tới năm sáu phút sau bên dưới mới thấy loang loáng ánh đèn pin, nhấp nháy hai phát, đó là tín hiệu báo tôi biết an toàn.

Tôi hít sâu một hơi, đầu tiên là đem hết balo trang bị quăng xuống, sau đó mới cẩn thận chui đầu dò xét trong hố, tiếp theo thử lách thân mình vào trong.

Tôi so với Tiểu Hoa thì “mập hơn một chút”, vịn vào những xích sắt treo quanh, phải vất vả lắm mới lách được xuống tới tầng đáy. Tôi phát hiện ra không gian bên dưới vô cùng chật chội, ngay cả đứng cũng không nổi, ngồi mà đầu va lưng tung.

Tất cả phần đáy bàn thiết này có kết cấu “không gian cơ quan thông tin đầu não” vô cùng phức tạp, tới mức tôi không thể nào hình dung ra được tình hình xung quanh. Nhưng sau khi xuống được, tôi có thể liếc mắt là biết được toàn bộ cơ chế vận hành của cơ quan này.

Trên ổ trục của bàn thiết có rất nhiều bánh răng, có thể thông qua việc bàn thiết xoay tròn mà mở ra, bốn phía có gắn vô số vòng sắt, vòng sắt kết hợp với một sợi xích sắt rắc rối phức tạp, thông với những thứ này là một thạch thất (*phòng đá*), không biết nó dẫn tới nơi nào.

Có thể đoán được là số vòng xoay của bàn thiết là bất đồng, bánh răng chuyển động dẫn tới xích sắt cũng khác biệt, từ đó cũng có thể thấy xích sắt bị ảnh hưởng mà thay đổi, dẫn đến việc khởi động bộ máy cơ quan thay đổi.

Mà phần dưới của thạch thất là một thứ gì đó giống như là bánh xe nước, cắm xuống dưới một miệng giếng, trong miệng giếng nước chảy mảnh liệt, đó là một mạch nước trong núi đá, bánh xe nước chuyển động thông qua bánh răng và xích truyền lực tới ổ trục, cho nên bàn thiết có thể từ năm này qua năm khác mà chuyển động. Bốn phía không có thứ mà Tiểu Hoa nói đã tấn công mình lúc đó, nhưng có thể nhìn thấy trên xích sắt có cái gì đó giống như sợi bông, tựa như là dầu bôi trơn đã để lâu lắm rồi.

Toàn bộ phòng thông tin của cơ quan nhìn như là một cái giếng, chỉ là bên dưới nơi này hơi rộng hơn một chút. Cơ quan bên trong nông nặc mùi máu tươi nhưng nhìn không ra một giọt máu, không biết máu bên trên chảy xuống đã truyền đi đâu. Đồng thời, chúng tôi cũng không nhìn thấy cái thứ mà Tiểu Hoa bảo là khó giải quyết.

Không nhìn thấy không có nghĩa là không có, chúng tôi cẩn thận ngồi xuống xung quanh tìm tòi, phát hiện bốn phía quả thực chẳng có lấy một vật sống.

Có lẽ là do cơ quan sao? Tôi thàm hỏi, Tiểu Hoa cùng tôi đều nhìn nhầm giống nhau, Tiểu Hoa cũng làm ra vẻ mặt đầy nghi hoặc. Có điều là hai người đều được thờ phào nhẹ nhõm một hơi.

Tôi dùng ánh mắt để hỏi Tiểu Hoa tiếp theo nên làm thế nào, hắn dùng đèn pin chỉ chỉ vào một bên hóa ra đây là miệng giếng trên vách đá. Có ba đường cao tới năm sáu thước, nhưng khe hở chỉ rộng vừa một người, nhìn qua thì biết là xây từ trong ra, giống như một hành lang vô cùng hẹp vậy, tất cả xích sắt chia làm ba nhóm, chúng đều xuyên thẳng qua ba khe hở kia.

Đèn pin soi vào bên trong phát hiện được là trong đó rất sâu, người có

gắng lắm mới có thể chen vào, hướng lên trên soi thì thấy trên đỉnh chóp cao hơn ba bốn thước kia đều là xích sắt treo từng tảng từng tảng đá một, mà bên dưới mỗi tảng đá đó chúng tôi lại thấy toàn bộ những bình gốm nhìn thấy ở Tây Vương Mẫu trước đây.

Đây là một cơ quan “có ngọn”, nếu chúng tôi tính sai điều gì thì những tảng đá bên trên kia nhất định sẽ rơi xuống trúng vào bình gốm, sau đó từ trong bình gốm chui ra cả đồng bọ ăn xác chúa, chúng tôi nhất định sẽ ăn đủ đau khổ.

Một mặt thấy mấy tảng đá đã rơi xuống trước, đập vỡ rất nhiều bình gốm làm lộ ra từng mớ tóc bên trong nó, đây hẳn là do người lần trước tới đây đã khởi động nhầm cơ quan này.

Tôi nhìn vào trong bóng tối tận cùng của khe đá, còn có vô số đá tảng âm trầm treo lơ lửng trên kia, xếp ngay ngắn tận sâu bên trong đó, không biết có bao nhiêu là bình gốm được chồng chất cao như núi bên dưới, một tầng xếp lên một tầng, khiến yết hầu người ta phát run.

Hai khe nứt khác cũng hoàn toàn cùng tình trạng như thế, trong ba khe đá xen kẽ xích sắt hình nhìn như một con quái vật với ba sừng đâm tua tủa.

“Kiểu kết cấu này cho thấy cơ quan này tổng cộng là có ba đường, chúng ta dù có gỡ được đường thứ nhất cũng không thể ăn thua gì được. Nếu thành thành thật thật mà làm từ thấp đến cao thì sẽ là một quá trình chậm chạp, chúng ta cứ nhìn từ độ cao của xích sắt mà phán đoán, nhóm thấp nhất này hẳn là cơ quan đầu tiên.” tôi nói, “Con mẹ nó chứ, thứ này chắc cũng giống với khóa cửa.”

Phòng cơ quan thứ nhất, hẳn là ở nhóm xích sắt thấp nhất xuyên qua cái khe cuối, chúng tôi phải qua đó trước tiên.

Sắp xếp như vậy là vô cùng xảo diệu, tôi có thể nhìn tới hai bên trên thạch bích có vô số đỉnh sắt chất đồng, chúng là được khảm từ bên trong ra, tất cả đều đã gỉ thành xanh như hoa, có vẻ người vẫn có thể bước qua được, nhưng nhìn những kẹp đỉnh sắp hàng theo một trạng thái quỷ dị như vậy, tôi chỉ biết trong đó khẳng định có gì đó mờ ám. Bên dưới những kẹp đỉnh này nhất định cũng có cơ quan, một khi đạp nhầm sẽ lành ít dữ nhiều.

Hơn nữa tất cả vị trí kẹp đỉnh đều ở những nơi thích hợp để đặt chân, nếu đi qua rất khó né được chúng. Cho dù Tiểu Hoa có đang ở thời kỳ đỉnh cao đi nữa, trong không gian chật hẹp như vậy không có cách nào thi triển thủ pháp được.

Tôi hỏi Tiểu Hoa:” Ngộ Không, làm sao bây giờ?”

Tiểu Hoa cân nhắc trên dưới trái phải, nhìn xem cách nào tối ưu để tránh qua nơi này, nhưng rõ ràng là toàn bộ chi tiết đều đã để ý qua, ngay cả trên mép vách động cũng cắm đầy kẹp đỉnh, nhất thời hẳn cũng nghĩ không ra cách nào tốt cả.

Tôi chỉ chỉ những tảng đá treo phía trên, mỗi tảng cũng nặng ít nhất một tấn, xem chừng là xích sắt treo chúng cũng thực rắn chắc, không biết có thể leo lên trên đó đi hay không.

Tiểu Hoa lấy đèn pin soi lên, “tắc” một tiếng, nói:” Nhìn qua thì có thể lắm, nhưng cậu xem nơi này nhiều đỉnh đồng như vậy, bọn họ có thể nghĩ tới cách này, lẽ nào lại không lo lắng tới những tảng đá trên kia? Tôi thấy, trong khe này có thứ gì đó, cũng không thể phá vỡ được, chắc chắn có điều mờ ám, người tạo ra nơi này cũng không phải là thợ thủ công tầm thường, bọn họ tinh thông các kỹ xảo đồ đấu, sẽ không cho chúng ta một đường trống rỗng tới vậy.”

“Không phải đi từ phía trên, vậy hay là đạp lên đỉnh đồng mà bước qua, hoặc dẫm lên bình gốm mà đi, không còn đường khác nữa rồi.” tôi nói, chung quy cũng chỉ có từng ấy cách, chẳng lẽ chúng tôi lại có thể đi xuyên tường được sao?

Tiểu Hoa nghiêng người tiến vào trong khe hở, thực cẩn thận bước về phía trước dò xét một khoảng, lấy tay nhẹ nhàng đụng vào một đỉnh đồng, lại ngồi xuống nhặt trong đồng bình gốm lấy ra một mảnh, lui lại.

Bên trong mảnh gốm vẫn còn rất nhiều vết bản màu đen, hẳn là dấu vết đầu người phân hủy còn lại, hẳn đem mảnh gốm đặt xuống đất bảo tôi bước qua. Tôi giẫm lên một cái, nó liền vỡ nát ra, công nghệ chế tạo bình gốm vô cùng đơn giản, hơn nữa lại rất mỏng cơ bản không khó đạp lên.

Tiểu Hoa nói: “Con mẹ nó thứ này tuyệt đối không làm để người bước

lên được mà.”

“Bọn họ lúc đó sắp xếp kiểu gì chứ? Chẳng lẽ thợ xây còn bí mật đào một thông đạo nữa, nếu muốn tu sửa lại thì phải làm cách nào?”

“Vật này sẽ không dùng được lần sau, cơ quan cổ đại thường dùng đá và xích sắt để khởi động, chúng đều được làm rất chắc chắn, nói như vậy nghĩa là không do chấn động gì đó thì sẽ không tồn tại. Nếu có sắp xếp lỗi đi, nhất định là phải đập lên trên đỉnh mà đi, nhưng chúng ta hiện tại muốn đập đỉnh mà đi thì phải tìm ra cái nào là an toàn, mạo hiểm quả thực rất lớn.” Tiểu Hoa nói, ” Người thiết kế cơ quan này hẳn không phải người thường, không người thường nào có ý tưởng như vậy được.”

Cảm giác này trước đây tôi chưa bao giờ trải qua, nhìn cơ quan trước mắt, cảm giác cũng không quá phức tạp quý bí, nhưng lại thực khiến người ta không biết phải làm thế nào. So với Uông Tàng Hải khoe khoang cơ quan xảo nghệ thì cơ quan ở nơi này hữu hiệu hơn tới mức không hề có sơ hở. Đây mới là cao thủ thiết kế, khiến người ta không thể không nảy sinh một cảm giác thất bại.

Có Muộn Du Bình ở đây thì tốt rồi, tự nhiên tôi lại nảy ra ý niệm như vậy trong đầu, bỗng phát hiện nhiều lần biến nguy thành an trước đây hóa ra không phải là do tôi mệnh tốt mà thực ra là bên tôi luôn có hai người bọn họ giải quyết vấn đề, với tôi thì đó đã trở thành một lẽ tất nhiên rồi.

Do dự trong chốc lát, chỉ thấy Tiểu Hoa sắc mặt nghiêm trọng thờ dài, nhìn tôi nói:” Không có cách rồi, chỉ có thể dùng cương khắc cương, xem xem tổ sư gia có phù hộ hay không mà thôi.”

Nói xong chỉ thấy hắn rút từ trong balo ra một cuộn dây thừng, một đầu giao cho tôi, bảo tôi giữ chặt lấy, đầu còn lại treo vào cổ mình. Sau đó lấy thêm từ trong túi ra một cái bình trà nhỏ, mở nắp ra rồi dốc một vốc gì đó lên tay, đó là loại phấn bột màu đen, cho dù đã đeo mặt nạ phòng độc, nhưng tôi vẫn lập tức ngửi thấy một mùi thuốc đông ý xộc lên.

“Cậu muốn làm gì vậy?” tôi có dự cảm không rõ.

“Đây là bột thuốc đông y dùng để hút mồ hôi, cũng có thể nâng cao tinh thần.” hắn nói, “Tôi muốn đi qua bên kia.”

“Cậu điên rồi!” tôi đáp, “Nơi này nhiều bình dễ vỡ như vậy, chỉ cần đụng vào liền bể ngay, cậu muốn tìm chỗ chết cũng đừng có liên lụy tới tôi chứ.”

“Đứng trên không thôi cũng đạp vỡ được vật, nhưng nằm trên nó thì không hẳn sẽ làm vỡ nó, chỉ cần có thật nhiều điểm phân tán thể trọng thì ngay cả bóng đèn tôi cũng có thể bước lên, đó chính là công phu cương khắc cương.” hắn nói.

Nói xong liền cởi giày của mình, quay lưng lại rồi lập tức nằm lên mặt đất.

Ban đầu tôi tưởng là hắn sẽ nằm úp nhưng không ngờ hắn lại nằm ngửa mặt lên như vậy, trong lòng càng thêm kinh ngạc, chỉ thấy phần lưng và hông của hắn dùng sức vô cùng xảo diệu, cả người áp sát mặt đất mà từ từ di chuyển vào trong khe đá.

Đây là một cách giúp cơ lưng vận động linh hoạt hơn, dùng tay hỗ trợ di chuyển, nhìn thì như một thế yoga vô cùng thoải mái nhưng nó giúp Tiểu Hoa di động vô cùng nhanh, bản thân tôi lại cảm thấy hắn như một con rắn đang bò sát mặt đất. Tôi có thể nói là tư thế đó tuyệt đối tiêu hao thể lực rất nhiều, cũng biết được là chỉ có những người thân hình gầy mảnh nhưng rắn rỏi mới có thể luyện được ra. Nhưng tôi không thể không thừa nhận là động tác như vậy vô cùng khó coi.

“Cậu có chắc chắn không?” tôi hỏi, dù sao thì trên lưng cũng không có mắt, dùng phương pháp này cũng một phần dựa vào vận khí.

Hắn nhìn tôi một cái rồi đáp: “Không chắc thì cậu làm được?”

Tôi lắc đầu cười khỏ, hắn liền liếc tôi thêm cái nữa, sau đó toàn thân thả lỏng hít sâu vài hơi, miệng niệm câu gì đó rồi bắt đầu tiến vào sâu bên trong khe đá.

Lúc Tiểu Hoa bắt đầu dựa lên trên bình gốm, tôi và hắn đều ngưng thở một khắc, tôi rõ ràng còn nghe được cả tiếng bình gốm cọ vào nhau phát ra, dường như kèm theo đó là cảm giác những vỏ bình mỏng manh kia bị đè sắp nứt ra tới nơi, tôi ngưng thở, nhìn hắn chậm rãi rời đi. Thứ âm thanh đó như càng lúc càng nhiều. Nhưng Tiểu Hoa không chút do dự,

cứ từng chút từng chút nhúc nhích thân thể trườn trên những bình gốm kia.

Trong tích tắc đó sau lưng tôi có chút ngứa ran lên, lúc đầu tôi có chút vui mừng khi đã trải qua giai đoạn đó sau thì lại bắt đầu cảm thấy hơi sợ rồi chuyển sang căng thẳng cao độ, tôi lại nín thở, quan sát mỗi động tác hắn thực hiện.

Rất nhanh sau đó hắn đã cách tôi vô cùng xa, nơi đèn pin soi xuống trong khe đá chỉ có một mảnh tối đen loáng thoáng thấy hắn đang di chuyển, cảm giác này vô cùng quý dị, giống như chúng tôi đang vượt ngục qua một ống dẫn điện cũ kỹ. Hắn vừa đi vừa thả dây thừng, sau đây tôi sẽ phải từ dây thừng này mà đi vào trong.

Năm sáu phút sau, hắn đã xâm nhập được tới hơn ba mươi thước, đèn pin trong tay tôi đã không thể chiếu rõ ra nơi đó, đèn pin của hắn vẫn soi về phía trước, dọc đường đi tuy rằng những bình gốm và mảnh gốm phát ra rất nhiều âm thanh ghê người, nhưng tất cả đều chỉ là sợ bóng sợ gió mà thôi. Ngao mạn chậm rãi bắt đầu có thể an tâm rồi, nghe trong không gian có tiếng hắn thở nặng nề hồi âm, tôi liền gọi vọng vào trong khe đá:

“Cứ từ từ mà đi, chúng ta không cần vội vàng làm gì cả, cũng không ai đua với cậu đâu, thấy mệt thì nghỉ một chút nhớ.”

Chỉ vài giây sau liền nghe thấy hắn vừa ho vừa mắng ra:

“Con mợ nó chứ, cậu vào đây mà nghỉ”

Nói xong thấy ánh đèn pin quơ quơ lên, tôi thấy hắn soi lên những tảng đá trên kia, mấy thứ này mà rơi xuống có thể làm hắn thành thịt bằm.

“Cậu phải giữ vững tinh thần và thể lực, càng nhanh thì càng dễ phạm sai lầm.” tôi nói, “Những thứ kia không dễ dàng rơi xuống như vậy đâu.”

“Đây không phải là kỹ năng sống đâu, chỉ cần tôi nằm xuống mà không có gì ngoài ý muốn xảy ra, không cần quá tập trung tinh thần, chỉ chú ý tới lưng mình thì ngược lại sẽ xảy ra vấn đề.” Hắn nói, “Chỉ sợ vấn đề ở chỗ bình gốm đã vỡ từ trước nhưng không nát ra, bị tôi đè lên một chút mới bể, hoặc là trong bình gốm này có cơ quan gì đó. Việc này còn phải xem vận may tôi thế nào, nhanh nhanh chóng chóng một chút, kết cục

đều giống nhau, tôi thà rằng giảm chút quá trình chờ đợi vẫn hơn.”

Giọng hắn thực bình tĩnh, tôi gần như trước đây cũng có nhiều ý niệm như vậy trong đầu, lần này không biết có thể xem như là giải vây hay là một người thực sự đặc biệt có cùng tâm tư, trong giây lát tôi cảm giác được nội tâm Tiểu Hoa thực sự rất giống với mình.

“Tôi có thể không giúp được gì cho cậu, chung quy thì cậu cũng chẳng muốn tôi giúp cậu niệm kinh ở chỗ này đâu.”

“Nếu tôi có xảy ra chuyện hãy đọc, hiện tại cậu có thể hát một tiểu khúc làm giảm chút căng thẳng của tôi được chứ.” hắn chậm rãi nói.

Chuyện đùa như vậy tuyệt đối không buồn cười chút nào, ngược lại còn khiến tôi cảm giác sâu trong thâm tâm hắn đang rất lo lắng, tôi nghe mà có chút sợ hãi, đó là một người bình thường, không phải thần cũng không phải quái vật gì. Hắn với tôi có chút cảm xúc và nhược điểm tương đồng, hắn lại đang trong hoàn cảnh căng thẳng như vậy, chỉ có nghề của hắn mới có cái thái độ như vậy.

“Yên tâm đi, cậu chết tôi cũng chạy không thoát được, trên đường xuống hoàng tuyền mình cậu hát cũng đủ rồi.” tôi vọng theo hắn mà hét lên.

Tiểu Hoa không đáp lời tôi nữa, có lẽ là cảm thấy câu nói của tôi không buồn cười, chỉ thở hắt hắt tiếp tục tiến về phía trước, tôi cũng biết dưới tình huống như vậy mà nói chuyện thì vô cùng tiêu hao thể lực và phân tâm, vì thế cũng im lặng không nói gì nữa.

Đèn pin tiếp tục chiếu ra xa, sau đó một lát tôi chỉ có thể nhìn thấy ánh đèn lấp lóa, trong gió chỉ còn nghe thấy hơi thở mang theo hồi âm như có như không vọng lại, nghe cảm giác hơi giống với an hồn khúc, tôi dần dần khó mà tập trung được chú ý.

Cách một lát, hắn mới lên tiếng:”Không phải thế, tôi nghĩ là cậu vẫn còn có thể sống tốt được (*ý là hơn tôi*). Tiểu gia tôi chắc sẽ ngược lại với cậu, vì thế mà nếu tôi có chuyện gì cậu hãy quay đầu đi ngay, tiểu gia tôi không trách cậu đâu.”

Càng nghe tôi càng linh cảm thấy điềm xấu, nghĩ bảo hắn đừng nhiều lời, để cho diêm vương ngài nghe thấy cái thịnh tình không thể từ chối

này e là không xong. Còn chưa thốt ra lời thì hấn lại nói:

“Hử?”

“Sao vậy?” suy nghĩ của tôi bỗng quay lại thực tế.

“Bên trên nơi này không phải treo tảng đá.” hấn nói, đèn pin soi lên trên cao, tôi nhìn không tới vị trí của hấn. Cũng không thấy hấn soi tới chỗ nào.

“Là cái gì vậy?” tôi trở lên căng thẳng hỏi.

Hấn quét qua vài lần:” Treo rất cao luôn, không thấy rõ lắm, hình như là da động vật hay đại loại thế, chắc không phải thứ gì tốt.”

Nói xong hấn dường như xoay ánh đèn pin lại, tia sáng từ từ trở lên mạnh hơn, động tác kia khiến cho bình gốm liên tiếp phát ra âm thanh va chạm, tôi lập tức nói với hấn:

“Cẩn thận một chút! Bình tĩnh đã, cậu xem cậu thợ tới như vậy rồi, trước cứ bình tĩnh tinh thần, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất. (*ý là sợ có chuyện chẳng lành*)”

Nghe thanh âm của hấn vọng lại có phần sững sốt, vừa quan sát vật bên trên kia vừa buồn bực: “Ho? Tôi không thở hắt hắt đâu mà, không phải là cậu ho sao?”

Tôi nói:” Tôi muốn ho cũng không cần khoa trương như vậy chứ, huống hồ tôi chỉ đứng im một chỗ, làm gì mà tới mức phải ho?”

Hấn lặng đi một lát, lại dùng đèn pin soi về phía tôi, khoảng cách rất xa, chỉ đủ lóe lên một cái. Tôi nói:

“Đừng có đùa như thế, con mẹ nó chứ nơi này kinh người lắm đây.”

“Tôi không nói đùa mà.” tiếng Tiểu Hoa bên kia lạnh băng.

Tôi nhìn theo ánh sáng đèn pin từ trong khe đá của hấn lia qua lại, ý thức được điều gì đó không đúng. Hai người cũng lặng đi, tôi bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, nghe hướng hơi thở kia phát ra.

Nhất định là đến từ trong khe đá, vì có hồi âm nên tôi mới tưởng Tiểu Hoa ho, nhưng nếu không phải hẳn thì đó là tiếng gì chứ?

-----oOo-----

Chương 46: Treo

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hai người không nói thêm gì nữa, một lần nữa tôi lại cố gắng phân biệt tiếng “thở” kia, cẩn thận lắng tai nghe mới cảm thấy kia dường như không giống tiếng thở, càng như có thứ gì đó đang hít vào vậy, nhưng thanh âm vô cùng biến ảo, không biết là từ nơi nào vọng lại. Vừa nhìn lại dưới mặt đất trong khe đá kia liền hiểu ngay là trên vách động cũng không có thứ gì nằm sắp xuống, cơ bản là nó phải ở trên khe đá. Nơi đó có biết bao xích sắt và một rừng đá dựng đứng, vô cùng khó phân biệt.

Tôi vừa xoay người rút khẩu súng săn ngắn nòng ra, vừa kéo mảnh băng dính ra, cấp tốc dán đèn pin lên trên súng săn. Ngược mắt lên cao quan sát liên tục, nhưng chưa thấy có gì xảy ra.

Trong balo tôi còn đem theo cả pháo lạnh, tôi rút ra mấy thanh rồi châm lửa quăng lên trên, pháo lạnh va vào vách động rồi rơi xuống. Tia lửa văng khắp nơi.

Lần này tới Tiểu Hoa rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan, pháo lạnh chiếu sáng cực mạnh, bùng lên khiến tôi hoa cả mắt. Trong không khí bốc lên một mùi kim loại cháy tới gay mũi.

Tôi nhìn những xích sắt bên trên, nhanh chóng rút thêm một thanh pháo nữa sau đó buộc nó với một sợi dây thép lấy từ trong túi, biến nó thành hình một cái móc dán với thanh pháo lạnh, làm vậy dù là không thể treo chúng lên trên mớ xích sắt kia, cũng có thể dựa vào lúc nó rơi từ trên đó xuống mà tính toán được độ cao của vách động.

Chờ tới khi pháo lạnh thiêu xong, tôi dụi dụi mắt muốn lập tức ném tiếp cái thứ hai đi, nhưng lúc này tôi đột nhiên phát hiện tiếng thở kia đã dừng lại. Toàn bộ khe đá chìm trong im lặng. Mồ hôi lạnh túa ra không

ngừng, tôi bỗng phát hiện ánh đèn pin của Tiểu Hoa bị vật gì đó che lấp một phần, trong chốc lát, tôi liền thấy có một đồng rơi từ trên xuống.

Phản xạ có điều kiện lập tức tôi nắm lấy đèn pin soi qua, chỉ thấy hồng quang lóe lên, tôi thấy thứ vừa rơi rơi xuống đáp ngay trên thanh pháo lạnh, cuộn thành một đồng màu đỏ như máu.

Vật kia kích thước bằng cổ tay, đang tò mò nhìn chăm chăm vào thanh pháo lạnh, một thân huyết sắc cuộn cuộn, đỏ tới mức đau cả mắt.

Tôi nhận ngay ra nó chẳng phải là con rắn mào gà sao.

Ngoại trừ toát mồ hôi lạnh ra thì tôi cũng không lấy gì làm quá kinh ngạc, nơi này có bình gốm Tây Vương Mẫu thì loài rắn này xuất hiện cũng tương đối là bình thường. Có điều khiến tôi hơi buồn bực chính là tôi trước giờ chưa từng nghĩ tới sẽ gặp nó khi nhìn tới những bình gốm kia, đáng ra tôi lên ý thức được khả năng này.

Con rắn mào gà này lại nhìn xoáy vào cái đèn pin trên tay tôi, cơ bản là không nhìn ánh sáng của nó mà là cuộn quanh thanh pháo lạnh kia, đột nhiên con rắn ngóc dậy, phát ra vài tiếng thở dốc.

Tôi nghe liền hiểu đó là tiếng gì, hẳn là con này đã nghe thấy tiếng thở của Tiểu Hoa cho nên bắt chước lại, loài rắn này có thể bắt chước được âm thanh của những sinh vật khác phát ra với tần suất âm thanh cao nhất.

Nghe âm thanh vừa rồi, giờ trở lên im lặng tôi cũng có chút trấn định, con mẹ nó chứ vào giai đoạn hiện tại nơi này chắc chỉ có một con, tôi kéo cò súng, liếc về phía đầu rắn mào gà. Nhưng liếc một cái liền phát hiện không thể nổ súng được.

Nổ súng trong cái nơi như này, đạn mà bắn trúng những đỉnh đồng kia, khởi động cơ quan thì chúng tôi coi như xong đời.

Tôi nhìn nó đang ngử ngử pháo lạnh, lại nhìn vào ánh đèn pin lãnh đạm không phản ứng, trong lòng cân nhắc, một lát liền châm thanh pháo lạnh trên tay tôi rồi ném nó về hướng ngược lại trên ổ trục và bánh răng sắt nhằm câu dẫn nó.

Cùng lúc lập tức né người qua một bên, thanh pháo lạnh bùng cháy kịch

liệt, mùi kim loại nồng nặc bốc ra.

“Đến đây đi, đến đây đi.” trong lòng tôi thâm niệm, ra đi, mùi này mới tươi sốt này.

Pháo lạnh cháy từ từ cũng ngưng, tôi dùng súng ngắm vào vị trí của pháo lạnh, vừa chờ con rắn mào gà kia bò ra, nhưng rồi vừa nhìn về phía pháo lạnh lại thấy bất thường.

Ánh lửa sáng ngời, khiến cho toàn bộ phòng tối đều được chiếu rục lên, tôi nhìn thấy một thứ như hình người đầy tóc đen, từ miệng giếng bò ra nửa người, toàn thân nhỏ nước.

-----oOo-----

Chương 47: Hắc mao

Nguồn: EbookTruyen.VN

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đây là cái gì? Tôi còn chưa nhìn rõ được nó, chỉ thấy bọt nước đột nhiên bắn tung lên, vật kia từ trong nước hùng hổ nhảy ra ngoài lao tới chỗ tôi mà đánh.

Cảm ơn thượng đế đã cho tôi phản xạ tức thì, nhanh tới mức ngay cả tôi cũng không tin mình lại xoay sở được như thế, trước tiên tôi cúi thấp người rồi nghiêng qua, vật kia lao tới đập trúng vách đá sau lưng tôi.

Đây là lần đầu tiên tôi phát hiện hành động của mình tốc độ hơn cả suy nghĩ, điều này hẳn là nhờ vào khoảng thời gian liên tiếp tôi phải trải qua. Bất kể là cái quái gì, lão tử nhất định từng phải sống mái với nhiều thứ kinh khủng hơn so với người, giờ cũng biết phải làm thế nào để xử lý chú mày.

Sau khi lật người tôi lập tức bò dậy, nếu là trước kia tôi chắc chắn sẽ quay đầu nhìn xem cái thứ đằng sau rốt cuộc là con quái gì, nhưng giờ

thì không cần biết chuyện gì xảy ra, tôi lập tức bỏ chạy trước. Tuy rằng ngàn vạn lần muốn quay đầu, nhưng bằng hết tốc lực tôi lao tới phía sau ổ trục kia.

Gần như cùng lúc tôi chợt nghe thấy đằng sau chỗ mình vừa đứng có một tiếng gió xoẹt qua, vật kia gần như là đồng thời tấn công, nếu vừa rồi tôi chân chừ nửa giây hẳn là xác định cùng nó lăn lộn một chỗ.

Nhưng cho dù có tránh được đi nữa thì tình thế cũng vẫn vô cùng bất lợi, tôi còn chưa kịp đứng lên liền phát hiện sau khi cố sức xoay người lại thì phần hông của tôi đã vô lực, lập tức tôi nhào lên lao về phía trước, đồng thời từ dưới cánh tay nỏ một phát súng ra sau lưng.

Lực giật của súng cũng thật kinh người, tôi từng ở Tần Lĩnh được thỉnh giáo qua thứ đồ chơi này, trong lòng cũng coi như đã có chuẩn bị và kinh nghiệm, sau một phát súng tay giật tới mức vung lên, trong tích tắc tôi liền xoay người đặt súng lên khuỷu rồi bắn thêm một phát nữa.

Tất cả những động tác đều hoàn thành trong nháy mắt, sau đó tôi nghe thấy tiếng có thứ gì đó đổ xuống mặt đất, chỉ biết là mình chắc chắn đã bắn trúng rồi, nhưng không biết hiệu quả như thế nào, một lát sau tôi lại quay ra phía sau ổ trục chạy về cửa hành lang. Tôi lấy súng trong tay quơ một cái, với đến balô trang bị, rút ra hai cây súng khác, đặt một cái lên tường, khẩu còn lại lập tức lên nòng, sau đó xoay người chĩa vào bóng tối.

Tôi có thể đoán là nó gần như đã dán ở phía sau lưng mình, bản thân chỉ cần một phát súng là có thể bắn được nó. Nhưng trong khoảnh khắc, tôi phát hiện sau lưng mình không có gì cả.

Cũng gần như là cùng lúc, tôi thấy thanh pháo lạnh trên xích sắt cũng chớp lên, sau vài giây liền dập tắt. Toàn bộ thạch thất liền chìm vào bóng tối, bản năng mách bảo tôi phải lao tới trước một bước, căn bản là không có thời gian mà kinh sợ gì cả, cũng cảm giác sau lưng mình có một cơn đau nhói lên, hình như có thứ gì đó chộp trúng lưng mình.

Tiếp theo tôi bị xung lực (*như bị đánh đột ngột*) ngã nhào xuống đất, chân cũng lập tức bị chuột rút.

Quá trình vừa rồi tôi gần như đã phát huy hết tiềm năng của bản thân,

trong chớp mắt đó tôi thậm chí còn cảm thấy mình đã lên tay rồi, nhưng chẳng lẽ đó chỉ là ảo giác, mẹ kiếp. Tôi thâm nghĩ rất nhanh, gần như là tuyệt vọng, biết là mình lần này chắc chết rồi.

Ngay trong lúc ánh sáng lóe lên, đột nhiên chân tôi hẫng một cái, súng trong tay cũng văng đi, người quần quai, được một lúc thì đụng vào miệng giếng phía dưới ổ trục, cả người rơi xuống nước.

Sau khi rơi vào nước chỉ thấy một khoảng tối đen, tôi lập tức đụng trúng cánh guồng quay, dòng nước chảy rất xiết, chỉ một lúc mà tôi đã bị cuốn đi, sau đó lại bị va mạnh vào thứ gì đó, hình như là sợi xích sắt dưới nước.

Tôi vội vươn tay kéo lấy, sờ soạng một lúc liền phát hiện không gian dưới miệng giếng thực sự rất lớn, nhưng đâu đâu cũng chẳng thấy xích sắt, xen kẽ thành một mạng lưới, bao trọn lấy xung quanh miệng giếng.

Gần như là đồng thời thứ kia cũng nhảy xuống, nhưng tôi rơi xuống nước trước, dòng nước xiết khiến cho nó phải dừng lại mất vài giây.

Tôi hiểu là bất luận nó là cái quái gì, ở dưới nước cũng không thể trong phút chốc mà đưa tôi vào chỗ chết được. Sau lưng đau rát, tôi ngưng thở rồi nhanh chóng lôi ra hai thanh pháo lạnh, dùng tốc độ nhanh nhất mà đưa tay ra khỏi mặt nước, châm cho nó sáng lên rồi quăng đi.

Ánh lửa lập tức chiếu rọi, bạch quang chói mắt xuyên thấu qua mặt nước. Trong lúc đó, tôi thấy một bóng người mơ hồ hiện lên trước mặt tôi.

Tôi gần như lập tức tung chân đạp nó ra, chân kia vẫn đang bị chuột rút kịch liệt, nhưng tôi không còn cảm giác đau đớn nữa. Một cước đạp trúng giữa quần nó. ()

Tôi cảm giác như vừa đạp lên một cái lốp xe rất dày, nhưng nó trong nước nên không có gì để trợ lực, một cước đó liền đạp bay nó ra ngoài, đồng thời tôi cũng ngoi được lên khỏi mặt nước.

Ánh sáng bên ngoài thực kinh người, tôi hét lên một tiếng rồi liềm mạng bò lên, nhưng vừa mới lật mình, còn chưa kịp đứng lên thì dưới mặt nước lại một trận nổ tung, thứ quái dị kia cũng ngoi lên được.

Trong giây phút đó rốt cục tôi cũng được thấy rõ mặt mũi của nó.

Kia dường như là một con khi, nhưng tôi có thể nhận ra đó là một người, rất rất gầy, trên thân người đó toàn bộ đều là thứ tóc mà trước chúng tôi trông thấy trong động, toàn bộ tóc đều dán trên người. Móng của nó thực dài, hơn nữa hình như còn bám đầy tro bụi, nhìn qua người này có vẻ như đã ở đây lâu rồi.

Khiến tôi cảm giác được sợ hãi là ánh mắt của nó, tôi nhìn không ra là mắt nữa, trong hốc mắt kia tất cả cũng đều là tóc.

Động tác của nó vô cùng quỷ dị, hoàn toàn không giống như hành động của con người, sau khi ngoi lên, nó nhanh chóng tấn công tôi, lúc này đây tôi không còn đủ sức mà né tránh, đành phải dùng hết sức bình sinh mà cầm cái thanh pháo lạnh cuối cùng trên tay làm vũ khí.

Không có tác dụng gì, nó gần như nhào lên người tôi, một phát đã cào trúng tai, tai tôi lập tức toạc ra một vết rách sâu chảy đầy máu.

Tôi hoàn toàn không thể nào suy nghĩ được, ghê tởm phát điên lên, trở tay đánh một quyền trúng ngay vào mặt nó, giống như đâm vào một khối thép vậy, mặt nước quanh tôi chấn động dữ dội. Tôi thử châm thanh pháo lạnh thứ hai rồi quăng mạnh vào đầu thứ kia. Đập tới mức tia lửa văng tứ tung, tôi vốn không nghĩ sẽ có tác dụng, nhưng lại phát hiện nó bỗng dừng cấp tốc thoái lui.

Cùng lúc tôi nhìn thấy tất cả tóc trên người nó bắt đầu trở lên vụn vụn.

Tôi lập tức nghĩ ngay tới, cái đêch! Tóc này sợ máu của mình mà.

Ngau sau đó tôi vuốt tay lên vết thương trên tai vẫn đang chảy máu rồi lập tức giơ về phía con quái vật kia, nó ngay tức khắc liền rút lại một chút, có một cảm giác cực kỳ dị trào dâng trong người tôi. Tôi nhìn nó rồi bất giác thốt lên:

“Quỳ xuống!”

Thế nhưng nó lại càng lao lên mạnh, vài giây sau liền bò theo xích sắt mà lên trên ổ trục, bắt đầu hướng vào trong khe đá mà chui vào.

Tôi vừa thấy đã biết là không xong rồi, lập tức xoay người trở về nhặt một khẩu súng săn ngắn nòng lên rồi nhắm về phía trước bắn một phát khiến nó phải ngã gục xuống, ngay sau đó lại nỏ thêm một phát nữa, đánh tới mức nó lao đảo người, tôi chạy tới miệng khe đá, lúc này tôi mới phát hiện trên xương bả vai của thú kia lại có một sợi xích sắt, đầu còn lại đang ở trong nước.

Tôi lập tức bước lên, nhặt lấy xích sắt rồi kẹp nó vào trong bánh răng trên ổ trục, xong liền xoay tròn trục khiến cho xích sắt di động, nó cũng bị kéo theo nhưng không ngờ khí lực của con quái kia cũng thực đáng kinh ngạc. Xích sắt chỉ khễ động được vài phần ngay sau đó thì toàn bộ trục bánh răng cũng ngừng hẳn lại, nhưng nó lại bị xích sắt kẹp chặt, cũng không nhích được thêm nửa phân. Tôi lấy từ trong balo trang bị ra một bình rượu trắng ném về phía nó, sau đó đánh bật lửa mà quăng qua.

Một mối lửa bùng lên dữ dội, thế lửa lan tràn cực nhanh, trong chớp mắt đã bén tới toàn thân nó, rất nhanh sau đó nó không còn chút sức lực nào nữa, trục bánh răng lại tiếp tục chuyển động, cuốn theo xích sắt. Cho tới khi nó bị kéo xuống bánh răng thì lửa mới giảm đi.

Lửa còn thiêu rất sạch sẽ, tôi thấy dưới móng tóc cháy thành than kia là một bộ xác ướp cổ xám ngắt, còn vài bộ phận vẫn đang bốc khói trên mặt nước miệng nó há ngoác, mắt vẫn hoàn toàn trống rỗng. Trong không khí tràn ngập mùi tóc đốt khét lẹt, thực khiến người ta buồn nôn!

Tôi thở phào một cái, sờ sờ tới vết thương sau lưng, chân vừa kịp đứng lên, tôi bỗng cảm giác da sau lưng mình bị toạc ra gần hết, sờ tới đâu cũng thấy xương cột sống nhô ra.

Ngay trong lúc tôi đang hết sức phân tâm, chỉ thấy từ trong đầu bộ xác ướp cổ màu lục kia bỗng nhiên động đậy, tôi bung súng lên nghĩ là nó còn chưa chết hẳn, chợt từ trong nước xuất hiện vài bọt khí, tiếp theo trong tích tắc từ sau miệng của xác ướp khạc ra một thứ gì đó màu đỏ, chỉ vài giây đã lao tới cổ tôi.

Hồng quang chợt lóe, tôi thấy kia là một con rắn mào đỏ, nó cuốn vòng quanh cổ tôi rồi ngóc đầu lên. Vừa lúc tôi rút đầu lại thì nó cũng làm ra tư thế chuẩn bị công kích.

-----oOo-----

Chương 48: Rắn cắn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thậm chí tôi cũng không có một chút cảm giác sợ hãi, mặt đã lạnh đi, cho tới khi tôi hít nó từ trên mặt xuống mới thấy có cảm giác đau rát, sờ thử liền có thể thấy rõ ràng cả vết răng nanh cắn.

Tôi che hai má, quả thực không thể tin được. Gần như là chỉ trong chớp mắt đó tôi liền cảm giác tê dại lan tràn từ hai má xuống toàn thân.

Tôi nghĩ tới tình hình sau khi A Ninh chết, lúc đó chắc cô ấy cũng cảm thấy đột ngột như vậy, như là không phải sự thật, chưa từng bao giờ tôi nghĩ tới rằng bản thân lại chết trên tay của một loài như vậy.

Cảm giác tê dại lan truyền rất nhanh ra khắp tứ chi, tôi nhìn thấy nó đứng đó, nhìn tôi thẳng tắp. Tôi đột nhiên ý thức được có gì đó không đúng.

Thứ này không phải là bánh tồng, con mẹ nó, chẳng lẽ nó có tư duy sao?

Tiếp theo tôi chậm rãi lùi về sau vài bước, nghĩ bản thân nhất định đang đứng trước cái chết rồi, tình hình trước vẫn phải báo cho Tiểu Hoa biết đã.

Lùi lại là muốn tìm Tiểu Hoa trong khe đá kia, tôi tính hét lớn lên một tiếng, lại thấy đầu lưỡi cùng yết hầu tất cả đã mất cảm giác, tôi ngã gục trên balo, cuối cùng cũng sờ được một mảnh gốm vỡ.

Vừa rồi Tiểu Hoa dùng thứ này để làm thí nghiệm đây mà.

Tôi nhặt lấy một mảnh, muốn viết vài chữ nhưng không biết chính mình đã viết cái gì, chỉ cảm giác được con rắn kia đã bò lại lên người tôi, nhưng tôi chẳng còn sức đâu mà tập trung tinh thần, tri giác dần dần tiêu tan.

Nếu cũng bị rắn cắn chết, A Ninh hẳn sẽ cười nhạo tôi, đó là cái ý niệm cuối cùng nảy ra trong đầu, muốn cười nhưng trong một giây trước khi

tất cả đều biến mất đó, tôi đột nhiên nghe được một âm thanh kỳ quái.

Đầu cực độ choáng váng, ý thức trong những khắc cuối cùng cũng tiêu biến, hết thấy giống như ngưng lại.

Tôi cũng không nhớ là lúc đây mình đã ở trong trạng thái gì, nhưng tôi nhớ rõ cái cảm giác đầu óc choáng váng kịch liệt, choáng váng đến mức tôi không thể suy nghĩ nổi. Vài lần tỉnh táo lại cũng chỉ kéo dài trong giây lát, tôi vẫn nghĩ là: con mẹ nó làm sao mà mình còn chưa chết, khó chịu bỏ xừ ra.

Tôi có thể cảm giác được là rất lâu rất lâu sau, dường như có người tới bên cạnh mình, sau đó cảm giác choáng váng trong đầu mới từ từ tan đi, tới khi tôi tỉnh lại thì đã thấy Tiểu Hoa và thủ hạ của hắn đang ở bên cạnh mình.

Tôi không cảm giác được gì trên người mình, trước tiên vẫn chỉ có đầu là hơi tỉnh, bất luận là nói chuyện hoặc giương mắt hay làm động tác gì cũng không được. Tôi chỉ có thể nhìn qua màng mắt để thấy bọn họ, qua một lúc lâu nữa toàn thân mới thanh tỉnh được thêm ít nhiều.

Tôi không biết vì cái gì mà mình lại không chết, sau được bọn họ đỡ ngồi dậy, Tiểu Hoa nhìn biểu cảm của tôi liền mở lời:

“Cậu gặp may đấy, không phải chúng tôi cứu kịp thời-”

“Tôi gặp may sao?” tôi lấy làm lạ hỏi.

“Có con gì đó cắn lên mặt cậu, có thể là rắn đó, nọc độc chạy vào rất ít, chủ yếu là nó muốn chui vào miệng cậu, sau này cậu nói chuyện khẳng định sẽ khó nghe hơn trước nhiều.”

Tôi sờ lên má mình, thấy bên trên quả nhiên có dán cao, lại sờ vào cổ cũng thấy đã được xử lý tốt.

“Con rắn kia đâu?” tôi hỏi.

Hắn nhìn quanh bốn phía:” Chắc nó còn quanh đây, tôi luôn mang bên mình thảo dược, đã vãi ra bốn phía rồi, nơi này giờ an toàn. Cậu đã hôn mê hai canh giờ rồi, nói ít thôi không thì vết thương trên má rách ra đấy.”

vừa nói hấn vừa đưa cho tôi nước, làm động tác đưa tay lên má, “Uống nước đi, nghiêng mặt về một bên nếu không nước lại chảy ra bây giờ.”

Tôi nghe theo, trong lòng thâm kinh ngạc, hai giờ sao, tôi cảm giác mình đã hôn mê được vài giờ rồi chứ, sao lại mới qua một quãng thời gian ngắn như vậy?

Nhìn xung quanh liền thấy tôi vẫn nằm ở chỗ bị ngất xỉu, quả thực không bị ai di chuyển gì, vậy thì đúng là mới chỉ qua có hai tiếng đồng hồ thôi.

“Cậu không sao chứ?” tôi hỏi

“Không việc gì, tôi không đụng phải rắn, lúc trở về tôi liền thấy cậu nằm ở đây, sau đó...” hấn chỉ về phía đồng tro cốt xác ướp, “Còn có cả nó nữa, nhìn không ra là cậu có thể đánh tới mức đó. Tôi còn tưởng là cậu chắc chắn chết rồi.”

“Nếu tôi mà chết thì Giải gia và Ngô gia sẽ huê nhau.” tôi ho khan vài tiếng, hấn hỏi tôi đã xảy ra chuyện gì mà lại thành ra như vậy.

Tôi đem quá trình vừa trải qua thuật lại một cách sơ lược cho hấn nghe, lúc này mới nhìn thấy có một sợi dây thừng buộc trên ổ trục, bánh răng của ổ trục chuyển động kéo căng sợi dây, nó treo lơ lửng giữa không trung, không biết bên kia buộc vào nơi nào. Đây là một đường dây thừng đơn giản nối từ trong khe đá ra ngoài, xem ra Tiểu Hoa đã thành công đi tới cuối con đường, mắc xong cả đường cáp treo rồi.

Xem ra là sau khi tôi hôn mê hấn không lập tức quay trở lại xem tình hình tôi thế nào mà vẫn tiếp tục di chuyển vào bên trong, sau khi đi tới cuối khe đá, hoàn thành công tác đã định rồi mới trở về nhóm tôi chết hay chưa.

Không khỏi có chút khó chịu trong lòng, đây là loại tổ chất tâm lý, tôi không biết nên nói là vô tình hay là kiên định. Có điều, rõ ràng đối với hấn mà nói, hấn không có lấy một chút gánh nặng tâm lý. Rốt cục thì tôi cũng đã phát hiện được một điểm bất đồng với hấn.

Có điều là tôi không biểu hiện cảm xúc này ra ngoài. Tôi không có thể lực tốt, cũng không muốn làm hỏng chút ăn ý giữa hai người. Tôi biết là trong cái nghề này hiếm người có thói quen liều mạng cứu đồng nghiệp

của mình, đó giống như một khế ước có từ trước đó rồi, hai người hỗ trợ nhau cũng được, trong nhiều tình huống có thể xảy ra nguy hiểm liên lụy tới tính mạng đôi phương, mọi người đều có thể bỏ lại người đó, sự cố phát sinh thường rất công bằng.

Quả thực lúc đó Tiểu Hoa cũng không thể phán đoán đúng tình huống xảy ra với tôi. Lúc đó có cần thiết trở về cứu người hay không? Tôi nếu là hẳn chắc cũng sẽ do dự.

Không khỏi lại nghĩ tới Bàn Tử và Muộn Du Bình, nếu bọn họ ở đây, con quái vật đầy người tóc kia trước khi làm lung tôi bị thương hẳn là đã bị bẻ gãy đầu, hoặc là tôi sẽ thấy Bàn Tử đập lên những bình gốm kia mà lao tới khiến cho tất cả dưới chân đều dập nát, nhưng tôi chắc chắn sẽ được cứu.

Trong giây phút đó lòng tôi chợt toát ra một nỗi bất an cực độ, so với trước kia cảm giác càng thêm mạnh, tuy rằng chúng tôi giờ có hai người nhưng kỳ thật mình phải tự chịu trách nhiệm với bản thân, loại cảm giác này khiến tôi thấy rất khó chịu. Đồng thời tôi cũng đột nhiên ý thức được, vì sao Tiểu Hoa đối với việc tôi từng đi vào động cứu hẳn lại không lấy gì làm cảm kích mà chỉ có tức giận.

Hắn quen tự mình giải quyết những vấn đề bản thân gặp phải, trước khi hẳn làm việc này đã chấp nhận hậu quả nó đem lại mà không nghĩ tới bất kỳ sự trợ giúp hay cứu viện nào. Hẳn sẽ không vì bỏ mạng mình mà quay ra trách cứ bất kỳ ai. Cũng không vì ai bỏ mạng mà oán giận bản thân mình.

Đây là Lão Cửu Môn sao? Trong lòng tôi có chút rét lạnh.

“Dây thừng này quá dài, cho dù là có kéo chặt hơn nữa, thể trọng chúng ta cũng sẽ khiến cho dây thừng trùng xuống thành hình cung, hai đoạn dây thừng cố định sẽ nhận áp lực rất lớn. Tôi không biết leo lên dây có bị đứt hay không nữa.” Tiểu Hoa nhìn tôi trông dây thừng mà ngăn cả người liền nói, “Cho nên tôi mới buộc một đầu dây thật cao, như vậy áp lực sẽ tập trung lại ở một bên, chỉ cần có người để ý chúng ta sẽ có thể đoán được trước tình huống của sợi dây.”

“Con mợ nó chứ, cậu nói nghe chuyên nghiệp quá.” tôi nói, “Cậu đã nhìn thấy gì bên trong đó? Cơ quan này có hình dạng thế nào?”

“À.” Tiểu Hoa hơi biến sắc, “Không biết phải miêu tả thế nào nữa, tôi chưa từng gặp qua thứ nào như vậy.”

Vẻ mặt hắn nói cho tôi biết tôi phải tự mình đi vào xem mới biết đó là cái gì, tôi thở dài một hơi, muốn đứng dậy xem thế trạng mình thế nào. Lúc này mới giật mình, khủy tay tôi đang đề lên cái gì đó, cúi đầu nhìn thì hóa ra là mảnh gốm vỡ kia.

Cùng lúc đó tôi thấy bên cạnh mảnh gốm có viết vài ký tự xiêu xiêu vẹo vẹo.

Tôi nhớ là trước lúc hôn mê đã muốn lưu lại cho Tiểu Hoa lời nhắn, chính là dùng mảnh gốm này viết. Lúc đó tôi vô cùng hoảng hốt nên cơ bản cũng chẳng biết mình có viết tin tức rõ ràng hay không, giờ nhìn thấy vẫn viết ra được vài ý.

Theo bản năng tôi nhìn thoáng qua bỗng thấy ngây ngẩn cả người.

Tôi phát hiện trên hàng ký tự xiêu vẹo đó số lượng rất nhiều, mà tôi cảm giác lúc ấy chỉ viết được vài chữ mà thôi.

Cầm đèn pin lên soi, liền thấy kia là một dãy số dài.

“1896528 02200059”

“Đây là cái gì?” tôi liền hỏi Tiểu Hoa.

“Đây chẳng phải là di ngôn của cậu sao?” Tiểu Hoa nói, “Tôi còn tưởng đó là số thẻ và mật mã của cậu kia đấy.”

“Lời trăng trối của tôi?” tôi chẳng hiểu gì cả, thậm chí nói, tôi lúc đó căn bản không biết mình đã viết cái gì, hơn nữa tôi cũng chả hiểu vì sao lại viết ra những con số này?

Nhưng nhìn nét bút thì quả thực chính là do tôi vẽ ra, bút họa vô cùng liền mạch, tôi không thể không nhận ra cả bút tích của mình được. Vì viết rất ngoáy nhưng tôi vẫn ý thức được thực sự chính là do mình viết.

Khẳng định đây là do tôi trong lúc đầu óc mơ hồ viết ra nhưng vì sao lại là những con số này?

-----oOo-----

Chương 49: Mật mã

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôi vô cùng kinh ngạc, bản thân không nghĩ nổi ra được vì sao mà mình lại viết chúng xuống, tôi nhìn tới cùng những con số kia thấy chúng cũng quen quen, dường như nó vẫn tồn tại trong trí nhớ của tôi.

02200059

Đây là mật mã để mở cái hộp đựng xà mi đồng ngư, nghe nói là được dịch ra từ trên sách lựa kia. Cho tới nay tôi vẫn chưa biết được nó có tác dụng gì, hơn nữa nó cũng chỉ xuất hiện vài lần, những lúc tôi ngẫm nghĩ về sự việc cũng từng xem xét những con số này có thực sự quan trọng hay không, nhưng đúng như Tú Tú từng nói, có vẻ là mình đang đọc ngược từ sau một quyển tiểu thuyết vậy, tôi không làm cách nào để biết được chân tướng của dãy số này.

Quan trọng nhất là trong thời khắc mất đi ý thức kia, tôi không nhớ là mình đã nghĩ về con số này. Khi ấy tôi đã suy ngẫm một lúc muốn nói cho Tiểu Hoa biết vài điều, nhưng tuyệt đối không phải là về những con số này.

Đầu óc tôi chẳng lẽ có vấn đề rồi sao? Tôi cảm thấy vô cùng kỳ quái, điều này khiến tôi thực sự không thoải mái.

Sau khi tôi đứng lên, Tiểu Hoa mới phát hiện sau lưng tôi cũng bị thương, hấn lắc đầu rồi lặng lẽ vừa băng bó cho tôi, vừa nói với người thủ hạ bên cạnh:

“Xem ra bà bà bên kia vẫn phải chờ thêm vài ngày, Tiểu Tam Gia bị thương cần tĩnh dưỡng đã.”

“Khỏi cần.” tôi nói, ” Tôi vẫn chịu được, cùng lắm là để lại sẹo thôi.”

Tôi không thể xác định vì sao mình lại đột nhiên nói như vậy, cảm giác mách bảo tôi không thể ngừng tiến độ để tĩnh dưỡng được, làm như vậy tôi sẽ lại đối mặt với những thứ mình đã viết lại kia, tôi biết là chỉ cần mình ngẫm nghĩ thật kỹ thì chắc chắn sẽ phát hiện ra vài điều gì đó mà bản thân mình không muốn biết.

Nói xong cũng không đợi tranh cãi thêm với Tiểu Hoa, tôi khởi động khớp tay chân một chút xem chừng thân thể cũng không có trở ngại gì, liền khập khiễng bước tới phía trước thử độ chắc chắn của dây.

“Cậu không sao chứ?” Tiểu Hoa cảm giác tôi không được tự nhiên, lại nhìn bằng ánh mắt kỳ quái hỏi tôi.

Tôi không đáp lời hắn, chỉ cười cười lấy lệ rồi thôi. Hắn nói:” Vốn là đi vào trong đó thì không phải vấn đề gì lớn nhưng cậu nói là trên kia có rắn rơi xuống, không thể không cẩn thận một chút.”

“Rắn nơi này không nhiều đâu, nếu không chúng ta đã sớm chết rồi, cậu không phải mang theo thuốc sao?” tôi nhớ tới trong thành Tây Vương Mẫu, cũng là dùng lưu huỳnh để đuổi rắn, “Bôi một lớp lên trên dây thừng đi, làm vậy đối với rắn tương đối hiệu quả.”

Tiểu Hoa càng thêm khó hiểu nhìn tôi, có điều hắn cũng không muốn truy vấn tiếp mà lập tức bắt tay vào chỉ dẫn cho tôi sử dụng dây thừng này như thế nào.

Cách dùng dây thừng làm cáp treo thế này vô cùng khó di chuyển, kỳ thực là muốn qua được chỉ có hai cách, một là đi như xiếc trên dây, hai là treo ngược thân bò từ dưới. Rõ ràng là chúng tôi chỉ có thể chọn cách thứ hai.

Chúng tôi có mang theo trang bị leo núi, có thể giữ mình trên dây thừng được chắc chắn, làm vậy cũng có thể tiết kiệm sức lực khi nắm dây thừng, hơn nữa nếu cần nghỉ ngơi, chúng tôi cũng có thể buông hai tay để cho dây bảo hiểm giữ chúng tôi.

Tiểu Hoa là người thứ nhất vì hắn có thể trọng nhẹ, hắn vừa bôi xà được (*thuốc đuổi rắn*) lên trên dây thừng, vừa hướng vào trong mà di chuyển như bay.

Sau mười phút hấn đã đáp xuống đầu bên kia, sau đó nháy hai ánh đèn pin báo hiệu.

Tiếp theo tới tôi đạp lên cái xác cỏ đã cháy thành tro kia mà leo lên ổ trục, thủ hạ của Tiểu Hoa giúp buộc chặt tôi trên dây.

Vết thương trên lưng vẫn đau rát, có điều trong thảo dược mà Tiểu Hoa băng bó cho tôi có thành phần thuốc tê, nên cảm giác đau đớn này không phải là không thể chịu được. Tôi cắn răng lấy lại bình tĩnh, sau đó bắt đầu leo lên.

Di chuyển ít tốn sức hơn so với tôi tưởng tượng, vấn đề chủ yếu là sợi dây hay bị lắt lư, chỉ cần tôi hoạt động mạnh một cái là sợi dây sẽ dao động rất lớn, cho nên lúc đó tôi không thể nào tiếp tục tiến hành động tác của mình, tôi chỉ có thể dừng lại, đi vài bước lại dừng lại, thấy có chần động thì dừng lại.

Đèn pin tôi cắn trong miệng, soi lên trên khe hở treo những khối đá khổng lồ, chúng đã tồn tại ở đó từ rất lâu rồi, tôi nhìn không tới được nơi cao hơn nữa, nhưng có thể mơ hồ cảm giác được những xích sắt kia thực sự rất cổ, phải ép bản thân thôi không nghĩ thêm bất cứ điều gì nữa.

Không thấy con rắn nào rơi xuống, tôi di chuyển rất nhanh tới nơi mà Tiểu Hoa cho là kỳ quái.

Đèn pin ngưng tụ thành một vòng sáng chiếu đi liền phát hiện ở giữa khe đá có một nơi quả thực không có treo những khối đá khổng lồ mà lại có rất nhiều thứ bằng da thuộc. Tôi đã từng qua những xưởng gia công da thuộc nên có thể khẳng định được những thứ kia là da đã qua sấy. Nhìn màu sắc cũng có thể thấy chúng vô cùng cũ kỹ.

Tôi không dừng lại quá lâu, mà lại tiếp tục bò đi, sau hơn mười phút tôi thấy ánh đèn pin của Tiểu Hoa, từ một nơi rất gần soi về phía tôi, hấn nói với tôi:

“Lúc bước xuống cẩn thận một chút.”

Tôi quay đầu nhìn hấn, liền thấy hấn đang đứng ở cửa ra của khe đá, ánh đèn đảo qua bên dưới, tôi cũng phát hiện được dưới chân hấn hình như hơi ẩm ướt.

Thật cẩn thận cởi nút buộc trên dây thừng mà nhảy xuống, tôi gần như lập tức trượt chân ngã xuống nước, đầu cuối của khe đá này rõ ràng là một đầm nước.

Tiểu Hoa qua đỡ tôi dậy, giờ mới thấy nước chưa tới đầu gối tôi, hơn nữa đáy cũng không bằng phẳng, toàn bộ mặt đáy nghiêng như một cái phễu, dùng đèn pin soi đi có thể thấy đáy ở trung tâm thạch thất này vô cùng sâu, mà bốn phía lại cạn, đồng thời tôi còn thấy ở dưới nước giữa thạch thất có một thứ gì đó rất lớn.

Nước vô cùng trong nhưng lạnh kinh người, tôi phải cắn chặt răng mới có thể chịu được cảm giác lạnh thấu xương đó, chân cũng cẩn thận mà bước xuống, đi tới chỗ nước ngập hông thì có thể thấy rõ được hình dạng vật kia.

Đó thực chất là một vật thể không cách nào hình dung được, tôi chỉ có thể xác định nó làm bằng thanh đồng, nhìn qua giống như một tổ ong vò vẽ cỡ đại.

Vì ngoài những hoa văn cổ xưa bất quy tắc trên bề mặt của nó, còn có vô số những lỗ hổng, trong những lỗ hổng đó đều gắn liền với một sợi xích sắt xuyên xuống mặt đá dưới nước. Mà từ trong ổ trục cũng có vài sợi xích nối vào những lỗ hổng trên cái tổ kỳ quái kia.

“OMG” (*nguyên văn là trời ơi :D*) tôi không thể tin vào mắt mình được nữa, “Đây là một khối mặt mã cỡ đại.” “Những sợi xích kéo dài từ ổ trục kia chính là thứ dùng để khởi động cơ quan, chỉ có một sợi là mặt mã chính xác, còn lại chắc chắn đều đại biểu cho sai lầm.” Tôi đếm một lát tổng cộng có năm sợi xích từ bên trong kéo ra.

Tôi vô cùng kinh ngạc vì cho tới giờ tôi cũng không ngờ là vào thời Trung Quốc cổ đại lại có thể thành thực kỹ thuật khóa mô hình như vậy. Nổi tiếng nhất Trung Quốc vào thời nguyên sơ về kỹ thuật mô hình chính là in ấn, kỹ thuật khối mô hình có thể khắc phục được những hạn chế về địa lý và sử dụng được nhiều lần, rõ ràng là cơ quan ở đây có thể dùng ở bất kỳ nơi đâu.

Tự nhiên tôi lại nghĩ tới bên phía Muộn Du Bình, hậu thế Trương gia lâu sắp đặt cơ quan xảo diệu như vậy, Tứ Xuyên và Quảng Tây hai bên tỉnh

hình địa chất, thời tiết, các loại nhân tố đều không giống nhau, cho nên muốn chắc chắn sắp xếp được ở cả hai nơi thì phải có cơ quan liên hệ đủ ổn định, nghìn năm sau cũng không bị hư hại.

Vì toàn bộ cơ quan này phục vụ cho con cháu của bọn họ nên bất luận là bộ phận nào xảy ra vấn đề trước cũng có thể khiến cho con cháu bọn họ bỏ mạng.

Nếu là thợ thủ công bình thường chỉ có thể dùng kỹ thuật xảo diệu thì căn cứ vào hai nơi sẽ cố gắng hết sức mà thiết kế ra hai cơ quan thích hợp. Nhưng trong thời kỳ cổ đại kia không thể sử dụng cách đó, vì ngày đó thợ thủ công hoàn toàn không thể tính ra nổi là mấy trăm năm sau sẽ phát sinh tình huống gì, cho nên phải tự dựa theo phong thủy mà thiết kế cơ quan, là hai thứ hoàn toàn bất đồng.

Mà khối mô hình này cũng không giống như vậy, nó có thể bảo đảm ở trong bất kỳ hoàn cảnh nào ai rơi vào đây cũng đều có hiệu quả giống nhau, đó là lý do vì sao mà đi ăn KFC quán nào cũng có hương vị giống nhau, in ấn chất lượng cao đảm bảo một bản ký tự được đập ra nhiều lần.

“Tính sao đây.” Tiểu Hoa không hiểu lắm.

Tôi nói:” Cổ nhân có thói quen suy xét mang tính thực dụng, ví như nói trước kia thuật in ấn một quyết sách cần phải khắc một bản hoàn chỉnh, sử dụng xong rồi thì thôi, có thương nhân xuất bản cảm thấy như vậy rất phiền hà nên phát minh ra kỹ thuật in ấn tiên tiến, như vậy người đó có thể bỏ bớt đi một nửa số thợ thủ công điêu khắc, chỉ chừa ra vài người tốt nhất để dùng, không sử dụng tới sức người mà bằng khối mô hình, cổ nhân có thể đoán được trước một lượng nhân công để có thể điều chỉnh.”

Nếu thợ thủ công đã sử dụng khối mô hình tại đây, như vậy làm tôi liên tưởng tới một nguyên nhân đó là bọn họ không muốn nhả vào tất cả các mắc xích khác nhau liên quan tới cơ quan sắt này, như vậy có một khả năng rất lớn là tất cả cơ quan tại đây cùng với cơ quan bên Quảng Tây kia đều sử dụng một vật như hình tổ ong này, nếu như Muộn Du Bình phá vỡ tảng đá đó, anh ta khả năng sẽ nhìn tới thứ giống như của chúng ta bên này.

Người thiết kế ra Trương gia lâu đã lựa chọn rất kỹ càng lối kiến trúc cho tòa nhà này trước đó rồi mới sắp đặt mọi thứ một cách hoàn hảo, hơn

nữa nếu cơ quan này vận hành tốt thì bọn họ chỉ cần chọn ra một địa điểm phù hợp sau đó đào ra vài cái động, đưa những khối trang thiết bị mô hình này vào trong là được.

“Tôi hiểu được phần nào ý cậu nói rồi.” Tiểu Hoa nếu so với Bàn Tử thì rõ ràng sẽ thấy hẳn hiểu suy nghĩ của tôi hơn, “Quái nhỉ, nơi này có chút kỳ quái lắm, cậu nói là Trương gia lâu có thể di chuyển được.”

Tôi gật đầu:” Khối mô hình có ưu điểm lớn nhất là có thể tháo ra đồng loạt rồi mang đi, cậu xem Phong Cách Lô sẽ thấy trong đó có một vài dấu hiệu liên quan tới đó, xích cùng dụng cụ tại đây làm hoàn toàn bằng sắt, chỉ có duy thứ này được chế tác từ thanh đồng, chứng minh là trong lịch sử, quan tài tổ tiên của Trương gia đã từng hơn một lần đổi vị trí, nơi gọi là Trương gia lâu khẳng định chỉ là lần cuối cùng của bọn họ.”

Tiểu Hoa cười sâu xa:” Tôi lại phát hiện ra thêm một nguyên nhân mà bà bảo tôi mang theo cậu, trong lĩnh vực này cậu quả thực cũng rất thông thái đấy.”

Tôi cười toét miệng, thâm nghĩ những lời này sao nghe như là trước đây hẳn cơ bản chưa từng nghĩ sẽ ở cùng một nhóm với tôi.

Tôi ngồi xổm xuống cầm đèn pin soi lên bề mặt thứ kia:” Tôi nghĩ Phong Cách Lô chỉ là một thương nhân nhận thầu khoán thôi, đám người bọn họ nếu nói là Trương gia, từ lúc xây dựng nên Trương gia lâu cho tới lúc sắp đặt quan tài, ngoài ra thì bọn họ cũng không tham dự gì hơn nữa.”

“Lúc cuối đời Lô Tư Khởi đúng vào thời kỳ Từ Hi thái hậu, rừng vàng biển bạc nước Đại Thanh đã bị bà ta tiêu xài tới cùng cực rồi, gia tộc Lô Thị rất lớn nên giao du rộng, cho dù là có được tài trợ hay là vốn tự thân thì đều đủ khả năng để bọn họ ra tay giúp đỡ Trương gia xây mới phần mộ tổ tiên.”

“Đúng vậy, có lẽ mỗi lần Trương gia xây dựng lại phần mộ tổ tiên, vì những tòa cổ lâu đó đều thi công vô cùng quý dị khó mà tiến vào được, nên không thể không tìm kiếm thợ thủ công tốt nhất đương thời.”

“Vậy nếu như bọn họ là vào thời Nguyên mạt Minh sơ (cuối nhà Nguyên đầu nhà Minh), nói không chừng cũng sẽ liên quan tới Ôn Tàng Hải.”

Tiểu Hoa nói.

Tôi gặt đầu, rất có khả năng, chỉ cần gia tộc này thực sự có lịch sử sâu xa như vậy. Hơn nữa tôi tin là theo phương tiện giao thông phát triển, hai địa điểm càng thêm tách xa nhau, có lẽ thời điểm ban đầu sơn động đặt “chìa khóa” này và Trương gia quần táng chỉ cách nhau có một quả núi. Sau đó từ từ biến thành một tỉnh, lại là khoảng cách từ Tứ Xuyên tới Quảng Tây, nếu hậu duệ Trương gia còn tồn tại thì cứ như vậy có thể sẽ chuyển ra tận nước ngoài.

Đây cũng là cách mà tôi lý giải mỗi nghi hoặc khác, tôi vẫn không cách nào quyết định được những thứ kia rốt cuộc là từ triều nào, nếu cứ suy như vậy thì nơi đây từng trải qua nhiều năm tu sửa, sẽ lưu lại vài dấu vết của những triều đại khác nhau, cơ bản là không thể đoán được.

“Không nói tới những thứ đó, cậu thông minh như vậy có thể đoán được trong những xích sắt này cái nào mới là cái chính xác không?” Tiểu Hoa hỏi tôi, “Hay là chúng ta chỉ cần thử từng cái một là sẽ biết. Lý do có năm sợi xích sắt này là để nếu chúng ta chọn nhầm thì cơ quan trên kia sẽ khởi động, con heo trên kia sẽ bị bắn cho thành con nhím, hoặc là có khả năng khác, nhưng chúng ta trong này sẽ không việc gì.”

Trên lý thuyết thì chỉ cần cắt đứt cả năm sợi xích sắt này sau đó ra ngoài là được nhưng tôi không biết cơ quan trên kia được sắp xếp như thế nào, nếu có một phiến đá lớn đổ xuống phong bế chúng tôi ở trong này vậy hẳn là chết chắc rồi.

“Thường thì mật mã sẽ có hạn chế lần chọn nhầm, chỉ tới khi vượt quá số lần sai nhất định mới xảy ra trừng phạt, có điều cổ nhân không được nhân từ như vậy. Nơi này cũng không được sử dụng thường xuyên, cho nên chỉ cần sai một bước có thể mất mạng. Chúng ta phải biết xác thực sợi nào đúng mới được động vào.”

“Làm thế nào biết được, tiên sĩ Tiểu Tam Gia.” Tiểu Hoa nhìn tôi, “Tôi nghĩ mình nên mở một lớp trong Lão Cửu Môn này gọi là “trộm mộ học thuật”, mời cậu tới để giảng dạy mấy buổi.”

Trong lòng tôi bật cười, có đôi lúc quả là cũng thích lên mặt dạy đời, đặc biệt là lúc đã nghĩ thông suốt một chuyện gì đó, cuối cùng thì tôi cũng muốn mình nói điều đó ra cho ai đó để người ta cũng cảm thụ được cảm

giác giống mình. Trước kia có Bàn Tử thường xuyên đột phát kỳ tướng (nghĩ ra những thứ bất thường), không có người phân tích tình hình cùng tôi, nhưng Tiểu Hoa thì có thể, cho nên tôi nói với hắn có phần hơi nhiều. Ban đầu tôi cảm thấy làm vậy nghe có vẻ hơi thất lễ, nhưng nhiều lần sau tôi lại nghĩ vậy cũng không có gì mấy.

Tôi nhìn toàn bộ tổ ong, liền rơi vào trầm tư, ngẫm nghĩ xong tôi hỏi hắn:” Theo quy định của cậu thì phải làm thế nào?”

“Biết nói sao bây giờ? Khởi mô hình? Giống như cậu nói đây, tôi trước kia chưa từng được nhìn qua thứ này. Chúng tôi thường phải tìm hiểu kỹ cách nào không thể khởi động trứng cơ quan sau đó mới phá bỏ nó. Quy định của chúng tôi là phải thấy được cơ quan đó vận hành như thế nào. Cho nên nếu cho chúng tôi thực hiện, hắn là sẽ phải gỡ tung cái tổ ong vò vè này ra.”

Toàn bộ quả cầu thanh đồng này hoàn toàn được đúc kín lại, không thể nào mở được ra hơn nữa tất cả nơi đây đều là nước, chúng tôi không có nhiều thời gian mà mạo hiểm, huống hồ mở ra sau chúng tôi cũng có thể làm hỏng luôn hoạt động bên trong của nó, giống như là hời còn nhỏ tháo cái đồng hồ báo thức ra làm bánh răng bánh lợi rơi đầy đất, không thể khôi phục nó lại như cũ được.

Tôi cố gắng lặn xuống nước, Tiểu Hoa giúp tôi chiếu sáng, tôi mò tới xem mấy sợi xích sắt kia, chúng hoàn toàn giống nhau, chắc chắn bất luận là cơ quan hay là sợi xích chính xác đều chưa được dùng tới lần nào.

“Nghĩ vậy làm gì, cậu xem chúng ta ở trên kia nhìn thấy nhiều người chết như thế, đều là chết do tóe, chúng ta cũng không hề phát hiện ra dấu vết khởi động cơ quan gì cả. Nếu thế hoặc là Lão Cửu Môn trong này chưa làm được gì cả, chỉ mới đánh cắp sách cổ, hoặc là không phải như vậy, cạm bẫy được đặt tại đây có tính hủy diệt.” Tiểu Hoa nói

-----oOo-----

Chương 50: Hóa giải mật mã

Nguồn: EbookTruyen.VN

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tôi hiểu được ý của hắn nhưng hiện giờ cũng chưa nghĩ ra giả thiết gì:”
Đây không thể chỉ dựa vào phán đoán, nếu bọn họ thật sự chưa hành động gì thì sao?”

“Không thể nào, tôi biết Lão Cửu Môn, biết nhóm người đó, trừ khi bọn họ tại đây gặp phải chuyện gì vô cùng khủng khiếp khiến cho bọn họ sợ tới mức hồn phi phách tán, tôi nghĩ không ra đó là tình huống gì, căn cứ trực tiếp chính xác nhất là mặt bàn thiết đây máu kia.”

Tôi ngẫm nghĩ, cuối cùng vẫn cảm thấy có chỗ không đúng:” Nói vậy cũng không hợp lý, cơ quan thiết trí nghiêm mật như vậy chắc chắn sẽ có đề phòng trộm cực đáng sợ, mật mã cổ đại không tới mức quá phức tạp, nếu có ai đó đã từng thử qua một lần thì rất có thể sẽ tìm được ra, sắp đặt cơ quan nghiêm mật như vậy thành ra vô nghĩa. Nhưng cậu nói cũng có lý, nếu chỉ là cơ quan bình thường Lão Cửu Môn hẳn sẽ không thể bị dọa tới mức bỏ chạy, lão bà bà nói rằng nơi đây từng xảy ra biến cố rất lớn, tổn thất nghiêm trọng, nếu chỉ là do mấy con rắn hoặc trùng độc, hoặc là phi tiêu đá tảng gì đó thì với quy mô của bọn họ, không thể làm thành như vậy được.”

Tiểu Hoa gật đầu:” Ví như đóng tóc đen kia, ngay cả ngoài chúng ra thì với quy mô đó -”

“Có khi đã phát sinh ra chuyện tôi từng trải qua tại Sái Đạt Mộc, bọn họ thậm chí có thể đem những bình chứa tóc đen này đi thiêu hủy, sau đó cẩn thận di dời từng bình từng bình một ra ngoài, cho vào trong rương thủy tinh đậy kín lại, đóng gói gửi cho viện bảo tàng quốc gia. Vì thế những uy hiếp trực tiếp kia đối với bọn họ cũng không coi là nguy hiểm, thậm chí nếu có con khủng long nào xuất hiện cũng sẽ lập tức bị súng bắn tới chết. Nhưng mọi thứ trong động này dường như không có cái gì bị phá hỏng, bọn họ lại sử dụng phương thức rất dã man, vì sao chứ?”

“Cậu rút cuộc là muốn kết luận điều gì?” Tiểu Hoa có phần mất kiên nhẫn.

“Tôi hiện tại chỉ có thể giả thiết trên một vài chi tiết, ví như là vì sao bọn họ không xử lý hết mớ tóc kia đi, bọn họ có nhiều người như vậy, nhiều thời gian như vậy, hơn nữa muốn vũ khí gì cũng có. Nhưng bọn họ vẫn không hề động thủ, rõ ràng chỉ có một khả năng là bọn họ không cần làm gì cả.” Tôi nói, “Những tiền bối đi trước của chúng ta, bọn họ cơ bản không hề động vào những bình gốm này một lần nào cả.”

Tôi đại khái có thể tưởng tượng ra ngay tình hình lúc đó, bọn họ không để ý tới mớ tóc, mà bình này cũng không hề bị phá vỡ cho nên biến cố cuối cùng bọn họ gặp phải không liên quan tới những bình gốm này.

Cũng phải nói thêm là lão bà bà từng nói chuyện xảy ra tại nơi này khiến bọn họ thất bại thảm hại không phải là đe dọa thực tế, nhất định không phải là do ám tiễn, đá rơi.

Có thể khiến cho Lão Cửu Môn với quy mô như vậy phải nhận tổn thất nặng nề, không hẳn là do nguyên nhân vật lý, mà có thể là do tổn thương về tinh thần.

Biến cố bọn họ gặp phải nhất định là chuyện khiến cho bọn họ không thể lý giải được. Không thể lý giải nên dẫn tới không cách nào phòng ngự kịp.

Tôi nói:” Bọn họ nhất định đã chuẩn bị tốt hết thảy sau đó khởi động cơ quan, nghĩ rằng bản thân có thể ứng phó được nhưng chẳng ngờ là chuyện lại không như trong tưởng tượng, hoàn toàn khác với những gì họ suy diễn.”

Tiểu Hoa vẫn ra vẻ mê man, tôi liền ví dụ:” Nếu cậu khởi động cơ quan, sau đó có một loạt những mũi tên phóng tới chỗ cậu, cậu có thể dùng lá chắn, nếu có bánh tông xông tới cậu có thể dùng ak47 mà tĩa cho nó phải lùi lại, nhưng nếu đột nhiên xảy ra chuyện khiến cậu không tài nào hiểu được, cậu sẽ không kịp trở tay thay quần áo (*không kịp ứng phó*). Ví như là cậu khởi động cơ quan.” tôi ngừng lại một chút, “Sau đó cậu liền biến mất, không xuất hiện lại được nữa.”

Tôi trước kia từng nghe nói ở vùng núi Chiết Giang từng phát sinh ra những sự kiện mất tích vô cùng kỳ quái, có một đội kiểm lâm mất tích trong núi, sau đó chính phủ cử một đội khác lên núi tìm kiếm, lại mất

tích thêm ba người nữa, đành vừa cưỡng chế vừa động viên quần chúng tham gia, tiếp đó lại có người biến mất. Những người này từ đó về sau không còn xuất hiện, gần như là tìm kiếm cách nào cũng không có kết quả, những cụ già sống trên núi có nói đó là do sơn bà bà bắt đi, cuối cùng bộ đội đành rút khỏi núi mà không giải quyết được gì.

Lúc ấy tuần núi thực rậm rộ, nếu có sơn bà bà thật, mà với hình dạng và áo váy dài lướt thướt thì cũng sẽ bị san bằng ngay. Chỉ là không thể giải thích được mới khiến cho cái lực lượng muôn tiền có tiền, muôn người có người phải lùi bước.

“Đương nhiên vào thời điểm đó thì tình hình có thể là quỷ dị hơn.” tôi nói, “Vì Kim Vạn Đường từng kể, có rất nhiều người đẩy mình vết thương cùng máu chảy được đưa xuống, những người này sau đó đều chết, nhưng chúng ta không hiểu được là nếu căn cứ vào những gì lão bà bà nhận định là xác thực, thì chúng ta cũng không thể nào tiếp tục suy đoán được nữa.”

“Được rồi.” Tiểu Hoa mỉm cười, “Bạn nói nhiều như vậy, đơn giản chỉ là muốn cho tôi biết không được tùy tiện khởi động cơ quan này. Tôi đồng ý, nhưng điều này không giúp gì được trong hoàn cảnh chúng ta, hiện tại tôi bị cậu nói cho tới ngay cả thử cũng không dám rồi.”

Nước lạnh như băng khiến vết thương sau lưng tôi đau đớn, tôi có phần chịu không được nữa, lão đảo về sau vài bước, có thể cảm giác lưng mình lại bắt đầu đau rát, rõ ràng là thuốc tê đã mất đi hiệu lực. Tới lúc đó tôi mới thấy được từ trong tổ ong kia có hơn mười sợi xích sắt cỡ nhỏ nữa.

Những sợi xích sắt này rõ ràng nối với bộ phận cơ quan cuối cùng, chúng cùng với mười mấy lỗ hổng trên vách động nối liền với nhau, tôi tin là chỉ cần kéo mấy sợi xích to kia là những sợi xích nhỏ này sẽ có biến động.

Tôi nhìn hai bên một chút, ngay lập tức liền ý thức được phải làm thế nào, thực ra chuyện này rất đơn giản.

Đối với một cơ quan thì chỉ có hai lựa chọn là đủ. A là tiến hành các bước một cách chính xác, cơ quan khởi động chế độ thưởng, B là tiến hành sai trình tự, cơ quan khởi động chế độ trừng phạt.

Nơi này có ba sợi xích sắt, chúng sẽ được ô trục kia kéo đi, dựa theo trình tự di chuyển mà hình thành ba mã số, sau đó thì cơ quan tổ ong này sẽ bị tác động, kéo theo đó là những xích sắt nối với vách động cũng di chuyển theo, khởi động chế độ thưởng phạt.

Vậy thì thật là đơn giản, phần lớn động chạm lung tung đều sẽ dẫn tới sai lầm, chỉ khi nào chạm được chính xác mới có thể khiến nó khởi động. Vì thế chúng tôi chỉ cần chém đứt hết tất cả những sợi xích sắt này là có thể thí nghiệm vĩnh viễn, phần lớn những lần thử chúng ta đều làm sai trình tự, trình tự nhầm sẽ có thể thấy ngay được.

Tuy rằng có tới năm sợi, năm con số mật mã xếp thành một trật tự nhưng vẫn có chút phức tạp, nhưng so với khóa mật mã hiện đại thể loại linh hoạt này thực không thể xem thường được.

Tiểu Hoa bật ngón cái bảo tôi thực thông minh, tôi không ngờ nổi là hẳn lại không nghĩ ra được, liền qua vỗ vỗ hẳn.

Tiếp theo là tới việc phải dùng thể lực cùng cẩn thận, chúng tôi trước phải đánh số lên tất cả những sợi xích này, sau đó dùng cưa kim loại từ từ cắt đứt, ở đầu hai vết cắt đánh thêm ký hiệu, tránh xảy ra nhầm lẫn.

Sau đó chúng tôi từng bước từng bước thử theo trình tự, quả nhiên hoàn toàn đúng như tôi nói, kết quả là phần lớn sau khi kéo, những sợi xích nhỏ đều bị cùng một trình tự tác động, tổng cộng là có hai mươi ba sợi, thứ tự của sợi trừng phạt trình tự là: bốn, năm, tám, mười hai, hai một.

Cuối cùng chúng tôi cũng phát hiện một lần giật dây khác với trình tự trừng phạt.

Tiểu Hoa ghi xuống, sau đó leo lên kéo mấy sợi xích thêm một lần nữa để thử lại.

Nhìn sợi xích nhỏ bị kéo đi trong giây lát, tim tôi tưởng như nhảy tới tận cuống họng, lập tức chúng tôi chợt nghe thấy trên vách tường truyền tới tiếng chuyển động, âm thanh nặng nề xưa cũ vọng lại.

Thanh âm kéo dài hơn năm sáu phút, sau đó thì ngừng tôi nhìn qua Tiểu Hoa, Tiểu Hoa cũng nhìn lại tôi, chúng tôi đều vẫn còn sống, không có

chuyện gì xảy ra cả.

Chúng tôi đều hiểu là mình đã thành công rồi, mặt trên trong thạch thất nhất định đã xảy ra biến hóa gì đó.

-----oOo-----

Chương 51: Sự thành công

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chúng tôi thu dọn đồ đạc, lão đảo bò trở lại thạch thất, lập tức liền thấy được chỗ thay đổi.

Trên vách đá của thạch thất tôi thấy những hốc đá chứa cỏ thư xuất hiện biến hóa. Có vài phù điêu từ bên trong hốc đá được đẩy ra, lại có vài chỗ không có gì.

Toàn bộ vách đá biến thành một bức đồ hình được ghép lại hết sức kỳ quái, mảnh có mảnh không, chỗ trống vẫn hoàn trống.

“Đây là đáp án chính xác sao?” tôi lầm bầm.

Tiểu Hoa ngã ngòì trên mặt đất, vịn nắp chai rượu uống lấy vài ngụm:”
Phí công chúng ta vất lộn lâu như vậy, đáp án này nhìn qua thực chất cực kỳ là đơn giản.”

“Có ý gì vậy chứ?” tôi ghé sát vào nhìn.

Hắn trầm mặc không nói gì, tôi muốn suy nghĩ tiếp nhưng lại thấy không còn chút khí lực nào, đầu óc hoàn toàn bất động.

Trầm mặc một lát, hắn xoa huyệt thái dương rồi lên tiếng:” Có nghĩ tiếp cũng vô dụng thôi, tới bước này rồi kỳ thật chúng ta cũng chẳng còn liên quan gì nữa. Đây là gợi ý từ bên Quảng Tây kia, nếu có thể đây là kết quả duy nhất rồi. Chúng ta thử nhớ lại toàn bộ quá trình, xem có gì sơ suất không, nếu không thì cứ thế mà gửi đi thôi.”

Tôi hiểu ý hắn, “gợi ý” chúng tôi có được, lại cách nơi tiến hành tới cả

nghìn dặm, không ở hiện trường nên chúng tôi có muốn lo lắng tiếp cũng là vô dụng.

Vì thế đành ngồi xuống, hai người trong lòng chậm rãi nhớ lại toàn bộ quá trình một lượt, cuối cùng chúng tôi nhất trí xác nhận không có vấn đề gì cả.

“Nếu làm như vậy mà vẫn còn sai lầm thì chỉ có thể trách bọn họ xui xẻo thôi.” Tiểu Hoa lấy ra máy chụp ảnh bắt đầu chụp, đem toàn bộ chi tiết trong thạch thất này chụp lại.

Tôi ở bên cạnh, trong giây lát liền buông lỏng cảnh giác, chung quy thì nơi đây so bất kỳ lần mình đi du lịch nào cũng thực thoải mái, như vậy công việc báo cáo lại có thể giảm đi một đoạn.

“Cậu thử nói xem, những hậu duệ của Trương gia, vì sao lại phải khiến sự tình trở lên phức tạp như vậy chứ?” Tiểu Hoa nói.

“Tuyệt đối không phức tạp đâu, nếu tự cậu suy xét một chút, sẽ thấy đây là phương pháp duy nhất. Cậu thử nghĩ xem, nếu trong thời cổ đại chúng ta nhất định sẽ bó tay đầu hàng với vấn đề này, cậu vẽ lại những thứ này, sau đó phóng ngựa đi từ Tứ Xuyên tới Quảng Tây, lúc ấy hai nơi này đều là rừng sâu núi thẳm, không có đường xá gì cả, cậu có biết là cần bao nhiêu thời gian để di chuyển không?” Tôi nói, “Không dưới một năm, hơn nữa còn hồ báo, thổ phỉ cường đạo, con mợ nó, phía Quảng Tây bên kia cơ bản là một khu không người, là đất Nam Man chỉ giành cho kẻ bị lưu đày, còn ở đây lại là chỗ của Hắc Hồ Khương phiến, cho nên trên thực tế, vào thời gian đó muốn tới được Trương gia lâu này là điều không thể, huống chi, cậu đừng quên đây là một lăng mộ di động.”

“Vậy hậu thế Trương gia bản thân họ cũng không phải vô cùng nguy hiểm, nhờ may trên đường đi con cháu của bọn họ chết mất vài mạng, vì sao họ nhất định phải đưa toàn bộ mộ táng tổ tiên lên tới cùng nhau chứ? Sao không dừng việc di chuyển lăng mộ này lại?”

“Tôi nghĩ là việc đó không thể không làm.” tôi thở dài.

Ảnh chụp được đưa vào máy tính, rồi sử dụng mạng điện thoại công cộng ở thị trấn gần nhất gửi sang Ba Nãi Quảng Tây, sau đó sẽ có thủ hạ từ bên kia đưa tới tay lão bà bà,

Tôi không biết bọn họ nhìn tới những bức ảnh này xong sẽ có cảm giác gì, nhưng chắc chắn là giống như chúng tôi lần đầu nhìn thấy những bức hình bọn họ gửi tới. Mà tiếp theo đó là một quãng thời gian dài chờ đợi.

Chúng tôi không có gì để làm, tôi ngồi giữa không trung nhìn ra tòa tuyết sơn xa xa, nơi đó như huyền cảnh ẩn hiện trong mây trời dưới ánh hoàng hôn, thấm đượm tiên khí và gió ẩm, lại cùng với Tiểu Hoa nói vài ba câu chuyện phiếm.

Tiểu Hoa rõ ràng biết tôi trước kia, chúng tôi hàn huyên rất nhiều chuyện, chuyện hồi còn bé, chuyện sau khi tách nhau ra rồi chuyện cậu ta học diễn kịch, khi thì tán gẫu cười ha ha, khi lại cảm khái ngàn vạn sự. Vì chúng tôi có cảnh đời giống nhau, thậm chí tính cách cũng rất tương đồng, hẳn vì liên quan tới gia đình nên không thể không kể thừa gia tộc mình.

“Ông trời thật công bằng, tất cả mọi người đều cho rằng Giải gia là một gia tộc lừng lẫy không thể gục ngã, nhưng chẳng ai ngờ được, kiêu như chúng tôi bị nguyên rửa vậy, những người chú của tôi thì lần lượt ngã bệnh mà chết, ông nội tôi cuối cùng rồi cũng mất theo, toàn bộ gia tộc chỉ còn lại mình tôi, vì thế mà nữ nhân trong nhà người thì ra ở riêng người thì đi tái giá, quyền đặt vào trong tay tôi, kỳ thực cục diện hỗn loạn lắm.” Tiểu Hoa uống một chung rượu, tựa lên vách đá, “Cậu nói cậu từ nhỏ đã tiêu dao tự tại nên nhiều chuyện rất thiếu kinh nghiệm, thực ra đó cũng là một may mắn của cậu đấy. Sau khi ông nội tôi mất, Giải gia đã gột rửa sạch sẽ chẳng còn tiếng tăm gì để nhắc tới, mẹ tôi vẫn cố gắng duy trì thể diện của Giải gia, tôi được gọi là thiếu gia từ khi mới tám tuổi.” Hắn dừng lại một lát, “Những chuyện cậu không có kinh nghiệm, tôi lại có, nhưng cậu nhất định phải tin tôi, những kinh nghiệm này, thực sự để trải qua được cũng chẳng thoải mái gì đâu.”

“Một khi Giải gia bị lật đổ, cây đổ bầy khỉ tan, vô số người tới tìm bọn tôi gây phiền toái, cũng may là ông nội tôi làm việc vô cùng cẩn thận, trước khi nhắm mắt xuôi tay đã chuẩn bị hết thảy, ông sắp xếp cho tôi đi theo Nhị gia khắp nơi học hí kịch, đây xem như là trường hợp trưởng bối thu nạp vãn bối. Giải gia còn giữ được sản nghiệp hiện giờ đủ để tôi có thể theo học từ tám tuổi tới năm hai mươi sáu tuổi, đều là dựa vào sắp xếp của ông nội tôi trước khi ra đi, muốn nhờ Nhị gia bảo vệ giúp.” Hắn nói, “Cậu không biết nên tôi muốn nhắc nhở cậu, nếu cậu đã thoát ra

khỏi cái vòng luẩn quẩn này thì đừng nghĩ cách tiến vào lần nữa, người trong này ai cũng không phải là người tốt.”

“Vậy rốt cuộc là cậu được coi là người tốt hay người xấu vậy?” tôi hỏi.

“Cậu thử nói xem?” hắn nhìn về phía tôi, sau thì thở dài, “Cậu cho rằng là một người tốt mà nghe tới người bạn nổi khổ của hắn gặp chuyện sinh tử chưa biết thế nào nhưng hắn lại không thèm để ý tới, trước vẫn là hoàn thành chuyện của mình rồi sau mới tính cách giải quyết sao?”

“Tôi nghĩ đó là do rèn luyện thôi, hơn nữa chúng ta cũng chưa quá thân thiết mà.”

Hắn cười khổ:” Đúng vậy, đó là gia quy của nhà chúng tôi, ông nội tôi là người rất thông minh, ông luôn tính toán tới tất cả mọi thứ, tôi không dám nghĩ là ông sai lầm, cậu có biết trước đây tôi đã gặp chuyện như vậy bao nhiêu lần rồi không? Rất nhiều lần tôi đều nghĩ nếu mình không nghe lời ông nội, mà lập tức quay về, những người đó liệu có thể được sống không?” Nói xong chính hắn lại cười, ” Một khi cậu đã nghĩ như vậy, mà cậu lại không thể có bằng hữu được, vậy nếu cậu và hắn trở thành bằng hữu, chuyện như vậy xảy ra cậu sẽ rất đau lòng. Nhưng đã không đau lòng, thì có thể thoải mái mà vứt bỏ người khác, tôi không thể cùng bất cứ ai trở thành bằng hữu được. Nghe có phần quái dị lắm đúng không?”

Tôi không biết nên hiểu lời hắn nói như thế nào đây, chỉ đành cười khan vài tiếng.

Hắn nói:” Có điều đó đều là những suy nghĩ của tôi trước đây, giờ lớn rồi, rất nhiều chuyện đã nghĩ thông suốt.” Nói xong hắn thở dài, giọng bình rượu lên hướng tới tôi ý bảo:” Cho nên, Tiểu Tam Gia, cậu đi với tôi thì phải tự mình chăm sóc bản thân thôi.”

Tôi đáp lễ, cảm giác trong lòng hắn cũng không quá mức chua xót, quả thực nhiều lúc tôi cũng có cảm giác này, thỉnh thoảng cảm khái một chút, nhưng những thứ có thể thay đổi được thì không nhiều, nên đành để ra sao thì ra.

Cứ như vậy mà tranh luận, nói đông nói tây cũng qua hết năm ngày, bên Quảng Tây mới có tin tức phản hồi. Thứ chúng tôi thấy được nhiều hơn

là so với những bức ảnh chúng tôi chụp để gửi đi, trong giây lát tôi tự hỏi không biết bọn họ có thể từ đó mà vận dụng được không.

Trên vách đá bên Muộn Du Bình cùng với bên chúng tôi ở đây dường như là tương đồng, cao sạch toàn bộ bề mặt của lớp phù điêu, hóa ra bên ngoài nó có phủ một tầng gì đó rất giống đá. Ở phía sau ảnh chụp có người viết là nó được làm từ hỗn hợp của lòng trắng trứng trộn với phân ngựa, dính lên trên một khối đá lớn bằng phẳng, phía sau mới là đồ án đích thực.

Điều này giải thích vì sau nhìn phù điêu lại sơ sài như vậy, đó là do loại chất liệu này không thể tạo hình được đa dạng.

Sau khi làm bong hết lớp vật chất bên ngoài, chỉ có vài chỗ trên khối đá là thực sự được điêu khắc. Những bộ phận còn lại cao không hết được, qua so sánh đôi chỗ liền phát hiện, vị trí của lỗ hổng trên đó và tại nơi đây trùng khớp với nhau.

Hơn nữa, những thứ này thực sự được khắc chi tiết trên mặt đá, có vẻ như là một cái nút bấm để cho người ta ấn vào trong phiến đá, bọn họ dựa theo những bức ảnh mà chúng tôi gửi tới từng bước từng bước ấn vào trong, sau đó tôi thấy một bức ảnh chụp Bàn Tử bật ngón cái đứng ở phía trước tảng đá. Từ giữa khối đá khổng lồ hình thành một khe nút đủ một người có thể lén qua. Đằng sau tấm ảnh viết: *chuẩn luôn!*

Tôi và Tiểu Hoa vỗ tay tung bừng, nhưng chúng tôi lập tức lại phát hiện, ở những bức hình sau ngoài ảnh của anh ta ra thì còn có một bức tường đá như vậy nữa.

Phụ đề đằng sau bức ảnh càng thêm ngắn gọn: *sau bức tường đá thứ nhất bốn trăm thước, xuất hiện bức tường đá thứ hai, mời tiếp tục cố gắng.*

Trong hình lại xuất hiện rất nhiều hình vẽ chạm khắc.

Tôi và Tiểu Hoa cười khỏ, có điều lần này chúng tôi cũng không có nghi ngờ gì nữa, vì dù cho trong hình là cái gì thì chúng tôi cũng không cần thiết phải giải đáp nó, chúng tôi chỉ xuống dưới kia, đi tới dãy hành lang thứ hai để khởi động cơ quan trong đó, làm như lúc trước là được.

Nếu như trong tiểu thuyết thì có thể trong lúc đó sẽ xảy ra chút biến cố, nhưng sự thật so với tôi tưởng tượng nhẹ nhàng hơn nhiều. Lần thứ hai chúng tôi chuẩn bị càng thêm chu đáo, trong ngày thứ hai liền sắp xếp ra được gợi ý trên bức phù điêu tiếp theo, ba ngày sau đó, bọn họ mở được tường đá thứ ba, trong quá trình cũng không phát sinh biến cố gì.

Sau khi tháo gỡ được chướng ngại thứ ba, chúng tôi lại nhận được phản hồi, căn cứ vào số lượng cơ quan mà tôi biết được đây hẳn là cửa cuối cùng. Sau khi bọn họ đi vào chắc chắn sẽ đối mặt với Trương gia lâu, bọn họ trong thạch thất có thu thập được vài thứ, cuối cùng nhìn tới những phù điêu này quả thực có phần không thể tin được là hết thảy mọi sự đã hoàn thành rồi.

Tôi chưa từng được trải qua cảm giác thư thái nào như vậy, cũng chưa từng được tận hưởng cái cảm giác thành công, từ bé tới giờ tất cả mọi người đều cho rằng tôi là người không thể làm nên đại sự. Giờ tôi mới thực sự chứng minh được rằng bản thân cũng làm được, hơn nữa cái cảm giác thành công này thực sự rất thoải mái. Xem như tôi cũng hiểu được vì sao vẫn có người bất chấp tất cả để theo đuổi thành công.

Tiểu Hoa cũng thật cao hứng, trong lòng đã buông rơi được tảng đá nên giờ chỉ cần chờ bọn họ bên kia gửi tin tức về là được.

Chúng tôi xác định không cần phải ở lại nơi này, nên đã di chuyển xuống dưới chân núi, nếu có tin tức tốt, chúng tôi sẽ lập tức trở về thôn hoặc trực tiếp phi sang Quảng Tây kia để đợi ăn mừng trong thôn Ba Nãi.

Tôi thâm nghĩ lão bà bà đã đáp ứng chuyện của tôi nhưng bản thân lại chưa thể vội vã thực hiện, vì một mặt tôi đang bị thương khắp người, không có sức mà tiếp tục đi sang bên đó ngay. Mặt khác tôi không nghĩ là mình tỏ ra quá hiệu quả, bản thân vẫn muốn Tiểu Hoa tự mình nói cho tôi biết.

Có điều là rõ ràng không thể như vậy được, sau khi nghỉ ngơi vài hôm, Tiểu Hoa lại không có vẻ gì là muốn nói với tôi, cuối cùng là tôi không nhìn được nên đã qua hỏi hẩn trước.

Hẩn tựa vào vách động nghịch điện thoại, nghe tôi hỏi bỗng vùng dậy, mặt làm ra vẻ có lỗi:” Thật ngại quá, tôi suýt thì quên mất còn chuyện này. Bản thân tôi cũng không chú ý lắm tới nó.”

Tôi nói:” Tôi biết, nhưng tôi đã cứu cậu một mạng, cậu cũng nên cho tôi thỏa mãn được không.”

“Tất nhiên rồi.” Tiểu Hoa đặt điện thoại vào trong túi, ” Có điều, vì sao cậu là muốn biết chân tướng chuyện này như vậy, theo tôi thấy chân tướng sự tình, rất nhiều lúc không cần biết tới cùng đâu.”

Tôi không muốn giải thích lý do cho hắn, chỉ gất:” Cậu nói tôi biết, rốt cuộc thì có chuyện gì xảy ra, tôi nghe xong sẽ trả lời mọi suy nghĩ của cậu.”

“Được rồi.” Tiểu Hoa bật cười nói, “Tú Tú chắc cũng nói với cậu rồi, về lần ông chúng ta đã làm ra một chuyện kinh thiên động địa tại nơi đây ấy?”

Tôi gật đầu, Tiểu Hoa nói tiếp:” Tôi sẽ giản lược đi vài sự, cậu đợi tôi nghĩ một lát đã, chuyện nên kể tiếp từ chỗ nào giờ.” Hắn gãi gãi đầu, ” Kỳ thật toàn bộ sự tình, hắn là phải nói từ chỗ Đại Phật Gia, chuyện này chắc cậu chưa hề nghe qua?”

Đại Phật Gia là người đứng đầu Lão Cửu Môn, tôi từng nghe qua một vài tin lạ mà ít người biết tới về ông ta, nhưng tôi không biết đó có phải những điều mà Tiểu Hoa muốn nói với tôi hay không, vì thế liền lắc đầu.

Tiểu Hoa tiếp:” Tôi sẽ kể đại khái cho cậu nghe một chút, cậu -” hắn dừng lại. ” -trăm ngàn lần cũng đừng giật mình khi nghe được, đó cơ bản đều là sự thật cả.”

Trương Đại Phật Gia là người phương Bắc, đại biểu cho Nam truyền Bắc pháp (*người truyền bá những cách thức có thể là đạo mộ của phía Bắc vào miền Nam*), nhưng trước khi gia tộc Nam tiến là do tại phương Bắc đã phát sinh biến cố, vô cùng thần bí, nghe nói là xuất phát từ đại gia tộc miền núi thuộc vùng Cát Lâm, nhưng người của gia tộc này tại phương Bắc lại nói là họ cũng không biết rõ nữa.

Là tự Đại Phật Gia nói về lai lịch của nhà mình, cũng rất mơ hồ, ông ta nói gia tộc ông ta ở phương Bắc, tổ tiên gia tộc lại vô cùng nhỏ, ông ta chỉ biết là bối cảnh của gia tộc bọn họ cũng không vẻ vang gì, bọn họ chỉ là một chi tộc, dường như là một phần của đại gia tộc họ Trương, mấy

trăm năm trước đã bị đuổi khỏi tộc.

Đây là cố sự mà Đại Phật Gia tự mình thuật lại trên bàn rượu, hiện giờ nghe đã vô cùng xưa cũ, chính ông ấy dường như cũng xem nó là kể một truyền thuyết vậy.

Có thể là vào khoảng mấy trăm năm trước, trong một thế hệ ở Cát Lâm, có một gia tộc trộm mộ vô cùng thần bí, ẩn cư trong thâm sơn, chưa từng liên quan tới thế sự, bọn họ thi hành một quy luật kết hôn vô cùng nghiêm khắc của gia tộc, ngoài những sứ giả được chọn để giao lưu với bên ngoài thì những người khác đều phải sống quy tụ sâu trong núi, không được cho người ngoài du nhập vào.

Sau đó thì trong số con cháu của họ có một người đã đem lòng yêu con gái của một người thợ săn, lại còn làm cho con nhà người ta mang thai, thế lực gia tộc rất lớn nên họ muốn hủy đi cái thai trong bụng cô gái ấy, người con trai nhất quyết không chịu, cuối cùng đã lựa chọn rời khỏi gia tộc. Người đó phải chịu cực hình, bị tước đoạt những đặc quyền trong gia tộc, sau đó đuổi khỏi tộc.

Người con trai đó cùng với cô gái con thợ săn kia đã rời khỏi bản xứ, đi vào trong thành Cát Lâm, may mắn thay người con trai thông minh luôn che dấu lai lịch, từ từ bọn họ dựa vào tài nghệ trộm mộ của anh ta, gia đình cũng trở lên giàu có.

Vì sợ gia tộc theo dõi, bọn họ cả đời phải sống chui lủi, sau này bọn họ trở thành người khai tông, chi tộc này trải qua mấy thế hệ, dần dần xây dựng lên thế lực ngầm rất hùng mạnh tại thành Quang Đông.

Có người nói, con cháu đời thứ hai của họ đã từng trở về nơi cha mẹ mình bị đuổi trước kia, muốn tìm ông bà nội của mình nhưng lại phát hiện, tổ tộc của bọn họ đã biến thành một vùng phế tích, không biết người đã dời đi nơi nào. Có điều là trong khu đất bỏ hoang đó, bọn họ phát hiện ra bí mật vì sao gia tộc mình lại phải đoạn tuyệt với nhân thế như vậy. Nghe nói là, dưới lớp phế tích đó bọn họ phát hiện ra một cái hầm rất lớn, đó là do gia tộc đã xây dựng lên, bên trong có vô số quan tài bọc sắt, đều là từ các thế hệ trước của gia tộc.

Những thứ đó ở dưới hầm thực khiến cho người ta sợ hãi, mà tầng hầm tiếp theo chứa những quan tài cổ xưa nhất, lại được người ta chuyển đi,

rõ ràng gia tộc đã tiến hành di dời, không biết là vì trốn tránh cái gì. Mà những quan tài còn lại kia đều có trạng thái vô cùng quỷ dị.

Bọn họ vì che giấu bí mật này nên đã thiêu hủy cái hầm kia, nhưng cái hầm bí mật đó lại trở thành một truyền thuyết của gia tộc bọn họ.

Vào mấy thập niên trước, thời đại Trung Quốc náo động nhất, Đại Phật Gia là thế lực lớn nhất tại Trường Sa, trong khi chính quyền cũ liên tục suy tàn, tham gia đại cải cách năm đó. Người trong giang hồ, võ nghệ cao cường, thân mang tuyệt kỹ, lại có thế lực cực lớn, vì thế rất nhanh sau đó liền tập trung được quyền lực trong tay mà trở thành trụ cột. Đại Phật Gia là tên giả sử dụng trong thời kỳ đó, nói tóm lại, với địa vị của ông ta lúc bấy giờ vô cùng cao, ít nhất là phải giữ vai trò quan trọng nhất trong bộ máy quyền lực.

Địa vị cao như vậy, tất nhiên là ông ta sẽ tiếp xúc được với một vài nhân vật trung tâm, lại trong một lần vô tình, một vị người đứng đầu nào đó liền nghe từ miệng ông ta nói về bí mật này.

Lúc đó có lẽ là bọn họ chỉ cho rằng đây là một đề tài thú vị để đem ra trao đổi, nhưng người chỉ huy kia lại bắt đầu đi sâu vào trong vấn đề, ông ta lại vô cùng hiếu kỳ với bí mật đó.

Sau khi cải cách thành công, mọi người phần lớn đều già đi, Đại Phật Gia vì tránh đại loạn mà ẩn thân về vùng nông thôn, nghĩ rằng có thể sống như vậy cho tới cuối đời, nhưng đột nhiên vào một năm, Đại Phật Gia được bí mật cho tiếp kiến (*gặp mặt người có địa vị quyền quý*), lại gặp vị chỉ huy kia.

Lúc đó vị chỉ huy đã già, trong quá trình nói chuyện Đại Phật Gia cảm nhận được vị chỉ huy rất sợ hãi cái chết, vị chỉ huy bảo ông ta hãy đi tìm cái bí mật của tổ tiên mình.

Vì thế, Đại Phật Gia đành phải lật lại điều tra về tin tức của gia tộc mình, thông qua đặc quyền mà ông ấy có được rất nhiều bản ghi chép, rốt cục thì cũng phát hiện được một chút dấu vết để lại. Chúng tôi không biết cụ thể quá trình như thế nào, nhưng ông ta phát hiện tại núi Tứ Cô Nương ở Tứ Xuyên kia chứa manh mối, vì thế liền phát sinh “công cuộc đạo mộ lớn nhất lịch sử” kia.

Lúc này, vị chỉ huy đang khỏe mạnh bỗng chuyển biến xấu, bọn họ không nắm được thời cơ cũng không biết chính xác thời điểm nên đã mạo hiểm tiến hành công tác thăm dò. Kết quả là công cuộc đảo mộ lớn nhất lịch sử cuối cùng biến thành đại nạn của Lão Cửu Môn, lực lượng trung thành nhất lúc đó gần như bị hủy diệt trong chốc lát, những hảo thủ tốt nhất cũng chết hết bên trong.

Hạng mục này là do vị chỉ huy kia trực tiếp phụ trách, nhưng nguyên do là từ người phó trợ lý khác đã chỉ đạo hiện trường, nhưng trong năm đó, người phó trợ lý của vị chỉ huy cũng chết nên toàn bộ hạng mục liên tục động đình chỉ, gần như không một ai biết tới chuyện này.

Tôi nhớ hồi trước tại nhà Chú Hai nhìn thấy một bức ảnh, người trong bức ảnh địa vị rất cao, tôi còn chẳng tin, giờ nghĩ lại quả nhiên là thực.

“Rất may vì độ cơ mật của hạng mục cho nên sau khi hai người đó qua đời, không ai được biết tới từng có một sự kiện như vậy diễn ra, tiếp theo là việc cạnh tranh quyền lực cao độ, vì sợ bị thanh trừ mà toàn bộ Lão Cửu Môn đều mai danh ẩn tích, đồng thời, rất nhiều lão nhân cũng lần lượt qua đời, có thể nói thời đại hoàng kim của nghề đồ đầu Trường Sa đã đi tới cuối rồi. Sau đó thì sóng gió cũng dịu đi, tất cả mọi người tưởng rằng chuyện đã trôi qua. Bao gồm cả Hoắc lão bà, người của Giải Cửu gia tất cả đều muốn rửa sạch quá khứ, không còn nghĩ tới thời kì đen tối đó nữa. Đồng thời vì chú ý tới làm ăn, liền phân chia khu vực, các đại gia tộc bắt đầu kết thông gia cùng hợp tác làm ăn.”

Tiểu Hoa nói, “Có điều bọn họ không ngờ là chuyện này cơ bản vẫn chưa lắng xuống, nhất nhập quan môn thâm tự hải (*bước chân vào cửa quan sâu tựa biển, vào rồi không ra được nữa*), con cái bọn họ đã sớm được quan sát và giáo dục, cậu biết không, thế lực này chịu ảnh hưởng phân cấp vô cùng sâu, từ trong lúc cấp bậc cũ còn tồn tại đã sớm hình thành thêm hai ba cấp bậc mới rồi.”

“Hình như là giữa những năm bảy mươi, lúc thế hệ của Hoắc Linh và Chú Ba của cậu chưa tới hai mươi tuổi, kỳ thực bọn họ đã hoàn thiện một lượt tìm hiểu và chọn lựa rồi, tôi tin là cha cậu cùng Chú Hai Chú Ba nhà cậu đều biết chuyện này. Mà vào thời đó đáng sợ ở chỗ là người trẻ tuổi vô cùng cuồng nhiệt. Nhóm cấp bậc cũ vừa ngã ngũ, cấp bậc mới đã bắt đầu hoạt động ngay.”

Tiểu Hoa gọi vị chỉ huy kia gọi là thế lực A, vậy thế lực A không hề buông xuôi cho việc thăm dò bí mật kia, sau khi vị chỉ huy chết, mặt ngoài thế lực A giả bộ chấp nhận cho thiếu sót của Lão Cửu Môn, nhưng thực tế trong nhóm khảo cổ đội Hoắc Linh đã sớm bắt đầu công tác kế tiếp. Hơn nữa, trong thời gian đó, mục tiêu của bọn họ là muốn tới Tứ Xuyên, nơi mà Trương gia lâu chuyên tới, đồng thời việc Phong Cách Lô có liên quan tới Trương gia lâu cũng bị phát hiện ra.

Thế lực A cho rằng, năm đó tổ tiên của Đại Phật Gia sau khi rời Cát Lâm có thể đã mang theo quan tài của tổ tiên di dời tới Quảng Tây, xây dựng trong núi đó một tòa cổ lâu, đem “bí mật” kia giấu vào bên trong tòa Trương gia lâu đó, vì thế, thế lực A mới sử dụng đội ngũ của Hoắc Linh và Văn Cẩm để xây dựng lên một đội khảo cổ mới, tiến vào Quảng Tây tìm hiểu.

“Đó chính là những gì chúng tôi biết được trước khi gặp cậu, phỏng đoán ra được sự việc này.” Tiểu Hoa nói, “Trước đây chúng tôi vẫn nghĩ là lần đó đội khảo cổ của Hoắc Linh gặp phải đả kích rất lớn, kiểu như cô ấy gặp phải quỷ vậy, có thể vì muốn tháo gỡ khúc mắc trong lòng mà cô ấy đã tới Tây Sa, sau đó thì phát sinh biến cố. Lão bà bà có tìm hiểu thế nào cũng không ra được, ban đầu bà bà nghĩ con gái mình đã vùi thân dưới đáy biển, chuyện từ những năm tám mươi rồi mà tới này bà bà vẫn chưa ngừng buông xuôi và chấp nhận, bà bà không muốn chuyện như vậy xảy ra, đã từng nghĩ rời khỏi Trung Quốc này để tới Canada, nhưng sau đó đột nhiên có người gửi tới cho bà bà một cuộn băng ghi hình.”

Tôi từng nghe Tú Tú kể qua, nhưng không nghĩ Tú Tú lại nói hết vì thế vẫn im lặng lắng nghe tiếp, “Trong băng ghi hình có hình ảnh Hoắc Linh, bọn họ như bị giam cầm trong một nơi nào đó, bà bà trước giờ vẫn cho rằng đó là một cuộn băng uy hiếp, giam giữ con gái của bà trong một nơi rồi uy hiếp bà bà không được ra nước ngoài. Đồng thời ép buộc tiếp tục tìm kiếm tòa Trương gia cổ lâu kia. Cậu biết không, đối với một người làm mẹ mà nói đây là một chuyện vô cùng đau lòng.”

“Vì vậy lão bà bà hiểu là con gái mình vì đâu mà thành ra mất tích, kỳ thật có phải là bị người dùng cách này để uy hiếp bà, tiếp tục tìm tòa cổ lâu kia? Cho nên bà bà mới ra giá để thu mua bản vẽ Phong Cách Lô kia?”

“Đúng!” Tiểu Hoa nói, “Nhưng cậu xuất hiện khiến mọi sự thay đổi hết

cả, vì cậu đã mang tới một tin tức động trời.”

Giả thiết người gửi băng ghi hình tới là thế lực A, như vậy, khả năng ngay cả thế lực A cũng chẳng biết, đội khảo cổ mà bọn họ không chế kia đã bị đánh tráo.

“Cậu điều tra ra chuyện yêu hồ bên Quảng Tây, nói cho chúng tôi biết, trong toàn bộ sự tình có một chuyện càng được che giấu sâu xa, đến nay mới có thể tạm thời khẳng định là còn có thế lực B nữa.”

Thế lực B này vô cùng thần bí, nhưng xuất thủ bất phàm, xuất hiện một phát đã ra chiêu vô cùng chính xác, diệt sạch đội khảo cổ kia, sau đó dùng người của mình thế vào đó. Toàn bộ quá trình diễn ra tại một vùng núi xa xôi, tốc độ vô cùng nhanh gọn.

Thực hiển nhiên là thế lực B vô cùng hiểu tình huống bên thế lực A, cho nên đã sớm có chuẩn bị, vì vậy ngay cả những người xung quanh bọn họ cũng không nhận ra tình hình. Mà thế lực A cũng không biết, đội ngũ của bọn họ đã bị thế lực B thay thế.

Tiểu Hoa nói:” Sau khi nghe tin tức này xong, Hoắc lão bà sẽ không còn cơ hội nữa, cậu biết tính cách của Hoắc lão bà thế nào không, có thù tất sẽ báo, hai thế lực này một bên giết con gái bà, một bên đùa giỡn bà trong nhiều năm như vậy, giờ tới lúc bà phản kích. Cho nên bà bà môn tới tòa Trương gia lâu kia trước một bước, lấy được thứ bên trong đó, sau rồi sẽ kết thúc toàn chuyện ép kẻ kia phải ra mặt.”

“Đây là chuyện rất nguy hiểm.”

“Đúng vậy, cho nên chúng ta đi tới nơi này cùng lúc với bọn họ, những người khác của Hoắc gia đã sớm ra nước ngoài, lão bà bà lần này là đùa thật.” Tiểu Hoa nói, ” Rất xin lỗi, cậu bây giờ mới hiểu rõ vì sao bà bà lại chọn mấy người làm trợ thủ, vì bà không thể dùng được người trong nhà mình nữa.”

Nói tới đó tôi ngược lại không lấy gì làm sợ hãi, vì những thứ này đâu sao cũng chỉ là hư vô, tôi nói:” Như những gì các cậu đoán thì thế lực B sẽ là ai đây?”

“Thế lực B khẳng định vẫn luôn âm thầm đối lập với thế lực A, bên

ngoài là hợp tác, nếu không đâu cần thiết phải làm ra vẻ bí mật như vậy, tôi nghe cậu kể chuyện về Tây Sa, khẳng định đó là nơi các thế lực đang tập trung đánh cuộc cuối cùng, cho nên mới phải làm ra phức tạp như vậy. Chú Ba của cậu có lẽ thực sự là ở một mức độ nào đó cũng chẳng hay biết gì cả đâu.” Tiểu Hoa nói, “Chỉ có người liên quan tới toàn bộ mới có thể nói ra được, tới lúc đó cậu mới biết được rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra, đáng tiếc là hiện tại những người liên quan đều đã chết cả rồi.”

Tôi ngả lưng xuống đất, thầm nói đúng là, cái con mợ nó chứ chẳng biết đang có chuyện gì đây nữa, Chú Ba và Giải liên Hoàn chia làm hai phe hay là thế lực giữa Câu Đức Khảo và Lão Cửu Môn, những người khác chẳng lẽ chỉ là vẻ bề ngoài của hai thế lực A và B? Vào lúc đó, Muộn Du Bình đại diện cho thế lực nào vậy?

Tiểu Hoa đứng dậy:” Nói tóm lại, trò hay vẫn còn ở phía sau.”

Hắn nhìn lên những vách động, chán nản mà cầm đèn pin soi qua, “Chờ bọn họ đem vật mang ra, mới chính là lúc cuộc vui bắt đầu.”

Tôi gật đầu, định mắng thêm vài tiếng thì chợt thấy Tiểu Hoa như phát hiện trong động có thứ gì, nhú mày một chút, cúi đầu cẩn thận quan sát hốc đá.

“Sao vậy?” tôi hỏi.

Chỉ thấy hắn nhú mày, cẩn cẩn môi dưới đưa tay vào trong hốc, khua khoắng một chút, chợt lại nghe từ trong động phát ra liên tiếp thanh âm lục lục lục lục, có một khối phù điêu từ bên trong trôi ra.

Tiểu Hoa lôi ra một khối đá vụn, đưa tôi xem:” cái quái, nó bị vỡ bên trong?.”

Tôi bước tới, trong lòng thầm kinh hãi, con mợ nó chứ sao lại vậy được.

“Chúng ta thử mở nhiều lần rồi, có tảng đá bị bắn ra, cắm ở trong khe hở, đây là những mảnh không bị đẩy ra.” Tiểu Hoa nói.

Không xong rồi, tôi lập tức hít ngược một ngụm khí lạnh.

Từng bước lùi về phía sau nhìn lại toàn bộ vách đá, hóa ra là tổng cộng không phải chỉ có bốn cái nút ấn, mà hóa thành năm, chết tiệt, đáng nói là bên kia, đáng ra họ phải ấn năm nút nhưng bọn họ chỉ mới nhấn bốn cái.

Nhưng theo như ảnh chụp của Muộn Du Bình gửi tới, vách đá kia vẫn mở ra, mật mã sai mà thạch bích vẫn mở, vậy bọn họ đi vào trong đó sẽ gặp phải chuyện gì chứ?

-----oOo-----

Chương 52: Sai lầm chết người

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mồ hôi lạnh không ngừng toát ra trên người tôi, cảm giác sợ hãi này khó mà có thể dùng lời miêu tả hết được, lúc đó bọn họ mở cánh cửa đó ra, chắc chắn sẽ không chút đề phòng cùng cảnh giác nào, cực kỳ thả lỏng, nếu đột nhiên gặp phải cơ quan, khẳng định sẽ lành ít dữ nhiều, mà tất cả đều là do sơ xuất bên phía tôi.

Đó chẳng khác nào là tôi hại chết bọn họ. Cho dù là vài người Muộn Du Bình có may mắn sống sót được, nhưng chỉ cần có người chết, trách nhiệm trong chuyện này thuộc về tôi, tôi không thể nào đối mặt với nó được.

Tiểu Hoa phản ứng mau lẹ hơn tôi, hấn lập tức leo lên trên ròng rọc rồi chui ra khỏi động, tôi nghe tiếng hấn hô lên bên ngoài, hình như là truyền tin tức này xuống dưới kia, nhưng bản thân tôi biết đã quá muộn rồi, bọn họ đã vào bên trong kia được ba ngày, nếu có chuyện gì xảy ra hấn là không kịp nữa.

Trong giây lát, bao nhiêu cảm giác thừa thãi trong tôi đều tan thành mây khói, giống như là hồi trước giúp người khác gian lận vậy, nộp xong bài mới phát hiện đề thi khác nhau. Tôi cũng thất thần chui ra khỏi động, đưa mắt nhìn lên vách núi mà trong lòng cực độ bất an.

Sau khi Tiểu Hoa truyền tin xong, hấn lệnh cho người của mình lập tức đi thăm dò tình hình, hơn nữa cũng bảo bọn họ gửi điện cấp tốc sang đó,

nhưng tin tức muốn tới được bên kia rồi hồi âm lại cũng mất ít nhất hai ngày trời.

Tôi vẫn muốn tìm một lý do gì đó vừa để thoái thác trách nhiệm, vừa để an ủi bản thân mình, nhưng chuyện này chỉ nghĩ tới thôi cũng đã thấy vô cùng nghiêm trọng rồi, cơ bản là tôi dù có muốn trấn an nhịp tim của mình cũng khó.

Cảm giác lo âu này không cách nào miêu tả ra được, tôi ngồi lặng một chỗ, muốn làm cái gì đó nhưng cố gắng mấy cũng chẳng nghĩ ra nên làm gì, toàn bộ chỉ thấy là trách nhiệm của mình, cảm giác sốt ruột thiêu đốt trong lòng, khiến tôi không thể nào mà bình tĩnh được.

Nhưng tôi biết là giờ không còn cách nào cả, chỉ biết tiếp tục cho ngọn lửa trong lòng cháy mãi, lo âu suốt một ngày, sức lực kiệt quệ, người cũng mệt lả đi.

Đến ngày thứ ba, chúng cũng nhận được hồi âm, chỉ có vài chữ:

“Đã mất liên lạc với bọn họ“.

Đầu tôi ong một tiếng.

Cuối cùng không thể ngồi đợi thêm được nữa, tôi và Tiểu Hoa xuống khỏi vách núi. Trở về thôn gần nhất, mở máy tính lên mạng trực tiếp liên lạc với người bên Ba Nãi. Đồ của chúng tôi vừa gửi tới, bọn họ cũng lập tức hiểu ra chuyện đã không xong rồi, ngay sau đó cũng cho người đi vào trong nhưng bên trong kia đã không còn phản ứng.

Bọn họ đã áp dụng tới biện pháp khẩn cấp, chuẩn bị điều thêm người đi vào trong xem xét tình hình. Bảo chúng tôi tiếp tục chờ tin tức.

Đêm hôm đó ngủ vô cùng khó khăn, không biết là do lâu rồi không được nằm giường hay là do quá lo lắng. Ngày hôm sau cũng không có tin tức gì, ngay cả người đi vào thám thính cũng không trở ra nữa.

Tôi ôm mặt, trong đầu vỡ ra mọi nhẽ, đây không phải là tin gì tốt lành cả.

Tiếp tục chờ đợi, ngày thứ ba, ngày thứ tư, thứ năm thứ sáu. Được một

tuần sau, tôi liền ý thức được rằng người ngày ngày vẫn gửi tin tức sang cho tôi, bọn họ bên kia cũng đã rơi vào tuyệt vọng, Tiểu Hoa vỗ vai tôi, nói:

“Đừng tự dối mình nữa, trong đó chắc chắn đã xảy ra chuyện rồi.”

Tôi chưa từng rơi vào hoàn cảnh bối rối như vậy, nếu là bình thường, tôi còn có thể tỉnh táo vì bên cạnh tôi luôn có Muộn Du Bình và Bàn Tử. Nhưng đột nhiên, chỉ trong giây lát tôi chỉ còn lại một mình.

Tôi nhớ rất nhiều lần, khi chúng tôi ở trong Thất Tinh Lỗ Vương cung, ở dưới đáy biển hay trên núi Trường Bạch, bọn họ luôn sát cánh với tôi, dù bị vây hãm, nguy hiểm rình rập cũng vẫn có bọn họ bên cạnh, tôi chưa bao giờ phải lo lắng nhiều như lúc này, hiện tại... rốt cuộc không thể chịu đựng hơn được nữa, tôi lập tức quyết định lên đường tới Quảng Tây.

-----oOo-----

Chương 53: Bình tĩnh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trên xe rời Tứ Xuyên tôi mới từ từ lấy lại được bình tĩnh, lúc đó bắt đầu phân tích tình hình trước mắt.

Tiểu Hoa nói kỳ thật không sai, hiện tại tôi muốn đi Quảng Tây nhưng lại đơn thân độc mã, cho dù có thủ hạ của Hoắc lão bà dám cùng tôi bước vào bên trong chịu chết thì cơ hội để cứu được bọn họ ra là không lớn.

Đội ngũ của bọn họ có Bàn Tử, lại thêm Muộn Du Bình, cao thủ như rùng, nếu bọn họ vẫn bị nhốt bên trong thì dựa vào cái gì một người thân thủ như tôi lại có thể cứu được bọn họ kia chứ? Mà muốn cứu người tất nhiên cũng cần một lượng quân số tương đương như thế. Lượng nhân lực đó, với khoảng thời gian eo hẹp tôi tìm đâu ra được.

Sự cố xảy ra với Hoắc lão bà, tin tức này với chúng tôi mà nói cũng đủ để huy động người của Hoắc gia nhưng sự tình trong giang hồ thường trong ngoài bất đồng, nội bộ Hoắc gia hẳn sẽ có mâu thuẫn lợi ích, người

trong nhà không may gặp nạn, đối với họ mà nói đây trước hết vẫn là một cơ hội! Việc quan trọng hàng đầu bọn họ muốn làm khó mà suy đoán được, mà nếu thông báo tin tức này rộng ra bên ngoài, chuyện sẽ càng thêm phức tạp, không chỉ khó khăn trong việc tìm thêm cứu viện mà còn có kẻ lợi dụng tình thế gây trở ngại.

Vì vậy mà Tiểu Hoa trước vẫn đề áp chế mọi chuyện phải đi đường vòng mà theo như hần nói là tôi đã không có Bàn Tử và Muộn Du Bình bên cạnh, thực chất chỉ còn là một người bình thường, chuyện này không thuộc phạm trù tôi có thể giải quyết, kỳ thật nếu ngẫm kỹ cũng thấy đúng là như thế.

Tôi ngồi trên xe suy tính kế hoạch của mình, lại nhận ra là trong tay chẳng có chút manh mối, trước kia khi xảy ra chuyện gì, tôi thường nghĩ tới ngay Bàn Tử (*để trợ giúp bày mưu tính kế*), nhưng hiện giờ, tôi mở đi động tìm trong tất cả danh bạ, chỉ có mỗi Phan Tử, chuyện này cuối cùng cũng không liên quan tới ai nữa cả.

Mà Phan Tử, anh ta đã muốn quy ẩn điền viên (*ở ẩn vui cảnh nhà nông*), tôi đây lại đi quấy rầy anh ta sao?

Nhưng tôi thực không thể đợi thêm được nữa, trải qua bao nhiêu tình huống nguy nan tôi hiểu được thời gian quan trọng tới mức nào chứ. Tôi biết người Giải gia có tính cẩn thận nhưng tôi là người của Ngô gia- Ngũ gia (*trong Lão Cửu Môn Ngô gia đứng thứ năm hay còn gọi là Ngũ gia*) nghĩa khí cùng phóng khoáng, nó đã thấm vào trong máu thịt của tôi rồi, tôi hạ quyết tâm, giờ bằng bất cứ giá nào cũng phải hành động.

Vì để tiết kiệm thời gian, tôi bay tới sân bay Trường Sa rồi gọi điện cho Phan Tử.

Trong điện thoại, Phan Tử có phần cảm thấy hơi bất ngờ, tôi nói qua tình hình với anh ấy, bảo là lần này tôi cần gấp lát ma, hi vọng anh có thể giúp tôi.

Tôi tưởng là anh ấy sẽ đáp ứng ngay lập tức nhưng không ngờ là Phan Tử lại chần chừ một lát sau mới nói:

“Được, dẫu sao thì cậu cũng tới rồi, tôi sẽ ra sân bay đón cậu”.

Trong lòng tôi có cảm giác chút bất thường, có gì đó không đúng ở đây. Chẳng lẽ bên Phan Tử có thay đổi gì sao?

Đọc đường tôi vẫn bất an, nghĩ mãi về câu nói của anh ta, cảm giác không giống khẩu khí trước đây, chẳng lẽ bên đó đã xảy ra biến cố gì?

Tới Trường Sa, vừa ra sân bay tôi nhìn thấy ngay Phan Tử đang đứng cạnh xe, tôi thấy anh ấy lập tức liền kinh hãi đến ngậy người, gần như không nhận ra anh ta nữa.

Người kiêu binh ngày trước giờ đầu đã bạc, nhìn qua so với lần cuối gặp nhau có khi già đi vài tuổi. Tuy rằng thân thể vẫn cường tráng, nhưng chỉ cần liếc mắt nhìn lại đã thấy không còn vẻ ý nữa rồi.

Tôi và anh ấy nhìn nhau, trong giây lát không thốt lên được lời nào, ”Tiểu Tam Gia, vẫn khỏe chứ”. Phan Tử gượng cười một tiếng, nhận lấy balo của tôi rồi đặt vào sau xe.

Tôi ngồi vào xe, lại thấy đây là một chiếc xe hai chỗ ngồi, so với chiếc trước đây của anh ta thì tệ hơn rất nhiều, Phan Tử tuy vẫn mặc bộ đồ cũ kỹ như trước nhưng lúc này nhìn anh ấy tôi lại cảm thấy trên người anh ta thiếu đi một thứ gì đó, không còn như trước kia từng nhìn đến nữa, người có vẻ như gầy đi vài phần.

Xe rung rung lái khỏi sân bay, tôi mới hỏi anh ta:

“Xe trước đâu rồi?”

“Bán rồi, xe này là tôi mượn của một vị bằng hữu.” Phan Tử đáp, ”Xe kia là Tam Gia cho tôi, Tam Gia không trở về nữa, đồ đạc trong cửa hàng bị người làm cướp hết sạch, tới cả con chuột cũng chui ra đòi nợ, tôi bán đi để lấy chút đỉnh mà chi trả cho chúng, không để cho đám tiểu nhân kia đặt điều xam tiểu Tam Gia được.”

Tôi lặng người đi, cửa hàng của Chú Ba từ sau khi gặp biến cố đó, tôi thực sự chưa từng ngó ngang sang bên đây.

“Anh không phải nói là đi lấy vợ sao, đại tẩu đâu rồi?” tôi hỏi.

“Vợ sao.” Phan Tử cười khở một tiếng, “Với tính cách của tôi, con mẹ

nó chứ lấy đâu ra tư cách mà cưới vợ, cũng đừng đi gây họa cho con nhà người ta.” Nói rồi nhìn tôi, “Còn cậu, nghe cậu nói trong điện thoại là vẫn muốn làm những chuyện hư hỏng kia, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Tôi lắc đầu:” Cục diện giờ rối rắm lắm.” Sự tình lại đem ra kể một lần, sau tôi hỏi:” Với kinh nghiệm của anh, giờ muốn gây dựng một đội ngũ như vậy cần bao nhiêu tiền?”

“Bây giờ có tiền hay không không phải là vấn đề nữa, cậu có một vạn để vung ra thuê người, muốn bao nhiêu sẽ có bấy nhiêu, nhưng chúng đều là hạng vô dụng, người hữu dụng không chỉ nhìn mỗi tiền của cậu, mà họ còn nhìn cả hoàn cảnh nữa kia.” Phan Tử nói, “Thân phận như Tam Gia mà tới lúc tìm người còn lo lắng đầy ra, vì Tam Gia biết là bọn chúng chỉ đi để kiếm tiền, nhưng cậu hiện tại không làm thế được, những kẻ khốn đó, cậu cơ bản không thể dùng được chúng, tới lúc đó, không biết là mèo nào cắn mỉu nào đâu.”

“Vậy còn biện pháp nào không, Tiêu Ca và Bàn Tử đều bị nhốt trong đó cả rồi, không biết tình hình ra sao nữa, nếu bọn họ chết trong đó, con mẹ nó, tôi...” Tôi thở dài, bất giác lại nghĩ tới những lời của Bàn Mã, lòng bỗng cảm giác khó chịu.

Phan Tử không lên tiếng, chỉ châm một điếu thuốc:” Chúng ta đi chuyến này, trong lòng phải xác định trước, có điều là con mẹ nó, tôi lại giác ngộ được nhất điều này rằng họ đã chết.”

“Cửa hàng của Chú Ba tôi hiện giờ thế nào?” tôi hỏi, “Anh đã giải quyết ổn thỏa chưa? Có thể tìm được vài thủ hạ có năng lực không?”

“Cửa hàng ư?” Phan Tử mắng một tiếng, “Con mẹ nó chứ, nơi đó còn bàn cái nổi gì nữa, be bét hết ra rồi, đám khốn nạn kia, bình thường ra Tam Gia đối đãi với chúng thế nào, giờ chúng quay lại đáp trả như thế, chỉ sót lại mấy địa bàn xem như là có chút lương tâm. Chờ chút, tôi sẽ hẹn mấy người bọn hắn đi ăn cơm, xem bọn hắn có chịu ra tay hỗ trợ không.”

Tôi có chút giật mình, tuy rằng trước từng nghe chuyện của Chú Ba nhưng tôi chưa từng nghĩ là chuyện sẽ tới trình độ này.

“Vì sao lại trở lên bất ổn như vậy?” từ Tháp Mộc Đà trở về chưa được

bao nhiêu thời gian kia mà.

“Lòng dạ bọn chúng, con mẹ nó chứ, thực kinh tởm.” Phan Tử nói.

Xe chạy tới ngoại ô, có một dãy nhà nông, Phan Tử đem xe trả cho hàng xóm, nói qua lại một lúc rồi đưa tôi vào nhà anh ta, đó là một phòng anh ta thuê lại, bên trong chỉ vồn vện có bốn bức tường, tôi nhìn mà cảm khái, nói:

“Đây mà cũng xem là trang trí sao, nơi này với ngoài đường kia có gì khác nhau đâu, với điều kiện của anh có muốn dặt gái về cũng khó.”

Phan Tử cười khở đáp:” Con mịa nó chứ, dù sao thì cũng chỉ ở có một mình, làm sao để cảm thấy ổn là được, phòng cũng đâu phải của mình đâu.”

“Sao không đi mua lấy một phòng mà ở?” tôi hỏi.

“Mua không nổi, tôi những tưởng sẽ cứ thế sống với Tam Gia, chò tới khi già rồi thì cùng Tam Gia vào viện dưỡng lão, cũng không tốn quá nhiều tiền. Ai biết là chuyện lại thành ra như vậy.” Phan Tử lôi từ trong gầm giường ra một băng ghế, mời tôi ngồi xuống.

Tôi gạt đống hộp cơm bên cạnh sang một bên để có chỗ ngồi, liền thấy ở bên kia có bày bài vị (*bia khắc tên người mất*) của Chú Ba. “Chú Ba tình hình thế nào chúng ta đã biết đâu chứ, sao anh lại làm như vậy, đó là điềm cực xấu mà?” tôi hỏi.

“Đúng là vì không biết, trước cứ chuẩn bị chu toàn hết đi, nhỡ đâu Tam Gia bên kia không được ai cúng cơm cho thì biết làm sao.” Anh nói rồi đưa tôi mấy chai bia.

Tôi mở nắp rồi ngửa cổ tu một hơi, quan sát bốn phía mới nhận ra là nơi này ti vi cũng không có, chỉ thấy bên cạnh giường có cái radio đã cũ, quần áo của anh thực ra vẫn vô cùng sạch sẽ treo ở trên tường, vừa nhìn cũng biết là được sắp xếp rất cẩn thận, xem ra đây là thói quen khi anh còn tham gia trong quân ngũ.

Phan Tử nhìn tôi bật cười:” Lão tử là một kẻ lố mãng mà, cậu nhìn đi nhìn lại cũng chẳng tìm được cái gì vừa mắt trong phòng này đâu. Đối

với một người trải nhiều đao thương như tôi thì chỉ cần mỗi ngày tự ngủ tự dậy, dậy rồi vẫn thấy mình ở nơi này, không ai giết không ai chém đã thấy thực hạnh phúc rồi.”

“Vậy anh cũng cần có gì để giải khuây chứ.” tôi hỏi, “Mỗi ngày qua đi với anh như thế, chỉ nhìn buồn bức tường thôi sao?”

“Ai nói lão tử không có gì giải khuây chứ, lão tử ngồi cửa sổ này ăn dưa muối, uống bia ngắm tiểu muội trong tiệm uốn tóc bên dưới kia, thoải mái như thần tiên vậy.” Phan Tử ngồi lên giường, xem ra là không có cái ghế thứ hai nào trong phòng này cả, lại lấy ra điện thoại di động của mình, “Giờ tôi sẽ gọi điện cho mấy người kia, có điều là, Tiểu Tam Gia à giờ không được như xưa nữa đâu, tôi trước có thể nói một không nói hai, nhưng giờ là việc phải nhờ cậy người khác, cậu phải chịu luôn cúi một chút, để người ta chịu nói chuyện chắc cũng không dễ nghe lắm đâu.”

Thấy anh ấy nói như vậy, trong lòng tôi liền cảm giác không yên. Tôi không phải kiểu người có thể chịu ngồi ăn với người lạ.

Phan Tử bắt đầu gọi điện thoại, có mấy cuộc chỉ nhắc tới tôi đến, có chút chuyện cần người hỗ trợ, liền lập tức bị cúp máy, có cuộc thì không bắt máy, chỉ có hai ba lần là có thể nói tới chuyện ăn bữa cơm. Sau khi gọi xong, Phan Tử nhìn tôi rồi an ủi:

“Không có việc gì, ba người gọi tới là tốt hơn so với tôi tưởng rồi.”

Tôi hôm đó, trong nhà hàng Quốc Mậu tôi gặp được ba người kia, vừa thấy tôi đã nhận ra ngay, lúc chú tôi còn ở đây những người này đều có quan hệ rất tốt với Chú Ba, tôi đều gọi họ bằng chú.

Sau khi gặp mặt, bọn họ ai nấy đều gật đầu, nhưng tôi phát hiện lúc này đây bọn họ không ai đứng dậy đáp lễ cả.

Tôi hít sâu một hơi, nhìn biểu tình trên mặt bọn họ cũng không muốn gượng ép gì nhiều, sau dần dần bình tĩnh lại thì Phan Tử gọi đồ ăn lên rồi cùng bọn họ nói chuyện phiếm một chút, tiếp theo mới đề cập tới vấn đề chính.

Chúng tôi lúc đó có nghĩ ra cách giải thích tốt lắm rồi, cũng chưa nói tới tình hình Trương gia lâu khùng khiếp thế nào, chỉ mới nói nơi kia khả

năng sẽ có hàng.

Sau khi nói xong, bọn họ liền rơi vào trầm tư, tôi lại tiếp lời:

“Các chú ạ, giờ thời thế thực không tốt, đầu béo như vậy khó lắm mới kiếm được, cháu là muốn mời mọi người tham gia, hoặc là chúng ta liên thủ về một phe với nhau.”

Tôi nhìn nét mặt ba người bọn họ, lại thấy ai nấy đều làm ra vẻ thực khó xử.

“Tiểu Tam Gia, cậu nói xem đó chẳng phải là gấp lạt ma sao?” Một người liền hỏi lại tôi, tôi nhớ người này gọi là chú Khâu.

Tôi nghĩ một lát:” Coi như cũng không phải ạ.”

“Luật trong giang hồ đã nói trước khi cậu gấp lạt ma, cậu phải lời được chút đỉnh gì ra đã, chúng tôi vậy mới biết được là cậu đang nói thật hay nói đùa chứ, cậu có biết chỉ cần phát ngôn điều gì không chính xác trong cái đất này, cậu chỉ cần không quá vài lần như vậy cũng chính là bán đi cái thể diện của tôi, thủ hạ huynh đệ tôi cũng sẽ không nghe tôi nữa.” Chú Khâu nói.

Nói xong hai người kia cũng gật đầu:” Tiểu Tam Gia, hiện giờ nếu không hợp ý mọi người thì chuyện cũng không còn dễ dàng nữa, phân công anh em cũng không được thuận lợi, từ trên xuống dưới cái gì cũng phải bỏ tiền ra.”

Phan Tử đỡ lời:” Phần tiền ngày hôm nay không phải Tam Gia đã sớm dự liệu trước rồi sao, làm huynh đệ nhiều năm như vậy, các chú coi như thoảng cho Tiểu Tam Gia một chút, nói thế lại thành ra xa lạ quá.”

Chú Khâu kia lại nói:” Tam Gia dự liệu là tiền của Tam Gia, anh cũng nói đây là Tiểu Tam Gia mà, Tiểu Tam Gia nhà anh là con Tam Gia sao? Nếu Tiểu Tam Gia này là con Tam Gia thì tiền của Tam Gia cũng chính là tiền của cậu ấy, tiếc là không phải như vậy a, đây chẳng phải là nói thừa sao? Việc gì chúng ta làm đều đặt chữ lí lên đầu, tiền là tôi cầm, tôi tìm, nhưng cũng đâu có liên quan gì tới anh.” Nói xong nhìn sang Phan Tử, “Tiểu Tam Gia nhà anh còn quản không tới tiền này, Phan Tử anh nhao nhao lên cái gì.”

Giọng lão ta vừa vang lên, hai người bên cạnh liền vội vàng khuyên can:” Lão Khâu, tính tình Phan Tử chú còn lạ gì, đừng nói những lời này chứ.”

Phan Tử liền cười lạnh không nói lại, chú Khâu kia lại tiếp:” Tiểu Tam Gia, chúng tôi ở đây là nể mặt Tam Gia lắm rồi, cũng gọi cậu một tiếng Tiểu Tam Gia, cậu muốn bắt đầu chuyện này, tốt thôi, cậu cứ đem cửa hàng của Tam Gia ở Hàng Châu kia làm kế ước cho chúng tôi, chúng tôi sẽ cho cậu người, nếu cậu đào ra được thứ gì đó thì đó là vận may của cậu, còn lấy không được, coi như cậu xúi quẩy đi.”

“Cái đêch!”

Phan Tử lập tức cáu lên: “Con mợ nó, tao nói hôm nay thế nào mà cũng lời đuôi, lại muốn vốn liếng của Tam Gia phải không, tao nói cho mà biết, Phan Tử tao không có người không có tiền, nhưng con mẹ nó, lão tử giết người đã thạo, giết những thằng như mày mười đầu ngón tay đếm không xuể, mày cứ thử động tới sản nghiệp tổ tiên Tam Gia xem, lão tử một đao giết cả họ nhà mày.”

Phan Tử nổi điên lên, lão Khâu kia rõ ràng cũng kiêng dè tính tình Phan Tử, biết anh thực sự làm được, liền trừng mắt với anh, một chú khác vội can:” Ai da, người một nhà cả đừng làm ra như vậy.”

Lão Khâu vỗ bàn đứng dậy nói:” Được lắm, mày muốn làm càn thì mày cứ ôm lấy cái sản nghiệp của lão Ngô Tam Tỉnh kia mà đi chết đi.”. Nói xong lại liếc tôi một cái, “Cái gì mà Tiểu Tam Gia chứ, tao đây nhờ vào, lão tử xem như làm từ thiện, tới tận đây mà nói với mày vài tiếng, tao nói cho mày biết, Ngô Tam Tỉnh không ở đây, mày có ở Trường Sa này cũng chẳng là cái thá gì hết, con mẹ nó chứ, cũng chẳng bằng con chó nữa là, mai tao sẽ loan báo cái tin nhà mày tiền không đủ để gặp được một lần lạt ma, tao chờ mày tới quỳ gối cầu xin tao.”

Nói xong hấn phẩy tay bước đi, hai người kia nhìn bàn cơm ăn cũng không động vào, vội vàng bước theo lão Khâu đi ra ngoài. Trong giây lát bàn ăn chỉ còn lại hai người bọn tôi.

Tôi hoàn toàn bị ngây ra, cơ bản là không hiểu trước mắt đang có chuyện gì, đã lâu rồi tôi không cảm thấy kinh tởm tới như vậy.

Phan Tử rõ ràng đã trải qua rất nhiều rồi, giờ không tỏ ra gì lắm, anh hít sâu một hơi, trấn định cảm xúc rồi nhìn tôi nói:

“Giờ cậu đã biết bọn chúng rốt cuộc là người thế nào chưa.”

-----oOo-----

Chương 54: Tuyệt vọng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôi hôm đó, tôi và Phan Tử uống hết hai mươi lon bia rồi hai người chúng tôi nằm ngả ra bãi cỏ ngoài quán rượu, nhìn lên bầu trời mờ mịt trên cao, cũng chẳng ai nói được với nhau lời nào.

Tôi rốt cuộc cũng đã hiểu được trong thời gian qua Phan Tử đã trải qua bao nhiêu đả kích khi sống tại nơi này, Chú Ba ra sao còn chưa biết, giờ toàn bộ địa bàn đã rơi vào tình huống thế này, thực khiến con người ta vừa ghê tởm vừa suy sụp. Trước đây lao tâm khổ tứ bao nhiêu cho kinh doanh, giờ chỉ trong chớp mắt mà đã hoàn toàn thay đổi.

Nhưng tôi không có nhiều tâm tư để lo lắng cho việc này, bên kia có Bàn Tử và Muộn Du Bình vẫn không hay sống chết thế nào. Bản thân cũng cảm thấy vô cùng chán chường, về phương diện khác, một phần hi vọng trong tôi đã hoàn toàn tan biến, lo âu lại càng tăng thêm.

Tôi tôi ngủ lại trong phòng trọ của anh ấy, vì bao nhiêu tiền bạc tôi đều gửi lại ở Bắc Kinh rồi, hiện là đang không có bao nhiêu tiền trên người, tôi liền hỏi Phan Tử, xem anh ta còn có biện pháp nào hay không.

Phan Tử thở dài, nghĩ mãi mới nói:” Người dưới trướng của Tam Gia không dùng được nữa, mai tôi sẽ đi hỏi giúp cậu đám bạn bè của Tam Gia, xem bọn họ có hứng thú với chuyện này không.”

“Có hi vọng không?” tôi hỏi, trong lòng thầm nghĩ, chẳng phải đùa chứ nếu vẫn không được, tôi chỉ còn chiêu cuối cùng là báo cảnh sát. Tuy rằng kết cục vô cùng thảm nhưng ít nhất còn có hy vọng cứu được bọn họ.

“Khó nói lắm, vốn hy vọng cũng không lớn, vì một khi ông nội cậu đã đi mở lời cầu viện tới bạn bè thì có nghĩa Ngô gia đã thất thế, hơn nữa vừa rồi như lời của lão tặc Khâu thì hẳn sẽ thêm trở ngại. Nhưng dù thế nào thì vẫn phải thử mới biết được.” Phan Tử nói.

Quả nhiên, sáng hôm sau Phan Tử rời đi, tới giữa trưa mới từ bên ngoài trở về, hỏi tình hình sao rồi, Phan Tử chỉ cười khổ mà lắc đầu. Tôi nhìn thấy trên cánh tay anh ấy có rất nhiều vết bầm, liền hỏi có chuyện gì đã xảy ra, anh nói, đi tới nhờ một tên tiểu bằng hữu khác, không may lại đụng mặt người của tên Vương Bát Khâu (ý là con rùa đen họ Khâu) ở đó, chúng xúm vào đánh hội đồng. Buổi chiều Phan Tử lại đi tới mấy nơi khác hỏi thăm tiếp.

Tôi nhìn vẻ mặt của anh ấy, liền ý thức được ngay cả anh cũng không ôm bao nhiêu hi vọng cả, chỉ biết vỗ vỗ vai anh, bảo hay là thôi đi. Phan Tử nói:” Tiểu Tam Gia, cậu yên tâm, nếu thực sự không được, tôi và cậu là hai người, ít người có khi lại dễ dàng hơn.”

Tôi lại nghĩ, hai người tiến vào một nơi như vậy thì tới cả trang bị vác vào còn chẳng hết, những thương tích trên người Phan Tử tính tới giờ, anh ấy cũng chẳng còn được như trước nữa, nếu để anh ấy đi, tôi thực sự rất lo lắng. Nhiệm vụ của anh ấy vốn đã xong xuôi rồi, hết thầy xem như không còn liên quan tới anh nữa. Nếu phải kéo Phan Tử vào, tôi thực không đành lòng.

Có điều là tôi biết tình tình Phan Tử, nên không thể nói thẳng với anh ấy, chờ tới chiều lúc anh đi khỏi phòng, tôi để lại một mẩu tin, nhắn rằng tôi đã tìm được người giúp mình rồi, anh đừng lo lắng gì cả, sau đó lặng lẽ rời đi.

Đi khỏi nhà Phan Tử, rất nhanh đã tới đường cái mà tôi lại thực chẳng biết bản thân mình muốn đi đâu nữa, tôi thậm chí đã nghĩ tới đi báo cảnh sát, nhưng nghĩ tới những việc mình đang làm, nếu bị bắt, chắc cũng bị xử bắn không kém gì, vậy thì còn tính cứu người nữa sao, vừa nghĩ hay là mình quá lo xa, biết đâu giờ bọn họ đã ra được rồi thì sao, trước giờ đều biến nguy thành an mà, chẳng qua bản thân cứ sợ bóng sợ gió thôi?

Nhưng, tôi không thể lừa dối bản thân được nữa, tôi nghĩ, nếu không thì mình cứ về Hàng Châu trước rồi tìm chú Hai nghĩ cách tiếp, nhưng tôi có

thể tưởng tượng được phản ứng của chú lúc đó, chú nhất định sẽ nhốt tôi lại, sau đó nói với tôi rằng cứu bọn họ chẳng để làm gì cả.

Nhưng, không về Hàng Châu thì tôi còn biết đi đâu bây giờ? Đi Quảng Tây sao? Một mình tôi, muốn tới hồ thôi chắc đủ chết rồi.

Nghĩ mãi rồi cũng vẫn chọn tới sân bay rồi tính tiếp, nếu Phan Tử trở về mà bắt gặp tôi thế này, hẳn sẽ không lừa được anh ấy, vì thế vội vàng vẫy taxi, vùng ngoài ô chết tiệt này bụi đất bay đầy trời, đâu đâu cũng xây dựng rầm rộ, vẫy kiêu gì cũng không xe nào chịu dừng lại.

Tôi men theo đường cái mà đi, đi tới một trạm dừng xe mới thấy có xe trống, đang định lên thì điện thoại di động của tôi bỗng reo.

Tôi tưởng là Phan Tử gọi, trong lòng nhói lên một cái, thầm nghĩ sao anh ấy về sớm thế được, chẳng lẽ anh ấy làm được rồi, muốn báo tin cho tôi?

Tôi mở máy ra, đó là một tin nhắn, hơn nữa là Tiểu Hoa gửi tới.

“Nghe nói cậu đang ở Trường Sa, biết khôn cảnh của cậu, nhưng cậu đã hạ quyết tâm không tiếc gì để đi cứu bọn họ, mời tới địa chỉ này tôi đã chuẩn bị cho cậu một vật, thực có lỗi nhưng tôi chỉ có thể làm tới nước này mà thôi.”

Sau tin nhắn là một địa chỉ trong khu Trường Sa.

Tôi có phần không hiểu là ý gì, nhưng rõ ràng Tiểu Hoa ở Bắc Kinh nghe được sự việc bên tôi, Lão Cửu Môn thực đúng là lợi hại, lúc này tôi đang vô cùng mờ mịt, cũng chẳng còn lựa chọn nào khác, nhảy lên xe rồi đưa địa chỉ này cho lái xe bảo đưa tới đó.

Xe chạy một lát thì tới, đó là một khu nhà tương đối tầm thường, lại hết sức dễ tìm, tôi nghĩ có thể nơi này giống với dãy nhà bên Thành Đô, bên trong tiện nghi chẳng khác nào động tiên.

Sau khi gõ cửa, bên trong phòng vô cùng tối, có một thiếu nữ mảnh khảnh xuất hiện. Ban đầu tôi nhìn không phân biệt được rốt cuộc đó là nam hay nữ, cô ấy mặc y phục kiểu Tàu cổ, hỏi tôi:

“Tìm ai ạ?”

Tôi nhất thời không biết phải đáp thế nào, liền đưa cho cô ấy xem tin nhắn Tiểu Hoa gửi cho tôi, cô ấy mới nói:

“Là Hoa nhi gia, tôi hiểu rồi.”

Nói xong thì mời tôi bước vào.

Vừa vào nhà tôi đã cảm giác hơi bí gió, phòng rất sạch sẽ nhưng dường như đã lâu rồi không có người mở cửa sổ, ánh sáng cũng rất ảm đạm.

Tôi nhìn quanh một vòng lại thấy trong phòng có bày một bàn gương trang điểm rất lớn, bốn phía cũng đặt rất nhiều tủ. Có phần giống như trong cửa hiệu làm đầu vậy.

Tôi thầm nghĩ chẳng lẽ đây là một gái bán hoa sao, ý Tiểu Hoa muốn giúp tôi là bảo tôi cùng cô ấy giải khuây để quên đi phiền não, nhưng cô gái bán hoa kia cũng quá kỳ lạ đi. Chỉ thấy thiếu nữ lấy từ trong phòng ra một chiếc rương, đặt lên trước mặt tôi.

“Hoa nhi gia gửi anh vật này.”

Rương này chỉ bằng cái hộp bánh trung thu nhưng làm bằng gốm mỏng, tôi cười khổ một tiếng rồi cẩn thận mở rương ra, vừa nhìn liền kinh ngạc.

Trong hộp rải gấm, trên gấm có đặt một lớp gì đó rất mỏng, nhìn qua giống như da mặt. Nhưng khi quan sát kỹ một chút, tôi liền nhận ra đó chẳng phải là mặt nạ da người sao.

Mặc dù đã từng chứng kiến dịch dung, nhưng đây là lần đầu tiên tôi chính mắt nhìn đến mặt nạ da người, hóa ra nó lại có hình dạng và tính chất giống thật tới vậy, trong lòng tôi lấy làm nực cười, vẫn chưa biết được cái này là có ý gì.

Vì thế tôi hỏi cô gái kia:” Cái này để làm gì?”

Lại phát hiện cô ấy cơ bản là không để ý tới lời tôi, tôi cho tay sờ sờ lên mặt nạ, thấy tương đối rắn chắc. Tiện tay nhắc nó từ trong hộp ra rồi trải phẳng trước mắt. Sau khi trải nó phẳng phiu, tôi lập tức đổ mồ hôi lạnh đầy người. Trong giây lát tôi liền nhận ra đây là mặt của ai.

Chẳng phải là mặt Chú Ba tôi sao

-----oOo-----

Chương 55: Khuôn mặt của sự sợ hãi tái sinh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lúc này tôi liền hiểu ngay ra ý của Tiểu Hoa, nhất thời bản thân vẫn không tài nào tin được.

Thứ mà hắn chuẩn bị cho tôi chính là mặt nạ của Chú Ba tôi. Hắn không phải muốn bảo tôi dùng thuật dịch dung đấy chứ. Là hắn muốn tôi đeo nó lên.

Tôi đột nhiên cảm thấy vô cùng thán phục Tiểu Hoa, hắn ở cách tôi cả nghìn dặm mà vẫn biết được hoàn cảnh của tôi hiện giờ, hơn nữa còn phán đoán rất chuẩn xác, hắn biết dù tôi có cố gắng thế nào trong việc dựa vào các mối quan hệ thì chuyện cũng không thể cứu vãn được. Thế lực của Chú Ba ở Trường Sa này đã hoàn toàn đóng băng rồi, nó đã biến thành vô số những tiểu tập đoàn tư lợi, không ai có thể chỉ huy bọn họ cả.

Biện pháp duy nhất chỉ có thể là sự trở về của Chú Ba.

Nhưng Chú Ba tôi gần như đã bật vô âm tín, làm sao bây giờ?

Chúng tôi phải tự tạo ra một Chú Ba khác.

Nhưng nhìn chiếc mặt nạ da người này, tôi đột nhiên cảm thấy có một luồng khí lạnh chạy dọc cơ thể mình, không biết vì sao mà tôi bắt giác run lên.

Tôi không biết rằng đây là do mình sợ hãi hay là vì quá hưng phấn hoặc là vì một cảm xúc khác nữa, nhưng trên thực tế là trong khoảnh khắc đó, trong cơ thể tôi có vô số những cảm xúc hoàn toàn rối loạn. Trong đầu tôi nảy sinh ra vô số những cảnh tượng, việc của Chú Ba, rồi việc sau khi tôi trở thành Chú Ba, đối mặt với đám người kia, còn lúc chỉ có một thân

một mình, trí não tôi càng thêm hỗn độn. Đồng thời, khuôn mặt của Muộn Du Bình và Bàn Tử vẫn không ngừng đan xen hiện ra trong đó.

Cũng may là trong khoảnh khắc đó tôi lập tức liền lấy lại được bình tĩnh, lòng bàn tay đã bắt đầu đổ mồ hôi, tôi cố gắng để đầu óc mình thật tỉnh táo mà cân nhắc về vấn đề này. Mấy giây sau, tôi liền rõ ràng được lựa chọn của mình.

Không còn lựa chọn nào khác cả.

“Vật này đeo thế nào đây?” tôi hỏi cô gái kia.

“Nếu anh đồng ý đeo, tôi sẽ giúp anh, toàn bộ quá trình mất bốn giờ, có thể giữ được trong bốn tuần. Anh thấy đã được chưa?”

Tôi trầm nghĩ như vậy cũng đủ rồi, tôi chỉ muốn đeo tới khi cứu được bọn họ ra thôi: “Thật lắm không?”

“Việc này đợi sau khi tôi giúp anh đeo vào, tự anh có thể xác định.” Cô ấy nói rồi chỉ vào một chiếc ghế nằm, sau đó bảo tôi qua đó.

Tôi bước qua, nằm xuống, cô ấy liền lập tức đặt chiếc mặt nạ da người kia lên mặt tôi, trong khoảnh khắc đó, bên tai tôi đột nhiên vang lên câu nói của Chú Ba:

Có những mặt nạ một khi đã đeo lâu rồi sẽ không thể tháo xuống được nữa.

-----oOo-----

Chương 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôi đứng trong wc của quán trọ nhỏ, nhìn mặt mình trong gương.

Phải mất một lúc rất lâu sau, tôi không nghĩ ra được điều gì, chỉ biết ngấm người trong gương kia.

Người này rất quen, nhưng đó không phải là tôi.

Cảm giác này vô cùng vi diệu, hỗn hợp giữa một bên là cảm giác “trốn tránh” và một bên là cảm giác “sợ hãi”.

Tôi như đang mượn khuôn mặt để “trốn tránh” cái thân phận Ngô Tà của mình, nhưng lại tiến vào một cảnh giới “nhân sinh” càng khó kiểm soát hơn. Cảm giác không thể khống chế này rất chân thật, nó bao hàm biết bao nhiêu khả năng có thể xảy ra. Tôi gần như không thể đoán được, sau này tôi sẽ sống thế nào đây nữa.

Lúc mới bắt đầu, tôi cho dù là chưa nhìn tới mặt mình trong gương đã thấy hơi run rời. Giờ tâm trạng đã khá hơn, có rất nhiều chuyện, ngay ban đầu bạn cảm thấy khó mà chấp nhận ngay được, nhưng một khi đã chấp nhận rồi thì sẽ phát hiện chuyện thực chất chỉ có vậy mà thôi.

Trước khi bước tới đường này, tôi chưa từng nghĩ tới cái gọi là “mặt nạ” có thể giống tới mức như thật thế này. Cho dù tôi có nhìn dán vào trong gương, có thể thấy cả lỗ chân lông giống như trên làn da của mình vậy, chỉ là hơi thô ráp hơn một chút. Trước kia tôi từng thấy Muộn Du Bình, còn tưởng đó là một kỹ xảo bàn môn tà đạo cao thâm nào, giờ mới thực sự bội phục, tay nghề như vậy tuyệt không phải trong một sớm một chiều mà có thể thành thực được.

Tóc cũng được nhuộm thành màu hoa râm, muối tiêu trên mái tóc Chú Ba là dấu vết trải bao thăng trầm thời cuộc lắng đọng lại mà thành, còn muối tiêu của tôi chỉ cần trong vài giờ, nhìn không chút khác biệt. Vì thế mà ngược lại tôi cảm thấy Chú Ba cũng không tới mức khổ sở gì lắm.

Cô gái kia nói, mặt nạ này của tôi không cần phải qua bảo dưỡng gì cũng có thể dùng được trong bốn tuần, nhưng giờ nếu tôi muốn gỡ nó ra cũng không được nữa. Thuật dịch dung của Trung Quốc, kỳ thật là một thuật hóa trang đã đạt tới trình độ vô cùng điêu luyện, giống như kỹ thuật trang điểm bây giờ vậy, nhưng vì mục đích không giống nhau nên làm mặt nạ tốn kém hơn so với hóa trang rất nhiều, không thể phổ biến được trong thực tế- chỉ có những người nắm giữ kỹ năng chân chính, hoặc có mục đích vô cùng quan trọng mới có thể sử dụng.

Việc khó nhất làm làm một mặt người thật, không phải là biến thành một người xa lạ mà là biến thành một người thân quen rồi. Điều này đòi hỏi

người đeo mặt nạ, phải đạt được thần thái cực giống.

“Tôi chỉ có thể giúp anh đeo mặt nạ, không chỉ đeo mặt nạ này bên ngoài, anh còn phải đeo nó trong tâm mình nữa.” Trước khi rời đi, cô ấy thân nhiên nhìn tôi nói một câu như thế.

Đeo trong cả tâm mình nữa ư?

Tôi nhìn “Chú Ba” trong gương, lại sờ sờ ngực mình, nghĩ năm xưa khi Giải Liên Hoàn đeo mặt nạ Chú Ba, có phải cũng được dạy qua như vậy không. Nhưng nhiều năm như vậy, nếu hẳn thực sự vẫn mang thì mặt nạ bên ngoài có thể tháo xuống được, còn mặt nạ trong lòng, tháo làm sao đây?

Tôi nhìn lại đồng hồ, đã tới giờ, lấy nước rửa qua mặt rồi dùng khăn lau khô, mặt nạ không bị bung ra, xem ra cuối cùng cũng đã thành công. Tôi bất giác thở dài.

Trở về lại phòng ngủ, tôi ngả mình xuống chiếc giường đơn chật chội, trong đầu liên tục nhắc xem sau đây phải làm thế nào? Hết thấy mọi sự từ bây giờ bao gồm cả cung cách nói chuyện, hiện tại đều là con số không, tôi phải làm thế nào cho tốt đây.

Ý niệm đầu tiên xuất hiện trong suy nghĩ của tôi là muốn cởi sạch quần áo để lao ra bên ngoài chạy một vòng, dù sao cũng không phải là mặt mình, tôi có thể làm vô số chuyện không dám làm trước kia vì sợ mất mặt, ví như là xông vào wc nữ, đội một cái bô lên đầu hay đại loại thế. Nhưng tôi cũng lập tức gạt ngay những ý niệm đó khỏi đầu mình.

Mục đích đeo mặt nạ của tôi là muốn làm cho những người dưới trướng của Chú Ba một lần nữa tập hợp lại, cung cấp toàn bộ những tài nguyên có thể, dùng nó để cứu đội Muộn Du Bình. Đây là mục đích duy nhất của tôi, nhưng bước đầu tôi phải làm thế nào để không bị phát hiện ra bây giờ.

Giọng nói tôi không thể nào nguy trang được, cái này cần huấn luyện chuyên môn, có lẽ cũng chưa cần tới tự tay mình phải sát phạt bọn họ, vui buồn tức giận gì đều có thể mang bọn họ ra xử lý được hết. Tôi cũng không phải ảnh đế (*nam diễn viên suất sắc nhất, nữ diễn viên suất sắc nhất được xưng là ảnh hậu*), với khí sắc của mình tôi chắc chắn sẽ bị bọn

họ vạch trần chỉ trong vài phút.

Việc này chỉ có thể dùng trí, không thể cứng được, tiện thể còn khoe trí thông minh của mình nữa. Tình huống tốt nhất là, tôi không cần đích thân ra mặt gây mâu thuẫn với bọn họ, tiếp theo phải dùng tới người phát ngôn.

Tôi biết mình lại phải cần sự giúp đỡ của Phan Tử, chỉ có anh ấy mới quen thuộc Chú Ba và tính cách Chú Ba, nhưng tôi thực không muốn phải lôi anh ấy vào cuộc.

Anh ấy đã bước ra rồi thì không nên kéo anh ấy quay lại nữa.

Nhưng ngoài Phan Tử ra thì còn ai có thể giúp được tôi đây? Tôi nghĩ đi nghĩ lại, nghĩ mãi cũng chẳng ra được ai cả. Giờ tôi mới phát hiện, không có Chú Ba tôi thực sự rơi vào vòng luẩn quẩn với hai bàn tay trắng. Tôi lấy di động, lướt một lượt từ trên xuống dưới danh bạ, lại thấy trong vài năm gần gũi mà quá nhiều chuyện cảnh còn nhưng người đã không còn, hết thầy đều đã đổi thay.

Cuối cùng tôi vẫn lật tới số của Phan Tử, tôi nhắm mắt lại, miệng lầm bầm “thực xin lỗi”, sau đó gọi tới số của anh ấy.

Chắc là Phan Tử chưa về, nếu không anh ấy đã gọi điện lại cho tôi. Trời cũng đã chạng vạng, không biết anh ấy hôm nay lại gặp phải những chuyện quái gở gì nữa, cũng chẳng biết nếu thấy tôi anh ấy sẽ biểu cảm ra sao. Không biết là vì sao mà tự nhiên tôi thấy trò này cũng hơi bị thú vị, nhưng đồng thời lại thấy có một cảm giác muốn gạt hết đi.

Trong điện thoại tôi không thể nói cho Phan Tử nghe cụ thể tình hình, chỉ nói là tôi nghĩ ra một cách, giọng anh nghe thực bình tĩnh, nhưng vẫn có phần mõi mệt, chúng tôi hẹn ra một nơi để gặp mặt.

Tôi xoay người rời khỏi giường, từ trong tủ quần áo lấy ra một bộ- đó là đồ cô gái kia đưa cho tôi, cũng là loại áo khoác gió mà Chú Ba thường mặc. Tôi cởi áo phong của mình, mặc lên bộ đồ kia, thậm chí Tiểu Hoa cậu thực chu đáo, y phục vô cùng vừa vặn luôn.

Nghĩ một lát, tôi liền gửi cho hắn một tin nhắn: “cảm ơn”. Nhưng bên kia không có hồi âm.

Một giây sau khi bước ra cửa, tôi ý thức được mình phải thẳng lưng lên, tự nhắc nhở bản thân rằng bước khỏi cảnh cửa này tôi đã là một người khác. Nhưng rất nhanh sau đó tôi nhận ra mình không cần cố gắng làm gì, vì khi đi trên đường, chính tôi cũng nhận ra bước chân mình đã thay đổi. Lúc đi ngang qua đường lớn, tôi vô tình nhìn vào một cửa kính liền phát hiện trong ánh mắt kia bỗng toát ra một khí chất vô cùng lãnh khốc.

-----oOo-----

Chương 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôi gặp Phan Tử trong một quán cà phê trên bờ sông, trong khoảnh khắc Phan Tử nhìn thấy tôi, anh ấy lập tức ngăn người, tôi thấy toàn thân anh ấy hơi run lên, nhìn tôi gần như không thốt lên được lời nào.

Nhưng Phan Tử cũng lập tức ý thức được điều gì đó, từ từ lấy lại bình tĩnh.

“Tiểu Tam Gia?” anh nhìn tôi, thử gọi một tiếng.

“Quả nhiên là không qua được mắt anh.” tôi gượng cười.

Phan Tử vẫn nhìn tôi, thật lâu sau mới thở phào một cái, ngồi xuống:”
cậu định làm gì vậy, cái này cậu lấy đâu ra thế?”

Tôi nói cho anh nghe suy tính của mình, còn nói chuyện Tiểu Hoa đem mặt nạ này giao cho tôi. Tôi nói cho anh biết, tôi thấy đây hẳn là kế hoạch khả thi nhất rồi.

Phan Tử nhìn mặt tôi, rất lâu sau cũng không nói gì, giống như đang suy nghĩ lung lăm, lại như đang đánh giá trình độ thật của mặt nạ kia. Qua một lúc lâu, Phan Tử ôm mặt, hít sâu một hơi rồi mới gật đầu đáp:

“Cậu quyết định làm vậy sao?”

Tôi gật đầu.

“Tiểu Tam Gia, thời gian Tam Gia sống cậu không từng trải qua, điều này có rất nhiều ý nghĩa, tóm lại, với tính cách của cậu, chuyện này tuyệt đối không thể làm được.” Phan Tử nói, “cậu có biết cách giao thiệp với những người ở đây thế nào không? Cậu chỉ thấy được bên ngoài bọn tôi ôn hòa nhưng thực chất bên trong còn vượt quá tưởng tượng của cậu nhiều.”

Tôi thở dài. Tôi biết Phan Tử không phải người thích nói chuyện dọa người, anh ấy nói những lời này cũng là muốn tốt cho tôi.

“Tôi muốn đi cứu bọn họ.” tôi đáp, ” tôi rất muốn đi cứu bọn họ, tôi không muốn mọi chuyện lại chấm dứt như vậy được, vì thế, không làm được tôi cũng vẫn làm.”

Phan Tử tiếp tục nhìn tôi hỏi:” mặt nạ này có thể duy trì trong bao lâu?”

“Bốn tuần.”

Anh gật gật đầu:” bấy nhiêu thì hơi nhanh, chúng ta nhất định phải tăng tốc thôi.”

Tôi xem ý anh ấy thì hẳn là chấp nhận rồi, nhẹ nhàng thở một hơi, Phan Tử đồng ý xem như là tốt một nửa rồi, sau lại hỏi:” giờ anh thấy phải làm gì sao đây? Bước đầu chúng ta nên làm gì, đi tìm lão tặc Khâu tính số à?”

Phan Tử lắc lắc đầu:” cậu có biết vừa rồi tôi làm thế nào nhận ra cậu không?”

Tôi lắc đầu, anh nói tiếp:” là cậu do dự. Lúc vừa rồi nhìn thấy cậu, mặt cậu tràn đầy do dự, đây là đặc điểm điển hình của cậu, trên mặt Tam Gia không bao giờ có biểu cảm đó.”

Anh dừng lại một lát, “cho nên bước đầu chúng ta phải làm sao cho cậu không lộ ra chút sơ hở nào nữa, nếu không cậu chỉ là một cái bị thịt thôi. Những kẻ đó đều rất tinh tường, cậu không gạt được ai cả đâu.”

Tôi sờ lên mặt mình, trong lòng nghĩ mình do dự thật sao? Phan Tử liền chỉ vào người tôi nói:

“Đó, chính là biểu cảm này, cậu phải loại bỏ hoàn toàn sự do dự của mình đi.”

Tôi thở dài, thầm nghĩ cái này là bản năng của tôi rồi, làm sao mà sửa được đây? Phan Tử nhìn quanh bốn phía không thấy ký hiệu cấm thuốc lá mới từ từ chậm một điều nói:” Tam Gia gặp phải chuyện gì nhất định đều tự mình suy đoán trước, rất ít khi trung cầu ý kiến người khác, khi nhìn người, Tam Gia thường giữ tư thái nhìn từ trên cao xuống, những điều này cậu đều không có.”

“Vậy làm sao bây giờ? Những cái đó quá khó khăn, chỉ vài lần là tôi lộ ngay, anh làm thay tôi được không?” tôi hỏi.

Phan Tử cười khỏ lắc đầu:” mấy tháng trước thì còn được, giờ cậu thấy đây, bọn họ không nghe tôi, muốn thực hành cái kế hoạch của cậu, phải là bản thân cậu đứng ra trước mặt bọn họ, nói với bọn họ rằng cậu chính là Tam Gia, cậu đã trở lại, ai không nghe lời xác định phải chết.”

Tôi nghĩ tới đó bất giác không rét mà run, lập tức lắc đầu:” tôi chắc chắn không làm được. Điều này khó lắm, cho dù luyện tập hằng ngày cũng không thể đạt được trình độ đó.”

“Không phải vừa rồi cậu nói muốn làm sao? Tiểu Tam Gia.” Phan Tử nhìn tôi, “đây chính là cửa ải khó khăn thứ nhất, cậu chưa thử qua đã nói không được, vậy chuyện phía sau còn khó hơn nữa. Đây cũng chẳng phải đóng phim, đây là thực tế cuộc sống, không phải chuyện đơn giản như vậy đâu.”

Tôi nhìn vào mắt Phan Tử, hiểu là anh ấy đang muốn tôi thấy khó mà lui, nhưng tôi biết mình đang đứng ở ranh giới cuối cùng rồi, không thể lui được nữa. Cuối cùng tôi cũng nói:

“Được, tôi sẽ làm được.”

Phan Tử tiếp tục nhìn tôi, nhìn sâu trong ánh mắt tôi, tôi cố gắng truyền ra cái nhãn lực bản thân cho là kiên định nhất, rốt cục thì Phan Tử cũng dụi thuốc:

“Đi thôi, chúng ta đi tìm nơi bí ẩn tiếp theo, tôi sẽ nghĩ lại cách, cậu cũng

phải nhớ kỹ là giờ cậu là Tam Gia, khắp nơi quanh đây chỉ có huynh đệ của Tam Gia, tai mắt trùng trùng, cậu không trốn đi đâu được cả.”

Tôi gật đầu, anh đứng dậy rồi đột nhiên nhìn tôi nói:

“Tam Gia, đi thôi.”

Tôi sửng sốt một chút, ngay sau đó liền hiểu được ý của những lời đó, chợt như cảm thấy trong lòng có một cảm giác khó chịu, vất vả lắm tôi mới nhìn nó xuống được. Phan Tử đi phía trước, mở cửa cho tôi, tôi phải nuốt ngược lời cảm ơn của mình vào trong, chân lập tức bước ra ngoài.

Trong một khắc đó, tôi bỗng cảm thấy chính mình bắt đầu mất đi cái gì đó, thứ đó bình thường tôi không hề chú ý tới, trong giờ phút này tôi chợt cảm thấy vô cùng chán nản.

Đang nghĩ thì bỗng ven đường phía trước có mấy người lạ từ trên xe bước xuống, tất cả lại đi về phía tôi. Tôi vừa nhìn liền ngẩn người- kia chẳng phải là con rùa Khâu sao.

Tôi quay đầu nhìn Phan Tử, chính Phan Tử cũng bất ngờ, chỉ thấy tặc già Khâu mang theo bốn người, nhìn tôi cười:

“Tam Gia, ngài về lúc nào vậy. Sao không báo cho anh em huynh đệ một tiếng, ai cũng lo cho ngài không biết xảy ra sự gì đấy.”

-----oOo-----

Chương 3

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôi đang định mở lời, chợt nghĩ ngay như vậy không đúng, tôi mà cất tiếng sẽ lập tức bại lộ ngay, chỉ có có thể nghĩ cách làm gì bây giờ.

Lúc này Chú Ba phải làm gì? Lúc này Chú Ba sẽ làm gì?

Trong đầu tôi rồi thành một mớ bòng bong, mắt thấy lão tặc Khâu kia bước tới gần trước mặt mình, thấy mặt tôi hấn lập tức ra vẻ vô cùng kinh

ngạc.

Tôi nhìn hắn, trong chớp mắt nảy ra cách duy nhất không khiến thân phận bị bại lộ lúc này. Tôi túm lấy hắn rồi vung tay đấm một quyền vào bên cánh mũi trái hắn.

Con rùa Khâu kia bất ngờ không kịp đề phòng, bị tôi húc cho ngã nhào ra đất, tay tôi lập tức đau dại đi, nhưng vẫn cắn răng nhịn lại, tiếp tục bước tới hạ thêm một quyền nữa, đánh cho hắn lăn lê trên đất. Vương Bát Khâu kêu như heo chọc tiết, tôi nhớ tới những lời trong bữa cơm hôm trước mời hắn, lửa giận bốc lên càng hăng, dù sao cũng chẳng biết có giấu được hay không, trước cứ đánh sướng tay đi đã rồi tính sau. Ngay sau đó tôi liền xông tới đập hắn túi bụi.

Cảnh này xem cũng thực tàn nhẫn, đòn toàn chọn mặt mà đánh, ngay cả cơ hội chống trả cũng không có. Bốn tên thủ hạ phía sau hắn rút cục cũng hiểu ra tình hình, lập tức cùng nhau lao lên, Phan Tử lập tức đứng chắn trước mặt tôi, nhìn bọn chúng gần từng tiếng:

“Muôn chết à, một đao một mạng, ba phút không giải quyết xong chúng mày tao đây nhận làm cháu.”

Phan Tử hung bạo ai cũng biết tiếng, trong lúc nhất thời cả bốn tên không dám nhúc nhích.

Lúc này tôi đã đánh tới mức tay mất đi cảm giác, sợ là sau vụ này phí bảo trì tay tôi còn cao hơn cả trị thương cho bọn chúng cũng nên, bản thân lại cảm thấy có phần quá đáng rồi, đập bồi cho vài cái nữa mới quay đầu bước đi.

Phan Tử nhìn tôi đi rồi mới nhỏ một ngụm lại, bước theo chân tôi. Chúng tôi đi qua một giao lộ, nhìn lại thấy mấy tên thủ hạ kia lập tức đi đỡ lão tặc Khâu dậy. Tôi bước nhanh hơn, tới chỗ bọn chúng không còn nhìn thấy nữa mới đưa tay lên nhìn, giờ tay phải tôi sưng như cái bánh bao.

“Lần sau chỉ cần bạt tai thôi.” Phan Tử nói, “dùng quyền đấm hắn là còn chừa cho hắn thể diện đấy.”

Tôi nhìn về phía sau, hỏi:” có lộ không?”

“Chắc chắn không, hẳn nhất định có tai mắt quanh đây, trước giờ vẫn theo đuôi tôi hoặc cậu, thấy bộ dáng cậu hiện tại nên nghĩ là Tam Gia trở về, lập tức phi tới đây xem tình hình. Vừa rồi cậu phản ứng rất đúng, chỉ là đánh chưa đủ dữ.”

“Còn chưa đủ sao?”

“Nếu là tôi xuống tay, chúng ta sẽ không lo lắng hẳn có nhận ra hay không,” Phan Tử nói, “có điều mặc cho hẳn có phát hiện hay không, trận đòn này hẳn chắc chắn bị đánh cho ngu người luôn rồi, tạm thời cứ mặc hẳn đây, chúng ta phải đi mau.”

Chúng tôi lên xe taxi, Phan Tử nói không thể trở lại khách sạn tôi trọ được, cũng không thể tới phòng anh ấy, tối hôm nay kiểu gì thì kiểu cả Trường Sa này sẽ biết tin ngay, trước phải trốn đi đã. Nhưng không cần trốn lâu, vì Tam Gia từ trước tới giờ chưa từng biết sợ lũ khốn đó, ngày mai hẳn sẽ còn một màn ác đấu nữa.

Nếu qua ngày mai mà còn sống thì phải lập tức trở lại cửa hàng ở Hàng Châu, có thể bình tĩnh ở đó một thời gian.

Tôi gật đầu, anh nói:” đêm nay không được ngủ, tôi sẽ nói cho cậu làm thế nào để giả trang được. Có điều mai cũng không thể lấy cứng đối cứng được, một buổi tối hôm nay cậu phải học làm sao cho thành thạo bộ dáng của Tam Gia, ngày mai tôi tìm một nơi nào đó, để cậu ngồi bên trong, tôi bên ngoài, còn cho bọn chúng vào nhìn mặt cậu, cậu không cần phải nói gì cả, như vậy là để giáo huấn chúng.”

“Không nói lời nào mà là giáo huấn sao?” tôi lấy làm lạ hỏi.

Phan Tử liền cười thần bí:” tôi sẽ truyền thụ cho cậu tuyệt chiêu giáo huấn người độc nhất của Tam Gia, trầm mặc huấn nhân.”

Tối hôm đó, tôi gần như phải thức suốt đêm để luyện cái kỹ năng gọi là trầm mặc huấn nhân đó, kỳ thật chính là ném sổ sách từ xa.

Phan Tử nói, Chú Ba tôi những lúc tức giận, thường rất thích mắng chửi người khác, nhưng một khi đã nổi trận lôi đình, ngược lại chú chỉ im lặng. Chú lấy những sổ sách có vấn đề ra, bảo những tên làm sai sổ sách

chờ ở bên ngoài. Nếu giải thích khéo, chú sẽ để xuống, còn nếu vẫn có vấn đề, chú sẽ ném sổ sách đi, lúc đó người kia liền biết mình chết chắc rồi.

Sổ sách nhất định là phải rơi, nhưng không cần quá chuẩn. Nhưng vấn đề của tôi là, phải nhận mặt người chúng thuộc hạ dưới trướng kia. Ngày mai ngoài những tên đầu lĩnh trong địa bàn ra, còn có một vài trợ thủ nữa, người tới hẳn sẽ hơn ba mươi mạng, Phan Tử lại không có ảnh ở đây, anh ấy chỉ có thể bố trí một kế hoạch, ngày mai để bọn họ đứng theo trật tự, sau đó sắp xếp số hiệu, tôi nghe tên thì đối chiếu với một mã số, đem những sổ sách này quăng xuống đó.

Tôi luyện hết buổi tối, rốt cục cũng đạt được chút thành tựu, ném cũng đã được vài phân thật tâm đắc, cuối cùng còn phải quăng một cái gạt tàn thuốc lá, coi như tổng kết. Cái gạt tàn đó phải vung sang chỗ Phan Tử, ý là trừng phạt anh ấy làm việc không tận lực, Phan Tử có thể vì thế mà nổi điên lên.

Tôi nhìn cái gạt tàn sắp rơi xuống đất kia- cái gạt trắng men màu thời Mãn Thanh, không khỏi thềm gào lên Phan Tử nhà anh mà không đỡ được nó, tôi đây coi như một phát vút mất sáu ngàn tệ.

Rạng sáng hôm sau, tôi chợp mắt lấy một lúc, vào khoảng năm giờ thì Phan Tử gửi tin nhắc cho bọn họ:” Thu Lân (như kiểu họp khẩn), chín giờ, chỗ cũ.”

Đây là tiếng lòng, giống như “Long Tích Bồi” vậy.

Sau khi hai chúng tôi ăn mặc chỉnh tề, ra tới cửa Phan Tử nói:” Tam Gia, cậu chính là Tam Gia.”

Tôi nhìn anh ấy, không biết là anh ấy đang nói với tôi hay tự nói cho chính mình nữa, vừa bước ra ngoài, đột nhiên từ góc đường có một người xông tới, vung đao chém vào sau lưng Phan Tử.

Bị phục kích bất ngờ không kịp đề phòng, Phan Tử lao đảo vài bước, sau lưng máu phun đầy đất. Tên kia lập tức xoay người lao tới tấn công tôi, khảm đao trong tay nhắm thẳng cổ tôi mà chém xuống. Tôi vội vã lánh đi, Phan Tử cũng vừa đứng được dậy, vươn tay chộp lấy gậy tên kia rồi đoạt luôn khảm đao trong tay hắn. Tên khốn kia cố gắng giãy dụa, tôi

thấy trong bóng tối phía sau hắn bước ra thêm sáu bảy người nữa.

Bọn họ không nói lời nào chỉ hường chỗ tôi mà nhào tới.

Sau lưng Phan Tử đã bị nhuộm đỏ máu, anh cầm khảm đao trong tay, nhẹ giọng nói với tôi:” đừng chạy, nhìn tôi, bình tĩnh.”

Trên người tôi vã đầy mồ hôi lạnh, không nói được câu gì, chỉ thấy Phan Tử chắn ngang cây đao gầm lên:

“Có bảy mạng, Vương Bát Khâu kia vẫn tiếc tiền sao?”

“Vương Bát Khâu?” tôi nhìn những người đó, đột nhiên như hiểu được chuyện gì đang xảy ra. Đây là người của tên tặc Khâu kia cử tới giết tôi, hắn sao có thể tìm được bọn tôi chứ? Tai mắt của hắn lợi hại tới vậy sao?

Về mặt những người kia lạnh tới khó hiểu, tôi không nhận ra bọn chúng. Từ người chúng tỏa ra một cảm giác, khiến tôi chợt cảm thấy vô cùng sợ hãi, cho dù là ở trong đấu gáp phải thứ gì kỳ quái, tôi cũng không có cảm giác sợ hãi như vậy. Tôi nhớ tới hồi tôi còn là Tiểu Tam Gia bé bỏng, chú Khâu kia còn trộm cho tôi tiền tiêu vặt. Giờ đây tôi lập tức hiểu ra là con người ta rất giỏi trong việc nịnh nọt, nhưng cái gì cũng chỉ có giới hạn thôi.

Đáng sợ hơn so với quỷ thần, là lòng dạ con người, đây là lòng người sao? Tôi nhìn máu chảy sau lưng Phan Tử, phải nói là vết thương đó đập vào mắt khiến tôi vô cùng choáng váng.

Sau khi chém bay ba tên, những tên còn lại lập tức bỏ chạy.

Anh nhìn tôi một cái, tựa người lên tường thở hổn hển, nói:” thằng tặc già họ Khâu là loại con buôn, chuyện không chuyên nghiệp thế này, chẳng qua chỉ là đùa giỡn quá chón thôi, muốn dùng những tên này thì không được.”

Tôi gượng cười, hỏi xem anh có bị thương nặng lắm không, tính đi tới diu thì Phan Tử lắc đầu, bảo tôi đứng im đấy, ” ông chủ lớn mà phải đi đỡ thủ hạ bị đao sao, vậy khác nào sa sút phong độ rồi, tôi không sao”. Nói xong chỉ chỉ bên kia, tôi thấy bọn chúng vẫn chưa chạy ra, “chắc chắn chúng mới nhận được một nửa tiền thù lao, tới khi nào giết được

chúng ta mới nhận đủ, hẳn là còn muốn tìm cơ hội đánh lén.”

“Vậy phải làm sao đây?” tôi nhìn về hướng đó, “anh cứ như vậy sẽ sốc vì mất máu đấy.”

“Không đâu, lão tử mất cái gì mới sốc chứ, mất máu không bao giờ sốc.” Phan Tử nói, sau thì đứng thẳng dậy, tôi nhìn lên mặt sau tường đầy những vết máu, “đi, chúng ta đuổi theo bọn chúng.”

Đi được vài bước Phan Tử lại dừng, tôi thấy mặt anh ấy lộ ra vài phần đau đớn, nhưng anh chỉ nhíu chân mày chứ tuyệt không thốt lên lời nào.

Chúng tôi một trước một sau tiến tới chỗ những thủ hạ kia, Phan Tử vung đao phạt ngang một đường, lưỡi đao chém lên vách tường thành một vết dài. Đây là phương thức đe dọa hạ đẳng nhất trong mỗi trận đánh nhau, hẳn là trước đây anh ấy không bao giờ phải dùng tới, nhưng hiện tại chúng tôi chỉ có hai người.

Đám ô hợp kia rút cuộc cũng vẫn chỉ là đám vô tích sự, mấy tên bị Phan Tử dọa cho lùi vào trong góc khuất ven đường. Máu chảy tới ướt cả quần Phan Tử, anh chống đao xuống, nhìn mấy tên khốn kia vẫn chưa bỏ chạy, mà ngược lại chúng cũng trừng mắt về phía hai người bọn tôi. Có thể thấy là chúng hiểu với tình hình Phan Tử lúc này, không sớm thì muộn gì anh rồi cũng sẽ ngã xuống.

Bọn tôi đứng ở ven đường chờ xe taxi, nhưng lúc nhìn lại, tôi lại thâm than không xong rồi, muốn bắt được xe ở đây so với Hàng Châu vất vả hơn nhiều.

Tôi bỗng cảm thấy đây là chuyện bi thảm nhất trên đời, chúng tôi bị người khác chém, sau đó lại phô trương thanh thế, đứng ngay trên vệ đường nhưng bắt không được xe, cũng không biết đây có phải nguyên nhân Phan Tử cầm khảm đao hay không nữa.

Mất thấy Phan Tử tựa lên thân cây, liền hiểu là anh không còn bao nhiêu sức lực nữa, tôi vô cùng lo lắng, nhớ lúc vừa rồi Phan Tử nói đây là thủ đoạn của lũ không phải chuyên nghiệp. Chẳng lẽ Chú Ba mất rồi, chúng tôi lại bị bọn dân không chuyên bức tới mức này sao?

Mấy người kia dần dần nhích lại, Phan Tử lại nắm chặt khảm đao, nhìn

liếc sang tôi một cái, ánh mắt có phần bất đắc dĩ. Tôi đột nhiên muốn gọi cảnh sát, nhưng một giây sau, tôi lại nhớ tới lời anh nói:

“Có nhiều chuyện cậu không kham nổi đâu.”

Tôi vẫn cho là anh nói không kham được là nói về áp lực rất lớn thôi, không ngờ là, cái kham không được lại như thế này. Chơi vậy không đẹp, sự thật trần trụi, mắt thấy bằng hữu tốt của mình sắp không chịu được nữa, mà bản thân vẫn phải giả bộ bình tĩnh, cũng không được quyền bỏ chạy, lại càng không thể nhờ tới sự trợ giúp của người khác, chỉ có thể chết lặng trong cái chỗ này mà thôi.

Tay tôi giấu trong túi áo đã nắm chặt lại, nghĩ tới nếu Phan Tử ngã xuống, tôi phải làm sao đây? Nhận lấy đao của Phan Tử tiếp tục chống đỡ sao?

Lúc này, tôi chợt thấy mấy tên khốn trước mặt vỗ tay reo hò, tiếp theo từ bên đường lại có mười mấy người, trong tay ai cũng lăm lăm một thanh đao.

Hai nhóm người đồng lòng tiến về phía bọn tôi, tên thủ lĩnh vung tay lên nhanh chóng quay lại bức lui chúng tôi. Lòng tôi lạnh đi, vẫn còn tiếp ứng sao.

Phan Tử đứng phắt lên, mắng một tiếng:

“Chao ôi, đúng là tên bỉ ổi, con rùa đen họ Khâu thông tin cũng thực nhanh, biết rõ tao và chúng mày đang nghỉ giữa hiệp. Tam Gia, ngài đừng lùi về sau một chút, đừng để bản quần áo.” Nói xong vỗ vỗ đao lên thân cây, một tên liền tiến về phía chúng tôi.

Nhưng vừa đi được vài bước, hắn đột nhiên ngừng lại, mắt hướng ra đằng sau lưng tôi. Tôi thấy nét mặt hắn chợt lúng túng, Phan Tử cũng thấy kỳ quái, dừng lại quay đầu nhìn.

Tôi cũng quay đầu nhìn, mấy chiếc xe đậu ven đường kia bắt đầu lần lượt mở cửa, người bước ra tương đối nhiều. Đi đầu là Hoắc Tú Tú, trên người mặc thường phục nhìn đầy sức sống, bước tới khoác lấy tay tôi nói:

“Chú Ba à, lâu rồi không gặp, còn nhớ cháu không?”

Không đợi tôi kịp trả lời, tôi thấy Tiểu Hoa mặc âu phục cùng áo sơ mi phấn hồng đứng chật bên trong, vừa gửi tin nhắn vừa bước tới trước mặt tôi, đợi sau khi gửi xong tin nhắn mới ngẩng đầu lên nhìn người đối diện, nói:

“Đưa Tam Gia tới “chỗ cũ”, còn gặp lão tặc Khâu ở đâu đánh chết hần ở đó cho anh.”

-----oOo-----

Chương 4

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bất kể là nhân số hay là thanh thế thì chúng tôi vẫn chiếm ưu thế tuyệt đối, địch lập tức tan rã.

Tiểu Hoa nhìn những tên đang chạy tán loạn kia, tay để điện thoại vào túi rồi quay ra nháy mắt với người phía sau, lập tức có vài người lao lên đuổi theo.

Tôi nhìn xung quanh có rất nhiều người đi đường đứng lại nhìn chúng tôi, cảm thấy bị chú ý quá nhiều, liền quay qua nói với Tiểu Hoa:

“Quên đi.”

Phan Tử bước tới nói:” Hoa gia làm vậy là đúng, bọn chúng nhất định phải trả giá đắt, làm vậy để những kẻ khác nếu muốn cho người tới ám toán chúng ta, đối phương trước khi đưa tay ra nhận tiền có thể nhìn tới kết cục của kẻ đi trước, từ đó mà phải suy tính lại kỹ càng.” Nói xong anh nhìn về phía Tiểu Hoa, “Hoa nhi gia, lại nợ cậu một mạng rồi.”

“Chịu được không?” Tiểu Hoa hỏi anh.

Phan Tử gật đầu, Tiểu Hoa lại chỉ chỉ ra sau xe:” lên xe đi.” nói xong lại nhìn về phía tôi cười cười:” Tam Gia, đi thôi.”

Lòng tôi thăm mắng, con mẹ nó chứ, cậu tính toán hết cả rồi tới đây để xem tôi làm trò cười cho thiên hạ sao? Lại vừa chỉnh lại phong thái, vừa bước theo bọn họ lên xe.

Tiểu Hoa lái xe, tôi ngồi ghế trước, Tú Tú và Phan Tử ngồi ghế sau, Tú Tú bắt đầu giúp Phan Tử xử lý miệng vết thương, trong lúc nhất thời xe đầy mùi máu tanh. Phan Tử nói:

“Xin lỗi, lại làm bẩn xe tiểu thư rồi.”

“Cũng đâu phải lần đầu tiên, anh đi theo Tam Gia, trường hợp thế này còn thiếu sao?” Tú Tú lơ đãng đáp.

Tôi hỏi:” chuyện gì đang xảy ra vậy, sao các người lại tới giúp tôi?”

Tiểu Hoa không trả lời, mà nhìn nhìn tôi:

“Quá chuẩn, cô gái kia quả đáng đồng tiền bát gạo lắm”.

Tôi biết hẳn đang nhắc tới cô gái đeo mặt nạ cho tôi, theo bản năng tôi lại sờ lên mặt mình một cái, hỏi:

“Không phải cậu nói, mặt nạ này là thứ duy nhất cậu có thể giúp tôi sao, sao lại tới Trường Sa này vậy?”

“Tôi không tới vì cậu.” Tiểu Hoa nói, “tôi vì Tam Gia mà tới, giờ không phải tôi giúp cậu, mà cậu giúp tôi kia.”

Tôi lầy lăm lầy, Phan Tử bên cạnh lại nói:” Hoa nhi gia là do tôi gọi tới.”

Tôi quay đầu nhìn Phan Tử, anh lại nói, hôm qua anh ấy đã lật lại tất cả những mối quan hệ của Chú Ba, từ những người thân bằng cố hữu, hoặc những bạn bè lâu năm, đều gửi tới một tin nhắn rằng Chú Ba ở đây có một “hàng nóng”, là thứ vô cùng chân quý, thị trường không thể định giá nổi, muốn tất cả mọi người tới đây xem hàng.

Đây là một cách để phô trương thanh thế, chúng tôi hiện giờ chỉ có hai người, cho dù có thuê một chiếc xe sang trọng để đi thì nhìn cũng rất bần cùng. Trước kia dù chỉ có một mình Chú Ba, nhưng vì khí thế hùng hực nên đi đâu người ta cũng cảm thấy chú như mang theo giông lốc tới.

Nhưng từ sau khi Chú Ba gặp chuyện không may, rồi biết bao nhiêu rối ren ập tới, cái luồng khí thế đó đã sớm tiêu tan. Những thủ hạ dưới trướng của Chú Ba, giết tới giết lui, nhắc tới sát khí là bọn chúng lại sinh ra mọi loại ảo tưởng rằng bản thân chúng muốn áp chế cả Chú Ba. Hiện giờ chúng tôi cần lấy thanh thế đàn áp hết bọn chúng đi, muốn cho chúng chỉ cần nhìn Chú Ba trong tích tắc liền nhận ra sát khí của mình thực chất chỉ là ảo tưởng sức mạnh mà thôi. Con người chỉ cần bị thứ gì đó ngăn chặn lại, về sau có muốn dậy cũng không dậy được nữa.

“Bắc Kinh bên tôi đang rất lộn xộn, nếu không vì tin nhắn đó tôi chắc tôi giờ vẫn đang rảnh rỗi mà ngồi ở Bắc Kinh rồi.” Tiểu Hoa nói, “đọc tin nhắn là tôi biết cậu thật sự đã đưa ra lựa chọn của mình, tôi cũng có cái cớ để tạt qua đây.”

Tôi nhìn đoàn xe của hắn đi phía sau, hỏi hắn bên đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì sao lại không thể chọn thẳng những người đó cho chuyến gặp lạt ma lần này. Chẳng phải rất hợp phong cách của hắn sao?

Tiểu Hoa nhìn gương chiếu hậu một chút mới đáp:” chuyện về Hoắc lão bà tôi vẫn còn dôi cậu, không nói hết ra được, nhưng Hoắc gia thực đã bắt đầu loạn lên rồi, mấy người con trai của bà bà quả làm không được, thông gia của Hoắc gia ở hải ngoại giờ đã về nước, chuẩn bị tiến hành phân chia gia sản, bọn họ giờ chỉ còn chờ tôi xuất hiện để nói cho họ biết Hoắc lão bà đang ở đâu thôi.”

Hoắc bà bà và Tiểu Hoa cùng gặp một lần lạt ma, hiện tại đoàn người của Hoắc lão bà chưa trở lại, còn hắn thì đã về rồi, tôi lập tức hiểu ngay tới cái khốn cảnh mà hắn nói tới. Hoắc lão bà có mấy người con trai, giữa bọn họ chắc chắn sẽ nảy sinh vấn đề gia sản, một mặt nhất trí đối ngoại, mặt khác so với người ngoài lại càng coi trọng việc sống còn của Hoắc lão bà, bọn họ nghiêm khắc chất vấn Tiểu Hoa là để biểu hiện cái lòng hiếu thuận của mình, Giải gia và Hoắc gia vốn quan hệ rất sâu xa, bởi vậy mà hiện giờ tình cảnh đã bị đẩy tới mức phải cung giương gươm tuốt rồi (*sẵn sàng xung đột*).

“Tôi muốn rời Bắc Kinh, hai nhà chúng tôi có thể xung đột bất cứ lúc nào, đó là thời điểm cho kẻ thứ ba thừa nước đục thả câu. Cái vòng luẩn quẩn trong thành Bắc Kinh rất rối loạn, Lưu Ly Tôn bị mấy người âm ỉ một phen, bọn họ giờ lại chĩa tầm ngắm sang đòi chúng tôi phải giải thích, người của khách sạn Tân Nguyệt lại càng phiền toái.” Tiểu Hoa

nói, “các cậu phải mông vẫn để lại vết (ý là làm việc không tới nơi tới chốn), Hoắc gia loạn tới nước này, nợ trước nợ sau đều vẫn còn cả đấy.”

“Vậy bây giờ trở lại đây...” tôi lo lắng hỏi, “chẳng phải là cũng sẽ gặp chuyện sao?”

“Đừng lo.” Tiểu Hoa nói, “người của Hoắc gia cũng tới đây, chuyện đại sự như này ai có thể bỏ qua được chứ, uy tín của Tam Gia vẫn còn tốt lắm.”

Hoắc Tú Tú ở phía sau cũng tiếp lời:” hì hì, bằng không em sao lại theo tới chỗ anh làm gì chứ.”

Tiểu Hoa lại nói:” tôi cũng không có cách nào khác để mượn người cho cậu, tất cả mọi người đều đã bị để ý, tôi chỉ cần động tới gấp lát ma một cái là lập tức sẽ có chuyện không may xảy ra ngay, trong truyện này, tôi còn bị động hơn so với cậu nữa.”

Tôi quay đầu nhìn thoáng qua Phan Tử, thấy trên lưng anh ấy bôi đầy bạch dược Vân Nam, máu hình như là ngừng chảy rồi, nhưng sắc mặt anh vẫn tái nhợt, rõ ràng là do mất máu quá nhiều, thấy tôi nhìn mình, anh nói:” không sao đâu.”

Tôi thở dài, may mà lúc này còn có Phan Tử gánh cho một phần.

Xe Tiểu Hoa vòng qua một giao lộ, tôi thấy xe dừng lại trước một quán trà ven đường.

Quán trà này rất tầm thường, nhưng bên ngoài lại vô cùng náo nhiệt, có không biết bao nhiêu người đang tụ tập ở đó.

Tiểu Hoa nhìn qua Phan Tử:” người không thiếu ai, xem ra đều đã có chuẩn bị trước rồi.”

Phan Tử xoa xoa mặt, nói:” Tam Gia, chuẩn bị nào, chúng ta phải làm cho bọn chúng tiều ra quần mới được.”

Tôi nhìn những người đó, hít một hơi thật sâu rồi gật đầu. Tiểu Hoa nhìn trước nhìn sau chỗ đậu xe, chờ người từ trong những xe khác đã xuống hết rồi mới quay qua tôi nói:

“Đi!”

Bốn người chúng tôi đồng loạt xuống xe, Tiểu Hoa tay đặt trong túi cùng Phan Tử đi đằng trước tôi, Tú Tú bám chặt tay tôi, đám người ngoài tiệm trà lập tức nhao nhao lên, vô số âm thanh nhón nháo phát ra.

“Tam Gia tới rồi!”. “thật sự là Tam Gia!” rất nhiều người cùng thốt lên.

Bốn người mặt lạnh như tiền bước vào trong quán trà, tất cả đám đông tự động chia làm hai hàng, tôi thấy mặt bọn họ có đôi phần sợ hãi hốt hoảng, đột nhiên thấy tương đối khoái chí, lưng cũng bất giác mà thẳng lên, khóe miệng không tự chủ được nhếch lên cười lạnh.

-----oOo-----

Chương 5

Nguồn: EbookTruyen.VN

Quán trà này lúc tôi bước vào thấy vô cùng xa lạ, nhưng đi lên lầu lại thấy trong trí nhớ của tôi hiện ra chút ấn tượng, trước đây hình như là tôi từng được tới đây vài lần, hơn nữa đều là đi cùng Chú Ba và những tay chân dưới trướng của chú. Có điều là khi đó tôi còn rất nhỏ, chỉ nhớ mang máng là trong phòng này lúc nào cũng đầy mùi thuốc lá, người lớn trong phòng chơi mạt chược cười nói âm âm, tôi là được bố đưa theo, còn được cho tiền mừng tuổi để mua quà nữa.

Có đánh chết tôi cũng không ngờ là, vẫn tại nơi này, vẫn những người đó, tôi lại phải đối mặt với quá khứ một lần nữa.

Lầu hai của quán trà có một hành lang, hai bên đều là phòng, nhưng khác với khách sạn Tân Nguyệt trước kia chúng tôi từng đại náo, bên trong trang trí không đẹp bằng, có rất nhiều vách ngăn chỉ làm bằng thanh trúc, quét không biết bao nhiêu lần sơn khiến cho màu của nó nhìn như bị bôi dầu lên vậy, màu vàng khô hóa ra trắng bệch. Bước tới gần rèm đã nghĩ thấy một mùi thuốc lá, cũng không biết bao nhiêu năm rồi không được thay đi, mùi thuốc lá năm xưa vẫn không hết được.

Phan Tử đi trước, dẫn chúng tôi đi tới phòng cuối dãy hành lang, vén rèm lên, đoàn người chúng tôi cùng bước vào trong. Không gian rất rộng rãi, nhưng chỉ có một cái bàn gỗ lim đặt ngăn nắp ở giữa phòng, hai bên bày sáu chiếc ghế bàn long đệm lụa, đằng sau là cửa sổ, có thể nhìn xuống cảnh tượng bên dưới lầu. Tôi liếc mắt một cái, xem nếu như bị lộ có thể nhảy từ đây xuống bỏ trốn được không.

Nhưng nhìn xuống một lát, lòng tôi lập tức băng lạnh. Bên dưới ồn ào nhộn nhạo biết bao nhiêu con người, đều là thủ hạ trong địa bàn nghe tiếng mà tới đây, hai bên đường đậu đầy những xe, xe hiệu gì cũng có, ai không biết còn tưởng nơi này đang bán vé tàu tét, nhảy xuống dự là chạy kiêu gì cũng không ra được.

Trên bàn gỗ lim bày một bộ ấm chén, Tiểu Hoa bước lên trước gạt năm chiếc ghế khác ra, chỉ để lại một cái mời tôi ngồi, năm chiếc ghế còn lại hẳn kéo sát vào tường, Phan Tử ngồi xuống một chiếc, bắt đầu châm thuốc hút. Tôi thấy tay anh ấy hơi run, trong lòng có chút cuống, không biết anh ấy có chịu được nổi không nữa. Tôi không dám hỏi, chỉ làm bộ vuốt mặt bàn, kiêu như đang hoài niệm cùng dáng vẻ dăm chiêu.

Hoắc Tú Tú bên cạnh bắt đầu biểu diễn nghệ thuật pha trà nhằm kéo dài thời gian cho tôi, phương pháp pha trà của cô ấy cũng thực độc đáo, tay đưa lên rút trâm cài tóc, rồi dùng nước ngâm trà rửa qua trâm, sau đó lại dùng trâm đó để khuấy lá trà.

Tôi nhìn động tác của cô ấy, vừa cầu cho là sáng nay cô ấy đã gội sạch đầu, vừa phát hiện trâm cài tóc kia cũng có điểm rất lạ, nó như là một loại phi thúy sáng màu, lại vừa giống một mẫu xương, bên trên khắc hoa văn cực tỉ mỉ, chắc hẳn nó cũng có lai lịch không vừa.

Nước trà ngon, tôi ngửi ra mùi bích loan xuân trong đó, đồng thời lại cảm giác được có một mùi rất quen thuộc nhưng nghĩ mãi không ra quen với nó. Uống một ngụm, hương vị tuyệt vô cùng, có cảm giác tập trung tư tưởng.

Tôi vừa bị cảnh tượng trước cửa quán làm cho hốt hoảng, vừa rời trái qua hết thấy thực ra nó khiến tôi rơi vào trạng thái ngây ngẩn cả người. Tuy rằng là nhịp tim đập không quá nhanh, người cũng không tới mức quá căng thẳng, nhưng tất cả mọi cảm xúc đều như bị đình trệ, mãi cho tới khi nhấp một ngụm trà xong, bao nhiêu cảm giác mơ hồ đó mới được

khống chế. Trong đầu tôi bắt đầu rõ ràng lên, tâm tư cũng dần căng thẳng.

Cùng lúc chúng tôi tiến vào, bên ngoài cũng có một nhóm người đi theo, nhưng bọn họ không đứng ngoài rèm cửa kia mà đi thẳng vào trong một phòng khác. Tôi không nghe thấy tiếng bọn họ nói chuyện, dường như tất cả mọi người ở đây đều đang đợi một cái gì đó.

Có lẽ là thấy nét mặt tôi không được bình thường, Tiểu Hoa khoát tay ra hiệu tôi đừng nóng vội, chính hắn lại đang nói nhỏ gì với mấy tên thủ hạ, tới lúc quan trọng, cơ bản chỉ có thể ra hiệu, ngay cả miệng cũng không được mấp máy.

Tôi chỉ biết kiên nhẫn chờ đợi, hít sâu vài hơi ổn định tinh thần. Tú Tú kéo tay tôi tỏ vẻ an ủi, lòng tôi lại càng thêm lo âu, nếu Tú Tú nhìn ra được tôi đang bất an vậy hẳn những người kia cũng sẽ nhìn ra, có thể tôi không thể khống chế được lo lắng của bản thân.

Vất vả lắm Tiểu Hoa với thủ hạ mới nói xong câu chuyện, hẳn lúc này quay sang để ý tôi, buông rèm xuống rồi bước về phía sau tôi. Cả phòng liền tối đi. Hắn cúi người, nói nhỏ vào tai tôi:” con rùa đen họ Khâu kia không tới, xem ra sự tình có biến, áp dụng biện pháp lấy lui làm tiến, có điều bên ngoài hẳn vẫn còn tai mắt của hắn, thấy tình huống bất hợp lý là hẳn sẽ dẫn người xuất hiện, người bên ngoài kia thấy hẳn không dám tới cũng đang rục rịch, tình huống này bất lợi cho chúng ta, tôi thấy sẽ phải chuẩn bị hạ sát thủ.”

“Vậy...” tôi đang định hỏi hắn. Hắn lập tức ra hiệu đừng nói chuyện, lại rút điện thoại di động ra cho tôi xem.

Tôi thấy trên màn hình điện thoại của hắn có một tin nhắn chưa gửi đi, hắn dùng cách này để thông báo, trên đó viết: *phòng bên cạnh có ba người lỗ tai rất thính, nói thầm cũng không dùng được. Nửa câu trước là thật, nửa câu sau là tôi nói cho bọn họ nghe. Cậu chỉ cần diễn vai của mình, những việc khác cứ để chúng tôi giải quyết.*

Tôi gật đầu, hắn lập tức xóa những chữ trên màn hình, tốc độ ngón tay cực nhanh, tiếp theo hắn nháy mắt ra hiệu cho Phan Tử.

Phan Tử mặt tái nhợt nhưng vẫn gật đầu, chột nghe anh ấy cất giọng hô

to:

“Các vị, Tam Gia mời giao hàng.”

Vừa dứt lời, trong phòng gác bên cạnh cũng vang lên những tiếng dịch chuyển ghế, tiếp đó là một mớ âm thanh hỗn độn. Lát sau, liền thấy rèm được vén lên, một tên đầu trâu mặt ngựa bước vào, rất nhanh sau đó trong căn phòng nhỏ này liền đứng đông kín người.

Trong lúc hỗn loạn, tôi chỉ lảng máng có chút ấn tượng với bọn họ, trước giờ lòng tôi vẫn luôn tồn tại một dự cảm sai lầm, đó là hình dung về tên lão đại có phải là kẻ nhìn hung ác nhất trong những người kia. Quan sát thật kỹ, nào là cao thấp gầy béo rồi cả những tên còn rất trẻ, nhưng tất cả bọn chúng đều vô cùng bình thường, phải nói là rất bình thường.

Có những người tuổi đã cao quả thực tôi có phần quen mặt, nhưng cũng có những người tuổi còn rất trẻ. Tổng thể mà nói những người này cho dù có cố gắng nhớ tới đâu cũng là chuyện tương đối khó. Tôi nhớ tới Chú Ba từng nói với mình, rằng trong chuyện tuyển chọn người, dáng vẻ oai qua liệt tảo (*hùng hổ, oai vệ*) chỉ cần nhìn một cái mà cả đời quên không được cũng chẳng liên quan, nhưng một khi đã chọn người đứng trong hàng ngũ tay sai thì tốt nhất nên chọn người mà ở đâu cũng có thể nhìn thấy. Lấy đồ trong tay người chết thì dễ, còn muốn moi được tiền trong tay kẻ sống là khó khăn nhất.

Thủ hạ của Tiểu Hoa mang bốn cái ghế bên cạnh Phan Tử tới, chuẩn bị cho bốn người đứng đầu trong địa bàn ngồi. Hệ thống tổ chức của Chú Ba vô cùng rõ ràng, tại đây nhất thiết phải giới thiệu qua một chút.

Ở Trường Sa tồn tại một hệ thống phi tang minh khí từ rất lâu rồi, dường như hệ thống này được xác định từ cuối thời dân quốc. Vì sao lại nói như vậy? Ngược dòng lịch sử, có thể khẳng định từng tồn tại những hệ thống giống như vậy trước đây, nhưng lịch sử luôn không ngừng vận động, các hệ thống trong sự xáo trộn đó đều lần lượt bị phá hủy, chúng tôi cũng không biết chúng chuyển thành kiểu gì nữa, nhưng hệ thống đó ngày nay, cũng là được truyền thừa từ thời dân quốc.

Mua bán đồ cổ được chia làm sưu tầm trong nước và tuồn ra nước ngoài hay còn gọi là buôn lậu. Tục ngữ có câu “thịnh thế cổ đồng” (*thời đại hoàng kim của đồ cổ*), là chỉ có ở trong cảnh thái bình thịnh trị mới có

người dốc lòng mà sưu tầm đồ cổ, nhưng câu châm ngôn này cũng chỉ nói phiến diện, nó chỉ có hiệu quả trong thời bế quan tỏa cảng mà thôi. (*không giao thương với nước ngoài*)

Đầu nhà Khang là một thời kỳ hưng thịnh, nhưng sang tới triều Thanh lại cho bế quan tỏa cảng. Thuận Trị năm thứ mười hai (1655) cấm biển tới năm Khang Hi thứ mười ba (1684) mới gỡ bỏ, Khang Hi đời thứ mười sáu (1717) lại cho cấm tiếp, sau đó không lâu sau thì cũng xóa bỏ lệnh cấm đó, nhưng vẫn không chế vận chuyển đường biển vô cùng nghiêm ngặt. Trong thời gian đó, “thịnh thế cổ đồng” được nhắc đến ít nhiều, nhưng vì cấm biển, áp chế bằng trọng hình (*hình phạt nặng*), tình hình hoạt động trộm mộ không được lộ liễu lắm.

Duy chỉ sau thời dân quốc một thời gian, thứ nhất là do nhu cầu ở hải ngoại. Thứ hai là cửa khẩu trong nước xóa bỏ cấm vận. Chính phủ thân mình chưa lo xong, vì vậy lịch sử đạo mộ thời kỳ cận đại bước lên đỉnh cao chói lọi.

Thị trường lớn, lại không người quản lý, sự việc càng lúc càng trở lên phô trương.

Lúc đó hình thành thế hệ buôn lậu đầu tiên. Nguồn nguồn của buôn lậu chính là trộm mộ tặc, sau này là “con buôn”, những con buôn này đều làm nghề buôn đồ cổ, lấy hàng từ trong tay trộm mộ tặc, mang tới hai thành phố lớn là Bắc Bình và Thượng Hải để tiêu thụ, đặc biệt là Bắc Bình. Nhưng vào thời điểm đó, phần lớn hàng tốt đều tuồn ra nước ngoài.

Về sau Tân Hoa Xã thành lập (Trung Hoa dân quốc), hải quan kiểm duyệt càng lúc càng gắt gao, buôn lậu nước ngoài dần dần giảm bớt, nhưng hệ thống đã được ra đời. Ông nội tôi là cũng là một trong số những người trưởng thành trong những năm đó, bọn họ thành công duy trì tới tận khi cải cách mở cửa, cho nên hệ thống đó vẫn tiếp tục được sử dụng. Từ khi “văn bản sửa đổi” chấm dứt, ở biên giới phía Nam Trung Quốc và trên biển buôn lậu bắt đầu hoạt động trở lại. Sau mấy năm trữ hàng, sưu tầm được rất nhiều đồ cổ lại bắt đầu tìm kiếm môi trường xuất khẩu, Chú Ba lợi dụng thế hệ trước của hệ thống bắt đầu tiến hành trọng thao cựu nghiệp (*chuyên tâm vận dụng nghề cũ*) mà trở thành một trong những người phát triển hệ thống đó.

Đương nhiên là hiện tại những tay trùm thu thập đồ cổ trong nước đã trở thành đối thủ thương buôn hải ngoại, đây cũng nguyên nhân biến nơi đây thành thị trường đồ cổ sầm uất nhất.

Như vậy có thể hiểu được Chú Ba ở Trường Sa, Hàng Châu cùng với sản nghiệp của Hoắc gia và Tiểu Hoa ở Bắc Kinh liên quan mật thiết tới nhau, còn thêm cả Giải gia và Ngô gia lại là quan hệ thông gia sâu xa.

Nhìn từ cấu trúc cơ bản thì địa bàn Chú Ba sở hữu ở Trường Sa, chủ yếu phụ trách hai mảng, một là nhập hàng, và một là tiêu thụ hàng.

Địa bàn lấy hàng, chúng tôi gọi với cái tên là “bàn lạt ma”, địa bàn tiêu thụ gọi là ” mã bàn”.

Phương thức hoạt động của hệ thống này là như sau:

Người như Chú Ba được gọi là “thiết khoái tử” (đũa sắt), là người đóng vai trò mắt xích trong bộ máy sản xuất, bọn họ độc quyền nguồn tài nguyên tốt nhất, bao gồm cả tin tức về cổ mộ, kiến thức do thám cổ mộ và giám định đồ cổ.

Chính những “thiếu khoái tử” này là người nắm giữ vị trí cổ mộ cùng tin tức về triều đại, giao cho “lạt ma bàn” (địa bàn lấy hàng) bên dưới, chính họ sẽ tổ chức gấp lạt ma. Lúc này “thiết khoái tử” sẽ gặp một người gọi là “khoái tử đầu” (*cứ coi như là đũa cả đi*), mang những tin tức này, dẫn “lạt ma bàn” trong nhóm người người gấp lạt ma, cùng đi lấy hàng. Phan Tử chính là thủ hạ nổi danh “khoái tử đầu” của Chú Ba.

Đồng thời, lạt ma bàn sẽ móc nối với “mã bàn”, họ đã sớm chờ ở bên ngoài, chỉ cần không bị bắt tại trận, người bị hại chỉ có “mã bàn”, “thiết khoái tử” và “lạt ma bàn” không chịu bất cứ liên lụy nào. Hoạt động trộm mộ liên tiếp bị cấm không chỉ vì như vậy. Mà đối với “thiết khoái tử” và “lạt ma bàn” mà nói thì loại người như “mã bàn” muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, chết mấy người cũng không thành vấn đề.

Số lượng “mã bàn” tiêu thụ hàng cấm của Chú Ba rất đông đảo, bước vào trong gian phòng này, chẳng qua chỉ là những tên trùm sỏ nhất. Điều khiến Chú Ba phải kiêng rè, chính là bốn tên đầu lĩnh “lạt ma bàn”, mà người hôm nay ngồi trên ghế kia cũng chính là bốn kẻ đó.

-----oOo-----

Chương 6

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bốn người này nắm trong tay mắc xích đầu tiên trong đường dây sản xuất: đồ tuần táng (*đồ chôn theo người chết*). Vì tính chất đặc thù của nghề trộm mộ mà mỗi bảo vật này không thể sao chép ra được, cực kỳ giá trị, tất cả những kẻ muốn mang được hàng tốt đi tiêu thụ đều phải nịnh nọt ít nhiều mới có được. Những người này có lẽ không phải hạng giàu có nhất nhưng nếu không có bọn họ thì nghề này cũng không tồn tại.

Trừ cái đó ra thì người của bốn đầu lĩnh này đều là lũ liều mạng, ai cũng hung hăng không phân rõ phải quấy như Phan Tử. Kẻ nào dám xù nợ hay giở trò vô lại với bọn họ, khả năng ngày hôm sau kẻ đó sẽ biến mất dạng, phải tới tám trăm năm sau, hài cốt của hắn mới được đào ra từ trong một cỗ mộ nào đó, khi đó xương cốt đã vụn như cám hết rồi. Người có tiền còn phải sợ thẳng liều mạng, tất cả mọi người đều phải kiêng dè bọn chúng.

Quan hệ giữa chú Ba với nhóm người này vô cùng mập mờ, một mặt thì bọn họ trông cậy vào những lần gặp lặt ma của chú Ba, cung cấp cho mình những tin tức về cỗ mộ. Mặt khác, lúc nào cũng muốn chiếm tiện nghi của chú Ba. Vì chú Ba giữ vị trí đầu não, tám mươi phần trăm những gì thu được đều giao vào trong tay chú. Chú Ba đột nhiên mất tích, bọn họ thực tình vừa sợ vừa mừng, mừng là về sau xuống đất có thể tự mình phân chia tiền bạc, sợ là chú Ba không có ở đây, biết phải đào đâu ra được tin tức cỗ mộ. Cho nên một khi tin tức chú Ba gặp chuyện không may lọt ra ngoài, bọn họ chắc chắn đã âm thầm liên hệ với “thiết khoái tử” khác, khi đó Trần Bí A Tứ cũng lợi dụng được không ít chuyện, tiếc rằng lão về sau cũng xảy ra chuyện. Những “thiết khoái tử” khác so với Trần Bí A Tứ và chú Ba còn kém nhiều, nếu không bốn người này đã sớm không thêm ngồi lại đây rồi.

Đây là lần họp mặt lớn nhất, Phan Tử và Tiểu Hoa nói thực thì không sợ lắm, vì bọn họ không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể yên lặng theo dõi biến chuyển. Mối lo duy nhất là về bọn họ thừa lúc hỗn loạn mà đòi chia

lại số tỉ lệ hoa hồng, nhưng tiền giờ không phải là vấn đề.

Ngược lại phiên toái hơn lại là về những tên phân phối hàng, cũng chính là những người đang đứng kia, lão tặc Khâu là kẻ có tiền nhất trong số đó. Những người này vẫn luôn đặt ở tuyến tiêu thụ bên dưới hệ thống, mặc dù giàu có, nhưng lúc nào cũng bị khinh thường, nên rất muốn thay đổi hiện trạng của mình. Hơn nữa, bọn họ không biết đồ đấu thực chất là làm chuyện như thế nào, nghĩ tới chỉ cần có tiền là có thể tổ chức một đội, có thể vượt mặt chú Ba mà thu lấy tiền bạc. Cho nên chú Ba vừa đi, rất nhiều người đã bắt đầu chiêu binh mãi mã. Tuy rằng chắc chắn không bằng thời điểm chú Ba còn ở đây, nhưng tốt xấu gì cũng là sản nghiệp của nhà mình, lỗ lãi gì cũng là của mình, bọn họ cũng không đi đâu mà phải vội.

Một thời gian trước khi chú Ba vắng mặt, “mã bàn” đã sớm không còn giao tiền ra nữa, giờ chú Ba trở về, mắt thấy tiền đang nằm yên trong hầu bao bỗng chốc lại bị lột ra, người không muốn nhất chính là bọn họ.

Bốn đầu lĩnh theo thứ tự ngồi xuống, diện mạo và phong thái tôi không muốn nhắc tới, vì chuyện sau đó không liên quan quá nhiều tới bọn họ, Tiểu Hoa lúc sắp xếp ghế đã chuẩn bị trình tự hết cả rồi, tôi chỉ cần nhất nhất nhớ kỹ tên của bọn họ. Sau đó có bảy người phân phối hàng bị Tiểu Hoa lôi vào đứng bên trong.

Tôi liếc mắt nhìn mỗi người một cái, trong lòng bắt đầu nhắm qua thứ tự tên từng người mà tôi qua Phan Tử đã bỏ túc cho tôi đối chiếu một lượt. Ngoài bốn người ngồi kia, còn có mấy người Phan Tử bảo tôi phải đặc biệt chú ý, một người cao to nhất đứng bên trái, mặc áo phong màu vàng, quần tây và đi ủng, nhìn như tên bán cá ngoài chợ, ngoài cùng bên phải là một người phụ nữ trung niên, hơi béo, nhưng ăn mặc lại vô cùng bắt mắt, nhìn ra hồi còn trẻ chắc cũng là người có nhan sắc. Còn có một thiếu phụ nhìn như gái chưa chồng, nhìn phong thái thì chắc ngoài ba mươi, nhưng chăm sóc nhan sắc rất tốt, từ vóc người tới da dẻ đều đẹp, tóc buộc đuôi ngựa, nhìn ra dáng rất có kinh nghiệm.

Trong ba người này, người buôn cá kia là bạn bè với con rùa Khâu, hai người bọn hắn cùng nhau đốc sức tuồn hàng ra bên ngoài, sau đó cùng bị chú Ba bắt, tuyệt đối cùng tiến cùng lùi, người này ở đây nhất định là để làm nội ứng cho tên tặc Khâu kia. Đối với hắn, Phan Tử nói có giờ thủ đoạn gì cũng vô dụng, cứ thế mà cho qua thôi.

Người phụ nữ trung niên kia là nhân tình của Vương Bát Khâu, đương nhiên Phan Tử cũng không biết giữa bọn họ có tình cảm thật hay không, chỉ biết bà béo này vô cùng chua ngoa, ngoài kiểu mềm nắn rắn buông ăn người của chú Ba thì cả Trường Sa này không ai chịu nổi bà ta. Vương Bát Khâu ở cùng với bà ấy, hẳn là còn nghĩ trên phương diện thông gia, vì con rùa Khâu kia quản lý địa bàn cùng với địa bàn của người phụ nữ này gần như liền kề nhau, năng lực kinh doanh của Vương Bát Khâu rất mạnh, mà người phụ nữ này lại am hiểu việc gây dựng các mối quan hệ, hai người ở cùng nhau, có thể hỗ trợ lẫn nhau, đây cũng là nguyên nhân tên tặc già đó dám dẫn đầu tạo phản chú Ba. Trong mấy năm hai người bọn họ ở cùng nhau, hẳn đã âm thầm tuồn hàng đi ăn không ít lời.

Đối với người phụ nữ trung niên đó, Phan Tử nhấn mạnh cần cẩn thận hơn hết, yên lặng quan sát tình hình. Cô ấy so với đàn ông tuyệt đối khôn khéo hơn, chỉ cần không phải thực lòng yêu Vương Bát Khâu thì việc rút cuộc cô ấy đứng đó làm gì cũng rất khó nói.

Còn người phụ nữ trẻ tuổi kia, tôi thấy vô cùng vừa mắt, cũng là một mối lo khá lớn. Vì cô ấy trước đây từng một thời gian có quan hệ giống thế với chú Ba. (*Từng là giai nhân của chú Ba*)

Phan Tử cũng không dám khẳng định, chỉ nói sau khi cô gái này ra nhập thì phát triển nhanh chóng, trở thành một chủ cửa hàng trên phố đồ cổ Trường Sa, mà từ khi hợp tác làm ăn với chú Ba mới chỉ được vồn vện một năm. Nếu không phải có đại gia trong nghề nào chống lưng cho thì chắc chắn không được vậy, mà cô ấy làm ăn cũng vô cùng nhỏ, nhìn không thấy có chỗ nào hơn người. Cho nên nhiều người đoán rằng, cô gái kia rất có thể là vợ chú Ba.

Tôi nhìn cô ấy, rất khó mà đoán ra được vì trước giờ tôi vẫn nghĩ chú Ba thích Văn Cẩm, nhưng Văn Cẩm lại nói chú Ba là Giải Liên Hoàn giải trang thành, vậy có thể thích Văn Cẩm cũng là giả bộ thôi. Nếu như vậy, nhiều năm qua chú có qua lại với cô ấy cũng là điều bình thường, thứ nhất là vì có nhiều chuyện đàn ông sống một mình làm không được, thứ hai là diện mạo chú Ba vốn đã rất kiêu hùng, con nhà nòi lại có tiền, tự chú không tìm thì cũng sẽ có người bám lấy mà thôi.

Giả như cô gái này là vợ chú Ba thật, chuyện này sẽ nghiêm trọng. Trong

lúc sinh hoạt giường chiếu chẳng còn khoảng cách, những chi tiết trên người chú Ba đều không thể qua được mắt cô ấy, mà mỗi thói quen tư thế giơ tay nhắc chân thế nào cô ấy cũng đều quen hết. Nếu lộ ra sơ hở, cô ấy hẳn sẽ phát hiện ra.

Hơn nữa cho dù cô ấy không phát hiện được thì chuyện giữa cô ấy và chú Ba tôi cũng không biết, khi ở cùng với cô ấy, chỉ cần hỏi một hai câu, giọng tôi lại không giống, trả lời cũng không trả lời được, lại càng không thể che giấu thân phận này.

Sau khi vào cửa, tôi liền thấy ánh mắt của cô ta đang chăm chú quan sát tôi, quả thực có cảm giác rất khác so với mọi người xung quanh, không biết là do ảnh hưởng tâm lý hay gì mà tôi chỉ biết nhìn chăm chăm vào tên buôn cá kia, cố gắng thể hiện ra cái cảm giác kiềm chế sát khí, để cô ấy nghĩ là tôi không hề quan tâm tới mình, trong lòng chỉ thầm nhủ giết chết tên buôn cá này.

Trong số đó còn có mấy người trước cùng đi với Vương Bát Khâu tới dùng bữa, tôi nhất nhất đối chiếu một lượt, cảm giác không khác lắm, sau nhấp một ngụm trà ra hiệu, bảo Tiểu Hoa tiếp tục đi.

Tiểu Hoa liếc nhìn tôi một cái, lại quay ra nói với những người khác:” các vị, tin là trong khoảng thời gian qua các vị đều rất hoang mang, vì sao Tam Gia đã lâu mà không thấy xuất hiện, trên thị trường cũng tung ra rất nhiều tin đồn, xin thông báo với tất cả mọi người ở đây một tiếng rằng đó đều là những tin đồn thất thiệt. Tam Gia năm vừa qua bị ốm nhẹ, vừa trải qua một ca phẫu thuật vòm họng, cần thời gian để tĩnh dưỡng mà thôi. Trong thời gian đó không ít người có ý xấu đã đặt điều nói càn, giờ Tam Gia đã xuất hiện ở đây cho mọi người chứng thực, đừng nghe lời đàm tiếu.”

“Ôi, vậy Tam Gia giờ không sao chứ?” bên dưới có một người dáng vẻ đặc biệt trung thực, người trông thật thà đó còn được gọi với tên “Địa Trung Hải” liền nói, “nếu tôi nói ngoài kia đều là do hàng tiểu nhân loan tin, các huynh đệ ở đây không ai tin tưởng cả, phải không?” hẳn liền nhìn về người đối diện.

Bên cạnh có người lúng túng gật đầu.

Tôi biết tên Địa Trung Hải đó, lão là người ổn nhất trong bốn lạt ma bàn

của chú Ba, chú Ba mắt tích một thời gian dài như vậy, duy chỉ có sổ sách của bọn họ là không vấn đề gì. Tuy rằng cũng không phải hạng tốt đẹp gì, nhưng lúc này tôi lại thấy lão ta là người có thiện cảm nhất.

Tiểu Hoa nói tiếp:” thân thể Tam Gia không thành vấn đề, cái chính là nói chưa được, anh Phan đây cũng đang bị thương cho nên mọi người thứ lỗi, lúc này cho phép tôi thay Tam Gia nói chuyện, chúng ta quen biết nhau cả nên không cần phải tự giới thiệu gì nữa, các vị nếu không còn ý kiến gì thì chúng ta sẽ bắt đầu. Đừng làm mất thời gian nghỉ ngơi của Tam Gia, tốc chiến tốc thắng thôi.”

Nói xong liền quay qua tên buôn cá nói:” lão Lục, kế tiếp phải làm sao? Theo quy định, lão tới trước đi.”

“Tới cái gì mà tới chứ? Sợ là Tam Gia sớm đã quên đám anh em chúng tôi rồi, bệnh sao? Bệnh cũng không nói nhau một tiếng, nói đi liền đi, huynh đệ bên dưới hỏi đến, tôi đây biết phải nói thế nào đây.” Gã bán cá nói, thanh âm hẳn vô cùng nhỏ nhẹ, so với hình dáng hẳn thực là quá chênh lệch. “Được thôi, giờ Tam Gia đã trở lại, tới một câu nói cũng không thốt ra, trước vẫn là kiểm tra sổ sách, nhưng ngài cũng biết đấy, lão Lục tôi lúc nào cũng ngoài bãi, vừa hôm qua mới trở về đây người bùn đất, chưa xem được sổ sách, Tam Gia thứ lỗi, ngài gọi người tiếp theo đi, hôm nay tôi khát.”

Đánh phủ đầu ra oai sao! Tôi thầm nói. Quả nhiên là Phan Tử đặt người này đứng thứ nhất chính là muốn cho tôi xem cái thái độ của hắn như thế nào, từ thái độ này có thể biết được thái độ của tên Vương Bát Khâu kia, cũng có thể biết bọn chúng rốt cuộc đã chuẩn bị những gì rồi.

Có điều, trong khẩu khí vừa rồi có xen lẫn giữa kiêu ngạo và oán thán, tôi nghe liền thở phào nhẹ nhõm. Xem ra là con rùa đen họ Khâu kia đang muốn thăm dò tôi.

Hắn vừa nói, những người khác liền nhìn nhau, cũng không ai dám đồng ý hay phản bác gì. Tiểu Hoa nói:” lão Lục, nhiều ngày không gặp, vẫn ẻo lả như trước, hơn nữa có vẻ còn tăng thêm. Kiểu như vợ giận chồng lâu ngày không về nhà, con mẹ nó chứ, anh không thấy hổ thẹn sao.”

Nói xong người bên dưới rộ lên một tràng cười, gã buôn cá cũng không vì thế mà lung lay, nói:” cười, cười các người cứ cười tiếp đi, lão tử sẽ

không giao sổ sách!” Nói xong lại nhìn Tiểu Hoa:” Hoa gia, muốn so về phong thái kia thì vẫn còn kém ngài đó, ẻo lả là tôi từ trong bụng mẹ đã thế rồi, đâu được luyện tập như ngài. Mà ngài cũng đừng quản chuyện nhà người khác, đây là địa phận Ngô gia, ngài đứng bên cạnh làm tôi phải suy nghĩ xem có phải ngài đã đổi họ rồi không. Nhanh đi, người tiếp theo.”

Nghe xong Tiểu Hoa liền bật cười, rõ ràng là vẫn muốn nói lại người này. Tiểu Hoa dựa lên bàn đáp:” Ngô gia Giải gia là thông gia thân thích, giờ Tam Gia đây lại lâm trọng bệnh, muốn nói ngoài Trường Sa này ai ai chẳng biết, ồn ào chút là có thể vào được. Tam Gia không nói gì, thì còn vấn đề sao? Đó cũng là vì tốt cho anh thôi!”

Tên buôn cá quả nhiên cũng cười, nhưng một chút cũng không sợ hãi:” Tam Gia không nói những người đó lại không làm càn nữa sao? Lão già Trần Bì kia năm ngoái đã giết chết sáu anh em, sao tôi không thấy ai đứng ra giải quyết chuyện này! Tam Gia, đó cũng là huynh đệ! Không có lời của ngài tôi nào dám đối đầu với Trần Bì kia, huynh đệ lại thành chết vô ích sao? Tôi nói ngắn gọn thế này, Tam Gia, ngài ép buộc như vậy, thần long kiến thủ bất khiến vĩ (*rồng thần thấy đâu không thấy đuôi*), các huynh đệ có thể chịu không được đâu. Ngài hiểu cho, thân thể không khỏe không muốn quản bọn tôi, vậy thì đừng can hệ, nếu không, các huynh đệ khác không cách nào làm ăn được.”

Dứt lời, Tiểu Hoa vừa định nói tiếp thì người phụ nữ trung niên cũng xen vào:” đúng đó, Tam Gia, lão Lục nói phải, mấy tháng nay ngài không ở đây, ngài có biết các huynh đệ thảm thế nào không, địa bàn của tôi suýt chút nữa bị san bằng. Nếu không có bốn vị đang ngồi đây ra tay gánh giúp, Trường Sa coi như không còn là chuyện của Tam Gia ngài rồi. Ngài trở về cũng phải nói cho chúng tôi rõ, huynh đệ bên dưới nghe xong sẽ yên tâm.”

Nói rồi người bên dưới cũng gật đầu, một trong bốn vị ngồi đây liền nói:” Tam Gia, tâm tư hai người bọn họ tôi hiểu, có điều là chị A Hồng đây nói rất đúng, trong thời gian này quả thực huynh đệ đã chịu nhiều tổn thất, lời này nói với anh em ngài phải nghĩ thực kỹ. Cá nhân tôi không tin Tam Gia ngài lại chỉ vì chút bệnh mà sợ tới mức ngay cả báo cho bọn tôi một tiếng ngài cũng không làm được.”

Tôi liếc về phía người phụ nữ trung niên gọi là A Hồng kia, thầm nghĩ

nơi này kẻ xướng người họa, nói câu nào cũng rất đúng chỗ. Trong khoảng thời gian chú Ba bận ... tìm kiếm đáp án, chắc hẳn đã sơ suất rất nhiều mới làm ăn, những oán hận này hẳn là đã hình thành từ lâu rồi, giờ mới được thể mà bộc phát thôi.

Hơn nữa nhưng lời này cũng có lý, ở Trung Quốc thì lý lẽ nặng như trời, tôi lại không thể coi thường được, đành phải nhếch miệng cười, ngẫm nghĩ một lát, đột nhiên ý thức được bản thân mình phải trả lời thế nào đây, liền cúi đầu viết một hàng chữ lên giấy.

-----oOo-----

Chương 7

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ban đầu Tiểu Hoa định tự nói nhưng khi vừa nhìn qua tờ giấy của tôi, hẳn sững sốt một chút, dường như không ngờ tôi lại viết ra câu trả lời như vậy, quay đầu nói:

“Tam Gia hỏi các người, Trần Bì A Tứ hiện đang ở đâu?”

Người bên dưới nhìn đông ngó tây, có người thấp giọng đáp:” dạo này không có động tĩnh gì cả.”

Tôi tiếp tục viết lên giấy, Tiểu Hoa nhìn rồi cười lạnh một tiếng nói với bọn họ:” các người có biết vì sao hẳn lại ngưng hoạt động vậy không?”

Giờ thì không ai lên tiếng nữa, tiếp hoa tiếp:” Tam Gia nói rằng, các người từ giờ về sau sẽ không còn phải gặp Trần Bì A Tứ nữa, ngài là biết vài người bên dưới kia có liên hệ với lão Tứ , có điều thực đáng tiếc là, lão Tứ sẽ không còn quay về nữa.”

Có vài người mặt bỗng không còn chút huyết sắc, tôi cười thầm trong lòng, kết cục của Trần Bì A Tứ chắc trên đời này chỉ có vài người biết được. Tôi biết sau khi chú Ba đi khỏi, hẳn từng bước từng bước xâm chiếm địa bàn của chú, nhưng quan trọng nhất là tôi biết giờ hẳn khẳng định không còn trở về được nữa. Nói vậy tức là cũng ám chỉ với bọn người kia, Trần Bì A Tứ là do ta xử lý.

“Ai làm việc đều có cách thức của riêng mình, phương pháp của Tam Gia chính là nhất lao vĩnh dật (*một lần vất vả suốt đời nhàn nhã*), không còn hậu họa về sau, nhỏ cỏ nhỏ tận gốc, các người biết cả chứ.” Tiểu Hoa nói, “Lý do này đã được chưa, lúc ấy Tam Gia biết mình phải phẫu thuật, liền đoán được lão Tứ bên kia sẽ thừa cơ mà tiêu diệt chúng ta. Lần phẫu thuật cũng nguy hiểm, vì để phòng nhỡ may có chuyện nên Tam Gia đã tương kế tựu kế chuẩn bị ứng phó sớm hết từ trước, không nói cho các người biết. Vì sợ các người không giữ được miệng, giờ chúng ta mất đi vài huynh đệ sự việc quả thực đau lòng, nhưng cũng rất ý nghĩa. Từ giờ, về địa bàn của lão Tứ tôi thấy các huynh đệ cũng biết mình nên làm thế nào rồi.”

Bên dưới bắt đầu xôn xao lên, người Địa Trung Hải kia nói:” Tam Gia, ngài nói là chúng ta có thể tới địa bàn của Tứ gia để...”

“Điều này không hợp quy tắc, Tam Gia, chúng tôi muốn thì muốn thật nhưng làm không tốt người ta không chấp nhận.” Một người khác đang ngồi nói.

Tôi tiếp tục viết, Tiểu Hoa đọc:” luôn có người không chấp nhận, nhưng lão Tứ đã không quay lại, Tam Gia không tiếp nhận thì hẳn sẽ có kẻ khác lẳng tay trên, hà cơ gì mà để kẻ khác chiếm được tiện nghi, phải không? Tính Tam Gia các người không phải không biết, Tam Gia bảo các người làm, thì các người cứ tính toán cho tốt rồi làm là được.”

“Phải! Phải! Phải!” Địa Trung Hải nhếch miệng cười, “mẹ kiếp, cùng lão bắt tử kia tranh giành bao nhiêu năm, rốt cục cũng tới cái ngày này. Thường Đức (*một địa phận thuộc tỉnh Hồ Nam, Trung Quốc*) thuộc về tôi, đừng có mà ai hòng giành với tôi.”

“Ai dô!” ba người còn lại lập tức nhảy dựng lên, “không tới phiên lão chọn lựa, chỗ tốt nhất người tự nhận như vậy, dựa vào nhanh mồm nhanh miệng là được sao?”

“Tôi không dựa vào nhanh mồm nhanh miệng, tôi dựa là dựa vào cái lòng trung thành, Tam Gia đương nhiên sẽ đem nơi tốt nhất giao cho tôi rồi. Các người cũng đã làm rõ ràng được điều gì chứ, gọn vào một bên mà đợi đi.”

“Sổ sách...” vài người kia bỗng cứng họng, trong bọn họ có một người lập tức nói, ” không được, dù thế nào cũng không được, Thường Đức không thể giao cho lão, chúng ta.. Chúng ta nghe Tam Gia xem, Tam Gia phân thế nào thì chia thế đấy.” Nói xong tất cả nhìn về phía tôi.

Tôi cười thảm một tiếng, thực sự tôi chưa từng nghĩ nó lại hiệu quả như vậy, những lời này không ngờ lại dùng được.

Đang nghĩ phải làm thế nào với bọn họ, đột nhiên lại thấy gã buôn cá kia cười lạnh.

Mọi người chuyển ánh nhìn về phía hắn, hắn nhỏ một ngụm:” Tam Gia, ngài quả là độc ác, Tứ gia đúng là dùng chúng ta làm trò tiêu khiển, nhưng ngài cũng không thể mượn danh huynh đệ mình mà làm ra như vậy, ngài cũng phải để chúng tôi có chuẩn bị chứ! Nói như vậy, những huynh đệ bị giết kia, ngay từ đầu ngài đã tính vứt bỏ bọn họ, những người đó làm lạt ma được lắm, mã bàn chúng tôi vô cùng mệt mỏi, ngồi tù cũng là chúng tôi, bị xử bắn cũng là chúng tôi, mạng chúng tôi như vậy cũng chẳng đáng giá gì sao? Các người cướp được địa bàn, kẻ chịu thiệt toàn bộ là người của chúng tôi!”

Tôi nhìn hắn, hắn nói xong nhìn những người khác, nhưng giờ đây ngay cả người phụ nữ trung niên kia cũng không tiếp lời.

Chiêu này đúng là rất hiệu quả, những mã bàn khác cũng không có tài lực lớn như Vương Bát Khâu, chắc chắn không dám đắc tội với thần tài-bồn đại lạt ma bàn này. Người phụ nữ trung niên kia đã ý thức được sớm hơn so với gã bán cá.

Gã bán cá nhìn quanh bốn phía một khoảng yên lặng, không khỏi có chút hoảng:” được thôi, một đám không có tiền đồ, cho các người cả đời này làm vật hi sinh. Lão tử mặc kệ, dù sao tôi cũng không mang theo sổ sách, Tam Gia, tôi đi trước!” Nói xong đứng dậy toan bước đi.

Tôi vừa thấy, có phần hơi bị bất ngờ, không nghĩ tới gã bán cá này lại cứng rắn như vậy. Vốn tôi còn tưởng hắn phải đợi cho tới khi tôi xem xong sổ sách này mới làm thế, không ngờ tên này vừa thấy tình thế không có lợi liền đòi rời đi.

Trong lòng chợt động, tự nhủ không ổn rồi, hắn là vẫn còn chiêu sau

nữa! Hẳn phát hiện không thể tạo phản ở đây, nên mới quyết định rời đi?

Nhớ tới hồi sáng chúng tôi còn bị Vương Bát Khâu ám toán, tôi liền cảm thấy rất có thể như vậy, ngược mắt nhìn quanh, chỉ thấy người phụ nữ trung niên kia cũng đã bước ra ngoài, dường như cũng muốn đi theo.

Phải ra quyết định thật nhanh, đây là việc đại sự, Tiểu Hoa không mang theo nhiều người, thủ hạ của tôi giờ chẳng có ai, Vương Bát Khâu nếu muốn dẫn người lao tới đây, chúng tôi không có cửa thắng.

Đang nghĩ đứng lên ngăn cản hẳn, nhưng lại không biết phải nói thế nào, trong lòng cuống quýt cả lên. Tiểu Hoa hiển nhiên cũng nghĩ giống tôi, lập tức hô:

“Lão Lục, giao hết sổ sách lại đã, không có sổ sách không thể rời đi!”

Gã bán cá kia cơ bản không để lọt tai, vẫn một mực bước ra bên ngoài.

Đúng lúc hẳn đang muốn bước ra thì trong tích tắc, Phan Tử cũng đứng bật khỏi ghế.

Tôi lập tức thấy được một cảnh kinh người, trong chớp mắt đó, tất cả những người có mặt đồng loạt từng bước lui về sau, tiếp theo những tiếng nói chuyện thì ào ào im bật. Hiện trường tĩnh lặng tới đáng sợ, ngay cả gã buôn cá kia cũng phải dừng lại, quay đầu nhìn về phía Phan Tử.

Tôi nhìn tình thế đó mà vô cùng kinh ngạc, gần như không thể nhận được, phải lập tức nhấp miệng một ngụm trà, dùng chén trà chắn trước mặt, đồng thời hít một hơi thực mạnh, sau mới không chế được biểu cảm của mình.

Tôi lại nhìn vào trong đại sảnh, chỉ thấy sau khi Phan Tử đứng dậy, không thèm nhìn tới những người khác mà lão đảo lắc lắc hít thở vài cái, quay đầu bước về phía gã buôn cá.

Mọi người có mặt không ai dám nhúc nhích, đều đề phòng nhìn theo anh ấy, gã buôn cá đột nhiên có chút khiếp đảm nói:

“Họ Phan kia, ngươi muốn làm gì? Các huynh đệ đều tề tựu ở đây, nếu

ngươi dám động thủ, chúng ta coi như từ mặt, lúc đó người đừng có hối hận!”

Phan Tử mặt ra vẻ khinh thường, cơ bản là không buồn để ý, gã bán cá bắt đầu kêu:

“A Lạn, A Bang, mang...”

Còn chưa nói dứt câu, Phan Tử đã bước tới trước mặt hắn, tóm chặt một tay của hắn vặn ngược ra sau, khiến cả người hắn cũng lặn lộn theo.

Gã buôn cá đau gào tướng lên, cùng lúc tôi thấy bên ngoài có tiếng xôn xao, có vài người chạy tới chỗ hai người bọn họ. Phan Tử cũng vẫn không thèm để ý, dùng tay rút từ trong túi quần sau của hắn ra một quyển gì đó, sau đó đưa cho một người đứng sau.

Tiểu Hoa bước lên nhận lấy, vừa lật vài trang, nói:” không phải nói không đem theo sổ sách sao, lão Lục cũng thực bướng mà.”

“Đó là tôi Ai daaaaaaaa!!!” gã buôn cá đang định nói tiếp, Phan Tử lại tăng thêm chút lực đạo, hắn lập tức gào lên thống thiết. Tiếp theo Phan Tử liền nhìn về người phe gã buôn cá, những người đó cũng nhìn nhìn anh ấy, vẻ mặt thực kinh ngạc.

“Nhìn gì bố? Giao cái này lên, hay muốn bố động thủ?”

Phan Tử trừng mắt nhìn mỗi thằng một cái, đám người kia lập tức phản ứng lại, xoay người hướng Tiểu Hoa mà bùng sách tới:” Hoa gia, tới phần tháng tám, tất cả đây.”. Tiếp theo, tất cả mọi người bắt đầu dục dịch, ai cũng cầm trong tay mộn cuốn sổ tranh nhau đưa lên cho Tiểu Hoa.

Phan Tử lúc này mới buông gã buôn cá đang quang quác kêu ra, lúc đó thủ hạ của hắn mới dám chạy tới, nhìn thấy ông chủ của mình chịu thiệt bọn chúng cũng muốn lao lên nhưng lại bị gã buôn cá ngăn lại, hắn xoa cánh tay, sắc mặt đỏ trắng luân phiên.

Phan Tử nhìn gã buôn cá, chỉ chỉ về sau lưng mình, lạnh lùng nói:”lão tử bị người chém một đao, lưng đang rất đau, tao nói ngắn gọn thôi.” Anh ho khan vài tiếng, ” hôm nay, Tam Gia nói chưa được đi, thì cấm ai được

rời đi. Mắt lão tử thấy không được rõ lắm, giờ cũng chẳng đủ sức mà phân biệt được ai quen ai lạ. Ai có gan rời đi sớm, coi như tao tiền hấn thăng luôn.”

Gã buôn cá muốn chửi gì đó, Phan Tử lại lập tức nói:

“Cắm cũi, chết đấy.”

Có lời nào chuẩn bị thốt ra gã bán cá đều phải nuốt hết lại, thực tình đi cũng không dám đi, nói cũng không được quyền nói. Nhìn Tiểu Hoa cầm sổ sách đặt lại trên bàn, hấn rõ ràng rất tức giận, nhưng chẳng có cách nào khác cả.

Người phụ nữ trung niên cùng người bên cạnh liếc nhau một cái, cũng đưa lên hết sổ sách, có vẻ vô cùng miễn cưỡng.

Phan Tử vẫn không thêm đề ý, quay đầu bước trở lại châm thuốc, người hơi lão đảo ngồi lại chỗ cũ.

Tôi nhìn Phan Tử, Phan Tử không nhìn tôi mà chỉ cúi đầu, tôi đột nhiên có một cảm giác vô cùng kính nể với anh ấy.

Phan Tử đã liều mạng, không phải là chỉ vừa rời mới liều mạng như thế, mà là từ khi theo chú Ba, anh ấy đã liều mạng rồi.

Trong vài thập niên vừa qua, nhất định có rất nhiều người không tin cái câu “cắm cũi, chết đấy”, sau đó Phan Tử đã lấy hành động của mình ra để nói cho bọn họ biết không tin là sai lầm. Tôi không biết chuyện thế này xảy ra bao nhiêu lần rồi, nhưng, từ sau khi Phan Tử nói những lời này, quan sát phản ứng gã bán cá xem ra không có nửa điểm không tin, tôi có thể biết rất rõ điều này.

Phan Tử đúng là một ác khuyển (*chó dữ*), một người mà chỉ có Tam Gia mới đủ bản lĩnh thu phục. Tam Gia không hề đáng sợ, nhưng thủ hạ Tam Gia thì có người điên, không muốn sống, không sợ chết, chỉ một mực nghe lời Tam Gia. Vì thế mà không nên đắc tội với Tam Gia.

Tin chắc rằng vô số người trong tư tưởng mình đều đã ăn sâu bén rễ cái khái niệm này rồi.

Tôi đột nhiên nghĩ tới lần đầu tiên gặp Phan Tử, anh ấy rất cầu thả, hoàn toàn không phải dạng như này. Khi qua lại với chú Ba, anh liền trở thành một thủ hạ nghe lời, nhưng vẫn còn tương đối bướng, anh và Bàn Tử lại không ưa gì nhau. Tôi thực không ngờ, trong cuộc sống bình thường với chú Ba, anh lại là người như vậy, tôi cũng chợt hiểu ra vì sao Phan Tử đối với chú Ba lại quan trọng tới vậy.

Nhưng mặt nào mới là tính cách thực sự của anh ấy, là Phan Tử thường ngày hay cãi cọ với Bàn Tử, hay là kẻ côn đồ như Tu La (*quỷ trong kinh Phật*) ở đây?

Tôi hi vọng là người kia hơn. Cho dù như anh ấy nói, sau khi tôi đeo mặt nạ này lên sẽ nhìn thấy vô số những điều mà trước đây tôi chưa từng thấy, hoặc chưa từng nghĩ tới, tôi còn hi vọng trước khi xác nhận, tất cả đều thực sự tồn tại.

Ngẫm nghĩ một lát, tôi lại thở dài, mặc cho bên dưới hỗn loạn thế nào, lập tức nhìn tới những sổ sách kia, đồng thời khởi động cổ tay chuẩn bị bắt đầu biểu diễn tuyệt kỹ của chú Ba.

-----oOo-----

Chương 8

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lúc trước căng thẳng, giờ lại thành ra có chút bất đắc dĩ.

Toàn bộ những sổ sách ở đây đều dùng tiếng lóng để viết, nó giống như khiến tôi bị cuốn vào bao nhiêu tin nhắn “vụn vặt”, đủ loại tiếng lóng nhiều vô số kể, nếu không để ý liền tưởng đây là bản thảo tiểu thuyết võ hiệp bị hỏng hoặc là bản gốc một quyển sách hiếm nào đó. Tôi có thể hiểu được những tiếng lóng này, nói thế nào thì tôi cũng là ông chủ nhỏ sau này kế nghiệp chú Ba, toàn bộ hệ thống này tôi đều đã được học qua.

Có điều khi nhìn một mớ sổ sách đủ mọi hạng ngạch xuất ra nhập vào như này, tôi không thể ngăn nổi sự xấu hổ, một cảm giác xấu hổ vô cùng rõ ràng, với một chủ cửa hàng buôn bán nhỏ như tôi, nếu không phải là cháu chú Ba thì tôi chắc chắn đã bị những cái tên trong danh sách này đá

bay rồi.

Sổ sách tôi có thể xem hiểu, nhưng những vấn đề trong đó tôi lại không nhìn được ra. Nếu dám giao sổ sách này lên hẳn đã những khoản mục kia đều đã được bình ổn, chú Ba có thể quan sát từ những tiểu tiết mà đoán được sự mờ ám bên trong, tôi hiển nhiên không làm được điều này, chỉ có thể đánh giá từ những chỗ thực nhỏ mà phỏng đoán theo. Ví như là toàn bộ nét mực trong sổ sách đó đều mới nguyên, khẳng định là khổ chủ cả đêm đã chong đèn mà viết lại. Hoặc ví như bên trong thì giấy cũ nhưng bì ngoài thì mới cứng, vậy chứng minh là sổ cũ thay bì thôi.

Việc này thực chất là tôi cũng đều từng làm qua cả, nhưng tôi chỉ là ông chủ nhỏ, thủ hạ của chú Ba nhận sổ sách cũng không dám làm gì tôi. Những vấn đề này ngày hôm nay, chắc chắn là sau khi thủ hạ dưới trướng đánh hơi được chú Ba gặp chuyện không may, đã vớt vát lại không ít, sổ sách hiện tại chỉ là hàng giả thôi.

Hôm qua nhất định là một đêm không ngủ, haha. Không biết vì sao mà trong lòng tôi lại luôn rất khoái chí.

Lúc tôi lật sổ, còn phát hiện trong đồng sổ sách đó có một quyển rất kỳ quái.

Đó là một cuốn danh bạ điện thoại, nằm dưới cùng trong số những sổ sách giao lên, là cuốn mà gã buôn cá mang tới.

Ban đầu tôi chỉ nghĩ chắc nó chỉ có bề ngoài giống cuốn danh bạ thôi, nhưng ai ngờ sau khi mở ra lại thấy đây chính xác là một cuốn danh bạ, bên trong tất cả đều là các dãy số, hoàn toàn không có khoản mục nào cả.

Rất nhanh sau đó tôi liền phản ứng, rõ ràng suy nghĩ của mình lúc này đã nhầm rồi.

Phan Tử cơ bản cũng không biết gã bán cá này lại mang theo sổ sách không, trò này là do Tiểu Hoa bày ra.

Nói cách khác, Phan Tử chẳng qua chỉ thấy trong túi hắn có một quyển sổ, lập tức nhanh tay cướp lấy rồi đưa cho Tiểu Hoa, Tiểu Hoa ngay sau đó nói đây là sổ sách, người khác nhìn vào thấy gã buôn cá miệng lưỡi cứng rắn nhưng vẫn mang theo sổ sách, rõ ràng là hắn đang sợ chú Ba,

con mẹ nó vậy không phải như lời hắn nói trước đó sao? Lập tức cảm thấy tạo phản là bất khả thi, liền dậu đồ bìm leo mà quay về phe chúng tôi, chờ tới khi tên buôn cá kia phản ứng kịp, tất cả sổ sách cũng đã được nộp lên hết, âm mưu của hắn coi như cũng thất bại rồi.

Trước đó tuy tôi đã dùng Trần Bì A Tứ để chiếm thế thượng phong, nhưng nhìn bản lĩnh thật sự còn cần phải đánh giá trên trình độ xử lý sổ sách thu hồi tiền bạc mà xét. Đây là thực tế nhất, việc cũ bỏ qua không phải là tính cách của chú Ba, người khác sẽ vì thế mà hoài nghi.

Cũng không biết ý nghĩ của mình có chính xác hay không, nhưng hiện tại đã không quan trọng nữa, tôi lấy mấy quyển có vấn đề nhất, chuẩn bị bắt đầu diễn. Nhưng trước tiên, không phải là ném sổ sách mà là phải biểu thị thái độ bất mãn đã.

Trong sắp xếp của đạo diễn Phan Tử, bước này phải dùng một cái gạt tàn để ném anh ấy, biểu thị rằng lúc chú Ba không có ở đây, công tác chủ trì chịu trách nhiệm của Phan Tử. Vì thế tôi đang xem rồi đột nhiên gập mạnh một quyển sổ lại, ném lên mặt bàn.

Phòng vốn dĩ vẫn lặng ngắt như tờ, trong khoảnh khắc mọi ánh mắt đều tập trung về phía tôi, tôi thuận tay nhấc chiếc gạt tàn lên quăng qua phía Phan Tử.

Dựa theo kịch bản, Phan Tử sẽ lập tức đón lấy gạt tàn, sau đó tôi đứng phắt dậy rồi cầm những quyển sổ có vấn đề kia mà đập vào mặt từng người từng người nhanh nhất có thể. Cuối cùng là Tú Tú sẽ đưa tôi rời đi, chuyện tiếp theo Tiểu Hoa và Phan Tử sẽ giải quyết nốt.

Phan Tử tính nếu kế hoạch thuận lợi, lúc thu tiền thiếu nợ của chú Ba thì ít cũng lấy được phân nửa, coi như đó cũng là một số lượng lớn.

Sau khi làm xong bước này, chỉ cần trong suốt quá trình không bị ai nhìn ra thì chuyện “chú Ba đã trở về” này xem như đã thành công, về sau tôi cũng không cần thiết phải xuất hiện thường xuyên nữa, chỉ cần trở về Hàng Châu, Phan Tử có thể từ từ khống chế cục diện.

Nhìn tình hình trước mắt, có hai điều quan trọng nhất đó là tôi không được phép để lộ sơ hở và phải kết hợp quá trình càng nhanh càng tốt, để những người khác thấy hợp lý, không nhận thấy vấn đề ở Tam Gia này.

Những người này đi theo Tam Gia phải hơn mười năm rồi, đối với chú họ sợ hãi đã trở thành bản năng.

Mà hiện tại chính là thời điểm quan trọng đầu tiên, thành bại hay không dựa hết vào lúc này.

Tối hôm qua tôi đã luyện tập rất nhiều lần, phải nói là tương đối thành thục, tôi nhìn Phan Tử, tất cả khí lực trong người cùng dâng lên, chỉ đợi khoảnh khắc anh ấy chụp lấy gạt tàn.

Nhưng, tình huống khiến tôi không ngờ tới nhất lại xảy ra, gạt tàn kia đáp trúng lên đầu Phan Tử, anh ấy lại không hề cho tay ra đỡ.

Gạt tàn rơi xuống đất vỡ nát, đầu óc tôi lập tức cứng đờ ra, lòng thầm gào lên Phan Tử anh sao lại mất tập trung tới vậy. Lúc này chỉ thấy người Phan Tử mềm nhũn, thân hình từ trên ghé đổ gục xuống đất. Tiếp đó là mùi máu tanh xộc vào mũi, sau ghé anh ngồi toàn bộ đều là máu.

Đám người lập tức lộn xộn lên. Đầu tôi ong một tiếng, lập tức cũng đứng phất dậy. Tiểu Hoa trong tích tắc đã đứng chắn trước mặt tôi, lúc bước ngang qua lại liếc tôi một cái.

Tôi hiểu được ý của hắn, muốn tôi không cần hoảng. Vì thế tôi đành phải gắng gượng nhìn lại. Tiểu Hoa dẫn đầu chạy tới, cùng lúc người bên dưới liền nhón nháo hết, bỗng chốc tất cả cùng vây lại đó.

Vết thương nhất định do lúc này động thủ với gã bán cá mà vỡ ra, khi trở về hút thuốc lá là anh muốn che dấu mùi máu tươi, hẳn là anh biết mình chịu không nổi nữa rồi.

Con mẹ nó, anh thực không muốn sống rồi, tôi thầm nói, thầm siết chặt nắm đấm, trong lòng bỗng vô cùng hối hận, có lẽ không nên đi tìm anh ấy. Vất vả lắm Phan Tử mới rút khỏi giang hồ, giờ lại phải liều mạng cũng là vì tôi quá ích kỷ.

Tiểu Hoa bắt mạch Phan Tử rồi lập tức đỡ Phan Tử dậy, gọi vọng ra ngoài cửa đối diện, người của hắn lập tức chạy vào đem Phan Tử ra ngoài. Tiểu Hoa cũng bước ra ngoài phân phó vài lời, lúc trở về Âu phục của hắn đã thấm máu.

Những người có mặt lúc đó đều bị hoàn cảnh dọa cho ngu người, ai cũng không dám ngăn cản, tôi còn tưởng gã buôn cá kia sau đó sẽ làm khó dễ, hóa ra hắn cũng không có phản ứng gì. Nhưng tôi nhìn ánh mắt hắn vẫn liếc về phía người phụ nữ trung niên kia. Người phụ nữ trung niên cũng nhìn hắn, hai người bọn hắn không ngừng trao đổi ánh mắt với nhau.

Tôi liếc mắt thăm hỏi Tiểu Hoa: thế nào? Sau khi hắn đi về phía tôi mới cúi đầu nói nhỏ vào tai:” miệng vết thương bị vỡ, đừng lo người của tôi đưa anh ấy đi bệnh viện rồi, ngài nhanh nhanh rồi xong việc đi xem anh ấy.”. Lúc nói xong, đồng thời lại vỗ vai tôi ý bảo: tiếp tục đi!

Lúc sự việc xảy ra, người ta thường sẽ có vài lựa chọn, một là tiếp tục giữ vững, một là lập tức rời đi, và một nữa là không tỏ vẻ gì. Tiểu Hoa dùng vài động tác, ám chỉ ba tình huống đó.

Tôi nhớ tới kế hoạch kia trong lòng thầm mắng, xem ra khi chú Ba rơi vào hoàn cảnh như này trước kia, sẽ không để ý tới Phan Tử mà tiếp tục xử lý sổ sách, nếu tôi đột nhiên rời đi, rõ ràng không hợp với tính cách của chú Ba, người ta nhìn vào sẽ cảm thấy phân vân.

Nghĩ thế, tôi quyết định lập tức bắt đầu quăng sổ sách, sau đó sẽ nhanh chóng rời đi, vì thế lấy tay gõ gõ xuống bàn.

Người đang nhao nhao bên dưới ai nấy lại dời mắt tập trung về phía tôi, tôi đứng lên cười lạnh rồi nhắc quần sớ thứ nhất lên, vừa định ném vào mặt trước phía trước thì bỗng mồ hôi lạnh toát ra.

Vị trí của tất cả mọi người đều rối loạn. Phan Tử đã sắp xếp cho tôi trình tự từng người một, nhưng biến cố vừa xảy ra khiến cho tình hình trở lên rất lộn xộn. Tôi cảm quyền sớ trong tay đã chuẩn bị ném xuống nhưng ngay lập tức phải đình chỉ động tác, chấp tay ra sau quăng sớ lên mặt bàn.

Tiểu Hoa liếc tôi một cái, sắc mặt liền thay đổi, hắn biết không xong, vì vậy cũng dừng tay lại.

Nếu như trước kia tôi không nói lời nào chỉ ném Phan Tử rồi quăng sớ sách, sau đó lập tức rời đi ngay, người khác thấy sẽ nghĩ là tôi vô cùng tức giận trong lòng.

Nhưng giờ là tôi đã đứng lên, lại quăng một quyển sổ lên mặt bàn, nói vậy đây lại xem như một điếm báo, nếu như tôi trước sau vẫn không nói lời nào, bọn họ hẳn sẽ cảm giác được điếm dị thường.

-----oOo-----

Chương 9

Nguồn: EbookTruyen.VN

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Đầu óc tôi bỗng chốc rối lên, nhìn những người bên dưới đang dõi mắt theo tôi, chờ tôi nói gì đó, tôi chỉ biết tận lực lườm xuống không thốt ra lời nào. Ngẫm xem có nên rời ngay đi hay không, khả năng còn có chuyện biến tốt, người khác sẽ cho rằng chắc tôi đột nhiên đỡ chứng đau bụng.

Dường như trong tích tắc đã bị vạch trần, tôi bị áp lực lo lắng mà phản xạ theo quán tính, đột nhiên miệng lại thốt ra một câu:

“Không ra cái trò trông gì cả! Cút hết cho ta!”

Tôi đã cố sức mà gằn giọng thốt ra, thanh âm cực kỳ khàn cùng khó nghe, quả thực giống như không phải do con người phát ra.

Tất cả mọi người nhìn tôi, trợn mắt há hốc mồm, Tiểu Hoa cũng mắt chữ o mồm chữ a, rõ ràng không biết là hắn đang rơi vào trạng thái nào nữa.

Toàn bộ hội trường yên lặng một lúc lâu, bầu không khí lúc đó vô cùng vô cùng xấu hổ, Tiểu Hoa cuối cùng mới miễn cưỡng lên tiếng:

“Các người không nghe Tam Gia nói gì sao? Hay còn muốn Tam Gia lặp lại lần nữa?”

Những người này đưa mắt nhìn nhau, ai nấy đều như được thả lỏng, rõ ràng cảm thấy vô cùng kỳ quái, nhưng vẫn chuẩn bị rời đi.

Trong lòng tôi thực muốn tát mình một cái, thậm chí nói chuyện đã không được, tôi lại còn phá thêm ra, chuẩn bị thời gian dài như vậy tất cả đều bị tôi làm cho hỏng bét, con mẹ nó chứ tôi thực là thằng phé vật.

Đúng lúc đó đột nhiên bên ngoài cửa bỗng truyền tới tiếng bim bim inh ỏi của ô tô, chừng hơn mười chiếc xe đột nhiên cùng bấm còi một lúc.

Gã buôn cá chợt nhếch miệng cười, dùng chân nhìn lại phía tôi nói:” Tam Gia, lão Khâu tới rồi.”

Tiểu Hoa bước tới bên cửa sổ, vén rèm lên nhìn xuống dưới, liếc mắt lạnh lùng qua gã buôn cá rồi cúi xuống nói bên tai tôi:” không ổn rồi, chuẩn bị đi, bên dưới là quân của Vương Bát Khâu.”

Gã buôn cá tiếp tục nói với những người khác:” các vị, không muốn ở lại với Tam Gia thì xin mời rời đi, chúng ta sau này sẽ còn qua lại làm ăn, còn muốn ở lại với Tam Gia, không ngại có thể xem một trò hay.” Nói xong lại chuyển hướng sang tôi, “Tam Gia, không phải tôi đã nói ngài rồi, khuyến như Phan Tử, ngài cũng đâu nuôi được mấy thằng, một thằng chết, ngài chẳng lấy ai ra mà giữ nhà đâu. Giờ ngài còn muốn nói gì nữa không? Không ngại nói, chúng tôi đây không dám chê ngài nói khó nghe.”

Những người khác lại nhìn nhau, lập tức có thủ hạ từ bên ngoài bước tới, thì thầm lên tai bọn họ điều gì đó, rất nhanh sau đó người người cùng rời cả đi. Hiên nhiên họ đã có được tin tức, trong phòng chỉ còn lại lão Lục và người phụ nữ trung niên kia với chúng tôi.

Tiểu Hoa ngược lại rất bình tĩnh, nói:” lão Lục, lá gan lão cũng ghê gớm thật! Trước mặt biết bao nhiêu bằng hữu mà dám làm ra loại chuyện như vậy.”

“Người tới hôm nay tất cả đều vì tiền mà thôi, bọn họ đối với Tam Gia không có chút cảm tình nào cả.” Gã buôn cá nói, “tình hình Tam Gia gần đây tôi biết chứ, tình cảnh lộn xộn như vậy kia mà, chỉ có thể trách bản thân các người thất sách. Nếu như trong quán trà hôm nay có phát sinh một trận hỏa hoạn, qua một thời gian tới sáng mai người ta vẫn sẽ gọi tôi là huynh đệ, không ai nhắc tới chuyện xảy ra ngày hôm nay nữa, ngài có tin không?”

“Lão không muốn cho tôi đi, vậy chẳng phải ngay cả tôi cũng phải chết trong này sao?” Tiểu Hoa cười nói.

“Tôi vốn không muốn, nhưng có điều là ngay cả Hoắc lão bà ngài nhiều khi cũng chưa công bằng được! Nếu như ngài đưa ra chút đỉnh, cũng đừng nói người Hoắc gia không vui. Chẳng qua các người yên tâm, tiểu thư Tú Tú tôi sẽ trả lại cho Hoắc gia.”

Tiểu Hoa biến sắc, Tú Tú kinh ngạc nói :” lão Lục, có phải là hai anh trai tôi đã nói gì với lão không?”

“Mời tiểu thư tự về hỏi bọn họ cho ra nhẽ.” Gã buôn cá nói, “có điều là tiểu thư ngẫm thử xem, bọn ta thì lấy đâu ra lá gan lớn như vậy chứ? Những chuyện đùa với mạng như này bọn tôi không quen làm, chỉ có người nhà họ Hoắc mới sẵn nhân tài như vậy.”

Tôi cùng Tiểu Hoa liếc nhau, cảm thấy vô cùng kinh ngạc, tôi thực sự chưa từng nghĩ tới, sau lưng lại có chuyện như vậy nữa.

Xem ra hai anh trai Tú Tú kia cũng không phải dạng tầm thường, từ lâu đã thông đồng với tên Vương Bát Khâu muốn nuốt trọn địa bàn Tam Gia, khả năng ngay cả địa bàn Tiểu Hoa cũng muốn vơ vét lấy.

“Vậy lão dựa vào cái gì mà nghĩ tôi sẽ chịu sự điều khiển của lão chứ?” Tiểu Hoa thở dài, sắc lặt trầm xuống, không còn thấy trên khuôn mặt hân diện cười nửa miệng đâu nữa.

“Còn ngài dựa vào cái gì để cảm thấy bản thân sẽ không nghe theo? Hoa nhi gia, ngài cũng không có thân thủ của Nhị gia năm xưa đâu. Bên ngoài kia hiện tất cả đều là người, nhiều nhất là trong nửa phút nữa bọn họ sẽ ập vào đây, giờ ngài có muốn báo cảnh sát cũng vô dụng.”

“Nhật định chỉ có đánh mới ra được vấn đề sao?” Tiểu Hoa nói, “lão nghĩ các người có thể thực sự giết được Tam Gia?”

Gã buôn cá nhìn Tiểu Hoa, cười lạnh:” chẳng lẽ tới lúc này, các người còn có thể bay mất được nữa?”.

“Cho dù lão có giết hết người ở đây, lão cũng không giết được Tam Gia.” Tiểu Hoa cười nói.

“Vậy là có ý gì?”

“Vì Tam Gia căn bản không có ở đây đâu.” Tiểu Hoa đáp.

Tôi không biết Tiểu Hoa đang muốn làm gì, nhưng lập tức hiểu được chúng tôi phải mạo hiểm một phen, chuyện giờ đối với chúng tôi đã vô cùng bất lợi rồi.

Tiểu Hoa nhìn sang tôi:” này cưng, dùng giọng của mình qua chào hỏi Lục gia một câu đi.” tôi lay lay yết hầu, sau đó nói một câu bằng giọng của mình:

“Lục gia, vừa rồi thực đắc tội, diễn không tốt, mong bỏ quá cho.”

Gã buôn cá và người phụ nữ trung niên kia sắc mặt bỗng tái đi:

“Người là ai? Thanh âm này là sao?”

“Tại hạ là một con hát nhỏ nhỏ dưới trướng Hoa nhi gia đây.” tôi đáp.

Tiểu Hoa nói:”kỹ thuật của Lão Cửu Môn lưu lại không ít, đâu phải cái gì các người cũng biết hết được.”

Bên ngoài đã truyền tới giọng của Vương Bát Khâu hướng lên thang lầu, lông chạy dọc sống lưng tôi cũng bắt đầu dựng đứng cả lên.

“Không thể nào, sao có thể giống như vậy được?” gã buôn cá lắc đầu liên tục.

“Còn không tin sao? Vậy cho bọn họ nhìn thêm chút đi.” Tiểu Hoa nói.

Tôi thầm nghĩ hay là tháo mặt nạ này xuống? Nhưng ngẫm lại thấy không đúng, mặt nạ này chỉ sợ không tháo ra dễ như vậy được, hơn nữa nếu để bọn họ phát hiện ra tôi là Ngô Tà thì cũng không phải là chuyện tốt, vì vậy tâm vừa động, tôi liền cởi luôn áo khoác ngoài mình xuống.

Dáng người tôi kém xa dáng chú Ba, chú Ba dầm mưa dãi nắng bao nhiêu năm bên ngoài, da ngăm đen rắn chắc, tôi và chú tuổi cũng chênh lệch rất nhiều, nhìn phát nhận ra ngay, vừa cởi áo mặt gã buôn cá càng sa sầm lại.

“Vậy Tam Gia thực sự đang ở nơi nào?” người phụ nữ trung niên mặt

xanh như tàu lá hời.

“Hiện tại Vương Bát Khâu đang dốc toàn lực hành động, sào huyệt của các người còn có ai trông chừng sao?” Tiểu Hoa nói, “tính cách Tam Gia các người hẳn không phải không biết: mấy tháng nay các người đã đoạn tuyệt như vậy, ngài ấy chẳng lẽ vẫn an tâm mà đợi các người tới giao sổ sách sao?”

Đang nói đột nhiên điện thoại của gã bán cá vang lên, hắn lập tức nhấc máy, có vẻ như là có tin nhắn gửi tới, vừa nhìn mặt hắn lập tức chuyển từ trắng sang xanh mét. Hắn nói với người phụ nữ trung niên:” mẹ nó! Là thật, Tam Gia hiện đang dẫn theo người tới cửa hàng chúng ta! Chuồn mau!”

“Còn bọn chúng?” người phụ nữ trung niên chỉ vào chúng tôi.

“Tam Gia không chết thì giết bọn chúng được gì.” gã bán cá dậm chân, “tao biết ngay là làm gì có chuyện ngon như vậy chứ!” Nói xong, bọn hắn mang theo thủ hạ vội vã xông ra ngoài.

Không lâu sau, mấy người gã bán cá đùng mặt quân Vương Bát Khâu dưới hành lang, chột nghe gã bán cá rống lên:” chúng ta bị lừa rồi! Tam Gia này là giả, Tam Gia thực đang ở cửa hàng chung ta kia!”

“Cái gì?” Vương Bát Khâu cũng thất thanh:” chuyện quái gì vậy?”

“Tao đã nói là lão hồ li đó không để mọi sự suôn sẻ thế đâu mà, chúng ta rơi vào bẫy rồi!” gã bán cá vẫn chưa ngừng gào lên, thanh âm thống thiết như thái giám.

“Đi! Về ngay!” Vương Bát Khâu cũng kêu to, tiếp theo tất cả người lại lật đật chạy xuống.

Tiểu Hoa nhếch mép cười, vén rèm nhìn ra bên ngoài cửa sổ, chột nghe thấy những thanh âm ồn ào đổ xuống đường, ô tô lại bắt đầu lục tục rời đi.

Mãi cho tới đi tiếng động cơ đã xa dần, tôi gàn như tê liệt mà ngã ngồi xuống đất, cảm giác vừa rời quá căng thẳng khiến cho cả người toát đầy mồ hôi lạnh.

Tiểu Hoa gần như cũng thở phào một tiếng, tiếp theo liền kéo tôi đứng dậy, sau đó nói:” nguy thật, chúng ròi đi thôi.”

“Chuyện vừa rồi là thế nào?” tôi hỏi.

“Mặt nạ này có thể làm một cái cũng có thể làm hai cái được.” Tiểu Hoa để tôi đứng lên rồi nói, tiếp tục lấy di động ra cho tôi xem, “người của Giải gia, làm việc lúc nào cũng tính dư ra một nước dự phòng.”

“Nói vậy là sao?” tôi dùng khẩu hình miệng.

“Vừa đi vừa nói.” hắn đáp, “chuyện này còn nhiều lắm.” Tú Tú cười đưa tôi ly trà, tôi uống cạn một hơi, vén rèm lên bước ra ngoài rồi gấp rút đi xuống lầu.

Người bên ngoài đi gần như không còn ai, chỉ thấy vài ba tên thủ hạ còn túm năm tụm ba đứng đó. Tôi không để ý tới chúng, bước thẳng tới chỗ đậu xe, bỗng nhiên chợt nhìn thấy trong đám kia có một người.

Đó là vợ hờ của chú Ba, cô ấy đứng sau đám người kia, mắt lạnh lùng nhìn theo tôi.

Gáy tôi bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, không biết phải phản ứng thế nào. Thầm nói không phải lại phải cân não tiếp chứ, nhưng chỉ thấy cô ấy nhìn tôi sau đó liền xoay người ròi đi trong tích tắc.

Tôi hít sâu một hơi, Tiểu Hoa đẩy tôi tới cạnh xe, rồi bảo tôi ngồi xuống.

Xe khởi động, tôi nhìn qua cửa kính xe mà thấy bóng cô ấy trên đường, cảm thấy người phụ nữ này có thể sẽ là một mối lo lớn. Nhưng tôi cũng lười suy nghĩ, cơn mệt mỗi lúc này như thủy triều không ngừng tràn vào tâm trí tôi.

-----oOo-----

Chương 10

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ngồi trong xe toàn thân tôi mệt rũ đi, nghĩ lại hết thấy sự vừa qua, tôi gần như không nhớ nổi đã có những chuyện gì xảy ra.

Có điều nhìn nét mặt Tiểu Hoa thì có vẻ chuyện này thành công rồi.

Trên xe Tiểu Hoa nói cho tôi biết ngay từ đầu, hẳn biết bên tôi chắc chắn sẽ có vấn đề, cho nên trong toàn bộ kế hoạch bên tôi chỉ là một phần nhỏ, mục đích là đem toàn bộ người kéo tới quán trà này, sau đó hai thủ hạ của hắn ở bên kia đợi lệnh, một trong hai người đó cũng đeo mặt nạ chú Ba.

Nếu như Vương Bát Khâu không làm khó dễ, bên tôi diễn trọn vở kịch thì không vấn đề gì, còn một khi bên tôi nảy sinh biến cố, bị người vạch mặt hoặc bị Vương Bát Khâu chống đối, hẳn sẽ thực hành kế hoạch sau.

Phan Tử vừa gục, hẳn biết sẽ có chuyện, đã làm xong hết chuẩn bị quả nhiên ngay sau thì Vương Bát Khâu cũng kéo quân tới. Rõ ràng tên đó đã sớm mai phục bốn phía, Tiểu Hoa lập tức gửi tin nhắn cho thủ hạ, tiếp theo chính là cảnh tượng vừa rồi diễn ra.

Tôi nói:” vậy quả thực rất mạo hiểm, nếu thủ hạ kia gửi tin nhắn chậm vài phút thôi, hẳn là chúng ta sẽ chết.”

Tiểu Hoa đáp:” chuyện này phần lớn dựa vào vận khí không thì khó mà làm được.” Nói xong hắn đưa tôi xem điện thoại di động, màn hình còn hiển thị một đoạn tin: Lục gia, Tam Gia dẫn theo người tới cửa hàng chúng ta, làm sao bây giờ?”

“Thủ hạ đắc lực nhất của lão Lục, hôm qua đi hát karaoke với tôi không biết di động của hắn đã bị đánh tráo.” Tiểu Hoa nói, “đáng tiếc là loại tiểu xảo nhỏ nhỏ này lần nào dùng cũng thành công.”

Tôi thầm cười khò, không biết nên nói gì cho phải bây giờ, có điều buổi sáng gian nan nhất trong đời tôi xem như cũng trôi qua rồi.

Mặt nạ dán vô cùng khớp, trong xe tôi rút hơn nửa bao thuốc lá mới có thể từ từ bình tĩnh được, sau mới hỏi bọn họ giờ trở về phải làm sao.

Tiểu Hoa nói:” hiện tại chưa biết được, nhưng ít nhất chuyện Tam Gia trở về đã trở thành sự thật. Uy danh ở Trường Sa của chú Ba cậu lan rộng

trong mấy chục năm nay, chúng ta vừa âm ỉ một trận như vậy, thêm chuyện Phan Tử, khí thế giờ đã hoàn toàn khác rồi.”

“Tôi vẫn cảm thấy ảo lắm, sĩ khí đã suy bại, chỉ cần nhắc tới là có thể vùng dậy được sao?”

“Ví dụ thế này, giờ có rất nhiều thủ hạ mới là vì nghe danh Tam Gia mà gia nhập. Những người này đều tôn sùng Tam Gia như thần như thánh, chỉ cần Phan Tử nói thay Tam Gia làm vài chuyện, bọn họ có chết cũng đồng ý, nhưng điều kiện tiên quyết là Phan Tử phải đại diện cho Tam Gia. Như vậy bọn họ cảm thấy thay Phan Tử hành động là sẽ có thể bước vào địa bàn của Tam Gia, là được Tam Gia chỉ điểm.” Tiểu Hoa nói, ” đó chính là điểm khác biệt. Những người này số lượng không nhỏ, chỉ dựa vào một mình Phan Tử kêu gọi thì không ăn thua.”

Tôi gật đầu, quả thực rất có lý. Tiểu Hoa tiếp tục nói:” vừa rồi trong những người đó, chắc chắn phần lớn đều là người do Phan Tử trực tiếp gọi tới, Vương Bát Khâu và gã buôn cá kia là một mối bận tâm, có điều gì thì gì cũng phải đối mặt.”

Tôi hỏi tình hình Phan Tử, Tiểu Hoa nói :”cậu sẽ sớm gặp anh ấy thôi, anh ấy sẽ xuất viện.”

“Xuất viện, vì sao lại xuất viện?” tôi hỏi, “con mẹ nó, anh ta không muốn sống nữa sao!”

“Buổi tối hôm nay rất quan trọng”, Tiểu Hoa đáp:” chúng ta vừa mới đạt được “thành quả”, cần phải có một người “thực hiện”, Phan Tử bắt buộc phải ra mặt, xác định rõ cuộc là có bao nhiêu thủ hạ bên phe ta, sau đó từ nửa đêm tới sáng, phải diệt trừ tận gốc Vương Bát Khâu cùng lão Lục.”

Trong lòng tôi cả kinh:” là ý gì chứ?”

“Có điều chuyện đêm nay tất cả đều là quy định của Tam Gia, Vương Bát Khâu hiểu rõ, cũng sẽ không khoanh tay chịu chết.” Tiểu Hoa nói xong liền dõng mắt lên trời:

“Nếu đêm nay mưa cũng là lúc máu đổ.”

Tôi nhìn hấn, bất an nói:” nói gì kinh vậy, cậu nói thất bại cũng chẳng tới mức áp lực như vậy, chẳng lẽ không làm khác được sao?”

Tiểu Hoa cười cười:” cậu nói vừa rồi là của ông nội tôi, mẹ tôi thuật lại cho tôi nghe. Khi tôi nghe được câu đó lần đầu là lúc mới được mười bảy tuổi.” Nói xong lại thở dài, ” những áp lực đó, nói rồi sẽ không còn nữa.”

Tôi nhú mào, cảm thấy thực sợ hãi. Tôi chưa từng nghĩ lại có chuyện như vậy phát sinh, hỏi:” nhất định phải làm vậy sao? Hay là chúng ta gọi điện nặc danh báo cảnh sát tới xử lý hấn?”

“Thiên Chân đúng là ngoại hiệu hợp với cậu lắm.” Tiểu Hoa nói, “nếu như tôi là chú Ba của cậu, chắc tôi sẽ phải tìm cách để cậu tiếp tục thiên chân một thời gian dài nữa, đáng tiếc là tôi không phải. Tiểu Tam Gia à, đối mặt với sự thật đi, đây là do chính cậu chọn lựa mà.”

Tôi lặng đi không nói gì, nhìn Trường Sa bên ngoài kia, lại nhớ tới những lời giống như vậy Phan Tử từng nói với tôi. Đây đúng là lựa chọn của tôi.

Quay lại quán trọ nhỏ tối hôm qua ở, tôi lấy hết hành lý, mang tới “nhà khách” của Tiểu Hoa ở Trường Sa, nơi này so với tòa nhà ở Tứ Xuyên thì kém nhiều, rõ ràng là mới được sửa sang lại, hấn là khi hấn làm giàu lên mới xây cái trạm trung chuyển này. Có người nói đầu bếp trong căng tin kia từng làm trong quán Sứ Tử Lâu ở Thành Đô, người đó làm cho chúng tôi ba món ăn rất đẹp mắt vào bữa sáng.

Chúng tôi về đến phòng, lúc ăn cơm tôi có hỏi chuyện buổi tối lúc nào thì bắt đầu. Tiểu Hoa chỉ cười mà không nói, tay liên tục chúc rượu tôi.

Tôi không biết đó ra loại rượu gì, đoán là có thể làm từ đậu xanh rang, là cái loại rượu trước đây thổ phu tử thường mang theo trong máng đựng nước, trộn thêm một chút đường và dược liệu mà thành. Rượu này lúc uống hơi cay cay, cảm giác có mùi đồ xay thoang thoang, nhưng sau mấy chén tôi chẳng thấy say, cũng chẳng biết mình mơ mơ màng màng lúc nào nữa.

Khi tỉnh lại đã là buổi sáng hôm sau, tôi thấy Tiểu Hoa và Phan Tử đang nằm trên ghế xa lon trong phòng tôi, trên người bọn họ đầy vết máu, hai người ngủ rất say. Tôi nhìn ra ánh nắng chiếu bên ngoài cửa sổ, chỉ biết

là hết thấy đều đã kết thúc rồi.

Tôi cũng hiểu ý mà không hỏi tới chi tiết chuyện đêm hôm qua, chỉ biết là có bảy đầu lĩnh trong địa bàn đứng về phía tôi, thủ hạ Vương Bát Khâu cũng gã buôn cá đều là lũ ô hợp, bản thân bọn chúng chỉ giỏi kinh doanh không quen bán giết, kết quả không đề cập gì nhiều. Phan Tử thu được tiền hàng từ những đầu lĩnh thiếu nợ, tổng cộng ít hơn mười triệu, tiếp theo nhanh chóng chinh đốn lại tổng thể Trường Sa. Tôi trong thời gian này giống như một vật trang trí, đâu đâu cũng thấy cái mặt bé nhỏ của tôi ló vào.

Tới khi tôi rời Trường Sa bay tới Hàng Châu, tổng cộng đã có hơn bốn mươi thủ hạ, tuy rằng phần lớn là người mới, nhưng dưới sự chỉ đạo của Phan Tử, tất cả những xung đột mỗi hàng ở Trường Sa này đã được ổn định lại.

Đến tận lúc này, coi như là cửa ải khó khăn đầu tiên đã trôi qua, khi trở lại Hàng Châu, không còn gió tanh mưa máu như ở Trường Sa, chỉ có phong hoa tuyết nguyệt cũng đủ rồi. Trong khoảng thời gian đó, Phan Tử ở lại Trường Sa chuẩn bị đội ngũ cho tôi, lợi dụng danh tiếng chú Ba để gấp lạt ma cũng không tới nổi tề, mà tôi lại phải ở Hàng Châu xử lý công việc của chú Ba ứ đọng lại thời gian qua. Đồng thời lại cố gắng bắt chước chú Ba một cách có hệ thống hơn, bao gồm cả thanh âm giọng điệu.

Nhìn qua thì rất khó, Tiểu Hoa dạy cho tôi một ít kỹ xảo, mục đích trước tiên vẫn là nghĩ cách cứu người ở Ba Nãi, ít nhất có thể đại khái làm cho thanh âm chú Ba không đột nhiên cao vút lên.

Sau khi Tiểu Hoa trở về Bắc Kinh, tiếp tục giằng co với người của Hoắc gia, kéo dài thời gian cho tới khi đội ngũ bên Phan Tử xuất phát mới thôi.

Toàn bộ kế hoạch chúng tôi chỉ dùng hết năm ngày, trong lòng tôi vẫn thâm cầu nguyện, Muộn Du Bình và Bàn Tử bọn họ có thể kiên trì, nhất định phải được cho tới khi chúng tôi tới cứu!

Những chuyện lôi thôi khác không cần nhắc tới, năm ngày sau tôi, Tiểu Hoa, Phan Tử từ Hàng Châu, Bắc Kinh, Trường Sa, đội ngũ từ ba hướng tập trung đáp máy bay tới Quảng Tây gặp mặt. Vừa tới sân bay, tôi liền

thấy Phan Tử dẫn theo hơn hai mươi người chậm rãi tiến tới, bọn họ trông như một đoàn khách du lịch. Phan Tử cầm một lá cờ nhỏ, trên có viết “Trung Thanh lữ”, anh ấy cầm điện thoại hướng về phía tôi cười cười.

Quả nhiên là Phan Tử có đánh cũng không chết được, năm ngày qua vết thương của anh ấy chắc chưa thể lành được, nhưng nhìn khí sắc đã hoàn toàn khác, tóc cũng nhuộm thành đen. Tiểu Hoa bên kia chỉ đem theo Tú Tú, hai người nhìn như một đôi tình nhân trẻ vậy.

Tôi đi một mình mặc trang phục thường ngày của chú Ba, bỗng nhiên có một cảm giác cô độc, những người này bước tới trước mặt tôi, Phan Tử liền nói với người phía sau:” chào Tam Gia.”

“Tam Gia!”

Tất cả những người phía sau đồng thanh hô lên, tôi gật đầu, cố gắng không thốt ra lời nào, Phan Tử đi trước dẫn đường.

Chúng tôi lên mấy chiếc xe tải nhỏ tương đối cũ kỹ, tôi và Phan Tử, Tiểu Hoa ngồi trong chiếc xe đầu tiên. Dọc đường Phan Tử giới thiệu hết một lượt những người có mặt trong xe sau với tôi.

Tôi nghe vô cùng chăm chú. Bản thân tôi biết những khâu này bình thường là do chú Ba làm, giờ tôi chính là chú Ba, khi không có Phan Tử ở cạnh thì bọn họ sẽ nghe lời tôi, rất nhiều quyết sách tôi đưa ra sẽ ảnh hưởng tới sinh tử của đoàn người phía sau này. Tôi không thể cứ ngây ngô như trước được, cố gắng ghi lòng tạc dạ những điều đó.

“Bây giờ nữa chúng ta sẽ tới Ba Nãi, tôi đã gọi điện báo cho A Quý ra đón, sau đó chúng ta sẽ lập tức tiến vào núi, có điều hiện giờ có đôi chút phiền toái, mọi người phải chú ý một chút, đặc biệt là Tam Gia.” Phan Tử nói.

“Là chuyện gì?” tôi hỏi.

-----oOo-----

Chương 11

“Khắp thôn đều là người của Cầu Đức Khảo, bọn họ dường như không có tiền triển gì, rất nhiều người làm nhiệm vụ hậu cần đóng quân tại trong thôn, người đông thể mạnh, bọn họ biết ngài tới, Cầu Đức Khảo còn thông báo, lão ta muốn gặp ngài một lần.”

Đội ngũ Phan Tử chia làm hai tổ, một tổ hạ đầu còn một tổ hỗ trợ. Anh nói, lúc này lấy cứu người làm trọng, trong thâm sơn kia có một yêu hồ cách xa thông bản, nhiệm vụ hậu cần càng thêm cần thiết, ngày thường chúng ta vào núi cũng mất tới ba ngày, hiện giờ đường vào núi đặt ba chốt, mỗi chốt năm người, cứ hai tư giờ lại thay phiên nhau tiếp tế, như vậy có thể tiết kiệm thời gian nghỉ ngơi buổi tối, đem đồ hỗ trợ từ trong thôn tới yêu hồ rút ngắn lại trong vòng một ngày.

Như vậy chỉ tính riêng thủ hạ hỗ trợ đã lên tới mười năm người, Tú Tú phụ trách, còn lại hai hảo thủ là đi theo chúng tôi. Hơn nữa còn có Tiểu Hoa, Phan Tử và tôi, tổng cộng là năm người. Vợ hờ của chú Ba tên Ách Tỷ kia, cũng có mặt trong đội năm người chúng tôi.

Tôi hỏi vì sao Phan Tử lại sắp xếp như vậy, Phan Tử đáp:” cô ấy chúng ta dùng được, tôi nghĩ trước đây Tam Gia đã có dạy dỗ cô ấy, hẳn là cô ta cũng có bản lĩnh thực sự. Đương nhiên, Tam Gia có ngủ với cô ta hay không thì tôi cũng không biết. Hơn nữa, cô ấy cũng đã có sẵn hoài nghi với cậu, cậu mang theo cô ấy bên cạnh là an toàn nhất.”

Tôi nói:” vậy lão tử chẳng phải nào cũng lo lắng đề phòng sao?”

“Sau khi đi vào, chúng ta chắc chắn sẽ tách ra, cô ấy cùng Hoa gia một đội, cứu người quan trọng hơn, cứu được rồi thì tình tiếp, cứu không được, chỉ sợ cậu chẳng còn tâm trạng đâu mà Tam Gia với chẳng Tam Gia đâu.” Phan Tử nói.

Tôi gật đầu, lúc trước thì nghĩ người như này có vẻ hơi nhiều, nhưng ngẫm lại thấy giờ là đi cứu người, hơn nữa phải trong thời gian ngắn nhất đem người cứu ra, những người này đều là cần thiết. Ở nơi như vậy, càng tốn thời gian chờ đợi càng thêm nguy hiểm.

Thôn trại bên dưới yêu hồ kia chắc chắn còn rất nhiều nghi vấn chưa thể

gỡ bỏ được, nếu Trương gia lâu đúng là nằm bên trong tầng nham thạch dưới đáy hồ thì với kích thước núi đá có thể thấy cấu trúc bên trong cực kỳ phức tạp. Khả năng sau khi chúng ta tiến vào Trương gia cổ lâu đó, tiến độ sẽ vô cùng chậm, hậu cần tốt có thể bù lại cho những lúng túng trong lần trước của chúng tôi.

Trong những người cũng xuống đấu, chỉ có một tên tiểu quỷ mà tôi không biết. Hắn nhìn loắt choắt, mới mười chín tuổi, biệt danh là “Bao Da” (*cái ví da*), nghe nói tai vô cùng thính, là một nhân tài có chút tiếng tăm ở Trường Sa. Lần gặp lạt mà này mang theo hắn, tiền công cũng thuộc hàng cao nhất. Tôi nghĩ hắn cụ thể là người thế nào, phải ở chung mới biết được. Theo như Phan Tử nói, thù lao cao nhất định ở chung không tốt.

Về phần Cầu Đức Khảo, Phan Tử hỏi tôi có muốn đi gặp lão ta không, tôi không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt. Việc tôi có mặt tại đây vô cùng quan trọng, những chuyện linh tinh khác, như xử lý tình thù không cần thiết. Lão tử vừa mới đóng thế cho chú Ba trước mặt đám thủ hạ, giờ lại tới lão quỷ kia không biết còn gian manh hơn bao nhiêu lần, chẳng vì cái lý do gì mà tôi phải vợ lấy chuyện vào người cả.

Phan Tử nói :” cũng chưa chắc, Tam Gia và người nước ngoài đầu bạc đó trước đây từng có quan hệ rất phức tạp, tôi cũng không rõ là tình hình khi đó thế nào, lão ta tìm cậu, có lẽ cậu vẫn nên đi thử xem thế nào.”

Trong lòng tôi thậm nhủ cũng đúng, có điều là trong lúc thăm dò lão hồ li này, tinh thần thể lực không thể không dùng tới. Tôi thậm nghĩ an nguy của Bàn Tử bọn họ giờ phút này không thể vội vàng suy tính mà khiến sự việc vỡ lở được. Nghĩ xong liền nói với Phan Tử:” đừng vội, cứu người ra rồi sẽ thăm dò sau, giờ cung đã giương tên, không thể không bắn. Sau khi chúng ta tới, nghỉ ngơi chuẩn bị một đêm, hôm sau sẽ lập tức xuất phát tới bên hồ khiến hắn không kịp trở tay.”

Phan Tử lắc đầu nói :” kiêu người như lão hồ li, tránh được tôi thấy khó vô cùng. Có điều vẫn làm như cậu nói vậy, suy nghĩ của cậu cũng hợp lý.”

Chúng tôi đều tự mình tính toán, rồi đem những chi tiết nghĩ ra thảo luận một lượt, sau bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần. Sau vài giờ xe chạy, cuối cùng chúng tôi cũng tới Ba Nãi.

Trong khoảnh khắc xuống xe, tôi nhìn thấy ngôi nhà sàn gỗ, những cây đại thụ miền nhiệt đới quen thuộc, y phục cùng trang sức của thôn dân, giây phút đó tôi cảm giác như trước khi rời khỏi Tứ Xuyên, chuyện trải qua ở Trường Sa tất cả đều chỉ là mộng ảo, chỉ cần trở lại nhà A Quý là tôi có thể thấy Bàn Tử và Muộn Du Bình đang đợi mình.

Thời tiết giờ đã mát mẻ hơn, nhưng so với nhiệt độ bên Tứ Xuyên và Trường Sa thì vẫn nóng hơn nhiều. Tôi cởi vài nút áo, lại thấy Ách Tỷ đang nhìn mình, trong lòng chột động, lập tức cài khuy lại rồi đi tìm A Quý.

A Quý vẫn như trước. Giờ trời đã ngả về tối, tôi đưa A Quý một điều thuốc, nói với anh ta:

“Cuối cùng cũng trở lại rồi, Vân Thái đâu rồi?”

A Quý vừa đưa chúng tôi vào trong nhà, vừa làm như kinh ngạc lắm hỏi tôi:” ông chủ trước từng tới đây rồi sao? Còn biết con gái tôi nữa kia?”

Tôi giờ mới nhớ, bản thân không còn là Ngô Tà như trước, hiện tôi đối với A Quý là một người xa lạ, không khỏi có chút xấu hổ cười cười, nói:”từng tới, khi đó tôi còn rất trẻ. Con gái anh gọi Vân Thái phải không? Lần trước tôi tới đây, có một người hướng dẫn viên du lịch cũng tên Vân Thái.”

A Quý gật đầu, câu hỏi của tôi không đáp:” a, tên này nhiều người đặt lắm, vậy xem ra ngài cũng là người trong nghề rồi.”

Tôi nói xong cười cười vài tiếng, mắt liếc qua Ách Tỷ, cô ấy hình như không nhìn tôi. Những người khác đều đã xuống xe. A Quý mang theo những bằng hữu của anh ta để khuân vác hành lý và trang bị đặt vào trong nhà, nơi này không có khách sạn, mọi người được chia ra ở trong nhà thôn dân.

“Gian này của ngài.” A Quý chỉ vào căn phòng gỗ mà trước đây tôi, Muộn Du Bình, Bàn Tử cùng ở, trong lòng cảm thán một tiếng, sau đó liền bước vào phòng. vén rèm cửa lên, tôi bỗng sững người. Trong phòng này có một người tôi rất quen, người đó đang ngồi dưới đất, trước mặt thấp một ngọn đèn dầu nhỏ.

Đó là một người nước ngoài, một người nước ngoài rất già. Tôi nhận ra mặt của lão- Cầu Đức Khảo.

“Mời ngồi, lão bằng hữu (*ông bạn già*)”. Người nước ngoài thấy tôi tiến vào, làm động tác mời, “cuối cùng chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Tôi hít vào một hơi, mồ hôi lạnh nhỏ xuống, thậm chí nói quả thực không tránh được, tới sao nhanh quá vậy. Tôi liếc mắt nhìn ra bên ngoài xem Phan Tử bọ họ đang ở đâu.

Cầu Đức Khảo lập tức nói :” bạn già gặp nhau, không cần khách khí như vậy, tôi nói vài câu sẽ đi ngay, không cần phiền thủ hạ của anh đâu.”

Tôi không thấy Phan Tử, bên ngoài tất cả đều là tiếng thủ hạ nói nói cười cười. Trong lòng thậm chí, lại quay đầu nhìn về phía Cầu Đức Khảo, miễn cưỡng nhếch miệng cười, gần như là cùng lúc đó tôi nhìn thấy bên cạnh Cầu Đức Khảo có mang theo một thứ gì đó.

Đó là một cây đao, tôi nhận ra nó, đó là thanh cổ đao mà Tiểu Hoa lần trước mang tới đưa cho Muộn Du Bình.

Trong lòng chợt động, ý niệm đầu tiên nảy ra trong đầu tôi là : sao đánh mất nhanh vậy, con mẹ nó cứ thế này thì phá sản mất à. Những vờ ngẫm lại, chợt có gì đó không ổn, thứ này phát hiện kiểu gì chứ? Chẳng lẽ Cầu Đức Khảo đã cho người vào bên trong cổ lâu kia?

Cầu Đức Khảo thấy tôi nhìn chăm chăm thanh cổ đao liền nhắc nó lên rồi đẩy đẩy qua bên tôi, tay vuốt qua một cái rồi nói :” đó chắc là của anh, người của tôi tình cờ nhặt được, giờ cho vật gửi về chủ.”

“Cái này lấy được ở đâu vậy?” tôi làm ra vẻ thực bình tĩnh, ngồi xuống nhắc đao lên, tuyệt đối không sai, đây chính là bả đao của Muộn Du Bình.

Thanh đao vô cùng nặng, có điều so với hắc kim cổ đao của anh ấy thì trọng lượng này vẫn còn kém nhiều, ngay cả tôi cố sức vẫn có thể vung được lên. Trên thân đao dính đầy bùn đất, dường như không hề được lau chùi qua.

“Biết rồi sao còn hỏi?” Cầu Đức Khảo nhấp một ngụm trà, “đáng tiếc, người của tôi vác theo nhiều đồ nặng nên không thể mang theo thi thể ra, người thủ hạ đáng thương này làm chuyện nguy hiểm như vậy mà tới một lễ an táng cũng không có. Có điều, người Trung Quốc các anh, dường như không quan tâm tới điều đó, đây là ưu điểm mà tôi học mãi không được.”

“Thi thể?” đầu tôi như có gì vỡ ra, “người đã chết rồi sao?”

“Thanh đao nào lấy ra từ một khối thi thể, nếu người đó là chủ nhân của nó thì tôi nghĩ, hẳn đã chết rồi.” Cầu Đức Khảo nhìn biểu cảm kinh ngạc trên gương mặt tôi liền hỏi, ” sao vậy? Người này quan trọng lắm sao? Ngô tiên sinh, trước kia dù cho đối mặt với cái chết anh cũng chưa lộ ra vẻ mặt này.”

Tôi lại nhìn thanh đao, cảm giác như tiến vào trạng thái hoảng hốt, thậm chí nói : tuyệt đối không thể nào, Muộn Du Bình ư!

Muộn Du Bình sao có thể chết? Muộn Du Bình mà chết, vậy Bàn Tử cũng không cứu được nữa sao? Không thể nào, không thể nào. Cái chết và Muộn Du Bình hoàn toàn cách biệt, trên đời này, còn có nơi có thể khiến anh ấy chết sao? Anh ấy tuyệt đối không thể chết.

Hoảng hết một lúc, tôi lập tức bắt buộc bản thân phải bình tĩnh lại, cẩn thận quan sát thanh đao này. Tôi hỏi Cầu Đức Khảo :”khối thi thể kia có gì đặc biệt không?”

Cầu Đức Khảo bị tôi hỏi cho không hiểu ra làm sao cả, chắc lão vẫn giữ thái độ sâu xa đối với người trung quốc là chớ đưa ra manh mối. Có khi trước đây nói chuyện với chú Ba luôn thấy được vẻ tĩnh tọa (*trầm tĩnh như ngồi thiền*), đối với lão nếu không phải là chú Ba thì không thể hợp tác được, tôi giờ chỉ muốn biết câu trả lời cho vấn đề này mà thôi.

Lão ta kinh ngạc nhìn tôi, ghen ngào nở nụ cười rồi nhấp thêm một ngụm trà, bỗng nhiên nói :” anh thật sự là Ngô tiên sinh, hay do tôi nhớ nhầm rồi?”

Tôi bước lên hát văng chén trà trong tay lão, nắm lấy cổ áo lão rồi nói :” đừng nói nhảm, trả lời vấn đề của tôi.”

Cầu Đức Khảo rất lớn tuổi, sau khi kinh ngạc sắc mặt liền trở lại âm trầm, hỏi:” anh làm sao vậy? Anh điên rồi, anh dám vô lễ với tôi như vậy không sợ tôi công khai bí mật của anh sao? Ngô Tam Tĩnh, anh đang sợ cái gì vậy?”

Cái đêch! Tôi thàm rửa, tiếng Trung Quốc của lão là do ai dạy vậy, Dư Thu Vũ* sao? Nhưng cùng lúc tôi nghĩ lại, cảm thấy hành động lỗ mãng như vậy có khi khiến lão không chịu nói chuyện bình thường với tôi nữa. Trong đầu vừa nghĩ tới liền buông lão ta ra rồi nói :”ông trả lời câu hỏi của tôi trước đã, việc này không phải chuyện bình thường, ông nhớ lần trước gặp chuyện ở Phiêu Tử Lĩnh chứ? Hay vẫn còn muốn tới đó lần nữa?”

Cầu Đức Khảo sừng sốt, chỉnh lại áo rồi hỏi :” nghiêm trọng vậy sao?”

“Trả lời tôi đi, người kia hình dạng thế nào?”

Cầu Đức Khảo đáp :” tôi không rõ lắm, là thủ hạ của tôi phát hiện ra.”

“Đưa tôi đi gặp hắn, tôi muốn đích thân hỏi hắn.” tôi nói.

Cầu Đức Khảo nhìn chăm chăm tôi vài giây, phát hiện lo lắng trong lòng tôi kia không phải là giả bộ, lập tức đứng lên nói:” được, đi theo tôi, có điều, tình trạng hắn vô cùng bất thường, nếu nhìn anh phải chuẩn bị tâm lý đi.”

Chú thích:

Dư Thu Vũ*: Giáo sư Dư Thu Vũ, sinh năm 1946, quê ở huyện Dư Diêu, tỉnh Chiết Giang, Trung Quốc. Sau khi tốt nghiệp tiểu học tại Dư Diêu, ông đến Thượng Hải học trung học, đại học và được giữ lại trường giảng dạy. Ông sáng tác rất nhiều tác phẩm nổi tiếng như: “Văn hóa khổ lữ”, “Hí kịch thẩm mỹ lý luận học”, “Hí kịch lý luận sử cảo”, “Nghệ thuật sáng tạo công trình”, “Hành giả vô cương”, v.v. Ông từng được trao tặng danh hiệu cao quý như “Chuyên gia có công hiến nổi bật cấp quốc gia” và “10 giáo viên tài ba của thành phố Thượng Hải”

Chương 12

Nguồn: EbookTruyen.VN

Người của Cầu Đức Khảo ở thôn trên, có thể là do nguyên nhân quá đông người nên phần lớn những nhà sàn trên đó đều được phân bố vô cùng mau. Thích hợp cho nhiều người cùng ở lại để có thể tiện tương trợ cho nhau.

Tôi gọi Phan Tử, nói rõ tình hình cho anh ấy nghe, Phan Tử liền đi theo chúng tôi, men theo dòng suối nhỏ quen thuộc kia đi thẳng lên. Ban đêm trời vô cùng mát mẻ, ánh trăng rọi xuống khe suối trong vắt, khắp nơi đầy tiếng côn trùng kêu râm ran, nhiều đó cũng khiến con người ta không khỏi nhớ tới chuyện vừa mới diễn ra nửa tháng trước.

Sau khi đi tới, tôi mới phát hiện toàn bộ thôn xóm quanh đây đều đã trở thành nơi đóng quân của Cầu Đức Khảo, đâu đâu cũng sáng rực đèn đuốc, tất cả trong sân đều được đặt những chiếc bàn tròn lớn, khắp nơi đều có người nước ngoài ở trần chúc tụng bia, rõ ràng phần lớn nhà ở đây đều bị biến thành phòng trọ cả rồi.

Đồ đấu cũng có đời sống rất sôi động, tôi thậm chí nói, người ta có thể không tìm thấy được cái đấu nào tốt, nhưng ngược lại ở nơi này họ lại có thể thể hiện được ý tưởng một cách sinh động nhất.

Thấy Cầu Đức Khảo bước tới, mấy người đang uống kia bắt đầu đứng dậy giơ cốc bia hướng tới lão ta hô to:

“Boss, come on! Don't be too upset!” (Ông chủ, tới đây cùng uống chút đi, vui lên nào!)

Cầu Đức Khảo không để ý tới, chỉ bước thẳng tới khu nhà phía sau bọn họ, bầu không khí ở đó hoàn toàn khác hẳn. Tôi nhìn thấy một tòa nhà sàn vô cùng tách biệt, rất nhỏ dường như chỉ có một gian phòng. Ngoài cửa có hai người, vẻ mặt nghiêm túc, bốn phía không có ai uống rượu bia gì cả, có có một bóng đèn vàng tương đối mờ soi trước cửa.

Cầu Đức Khảo ra hiệu với người gác kia, bảo họ đưa chúng tôi vào bên trong, vừa bước vào tôi đã bị cái mùi gay của thuốc xộc vào mũi.

Trên trần cũng có một bóng đèn chiếu, tôi nhìn bên dưới ánh đèn có một bao như bao bột mì đặt đó, bên cạnh có một người nhìn như bác sĩ đeo kính.

“Sao rồi?” Cầu Đức Khảo hỏi người bác sĩ kia.

Bác sĩ lắc đầu, tôi bước tới, bất chợt hít vào một ngụm khí lạnh, giờ mới phát hiện cái bao “gì đó” kia hóa ra là người.

Nhưng, là người thật sao? Tôi nhìn “người” đó, có một cảm giác buồn nôn khủng khiếp, da dẻ mọi chỗ trên người đều lõm xuống, nhìn như một cây quýt bị hư thối từ bên trong, nhưng nhìn kỹ có thể phát hiện toàn bộ da dưới những chỗ bị lõm xuống kia dường như đều là chất lỏng, chợt nhìn lại một khắc, người này như đã bị phân hủy từ rất lâu rồi.

Nhưng hắn hình như vẫn còn sống. Tôi nhìn ánh mắt hắn, hắn nhìn lại tôi, nhưng rõ ràng đã không thể động đậy được nữa.

“Sao lại có thể như vậy?” Phan Tử hỏi

“Tôi cử bảy người đi xuống đó, duy chỉ có mình hắn đi được ra ngoài, lúc đi ra thì vẫn bình thường, ba ngày sau bỗng nhiên phát sốt, sau đó biến thành dạng này.” Cầu Đức Khảo mặt tái xanh đi, ”hắn mang theo thanh đao kia ra, còn nói với tôi là hắn tiến vào sâu trong tầng đá, tới vị trí thì thể mang đao này thì tác những người khác ra, những người kia tiếp tục tiến vào bên trong còn hắn mang đao về cho tôi, kết quả những người tiến vào trong kia cũng không thấy trở về nữa.”

“Thân thể hắn gặp chuyện gì vậy?”

Vị bác sĩ đeo kính kia lắc đầu:” không biết nữa, tôi chỉ có thể nói, thân thể hắn đang bị hòa tan thành một chất lỏng kỳ quái và nó bắt đầu từ bên trong.” Nói xong, ông ta dùng ống tiêm chích vào cánh tay người đó, ngay lập tức chỗ da lõm xuống liền bị vỡ, một thứ dịch nhầy màu đen từ bên trong chảy ra.

“Anh muốn hỏi gì thì hỏi đi.” Cầu Đức Khảo nói, “thời gian của hắn không còn nhiều nữa. Những vấn đề anh có thể hỏi hắn, hắn không thể trả lời nhưng có thể gạt đầu được.”

Tôi ghé sát vào người đó, hỏi hấn :” anh bạn đừng sợ, hãy trả lời tôi mấy vấn đề này, biết đâu tôi có thể thể cứu được anh, nhưng anh trước hết phải trả lời chi tiết câu hỏi của tôi, anh lấy thanh đao này từ một khối thi thể phải không?”

Vẻ mặt hấn không có biến hoá gì, nhưng hấn lại chậm chậm gật đầu. Tôi lại hỏi:

“Ngón tay người đó có đặc biệt dài không?”

Hấn nhìn tôi, không phản ứng lại.

Tôi liếc mắt qua Cầu Đức Khảo, Cầu Đức Khảo cũng không ý kiến gì, Phan Tử nói:” có khi hấn không chú ý tay của người đó, hay là ngài hỏi về những đặc điểm khác đi.”

Tôi nghĩ một lát rồi hỏi:” trên người người đó có hình xăm nào không?”

Người nằm trên giường không phản ứng gì, nhưng ánh mắt hấn vẫn nhìn về phía tôi, tôi nhìn sâu vào trong đôi mắt đó, như muốn tìm ra được đáp án cho mình. Rồi đột nhiên, tôi phát hiện trong ánh mắt người này có gì đó rất kỳ quái.

Giây lát đó, tôi chợt như nhận ra được một chút thần sắc quen thuộc, từ trong ánh mắt người trước mặt mình truyền tới.

Ánh mắt người đó vô cùng tuyệt vọng, tôi có thể lý giải được ai rơi vào tình huống như vậy chắc chắn trong mắt cũng sẽ toát ra thần thái đó. Nhưng trong cái tuyệt vọng ấy, tôi dường như còn cảm nhận được một phần rất quen thuộc.

Nhất thời bản thân không hiểu cảm giác đó là gì, nhưng tôi ý thức được rằng nó thực sự vô cùng quen thuộc, dường như là trong một quãng thời gian dài tôi đã từng quan sát, hơn nữa ấn tượng về nó cũng rất sâu sắc.

Là Muộn Du Bình? Tôi thầm hỏi, chẳng lẽ anh ấy đang đeo mặt nạ, khi ở bên trong kia đã đánh tráo thành người của Cầu Đức Khảo để ra ngoài sao?

Chắc chắn là không phải, người này không thể là Muộn Du Bình, tuy

ánh mắt hắn có điểm tương đồng, nhưng không phải, chỉ là tôi cảm thấy quen thuộc mà thôi. Hơn nữa, đây người của Cầu Đúc Khảo, nếu Muộn Du Bình biết Cầu Đúc Khảo muốn xuống đó, lại biết được lão ta phái người này đi, anh ấy lại làm được cả mặt nạ rồi đánh tráo người đó để trở ra, Muộn Du Bình chắc phải là thánh mới làm được.

Để đảm bảo, tôi còn nhìn tay của người này. Trong tay hắn cũng đã chày nhão ra như bọc bởi một lớp cao su, nhưng tôi không phát hiện ngón tay nào bất thường trong đó.

Tôi thổi phào nhẹ nhõm, cho dù có là Muộn Du Bình thì hình dạng suy yếu mức này anh ấy cũng *cos (cosplay)* không được, càng không thể nào là Bàn Tử. Ánh mắt Bàn Tử không chỉ có thể biểu thị đúng hay sai, mà còn có thể hát “thập bát mạc”* cũng không vấn đề gì.

Tôi cẩn thận suy nghĩ, rốt cũng cũng ngẫm ra được câu trả lời.

Giống như lần đại náo trước đây trong khách sạn Tân Nguyệt, lúc chạm vật với Tiểu Hoa, Tiểu Hoa nhìn ánh mắt tôi.

Khi đó hắn cảm thấy tôi nhìn quen quen, nhưng lại không nhớ nổi tôi là ai.

Tôi nhìn người kia, hắn cũng chăm chăm nhìn về tôi, nhất định đang cố gắng nhớ ra, chẳng lẽ hắn giống Tiểu Hoa, cảm thấy tôi quen mặt?

Tôi bỗng cảm thấy có gì đó không ổn, giống như có chuyện chẳng lành sắp diễn ra, lập tức truy vấn hắn:”trả lời ta, người kia có xăm mình hay không?”

Vừa hỏi xong, hắn đột nhiên trợn trừng hai mắt, dường như đã nhận ra tôi, vùng vẫy muốn đứng lên. Ánh mắt hắn dán vào tôi, toàn bộ lồng ngực phập phồng, cùng lúc miệng muốn nói điều gì nhưng chỉ có thể phát thành những tiếng gào rít.

Tất cả mọi người bị hắn làm cho hoảng sợ, chỉ biết ngây người nhìn hắn tận lực trong tư thế nhòm dậy vô cùng quý dị, bác sĩ muốn ấn hắn nằm xuống nhưng không được, hắn càng vùng vẫy mạnh, những hố lõm trên người vỡ ra khiến máu đen trộn với dịch đen chảy ròng ròng,

Khi tôi nhìn hắn đứng lên cố dướn người về phía mình mà không ngừng gào rít, tôi cũng sợ ngây người.

Mắt thấy người kia có tư thế vô cùng kinh dị, trong người hắn dường như hoàn toàn bị hòa tan, hai bà vai trũng xuống bên sườn, những vết lõm trên người cũng bục ra, toàn thân chảy đầy những chất nhầy màu đen.

Nhưng tôi không phải chỉ sợ, mà từ trong cơ thể còn phát sinh ra một nỗi kinh hãi lớn hơn len lỏi từng góc ngách.

Cảnh tượng này!

Cảm giác mãnh liệt như vậy, tới khi người đó bước về phía tôi tôi cũng không lui về phía sau. Tôi nhìn động tác của hắn mà mồ hôi lạnh toát ra, tiếp theo tôi chợt nhớ lại hai sự kiện: sự kiện thứ nhất, là bức ảnh Sở Ca đưa cho tôi. Trong hình, sau tấm bình phong hắn lên bóng người vô cùng kỳ quái.

Và một sự kiện khác là trên cửa sổ trằng hai nhà A Quý, tôi từng trông thấy tư thế một người rất giống bóng đen đó.

Lẽ nào, hai cái bóng kỳ quái đó, nguyên hình là như thế này?

Người kia nhìn tôi, tận lực kêu như muốn nhào tới chỗ tôi, nhưng vừa chuyển động được hai bước lập tức ngã gục xuống đất, không thể động đậy được nữa. Toàn thân tôi lạnh như băng nhìn hắn, nhưng rất nhanh sau đó thì không thể tiếp tục duy trì được.

Chú thích:

“Thập bát mạc”*: một điệu dân ca mang ý khiêu khích của Trung Quốc, mỗi nơi lại có một dị bản khác nhau.

-----oOo-----

Chương 13

Nguồn: EbookTruyen.VN

Gần như là tôi phải lao ra khỏi phòng đó, mấy phút sau cảm giác buồn nôn trong người mới từ từ giảm xuống.

Cầu Đức Khảo đi phía sau tôi, đưa cho tôi một chai bia, tôi uống mấy ngụm mới có thể trấn định lại.

“Có cảm tưởng gì không?” lão hỏi tôi.

Tôi nhìn lão, không biết lão hỏi thế là ý gì, lão lại tiếp:” người Trung Quốc các anh thích nói quanh co lòng vòng, bao nhiêu năm tiếp xúc tôi cũng nhiễm vài phần, thực ngại nhưng tôi muốn hỏi là, anh có định hợp tác không?”

“Hợp tác?”

“Thời gian của tôi cũng không còn nhiều, hơn nữa đây cũng là địa phận của các anh, trên mảnh đất này tôi trước sau vẫn chỉ là người ngoài, không may mắn chiếm được một phân nào cả. Hợp tác là sự lựa chọn của tôi, anh có thể suy nghĩ một chút đề nghị đó.” Cầu Đức Khảo nói.

“Ông không phải nói thẳng ra như vậy, tôi hiểu ý của ông.” Tôi đáp, “ông muốn cái gì?”

“Đi vào bên trong kia mất cả thảy bốn giờ, chúng tôi đã thăm dò xong xuôi rồi, nhưng sau cánh cửa đó, bất luận là có dùng tới phương pháp gì đi nữa thì chúng tôi cũng không thể đột phá được.” Cầu Đức Khảo nói, ” nhưng, có một điều kiện là anh phải mang một người của tôi đi vào”.

Tôi thâm suy tính một lát, Phan Tử hình như muốn cự tuyệt, tôi lập tức giữ lấy anh ấy:” chờ chút, ta thấy có thể chấp nhận.”

“Tam Gia, chúng đều là đám ô hợp, có thể chúng chiếm được tư liệu nhưng những thứ đó chúng ta lại không thành vấn đề. Điều kiện như vậy đối với chúng ta chẳng có chút giá trị nào cả.”

“Không hẳn.” Tôi nói, ” nếu Cừ tiên sinh đã nói vậy, trước giờ lão cũng chưa từng hủy bỏ giao dịch, lão chắc chắn rất tin tưởng vào tư liệu của mình, nói tới tư liệu hẳn là sẽ khác với những gì chúng ta nghĩ.”

Cầu Đức Khảo gật đầu:”suy nghĩ của tôi cũng đâu có đơn giản như vậy.

Cho nên tôi muốn đưa ra hợp tác này, mong là các người không phát sinh thêm những hi sinh không cần thiết. Nếu không có những tư liệu đó, trên lộ trình đi xuống dưới kia chắc chắn sẽ có người phải bỏ mạng.”

“Đó là do người của ông vô dụng.” Phan Tử nói.

Cầu Đức Khảo nở nụ cười, sau đó lắc đầu đáp:” cũng được, dù sao tôi nói gì các người cũng không chịu tin, vậy các người cứ tự mình đi vào mà kiểm chứng đi, xem xem cái Trương gia cổ lâu kia rốt cuộc là nơi thế nào? Tôi sẽ chuẩn bị sẵn bốn cái quan tài ở đây, chờ các người nằm xuống.”

Nói rồi liền phủ tay ra về. Phan Tử nháy mắt cho tôi, kỳ thực tôi đã định hợp tác rồi, nhưng lời Phan Tử cũng có lý, chỉ đành gật đầu đáp:” chuyện này sau sẽ bàn tiếp, Cầu tiên sinh đi thông thả.”

Tôi và Phan Tử ngồi lại ven bờ suối, suy nghĩ những lời vừa rồi Cầu Đức Khảo nói với mình xem có nhìn ra được thêm điều gì trong đó. Phan Tử nói :” xem ra, trong Trương gia cổ lâu chắc chắn phải vô cùng quý dị, ban đầu tôi nghĩ là nhóm chúng ta đã nghĩ thông suốt hết từ bên ngoài này rồi, Cầu Đức Khảo bọn họ có thể đi vào tới trong đó, nhưng thật không ngờ, đã nhiều ngày như vậy người của bọn họ cũng thiệt hại không ít, mà tới cổ lâu cũng chưa biết ở đâu nữa.”

“Có thể khẳng định vị trí tòa cổ lâu này chắc chắn là ở trong núi sao?” tôi hỏi

“Thập Vạn Đại sơn, truyền thuyết xa xưa rất nhiều, nhưng nơi này chỉ có duy nhất truyền thuyết về trận đại hoả hoạn đời nhà Minh, cận đại xảy ra thêm biết bao nhiêu sự kiện, nhưng trong gần một trăm năm không biết có bao nhiêu người vào được sơn thôn hẻo lánh này. Những người đó chắc chắn đều có mục đích, nhất định có một lượng lớn manh mối, hướng vào chính ngọn núi bên trong là Trương gia gia cổ lâu. Có điều tôi thấy cậu vừa rồi sợ tới mất vía, thiếu chút nữa thì lộ chuyện. Vừa rồi có phải cậu nghĩ ra điều gì không?”

Tôi nhìn vào trong bóng tối xa xăm nơi đó là khu không người rộng lớn, là rừng sâu núi thẳm.

Châm một điều thuốc, tôi kể lại dáng vẻ đáng sợ của bệnh nhân vừa rồi

cùng với bóng người trong nhà A Quý và trong bức ảnh của chú Ba, nói với Phan Tử. “chuyện này chắc chắn không phải là trùng hợp, tôi cảm thấy có một khả năng là bóng đen kia có khi nào đồng dạng với người vừa rồi chúng ta nhìn thấy.”

“Cậu nói lại chút xem nào.” Phan Tử rõ ràng không hiểu.

Tôi đáp:” chúng ta không biết người đó đã gặp phải cái gì trong núi kia, nhưng, giả thiết rằng hẳn lúc đó có thể may mắn sống sót, song thân thể lại bị biến thành hình dạng đó? Anh có thể tưởng tượng ra không.”

Phan Tử gật đầu, vừa rồi người đó đứng dậy, hai vai hẳn dường như đã bị hòa tan, cả người vô cùng quý dị, tình cảnh dị dạng như vậy tuyệt đối không thể chữa khỏi được.

Tôi nói:” Sở Ca trước từng đưa cho tôi một bức ảnh trong đó có bóng người giống với bóng người trên tầng hai nhà A Quý, lại giống với tư thế của người vừa rồi. Tôi tin là trong thôn này, có một người, hẳn đã gặp phải sự cố giống với người kia, nhưng vẫn còn sống, chỉ là biến thành dị dạng mà thôi.” Tôi hút một hơi thuốc, buồn bực nhả ra một làn khói, lại ngẫm ra được nhiều điều, “người này, rất có thể từng tham gia đoàn khảo cổ hai mươi năm trước.”

Phan Tử không đáp lời, tôi kể với anh ấy những chuyện xảy ra ở Ba Nãi, nhưng anh ấy chưa chắc đã hiểu hết được, kỳ thật là tôi đang tự thuật cho mình nghe mà thôi.

“Giả dụ như đội khảo cổ năm đó tiến vào trong núi sâu, mặc cho bị người đánh tráo trước hay đánh tráo sau thì tại hồ nước này vẫn tiến hành hoạt động khảo cổ, với thời gian và quy mô của đội ngũ lúc đó nhất định có thể phát hiện ra vị trí kia. Bọn họ chắc đã cho người tiến vào trong huyết động, sau đó gặp phải biến cố, có vài người đã chết, vài người sống sót, còn vài người mất tích. Tiếp đó, bọn họ rời khỏi đây, nhưng có một người trong số bọn họ tưởng là trúng cơ quan sẽ chết thì hẳn lại vẫn ra được khỏi huyết động, lay lắt nhưng là còn sống, hẳn quay trở lại sống trong thôn.” Tôi nói, “người này sống ở đây nhiều nhất đã vài chục năm, hẳn biết rất nhiều bí mật, không thể thế giới bên ngoài kia. Hẳn nghĩ mình sẽ sống nốt phần đời còn lại trong thôn sơn này, kết quả, khiến hẳn không ngờ tới là chuyện đó chưa hề chấm dứt, vài chục năm sau, bỗng nhiên có người kế thừa đoàn khảo cổ năm xưa xuất hiện trong

thôn.”

“Đó là suy nghĩ của cậu thôi.” Phan Tử nói, ” vậy bức ảnh Sở Ca đưa cho cậu, cậu giải thích thế nào đây?”

“Bức ảnh đó lấy bối cảnh trong trại an dưỡng Cách Nhĩ Mộc, bóng người cổ quái sau bình phong kia và Tiểu Ca đều được phát hiện ở trong thôn này, đều trên cùng một tuyến thời gian. Tuy rằng tôi không biết cụ thể giữa chúng có liên quan gì tới nhau, nhưng trong cái thôn nhỏ này vẫn tồn tại nhiều bí mật hơn tôi tưởng tượng.”

Phan Tử nói:” vậy tôi nay cậu đừng ngủ, chúng ta đi hỏi A Quý một chút, rốt cuộc là đang có chuyện gì xảy ra? Vào phòng trên tầng hai nhà anh ta, hỏi người trong đó ra?”

Tôi lắc đầu:” khỏi cần.”. Tôi nhớ tới “nhà cũ” của Muộn Du Bình đã bị lửa thiêu rụi, có khả năng là trước đây hắn sống trong nhà Muộn Du Bình, chúng tôi tới hắn liền phát hiện rồi lập tức tiêu hủy phòng mình, đem hết thấy mọi thứ hủy hết đi rồi.

Cho nên trên tầng hai nhà A Quý cũng sẽ chẳng phát hiện được gì, người này không phải là một kẻ đáng thương, nhiều năm qua như vậy, với biểu hiện đó hắn vẫn luôn đề cao cảnh giác và có đầy đủ năng lực hành vi.

Vì sao chứ?

Khoảng thời gian Cầu Đức Khảo xuất hiện trong này, chắc chắn hắn đã xóa bỏ hết mọi dấu vết, hơn nữa, hiện tại hắn cũng sẽ không ở lại trong thôn nữa.

Nếu là tôi, tôi nhất định sẽ ẩn thân trong núi sâu kia, rồi lẩn lút mà hoạt động quanh khu vực Cầu Đức Khảo đóng quân.

“Cậu nói năm đó bọn họ có tìm được ra Trương gia cổ lâu không?” Phan Tử hỏi, “bọn họ cuối cùng cũng mang ra được những thứ giống khối sắt gì đó, có phải là lấy từ trong Trương gia cổ lâu không?”

Tôi lắc đầu, giờ còn chưa biết lập trường của người này thế nào, nhưng việc hắn thiêu hủy nhà Muộn Du Bình cho thấy rằng hắn đã biết sự tình trước kia của hắn đã bị bại lộ. Tôi không biết hắn nghĩ là thân phận hắn

đã bị phát hiện hay là toàn bộ sự việc đã bị phơi bày, nhưng tôi bỗng có một dự cảm rất xấu về chuyện này.

Dự cảm này có lẽ liên quan tới chuyện nhà Muộn Du Bình bị thiêu hủy, chúng tôi chỉ thiếu một chút nữa là có thể nhìn thấy những bức ảnh kia, nhưng nhất thời sơ sẩy mà bị người ngầm ngăn chặn.

“Phan Tử! Đội ngũ đã chuẩn bị xong, có thể xuất phát không?” tôi hỏi Phan Tử.

“Có thể, những người này đều là tôi chọn. Ba ngày không ngủ vẫn có thể chịu đựng được.” Phan Tử nói, “sao vậy? Cậu có ý tưởng gì?”

“Chúng ta phải lập tức vào núi, tôi cảm thấy khả năng sẽ xảy ra chuyện.” Tôi đáp, ” nói cho bọn họ, tới ngọn núi kia rồi tiếp tục nghỉ ngơi, tối mai chúng ta sẽ tới hồ.”

Tôi đột nhiên ra quyết định khiến cho mọi người không ai kịp trở tay, may mà có thần uy của chú Ba mọi người chỉ hơi chút kỳ quái, vẫn thu dọn hành lý, suốt đêm hôm đó A Quý phải chuẩn bị chó và la, xuất phát vào trong núi.

Ngay cả như vậy, muốn có đủ la để xuất phát cũng phải chờ tới ba giờ đêm. Trong rừng đêm lấm muỗi dẫn, tôi vô cùng mệt mỏi, đồng thời trong lòng đang chịu bao nhiêu giày vò, biết có lo cũng bằng thừa nhưng vẫn không kiềm chế được.

Dọc đường, đội của tôi đi tiên phong, bám ngay sau A Quý, A Quý mang theo ba con chó mở đường, đằng sau là Phan Tử và vài thủ hạ dắt la, chúng tôi cách nhau một khoảng rất dài.

Đi tới khi trời hừng đông chúng tôi mới dừng lại nghỉ ngơi, tới đây đội tôi để lại trạm hậu cần thứ nhất, dọc đường cũng để lại ký hiệu. Sau khi đi qua tàng cây rậm rạp, chúng tôi thấy các đống không xa là người của Cầu Đức Khảo, tất cả lều bạt đều có màu xanh nhạt, chúng tôi không để ý tới mà tiếp tục bước về phía trước.

Một đường đi không nói chuyện, thời điểm tới bên hồ đã là chạng vạng ngày hôm sau, mặt trời chỉ còn là một vệt sáng, mặt hồ bình lặng phản chiếu ra thứ ánh sáng bị sương mù che phủ, có vẻ vô cùng âm đạm.

Trên bãi đá ven hồ, ánh lửa sáng rực, màu đỏ của ánh lửa rọi ra một khung cảnh khiến người ta khó tin.

Đâu đâu cũng đốt lửa trại, khắp nơi đều nấu cơm, trên ghềnh đá có dựng rất nhiều lều tạm, bên trên phủ một lớp cỏ tranh, có khoảng hai mươi người. La, chó, thậm chí còn có cả vịt, xen lẫn trong những người đó.

Máy ghi âm đang phát nhạc, lon bia vung vãi khắp nơi, có khi ở cả trong các khe hở dưới những tảng đá.

Dưới ánh lửa, tốp năm tốp ba người đang chụm đầu đánh bài, người thì ngẩn ra uống rượu ca hát, một bức tranh họa lên khung cảnh nhân nhã vô cùng hiện đại trong vùng nông thôn.

“Mấy ông chủ bảo ngủ trong túi ngủ thì không nằm được trên ghềnh đá, nên họ mới dựng cả trại ở đó. Vịt là nuôi để ăn, mang từng con vào rất phiền toái, phải tới mỗi nhà bắt lấy chục con, trước cứ nuôi ở cạnh hồ này, dù sao vịt cũng không chạy đi đâu được”, A Quý nói, “vài ngày nữa tôi còn phải mang một cái ghế dựa từ bên ngoài vào, họ bảo muốn nằm lên đó để tắm cái gì đấy?”

“Tắm nắng”. Tiểu Hoa nói thêm vào phía sau, vỗ vai tôi, “mọi người ở đây, trời sinh ai chẳng muốn tận hưởng lạc thú chứ.”

Tôi nhìn thấy bên kia có một đôi nam nữ người nước ngoài đang ngồi trên một tảng đá mà hôn nhau, không khỏi thở dài một tiếng.

Không ai để ý tới chúng tôi, khi chúng tôi đi vào khu cắm trại của bọn họ, mọi người nhìn về phía chúng tôi với thái độ thờ ơ, Phan Tử đi qua chỗ để mấy két bia, tiện tay nhặt vài lon đưa cho chúng tôi, cũng không ai có ý kiến gì.

“Xem ra bọn họ coi chúng ta là người cùng mình.” Phan Tử nói, “con mẹ nó chứ, lão Cầu Đức Khảo thực không đáng tin cậy, ngay tới canh gác cũng không có lấy một tên.”

“Cũng không phải không có, người ta tài cao gan lớn nên mới thế.” Tiểu Hoa nhìn về nơi khác, uống một ngụm bia. Tôi quay đầu nhìn lại, liền thấy trên tàng cây ngoài ghềnh đá kia có một vài ánh lửa, dường như có

người ở đó hút thuốc.

“Một người sao?”

“Một người.” Tiêu Hoa nói, “có vẻ như trong tay vũ khí nữa, thị lực cũng rất tốt.”

“Chúng ta nên cách bọn họ xa một chút.” Phan Tử nói, “không khí ngột ngạt, nhiều người nhiều sự.” Anh chỉ chỉ về phía bên hồ kia, đúng là ở đó tối đen như mực.

Chúng tôi bước qua đó, tất cả mọi người đều đã vô cùng mệt mỏi, vừa buông hành lý là ngồi bệt ra đất. Phan Tử lại bước tới đá bọn họ, bảo đứng dậy đi kiểm củi đốt đồng lửa lên.

-----oOo-----

Chương 14

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôi và Tú Tú ngồi trên thuyền cao su bơi vào trong hồ trước.

Rất nhanh sau đó chúng tôi cũng di chuyển tới giữa hồ, Tú Tú buộc chặt dây bảo hiểm vào thuyền rồi lặn xuống lòng hồ. Xa xa trên mặt nước, hai người có thể nhìn thấy vài chiếc thuyền cao su của Cầu Đức Khảo, bờ bên kia đèn đuốc sáng trưng, có thể nghe thấy đủ mọi thanh âm kỳ quái vọng lại hết như bên Pattaya ở Thái Lan (*Pattaya là một thành phố ăn chơi với các quán gaybar và khu đèn đỏ nổi tiếng nhất Thái Lan*). Những thanh âm thế tục đó truyền trên mặt hồ xuyên qua tiếng gió mà vẳng lên, đứng ở vị trí giữa hồ này lắng tai nghe lại có một cảm giác huyền hoặc thanh vắng.

Cảm giác đó vô cùng kỳ ảo, có thể vì giữa hồ đúng là yên tĩnh, trong tiếng gió thổi thành từng đợt lướt qua bên tai, dường như khoảnh khắc còn vẳng nghe được cả tiếng thì thầm từ một thế giới khác.

Trời lát phát mưa bụi, dưới ánh đèn mờ nhạt có thể thấy những luồng sáng xuyên qua hạt mưa rơi xuống lòng hồ sâu thẳm một màu đen, thì

thoảng gọn lên những cuộn sóng lăn tăn, khiến cho thân thuyền cũng dập dềnh theo sóng nước. Những chiếc thuyền khác đều cách chúng tôi rất xa, nhìn từ xa giống bóng cô đăng phiêu bạt trên mặt nước.

Tôi vừa nhìn Tú Tú buộc dây bảo hiểm chắc chắn xong đầu đấy, vừa hưởng thụ cảm giác kỳ lạ này. Lúc đó nếu tất cả mọi người đều được bình an như vậy thì tuyệt vời quá, như vậy tôi cũng có tâm trạng mà ngồi thuyền ngắm mỹ nhân ngư (*thực ra tác giả viết là thiếu nữ xinh đẹp bơi lội, nhưng tớ tóm gọn vào vậy*). Lại khui thêm vài chai bia rồi ngã người xuống máng thuyền ngẩn ra nhìn trời, nghe tiếng mưa rơi, gió thổi và tiếng người trò chuyện.

Suy nghĩ một lát tôi lập tức xua hết những ý niệm trong đầu mình đi. Vào những lúc nhàn nhã như thế này, bản thân chắc chắn lại không có tâm tư đầu mà hưởng thụ, chắc chắn sẽ lại nảy sinh những ý nghĩ có phần kích thích. Con mẹ nó chứ, đàn ông đều là lũ đê tiện.

Đang ngây ra nghĩ ngợi thì chợt nghe thấy tiếng bộ phận hện giờ vang lên, tôi nhìn lại mặt hồ, nghĩ tới lúc phải kéo dây bảo hiểm của Tú Tú lên rồi.

Nhưng kéo một lát, tôi phát hiện dây bảo hiểm kia chùng xuống. Tôi cố sức giựt vài cái, nhưng hoàn toàn không dùng lực. Lòng thảm cả kinh, chẳng lẽ dây bảo hiểm trên người Tú Tú bị cắt đứt rồi sao?

Lúc đang tính xem có phải Tú Tú gặp chuyện gì rồi không, đột nhiên bất ngờ nghe thấy phía sau lưng mình vang lên một tiếng

“Này!”

Tôi vội vàng quay đầu nhìn lại, liền thấy Tú Tú đang bám vào màn thuyền, đồ lặn trên người treo ở bên cạnh, cô ấy đang cười cười nhìn tôi. Tóc thấm nước dính vào da của Tú Tú, nước hồ là màu đen nên càng tôn lên vẻ đặc biệt trắng của khuôn mặt, trắng tới mức người ta không thể dời tầm mắt đi được.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, liền hỏi:” Suýt bị em hù chết đấy. Chuyện gì xảy ra vậy, sao dây bảo hiểm lại bị đứt?” Cô ấy đáp :” Em ngoi lên thấy anh đang ngẩn ra, muốn hù anh một trận xem thế nào ”

Tôi tới kéo cô ấy lên, cô ấy lại bơi ra xa, khua khua tay trong nước, nhìn tôi rồi từ từ nói:” Em chưa muốn lên thuyền, anh có muốn xuống nước với em một lúc không?”

Tôi cười gượng, tính cách nha đầu này thực cô quái, liền đáp:” Chúng ta không trở về, bọn họ sẽ lo lắng đây.”

“Nếu em mà làm bọn họ lo lắng thì đã không ở đây rồi.”. Cô ấy nhìn như một mỹ nhân ngư vậy. Ghé vào cạnh thuyền ra vẻ mê hoặc:” đến đây đi, Ngô Tà ca ca, bơi với em một lát thôi.” Tôi nhìn làn da trắng nõn và cơ thể mảnh khảnh của cô ấy đập dềnh trong nước, thực sự cũng có chút kích thích muốn nhảy xuống bơi cùng, nhưng hiện giờ lại không có tâm trạng đó. Tôi khoát tay đáp:

” Vậy em bơi thêm lúc nữa đi, anh sẽ chờ em trên này.”

Cô ấy nhìn vẻ mặt bất đắc dĩ của tôi mà bật cười khúc khích, tiếp theo xoay người buông tay khỏi mạng thuyền, thân hình lù lù dần ra xa. Lúc đó chỉ nghe cô ấy gọi một tiếng:

“Vậy chẳng vui chút nào, anh cứ thế sẽ thành ông chú già đấy!”

Tôi nhìn mà không khỏi cười khỏ, tay lại rút điều thuốc ra châm.

Cô bé xinh xắn lúc nào cũng khiến tâm trạng người ta sáng khoái, tôi cũng yên tâm được phần nào. Vừa lúc đó, tôi chợt phát hiện trên mặt hồ kia có gì đó không bình thường.

Lúc trước xa xa giữa những chiếc thuyền của Cầu Đức Khảo. Có một chiếc cách chúng tôi tương đối gần mà đèn trên đó lại không sáng, hiện giờ từ chỗ tôi nhìn tới đó chỉ thấy một vùng tối đen.

Nó về bờ rồi sao? Tôi hơi kinh ngạc. Không thể nào, mấy phút trước vẫn thấy kia mà.

Có lẽ nào là người trên thuyền kia bắt đầu hành động rồi, tắt đèn là để không cho người khác trông thấy. Tôi thầm nhủ, người ta cũng đâu có giống mình, đi tới đây đều là chủ ý của bản thân, làm gì có ai quan tâm đâu. Đang ngẫm nghĩ, đột nhiên nghe thấy trên một thuyền khác của Cầu Đức Khảo ở phía xa kia bỗng vang lên vài tiếng thét sợ hãi.

Tôi đứng lên ngoảnh đầu nhìn, liền thấy ánh sáng trong thuyền đó cũng lập tức bị dập tắt, trong gió chỉ còn vọng lại từng tiếng hét thất thanh liên tiếp không ngừng. Tiếp đó tôi nghe như có thứ gì bị rơi xuống nước.

Tôi trầm nghĩ không ổn rồi, lập tức quay về phía mặt hồ gọi:” Tú Tú về thôi!”. Vừa mở đèn pin lên soi về hướng đằng kia xem tình hình, vừa cầm bộ đàm thông báo với Tiểu Hoa trên bờ.

Nhưng đầu kia không thấy có ai tiếp nhận, một bên vẫn không ngừng lay động đèn pin dò xét trên mặt nước, chỉ thấy vị trí thuyền vừa rồi đậu bỗng trống không.

“Tú Tú!”

Tôi hét lên, hét xong thì chợt thấy ánh đèn rơi trên mặt nước xuất hiện một vệt đen, dường như có thứ gì đó rất lớn đang di chuyển trong nước.

Thứ đó cách thuyền tôi vẫn rất xa, nhưng lông mao sau lưng tôi đã dựng đứng hết cả lên rồi. Tôi vừa cầm bộ đàm gào lên, vừa đi tìm mái chèo, sau đó tiếp tục hướng về phía mặt hồ gọi Tú Tú.

Cũng không biết là do ảnh hưởng tâm lý hay gì mà trong đầu tôi nghĩ đã qua một lúc lâu rồi Tú Tú không hề đáp lại lời tôi. Tôi biết nếu lặn trong nước thì tai sẽ bị nước lấp kín nên khó mà nghe được giọng tôi. Đang trong lúc sốt ruột thì tôi bỗng cảm thấy thuyền bị lung lay rất bất thường, hình như có thứ gì đó vừa bơi qua đáy thuyền.

“Tú Tú?”

Tôi lập tức xoay người, cầm đèn pin lao tới phía sau thuyền, vừa lia qua tôi lập tức ngậy người.

Dưới mặt nước tôi tắm phía sau thuyền kia, tôi chợt thấy có một bóng đen xuất hiện.

Chỉ cách mặt hồ tôi đa một gang tay, dường như có một con quái vật khổng lồ đang ẩn náu ở đó.

Nó có màu nhạt, ít nhất là dưới ánh đèn của tôi thì nó hiện ra màu như

thế, nhưng mặt trên có điểm mười mấy chấm đen. Khiến người ta nhìn từ trên xuống cứ ngỡ là một cái đài sen khổng lồ: đó là cái quái gì vậy?

Tôi kinh thần sợ hãi, nhưng cũng cảm thấy hơi khó hiểu. Nhiều lần lặn xuống nước như vậy, sao chúng tôi chưa từng thấy thứ này, hồ này cũng không phải hồ Loch Ness, sao có thể chứa được một vật lớn như vậy bên trong?

Tôi giờ mái chèo lên, cẩn thận quan sát nó, liền phát hiện ra màu của nó bỗng sẫm lại. Dường như nó vừa lặn sâu xuống. Tôi đoán là vậy nên cũng không gọi nữa, chỉ thấy bóng đen dưới nước lại nhanh chóng bơi qua đáy thuyền của tôi, tiến tới thuyền bên kia, một lần nữa áp sát mặt hồ.

Tôi thấy những đốm đen bên trên nó càng hơn hơn, kinh nghiệm nói cho tôi biết, giờ nhất định phải tắt đèn đi. Cho dù Tú Tú có ra sao thì cô ấy cũng không thể nhìn thấy ánh đèn của tôi, lúc này bơi vào bờ là an toàn nhất. Nếu không, bất luận là ai bơi trong nước giờ cũng không có kết quả tốt.

Tôi cẩn thận thoái lui về bên cạnh cái đèn pin, tay run run sờ tới công tắc. Tạch một tiếng, đèn pin tắt ngấm, mặt nước lập tức biến thành một khoảng tối đen, cái gì cũng không nhìn thấy, ngoài một vùng sáng soi tới mạn thuyền.

Có điều là ngay khi tôi đang hoảng sợ nghĩ chuẩn bị xong đời rồi, bộ đàm lại vang lên tiếng người gọi- là Tú Tú đã lên bờ rồi.

Lòng tôi vẫn đang kinh hãi, lập tức quay thuyền, đột nhiên tôi lại có dự cảm rất xấu đối với hồ nước này.

Ngày thứ hai, tôi đưa Tiểu Hoa và Phan Tử đi tìm nơi mà trước đây chú Hai đã cứu tôi ra.

Người của chú Hai đã dò đi hết cả, tôi cũng không nhớ rõ nó ở chỗ nào, chỉ căn cứ vào hồi tưởng của mình mà lùng sục khắp các bụi cây. Rất nhanh sau đó tôi tìm ra được một vị trí bị người ngụy trang qua.

Tôi thản nhiên gạt hết những đồ ngụy trang bên ngoài, vừa nhìn lại phát hiện cái khe đó với cái mà tôi chui ra lúc trước hoàn toàn khác nhau, cái

khe đá này vô cùng nhỏ, chỉ đủ một bàn tay len qua. Bên trong sâu không thấy đáy, nhưng tuyệt nhiên người không thể chui lọt vào.

Tiểu Hoa khoa tay múa chân một lát, sau đó bật cười hỏi tôi:

“Lúc trước cậu là con gián à?”

“Chuyện này không vui chút nào đâu.”

Tôi không thèm đếm xỉa tới hắn. Lại tiếp tục gỡ hết những thứ nguy trang bên ngoài ra, lúc này mới thấy quanh đây không có thêm khe nứt nào nữa.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” tôi thản nhiên nói, ” khe nứt ở đây có thể tự khép lại sao?”

“Có thể, nhưng khả năng này không lớn”. Tiểu Hoa nói, “có khi nào như cậu nói, là thứ bên trong lớp nham thạch này đang dở trò không.” Hắn cầm một nắm đá vụn sát miệng khe nứt cho lên mũi người, dường như cũng không có manh mối gì.

Tiếp theo hắn lấy ra bản phong cách lô, đối chiếu với thế núi nói :” đừng để ý nữa, nơi này cùng với đường vào trong bản Phong Cách Lô là cùng một chỗ. Xem ra trong núi tình hình tương đối phức tạp, rất có thể tất cả những khe nứt ở đây đều thông với nhau.” hắn chỉ chỉ về vị trí núi gần sát với hồ, “cửa chính hẳn là phải ở bên kia- cái đêch!”

Tôi bị hắn làm cho giật mình, cúi đầu nhìn xuống chỉ thấy đèn pin của Tiểu Hoa soi vào trong một khe núi, từ bên trong bỗng phát hiện một con mắt đang trừng trừng nhìn về chúng tôi.

Nó khiến tôi suýt thì ngã ngửa ra đất, nhất thời một bàn tay đầy vết máu vươn ra từ trong khe hở, chộp thẳng lấy chân tôi.

Tôi sợ tới mức thét lên vung chân đá mạnh cái tay đó đi, liền thấy cái tay đó lại không ngừng võ xuống mặt đất, từ trong khe hở vọng ra thanh âm vô cùng mơ hồ.

Tôi sửng sốt vài giây, đột nhiên ý thức được thanh âm đó rất quen thuộc. Tôi lại nhìn cánh tay kia, lắng tai nghe thanh âm kia, trong tích tắc nhận

ra:

Đó là Bàn Tử! Là Bàn Tử!

Sao anh ấy lại bị kẹt ở chỗ này?

Tôi vừa mừng vừa sợ, lập tức nói với người bên cạnh:” gọi người tới đây, cạy khe đá này ra! Bên trong là người của mình!”

-----oOo-----

Chương 15

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tiểu Hoa lập tức hô lên:” cầm xẻng tới đây!”. Rầm một tiếng, mấy thủ hạ liền rút từ trong balo ra vài cái xẻng lao tới. Động tác vô cùng nhanh nhẹn, rõ ràng là họ đã được Phan Tử huấn luyện vô cùng tốt.

Những người đó vừa tới gần quan sát liền hiểu ngay ra đã có chuyện gì xảy ra, tôi đeo mặt nạ nên thân phận có hạn, không tiện động thủ mà chỉ có thể đứng bên cạnh nhìn. Dưới sự chỉ huy của Tiểu Hoa, mọi người lập tức dùng xẻng và búa phá khe đá ra.

Rất nhanh sau đó tôi liền phát hiện, tuy rằng màu sắc đá trong khe nứt này nhìn qua thì giống nhau nhưng độ cứng lại kém hơn nhiều, cạy vài cái đã thấy một mảng đá lớn xung quanh miệng khe rời ra. Người xung quanh liền lấy tay di chuyển hết số đá vụn sang một bên, vài phút sau khe đá này liền rộng như lúc tôi từ trong đó chui ra. Nhưng về sau muốn phá rộng thêm nữa thì lại rất khó khăn.

Tôi thán kinh ngạc, cảnh tượng trước mắt kia giống như là một thủ đoạn nhằm che giấu, nhìn qua sẽ nghĩ là nham thạch từ trong đùn ra lấp kín khe đá này. Nhưng kỳ thực thì đó cơ bản không phải là đá, mà là một chất mềm hơn đá. Nhưng chất đó nhìn hoàn toàn giống với đá, ngay cả đường vân bên trên dường như cũng cùng một dạng.

Tôi không có thời gian để cân nhắc, người ta kéo Bàn Tử từ bên trong ra, theo đó là một thứ mùi cực kỳ khó ngửi xộc tới, lúc kéo Bàn Tử anh ta

không nhúc nhích gì nữa, cò vè như đã hoàn toàn bất tỉnh.

Bàn Tử so với lần trước tôi gặp đã gầy đi ít nhất một vòng, nhìn qua thậm chí còn có chút đấy thắt lưng ong (*nguyên tác là eo ót*). Cả người anh ta bị màu xanh thẫm của bùn bao phủ, đồng tử mở lớn, giống như một xác chết vậy. Tôi bước lên bắt xem mạch còn không, may mắn là sức đập vẫn rất mạnh.

Người xung quanh luống cuống đưa Bàn Tử tới chỗ không khí lưu thông tốt ở bên hồ. Bàn Tử tương đối nặng, có những người nhỏ con không đủ sức thỉnh thoảng còn làm tuột tay, khiến cho Bàn Tử lại bị hất nấn ra đất, chứng kiến cảnh đó người ngoài không khỏi sốt ruột.

Mãi tới khi đến bên hồ, người ta bật một ngọn đèn măng-sông lên tôi mới có thể thấy rõ ràng bộ dạng chật vật của Bàn Tử. Bản thân Bàn Tử bình thường đã không được hấp dẫn, dù có cố gắng nghiêm chỉnh nhất thì vẫn rất lôi thôi. Nhưng giờ nhìn tới, nói đơn giản là như một bánh tồng được đào ra trong quan tài, quần áo trên người đều nát vụn thành từng mảnh. Toàn thân đầy bùn nước, Tiểu Hoa đi tới bên hồ lấy nước dội qua người Bàn Tử, lúc nước trôi đi liền để lộ ra những vết lở loét kích thước như quả trứng chim đầy trên da.

“Cái quái! Đây là heo tai xanh à!” có một thủ hạ nhẹ giọng thốt lên.

“Hắn chưa chết nhưng sao lại chẳng động đậy gì thế vậy?” có người định chop lấy mặt Bàn Tử liền bị tôi giữ lại. Tiểu Hoa vội gọi người tới kiểm tra vết thương cho Bàn Tử.

Tôi thấy Ách Tử kia đi tới, cô ấy chỉ nhìn liếc qua tôi rồi cúi người xem tình trạng Bàn Tử. Tôi cũng không đoái hoài tới cô ấy có nghi ngờ gì không, vẫn bất chấp mà đứng bên cạnh quan sát. Trong lớp mặt nạ, gân trên đầu tôi đã nổi căng lên, may mà không ai phát hiện ra.

Ách Tử cắt hết quần áo Bàn Tử ra, sau đó kéo chúng xuống một nửa người, liền lúc đó chúng tôi chứng kiến một cảnh vô cùng kinh hãi: tất cả da bụng Bàn Tử đều bị khắc vô số vết cào rất sâu.

Tuy rằng vừa nhìn thì ai cũng nghĩ là cào bất quy tắc, nhưng tôi có thể nhìn ra thực chất những vết cào này có một quy luật rõ ràng. Ách Tử dùng khăn lông ướt cẩn thận lau hết những máu khô trên đó để xem có

vết thương nào trí mạng không. Tôi nhìn sau mỗi lần lau lại phát hiện những nét cào rất có chủ ý, từng nét từng nét để lại trên bụng anh ta tạo thành hình dung về một kiểu hoa văn cứng tế.

“Đây có phải là chữ không?” có người hỏi:” trên bụng tên mập này viết cái quỷ gì vậy.” Ách Tỷ tiếp tục kiểm tra những nét cào trên bụng Bàn Tử, quần áo trên người anh ấy hoàn toàn không thể dùng được nữa nên cô ấy dùng kéo mà cắt hết ra, tôi phát hiện quả nhiên là bên dưới bụng vẫn còn rất nhiều nét vẽ khác nữa. Toàn bộ hoa văn lộ ra đại khái là có chỗ rất giống với những ký tự.

Cách để khắc những hoa văn này lên da cần phải sử dụng một dụng cụ gì đó đủ sắc bén mới có thể tạo thành.

Tôi cầm tay Bàn Tử lên, quả nhiên thấy trên đầu mỗi ngón tay của anh ấy, móng đều đã được mài sắc thành hình tam giác.

Xem ra, những dấu vết này là do chính Bàn Tử tự mình khắc lên, tuy rằng thần trí anh ấy đã mơ hồ, nhưng phải tới mức dùng móng tay mà cào lên bụng thành những đường nét như vậy, chuyện hẳn là cũng không bình thường, anh ấy muốn diễn đạt điều gì vậy?

Những nét khắc đầu tiên đã chuẩn bị đóng vảy, rõ ràng cả quá trình cào cấu này diễn ra rất dài, nét khắc đầu tiên có khi phải hình thành từ ít nhất bảy ngày trước, những nét mới nhất giờ vẫn còn đọng máu.

Tôi nghĩ thế rồi nói với Tiểu Hoa:” chúng ta thử xem xem có thể hiểu ra đây là viết về cái gì không, đặt hẳn sang một bên đi.”

Nói xong mọi người lui về sau vài bước, bắt đầu đi vòng quanh Bàn Tử để thay đổi hướng nhìn, tôi đứng trên đầu, nhưng nhìn vẫn chẳng ra

“Lộn trong áo hẳn ra xem, trong có còn cái gì không.” Tôi bắt đầu phân phó những người kia. Có khi nào trong y phục của anh ấy có thứ gì gợi ý được cũng nên.

Mấy trợ thủ vội vàng lúng lúng, đem bó trong đồng quần áo cắt nát ra vừa rồi, lúc này Ách Tỷ mới lên tiếng:” muốn tìm thì đi ra xa mà tìm, đừng ở đây mà cản trở.”

Tôi giờ mới ý thức được rằng tình hình Bàn Tử còn chưa biết thế nào, lập tức phát tay ra hiệu cho mọi người thoái lui, Tiểu Hoa và mang theo người rời đi.

Tôi lo lắng cho Bàn Tử, lát sau liền gằn giọng xuống hỏi Ách Tỷ:” hấn có nguy hiểm gì không?”

Ách Tỷ đờ cổ Bàn Tử, không đáp lời tôi, tôi nghĩ cô ấy đang bắt mạch cho anh, không dám hỏi lại, chỉ biết đợi tới khi cô ấy buông tay ra đáp:

“Anh cuối cùng cũng chịu nói chuyện với em rồi sao?”

Ồ thế quái nào, đầu tôi ong một tiếng, lời này đáp làm sao đây, trong lòng vẫn đang lo cho Bàn Tử, không thể một cước xoay người bỏ chạy được.

Trong đầu bỗng lóe sáng, với tính cách Chú Ba thì chú sẽ đáp lời này thế nào đây. Tôi biết cái bộ dạng chú lúc ăn chơi chác táng, nhưng chỉ có điều không biết đối với cô này chú có tình cảm gì, cũng chẳng rõ là chú lúc ở một mình với vợ sẽ ra sao nữa.

Tôi làm thình nửa buổi không đáp, cô ấy lại vén mí mắt Bàn Tử lên, không thèm nhìn về phía tôi, nhưng miệng vẫn nói:” trong thời gian qua anh làm gì em mặc kệ, chỉ có người ngu mới đi tin nhà anh, nhưng em tin anh làm gì cũng có lý do, giờ anh trở lại rồi, vì sao lại không tới tìm em ngay.”

“Vương Bát Khâu và lão Lục...” tôi đáp qua loa lấy lệ.

“Bọn họ muốn phản anh cũng đâu phải chỉ ngày một ngày hai.” Ách Tỷ nói, “em không thể cùng anh gánh vác sao? Trừ tên Phan điên kia ra, ai anh cũng không tin phải không?”

“Lúc đó anh không muốn để em phải tham gia vào.” Tôi chân bắt đầu run, không ngờ chỉ là một người phụ nữ mà cũng khiến tôi chịu áp lực lớn tới vậy, tay lập tức rút ra một điều thuốc. Còn chưa kịp hút thì cô ấy lại xoay người, giật điều thuốc của tôi rồi dụi tắt nó trên tảng đá.

“Nếu đã phải phẫu thuật vòm họng, đừng có hút thuốc nhiều như vậy”

Tôi cười gượng một tiếng, đây không phải là nhân tình, đây chính xác là chính cung nương nương kiêu mẫu. Có điều ngược lại tôi thấy rằng thế cũng rất tốt, Chú Ba mà còn sống, chú chắc chắn cần một người chăm sóc. Chỉ tiếc là giờ chú sinh tử thế nào chưa biết được.

“Anh còn không chịu giải thích cho em nữa ư.” Tay cô ấy vuốt dọc xương sườn Bàn Tử.

“Chuyện này có chút phức tạp...” tôi tính xem nên nói thế nào cho phải, nếu tôi nói thật cho cô ấy, cháu xem như cũng là cháu dì, dì có thể đồng ý đừng về phe cháu không? Khó nói lắm, tôi cảm thấy ngay cả việc cô ấy tin tưởng chuyện này cũng khó nữa là, những chuyện tôi và Chú Ba trải qua mấy năm gần đây, dù sao cũng không phải chuyện người thường có thể lý giải nổi, nếu cô ấy cho rằng đây là một âm mưu, chúng tôi lại càng thêm phiền toái.

“Anh cảm thấy em...”

Nói chưa xong thì không biết là cô ấy ấn vào chỗ nào trên người Bàn Tử, đột nhiên Bàn Tử liền chớp lấy tay cô ấy. Ách Tử bị giật mình hoảng sợ, hét lên một tiếng thất thanh.

Khí lực Bàn Tử rõ ràng rất lớn, Ách Tử càng giãy càng không ra, chợt nghe Bàn Tử dường như bắt đầu nói sáng.

Thanh âm Bàn Tử phát ra vô cùng mơ hồ, tôi bước lên đê lấy tay anh ấy, kéo tay Ách Tử ra rồi cúi người ghé tai nghe xem anh nói gì. Nghe một lúc mới có thể hiểu được bập bõm, một luồng khí khô nóng khiến cho tóc gáy tôi dựng đứng lên.

Người xung quanh nghe thấy có động bên này, tưởng là có chuyện liền chạy tới vây quanh bọn tôi.

“Hắn nói gì vậy?” Tiểu Hoa cầm túi thuốc bước tới hỏi.

Tôi nói:”hắn nói là bọn họ còn sống, nhưng tình hình nguy cấp, bảo chúng ta phải lập tức xuống cứu bọn họ.”

“Bọn họ còn sống, theo bản đồ chuẩn bị cứu người!”

Thực ra Bàn Tử nói ra tám từ này, anh ấy lại càng không ngừng lặp đi lặp lại, gần như nghe không ra điều gì. Phải là người đã quen nghe thanh âm của anh ta mới tài năng hiểu được. May mà tôi chính là người như thế.

Trong giây lát, người tôi bỗng như cảm thấy rã rời.

Thật là, Bàn Tử này đem thân mình ra làm giấy, là anh ấy muốn bảo tin ra ngoài.

Tôi không biết miêu tả cảm xúc bây giờ của mình là vui mừng, là lo lắng, là mừng như điên hay là một cảm xúc khác nữa. Trước đây tình hình của mọi người bên dưới kia vẫn khiến tôi vô cùng bất an, chỉ biết cố gắng không nghĩ tới, vì tôi thực sự không biết được tình huống bên dưới đó như thế nào. Giờ có thể buông xuống được, nhưng cũng chẳng biết dùng từ nào để diễn tả tâm tình của mình nữa.

Bàn Tử vẫn còn chưa dừng nói, cả người bắt đầu rơi vào trạng thái co giật điên cuồng, tôi chỉ biết cúi mình nói vào tai anh ấy, bằng giọng của mình thật khẽ rằng:

“Tôi là Thiên Chân, tôi nghe thấy rồi.”

Nói mấy lần, bàn tay đang nắm lấy cổ tay tôi liền từ từ buông lỏng xuống, cả người cũng tê liệt đi, toàn thân lại trở lại tình trạng hôn mê sâu.

“Bản đồ gì?” Tiểu Hoa nhìn lên bụng Bàn Tử, “vậy là trên bụng hẳn là bản đồ sao?”

Tôi gạt đầu, hiện giờ đã hiểu rõ nó là cái gì:

“Mau tìm người vẽ lại hết những hoa văn này đi.”

-----oOo-----

Chương 16

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tiểu Hoa gọi những người kia tới, đem bản Phong Cách Lôì và đồ hình lấy được từ trên bụng Bàn Tử rải lên túi chống nước, đối chiếu từ bản vẽ và đồ hình có thể thấy hai bên hoàn toàn không có điểm chung nào cả. Căn cứ vào bản đồ được đi của Bàn Tử có thể suy ra rằng, trong tầng nham thạch của ngọn núi này tồn tại một hệ thống khe nứt tự nhiên vô cùng phức tạp, như một mạng nhện giăng ra, trong đó có một đường thông tới chỗ Muộn Du Bình. Mà Muộn Du Bình bọn họ là theo bản Phong Cách Lôì này tiến vào, nói cách khác, khe đá trong sơn thể này và tuyến đường trong Phong Cách Lôì tương thông với nhau.

Tôi không biết Bàn Tử dựa vào cái gì lại có thể tìm được con đường chính xác trong vô vàn lối rẽ đó, có thể là do anh ta may mắn, hoặc do anh ta thử từng đường từng đường một. Nhưng rõ ràng là thông qua khe đá này để tìm Muộn Du Bình là lựa chọn tốt nhất hiện nay.

Điều này có nghĩa là tôi lại phải tiến vào cái không gian chật hẹp kia, trước đây tôi từng hơn một lần thề rằng từ nay về sau sẽ không bao giờ bắt mình phải tiến vào nơi đó lần nữa. Nhưng ông trời thường hay trêu người, thế mới biết cái gì gọi là thân bất do kỷ (*hoàn cảnh đưa đẩy*).

Tiểu Hoa nói:” có mấy điểm cần phải lo lắng, ví như là, Bàn Tử rốt cuộc đã bị nhốt trong cái khe đá kia bao nhiêu ngày? Xem ra mới vài vài ngày, vậy nói không chừng trong khi hắn bị vây hãm ở đó thì những người ở bên dưới kia cũng đã gặp nạn rồi. Hắn vừa được cứu nên thần trí hỗn loạn, vẫn luôn muốn chúng ta đi cứu người, nhưng có khi là không còn kịp nữa rồi.”

“Điều này nếu Bàn Tử không bị bất tỉnh thì hắn sẽ nói cho chúng ta, tự mình cân nhắc là vô ích thôi.” tôi nói.

“Đúng, cho dù nói thế nào thì chúng ta cũng phải tìm ra lời giải thỏa đáng cho những người còn sống bên dưới kia.” Phan Tử nói, “nếu hắn có thể tỉnh thì tốt rồi, không tỉnh thì chúng ta vẫn phải đi xuống, sống phải thấy người chết phải thấy thi thể.”

Tôi nhớ tới cổ dao của Muộn Du Bình, trong lòng không thoải mái:” nhưng chúng ta không thể đợi mãi được, các người chuẩn bị hết đi, năm giờ nữa nếu gọi hắn tỉnh được thì chúng ta sẽ nhanh chóng lấy tin tức rồi lập tức xuất phát, còn nếu không thì chúng ta cũng vẫn phải lên đường.”

Phan Tử nhìn Tiểu Hoa một cái, có vẻ vẫn còn do dự, tôi nói:” không thể lãng phí tin tức mà Bàn Tử đã đánh đổi để mang tới cho chúng ta.”

Phan Tử liền châm một điếu thuốc, gật gật đầu, sau đó nói với vài thủ hạ:” được, tất cả nghe Tam Gia nói rồi chứ, các người mau phân công nhau chuẩn bị đi, năm giờ nữa!”

Mấy tên tiểu quỷ đều rất hưng phấn, lập tức gật đầu ngay, Tiểu Hoa mang bọn họ đi phân chia công việc. Phan Tử lại liếc tôi một cái, dường như có lời muốn nói nhưng lại thôi.

“Sao vậy?” tôi hỏi.

Phan Tử nhẹ giọng nói:” Tiểu Tam Gia, những đứa nhóc này đều xuất thân từ hạng bần cùng, chúng ta có suy nghĩ công việc cũng nên chừa cho chúng một đường sống. Bọn chúng không phải vật hi sinh, gì cũng đều là mạng người cả.”

Tôi nghe Phan Tử nói, đột nhiên trong lòng dâng lên một cảm giác kỳ quái, trong khoảnh khắc không biết phải phản ứng thế nào. Phan Tử đưa cho tôi một điếu thuốc:

“Năm giờ nữa, tôi và Hoa Nhi gia sẽ mang một nửa người đi xuống, cậu và Tú Tú, Bao Da sẽ ở lại trên này, giả thiết chúng tôi gặp chuyện không may, các cậu vẫn còn một cơ hội nữa.”

Tôi gật đầu, đang định đi chuẩn bị đồ nghề thì bất ngờ Phan Tử lại kéo tôi lại:

“Chờ chút, cậu không được xuống đó.”

“Vì sao chứ?” tôi nóng giận hỏi, “muốn tôi ở trên này chờ sao, tôi thà đi xuống còn hơn. Nếu không thì thế này, tôi và anh xuống dưới, Tiểu Hoa ở lại trên này.”

“Chúng tôi là không làm khác được, đây là biện pháp bảo đảm bắt buộc.” Phan Tử chỉ chỉ vào mặt tôi, “cậu giờ là Tam Gia, cậu ở đây nghĩa là vẫn còn hi vọng, nếu cậu gặp chuyện gì, vậy mọi sự coi như hỏng hết còn gì. Nếu Tam Gia mà chết, cậu nói xem từ giờ còn ai để ý tới chúng tôi nữa.”

Tôi sững sốt một chút, hiểu những điều anh nói rất có lý.

“Tiểu Tam Gia, nếu đã lựa chọn con đường này, tốt hơn hết nên tạm biệt thôi.” Phan Tử lại gần nói nhỏ. Anh ấy châm thuốc cho tôi, sau đó nhìn những người khác hét lớn:

“Tam Gia nói nhanh lên một chút, đừng lần khăn nữa, có muốn phát tài không! Năm giờ nữa thằng nào còn chưa chuẩn bị xong cho ở lại trên này!”

-----oOo-----

Chương 17

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bao Da đúng là một tên tiểu quý, tuổi còn quá nhỏ, trong lúc những người khác tất bật chuẩn bị thì hắn lại chạy đi nghịch nước trên hồ. Phan Tử nói, “chuyến này mọi người đều mang theo trang bị của mình, hắn không đi xuống tất nhiên cũng không cần sửa sang gì cả, hơn nữa trong cái nghề này, làm càn tất tuyệt đường sống, vì cơ bản chỉ cần làm càn một lần hắn là chết luôn rồi.”

Tiểu Hoa rõ ràng là chuẩn bị đồ đạc vô cùng tốt, hắn lúc nào cũng chăm chú nghiên cứu cái “bản đồ” kia. Tôi nhìn Phan Tử chạy việc khắp nơi, nhớ tới những lời cuối cùng anh nói ban nãy mà trong lòng rất khó chịu.

Đó là một cách trách móc của Phan Tử, tuy tôi nghe xong có chút không thoải mái, nhưng tôi biết anh ấy nói đúng. Một người lãnh đạo chân chính là người phải biết suy nghĩ bình đẳng cho tất cả mọi người.

Nhưng tôi đâu phải là một người lãnh đạo chân chính gì đâu, tôi chỉ là một hàng nhái thôi. Khi đó tôi rất muốn phản bác lại anh ấy, nhưng câu cuối cùng anh ấy nói khiến tôi hiểu được rằng tôi là một người có nội tâm yếu đuối.

Quả thực, con đường này là tôi tự chọn, tôi không thể vin vào bất cứ cái

có nào khác để thoái thác được. Giờ khắc này, sẽ chẳng còn ai khi thấy tôi vội vàng nói “chúng ta mau mau đi xuống thôi” mà đứng ra đáp lại :” không đúng, giờ chưa phải lúc.”. Người duy nhất có thể nói những lời này là chú Ba, nhưng chú đã không có ở đây, tôi lại là người đang thay thế vị trí chú.

Trong đầu tôi hiện lên rất nhiều hình ảnh về chú Ba năm xưa, đột nhiên tôi ý thức được rằng mỗi khi chú nói “không được” hoặc nghiêm mặt lạnh lùng gật đầu nói “có thể thử xem”, nội tâm chú tuyệt đối không hề thoải mái. Tôi từng cảm thấy nói những lời như vậy rất đơn giản, nhưng không phải tự mình trải qua thì nhiều chuyện thực sự không thể biết được tường tận.

Rất nhanh sau đó, Tiểu Hoa bắt đầu làm tổng động viên, tôi thấy hắn vỗ vỗ tay để tập trung những người chuẩn bị xuống kia lại.

Trong quá trình gấp lạt ma, toàn bộ tin tức quan trọng nhất đều từ những kẻ đó nói cho lạt ma, thiết khoải tử (*đũa sắt*) dùng cách này để phòng ngừa bị bại lộ hoặc là sợ lạt ma kia nói bí mật cho người khác biết.

Tiểu Hoa là một người có tài biểu diễn thiên phú, rõ ràng là hắn không có phiến não như tôi bây giờ, từ lúc tôi còn đang hưởng thụ cuộc sống đơn giản của mình thì hắn đã quen với những chuyện rắc rối rồi. Tôi nhìn Tiểu Hoa bố trí người, thoải mái như đang giảng cho một con hát, trong lòng có chút hâm mộ lại như có chút chua xót.

“Kiểu khác biệt thế này bình thường sẽ nhìn không ra nhưng nếu mấy người nhìn qua hình ảnh phản chiếu bên kia lại thấy vô cùng rõ ràng.” Tôi đang định bước tới nghe hắn nói thì chợt hắn chỉ ngón tay về phía hồ nói một câu như thế.

Bốn phía mặt hồ đều bị bao phủ bởi ánh trăng, tôi ngồi dưới mái che quan sát cẩn thận cảnh sắc trong hồ kia nhưng chỉ thấy ảnh phản chiếu bốn phía vách núi xoay ngược lại, có thể nhìn ra hồ được bao quanh bởi một vòng sơn thể, mập mờ bất định.

“Rất kỳ diệu, ngọn núi này ẩn giấu một tòa cổ lâu cực kỳ hiếm thấy, có thể nói là huyết của Trương gia cổ tộc quần táng, phong thủy nơi đây tương đối đặc biệt, bày ra là một thế quần tiên ôm nguyệt, thế cục hút phong uống lộ, các người thử nhìn đỉnh núi bên kia xem, cây cối lay

động, nhưng mặt hồ tuyệt đối phẳng lặng, ngay cả một gợn sóng cũng không có, chứng minh rằng hướng gió nơi này thổi không hợp lý, không tới được mặt hồ. Sách cổ từng ghi, trong hồ như vậy có tàng long, mạch núi bên hồ chính là lưng rồng, cổ lâu xây dựng trong sông lưng rồng, đó là muốn hút lấy long cốt, như vậy rất tàn ác.”

“Rồng chắc chắn là không có, ta từng lặn xuống đây vài lần đều không thấy được, nhưng lại có kỳ nhông.” tôi nói. Những người kia thấy tôi tới, lập tức tránh đường, ai nấy đều gật đầu nói:

“Tam Gia”.

Tôi ra hiệu không cần để ý tới tôi. Tiểu Hoa tiếp tục nói :” sách cổ có ghi lại rằng, có hai loại hồ khả năng tàng long, thứ nhất là sâu không thấy đáy, mặt hồ phẳng lặng. Thứ hai là không gió cũng dậy sóng, đó là do thông với biển. Kỳ thật các người thử nghĩ xem, mặt hồ phẳng lặng chứng tỏ là hồ này yên tĩnh, không gió mà có sóng chứng tỏ là đáy hồ thông với mạch nước ngầm, đây đều là nguyên nhân khiến cho lòng hồ có cá lớn. Cái gọi là long thực chất chính là cá cỡ khủng thôi.”

Có hai thủ hạ hỏi:”vì sao lại nói là tàn ác? Nơi này phong thủy không tốt sao?”

“Không phải là không tốt, bình thường phong thủy chú ý vị trí nằm phải thực xa, phần lớn thường đặt trên núi Ngũ Lĩnh, dựa vào sơn mạch, lấy mạch nước làm hơi thở, muốn là cầu trường tồn vĩnh viễn. Nhưng, nếu như nơi này có một cổ lâu tồn tại thực thì cũng phải xây trên lưng rồng, chặt đứt mạch phong thủy, như vậy giống như một khối u vậy.”

“Ngài nói là, long mạch này-”

“Có thể là đã chết rồi.” Tiểu Hoa nói, “cho nên khó trách Trương gia có thói quen thiên bẩm là nơi bọn họ táng mộ thường bị hút hết long mạch, sau đó lập tức đổi vị trí.”

“Vì sao vậy? Làm như vậy có gì tốt chứ?”

Tiểu Hoa lắc đầu:” không có quá nhiều lợi ích. Muốn nói tới ưu điểm thì chỉ có một mà thôi, nhưng nếu như vậy, chúng ta phải xốc lại tinh thần hoàn toàn.” hấn nhíu mày, quay đầu hỏi tôi:

“Tam Gia, giờ có còn kịp để các huynh đệ đây rời đi không?”

Tôi chẳng đáp lại trò đùa kỳ quái của hắn, hắn thấy tôi không phản ứng gì liền bật cười. Phan Tử liền nói:

“Hoa Nhi gia, ngài còn muốn đùa tới lúc nào đây? Nửa câu trước là ngài nói đùa phải không? Các huynh đệ ở đây đều tới để phát tài mà, ngài cũng đừng dọa mọi người thế chứ.” Tất cả mọi người cùng rộ lên cười, vừa lúc đó Bao Da từ bên hồ vội vã chạy tới nói với chúng tôi:” mọi người, lúc này khi đang nghịch nước đằng kia, tôi vẫn canh cánh một chuyện trong lòng, tôi thấy trước khi mấy người định đi xuống bên dưới kia thì nên cân nhắc vấn đề này, vì có thể suy đoán của mọi người sai rồi.”

Chúng tôi nghe mà sững sốt, Tiểu Hoa hỏi lại:” hả, quả nhiên là cao thủ, cậu nghĩ tới cái gì?” Bao Da mở lòng bàn tay, trong tay hắn có vài viên sỏi nhặt khi nghịch nước, rõ ràng là sau khi hắn nói xong sẽ lại quay về nghịch tiếp.

“Các vị nói là Trương gia nhân có thói quen quần áo, cỗ mộ không phải khép kín mà là có phương pháp để mở, hậu nhân đời sau có thể tiến vào cỗ mộ an táng nhiều lần phải không?”

Chúng tôi gật đầu, hắn lại nói:” giả thiết là Trương gia cỗ lâu ở trong sơn thế này, cỗ mộ của bọn họ đã trải qua nhiều lần sử dụng, người chết trong gia tộc đều phải đưa vào chôn cất bên trong đó. Mọi người nghĩ mà xem, làm vậy có phải quá là hao tài tốn của không, người ta nâng một quan tài từ rất xa tiến vào trong sơn đạo, một lần thì còn được chứ trong một trăm năm người Trương gia đâu phải chỉ chết một người, gia tộc lớn như vậy, chết mười người liên tục là còn ít. Nếu chết nhiều thì trong thôn này sẽ thường xuyên xuất hiện rất nhiều người xa lạ thần bí, trong thôn hắn cũng sẽ lưu lại truyền thuyết. Nhưng thực chất ở thôn Ba Nãi kia chúng ta chẳng nghe được một truyền thuyết nào cả. Điều này thực không thể nào giải thích được, các vị không thấy như vậy là rất kỳ quái sao?”

“Ý của cậu nói là cỗ mộ của Trương gia lâu này cùng với việc chôn cất người chết ở đây là phỏng đoán sai lầm?” có một thủ hạ hỏi.

“Không phải chứ, chúng ta ở Tứ Xuyên có thể thấy rõ ràng cách thức cỗ mộ này mở ra như thế nào, thiết kế tinh vi như vậy, chắc chắn không phải chỉ để chơi thôi đâu. Vì vậy cỗ mộ này nhất định không sai được.” Tiểu Hoa nói.

“Tôi không bảo các ông chủ nói sai, tôi nói là chuyện này hơi kỳ quái thôi.”

Tôi không thể phủ nhận là Bao Da này nói chuyện cũng có lý, khó tránh hẳn là một nhân tài. Có điều vấn đề hắc đề cập tới với chúng tôi không có giá trị thực tế.

“Kỳ thật thì chưa hẳn đã như vậy.” Tiểu Hoa nói, “có lẽ trong lịch sử có lưu lại chút truyền thuyết, nhưng không ai bảo tồn nó cả. Vì vị trí thôn này trong lịch sử cũng không phải một chốn yên bình, nơi đây vẫn thường xuyên xảy ra chiến tranh, người chết trong thôn có thể là bị giết hoặc vì ôn dịch mà chết hết, sau đó có là người từ những nơi khác tiến quân vào chiếm đóng.”

“Ngay cả như thế thì trong vòng một trăm năm dù sao cũng không thể bị giết liên tục được. Theo như A Quý nói nhà anh ta từ trước tới nay ít nhất cũng đã được bốn đời. Trong khoảng thời gian đó theo lý mà nói thì cũng cần có người Trương gia vào thôn khâm liệm mới đúng chứ.”

Chúng tôi cùng cau mày lại. Đây thực sự là một chuyện kỳ quái, chẳng lẽ Trương gia nhân kia trong cả bốn đời A Quý đã hoàn toàn xuống dốc, hay là trong khoảng thời gian này không ai trong Trương gia chết ư?

“Chúng ta cũng không phải không nghe thấy bất kỳ một truyền thuyết nào. Ba Nãi này vẫn có truyền thuyết, một truyền thuyết cách đây không lâu, chúng ta vẫn thường xuyên nói về nó.” Trầm mặc một lát, Tiểu Hoa bỗng nói.

“Là cái gì?”

“Chuyện đội khảo cỗ mang theo khôi sắt ra ngoài.” Tiểu Hoa nói, “đó cũng là một “truyền thuyết””.

Ban đầu tôi còn chưa hiểu lắm, nhưng chỉ giây sau lập tức mồ hôi liền toát lạnh cả người, không khỏi sờ sờ lên mặt mình:” quả thực rất có lý,

chẳng lẽ là như vậy?”

Phan Tử không hiểu:” hai vị gia gia, tôi đọc ít sách vở, đừng làm ra bộ thần bí như vậy được không.”

Tôi nói với Phan Tử:”trước đây chúng ta được nghe đi nghe lại một chuyện Ba Nãi này, thực chất đó là về chuyến khảo cổ kia. Lấy nơi đây khu vực trung tâm, kết hợp với việc Tiểu Hoa nói nó có chút kỳ quái, vậy chuyện đội khảo cổ kia chính là một phương hướng để chúng ta suy luận rồi.”

-----oOo-----

Chương 18

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Mời Tam Gia chỉ giáo!”

“Ta nói đơn giản thế này. Trương gia là một đại gia tộc, tất nhiên sẽ sinh sống bên ngoài thôn Ba Nãi kia, nếu như trong Trương gia có người qua đời thì lúc đó bọn họ mới đi vào trong Ba Nãi này để thực hiện tập tục an táng, tới lúc đó thì trong thôn Ba Nãi này sẽ xuất hiện người từ bên ngoài vào. Nơi đây sẽ phát sinh hai khả năng, thứ nhất là người ngoài số lượng rất ít, thì thể được khuân vào núi một cách lén lút để khâm liệm. Thứ hai là quan tài hoặc thi thể vô cùng nặng nên người đi theo tương đối nhiều, sẽ hình thành cả một đội chịu trách nhiệm đưa linh cữu”.

Tôi châm một điều thuốc,” khả năng đầu không lớn, trong thâm sơn này muốn đi vào bên trong cần mang theo một lượng lớn vật tư, hai ba người khuân một khối thi thể vào núi là bất khả thi, mà tất cả những đặc điểm của khả năng thứ hai lại rất tương đồng với đội khảo cổ kia.”

Phan Tử vỗ đùi, hiểu ra vấn đề. “mẹ ơi, ngài nói là đội kia cơ bản không phải là đội khảo cổ! Thế quái nào, đội khảo cổ năm đó thực chất lại là đoàn đưa ma của Trương gia tới Trương gia lâu sao?”

Tôi gật đầu:”trước giờ chúng ta luôn nghĩ rằng đội khảo cổ này vào bên trong là để lấy cái gì đó ra ngoài, nhưng có lẽ bọn họ tới đây, cơ bản là

không phải lấy gì đó ra cả.”

Tiểu Hoa gật đầu:” là bọn họ đi đưa ma.” “nhưng Hoắc Linh cũng ở trong đó.” tôi nói:” chẳng lẽ cô ấy cũng là Trương gia nhân sao?” “không không không, chúng ta nhớ lại từ đầu mà xem, kết hợp với tất cả tư liệu kia nữa.”

Tiểu Hoa nói, ” chúng ta biết đội khảo cổ kia quy có yêu cầu rất cao, thậm chí đã được gặp một người lãnh đạo có địa vị cao.” tôi nói, ” có người nói cho ta biết, chuyện năm đó có liên quan tới chính trị, bối cảnh sâu xa, thậm chí còn liên quan trực tiếp tới lãnh đạo cấp cao.”

Tiểu Hoa tiếp tục nói:” ban đầu chúng ta đều cho rằng bọn họ tìm kiếm Trương gia cổ lầu ở đây, hơn nữa còn đã vào bên trong lấy ra thứ gì đó. Manh mối duy nhất hiện nay chính là khối sắt kia.”

Tôi nói:” hiện tại chúng ta đã biết rằng bọn họ vào trong kia không phải là để lấy đồ mà là để khuân đồ đi vào. Bọn họ muốn đưa linh cữu vào đó, mà trong đội ngũ đưa ma lại có cả Hoắc Linh tuy rằng Hoắc Linh không phải người họ Trương, nhưng một đại gia tộc đưa tang, hẳn là sẽ có rất nhiều người của gia tộc khác đi cùng.”

Tôi và Tiểu Hoa đồng thời rơi vào trầm mặc, đầu óc tôi bỗng có điểm không linh hoạt được, tư duy không phải là hỗn loạn, mà rõ ràng là vô cùng trì trệ. Một lúc lâu sau, Phan Tử mới lên tiếng:” con bà nó chứ, những cái này tôi không hứng thú, tôi chỉ muốn biết là, nếu các vị phỏng đoán đúng rồi thì bọn họ lúc đó đã đưa ai đi vào trong?”

Tôi nén lại nỗi kinh ngạc trong lòng mình, chỉ lắc đầu hỏi Tiểu Hoa:” họ Trương là danh gia vọng tộc đứng đầu thiên hạ, có khi nào là đại phật gia không?” “không thể dùng suy luận đó được, trong thời kỳ đó, đổi tên rất dễ dàng, mỗi người trong Lão Cửu Môn có ít nhất mười mấy cái tên giả. Tên cuối cùng của bọn họ dường như cũng không phải tên gốc đâu.”

Tiểu Hoa nói, “mặt khác, còn có một khả năng đó là cưu chiêm cưu sào (*sǎn tǒ chim tu hú- ý là có sǎn thì dùng*), có thể không phải là hậu duệ của Trương gia, khả năng Trương gia cổ lầu còn có một ảnh hưởng kỳ quái gì đó nữa mà chúng ta không biết. Vì thế mà bọn họ muốn đem thi thể đưa vào bên trong đó, điều này cũng phần nào giải thích được vấn đề Tam Gia vừa rồi nói tới.”

“Ý cậu là giải thích cho lý do vì sao lại có Hoắc Linh trong đội đưa ma ư?”

“So với việc lấy đồ từ bên trong một tòa cổ mộ ra thì đưa một khối thi thể vào khó khăn hơn nhiều. Giả thiết là thế lực đứng sau Lão Cửu Môn năm đó cũng chính là thế lực điều khiển đội khảo cổ kia mười chín năm sau, vậy khả năng khiến cho đội khảo cổ của Hoắc Linh mang thi thể vào trong Trương gia cổ lâu chắc hẳn cũng là bọn họ. Một cách đơn giản chỉ là phá hủy, cách khác là muốn mượn nơi đó trở thành một đàn tế thần, yêu cầu càng về sau càng cao thêm. Hoắc Linh xuất hiện trong này cũng không có gì đáng kinh ngạc”.

Tôi xoa hết mồ hôi trên trán, thềm nói tình huống này thực sự chưa từng ngờ tới: “đương nhiên là chúng ta hiện nay chỉ mới phỏng đoán thôi, sự thật rốt cuộc thế nào thì cần phải vào bên trong kia mới xác thực được.”

Tiểu Hoa nói:” bất luận chân tướng là gì thì rõ ràng nó cũng có liên quan tới thế hệ chúng ta. Tôi đột nhiên hơi hiểu ra là vì sao tổ tiên lại có nhiều người muốn gột rửa và buông xuôi sự nghiệp của mình như vậy. Thà rằng con cháu mình chỉ buôn bán nhỏ còn hơn là khiến bọn họ phải đặt chân vào con đường này. Nước này cũng quá sâu.”

Tôi biết hẳn đang nói tới người trong Lão Cửu Môn, tôi đáp:” nhưng không phải có nhiều dòng họ vẫn truyền thừa lại sao?”. “những nhà truyền thừa lại không ai là không có gia cảnh bất đắc dĩ, khả năng chủ yếu là do ngoại cảnh tác động vào,” Tiểu Hoa nói, ” so với chúng ta những kẻ đáng thương bị vùi trong cái vòng luân quản không thể tự mình thoát ra được, Ngô lão gia có thể sắp xếp một bố cục mà từ đó người trong dòng họ có thể không còn liên quan gì tới nữa, thực không phải người bình thường đâu. Tuy rằng nói ông nội tôi-Giải Cửu gia là một kỳ tài trong Lão Cửu Môn, nhưng về mặt quyết đoán, thực đúng là vẫn không sánh được với Cầu Ngũ gia.”

“ Thật vậy sao?”

Tôi nghe Tiểu Hoa nói xong đột nhiên trong đầu hiện lên một chút linh cảm. Tôi có rất nhiều chuyện chưa thể nói được với Tiểu Hoa bọn họ, bọn họ cũng không biết Giải Liên Hoàn và chú Ba của tôi trước đã xảy ra những chuyện gì, Tiểu Hoa nói ông nội cố ý gạt người trong nhà ra,

tôi nghĩ chuyện đó chắc cũng không có gì to tát. Nhưng giờ nghe hẳn nói, tôi đột nhiên ý thức được có lẽ bản thân đã nghĩ quá đơn giản rồi.

Đầu tiên là tình hình trong nhà tôi, phụ thân tôi có hai người anh em, tổng cộng cả nhà có ba người, bố tôi đã hoàn toàn không chút vương vãi gì, chú Hai nửa chân trong nửa chân ngoài, chú ba thì kế thừa tất cả. Nhưng chú là tự học thành tài, ông nội tôi không hề dạy cho chú gì điều cả.

Kết cấu như vậy, thực sự là hình thành tự nhiên sao? Tôi nghĩ tới chú Ba và chú Hai đều không có con nối dõi, chỉ có bố tôi hoàn toàn không liên quan gì thì lại sinh ra tôi. Nếu đúng như Tiểu Hoa nói, mọi người đã làm một “giao ước ngầm”- chú Ba tiếp tục kế nghiệp, gánh vác tất cả trách nhiệm, chú Hai là dự bị, luôn luôn phải âm thầm suy tính, còn bố tôi thì hoàn toàn rút khỏi cuộc. Vậy tới thế hệ của chú Ba, áp lực thần bí kia có thể đã không còn lớn như vậy nữa, rồi tới đời kế tiếp, chú Ba và chú Hai tôi đều không có con, Ngô gia và cái quan hệ thần bí kia cũng hoàn toàn chấm dứt liên hệ. Nghĩ tới đây, sự tình cũng rất có khả năng, tôi hút một hơi thuốc dài, chú Ba, thật khổ cho chú, tuy rằng chú đã bị người đánh tráo rồi.

Cùng A Quý đi vào với chúng tôi còn có Vân Thái, giờ chạy tới mời mọi người ra ăn cơm, Tiểu Hoa liền nói với tôi:” đừng nói gì nữa, vài tiếng nữa là mọi chuyện sẽ sáng tỏ thôi. Nếu như lần này thất bại, tại hạ sẽ tự mình xuống hỏi các trưởng bối của chúng ta rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.”

-----oOo-----

Chương 19

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lần đầu Bàn Tử tỉnh lại là sau đó bốn giờ, chúng tôi ai nấy đều nóng lòng sốt ruột đợi anh ấy, Tiểu Hoa lúc này đã chuẩn bị hết mọi thứ đầu vào đầy cả.

Nhưng sau khi tỉnh lại, anh ta chỉ duy trì được trong vài phút ngắn ngủi rồi lại thiếp đi. Sau đó có tỉnh lại thêm ba lần nữa, nhưng đều là trong

tình trạng vô thức, cơ bản không thể trao đổi được điều gì.

Ách Tử nói Bàn Tử có xuất hiện triệu chứng kiệt sức, nên cho anh ấy tiếp một chai đạm, trong khoảng thời gian đó, chúng tôi vẫn tiếp tục nghiên cứu về “bản đồ” trên bụng anh ta.

Chúng tôi căn cứ vào độ mới của miệng vết thương để phán đoán ra hướng đi. Mỗi lần chuyển hướng là một lối rẽ, theo như toàn bộ những vết khắc trên bụng Bàn Tử thì độ phức tạp bên dưới khe đá kia vượt xa cả tưởng tượng của chúng tôi.

Bản thân tôi đang vô cùng nôn nóng, không biết chúng tôi chờ như vậy có phải là lãng phí thời gian hay không, Bàn Tử bảo chúng tôi theo bản đồ này xuống cứu người, chắc chắn là có thể cứ theo con đường này thì sẽ cứu được người bên trong ra.

Tiểu Hoa là người tinh táo nhất trong số chúng tôi, hấn cảm thấy trong tay chúng tôi hiện giờ ngoài bản đồ này ra thì không có thêm một tư liệu hữu dụng gì nữa. Đi xuống bên dưới nguy hiểm sẽ rất lớn, có khi chưa cứu được người ra mà ngược lại còn đem vây hãm bản thân mình ở bên trong nữa.

Lúc trước Phan Tử nhắc nhở tôi, nhất định phải có trách nhiệm đối với tất cả sinh mạng của mọi người ở đây, những gì Tiểu Hoa nói quả thực rất đúng. Tôi vẫn luôn tự nhắc nhở mình như vậy, nhưng bất luận là có nhủ thầm bao nhiêu lần trong lòng thì tôi vẫn cảm thấy vô cùng sốt ruột.

Đợi thêm bốn giờ đồng hồ sau, Bàn Tử không có dấu hiệu tỉnh lại. Lúc này Tiểu Hoa mới ra quyết định hành động.

Hấn và Phan Tử trước vẫn dẫn người đi xuống, thăm dò tình hình thực tế của lộ tuyến bên trong thế nào để xem có chính xác hay không. Tôi ở bên trên, tiếp tục chờ Bàn Tử tỉnh lại. Đây cũng là phương án ban đầu của Phan Tử.

Tôi bảo với hấn trăm ngàn lần phải cẩn thận, hấn và Phan Tử hai người đều vô cùng quan trọng đối với tôi, ván cờ này tôi không thể một mình mà hạ được.

Tiểu Hoa nói với tôi, nếu thấy có mùi nguy hiểm, hấn sẽ không liều,

bằng không hẳn và Phan Tử đã chia thành từng nhóm lần lượt đi xuống. Hai người đó đi cùng nhau cái chính là để phòng nhỡ may có chuyện gì thì vẫn còn người mang được thông tin ra ngoài, bọn họ sẽ ở tại chỗ đợi chúng tôi tới.

Sau khi bọn họ rời đi, tôi vào trong lều Bàn Tử, mang theo Tú Tú chăm sóc Bàn Tử đề phòng Ách Tỷ gây khó dễ khi tôi chỉ có một mình ở đó.

Tôi tưởng là nhiều nhất là hai giờ sau Bàn Tử sẽ tỉnh lại nhưng không ngờ là đợi cho tới khi Bàn Tử hoàn toàn tỉnh táo, trời cũng đã chuyển sang chạng vạng ngày hôm sau.

Tất cả mọi chuyện có vẻ diễn biến thuận lợi, cũng chưa thấy có tin tức gì tốt truyền lên, tôi tạm thời không thấy có gì đáng lo. Vì thế sau khi thấy Bàn Tử tỉnh lại, tôi còn tương đối kiên nhẫn chờ cho tới khi anh ta hồi phục.

Đây là lần đầu tiên tôi thấy có người tỉnh lại như vậy. Đầu tiên là anh ta mở trừng mắt nhìn một vòng lều bạt trên đầu, trong vài giây sau mới giật mình chớp mắt, ánh mắt từ từ lia về phía chúng tôi. Sau khi quét xong, anh ta bỗng nhắm mắt lại.

Tôi nghĩ rằng Bàn Tử chuẩn bị ngủ tiếp, bản thân không còn kiểm chế được nữa, tính dùng một gáo nước lạnh tạt vào mặt anh ta, không ngờ Bàn Tử lại mở trừng mắt, miệng thốt ra một câu:

“Trong mơ có đàn ông, vậy đây chẵn chẵn không phải mơ rồi.”

Ách Tỷ nói:” trên người anh còn chỗ nào không thoải mái không?”

“Có, chỉ có điều nếu tôi nói ra sợ là cô sẽ mắng tôi là đồ lưu manh... Tôi muốn gãi chỗ này.” Bàn Tử nói thật chậm rãi.

Ách Tỷ liếc mắt nhìn tôi, rõ ràng chưa từng thấy qua người nào vớ vẩn như vậy, liền xoay người bước thẳng ra khỏi lều. Bàn Tử lại đảo mắt một vòng:” Tam gia, ngài không phải đã chết rồi sao? Thế quái nào, chẳng lẽ Bàn gia tôi cũng chết nốt rồi, là ngài tới đón tôi sao? Mẹ kiếp, con đàn bà thối kia tới chết cũng không chịu đến gặp mặt lão Tử một lần sao?”

“Nói nhảm vừa thôi.” Tú Tú nói, ” anh chưa chết được, mau mau kể lại

tình hình một chút, chúng tôi còn phải xuống cứu người.”

Nói tới đây, ánh mắt Bàn Tử bỗng dại đi, thật lâu sau mới phản ứng:” ơ chết tiệt, tôi thiếu chút nữa thì quên mất, tôi ra được mấy ngày rồi?” nói xong dường như cũng lấy lại được tinh thần, muốn ngồi dậy. Nhưng ngủ quá lâu nên các bắp bị cứng lại, ngồi mãi không dậy được. Tú Tú lập tức túm lấy anh ta, nhét vào sau lưng vài cái gối để anh ta dựa vào.

Ánh mắt của Bàn Tử vẫn ngây dại, Ách Tử đưa cho anh ấy một cái khăn lau mặt, sau lại vén bạt che cửa lên, để ánh nắng mặt trời chiếu vào, kích thích thần kinh của anh ấy.

Tú Tú kể lại tình huống lúc chúng tôi phát hiện ra anh ta một lượt. Bàn Tử nhìn trời, dường như muốn nhớ lại điều gì, một lát sau mới nói:” tôi rời khỏi đó đã mười hai ngày rồi.” nói xong quay đầu lại, ” Thiên Chân đâu? Tôi hình như nghe loáng thoáng thấy giọng cậu ấy ở đâu đây mà.”

“Nó đi xuống bên dưới rồi, cậu nói nó dùng bản đồ này đi cứu người, nó và Phan Tử đã xuống được bốn mươi tám giờ rồi.” tôi đáp.

Bàn Tử nghe xem lại lẩm bẩm:” bọn họ đi xuống bao nhiêu người?”

“Bốn người”. Tú Tú đáp

Bàn Tử suy nghĩ một lát liền lên tiếng:” nói như vậy, tôi vẫn còn thời gian, tiểu tử này cuối cùng cũng làm được thuận lợi, tôi còn tưởng lần này lành ít dữ nhiều. Tam gia ngài đã xảy ra chuyện gì vậy, sao ngài lại xuất hiện ở đây?”

Tôi cười gượng một tiếng:” chuyện nói ra rất dài. Trước cậu cứ kể lại xem đã có chuyện gì xảy ra.”

Bàn Tử ra hiệu muốn uống nước, Bao Da lập tức đi pha một cốc cà phê, Bàn Tử nói:” tôi sẽ nói sau, giờ các người còn bao nhiêu mạng?”

Tôi nói cho Bàn Tử quân số đội mình, Bàn Tử liền nói:” trong mười hai tiếng nữa chúng ta phải xuất phát ngay, tôi sẽ dẫn đường, may ra sẽ có thể theo kịp bọn họ.”

“Cậu lại muốn đi vào ư?”

“Tình hình bên trong vô cùng đặc biệt, trước khi tôi kể ra đây, nên biết là dựa theo bản đồ của tôi thì không có gì nguy hiểm, thiên chân có thể ứng phó được. Nhưng, cửa cuối cùng bọn họ chắc chắn sẽ không hiểu được.”

Tôi hiểu rõ Bàn Tử, nhìn cách anh ấy nói chuyện là biết anh không hề nói đùa, vì thế ra hiệu cho Bao Da bảo hấn lập tức đi chuẩn bị.

Bàn Tử khởi động xương khớp, tuy vẫn còn có phần khó khăn. Mặt của anh ta dưới ánh nắng càng thêm rõ ràng, mặt bị phù nề nặng, có vẻ càng thêm mỏi mệt, tôi hỏi hay là anh ta ngủ thêm chút nữa, Bàn Tử lắc đầu uống hết sạch cốc cà phê:” không còn thời gian nữa, tôi sẽ kể cho mọi người chuyện tôi gặp phải bên dưới.”

Tôi gật đầu, Bàn Tử liền thở dài:” quái quỷ thật, Tam gia, lần này tôi thực sự đã được mở to con mắt. Không ngờ rằng trên đời này còn có nơi kỳ quái như vậy kia đấy.”

-----oOo-----

Chương 20

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trong hai giờ tiếp theo, Bàn Tử đem toàn bộ quá trình bọn họ tiến vào Trương gia cổ lâu kia kể ra một lượt. Lời kể của Bàn Tử quả thực rất sinh động, nếu tôi có thể ghi lại hết được những lời đó thì có thể xem như một thiên truyện ngắn vô cùng suất sắc, nhưng rõ ràng là chúng tôi không có nhiều thời gian như vậy. Tôi chỉ có thể chọn ra những đoạn tự thuật quan trọng nhất để ghi lại.

Cửa vào nằm sâu trong núi cách yêu hồ hơn mười dặm, nói là mười dặm trong phạm vi đường núi, nhưng thực chất chỉ là cách một ngọn núi mà thôi. Bàn Tử chỉ về phía vách đá đối diện, nó chính là một hướng khác của vách núi kia.

Lối vào đó là một đường hầm đá chạy nghiêng vào trong lòng núi, đằng sau một cây đại thụ. Cây đại thụ đó gần như đâm ngang ra từ trên sườn núi, trên cây có rất nhiều cây dây leo và địa y bám lên, lối vào ngay sau

đại thụ đó. Kỳ thật thân cây và vách núi còn cách nhau khoảng một thân người, phải đi vào trong khe đá mới có thể tìm ra được lối vào đó.

Bàn Tử đoán là loại cây này mọc ra một cách kỳ quái như vậy là có mục đích đặc biệt nào đó, hẳn là để che lấp cửa vào này. Nhưng Hoắc lão bà lại nói không phải vậy, vì trồng một cái cây lớn như vậy ở đây sẽ càng làm người ta chú ý. Vậy rất có thể là do công trình ở nơi đây đã làm thay đổi cấu trúc đất đai, cây cổ thụ kia trước đây có thể không phải như thế.

Khả năng lớn nhất là tầng đất xung quanh công trình này bị nhào ra, sau khi thợ xây rời đi, một phần rễ cây bị đứt lìa nằm ngay trên sườn núi, nhưng nó chưa chết hẳn, về sau lại từ từ phát triển, hình thành cảnh tượng như ngày nay.

Nhưng bọn họ cũng không để ý lâu, vì chúng không quá quan trọng. Bọn họ chặt đứt một vài thân dây leo trên cây, cuối cùng cũng tìm ra được lối vào.

Sau khi bọn họ đi vào bên trong, phần lớn những trở ngại gặp phải đều rất bế tắc, ví dụ như một tường đá vô cùng dày. Những cơ quan lại được mở bằng cách rất kỳ quái, bọn họ phải sử dụng mật mã từ bên chúng tôi để có thể mở được chúng, trên đường vượt qua mỗi cơ quan không có vấn đề gì xảy ra, yên tĩnh tới mức khó tin.

Bọn họ cứ thế đi thẳng vào bên trong, đường đi rất hẹp, gần như chỉ có thể phủ phục mà bò vào, thoạt nhìn thì đó chính là cách di chuyển trong đạo động mà họ đã quen sử dụng. Toàn bộ thông đạo cơ bản có hình vuông, trên thông đạo có rất nhiều thân cây khô nứt, Bàn Tử cho rằng đó là dấu vết người bản xứ kéo quan tài để lại.

Biến cố phát sinh ở cơ quan thứ ba, cũng chính là mật mã mà chúng tôi cung cấp sai ở bên Tứ Xuyên, ngẫm lại chuyện đó vẫn còn thấy vô cùng kỳ quái. Vì Bàn Tử nói, cho dù bọn họ có khởi động sai cơ quan, thì bọn họ vẫn mở được cửa đá, cũng chẳng có chuyện gì nguy hiểm tới tính mạng phát sinh cả.

Càng kỳ quái hơn là bọn họ đi hết thông đạo, nhìn qua trên đường thấy trong lối đi gần như không hề có dấu vết lấp đặt bất cứ một cơ quan nào. Đây là phát hiện của Muộn Du Bình, anh ta rất có kinh nghiệm về cơ quan cổ mộ, nên phán đoán của anh ta là có thể tin tưởng được. Nói cách

khác là mật mã mở cửa đó, dường như chỉ dùng để bài trí mà thôi.

Điều này vô cùng kỳ quái, dù sao thì sử dụng biết bao nhiêu tinh lực để sắp xếp một cơ quan phức tạp như vậy trong núi Tứ Cô Nương cách đây cả nghìn km, vậy mà tới khi sử dụng mật mã thật sự thì nó lại chỉ dùng để trang trí, điều này hoàn toàn không hề phù hợp. Đối mặt với tình huống này thực chất là bọn họ càng thêm bất an. Khả năng thứ nhất là nơi này thực ra không có bày cơ quan cạm bẫy, chỉ là bọn họ quá cẩn thận mà thôi. Mặt khác còn có một khả năng, đó là cơ quan được sắp xếp trong này vượt quá cả kinh nghiệm của Muộn Du Bình.

Rất nhanh sau đó, bọn họ phát hiện ra, tình hình mà mình đang gặp phải tuyệt đối không phải là trường hợp thứ nhất, nhưng cũng không phải là trường hợp thứ hai, bọn họ càng không dám khẳng định.

Bọn họ dùng mật mã sai của để mở cửa đá, trong thông đạo chật hẹp tiếp tục đi thêm hai km mới phát hiện ra điều không bình thường.

Chuyện bất ngờ xảy ra trong tích tắc, đầu tiên Bàn Tử nhìn thấy phía trước xuất hiện một luồng sáng vô cùng kỳ quái, anh ta còn tưởng rằng cuối cùng thì cũng tới được Trương gia cổ lâu rồi, hưng phấn bằng chết, nhưng lại vẫn phải thật cẩn thận tiến tới gần. Trong một trăm thước đó, bọn họ gần như phải dùng tới ba giờ đồng hồ để dò dẫm mới đi hết được, bước tới nơi phát ra ánh sáng, lại phát hiện hóa ra không phải như bọn họ tưởng tượng-đó lại chính là ánh sáng mặt trời.

Bàn Tử đẩy những dây leo trước mặt bước ra ngoài, lúc này mới xác nhận là mình đã đi ra khỏi đường hầm rồi, bên ngoài là một vùng sơn cốc bí ẩn. Cuối thông đạo là một lối ra khác trên sườn núi.

Cảm giác đó tôi gần như có thể cảm nhận được, giống như khi bạn tham gia một cuộc thi sắc đẹp vô cùng tàn khốc, đang chuẩn bị nhận được danh hiệu đệ nhất thì phát hiện ra phần thưởng chỉ là một tờ bằng khen.

Cho dù phần thưởng có là một đồng phân đi nữa thì so với chuyện này còn tốt hơn ít nhiều. Giống như là bọn họ đi tới cuối huyết động, cho dù phát hiện đường hầm này bị che kín hoàn toàn thì cũng không lạ bằng cứ thế mà bước ra ngoài.

Bọn họ từ trong cửa động bước ra rồi trèo từ sườn núi lên đỉnh núi, lại

phát hiện vị trí lối ra của mình vẫn ở ngay ngọn núi bên cạnh, rất nhiều cảnh tượng đã từng thấy qua. Điều này khiến cho bọn họ cảm thấy vô cùng khó hiểu, bọn họ đã phải lặn lội đường xa trải qua hết thủy thổ mà cuối cùng lại chỉ bước ra ngoài.

Bọn họ tìm thật lâu thật lâu trên núi, nhưng không còn phát hiện đường vào nào khác nữa. Rõ ràng là nếu theo như suy luận của bọn họ thì bản phong cách lối biểu thị đường hầm đi thông tới Âm sơn cổ lâu, dường như chỉ là một đường đá thẳng tắp mà thôi. Nó không hề thông tới cổ lâu kia.

Hoặc lão bà cho rằng cơ bản đây không thể là âm mưu được, nhất định là do đã có lỗi xảy ra. Vì thế bọn họ lại lặn lội đường xa trèo đèo lội suối trở lại lối vào sau gốc cây cổ thụ, bắt đầu dựa theo những gợi ý tôi gửi qua, vượt qua từng cơ quan một. Lần này kết quả càng khiến bọn họ kinh ngạc, bọn họ vẫn đi ra bên ngoài. Nhưng cửa ra lại trên một ngọn núi khác.

Đó là chân một ngọn núi, hai bên còn có một con thác vô cùng đẹp.

Nhất định là có chỗ nào xảy ra vấn đề rồi, bọn họ tự nói với bản thân như vậy. Lúc này bọn họ cũng ý thức được, có phải do mật mã bên chúng tôi bị sai rồi dẫn tới kết quả thế này không.

Lúc ấy Bàn Tử cũng đã nghĩ tới nhưng nguyên nhân xảy ra vấn đề này giống với khi chúng tôi còn ở Tứ Xuyên. Ví như là có phải đây là một sai lầm của chính cơ quan bảo vệ hay không? Dù sao thì người mở ra cỗ mộ này cũng có thể sẽ xảy ra trường hợp nhớ nhầm mật mã. Nếu do hậu duệ Trương gia nhân truyền lại có một chút sai lầm, hoặc vì chiến loạn và rất nhiều những nhân tố xã hội khác khiến cho thông tin về mật mã gia truyền bị thiếu sót đi phần nào, thì ít nhất con cháu bọn họ cũng sẽ không vì những sai lầm đó mà khởi động trúng cơ quan của tổ tiên tới nỗi mất mạng.

Thấy rằng Trương gia cổ lâu là mộ dời (*có thể di dời sang nơi khác*) cùng với tập tục quân táng nên sẽ phải làm công tác di chuyển rất nhiều thi thể, vì vậy mà những sai sót cũng sẽ có thể phát sinh trong quá trình đó. Do đó mà người thiết kế ra Trương gia cổ lâu cần lo lắng tới điểm này. Có phải bọn họ đã sử dụng cơ quan có tính bảo vệ yếu hơn không? Làm ra một cơ quan bảo vệ có tính toán số lượng sai lầm, để tránh cho

thế hệ sau bị giết nhầm?

Như đã nói, vì chúng tôi cung cấp mật mã sai nên khi bọn họ khởi động cơ quan giữa đường hầm, có thể khiến cho thông đạo dẫn tới Trương gia cổ lâu kia ngoặt sang một lối khác, điều đó cũng rất có khả năng. Nhưng sự nghi ngờ này về sau đã bị bác bỏ, nguyên nhân vẫn còn là vấn đề xác suất. Hoắc lão bà nói, nếu như vậy, cơ quan kia sẽ không còn ý nghĩa gì hết, tất cả mọi người đều có thể thử nghiệm nhiều lần, vì dù có sai thì cũng chẳng có bất kỳ nguy hiểm nào cả.

Giống như cơ quan tôi vấp phải ở trên núi Tứ Cô Nương kia, đó là một vấn đề đòi hỏi phải có quy luật thật logic. Khi tôi nghe tới đó, gần như đã hiểu được ngay chuyện tiếp theo sẽ diễn ra thế nào:” số lần, quan trọng ở chỗ là số lần sai lầm.”

“Đúng!” Bàn Tử gật đầu

“con mẹ nó chứ, lúc đó tôi cũng nói với bọn họ như thế, nhưng mọi người đều vô kế khả thi. Hoắc lão bà nói, chúng tôi hiện tại vẫn còn sống, hơn nữa cửa đá còn có thể mở ra, vậy chúng mình rằng mật mã nhất định không bị sai, là chúng tôi nhất định đã quên mất điều gì khi đi qua thông đạo. Vì thế cho nên chúng tôi lại đi vòng trở về.”

Cũng trong chính lần đi trở về này, chuyện bỗng thay đổi tới mức người ta khó có thể tưởng được.

-----oOo-----

Chương 21

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tất cả quá trình giống y như lúc trước, chẳng qua lần này bọn họ càng thêm mệt mỏi. Bọn họ gần như là tìm kiếm từng tác trên vách đường đá, theo lời của Bàn Tử nói, Muộn Du Bình dùng hai ngón tay dài bất thường của mình sờ qua tất cả thạch bích ở đó nhưng hầu như không có

kết quả gì.

Đang lúc bọn họ cảm thấy sẽ lại phải đi ra, nhưng tình huống lần này bỗng xảy ra biến hóa – bọn họ đã đi vào ngõ cụt. Đường hầm biến thành ngõ cụt, trước mặt bọn họ xuất hiện một bức tường đá.

Sau ba lần lựa chọn, kết quả đạt được thực sự biến thành công cốc.

Không giải thích được, Muộn Du Bình đã cảm thấy có gì đó không ổn, cho nên bọn họ lập tức đi trở lại, tính toán sau khi ra ngoài sẽ suy nghĩ tiếp. Đi hơn mười thước bọn họ liền phát hiện, lần này không chỉ là đâm phải phân mà còn là phân chó thối.

Bọn họ nhanh chóng trở về chỗ cửa vào, chưa tới lúc đi ra ngoài bọn họ lập tức nhận ra có gì đó không đúng, đây không phải là cái ngạch bọn họ tiến vào lúc trước, bọn họ đã đi tới một nơi xa lạ.

Trước mặt bọn họ là một huyết động nhỏ. Dưới đáy huyết động là đầm nước, mấp mô gập ghềnh.

Mới bắt đầu bọn họ còn cho rằng tình cờ tìm thấy vị trí của cổ lâu rồi, cái huyết động này chính là vị trí của tòa cổ lâu kia, đầm nước này hẳn là máu chót, cho nên bắt đầu nghiên cứu đầm nước. Nó cũng không sâu, Bàn Tử lập tức liền phát hiện ra dưới đáy đầm nước yên tĩnh kia có một lượng lớn xương cốt, còn là xương người nữa. Trong khi bọn họ đang buồn bực đây là có chuyện gì xảy ra thì đột nhiên Hoắc bà bà bắt đầu xuất hiện phản ứng.

“Cũng may nhờ thân thể Hoắc bà bà yếu. Dọc đường chúng tôi đi qua, chỉ cảm thấy không khí vô cùng ngột ngạt, cũng không để ý được quá nhiều, mãi cho đến khi dưới da Hoắc bà bà chảy máu, chúng tôi mới nghĩ tới, không khí trong động có vấn đề. Trong động kia có khí độc, có thể do dưới đất có khoáng vật cùng một lượng khí tích tụ gây nên. Chúng tôi đeo mặt nạ phòng độc nhưng không có tác dụng, mà nó lại có độc tính rất mạnh, trực tiếp hấp thụ qua da.” Bàn Tử nói

“Chúng tôi lập tức lui về cửa đường hầm bên cạnh, sau đó quay trở vào bên trong đường hầm, ở đó còn có thể cầm cự được lâu một chút.”

Bây giờ tình huống đã rất rõ ràng, cơ quan trong đường hầm này chỉ cho

phép sai hai lần, chọn sai lần thứ ba, cơ quan sẽ đem mọi người vào trong một huyệt động chứa đầy khí độc.

Nếu như sử dụng khoa học kỹ thuật hiện đại, tạo ra loại cơ quan này không khó, chỉ cần có một cái van ba chiều là được.

Tuy Muộn Du Bình xác định chắc chắn nơi này không thể có cơ quan như vậy, nhưng hiện tượng này lại xảy ra. Cho nên, hai nhóm người cũng bắt đầu sinh ra cảm giác không tin tưởng.

Dưới tình huống đó, Bàn Tử cùng Hoắc bà bà bắt đầu hoài nghi phán đoán của Muộn Du Bình, còn những người khác chẳng qua là không có bất kỳ một ý kiến nào đủ sức thuyết phục.

Sau đó, Hoắc bà bà lại dùng uy tín của mình áp chế cơn khủng hoảng, mấy giờ tiếp theo trải qua hết sức gian nan, bọn họ phải dùng tất cả đồ đạc ngăn cửa đường hầm không để cho khí độc tràn vào.

Cùng là một con đường, đi hai lần, cửa ra lại hoàn toàn khác nhau, điều này có chút khó mà tưởng tượng được. Loại cơ quan như vậy làm thế nào để tạo nên đây?

Ở đây có hiện tượng nghịch lý không gian.

Tôi không khỏi nhớ lại ở Vân Đỉnh Thiên cung cũng gặp phải tình huống như vậy.

Chẳng lẽ cổ nhân đã phát minh ra cả loại kỹ thuật này?

Bọn họ chỉ có thể thử nghiệm hết lần này tới lần khác. Nhưng dường như mỗi một lần bọn họ đều đi ra ngoài từ một cửa khác nhau. Bên trong núi này không biết có bao nhiêu cửa ra mà có thể khiến cho bọn họ mỗi lần đi ra ngoài đều không đồng nhất.

Đầu tiên bọn họ thảo luận khả năng có thi thai tồn tại, Bàn Tử lấy ra kim phù đem đốt một hồi, nhưng lần này hoàn toàn không có hiệu quả.

Loại cảm giác đánh không tới, đào không ra này khiến bọn họ gần như bị suy sụp, cả đội không biết mình đang ở nơi nào, lúc ấy thậm chí còn cảm thấy tòa Trương gia cổ lâu kia không ở không gian này mà đang ở một

không gian khác. Chẳng qua là thật không may, lối đi thông tới không gian kia không ở trong nơi này.

Tôi nghe quá trình, cũng biết bọn người Bàn Tử cuối cùng vẫn sẽ tìm được tòa Trương gia cổ lâu kia. Bản thân thấy vô cùng may mắn ở chỗ chính là nhằm mật mã cũng không có hại chết bọn họ, mặc dù tôi rất muốn biết cuối cùng làm sao Bàn Tử có thể trốn được, nhưng hiện tại tôi lại nóng lòng muốn biết chuyện sau khi thấy được Trương gia cổ lâu nên so với lúc bình thường còn gấp gáp hơn một chút.

“Không cần nói với tôi những chi tiết này, trực tiếp nói kết quả đi.” Tôi nói

“Cuối cùng mọi người làm sao có thể tiến vào cổ lâu?”

Bàn Tử lắc đầu: “Không phải chúng tôi, là bọn hắn, tôi chưa đi vào. Tôi cũng như ngài, không biết bọn họ làm cách nào đi vào đó, tôi cũng không muốn nói từ đâu, nhưng những thứ nói phía trên đều có ý nghĩa của nó, chuyện phát sinh kế tiếp chính là mấu chốt. Tôi chỉ có thể nói cho ngài biết lý do bọn họ đi qua mà vẫn còn sống.”

Trong một thời gian dài không có kế sách nào khả thi, cuối cùng bọn họ dừng lại, suy nghĩ chân tướng sự việc, bắt đầu tiến hành những giả thiết. Bàn Tử liệt kê tất cả các giả thiết của cả đoàn đưa ra.

Lần này có mấy giả thiết như sau:

Thứ nhất, trong đường hầm này tồn tại một loại cơ quan tinh xảo mà bọn họ không cách nào hiểu được, những cơ quan này vận hành đưa đến kết quả như hiện tại.

Thứ hai, đường hầm này quả thực vượt qua sự hạn chế về không gian và thời gian.

Thứ ba, tinh thần của bọn họ đã bị thứ gì đó chi phối rồi, thứ này không giống thi thai nên dù đốt sừng tê giác cũng không cách nào tìm thấy được.

Thực ra, đây là chuyện bình thường, đều là phỏng đoán một số khả năng có thể xảy ra.

Lần này, bọn họ tiến hành khảo nghiệm và loại bỏ từng cái một, sau khi Muộn Du Bình nhiều lần khẳng định đường hầm này không thể có cơ quan, Bàn Tử dùng phương pháp của chính anh ta – ở trên thạch bích đục mấy lỗ nhỏ, thả vào đó một ít thuốc nổ, sau đó tiến hành nổ trong phạm vi nhỏ.

Nằm ngoài dự liệu của Bàn Tử, tảng đá anh ta nghĩ là chắc chắn kia đã bị tạc thủng một mảng lớn, xuất hiện một cái hố sâu. Anh ta tiếp tục đi vào bên trong, muốn nhìn xem sau vách đá có thể có không gian trống hay không, nhưng nổ mấy lần, hố ngày càng sâu, trong đó lại lộ ra toàn đá.

Bàn Tử phá thử ở mấy chỗ, đều có kết quả như vậy. Cơ quan không thể chôn ở chỗ quá sâu trong nham thạch, điều thứ nhất được nghiệm chứng là không thể xảy ra.

Điều thứ hai, ngay từ đầu Bàn Tử đã không tin. Anh ta đối với giả thiết có thi thai luôn canh cánh trong lòng, cho là trong đường hầm này có đồ gì đó mê hoặc bọn họ, muốn Muộn Du Bình rắc một đường máu xem có chút hiệu lực nào không. Muộn Du Bình lại không để ý tới Bàn Tử, lúc ấy chỉ còn một cách xử lý duy nhất có thể cứu bọn họ ra ngoài.

Bọn họ ở mỗi đầu đường hầm cho một người đứng, người đứng ở lối vào nhất định sẽ không thay đổi, nhưng nếu đường ra của đường hầm di chuyển, người trong đường hầm sẽ đi trở về, sau đó một lần nữa đi vào từ lối vào, người canh giữ ở cửa vào có thể thấy rõ đường hầm di chuyển.

Bởi vì ở hai đầu đường hầm có thể phát sinh tình huống không tương tượng nổi, cho nên một trong hai người nhất định là Muộn Du Bình, mà Bàn Tử canh giữ ở vị trí cửa vào, những người khác trong tốc độ nhanh nhất một lần nữa quay lại cửa

Sở dĩ Bàn Tử bị chọn vào vị trí cửa vào bởi vì trong đội ngũ của Hoắc bà bà, chỉ có Muộn Du Bình và Bàn Tử là vẫn còn sức lực tương đối để duy trì được hành động. Lúc trước, Bàn Tử và Muộn Du Bình đều có nhiều kinh nghiệm từng trải cho nên trong lúc mọi người gần như suy sụp, hai người bọn họ đều tự làm tất cả một mình.

Lúc ấy bọn họ phân công, Muộn Du Bình đeo bao tay vào, cột chặt khe

hở chỗ ống quần và tay áo, đi vào huyết động.

Từ lúc đó, anh ta cũng không hề trở lại.

Trong bọn họ, một người đi ra ngoài xem tình hình, đi chưa được ba phút đã chạy trở lại, nói Muộn Du Bình đã không thấy đâu nữa. Tất cả mọi người bàng hoàng, Bàn Tử cũng đi ra ngoài xem xét, xem qua hết đầm nước này tới đầm nước khác, phát hiện Muộn Du Bình quả nhiên đã biến mất.

“Chức danh mất tích chuyên nghiệp quả nhiên danh bất hư truyền.” Tôi nghĩ.

“Về sau lại xảy ra rất nhiều chuyện, chúng tôi trúng độc ngày càng nghiêm trọng, sau đó tôi lại hôn mê bất tỉnh.” Bàn Tử nói. “Chờ lúc tôi tỉnh lại, tôi liền phát hiện tất cả mọi người đều không thấy.”

Cũng vì không biến mất như vậy nên Bàn Tử mới có thể cùng tôi nói chuyện. Bởi vì từ lần đó đến nay, đội ngũ người đi vào đường hầm chưa có trở về. Bàn Tử vẫn đợi đến hùng sáng ngày thứ hai, mới xác định có chuyện không ổn, chỉ đành phải hướng trong đường hầm đi tới. Lần này anh ta liền phát hiện đường hầm lại xảy ra biến hóa. Đi vào bên trong mười mấy phút, một lần nữa Bàn Tử đi ra khỏi đường hầm, nhưng lần này anh ta không có trở lại ngoài núi, mà là một chỗ tối tăm.

Anh bật đèn pin liền phát hiện ra mình ở một chỗ hoàn toàn khác, đầm nước dọc theo huyết động. Đây là một đầm nước vô cùng kì lạ, có hình dạng hồ lô, phía dưới là nước, bên trên trống không, ở giữa có một cây cầu đá đặt trên mặt nước thông đến phía đối diện. Bàn Tử đi tới, phát hiện đối diện là tử lộ, mà ở đoạn giữa cầu đá, dưới mặt nước hẳn thấy có thứ gì đó.

Đó là một khối bằng phẳng, không biết dùng vật liệu gì tạc nên. Bàn Tử đưa tay xuống ấn thử vài cái, thấy vẫn còn rất chắc chắn, liền bước xuống, lại gần mặt nước quan sát, lúc này khối bằng phẳng kia phản xạ ra ánh sáng vô cùng chói mắt.

Anh ta phát hiện đây là một cái gương – toàn bộ bề mặt nằm sâu dưới nước, là một mặt gương rộng hai, ba trượng.

Trong gương, Bàn Tử thấy một cái bóng khổng lồ, đó là bóng của một tòa cô lầu được. Phản ứng đầu tiên của Bàn Tử chính là cô lầu được tạc trên nóc của sơn động này, anh ta lập tức ngẩng đầu xem xét, lại phát hiện trên đó không có gì cả. Bàn Tử vô cùng kinh ngạc, cúi đầu nhìn lại, trong gương tòa cô lầu kia treo ngược. rõ ràng đang ở dưới chân mình.

Nếu như không có ở trên đỉnh đầu, chẳng lẽ đây không phải là mặt gương mà là một khối thủy tinh? Cô lầu này thực ra là chìm trong nước?

Bàn Tử kêu mấy tiếng nhưng không ai trả lời nên anh ta đành phải đi tới bên cạnh gương, muốn nhìn một chút xem dưới nước có tòa cô lầu hay không. Lần này Bàn Tử lập tức biết không thể nào. Nước trong đầm rất cạn, gương được gắn sâu dưới mặt nước, mà nước sâu không đến thắt lưng. Anh ta cúi người lặn xuống nước, bơi một vòng, phát hiện đáy đầm nông như vậy, đừng nói là dẫu được một tòa cô lầu, ngay cả nằm úp sấp ngẩng đầu cũng khó.

Đây là có chuyện gì xảy ra? Bàn Tử lại bò lên trên mặt gương. Anh ta cũng bắt đầu hoài nghi tòa cô lầu trong gương kia thực ra chỉ là một bức tranh mà thôi.

Nếu như huyết động lạnh lẽo quý dị cũng không thể làm cho bản thân cảm thấy sợ hãi, thì thời điểm anh ta nằm xuống mặt gương cẩn thận suy nghĩ về cô lầu trong gương, Bàn Tử đã nhìn thấy thứ kinh ngạc khiến cả người anh ta sờn gai ốc.

Trong gương, Bàn Tử thấy một tòa cô lầu, mà ở trong một cái hành lang rõ ràng còn nhìn thấy đám người Muộn Du Bình cũng Hoắc bà bà bọn họ đang ở trong đó nghỉ ngơi hồi phục. Anh ta thấy ánh sáng đen pin lóe lên trong khe hở hành lang. Điều này thực sự là quý dị. Trên đầu Bàn Tử mồ hôi lạnh toát ra chảy thành dòng, còn tưởng như mình đang tồn tại ở trong một tiểu thuyết đầy quái dị. Bàn Tử gõ mặt gương, muốn hấp dẫn lực chú ý của người trong gương, song phía dưới căn bản không phát hiện ra sự hiện hữu của anh ta.

Nghe đến đó, tôi cũng hoàn toàn mông lung, hỏi ngược lại Bàn Tử: “Cậu đang nói, bọn họ ở trong một mặt gương?”

Bàn Tử gật đầu: “Đúng vậy, vị trí của Trương gia Cổ Lâu là ở trong đó”
Làm sao có thể như vậy chứ, tôi thảm nhủ, lại hỏi: “Cậu xác định là nhìn

thấy? Không phải là ảo giác?”

“Tam Gia, tôi đồ đầu tuy không nhiều bằng ngài, nhưng ở thành Bắc Kinh cũng coi như nhân vật có chút tiếng tăm, là thật hay giả, tôi còn không phân biệt được rõ sao? Chân thực trăm phần trăm, cổ lâu kia thực là ở trong một mặt gương, tất cả bọn họ đều ở trên lầu trong gương đó.”

-----oOo-----

Chương 22

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bàn Tử không dám làm gì với mặt gương kia, đành theo đường cũ trở về. Thế nhưng chuyện cũng không thuận lợi như vậy, anh ta theo đường cũ đi mất mấy giờ cũng không tìm thấy cửa ra kia.

Đường hầm vốn rất bình thường, nhưng hôm nay lại đi mãi không hết, bất luận Bàn Tử chạy thế nào, kêu to ra sao, trước mặt anh ta vĩnh viễn là một đường hầm tối đen.

Lúc ấy Bàn Tử nảy sinh một cảm giác, đường hầm này là vật sống, nó có thể tùy ý thay đổi hình dạng để trêu đùa người ở bên trong nó, có thể hành vi của bọn họ đã chọc giận nó, nó muốn dùng cách này khiến cho bọn họ chết đi trong tuyệt vọng.

Chạy đến lúc sắp tuyệt vọng, bỗng nhiên Bàn Tử thấy được cứu tinh. Bàn Tử thấy trên thạch bích của đường hầm phía trước xuất hiện hố sâu mà anh ta cho nổ lúc trước.

Anh ta nhớ vị trí của hố sâu kia, hẳn là nằm ở đầu đường hầm chỗ cửa vào. Đường hầm đúng là đào vào trong núi, mà đoạn vách núi nham thạch này cũng không rắn chắc.

Lúc này Bàn Tử phát huy hết sức lực, đem tất cả thuốc nổ trên người chia làm mười phần, nhất định phải nổ ra một con đường. Anh ta đi vào bên trong lỗ sâu khoảng sáu, bảy thước, mặc dù không nổ ra một con đường, nhưng ở giữa nham thạch lộ ra một cái bóng.

Anh ta nhớ tới kinh nghiệm lúc bị nhốt trong động, trực tiếp cho nổ phía bên ngoài bề mặt đá, những ảnh người bên trong kia sẽ bị đá đè chết, sau đó đi vào trong cái ngách đá mà bọn chúng vừa hoạt động, một đường bò đi, liên tục hướng phía bên trong bò liền mấy ngày, quả nhiên tìm được đường ra. Nhưng Bàn Tử không nghĩ đến, đường ra nhỏ như vậy. Anh ta chen mãi cũng không ra được, đành nằm ở chỗ đó chờ đợi. Đợi bốn ngày, sau đó chúng tôi tới.

Tôi nghe hết lời tự thuật của Bàn Tử, cảm thấy có chút thất bại, hơn nữa từ tận đáy lòng tôi xuất hiện một cảm giác cực đoan, vô cùng không thoải mái. Đó là một loại lạnh lẽo, lạnh lẽo cực độ. Tôi biết rõ loại lạnh lẽo này từ đâu sinh ra. Bàn Tử kể lại, bao gồm tất cả các chi tiết đều làm cho tôi có một loại cảm giác đã từng trải qua.

Thực ra, không chỉ là trải qua, thậm chí là thuộc lòng.

Tất cả kinh nghiệm của Bàn Tử ở sơn động này, cùng kinh nghiệm của chú Ba trong huyết mộ dưới đáy biển quá giống, thực sự là giống nhau như đúc. Năm đó, chú Ba ở dưới đáy biển, cũng tiến vào tình cảnh vô cùng quỷ dị, sau khi chú Ba ngủ một giấc tỉnh lại, phát hiện tất cả mọi người đều biến mất hết cả, hơn nữa chỗ chú Ba nằm cũng thay đổi. Chú Ba cũng tự mình phát hiện ra hiện tượng kì quái, sau đó một mình thoát ra khỏi chỗ đó.

Trong lòng tôi có chút bối rối, bởi vì tôi có để ý tới những đầu mối không rõ ràng này, nhưng dường như có thể khẳng định – bất kể là trong huyết mộ dưới đáy biển, ở Vân Đỉnh Thiên cung hay ngay trong nơi này, phong cách “bẫy rập” rất giống nhau.

Dựa theo những hiểu biết lúc trước, những kỹ thuật này gần như đều xuất phát từ quỷ thủ thần thông Uông Tàng Hải. Năm đó, Uông Tàng Hải là người đầu tiên tu sửa Vân Đỉnh Thiên Cung, sau đó lại tự xây dựng nên cổ mộ dưới đáy biển cho mình. Cuối cùng, kỹ thuật gần giống như vậy lại xuất hiện tại đây.

Trong lòng tôi có rất nhiều phán đoán vụn vặt, tôi không biết Uông Tàng Hải có phải ngọn nguồn của những kĩ thuật này không. Nếu đúng là vậy, người này thực sự là lợi hại. Nhưng đồng thời cũng có thể thấy bản thân ông ta là một người thợ thủ công thiên phú. Thời điểm ông ta giúp vua Đông Hạ tu sửa Hoàng Lăng, ông ta đã học tập nhiều kết cấu thiết kế ở

tòa hoàng lăng dưới lòng đất kia, sau đó đem dùng lên việc xây dựng cổ mộ dưới đáy biển.

Uông Tàng Hải không thể nào sống tới giờ được, kỹ thuật này của ông ta đã được truyền lại cho Trương Gia Nhân hay là truyền lại cho Phong Cách Lôi?

Nói trên phương diện địa lý, Trương Gia Nhân tương truyền là một tộc người huyền bí tới từ vùng Đông Bắc, nơi đó rất gần với vị trí của Vân Đỉnh Thiên Cung, mà Phong Cách Lôi lại xuất hiện ở Quảng Đông, vị trí giáp với Tây Sa.

Có hai khả năng có thể xảy ra ở đây. Thứ nhất là vào năm đó khi Uông Tàng Hải hoạt động ở Đông Hạ, vì có một lần chớp được cơ hội nên đã truyền được những kỹ năng này ra bên ngoài. Một khả năng khác là những kỹ năng này là từ thời điểm Uông Tàng Hải còn đang cho xây dựng mộ táng dưới đáy biển truyền lại trong tay những người dân chài ở vùng duyên hải.

Bản thân tôi thiên về khả năng thứ nhất hơn, Trương Gia Cổ Lâu ở đây đã sử dụng tới những kỹ thuật này cho thấy phải trong cùng một bối cảnh thì mới có thể phù hợp được. Còn về Phong Cách Lôi, tới giờ tất cả những đầu mối mà chúng tôi có được chẳng qua chỉ là bản thiết kế của bọn họ về Trương Gia Cổ Lâu này. Chúng tôi chỉ phát hiện ra một lượng lớn bản vẽ công trình, cũng không có thêm được bất kỳ bản vẽ cơ quan nào khác, điều này rất khó để nhìn rõ được vấn đề.

Nếu như không thể quay lại được thời điểm đó trước đây, thì cho dù là ai cũng không biết được những ghi chép về lịch sử này có xác thực hay không.

Tôi lại nghĩ tới khả năng xử lý cơ quan vô cùng tốt của Muộn Du Bình, trong lòng nảy sinh đủ mọi liên tưởng kỳ quái. Bàn Tử nói tới đây, trực giác của tôi mách bảo rằng- toàn bộ cơ quan nơi này nhất định có cấu tạo vô cùng hoành tráng. Đây cũng là nguyên nhân khiến cho ngay cả Muộn Du Bình cũng không thể giải quyết được. Cũng giống như trong phòng di động tại mộ huyết dưới đáy biển năm đó, Muộn Du Bình cũng không thể phát hiện ra được.

Nhưng tôi gần như có thể xác định được, với sự thông minh của Muộn

Du Bình thì dù cho anh ta không cảm nhận được bộ phận ngầm đã vận hành, cũng vẫn có thể căn cứ vào những kinh nghiệm đã trải qua trong mộ táng đáy biển kia để phán đoán ra được đại khái tình hình.

Nhưng tại sao khi đó anh ta lại không nói gì chứ?

Muộn Du Bình hành xử luôn có mục đích, đây chính là điều quan trọng nhất khiến tôi nghĩ rằng anh ta thậm chí hoàn toàn có thể đã đoán được đại khái cơ chế vận động của cơ quan. Anh ta nói rằng phải đi ra ngoài huyết động để tìm kiếm, cũng là vì ngay khi thấy huyết động, anh ta đã biết cách phá giải nó thế nào.

Mà Muộn Du Bình không bao giờ thấy chết mà không cứu, anh ta nhất định sẽ trở lại cứu tất cả mọi người, đưa bọn họ vào trong cỗ lâu kia. nhưng anh ta chỉ có không mang theo một người duy nhất là Bàn Tử, mà lại đưa Bàn Tử đến một chỗ khác. Làm vậy là có ý gì chứ?

Muộn Du Bình đưa Bàn Tử tới một nơi mà từ đó Bàn Tử có thể thấy được chỗ anh ta, như vậy Bàn Tử sẽ biết được là bọn họ còn sống. Đó là vì muốn Bàn Tử mang tin tức này truyền ra bên ngoài sao?

Làm gì có lý do nào như thế, Bàn Tử truyền tin này ra, chúng tôi nhất định sẽ càng thêm khẩn trương đi cứu bọn họ. nhưng nếu như vậy, Muộn Du Bình cũng sẽ đâu cần phải “nước đôi” thế , chí ít thì anh ta cũng cần để lại một vài ký tự truyền tin.

Tôi nghĩ không ra. những tin tức này khiến tôi cảm thấy, dường như đơn thuần chỉ muốn không để cho Bàn Tử tiến vào cỗ lâu kia. Cảm giác này giống như một điềm xấu. Muộn Du Bình không để Bàn Tử tiến vào cỗ lâu chỉ có thể vì một nguyên nhân duy nhất đó là anh ta biết được con đường này chỉ một đi không trở lại. Mà Muộn Du Bình lại là người có thân thủ và quyết đoán như vậy, anh ta đã cho rằng một đi không trở lại, thì tình hình cơ bản là tuyệt đối không có thể xoay chuyển được.

Muộn Du Bình cho rằng bọn họ chắc chắn sẽ chết.

Nhưng còn Hoắc lão bà và những người khác đều bị đem vào bên trong, chẳng lẽ là Muộn Du Bình nghĩ là Hoắc lão bà và thủ hạ của bà ấy phải chết sao? Anh ta và Hoắc lão bà có nhiều chuyện cũ mà tôi không biết, một lão bà hơn chín mươi tuổi vẫn còn tới nơi đây để lẫn lộn, xem ra

trong mỗi người bọn họ đều có một vấn đề riêng lớn tới mức nhất định phải thủ tiêu nó cho bằng được, hơn nữa cho dù phải thiệt hại bao nhiêu mạng người cũng không quan trọng.

-----oOo-----

Chương 23

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tối đó khi ăn cơm, Tú Tú liền hỏi tôi giờ phải làm sao. Tôi thầm nhủ đây kỳ thật không phải suy tính của tôi, là trước đó Phan Tử đã dự liệu cho tôi ổn thỏa. Giờ tôi chỉ cần thông báo lại một vài câu là Bao Da sẽ chuẩn bị sẵn sàng, chắc chắn Phan Tử lúc trước đã từng dặn dò qua.

Tuy rằng bảo tôi là Tam Gia nhưng còn lâu lâu nữa Phan Tử mới có thể yên tâm để tôi tự ra quyết định.

Bất luận là chuyện có nguy hiểm tới thế nào, tôi đã bước tới đường này rồi, có chết cũng vẫn phải chấp nhận. Giờ chỉ có thể tiếp tục đi xuống kia, theo như cách nói của Bàn Tử, Phan Tử và Tiểu Hoa vừa bắt đầu sẽ không gặp phải vấn đề lớn nào, đợi xem bọn họ có quay trở về đường hầm kia không, chỉ cần đi ra được thì tất cả mọi chuyện cũng không còn vấn đề gì nữa. Nhưng nếu như bị mắc kẹt trong động khí độc đó thì...

Đêm đó Bàn Tử đã có thể đi lại, tôi vào trong lều xem tình hình anh ta, Bàn Tử chỉ vào bụng mình mà chửi. Tôi nói với anh ta:

“Giờ đây nếu chúng ta có thể thành công thì bụng của cậu cũng góp công lớn đấy, tôi sẽ trao cờ khen thưởng cho cái bụng của cậu, ghi là “đệ nhất bụng”.”

Bàn Tử đáp:” Tam Gia, ngài đừng nói đùa tôi nữa, bụng dạ thế này lão tử về sau tán gái sẽ gặp phiền toái là cái chắc, cô nào nằm trên bụng tôi chắc sẽ phát hoảng. Tôi phải đi tìm tay xăm trổ nào sửa lại hình hài cho nó mới được, ngài nói tôi có nên sửa thành hình bàn cờ không? Sau này cùng một lúc tôi còn có thể chơi cờ với mấy cô ấy ngay trên bụng mình nữa :D”

“Tôi nghĩ cậu nên bơi đến hết đi, sau đó dính lên vài viên kim cương trên đó, nói vắn vè một chút thì là bầu trời đêm, như vậy tương đối là thi vị.”
tôi đáp

“Ý hay! Vẫn là Tam Gia có văn hóa, Bàn Tử đọc ít sách quả là chịu thiệt.” Bàn Tử nói, lại nhìn nhìn ra bên ngoài lều trại, “Chuyện của tôi, các ngài chưa nói cho cô ấy đấy chứ?”

“Chưa nói việc cậu còn muốn đi xuống đó. Cô ấy biết cậu trở lại nên rất vui vẻ. Có điều là không nói cho cô ấy thì cô ấy sẽ chẳng biết chúng ta đang làm gì, cậu đừng tự mình đa tình nữa. Cậu so với tôi còn kém vài tuổi, trâu già ham gặm cỏ non cũng có mức độ thôi.”

Bên ngoài đột nhiên vang lên giọng Vân Thái, Bàn Tử sờ sờ lên mặt, sau đó lén nhìn qua một cái đáp:” Ngay cả mồ mả người khác lão tử còn dám lấy, cô ấy sao không dám? Tôi nói cho ngài biết, lão tử đây mà đã yêu thực lòng ai thì đừng hòng có người nào cản nổi, không ai có thể đem hạnh phúc tới cho cô ấy bằng tôi đâu.”

“Cậu thì có thể đem cho cô ấy hạnh phúc gì.” tôi bật cười nói, “Sau này dùng mỡ heo thay thức ăn sao?”

“Lão tử cũng có tay chứ.” Bàn Tử nói.

Tôi nghe Bàn Tử nói vậy, lại nghĩ tới mình, trong lòng vô cùng buồn bã. Anh ta dường như hoàn toàn không nhận ra tôi, tôi cũng chưa nghĩ ra giờ đã phải lúc để nói ra thân phận của mình chưa, vì dù sao trong lòng tôi cũng chưa chắc hoàn toàn chắc chắn về tình hình cụ thể hiện nay. Không biết công khai thân phận có mang tới biến cố gì không nữa.

Vì thế tôi cũng không buồn tranh cãi nữa, chỉ hỏi:” Thân thể cậu đã đỡ chưa?”

“Không phải hơn mười ngày chưa được ngủ thôi sao?” Bàn Tử đáp, “Chỉ cần ngủ đầy một giấc là sẽ không việc gì, tôi thanh niên anh tuấn, đâu có như các ngài, nệm trải bao nhiêu cực khổ, chịu một chút đã xá gì.” Nói xong lại tiếp, “Hơn nữa các người cũng không phải là tôi, cho nên nếu ngài muốn khuyên tôi ở lại thì quên luôn đi, tôi đợi ở đây thì sốt ruột chết mất, là ngài không biết tính tôi.”

Tôi gật đầu, Bàn Tử lại nói:” Thứ bên trong kia không đủ khiến tôi sợ hãi, nhưng con mẹ nó chứ, tòa cổ lâu đó thực sự rất tà môn. Không sợ chậm, chỉ sợ liều lĩnh, cái gì mang được theo thì mang. Chúng ta cần chính là càng nhẹ càng đỡ mệt.”

Lời này Bàn Tử đã nói qua một lần, tôi gật đầu, anh ta lại chỉ chỉ về hướng doanh trại của Cầu Đức Khảo rồi ra hiệu cho tôi tới gần một chút, anh ta nói thầm với tôi:” Tam Gia, ngài bảo tên nhỏ Bao Da kia tới chỗ lão quý bên kia, chúng ta cần lấy thêm mấy khẩu súng, cần bọn hắn giúp một tay.”

Tôi nói:” Tôi thấy là cố gắng không để mình và bọn họ phát sinh quan hệ, đó đều là những kẻ liều mạng cả.”

“Thế chúng ta bỏ mạng thì sao?” Bàn Tử nhỏ một ngụm, “Lời này chắc chắn là do tên Tiểu Hoa kia nói, Tam Gia ngài đừng nghe hắn, hắn là hàng con hát, đương nhiên không thích đánh giết giết rồi. Gia tộc các ngài có kỹ thuật gia truyền và to gan, tôi còn không được như vậy. Tôi nói với ngài thế này, không có súng thì thôi, nếu đã phát hiện là có thì lão tử có phải bán mông đi cũng quyết sắm lấy vài khẩu, như vậy mới tự tin hết mình được.”

Tôi biết nhiều ý tưởng của Bàn Tử cơ bản là đúng, liền nói với anh ta:” Cậu chuẩn bị làm gì vậy?”

Bàn Tử mặc xong quần áo, lau qua mặt nói:” Ngài đừng quan tâm, bảo người ta dẫn tới tới chỗ chỉ huy là được.”

Lát sau tôi thấy Bàn Tử, lúc đó anh ta đã ung dung ngồi lau súng, Bao Da mặt mũi bầm dập ngồi cạnh đếm mấy viên đạn, vừa đếm vừa có chút nghẹn ngào. Tôi thầm nhủ Bàn Tử rốt cuộc đã làm gì vậy, nhưng cũng không dám hỏi nhiều, dự là Bao Da vừa bị Bàn Tử cho ăn quả lừa.

Súng thu được tôi cũng không biết tên gì, Bàn Tử nói đó là súng ô tư*, là một loại súng tự động cỡ nhỏ, người ta còn đặt cho nó cái biệt danh là “tiểu đinh đang.”

Tôi cầm lên nhìn một chút, quả là rất nặng tay. Súng này theo tôi nhớ thì là thứ mà bà vợ trong “Lời nói dối chân thật” của Schwarzenegger* dùng. Tôi hỏi: “Sao lại đặt là tiểu đinh đang?”

Lau xong súng, Bàn Tử vừa nhét đạn vào trong băng vừa nói:

“Tôi thực sự không nghĩ là bọn họ có được thứ hàng như này, chợ đen bây giờ cứ như cái bãi shit ấy. Thứ này phù hợp cận chiến nhất, đặt biệt là sử dụng trong không gian hẹp, lực sát thương cực lớn, mà lại không hao đạn là mấy.”

“Đưa xem nào?” tôi hỏi.

Bàn Tử lập tức quăng cho tôi khẩu súng đó, vừa đưa tay ra đỡ lại thấy càng thêm kỳ quái, nó giống như một khẩu súng lục được gia công lại vậy.”

“Khẩu beretta*, súng Italia.” Bàn Tử tiếp, “Có điều hình như bị người ta thay đổi rồi, nhẹ đi rất nhiều. Nếu Tam Gia không chê thì cầm tạm một khẩu mà phòng thân?”

Tôi nhìn nét mặt Bàn Tử nửa như cười nửa như không, giống như đang có chuyện gì giấu diếm, trong lòng bất giác lấy làm lạ. Có điều giờ tôi đang là Tam Gia không thể nào như Ngô Tà ngày trước trực tiếp bắt anh ta phải nói ra cho bằng được. Chỉ đành từ bỏ ý định, chú tâm vào khẩu súng trên tay, quả nhiên nó tương đối nhẹ. Bàn Tử lại rút tôi một cái khăn mặt, bảo tôi mau bọc súng lại.

“Giấu đi nhanh lên, đừng để cho ai thấy, bọn chúng hình như đang tìm đây.”

Tôi dùng khăn mặt phủ lên súng, vài năm trước khi mới nhìn thấy súng tôi hẳn là vô cùng ngạc nhiên, nhưng giờ đây nhìn thấy nó cũng chẳng khác gì gặp lại lão bằng hữu vậy. Tôi ngắm nghía, súng này cũng rất được. Bàn Tử liền lên đạn răng rắc một tiếng, sau đó lại tháo ra, rồi nhét vào trong ba lô của mình, nói:

“Giờ thì buổi tối lão tử có thể ngủ ngon một giấc rồi.” Sau đó ôm lấy cái bọc trong tay mình hôn đánh chụt một cái.

Tôi nhìn ánh mắt Bàn Tử, phát hiện ra khi nói những lời này anh ta vô cùng nghiêm túc, không khỏi trong lòng lặng đi. Anh ta dùng ánh mắt dứt khoát và thái độ “có điều giấu diếm” đó khiến tâm trạng tôi thực sự

rất khó chịu.

Tôi hi vọng tin tức anh ta giấu diếm chỉ là những điều không xác thực như từng xảy ra trước kia và cũng không ảnh hưởng gì tới mọi chuyện. Tôi còn muốn trò chuyện thêm với anh ta một lát nữa, đặc biệt là muốn hỏi chi tiết hơn về chuyện xảy ra trong hầm kia. Đột nhiên bên ngoài trại vang lên những tiếng âm âm, hình như là có cái gì đó vừa phát nổ.

Bàn Tử vẫn phản ứng mau lẹ hơn tôi, lập tức lao ngay ra ngoài, bốn phía ai ai cũng nghe thấy tiếng động đó, mọi người cùng hướng mắt về phía phát ra âm thanh. Chợt nghe tiếp theo là tiếng súng đạn rền vang truyền từ doanh trại của Cầu Đức Khảo tới.

Tôi nhìn Bàn Tử:” Cậu làm sao?”

“Tất nhiên không phải, Bàn Gia tôi trộm súng chứ không đánh lén”

“Đi! Đi xem!” Bao Da hiểu động đã chuẩn bị lao ra ngoài.

Tôi thấy tình hình bên kia không ổn, chạy khỏi lều ra hiệu cho những người khác nhanh chóng thu thập trang thiết bị, đem những thứ gì mang theo được thì mang hết. Sau đó cúi người cũng Bàn Tử lần mò đi về phía bên kia.

Còn chưa tới nơi, bên kia gần như đang đánh giặc vậy, đâu đâu cũng có tiếng súng, trong đêm ánh đèn quang từ họng súng lóe lên chẳng khác gì chiến trường.

“Chuyện gì vậy?” Bàn Tử mắng, “Không phải là lính biên phòng bao vây truy quét đấy chứ?”

Bao Da nói:” Béo ca, anh xem, không phải là đang bắn nhau, chỉ có người bắn đi không có kẻ đánh trả, lại không có đích nữa.”

“Không phải là không nhắm vào đích.” Bàn Tử nói, “Bàn gia tôi mười tuổi đã được sờ vào súng, sao còn không biết chứ? Những súng ở đây đều dùng ở cự ly ngắn, đằng kia hẳn là có thứ gì đó đang tập kích bọn họ.”

“Là cái gì mới được?”

“Ai biết được. Nhưng nó từ trong hồ tới.” Tôi nói rồi chỉ lên trên cây, trên cây có một tay súng bắn tỉa, hiện tại tất cả súng đạn đều chĩa xuống hồ kia, mỗi lúc một dồn dập.

Bàn Tử cũng nâng súng lên rồi bước tới sát bên hồ, tôi cũng theo qua, anh ta dõi mắt nhìn ra xa, nhưng chỉ thấy một khoảng tối đen, cái gì cũng nhìn không thấy. Vừa định đi qua thì trong doanh địa của chúng tôi bỗng vang lên một tiếng kêu đầy kinh hãi.

Chúng tôi lập tức quay người trở lại, ba bước chạy làm một, vài giây sau liền nhìn thấy từ trong nước bên cạnh doanh địa chúng tôi có vài con linh miêu ngoi lên, hùng hổ mà nhào tới.

Bàn Tử tốc độ như con thoi, lập tức bắn cho một con linh miêu bật lại trong hồ.

Ngay lập tức tôi chạy lên, quơ tay vào đồng lửa rút ra một thanh củi đang cháy, hướng về phía Ách Tử và Tú Tú hai người bọn họ đang kêu thất thanh mà ném tới.

Một con linh miêu khác bị củi lửa bức lui lại, tôi lao tới bảo vệ hai cô, nhìn chỗ vành tai của bọn chúng liền phát hiện chính xác đó là mấy con linh miêu lần trước quay lại tấn công. Bàn Tử dùng “tiểu đỉnh đang” rất thuận tay, hai nháy đã đánh bay hai con. Loại súng này lúc chiến đấu đúng là một vũ khí sát thủ.

Tú Tú và Ách Tử bị dọa sợ kinh khủng khiếp, hai người ôm chặt lấy nhau. Tôi bảo các cô túm vào sau lưng, Bàn Tử và Bao Da cùng đứng vây quanh. Trong tích tắc đó dưới hồ lại thêm hai ba con nữa xông lên, Bàn Tử hô một tiếng:

“Tam giác phòng ngự!”

Tôi không biết là có ý gì, chỉ biết cố gắng chắn cho Ách Tử, một tay trở ra sau rút khẩu súng ra nhắm thẳng một nỏ liền ba phát. Súng này tôi đã từng được lĩnh giáo rồi, vì mục tiêu kia di chuyển nên một phát sẽ không trúng, sau khi nỏ liền ba phát, nó gần như đã nhảy tới trước mặt tôi. Tôi ngược lại không hề sợ hãi, nhiều năm tôi luyện đã cho tôi kỹ năng bắn súng rất tiến bộ, nhưng thật ra ý chí đã chết lặng đi không ít, bất giác lại

giơ tay lên ngăn cản.

Trong giây lát đó, sau lưng tôi bỗng dung trống không, rồi lại thấy Ách Tỷ lao ra chắn ngay trước mặt mình. Tôi thâm cả kinh, trong lòng gào lên sao có thể cầu huyết đến vậy được, tiếp đến Bàn Tử chộp lấy tay tôi, vung một đường từ dưới đi lên, hét lớn:

“Fire in the hole!!!!!!!!!!”

(Đùa đấy, là bắn!)

Viên đạn trong súng của tôi găm lên rồi xẹt qua dưới nách Ách Tỷ, găm trúng vào con linh miêu gần như cùng lúc nó đang nhắm vào giữa cổ cô ấy mà bắn. Con linh miêu bị giật ngược về phía sau, gục xuống đất rồi lao vào rừng chạy trốn.

Tôi giơ tay lên định bắn, Bàn Tử lập tức giữ lấy cò súng của tôi:” Tam Gia, a di đà phật”

Vừa dứt lời, đột nhiên từ trong rừng lại vang lên một tiếng âm rất lớn, ánh lửa ngút trời, không biết là thứ gì lại vừa phát nổ.

-----oOo-----

Chương 24

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vụ bạo phá vừa rồi vô cùng khủng khiếp, một cột lửa rất lớn cháy ngùn ngụt phóng lên màn trời đêm. Lửa bốc rất cao, không biết có bao nhiêu thứ bị đánh văng lên không trung, mang theo tàn lửa bay tứ phía.

“Đúng là xăng rồi, nổ máy phát điện đấy!” Bàn Tử nói, “Lần này bọn người kia thảm rồi!”

“Sao lại nổ tới mức như vậy?” Bao Da cầm xẻng, “Lũ mèo lớn đó đâu có khả năng cắn nổ máy phát điện được chứ.”

Vừa dứt lời thì bên kia lại thêm vài tiếng nổ lớn vang lên, thanh âm nhỏ

dần nhưng vẫn khiến cho phe lão già kia người ngã ngựa đổ (*ý là bị thua thảm hại*).

Bàn Tử sắc mặt tái nhợt, quay mặt nhìn về một hướng khác, đó là phía cánh rừng bên trái doanh địa của Cầu Đức Khảo:

“Không đúng, cái đêch, vừa rồi là...”

“Là gì?”

“Không thể nào chứ? Kia là tiếng pháo cối.” Bàn Tử nói.

“Pháo cối?” Tôi kinh ngạc hỏi, “Có người dùng pháo cối tấn công bọn họ sao?” Chẳng lẽ đúng thật là quân đội tới đây? Không thể nào, cho dù chỉ có một đội cảnh binh thì cũng lắm là dùng tới súng tự động. Đối phó với những người như chúng tôi dùng súng là đủ, dùng tới cả pháo cối thì không phải quá coi trọng chúng tôi rồi.

Bàn Tử cũng làm ra vẻ khó tin, lại lẳng tai lên nghe ngóng tình hình, hy vọng nghe thêm được động tĩnh tiếp theo.

Tôi nhìn về bên phe Cầu Đức Khảo, hình như không còn tiếng nổ nữa, đợt tấn công có vẻ cũng xong rồi. Trừ chỗ hố lửa do nổ vừa rồi ra thì những nơi khác hoàn toàn yên tĩnh, như kiểu tất cả đã bị nổ chết hết.

Bàn Tử nghe được một lúc đột nhiên mắng to, quay đầu nhìn về phía lửa trại đằng sau, gào lên:

“Bao Da, dập lửa đi!”

Còn chưa nói xong, trong bóng đêm lại ánh lên một chấm lửa, tiếp theo có tiếng pháo rất nhỏ vang lên, Bàn Tử lập tức hét:

“Năm úp xuống!”

Tôi kéo Ách Tỷ và Tú Tú lại bãi đá rồi nằm úp lên chắn cho bọn họ, phía sau nổ ầm một tiếng, lỗ tai của tôi cũng ù đi, thân thể vì chấn động mà văng xa vài thước, một luồng khí nóng tràn tới bàn chân tôi rồi trùm lên toàn thân. Tất cả đá trên bãi đều bị pháo nổ cho nát vụn rơi như mưa xuống đầu.

Chờ tới khi toàn bộ đá rơi hết, Bàn Tử mới chửi lên một tiếng, quay đầu lại nhìn đồng lửa của chúng tôi bị nổ cho bay mất, bốn phía chỉ còn vương vãi đây tàn lửa linh tinh.

“Chiến thuật đánh du kích, trước dùng dã thú lừa người tới cạnh đồng lửa, sau đó dùng pháo cối tấn công lửa trại.” Bàn Tử phân tích.

“Cái này cậu cũng biết sao?” Tôi hỏi.

Bàn Tử đáp:” Tam Gia à, ngài không tự hiểu được sao, mà từ lúc nào ngài lại trở nên giống ông cháu quý hóa của ngài tới vậy, chiến thuật này chỉ dùng mắt thường cũng biết được ngay mà.”

Trong lòng tôi thảm mắng, anh ta vẫn tiếp tục nói:” Có điều đối phương chỉ có một người.”

“Dựa vào đâu mà biết được?” Tú Tú mặt đầy tro bụi hỏi.

“Riêng việc chúng ta còn sống cũng đủ để chứng minh rồi. Nếu người kia dùng tới pháo cối để tấn công chúng ta ngay từ đầu thì chắc chắn chúng ta tiêu sạch rồi. Người này là một cao thủ, hẳn lại có lợi thế rất lớn đối với khoảng cách. Chúng ta trăm ngàn lần không được thò đầu ra, nếu không còn phải ăn pháo tiếp.”

“Vậy bơi đen người đi.” Bao Da nói

Tôi lắc đầu:” Người bên phe Cầu Đúc Khảo kia chắc chắn cũng cùng tình hình với chúng ta, bọn họ cũng sẽ bơi đen người, nếu hai phe vô tình chạm mặt nhau chắc sẽ có sát thương, giờ chỉ có thể yên lặng theo dõi biến động thôi.”

Vừa nói xong, trong rừng phía trước lại có một ánh lửa bùng lên cùng với đó là tiếng pháo nổ âm âm.

Tất cả mấy người bọn tôi đều theo phản xạ mà cúi đầu xuống, tôi thảm gào lên thế quái nào còn muốn nổ nữa sao? Chợt nghe thấy trong không trung có tiếng rít rất nhỏ, đạn pháo hình như là đang bay về phía chúng tôi.

Chẳng lẽ hấn vẫn còn định cho chỗ này nổ tiếp? Trong lòng tôi mắng to một tiếng. Nhưng lần này tiếng nổ không phải ở ngay bên cạnh chúng tôi mà thật ra là cách chúng tôi đại khái hơn vài trăm thước bên trong rừng kia.

Cách còn xa nên chấn động không mạnh lắm, nhưng bên kia lập tức bùng cháy dữ dội.

Tôi và Bàn Tử cùng nhìn về phía đó, Bàn Tử hỏi tôi:

“Ồ đó có cái gì?”

Tôi nhìn, gần như trong giây lát lại có một quả pháo cối nữa bị đánh tới cùng một chỗ đó.

Tôi lập tức biết nơi đối phương công kích tới kia là nơi nào, thôi tiêu rồi.

“Khe đá!” Tôi kêu lên, “Hấn muốn cho nổ cái khe đá kia!”

“Khe á?”

“Mau kéo người bên trong ra khỏi khe đá đi!” Tôi vừa mắng vừa lao lên, bị biết bao nhiêu bụi cây quán vào chân nhưng vẫn cố chạy một mạch vào trong rừng, tới bên cạnh vách núi, chợt nhận ra mọi chuyện đã hoàn toàn hỏng rồi. Tất cả đá núi trên sườn bên kia đều đã bị tạc sụp xuống, khe đá kia cũng bị chôn bên dưới lớp đất đá. Người canh giữ ở bên trên miệng khe đá chắc cũng lành ít dữ nhiều. Rất có khả năng còn bị đè ở bên dưới, còn Tiểu Hoa và Phan Tử thì không thể đi ra từ đường này nữa rồi.

Tôi xông lên trước, thử di chuyển vài khối đá vụn, sau đó Bàn Tử phải chạy tới kéo tôi trở về, vì gần như là cùng lúc đó lại có thêm một quả đạn pháo nữa rơi xuống trên vách núi, nổ ra đầy trời mưa đá vụn.

Trong ánh lửa tôi thấy xa xa trên triền núi có một người đang đứng.

Tôi nhìn không ra được hình dạng người đó, nhưng tôi nhận ra cái bóng kia, hấn không hề có bả vai.

Bao Da và Bàn Tử muốn lao tới vây quét hấn, nhưng tôi ngăn cản bọn

họ, cái bóng kia nhanh chóng xoay người, biến mất trong chớp mắt vào cánh rừng.

Trận tập kích đêm nay tất cả mọi người đều bị tổn thất trầm trọng Tôi tro mắt nhìn hơn mười phát đạn pháo nã chuẩn xác trên vách núi, khiến cho khe đá bị phá hủy hoàn toàn.

Đạn pháo đó cũng không phải từ cùng một phương hướng phóng ra, rõ ràng là người bắn luôn luôn di chuyển, nhưng đối với hắn thì nói này rất quen thuộc, ban đêm tối tăm như vậy mà hắn vẫn có thể từ bất cứ vị trí nào cũng có thể bắn pháo một cách chuẩn xác, nhằm trúng vào khe đá kia.

Tôi đã đem chuyện mình nhìn thấy quái nhân không vai ở ba nãi kia nói hết ra, Bàn Tử lại không hề có hứng thú. Anh ta chỉ nhìn lên bụng mình, chắc chắn là đang vô cùng phần nộ.

Ngay từ đầu tôi chỉ mơ hồ nghĩ được rằng hắn nhất định chỉ muốn phóng hỏa trang bị của chúng tôi, nhưng giờ thì xem ra là có nguyên nhân khác nữa. Hắn chắc chắn là biết được rất nhiều tin tức, nếu có thời gian, tôi nhất định phải nghĩ cách bắt bẫy được hắn lại.

Hừng đông sau, chúng tôi chỉnh đốn lại bản thân, thăm dò bên doanh địa của Cầu Đức Khảo thì phát hiện bọn họ so với chúng tôi còn thảm hại hơn- chết mất bảy người, phần lớn vẫn là người một nhà bắn loạn mà chết, người bị thương vô số kể, dường như ai ai cũng bị thương hết.

Linh miêu là từ trong mặt hồ ngoi lên, tôi cùng Cầu Đức Khảo đều đặt trạm canh gác quay về hướng cách rừng, thật không ngờ là lại bị đánh lén từ trong hồ. Sau đó chúng lại còn có vũ khí hạng nặng như vậy nữa, hiển nhiên là ai cũng phải khôn đoán.

Lũ linh miêu kia dường như là đã trải qua huấn luyện, người tấn công bọn tôi lại có thể khống chế hành động của những con vật đó sao? Điều này chúng tôi chưa hề nghĩ tới, khiến tôi đau đầu nhất hiện nay chính là khe đá kia đã bị chặn, chưa nói tới người không cứu được, Tiểu Hoa và Phan Tử cũng sẽ chẳng về nổi.

“Sao bây giờ?”

Đầu óc tôi chỉ xoay quanh vấn đề này, tất cả mọi người nhìn tôi, tôi phải nghĩ ra một đáp án, nếu không tôi đành phải nói: Chúng ta ai về nhà đây thôi.

Có điều là không thể về nhà được! Tôi giữ lại được một Bàn Tử mà mất đi một Phan Tử và Tiểu Hoa sao, giao dịch như vậy là bất hợp lý. Như vậy tôi còn lỗ vốn.

Bàn Tử vô cùng chán nản, vì những vết khắc trên bụng anh ta cũng mất đi giá trị sử dụng, chúng tôi ngồi trên tảng đá, lặng lẽ nuốt chút đồ ăn vẫn còn nồng mùi thuốc súng. Tú Tú nói:

“Tam Gia, ngài phải nghĩ ra biện pháp gì đi.”

Tôi thở dài, biết mình chỉ còn duy nhất một lựa chọn, liền nói với bọn họ, kế hoạch không thay đổi, nhưng hiện tại chúng ta phải thay đổi lộ trình, khe đá bốn phía xung quanh đây đều thông suốt, có lẽ chúng ta sẽ tìm được lối vào khác.”

Bàn Tử lắc đầu:” Không thể nào đâu, chúng ta không còn nhiều thời gian như vậy. Hiện giờ biện pháp duy nhất chính là chúng ta quay lại đường cũ, đi vào trong cái ngách kỳ quái đó mà thôi.”

Chỉ có thể đi vào bằng đường cũ, tuy rằng không biết sẽ có chuyện gì xảy ra, nhưng so với ngồi ở đây mà đào từng tảng đá thì việc đó tiết kiệm thời gian hơn.

-----oOo-----

Chương 25

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bàn Tử xách hai khẩu súng trường lên dẫn đường, tôi không cảm thấy ngạc nhiên mà cùng mọi người lập tức xuất phát.

Đi bộ qua những ngọn núi thế này so với đi bộ ở đồng bằng tốn sức hơn rất nhiều. Nhưng rất may là Bàn Tử đã biết đường, chúng tôi đi khá nhanh, thậm chí tôi còn không có cơ hội để nói chuyện với Bàn Tử về

chiếc mặt nạ này. Mẹ kiếp! Điều này khiến tôi thực khó chịu.

Trông Bàn Tử khá vội vã, giống như là đang vô cùng lo lắng vậy mặc dù hai chúng tôi đã bàn bạc về đường đi, nó không đáng ngại lắm. Tôi thoáng nghĩ liệu tên mập chết toi này có giấu "Tam Gia" điều gì không???

Tôi không dám hỏi! Thay vào đó, tôi tập trung ánh mắt về phía sườn núi bên kia hồ, nơi mà tôi chưa từng đặt chân.

Bàn Tử dẫn mọi người đi xuống chân đồi, anh ta bảo rằng có một lối đi tắt dưới đó. Cỏ dưới này cao quá cả đầu người, tôi không mong mọi người sẽ phải lao qua thảm cỏ này để xuống dưới kia, nó gần như là điều không thể! – tôi nghĩ. Nhưng Bàn Tử đã dừng lại, lật một đám cỏ lên, cuộn chúng lại – bên dưới là một lối đi ngầm.

” Thủ hạ của tôi đã tìm thấy nó! Đây là một địa đạo cổ, đi vào bên trong thung lũng đầy những cây cỏ thụ khổng lồ kia, nó làm từ gỗ nhưng đã qua rất nhiều năm rồi nên cỏ mọc rất nhiều. Đoạn đầu khá dễ di chuyển, cỏ mọc khá dày nhưng xa hơn đường sẽ dễ đi hơn vì cỏ không còn phát triển mạnh như ngoài này nữa. Cuối cùng sẽ là lối ra”

Nhờ ánh mặt trời mà tôi có thể trông thấy ở phía xa kia, trên mặt đất đầy những sỏi lớn nhỏ, chưa thể biết chắc được có dễ di chuyển không nhưng còn tốt hơn chán so với việc treo mình trên vách đá kia.

” Từ đây đi vào trong hơn mười thước, chúng ta sẽ đi theo dấu hiệu mà tôi để lại, đi tiếp mọi người sẽ đến gần lối đi cách một cái cây không xa”- Bàn Tử miêu tả- ” đoạn đường sau đó rất ẩm ướt vì thế mn hãy nghỉ ngơi tại đây, chúng ta sẽ không dừng lại trước lối vào mà sẽ nghỉ ngơi tiếp sau khi vào trong”

Mọi người tới tập ngồi xuống, Bàn Tử nhìn tôi chớp chớp mắt:” Tam Gia à, ngài ra kia nói chuyện với tôi một lát được không.” Tôi và Bàn Tử tiến vào một góc khuất, chỗ có phiến đá lớn chắn ngang ngăn cách, hai người bước ra mặt bên kia, Bàn Tử liền ngồi thụp xuống.

Tôi không biết là anh ta đang muốn làm gì, cũng đành ngồi xuống theo. Bàn Tử lập tức nhéo lên mặt tôi, nhéo mấy cái liền, đầu tới mức tôi suýt thì chảy nước mắt.

“Làm gì ấy vậy?”

“Thiên Chân à, mặt cậu bình thường nhìn cũng có đến nỗi nào, hà tất phải giả trang thành chú Ba nhà cậu như thế?” Bàn Tử nhẹ giọng hỏi.

Tôi cả kinh:” sao anh nhìn ra được?”

“Chỉ cần nhìn cái dáng người còi cọc của cậu, người khác đoán không ra được chứ tôi thì chả nhẽ cũng thế?” Bàn Tử nói, “cậu cho rằng lúc hai ta nói chuyện tôi lơ mơ thật đấy chắc? Lão tử nhìn phát ra ngay chuyện là thế nào rồi.”

“Vậy sao anh không nói sớm, tôi tìm mãi không có cơ hội để nói cho anh biết”. Tôi nói, tiếp đó tôi đem hết kế hoạch mà Tiểu Hoa đã vạch ra thuật lại cho Bàn Tử nghe một lượt.

Thế quái nào, cậu không nói với tôi, tôi lại không biết cậu có kế hoạch gì, dĩ nhiên là không dám không phối hợp với cậu. Hơn nữa cậu không biết, vị bác sĩ kia đôi với chú Ba nhà cậu có ý gì đi? Làm như chiếu cố tôi quả thực đem tôi thành người thụ động rồi, không có chuyện gì cũng hướng tôi nói chuyện, lão tử ở đây nửa mê nửa tỉnh, sắp bị cô ta phiền chết.”

Bàn Tử nhìn bên kia một chút. “Cậu biết cô ta nói gì không? Mẹ nó, cũng quá buồn nôn rồi, lão tử coi như là chua xót đến cùng cực rồi, nhưng cô ta yêu say đắm chú Ba nhà cậu, khiến chua xót của tôi coi như không có. Nếu không phải tôi thực sự quá mệt mỏi, nghe cô ta nói còn có thể ngủ được, tôi chỉ hận không thể chạy đến bóp chết cô ta cho rồi. Cô ta nói, cô ta thấy cậu thay đổi. Tôi cũng vậy không biết có chuyện gì, trước tiên chỉ có thể làm như thế.”

Tôi nghe xong, trong lòng cũng có chút buông lỏng, vừa định lên tiếng, Bàn Tử liền khoát tay ngăn lại: “Nhiều lời vô ích, chỉ cần tôi với cậu biết cậu là ai là được. Tôi hỏi cậu một việc, cậu phải trả lời tôi.”

“Hoa nhi gia kia, cậu tin hấn sao?”

Lòng tôi tự nhủ anh hỏi cái này để làm gì, liền gật đầu: “Hấn giúp tôi rất nhiều, tôi thấy hấn tin được.”

“Cậu điều tra lai lịch của hắn rồi à? Hắn thực sự là con cháu Hoa gia?”

“Tôi khẳng định, sao thế?”

“Cậu nhìn thấy hình của Lão Cửu Môn rồi?”

Tôi lắc đầu, chuyện này tôi thực sự không biết, liền nói: “Anh nói thẳng đi, rốt cuộc anh nghi cái gì?”

Bàn Tử dừng một chút mới nói: “không có gì, cỡ lẽ tôi quá đa nghi thôi. Tôi chỉ là cảm thấy người này đưa ra chủ ý như vậy cho cậu, thực không đáng tin”

Tôi nhìn bộ dạng Bàn Tử không phải là nói đùa: “Nhưng lúc ấy quả thực cũng không còn biện pháp nào khác, nếu không làm thế tôi cũng không thể nào tới đây cứu anh”

“Đúng là có khó khăn thật nhưng chưa hẳn là đã khó giống như lời người ta nói.” Bàn Tử đáp, nhưng ngay sau đó lại khoát tay: “Dẫu sao vẫn phải cảm ơn hắn, chuyện này tôi không hỏi thêm nữa. Chúng ta không có thời gian suy tính nhiều như vậy, trước tiên đem tất cả mọi chuyện làm gọn gàng rồi nói sau.”

Tôi nghĩ muốn nói ra lo lắng của mình, lại hỏi: “tình hình của bọn người Muộn Du Bình anh không có gạt tôi chứ? Tôi vẫn nghĩ anh chưa nói thật.”

Bàn tử vỗ vai tôi nói: “Bàn gia tôi muốn hại cậu thì đã sớm hại rồi, cần gì đợi đến hôm nay.” Sự thật đúng là vậy, nhưng Bàn Tử gạt tôi cũng không phải chỉ một hai lần. Tôi nói: “Anh không hại tôi, không có nghĩa anh sẽ không bỡn cợt tôi.”

“Thiên Chân, cậu không hiểu.” Bàn Tử chỉ chỉ phía sau “Cậu tin tưởng mọi người, đối xử với họ xuất phát từ nội tâm, tôi không giống với cậu, những người đằng sau kia, tôi một chút cũng không tin.”

“Cái đó với tin tưởng hay không tin tưởng có liên quan gì?”

“Rất liên quan là đằng khác.” Bàn tử nói “Thứ tôi nhìn thấy trong

gương nhiều hơn rất nhiều so với nói với bọn cậu, nhưng hiện giờ tôi không thể nói. Cậu phải tìm cơ hội ở riêng cùng tôi lâu một chút.”

Tôi nhìn phía sau, liền phát hiện Bao Da cùng Ách Tử đều nhìn về phía này, dường như hơi tò mò.

“Thấy không?” Bàn Tử nói “Người ở đây, ai cũng không tin tưởng người khác, đều chăm chăm dò xét đối phương.”

Tôi bị Bàn Tử nói đến không thoải mái, Bàn Tử tiếp: “Vốn là tôi cũng không muốn vạch trần cậu, thế nhưng, chúng ta đang cùng đi con đường này, không phải là chui trong khe, tôi phải nói cho cậu hiểu, từ lúc bắt đầu tiến vào ngọn núi này, phát sinh bất cứ chuyện gì cậu cũng không cần phải lấy làm lạ đâu.

-----oOo-----

Chương 26

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bàn Tử nói xong cũng đứng dậy vừa đi vừa nói thêm gì đó, làm ra vẻ nói chuyện với tôi vui vẻ lắm, tôi chỉ cần phối hợp với anh ta làm ra vẻ mặt bất đắc dĩ là được. Một đường đi về, chỉ thấy bọn họ đang nói chuyện thời tiết, Tú Tú chờ tôi ngồi xuống liền nhẹ giọng hỏi Bàn Tử cùng tôi nói chuyện gì. Tôi chỉ nói giờ không tiện kể, đuổi cô ta sang chỗ khác.

Sau khi ngồi xuống trong lòng tôi liền buông lỏng không ít. Nghĩ tới mấy vấn đề Bàn Tử nói vừa rồi, tôi còn cảm thấy có chút khác thường, nhưng nghĩ thế nào cũng thấy Bàn Tử không giống như đang lừa người.

Không phải nói Bàn Tử không tốt đi đâu cũng ba hoa, mà tôi với việc nói dối rất nhạy cảm. Chú ba lừa tôi rất lâu, thật ra tôi có thể cảm giác được, nhưng mỗi lần tôi đưa ra phán đoán đều tự dối lòng rằng mình đã quá đa nghi. Nhưng lần này giác quan thứ sáu của tôi cảm thấy Bàn Tử không phải nói dối.

Tôi nhớ đến biểu hiện lúc trước của Bàn Tử, quyết định không thèm nghĩ nhiều nữa. Bàn Tử nói đúng, nếu anh ta muốn hại tôi thì đã hại từ lâu rồi.

Chẳng qua, ánh mắt của Bao Da cũng có chút kì quái, nhìn tôi hỏi: “Hai người đã làm gì?”

“Xem tình hình phía trước một chút.” Tôi trả lời.

“Thấy thần thần bí bí như vậy, Tam gia, có việc gì ngài không được đối chúng tôi.”

Bao Da oán giận nói. Tôi thấy tình huống này lập tức nháy mắt cho Tú Tú ra hiệu, muốn cô ta chuyển đề tài. Tôi hỏi Tú Tú: “Mọi người đang tán gẫu cái gì vậy?”

Tú Tú biết dụng ý của tôi, lập tức nói: “Chúng tôi đang nói chuyện Lão Cửu Môn. Nghe nói khi quân đội tràn vào Trường Sa, chỗ nào cũng có người trong bộ đội, còn có dân chạy nạn trốn khắp nơi.”

“Lúc ấy rất nhiều quan lại quyền quý ở kinh thành cũng có thể hát mấy câu kinh kịch, vì vậy sau khi quân đội thành lập nước Trung Hoa mới ở Bắc Kinh, cuối cùng con hát không còn đường sinh nhai. Chuyện cũ năm xưa cũng là được nhắc lại lúc chuyện phiếm, thế nhưng may nhờ sau này Nhị gia suy bại, nếu không ở vào thời đại như bây giờ, bọn họ không biết nên giả trang thành cái gì. Hiện tại lòng người xa cách, phòng người ngoài thì ít, ngược lại người mình lại thành mối họa lớn trong lòng.”

Bao Da dường như có chút thích Tú Tú, Tú Tú vừa nói, liền kéo đi sự chú ý của hắn. Tú Tú nói về hai anh trai mình. Dọc đường đi, nghe Tú Tú nói đến hai người kia cũng coi như là hai công tử nổi tiếng đất Bắc Kinh cũng không đặc biệt xuất sắc. Hai người đó đối với việc Hoắc bà bà và Tiểu Hoa đã sớm có bất mãn trong lòng, ân oán khúc mắc giữa bọn họ có thể tích lũy từ khi còn nhỏ. Tôi không có cách nào nói chen vào, liền để cho cô nàng nói nhiều lời một chút.

Bàn Tử ngồi xuống ném thêm mấy nhánh cây vào đống lửa, nói: “Loại Kim phân thể gia này cùng nhân duyên đề tiêu trong truyện xưa, lão tử không có gì hứng thú, có tồn tại tình yêu trong Lão Cửu Môn hay không chúng ta đều không biết, đem ra nói một chút. Nghe nói Nhị gia các người thủ tiết sau đó lại khá phong lưu, lưu luyến nơi bướm hoa, trong đó có một người yêu dường như rất tinh thông đồ sứ, tự tay vẽ hoa văn lên đồ sứ Thanh Hoa, người ta gọi là “Tiểu Thanh Hoa”, có chuyện này

hay không?”

“Tiểu Thanh Hoa bây giờ vẫn còn, anh có muốn đi xem một chút không? Hiện tại đang ở viện dưỡng lão.” Tú Tú nói, “Vẽ hoa văn lên đồ sứ Thanh hoa, chỉ là dạng con nít, chính là bị đập nát cái chủng loại kia...” Tôi uống một ngụm trà rồi nói: “Lão bằng hữu của tiền bối, miệng cô tích chút đức đi. Nữ nhân trong xã hội cũ phần lớn có thân thể đáng thương, cái biệt danh Tiểu Thanh Hoa này, chưa chắc đã là cô ấy muốn làm.”

Bao Da rất không đồng ý, nhưng không muốn nói tiếp chuyện vừa rồi, liền hướng Bàn Tử nói: “Anh có suy nghĩ gì nói ra để còn lường trước, chúng ta làm sao đưa người ra được, chi bằng anh nói thêm đi.”

“Nói nhảm, lão tử đáp ứng Vân Thái, bây giờ làm người nghiêm túc, các người đẳng cấp thú vị như vậy, đều là đối tượng không thể đắc tội.”

Bàn Tử xoay người đem cái mũ che ở trên mặt: “Muộn rồi, Bàn Gia tôi buồn ngủ, tôi ngủ trước, ba người các cậu cứ tiếp tục trò chuyện.”

Tôi nhìn trắng sáng, địa thế nơi này rất đặc biệt, thanh ngang trên nóc chặn lại phần lớn ánh trăng, chỉ để một vệt sáng mờ mờ, nếu không phải một đoạn thanh ngang trên đầu bị hổng một rãnh sâu, sợ rằng nơi này một tia ánh trăng cũng không chiếu vào được.

Cái rãnh bí mật này, không phải người xây dựng Trương gia cổ lâu năm đó che lại, mà là người dân Cổ Dao ở Lĩnh Nam quốc. Hiển nhiên nơi núi sâu này rất lâu trước đây đã có nhiều hoạt động thần bí, chẳng qua là không biết người dân Cổ Dao xây cái rãnh bí mật này trong núi có mục đích gì, cùng với việc lựa chọn của Trương gia lâu không nhất thiết có liên hệ.

Mọi người đều muốn chớp mắt một lát, liền chia nhau nằm xuống. Tôi vừa định nhắm mắt, bỗng nhiên thấy Bàn Tử ngồi bật dậy, đi đến bên đầm nước. Tôi biết rõ chuyện này, cho nên cầm mũ đắp lên mặt, rất nhanh liền ngủ say, tính toán một lúc sau sẽ tỉnh dậy.

Ở đây đã hình thành nên đồng hồ sinh học rất chính xác, miễn là trước khi đi ngủ tự nhắc nhở bản thân đây chỉ là nghỉ ngơi tạm thời, tôi nhất định có thể tỉnh lại đúng lúc. Quả nhiên một lúc sau tôi đã tỉnh. Trên mặt

đang đắp cái mũ, bên trong tản ra mùi dầu gội, tôi thấy thực may mắn khi ở nơi hoang vu này vẫn có thể ngửi thấy hương vị của thành phố.

Tôi thở ra một hơi, mấy ngày nay trong lòng tôi lại nghĩ đến chuyện đi Lỗ Vương Cung và Vân Đỉnh Thiên Cung trước kia, khi đó tôi là người chuyên phá hư sĩ khí của đội ngũ, luôn luôn đọi Phan Tử lay mới chịu tỉnh lại. Hôm nay tôi đã không có quyền đó nữa, tôi đã trở thành chú Ba, những người khác đều nhìn vào tôi. Tôi nhanh chóng đem mũ lấy xuống, định ngồi dậy, dưới tay lại phát hiện cái mũ để trên mặt đã ướt nhẹp còn rất nhờn.

Tôi cả kinh, lập tức đẩy vật kia ra ngồi dậy, nhưng ngay sau đó nhận thấy có chỗ không đúng – đồng lửa chiếu sáng toàn bộ khu vực, đèn gần dọc theo mép rãnh bí mật đều có nước nhỏ giọt xuống. Tôi cho rằng trời đang mưa, nhưng ngẩng đầu lên mới phát hiện, nước không phải từ trên trời rơi xuống mà từ tảng đá bên trên rơi xuống. Tôi đang ngồi ở một tảng đá bên cạnh rãnh, dây leo bốn phía đã bị cắt hết, nước theo khe trên vách đá nhỏ xuống, vỗ lên mặt tảng đá nước bắn tung tóe, bốn phía mọi người đều không khá hơn đều bị nước dội tinh, mọi người che đầu chạy ra khỏi khu vực nước chảy, miệng kêu lên “Chuyện gì xảy ra vậy?” Bàn Tử lập tức làm động tác chớ có lên tiếng, để mọi người ngậm miệng.

Chúng tôi đều nhìn hẩn, không biết hẩn phát hiện cái gì. Hẩn ngửi nước bắn lên đầy người, tôi làm theo ngửi thấy trên mũ mình mùi khai của nước tiểu khiến tôi ghét bỏ đến cực điểm.

Là nước tiểu. Có người đi tiểu trên đỉnh đầu chúng tôi.

“Mẹ nó” Bao Da nhẹ giọng mắng, chán ghét nhỏ nước miếng, rõ ràng nước tiểu sặc vào trong miệng.

Bàn Tử tiếp tục ra hiệu cho chúng tôi đừng nói chuyện, tất cả mọi người ức chế mà không biết phải làm sao. Chỉ có Bàn Tử hành động, bắt đầu trèo lên tảng đá bên rãnh. Tôi không biết anh ta muốn làm cái gì, cũng cắn răng đi theo. Tôi nắm vào dây leo liên tục trèo lên bên dưới thanh ngang, vài giây sau liền nghe thấy phía trên có người nói chuyện. Không ngờ là tiếng Anh, tôi lập tức hiểu đó là đội người của Cầu Đức Khảo.

Vẫn còn có chút nước tiểu chảy xuống, nhỏ giọt trên mặt Bàn Tử cũng không thèm quan tâm. Anh ta nghe không hiểu ở phía trên nói cái gì.

Liên làm động tác thủ thế để cho tôi nghe.

Tôi chịu đựng buồn nôn mãnh liệt lắng tai để nghe. Phía trên nhất định là có không ít người, hiển nhiên bọn họ đang ở trên cao, hoàn toàn không hề phát hiện ở dưới rãnh còn rải một tầng thanh ngang, phía dưới thanh ngang còn có lối đi bí mật.

Nhưng đám người Cầu Đức Khảo, lúc này không nên xuất hiện tại đây, tôi nghe không rõ người nước ngoài nói chuyện cụ thể với nhau, chỉ có thể hướng về Bàn Tử lắc đầu. Bàn Tử cầm điện thoại di động của tôi, muốn tôi mở chức năng ghi âm của điện thoại di động, lúc này tôi nghe được tiếng nói một người Trung Quốc, hẳn nói một câu” nhanh gửi đi không có thời gian nghỉ ngơi, có ai thấy người dẫn đường mới tìm được đi đâu không?” Tiếp theo có người phiên dịch thành tiếng Anh.

Tôi nghe được âm thanh kia thì sửng sốt âm thanh này rất quen thuộc, muốn nghe mấy câu nữa. Người phía trên liền nói một câu xuất phát.

Tôi cùng Bàn Tử trở mình đi xuống, Bàn Tử nhổ ra vài hớp nước bọt, nghe âm thanh đã đi xa mới nói:

“Mẹ kiếp, con mẹ nó người nước ngoài chính xác hỏa khí lớn, đi tiểu mùi khai cũng quá nặng. Tú Tú, mau nghe một chút bọn họ đang nói cái gì?”

Trong lúc này, tôi nghĩ đến giọng người nước ngoài được ghi lại rồi, liền lập tức nghe qua thể nhưng Tú Tú hoàn toàn không để ý tới, chỉ là đem y phục cởi ra, đi đến đầm nước bên cạnh rửa mặt.

“Ai nha, nha đầu. Trước đừng rửa, cái đầm kia ta đã từng tiểu qua, rửa hay không chẳng giống nhau?” Bàn Tử nói.

Tú Tú cùng Bao Da đang rửa ở bên cạnh đều giật mình một chút, Bao Da lập tức nhảy dựng lên:” Anh không phải đã đi tiểu rồi chứ?”

“Lão tử đều đã tiểu vào, tôi qua nhàm chán, ta từng đi tiểu xuống đầm mấy lần.” Bàn Tử nói: “trước đừng rửa tới nghe ghi âm một chút.”

“Tôi không nghe” Tú Tú nói: “tôi thà chết cũng không chịu được mùi này”

Tôi nghĩ cũng vô cùng khó chịu, Bàn Tử không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là chỉ hướng một cái đầm nước ở xa: “bên kia sạch hơn kia.”

Chúng tôi lập tức xông qua, cúi đầu rửa và gột sạch y phục, gột đi gột lại mấy lần. Cho đến khi mùi khai của nước tiểu không còn nữa mới thôi.

“Người chết không sợ, đi sợ nước tiểu? Tôi nói cho mấy người biết, căn cứ vào nghiên cứu khoa học, thi thể thối nát còn đáng sợ hơn nước tiểu bẩn. Uống nước tiểu cũng không có việc gì.” Bàn Tử nói

Tú Tú dùng nón bảo hộ múc nước trong đầm lên: “vậy anh uống... ồ..ng”

“Uống vào không có việc gì nhưng cũng không có nghĩa là tốt a.” Bàn Tử nói “Chuẩn bị nhanh lên một chút, chúng ta không thể để bọn họ vượt qua.”

Tú Tú nghe ghi âm sau đó nói :”Yên tâm đi, bọn họ ở trên đầu đi đường núi căn bản là không thể vượt qua chúng ta, đội người này nhất định là xuất phát trước chúng ta, đã đi mấy ngày trong núi, lại bị chúng ta vượt qua.”

“Bọn họ nói người dẫn đường mới là có chuyện gì xảy ra?” Bàn Tử hỏi, “Chỗ này đào đâu ra người dẫn đường?”

Tôi lắc đầu, vẫn luôn suy nghĩ câu tiếng Trung nghe được ở chỗ kia. Người nói chuyện đó là ai? Tại sao tôi có cảm giác quen thuộc như vậy?

Bàn Tử có chút khúc mắc, hỏi tôi bị sao vậy, tôi đem chuyện vừa rồi nói với anh ta, nhưng anh ta lại không có ấn tượng gì lắm. Hiển nhiên Bàn Tử không hề chú ý tới vấn đề này. Tú Tú nói: “bất kể nói thế nào, Cầu Đức Khảo phái người đi trước chúng ta, tôi thấy lão ta giải thích khác với Tam Gia, hiển nhiên lão vẫn còn chuyện giấu diếm chúng ta.”

Với tính cách của Cầu Đức Khảo, sở dĩ ông ta tiếp tục phái đội ngũ đi thám hiểm, chắc chắn không phải là làm bừa, nhất định là có tin tức mới. Mấu chốt có thể nằm ở người dẫn đường mới.

“Nếu vậy chúng ta làm thế nào bây giờ? Không để ý tới bọn họ tiếp tục đi sao?” Bàn Tử suy nghĩ một chút nhìn về phía tôi.

Tôi đối với giọng nói kia quá mức thu hút, một loại dự cảm cực xấu bắt đầu nảy sinh trong lòng. Tôi hướng Bàn Tử nói: “chúng ta nên leo lên trên xem xét một chút”

Tôi và Bàn Tử dùng khảm đao bỏ ra một thanh ngang hông nặng nhất, trèo ra ngoài. Bên ngoài là một vùng trắng sáng. Nơi này không có đại thụ, tôi theo sườn dốc một đường chậm rãi trèo xuống liền nghe thấy âm thanh theo gió truyền đến. Đội ngũ đi cả trong đêm, đã đi được một khoảng nhất định, nhưng Tú Tú nói không sai, sườn núi bên trên đặc biệt khó đi, bọn họ chưa đi được xa, còn có thể nhìn thấy ánh lửa phía trước.

Tôi và Bàn Tử bước nhanh đuổi theo, Bàn Tử kéo tôi lại, đi vào trong bụi cỏ hướng tôi lắc đầu. Tôi xem chỗ anh ta chỉ, lại thấy phía trước có đốm lửa – có người ở đó.

“Lính trinh sát, không thể theo vào nữa.” Bàn Tử đưa cho tôi một cái ống nhòm

“Anh lấy ở chỗ nào vậy?”

“Dỡ từ trên súng xuống.” Bàn Tử nói

Tôi dùng ống nhòm nhìn lên đội ngũ trước mặt, thấy một đám người ngoại quốc đang bám bụi cây đi lên. Bọn họ không dùng đèn pin mà dùng đuốc, không có đường lên núi, dùng đèn pin rất dễ lạc đường.

Đội ngũ này có chừng mười lăm người, trong mắt tôi người ngoại quốc đều giống nhau, không thể nhận ra có phải nhóm ở bên hồ hay không. Tôi di chuyển ống nhòm đi tìm người dẫn đường mới kia.

Rất nhanh liền phát hiện một người Trung Quốc hắt đưa lưng về phí tôi, đang cùng người nước ngoài nói chuyện phiếm, nhìn thấy bóng lưng của hắn, liền giật mình một cái, một loại cảm giác vô cùng kì diệu truyền tới.

Tiếp theo, người kia bỗng nhiên quay đầu lại, hướng phía sau nhìn một chút, mặt của hắn nhanh chóng lóe sáng lên.

Tôi lúc ấy liền sững sốt, tiếp theo cả người giống như gà đánh nhau, lỗ chân lông cả người tôi đều giãn ra, bởi vì chỉ một khắc kia, khi nhìn thấy khuôn mặt người ấy tôi không rõ mình có phải là thật không.

Đó là khuôn mặt của tôi.

Tôi thấy được khuôn mặt chính mình. Là một Ngô Tà.

-----oOo-----

Chương 27

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôi còn không dám tin vào mắt mình nữa, nếu không phải vì có Bàn Tử bên cạnh thì tôi chắc chắn đã cho rằng bản thân đang nằm mơ rồi. Tới lúc tôi nhìn lại lần nữa thì người kia đã đi xa, lẫn vào trong đám người không nhìn ra được.

Có thể là do động tác của tôi quá lớn, Bàn Tử phải dúi tôi vào trong lùm cây. Tôi lấy ống nhòm đưa cho anh ta, anh ta cũng ngẩng đầu nhìn.

Trước đó tôi vẫn lầy lảm lạ, nhưng sau giây lát sợ hãi vừa rồi, tôi lại cảm thấy đặc biệt bình tĩnh.

Đây không phải là kiểu bình tĩnh thông thường mà là cảm giác bình tĩnh không cách nào lý giải được. Trong giây lát có chút hoảng hốt, tôi không nghĩ nổi ra là vừa rồi mình đã nhìn thấy gì, hoàn cảnh lúc đó quý dị gần như chẳng kịp nhớ kỹ được.

Người đó là ai?

Một người bình thường sẽ hiểu được bao nhiêu về chính khuôn mặt của mình? Đây là một nghi vấn, khi chúng ta soi gương nhìn thấy diện mạo mình ở đó thì liệu đó đã là một hình ảnh hoàn chỉnh của bản thân hay chưa? Kia chính là gương mặt của tôi sao? Tôi vẫn chưa thể khẳng định được.

Trong lòng tôi rất bình tĩnh, chờ nghe kết quả sau khi Bàn Tử quan sát.

Bàn Tử nhòm xong nhưng mặt anh ta lại không làm ra vẻ gì kinh ngạc. Anh ta nằm úp xuống nói:

“Người Trung Quốc giống nhau không nhiều, nhưng trời tối quá nên thật sự nhìn không rõ. Thế rốt cuộc cậu định làm gì?”

“Tôi cảm thấy trong đội kia có người quen.” tôi nói, bất kể âm thanh vừa rồi hoặc là gương mặt tôi nhìn thấy là cái gì thì tôi cũng vẫn thấy rất quen thuộc.

“Có người cậu quen? Bàn gia tôi có người quen thì coi như là bình thường, đằng này cậu bảo có người quen thì hơi bị kinh đấy.” Bàn Tử nói, “người bán trứng trà ở trước cửa nhà cậu có trong đám đó à?”

Trứng trà: Đây là món ăn vặt truyền thống của người Trung Quốc. Trứng được luộc chín, gõ cho vỏ trứng rạn nứt (nhưng không bóc vỏ nhé) rồi đem nấu với hỗn hợp nước bao gồm: Lá trà Ô Long, Hồng trà, Bát Giác, Sơn Tiêu, Muối, Đường... Dùng lửa nhỏ nấu trong vài giờ, để màu sắc cũng như mùi vị của hương liệu ngấm vào là được..

“Không thời gian đâu mà cãi nhau với anh đâu, anh có thấy cái gì kỳ quái không?” tôi nhẹ giọng hỏi Bàn Tử. Anh ta lắc đầu, “người trong đội này không nhiều lắm, nhưng bố trí đầy đủ mọi thứ, điển hình của phong cách của lão người Mỹ kia, cái gì cũng dựa vào trang thiết bị. Mục tiêu của bọn họ không bình thường, là đi ngược lại. Xem ra đội bọn họ đang đi từ trong núi ra ngoài, chắc là trên đường trở về doanh địa kia, không có vấn đề gì với chúng ta đâu.”

“Anh khẳng định vậy sao?” tôi hỏi, “làm thế nào thấy được chứ?”

“Khẳng cmn định luôn. Theo như phương hướng mà họ đang di chuyển, phía tây là một con suối nhỏ, đi thẳng theo con suối đó xuống sẽ tới một đoạn sườn dốc có thể tới được trong thôn. Cầu Đức Khảo đã sắp xếp dây thừng ở đầu bên kia, có thời gian đi sang bên đó ngắm phong cảnh cũng đẹp lắm. Hơn nữa cậu cũng thấy balo của bọn họ đã mất hết, tiếp tế cũng không còn, nhất định là đội này phải trở về thôn. Cầu Đức Khảo không hề lừa chúng ta, lão ta chắc chắn sẽ không phải một đội mới đi xuống nữa.”

Tôi gật gật đầu, trong lòng bắt đầu do dự, xem ra Bàn Tử quả thật không

thấy được người có diện mạo giống tôi trong đội kia, chẳng lẽ là tôi nhìn lầm rồi? Hay là do Bàn Tử bỏ lỡ cơ hội nhìn thấy? Có cần thiết phải xác nhận thêm một chút không? Nếu tôi không nhìn nhầm thì sao? Con mẹ nó, vậy toàn bộ sự việc này bắt đầu đâm vào hướng khó mà lý giải nổi.

“Thiên Chân, cậu sao vậy? Vừa rồi có phải cậu nhìn thấy cái gì không, sao như mất hồn ấy vậy?” Bàn Tử hỏi.

“Anh có nhìn thấy... Nhìn thấy một người có diện mạo rất giống tôi không?” tôi hỏi anh ta. Bàn Tử nhìn tôi một cái:” ý cậu là, giống cậu bây giờ hay là giống cậu trước kia?”

“Trước kia.” tôi đưa ống nhòm cho anh ta rồi nói, Bàn Tử nhú mày:” Thiên Chân à, trên đường tới đây đầu cậu có bị va đập vào đâu không vậy?”

Tôi hơi cúi:” cái quái, chúng ta ở với nhau bao lâu như vậy, anh còn nghi ngờ năng lực phán đoán của tôi sao?”

“Cũng bởi vì ở cùng cậu lâu rồi nên tôi mới không tin nghiệm vào năng lực phán đoán của cậu, Bàn gia tôi không phải chưa nếm mùi đau khổ bao giờ nhé,” Bàn Tử nói, ” khẳng định là cậu nhìn nhầm rồi, về thôi nào.”

Tôi vốn vẫn còn hơi do dự, nhưng Bàn Tử vừa nói xong, khí tức trong người tôi dâng lên, chuyện này có thể nào tôi cũng phải kiểm chứng xong mới chịu bỏ qua. Đang trong lúc tranh luận, phía sau bỗng nhiên truyền tới tiếng bụi cây xào xạc, nhìn lại thấy Bao Da đã bò tới:” Tam Gia, lão đại, tôi cũng tới rồi này.”

“Mày tới làm cái màu gì?” Bàn Tử hỏi, “đừng thêm phiền nữa, lão tử và Tam Gia đang riêng tư mà.”

“Tôi tìm các ngài để nâng cao hiểu biết. Không phải là ngài nói tôi nên học thêm nhiều nữa sao?” Bao Da nói.

Tôi hỏi Bàn Tử:” tiểu tử này báii cậu làm lão đại từ khi nào?”

“Đây gọi là sức hấp dẫn của nhân cách” Bàn Tử đáp, nhìn Bao Da xì một tiếng:” lượn đi, chớ có nhiều chuyện, chuyện ở đây mày học cũng không

dùng được.”

Bao Da nói:” nhưng thật ra Tú Tú tỷ sợ các ngài thiếu nhân lực, bảo tôi tới giúp các ngài một tay.”

Bàn Tử nhìn tôi liếc mắt một cái, trong mắt dường như có ý gì đó, anh ta suy nghĩ một lát rồi nói với tôi:” nó tới đây tôi lại thấy nên đồng ý để nó theo sau quan sát giúp chúng ta”.

“Vì sao chứ? Thêm một người thì chả thay đổi được gì cả.”

“Tam Gia, ngài đồ đầu thì được chứ nếu bàn về theo dõi, luận tài trộm cắp thì Bàn gia tôi đây mới là tổ tông, thời còn trẻ tôi đuổi một con gà mà bò qua mười mấy cái lỗ chó cũng không hề thở mạnh tiếng nào. Trong địa hình rừng núi ở đây nếu không muốn bị người ta phát hiện, ngài tốt nhất nên nghe theo sắp xếp của tôi.”

Trong lòng tôi thầm nhủ chú Ba mình hồi bé cũng là một người ngang bướng, những chuyện như này so với anh thì chưa chắc đã kém, nhưng có điều tôi thì không như vậy được. Hơn nữa với vóc dáng của anh mà đòi chui lọt được vào chuồng chó, vậy chó bên đó phải to cỡ nào chứ? Chẳng qua những câu này là lời của Ngô Tà, tôi hiện tại đang mang mặt nạ chú Ba, chú Ba trước mặt tiểu bối, trong trường hợp này không bao giờ nói những lời phôi bò (*thiếu suy nghĩ*) như thế. Vì vậy bao nhiêu câu chữ tôi đành nuốt lại hết không để nó thốt ra khỏi miệng.

Bàn Tử nói xong liền nhìn Bao Da tiếp:”mày theo cánh trái, cẩn thận canh chừng bên đó đấy,” sau đó quay đầu sang tôi, “Tam Gia lớn tuổi, đi với tôi.”

Tôi nhìn Bàn Tử gật đầu, Bàn Tử chỉ về một hướng, ba người bắt đầu chui vào trong một bụi cây cao nửa thân người từ từ bò đi.

Bao Da tách chúng tôi ra, tôi còn định hỏi lại Bàn Tử cho rõ ràng một chút, nhưng anh ta liền ra hiệu dừng lên tiếng, rồi động tác kéo tôi cũng từ từ chậm lại.

Tôi không biết anh ta có dụng ý gì, nhưng hiểu là hành động của Bàn Tử luôn có ý nghĩ. Vì vậy tiếp theo cũng phối hợp nhịp nhàng với anh ta, từ từ lui lại phía sau. Lúc đó tôi nhận ra Bao Da đang cách chúng tôi xa

dần, đang đi đầu tiên trên cùng. Rõ ràng là bản thân hắn cũng không hề phát hiện chúng tôi đã rút lại đằng sau.

“Cái gì mà hỗ trợ chứ? Chắc chắn là do con nhà đầu thối kia phải tới giám thị chúng ta.” Bàn Tử nhẹ giọng nói thêm một câu, “cũng được thôi, cho mày xem một chút thủ đoạn của bàn gia lão tử.”

Tôi biết Bàn Tử không tin tưởng Tiểu Hoa và bọn họ, giờ đây lại càng không muốn dây dưa thêm nữa, bản thân cũng không hề lên tiếng.

Bụi cây trong rừng vô cùng tươi tốt, trên người tôi lại có mùi nước tiểu khiến rất nhiều côn trùng nhỏ bị thu hút tới. Ngay từ đầu tôi còn chú ý, nhưng nhìn biểu cảm chăm chú của Bàn Tử khi đó tôi dường như cũng bị cuốn theo. Anh ta dồn lực chú ý về phía Bao Da, nét mặt khác hoàn toàn với khi vừa rồi còn cười nói.

Cùng lúc trong lòng tôi dấy lên một cảm giác nghi hoặc.

Biểu cảm của Bàn Tử vô cùng nghiêm túc, trước đây anh ta không bao giờ lộ ra vẻ nghiêm túc này, mà giờ đây, tôi nhìn trong ánh mắt anh ta, chung quy vẫn cảm giác được có gì đó không còn giống với kiểu trong thời khắc nghiêm túc thỉnh thoảng vẫn chêm vài câu chọc cười như trước nữa.

Nhưng vừa rồi khi tôi nói chuyện với anh ta, rõ ràng là tôi không chú ý tới điều đó.

Vẻ mặt Bàn Tử lúc này khiến tôi cảm giác được rằng, chuyện trước mắt kia vô cùng căng thẳng. Chẳng lẽ, vừa rồi anh ta không phải chẳng nhìn thấy gì, mà là thấy được một vài cái gì đó rồi, nhưng lại làm như không thấy, còn lý do là vì không muốn khiến tôi phải lo lắng?

Không thể nào, Bàn Tử từ bao giờ lại biến thành người có tính cách như vậy chứ? Anh ta nhìn thấy tôi căng thẳng thì phải vô cùng vui vẻ mới đúng.

Chúng tôi đi theo Bao Da phía trước, ước chừng được mười phút, lúc này chúng tôi đã rút lại hơn mười thước, Bàn Tử vẫn duy trì biểu cảm đó, nhưng trước sau không chịu đi tiếp.

Tôi rất cục cựa cũng nhịn không được nữa, hỏi Bàn Tử:” anh rất cuộc muốn làm gì vậy? Cứ tiếp tục lùi lại như vậy chúng ta sẽ lỗ mất, chả thấy được cái gì cả nữa.”

Bàn Tử lập tức thở dài một tiếng, kéo tôi lại gần nói:” đi cùng không phải là mục đích, mục đích là phải thấy rõ ràng kia.”

Tôi nhẹ giọng nói:” cách xa như vậy mà có thể nhìn thấy sao?”

Bàn Tử vừa định nói, chợt trạm gác phía trước vang lên một âm báo hiệu chói tai.

Bao Da đột nhiên bất động, tiếp theo, trên cây bông có tiếng súng vang lên, một tia lửa lóe lên đánh về vị trí Bao Da. Tôi và Bàn Tử lập tức ngẩng đầu lên, thấy đội ngũ phía trước bắt đầu rối lên, tất cả mọi người đều quay pin lại, soi về phía Bao Da. Bàn Tử nhìn tôi gật đầu nói:” được lắm, bây giờ người đã quay lại, chúng ta có thể nhìn rõ hơn rồi.”

Tôi thàn nói, thế quái nào, anh để thằng bé làm môi như kia. Tôi lập tức cầm ống nhòm lên, thấy xa xa trên cây có một tia sáng thẳng tắp chiếu xuống di chuyển xung quanh trong bụi cỏ, đó là tia laser gắn trên ống nhắm của lính gác. Bất luận là Bao Da trốn trong bụi cỏ thế nào thì tia laser này cũng vẫn sẽ dán chặt lên người hắn, xem ra người kia cũng là cao thủ.

“tiểu tử này đánh động cũng được đấy, nhất định là rất biết nghe lời, không tự mình quan sát tình huống, hơn nữa không có kinh nghiệm với không gian lớn. Lần này Cầu Đức Khảo mang theo toán quân cũng thật lợi hại.” Bàn Tử nói, ” hướng vừa rồi tôi chỉ cho Bao Da chính là phía mà lính gác canh phòng gắt gao nhất.”

“Anh làm vậy chẳng bằng hại chết hắn sao?” tôi nói.

“Không đâu, người nước ngoài rất bảo vệ môi trường, trong súng kia đều là đạn cao su, hơn nữa cũng không nổ súng một cách tùy tiện. Phát súng vừa rồi chỉ là để đánh động cho người phía trước chú ý, đồng thời cũng muốn thăm dò Bao Da, mục đích muốn xem chính xác là người hay dã thú. Nếu như là đạn thật thì khi lũ linh miêu tấn công doanh địa, bọn họ sẽ chẳng phải vì bận đối đạn mà làm trễ mất thời gian phòng thủ tốt nhất.”

Tôi nhìn Bàn Tử, không ngờ anh ta còn có thể suy tính tới nước này. Bàn Tử nói:” chưa thấy Bàn gia tôi như vậy bao giờ sao?”

Tôi lắc đầu:” con mẹ nó chứ, gần đây anh có vẻ hơi bị thông minh đấy, trước đây đâu có thấy anh thông minh như vậy chứ.”

Bàn Tử đáp:” lúc lão tử lặn lộn trên giang hồ cũng không phải là không tàn bạo, chỉ là sống như vậy thấy vô nghĩa quá thôi, giờ bên cạnh cậu cũng chỉ có thể tin tưởng tôi, tôi không thông minh giúp cậu thì chẳng phải đã làm phí đi mối quan hệ của chúng ta sao?” nói xong anh ta chỉ chỉ về phía trước, “đi! Thừa cơ Bao Da đang còn thu hút sự chú ý của bọn họ, chúng ta tới gần một chút.”

Tôi thấy Bao Da đáng thương đang bị người xông tới vây kín, trong lòng thâm than, thì Bàn Tử đã kéo tôi nhanh chóng tiến lại gần đó.

Con người dường như đều vậy cả, chỉ cần một người làm mục tiêu thì thường bỏ qua hết mọi nguy hiểm thực sự. Bàn Tử chọn ra một đường vòng đi bên cạnh, cố gắng bước từng bước tới chỗ đèn pin không soi tới. Đại bộ phận người của Câu Đức Khảo bên kia đã gom vào một chỗ, chúng tôi không cần phải để ý tới những động tĩnh phát sinh, vì thế mà cứ thẳng tiến trong bóng đêm.

Chờ tới khi Bàn Tử ngừng kéo tôi đi, tôi nhận ra mình đã tới rất gần chỗ bọn họ. Lúc tôi ngẩng đầu nhìn thật sự có hơi hoảng sợ, chưa từng nghĩ là mình lại có thể tiến tới gần như vậy, dường như là ở ngay bên cạnh bọn họ.

“Cho dù là giờ chúng ta có đi ra ngoài thì bọn họ nhất định sẽ không phát hiện được điều bất thường.” Bàn Tử nói nhỏ, “tốt lắm tìm đi, người cậu nói ở đâu?”

Cầm ống nhòm lên, tôi tìm kiếm trong đám người bóng dáng kẻ kia, đèn pin có chút phản quang, ban đầu thì hơi khó khăn nhưng sau một lát tìm kiếm, chợt giật mình một cái, tôi đã nhìn thấy người đó.

Lần này tôi có đầy đủ thời gian để quan sát, tôi nhìn mặc dù bị ánh đèn pin phản quang nhưng những gì đang diễn ra vẫn khiến tôi lạnh người,

tôi hiểu ra rằng mình vừa rồi không hề nhìn nhầm. Tôi thật sự thấy một gương mặt vô cùng giống với tôi.

-----oO-----

Chương 28

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thấy tôi dừng lại, Bàn Tử bèn hỏi:”thấy chưa?”

“Rồi, hướng mười giờ.” tôi nói, “đúng là hắc, điều này anh phải tin tôi.” Nói xong tôi đưa ống nhòm cho Bàn Tử, lại phát hiện không thấy ai nhận lấy nó.

Quay lại nhìn, chợt không còn thấy Bàn Tử ở đây nữa.

Tôi sững sờ một lát, thảm gạo lên cái đêch, vừa tôi là Bàn Tử kéo tôi tới chỗ này mà, sao giờ không thấy đâu nữa?

Tôi nhìn đằng sau tôi mù mịt, trong bóng đêm không một động tĩnh, “Bàn Tử?” tôi không hiểu nổi.

Tôi cố gắng tìm kiếm một vòng trong bóng tối, sau khi xác định là không có ai mới dùng ống nhòm tìm kiếm bốn phía xung quanh. Nhưng dường như là phản xạ có điều kiện, tôi vừa cầm ống nhòm lên liền chủ động hướng về phía người kia để quan sát. Quả thật đó mà mặt tôi, tôi nhìn đi nhìn lại hai lần, trong lòng dần trở lên sợ hãi.

Vừa lúc đó, tôi cũng nhìn tới ngay phía sau “Ngô Tà” kia, là sự xuất hiện của Bàn Tử.

Bàn Tử từ trong lùm cây đứng phất dậy, vì “Ngô Tà” chỉ đứng bên ngoài đội Cầu Đức Khảo nên không ai để ý tới, chỉ thấy Bàn Tử dùng tốc độ chớp nhoáng mà chớp lấy “Ngô Tà” từ phía sau lưng. Tôi trợn mắt há hốc mồm quan sát quá trình, Bàn Tử đã kéo hắc thụ vào trong lùm cây.

Toàn bộ quá trình không mất mấy phút, chỉ chốc lát sau tôi không còn thấy gì trong ống nhòm nữa.

Tôi buông nó xuống, hoàn toàn không thể đoán được sự tình tiếp theo sẽ phát sinh thế này nữa, chuyện đã hoàn toàn vượt ra khỏi sức tưởng tượng của tôi. Tôi nắm tóc, cảm thấy như bị choáng váng kịch liệt.

Bao Da cuối cùng cũng bị bắt, tôi thấy hắn bị người ta bức lùi từ trong bụi cây ra, vẻ mặt vô cùng chán nản. Có điều tôi không còn tâm tư đầu mà lo lắng cho hắn, như Bàn Tử nói là tiểu tử này rốt cuộc là cái thành phần gì thì vẫn chưa rõ, trước cứ để địch nhân thử thách hắn một lát, tên tiểu tử này nếu ngu tới mức đem cái thông đạo kia kể ra thì thực chất cũng chẳng còn gì quan trọng nữa. Đơn giản là phải đưa cho Cầu Đức Khảo một phần đại lễ mà thôi. Cái Cầu Đức Khảo thiếu không phải là thời gian, mà là đường tiến vào nơi đó, sau đó sẽ nghĩ cách thức để sống mà đi ra.

Xem ra đội người nước ngoài này cũng không muốn làm gì hắn, chẳng qua là thấy hơi bị kinh ngạc vì ở đây lại bất thành linh xuất hiện một thằng nhóc như vậy.

Tôi không xem tiếp kết cục của hắn, rất nhanh sau đó từ trong bóng tối Bàn Tử liền khiêng tới một người, anh ta bảo tôi mau qua đó. Đầu óc tôi có hai luồng suy nghĩ, tôi biết anh ta đang khiêng ai, nhưng không biết bước tiếp theo anh ta sẽ làm thế nào.

Cảm giác này vô cùng kỳ quái, giống như là vốn dĩ không muốn bắt gian tại trận, nhưng lại có rất nhiều anh em đã đá văng cánh cửa đi rồi.

Nghĩ tới đây chắc chắn là một bước ngoặt vô cùng quan trọng, nhưng tôi không ngờ trong lòng mình cũng nghĩ như vậy.

Tôi cũng Bàn Tử nhanh chóng rời đi. Bàn Tử không đưa tôi quay trở lại thông đạo, mà lại chạy tới một khe suối xa xa, chạy thẳng tới đó mất ít nhất nửa giờ mới dừng lại được.

Tôi không biết người người khác mà nhìn tới người này sẽ ra vẻ thế nào nữa, nhưng ít ra chúng tôi làm chuyện này cũng không gặp phải khó khăn gì, hơn nữa Bàn Tử cũng không tin nhiệm người của Tiểu Hoa.

Bàn Tử đốt một đồng lửa nhỏ lên đồng thời dùng tảng đá chặn lại, đối diện với người trẻ tuổi bị chúng tôi dùng dây leo trói rất chắc chắn.

Trong khoảng cách gần như vậy, tôi quan sát cẩn thận gương mặt hắn, chợt hiểu ra rằng rõ ràng đối với mặt mình thực chất là không hiểu bằng nhìn mặt người khác. Cho dù là có quan sát như vậy đi nữa, tôi cũng không moi ra được một điểm sơ hở nào. Hơn nữa, hiện tại cũng không có gì để đối chiếu. Có điều, dưới ánh lửa ở đây, khuôn mặt này nhìn qua dường như còn đẹp trai thêm vài phần.

Bàn Tử sắc mặt xanh mét, nhìn người trẻ tuổi này, tôi hỏi anh ta:” sao anh không nói gì mà đã....”

“Lúc đó tôi thấy chỗ hắn đứng quá thích hợp để đánh lén, quả thực là giống như đang kêu gọi Bàn gia tôi qua đó tấn công hắn vậy. Tôi không có nhiều thời gian mà suy tính, chỉ cần hắn bước lên phía trước vài bước thì sẽ không thể dễ dàng như vậy được. Do đó mà tôi cứ vậy bắt lấy hắn thôi.” Bàn Tử nói, “cũng may là tên tiểu tử này giống cậu không có thể lực. Có điều là trông giống thật đấy, nếu như không phải tôi quen cậu trước đây rồi thì lúc tên tiểu tử này xuất hiện nhất định sẽ khiến chúng ta bị hại chết, giờ tôi lại có một nghi ngờ mới rồi đây.”

Tôi nhìn đối phương, hỏi hắn:” rốt cuộc thì ngươi là ai?

Đối phương nhìn tôi mà không nói gì, sắc mặt hắn rất bình thản. Nhưng tôi phát hiện ra được rằng hắn đã che giấu rất tốt biểu cảm kinh ngạc đối với sự xuất hiện của tôi.

“Rồi cuộc ngươi là ai?” tôi hỏi lại một lần, hắn nhíu nhíu đầu mày vẫn không nói câu nào.

Lửa giận trong lòng tôi lập tức bốc lên, tuy rằng tên tiểu tử này có diện mạo giống tôi nhưng nhìn qua biểu cảm kia quả thực khiến người ta thực khó chịu. Tôi cũng không biết mình cũng có bộ mặt rất chối tử như vậy.

Thảo nào mà trước giờ làm gì cũng không thuận lợi, nếu như mọi chuyện ở đây giải quyết suông sẽ thì khi trở về tôi nhất định sẽ đi chỉnh lại phong thủy trên mặt mình. (*y là phẫu thuật thẩm mỹ*)

“Ngài nói vậy cũng vô dụng thôi. ” Bàn Tử nói, ”có thể giả trang thành hình dạng này chứng minh rằng hắn rất hiểu biết Ngô Tà, khẳng định luôn là cũng phải biết tôi nữa, chúng ta hỏi hắn là ai, hắn biết bản thân đã

bị lộ, chắc chắn sẽ chẳng chịu hé răng đâu. Giờ phải cho hắn nếm mùi đau khổ một chút mới được. Ngài tránh sang một bên đi, tôi sẽ bẻ gãy từng ngón từng ngón tay của hắn.” Nói xong Bàn Tử liền nhặt một cục đá lên, đồng thời chuẩn bị hạ thủ xé rách mặt nạ của hắn.

Tôi biết là Bàn Tử không phải chỉ muốn phô trương thanh thế, anh ta nói làm thì chắc chắn là làm được, nhưng đối phương vẫn không hề phản ứng. Thứ nhất là tôi không nghĩ Bàn Tử sẽ đả thương tên này, dẫu sao thì cũng chưa biết được hắn có lai lịch thế nào. Thứ hai là tôi biết sự xuất hiện của tôi nằm ngoài dự liệu của hắn, để Bàn Tử đe dọa không bằng chính tôi ra tay sẽ hiệu quả hơn. Vì vậy tôi bước lên ngăn cản Bàn Tử, trong tay cầm sẵn một tảng đá, tôi bước tới trước mặt hắn.

“Nếu chú đánh tôi, chú nhất định sẽ phải hối hận.” Tên tiểu tử kia đột nhiên nói.

Thanh âm của hắn giống y hệt giọng tôi.

Có điều là tôi nghe ra một chút sơ hở, thanh âm này tuy vô cùng giống nhưng trong ngữ điệu hắn nói, vẫn có vài điểm khác với tôi.

Nghe tới đó, tôi dừng tay:” vì sao?”

“Vì tôi là cháu của chú.” hắn nhìn tôi nói.

Tôi không khỏi cười lạnh một tiếng, tiếng cười đó dường như không phải là từ phản xạ có điều kiện mà trực tiếp từ trong tâm can tôi phát ra. Đây là phản ứng bình thường của người nghe được lời nói dối mà đã được biết trước.

Tôi không biết khi tôi cười khuôn mặt chú Ba sẽ biến thành cái dạng gì, có điều người kia vừa nhìn thấy toàn thân lập tức co rụt lại, nhưng hắn vẫn giữ vững vẻ bình tĩnh và ngậy thơ trên gương mặt.

Trong lòng tôi chột động, thân thể và gương mặt người này không đồng nhất, rất có khả năng hắn đang đeo một chiếc mặt nạ. Có điều là tay nghề của kẻ đó không được tốt lắm, không hoàn toàn chuẩn xác đồng bộ hóa biểu cảm trên mặt nạ bên ngoài. Có lẽ mặt thật của hắn đã sợ tới mức tiều ra quần.

Nghĩ tới đó tôi chợt thấy có chút hứng thú, xem ra tôi quả thực có cảm giác rất sâu sắc về việc tự ngược (*ngược đãi bản thân*), trong lòng thầm giễu cợt bản thân. Nói xong tôi thẳng chân đạp một cước khiến hấn ngã lăn ra đất, hấn tuyệt vọng vùng lên để giấu hai bàn tay xuống dưới thân mình.

“Nghĩ là làm vậy mà có thể giữ được mấy ngón tay đó sao, nói thật đi.” Bàn Tử ở bên cạnh cường chế, “mày chắc đã từng điều tra rồi nên biết rõ tính cách của Tam Gia phải không.”

Người kia nhìn tôi, tôi chỉ lẳng lặng rút một điều thuốc trong túi ra châm lửa, cũng không nói lời nào. Tôi biết nếu mình nói gì đó thì ngược lại sẽ khiến hấn có lý cơ hội để suy tính nên phải tiếp tục bức ép hấn.

Hấn đứng dậy lùi một mạch về bên thân cây, đằng sau kia là một bụi cây, cuối cùng hấn không thoái lui nổi nữa, lập tức nói:” tôi thực sự là Ngô Tà, tôi không biết các người vì sao lại nghĩ rằng tôi là giả, các người ít nhất cũng phải lấy ra được chứng cứ chứ.”

Tôi thậm chí nói chứng cứ chính là lão tử đây mới là Ngô Tà xin. Bàn Tử nói:” muốn chứng cứ sao, cho mày chứng cứ luôn.” nói xong Bàn Tử bước lên nhéo vào mặt hấn, nhéo nửa ngày nhưng không kéo được cái gì ra.

“Quái, mặt hấn hình như là thật” Bàn Tử nói.

Tôi không biết kỹ thuật cải trang, nên không hiểu đó là vì nguyên nhân gì, cũng bước lên nhéo vài cái, phát hiện đúng là mặt này giống như mặt thật vậy.

Trong lòng tôi thoáng giật mình, liền nhìn qua Bàn Tử thấy anh ta cũng dùng biểu cảm hoài nghi liếc mình, “con mẹ nó, chẳng lẽ...”

“Đừng nghĩ lung tung.” tôi sờ lên mặt mình một chút,” chúng ta không biết cách thôi, cậu đừng nghĩ bừa.”

Bàn Tử lại cúi vài cái lên mặt Ngô Tà kia, trong giây lát sắc mặt chuyển sang vô cùng hoài nghi. Anh ta nhìn tôi, tay bắt giắc lại đặt lên súng của mình. Trong lòng tôi chợt nảy sinh một cảm giác vô cùng đáng sợ, cảm giác không tin tưởng này thoáng chốc đã khiến tôi cảm thấy nghẹt thở.

-----oOo-----

Chương 29

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôi chưa từng nghĩ tới chuyện gặp phải trường hợp như thế này, đầu óc bắt đầu u u mê mê, chưa bao giờ có người bằng hữu nào lại không tin tưởng vào tôi như vậy.

Suốt thời gian tới đây, tôi vẫn luôn hoài nghi về nhiều chuyện, vậy mà cuối cùng thì giờ đây tôi cũng trở thành người bị hoài nghi sao?

Không, tuyệt đối không thể, nếu bằng hữu của tôi không tín nhiệm tôi, thì tất cả những dữ kiện tôi có trong tay tại nơi này đều tan biến. Tôi lập tức nói với Bàn Tử:” hỏi đi, đừng để bị hấn dụ. Nếu như cậu có bất kỳ điều gì không tin tưởng tôi, vậy hãy hỏi tôi về chuyện gì đó đi.”

Bàn Tử nhìn tôi, lại nhìn Ngô Tà kia, tôi vội nói:” để hấn trả lời trước, thực giả sẽ rõ ngay.”

Tay đặt trên súng của Bàn Tử từ từ buông xuống, anh ta đi tới trước mặt tôi nói:” khỏi cần, Bàn gia tôi tin tưởng vào trực giác của bản thân, chúng ta tiếp tục đi.” nói xong anh ta lại bước sang chỗ tên kia, “tao hỏi mày một vấn đề, chúng ta giao hẹn trước, nếu mày không trả lời được thì ngoan ngoãn nói thật ra. Thế nào?”

Người kia nhìn Bàn Tử, đột nhiên lắc đầu, “không cần, các người đứng rồi, không cần lãng phí thời gian nữa.”

Bàn Tử nhìn tôi nhếch miệng một cái, người kia đột nhiên nói:” ngài bảo Bàn Tử kia đi khỏi đây, tôi sẽ nói cho ngài biết đang có chuyện gì xảy ra.”

Bàn Tử bật cười, mắng:” thằng oắt con, Bàn gia tao còn nghĩ mày già trang thành cái dạng này chắc phải là người nguy hiểm thế nào, hóa ra mới dọa thế đã sợ rồi.”

Tên kia liền cười, “tôi không phải là không thể nhịn được, chỉ là tôi thấy

không đáng tôi, vì tôi đứng bên phe Tam Gia. Có điều, tôi chỉ có thể nói cho ta gia, nếu anh ở đây tôi nhất định sẽ không nói, không tin anh có thể bức cung. Nếu các anh giết tôi, chờ tới khi biết được chân tướng, các anh nhất định sẽ phải hối hận.”

Tôi nhìn Bàn Tử một cái, Bàn Tử còn muốn mắng hấn, tôi thấy quá phí phạm thời gian, liền ra hiệu với anh ta, bảo anh tránh đi một lát, càng nhanh thì càng sớm biết được chân tướng sự thật, Bàn Tử lúc đó mới tức tối bước vào trong rừng.

Tôi chuyển sang “Ngô Tà”, “đừng nói dối tao, mà kéo dài thời gian không có ý nghĩa gì đâu.”

Hấn nhìn Bàn Tử đã đi xa rồi mới nói :” Tiểu Tam Gia, tôi không đơn giản như vậy đâu, chuyện cũng không đơn giản như cậu nghĩ đâu.

Tôi sững sốt một lát, liền nhìn “bản thân” nửa như cười nửa như không trước mặt mình, bầu không khí bỗng nhiên không như trước.

Tôi không đáp lời, đang còn suy tính xem chuyện quái gì đang xảy ra. Không phải là hấn đã phát hiện được lỗi gì ở tôi đây chứ, hay hấn thực sự biết thân phận của tôi? Có điều tôi chỉ trầm mặc được một lúc, hấn lại nói tiếp:” cậu không cần suy nghĩ nữa, đã nói rõ là thời gian cũng là vấn đề, hơn nữa tôi thực sự hiểu rõ đang có chuyện gì xảy ra.”

Tôi không làm ra vẻ gì, chỉ ném tảng đá trong tay xuống, rồi tự tìm một chỗ ngồi.

Người kia nhìn Bàn Tử chậm rãi rời đi rồi ngồi xuống một bên trong bụi cây mới mở miệng nói:” Tiểu Tam Gia, tôi là người của Hoa nhi gia.”

“Tiểu Hoa?”

Hấn gật đầu, “Tiểu Tam Gia, cậu còn nhớ có một đội đeo mặt nạ Tam Gia khác, ở phía sau tấn công vào hang ổ của Vương Bát Khâu không? Người đó chính là tôi.”

“A!” tôi nhớ ra rồi, quả thực là trong lần ở Trường Sa đó, quyết định mang tính quan trọng đầu tiên cơ bản không phải là tôi, mà là một thủ hạ mà tôi chưa từng gặp qua- người của Tiểu Hoa. Tiểu Hoa nói, hấn ta liên

quan tới toàn bộ quá trình, căn bản là không có áp lực gì lớn trên người tôi.

“Toàn bộ kế hoạch của Hoa nhi gia, tôi đều tham dự vào.” hắn nói, “ngài có thể không có ấn tượng gì nhiều với tôi, kỳ thật đây cũng không phải lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, từ một mức độ nào đó thì chúng ta cũng xem như là lão bằng hữu rồi.” đối phương nói xong, ngữ khí vô cùng bình tĩnh, “trước kia tôi từng hoạt động trong địa bàn của Tam Gia, người thường tới cửa hàng của ngài để kiểm tra đều là tôi, có điều bình thường ngài gặp người không mấy khi để ý tới mặt mũi họ, cho nên không có ấn tượng lớn gì với tôi, thủ hạ dưới quyền tên Vương Minh của ngài là bạn rất thân của tôi đây.”

Từng lời đó chảy vào tai tôi khiến bản thân có phần hơi bị buồn, lại thêm cả cảm giác như không thỏa đáng. Hắn nói tiếp:” vì vậy tôi được sắp xếp chính là để theo dõi ngài một cách tốt nhất.”

“Ta không hiểu,” tôi lắc đầu, “ta tuyệt đối tin tưởng Tiểu Hoa, người không phải gây chia rẽ quan hệ giữa chúng ta, người còn nói bậy nữa ta sẽ đánh chết người.”

Tôi hiểu là ngài khó mà tin được chuyện này, nhưng Hoa nhi gia sắp xếp như vậy không phải vì bản thân ngài ấy, Tiểu Tam Gia, có rất nhiều chuyện đều là từ đời trước truyền thụ lại.” tên kia cười cười, nhưng điệu cười đó lại vô cùng giống với tôi.

Đấu trí cùng với một người có diện mạo giống mình thực sự là chuyện quý dị nhất trong ngàn vạn chuyện quý dị trên đời, tư duy của tôi cuối cùng cũng phải ngưng lại mất một lát. Tôi ý thức được rằng Ngô Tà này có bộ dáng giống với tôi, nhưng hắn tuyệt đối không phải là người tôi có thể dễ dàng đối phó được.

Có điều, trong lòng tôi lại không vì những gì hắn nói là trở nên căm ghét, trải qua bao sóng gió, tôi đã không còn dễ dàng tin tưởng bất kỳ lời nào, dù cho Tiểu Hoa có đứng trước mặt tôi nói điều này, tôi cũng vẫn chỉ tin tưởng những gì bản thân mình nhìn thấy, vì tôi là một người nhận thức rất cơ bản.

Tôi lạnh lùng nhìn hắn, nghĩ xem là hắn sẽ nói tiếp thế nào. Tôi biết tôi càng bình tĩnh thì sẽ càng dễ dàng phát hiện ra sơ hở trong lời nói của

hắn, chỉ cần phát hiện ra sơ hở, tôi có thể moi được ra càng nhiều thông tin từ đó.

“Vị trí của Hoa nhi gia giờ không phải là do ngài ấy tình nguyện, chẳng qua là không thể không chấp hành mà thôi. Tôi đeo mặt nạ của ngài, so với ngài đã tới đây sớm hơn vài bước, trà trộn vào trong đội ngũ của ông chủ Cầu.”

“Làm vậy vì mục đích gì? Ta cần biết mục đích.”

“Tiểu Tam Gia. Ông chủ Cầu biết rất nhiều chuyện mà ngài không biết. Chú Ba của ngài cả đời kinh doanh tại đây, mục đích của ông ta cũng rất rõ ràng. Chỉ có điều là Hoa nhi gia cũng vì mục đích này mà thôi. Chẳng qua nếu tôi đã xâm nhập vào trong đội Cầu Đức Khảo thì bản thân ngài tất nhiên không nên xuất hiện nữa, nếu Hoa nhi gia có tàn độc một chút thì có thể hạ sát thủ ngay với ngài. Nhưng sự thật là Hoa nhi gia vẫn niệm tình cũ, cho ngài đeo một tầng mặt nạ để ngài có thể tới được đây.”

Những gì người này nói dường như đều rất phù hợp, nhưng tôi biết có nhiều chi tiết trong vấn đề này hắn chỉ nói úp mở cho qua thôi.

Tôi cũng là người thích bắt lỗi sai của kẻ khác, nên những lời vừa rồi có đề cập tới hai khả năng. Một là bản thân người này thích đối nhân xử thế tương đối linh hoạt, nghĩ là làm điều đó sẽ khiến người khác thấy hắn vô cùng khôn ngoan. Và một khả năng khác là hắn hoàn toàn chẳng biết chi tiết gì về vấn đề này cả, để tránh bị vạch trần, hắn đã cố tình sử dụng cách nói như vậy.

Dưới tình huống này, chẳng ai còn tâm tư đâu mà giả trang người khác, đây cũng không phải là đang tán gái. Hắn đang nói bừa, tôi thầm nhận định. Sau khi tên đó nói xong, tôi lẳng lặng nhìn hắn, hỏi:” ta nói rằng ta hỏi: mục đích là gì?”

Hắn nhìn tôi, cũng không vì bị ép mà trở nên bối rối, thân thể cũng không làm ra vẻ gì khiếm hãi, nhưng rõ ràng hắn khó mà nói tiếp được, lặng một lúc lâu sau, hắn mới đáp:” thật đúng là khiến tôi phải nhìn bằng con mắt khác rồi.”

“Nếu không trả lời, ta sẽ bảo Bàn Tử quay lại. Ta đã nói là kéo dài thời gian không có ý nghĩa gì đâu. Ta không muốn tán gẫu linh tinh với

ngươi, chỉ là ta muốn biết đáp án của mấy vấn đề, tất cả mọi lời của ngươi đều là nói bừa.” tôi nói, “cơ hội cuối cùng đây.”

Hắn cúi đầu cười cười, nói :” được, tôi nói thật.” nói xong hắn nhìn nhìn túi quần trái của mình, “điện thoại của tôi đặt trong túi này, ngài lấy nó ra là có thể đọc được tin nhắn bên trong, xem xong ngài sẽ biết là có chuyện gì đang xảy ra, giờ tôi có nói thế nào ngài cũng không tin, vậy ngài tự dùng mắt mình xem đi.”

Tôi nhìn túi quần hắn, thậm chí cũng có lý liền bước tới vươn tay ra sờ, nhưng vừa sờ một cái lại phát hiện túi quần hắn rỗng không.

Tôi liếc mắt nhìn hắn, chỉ thấy hắn đang cười cười đáp lại tôi, trong giây lát dây trói tay sau lưng hắn đã bị tháo ra, hắn lập tức nắm lấy cổ tôi, đồng thời hai chân gạt một đường vào chân tôi, hắn vừa gạt người tôi lập tức mất thăng bằng, ngã lên trên người hắn. Sau đó tên kia liền nghiêng người đè chặt tôi trên mặt đất.

Cổ họng tôi bị hắn bóp cho nghẹt thở, một câu cũng không thốt ra được. Hắn lạnh lùng nhìn tôi, gương mặt đối diện với tôi kia càng khiến tôi phát điên lên. Con mẹ nó chứ rốt cuộc thì đây là cái chuyện quái gì? Chẳng lẽ là tôi đang bị chính mình bóp chết?

“Đúng như mày nói, tao quả thực đang nói bừa. Mày tuy là đã thông minh hơn trước đây nhiều, nhưng vẫn quá dễ tin người.” Đối phương lên tiếng, nói rồi quơ tay nhặt lên tảng đá vừa rồi tôi vứt lại, quay về phía gáy tôi hung hăng giáng một đòn.

Thậm chí tôi còn không cảm giác được đau đớn gì đã thấy đầu óc choáng váng, tiếp theo, cảm giác đó lại càng thêm rõ rệt.

“Chỉ có một câu tao không nói bừa, tao đúng là đứng bên phe chú Ba mày.” Hắn nói tiếp, “nhưng tiếc là, mày không quan trọng như mày vẫn nghĩ. Trên đường xuống âm tào địa phủ, cố gắng đoán xem tao rốt cuộc là ai nhé!”

Đập thứ ba vừa giáng xuống, tôi lập tức mất đi tri giác.

Chương 30

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nơi tôi tỉnh lại là một dòng suối nước lạnh như băng. Khi định thần được, đã thấy bản thân nằm ở giữa hai tảng đá phủ đầy rêu xanh, sau lưng là một đoạn sườn dốc, mưa tụ lại thành dòng suối nhỏ chảy từ trên xuống theo sườn núi, dội trực tiếp lên mặt tôi.

Suối nước lạnh phi thường, tay chân tôi cơ hồ đã tê dại đi, đây là trạng thái khi vừa tỉnh lại, mà tôi không phải là lần đầu tiên trải qua, tôi hiểu một vài phần nội thương có chuyển biến tốt đẹp, nhưng tôi không thể cái gì cũng không làm, tôi cố gắng thử hoạt động tay chân, thân thể chậm rãi có phản ứng lại, tôi cố gắng nhúc nhích thêm vài lần sau đó, rốt cục cũng đứng được lên.

Trời đã bắt đầu sáng, bốn phía tràn ngập một màn sương mù. Bây giờ làm sao đây?

Tôi đứng lên, cố gắng xoa nắn thân mình, làm cho máu tuần hoàn nhanh hơn. Người tôi từng chút ấm lên, suy nghĩ cũng có phần rõ ràng hơn, tôi lập tức phát hiện bốn phía giờ có chút không thích hợp – kiểu dáng thảm thực vật nơi này hoàn toàn không phải là nơi trước khi tôi bị đánh.

Mẹ nó chứ, Vương Bát Đản. Lòng tôi một lúc muốn điên cuồng chửi bới, nhưng khí lực không có đủ để tổng ra tràn oán khí.

“Đáng tiếc, ngươi không phải là người quan trọng như ngươi nghĩ. Trên đường xuống âm tào địa phủ, hãy suy nghĩ ta rốt cuộc là ai đi!” Tôi lập tức nhớ tới lời cuối cùng mà hắn nói, lòng thầm nghĩ, lời này rốt cuộc là mang ý gì?

Trong đầu tôi hỗn loạn từng mảnh. Tôi bỗng nhiên ý thức được, chính mình lúc ấy hẳn có thể lột được mặt nạ của hắn ra, dùng đao hẳn là có thể lột mặt.

Tôi nghĩ từ lúc bắt đầu chúng tôi đã không hòa bình, muốn dùng người bên ngoài dịch dung thành một người khác cũng không phải vạn năng.

Đầu tiên là người dùng dịch dung phải là người vốn có vài phần giống nhau với bản mẫu, tôi cùng chú Ba, hoặc là nói Giải Liên Hoàn có quan hệ huyết thống, hình dáng mặt cơ bản cùng loại, lúc này mới có thể dịch dung giống y hệt. Nếu không, không có khả năng dịch dung thành giống nhau hoàn toàn được.

Tôi nghĩ không được hấn rút cuộc là ai, cả người đau đớn vô cùng, lại thêm rét lạnh làm cho tôi không thể tự hỏi bản thân. Nghĩ về thân thủ người nọ, hấn không phải là đặc biệt mạnh mẽ gì, nhưng thân thủ so với tôi thì tốt hơn nhiều.

Tôi nhìn quanh bốn phía. Vị trí của tôi nhất định là một dòng suối khô cạn hoàn toàn trong núi, trên mặt đất đều là những viên đá cùi to bằng nắm tay lớn nhỏ, len lẫn giữa đá cùi là cỏ dại. Bởi vì trong núi khí hậu ẩm ướt, nên tất cả tảng đá đều phủ một lớp rêu xanh dày. Suối nhỏ theo sườn núi chảy xuống tới cuối dòng rớt vào đá cuội dưới này, có thể nghe được âm thanh của dòng nước, lại không nhìn thấy nước.

Tôi xem cây cối bốn phía – thân cây lớn cũng đầy rêu xanh, độ dày đồng nhất. Độ ẩm nơi này so với chỗ tôi bị đánh lên hoàn toàn bất đồng.

Chẳng lẽ tôi đã bị mang đi rất xa?

Tôi vẫn còn đau đầu và mê muội, nhưng cơ thể so với khi nãy đã tốt lên nhiều lắm, tức thời cảm thấy đặc chí trong khoảng thời gian qua đã chịu các loại đả kích. Lần đả kích này, chỉ cần không đem người đánh cho chết, đối với người luôn có sự trợ giúp. Tôi tìm một tảng đá lớn ngồi xuống, chột lo lắng sờ mặt mình.

Kỳ thật không phải tôi muốn sờ mặt mình, tôi là muốn sờ cái mặt nạ. Tôi biết người nọ hạ sát, bất quá lúc ấy bởi vì Bàn Tử ở gần bên, tên kia không có cách nào khác phát ra động tĩnh lớn, nếu không hiện tại căn bản tôi vẫn chưa tỉnh lại. Nhưng cho dù tôi không chết, tôi trên mặt mà bị thương thì nhất định là tôi không có cách nào xử lý được.

Lòng tôi thực tế tự biết rất kỳ quái, tôi hy vọng mặt nạ không bị rách, thủng hay bị lệch, vẫn còn rất tốt. Tóm lại đều có hai luồng ý tưởng. Cái mặt nạ da người này tốt ở chỗ là làm cho tôi có thể mang nhiều người đến nơi này, nhưng lúc sau, nó cho tôi cảm giác rất là phiền toái

Tôi cho tay lên sờ mới biết thật sự đáng sợ- khi tôi vượt lên vị trí bị va đập, liền cảm giác được vạn phần đau đớn. Bên trong khẳng định là đã hoàn toàn sưng bầm, nhưng mặt nạ bên ngoài không hề có chút tổn hại nào.

Xem ra muốn thoát khỏi tình thế lần này cũng không dễ dàng gì, mặt nạ tôi đang mang hẳn là được chế tác chu đáo hoàn hảo rồi. Mặt nạ đã bao trọn cả khuôn mặt, tôi không có cách nào xử lý vết thương bên trong, nhưng sờ qua cũng cảm thấy không có gì nghiêm trọng, không có cách nào để soi xem được, tôi đành từ bỏ, giờ phải cân nhắc nơi này rốt cuộc là nơi nào.

Tôi men theo vách núi đi một đoạn về phía trước, vách núi thoải thoải, tôi tìm thứ gì có thể trợ lực để đi lên, liền phát hiện phía trên có một đường dốc bám vào sườn núi. Kỳ quái chính là sườn núi phía trên dường như không có cây cối gì, chỉ có một ít bụi cỏ nhỏ. Nơi đó hẳn là từng bị sạt lở, có thể là vài năm gần đây trong núi có hoạt động địa chất mới bị hình thành địa thế như vậy.

Chắc là tôi đã lăn từ sườn núi phía trên kia xuống. Nghĩ thế tôi không khỏi giật mình kinh ngạc là vì sao mình lăn xuống dưới như vậy mà cơ thể lại chưa nát bươm ra. Có điều là hoạt động một chút thì cũng nhận ra rằng toàn thân tôi trên dưới đều có cảm giác hết sức đau đớn.

Thương tích lần này có vẻ khác, tôi tự biết là mình đã bị gãy xương. Chẳng qua thân thể tôi tự biết là không thể dừng lại tại đây được, giờ nó vẫn còn có thể chịu đựng ít nhiều, chờ tiếp qua một thời gian nữa, các vết thương bắt đầu phát tác ra ngoài, có lẽ lúc đó tôi ngay cả đi cũng không nổi.

Tôi tựa vào thân cây, nhìn xung quanh một vòng, đại khái có thể nghĩ đến tình cảnh tối hôm qua như thế nào. Ngày hôm qua, đích thị là tôi đã bị rơi từ sườn núi phía trên xuống nơi này. Tôi bị tên rùa rút đầu kia đánh lén từ phía sau, hẳn nhất định là đã đẩy tôi rơi xuống dưới khiến tôi va vào một mép sườn núi nhô ra kia. Tạm thời tôi cho rằng hẳn không muốn đẩy tôi vào chỗ chết, nhưng hiển nhiên là hẳn cũng không để Bàn Tử tìm ra tôi.

Ngày hôm qua, tôi cùng Bàn Tử tra hỏi hẳn khu vực bên cạnh cũng không có đoạn đường dốc này, xem ra hẳn cố tình kéo tôi đi vào đây là

có chủ đích. Giờ tôi trở về tìm Bàn Tử xem ra xác suất thấy anh ấy là rất thấp.

Tôi nhấc chân, bắt đầu cố gắng hướng sườn núi phía trên mà đi lên, đi một lát lại dừng, đi không biết bao lâu thì phát hiện thực vật bắt đầu có vẻ quen mắt, nhưng còn cách sườn núi phía trên một đoạn rất dài. Tôi thật sự đi không nổi nữa, nhìn xuống phía dưới, kỳ thật bản thân lết cũng chưa được là bao. Sườn núi thật sự rất dốc, rất khó đi.

Cuối cùng là một đoạn đường dốc gần như là thẳng đứng, tôi đồng thời sử dụng cả tay và chân nằm bò lên mà đi, được một đoạn mấy thước cũng không quá tệ. Sau đó tôi ngẩng lên, liền phát hiện phía trên là một đoạn dốc khá thoải, cây cối cũng cao lớn hơn, dây leo uốn quanh, cùng cây cối quấn thành một mớ, giống như không còn chỗ để bám vào.

Ánh mặt trời càng ngày càng mãnh liệt, tôi tựa vào phía dưới một thân cây, bị ánh mặt trời soi cho cảm giác các vết thương đau đớn vô hạn, có chỗ đau tới mức không thể diễn tả thành lời được. Hơn nữa đi hồi lâu như vậy rồi, toàn thân tôi đã không còn nhiều khí lực.

Ngàn vạn lần đừng gãy xương, lòng tôi thầm cầu nguyện. Ở đây mà bị gãy xương chẳng khác nào đi chết, nếu chỉ là mấy đoạn xương sườn thôi thì tốt rồi.

Ngẫm nghĩ một lát. Tôi bỗng buồn cười. Nhớ tới vài năm trước từng trải qua không ít chuyện, chật vật như hiện giờ cũng đâu phải lần đầu tiên đối mặt. Tình cảnh này cũng vẫn còn hạnh phúc chán, từ bối rồi tôi đã lấy lại được bình tĩnh. Tôi cảm giác mình như là một con ruồi vậy, ruồi bị phẩy mấy cũng không chết, tới cuối cùng thì tôi cũng chợt ý thức được vấn đề không phải vì cái gì lại không chết, mà là chính mình bị đánh thành ra cái dạng này, tại sao còn muốn chờ ở đây với cái vọt phía dưới.

Có điều là ít nhất tôi cũng không muốn ở trong này bị đánh chết, lòng tôi nói, thượng đế chỉ mới đánh cho tàn phế, khẳng định không phải là muốn tôi chấm dứt ở trong này.

Tôi đánh tan cơn buồn ngủ của mình, lại cắn răng đứng lên, sau đó tôi vừa cúi rạp trên mặt đất tìm kiếm các dấu vết thật nhỏ trong các bụi cây bị bẻ gãy, ở tầng cây cao tìm từng chút, từng chút, trời chiều chạng vạng

buông xuống rồi nhưng tôi vẫn tìm, tôi giờ mới có cảm giác mình đã về tới nơi mà trước đây từng cùng Bàn Tử tra hỏi tên tiểu tử kia.

Buổi tối đó chúng tôi tới đây, căn bản không có ghi nhớ gì đặc biệt về đặc điểm địa hình, hiện giờ một chút ấn tượng cũng không có, đương nhiên cũng không thấy Bàn Tử.

Tôi không dừng lại, cố gắng vắt óc ra mà nhớ, muốn đi tìm nơi đội người nước ngoài hạ trại lúc ấy. Nơi đó thể nào chẳng có dấu vết lửa trại và những rác thải sinh hoạt của họ bỏ lại, tìm được nơi đó là tôi có thể xác định vị trí khu vực khác. Nhưng mà, không biết xảy ra vấn đề ở đâu mà lúc này tôi có cẩn thận căn cứ như thế nào cũng không thể nhớ lại mà đi tìm được, cẩn thận quan sát những dấu vết bụi cây bị bẻ gãy, cũng đều không thu hoạch được gì.

-----oOo-----

Chương 31

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lúc sau, trời đã hoàn toàn tối đen, ánh trăng dần dần lên cao. Tôi tìm một gốc cây mà dựa xuống, trong lòng lần đầu tiên có một chút dao động. Tôi nghĩ chẳng lẽ là mình đã hoàn toàn nhầm hướng rồi phải không? Phía trước tôi không có con đường nào để đi, hay là do mình đã đi lệch lộ tuyến được đánh dấu? Cái loại đánh dấu này là căn cứ vào dấu vết cành cây bị gãy mà để phán đoán tình hình, tôi cũng quên mình học nó từ trong TV, hay là Bàn Tử dạy, chẳng lẽ cách ấy hoàn toàn chỉ là lừa người sao?

“Có điều đây mới là ngày đầu tiên mà thôi” Tôi lập tức nói với chính mình, cũng bắt đầu suy đoán xem Bàn Tử tối hôm qua đã làm chuyện gì. Nếu anh ta phát hiện tôi mất tích, anh ta sẽ không có đời nào trở về một mình, nếu không sau đó đã cùng đội ngũ tiếp tục đi về phía trước. Bởi vì Ngô Tà giả và tôi cùng biến mất, Bàn Tử khẳng định có thể đoán được, tôi nhất định là bị Ngô Tà giả mang đi, anh ấy chắc chắn sẽ trở về thông báo cho những người khác biết.

Không, Bàn Tử sẽ không thông báo cho những người khác biết. Theo

như tính cách của Bàn Tử, hiện tại ai anh ấy cũng không tin. Hơn nữa, chuyện như vậy, anh ấy trở về biết nói như thế nào?

Nếu như Phan Tử nói, Bàn Tử có lẽ biết thông suốt Phan Tử, nhưng hiện giờ anh ta khẳng định đang một mình tìm kiếm tôi ngoài kia.

Tôi tiếp tục phỏng đoán, nếu tôi đứng ở trong lập trường Bàn Tử, đầu tiên là phải lo lắng ra sao. Tôi cảm thấy rằng, tôi bị Ngô Tà giả mang đi, mà Ngô Tà giả hoặc là bắt tôi về cho đội nước ngoài kia, hoặc là giết tôi diệt khẩu. Bàn Tử phải căn cứ ngay tình huống lúc đó mà phán đoán đến một loại khả năng lớn nhất, để còn áp dụng biện pháp tương ứng. Tóm lại, khả năng một mình anh ấy đang ở quanh đây tìm tôi là rất lớn.

Đương nhiên, tôi cũng sẽ không xem nhẹ một khả năng khác, chính là tên kia giả dạng tôi sau đó quay trở về phục kích Bàn Tử, nhưng tôi tin là Bàn Tử không phải người dễ dàng bị kẻ khác phục kích như vậy. Tên kia đem tôi kéo tới đoạn đường dốc cao như này, khẳng định là cũng không muốn để Bàn Tử tìm thấy tôi. Theo những suy luận đó có thể thấy, khả năng này không cao. Chắc chắn là Bàn Tử sẽ ở lại để tìm tôi.

Có điều là tuy mắt Bàn Tử tinh tường, nhưng ở ngay tình huống lúc đó, cũng chỉ có thể hô to tên của tôi để tìm, đối với người hôn mê sâu như vậy, nếu đổi lại là tôi tìm ai đó, gào thét một buổi tối, người kia vẫn không hề đáp lại, tôi sẽ làm như thế nào đây?

Nhất định là chờ cho đến khi trời sáng, anh ta sẽ tìm kiếm các dấu vết đã lưu lại một lần nữa.

Hiển nhiên Bàn Tử không tìm được tôi, nhưng khu vực này phạm vi rất rộng, tìm một ngày chưa hẳn đã thấy hết. Anh ta hiện tại rất có thể đã ở gần khu vực mà tôi đang nghỉ ngơi. Với tính cách Bàn Tử, hẳn là sẽ không buông xuôi nhanh như vậy.

Nghĩ tới đó, tôi ngẩng đầu nhìn ánh trăng trên bầu trời cao. Bốn phía một khoảng yên tĩnh, chỉ có âm thanh rất nhỏ từ tiếng côn trùng kêu vang, so với chúng tôi lần đầu tiên tới vào giữa hè đã lặn đi ít nhiều rồi. Tôi ý thức được đây là thời cơ tốt để nghỉ ngơi.

Tìm kiếm một thân cây định trèo lên trên ngọn, nhưng phát hiện mười phần khó khăn, vì thế tôi liền tiếp tục hướng lên dốc thoải mà đi, vẫn

muốn đi tới nơi cao đủ để tôi có thể nhìn bao quát cả sơn cốc này. Kỳ thật sau đó tôi cũng tới được, vị trí ấy là một tán lá vươn hẳn ra khỏi thân cây. Sau khi đứng vững, tôi bắt đầu rướn giọng hô to :

“Bàn Tử!!”

Sau tiếng gọi, dường như tất cả côn trùng đều ngừng kêu. Ở góc độ này vừa đẹp cho giọng vang xuống, ở ngọn núi đối diện truyền đến từng trận hồi âm, đám chim muông trong sơn cốc bị một phen kinh hồn bạt vía.

Tôi cũng có chút giật mình, nhưng không dừng lại, tôi lập tức tiếp tục kêu vài tiếng, định thần, cẩn thận nghe xem Bàn Tử có hồi âm lại không.

Không có hồi âm, bên tai đều là tiếng gió trong sơn cốc.

Lòng tôi thầm nói, có lẽ thanh âm truyền đến cho Bàn Tử khả năng bị thiên nhiên khuếch đại không có giống như lúc tôi gọi, cho nên anh ấy không nghe được, tôi nảy ra ý làm một cây đuốc, để anh ấy có thể thấy được phương hướng của tôi mà tìm kiếm, phối hợp với âm thanh tôi gọi, có lẽ Bàn Tử có thể tìm được tôi. Vào lúc này, tôi bỗng nhiên nghe được dưới dốc thoải truyền đến âm thanh bụi cây ma sát vào nhau.

Tôi không có đèn pin, nương theo ánh trăng rọi xuống mà nhìn, phía dưới một màu loang lổ, cái gì cũng không nhìn rõ.

“Bàn Tử?” Tôi lập tức gọi một tiếng. Chợt nghe động tĩnh phía trong lùm cây chợt lên sang phía khác, tốc độ nhanh vô cùng.

Tôi lập tức im lặng, thầm tự nhủ Bàn Tử nếu có thể di động ở lùm cây bên kia nhanh như vậy, anh ấy phải đạt tới trình độ ninja chứ chẳng đùa. Phía dưới nhất định là động vật, nghe động tĩnh có vẻ không hề nhỏ.

Tôi nghĩ trên núi này không lẽ có linh miêu, chân lằn mò trên mặt đất, thậm chí thực may mắn, bên người đá tảng rất nhiều. Tôi nhặt tạm một khối đá lên, liền hướng phía có động tĩnh mà ném.

Khối đá nện vào giữa lùm cây, di chuyển nhanh như đạn bắn. Tôi lại ở bên ngoài nhặt thêm hai cục nữa, khẳng định sẽ không để nó mất dấu, nhưng vật này nhanh chóng rời đi, lùm cây run run một lúc, nó chậm rãi biến mất, tôi mới khôi phục bình tĩnh.

Tôi thầm nói, chẳng lẽ là lợn rừng hay con chi chi gì đấy? Nhẹ nhàng thờ ra, nghĩ giờ mình phải tìm một thân cây mà leo lên thôi, nếu không sẽ gặp lại tình huống như vậy nữa, có khả năng còn là dã thú là rất lớn. Đêm nay tôi phải nghỉ ngơi thật tốt, nếu không mai tôi sẽ bỏ dở một ngày. Càng chậm một ngày, khả năng sống sót của tôi càng thấp, nếu tới giữa trưa mai mà không tìm ra manh mối, tôi nhất định phải trở lại suối lấy nước để dùng, hơn nữa còn phải nghĩ biện pháp theo dòng suối đi ra ngoài. Dòng suối kia hẳn là thông qua khe đá bên cạnh Ba Nãi, ít nhất tôi cũng hy vọng là như vậy.

Tôi đỡ thân cây, lại hướng dốc thoải bên dưới mà đi tiếp. Lúc này tôi hành động đã cố hết mười phần sức lực, thầm nghĩ mau tìm được khu vực nào có lùm cây tươi tốt chút, dành vài tiếng để ngủ. Mới đi được vài bước, tôi bỗng nhiên cảm thấy có chỗ không đúng, dưới ánh trăng, tôi thấy trong bóng tối có một gốc cây thấp nhìn hình dạng có chút kỳ quái.

Tôi giật mình một cái, dừng lại bình tĩnh cẩn thận quan sát, bỗng nhiên phát hiện đó không phải là cây, mà là một người.

Là một cái bả vai hoàn toàn sụp lồm, nhìn bóng người giống như người diễn tuồng một cách quý mỹ, hắn đứng ở trong bóng tối, vẫn không nhúc nhích, tôi thậm chí không thể phán đoán, hắn không phải đã sớm ở nơi này rồi chứ.

Tôi chết lặng tại chỗ, trong đầu suy diễn không biết là nên nhào tới tóm lấy hắn hay là phải quay đầu bỏ chạy. Lập tức tôi cũng ý thức được, hai hành động này hiện tại tôi đều không làm được, quyền lựa chọn hẳn là ở trong tay hắn.

Tôi đứng bất động tại chỗ mà nhìn hắn. Hắn cũng không nhúc nhích gì, trong bóng đêm tôi không biết là hắn đang đối mặt với tôi, hay là quay lưng về phía tôi.

Nếu hắn đang quay lưng về phía tôi, thì nghĩa là hiện tại mặt hắn đối diện một thân cây mà lại không một chút nhúc nhích, thật sự làm cho người khác nhìn mà sờn gai ốc, thứ này rốt cuộc còn là con người sao?

Trong lòng bàn tay tôi bắt đầu đổ mồ hôi, giằng co trong chốc lát, tôi bỗng nhiên nhìn tư thế đứng vô cùng kỳ quái của hắn, có thể nguyên

nhân bởi vì kết cấu thân thể của hắn, tư thế đứng kia không phải con người có thể làm được.

Trong giây lát nhận ra điều đó, đầu tông không khỏi ong lên một tiếng, lúc này phản ứng mới trở về, bóng dáng kia chợt động đậy, men theo dốc thoải phía dưới mà đi.

Đây là — muốn bảo tôi đi theo hắn sao?

Lòng tôi nghi hoặc, liền nhìn bóng dáng kia đi vài bước, rồi ngừng lại, làm một động tác. Vẫn là ý kia- làm với tôi giống lúc này.

Tôi ý thức được nếu là bất lợi đối với tôi thì cũng không cần phải làm như vậy. Rừng núi hoang vắng, hắn đối xử với tôi như thế nào, giết thì không giết, hơn nữa nếu tôi không đi, hắn sẽ không vui mà đem tôi đi làm thịt, tôi lại càng không có lợi.

Tôi đỡ thân cây, liền cùng hắn đi đến phía trước.

Một đường đi phía trước, cũng không biết đi bao lâu rồi, mỗi lần tôi không thể bước tiếp, hắn đều dừng lại chờ tôi, tới khi đi được một đoạn, hắn bỗng nhiên ngừng lại, tôi cũng lập tức ngừng theo, không dám cùng hắn sát lại quá gần, bởi vì đối với bộ dạng thật của hắn, tôi có một cảm giác sợ hãi trong lòng.

Tôi ngẩng đầu lên phát hiện, trước mặt là một khối núi đá thật lớn, căn bản là không nhìn thấy đỉnh chóp. Dưới ánh trăng, một miệng hang thật lớn xuất hiện ở trên vách núi đá. Bên trong mơ hồ hiện ra ánh lửa âm thầm.

Hắn cũng không quay đầu lại mà đi thẳng vào trong động, tôi chần chờ một chút, lòng thầm nhủ không vào hang cộp, làm sao bắt được cộp con, liền bước vào theo. Vào động tầm mấy thước chỗ ánh lửa lớn hắt lên, tôi xem ra người nọ đã ngồi xuống bên cạnh đống lửa, nguyên hình lập tức được chiếu thật sự rõ ràng.

Hắn ra hiệu bảo tôi ngồi xuống trước mặt hắn. Lòng ngực đập liên hồi, nhìn thấy mặt và thân thể của hắn, cả người hơi hơi run rẩy.

Kia quả thật là một người, ít nhất trước kia hắn hẳn là người, nhưng hiện

tại, nói hấn đến từ thế giới bên kia, cũng sẽ không có ai hoài nghi.

Người này cả người đồng nhất giống như sáp nên, cả người chảy nhão, toàn bộ da phía trên đều thối rữa lồi lõm, nhưng quá trình hòa tan này tựa hồ nhanh chóng ngưng tụ. Hấn gần như không có bắp vai, hai tay dính lại hai bên sườn, từ vai xuống tất cả da thịt toàn bộ dính lại cùng nhau, xuyên thấu qua các khớp xương vai và tay hấn là một lớp da mỏng, có thể nhìn đến bên trong các đốt ngón tay.

Mặt hấn đều lẫn lộn cả vào nhau, tóc vừa dài vừa rối tung, hơn nữa gần như toàn bộ đều bị buộc vào nhau.

Nhưng tôi phát hiện hấn không có râu, nếu tóc đã dài như thế này, nói như thế nào chẳng nữa, râu cũng phải dài lắm. Nhưng tôi nhìn trên mặt hấn không có tới một cọng râu nào.

Trong lòng tôi liền có điểm sáng, nghĩ tới một cái làm cho tôi thật sự không ngờ có thể nghĩ: lẽ nào đó là một phụ nữ?

Hấn ở trần, nhưng nhìn cơ thể hấn hoàn toàn không thể phán đoán hấn rốt cuộc là nam hay nữ. Thân thể bộ dạng trong trạng thái tổn hại đến như vậy, hấn là nam là nữ vốn đã không còn ý nghĩa gì. Nhưng nếu là nam nhi mà bị biến thành cái bộ dạng này, tôi còn có thể chấp nhận, dù sao nếu đem tôi rơi vào hoàn cảnh này, chỉ cần bình tĩnh, cũng không phải không thể ứng phó. Nếu là nữ nhi, nàng ấy thật sự rất đáng thương.

Có lẽ là do chân lông trên mặt bị phá hủy, lòng tôi tự nhủ thế. Tôi cuối cùng không thể đi tụt quần hấn mà phân biệt ra là nam hay nữ được.

Hấn không nói gì, lấy tay gầy cành lá khô sang một bên, sau đó vút vào bên trong lửa trại, lửa trại chậm rãi bùng lên. Ngẩng đầu nhìn lên, trong sơn động này cảm giác còn có một điều gì đó khó lường.

-----oOo-----

Chương 32

Nguồn: EbookTruyen.VN

Xung quanh có một đồng thùng gỗ, ai đó đã mở nó ra, bên trong toàn rom rạ, đều đã phân hủy biến thành màu đen, có thể nhìn bên trong là thùng chứa đạn pháo cối. Trừ những cái vẫn bọc trong giấy thấm dầu, còn đâu tất cả đều đã giở be giở bết.

Bên kia tôi có thể nhìn thấy mấy pháo cối cùng mấy khẩu súng săn được đặt thành hàng ngay ngắn.

Xem ra đuôi đánh chúng tôi chính là người này.

“Rất nhiều thứ không còn dùng được nữa”. Quý ảnh nhìn tôi xem xét xung quanh, bỗng nhiên nói, giọng điệu mơ hồ, vẫn không phân ra được là nam hay nữ. Tôi quay đầu nhìn về phía hắn, hắn đưa cho tôi một cái chén quân dụng, bên trong là nước. Tôi kinh ngạc nhìn hóa ra là hắn có thể nói, nếu hắn phát ra âm thanh cổ quái, tôi còn có thể chấp nhận, nhưng hiện tại hắn lại có thể phát âm một cách rõ ràng dễ hiểu.

Sau này tôi mới hiểu ra được là một người dù thân thể có tàn tật, nhưng giọng nói cũng không bị phá hủy là chuyện rất bình thường.

“Ngài.....” Tôi không biết mở miệng như thế nào.

“Ngô Tam Tinh, người cũng già rồi” Hắn quay mặt về tôi, tựa hồ đang cười, nhưng trên mặt hắn, biểu hiện đều có vẻ rất quý dị “Có điều là, người vẫn giữ được dáng điệu này, không giống ta”

Tôi sửng sốt một chút, bỗng nhiên nhận ra được tôi đang đeo mặt nạ chú Ba. Điều khiến tôi kinh ngạc chính là hắn có thể gọi được cả tên thật của chú Ba, nói như vậy là người này biết chú.

“Người biết ta?”

“Ừ, ba mươi năm, người chắc không thể tưởng được là ta còn sống”

“Người là?” Tôi bỗng nhiên ý thức được hắn vì cái gì mà đem tôi đến chốn này. Nếu hắn nhận ra chú Ba, thì khi ở nơi rừng núi hoang vắng như này trông thấy chú ấy, hắn là cũng rất kinh ngạc.

Tôi vừa từ cối chết trở về, hắn liền ra mặt theo dõi, đây là phản xạ có điều kiện. Tôi thầm nghĩ xem hắn là ai, nhưng tôi là Ngô Tà, căn bản

không có được trí nhớ của chú Ba, tôi rất nhanh liền hiểu có cố cũng phí công vô ích.

“Ta cũng không nghĩ đến, sẽ ở lại nơi này gặp lại người”. Hấn phát âm nghe rất mơ hồ, mang theo đậm khẩu âm địa phương, nhưng không phải giọng Quảng Tây, tôi thật nghe không ra giọng này đến từ đâu.

“Người khẳng định không nhận ra ta”

Một bên cánh tay của hấn đã bị biến đổi hoàn toàn, tôi nhìn thấy móng tay hấn, vàng dày một cách bất thường.

Người này chính là người mà tôi từng gặp ở nhà Muộn Du Bình.

Hấn lảm nhảm trong chốc lát, sau đó ném một vật gì từ trong đồng đồ nát ra, tôi miễn cưỡng đỡ lấy, phát hiện là một đồng xu nhỏ bằng bạc khắc, nhìn không ra là cái gì, thoát tiên còn tưởng là ông sao năm cánh.

Trước kia đồng này là một đồng bằng nhôm được chế tạo ở tuyến đường sắt phía trên, xưởng tàu đúc ra một miếng bạc, có thể chia ra thành đủ loại đồ vật nhỏ khác nhau. Mới trước đây, cha tôi dẫn tôi đi xem xe lửa, cũng hay khắc cho ta mấy cái. Chỉ có điều là lúc đó tiền tệ còn đáng giá, đây là một thú tiêu khiển bình thường so với những gia đình có điều kiện, cho con trẻ chơi đùa.

Hấn cầm vật này quăng lại chỗ tôi. Chẳng lẽ chú Ba nhìn vậy này, có thể nhớ ra đối phương là ai? Coi bộ đối phương và chú Ba nhất định là có mối quan hệ thân quen rồi. Tôi suy nghĩ rất nhanh, tất cả tin tức ở trong đầu nói lại rất nhiều chuyện xưa. Người này rốt cuộc là ai?

Hấn nhận ra chú Ba, cùng tham dự đội khảo cổ, chẳng lẽ hấn cũng thuộc thế hệ hậu nhân ngày trước, cùng thế hệ của chú Ba? Trong đầu tôi xuất hiện một cảnh tượng: một thanh niên tham gia đội ngũ khảo cổ, sau đó vào núi gặp cơ quan, cả người thối rữa. Người khác nghĩ hấn đã chết, nhưng hấn cuối cùng còn sống, được thợ săn thôn phụ cận cứu, sử dụng thảo dược trị liệu, sau đó bình phục, nhưng thành người tàn tật.

Hấn ẩn cư ở trong núi, kéo dài chút hơi tàn. Vì những người khác không đến ứng cứu nên trong lòng cảm thấy bị xúc phạm, hấn ở trong núi giả thần giả quỷ, hù dọa rất nhiều người bỏ chạy. Nhưng ngày càng nhiều

người xấu bị truyền thuyết tiền bạc châu báu hấp dẫn tới đây, năm đó đội khảo cổ rốt cuộc cũng xuất hiện người thừa kế. Hấn vừa theo dõi, vừa chờ cơ hội xuất đầu lộ diện, đồng thời trong lòng cũng đầy mâu thuẫn, bởi vì hiện tại chính mình đã trở thành quái vật. Trong lúc đe dọa mọi người muốn bọn họ bỏ chạy, hấn bỗng nhiên gặp lại bằng hữu tốt cùng mình lớn lên, hiện giờ bọn họ cùng nhận ra, bắt đầu chuẩn bị nói hết nỗi khổ giấu kín cho nhau.

Kế tiếp chính là phát triển như thế nào? Hấn có thể chỉ cho tôi sự nguy hiểm trong đó, quay đầu là bờ. Nếu tôi nghe theo rồi ngoan ngoãn mà trở về, điều này sao có thể được chứ?

Tôi chắc chắn sẽ không nghe theo, như vậy hấn và tôi có thể sẽ trở mặt từ bạn thành thù, cuối cùng đem tôi đi xử lý, hoặc là mặc tôi dấn thân vào mao hiểm, để cho tôi chết đi.

Nếu so với kết quả đau thương đó, thì hấn phải miễn cưỡng trở thành người dẫn đường của tôi, cùng tôi tiến vào bên trong Trương gia cổ lâu, cuối cùng vì cứu tôi mà chết.

Trước khi chết hấn sẽ nói với tôi, cậu thấy tôi đã hi sinh tính mạng như vậy, cậu nhất định phải sống mà đi ra ngoài!

Tôi lắc đầu, bất kể là kịch bản mà các phim hay chiếu trên truyền hình tôi thường xem. Ở trong cuộc sống thật đương nhiên không có khả năng phát sinh những chuyện như vậy. Tôi cảm thấy được là hấn đang nhìn tôi, căn bản cũng là thật không ngờ tới, hiện tại chắc hấn cũng không biết phải làm gì, có lẽ chính là chỉ muốn cùng tôi ôn lại chuyện cũ mà thôi.

Chỉ có điều người này từng dùng pháo cối đánh chúng tôi, tôi không xác định hấn lúc ấy có biết là tôi ở trong đội hay không. Nhưng người này làm việc không lưu tình chút nào, hấn cũng chẳng ngại việc người của hấn bị thương hay không, giết một người với hấn mà nói nhất định hoàn toàn không có áp lực tâm lý là chuyện rất thường tình.

Tôi không thể thả lỏng. Những hiểu biết về hấn quá ít, vạn nhất hấn cùng chú Ba vốn còn có thù, hiện tại một câu cũng không nói, rất có thể tôi sẽ bị xử lý. Trong quần hấn cộm lên, tôi biết trong đó nhất định có tên.

Tôi giả vờ tự hỏi, sau đó làm ra bộ hơi kinh ngạc : “Là anh?” Nét mặt tôi trầm trầm

“Sao anh lại thành ra cái dạng này?”

“Chẳng lẽ người không đoán ra sao?”

Hắn uống một ngụm nước, đột nhiên hỏi:”Người hiện tại đứng ở phe nào?”

Cái gì? Những lời này là có ý gì?

Trong lòng tôi quả thực muốn tát mạnh mình một cái. Tôi bỗng nhiên cảm thấy áp lực rất lớn.

Kiểu đối thoại này ắt hẳn bao hàm bên trong rất nhiều tin tức, chỉ có mùi phần ăn ý với hắn mới có thể tiếp tục nói chuyện. Tôi căn bản không biết hắn hỏi về vấn đề gì, còn nếu nói tiếp, chưa được ba câu, tôi chắc chắn sẽ bị lộ.

“Anh ở phe này” Tôi thâm nghĩ, cảm thấy đây là cây trả lời an toàn nhất.

Không đợi tôi nói xong, hắn bắt đầu cười quái dị rồi đứng lên :”Ngô Tam Tỉnh, người cũng đứng về phía ta? Bên ngoài rớt cuộc đã xảy ra chuyện gì, để người trở thành hạng người này?”

Tôi bất chấp tất cả hét hết nước miếng :” Thời đại thay đổi rồi”

“Vậy người hiện tại cũng tán thành, tất cả chuyện này không thể để cả thế giới biết?”

“Không nên”, Tôi nói

Hắn không nói chuyện nữa, không khí lâm vào cảnh trầm mặc cả hai nhìn nhau.

“Năm đó rớt cuộc là anh đã xảy ra chuyện gì?” Tôi thử hỏi han xem sao

Những lời này tôi đã nghĩ thật lâu mới dám nói, bởi vì theo thái độ của hắn mà tính, chú Ba năm đó nhất định không tham gia hoạt động này.

Nay người đã biến dạng vậy, nhất định là do tiến vào Trương gia cổ lâu mà thành, như vậy chú Ba có thể không biết nơi này phát sinh ra vụ việc, suy từ đó ra thì thấy tôi hỏi như vậy vẫn an toàn.

“Bọn chúng đã bỏ mặc cho ta”.

Hắn nói, ” Bọn chúng bỏ mặc ta, có điều là bọn chúng khẳng định thật không ngờ, sau đó ta còn có thể sống được.”

“Nhiều năm như vậy, anh vẫn ở trong sơn cốc?”

“Ta còn có thể đi đâu sao?” Hắn đáp.

Tôi nhìn những đồ vật xung quanh người hắn, có rất nhiều đồ dùng hiện đại, tất nhiên không phải là do hắn từ ngoài đem đến rồi.

“Ta với ngọn núi này vô cùng quen thuộc, bên ngoài còn có một thôn dân, ta ở đây không thể chết đói. Hơn nữa ta còn có những thứ này.” Hắn chỉ về phía sau ” Lúc ấy, thời điểm bọn họ tới, vì khuân vác quá nặng nề, nên đem tất cả những thứ đó để lại nơi này. Ta dùng pháo làm bẫy, đã tìm thấy không ít thứ tốt.”

“Sao anh không nghĩ ra ngoài mà tìm chúng tôi?”

“Tại đây, cách bên ngoài trăm dặm, ta mới được an toàn nhất. Ta không có khả năng sống sót khi đi ra khỏi thôn này” Hắn nói xong liền đứng lên

” Đi theo ta qua đây”

Hắn đem một nhánh lửa hương về phía đằm lầy bên kia, đằm lầy liền sáng trưng lên.

Tôi nhìn về phía đằm lầy thì thấy tất cả đều là xương trắng, những xương đó lộ ra cùng đằm lầy xen lẫn vào nhau, không biết bao nhiêu mà đếm.

“Những người này đều là vài chục năm gần đây muốn tìm nơi đó. Chẳng ai biết được, những người này đã chết trong tay ta”

Tôi sợ ngây người :”Những người này đều là do anh giết?”

“Dù sao họ tiến vào cổ lâu kia cũng là chết, so với chết do yêu quái trong cổ lâu, không bằng chết trên tay ta. Tòa nhà kia không thể lại có thêm người chết được, có người chết thì cái thứ kia sẽ được ăn no”

Tôi nhìn vào đầm lầy, lại nhìn vào lửa trại, hai nơi này cùng lắm cách nhau mấy thước, thi thể bên này qua đầm lầy, chẳng lẽ không có mùi thối rữa sao? Ít nhất cũng phải lấp nó đi. Người này thật sự quá điên rồ, chẳng lẽ hẳn thích nhìn thi thể phân hủy sao?

Hắn và tôi vẫn giữ khoảng cách nhất định, hiện giờ khuất sáng, hẳn lại biến thành một bộ dáng ma mị. Hắn lặp lại một câu :” Ăn no rồi thì hết cách.”

Tôi nghe không hiểu được, đang muốn hỏi nhỏ, bỗng nhiên chợt nghe phía đầm lầy truyền lại tôi một âm thanh quái dị, giống như bên trong đầm lầy còn có một vật gì.

Cái gì? Chẳng lẽ ở đây còn có dã thú sao? Những thi thể đó không phải là dạng thối rữa, mà là bị ăn thành xương trắng sao??

Đầm lầy càng lúc càng ám khí, chỉ sợ mấy cái đầu lâu từ trong đó tự nhiên lặn ra.

“Bên trong là cái gì?” Tôi rút cuộc không nhịn được hỏi

Không đợi tôi hỏi xong, trong bóng đêm liền lặn ra thứ gì, vừa liếc mắt một cái, tôi không khỏi bật cười.

Kia là Bàn Tử, trên người lộ trần như nhộng, tay chân bị buộc lại rất chắc chắn, miệng thì bị nhét vải bố, nhìn y hệt một con heo sắp bị làm thịt đang lăn lộn dưới bùn.

“Sao hẳn lại ở đây?”

“Ta ở trong thôn nhìn thấy hết. Hẳn là người của ngươi, cho nên ta không có động thủ.”

Người nọ nói. ” Ban ngày hẳn tìm ngươi ở quanh đây”

“Mau, mau thả hẳn ra”. Tôi nói

Quý ảnh lấy tiểu đao bên hông, quăng vào đám lầy, Bàn Tử lập tức bỏ qua một mối, mà xoay mình bắt lấy đao, sau đó nhanh chóng cắt đứt dây thừng, miệng kéo mảnh vải, người Bàn Tử đập mạnh xuống :” Lão tử làm thịt ngươi!”

Bàn Tử vừa mới xông lên, Quý ảnh liền dễ dàng vòng ra phía sau Bàn Tử :”Cái chuông nhỏ”, chỉ vào Bàn Tử. Tôi lập tức lao vào hòa giải :”Người một nhà cả mà, đều là người một nhà”

“Người một nhà?” Bàn Tử nhìn thấy tôi, “Tam gia, ngài quen biết cũng rộng rãi quá đi, cũng làm ăn cả với người ngoài hành tinh à?”

“Chuyện rất dài dòng”. Tôi lập tức nói, cùng lúc ra dấu cho Bàn Tử.

Rõ ràng là Bàn Tử rất phẫn nộ, bất luận là ai, bị người ta ném xuống vũng bùn như vậy thì trong lòng khẳng định sẽ không thấy thoải mái.

Anh ta mắng mỏ hơn mười câu mới bình tâm được, nói với Quý ảnh :”Con mẹ nhà ngươi chứ, quần áo của Bàn gia ta đâu?”

Quý ảnh trở lại hang, lôi một đống quần áo quăng cho Bàn Tử. Bàn Tử giữ chặt tôi hỏi

“Rốt cuộc sao lại thế này?”

Tôi dùng miệng tạo hình nói cho hắn :”Tôi cũng không biết, đừng hỏi”

Bàn Tử liền quay sang Quý ảnh mắng :” Quái vật, con mẹ nó chứ lão tử đang đi trên đường, ngươi đánh lén ta, có gan thì mặt đối mặt đánh với ta”

Quý ảnh không để ý tới anh ta, hỏi tôi :”Ngươi đã đứng ở phe ta, ngươi còn tới đây làm cái gì?”

Tôi ngồi xuống, trong đầu có hơi nhớ qua chút chuyện xưa, sau đó cùng hắn kể đại khái tình hình, rằng bằng hữu của cháu tôi bị nhốt ở Trương Gia cổ lâu, tôi phải đi cứu hắn

“Là đám người kia...đám người kia cũng có một quan hệ như thế với người?” Hấn cúi đầu

“Anh đã gặp qua họ?”

“Trong bọn chúng có một người trẻ tuổi, trên người mang theo một cây đao”. Quỷ ảnh nói

Tôi lập tức gật đầu :”Đúng”

“Bọn chúng e là đã chết rồi” Quỷ ảnh nói, “Bọn chúng đã đi vào cổ lâu kia, đã coi như là không còn trên đời này nữa”

Tôi liếc mắt sang Bàn Tử đang phủi bùn một cái , Bàn Tử hoàn toàn không chú ý nghe, mặt vẫn hùng hùng hổ hổ.

“Không thể nào” Tôi nói.”Hấn cũng từ trong bọn họ trở về, bọn họ còn sống, hơn nữa....”

“Người không tin?” Quỷ ảnh hét lên văng cả nước miếng.

“Hai người đi theo ta, ta sẽ chỉ cho các người nhìn xem nơi đó thực chất là như thế nào.”

-----oOo-----

Chương 33

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ngay cả một cây đuốc Quỷ ảnh cũng không thắp, cứ như vậy dẫn chúng tôi đi ra khỏi sơn động. Chúng tôi theo triền núi đá lớn kia mà leo lên. Bàn Tử mặc quần áo vào, cổ áo đầy những bùn. Hấn mệt mỏi mắng chửi, dùng tay ra hiệu với tôi nhiều lần, hỏi tôi có muốn không chế hấn ta không, tôi lắc đầu. Quỷ ảnh này trình độ di chuyển nhanh nhẹn, luôn luôn giữ khoảng cách nhất định với chúng tôi, làm cho tôi có cảm giác vô cùng mãnh liệt rằng – cho dù hấn không lạnh lặn thì thân thủ cũng phải hơn chúng tôi một bậc.

Thử nghĩ, người này chờ đợi trong núi một thời gian dài như vậy không đi ra, hiển nhiên là đối với tất cả mọi thứ trong cuộc sống đều có cảnh giác, khả năng nhìn thấy lão bằng hữu có thể nói lỏng cảnh giác. Đừng nhìn hấn như không để ý tới, trong lòng hấn nhất định vẫn cảnh giác rất cao, xác suất Bàn Tử gây khó dễ cho hấn ta không lớn.

Tôi có thời gian cùng Bàn Tử nói chuyện, thấy Quý ảnh không để ý, tôi liền đem chuyện đã xảy ra lúc ấy nói cho anh ta nghe một lần. Bàn Tử nói :”Thế quái nào, Bàn gia tôi buộc rất chặt rồi, hấn ứng phó sao được vậy? Không thể tưởng được người tên kia bôi toàn dầu à. Mặt ngài không có việc gì chứ?”

“Có lẽ trên người hấn mang theo tiểu đao” Tôi đáp, “Chúng ta không lục soát người hấn là một sai lầm. Thời gia quá gấp”

“Là súc cốt.” Quý ảnh quay đầu lại nói, hấn ở rất xa chúng tôi, nhưng hiển nhiên vẫn nghe được rõ ràng. :”Ngô Tam Tỉnh người không phải cái này cũng không biết chứ?”

Trong lòng tôi khẽ động, biết là không thể nói lại lung tung, lập tức mạnh miệng :” Không phải, tôi có đề phòng, không phải súc cốt”

Quý ảnh không nói nữa, tôi liền hướng tới Bàn Tử ra động tác đừng nói gì cả. Đi hơn mười tiếng đồng hồ, núi đá phía trên hiện ra một cái một cái động lỗm.

Chúng tôi đi vào bên trong động, liền nhìn thấy trong động tất cả đều là bình gốm sứ, quý ảnh lấy một nhánh cây bên cạnh, chỉ vào hướng bình gốm, sau đó nhóm lửa lên, lại cầm lấy một cái bình đầy nước bên kia, không ngừng dội nước lên vách tường.

Tôi đại khái biết hấn muốn làm gì, liền lập tức làm theo. Rất nhanh nước liền thấm vào bên trong núi đá.

Soi nhánh cây đã đc châm lửa lên vách đá, chúng tôi liền phát hiện, cả núi đá phía trên đều có những bóng đen kỳ quái.

Vách tường thấm nước hiện ra một loại chất bán trong suốt, giống như là ngọc thạch.

“Đây là người trong đá” Bàn Tử nói, ” Tôi đếm nhiều như vậy, nếu chúng ra được ngoài... ”

“Người có biết trong tảng đá này có bao nhiêu vật như vậy không? Người có biết thứ này thật sự có lại lịch ra sao không?” Quý ảnh hỏi Bàn Tử.

Bàn Tử lắc đầu :”Thứ này không phải là sơn thần sao?”

Quý ảnh lắc đầu, nhìn về phía tôi, tôi không lộ ra là vẻ mặt không biết, sờ soạng lên mặt vách tường, ra vẻ đăm chiêu.

“Đây tất cả đều là người” Hấn nói

“Từ chỗ này đi tới đỉnh toà yêu lâu. Năm đó bọn ta làm nhiều nghiên cứu về cổ lâu, có vài phỏng đoán.” Hấn nói, ” Chúng ta tin rằng, ở Quảng Tây tồn tại một hệ thống đường ngầm rộng lớn, Trương gia cổ lâu đã lợi dụng vào đường ngầm rộng lớn trong núi này mà tiến hành xây dựng sâu bên dưới. Nhưng sau này chúng ta tiến hành các thăm dò trên núi, phát hiện hệ thống động sâu, lấy hình thức bản vẽ quy mô kiến trúc của Phong Cách Lô, cần rất nhiều sức người mới có thể xây dựng một cổ lâu hoành tráng như vậy.”

Tôi thầm nghĩ quả nhiên có lý, hấn chính là người trong đội khảo cổ, xem ra phỏng đoán của tôi đúng được tám chín phần rồi.

“Ngay từ đầu bọn họ cho rằng không thể thực hiện được, nơi đây chính là mộ táng của Trương gia vọng tộc, không phải là hoàng lăng. Vấn đề không phải là tài lực, bởi vì thế gia trộm mộ, rớt cuộc có bao nhiêu tiền tài quả thật rất khó đánh giá, chủ yếu là vấn đề phương tiện. Chỉ cần không phải là hoàng đế, nếu muốn rời xa thói đời mà quy ẩn, lại tiến hành công trình lớn như vậy, thật sự là điều rất khó khăn.

Nhưng trong khi bọn ta thăm dò trong núi sau đó, liền phát hiện ra một vấn đề khiến cho ai nấy đều phải kinh ngạc – trên núi này có thảm thực vật vô cùng kỳ quái.

Đặc biệt là các thảm thực vật xung quanh núi Dương Giác, khác nhiều so với những nơi khác, nhất là các chủng loại cây, ở đó, chúng đều là những loại gỗ đặc biệt tốt.”

Tôi nghe đến đó, trong lòng có chút hồi hộp, đã hiểu được ý của hắn. Tôi hỏi :”Tôi nghe nói, trước đây rất lâu, ngoài rừng Dương Giác từng xảy ra cháy lớn?”

“Đúng” Quý ảnh lạnh lùng trả lời “Khi ấy bọn ta đã sớm có kế hoạch.” Mục đích ban đầu của tổ tiên Trương gia là muốn đem mộ táng đặt trên núi này, cho nên bọn họ ở ngoài kia từng đốt cháy cả một vùng, để ngàn năm sau có thể lấy gỗ sử dụng.

Đây là kiểu tôn chỉ gì vậy? Rốt cuộc điếm đáng sợ trong kế hoạch của gia tộc này là ở việc tính toán hàng trăm năm sau mới có thể tiến hành?

“Gỗ sau này được hạ xuống, trải qua gần ngàn năm mà lớn dần, xung quanh núi Dương Giác cây cối cũng bắt đầu phát triển, thợ thủ công lúc ấy tiến vào đã có ngay chỗ để lấy nguyên liệu.”

“Anh có phải đã phát hiện nơi đây có rất nhiều bụi cây, là bởi vì bọn họ chặt cây cối rất cẩn thận, chia đều cây ra và chặt hết lớp này đến lớp khác?”

“Nhưng cho dù tất cả gỗ có thể làm nguyên liệu dùng ngay, cũng cần phải đưa xuống hang động phía dưới, đó gần như cũng là nhiệm vụ bất khả thi. Bởi vì loại hình kiến trúc này, cần phải tạo ra xà gỗ. Đây là loại gỗ lớn, không có khả năng cho vừa vào động được, tốt nhất là phải có mạch nước ngầm, như vậy đem cây xà gỗ bỏ xuống nước, có thể chảy vào trong động, nhưng như vậy điều kiện không bị vướng là quá khó để thực hiện. Bọn họ tìm kiếm mạch nước ngầm ở nơi này, nhưng địa thế ở đây lại rất cao, dãy núi này cao hơn so với mặt biển, căn bản là không có khả năng tìm được mạch nước ngầm.”

“Người chắc chắn sẽ không nghĩ ra được Trương gia đã làm như thế nào để đem được xà gỗ này xuống đúng nơi cần đem” Quý ảnh nói, “Ngay bên dưới núi đá này, có một động sâu vuông góc, có thể mà chuyền thẳng gỗ xuống phía dưới”

“Kỹ thuật đào động?” Tôi nói.

Quý ảnh gật đầu.” Điều luyện, sắc sảo. Vấn đề là làm động này như thế nào. Cho dù người nhiều mà phải đào ra cái động như vậy, thì so với thời

đại này cũng cần rất nhiều năm.

“Tất cả gỗ đều theo động này mà chuyển vào bên trong hang động kia. Hơn nữa, bọn họ còn ở tạo ra rất nhiều khe hở trong núi, bọn ta tìm được rất nhiều đồ sắt kỳ quái, những vật bằng sắt này có kích thước giống nhau, được dùng để dẫn nước mưa từ trên núi xuống. Bọn ta cho rằng đây là vì tốc độ hòa tan với vôi trong núi đá, hoặc là ở ngoài có cách bố trí tốt, trong động này bọn ta tìm được rất nhiều cửa động, cũng tìm được cả các dấu vết đồ sắt giống nhau. Người có biết ý nghĩa của nó là sao không?”

Tôi lắc đầu, hắn nói :” Động này là bị mưa xối trong hơn một ngàn năm. Bọn họ ở cửa động thiết lập một quả cầu bằng đồng, tạo thành một cơ quan, sau đó gõ vào mặt ngoài của nham thạch, để làm lớp vôi nham thạch bên trong dễ dàng hòa tan. Cầu bằng đồng nặng vô cùng, khi trời mưa, nước mưa tụ lại đây xối qua cơ quan này trong động, nham thạch phía dưới sẽ hóa giòn mà phân giải, sức nặng của quả cầu bằng đồng sẽ tác động đập tảng đá nát vụn. Vào thời gian gần ngàn năm, quả cầu đó không ngừng không ngừng trôi xuống, cuối cùng xuyên xuống đỉnh của hang động.”

Hắn nói tiếp:”Người đang nghĩ muốn từ một chỗ ở phía trên mà làm một cái động, mà người có cả gần ngàn năm thời gian, kỳ thật đối với người mà nói là một chuyện rất dễ dàng.”

Tôi nghe, càng lúc càng rung mình ớn lạnh, việc này liệu có thể thế sao? Cảm giác đầu tiên của tôi là mộng lung, nhưng tri thức trong đầu nói cho tôi biết, điều này tuyệt đối có thể làm được, thậm chí cũng không cần nhiều thời gian như vậy. Nếu dòng nước ổn định liên tục, hơn nữa về phương diện tính chất hóa học đặc trưng của vật chất, để chọc thủng một khối đá có thể chỉ cần thời gian vài năm. Đây cũng chính là nguyên nhân có nhiều nơi thường xuyên bị lở đất.

Bản thân tôi cũng là vừa tỉnh lại ở một sườn núi sạt lở. Nơi đó đúng là có rất nhiều thảm thực vật, theo lý thì đất đá trôi không có quy mô lớn, hiển nhiên bởi vì nơi đó trong nham thạch vốn còn có rất nhiều khe hở, điều kiện máu chốt để đứng vững được.

Mà cái đáng sợ nhất chính là, vì điều gì mà người ta lại có ý niệm như vậy trong đầu?

Chúng tôi suy nghĩ phân tích ra là rốt cuộc đó là những người như thế nào? Bọn họ rốt cuộc có cuộc sống ra sao? Làm ra loại thiết kế đáng sợ như vậy, rốt cuộc là vì cái gì?

“Ta khẳng định rằng nhóm người này sẽ không tìm một chỗ như vậy, bởi vì gần ngàn năm thời gian, xảy ra nhiều biến cố lắm, bọn họ chọn nơi này chắc vì có một điểm chung.” Quý ảnh nói

” Ở Quảng Tây, có không ít nơi giống nơi này. Nhưng để tránh được sự phát triển của công nghiệp du lịch, mà cả vài trăm năm sau vẫn còn là nơi hoang dã, chỉ có thể là vùng nội địa Thập Vạn Đại Sơn”

“Các người đã nghiệm chứng chưa?” Tôi hỏi, bởi vì rất nhiều phỏng đoán đều không đến được đích.

Quý ảnh nói :” Không cần, người nghe ta nói, sẽ hoàn toàn tin tưởng thôi, trên cơ bản tất cả phỏng đoán của bọn ta đều có thể tái hiện chính xác mọi chuyện đã qua, nhưng giải thích tới đây rồi, còn có một vấn đề rất lớn” Quý ảnh vỗ vỗ tôi đến gần nham thạch.

” Cũng chính là, chuyện gì đã xảy ra với ngọn núi này? Chúng ta làm rất nhiều nghiên cứu trên núi, sau đó không lâu liền phát hiện một điều đáng sợ vô cùng, các người tiến tới gần vách đá sẽ thấy.” Hấn nói

” Hiện tại ta muốn cho người nhìn một thứ, để xem ngọn núi này rốt cuộc là cái gì. Vì sao ta nói bọn người kia vào cổ lâu hẳn phải chết không còn nghi ngờ nữa.”

-----oOo-----

Chương 34

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Trước kia, nơi này được mọi người gọi là mật lạc đà do bóng của núi đá này” Quý ảnh nói “Bọn ta vẫn nghĩ rằng, những thứ trong núi đá được gọi này là mật lạc đà, nhưng sau này trải qua đôi chứng tham khảo sách cổ, bọn ta phát hiện mình đã mắc sai lầm lớn. Mật lạc đà không phải chỉ

mấy thứ này, mật lạc đà ở trong ngôn ngữ dân tộc Dao là chỉ đất mẹ, bọn họ gọi mật lạc đà là cả tòa núi lớn này.”

“Núi?” Tôi hỏi phụ họa theo.

“Núi là đất mẹ, bóng dáng này là từ đất mẹ sinh ra. Thời điểm bọn ta đến nơi này, dân tộc Dao còn chưa hoàn toàn được khai hóa, tìm hiểu đối với văn hóa của họ giống như là một sự cấm kỵ, bọn họ vẫn tương đối coi trọng nó”

“Thời điểm bấy giờ khi bọn ta khảo sát có nhận ra rằng nơi này có một thợ săn trẻ tuổi xuất sắc nhất, trên người có một hình xăm kỳ quái, hình vẽ trên hình xăm đích thật là một con kỳ lân. Bọn ta rất lấy làm thích thú với hình xăm này, thông qua hình xăm đó lại được biết thêm một vài truyền thuyết, chúng ta phát hiện lai lịch hình xăm này có hai máu chốt quan trọng”

” Thứ nhất, người này phải là một sư phụ xăm mình người Hán, nơi này trong truyền thuyết có một lão nhân, ban đầu bọn họ không phải là xăm hình này, bất luận về kỹ thuật, hay là hình dạng đều rất nguyên sơ đơn giản. Sau đó xuất hiện một sư phụ xăm mình người Hán đến đây, người đó từ từ truyền thụ, cuối cùng hình xăm mới biến thành như vậy.”

“Sư phụ xăm mình người Hán này rất cuộc vì sao lại đến Ba Nãi? Căn cứ vào phỏng đoán của bọn họ, hẳn là từ thời kỳ Minh Thanh. Tin tức về người này rất ít, chỉ có một truyền thuyết là người này vì chạy tội mà đến đây, nhưng không thể nào khảo chứng, nhưng điều đó cũng không quan trọng. Ban đầu bọn ta biết được vài tin tức, trong một ngàn năm trở lại đây, hình xăm này đã được một người Hán cải tiến”

“Như vậy, hình dáng hình xăm này lúc trước như thế nào, không ai biết. Có điều rất may mắn là, trong quá trình bọn ta điều tra, ở trại người Dao liền thu được một vài manh mối.”

“Truyền thuyết hình xăm thợ săn ở Ba Nãi, chỉ hạn chế trong một khu vực nhất định. Tục truyền, chỉ có thợ săn đi săn thú ở nơi sâu trong vùng Dương Giác, mới cần xăm hình trên thân. Ở trong vùng Ba Nãi này, Dương Giác là nơi khác biệt hoàn toàn.”

“Điểm thứ hai là, hình xăm này rất cuộc có ý nghĩa gì?”

“Chẳng lẽ trừ tà sao? Bọn ta phủ định cái thuyết pháp dân tộc này. Bởi vì nếu là hình vẽ trừ tà, trong thôn hắc có văn hóa tương tự truyền thừa về sau, nhưng hỏi người trong thôn, ai cũng không biết hình xăm có tác dụng gì, chỉ nói đó là tập tục. Hơn nữa, hình vẽ trừ tà không thể cải biến được, nếu có người của dân Hán chỉnh sửa hình vẽ kia, quá thật là chuyện lớn diệt tộc, mà người kia chắc chắn cũng bị phanh da xẻ thịt rồi”

“Trong quá trình khảo chứng lại phát hiện ra rất nhiều ẩn tình bên trong. Lúc ấy, thế hệ tham gia công tác khảo chứng kia vô cùng lợi hại, thế hệ gần nhất đều còn tại thế, nhóm thứ nhất mới có chút manh mối, nhóm thứ hai tư liệu được các lão nhân bảo tồn rất nhiều, cho nên nhóm cuối cùng đã tìm thấy nguyên nhân”

“Hình xăm kia hé ra một chân tướng rất tinh vi, đương nhiên không phải về ý nghĩa hiện tại, mà là bức họa dân tộc Dao xưa đã trải qua vô số lần thử nghiệm, tìm ra con đường sẵn sẵn an toàn nhất trong ở nơi này. Con đường này rất phức tạp, thời kỳ không có bản đồ bằng chữ, người Dao xưa đem xăm lên người bản đồ đó.

“Khi đó hình xăm chỉ đơn giản ghi chép các tuyến đường, sau lại vì đủ loại nguyên nhân lịch sử chiến loạn, mục đích xăm hình ban đầu bị lãng quên, biến thành một tập tục không rõ nguyên do”

“Tới thời kỳ nhà Minh, một người Hán trốn vào trại người Dao mang trên mình kỹ năng xăm hình, đã thay đổi hình vẽ thô kệch lúc ban đầu, cuối cùng biến thành hình xăm như bây giờ”

“Cho nên mới nói, hình xăm trên người thợ săn Ba Nãi, kỳ thật là các tuyến đường cổ của tộc người Dao khi xưa”. Tôi nghĩ đến hình xăm trên người Muộn Du Bình, tạm thời không thể nghĩ là quá tinh tế như vậy, nhưng tôi biết lời của Quỷ ảnh nói rất có lý, chúng tôi cũng phát hiện ra điểm này.

“Sau này, bọn ta tiến vào vùng Dương Giác đó, cũng dần sinh ra nghi hoặc”. Hắc nói: ” Vì điều gì mà đem xăm các tuyến đường lên trên người, chẳng lẽ dùng đầu óc để nhớ không được sao?”

“Hoặc là nếu nơi này đường núi thực sự phức tạp quý dị như trong lời người xưa nói, không đi vào có được không, vì cái gì nhất định phải vào

đây?

Nếu nói nơi này có mỏ thiếc, nơi này vô cùng khó ra vào, khai thác một cân sắt liền mất một cân vàng, vì sao lại muốn vào khai thác chứ?”

“Thật sự phức tạp như vậy sao?” Tôi không nhớ rõ chi tiết hình xăm của Muộn Du Bình, cũng lắm tôi có chút ấn tượng, nhưng hình xăm kia quả thật rất phức tạp.

“Phức tạp, phức tạp đến mức người không có khả năng suy nghĩ hoặc dùng trí nhớ được. Nếu không phải dựa vào hình xăm trên người, thợ săn sẽ không đi được một phần ba lộ trình, liền tất nhiên sẽ bỏ mạng, con đường kia quá khó khăn rồi.” Quỷ ảnh nói:

“Trên thế giới này, có thể không cần hình xăm kia mà đi vào, hiện tại chỉ có mình ta.”

Lúc ấy bọn họ thử nghiệm căn cứ trên bản đồ hình xăm này, tìm được điểm cuối cùng của con đường cổ kia nơi bọn họ phát hiện ra, con đường đó thực chất không có giá trị săn bắn.

Người Dao cổ có tinh thần và thể lực lớn như vậy, tìm hiểu hết cổ đạo này, hiển nhiên vì một việc rất quan trọng nào đó.

Bọn họ khi ấy đang tiến hành hạng mục khảo sát Trương Gia cổ lâu, tất nhiên hai người liền suy nghĩ về một hướng. Bọn họ phỏng đoán, Trương gia cổ lâu đã chọn nơi này?

Đôi chiếu với bản đồ hình xăm có thể thấy hầu hết đều liên hệ .

Vì thế mà đội của Quỷ ảnh bắt đầu bắt đầu thăm dò bản đồ hình xăm kia mà chiếu rọi cả cổ đạo.

Cái bọn họ không ngờ chính là, cổ đạo không có điểm cuối cùng, con đường đều khóa chặt lại.

“Con đường và ngọn núi này rốt cuộc có mối quan hệ gì?” Bàn Tử không kiên nhẫn liền hỏi. Bởi vì nước đã bốc hơi, bóng dáng trên vách tường cũng dần dần phai nhạt đi.

“Người còn không hiểu?” Quý ảnh nói, dứt lời liền giẫm giẫm chân

Chúng tôi cúi đầu, một lát sau tôi mới phản ứng lại :” Đây là cỏ đạo?”

“Cỏ đạo thực chất là ở bên dưới đá núi, gần như tất cả đoạn cỏ đạo đều là ở quanh nơi này, mà nó còn là ở bên trong núi đá, tất cả đều như vậy, từ đông sang tây. Cả cỏ đạo giống như mê hồn trận, cực kỳ phức tạp, tất cả đều nằm trong ngọn núi này. Tất cả đều là đất mẹ, chỉ một vòng tròn luân quần. Nham thạch trong núi từ từ di chuyển, thế nhưng hết tầng này tới tầng khác, lại không thể thoát ra ngoài được”

“Hơi bị...có lý, tiếp tục nói” Bàn Tử dừng cảm nói.

“Cỏ đạo này tựa như một hàng rào?”

“Đúng, người Dao cổ đại chắc đã chăn nuôi ở nơi đây” Quý ảnh nói:

” Đây là kết luận của bọn ta. Còn có người tiến thêm một bước phỏng đoán rằng, người Dao cổ giống như rạch lên cây cao su, bọn họ theo đường này, đem vỏ núi mà khoét. Đất mẹ này với nguồn nhiệt rất mãnh cảm, cho nên ở gần những sơn đạo này và trong núi sinh ra cái gì, cũng không biết có giá trị thế nào, nhưng có rất nhiều dấu hiệu cho thấy, mục đích của người Dao là như vậy”

“Nam nhân có khi nào vào đó tĩnh dưỡng xong đi ra lại đẹp như nữ giới không?” Bàn Tử lấy tay sờ sờ cằm.

” Được thế thì tốt, không thể tưởng được những người này có thể có kỹ thuật uy hiếp quá đáng như vậy?”

“Cậu cũng không phải chưa thấy qua bộ dạng đích thực của quái vật này, lúc đó chẳng phải cùng Muộn Du Bình thấy rồi sao, cho dù là tiểu cô nương, cậu có hạ thủ được không?” Tôi dở khóc dở cười.

“Chúng ta gặp mấy thứ này có lẽ chưa qua thời kỳ dậy thì đâu, tinh khiết trong trắng không dậy thì là thời điểm tốt, nửa người phía dưới chưa mọc ra một cái đuôi.” Bàn Tử nói ” Bàn gia ta không có kiêng kị gì, xanh ăn xanh. Dù sao không bị chụp mũ xanh là được.”

Tôi lắc đầu nhìn về phía quý ảnh, trên mặt quý ảnh không có biến hóa gì,

hắn tiếp tục nói :” Vấn đề là, nếu là chần nuôi, đất mẹ kia ăn cái gì?”
Quý ảnh dập tắt cây đuốc, đi trở về:

“Ngô Tam Tĩnh, ngươi có biết ta nói tới cái gì không?”

-----oOo-----

Chương 35

Nguồn: EbookTruyen.VN

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Anh nói là, lũ mật lạc đà này ăn thịt người?”

“Bọn chúng ăn tất cả những sinh vật mà chúng bắt được, cách săn mồi bình thường chúng hay dùng được dựa trên một phương thức hết sức đặc biệt, vây con mồi trong những khe hở, sau đó từ từ ăn thi thể của nó.”

Chúng tôi theo hắn quay trở lại trong động.

“Anh nói phương thức đặc biệt đó là gì vậy?” Bàn Tử hỏi,

“Bọn chúng có thể bài tiết ra một thứ làm phong bế miệng khe hở của các huyết động, khiến cho con mồi bị vây chết bên trong đó, quá trình diễn ra hết sức nhanh chóng. Trong những ngọn núi này tồn tại một lượng lớn những khe hở như thế. Giống như một mê cung mà rất nhiều người sau khi đã đặt chân vào sẽ phát hiện ra cửa xuất nhập vừa rồi đã biến mất.”

Tôi và Bàn Tử bất giác nhìn nhau, giờ thì có thể hiểu ra chuyện cái huyết động bị phong bế dưới đáy hồ lần trước là do đâu rồi.

“Hoặc nói như, tự thân bọn chúng có thể tạo ra được đá núi, dẫn tới đá ở đây có hai loại. Một loại là đá thật, một loại khác là từ trong cơ thể của lũ mật lạc đà kia tiết ra, đó là chất lỏng sau khi đông cứng lại mà thành. Cái chất kỳ quái đó tạo ra đá và nhìn qua sẽ thấy giống y hệt như đá núi

ở đây. Lũ mật lạc đã đục khoét, ăn mòn nham thạch sau đó dùng chất bài tiết trong người thay thế vào, giống như người ta đổ bê tông vậy. Cách này làm cho cả núi đá giống như bị biến thành một khối đông lạnh khổng lồ vậy. Chúng có thể chậm rãi mà hoạt động trong khối đông lạnh đó, nham thạch (*đối với chúng*) giống như một bể bơi vậy (*nguyên tác là chất lỏng, vẫn hoa lên tí*). Nhưng phương pháp này chỉ hiệu quả với đá trầm tích và đá biến chất mà thôi, vì thế mà khi bọn chúng gặp phải nham thạch hình thành từ núi lửa thì sẽ trở lên vô dụng. Còn có một cách nữa, đó là dùng chất kiềm bôi lên trên mặt đá, cũng có thể ngăn cản được bọn chúng.”

“Nói vậy chẳng lẽ xung quanh trên vách đá của cổ đạo này đều được bôi một tầng chất kiềm ư, tuy rằng chúng ta có thể thấy bọn mật lạc đã ở bên trong, nhưng chúng lại không thể tiến tới được?”. Bàn Tử hỏi.

Tôi lắc đầu:” đã nhiều năm như vậy rồi, chẳng nhẽ lại không bị nước mưa rửa trôi hết cả sao?”

Quý ảnh nói:” toàn bộ sơn đạo này khi gặp trời mưa sẽ trở thành một con mương dẫn nước, trên đỉnh núi có một lớp quặng(*khoáng chất*), tất cả nước mưa từ trên đỉnh núi xối qua sẽ chảy vào trong con kênh này. Người xem những sơn đạo này có hình thể vô cùng đặc biệt, nước mưa chảy qua đây đặc biệt chậm, bề mặt sơn đạo được thiết kế để có thể đọng lại nước, cho nên đến khi nước chảy qua nơi đây sẽ hình thành vô số những hồ nước, tới khi nước trong hồ khô cạn đi chỉ còn lại lớp kiềm bên trong bao phủ bề mặt đá” (*Lão này phải nói là nhà địa lý học chứ không phải bình thường*)

Tôi nhớ lại lần trước, Bàn Tử kéo chúng tôi đi vào trong cổ đạo bị bao phủ bởi một tầng gỗ thô, nơi đó quả thực có một lượng lớn hồ nước.

“Nói như vậy, nơi đây trước kia từng là một bãi cỏ vô cùng lớn ư?”

“Ta cảm thấy từ “bãi cỏ” đó dùng không chính xác.” Quý ảnh nói, “tù mà bọn ta khi đó sử dụng là, đây là một “ngư đường”. Đá núi chính là nước, thứ di chuyển bên trong nước chỉ có thể là cá. Cá có thể tự do di chuyển bên trong khu vực này, nhưng vĩnh viễn không thể nên bờ được.”

“Nhưng điều này và việc anh nói là bọn họ tiến vào trong Trương gia cổ lâu nhất định sẽ chết thì có liên quan gì?”

“Không biết các người đã từng đi câu hay chưa đây. “Ngư đường” thường xảy ra một hiện tượng là: trong một hồ nước chật chội, khi thả mồi câu, tất cả cá đều sẽ bị thu hút mà tụ tập lại đó. Bọn người kia sau khi tiến vào Trương gia cổ lâu, bốn phía vách đá Trương gia cổ lâu được bôi một lớp chất kiềm khiến cho chúng không thể tiến vào được. Nhưng chúng sẽ bị nhiệt lượng do người ở bên trong tỏa ra hấp dẫn, chen chúc ở bốn phía Trương gia cổ lâu. Tất cả bọn chúng đều trực sẵn luôn ở cửa ra vào huyết động.”

“Ý anh là, bằng hữu của bọn tôi đã bị chúng bao vây sao?”

“Đại khái là như vậy, nhưng tình hình so với người nghĩ còn đáng sợ hơn một chút. Nếu như lũ mật lạc đã tụ tập ở xung quanh quá nhiều thì cơ quan của Trương gia cổ lâu sẽ bị kích hoạt, một lượng lớn chất kiềm từ trên trần hang sẽ dội xuống, tạo thành hơi nước, tràn ngập cả cổ lâu kia, khiến cho tất cả những con mật lạc đã bu vào xung quanh phải thoái lui. Cả tòa cổ lâu chìm trong biển sương mù kiềm tính, người trong đó chắc chắn không thể sống nổi.”

Bàn Tử nhìn tôi một cái, tôi không biết nên nói tiếp thế nào, Bàn Tử liền tiếp:” chờ một chút. Nói như vậy, anh cũng đã vào Trương gia lâu, vậy sao anh vẫn còn sống?”

Quý ảnh vén tóc hất lên, lộ ra một khuôn mặt cực kỳ đáng sợ, nhìn vào mặt Bàn Tử mà nói:” người nghĩ rằng ta thực sự còn sống sao? Ta chỉ là chưa chết hoàn toàn mà thôi.”

Tôi thấy khuôn mặt hấn, lập tức hiểu được cơ thể hấn bị tan chảy như thế nào, đây là do tác dụng của chất kiềm mà thành.

“Lúc đó ta đang ở trong đường hầm, chỉ là bị hơi kiềm chạm vào một chút đã lập tức biến thành bộ dạng này rồi. Bọn người kia ở trong cổ lâu đó, chỉ trong chớp mắt sẽ hóa thành nước thôi.”

Lúc nói lời này, hấn liền khôi phục vẻ bình tĩnh, tuy rằng cả khuôn mặt đều đã bị hòa tan, nhưng bất chợt tôi hơi bị kích động- dường như tôi nhận ra hấn là ai.

Hấn không có mặt trong bức hình kia, không phải là người có quan hệ

giống như thế với chú Ba, ngấm lại tôi vẫn còn toát mồ hôi lạnh, nhưng quả thực giống như tôi đã từng gặp qua hắn, rốt cuộc là đã gặp ở đâu? Hắn là ai được chứ?

Càng lúc tôi càng cảm giác mình sắp nghĩ ra, nhưng mãi mà chẳng nhớ nổi. Nghĩ cả buổi, rốt cuộc tôi cũng đành buông xuôi. Tôi biết là nếu như không thêm động tới điều đó nữa, hoặc là bình tĩnh lại, cứ nghĩ như vậy tình hình sẽ càng gay go hơn.

“Người anh em, tôi rất đồng cảm với anh.” Bàn Tử lượn vài vòng, thấy trong động này chẳng có gì cả, ngay khi tôi vừa ngồi xuống, “anh định thế nào đây? Bàn gia tôi biết dù có tìm bác sĩ giúp thì nhìn tình hình anh dự là ca này khó.”

Ta sẽ không rời khỏi nơi này đâu.” Hắn muống một ngụm nước nói, ” ta đưa người tới chỗ ta, chỉ là muốn tìm người hỏi một chuyện. Sau này các người có làm gì cũng không còn liên quan gì tới ta nữa. Dù sao các người có làm gì trong đó cũng không thể được.”

Tôi ngẩng đầu, trong lòng chợt động, thầm nói có điều muốn hỏi sao? Chỉ nghe hắn nói tiếp:” ta nói nhiều như vậy rồi, người cũng nên nói cho ta biết một vài vấn đề ta chưa biết chứ.”

“Vậy anh muốn biết điều gì?” tôi hỏi, trong lòng thầm căng thẳng, nhưng vừa nghĩ, nói cho hắn chuyện hắn không biết vậy chẳng hóa ra là nói lung tung cũng được sao?

Hắn hỏi:” hiện tại là ai đang phụ trách nhóm người?”

“Anh muốn hỏi quản lý-”

“Phụ trách nhóm ‘trần tình phái’,” hắn nói, “đã ba mươi năm rồi, lão Vu chắc sẽ không còn làm ở vị trí đó nữa.”

“Không ai phụ trách chúng tôi cả.” tôi đáp, tôi chỉ có thể đại khái đoán được là hắn ta đang hỏi người quản lý đội khảo cổ năm xưa, “thời thế đã thay đổi rồi, chúng tôi không cần tới người phụ trách nữa.”

Kỳ thật tôi cũng không biết có phải là không có ai phụ trách nhóm mình hay không, nhưng ít nhất là theo như Giải gia, Hoắc gia, Ngô gia từng

nhà một thì hoàn toàn không thấy được rõ ràng là có lực lượng chính trị can thiệp vào.

“Không có ai phụ trách sao?” hắn thì thào tự hỏi, “ngươi cũng nói không ai quản lý, chẳng lẽ điều hắn nói là sự thật sao?”

“Anh từng nghe ai nói? Trong khoảng thời gian này anh vẫn còn liên lạc với bên ngoài phải không?” tôi hỏi. Nghe lời vừa rồi của hắn, dường như hắn đã nghe được chuyện này từ người khác.

“Ta không còn bất cứ liên lạc gì với bên ngoài, ngươi biết thói quen làm việc của bọn họ, ta đã biết quá nhiều chuyện, nếu muốn sống thanh thản thì nơi đây là khá ổn rồi.” hắn nói.

Tôi tiếp lời:” nhưng thời thế thực sự đã thay đổi rồi, không có bất cứ kẻ nào có thể hãm hại anh nữa, tổ chức năm xưa cũng không còn, giờ đây ai ai- tất cả mọi người đều chỉ muốn kiếm tiền thôi.”

“Không thể nào, thời thế thay đổi, nhưng thứ kia sẽ vĩnh viễn bất biến. Ngô Tam Tinh, ngươi việc gì phải lừa ta.”

Tôi thở dài, không biết phải nói tiếp thế nào. Người này ở đây nhiều năm như vậy, Ba Nãi lại còn là một thôn trại nhỏ vô cùng tù túng, hắn có thể cho rằng mọi sự vẫn như ngày trước, không có bất kỳ điều gì tác động tới hắn khiến hắn biết được thế giới bên ngoài đã xảy ra vô vàn biến hóa.

“Đừng giả bộ nữa.” lúc này Bàn Tử mới lên tiếng.

Tôi quay đầu lại nhìn anh ta, Bàn Tử liền tiếp:” anh nói chuyện được lưu loát được tới như vậy, chắc chắn không phải anh chỉ ở đây một mình trong ba mươi năm liền. Ở những nơi như này, một thân một mình tàn tật như anh cho dù có bản lĩnh tới đâu, cũng không thể sống một thời gian dài mà vẫn giữ vững được tinh thần tới vậy. Bàn gia tôi trước đây từng nghe qua, người ta nếu trải qua một thời gian dài không trò chuyện, thì ngay cả nghe hiểu người khác nói gì cũng là một vật đê.”

Tôi cũng biết điều đó, vội nói:” Bàn Tử nói đúng, anh chắc chắn là không còn giấu diếm điều gì chứ?”

Hắn chợt cười vài tiếng nghe như quạt máy:”Ngô Tam Tinh đúng là Ngô

Tam Tỉnh, lúc nào cũng nhìn ra những cái mà người khác không thể thấy được.”

“Là tôi vạch mặt anh kia mà.” Bàn Tử thấy bất công.

Tôi gãi đầu ý bảo Bàn Tử đừng nói ra thế, hấn tiếp:” ta có thể sống được, là vì người dẫn đường năm xưa đã cứu ta về. Trong thôn kia có rất nhiều người trông thấy ta, bọn họ cho ta là một thằng điên, ta chỉ có một chút liên hệ với người dẫn đường đó, hấn mang cho ta thức ăn, ta trao đổi với hấn vài hàng hóa khác.”

“Chính anh đã giết những người đến trước phải không?” Bàn Tử nói, “anh lột quần áo của tôi, là muốn mang đi làm đồ để trao đổi chứ gì.”

“Anh nói lão dẫn đường, đó có phải là Bàn Mã không?” tôi hỏi hấn.

Hấn gật đầu:” dù cho thế giới bên ngoài kia có biến đổi thành cái gì thì thứ chôn vùi trong ngọn núi này, người đời cũng chẳng bao giờ biết tới được.”

“Những người khác sau đó thế nào?” hấn lại hỏi.

Tôi ngẫm nghĩ một lát, nên nói thế nào đây? Trong lòng tôi lúc đó cũng rất xúc động, đành cố gắng không đề cập tới những chuyện cá nhân, chỉ nói vài điều về mấy gia tộc và một ít chuyện linh tinh nghe được.

Sau khi nói xong, hấn vùi người vào trầm lặng, tôi có thể cảm giác được, phần sau đó hấn hoàn toàn không hề nghe tiếp.

Tôi chợt nhớ tới một chuyện: tôi nhớ là lúc trước có suy đoán cùng với Tiểu Hoa- mục đích thật sự của đội khảo cổ, có phải là để khảo cổ không?

Có phải như là Bao Da nói, đội khảo cổ kia chẳng lẽ thực chất là một đội đưa ma?

Tôi nhìn người kia, đột nhiên cảm giác được cơ hội như vậy không thể nào xuất hiện lần nữa. Trên đời này, người sót lại trong đội khảo cổ năm xưa, e rằng chỉ còn duy nhất một người mà thôi. Nếu như không hỏi hấn một vài vấn đề mấu chốt, thì thực sự là quá đáng tiếc.

Nhưng rốt cuộc là hấn đối với chúng tôi có thái độ thế nào, tôi không biết nữa. Tôi thử thế mình vào hấn và những việc hấn đã từng trải qua, cảm thấy rằng thái độ của hấn đối với chúng tôi chắc hấn là vô cùng nguy hiểm.

Thái độ của hấn đối với những người khác toàn bộ chỉ có chém giết, giờ hấn lại không giết bọn tôi, chỉ là vì bọn tôi từng quen biết hấn, chúng tôi còn được đứng ở đây là vì hấn muốn hỏi rõ nguyên nhân. Người như hấn, không thể chỉ vì chút cảm tình mà thay đổi đi nguyên tắc của mình. Tôi cảm thấy, dù hấn không để ý tới việc mình nói quá nhiều như vậy, nhưng rõ ràng vẫn duy trì cảnh giác cực cao. Điều này cho thấy rằng bất cứ lúc nào hấn cũng có thể giết người.

Súng của Bàn Tử bị hấn cầm, chúng tôi không có chút phản kháng nào cả.

Không thể hỏi trực tiếp, chúng tôi phải vô cùng cẩn thận, trong đầu tôi đã nảy ra vài kế hoạch, chọn ra mấy vấn đề, mà trong mỗi vấn đề đều có thể nghĩ ra một đường sống, tôi thử tự mình thí nghiệm một lần, sau cùng cũng lấy hết dũng khí ra hỏi.

“Rốt cuộc thì đó là cái gì?” đây là vấn đề thứ nhất.

Hấn sững sốt một chút, ngẩng đầu. Tôi hỏi hấn:” thứ các anh năm đó chuyển vào, rốt cuộc nó là cái gì vậy?”

-----oOo-----

Chương 36

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hấn nhìn tôi, bầu không khí vô cùng yên lặng, trong lòng căng thẳng càng lúc càng dâng cao, rất nhanh trên trán tôi cũng bắt đầu nổi gân xanh. Nếu không có chiếc mặt nạ đang đeo che đi, biểu cảm của tôi lúc đó chắc chắn là vô cùng sợ hãi.

“Ta không biết.” Trầm mặc hồi lâu, cuối cùng hấn cũng mở miệng.

Tôi lập tức thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cũng mừng như mở cờ trong bụng. (*nguyên văn là 'trong lòng cũng mừng như điên'.*)

Phản ứng này giải thích cho hai vấn đề: thứ nhất là Bao Da đã đoán đúng, thực sự mục đích của đội khảo cổ không phải là khảo cổ. Thứ hai là vấn đề này của tôi cũng không khiến hắn nghi ngờ, vấn đề tiếp theo sẽ an toàn hơn rất nhiều.

“Anh không biết?” tôi hỏi hắn, “anh không thể không biết được.”

“Tất cả bọn ta đều bị lừa.” Hắn nói, “lừa gạt tầng tầng lớp lớp, người biết chỉ e không quá ba mạng, nếu bọn ta biết, có lẽ ta đã không bị biến thành cái dạng này rồi.” Hắn bỗng nhiên ngẩng đầu, “chuyện này, không phải là đề suất của “trần tình phái” hay sao? Các người cũng không biết ư?”

“Ừm”. Trong lòng tôi nảy ra một suy đoán- người này xem ra không phải là cùng một phe với chú Ba, “trần tình phái” chính là phiên âm tôi nghe được, không biết có chắc ba chữ kia không, nhưng nhất định là một phe trong bọn họ. “Bọn tôi biết tình hình cũng không nhiều hơn so với các anh là mấy.”

“Nghĩ nửa ngày, hóa ra là ai cũng không biết đó là cái gì.”

“Có điều, tôi sẽ biết nhanh thôi.” tôi nói, đang chuẩn bị tiếp theo xem hắn phải làm thế nào với chúng tôi.

Hắn phát ra vài tiếng ít ỏi nghe như tiếng cười, không nghe những lời vừa rồi của tôi, chỉ tiếp:” năm xưa có phải người đã đoán trước được kết quả nên mới không gia nhập với bọn ta phải không?”

“Kết quả như vậy còn phải dự tính trước sao?” tôi nói.

“Vậy vì sao người còn muốn tham gia vào chuyện này chứ? Người căn bản cũng không nên xuất hiện ở đây. Người nói cấp trên đã bỏ mặc các người, thế thì người cũng phải cắt đứt hoàn toàn với nơi này rồi chứ, điều này bất hợp lý.”

“Chuyện có phát sinh biến hóa.”

“Là bởi vì những người nước ngoài kia sao?”

Tôi ngẫm nghĩ, thật sự không có cách nào khác để giải thích rốt cuộc đang có chuyện gì xảy ra, tôi tới Ba Nãi không vì bản thân mà vì muốn biết rõ ràng về thân thế của Muộn Du Bình, thật không ngờ lại phát sinh ra nhiều chuyện như vậy.

“Kỳ thật là vì một người.” tôi nói, “Trương Khởi Linh.”

Tôi nói ra tên Muộn Du Bình, nhìn phản ứng của hắn, hắn đột nhiên nở một nụ cười:” không thể nào, người đùa sao.”

“Có gì mà không được?”

“Người trở lại nơi này, vì ta sao?” hắn nói, ” cái rắm nhà người.”

Tôi sửng sốt, đột nhiên cả người choáng váng giống như bị sét đánh đoàng một cái. Nhìn người trước mặt, phản ứng đầu tiên của tôi khi đó là nghĩ ngay tới việc chạy ra ngoài kia tìm một vách núi rồi nhảy ù xuống.

Với tình hình lúc đó, tôi gần như có thể sẽ suy sụp ngay được, trong một giây kia, tôi nghĩ toàn bộ thế giới này không phải là thật nữa, may mắn là Bàn Tử vội chạy tới vỗ vỗ tôi, nói:” Tam Gia, bình tĩnh.”

“Sao vậy?” đối phương lại hỏi, “chẳng lẽ ta nói không đúng sao?”

“Tôi đã bảo Tam Gia đừng có đùa với anh ta nữa mà, anh ta giờ không vui nổi đâu.” Bàn Tử liền đỡ lời. Nói rồi anh ta vỗ vỗ kéo tôi từ trong mê man trở về.

Tôi cố gắng hít vào một hơi để che giấu bớt đi nỗi sợ hãi trong lòng. Tôi không biết là vừa rồi mình có nghe nhầm không nữa, vì thế mà chân chờ một khắc mới nói:” anh vẫn nhớ được tên mình sao, tôi còn tưởng anh đã sớm quên rồi chứ.”

“Tên của bọn ta cơ bản không có ý nghĩa, không giống với ‘trần tình phái’ các người, chúng ta không có quá khứ cũng không có tương lai. Vì thế ta ở đây có lẽ là tốt nhất, các người thấy ta biến thành bộ dạng này chắc rất thảm, nhưng ta lại nghĩ, có lẽ việc này cũng không tới nỗi nào.” Hắn nói, “nói đi, rốt cuộc là vì cái gì mà người vẫn còn muốn vương vào

chuyện này như vậy.”

Tôi hít thêm một hơi thật sâu, thậm chí nói con mẹ nó không còn cách nào nói tiếp được nữa, tôi còn muốn xông lên một cước đạp ngã hắn, đem tất cả những nghi vấn trong lòng mình trực tiếp ném lên mặt hắn, sau đó dùng ghê hùm (*ghê tra tấn thời xưa*), nước ối, cùng hết thảy mọi biện pháp tra tấn có thể để khiến hắn phải nôn hết tất tần tật bí mật ra.

Nhưng không thể nào, Bàn Tử nói đúng, bình tĩnh. Nếu không tôi có thể sẽ giống như những lần trước đây, cái gì cũng không có được.

“Thật sự là vì Trương Khởi Linh, nhưng không phải là anh.” Bàn Tử ở bên cạnh nói, “là một Trương Khởi Linh khác cơ”.

Đẹp mã hơn! Bàn Tử!

Bàn Tử vừa nói xong tôi còn kinh ngạc một chút, nhưng tôi lập tức phát hiện ra những lời anh ta nói vô cùng tốt, giờ chỉ cần đem vấn đề này vứt cho anh ta, để anh ta tự phân tích, anh ta phân tích nhất định sẽ thu được một lượng lớn thông tin nữa- đem quyền chủ động phân tích vấn đề giao cho Bàn Tử.

Thật không ngờ, Quỷ ảnh cũng không chút kinh ngạc, chỉ thốt lên “a” một tiếng, “bọn họ lại tìm được thêm một người?”

Tôi không nói thêm lời nào, chỉ âm thầm cầu nguyện:” nói nhiều thêm chút, thêm chút nữa, chút nữa đi!”

Hắn dừng lại một lúc, sau mới nói:” ta không biết cái tên này có ý nghĩa gì, chỉ là bọn họ thường tìm tất cả những ai tên Trương Khởi Linh trong cả nước lại, người được chọn cuối cùng, chẳng qua ta cũng chỉ là một người trong số đó thôi. Xem ra, kế hoạch “tử” này về sau vẫn còn tiếp tục.”

Tôi ngẫm nghĩ giây lát, trong lòng như đột nhiên thả rơi tảng đá xuống, xem ra sự tình không phải như tôi vẫn nghĩ. Nghe hắn nói như vậy thì nghĩa là tổ chức đó tiến hành điều tra tất cả những người có tên Trương Khởi Linh, bọn họ đang tìm kiếm một người mang tên như vậy. Hơn nữa nhìn vào tình hình thì có vẻ như bọn họ đã quy tụ được nhóm người ấy, tiến hành kiểm tra sơ bộ rồi chọn ra người cuối cùng chính là kẻ đang

đứng trước mặt tôi đây.

Tôi đột nhiên ý thức được rằng trong giai đoạn lịch sử này, họ phải điều tra toàn bộ những người có tên Trương Khởi Linh, hóa ra là cũng không phải chỉ có một người như vậy. Đây có phải là nguyên nhân khiến cho tất cả những tin tức hỗn độn mà tôi tìm được đều không có tác dụng? Cái tôi điều tra ra chính là hai điều hoàn toàn bất đồng xen kẽ trong những sự kiện đã xảy ra.

Nhưng nếu như vậy thì tổ chức kia làm vì cái gì chứ? Chẳng lẽ là muốn đòi tiền thưởng ư?

“Có lẽ là cũng bởi vì anh đã chết nên bọn họ mới cho là anh cũng không phải người bọn họ muốn tìm.” Bàn Tử nói tiếp, “Bàn gia tôi nói thẳng luôn là chúng tôi hiện tại muốn tìm Trương Khởi Linh kia, nhưng không muốn biến mình thành cái dạng như này.”

Quý ảnh không để ý tới anh ta, chỉ nhìn tôi ra hiệu nói tiếp.

Tôi suy nghĩ qua loa về một cố sự, liền nói cho hắn rằng Trương Khởi Linh này vô cùng đặc biệt. Tôi nói rất nhiều chuyện tích kỳ bí của anh ta, Trương Khởi Linh này còn có thể khiến cho Lão Cửu Môn cũng phải vô cùng kiêng kị, vì thế tôi là được một đồng niên trong Lão Cửu Môn hiện tại nhờ cậy, tới đây tìm kiếm anh ta, vân vân.

Quý ảnh không nói gì, trầm mặc hồi lâu mới đáp:”hắn giờ đang ở đâu?”

Tôi chỉ chỉ xuống chân:”chính như anh nói, anh ta hiện đang ở trong đội ngũ đã chết dưới ngọn núi kia. Bàn Tử nói, là ở... ở trong một mặt gương.”

“Người đã phạm vào cái sai lầm lớn nhất của đời mình rồi.” hắn nói.

“Cái gì?”

“Ngay lập tức người sẽ mất đi chiếc chìa khóa để tháo gỡ hết tất cả những bí mật kia.” hắn nói, “chỉ có duy nhất một chìa khóa đó thôi.”

“Vì sao anh tin rằng bọn họ nhất định đã chết?”

“Tóm lại là bọn người đó chắc chắn sẽ chết. Điều này đã xác định rồi, nếu ta nói cho người nguyên nhân, người nhất định nghĩ rằng sẽ còn cơ hội nhưng điều đó chỉ khiến cho người thêm phiền não mà thôi.” Hấn dừng một lát, “đáng tiếc là không thể tưởng tượng được rằng bí mật này từng có cơ hội được tháo gỡ rồi.”

“Nếu vậy anh có đi cứu không?” Bàn Tử hỏi hấn.

“Ta so với các người có cơ hội lớn hơn một chút, nhưng ta sẽ không đi vào. Ta chỉ có thể đưa các người tới đó. Đi thôi.”

“Anh biết quyết tâm của chúng tôi sao?” trong lòng tôi hơi ngạc nhiên.

“Không, vì là ta không muốn tự mình động thủ giết người.” hấn nói, “ người cũng biết là ta sẽ không để cho bất kỳ kẻ nào biết tới ta mà còn giữ được mạng. Ta thực không ngờ là lại có thể gặp người ở nơi đây. Vừa rồi ta vẫn suy nghĩ xem làm cách nào để xử trí các người, giờ xem ra cho các người vào đó tự sát là thích hợp nhất.”

Hấn đứng lên, đưa chúng tôi tới giữa khu vực truy kích pháo cối, mở một vài cái thùng bên trong ra, trong đó có chứa một rương màu xanh thẫm. Hấn nhặt một tảng đá bên cạnh rồi đập rớt cái khóa rương sắt bên ngoài, dùng chân hất văng nắp rương kia ra.

“Các người cần tới những thứ này.”

Bên trong là một súng tự động, toàn bộ giấy dầu bao quanh đã biến thành màu đen, bên dưới còn có cả màu đồng sáng của đạn, chừng hơn một trăm viên.

“Còn dùng được sao? Không nổ thì sao?”

“Tốt nhất là người nên hy vọng chúng còn dùng được thì hơn.”

“‘Tiểu đỉnh đang’ của tôi trả lại cho tôi là được.” Bàn Tử nói, “mới súng cổ này bắn tốc độ quá chậm.”

“Súng của người tôi đã còn có hai mươi viên, đạn mà người cần dự là phải thêm vào sau con số đó hai chữ số không nữa.” Quỷ ảnh nói, “cầm lên đi chứ,” nói xong liền tự nhặt hai khẩu lên quăng cho chúng tôi.

Chúng tôi khoác súng lên lưng, Bàn Tử bắt đầu xé lớp giấy dầu bên ngoài để lấy băng đạn, vừa làm vừa hỏi:” anh có thể đưa chúng tôi tới đó sao? Tường cổ lâu kia khó vào lắm mà.”

“Không phức tạp như các người tưởng, ta sẽ nói cho các người, giờ có nói cũng vô dụng.”

Hắn lấy từ trong đồng tạt vật ra vài cái gói to, cầm toàn bộ số đạn cho vào trong đó, sau cùng là vứt cho Bàn Tử, ” sau khi đi vào rồi làm gì thì làm, không còn thời gian đâu, trời sẽ sáng mất.”

Quý ảnh nhanh chóng đi ra ngoài, tôi và Bàn Tử liếc nhau một cái, Bàn Tử nói với tôi:” đừng hỏi, cứ quan sát là sẽ rõ.”

Tôi gật đầu, chỉ nghe thấy Quý ảnh huýt lên một tiếng trong đêm đen, chúng tôi cùng bước ra, đang không biết hắn làm cái trò quái gì thì bất thành linh phát hiện trong bụi cỏ một trận xôn xao, tiếp theo là mấy con linh miêu đột nhiên lao ra.

Hắn lại phát ra mấy tiếng kỳ quái, lũ linh miêu lập tức quay đầu đi trước, Quý ảnh ra hiệu cho chúng tôi bám theo sau.

-----oOo-----

Chương 37

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đây là một đoạn đường núi rất dài, tôi vốn là nên tóm tắt nội dung lại nhưng dọc đường, Bàn Tử vẫn không chịu ngừng nói bóng nói gió đủ kiểu, điều này chủ yếu là muốn cho Quý ảnh kia không chú ý đề phòng chúng tôi. Rất nhanh sau đó tôi biết được là hắn cũng không có lòng nào đi phòng ngự chúng tôi, vì thực tế hắn cho rằng chúng tôi không thể nào đủ sức mà sống để đi ra ngoài.

Bàn Tử lúc ấy có hỏi tới vài vấn đề quan trọng, thứ nhất là về lũ linh miêu kia. Đầu tiên Bàn Tử hỏi hắn:” lũ mèo lớn này là anh nuôi sao?”

Quý ảnh đáp: "đúng vậy". Hẳn trước kia làm đặc vụ học được rất nhiều phương pháp thuần dưỡng động vật, ngọn núi này lại ít thợ săn lui tới nên linh miêu thế này vô cùng nhiều. Những con linh miêu này đều là hắc nuôi, hiện tại số lượng đã tương đối đông đảo. Linh miêu vô cùng thông minh hơn nữa lại hiểu tính người, hẳn dùng những phương pháp đặc vụ để dạy dỗ chúng, sau khi thử một thời gian thì cũng tìm được ra cách để thuần dưỡng linh miêu.

Linh miêu vô cùng cường tráng, hơn nữa tốc độ cũng rất nhanh, leo trèo, bơi lội đều tương đối lợi hại. Hẳn dùng lũ linh miêu này hại được không ít người, bao gồm cả những thợ săn tới đây hành nghề.

Vấn đề thứ hai liên quan tới Bàn Mã. Bàn Tử hỏi hẳn tình hình hiện nay của Bàn Mã, nhưng hẳn chỉ cười mà không đáp, nói đại khái là người đã chết rồi. Khi chúng tôi lần đầu tiên vào thôn, Bàn Mã cũng tới thông báo cho hẳn. Nhưng về sau xảy ra chuyện gì, hẳn cũng không rõ nữa.

Tôi biết hẳn còn có điều muốn giấu nhưng không dám tiếp tục hỏi thêm, sau đó thì không ai nói tiếp chỉ đi một mạch. Qua thời gian bằng uống hết một tuần trà, chúng tôi tới một nơi cỏ dại mọc um tùm, có thể thấy trong lớp bùn ú ở rất nhiều những trang thiết bị và lều bạt có chứa cả hài cốt, vừa nhìn liền biết ngay đây là một doanh địa bỏ hoang.

Đây là nơi người của Quý ảnh năm xưa trước khi tiến vào cổ lâu đóng quân.

Chúng tôi bước vào bên trong nghỉ ngơi một lúc, Quý ảnh đưa chúng tôi vào trong một căn lều bạt đơn sơ dựng tựa lên vách núi.

Lều đã hoàn toàn rách nát, chỉ nhờ vào chút dây leo quấn chằng chịt bên trên cho không bị đổ xuống, chúng tôi khom lưng đi vào bên trong, lập tức liền nhìn thấy có vài cây khô đã bị dây leo quấn kín, trên người cũng dính một lớp gì đó như bùn khô vậy.

"Những người này khi được đưa ra đã hoàn toàn tắt thở. Bị chất kiềm tác động mà chết, chết tới mức nát vụn hết cả, giờ khô sạch rồi." Nói xong Quý ảnh lấy tay mò vào bên trong, trên người mấy cây khô kia lục lọi một lượt, sau đó lấy ra được vài món đồ.

Thật sự là đã nát lấm rồi, vì thứ kia dường như là một cục toàn vảy, giống như là đã hòa làm một với xác chết kia. Sau khi gạt hết chúng xuống, Quỷ ảnh lắc lắc cho rơi hết vảy rỉ kia ra, lúc này chúng tôi mới có thể nhìn rõ chân tướng của nó- một chiếc túi vải.

“Người này giống các người, cùng là trộm mộ tặc vô cùng lợi hại, chẳng qua là năm đó không gặp thời. Túi vải này lúc còn sống hẳn coi như bảo bối, bên trong có rất nhiều công cụ, có lẽ các người có thể dùng được.”

Quỷ ảnh nói, dứt lời hẳn bắt tay vào đào móc mấy cái trong đồng bùn đất bên cạnh thi thể, vừa gạt liền thấy tấm chắn bên ngoài bằng tre bị nhấc ra, đằng sau xuất hiện một huyệt động.

“Chính là chỗ này.”

Tôi lấy tay sờ sờ xuống bên dưới, phát hiện vách động này là đá bản, trong lòng liền hiểu rõ quả là không sai.

“Cửa động này cùng với nơi chúng tôi đi vào bên kia giống y hệt nhau, chỉ có điều là nhỏ hơn thôi.”

“Có một số động là đi được, một số động thì dẫn tới nơi khác,” Quỷ ảnh nói, “nhưng có một điều then chốt- người phải tìm được một bóng đen thực đặc biệt, là một mật lạc đà khác với những con khác. Trước cái bóng đó, người có thể sử dụng tới cái này.”

Hắn ta lấy từ trong áo ra một cái bình nước:” bên trong là dầu hỏa, người đứng trước mật lạc đà kia đổ dầu lên mặt đất, dầu chảy hướng nào thì người lập tức đi theo đường đó.”

“Cách làm không giống trước thì sao?” tôi hỏi.

“Ta không biết, điều này mỗi lần mỗi khác. Nhưng ta có thể cam đoan, nếu người nhìn thấy mật lạc đà đó người lập tức có thể nhận ra cái khác thường ngay. Nó không phải là giống thế nào mà là nó trông vô cùng quỷ dị.” Nói xong Quỷ ảnh liền vỗ vai tôi, “các người tự giải quyết đi, ngàn vạn lần cũng đừng sống sót mà đi ra.”

Quỷ ảnh nói xong lập tức liền rời đi ngay, trong lều chỉ còn lại hai người chúng tôi, cảm giác thực khó hiểu.

“Hắn không trả lại khẩu súng cho tôi kìa,” Bàn Tử buồn bực nói, “Bàn gia tôi vất vả lắm mới lấy được nó, thế quái nào, có lòng quá mà.”

“Hắn trả anh súng thì anh sẽ làm gì tiếp?”

“Thì tôi lập tức đánh gãy chân hắn, sau đó đem lữ linh miêu kia tất cả nướng lên ăn.”

“Hắn làm thế đúng quá rồi còn gì, anh cho là người ta là thằng ngốc chắc.” Tôi nói, “có điều là hắn coi nhưng cũng có lương tâm, cho chúng ta vũ khí cầm theo, còn đưa cả đồ đạc nữa.”

Bàn Tử vừa nói vừa mở cái túi vải Quý ảnh đưa cho, dốc hết toàn bộ dụng cụ bên trong xuống đất, xem xem có những cái gì.

Bên cạnh mấy khối thi thể khiến người phát lạnh, lại lấy di vật của người ta ra xem, hơn nữa với cái thái độ này, tôi nghĩ không phải phép cho lắm. Nhưng khi tôi nhìn tới những thứ bên trong đó, lập tức bị hấp dẫn ngay-bên trong đổ ra rất nhiều thứ không biết là cái gì. Mặt Bàn Tử cũng nửa như nghi hoặc nửa như hưng phấn.

Tôi hỏi anh ta thế nào, anh ta lựa từ trong đồng đồ ra một cây châm hình dạng như ngón tay bằng sắt ném cho tôi. Tôi cầm lên quan sát, cả cây châm sắt này sơn màu đen, không biết xử lý ra sao mà chẳng có chút dấu tích nước sơn bị bong tróc: dưới ánh đèn pin, châm sắt ánh lên cái sắc của phi kim (*không phải kim loại*) nhưng từ trọng lượng của nó thì có thể đoán ra là nó nhất định được làm bằng kim khí. Châm sắt đầu vô cùng sắc nhọn, ở giữa có điều khắc hoa văn để tăng lực ma sát, nhìn kỹ có thể thấy như là khắc sáu chữ cổ.

Đây là công cụ của những tên ăn trộm ngày xưa hay dùng, tác dụng là để mở những hộp châu báu tinh xảo- dùng cái châm sắt này cắm vào trong ổ khóa, sau đó vận chút lực là có thể mở được hộp ra, vì những hộp châu báu này thường được làm bằng sắt nên khó mà bị phá hỏng được. Đồng thời cũng có thể dùng để phá vỡ gạch trên những bức tường không quá kiên cố. Nó được luyện từ kỹ thuật đúc kiếm mà thành, ở trong lõi của châm sắt còn một một thanh làm bằng đồng hơi uốn lượn một chút, nhưng vô cùng rắn chắc. Trước đây tôi từng có mấy cái như này, nhưng hàng tốt thì vô cùng ít, bán ra thực quá khó khăn, về sau thì chỉ để trong

nhà ngắm chơi.

Trên người những thi thể này mang theo vật như vậy, xem ra đây là dụng cụ bình thường họ hay dùng tới. Những người này trước kia có thể oai trấn một phương, nhưng lại không biết rằng mình sẽ chết thảm, nằm đây chờ hàng mấy chục năm, điều đó khiến bản thân tôi liên tưởng tới những hảo hán Lương Sơn có kết cục cũng rất bi thương.

Vì ý nguyện của người mà chết, điều này khiến tôi nhớ tới Phan Tử, trong lòng cảm thấy có đôi chút không thoải mái, nghĩ lại thấy việc để anh ấy tới đây thực sai lầm, không biết giờ bọn họ thế nào nữa.

Áy náy là một tâm trạng không hay ho gì. Kỳ thực là tôi rất hiểu, rằng nhiều khi nỗi buồn nảy sinh cũng không phải vì người khác. Đối với sự an nguy của Phan Tử, có phải là tôi thực sự lo lắng không? Hay thực ra tôi chỉ không muốn bản thân phải đau lòng. Nếu như Phan Tử vì mục đích của chính mình mà tới đây, bất luận là cầu tài hay là thực hiện ý định của bản thân, có khi nào tôi lại cảm thấy lo lắng như vậy không?

Tôi hiểu ra rằng không phải thế. “Ngay từ đầu mọi người tới đây cũng đã chuẩn bị sẵn hết kết cục cho bản thân rồi.” Tôi luôn định ninh như vậy trong lòng. Tới một mức độ nào đó, nội tâm của tôi đã gần như là một tên trộm mộ rồi, cũng không biết điều này là tốt hay xấu nữa.

Những thi thể kia đã khô quắt tới nứt ra, khó mà kiểm tra nguyên nhân cái chết được. Trước đó Quỷ ảnh từng nói là những người chết ở đây rất kỳ quái, không cách nào xác định được nguyên nhân dẫn tới tử vong, nếu là vì chứng kiên thi thể như vậy mà dừng lại, vậy thì cũng không cần tiến vào trong.

Bàn Tử đem toàn bộ những đồ đạc đó phân loại ra, rất nhiều thứ tôi không biết chúng dùng thế nào. Đó là những vật dụng vụn vặt, có một vài hộp diêm- đối với tôi thứ này rất có thiện cảm. Còn có một thứ làm từ lớp giáp của động vật giống như cái khuy áo, dùng cho quần áo sắt, Quỷ ảnh nói mấy thứ này có ích nên tôi cũng không dám không tin, để Bàn Tử đem những thứ này cất đi xong rồi, nhớ ra chúng tôi mà có chết thì còn có những thứ này để lại cho người sau.

Đồ linh tinh bên trong có một thứ khiến tôi đặc biệt chú ý, đó là mấy đồng tiền xu được ghép lại thành một món đồ trang sức nho nhỏ. Lần

đầu tôi thấy chẳng qua là nghĩ nó chỉ đẹp thôi, nhưng lúc nhìn lại thấy có gì đó không giống lắm. Tôi phát hiện ra món đồ trang sức bằng miếng nhôm này bên trong có để cái gì đó, mở ra nhìn, phát hiện có một thứ trông như viên thuốc, ngửi qua thì hóa ra là thuốc nổ.

Đây là pháo sáng tự chế. Sau khi thuốc nổ cháy xong sẽ bén tới miếng nhôm, lúc đó sẽ phát sinh ra tia sáng tuy là chỉ trong thời gian ngắn, nhưng có thể chiếu rọi một khu vực rất lớn.

Những thứ này đều là đồ tốt, tôi thăm nhủ. Lấy tay thu dọn hết đồ đạc lại rồi khoác súng lên lưng, tôi giục Bàn Tử mau đi vào trong đường hầm kia

-----oOo-----

Chương 38

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tình huống bên trong giống như Bàn Tử đã nói, tuy rằng Quỷ ảnh không có giải thích nguyên lý hoạt động của đường hầm này. Nhưng tôi có thể đoán được đại khái cơ quan của nó nhất định lợi dụng tâm lý của con người khi đi và khe nứt của núi đá tự nhiên mà thiết kế thành. Có lẽ sau khi tôi tiếp tục đi sâu vào sẽ có thể phát hiện ra thêm nhiều manh mối.

Lợi dụng đường hầm này có thể tiến vào tới nơi mà lúc trước Bàn Tử đã trải qua thiên tân vạn khổ trong lúc mò lối ra. Chúng tôi khom lưng đi vào bên trong, vì Quỷ ảnh và Bàn Tử đều nói phương diện này chưa có gì nguy hiểm, vì thế nên chúng tôi di chuyển rất nhanh, cũng không có gì đáng ngại cả, chúng tôi lấy đèn pin soi lên vách đá trên đường hầm, dọc đường tìm kiếm cái bóng khác biệt nhất mà Quỷ ảnh đề cập tới.

Toàn bộ vách tường trên đường hầm hiện ra một màu xanh biếc nửa trong suốt, đèn pin trong tay tôi đang dùng có phủ một mảnh vải màu xanh, dường như ánh sáng tương đồng với đèn chụp X quang. Rõ ràng là với ánh sáng đó rất dễ để xuyên thấu qua tầng đá tại nơi này.

Dưới ánh sáng ấy, chúng tôi thậm chí có thể nhìn tới bề mặt da của một vài bóng người ở tầng gần nhất, tôi không quan sát kỹ những thứ đó, giờ

chỉ thấy chúng là những bóng đen, cảm giác bộ mặt của chúng đặc biệt kỳ quái, càng là bóng nhỏ thì khuôn mặt càng giống người, nhưng với những bóng đen lớn hơn, khuôn mặt sẽ dài ra. Ở trong phiến đá xanh biếc này, chúng nhắm mắt lại giống như đang ngủ vậy.

Bàn Tử bảo tôi đừng dựa quá gần vào những mặt đá này, Quỷ ảnh nói rồi, bọn này sẽ hướng tới nơi có nhiệt độ cao mà tụ tập lại, cho nên chúng ta không nên đứng lâu một chỗ.

Đi một mạch qua chúng tôi gần như phải cố gắng dùng hết sức có thể để quan sát, chỉ sợ là lướt qua mất cái bóng đó, nhưng đi rất xa rồi cũng không thấy cái bóng “dị thường” mà Quỷ ảnh nói.

“Cậu xem cái này có tính là khác thường không?”

Bàn Tử thực hành chính sách thà giết nhầm còn hơn bỏ sót, vừa nhìn thấy có gì là lạ liền nói, “cậu xem cái bóng này giống Triệu Bản Sơn* không, hay là nó?”

“Tôi nghĩ Quỷ ảnh kia cũng chưa có cơ hội biết tới Triệu Bản Sơn đâu, cho nên hẳn không thể nào cảm thấy cái bóng này có vấn đề” tôi nói.

“Kia thì sao?” Bàn Tử lại chỉ về một chỗ khác chép miệng, kia là một bóng đen đang trong tư thái bơi lội. “Cái này không phải giống như chó bơi sao?”

“Tôi nghĩ khác biệt chắc chắn không phải chỉ nhìn như nhìn sách ảnh đâu, nhất định là không đơn giản như vậy, nếu không ở tất cả những bóng đen ở đâu đều có vấn đề cả.” Tôi nói, cũng không khỏi có chút băn khoăn, cảm thấy có phải là Quỷ ảnh đánh giá khả năng phân biệt của chúng tôi quá cao rồi không.

Bàn Tử lắc đầu nói anh ta cảm thấy dưới tình hình thế này, Quỷ ảnh sẽ không phạm sai lầm đó đâu, người này xuất thân là đặc vụ, “tự thuật không tính xác thực” với hẳn mà nói là điều không thể xảy ra.

Tôi chỉ việc tin tưởng theo thôi. Hai người tiếp tục đi về phía trước, từng bước từng bước xem xét, rất nhanh sau đó công việc của chúng tôi chuyển thành kiểm tra trí tưởng tượng.

“Cậu xem, cái bóng này như là nghẹn cái gì này.”

“Cậu xem, cái quái gì, nó có ngực lớn tới vậy, ai da, mà

vì sao bên dưới lại còn mọc ra cái khẩu đười chứ?”

Ngay từ đầu kỳ thực là vẫn còn có chút ý nghĩa, cũng còn có thể xoa dịu bớt lo lắng thực tế trong chúng tôi. Tới sau đó, chúng tôi xem nhiều tới mức ngay cả muốn nói chuyện cũng không có, chỉ nhìn một cách máy móc qua một cái bóng đen rồi thôi

Cũng không biết là đi vào trong bao lâu rồi, lại chẳng thấy mấy người Tiểu Hoa nữa, đường hầm này giống như dài vô tận vậy. Ngay lúc chúng tôi đang tiến vào trạng thái mộng du thì chợt, chúng tôi thấy được một cái bóng!

Tôi và Bàn Tử gần như được chấn tỉnh, cũng không khỏi rùng mình một cái, nhìn nhau. Tôi ý thức được Quỷ ảnh kia quả thực nói vô cùng đúng, chúng tôi đã tìm thấy rồi. Mà thực sự là chúng tôi có không chú ý tìm kiếm cái bóng này thì nó cũng tuyệt đối không thể bị lướt qua được.

Đây chính xác là một thứ kiến cho người khác cảm giác được rằng nó là một cái bóng vô cùng khác thường. Chúng tôi nhìn thấy cái bóng đó ở trong vách đá, tay chân trên người nó vô cùng dài, dài hơn cả thân, nếu như theo tỷ lệ chúng tôi thì nó quả thực giống như năm con rắn quấn quanh một chỗ mà thành hình. Cũng giống với đồ mà mấy cô ca nữ trong các khúc nghệ thường (*là một khúc trong kinh kịch, diễn viên mặc tay áo rất dài*) hay mặc.

“Hai tay dài quá đầu gối, Lưu Bị hả.” Bàn Tử lẩm bẩm, “Hai đầu một thân, con mẹ nó chứ, dáng người quá chuẩn ”

“Cái bóng này vì sao lại khác với những cái khác? Chẳng lẽ là một con dị dạng ư?” tôi trầm nghĩ, có phần thấp thỏm cầm đèn pin bước lên trước. Cái bóng kia ở sâu bên trong vách đá, đèn pin soi qua kiểu gì cũng chỉ ra một cái bóng đen.

“Tiếp theo làm sao bây giờ?” Bàn Tử hỏi tôi, “hắn nói thế nào? Tôi quên mịa rồi.”

“Lấy chỗ thấy cái bóng kia làm tâm rồi đổ dầu xuống. Dầu của chúng ta đâu?”

Bàn Tử moi cái bình ra cho tôi:” ở đây này, dùng tiết kiệm chút.”

“Được, mà anh không chạy trốn đấy chứ?” tôi nói. Nhận lấy bình dầu, lập tức liền đổ xuống đất.

“Điên à, Bàn gia thần thánh như tôi mà lại để cậu nói làm việc hèn hạ đó sao?” Bàn Tử mắng, “hơn nữa chúng ta cũng không có thứ gì phải dùng tới dầu mà.”

Dầu vừa đổ trên mặt đất, lập tức bắt đầu thấm thấu. Tôi phát hiện trên bề mặt đá hình như có dấu vết đục khoét qua, kỳ thực hoa văn bên trên đó có ý tứ. Dầu bắt đầu tràn ra, chảy về một hướng.

“Có hi vọng rồi.” Bàn Tử nói. Chúng tôi đi theo hướng dầu tràn, chậm chậm tiến về phía trước, không quá vài bước liền thấy trong vách đường hầm có xuất hiện một cửa tạo thành cái ngã ba, rất nhỏ, chỉ có thể khom lưng tiến người vào.

“Quý thần ơi, vừa rồi sao chúng ta không thấy?” Bàn Tử nói, “cái động này hình thành thế nào vậy chứ?”

Tôi tiến tới trước ngã rẽ, phát hiện lỗ hồng trên hầm này vẫn còn ướt. Tôi lại thử sờ qua một lượt, cảm giác kỳ lạ, trong đầu lóe lên một tia chớp, tôi đột nhiên hiểu được nguyên lý cơ quan nơi đây hoạt động như thế nào.

Nhưng vừa ngẫm kỹ lại một chút, tôi lại thấy bất hợp lý. Chính lúc đang nghĩ người ra, đột nhiên thấy trong đường rẽ đó có ánh sáng chớp lên, dường như là có ai đó dùng đèn pin soi qua đây.

Trong lòng tôi cả kinh, lập tức nhìn lại, chỉ thấy ở sâu trong đường hầm kia có một nguồn sáng màu trắng, không sáng như ánh đèn pin, khoảng cách xa mà lại khuất tầm mắt nên thấy không rõ lắm.

Tôi lấy đèn pin soi theo vào bên trong, triệt tiêu ánh bạch quang đó, chiếu thẳng tấp hơn mười mấy thước, lại phát hiện trong kia không có ai cả. Bàn Tử cũng nhìn thấy liền hướng vào trong động hô một tiếng:

“Ai đó?”

Chờ tới khi tôi lia đèn pin qua thì ánh bạch quang kia cũng đã tắt ngấm.

“Vừa rồi là cái gì vậy? Đom đóm à?” tôi hỏi.

“Đúng là đom đóm thì kinh quá, sáng tới mức ấy thì con đom đóm đó phải to cỡ nào chứ, tối thiểu cũng phải xấp xỉ giày của tôi chứ chẳng vừa đâu.”

“Vậy ánh sáng đó là gì? Chẳng lẽ là ma chơi?” tôi hỏi, “vừa rồi nhìn tới bạch quang kia rất chân thực, cảm giác đó là nguồn sáng nhân tạo.”

“Cậu không tưởng tượng được ra sao.” Bàn Tử nói, “với kinh nghiệm sống của mình, tôi dự kia chắc chắn là ánh sáng điện thoại di động.”

“Điện thoại di động? Chẳng lẽ là Tiểu Hoa ư?”

-----oOo-----

Chương 39

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: tongminhngoc

Beta: tieudieututai

Bàn Tử nói không sai, đó là một chiếc điện thoại di động.

Chúng tôi bò vào trong con ngách. Đây là một đường hầm đá, bốn phía đều được xây bằng đá phiến, hình thành lên một thông đạo hình chữ nhật.

Bên trong vừa đủ để tôi có thể đứng thẳng, Bàn Tử thì hơi chật hơn một chút. Chúng tôi tiến vào nơi phát ra nguồn sáng vừa rồi, tới nơi phát hiện ra đó được ghép cùng với một phiến đá nữa.

Từ đầu đến cuối mặt đá đều kín kẽ, chỉ có phiến đá này là có rãnh hở ra, không biết là do nguyên nhân gì, có lẽ là chúng cũng liên quan tới hoạt động của cơ quan nơi này cũng lên. Ánh sáng kia được phát ra từ điện thoại thật, nó bị rơi ở trong rãnh đá.

Tôi chỉ cần nhìn qua là biết được ngay, đó là điện thoại của Tiểu Hoa.

“Chuẩn rồi, bọn họ đã từng ở đây.” Bàn Tử lên tiếng.

“Chưa chắc. Anh xem độ rộng của khe hở này đi.” tôi lấy tay ra hiệu, khe hở này so với chiếc điện thoại kia thì hẹp hơn nhiều, “điện thoại di động không thể nào rơi từ đây xuống được.”

“Vậy tại sao nó lại nằm bên dưới kia?”

Tôi nói:” khe hở này có thể di động được, điện thoại này chỉ di chuyển theo, nó từ nơi khác mang tới.” Tôi từng gặp một cơ quan như vậy ở Tây Sa, nên biết chỉ cần vận tác một cách thích hợp, kiểu cơ quan như vậy cũng không phải là không có khả năng.

“Vậy làm thế nào để moi nó ra đây,” Bàn Tử nói, “lão tử tay mập, hay cậu thử xem nào?”

Tôi vén tay áo, nhổ lên bàn tay vài ngụm nước miếng, sau đó dùng sức thò vào trong kẽ hở. Vào được một nửa rồi tôi mới thấy mình đứng là ngu thật, bàn tay có thể xuống tiếp, nhưng cánh tay thì không thể. Cánh tay không xuống được thì căn bản là không đủ để với tới điện thoại.

“Có cách gì không? Làm tới cùng đi.” Bàn Tử nói. Tôi nhớ tới cái châm sắt vừa rồi quý anh đưa cho chúng tôi, liền lấy nó ra, Bàn Tử đem nó chọc vào bên trong rồi ra sức gẩy, kết quả bẻ cong cả châm mà vẫn không ra cách.

“Coi như hết”, Bàn Tử nói, “điện thoại di động này cũng không phải thứ gì đáng giá lắm, nhiều nhất Bàn gia tôi có thể mua trả hăn một chiếc. Kiểu dáng nhìn cũng cũ rồi, tôi sẽ mua cho hăn một cái to bằng cái nôi luôn.”

Lòng tôi thầm nói còn phải xem hăng điện thoại nữa chứ, vừa lúc đó điện thoại trong khe hở lại sáng lên, nhưng cũng nhanh chóng tắt ngấm.

“Chuyện gì xảy ra vậy? Chẳng lẽ trong động này có tín hiệu sóng ư?”

“Không phải, là điện thoại di động này đang cảnh báo hết pin, nó sắp ngóm rồi.” tôi nói, “Mở máy mà không dùng, tốn điện lắm.”

Mở máy mà không dùng? Sau khi nói xong trong lòng tôi chợt động, có phải là di động này không phải do Tiểu Hoa bất cẩn làm rơi xuống. Bởi vì là điện thoại mở rộng như vậy, không thể nào là do quá trình rơi xuống vách đá ma sát khiến nói bị mở ra được.

Nói như vậy thì Tiểu Hoa lúc ấy chắc là đang mở điện thoại, nhưng tại đây làm gì có bắt được tín hiệu, Tiểu Hoa vì sao lại muốn mở điện thoại chứ? Bất luận là gọi điện hay gửi tin nhắn, ở đây đều không thể làm được.

“Không được, vẫn phải nhặt nó lên,” tôi nói, “tôi cảm thấy có vấn đề.”

Bàn Tử thở dài, nói:” cậu lại đa nghi quá rồi.”

Tôi không để ý tới anh ta, lấy trong tất cả những trang bị mà Quý ảnh đưa cho chúng tôi, bắt đầu đập khe đá kia. Đập liên tục trong nửa giờ, cuối cùng cũng khiến khe đá bị tạc thành một lỗ thủng, dường như có thể lấy điện thoại ra được. Bàn Tử dùng châm sắt làm đũa, cẩn thận gắp lấy điện thoại từ bên trong ra.

Điện thoại bị mài mòn vô cùng mạnh, tôi thổi hết bụi đất bám bên trên, điện thoại vẫn sáng, thử một cái liền thấy trên màn hình có một tin nhắn đang đợi gửi.

“Mở tệp tin trong điện thoại ra, đó là tất cả những gì chúng tôi đã trải qua.”

“Là có ý gì?” Bàn Tử kỳ quái hỏi, “hắn đang đùa gì vậy?”

“Xem video.” tôi đáp. Điện thoại còn mười phần trăm pin, có thể duy trì cho tới khi tôi xem xong. Tôi lập tức mở video trong điện thoại ra.

Trong tệp video tôi vừa mở, lập tức nhìn thấy gương mặt Tiểu Hoa, đằng sau hắn là Phan Tử, đang hút thuốc. Tiểu Hoa nói với người bên trên

điều gì đó, microphone cách quá xa, nghe không rõ lắm. Sau khi nói mấy câu, hắn mới quay đầu lại camera, nói rằng:

“Tam gia, tôi không biết ngài có xảy ra chuyện gì không, nhưng chúng tôi gặp phiền toái lớn rồi.”

Bởi vì cách màn hình quá gần, mặt Tiểu Hoa nhìn tương đối thú vị (😊), Phan Tử phía sau lưng soi đèn pin cho hắn, mặt hắn tối sầm đi. Hắn thở một lát mới nói tiếp:

“Theo như tình huống hiện tại thì chúng tôi chắc sẽ chết trong này, chúng tôi đang chuẩn bị dùng một phương pháp tương đối mạo hiểm. Chúng tôi mới tiến vào trong động này được nửa giờ thì có biến cố xảy ra, như bản đồ của Bàn Tử thì nơi này có rất nhiều nơi đã bị đổ sụp xuống, không còn qua được, giờ chúng tôi đã không thể nghĩ ra cách nào nữa rồi.”

Nói xong Tiểu Hoa lia camera ra xung quanh bốn phía vách đá, Bàn Tử chiếu sáng cho hắn. Tôi thấy vách đá, màn hình chợt lóe lên nhưng vẫn có thể nhìn thấy được trên vách đá nơi đó không có cái bóng nào cả.

Màn hình vòng trở lại, Tiểu Hoa tiếp tục nói:” trong vách tường ở đây không có gì cả, chúng tôi đập thử thì phát hiện bên trong rất cứng rắn, rõ ràng là có người phát hiện ra Bàn Tử có thể đi ra từ đường này nên đã chặn nó lại rồi.”

Màn hình chuyển về phía sau lưng Phan Tử, đó là một khe đá sâu không thấy đáy:”hai đầu khe đá đều bị chặn kín, chúng tôi không biết đã xảy ra chuyện gì, giờ là bảy giờ mười hai phút-” nói xong, đột nhiên màn hình chớp lên, tiếp theo là hình ảnh Phan Tử bước tới, anh ta thở dốc nói với Tiểu Hoa:” đừng quay nữa, không còn thời gian đâu.”

“Phải ghi lại, nếu không chúng ta coi như sẽ chết vô ích mất.” giọng Tiểu Hoa vang lên.

Bàn Tử nhú mày một cái, màn hình vừa đảo lại về phía Tiểu Hoa:

“Được rồi, giờ tôi sẽ cho ngài xem một thứ. Ánh sáng!”

Màn hình bắt đầu điều chỉnh, khoảng cách dần thu hẹp lại, hai bên vách

đá được ánh sáng khuếch đại lên, sau đó màn hình tiến lên phía trước, chúng tôi liền thấy được trên vách đá không phải là không có bóng đen nào, mà là chỉ toàn bóng đen mới đúng.

Chúng tôi dùng đèn pin soi lên vách đá thấy được một bóng người rất lớn, chỉ là trên điện thoại quay lại nhìn không rõ, nhưng chúng tôi vẫn có thể đoán được kích thước nó như thế nào.

Nó tối thiểu phải cao gấp bốn người, không dưới một mặt vách đá này, dường như từ trên đỉnh và hai bên vách đá toàn bộ đều bị bóng đen đó vây quanh. Chúng tôi có thể nhận ra rõ ràng là bóng đen khổng lồ này có tay chân phát triển vô cùng dài. Giống như bị kéo giãn ra vậy.

“Thứ này đang di chuyển ra ngoài với tốc độ rất nhanh, ước chừng là bắt đầu xuất hiện sau nửa tiếng chúng tôi bị nhốt ở đây, với tốc độ này thì chỉ sau mười phút nữa thôi nó sẽ chui từ trong vách đá này đi ra. Thứ này vừa nhìn cũng đoán được là vật thể sống, giờ chúng tôi đang chuẩn bị tiên hạ thủ vi cường, trước khi nó đi ra, xem xem có thể giết chết nó hay không. Nhưng không biết nó rốt cục là cái giống gì, cho nên họa phúc khó liệu.” Tiểu Hoa tiếp tục nói, “bất kể là ai, nếu như ngài tới đây mà thấy cái bóng đen như này, nhất định phải cẩn thận coi chừng.”

Nói xong, chợt nghe thấy Phan Tử rống to một tiếng:” nham xác (*xác trong đá*) tách ra rồi, mọi người chuẩn bị!” màn hình lay động mỗi hồi, tiếp theo liền tối đen.

Theo thói quen tôi tưởng là điện thoại xảy ra vấn đề, quơ quơ lên mới phát hiện là hết video rồi. Rất nhanh sau đó màn hình lại sáng lên, giờ lại trở về với danh mục chọn video.

Tôi nhìn Bàn Tử, Bàn Tử nhìn tôi, thật lâu sau hai người không ai nói được lời nào.

“Cậu nói xem bọn họ có chuyện gì không?”

“Tiểu Hoa quay đoạn phim này là vào bốn giờ trước, bất luận là có hay không có chuyện xảy ra thì giờ chúng ta cũng không thể làm gì được nữa.” Bàn Tử nói, “xem ra mật lạc đà trong thạch bích này có hai loại không giống nhau, ngoại trừ loại có hình dáng cực giống người ra thì còn một loại kích thước vô cùng lớn, giống như cái con vừa rồi chúng ta nhìn

tới vậy.”

“Chúng ta sẽ không sao chứ?” tôi đột nhiên trở lên bất an, nghĩ tới Quỷ ảnh từng nói không được ở lại một chỗ trong thời gian quá dài. Mà thời gian chúng tôi ở lại đây đã tương đối lâu rồi, có điều chỉ thấy bốn phía là đá phiến, trong này chắc tương đối an toàn.

“Không biết, có điều là tốt nhất giờ phải nhanh đi tiếp thôi.” Bàn Tử nói. Dứt lời theo bản năng liền hướng đèn pin soi về phía sau.

Trong chớp mắt đó, chúng tôi ai đẩy đều ngã người ra, ánh đèn pin trên tay Bàn Tử vừa chiếu tới vị trí cửa vào kia, hai chúng tôi lập tức nhìn thấy tại đó hiện ra một thứ kỳ quái gì đó.

-----oOo-----

Chương 40

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nháy mắt chúng tôi đều ngẩn cả người, Bàn Tử lập tức chiếu đèn đến cửa động, chúng tôi nhìn thấy, ở phía bên kia cửa có một cái gì đó kì quái.

Điều làm cho tôi rợn tóc gáy là vật nọ thật sự rất lớn, chúng tôi có thể nhìn thấy, thứ kia trên người mọc đầy lông đen, không có ngũ quan, tựa như một khối thịt đầy lông lá.

Nó chỉ có tiến vào một nửa tìm hiểu bên cạnh, thật giống như một người thẹn thùng, đang ở đó vụng trộm xem lên chúng tôi.

Không có thể tới nhìn cẩn thận, Bàn Tử rống lớn một tiếng: “ Mẹ nó... con mẹ nó, chạy mau! “ Nói xong, chiếu đèn vòng vo tìm phương hướng.

Chúng tôi cơ hồ hướng trong đường hầm chạy sâu xuống, vài bước sau, một góc đường hầm lại chuyển biến, lập tức chúng tôi liền xông ra ngoài, phía trước là một cái sơn động.

Bàn Tử lấy đèn soi một chút, phát hiện trong sơn động có một hồ nước, hần tiến lên vài bước, rồi quay trở về phía tôi nói: “ Ngay tại chỗ này, cậu nhìn gương xem ! “

Tôi không rảnh nhìn, liền nhìn đến một bên cửa động, thế nhưng lại có một cái cửa đá khác, lập tức quay lại Bàn Tử nói: “ Trước hết đem cái cửa kia chặn lại đã! “

Bàn Tử cùng tôi hai người dùng sức đẩy cửa, đem cửa đóng lại, Bàn Tử liền hỏi tôi: “ Con mẹ nó, đó là cái gì quái gì vậy? “

“ Mật lạc đà tổ tông “ Tôi nói, thâm nghĩ bụng, tại chỗ này cái gì xuất hiện cũng không có gì kì lạ. Chúng tôi ở đó chờ đợi rất lâu, phía sau không có gì động tĩnh.

“ Tổ tông vẫn có vẻ hiểu đạo lí “ .Bàn Tử nói, đã tính đi mở ra nhìn một chút, tôi vội vàng đem anh ấy giữ chặt:

“ Đùng, có lẽ người ta tổ tông lớn tuổi động tác chậm. “

Chúng tôi hai người nằm úp sấp phía sau cửa, dán tai nghe, phía sau cửa một chút thanh âm cũng không có.

“ Làm sao bây giờ? “ Bàn Tử hỏi.

Tôi nghĩ thâm, vừa rồi cũng chỉ mới nhìn đến cái đầu, thông đạo kia lại vô cùng chật hẹp, cũng không biết nó có thể tiến vào hay không, hoặc có lẽ đang ở ngay cửa thông đạo này, nhân tiện nói:

“ *Lấy bất biến ứng vạn biến*, nếu nó đang ở phía sau cửa, chúng ta cũng không nắm chắc có thể giết được nó, trước hết đừng nhúc nhích chờ xem sao đã. “

Bàn Tử suy nghĩ một lát: “ Được, vậy cậu đi theo tôi, tôi cho cậu nhìn cái kì quái mà tôi thấy “

Tôi nhìn cửa, liền đi theo anh ta vào thạch đạo đi xuống bên hồ nước , rất nhanh hần dùng đèn pin chiếu xuống dưới nước, tôi liền thấy được cái cảnh tượng mà Bàn Tử nói.

Đó là một mặt kính lớn, rộng chừng sáu bảy thước, đèn pin chiếu xuống phía dưới, tôi lập tức thấy được cổ lâu, vô cùng ảm đạm, thế nhưng không giống như Bàn Tử nói rõ ràng như vậy, rất nhiều chi tiết không thể nhìn thấy rõ. Dưới nước, Trương Gia cổ lâu sau mặt kính, yên tĩnh tựa như một bức họa, bao phủ toàn bộ cổ lâu là một loại ánh sáng xanh ở phía dưới, không có dấu hiệu ánh sáng của đèn pin lóe ra.

Bàn Tử chỉ vào một điểm trong đó, nói: “ Chính là nơi này, tôi lúc trước nhìn thấy bọn họ ngay tại nơi này nghỉ ngơi! “

Hôm nay chỗ kia cái gì cũng không có, không nói đến người, ngay cả ánh sáng đèn pin cũng không có.

Chẳng lẽ thiết bị chiếu sáng hết điện? Tôi nghĩ bụng, bất quá, chuyện đó không có khả năng là mấy.

Muộn Du Bình bọn họ đem đèn pin có hai loại, trừ loại đèn “ Lang mắt “ cơ bản, còn có một ít là “thủ áp” đèn pin có pin dự trữ. Tuy rằng... loại đèn pin này tầm chiếu xa cùng cường độ ánh sáng không bằng so với “ Lang mắt “, nhưng loại đèn pin này không có vấn đề về pin, chỉ cần tay người có sức, người có thể sử dụng thêm mấy ngàn giờ.

Sắp xếp như vậy mục đích là kéo dài tối đa thời gian chiếu sáng, ở thời điểm thám hiểm sử dụng “ Lang mắt “, ở nghỉ ngơi cùng cắm trại sử dụng “ thủ áp “ đèn pin. Loại “ thủ áp “ đèn pin này còn có dự trữ pin, người đánh máy bay có thể đem nó chiếu sáng tối đa, có thể sử dụng bốn mươi phút đến một giờ.

Thông qua loại này, nguồn điện chiếu sáng phân phối đều, hơn nữa còn có pin dự bị, cây huỳnh quang cùng lãnh hỏa diêm, chúng tôi có thể khiến cho thời gian chiếu sáng để thám hiểm kéo dài gấp một trăm lần, ở trong huyết động nghỉ ngơi mười ngày nửa tháng cũng không là vấn đề.

Lúc ấy chủ quán cùng Bàn Tử giải thích “ thủ áp “ đèn pin còn có dự trữ pin, Bàn Tử còn nói giỡn, nếu lấy Bàn gia hấn thời gian tính đi đánh nhau, hấn có thể đem đèn pin này sung bạo.

“ Xem bên trong im lặng như vậy, Tiểu ca bọn họ, con mẹ nó, cuối cùng không phải là đã bị chất kiềm hòa tan rồi chứ. “ Bàn Tử lảm bảm nói: “ Bị Quỷ ảnh nói trúng rồi, chúng ta đã tới chậm.

Tôi lắc đầu nói: “ Cho đến khi tận mắt chắc chắn nhìn thấy bọn họ đã chết, tôi nhất định sẽ không bỏ cuộc, cứ cho là bọn họ đã bị hòa tan đi, thì tôi cũng phải tìm cho ra xương cốt của họ mà mang về. Huống hồ, có thể bây giờ bọn họ đang ở chỗ nào đó thật sâu bên trong cổ lâu, chúng ta không nhìn thấy. Hoặc là có khả năng bọn họ tắt đèn đi, bởi vì dựa vào... ánh sáng lạnh ở đây, cũng có thể làm được rất nhiều chuyện. “

“ Có lí, lão thái bà cũng có vẻ tương đối keo kiệt. “ Bàn Tử nói,

“ Hay bọn họ gặp phải chuyện không may, đã sử dụng hết lượng pin dự trữ, hoặc là đang ngủ, bây giờ chúng ta đừng cân nhắc quá nhiều, trước hết cậu nghiên cứu cái gương này chút đã, xem đã xảy ra chuyện gì? Sinh viên đồng chí, cậu có kiến thức rộng rãi, cậu xem xét một chút đi, tôi thực con mẹ nó, cảm thấy nó rất tà môn.”

Tôi đi vòng quanh cái gương vài bước, phát hiện cái gương chỉ dùng đinh đầu mũ bằng đồng đóng vào phía trên thạch lương, tổng thể hình dạng nhìn như một cây quạt hình tròn.

Cái gương hoàn toàn làm bằng đồng, đồng thau sáng loáng tựa như đã từng dùng giấy vàng chùi qua, hai bên cuộn cuộn nổi lên. Kì thật càng giống như một cái chậu lớn ngâm ở dưới nước. Hoặc có thể nói cái này chính xác là giống với một cái nồi lẩu thật to. Cái gương bên cạnh điều khắc bách thú đồ án, xem phong cách thì nhìn không ra niên đại, nhưng có thể nhìn ra.... loại này đồ án đều không phải đúc thành, mà là dùng phương pháp điều khắc tỉ mỉ khắc nổi lên.

Nếu không phải do mặt kính quá trơn bóng, tôi sẽ cho rằng thứ này kì thực giống như một mặt “ Giám “, mà không phải là cái kính.

Tôi vuốt ve qua bức điều khắc này, rất nhanh ý thức được, cảm giác của tôi lúc trước là sai. Thứ này đều không phải là đồng, mà là một mặt lưu kim kính. Không biết là làm bằng vật liệu gì mà trên mặt kính sáng bóng ánh vàng, thời gian dài như vậy mà độ phản quang được bảo trì cực kì tốt.

Đúng lúc tôi với cái này có chút quen thuộc, lại nhìn ra vốn ban đầu nó chính xác là vàng nguyên chất.

Mặt kính chế tác thật khéo khiến cho người ta nhìn là đủ phục rồi, nếu như bạn đứng trên mặt nước, mặt kính bóng loáng gần như sẽ cùng với mặt nước hòa làm một thể. Ở trong nước đi lại, mặt nước sẽ gợn rung động, mặt kính dưới nước cũng sẽ gợn ra rung động. Ánh sáng đèn pin sẽ theo những rung động này phản xạ vào bốn phía vách tường của hang động, giống như toàn bộ hang động ở đây đều dao động, cảnh tượng vô cùng tươi đẹp huyền ảo.

Tôi lặn xuống đáy nước, dùng đèn “lang mắt” không thắm nước xem cái gương bên trái, gương bên trái có mười mấy cái tay cầm rất to, tạo thành một bức tinh đồ lớn, ở giữa bức tinh đồ là rất nhiều chữ triện cổ, chi chít không biết viết cái gì. Ngoài mép có rất nhiều đồ án gần giống với bát quái đồ án, vây quanh tinh đồ án ở trong.

Tôi từ trước tới sau tìm kiếm vài lần, ý đồ muốn quan sát để biết nội dung của những chữ triện cổ này, nhưng rất nhanh phát hiện không được, những chữ triện cổ này được viết bằng bút pháp vô cùng kì quái. Tôi công nhận nổi lên khó khăn vô cùng, chỉ có thể nhận ra những từ “ Thiên địa” “ Phúc thọ” “ Tuyên khê”, nhưng rất khó để liên hệ chúng mà đọc ra một đoạn.

Tôi trôi lên mặt nước leo lên trên thạch lương. Hiện tại tôi có thể xác định, cái gương tuyệt đối không có cơ quan nào hết, phía sau gương chỉ bằng bàn tay, không có quá nhiều không gian để gắn *cơ quan*.

Nếu như bên trong có cái gì đó kì quái, thì chỉ có một khả năng là: Trong gương này cho thấy có một lượng lớn *dịch tinh biểu thị*, nối liền và giám sát Trương gia cổ lâu. Nhưng nhìn loại gương cổ này, chắc là có từ trước thời Minh, không chỉ không có khả năng tồn tại *dịch tinh biểu thị*, khi đó đến cả kính bằng thủy tinh cũng chưa có xuất hiện mà.

Thứ này chính xác là một món đồ cực kì cổ xưa, giống với Thanh Đồng *cơ quan* tìm được trong hang động trên vách núi Tứ Cô Nương, đều là cùng từ trong Trương gia lâu mang ra ngoài. Thế nhưng, nếu không phải cái gương có vấn đề, thì ở đây xảy ra chuyện gì chứ? Lẽ nào Trương gia cổ lâu thật sự tồn tại ở phía trong mặt gương kia

Chương 41

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bàn Tử nói đúng, ở điểm này, cơ sở kiến thức mà tôi có được là một điểm mấu chốt vô cùng quan trọng. Nếu như không hiểu được vật lí cơ bản mà nói, thì những người bình thường sẽ chỉ chú ý là làm như thế nào mà tòa nhà lại xuất hiện ở trong gương. Thế nhưng tôi biết, chỗ khác thường nhất của cái gương này vốn không phải ở đây.

Cái gương chủ yếu chỉ là vật phản xạ, cần có nguồn sáng, nếu chỗ này không có nguồn sáng, cái gương cũng sẽ không có bất kì phản quang nào.

Thế nhưng cô lâu trong gương lại được bao phủ giữa ánh sáng xanh âm trầm, ánh sáng này không phải là ánh sáng của chúng tôi, mà là ánh sáng của chính cô lâu phát ra.

Nguồn sáng là từ chính trong gương ra.

Nói cách khác, chỉ cần tôi đem đèn pin tắt đi, toàn bộ huyệt động lúc này chỉ còn lại duy nhất một nguồn sáng, đó... chính là thanh quang, thanh quang sẽ xuyên qua cái gương, đem ánh sáng xanh này chiếu đến nơi sâu nhất.

Nhưng lúc chúng tôi vừa mới tiến vào, trong huyệt động này hoàn toàn tối đen. Trong gương không có ánh sáng nào phóng xạ ra ngoài hết.

“Tắt đèn”. Tôi lập tức nói với Bàn Tử, nói xong cũng nhanh chóng tắt đèn của mình đi.

Toàn bộ huyệt động bỗng chốc tối sầm, dựa theo tình huống vật lí bình thường mà nói, lúc này ánh sáng xanh trong gương phải trở thành nguồn sáng duy nhất.

Thế nhưng hiện tại cái gương hoàn toàn tối đen, toàn bộ huyệt động trở nên tối tăm, chỉ có ánh huỳnh quang còn lại sau khi tắt của đèn pin Bàn Tử.

“Mở”. Đèn pin lần thứ hai sáng lên.

Trở lại soi mặt gương, bên trong cảnh tượng cũng không có gì thay đổi, vẫn là cổ lâu âm u yên tĩnh như hóa thạch.

Bàn Tử hỏi tôi đang làm cái gì, tôi đem lí luận của mình sơ lược kể lại cho anh ta nghe.

Anh ấy nghe không hiểu, nhưng vẫn hiểu tôi chủ yếu là muốn thử nghiệm suy đoán của mình, liền nói với tôi: “Nói thẳng kết quả, Thiên Chân, tôi đây là loại mù chữ đừng dùng lời khách sáo.”

“Điều này nói rõ hiện tượng này và phản xạ ánh sáng không có quan hệ với nhau, chỉ cần có nguồn sáng phản xạ chiếu lên mặt kính, lúc này cái gương đó sẽ bắt đầu hoạt động, sẽ hiện lên hình ảnh. Nhưng theo tôi biết được, Trung Quốc cổ đại không có kĩ thuật mẫn quang. Chỉ có ghi lại kĩ thuật sử dụng ánh sáng mở ra cơ quan, bình thường chỉ dùng các loài động vật có tính hướng sáng, cơ quan này hiệu quả rất ngắn, chẳng qua là giống như một loại thủ công dùng để trêu chọc vậy.” Tôi nói:

“Loại kĩ thuật này cũng đã mất đi từ xưa, nếu không bây giờ ở trong mộ cổ cũng chỉ có thể lần mò để mà đồ đầu, bằng không chỉ cần một cây đuốc cũng có thể kích hoạt cơ quan mà giết chết toàn bộ.”

“Cậu nói vậy chẳng khác nào nói vô ích hả? “ Bàn Tử vuốt cằm, “Cậu nói vậy chẳng khác nào nói cho người khác biết, cái gương này thực sự kiên cố, cậu đó, vậy rốt cục không thể hiểu chuyện gì xảy ra sao?”

“Không giống nhau, tôi là theo lí thuyết đem chuyện đổi lại, như vậy có thể loại bỏ được rất nhiều những hướng suy tính sai lầm, anh làm cho tôi nghĩ rằng, tôi tin tưởng những chiến sĩ thuộc giai cấp vô sản vĩ đại sẽ không bị quái lực loạn thần đánh bại, tôi nghĩ ở phía sau còn phát sinh ra nguyên nhân gì đó,” Tôi bị hắn nói có chút bực bội, liền khiến cho hắn đừng nói nữa.

“Đừng cướp lời của tôi“, Bàn Tử trề môi cãi một tiếng: “Được, cậu nghĩ đi, Bàn gia tôi đi hút thuốc. “ Nói rồi liền rút vào trên thạch lương đốt thuốc hút.

Tôi cười hì hì, rốt cuộc cũng đem một ý của Bàn Tử để suy nghĩ, liền đưa mắt nhìn về phía mặt kính.

Nói thật, tôi cảm thấy cái gương này đúng thật quá kiên cố, nhưng tôi đối với công nghệ kỹ thuật cổ đại của Trung Quốc cũng có hiểu biết một chút, nhất định chúng tôi vẫn có thể lí giải được.

Trung Quốc thời xưa có một số ít người có tay nghề công nghệ kỹ thuật đã đạt tới mức điêu luyện, nhưng bọn họ vẫn như trước là thợ thủ công, mà không chính thức trở thành “Quý phủ”. Đó là lí do, khi chúng ta nhìn thấy vật đó, có đôi lúc giống như thần tích, nhưng nói toạc ra thì thường thường cũng chỉ là “Chương nhãn kỹ xảo” chỉ có bốn chữ này mà thôi.

Đầu tiên muốn suy tính là, nếu tôi phải tự mình làm một cái kính như vậy, thì tôi sẽ phải sử dụng phương pháp nào. Tôi lấy tay trượt nhẹ trên mặt kính, nhìn đến những điểm sáng, bỗng nhiên nhớ đến thời gian trước đây làm thí nghiệm, thầy giáo có nói có một cách thức thực nghiệm.

Một cái hiện tượng nhất định sẽ có một khởi điểm và một điểm cuối cùng. Đôi khi khởi điểm này cùng điểm cuối căn bản cũng không quan trọng, quan trọng là... khởi điểm như thế nào để đến được điểm cuối cùng, chỉ cần thông qua quá trình không ngừng thay đổi tham số, cẩn thận quan sát biến hóa, là có thể nhìn ra rất nhiều manh mối khác.

Tôi giơ tay lên, bắt đầu quay vòng ánh sáng đèn pin, chúng tôi lúc này chỉ có hai cái tham số, đó là ánh sáng và bóng tối, bây giờ tôi muốn nhìn xem, từ tối sáng đến tối ám, thì cái mặt gương này sẽ biến hóa như thế nào.

Bàn Tử cũng tắt đèn pin đi cùng tôi phối hợp. Bắt đầu từ từ vặn tối đèn pin, tôi lập tức liền phát hiện ánh sáng xanh trên mặt kính cũng chậm chạp thay đổi, hơn nữa tốc độ thay đổi ánh sáng này cùng với tốc độ thay đổi ánh sáng đèn pin của tôi hoàn toàn đồng nhất

Tôi lại đem đèn pin dần dần vặn sáng lên, ánh sáng xanh trong gương cũng chậm rãi sáng dần lên.

Tôi không khỏi mỉm cười, những phán đoán cao siêu về kỹ thuật của cái gương này vừa rồi cũng hoàn toàn biến mất. Tôi liền nói với Bàn Tử: “Anh xem, thật sự là như vậy đó, ánh sáng xanh ở trong gương phát ra, chính là ánh đèn của chúng ta, đèn của của chúng ta sáng, bên trong liền

sáng, đèn pin của chúng ta tối bên trong liền tối.”

Bàn Tử ở trên thạch lương thấy rất rõ ràng, gật đầu: “ Ánh đèn pin của chúng ta có thể đi thông qua cái gương này, vậy có thể chiếu tới bên trong cổ lâu không?”

Tôi lắc đầu, đèn pin của chúng tôi tuy rằng là “ lang mắt “ trực tiếp chiếu sáng có thể làm mù mắt người khác, nhưng muốn dùng để mà chiếu sáng một tòa cổ lâu lớn như vậy là không có khả năng.

Tình huống thật sự tôi còn chưa hoàn toàn suy đoán ra được, thế nhưng, nếu vấn đề ánh sáng phát ra từ trong gương này đơn giản như vậy, thì tôi nghĩ tình huống của Muộn Du Bình nhất định cũng không quá khó khăn.

Chú hai đã dạy tôi rằng, làm việc gì cũng phải có mục đích, từ mục đích mới có thể suy đoán ra rất nhiều việc không thể biết trước được, đây là tôi theo thể hệ trước kia học được một câu hữu dụng. Nước trong hồ lạnh như băng làm cho hai chân tôi tê cóng run lên, bắt đầu tự hỏi cái gương này đặt ở đây mục đích là để làm cái gì?

“ Tôi hỏi anh này, cái gương này đặt ở đây, có quan hệ gì tới hòa hợp phong thủy không?” Tôi hỏi Bàn Tử.

Bàn Tử nghĩ nghĩ nói: “ Có một số nhà ở có dùng tới bát quái kính, kì thực ở đây cũng quá lớn. Hơn nữa loại gương này yêu cầu phải treo trên ban công, có thể làm rơi máy bay ngang qua. Con mẹ nó, lúc đó cả ngày cậu cứ ở trên ban công nhìn máy bay rơi nhé, hôm nay thì rơi hết không còn khách, ngày mai thì rơi xuống thêm một cơn sóng gió, vô cùng náo nhiệt.”

“ Cái gì? Vừa đánh bay cơ hội vừa làm rơi máy bay, con mẹ nó, anh dự là sẽ không bao giờ lên máy bay đúng không? Chúng ta hiện tại không có thời gian đâu, suy nghĩ nghiêm túc đi.”

Bàn tử hút thêm mấy hơi thuốc cuối cùng, rồi ném cán thuốc vào trong nước, lại châm thêm một điếu: “ Tôi thật sự cũng rất muốn sớm nghĩ ra được, sau đó tiến sâu vào trong cổ lâu, đem tất cả bọn họ cùng Tiêu Ca cứu trở về, nếu như vậy chúng ta hiện giờ đang ở Bắc Kinh ăn vịt quay. Chứ đâu có ở đây mà hút thuốc? Cậu nên tự mình suy nghĩ nhiều hơn, đừng y lại vào tôi.”

“ Anh không phải là một bậc đàn anh phong thủy sao? Còn hỏi tôi.” Tôi liền hỏi ngược lại anh ta.

Anh ta lắc đầu: ” Con mẹ nó, cái này cũng quá cao thâm đi tôi thực không có cách gì. Vả lại, hỏi đó cái gì cậu cũng không biết, lão tử nói lung tung quái gì mà chả được. Bây giờ cậu cũng tiến bộ nha, đâu cần tôi chỉ bảo.”

Tôi thầm nghĩ tôi đáng tin hơn anh nhiều, vậy chuyện này nguyên nhân đều do anh nói lung tung, Bàn Tử tiếp tục nói: “ Tôi cảm thấy cậu cần nhắc phong thủy cũng vô dụng thôi, phong thủy chỗ này chỉ cần liếc mắt cái là hiểu , nếu không thông thạo thì có nhìn đến mù cũng không hiểu được. Cậu thực sự muốn nghe ý kiến của tôi không? Tôi có thể nói cho cậu biết, tôi ngay lúc đó phản ứng đầu tiên chính là tưởng rằng phía trên kia là ảnh ngược. Chỉ có điều, cậu nhìn lên trên đi.”

Anh ta đem đèn pin” lang mắt “ soi lên trên đỉnh đầu. Cái sơn động này hướng lên phía trên vô cùng sâu, có thể nhìn thấy phía trên toàn bộ đều là loạn thạch. Nhưng cụ thể thì xem không rõ lắm.

Tôi lấy ra một điều thuốc, kéo điều thuốc của Bàn Tử đang ngậm tới môi lên, rồi nhét trở lại vào miệng cho anh ta. Ánh đèn của Bàn Tử trên đầu cũng đã hạ xuống.

“ Phía trên tất cả đều là đá tảng, cái gì cũng không có, cho nên tôi mới phát hiện được, con mẹ nó, cổ lâu này là chính xác là ở trong gương.” Bàn Tử liền bước vài bước lên phía trên mặt gương: “ Nếu như hình ảnh trong gương này là ảnh ngược từ trên đó xuống, tôi đi ở phía trên mặt gương, khẳng định sẽ có ngăn cách, thế nhưng rõ ràng là không có. So với cậu là sinh viên, tôi tuy không có văn hóa gì, nhưng đạo lý cơ bản thì tôi hiểu.”

Tôi nhìn lên nham thạch phía trên, rồi nhìn lại Bàn Tử đang ở trên mặt gương gãi gãi, nhìn tới nhìn lui vài lần, tôi thấy Bàn Tử nói tuyệt đối chính xác. Trong lòng tôi bỗng nảy sinh ra một chút khác thường.

Có lẽ là gần đây tôi hay gặp những loại thiết kế đánh lừa người khác này quá nhiều, cho nên đối với loại chuyện này trực giác vô cùng mẫn cảm. Tôi bỗng cảm thấy cái động này có cái gì đó không đúng.

Cái này giống như một trò ảo thuật. Nói tới trò ảo thuật này, lợi hại nhất là ảo thuật đường phố, ảo thuật gia trước mặt bạn không có bất cứ thứ gì che đậy mà biểu diễn ở bên ngoài, những ảo thuật gia lợi hại thường hay làm cho người ta có cảm giác đó là một thứ siêu năng lực, đó chính là điểm lợi hại nhất.

Thứ hai là trên sân khấu, sân khấu biểu diễn ảo thuật bên trong có rất nhiều cấp bậc, nhưng cơ bản thì cũng chỉ có chung một cấp. Đều là cần có vải che hoặc là sử dụng thùng, nó nguyên lý là cho người khác thấy: Sử dụng vải che và thùng thì cũng không có khả năng và không thể thay đổi. Nhưng bởi vì chúng ta đều biết ảo thuật phần lớn là ảo giác và cam bẫy, cho nên, người thông minh lập tức sẽ phát hiện ra, chuyện kì lạ kia nhất định là ngay phía sau tấm vải hoặc bên trong cái thùng, chẳng qua là thiết kế đó được che giấu thật tài tình, chúng ta không nhìn ra mà thôi.

Hiện tại cảm giác này giống với cảm giác đứng trên sân khấu ảo thuật vậy. Nếu như nơi này thiết kế để đem Trương gia cổ lâu đặt vào trong gương mà nói, vậy thì có nên tìm một cái sơn động thấp không? Như vậy thì chúng tôi chỉ cần ngẩng đầu lên phía trên là có thể nhìn thấy ngay, liền biết trên đỉnh động không có khả năng bị đánh lừa.

Nhưng chỗ này đỉnh động rất cao, nhìn không được rõ lắm. Tuy rằng chúng tôi cơ bản đều là dựa vào phán đoán, phía trên đỉnh ngoài trừ đá tảng thì có thể cũng không có cái gì khác. Nhưng bởi vì là nó quá cao đi, nên nó làm cho tôi nghĩ nếu có khả năng thì có lẽ phía trên đỉnh sẽ giấu một cơ quan chủ chốt nào đó. Bởi vì tình huống xung quanh chúng tôi rất rõ ràng, không thể có bất kì một cơ quan nào.

Hoặc nếu có thì nhất định là do chúng tôi chưa nhìn hết được toàn bộ phía trên đó.

Đương nhiên, việc này có thể là do tôi tạm thời nhận thức sai. Nếu có người nói với tôi rằng, tôi phải hủy đi sân khấu của ảo thuật gia, nếu không tôi sẽ mất đi người bạn của mình. Việc đầu tiên tôi làm, tất nhiên là sẽ xô ngã cái thùng của ảo thuật gia, để xem bên trong có cái gì khác thường.

Tôi liền nói với Bàn Tử: “ Chúng ta phải leo lên phía trên tìm hiểu một chút.”

-----oOo-----

Chương 42

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sau khi trải qua lần mạo hiểm ở Tứ Xuyên, đối với tôi mà nói leo lên cao đã không còn là vấn đề khó khăn nữa. Tôi nhìn lên phía trên sơn động, ước chừng cao khoảng sáu mươi thước, gần bằng với chiều cao của một tòa nhà mười hai tầng.

Cũng may sơn động này nham thạch tốt hơn nhiều, chưa tới một giờ, tôi đã có thể leo lên rất cao. Điều làm cho tôi cảm thấy tự hào nhất là, điều thuốc kẹp ở trên lỗ tai tôi suốt thời gian leo lên không hề rơi xuống.

Tôi dùng thép gai buộc thành sợi dây, làm thành một sợi thừng tương đối an toàn, đến khi tôi cách đỉnh động còn có khoảng mười thước, liền phát hiện ra hiện giờ muốn đi lên cao hơn nữa là điều hết sức khó khăn.

Bàn Tử ở dưới vẫn hỗ trợ cho tôi. Tôi lấy đèn pin chiếu sáng đỉnh động, phía trên toàn là thạch nhũ nanh sói treo ngược. Quả nhiên không khác gì so với dự đoán của tôi, trong lúc đó tôi phát hiện có thứ gì bên trong những nhũ thạch này .

Nhưng những...thạch nhũ này lại quá lớn, hơn nữa còn xen kẽ nhau. Tôi hiện giờ đang ở ngay trên này mà còn nhìn thấy không rõ.

“ Trên đó có cái gì không?” Bàn Tử ở dưới hết sức nôn nóng. Tôi nghĩ bụng, chớ thật, sao anh không tự mình leo lên mà xem, lão tử đây không nói đấy, cho anh tức chết! Tôi vẫn vờ như không nghe thấy anh ta nói.

Bàn Tử ở phía dưới vẫn kiên nhẫn gọi tôi, tôi nhất định tập trung tinh thần bắt đầu tìm hiểu sự biến đổi góc cạnh trên vách đá, có vài lần thiếu chút nữa là ngã xuống, thế nhưng như vậy mà vẫn không thể nhìn rõ được.

Tôi thở hổn hển vài hơi, cảm giác có chút buồn bực, đã khó khăn leo lên cao như vậy cuối cùng vẫn là lãng phí sức lực.

Bàn Tử ở phía dưới nói to: “Ánh mặt trời soi vào lư hương sẽ sinh ra *yên tử*, hiện giờ chỗ đó cũng có *yên tử*. Có thể ở chỗ của cậu không nhìn thấy rõ ràng được, cậu soi cho tôi, chiếu sáng chỗ tối nhất đó, để tôi xem là cái gì.”

Tôi mắng: “Mẹ nó, anh không có văn hóa thì đừng có tìm hiểu, muốn tìm hiểu thì trước hết đem lưỡi vuốt thẳng rồi mới tiếp tục được không?”

“Là do lão tử đây tác phong linh hoạt, cậu cứ sốt ruột thì bắt đầu nóng nảy, đừng có lúc nào cũng lân áp tôi, cậu còn ở đó lải nhải vớ vẩn nữa có ngày tôi sẽ đem cậu cho đi xuất giá, mẹ nó, tôi cũng có nói cái đó nhất định là *yên tử* đâu.” Bàn Tử liền nổi giận.

Tôi thâm mắng, đành phải đưa tay soi đèn vào bên trong khối thạch nhũ, rút cuộc soi cả nửa ngày trời, anh ta cũng không nhìn ra là cái quái gì đang xảy ra. Thế nhưng anh ấy cũng nhìn thấy, ở bên trong thạch nhũ có cái gì đó, một vật thể không lớn, nhưng chắc chắn nó là do con người tạo ra.

“Nhìn không tới, xa quá, ánh sáng lại không đủ mạnh. Con mẹ nó, Quỷ ảnh đã lấy mất kính viễn vọng của tôi rồi, nếu không thì có thể thấy rõ ràng hơn một chút.”

Vấn đề cốt lõi ở đây là khoảng cách quá xa, “lang mắt” cự li chiếu sáng quả thật cũng không phải gần, nhưng tầm mắt của người bình thường thì có giới hạn, ở đây ánh sáng lại tụ tập ở phía dưới, xung quanh lại quá nhỏ, đồng thời vật đó lại không phải là thứ quen thuộc, thật sự rất khó dựa vào hình dạng mà phán đoán nó là cái gì. Dưới tình huống như vậy, thì chỉ có thể sử dụng kính viễn vọng, hoặc là áp sát vào thật gần để nhìn.

Tôi nhìn lên đỉnh động, bên trên thực sự là rất khó leo lên, nguy cơ gặp phải rủi ro cực kỳ cao, nhưng vào ngay lúc này, tôi là đã quyết định là đành phải *bí quá hóa liều*.

Tôi quay về phía Bàn Tử làm một động tác ý nói tôi phải tiếp tục leo lên trên, thế nhưng cũng không quan tâm anh ta có nhìn thấy hay không, rồi cố gắng tìm một chỗ có thể đặt chân. Leo lên thêm vài bước, tôi lập tức phát hiện, đi lên phía trên cao hơn một chút tất cả đều là mặt đá vôi bóng loáng chạy dọc xuống, hơn nữa nó còn có một độ dốc thẳng đứng rất

cao, tôi chỉ muốn giảm vài bước nhòai người lên trên, chưa tới ba giây, máu của tôi cơ hồ đã rơi vào mặt Bàn Tử.

Tôi không biết mình ở chỗ đó xoay trở bao lâu, Bàn Tử ở dưới gọi tôi rất nhiều lần, nhưng tôi không có để ý đến anh ta. Tôi cũng vì là đã leo lên cao như vậy, thực sự không cam lòng cứ như vậy mà quay trở xuống, nhưng sự thật thì cũng không có cách nào khác. Cuối cùng Bàn Tử ở dưới hết cách với tôi, bắt đắ dĩ hướng lên phía tôi mà nói: “ Hãy xuống đi, đóc công bằng lòng trả thù lao.”

Vẫn là đứng ở chỗ cũ, nhưng sự hăng hái của tôi thì xong rồi, tôi đành ịu xiù leo trở xuống. Một đường hạ xuống dưới, Bàn Tử nhìn tôi lắc đầu.

Tôi phui tay một cái, thở dài: “ Lần này tôi thực sự hết cách rồi. Còn anh, anh có cách nào đặc biệt để đi lên phía trên?”

“ Bàn gia tôi nếu có chiêu nào đặc biệt thì đã sớm thực hiện rồi, ngay từ đầu tôi đã không có cách nào hết. Nhưng mà lúc này cậu trèo lên phía trên kia cũng không phải là vô ích, ít nhất chúng ta cũng biết phía trên kia thực sự có cái gì đó.” Anh ta nói :

“ Thật ra, tôi cũng có một cách có khả năng thực hiện được, nhưng mà tôi không dám nói, bởi vì nó quá là mạo hiểm đi. Cậu có thể dùng thép gai làm thành một cái móc, nhìn qua xem bên đó có cái gì có thể móc trụ lại không, sau đó đu người đi qua.”

“ Vậy tôi làm sao quay trở về?”

“ Trở về cái rắm, đợi khi nào tìm được cửa vào, tôi sẽ vào trong đó đem bọn Tiểu Ca cứu ra ngoài, sau đó quay trở lại cứu cậu. Lúc đó thì cậu treo ở phía trên đó, lấy thuốc ra hút, suy nghĩ về những ngày tốt sau này của chúng ta.”

Phương pháp của Bàn Tử có thể thực hiện được nhưng nó quá vô nghĩa đi, tôi dám chắc là không làm. Còn chưa nói tới thứ ở phía trên kia có thực sự liên quan tới cửa vào hay không, cứ cho là có đi nữa, để Bàn Tử một mình đi vào trong đó, nếu anh ấy cũng gặp chuyện chết ở bên trong, thì tôi khẳng định là bị treo ở chỗ này mà chết đói, cái kiểu chết này thực sự là quá thống khổ

Leo lên phía trên kia, làm tiêu hao rất nhiều sức lực, tay tôi bắt đầu run rẩy từng hồi, lập tức vừa lắc tay vừa đi đến bên hồ ngâm nước. Ngay lúc đó, tôi chợt phát hiện trên tay tôi hình như có cái gì không đúng.

Liền lấy đèn pin soi thử, tôi mới phát giác tay tôi lúc này đen nhem, bàn tay kẻ cả trong móng tay tất cả đều đen thui.

Cái bản? Hay là bùn?

Thế nhưng chạm vào thì thấy rất trơn bóng, cảm giác này tuyệt đối không phải là bùn. Tôi ngửi ngửi, đến gần móng tay thì phát hiện bên trong có một mùi hương kì lạ. Cái mùi này thật đúng là không phải ai cũng có thể ngửi ra được, nhưng tôi lập tức hiểu ra phía trên kia là dính cái gì.

“ Chẳng lẽ, cậu lại giống như mấy bà cô, có vậy mà cũng chú ý.” Bàn Tử mắng.

Tôi nói: “ Không phải, vì cái này là mùi của dầu hỏa.” Nói rồi nhìn xung quanh vách động: “ Bên trong những khe đá này có dầu hỏa.”

Tôi đi tới vách động bên cạnh, lấy tay sờ sờ vào khe đá, bên trong khô nhẵn, cái gì cũng không có. Sau đó tôi bò một mạch lên trên, tới vị trí cao bằng khoảng ba bốn người, tôi lại lấy tay tiếp tục dò xét kẽ hở trên vách đá, ngay lập tức dầu đen đã dính đầy trên tay.

Dầu hỏa là một loại “du” đặc biệt, cách bào chế thì cũng vô cùng kì quái, có rất nhiều phương pháp để điều chế ra “du” và tất cả đều được gọi là dầu hỏa. Nhưng nó chỉ có chung một đặc điểm là, tất cả “du” đều ở cùng một dạng chất dính, có thể chảy đi, vì thế rất nhớt nháp. Trường hợp nó ở trong bắc, thì cháy vô cùng lâu, vì thế bình thường được dùng ở những chỗ có không gian khép kín để chong đèn hoặc đốt đuốc. Có thể giữ được trong thời gian tương đối dài mà không bị biến chất, cũng sẽ không bị khô cạn.

Khe hở rất hẹp, tay của tôi không thể nào kiểm tra được hết bên trong, thế nhưng khi soi đèn vào, tôi thấy trong khe hở có lượng dầu hỏa rất lớn, đọng thành một lớp đen nhánh, còn có thể thấy được sâu bên trong có rất nhiều bắc hình tròn to bằng nắm tay.

Tôi thuận theo kế hoạch tiếp tục đi lên xem thử, liền phát hiện các khe đá rớt đầy dầu hỏa nối liền nhau, tạo thành một đường xoắn ốc, xoay quanh huyết động chạy thẳng lên phía trên đỉnh động.

Đây là một đường dẫn hỏa, nhìn tất cả số bậc ở này, mục đích rõ ràng là chúng được dùng để chiếu sáng.

Bàn Tử cũng leo lên theo, sau khi nhìn thấy cũng vô cùng kinh ngạc nói: “Eo ôi, không ngờ ở trong này đồ đầy dầu mè, đây là cái gì vậy?”

Tôi chỉ chỉ về phía bậc, giải thích vấn đề cho anh ấy hiểu, anh ta ngẩn đầu nhìn lên phía trên, liền líu lưỡi, tôi nói: “Nhìn thế này có thể thấy rằng thứ đó khẳng định là rất lớn.”

“Nhưng mà, món đồ chơi này được dùng để làm gì chứ?” Tôi nói: “Soi gương thôi mà cũng cần dùng nhiều dầu hỏa vậy sao? Mẹ nó, cái này thật là quá lãng phí đi. Hơn nữa, nếu đem cái này cùng một lúc đốt lên hết... lượng dầu hỏa này, căn bản là không thể dập tắt được. Cho dù anh có bình chữa cháy đi nữa, muốn leo lên trên để phun một vòng cũng không phải dễ dàng gì. Một điểm quan trọng hơn nữa là chúng ta không thể đợi cho chừng này du cháy hết được.”

“Không hẳn” Bàn Tử nói rồi chỉ vào cái bậc bên trong kia, “Cậu thử nhìn những... cái bậc này đi, tất cả đều có dấu vết đã từng được đốt lên, mấy thứ này đều đã bị đốt lên rồi.”

Tôi lắc đầu “Nhất định là bị đốt lên trong lúc kiểm tra chất lượng của bậc, sau khi giả bộ đi vào. Nếu ở trong này mà đốt lên, nhất định là đã đốt hết lượng dầu lửa có ở đây, vậy thì lửa mới có thể tắt đi được. Chứ anh nghĩ đi, từ trên đỉnh động và xung quanh vách động lửa đang cháy bùng bùng mà trèo lên nham thạch để dập lửa, sẽ chết bao nhiêu người? Hơn nữa, tất cả rãnh dẫn du ở đây đều dùng để hỗ trợ cho nhau. Nếu anh muốn dập lửa, thì phải đem tất cả bậc đồng loạt tắt đi mới được, chứ chỉ tắt một cái, ngọn lửa bên cạnh sẽ tiếp tục châm nó lên.”

Bàn Tử nhìn quanh một chút, gật đầu nói: “Có đạo lí. Chỉ có điều, những rãnh du và cái gương ở trong này chắc là có liên hệ với nhau, đúng không?”

Tôi gật đầu, anh ta liền nói: “Vậy là được rồi.” sau lấy ra một cái bật lửa

“ Đồng chí Mã Tư Khắc có nói, kiểm nghiệm thực tế mới có được kết quả chính xác nhất.”

Tôi vừa nhìn, lập tức kinh hãi định hỏi: “ Anh muốn làm gì?”

Thì cái bật lửa trên tay Bàn Tử đã được bật lên, anh ta liền vung tay đưa cái bật lửa vào trong khe hở, thoáng chốc dầu hỏa ở bên trong bật lửa, ngay lập tức nhìn thấy ngọn lửa chạy theo kẽ hở trên nham thạch phun ra ngoài.

Tôi và anh ấy không nghĩ rằng ngọn lửa lại cháy mãnh liệt như vậy, cả hai đều bị bất ngờ không kịp đề phòng, liền quay người phi ra ngoài, nặng nề nhào xuống trong nước.

Cũng may ở dưới có nước, tôi bị ngã một cái nhưng không đau, tay chân lập tức vùng vẫy đứng dậy. Vừa ngẩng đầu lên, tôi liền bị cảnh tượng diễn ra trước mắt làm cho nghẹn họng, chỉ biết trố mắt ra nhìn.

Ngọn lửa lan ra tựa như một con rồng lửa uốn lượn, tiến lên phía trên, cứ như đang sợ hãi mà bỏ loạn ở trên vách động, chỉ để lại một đường lửa cháy hừng hực. Gần như trong nháy mắt, toàn bộ hang động lập tức bị ánh lửa soi sáng choang.

Đồng thời nhiệt độ trong hang bắt đầu tăng cao, mùi dầu hỏa cũng tràn ngập toàn bộ không gian.

Chúng tôi gương mặt chờ người nhìn Hỏa Long Nhất quyển uốn lượn từng vòng lan lên phía trên, suýt chút nữa là đã bị làm cho choáng váng.

Mất chừng mười phút đồng hồ, hỏa long mới lên tới đỉnh rồi dừng lại, chúng tôi nhìn ngọn lửa hình xoắn ốc bò đầy trên vách động, lúc này toàn bộ sơn động mới hiện ra hoàn toàn. Tôi liền phát hiện sơn động này thật giống như một cái loa đồng úp ngược, lúc này toàn bộ ánh lửa tập trung vào trong tấm gương dưới nước, cổ lâu bên trong gương được soi sáng như ban ngày.

“ Trâu bò thật! “ Bàn Tử thần thờ nói.

Tôi quay đầu lại nhìn anh ấy, liền đoạt lại cái bật lửa trong tay anh ta: “ Mẹ nó, anh đúng là đồ thần kinh, nếu như “du” này nối liền với thuốc nổ

thì làm sao? Bây giờ không giống với trước đây, Bàn gia anh không thể vì anh em, mà để cho chúng ta sống lâu thêm vài năm được sao?”

“ Nếu cậu muốn sống thêm vài năm thì không nên tới chỗ này.” Bàn Tử liền nói, căn bản không hề nhìn tôi, mà là nhìn lên phía trên, “ Bàn gia tôi nếu không có cậu thì không có lằng nhằng như vậy. Cậu xem, đó là cái gì?”

Tôi ngẩng đầu lên, lập tức liền thấy được phía trên đỉnh, khu vực bên trong rất âm u, thế nhưng lại có một tòa cô lâu vô cùng nhỏ.

Hình ảnh của tiêu cô lâu treo ngược ở phía trên đỉnh, nếu như không phải có ánh sáng mạnh như vậy loại bỏ hết tất cả cái bóng, căn bản không thể nào thấy được.

“ Trương gia cô lâu” Tôi nhíu mày. Đồng thời tôi thấy được, trên cô lâu lóe ra rất nhiều điểm sáng, tựa như bốn phía cô lâu có rất nhiều tấm kính, đang phản quang ánh lửa ở đây. Cùng lúc đó tôi cũng nhìn thấy được, ở bốn phía vách động, mơ hồ lóe ra vô số quang điểm, toàn bộ hang động bây giờ hoàn toàn giống như ngọc lưu ly.

Bàn Tử lầm bầm nói: “ Thì ra Trương gia đều là người đến từ vương quốc tí hon.”

“ Không phải, cái này gương cầu lõm “ Tôi nói. Tôi nhìn toàn bộ hình dạng của hang động, liền hiểu được cơ chế hoạt động trong đó một chút. Tôi biết mình đã không có cách nào chứng thực, khi thấy lửa lan đầy trên vách động. Thế nhưng tôi gần như có thể khẳng định được, bí mật của cô lâu bên trong tấm gương, tuyệt đối không thể có khả năng thứ hai.

-----oOo-----

Chương 43

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đây thực ra chỉ là một tiêu xảo lừa bịp rất đơn giản, hơn nữa còn là một loại thuật phù thủy xuất xứ từ Ba Tư. Thực ra là nó sử dụng một loại bảo thạch ở Tây Vực, loại bảo thạch này có thể chế tác thành gương, dưới

ánh sáng mặt trời thì màu sắc đặt biệt tối, nhưng dưới ánh trăng thì màu sắc lại cực kì trong sáng, nên được gọi là Nguyệt quang thạch.

Vì thế nguyên nhân của hiện tượng này cũng là vì loại bảo thạch này chỉ có thể phản xạ lại ánh sáng xanh mờ, nếu ánh sáng quá mạnh, ngược lại sẽ trông giống như tảng đá. Nói cách khác, ánh sáng càng mạnh thì tỉ lệ phản quang càng thấp.

Cái gương ở dưới nước này chính là một loại khí quan tập trung ánh sáng, khi ánh đèn của chúng tôi chiếu lên mặt gương, ánh sáng sẽ bị phản xạ thẳng lên phía trên đỉnh động, rồi từ những tấm kính xung quanh mô hình cổ lâu mà phản xạ lên vô số mặt kính Nguyệt quang thạch này trên vách động chiếu ra.

Khi chỉ có duy nhất một mặt gương thì ánh sáng phản quang sẽ vô cùng mong manh, gần như không có cách nào nhận ra, thế nhưng nếu có vô số ánh sáng tập trung lại, thì có thể sử dụng tấm gương cổ ở dưới nước phản quang ra hình dáng của cổ lâu phía trên. Bởi vì ở góc ba trăm sáu mươi độ sẽ có rất nhiều điểm phản xạ trùng nhau vô cùng nhỏ, cho nên bất kể chúng tôi ở vị trí nào, cũng sẽ không tạo thành cái bóng ở trên mặt gương.

Vì Nguyệt quang thạch chỉ có thể phản xạ lại ánh sáng xanh, cho nên bất luận chúng tôi sử dụng ánh sáng màu gì, thì chỉ cần soi vào tấm gương cổ dưới nước đều sẽ trở thành ánh sáng xanh.

“ Nguyên lý đèn mờ. “ Bàn Tử nói: “ Là lão tử coi trên chương trình tìm hiểu khoa học. Vậy thì, bọn Tiểu Ca ở đâu mà tôi vào lúc đó lại nhìn thấy họ ở trong gương?”

“ Mô hình cổ lâu này bên trong nhất định còn có cái gì đó kì lạ.” Tôi nói “ Thiết kế Phong Cách Lôi quả nhiên lợi hại. Đây là kĩ thuật của Tây Dương, mà khoa học kĩ thuật đời Thanh rất phát triển, rất có thể là đã tạo ra được loại cơ quan đạt tới trình độ này.”

“ Vì sao chứ? Người này bị bệnh tâm thần sao? Làm ra thứ ánh sáng này để hù dọa người khác à?”

“ Bây giờ tôi cũng chỉ có thể suy đoán, mục đích để cái gương ở trong này là cái gì, có thể từ mấy phương diện này mà nói. Đầu tiên, rất có thể

Trương gia cổ lâu lấy ánh sáng làm cơ quan.” Tôi nói: “ Đây là một hệ thống chiếu sáng. Anh nghĩ xem, Trương gia cổ lâu ẩn sâu bên trong núi, giả như ở trong lòng một ngọn núi lớn muốn tiến hành xây dựng một công trình đồ sộ như vậy, thì cái công trường này nhất định cần phải có một vật chiếu sáng lớn, nhưng mà vật để chiếu sáng này khẳng định không thể nào là cây đuốc được. Bởi vì... vùng đất này rất xa xôi, mà công trình quy mô lại rất lớn, muốn đem một lượng dầu lớn vào trong để sử dụng, nguồn nhân lực lúc này sẽ trở thành trở ngại duy nhất. Chẳng lẽ bọn họ vào một ngàn năm trước đã biết được công trình này cần nhiều cây gỗ, nên đã ở những vùng lân cận gieo trồng để ngàn năm sau dùng để xây dựng. Nên bọn họ không thể nào không lo lắng đến vấn đề chiếu sáng được.”

Nhưng tôi quên mất một điểm, nếu như nói ở trong này dùng hai trăm người thi công, thì cần khoảng từ hai đến ba năm mới có thể hoàn thành. Vậy để chiếu sáng trong thời gian từ hai đến ba năm đó, hoàn toàn không thể nào chỉ dựa vào dầu hỏa.

Tôi liền ngẩng đầu nhìn lên mặt trời: “ Lúc đầu ánh sáng mặt trời nhất định có thể chiếu xuống, có thể là tấm kính dùng để lấy ánh sáng lắp đặt ở phía trên đỉnh núi bị hư rồi hoặc đã bị bọn họ giấu đi.”

Nói xong, tôi liền hướng về hang động bên cạnh đi tới. Bàn Tử hỏi tôi gì chứ, tôi nói: “ Ở đây nhiều mây, ánh sáng mặt trời là thứ thường thấy nhất, lâu dài nhất, cũng là một loại nguồn sáng không đáng tin nhất, bọn họ nhất định là sẽ có nguồn sáng khẩn cấp. Những... rãnh dẫn hỏa này hẳn là nguồn sáng khẩn cấp trong thời gian họ cần chiếu sáng. Sẽ đốt rãnh dẫn hỏa ở chỗ này. Quanh đây nhất định có thông đạo, có thể đem ánh lửa truyền vào Trương gia cổ lâu tiến đến nơi sâu nhất trong huyết động.”

Tôi nói xong liền chờ Bàn Tử khen ngợi, nói tôi lợi hại, những suy đoán này tưởng chừng sẽ không chê vào đâu được. Thế nhưng Bàn Tử không có phản ứng gì, mà lại nhìn bốn phía hỏa long tường.

Tôi thấy vẻ mặt anh ấy có biến, liền nhìn lên phía hỏa long trên tường lửa đồng thời cũng trở lên lơ mơ.

“ Dầu hỏa bị đốt hết rồi sao?”

“ Không, đột nhiên dưỡng khí bị tiêu hao đi rất nhiều.” Bàn Tử đưa tay ra cảm nhận không khí bốn phía chuyển động, “ Chó thật, chiếu sáng cái gì, ở đây tuyệt đối không phải là dùng để chiếu sáng.”

Tôi học dáng vẻ của Bàn Tử đưa tay ra, cũng cảm nhận được không khí đang bắt đầu chuyển động.

“ Chỗ này dưỡng khí đã bị đốt sạch sẽ, dưỡng khí ở phía bên ngoài hang động bị đốt đang tiến vào, giống như bình rút lửa vậy, nó sẽ hình thành một áp lực lớn, tất cả nơi này và bên ngoài có lỗ hổng thông nhau, đều có thể hút được không khí.”

“ Nhưng cái này có lợi gì sao?” Tôi nói.

Bàn Tử nói: “ Không biết, nhưng mà, tôi có dự cảm chẳng lành.”

Vừa nói xong, tôi chợt nghe thấy bên trong bốn phía vách tường, đột nhiên truyền tới âm thanh của kéo xiềng xích, hình như một cơ quan nào đó đã bị khởi động.

“ Xong đời “ Bàn Tử nói: “ Chạy mau.”

“ Làm sao vậy?” tôi kêu to, anh ấy liền kéo tôi chạy ra ngoài, rống to hơn: “ Khí ép đã khởi động cơ quan! Cơ quan ở đây toàn là đá tảng, quá nặng, nên phải dựa vào khí ép để khởi động! Nơi này chính là một ống bom.”

Tôi trong nháy mắt hiểu ra, nhưng cũng tại nơi này trong nháy mắt hồ nước dưới chân tôi chợt nổi lên động tĩnh. Tôi chạy vài bước liền phát hiện mình hoàn toàn không thể đứng vững được. Dưới chân đột nhiên xuất hiện một sườn dốc, đồng thời nước bắt đầu biến thành dòng xoáy. Ngay lập tức tôi mượn chút sức lực cuối cùng, liền nằm úp xuống một phía hướng về phía thạch lương, kết quả móng tay bị quệt mạnh lên phía trên thành một đường, cả người liền chìm vào trong nước. Giây lát sau tôi bị cuốn vào dòng nước.

Trong lòng tôi liền run sợ. Tôi nghĩ, dưới hồ nước này là loại cơ quan nào? Tôi hiện tại lo lắng không biết bên dưới sâu bao nhiêu, thứ bên dưới chính xác là cái gì, nháy mắt tôi đã rơi xuống đất, đèn pin nằm cách đó không xa. Tiếp theo bên trên nước lao xuống không ngừng xối xả dội

vào tôi, ép cả người tôi bẹp trên mặt đất.

Tôi bị dội đến thảm hại không thể tả, tuy rằng hồ nước bên trên không sâu, nhưng...ít nhất...cũng có mấy tấn nước. Tôi càng không ngừng đập thành thành, cố gắng lắm mới có thể tìm được một khoảng không hít thở ở giữa dòng nước.

Hít vào nửa hơi không thông đành đợi cho toàn bộ nước lưu chảy xong mới bắt đầu dụi lại, tôi lúc này đã ở tình trạng hoàn toàn kiệt sức, không ngừng nôn mửa cùng ho khan, đem tất cả nước trong phổi phun ra ngoài, mãi sau mới có thể trở lại bình thường.

Chó chết thật, chỗ này chính xác là ở đâu vậy? Tôi lau mặt nhìn bốn phía, một mảnh tối đen, đèn pin bị cuốn đi cực kì xa. Tôi sờ sờ mặt đất, cuối cùng phát hiện không phải đá tảng, mà là hạt cát. Hạt cát chảy ra từ một cái hố to, tôi lúc này đang ở trung tâm cái hố.

Hình như là một cái bẫy cát.

Vậy lúc này rơi xuống cũng chỉ có hai ba thước, tôi một mặt vui mừng vì hình như không phải rớt vào cái bẫy chết người, một mặt giãy dụa bò dậy.

Vừa mới đi qua chỗ đèn pin được hai ba bước, tôi liền cảm thấy không bình thường.

Bỗng chốc chân của tôi liền trũng xuống, rồi đi thêm ba bước sau, tôi lập tức bị kéo xuống bên dưới mặt cát.

Tôi cúi đầu nhìn, thì phát hiện phía dưới tất cả đều là cát mịn. Hạt cát rất nhỏ, hoàn toàn không thể chống đỡ sức nặng của cơ thể, và tôi đang không ngừng lún đi xuống.

Tôi lập tức phản ứng lại – đây là một cái lưu sa bẫy.

Trong cỗ mộ chạp bẫy thường thấy nhất chính là cát lún. Nó không phải là thiết kế tinh xảo gì, chỉ là ở trong cỗ mộ bốn phía đổ một lượng lớn cát mịn, bởi vì cát và nước giống nhau, cho nên, nếu đào móc đến tầng lưu sa này, trừ khi đào hết được cát ra, nếu không cho dù bới móc như thế nào đi nữa, cũng giống như đào hầm ở trong nước, mỗi lần đào được một

chút, cát cũng sẽ lại tuôn ra. Đồng thời, công nhân sẽ thiết kế thêm một mặt nền cổ mộ ở bên trên, vì vậy trộm mộ chỉ cần bước lên, lập tức sẽ rơi vào tầng lưu sa bên dưới cổ mộ, chẳng bao lâu sau sẽ bị chết đuối.

Quý Nhân Ảnh nói bên trong lối đi vô cùng an toàn, tại sao lại có cạm bẫy như vậy? Tôi đang buồn bực, một mặt nằm bò lên trên mặt cát, muốn là có thể tự gia tăng thêm diện tích tiếp xúc trên mặt cát, làm giảm tốc độ lún, một mặt liền hướng lên trên người tìm kiếm.

Tôi sờ soạng nửa ngày, cũng không tìm được thứ gì đó có thể dùng được, nhưng thật ra mắt đã dần dần thích ứng ánh sáng ở đây. Tôi nhìn thấy Bàn Tử cách đó không xa, anh ấy so với tôi thảm hại hơn, chính xác là đầu cắm thẳng vào trong hố cát. Bây giờ chỉ thấy được hai chân đang không ngừng quay cuồng, muốn xoay người trở ra, thế nhưng càng vùng vẫy, càng bị lún nhiều hơn.

Ở trong hoàn cảnh này, tôi đã học được cách không tuyệt vọng, trước đây càng là ở trong hoàn cảnh hiểm ác, cuối cùng tôi vẫn mạo hiểm để thoát thân.

Nhưng mà, ngay tại lúc này tôi bình tĩnh rất nhanh và bắt đầu suy nghĩ, tôi phát hiện, lần này không giống với trước đây.

Lúc này, tôi không có thời gian để suy nghĩ.

Cơ hồ là hai mươi giây sau, cát đã dâng lên gần tới cổ tôi. Tuy nhiên, đúng lúc đó, tôi phát hiện dưới chân bước lên cái gì đó.

Là đáy của lưu sa?

Đó là một khối cứng rắn, ngăn cản tôi tiếp tục chìm xuống. Bàn Tử cũng đã lật được người lại, gọi to. Tôi ngoắc ngoắc anh ấy tới, anh ta liều mạng đi qua chỗ tôi, đi mới được một nửa, anh ấy cũng chỉ còn lại có cái đầu, đành phải dừng lại.

Tôi thở hắt hên, cố sức dùng chân cảm nhận phía dưới, thậm chí không biết đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ ngày xưa mọi người rất lùn? Cổ nhân không ngờ được người hiện đại có thể phát triển cao như vậy, cho nên đào bẫy quá thấp?

Không thể có khả năng này . Vì tôi tin rằng, loại bầy cát này, không thể chỉ cao có chừng này, thì có thể chắc chắn giết chết người được, vì thế để bảo đảm, loại cơ quan này bình thường sẽ phải đào xuống vô cùng sâu mới đúng.

“Thiên Chân, cậu không sao chứ?” Bàn Tử ở một bên quát, nhích gần về phía tôi.

“Không có việc gì.” Tôi nói. Vừa nói xong, Bàn Tử liền “Ồi” một tiếng, rồi dừng lại.

“Làm sao vậy?”

“Bên trong cát có cái gì đó.” Bàn Tử nói, “Con mẹ nó húc vào phổi của tôi .” Nói xong liền trở mình một chút nhìn mặt cát trước mặt anh ấy.

“Cái quái gì? Không phải là vật sống chứ?”

“Không phải, cứng lắm , hình như là tảng đá. Để tôi túm nó lấy ra đã.” Bàn Tử nói, “Con mẹ nó, cảm giác có chút quỷ dị.”

Nói xong lục lọi dưới cát một trận, sau đó từ trong cát anh ta nhấc ra một vật thể hình sừng, Bàn Tử cẩn rắng, rõ ràng là đang gắng sức. Đợi một lúc thì cũng rút ra được một cái xương sọ không biết nó của loại động vật nào.

“Đây là con hươu.” Bàn Tử liền nói, “Xem ra cũng là một kẻ đáng thương giống chúng ta.” Nói xong đem cái xương sọ đó ném đi, tiếp tục đi qua chỗ tôi.

“Con tuần lộc đó làm thế nào mà tới được đây, chẳng lẽ trong lâu này chính là nơi chôn cất ông già Nô-en?”

“Có lẽ là đi nhầm vào đây, vẫn còn có nhiều lắm.” Bàn Tử tiếp tục đập, rất nhanh lại lôi thêm một khúc xương bên trong cát lấy ra. Không biết là ở vị trí nào , rất dài, giống như một cây gai xương. “Tôi đoán, ở dưới thực sự không ít đâu, tôi cảm thấy rất khó chịu.”

Tôi cũng bắt chước anh ấy đập vào trong cát. Tay ở bên dưới mặt cát rất khó cử động, cũng may lưu sa ở đây hạt cát rất nhỏ, không giống với hạt

cát trên bãi biển, đào càng sâu càng rắn chắc. Rất nhanh tôi cũng đụng đến một khối cứng rắn.

Tôi bắt lấy vật kia, từng chút từ từ kéo lên, rất nhanh sau đó mặt cát ở trước mặt tôi cũng nổi lên một cồn cát, tôi cố gắng dốc sức, đem khối xương kia đẩy lên mặt cát. Tôi đầu tiên thấy được một đồng tóc.

Tôi sừng sốt trong chốc lát, tiếp tục ngược nhìn lên trên, liền lộ ra một khuôn mặt dữ tợn từ bên trong cát hiện lên.

Đó là một cái xác người khô quắc. Tôi nhìn bộ quần áo màu lục quân đội đã phai trên cái xác, ý thức được đây là một tên trộm mộ.

“Chào ông già Nô-en.” Bàn Tử rút cục đi tới bên cạnh tôi, “Xem ra, nơi này là cái hồ loạn tắng. Đừng nhìn nữa, chúng ta phải nghĩ biện pháp, nếu không chúng ta cũng thành ông già Nô-en.”

Biện pháp của chúng tôi là, lợi dụng số xương cốt trong lưu sa, sau đó đem thắt lưng của chúng tôi mang trên người, làm thành một cái khung xương, sau đó có thể dùng vật gì đó bịt kín nó lại, làm thành một thứ gì đó tương tự xe trượt tuyết.

Chúng tôi phải làm được hai chiếc, trước tiên bước lên trên một cái, sau đó lại bước...lên bên trên một cái khác. Như vậy diện tích tiếp xúc với mặt cát của chúng tôi sẽ lớn hơn nhiều, cơ thể sẽ không bị lún xuống, có thể đi lại được trên mặt cát.

Sau khi làm xong, tôi mới phát hiện cách làm này thực rất ngốc. Chúng tôi không thể trực tiếp tiến thẳng lên, chúng tôi phải đi ngang.

Bàn Tử chỉ chỉ vào một hướng, nói:“Trước tiên đi qua bên kia đã, chúng ta ‘Thường đem mắt lạnh nhìn con cua, xem người hồng hách làm bậy được bao lâu’.”

“Đồ ngốc, đó không phải là lời hay nói làm gì.” Tôi mắng, liền cùng Bàn Tử nằm vào trên xe “Trượt tuyết”, Bàn Tử đem một bên khung xe đưa cho tôi, tôi lật người qua bên kia, sau đó chúng tôi hai người bắt đầu lăn đi, cứ lặp lại như thế nhiều lần.

Một mạch đi lên phía trước, thật ra là lăn đi tới. Lăn lăn, bỗng nhiên

chúng tôi đến một chỗ, mặt cát lại tiếp tục lún xuống.

Tôi liền cả kinh, thầ mắ ng, cái lưu xa này diện tích tiếp xúc lớn như vậy mà cũng không di chuyển được ở bên trên sao? Như vậy căn bản nó không thể xem là lưu sa, mà phải là lưu manh sa (:v). Bỗng chốc tôi liền nghe thấy bên dưới mặt cát liên tiếp truyền đến tiếng tảng đá va đập vào nhau.

-----oOo-----

Chương 44

Nguồn: EbookTruyen.VN

Âm thanh truyền từ phía dưới mặt cát còn chưa biến mất, tôi bỗng nhiên nghe được xa xa trong bóng tối truyền đến vô số âm trầm, giống như là có cái gì từ đỉnh thạch động rớt xuống dưới, rơi vào bên trong lưu xa. Âm thanh này vô cùng dày đặc, thứ đó rơi xuống với số lượng khá nhiều, quả thực còn tưởng là trời mưa.

Bàn Tử đang lẩn hăng say, nghe thấy lập tức dừng lại, lầm bầm: “ Hình như tôi nghe được thứ âm thanh không mây hay ho.” Nói xong liền ngồi dậy. Chúng tôi trên người phải có cái gì đó phòng thân, Bàn Tử liền lấy ra cái châm sắt.

Tôi cũng biết nhất định là đã xảy ra chuyện, nhưng mà nhìn bốn phía. Chỉ có thể nhìn thấy lưu sa. Từ chỗ âm thanh kia vẫn còn cách nơi này một khoảng cách nhất định. Đèn pin “Mắt sói” tuy rằng có thể chiếu rất xa, nhưng hiện giờ đang ở giữa cát vàng thì sẽ rất khó để thấy rõ chi tiết, đôi mắt nhìn ra xa cũng không nhìn ra rốt cuộc là cái gì đang đi xuống.

Trong lòng tôi bất an, hiện tại chúng tôi vốn không có cái gì để phòng thủ, nếu chúng tôi nằm úp sấp xuống thì sẽ làm hư sàn xe, chúng tôi lại chìm vào trong dòng lưusa. Tuy rằng lưu sa không sâu, không thể vây chết chúng tôi, nhưng chúng tôi lúc đó cũng thành cá trong chậu. Nói khó nghe một chút, giả như chúng tôi bị nhốt trong lưu sa, thì chỉ cần vài con muỗi kiên nhẫn, cũng có thể ở chỗ này mà đốt chết chúng tôi. Tôi liền nói với Bàn Tử: “ Bây giờ anh phá hỏng “cây tằm” thì cũng không thể sử dụng được cái gì hơn, nhưng nếu tiếp tục lẩn, có lẽ sẽ đi được rất

xa, may ra chúng ta có thể kiên trì mà sang bên kia được.”

Bàn Tử nhìn nhìn châm sắt cầm trong tay, lập tức gật đầu:” Được, đi.“Chúng tôi lại nằm sấp xuống, tiếp tục lăn lộn cùng bò sát. Bàn Tử rõ ràng tăng tốc rất nhanh, tất nhiên, sợ hãi mới là thứ bật nhất khiến cơ thể sinh ra sức lực.

Không ngờ mới đi được một đoạn, bỗng nhiên có một vật rơi xuống bên cạnh chúng tôi, Bàn Tử lấy đèn soi, liền nhìn thấy đó là một khối xương cốt. Anh ấy lại dùng đèn pin chiếu lên phía trên, thoáng chốc đã thấy, toàn bộ phía trên đỉnh thạch động dán rất nhiều thi thể, những thi thể này nhìn thoáng qua thì giống như bị đánh mạnh tới mức thịt ở phía sau dính cả lên vách động. Đồng thời, chúng tôi phát hiện hang động đang bắt đầu rung chuyển, những thi thể bên trên bị lay đến lão đảo, thỉnh thoảng có thêm vài mảnh vụn rơi xuống. Chúng vẫn liên tục rớt xuống như mưa, hơn nữa đúng lúc này tôi nghe thấy đặc biệt rõ ràng, âm thanh này hình như là đang di chuyển, mà còn là đang nhanh chóng tới gần chúng tôi. Bàn Tử lập tức soi đèn qua bên kia, đã có thể thấy lò mờ, có thứ gì đó đang ào ào đi xuống làm chấn động những khối thi thể. Tạo thành một cái bóng thật lớn treo ngược ở trên đỉnh, dưới ánh đèn thấp thoáng như ẩn như hiện.

Lúc này có thể khẳng định, nơi này giống như một bãi chôn nuôi. Thông đạo Nguyệt quang thạch sẽ tập trung tất cả động vật sau khi không may bước vào đây, rồi chúng sẽ bị thứ gì đó ở đây xử lí, chỉ là không biết nó rốt cuộc là cái quái gì.

Chó má thật, rõ xúi quẩy mà, Quỷ ảnh kia sao không nói cho chúng tôi biết điều này. Nếu biết rằng ở đây có loại thiết kế này, con mẹ nó, tôi ít nhất sẽ không chạy nhanh như vậy, mà cẩn thận hơn một chút, thì cũng đã chẳng bị rơi vào trong cái bẫy đơn giản như vậy, nói không chừng lúc này chúng tôi đã đi vào bên trong cổ lâu rồi. Tôi thậm chí rửa, trong khoảnh khắc cảm thấy vô cùng tuyệt vọng. Quay đầu nhìn tình huống xung quanh và cái thứ này, coi bộ chạy đâu cũng không được, cứ cho là có đường thẳng đi chúng tôi cũng khó lòng mà chạy khỏi nó. Chẳng lẽ lúc này cứ ở đây để bị thứ đó chụp lên trên đỉnh làm thịt sao? Dưới tình hình này, có muốn chết một cách tử tế cũng không được.

Nhưng kinh nghiệm trước giờ nói cho chúng tôi biết, mặc kệ là như thế nào, đều phải kiên trì đến phút cuối cùng. Bàn Tử đưa cái châm sắt cho

tôi, thứ này trước kia là vật Phật gia (*danh từ này dùng chỉ những tên ăn trộm ngày xưa*) bình thường hay dùng. Có thể nửa đêm đem đi đâm chết quả phụ cũng không đánh thức chủ nhà được. Thứ này tuy rằng không tốt mấy, nhưng cũng xem như là một món đồ cổ, tôi vốn định lấy về làm kỉ niệm, không nghĩ tới bây giờ sẽ dùng nó phòng thân, cuối cùng thì nó cũng chỉ là thứ như thế mà thôi. May mà cái này vô cùng sắc bén, giáng xuống người bất kỳ thứ gì thì đối phương tất nhiên cũng sẽ không hề thoải mái.

Bàn Tử không có súng nên cũng rất kinh hãi, chúng tôi dẫm nát sàn xe trên khung xương, hơi khom người, chờ vật kia tới gần, làm như vậy chúng tôi ít nhất còn có đường sống khi nó bắt đầu tấn công, có thể chọn nhảy ra ngoài tránh thoát, hay là đánh lại.

Nhưng mà, chúng tôi xoay người bày biện nửa ngày, vật kia vừa đến gần chúng tôi liền dừng lại. Lòng tôi nói con mẹ nó, thứ này vóc dáng lớn như vậy, còn rất thận trọng nữa, rốt cuộc là cái trò gì đây? Là vật còn sống hay là xác chết? Nhìn cái bóng thật lớn xa xa trên đỉnh, trong tay tôi mồ hôi bắt đầu tuôn ra ngoài, vật còn sống làm sao có thể xuất hiện ở chỗ như thế này, tôi chưa từng nhìn qua loài dã thú nào như vậy, mà nếu nói là vật chết, sẽ không có hành vi cẩn thận này.

Lúc này, mặt cát trước mắt chúng tôi bỗng nhiên nổi lên dao động, một cơn sóng cát bắt đầu cuồng cuộn, tôi chiếu đèn đến mặt lưu sa, đúng lúc thấy chỗ lưu sa vừa rồi rơi xuống đồng xương kia đột nhiên xảy ra biến hóa, khối xương cốt kia giống như là vật đang sống, ở trên mặt cát chuyển động.

Xương cốt ở trong lưu sa bắt đầu vặn vẹo, bên trên có thứ gì đó giống sợi bông co rút lại rồi phồng lên, có thể nhìn thấy mấy cái râu màu đen đang ở dưới đồng xương như dò xét.

Chúng tôi sẽ đem ánh mắt nhìn lên đỉnh đầu, thì chết lặng cả người, lúc đó xương cốt trên đỉnh đồng toàn bộ đang lung lay, hàng loạt cái râu màu đen, giống như cây tằm cũng thò ra. Những... râu đó đang run run, tựa như toàn bộ đỉnh bỗng nhiên như bị kéo dài ra, rất nhanh sau đó rất nhiều râu từ đỉnh rơi xuống, toàn bộ đều là màu đen, giống như cái móng tay to cỡ cái nắp, nhanh chóng bò xuống dưới. Bàn Tử phản ứng rất nhanh, lập tức cầm lấy một bộ sàn xe làm dù che lên đầu, mới khiến cho chúng tôi không bị râu rơi trúng.

Tôi lập tức nhận ra đó là cái gì, đây là thạch tằm, một loài côn trùng thủy sinh có hại, không biết vì cái gì cũng có thể ở trong này sinh sống trên đất bằng. Loại sâu này chính là lợi dụng chất lỏng tiết ra, có rất nhiều trên tảng đá, xương cốt dính thành một cái kén, rồi núp vào bên trong. Thứ này cắn người đau vô cùng, nhưng khả năng hoạt động không mạnh, bình thường chỉ khi nào bị xâm phạm mới từ trong kén chạy ra ngoài.

Bàn Tử bởi vì tay cầm ” dù “ che ở trên, bị cắn vài miếng, chỗ bị cắn lập tức sưng vù lên. Tôi một mặt dùng thiết thứ thay thế cho tay của anh ta chống lên dù, một mặt quay lại trấn định anh ấy: ” Sâu này không phải loại có tính công kích đâu.”

Bàn Tử nói: ” Tôi cũng không phải không biết, nhưng nếu chúng ta trở mình tiến vào trong lưu sa, chúng ta sẽ biến thành thức ăn ngon tốt nhất cho sâu đó, bọn nó chắc chắn sẽ gặm chúng ta sạch sẽ “.

Rất nhanh thạch tằm bên trên đa số tiến vào trong lưu sa. Bàn Tử vội vàng buông “dù” xuống, ta bỗng nhiên hiểu được , phía trên.....những xương cốt này có thể không phải giống như chúng ta tưởng là bị chụp đi lên làm thịt, mà là những con trùng này từng khối từng khối chuyển đi lên dính vào, Bàn Tử đem “dù” làm xéng súc một chút cát, liền phát hiện trừ tảng cát bên ngoài phía dưới hầu như tất cả đều là thạch tằm.

Bàn Tử mắng: “ Mẹ kiếp, tôi sẽ không bao giờ.....sợ chúng ta bị chết đói nữa, mấy thứ này hàm lượng anbumin khẳng định siêu cao, chúng ta ăn những thứ này tốt hơn so với thức ăn dinh dưỡng sạch trong thành phố.”

Tôi nhìn đến cái bóng đen đang ngòai xa xa, tâm nói thứ này không chừng có cùng ý tưởng giống chúng tôi: Ta sẽ không bao giờ....sợ chết đói nữa, hai người chúng mày nhìn qua dinh dưỡng thật là phong phú.

Tôi liền nói với Bàn Tử: ”Anh muốn ăn thì ăn đi, anh ăn rồi dinh dưỡng càng nhiều, đến lúc người khác ăn anh thì càng ngon. Thừa dịp cái tên đại gia kia còn đang giả bộ văn hóa, chúng ta vẫn nên tiếp tục rút lui thì hơn. Động tĩnh lớn như vậy nó cũng không có phản ứng gì, nói không chừng nó căn bản là còn chưa buồn chú ý đến chúng ta.”

Bàn Tử nói: “ Không hẳn, nó che ở trên chỗ chúng ta muốn đi qua, chúng ta chắc chắn phải đi qua bên dưới nó. Mẹ kiếp. Tôi thực không có

loại thú vui này.”

Tôi nói: “Vậy anh nói làm sao bây giờ? Chờ nó bỗng nhiên thay đổi chú ý, rồi đến giết chết chúng ta sao? Hay là chờ nó tự chết vì quá buồn chán?”

“Nó chính là muốn tấn công chúng ta, chúng ta cũng không có cách nào khác, lo lắng mấy chuyện này vô dụng” Bàn Tử đáp, một mặt tay càng không ngừng liên tục đổi sàn xe đi tới, một mặt quan sát xung quanh: “Biện pháp tốt nhất vẫn là phải tìm chỗ trốn đi, nơi này quá lớn, chúng ta lấy đèn pin làm mồi dụ.”

“Nó là bị ánh sáng hấp dẫn tới được sao?” Tôi hoài nghi hỏi, “Rơi xuống nơi này còn có hươu sao nó cũng đâu có mang đèn pin. Tôi thấy thực ra có thể là mùi hoặc là âm thanh.”

“Rốt cuộc là loại nào vậy?”

“Mùi thì có khả năng lớn hơn một chút.” Tôi nói. Bàn Tử lập tức liền lấy ra trong ngực một cái chai gì đó.

“Đây là cái gì vậy?”

“Chính là nước Hoắc hương, hỗ trợ. Mau” Bàn Tử cởi tất của mình, đem cái chai bỏ vào bên trong, biến nó thành cái chày Lưu Tinh di động, rồi thật nhanh ném cái chai ra ngoài, cái chai bay thành một đường cong, đánh vào một bên trên cây cột, có thể nghe được tiếng cái chai vỡ vụn.

“Nếu nó là bị mùi hấp dẫn, thì nước thơm này đặc biệt quan trọng, nói không chừng có thể dụ nó đi qua bên đó.”

Bóng đen kia không hề phản ứng.

“Có lẽ là tất của anh quá thôi, làm mất mùi hương nước Hoắc hương.” Tôi nói.

Chẳng lẽ là âm thanh? Tôi nghĩ bụng, vừa rồi quá nhiều thứ nọ từ phía trên rơi xuống dưới, cho nên này bóng đen mới ngừng lại, đợi tới khi âm thanh ổn định?

Bốn phía vẫn còn tiếng sấm rơi xuống, nhưng âm thanh đã càng lúc càng nhẹ. Tôi bất an đứng lên, nhìn bóng đen, bỗng nhiên liền rống lớn một tiếng.

Bóng đen kia quả nhiên động một chút, Bàn Tử lập tức bịt kín miệng tôi, nhẹ giọng hỏi tôi xong rồi sao.

Tôi nói: “ Thứ này hình như là dựa vào âm thanh mà phán đoán vị trí của chúng ta. Hơn nữa khả năng phân biệt âm thanh của nó cũng không phải đặc biệt tốt, hơi có chút một chút quấy nhiễu, nó liền không thể phán đoán vị trí của chúng ta. Chúng ta chuẩn bị sẵn sàng, chờ cho thanh âm hoàn toàn im lặng, tuyệt đối không được phát ra âm thanh.”

Bàn Tử nghe xong ngược lại hưng phấn đứng lên: “ Vậy thì quá bị động đi, nếu thật sự là như vậy, chúng ta nên thừa dịp này lợi dụng cơ hội đi bắt nó giết chết đi.”

Lòng tôi nói cho dù anh có thể mò qua đi, lấy tình cảnh chúng tôi hiện giờ, có thể mò lên trên đỉnh cũng đã quá khó khăn. Đang nói chuyện, bóng đen kia bỗng nhiên lui lại một chút.

Chúng tôi bị hoảng sợ, liền thấy bóng đen kia chậm rãi thối lui vào trong bóng tối.

-----oOo-----

Chương 45

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mãi cho đến khi cái bóng đen kia hoàn toàn biến mất, tôi mới ý thức được thứ này đã thật sự đi rồi. Tôi cùng Bàn Tử nhìn nhau, lập tức thật cẩn thận tiếp tục đi về phía trước, hướng tới đích đến của chúng tôi mà leo lên. Lúc này căn bản là không dám nghỉ ngơi, nửa giờ sau, chúng tôi rốt cục cũng leo tới mặt trên của tảng đá, nhảy lên, tôi và Bàn Tử cũng đã quá mệt liền lật người nằm bất động. Được một lát chúng tôi đứng dậy, tôi liền phát hiện đây là một bãi đá vô cùng gồ ghề.

Giữa bãi đá có một cái thang đá thông lên phía trên, đi theo đó, tôi nhận

ra bên trên lối vào thông đạo đã bị đóng kín bằng một cái cửa đồng, đẩy thử một cái liền thấy đồng môn không hề nhúc nhích. Bàn Tử nói có thể nó kéo ra, hai người chúng tôi bắt đầu túm vào hoa văn dốc sức kéo, dường như ngay cả móng tay cũng bị móc gãy vậy mà cánh cửa vẫn không có phản ứng gì.

Trong lúc chúng tôi đang xoay sở ở đồng môn, trong bóng tối bắt đầu truyền đến âm thanh rơi xuống của cái gì đó, cái bóng quái vật lớn treo ngược của ở trên đỉnh lại tiến về phía chúng tôi càng lúc càng gần, tốc độ lúc này hết sức nhanh.

Bàn Tử nhắc nhở tôi nói: “Đồng hồ có chức năng báo thức, mau điều chỉnh đồng hồ cho nó kêu lên, có thể để nó đuổi theo đồng hồ báo thức cũng được.”

Tôi lúc này mới nhớ ra còn có chiêu này, vội vàng lấy đồng hồ ra điều chỉnh sang chế độ báo thức, sau đó quăng thật mạnh ra ngoài, tiếng rơi xuống thưa thớt lập tức chuyển hướng. Tuy rằng đồng hồ đeo tay rất nhẹ, nhưng tôi ném vẫn không được xa.

Lúc ấy giữa ánh đèn, có một con mật lạc đà thật lớn ngửa mặt lên nóc nhà di chuyển qua trước mặt chúng tôi, con mật lạc đà này thật sự rất lớn, hay chính xác hơn nó là một con kim cương, làn da màu xanh biếc trên người nó dưới ánh sáng đèn pin lóe lên ánh phi thúy sáng bóng. Nói vậy nó chính là tổ tiên của người tộc Dao trong thần thoại được Sáng Thế thần tạo ra, là vị thần của cuồng bạo và hủy diệt, vậy mà lại bị nhốt ở chỗ này làm công nhân quét dọn. Có lẽ chúng tôi chính là một trò chơi hiểm hoi trong mấy ngàn năm qua có thể mua vui cho nó.

Mật lạc đà nhanh chóng dừng lại, sau đó vươn ra cái tay dài hiểm thấy, hướng vào trong lưu sa dò xét vị trí của chiếc đồng hồ đeo tay, dường như nó vừa rất nghi hoặc lại vừa rất có hứng thú. Cát vàng rất nhanh bắt đầu vùi lấp chiếc đồng hồ, đến một chút âm thanh cũng nghe không được.

Bụng tôi thăm than không xong, chỉ thấy con mật lạc đà kia nghe xong nửa ngày, bỗng nhiên quay đầu chuyển hướng về phía chúng tôi.

(giật cmn mình :v)

Trên mặt nó hoàn toàn không có ngũ quan, y như một bức tượng người đá kỳ quái. Tiếp theo, nó hướng về vị trí của chúng tôi trên bãi đá chậm rãi tiến lại gần. Lúc này tôi mới thấy được, trên mặt nó gần như đã bị đập nát, tất cả đều là dấu vết của đạn đê lại.

Chúng tôi lẳng lặng áp sát vào bãi đá, con mật lạc đà thật lớn treo ở ngay bên trên chúng tôi. Nó hình như đã biết chúng tôi đang ở gần đây, nhưng chỉ là không thể xác định được chúng tôi hiện tại đang ở vị trí nào, bởi vậy chỉ lẳng lặng treo ở nguyên đó.

Tôi sợ nhất chính là Bàn Tử đánh rắm, anh ấy căng thẳng sẽ hay phạm phải loại sai lầm này, cũng may Bàn Tử lần này kinh nghiệm hơn rất nhiều. Loại cảm giác này, mẹ nó, thực quá quý dị đi, trong lòng tôi đang bắt đầu cuống lên, tôi cảm giác chính vì tiếng tim đập của tôi, nên con mật lạc đà nọ mới có thể bồi hồi không đi. (*vâng nó yêu anh đấy, lâu ngày không gặp muốn chạy tới hôn phát*)

Tôi không dám hít sâu điều chỉnh lại trạng thái của mình, chỉ có thể chậm rãi cố gắng nén hô hấp của mình xuống, nhưng mà dưới tình huống như vậy quá là khó khăn đi. Tôi làm cho nhịp tim của mình bình tĩnh trở lại, hình như phải mất ba giờ. Cuối cùng thì cũng không phải công lao của mình chính, là bởi vì liên tục duy trì trạng thái như vậy quá lâu, thân thể tôi không chịu được, lúc này ý thức bắt đầu mơ hồ, nhịp tim mới bắt đầu bình tĩnh trở lại.

Tôi miên man suy nghĩ, tâm nói làm sao bây giờ? Nếu thứ này vẫn tiếp tục treo trên kia thì chúng tôi cũng không biết tiếp theo nên làm cái gì. Không làm được chúng tôi sẽ biến thành hai bộ thây khô, hoàn toàn là tự mình đem mình đi bức chết.

Tôi biết với tính cách Bàn Tử, tuyệt đối sẽ không bó tay chịu chết, đến khi chạm mức cực hạn, anh ấy nhất định sẽ buông tay đánh liều một trận. Nhưng trên thực tế, bất luận là làm chuyện gì, đều chỉ là đang lựa chọn chết theo kiểu nào mà thôi.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ????

Lòng trong lòng tôi tính toán trên người mình còn có cái gì hữu dụng, sau khi quăng đi có thể liên tục phát ra âm thanh.

Tôi đem tất cả những thứ có trên người đều ở trong đầu điếm qua một lần, bỗng nhiên liền nhớ tới di động của Tiểu Hoa.

Tôi chậm rãi đưa tay vào túi áo của mình mò mẫm – điện thoại di động vẫn còn đây. Tôi mừng thầm trong lòng, tim lại bắt đầu đập nhanh hơn. Chậm rãi, tôi liền lấy điện thoại ra.

“Tốt, hy vọng còn có điện, Thượng Đế phù hộ còn có điện!” Tôi thầm cầu nguyện, từ từ mở điện thoại ra.

Không nghĩ tới vừa mở ra, pin từ lâu đã chạm vạch – di động liền phát ra một tiếng trong trẻo cảnh báo lượng điện không đủ.

Tôi thất kinh cả lên. Âm thanh này lúc bình thường nghe hoàn toàn không lớn, thế mà hôm nay nghe thấy cứ như nghe tiếng sấm nổ bên tai. Gần như cùng lúc đó, tôi liền thấy trên đỉnh đầu một người xanh biếc thật lớn lập tức rũ xuống dưới, đầu ở ngay bên cạnh đầu tôi, nhiều nhất cũng chỉ cách có một ngón tay khoảng cách.

Nó không ngừng chuyển động đầu, hình như là đang tìm tôi vừa rồi thứ gì đã phát ra âm thanh. Tôi nhìn thấy làn da lục sắc kia không ngừng hoạt động, quả thực là có thể phản chiếu lại nét mặt của tôi.

Tôi không biết tôi là lấy cái dạng thần kinh gì mà có thể trong vòng vài giây đó, đem di động của Tiểu Hoa vội vàng nhìn kỹ tìm đến trang bìa truyền phát tin, mỗi lần ấn một cái nút, cái di động chết tiệt này lại phát ra một âm thanh rất nhỏ vang lên, tôi bấm chừng sáu cái. Thứ kia liền bò đến áp sát ót của tôi, tới gần sát rồi, lúc này, tôi rút cục đem trang tần số truyền phát tin trang bấm hiện lên, sau đó vung mạnh cánh tay liền đem di động quăng ra ngoài.

Di động phát ra âm thanh, thoáng cái đã bay xuống bãi đá. Đúng lúc đó, mặt lặc đà bắt đầu tấn công, tốc độ của nó cực nhanh lập tức phi thân lao qua bên kia, tôi ở ngay bên cạnh đầu nó, lập tức bị hất ngã, cả người bị văng ra ngoài, té một cái lộn cổ cắm đầu vào trong lư sa.

Thoáng chốc tôi liền bắt đầu bị trảm xuống, đến khi tôi đập đứng lên, chính là nhìn thấy cơ hồ trong nháy mắt thứ đó liền đem di động của Tiểu Hoa tiêu diệt, nó đưa cánh tay dài thật lớn vung vài cái vào sa hổ.

Cũng không biết có đem di động Tiểu Hoa đập nát hay không, chỉ biết là di động cùng đồng hồ nhất định là kết cục giống nhau. Bốn phía lại không có âm thanh, chỉ thấy mật lạc đà chậm rãi cuộn thân mình to lớn trên đỉnh, tôi cũng không dám thở mạnh, mặc cho chính mình đang từ từ chìm vào lưu sa hồ.

Tôi thành công đem thứ này dẫn ra khỏi bãi đá, hiện tại liền nhìn qua Bàn Tử, tôi đang chuẩn bị thở ra, lập tức lại phát hiện có cái gì không đúng — bên dưới hạt cát có vật gì!

Trên người tôi có nhiều chỗ tự nhiên cảm thấy đau nhói lên, giống như là đang bị sâu cắn.

Thạch tằm, tôi thậm mắng. Quả nhiên Bàn Tử nói đúng, tôi ở bên trong lưu sa, đối với chúng nó mà nói cũng chẳng khác nào vật chết, chúng lại là loại trùng ăn thịt, khẳng định sẽ quay lại ăn tôi.

Tôi ở dưới lưu sa, chậm rãi đưa tay đến một chỗ ngứa ngáy, sờ một cái, quả nhiên là sâu, những con trùng này có lớp da giống như lớp vỏ tôm lớn vậy, tôi bắt lấy, sau đó sống chết kéo ra.

Chúng nó thì ngấu nghiến cắn chặt vào da tôi, tất nhiên là tôi phải dùng mọi cách để giằng nó ra. Tôi tiếp tục dùng sức lôi kéo, liền cảm giác được thịt của tôi như bị cắn ra một miếng rồi.

Cái loại đau nhức này tựa như kim châm muối xát, nhưng có đau hơn nữa tôi cũng không giống bị sâu gặm, tôi lập tức lại lần mò tới một chỗ khác.

Cắn răng giằng nó xuống. Hạt cát bám vào miệng vết thương, càng làm đau nhức thêm trầm trọng hơn. Thế nhưng, ngay sau đó, tôi bỗng nhiên phát hiện trên người tất cả đau đớn đều giảm bớt, cái loại cảm giác bị sâu cắn này cũng nhanh chóng biến mất.

Tiếp theo tôi nhìn thấy bốn phía mặt cát bắt đầu sôi trào, vô số thạch tằm bắt đầu từ trong sa hồ chen chúc chui ra, tránh xa tôi.

Động tĩnh này vô cùng lớn, mật lạc đà lập treo trên đỉnh liền bị kinh động, thấy thạch tằm bò nhanh đi ra xa, nó lập tức đuổi đi theo.

Tôi hiểu ra là có thể là do tác dụng của máu trong cơ thể tôi, cũng không biết là nên kinh ngạc hay là vui vẻ, tôi lập tức quay qua Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm, Bàn Tử cũng kinh ngạc nhìn chuyên biến này, ló đầu ra nắm lấy tay tôi một lần nữa kéo tôi lên bãi đá.

Tôi nhìn vết thương chảy máu ròng ròng, trong lòng không khỏi thâm mắng. Bàn Tử nói: “Mẹ kiếp, còn tiếp tục như vậy nữa, cậu sẽ thành một nửa của Tiểu Ca đó.”

”Đừng nói bậy nữa, có thể đi lên trên không?”

Bàn Tử lắc đầu: ”Đồng môn đó rất chắc, dựa vào sức lực chúng ta chắc chắn là mở không ra, nhưng mà, tôi có một cách, chỉ có điều là phải hy sinh cậu một chút.”

-----oOo-----

Chương 46

Nguồn: EbookTruyen.VN

Kế hoạch của Bàn Tử chính là: Chúng tôi phải dẫn con mật lạc đà kia tới đây công kích vào đồng môn, mới có thể mở nó ra được. Nếu không với sức lực của chúng tôi, không chừng từ giờ trở đi phải dừng cảm ở trong động rèn luyện thân thể, ăn thật nhiều thạch tằm bổ sung thêm anbumin, thì cũng phải mất vài năm mới có khả năng làm được.

Nhưng mà trên người tôi hiện giờ những thứ có thể phát ra âm thanh đều đã bị quăng hết ra ngoài. Cũng may là tôi còn nhớ nó đã văng tới chỗ nào.

Tôi một mình đi tới chỗ di động Tiểu Hoa ban nãy, dùng sức bới cát ra, tôi vừa đi ngang qua tất cả thạch tằm dưới cát đều toán loạn chạy ra ngoài. Con mật lạc đà đang ở xa xa bên kia, nghe thấy động tĩnh chỗ tôi lại bắt đầu đi trở về.

Tôi bỗng nhiên cảm thấy hãn cũng đang rất buồn bực, trong bóng đêm chỉ có thể dựa vào thính lực đi tới tìm kiếm con mồi. Tôi cuống cuống đào bới cát, rất nhanh sau đó tôi cũng tìm lại được di động của Tiểu Hoa.

Di động còn đang ở tần số truyền phát tin, vừa ra khỏi mặt cát, âm thanh lập tức phát ra rõ ràng, tôi nhanh chóng chỉnh âm lượng lên to nhất, quái vật kia lập tức tăng tốc nhanh hơn hướng về phía tôi mà xông tới.

Tôi liền vung tay ném di động cho Bàn Tử. Bàn Tử nhảy lên bắt được, thân thể anh ta cực kì không tương xứng với động tác nhanh nhẹn vừa rồi, lấy ngay một khối kẹo cao su trên tay dán lên, rồi đem chiếc điện thoại gắn chặt vào cánh cửa đồng.

Cùng lúc đó, con quái kia hình như đã phóng thẳng lên bãi đá bên cạnh, Bàn Tử phi thân nhảy xuống, nhảy vào bên trong hố cát, giống như một heo mập đang lăn, dùng sức lăn nhanh vào lưu sa.

Tôi thấy rõ ràng, quái vật kia treo phía trên bãi đá, chỉ dừng lại một chút, rồi hướng về phía đồng môn đánh vào. Gần như chỉ cần một cái, cánh cửa kia đã văng ra giống như bị đạn pháo bắn lên, để lộ ra một cái cửa tối om. Di động Tiêu Hoa nháy mắt đã bị nó đập nát.

Loại sức mạnh này khiến tôi nhìn mà líu cả lưỡi. Nếu là người, lần này cả phổi của hắn cũng sẽ bị đánh cho từ trong lỗ mũi văng ra ngoài.

Sau khi nó công kích xong, sự tình đã vượt ra quá xa so với dự kiến của chúng tôi — đồng môn kia bị đánh bay ngay lúc đó, chắc nó văng lên cao một chút rồi nặng nề rơi xuống, phát ra một tiếng cực kỳ vang dội. Mật lạc đà trong một chốc bị cho âm thanh này chọc giận, lập tức xông chết muốn chui vào phía bên kia cánh cửa.

Có điều đạo môn kia lại quá chật hẹp, bị nó đâm vào làm cho toàn bộ đỉnh đồng đều bắt đầu rung chuyển, nhưng bản thân nó thì vẫn không vào được phân nào. Hành động chỉ làm cho đầu và thân thể của con mật lạc đà bị đau, mỗi lần nó húc vào đồng một cái, gác sà trên đồng môn sẽ phát ra một tiếng, âm thanh này càng thêm chọc tức nó.

Tôi ở phía sau tiếp tục đào lấy ra đồng hồ điện tử của mình, nhưng mà lúc này nó đã hoàn toàn hư hỏng.

Tôi liền bò đến bên cạnh Bàn Tử. Chúng tôi lẳng lặng nhìn, chờ thứ này yên tĩnh trở lại. Chỉ có điều, thứ này giống như không biết mệt mỏi, tần suất va chạm vào cái cổng tò vò kia không hề giảm đi. Chúng tôi cũng

không biết mình đợi trong bao lâu, mà nó cũng nhất quyết không chịu rời đi.

“Thứ thiếu suy nghĩ như vậy tôi thật sự là mới gặp lần đầu.” Bàn Tử nói, “Thứ này có phải thân thích của cậu không vậy? Ngốc như nhau.”

Tôi cãi lại: “Con mẹ nó, anh mới là đồ thiếu suy nghĩ, mẹ nó, thứ xanh biếc đó thì làm gì có suy nghĩ. Mau nghĩ biện pháp gì khác đi, chúng ta không có thời gian đâu.”

Hiện tại nó cái gì cũng không hề để ý tới, trong đầu chỉ có cái di động kia, cậu muốn nó rời đi, thì phải cho nó sự kích thích lớn hơn nữa.” Bàn Tử lấy ra khẩu súng tự động, khẩu súng đã bị rạn nứt. Chúng tôi dựa sát vào đi đến bãi đá bên cạnh, dùng dây giày buộc chặt vết rạn trên cò súng, cắm khẩu súng vào trong lưu sa. Bàn Tử mở ba lô của mình ra, đem những thứ không cần dùng toàn bộ móc đi ra, gút gao đè chặt khẩu súng. Sau đó nháy mắt ra hiệu cho tôi.

Tôi biết anh ấy muốn làm gì, vì thế gật đầu, lập tức chuẩn bị thật kỹ. Bàn Tử giật mạnh dây giày, súng tự động lập tức khai hỏa, nháy mắt đạn đã trực tiếp đánh vào mặt lạch đà.

Máu xanh tung tóe văng khắp nơi, mặt lạch đà cơ hồ từ trên đỉnh động rơi xuống, nặng nề mà ngã vào bãi đá.

Tôi cùng Bàn Tử lập tức dán chặt người lên bãi đá, liền thấy súng tự động không ngừng phun ra ngọn lửa, ba lô vốn không thể ngăn được sức giạt, đạn bay loạn, không ngừng đánh vào bãi đá và người quái vật.

Quái vật kia rút cục cũng nổi điên rồi. Tôi nhìn thấy một cái bóng đen thật lớn cơ hồ từ trên bãi đá nhào xuống dưới, dùng một cái tay liền đem súng máy chỗ sa hồ ném lên trời.

Súng tự động bay lên không trung phun ra ngọn lửa bắn ra viên đạn cuối cùng, trực tiếp bắn lên đỉnh đầu Bàn Tử, đá vụn văng khắp nơi, may mà Bàn Tử phản xạ có điều kiện rút đầu lại, nếu không sẽ không có cái gì linh thiêng hết. Súng tự động đập vào một bên trên cây cột, tức khắc bể thành vài mảnh, rồi hoàn toàn tắc tịt.

Bàn Tử bị viên đạn cuối cùng dọa cho mất hồn, tôi liền phủi cát ra vỗ vỗ

mặt anh ấy để anh bình tĩnh lại, tiếp theo hai người liền nhanh chóng leo lên bãi đá. Vừa đi lên, tôi liền nghe được trên đỉnh nổ lên một tiếng. Nhìn lại, thì con quái kia một lần nữa nhảy lên va mạnh vào đỉnh, giống như là đang phát điên treo lên đỉnh, quay lại hướng tới bãi đá phóng tới.

Vô số mảnh xương nhỏ rơi xuống dưới, đồng môn kia lại phát ra âm thanh, lòng tôi nói không xong, quái vật kia quả nhiên đã hoàn toàn nổi điên trở lại cái công tò vò mà đánh vào.

Tôi không quản được nhiều như vậy, liền điên cuồng chạy xông ra ngoài, Bàn Tử chạy phía sau, lập tức đã bị quái vật chặn lại.

Tôi quát to một tiếng “ Bàn Tử ”, vừa định ló ra nhìn thế nào, quái vật kia duỗi tay vào theo công tò vò, tát một cái đem tôi đánh bay đi.

Tôi lăn một vòng rồi lập tức đứng lên, liền thấy Bàn Tử quả nhiên đã nằm trên cánh tay quái vật, dùng hết sức ghim chặt thiết thứ vào quái vật, nhắm chặt hai mắt.

Tôi vội gọi to: “ Mau buông tay!” Bàn Tử lúc này mới mở to mắt. Hiện giờ cũng không cần anh ta buông tay, anh ấy lập tức bị quăng ra, lăn đi ngay tại chỗ.

Tôi há mồm thở dốc, nhìn cái tay kia đang không ngừng vói vào, đập lên mặt. Chúng tôi càng lùi ra xa.

Rút lui ra bên ngoài khỏi phạm vi tay nó có thể tấn công tới, hai người mới buông mình ngã xuống đất.

Bàn Tử nghe thấy tiếng đồng môn chấn động, lập tức đi tới dùng sức ôm lấy đồng môn, ngồi dưới đất, lấy chính mình làm một điểm tựa bằng thịt. Trong đầu tôi trống rỗng, cũng không biết ngồi trong bao lâu, rốt cục cái tay kia cũng rút trở về.

Chúng tôi cảm giác được chấn động trên gác sàn nhẹ dần, biết nó đi xa. Bàn Tử mới thật cẩn thận buông đồng môn xuống, chúng tôi lúc này mới có thời gian quan sát xem mình đang ở chỗ nào.

Chỉ soi đèn một cái, chúng tôi liền phát hiện chỗ này là một cái hang động trong núi, nhưng quay người lại, chúng tôi liền bình tĩnh.

Tôi nhìn thấy được một tòa cổ lâu thật lớn cao vút ở phía sau chúng tôi. Trong bóng đêm cổ lâu trông có vẻ vô cùng cổ xưa, không hề có ánh sáng bên ngoài màu xám giống như một tảng hoá thạch bình thường, kể ra vô số bí mật không thể nói.

“ Trương gia cổ lâu.....” Từ trong yết hầu tôi dường như là ở chỗ sâu nhất thốt lên vài từ này.

-----oOo-----

Chương 47

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hiện tại nó cái gì cũng không hề để ý tới, trong đầu chỉ có cái di động kia, cậu muốn nó rời đi, thì phải cho nó sự kích thích lớn hơn nữa.” Bàn Tử lấy ra khẩu súng tự động, khẩu súng đã bị rạn nứt. Chúng tôi dựa sát vào đi đến bãi đá bên cạnh, dùng dây giày buộc chặt vết rạn trên cò súng, cắm khẩu súng vào trong lưu sa. Bàn Tử mở ba lô của mình ra, đem những thứ không cần dùng toàn bộ móc đi ra, gắt gao đè chặt khẩu súng. Sau đó nháy mắt ra hiệu cho tôi.

Tôi biết anh ấy muốn làm gì, vì thế gật đầu, lập tức chuẩn bị thật kĩ. Bàn Tử giật mạnh dây giày, súng tự động lập tức khai hỏa, nháy mắt đạn đã trực tiếp đánh vào mặt lạc đà.

Máu xanh tung tóe văng khắp nơi, mặt lạc đà cơ hồ từ trên đỉnh động rơi xuống, nặng nề mà ngã vào bãi đá.

Tôi cùng Bàn Tử lập tức dán chặt người lên bãi đá, liền thấy súng tự động không ngừng phun ra ngọn lửa, ba lô vốn không thể ngăn được sức giạt, đạn bay loạn, không ngừng đánh vào bãi đá và người quái vật.

Quái vật kia rốt cục cũng nổi điên rồi. Tôi nhìn thấy một cái bóng đen thật lớn cơ hồ từ trên bãi đá nhào xuống dưới, dùng một cái tay liền đem súng máy chỗ sa hô ném lên trời.

Súng tự động bay lên không trung phun ra ngọn lửa bắn ra viên đạn cuối

cùng, trực tiếp bắn lên đỉnh đầu Bàn Tử, đá vụn văng khắp nơi, may mà Bàn Tử phản xạ có điều kiện rút đầu lại, nếu không sẽ không có cái gì linh thiêng hết. Súng tự động đập vào một bên trên cây cột, tức khắc bể thành vài mảnh, rồi hoàn toàn tắc tịt.

Bàn Tử bị viên đạn cuối cùng dọa cho mất hồn, tôi liền phui cát ra vỗ vỗ mặt anh ấy để anh bình tĩnh lại, tiếp theo hai người liền nhanh chóng leo lên bãi đá. Vừa đi lên, tôi liền nghe được trên đỉnh nổ lên một tiếng. Nhìn lại, thì con quái kia một lần nữa nhảy lên va mạnh vào đỉnh, giống như là đang phát điên treo lên đỉnh, quay lại hướng tới bãi đá phóng tới.

Vô số mảnh xương nhỏ rơi xuống dưới, đồng môn kia lại phát ra âm thanh, lòng tôi nói không xong, quái vật kia quả nhiên đã hoàn toàn nổi điên trở lại cái công tò vò mà đánh vào.

Tôi không quản được nhiều như vậy , liền điên cuồng chạy xông ra ngoài, Bàn Tử chạy phía sau, lập tức đã bị quái vật chặn lại.

Tôi quát to một tiếng “ Bàn Tử ”, vừa định ló ra nhìn thế nào, quái vật kia duỗi tay vào theo công tò vò, tát một cái đem tôi đánh bay đi.

Tôi lăn một vòng rồi lập tức đứng lên, liền thấy Bàn Tử quả nhiên đã nằm trên cánh tay quái vật, dùng hết sức ghim chặt thiết thứ vào quái vật, nhắm chặt hai mắt.

Tôi vội gọi to: “ Mau buông tay!” Bàn Tử lúc này mới mở to mắt. Hiện giờ cũng không cần anh ta buông tay , anh ấy lập tức bị quăng ra, lăn đi ngay tại chỗ.

Tôi há mồm thở dốc, nhìn cái tay kia đang không ngừng vói vào, đập lên mặt. Chúng tôi càng lùi ra xa.

Rút lui ra bên ngoài khỏi phạm vi tay nó có thể tấn công tới, hai người mới buông mình ngã xuống đất .

Bàn Tử nghe thấy tiếng đồng môn chân động, lập tức đi tới dùng sức ôm lấy đồng môn, ngồi dưới đất, lấy chính mình làm một điểm tựa bằng thịt. Trong đầu tôi trống rỗng, cũng không biết ngồi trong bao lâu, rốt cục cái tay kia cũng rút trở về.

Chúng tôi cảm giác được chấn động trên gác sàn nhẹ dần, biết nó đi xa . Bàn Tử mới thật cẩn thận buông đồng môn xuống, chúng tôi lúc này mới có thời gian quan sát xem mình đang ở chỗ nào.

Chỉ soi đèn một cái, chúng tôi liền phát hiện chỗ này là một cái hang động trong núi, nhưng quay người lại, chúng tôi liền bình tĩnh.

Tôi nhìn thấy được một tòa cổ lâu thật lớn cao vút ở phía sau chúng tôi. Trong bóng đêm cổ lâu trông có vẻ vô cùng cổ xưa, không hề có ánh sáng bên ngoài màu xám giống như một tảng hoá thạch bình thường, kể ra vô số bí mật không thể nói.

“ Trương gia cổ lâu.....” Từ trong yết hầu tôi dường như là ở chỗ sâu nhất thốt lên vài từ này.

Tôi cảm thấy không khí có chút quỷ dị, nhưng mà không nói ra được là có vấn đề ở chỗ nào. Bàn Tử nói tôi trước tiên xử lý miệng vết thương của mình đã, nơi này đã có chất kiềm bụi, nếu dính vào miệng vết thương sẽ phiền toái vô cùng. Vừa rồi hỗn loạn tôi cũng không có chú ý tới, chỗ bị sâu cắn không chảy quá nhiều máu, nhưng nếu không xử lý có thể sẽ bị sinh mủ.

Sau khi đã băng bó xong, tôi nhìn đồng hồ của Bàn Tử một chút, anh ấy hỏi tôi có muốn chia nhau ra đi tìm không. Tôi suy tính một chút, vẫn cảm thấy không được ổn. Ai biết trong cổ lâu này sẽ phát sinh chuyện gì, nếu hai người phải chết thì cùng chết, xong hết mọi chuyện, như vậy sẽ không phiền phức quá nhiều. Bàn Tử lấy đèn pin gỗ gỗ, từng chút từng chút đem lớp bột phấn bên trên trang bị từ từ rảy xuống sạch sẽ, thì thấy đã rất nhiều túi trang bị đã mở ra.

Anh ấy đi tới kiểm kê lại một chút, rồi nói: “ Mặt nạ phòng độc, đèn pin cũng không có, bọn họ hẳn là ở chỗ này bỏ bớt trang bị xuống, sau đó đem những thứ gọn nhẹ đi thăm dò. ”

Ở giữa trần đại sảnh cổ lâu có một lỗ thủng thật lớn, hẳn là bị ăn mòn mà hình thành, mép ngoài lỗ thủng hình dạng thực rất không bình thường. Trên mặt đất cũng có rất nhiều đầu gỗ vỡ nát thành mảnh nhỏ, giống như toàn bộ đồ vật đã muốn thành sợi bông, bị một lớp bột màu trắng rất dày che phủ lên. Chúng tôi lấy đèn pin chiếu lên trên, có thể nhìn đến một tầng trần nhà bên trên, cũng ở tình trạng như vậy. Lầu một vừa nhìn là

thấy ngay, chúng tôi hướng bên cạnh đi tới.

Dựa theo lý thuyết phong thủy và Phong Cách Lôî thói quen thiết kế luôn luôn nhất quán, vị trí tốt nhất của thang lầu trong cỗ lầu hẳn là ở mép bên cạnh, thông thường là nằm ở phía đông. Đương nhiên, một tòa nhà lớn như vậy, bốn phía hẳn là đều có bố trí thang lầu, nếu không muốn chạy xuống thì phải di chuyển một khoảng cách quá dài, rất phiền toái. Nhưng mà chúng tôi đi quanh đại sảnh cẩn thận tìm mấy lần, cũng không tìm thấy cầu thang lên trên.

Bàn Tử liền nói thầm: “ Hay là có thể cầu thang của cỗ lầu này nằm ở bên ngoài? Trong thiết kế cỗ lầu có một loại chuyên môn dùng dạng cầu thang để ngắm, uốn quanh bên ngoài đi lên lầu.”

Lòng tôi nói, chớ thật, nơi này làm gì có cảnh nào đẹp để mà ngắm. Đi ra ngoài đảo qua một vòng, liền phát hiện Phong Cách Lôî và suy nghĩ của tôi giống nhau, cũng cho rằng không có gì hay để xem, bên ngoài vẫn không có cái cầu thang nào hết. Khôn kiếp, chẳng lẽ người Trương gia đều là Tây Môn Xúy Tuyết, muốn lên lầu chỉ cần xách quần nhảy lên là lên tới nơi, căn bản không cần dùng tới cầu thang sao?

Trở lại bên trong cỗ lầu, Bàn Tử phải đi tìm dây thừng bên trong hành lý của bọn họ, mới phát hiện không có dây thừng, liền nói: “ Có lẽ nơi này chính là vì không có cầu thang. Bọn họ đã mang dây thừng đi, có thể bọn họ chỉ dùng dây thừng để lên lầu.”

“ Vậy cũng phải cũng có thể là sử dụng dây thừng ở chỗ này ” Lòng tôi nói.

Chỗ này nơi nơi đều là chất kiềm dạng bột, không có mặt nạ phòng độc, di chuyển chấn động một cái khắp nơi đều sẽ là bụi kiềm, không cần phải nói tới chuyện hít vào, hít mất một cái, tức khắc cũng có thể gây mù mắt. Đang trong lúc *trăm tư không thể nào giải*, tôi bỗng nhiên nhớ tới hôm Tiểu Hoa ở bên hồ nói với tôi nơi này phong thủy có vấn đề.

Trương gia cỗ lầu là ở địa phương bóc lột thậm tệ, nếu nói Long lâu bảo điện, không có chỗ nào mà không phải lấy bình an lâu dài làm mục đích, thì Trương gia cỗ lầu lại tương phản, nó cần nuốt khí long mạch, phá hư khí thế của long mạch.

Trước đây tôi hình như có nghe nói qua, ở một số ít địa phương cần phải phé bỏ cầu thang, để đạt tới hiệu quả phong thủy nào đó. Nhưng mà nói phé bỏ cũng không phải là thật sự không cần, mà chính là nói bọn họ xây dựng cầu thang không để lộ ra ngoài, tiêu chí trên hết là dạng cầu thang giấu kín. Ở đây nhất định sẽ có chỗ nào đó để đi lên lầu hai.

Chúng tôi lại tiếp tục tìm kiếm, không lâu sau liền đem toàn bộ chú ý tập trung lên thân của mấy cây cột. Trên cây cột chạm khắc mấy con kỳ lân, thân mình to ra bộ dạng rất giống rồng, đầu mấy con kỳ lân này được khắc hết sức nổi bật. Bàn Tử đập mấy cái, cho lượng bột phấn bên ngoài rơi xuống dưới, rồi tránh qua một bên. Chờ tro bụi ổn định, mới dùng quần áo che lấy miệng mũi trèo đi lên trên.

Quả nhiên chính là nơi này. Chúng tôi đập lên đầu kỳ lân, rất nhanh liền leo tới đến đỉnh chóp cây cột. Đây, phát hiện gác sàn phía trên không chút sứt mẻ. “ Quay trở lại. ” Bàn Tử nói. Nói xong bên trên liền rung động đem một lượng lớn bụi kiếm rơi xuống, Bàn Tử lập tức quay người nhảy xuống né ra xa, càng không ngừng ho khan, ho ra toàn là đàm thề nhưng đã có thêm máu.

“ Nơi này không thể ở lâu, cho dù cơ quan không khởi động đi nữa, ở đây lâu nội tạng cũng sẽ bị nát vụn ra mất. ” Anh ấy nói.

Vừa nói xong, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng ken két nữa, vừa rồi bị anh ta đập lên kỳ lân dĩ nhiên đã xảy ra chuyển động. Tiếp theo, một cái cầu thang từ trên khung hạ xuống. Tôi và Bàn Tử nhìn nhau, lập tức thật cẩn thận bước đi lên. Soi đèn một cái, hai người trong lòng đều chân động một chút. Chúng tôi thấy được, ở tầng thứ hai của cổ lầu, hiện ra vô số cái giá, liếc mắt là có thể thấy tới mấy trăm cái, từng cái giống như một đoàn xe lửa từ trên hạ xuống dưới, chỉ khác là phân tầng nhiều hơn. Khiến cho người khác cảm giác không thoải mái chính là, chúng tôi có thể thấy rất rõ ràng, trên cái giá thế mà lại nằm đầy *thiết nhân dũng*.

-----oOo-----

Chương 48

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hai người chúng tôi ở tầng thứ hai Trương gia cổ lâu tiến vào bên trong, đi xuyên qua những cái giá đỡ thiết nhân dũng, gặp phải chỗ sụp đổ liên thật cẩn thận trèo qua, đi rất lâu rồi mới đến vị trí trung tâm của tầng lâu. Ở đây có một không gian rất lớn không để bất kì thứ gì. Từ nơi này nhìn hướng về bốn phía, có thể thấy được, tất cả cái giá dùng để đặt thiết nhân dũng đều là lấy chỗ này làm trung tâm, sắp xếp theo dạng tỏa tròn, bày ra một bộ Phục Hy sáu mươi bốn quẻ hoàn chỉnh.

Nhưng mà, ngoại trừ những...thiết nhân dũng này, bên trong tầng này cũng không có gì hết. Tất cả thiết nhân dũng cũng chỉ dùng gang để đúc thành, giống như những tượng sắt mà chúng tôi thấy ở khu di tích dưới đáy hồ kia, hẳn đều là hài cốt của mật lạc đà bị dùng thiết phong kín.

“ Đây là một kho hàng.” Bàn Tử nói, “ Trong thời gian bọn họ xây dựng công trình ở đây, có thể đã giết chết mật lạc đà rồi đặt toàn bộ ở chỗ này.”

“ Nhiều như vậy? Người này có cả một doanh trại sao.”

“ Cũng không tính là nhiều, Quỷ Nhân Ảnh anh em không phải đã nói mấy thứ này sẽ đi theo thân thể di động sao? Khẳng định là ở thời điểm thi công, mấy thứ này càng không ngừng tụ tập lại đây mà hình thành .”

Bàn Tử nói: “ Thiết dũng nhiều như vậy, không đem đi ra, cho nên rõ ràng đã để toàn bộ ở lại nơi này. Tầng trệt của Trương gia mộ táng có lẽ còn ở phía trên, chúng ta tiếp tục tìm kiếm, xem có thể tìm được thông đạo đi lên trên hay không.”

Tầng này và tầng dưới cùng giống như nhau, cũng có bốn cây cột thật lớn. Từ ngoài nhìn vào, Trương gia cổ lâu có mười một tầng cao như vậy, ngoại trừ tầng ngoài kia có bảy lư sa bên trong, bên trên chúng tôi hẳn là còn có tám tầng nữa. Vậy tòa cổ lâu này chỉ dùng tảng đá và cây gỗ có sẵn trên núi mà xây thành, trong thạch tài nơi này còn phối hợp với một lượng lớn “ Mật lạc đà thạch ”, vô cùng hiếm thấy.

Trên mặt đất có một số dấu chân lộn xộn, rõ ràng Muộn Du Bình bọn họ đã từng ở nơi này tìm kiếm xung quanh. Dấu chân thật sự rất hỗn độn, không thể cung cấp thêm bất cứ thông tin nào cho chúng tôi tham khảo.

Bàn Tử ngẩng đầu lên vuốt vuốt cằm xem xét dấu chân, suy nghĩ hồi lâu,

vừa cân nhắc vừa lầm bầm lâu bầu: “Dấu chân trên mặt đất quá nhiều đi, không dễ phán đoán được, nhưng mà mặt trên khẳng định sẽ có dấu vết.”

Tôi liền ngẩng đầu lên nhìn theo, liền thấy anh ấy lấy đèn pin quét qua từng cây xà ngang bên trên.

Trên xà ngang vẽ chi chít những văn tự kỳ lạ của Trương gia, tựa hồ hệ thống của những văn tự này không hề giống nhau, mỗi một hành hay dòng dù ở bất kì chỗ nào, cũng chỉ có một điểm giống nhau chính là — chúng tôi đều không thể giải đọc, không biết nó có nghĩa là gì. Ở trong nhóm đó, tôi rất cuộc cũng thấy được một đoạn thiên thư văn tự.

Bàn Tử dừng lại nói với tôi: “Xem ra tôi dự đoán không sai, người Trương gia nguyên thủy là trộm mộ thế gia, có thể bọn họ là người hiểu rõ chân tướng lịch sử Trung Quốc nhất trên thế giới. Bọn họ là từ đồ đấu vào trong rồi họ mang hết thầy bí mật đi ra, đem toàn bộ phong lại bên trong tòa Trương gia cổ lâu này.”

Tôi nói: “Những văn tự đó rất cuộc là có ý tứ gì? Anh cảm thấy người tu kiến nơi này có hiểu không?”

Bàn Tử nói: “Trứng gà ăn không ngon thì không phải nhất định là do gà mái. Tôi đoán chừng là người Trương gia cung cấp đồ án, mà lại từ trong bản vẽ Phong Cách Lôi thiết kế ra. Những... văn tự bất đồng kì quái này, hẳn là đều đến từ những mảnh nhỏ bị đứt gãy của nền văn minh Trung Quốc. Nếu tôi đoán không sai, ở trong này, càng lên gần tầng cao nhất, là càng tiếp cận với thời đại hiện nay. Một số bí mật lớn nhất của văn minh Trung Quốc, hẳn là bị chôn ở bên dưới tầng chót nhất thật lớn kia của Trương gia cổ lâu, đã hoàn toàn bị lưu sa sở vùi lấp rồi.”

“Chúng ta cứ như vậy hướng lên trên mà đi, chẳng phải là càng rời xa bí mật lớn nhất sao?” Tôi nói.

Bàn Tử nói: “Nhiệm vụ chính của hai anh em mình không phải là cứu người sao? Cậu tưởng tôi ngay cả đồ vàng mã cũng không tha mà đi tìm hiểu sao, cậu đừng suy nghĩ lung tung nữa, chỗ này con mẹ nó toàn là thiên thư. Nhưng mà tôi nhìn thấy trong đó có chữ khắc trên đồ vật, hẳn là giai đoạn trước thời xuân thu, tiếp tục đi lên trên một tầng nữa, không chừng còn có thể thấy được một số chữ triện.”

Vì thế chúng tôi tiếp tục tìm kiếm, rớt cục ở lâu phía tây cũng tìm được một cơ quan có thể leo lên, Bàn Tử giành đi lên trước.

Sau khi đi lên, lại vô cùng bất ngờ. Bên trong tầng này, không còn có thiết nhân dũng nữa, thay vào đó là một con rùa lớn. Cổ rùa cùng tứ chi đều phi thường dài, mặt người thân rùa, chi trước lại là tay người, chi sau là chân rùa, gương mặt đúng là mặt của phái nữ, có nét nham hiểm hung ác thâm độc, giống như cười nhưng không cười, na ná các tác phẩm nghệ thuật hình người hoang đường của Tây Tạng có chút đáng sợ. Ở trên lưng rùa có một chỗ lõm xuống, bên trong có một hắc cầu, trên bề mặt chạm trổ đầy khuôn mặt người, hình như là có thể lấy xuống.

Bàn Tử thấy tượng đá liền chặc chặc ra vẻ kinh ngạc: “Cậu biết lai lịch thứ này không? Đây chính là tượng người của nhân quốc ảnh — hậu duệ Thần Nông tộc trong [*thái bình ngự lãm*] lấy ra từ [*phong tục thông*] nói tới, vào lúc đó người nguyên thủy sinh hoạt quá quần cư, một chồng nhiều vợ, sinh dục quá hỗn loạn. Nữ Oa vì để cho sinh dục rõ ràng, nên mới tạo ra một đôi tượng đất để mỗi cái ở một sơn động quần cư, dùng để quản lý số lượng. Trong đó người Thần Nông thị quốc lại sử dụng đôi tượng đất chính là tượng mặt người thân rùa này, về sau người nhân quốc ảnh coi tượng mặt người thân rùa giống là biểu tượng của quốc gia.”

“Biểu tượng quốc gia này cũng thật là khó coi, chỉ có điều anh không phải là người có văn hóa tới như vậy làm thế nào mà lại đi xem [*thái bình ngự lãm*]?” Tôi kỳ quái hỏi.

“Nếu không phải bởi vì mặt trang bìa vẽ bộ ngực của Nữ Oa quá lớn, lão tử còn tưởng là một quyển “cử kính bạo thư”, không nghĩ tới như vậy mà bên trong lại là sách đứng đắn.” Anh ta nói, “Tôi còn nhớ rõ bên trong một đoạn văn nhất nói.” Nhất mục quốc, vi nhất chích nhãn, nhãn thập diên thực loan, thịnh họ, Phục Hy chi tôn; Tam thủ quốc, tư loại, tam cá đầu, hậu vi Hiên Viên thần; Thị nhân quốc, vi nhân diện quy thân, Thần Nông thị hậu duệ; Cú mang, vi nhân diện đảo thân, Phục Hy chi tôn” Cậu còn nhớ lúc chúng ta ở Vân Đỉnh thiên cung nhìn thấy *nhân diện điều* không?”

Tóm lại đoạn văn Bàn gia nói là đây: Quốc gia đầu tiên tồn tại, đấng vua là một con mắt, mắt chính là mặt(vẽ) bề ngoài của Thánh thượng,

dòng tộc vô cùng hưng thịnh, đó là con cháu Phục Hy tộc. Chính vì hưng thịnh nên đã tách ra ba quốc gia đầu tiên: có ba cái đầu, là con cháu của Hiên Viên thần: là quốc gia của con người — Làm tượng người mặt thân rùa. Còn con cháu Thần Nông tộc: Cú mũi nhọn — làm người mặt đảo thân (tức là nhân diên điều => mình chim đầu người), tất cả đều là con cháu của Phục Hy tộc.- Phụng Vỹ said that :D

Tôi ngồi xổm xuống, cẩn thận quan sát những chi tiết trên con rùa đen này, tôi liền phát hiện, nó quả thật cùng loại với pho tượng nhân diên điều mà chúng tôi nhìn thấy ở Vân Đỉnh Thiên Cung. Tôi nói: “ Cú mũi nhọn là thần Mộc và cũng là Xuân thần, Phục Hy, Hiên Viên đều là thần trong thời đại của họ, cái này không biết là được đào ra từ đâu mà được họ đem tới chỗ này. Khẳng định không phải là thứ bây giờ chúng ta có thể đồ ra được, nhất định là vào thời kì Ngũ Đại thập quốc trộm mộ tặc, lúc đó bọn họ mới có thể đào được thứ này trong mộ. Trương gia trước đây chính là một gia tộc trộm mộ kì cựu, nhưng có thể người đem ra thứ này lúc đó cũng chưa nhận thức được nó gì.”

Bàn Tử nói: “ Xuân thần là thần gì, là cái ông “ em trai” lớn sao?”

“ Đúng là thần mùa xuân. Chúng ta nhìn chung quanh xem, xem tầng này còn có cái gì nữa, có lẽ bốn phía còn có thể thấy được thêm phần nào đó của nó nữa.”

Đang định tìm kiếm, bỗng nhiên Bàn Tử lại ho khan. Lúc này đây ho khan càng thêm nặng hơn, nghe như cả phổi cũng bị nẩy ra, người sẽ bị ngã xuống mất. Tôi lập tức đỡ lấy anh ấy, liền thấy anh ấy lúc này đây ho khan ra ngoài đàm ra, tất cả đều là máu.

Tôi vừa nhìn, tâm nói không ổn, xuất huyết chùng này chắc chắn không phải chuyện nhỏ, chẳng lẽ vừa rồi rầy cái túi thiết bị kia xa như vậy, mà vẫn hít phải bụi ở chỗ đó sao? Ban đầu nghĩ ho ra rồi sẽ không sao, xem ra bây giờ, với tình trạng của anh ấy vậy mà vẫn có chút biến đổi xấu. Anh ta ho khan xong, cả khuôn mặt đều trắng bệch, tôi lập tức đưa bình nước cho anh ấy súc miệng: “ Không việc gì chứ? Không được thì trăm ngàn lần cũng đừng miễn cưỡng.”

Anh ta nhìn máu do chính mình ho ra, liền mắng một câu, nói với tôi: “ Chúng ta động tác phải nhanh hơn chút nữa, tiếp tục đợi ở trong này nữa, cậu sớm hay muộn cũng bị như vậy.”

Tôi dìu anh ta, nghỉ ngơi một lát, anh ta mới đẩy tôi ra. Tiếp đó, chúng tôi liền cúi xuống mặt đất nhìn lại.

Ở đây tương đối rộng rãi, trên mặt có một chuỗi dấu chân vô cùng rõ ràng, một đường đi về phía trước sâu vào trong bóng tối.

Lúc đang tiến vào trong bóng tối, tôi nghĩ có khả năng ngay lập tức sẽ thấy được cái gì đó, thế nhưng mà thật không ngờ, đi rồi một vòng tôi mới phát hiện, ở tầng thứ ba này cái gì cũng không có. Dấu chân một đường kéo dài vòng quanh bốn phía cổ lâu, chủ nhân dấu chân nhất định cũng giống chúng tôi, cho rằng đường lên trên lỗ hồng nhất định là ở cổ lâu bên mép hoặc cây cột gần đó.

“ Có phải nơi này vẫn chưa trùng tu xong không?” Bàn Tử ho khẽ vài cái nói, “ Tôi trước kia đổ qua một cái đầu, cũng giống như vậy, tất cả mộ thất, bích họa, phù điêu đều tương đối đầy đủ, nhưng mà bên trong không có cái gì hết. Tôi tưởng đã bị trộm, nhưng tất cả cửa mộ đều còn nguyên vẹn.”

Tôi có chút hoài nghi, nhìn lại dấu chân mặt đất, tôi liền phát hiện những dấu chân này hiện lên một dấu vết rất kỳ quái “Đi lại sinh hoa” dấu hiệu. Đi một đoạn, dấu chân chủ nhân đều đã dừng lại, ở một chỗ rất nhỏ xoay quanh mình.

“ Anh cảm thấy dấu hiệu này là dạng gì? ” Tôi hỏi Bàn Tử.

Bàn Tử che ngực nói: “ Đây là dấu khiêu vũ mà, xem ra Tiểu Ca đến tầng này có một tâm trạng rất tốt, cùng ai đó nhảy điệu waltz.” Nói xong liền làm một điệu waltz động tác.

Lòng tôi nói con mẹ nó phôi anh đã muốn nát vụn rồi, mà còn có tâm tư đi cãi cọ. Tôi tiếp tục cúi đầu nhìn lại những..... dấu chân này, liền ý thức được, đây là một loại trạng thái lưỡng lự. Có thể bọn họ ở trong này phát hiện ra cái gì đó kỳ quái gì, nên dừng lại nhìn kỹ .

Thế nhưng bốn phía không có cái gì hết, trống trơn, nhìn cái gì chứ? Ở chỗ này không có cái gì đáng giá để dừng lại xem, trừ phi, bọn họ là ở trong này gặp phải tình huống đột xuất.

“Cẩn thận.” Tôi nhìn quỹ đạo dấu chân của bọn họ đi vài bước còn có một tình trạng như vậy, “Dựa vào kinh nghiệm trước đây của tôi, rất nhanh còn có vấn đề đã xảy ra.”

“Tôi hiện tại đã muốn là bị ho lao một nửa rồi, cậu có thể đừng kiểm thêm chuyện cho được tôi sao?”

Tôi nói: “Trước tiên báo động trước cũng không phải chuyện xấu.”

Vừa nói xong, hai chúng tôi cùng lúc nghe được, ở trong đại sảnh trống trải, liên tiếp truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ.

Bàn Tử nhìn nhìn tôi, tôi cũng nhìn nhìn anh ấy. Tôi hỏi: “Là Tiểu Ca?”

Bàn Tử lắc đầu, lấy đèn pin càn quét bốn phía, tôi cái gì cũng không nhìn thấy. Bàn Tử quay qua nhìn tôi nói: “Cậu nghe cẩn thận một chút.”

Hai chúng tôi im lặng, lưng tựa lưng xoay quanh, giám sát bốn phía, đồng thời cố gắng lần theo tiếng bước chân kia, lập tức tôi biết Bàn Tử vì cái gì mà lắc đầu.

Tiếng bước chân là đến từ trên trần nhà. Chúng tôi dùng đèn pin chiếu lên trên, nhất thời liền phát hiện tầng lầu này một điểm rất kỳ quái.

Tầng lầu này trần nhà đặc biệt cao, xà ngang đặc biệt nhiều, ở trên đỉnh đầu chúng tôi hình thành một kết cấu giống như cái bàn cờ thật lớn. Lúc này tôi hiện đang ở giữa bàn cờ vuông, ở giữa bóng mờ trên xà ngang, tôi liền thấy có cái gì đó treo rất nhiều ở bên trên.

“Khốn kiếp.” Bàn Tử cũng đưa mắt nhìn thẳng lên. Ở trong bóng tối toàn bộ trần nhà, treo chùng mấy vạn cái cái hộp. Có hộp nhỏ có hộp lớn, hình dạng khác nhau, mặt trên có hoa văn, chỉ cần liếc mắt một cái, thì đã thấy cực kỳ đồ sộ.

“Thần tiên hoa quả.” Bàn Tử nói, “Là thần tiên trái cây. Đã vậy còn quá nhiều!”

Chương 49

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Thần tiên trái cây là cái gì? Cùng một loại với bánh rán trái cây sao?”
Tôi bỗng nhớ tới một quyển truyện tranh châm biếm, bên trong có rất nhiều loại trái cây, ăn vào còn có siêu năng lực, nghĩ tới đây, trong lòng tôi cảm thấy rất buồn cười.

Tôi nhìn Bàn Tử, Bàn Tử nói: “Tôi đã từng nghe một nhóm chị gái nói qua. Người này là một tiểu thư cực kì ngang bướng, có một lần nàng đi vào nhà của một ông chủ ‘Tổng ngoại mại’, thấy trong nhà lão bản kia lộ ra một cái hộp, ông chủ đó không cho đụng vào, liền nói đó là thần tiên trái cây. Nàng không hiểu, khách làng chơi liền hỏi nàng đã xem qua [*Sở Lưu Hương truyền kỳ*] chưa? bên trong có *vô Hoa hòa thượng* từ lúc sinh ra đã không hề chạm đất, chỉ ở trên giường, ngồi *tĩnh tọa* ở trên loan giá, tinh khiết giống như nước.

Người này phật tính cực cao, từ lúc sinh ra đã không dính dáng tới hồng trần. Có một số thứ cũng giống vậy, từ lúc bắt đầu chế tạo, chưa từng rơi xuống mặt đất, đều là được treo lên bảo vệ, loại hòm bảo vật này, đều gọi là thần tiên trái cây. Tôi chỉ là nghe nói qua, không nghĩ tới nơi này có nhiều như vậy.”

“Con mẹ nó, anh nhìn vào bản phở mà nói chuyện sao?” Tôi nói, “Tôi cũng nghe nói qua một câu chuyện xưa. Trước kia bọn thái giám đều có một gian phòng bảo bối, sở hữu từ trên người bọn họ cất xuống, tất cả đều đem để ở trong cái hòm, rồi treo vào phòng bảo bối, cũng tương tự như là tình huống này, có đủ loại hòm, thái giám có địa vị cao hơn còn có phòng bảo bối đặc biệt cho chính mình. Tôi thấy nơi này chính là phòng bảo bối đó.”

“Cậu nói là, tầng thứ ba của Trương gia cổ lầu trên trần nhà thắt cổ mây vạn ‘con gà’ sao? Thôi đi, chủ Trương gia tính thâm mỹ thực sự rất phong nhã. Tuyệt đối không có khả năng!”

Nói xong Bàn Tử đem súng tự động ra, nói, “Cậu tìm một cái đi, Bàn gia tôi sẽ thể hiện tay nghề, cho cậu biết cái gì là thiện xạ.”

Tôi nhìn anh ta ho khan, sắc mặt cũng nhanh trở nên xanh xao, nói: “Mẹ

nó, đừng có tranh luận nữa, tùy tiện bắn rơi cái nào xuống cũng được.”

Bàn Tử chỉ chỉ một cái ở phía xa: “ Chúng ta làm việc có phạm vi, nhìn chỗ kia đi, cái đó nhỏ nhất.”

Tôi cũng không nhìn rõ, liền thấy anh ta giơ súng bắn một phát, cái hòm treo phía xa trên trần nhà ứng theo tiếng súng rớt xuống dưới, rồi lăn vài cái trên mặt đất. Chúng tôi che miệng mũi lại, đợi cho bụi tản đi mới đi qua xem. Bàn Tử đến nhặt lên, đó là một cái hộp gỗ một mảnh, bên ngoài đã khá mục nát Bàn Tử dùng thiết thứ này ra, đem vật ở bên trong đổ lên mặt đất.

Đó là một bàn tay khô héo, có hai ngón tay đặc biệt dài, nhưng mà lại không phải giống như ngón tay của Muộn Du Bình. Tôi và Bàn Tử nhìn nhau, cũng không có nói lời nào. Bàn Tử liền đứng lên, lập tức lại bắn rơi thêm vài cái xuống. Tôi mở hộp ra, phát hiện bên trong tất cả đều là những bàn tay khô quắc, có vài cái đã hoàn toàn rữa nát, gần như là đã thành xương trắng, nhưng đều có thể nhìn ra các ngón tay này có vấn đề. Hơn nữa, bắn xuống hộp cũ có hộp mới có, xem niên đại thì chênh lệch nhau rất xa.

“ ‘ Gà con’ của người Trương gia hình dáng rất là đặc biệt nha.” Bàn Tử trêu chọc tôi, “ Cậu nha vậy cái nào tốt đây?”

“ Cút xéo đồ con bê.” Tôi mắng, rồi nhìn trên đầu, “ Nơi này là một thủ mộ. Những...cái tay này tất nhiên đều là đặc trưng của người Trương gia, hơn nữa số lượng nhiều như vậy, niên đại lại khác nhau. Anh có biết trước kia có rất nhiều người Hoa ở hải ngoại sau khi chết muốn về nước lại, là làm sao trở về không?”

Tôi ngừng lại, liếc anh ta một cái tiếp tục nói, “ Thi thể quá nặng, cũng không có cách nào bảo quản, bọn họ cũng chỉ có thể mang về một bộ phận. Tôi cảm thấy những....bàn tay này rất có thể chính là do thi thể những người đó đã bị hư hao, không thể *quy táng*. Cho nên chặt xuống một bàn tay, lấy hình thức này để đem về mai táng ở trong này.”

“ Vậy là làm như thế nào lại có nhiều như vậy?”

“ Chiến tranh.” Tôi nói, “ Nhiều người như vậy, khẳng định là vì rất nhiều người bắn giết nhau, hoặc là do chiến tranh. Đương nhiên không

phải là đại chiến, nhưng mà từ xưa phần lớn những gia tộc trộm mộ đều có võ trang của chính mình, không chỉ trộm mộ mới có, rất nhiều tài phiệt địa phương đều có võ trang, những người này ở thời kì chiến tranh đều là ở tại nơi trang bị lực lượng vũ trang rất mạnh.”

“Vậy cậu có nhớ những thi thể chúng ta vớt được dưới hồ không?” Bàn Tử hỏi, “Những thi thể đó cũng không có tay đều bị chặt đứt.”

“Những.....bàn tay này rõ ràng đều có đặc trưng của người Trương gia, sở dĩ chặt đứt tay, ngoại trừ là do *quy táng*, nhất định còn có che giấu nguyên nhân thật sự.” Tôi nói, “Xem ra, những thi thể chúng ta vớt được dưới hồ, cũng là người Trương gia.”

“Là người Trương gia?” Bàn Tử làm bầm, “Quá loạn, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Những.....bàn tay này khơi lên lòng hiếu kì mãnh liệt trong tôi, tôi không thể đợi tiếp được liền đi theo dấu chân của bọn Muộn Du Bình tiến lên phía trước thăm dò, tìm được đoạn cầu thang tiếp theo. Chúng tôi bước lên. Đi lên tầng trên này, tôi bỗng thấy được rất nhiều lan can gỗ — tầng này rất cục cựa cũng trở nên bình thường một chút.

Cũng giống rất như nhiều toà nhà hình tháp khác, bên trong có rất nhiều cách gian và hành lang. Đi lên cầu thang phía trước cửa, phát hiện tất cả các cửa các gian phòng đều đóng kín, mặt trên cửa sô dán giấy màu đen, hoàn toàn không nhìn vào trong được. Bàn Tử tiến lên phía trước rồi đi vài bước, tìm tới một cái cửa đây một cái, phát hiện đã bị khóa, liền muốn nhấc chân đá, nhưng ngay lập tức nhớ tới lớp bụi ở đây, rút chân trở về.

Chúng tôi dùng quần áo làm quạt, quạt rơi lớp bụi đóng trên cánh cửa, sau đó Bàn Tử dùng thiết thứ đâm vào lớp giấy đen trên cửa sô phá ra. Chúng tôi nhìn vào trong xem xét, trong phòng một mảng tối đen, dùng đèn pin soi vào, cũng không chiếu ra toàn cảnh. Bàn Tử liền lấy ra những pháo sáng tự chế trước đó lấy được từ trên những xác chết kia, đốt lên hướng vào lỗ thủng quăng vào.

Vật kia nổi lên lữ bạc, thoáng chốc đem toàn bộ phòng chiếu sáng. Tôi ý thức được vật này thật ra chính là một cái hộp quạt lớn, bị đám trộm mộ thay đổi qua, người lao động quả nhiên khéo tay. Chúng tôi lại nhìn lên

trên lần nữa, phát hiện gian phòng không lớn, nhiều nhất cũng chỉ ba mét vuông, bên trong là một cái đại quan tài hắc mộc.

Chú thích:

+ Tổng ngoại mại: những thương nhân buôn bán ở nước ngoài

+ Vô Hoa hòa thượng: ý nói những hòa thượng không phá giới

+ Tĩnh tọa: ngồi thiền

+ Quy tán: Về quê an táng/ chôn cất Trên vách tường treo đầy văn tự *mộc bài*, tôi xem đều là chữ Hán nhỏ thể Khải viết tay, hình như là một loại mộ *Bài minh*. Ánh lửa cháy không được một phút đồng hồ liền tắt, Bàn Tử lại quăng một cái vào, nhìn tỉ mỉ hơn, nói: “ Không sai vào đâu được, tầng một này chính là mộ thất, hẳn là tất cả đều được đặt ở đây.”

Tôi đánh giá lại một chút: Tầng lầu này ít nhất cũng phải rộng hai ngàn mét vuông, nếu gian phòng này khoảng hai đến ba mét vuông thì phải nói là, bên trái bên phải có tới cả ngàn cái phòng như vậy. Nơi này đại khái có chừng một ngàn cỗ quan tài, một ngàn cái xác người chết.

“ Trương gia có người nhiều như vậy sao?” Bàn Tử nói, “ Gia tộc này hẳn là khổng lồ lắm đây.”

Tôi nói: “ Là một gia tộc tài phiệt cỡ đại vô cùng lớn đấy. Anh đã xem qua [Hồng Lô Mộng] chưa? Anh có biết trong nhà Đại quan Viên có bao nhiêu người không? Quang Tào Tuyết Cần có miêu tả qua thì có bốn trăm năm mươi người. Thành Cát Tư Hãn gia tộc lúc bấy giờ nhân số ước chừng đã trên một vạn, trên người tôi và anh có khả năng đều mang gien ‘Hoàng kim gia tộc’ lúc đó. Hoàng tộc Mãn Thanh số người cũng khá nhiều. Trong lịch sử chỉ cần một gia tộc có thể thịnh vượng ba đời, thì đến đời thứ ba, có tất cả mấy vạn người cũng không thành là vấn đề.

Hơn nữa người Trương gia thân phận lại đặc biệt, hưng suy không chịu sự ảnh hưởng của những thay đổi trong lịch sử, chỉ sợ gia tộc càng thêm phát triển. Có thể ở nơi này mới là một bộ phận nhỏ trong đó mà thôi, e rằng đây đều là những người thực sự lợi hại trong gia tộc, còn những anh em họ hàng linh tinh, tất cả đều đặt ở dưới lầu.”

Bàn Tử nói: “ Cừ thật, may đến thế hệ của Tiêu Ca họ đều sinh ngọc, nếu không Trung Quốc không phải là đã bị bọn họ chiếm lĩnh rồi.”

“ Trung Quốc có ba thế gia vọng tộc một trong số đó là họ Trương ‘ con trai thứ năm của Hoàng đế Thanh Dương sau khi, xem chòm sao hình cung, ra lệnh chế tạo cung tên, người chế tạo thành công cây cung hoàn hảo đó là người họ Trương.’ Nên người Trương gia là vọng tộc cũng chẳng có gì lạ.” Tôi nói, “ Anh có nghĩ được mùi gì kỳ lạ không?”

Trong lúc chúng tôi đang bàn bạc, một mùi cháy khét nồng nặc truyền tới, Bàn Tử ngửi thử: “ Không có việc gì đâu, là mùi khét của pháo sáng mới cháy vừa rồi.” Tôi ngửi thì thấy không đúng, mùi này rất nồng, hơn nữa còn thấy hơi nóng nữa, không giống như là mùi khói lạnh.

“Không đúng không đúng. ”

Tôi nói còn chưa nói xong, liền thấy trong căn phòng chúng tôi vừa xem , có ánh sáng nhấp nháy. Tôi bước đi qua vừa thấy, biết là xong đời, vừa rồi pháo sáng vút trên sàn nhà bên trong, sàn lại bằng gỗ, pháo sáng kìa nhiệt độ rất cao, sàn nhà liền bị đốt.

“ Chó thật, anh gây đại họa rồi.” Tôi nói, “ Mau, mau lên, bình nước.”

“ Không có sao đâu, không phải chỉ là một đám cháy nhỏ thôi sao?” Bàn Tử nói, nói xong liền mở nắp bình nước, uống một ngụm rồi phun vào trong chỗ rách.

Phun vài hớp căn bản không có tác dụng, nước trong bình cũng đã phun hết, nhưng lửa lại cháy càng lúc càng lớn. Toàn bộ cổ lâu đều được kết cấu từ gỗ, chỗ này lại là ở giữa tầng lầu, nếu bị hỏa hoạn, toàn bộ cổ lâu coi như xong đời.

“ Bây giờ tôi thừa nhận tôi đã gây đại họa.” Bàn Tử nói, rồi nhìn lên trên xà ngang. Đáng lẽ chỉ cần đá cửa vào đập vài cái, đám cháy nhỏ này sẽ bị dập tắt ngay, nhưng mà tôi gần như có thể khẳng định, bên trên chỗ này có bột phấn độc gần cả ngàn năm, trước khi chúng tôi dập tắt được đám cháy phía trước thì nó đã xử lí chúng tôi trước rồi.

“ Dừng nước tiểu.” Trong đầu tôi nhớ tới lời Chú Ba lúc trước từng nói

với tôi một câu chuyện xưa , “ Anh có buồn tiểu tiện không?”.

“ Thôi đi, phía trên chỗ này đều là bột phấn độc, ai biết nó có thể làm bỏng ‘tiểu huynh đệ’ của tôi hay không. Lão tử đã vì Tiểu Ca mà hy sinh phổi của tôi rồi, cũng không muốn tiếp tục hy sinh đời trai à.”

“ Không có việc gì, anh phá một cái lỗ to trên cửa sổ, nhìn xuống phía dưới xem xét thử, nhắm phía dưới, có một ít phấn bột dính lên đi, nhưng chỉ trượt qua thì sẽ không sao.”

“ Vậy sao cậu không tiểu đi?”

“ Lão tử không có uống nhiều nước như vậy.” Tôi mắng, “ Nhanh lên, nếu không nước tiểu trong bàng quang của anh có nhiều hơn cũng vô dụng .”

Bàn Tử nhìn nhìn tôi, nhìn xuống quần của mình, rồi lại nhìn nhìn lửa bên trong, “ Ôi ” một tiếng hạ quyết tâm: “ Vậy cậu ngồi xỏm xuống đi!”

Tôi ngồi xỏm xuống, Bàn Tử loạt xoay cởi quần, để lộ ra quần đùi của mình, liền bước lại đây, một bước đập lên vai tôi.

Chợt nghe Bàn Tử la lên:“ Chó chết, giết tôi”

Tôi thật sự thật không ngờ Bàn Tử lại nặng như vậy, bị đập một cái như vậy, xương vai của tôi liền phát ra một tiếng rắc rắc, giống như là bị bẻ gãy vậy. Tôi căn bản không thể chống đỡ được thể trọng của anh ta, một chút liền nghiêng ngã. Bàn Tử “ lên ” một chữ còn chưa nói xong, liền biến thành “ thôi xong ”, cả người ngã nhào lên trên cửa gỗ. Toàn bộ cánh cửa đã bị anh ấy đè ngã, đập lên mặt đất.

Đám cháy kia trong nháy mắt đã bị chụp tắt, tôi vừa thấy tình hình bất thường, lập tức hét to: “Ngừng thở.” Nói xong hai người lập tức dùng quần áo trùm lên đầu, che kín miệng mũi, chặt chẽ bảo vệ mặt của mình. Tôi dự đoán lúc này nhất định là bụi sẽ rơi xuống dưới như tuyết, nhưng không ngờ là, lúc này đây chỉ có một ít bụi.

Tôi và Bàn Tử đợi một lát, phỉu hết bụi trên tóc xuống, liền cảm thấy kỳ quái. “ Chỗ này có người quét tước dọn dẹp sao?” Bàn Tử nói.

Tôi lắc đầu: “ Có lẽ là bởi vì nơi này cửa sổ dùng là loại này màu đen giấy. Anh xem, chúng ta lúc đầu đi qua mấy tầng lầu kia, toàn là dùng giấy màu trắng dán cửa sổ, đều bị nát vụn có thể nhìn xuyên qua. Chỗ này màu đen giấy đều còn nguyên vẹn, chắc là đã từng trải qua quá trình xử lý đặc biệt. ”

Tôi dùng chân đá động bụi dưới chân một chút, mới phát hiện, bụi này cũng rất mỏng, hơn nữa là màu xám. Tôi thật cẩn thận sờ một vết, liền phát hiện, nó đúng là tro bụi thật, cũng không hẳn là bụi. Tôi thở một hơi dài nơi này tương đối an toàn vô cùng. Tôi vốn nghĩ rằng mình sẽ bị tan chảy hết sạch, xem ra theo chủ nghĩa kinh nghiệm cũng không hẳn đã đúng.

Đang nghĩ ngợi, tôi liền ngửi được một mùi hương không mấy dễ chịu, tiếp theo tôi phát hiện ống quần của tôi và cánh cửa bị chúng tôi đè lên trên tất cả đều là nước. Ngửi một cái, tôi liền thở dài một hơi: “ Bàn Tử, anh không ngừng ‘máy móc’ lại sao?”

“ Chết đi, lão tử “miệng cống” vừa mới buông ra, mẹ nó, chưa gì cậu đã gục rồi, cậu dựa vào đâu vào đâu mà nói, nếu cậu có thể kiên trì thêm một chút, lão tử có thể đã tiêu xong rồi.” Bàn Tử châm một điếu thuốc lên, vỗ vỗ quần của mình, “ Lão tử cuối cùng dùng toàn bộ thời gian để đem ‘ bảo bối ‘ của lão tử rút lại, nếu không cứ như vậy ngã xuống, cắm vào trong cửa, mẹ kiếp, súng có cứng hơn nữa cũng bị phé đi.”

Tôi nói: “ Trước tiên anh đem ‘ bảo bối ‘ của anh cất vào trong đi.”

Liền đứng một bên run run ống quần, một bên liền dùng đèn pin soi quanh, nhìn quan tài và mộc bài văn tự trên vách tường bốn phía. Mộc bài bị mục khá nhiều, nhìn tới mấy hàng văn tự đầu tiên, tôi liền phát hiện nó giới thiệu về cuộc đời của người này, tất cả văn tự đều là được viết ở thể cổ văn. Tôi đọc xong đặc biệt nhanh chóng, trong lòng bỗng nhiên có một chút hân hoan. Phía trên viết cái gì đó, tuy rằng không phải điều tôi muốn biết, nhưng mà cũng rất có giá trị, từ đây dường như có thể suy đoán ra một ít bí mật quan trọng bên trong Trương gia. Hơn nữa, những bí mật này không hề là từ các loại thông tin được suy đoán ra. Ở mộ “Bài minh” đều là thông tin được viết khi còn sống, cơ bản có thể xác định là trăm phần trăm là sự thật .

Chương 50

Nguồn: EbookTruyen.VN

Khối thi thể trong cỗ quan tài hắc mộc này, chắc là một trong số những người Trương gia đời thứ ba mươi bốn. Căn cứ vào những văn tự khắc trên mộ thu được một ít tin tức mà nhận định, anh ta hẳn là ra đời vào giữa thời triều Thanh, tên gọi là Trương Thăng Tình. Về cuộc đời tôi cũng không nhiều lời nữa, chủ yếu là muốn xem người này sống bao lâu.

Theo *mộ chí minh* ghi lại thì thấy, người này sống hơn một trăm bảy mươi tuổi. Trường thọ dường như là một điểm đặc trưng của gia tộc này. Người này chết vào một trận chiến, lúc ấy hẳn là thời điểm vùng biên giới xung đột ác liệt nhất, người này chết ở địa phận Triều Tiên, được người trong tộc mang về Trương gia cổ lâu an táng.

Những công hiến của người này đối với toàn gia tộc, được viết sau thuở bình sinh, lưu loát, trừ bỏ các loại từ ngữ trau chuốt kỳ quái, bên trong nói nhiều nhất là hai điểm: Điểm thứ nhất là cha mẹ anh ta, cha mẹ ông ta hình như là người tương đương có công lao. Cho nên ông ta có Tiên Thiên ưu thế; Điểm thứ hai là “Phát trúng vô số, đoạt được vô số, dĩ định Chu gia giang sơn, thu lợi pha phong”.

Với hai công lao này thì người cũng được an táng bên trong nhân mộ lâu. Vì vậy có thể suy đoán ra, Trương gia và hoàng tộc ngay lúc đó là có quan hệ, thậm chí vào lúc đó còn vì hoàng tộc mà làm rất nhiều chuyện. Vì thế có thể giải thích Trương gia vì sao mỗi khi gặp thời loạn lạc đều có thể bình yên vượt qua, đem chính tộc gia mình tiếp tục tồn tại thời gian dài như vậy.

Điều này có điểm rất giống tiểu thuyết trong thần bí gia tộc, quanh năm ẩn cư ở trong núi, bảo vệ bí mật bất truyền của gia tộc mình, có thể là võ công, cũng có thể là binh pháp, thậm chí là pháp thuật. Sau đó mỗi ngày có người quan sát thiên tượng, phát hiện được thời điểm thiên hạ loạn lạc, bọn họ sẽ phái vài người nhập thế chuyển một phen, kiếm lấy một ít ký ích lợi. Cũng may người họ Trương thật sự rất nhiều, mỗi hướng đều có một vài người họ Trương lợi hại, nếu không khẳng định tôi sẽ sinh nhiều liên tưởng.

“ Tôi bỗng nhiên nghĩ tới Trương Thiên Sư, Trương Thiên Sư có thể cũng là người Trương gia hay không?” Bàn Tử nói.

“ Không nói chính xác, họ đều là những người lợi hại.”Tôi nói.

Kỳ thật tôi càng để ý, điều này khiến tôi có thể lấy được rất nhiều tin tức, từ nhiều chi tiết quan trọng chính xác. Đầu tiên tôi xác định, Trương gia vẫn là hoạt động ở phương bắc Trung Quốc. Tất cả đều được sinh ra ở đây, hoạt động ngay tại địa phương, gần như tất cả đều là ở phương bắc Trung Quốc, gần kề vùng Triều Tiên, cũng chính là vùng lân cận Trường Bạch sơn. Nơi đó vào thời kỳ cổ đại cũng không phải thuộc địa phận Trung Quốc, phần nhiều là thuộc về khống chế của một số dân tộc thiểu số, Trương gia hiển nhiên là một số ít ngoại tộc trong đại gia tộc Hán. Quan trọng là có thể hoạt động ở một vùng như vậy, có thể thấy được gia tộc này có thể lực khổng lồ bao nhiêu. Thứ hai, tôi cơ bản có thể khẳng định, Trương gia tộc bên trong còn có rất nhiều chi nhánh, ví dụ như chi nhánh ở đây, tên là “ Kỳ Bàn Trương”.

Tuy rằng những gia tộc này đều thuộc về bốn gia Trương gia, nhưng bởi vì nhân số quá nhiều, cũng giống như gia tộc Mãn Thanh bất kì hình thành chi nhánh. Trương gia cũng có năm chi nhánh. Những người này hẳn là sau khi xây dựng hoàn thành cổ lâu rồi mới hạ táng ở đây.

Lúc này tôi mới nghĩ đến thủ thiên mộ dưới lầu, ý thức được những..... thủ đó có lẽ không phải giống như tôi nghĩ vậy. Có thể vì ở trong quá trình di chuyển cổ lâu hay không, trong cổ lâu quá nhiều thi thể, nên không thể đem quan tài chuyển hết vào trong tân cổ lâu, cho nên liền lấy thủ của một số người không quá quan trọng thay cho đại thân, nhập vào trong đó an táng? Hơn nữa, từ giữa những hàng chữ đó tôi có thể thấy được, “ Kỳ Bàn Trương ” này là một chi nhánh bên trong Trương gia rất là có địa vị, nguyên nhân là vì “ Kỳ Bàn Trương” có mang chữ kỳ trong cái tên kỳ lân.

Bây giờ còn chưa nhìn ra cái này là ẩn dụ cái gì, bất quá, tôi chỉ có thể mơ hồ đoán được mấu chốt. Nhìn xong “ mộ chí minh “, Bàn Tử liền nháy mắt với tôi, chỉ chỉ vào hắc đại quan tài, ý muốn là, có muốn nhanh chóng mở ra xem một chút hay không? Tôi nhìn lên trên quan tài. Hắc mộc quan và cổ lâu là cùng một loại gỗ giống nhau để làm thành, mặt bên trên quét lên ba tầng nước sơn đen, có vẻ bị mục rất nghiêm trọng.

Bàn Tử lấy tay lau lớp tro bụi bên trên, bởi vì thời gian quá mức lâu đời, rất nhiều chỗ nước sơn hắc sắc đều bị rạn nứt, để lộ ra lớp gỗ cũ kĩ. Bệnh cũ sinh viên ngành kiến trúc của tôi lại tái phát — tôi ý thức được tầng lưu sa sâu phía dưới tầng kia còn có tác dụng khác. Nơi này hệ thống nước ngầm vô cùng phong phú, sơn động bên trong núi phi thường ẩm ướt, đối với kết cấu bằng gỗ thì cổ lâu có tác dụng ăn mòn khá lợi hại. Tầng lưu sa chúng tôi đi qua lúc trước, là phòng ngừa hơi nước dâng lên làm ẩm ướt cổ lâu bên trên.

Tôi đoán chừng phía dưới lưu sa không chỉ có một tầng như vậy. Chúng tôi chân có thể đạp tới đá phiến bên dưới lưu sa, mà dưới phiến đá, nói không chừng còn có một tầng lưu sa nữa. Tôi nhìn quan tài, thấy rằng nhất định phải mở ra. Tuy rằng bất luận trải qua bao nhiêu lần, nhưng đối với chuyện khai quan này tôi vẫn còn sinh lòng rất e sợ, nhưng mà chuyện đã tới lúc này, chẳng lẽ còn có thể làm như không thấy?

Trương gia chính xác là Bắc Phái truyền thừa, Bàn Tử nói phải lấy lễ nghi của Bắc phái mà đối lễ, lòng tôi nói, chứ thật ra đây không phải là lễ nghi đi trộm của Bắc phái sao. Trộm mộ Bắc phái đã bị xuống dốc thời gian rất lâu rồi. Cùng lúc, hiện tại trộm mộ tặc càng ngày càng hiệu quả và lợi ích, thiết bị cũng càng ngày càng tiên tiến. Căn bản không có tâm tư đi tuân thủ những..... lễ nghi phiến phức này; Về phương diện khác, bắc phái khuôn phép quá cứng nhắc khiến cho việc truyền thừa càng ngày càng ít, không giống như Nam phái không có chi phân dòng dõi, chỉ cần người theo ta thì ta sẽ dạy người, hết thầy cuối cùng cũng chỉ vì tiền tài và ích lợi. Cho nên Nam phái tài nghệ không những không bị tuyệt tự, mà hơn nữa lại luôn luôn kéo dài phát triển bên trong.

Tôi hỏi Bàn Tử vậy phải làm như thế nào, Bàn Tử dùng quần áo làm cái chổi, đem tro bụi trong phòng gom lại một chỗ, làm cả căn phòng tràn ngập bụi. Anh ấy một bên ho khan một bên đang hắt tro bụi đến góc đông nam của gian phòng, cắm vào vài điều thuốc, vừa định đốt, phát hiện không được, liền hỏi tôi:

“ Thiên chân, thuốc lá của cậu là hiệu gì? ”

“ Hoàng Hạc lâu đó.” Tôi nói.

“ Được, được, đổi lại.” Bàn Tử lấy thuốc của tôi đi qua, “ Tôi không thể

để cho tổ tông Tiểu Ca hút thuốc tám đồng một gói này của tôi được. Chúng ta lần đầu tiên đến thăm, không được làm Tiểu Ca mất mặt à.”

(cho cười một phút, đi ăn trộm cúng chủ nhà ba điếu thuốc xin lấy le :D còn làm ra vẻ như nể con cháu chủ nhà lắm lắm :v)

Nói xong Bàn Tử đốt thuốc, quay vào góc tường bái bái: “ Dạ thưa..... Chúng tôi cùng người nhà các vị tức Trương Khởi Linh là bằng hữu, giờ tôi tới đây thực ra là không phải đến để đồ đấu. Chúng tôi là..... chúng tôi là ừm.... xem như đến tham quan đi. Nhìn xong các vị trưởng bối, cái kia..... là để tiện cho tiểu Trương bổ túc môn học. Ngài cũng biết, tiểu hài tử nhà các ngài trí nhớ cũng không được tốt. :D Hiện tại, tiểu Trương cũng không biết đã đi tới nơi nào, cho nên tôi tính muốn hỏi đường một chút, nếu ngài biết thì mong là ngài cũng đừng làm, đừng nói gì cả, còn như nếu ngài không biết, vậy vẫn cứ duy trì nguyên dạng là được. Vậy chào lễ, A di đà Phật, con lừa ngốc người dám cùng bản đạo cướp sư thái *(câu này giống như là nam mô a di đà Phật, thiên linh linh địa linh linh, a men)*.”

(Dịch tới câu cuối mà xem ngất, Bàn gia anh chỉ được cái vui tình. Cười lãn lộn)

-----oOo-----

Chương 51

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lòng tôi nói cái quái gì mà lộn xộn quá vậy, vồ vồ anh ta một cái, rồi kéo anh ta dậy. Hai người vung châm sắt ra, tách ra đâm vào trong khe hở bên hai bên quan tài, trước tiên cạy bung đỉnh sắt đóng quan, sau đó hít sâu một hơi, thật cẩn thận nặng nề đẩy nắp quan tài qua một bên.

Lúc nắp quan tài rơi xuống đất, toàn bộ sàn gác đều bị chấn động. Chúng tôi che miệng mũi, quạt đi tro bụi, liền thấy bên trong quan tài có một lớp gì đó giống như sợi bông vậy. Tôi dùng châm sắt gầy một chút, phát hiện đó là một loại nấm mốc kỳ quái, giống như là trên mạng nhện dính đầy sợi bông màu trắng vậy.

Bàn Tử dùng thiết thứ đẩy lớp này ra, để lộ ra thi thể bên trong. Thi thể đã hoàn toàn thối rữa, chỉ còn lại một khối bạch cốt, bốn phía có một chút đồ tuần táng, số lượng rất ít, đều bị bọc trong cái loại “Sợi bông” kỳ quái này. Bàn Tử dùng châm sắt bới một món ra, phát hiện đó chính là một thanh chủy thủ nhỏ.

Vỏ chủy thủ đã hoàn toàn nát vụn giống như một chiếc bánh Bát Bảo quế hoa*, bảo thạch bên trên tựa như màu đỏ anh đào và màu xanh của nho khô. Tôi cầm chủy thủ rút ra, liền phát hiện đây là một thanh hắc kim đoản đao, so với thanh đao của Muộn Du Bình thì có hơi ngắn, tạo hình khác nhau. Ánh sáng đèn chiếu xuống làm thanh đao phát ra hắc quang, có vẻ vô cùng sắc bén. Chuôi đao cũng đã mục thật sự nghiêm trọng, tôi cầm lưỡi đao, gõ chuôi đao lên nắp quan tài, làm cho những mảnh vụn trên mặt rơi xuống, khi chỉ còn lại một ít mảnh vụn, vừa định ném nó trả về quan tài.

Bàn Tử lập tức ngăn lại nói: “ Cậu làm sao thế vậy, rất là vất vả mới có ít đồ, vậy mà còn kén chọn nữa. Mang theo, đi ra ngoài rồi làm lại một cái chuôi mới, làm quà mừng sinh nhật cho Tiểu Ca cũng được mà.”

“ Con mẹ nó, Anh biết sinh nhật anh ấy lúc nào hả?” Tôi nói.

Bàn Tử lấy lại hắc kim đoản đao, gói kỹ bỏ vào trong túi đeo lưng, nói: “ Không chừng cậu ấy ngay cả sinh nhật là cái gì cũng không biết. Tùy tiện tìm một ngày đẹp trời nào đó, nói với cậu ấy là đã tới sinh nhật rồi, với tính cách của cậu ấy, cũng sẽ không hỏi sinh nhật là cái gì đâu.”

Cũng phải, đúng là một cách hay, lòng tôi nói. Không biết trên thế giới có ngày lễ cho người câm điếc hay không, anh ấy có một mình như vậy cũng buồn, chắc là tổ chức sinh nhật như vậy mới coi là đúng với tình hình. Tôi nghĩ đến cảnh tượng Muộn Du Bình thổi nến sinh nhật liền cảm thấy lạnh cả người, giống như nhìn quỷ thổi đèn vậy, lập tức không dám suy nghĩ nhiều nữa.

Bàn Tử bới thêm vài cái, phát hiện những món đồ khác đều đã rữa nát thành đồng, mắng một tiếng: “ Trương gia cũng không giàu có gì, quà gặp mặt như vậy, quả thực làm mất mặt Tiểu Ca mà.”

“ Trương gia chủ trương trên hết là thực lực, không chú trọng tiền tài.” Tôi nói, “ Theo mộ chí minh là có thể nhìn ra, người Trương gia là lợi

dụng chính ưu thế gia tộc đồ đấu của mình để lấy được quyền lực và bảo hộ đại gia tộc. Ở trong dòng trường hà lịch sử Trung Quốc, có tiền tài là vô dụng .”

Bàn Tử lấy ba điều thuốc cầm trở về, thổi rơi tro bụi ở cán thuốc, đem mấy hơi cuối cùng hút hết. Tôi hỏi anh ấy gì chứ, anh ta nói đồ đặc đều đã mục nát ra thành như vậy rồi, như vậy cũng sẽ không có ý kiến gì đâu, bởi điều này cũng không làm con ma nghèo này tốn kém cái gì.

Tôi nói: “ Anh như vậy có khác nào con buôn chứ?”

Bàn Tử liền cười hắc hắc. Hút thuốc xong, anh ấy lại dùng châm sắt đâm tới gãy những xương cốt này. Chúng tôi tìm được tay trái của thi thể, trong đó có hai đốt xương ngón tay rất dài. Tôi là lần đầu tiên thấy được đầy đủ xương của loại ngón tay rất dài này, xương ở trên các đốt ngón tay có rất nhiều vết thương, tất nhiên, muốn luyện thành ngón tay như vậy, quá trình chắc là vô cùng thống khổ, đồng thời tôi cũng phát hiện, người này rất nhiều đốt ngón tay rất lớn, nói ví dụ như bả vai, cổ tay, xương đều phát triển hết sức kì lạ. Bàn Tử nói, đây là di chứng của súc cốt công. Luyện súc cốt công cần rất nhiều thời gian đòi hỏi phải tháo rời các khớp ngón tay, nhiều lần rút cốt nhất định sẽ dẫn tới có thói quen trật khớp, muốn khắc phục được loại thói quen trật khớp này, nhất định phải một mình rèn luyện các đốt ngón tay này thật nhiều để nó trở thành đặc thù của cơ thể.

Nhưng những cơ thể này rất khó để huấn luyện, trong vài năm có thể cũng không có tiến triển được bao nhiêu. Có một số cơ bắp cũng chính là làm bó lại bên lớn bên nhỏ như trắng lười liềm đầu tháng vậy, rõ ràng là muốn luyện thành một trái chuối tiêu, hiển nhiên vô cùng thống khổ. Bàn Tử nói anh ấy trước kia cũng có cơ hội rèn luyện công phu kia, anh ấy được một cao nhân nói xương cốt anh ấy thật sự rất thích hợp học súc cốt công, Bàn Tử đi luyện một ngày, liền túm sư phụ đánh cho một trận, rồi chạy đi về..

Ở trên xương đầu của cổ thi thể, tôi nhìn thấy hai vết đạn, thực sự không theo luật lệ nào cả, hẳn là đạn hạt sắt. Đạn cùng đi xuyên qua vào một chỗ, nhưng mà không có đi xuyên ra, bởi vậy đạn hạt sắt hẳn là ở rất gần mà bắn vào (nếu xa hơn một chút, sẽ có rất là nhiều lỗ thủng lớn nhỏ như hạt mè), đạn hạt sắt ở lại trong đầu.

Vị tiền bối này lúc chết khẳng định khá là thông khổ. Cho dù người Trương gia có lợi hại hơn nữa, nhưng gặp phải súng ống vẫn là hết cách. Chúng tôi cảm thấy không còn manh mối gì nữa, đã định sẽ đập nắp quan lên lại. Lúc nâng lên, tôi thấy bên dưới nắp quan vẫn có khắc rất nhiều văn tự. Chúng tôi lật qua lại, liền phát hiện đó là một bản gia phả đơn giản, toàn thể cha mẹ đều có tên, con cái của họ đều có.

Làm cho tôi cảm thấy kỳ quái là, cha mẹ người này đều là họ Trương, anh ta có hai con trai, một người trong đó đã lấy vợ, mà người con dâu này cũng họ Trương, hai cô gái xuất giá, chồng họ đều là họ Trương.

“ Anh có cảm thấy có cái gì kỳ quặc không?” Tôi hỏi Bàn Tử.

“ Cậu nói người này là bao nhiêu tuổi thời mới chết hả?” Bàn Tử nói, “có bốn đứa con nha, mẹ nó quá là lợi hại.”

“ Quy chế phân biệt cấp bậc của xã hội phong kiến Trung Quốc cổ đại, mục đích chủ yếu chính là gia tăng nhân số, mở rộng thế lực gia tộc, anh ta có thể là đã bắt đầu sinh sản từ rất sớm.” Tôi nói, “ Hơn nữa người Trương gia tuổi thọ lại rất dài, nếu bọn họ muốn sinh, sinh xong một đội bóng đá vẫn khỏe như vâm. Nhưng tôi nói kỳ quái không phải điểm này.” Nói xong tôi đem toàn bộ dòng họ chỉ cho anh ấy xem.

“ Có thể là đổi họ không?”

Tôi lắc đầu: “ Gần như có thể khẳng định đây là hôn nhân trong tộc. Trương gia là một gia tộc khép kín, bọn họ không cùng ngoại tộc có hôn nhân qua lại.” Chúng tôi một lần nữa đóng nắp quan lại, đóng đinh sắt vào.

Tôi nói: “ Tôi muốn đi tới phòng kế tiếp, những mộ chí minh này tương đối quan trọng, tôi muốn xem kỹ một chút, nhất định là có thể thu được thêm nhiều tin tức hơn.

-----oOo-----

Chương 52

Nguồn: EbookTruyen.VN

Khi biết chỗ này không có bụi độc, Bàn Tử lớn lối hơn rất nhiều, đi tới phòng kế bên liền một cước đá cửa đi vào.

Tình hình trong phòng bên cạnh gần như giống với phòng này, chỉ có hình dạng quan tài khác nhau, chính xác là cỗ quan tài này nhỏ hơn chút. Trên quan tài có một số hoa sơn nước sơn kim sắc rất khó nhìn ra, hình như đây là một vị nữ nhân. Tôi không để ý đến, tiếp tục nhìn mộ chí mình, phát hiện phán đoán của tôi là sai lầm, trong quan tài này lại là nam nhân.

Người này tên Trương Thụy Sơn, cũng là thuộc chi “Kì Bàn Trương” này, tôi xem qua ghi chép cuộc đời một chút, phát hiện ông ta cùng với vị phòng kế bên chúng tôi thấy cơ bản giống nhau, chắc là hi sinh trong cùng một trận chiến, cho nên nhập liệm ở gần nhau. Chỉ khác một chút là, cha mẹ ông ta không nổi danh như người ở bên kia, chính vì “Phát lãng một tòa” “Giỏi về kinh doanh” mà nhận được sự đãi ngộ giống nhau.

Trong rất nhiều chi tiết tôi có thể nhìn ra rằng Trương Thụy Sơn này, tính cách cũng chẳng hề giống với người kia. Người kia tính cách quy củ truyền thống còn Trương Thụy Sơn dường như đã từng đọc qua rất nhiều sách nước ngoài, “Hiểu rõ đạo lý, nếu vì văn chương”, nên suy nghĩ có vẻ tiến bộ nhất phái, hơn nữa phong cách viết văn vô cùng chính xác.

Bàn Tử nói, những người này, chắc hẳn đều là hy sinh ở cùng một trận chiến. Tôi muốn tìm thêm manh mối mới, hay là đi xa một chút, may ra sẽ thấy được thứ gì đó mới mẻ hơn. Tôi nghĩ như thế, vì vậy hai người đi ra ngoài, một mạch tiến vào hành lang đi lên phía trước.

Vốn là tôi định đi hơn nửa tòa lâu rồi tính tiếp, vì thông thường trong một trận chiến nếu có sử dụng súng đạn, chết mười mấy người là điều rất bình thường. Thế nhưng mới đi được khoảng mười sáu mươi bảy mét, tôi và Bàn Tử ngay lập tức dừng lại. Bỗng nhiên chúng tôi nhìn ra, ở giữa đoạn hành lang đang đi, có một gian phòng cửa bị mở ra. Tất nhiên không phải là do chúng tôi mở ra.

Chúng tôi lấy đèn pin chiếu tới, liền thấy cánh cửa này vô cùng lớn, so với mấy phòng bên cạnh phải to hơn gấp ba lần, đồ trang trí trong phòng cũng hoàn toàn khác. Soi đèn vào trong thì thấy, bên trong có một cỗ quan tài thật lớn cũng đã bị mở ra, hơn nữa không giống như chúng tôi đây nắp quan tài lại — nắp quan tài còn nằm nguyên trên mặt sàn.

“ Tình huống gì đây?” Bàn Tử nhìn nhìn tôi, “ Nhóm của Tiểu ca đã tới chỗ này sao?”

Tôi lắc đầu: “ Chỉ có thể khẳng định người trong cỗ quan tài này hoàn toàn khác với những người kia. Anh nhìn mộ thất này đi, nhất định là phòng dành cho người đứng đầu gia tộc.”

Chúng tôi bước vào trong, tôi chiếu đèn lên mặt sàn liền phát hiện không phải thế. Trên mặt sàn không có dấu chân, hơn nữa chốt cửa bị mở cũng đã rất cũ, vết nứt bị đập vào cũng bị mục tương đối nhiều. Bên trên quan tài và dọc theo ra bên ngoài tất cả đều là tro bụi, trong phòng bố trí rất nhiều lư hương, vây quanh trong mộ thất, cũng toàn là tro bụi. Cánh cửa này đã bị mở ra thời gian rất lâu rồi, thời gian quan tài bị mở ra cũng tương đối dài. Nhìn độ dày của lớp tro bụi, thì ít nhất cũng phải mười mấy năm.

“ Xem ra, lúc trước đã có người đi tới nơi này sớm hơn chúng ta, nhưng không phải là nhóm Tiểu Ca.”

“ Chính là lần đưa tang cuối cùng sao?”

“ Con mẹ nó, chẳng nhẽ đưa tang xong nhân tiện đạo mộ luôn ư? Như vậy chẳng phải sẽ tổ tông người ta giận tới điên lên được ấy sao” Tôi nói, “ Không thể nào là đưa tang, đây là trộm mộ.”

“ Cái đêch, anh em chúng ta cứ hò hét ngạo mạn lên, rồi tùy tiện tìm một cái gì đó rồi mang đi ra ngoài, cũng làm uy chấn nhân tài kiệt xuất giới trộm mộ toàn cầu, Bàn gia tôi có khi lại được giới đồ đấu xưng là phi vương tử. Mấy người chúng ta đi tới được chỗ này, mẹ nó cũng đã vất vả như vậy, mẹ nó còn chưa rõ có bao nhiêu người sống chết thế nào, chẳng lẽ có bọn nào so với chúng ta còn lợi hại hơn?”

“Quý Nhân Ảnh không phải đã nói rồi sao, lúc ấy bọn họ có rất nhiều người đã đi vào bên trong cỗ lâu, nhưng đã chết hết ở trong, có khả năng quan tài này chính là do nhóm người kia mở ra. Đó cũng là chuyện của ba mươi năm trước.”

“Bọn họ không phải là đội ngũ đến để đưa tang sao, làm sao mà còn thuận tiện trộm đồ bồi táng chứ?” Tôi nói: “ Những người đó ban đầu

đều xuất thân là từ trộm mộ tặc ra, nhưng có người tố chất không cao, chuyện ‘mượn gió bẻ măng’ cũng có khả năng rất cao. Hơn nữa vào lúc đó đấu tranh quá kịch liệt, đám người kia đi vào trong ổ lâu, có khi còn có mục đích gì đó, Quỷ Nhân Ảnh có lẽ cũng không biết, hoặc là không muốn nói, nhưng mà ngay dưới tình thế lúc đó, chuyện gì cũng đều có khả năng hết.”

Tôi tiện tay chiếu đèn hướng vào trong quan tài — trong cỗ quan tài to lớn này là một bộ hài cốt, hoàn toàn bị tro bụi bao trùm lên, tình trạng này và tình trạng thấy được đằng trước không khác biệt lắm, tôi quay đầu nhìn lên tường, xem tên người này — tên nổi tiếng lợi hại này rốt cuộc là ai? Nhìn thoáng qua, tôi liền sững sốt một chút, nghĩ rằng mình đã nhìn lầm rồi, lại tiếp tục đi tới gần hơn để nhìn, tôi thấy được ba chữ quen thuộc — Trương Khởi Linh.

“ Đây là quan tài của Tiểu Ca à.” Bàn Tử nói, “ Hóa ra Tiểu Ca chính là một đại bánh tồng!”

“ Đừng nói linh tinh.”

Tôi nói, lập tức cầm đèn giơ lên, tỉ mỉ quan sát văn tự phía sau. Việc này nhất định có gì đó kỳ quái, không thể đơn giản như thoạt nhìn bên ngoài như vậy được.

Mới đọc vài hàng, tôi liền hiểu được là đã xảy ra chuyện gì. Bởi vì tôi thấy được trong đó có hai chữ vô cùng quan trọng: Tuyển chọn. Người này, ở thời điểm mười chín tuổi đã được chọn làm “ Trương Khởi Linh ”, tôi sững sốt một chút, ý thức được: Thì ra cái tên Trương Khởi Linh không phải một cái tên đơn thuần, mà là một danh hiệu. Thế nhưng, cái danh hiệu này hiển nhiên liền biến thành tên gọi của người này, giống như tên gọi của Thành Các Tư Hãn vậy — ban đầu vốn gọi là Thiết Mộc Chân.

“ Con bà nó!” Bàn Tử nói, “ Như vậy cái tên Trương Khởi Linh này còn là một quan hàm sao!”

“ Trương Khởi Linh, nếu như chỉ nhìn vào một mình nó thôi thì, quả thực tên gọi này còn có một ý nghĩa khác. Chỉ Trương Khởi Linh, trừ bỏ ý nghĩa là linh hồn người chết, vận chuyển linh cữu đi chôn cất. Trương gia là một gia tộc đồ đấu thế gia, Trương Khởi Linh này, có lẽ là tên gọi

khác của một chức vị tương đối quan trọng.” Tôi nói.

“ Nếu là vận chuyển linh cữu xuống mồ, thì đó không phải là công việc của trộm mộ tặc, mà phải là nhiệm vụ của đội ngũ đưa ma nhập liệm. Cái chức vị tên Trương Khởi Linh này, có thể chính là người chuyên tổ chức nhập liệm cho những người trong gia tộc vào Trương gia lâu không? ”

Tôi gật đầu. Đây là một phát hiện rất lớn, hơn nữa nhìn vào kích cỡ của mộ thất này, Trương Khởi Linh này đúng là một chức vị tương đối quan trọng. Cho nên nơi này mới có thể xa hoa như vậy, to lớn như vậy. Chúng tôi đưa mắt nhìn vào bên trong quan tài. Hài cốt bên trong quan tài vì đã bị lộ ra, rất nhiều bộ phận đã thành rữa nát thành bột phân. Trong quan tài còn có một số thứ giống như sợi bông vậy.

Bàn Tử đẩy những thứ kia ra, muốn nhìn đồ bồi táng trong quan tài một chút. Đồ bồi táng ở bên dưới thi thể. Thi thể phía dưới chần bông nhìn qua thì vô cùng ngay ngắn, chỉ có một một góc là đã từng bị lục lọi. Chúng tôi đem phần xương cốt bị bể nát của thi thể dờ một bên, cầm tấm chần bông đã mục nát xóc lên, liền thấy được hơn mười món đồ tuần táng sắp xếp chỉnh tề ở bên dưới. Có đủ loại ngọc bội, hai món đã bị vỡ nát chỉ e không có cách nào phân biệt được nó thuộc loại đồ nào qua lớp vỏ ngoài được. Ngoài ra ở ba vị trí khác, chúng tôi thấy được dấu vết còn lại của đồ vật đặt ở đó, nhưng món đồ này đã bị người khác cầm đi.

“ Thật sự là hành vi của trộm mộ tặc.” Tôi nói nói, một mặt cầm lấy một xâu chuỗi mật sáp đeo tay. Đây là một xâu chuỗi mật sáp chỉ vàng cổ, niên đại rất lâu đời, đã biến thành màu đen. Tôi vừa thấy liền biết thứ này hiển nhiên là đến từ Tây Tạng, vô giá.

“ Nhưng mà, vì sao chỉ tìm kiếm mấy thứ này? Xâu chuỗi mật sáp cổ này đáng giá ít nhất là một chiếc xe Việt dã tân tiến nhất! ”

Bàn Tử nhận lấy, nhìn nhìn, rồi trực tiếp đeo lên tay mình: “ Không biết nhìn hàng thôi! ” Nói xong hôn một cái. “ Ngoan nha, đừng buồn lòng nữa! Những người đó không biết nhìn hàng, Bàn gia ta đến thương người.”

“ Anh đã không còn cảm thấy chút ghê tởm nào nữa sao? ” Tôi nói.

Tôi lại lấy ra một chuỗi vòng cổ mã não trong mấy món đồ tuần táng

được sắp xếp chỉnh tề. Vòng cổ cứ ba viên mã não thì cách một viên san hô cổ, vật này cũng là đến từ bên Tây Tạng. Xem ra Trương Khởi Linh này chắc là trước đây có vài người ở Tây Tạng qua lại thăm hỏi — những vật này ở thời điểm đó đều là lễ vật tương đối quý giá. Bàn Tử cứ nhận lấy như bình thường.

Tôi nói: “ Chuỗi hạt châu này, nhìn qua mặt mã não kể cả số lượng và tỉ lệ đều xếp vào hàng thượng phẩm, giá trị cũng tương đối cao. Hơn nữa anh xem này, những viên san hô này bên trên đều có ẩn giấu những văn tự được khắc lên rất tỉ mỉ, có thể là nói về lai lịch của chuỗi hạt châu này, như vậy thực tế giá trị có khả năng tăng lên rất cao! Mấy thứ như vậy hoàn toàn không có bị lấy đi, bọn họ rốt cục là lấy cái gì đi vậy? ”

“ Tôi nghĩ là, có thể người biết nhìn hàng như anh em mình khẳng định không nhiều lắm đâu. Hoặc là, bọn họ lấy đi ba thứ đó, giá trị so với mấy cái này chắc phải là cao hơn gấp mấy lần. Lấy một cái là ăn được mấy đời. ” Bàn Tử nói.

Tôi nhìn lại dấu vết lưu lại trên lớp chăn bông của ba món đồ bị lấy đi. Trong đó có hai cái, tôi vừa thấy liền biết — đó là hai cái vòng. Đó là hai cái vòng một lớn một nhỏ: Cái lớn thì to bằng cỡ cái đĩa, cái nhỏ thì bằng cái gạt tàn thuốc.

Bàn Tử khoa tay múa chân một hồi: “ Là ngọc sao? ”

Tôi lắc đầu: “ Không biết, nhưng mà nếu là vòng ngọc này trừ phi phẩm chất của ngọc phải vô cùng tốt, nếu không tuyệt đối giá sẽ không quá đắt. Ở thời đại của nhóm người Quỷ Nhân Ảnh thì lại phải càng như vậy. Bởi vì chiếc vòng ngọc cổ này thủy quá cao, vào những năm đó giá cả của ngọc thạch có lẽ chỉ bằng một phần vạn so với bây giờ. Cho nên, nếu bắt đầu suy đoán đơn giản từ giá trị tiền tài ra, tôi cảm thấy cái này không phải là cổ ngọc, mà hẳn là ở thời đại đó vật này vô cùng quý giá. ”

“ Ngoại trừ vòng ngọc ra, còn có cái gì có hình dạng này vậy? ” Bàn Tử nói, “ Chẳng lẽ là đồ sứ? ”

Tôi thở dài, đành lòng phải nhìn hình dạng của dấu ấn để lại của vật đó kĩ hơn. Bàn Tử cũng giống như tôi, nhìn nhìn một chút, bỗng nhiên anh ấy nói: “ Thiên chân, cậu có cảm thấy cái dấu dài dài này có phải có điểm nhìn quen mắt không? ”

Tôi sờ sờ cầm, giống như anh ấy nói đúng là cái dẫu này làm cho tôi có cảm giác rất quen thuộc. Nhưng mà, tôi thật sự không nghĩ ra được đó rốt cuộc là cái gì. Vậy anh cảm thấy nó giống với cái gì? ” Nhìn nửa ngày, tôi hỏi anh ta.

Anh ấy dường như có manh mối, thế nhưng không nắm bắt được chi tiết, đứng ở đó “ Ừm, ừm, ừm, ừm, ừm, ừm.....”, ừm thời gian rất lâu. Bỗng nhiên anh ấy đập một cái rồ to. Tôi ngẩng đầu. Anh ta múa may một hồi, nói: “ Đao, đao, hắc kim cô đao! ”

Tôi cũng giật nảy một cái, trong đầu càng không ngừng đem hình ảnh thần binh kia bỏ xung thêm rồi đảo ngược lại. Chậm rãi, tôi cũng bắt đầu đồ mờ hôi lạnh . “ Đúng thật là hắc kim cô đao, dài ngắn và độ rộng đều tương đương giống nhau. ”

Tôi nói, “ Mẹ kiếp! Chẳng lẽ vật này là được sản xuất hàng loạt? Trương gia mỗi người trên tay đều có một thanh đao sao? ”

Trong đầu tôi liền xuất hiện cảnh tượng một đại đội Muộn Du Bình tay cầm hắc kim cô đao đứng xếp thành hàng luyện tập – Trời ơi!! Lúc đó thật sự rất là đáng sợ, chỉ cần khí thế thôi cũng đủ uy hiếp người khác rồi.

“ Hắc kim cô đao tuyệt đối không có nhiều như vậy. Trong thời cổ đại nếu có kỹ thuật rèn đao như vậy, Trung Quốc chúng ta đã chinh phục thế giới từ lâu rồi.”

Bàn Tử nói, “ Thanh đao mà Tiểu Ca cầm là một thanh đao được chế tác tương đối tinh tế, là một thanh đao được rèn hoàn mỹ vô cùng. Tôi đã từng hỏi qua, hai tay này đều nhắc đến sự khó có của nó. Loại đao này khẳng định là một loại cổ đao lợi hại nhất trong các loại đao, chế tạo ra nó hẳn phải là một người thợ có trình độ bậc thầy vượt trội. Không nói tới vật liệu để làm ra, lưỡi đao còn đòi hỏi nhất định phải rèn cho thật đẹp, phải làm được một thanh đao có trọng lượng nặng như vậy, khẳng định không phải kỹ thuật rèn truyền thống, chế tạo vài lần mới có khả năng thành công được một lần. Cho nên thanh hắc kim cô đao này, ở chợ mua bán thượng đẳng rất có thể sẽ không tìm được hơn ba thanh đao này. ”

Tôi lấy lại bình tĩnh, bỗng nhiên nghĩ tới một loại khả năng có thể xảy ra, liền đáp lời Bàn Tử: “ Ví như, lúc ấy đội ngũ của Quý Nhân Ảnh tiến vào trong Trương gia cổ lâu — chúng ta cơ hồ có thể loại trừ khả năng đó là một tên trộm mộ tặc nhỏ thì cũng có thể nói đó là một cao thủ đi vào đây, bởi vì người nào muốn đi vào nơi này cần phải có rất nhiều tin tức, nếu không phải là tổ chức lớn căn bản không có khả năng làm được. Như vậy, việc mộ thất này bị trộm, trên cơ bản chính là người trong đội ngũ Quý Nhân Ảnh làm ra. ”

Nói cách khác, mang đi hai cái vòng ngọc và thanh hắc kim cổ đao này ra ngoài, chính là người trong cùng một nhóm. Cuối cùng trong đội ngũ của Quý Nhân Ảnh có rất nhiều người, vì cơ quan “ Huân Chương “ của cổ lâu khởi động, mà chết ở bên trong. Nhưng những món đồ đó khẳng định là đã bị mang ra ngoài. Như vậy, lúc ấy trong cửa hàng của Tam Thúc lại xuất hiện một thanh hắc kim cổ đao (sau lại bán cho Muộn Du Bình), không phải là thanh đao bị trộm ở nơi này chứ?

Tôi có một trực giác rất mãnh liệt: Nhất định là, nếu không thì nói sự việc rất không hợp lý! Như vậy, lúc ấy người của đội khảo cổ vào trong cổ lâu đưa tang rồi mang ra hắc kim cổ đao, tại sao cuối cùng lại rơi vào tay Tam Thúc vậy? Đồng thời, vì cái gì đội khảo cổ vào cổ lâu đưa tang lại muốn mở quan tài này ra, mà sau khi mở ra chỉ lấy đi hắc kim cổ đao và hai cái vòng tròn thần bí này? Vậy hai cái vòng tròn thần bí này lại là vật gì đây?

Xem ra, khi tôi nhận được dòng tin nhắn ngắn ngủi từ Tam Thúc “ Kê nhãn hoàng sa ” trước đây, thì có rất nhiều chuyện cũng đã bắt đầu khởi động , chỉ là tôi không biết mà thôi. Ván cờ này đã sớm tiến tới hồi căng thẳng nhất.

“ Nhìn cái này đi. ”

Trong lúc tôi đang suy nghĩ, Bàn Tử lại gọi tôi. Tôi đi qua. Anh ta ngồi xồm lặt cái nắp quan tài lại, chỉ chỉ bản gia phả khắc bên trong nắp quan. Ở giữa gia phả này, là tên của chủ quan tài này, khắc là: Trương Thụy Đồng. Chữ Thụy này là tên lót sao? Lòng tôi nói, lúc trước cũng có người tên gọi là Trương Thụy Sơn. Bên trên ghi ba chữ “ Trương Khởi Linh ” nhỏ hơn một số. Nếu như không nhìn cẩn thận, còn tưởng rằng Trương Thụy Đồng và Trương Khởi Linh chính là quan hệ vợ chồng. Trương Thụy Đồng này có sáu cô con gái, trong đó hai người cũng có

đời sau.

Bàn Tử chỉ vào một người trong đó nói: “ Cậu nhìn tên này đi. ” Trương Đại Phật Gia. Tôi gãi gãi đầu, cảm thấy rất hứng thú liền ha ha cười. Chó thật, rốt cuộc cũng tìm được chứng cứ thiết thực rồi.

-----oOo-----

Chương 53

Nguồn: EbookTruyen.VN

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Trương Đại Phật Gia là một trong tam đại danh môn đứng đầu Lão Cửu Môn, đồng thời cũng người vị trí cao nhất trong Lão Cửu Môn.

Chuyện kể lại rằng trong sân vườn nhà ông ta có chôn một tượng phật rất lớn không biết là đạo được từ đâu đem tới, cho nên bị người gọi là Trương Đại Phật Gia. Ông ấy vốn tên là Trương Khải Sơn, giai đoạn trước là trộm mộ tặc, rồi có một trời gian bắt đầu làm việc trong quân ngũ, sau đó mới tham gia chính trị. Trương Đại Phật Gia là người tài giỏi rất hiếm có trong Lão Cửu Môn có thể làm được đại sự, ở trong bộ máy chính trị nhà nước. Vì thế khi nghe thế hệ trước nói chuyện phiếm, kể lại câu chuyện của Trương Đại Phật Gia luôn luôn làm cho người ta cảm khái. Lúc trước, tôi vẫn luôn hoài nghi Trương Đại Phật Gia cùng Trương Gia cổ lâu có quan hệ với nhau.

Bởi vì khi Chú hai nói cho tôi biết chuyện lúc đó, kể lại nội dung bên trong hết sức khó hiểu. Trương Đại Phật Gia từ phương bắc dời về Trường Sa, tựa hồ bản thân chính là đang dời một chi của gia tộc Trương Gia ra bên ngoài, ngay lúc ấy đã bị người Nhật Bản đánh tan. Nếu không phải trùng tên trùng họ, Trương Khải Sơn kia, nhất định chính là Trương Đại Phật Gia. Còn người “ Trương Khởi Linh ” Trương Thụy Đồng này, chính là ông nội của Trương Đại Phật Gia. Huyết thống của đại gia tộc Lão Cửu Môn quả nhiên là người của Trương Gia.

“ Nói như vậy, Chú hai cậu nói những chuyện này hóa ra lại đều là thật sự. ” Bàn Tử nói.

Tôi nói: “ Chú hai tôi vô cùng thông minh. Nếu chú ấy muốn giấu diếm sự việc nào đó, chú sẽ nói cho anh biết những việc không quan trọng nhưng đều là thông tin chân thật. Anh nghe xong sẽ cho rằng mình đã biết hết rồi, có đi điều tra lại cũng đều là thật sự, thế nhưng những ẩn tình phía sau chuyện đó dù có hay không thì cũng không ai biết được. Cho nên, chú có thể nói cho tôi biết những chuyện đó, nhất định là không sợ tôi đi chứng thực. ”

Bàn Tử thở dài. Tôi tiếp tục nói: “ Trương Đại Phật Gia là người quản lý trật tự ở một chi gia tộc. Đội ngũ của ông ta tiến vào nơi này đưa tang, bọn họ mở cửa phòng này ra nhất định không là một sự ngẫu nhiên. Không thể có sự trùng hợp như vậy – vừa vào thì liền tìm mộ thất của ông nội của Trương Đại Phật Gia. Cho nên, tôi tin rằng người mở nơi này ra nhất định là có chỉ thị của Trương Đại Phật Gia. ”

Có thể trong tay Trương Đại Phật Gia có một chút manh mối, ông ta để cho một nhóm người vào đây để tìm ra mộ thất của ông nội mình, sau đó lấy trộm đi ba món đồ tuấn táng trong đó. Nhưng mà, trong đó có hắc kim cổ đao vì sao cuối cùng lại rơi vào tay Tam Thúc vậy?

“ Nếu nói cái tên Trương Khởi Linh là một danh hiệu, vậy tên thật của Tiểu Ca là gì? Có thể là “ Trương Nhị Cầu ” hay một cái tên linh tinh nào đó? ” Bàn Tử hỏi.

Tôi nói: “ Nhìn theo mộ chí mình, thì chỉ cần sau khi được tuyên làm Trương Khởi Linh, tên người này sẽ bị thay thế bằng tên Trương Khởi Linh. Tiểu Ca tên là Trương Khởi Linh, chắc cũng là được lựa chọn. Cứ xem như hắc kim cổ đao là của Trương Khởi Linh đời trước đi, vậy thì vì sao đến cuối cùng nó lại có thể một lần nữa nằm trong tay của tân Trương Khởi Linh được. Tôi luôn cảm thấy tất cả chuyện này có cái gì đó kỳ quái một chút. ”

Bàn Tử nhìn lại mộ chí mình lần nữa: “ Khoan, khoan, chờ một chút, tôi vừa rồi bỗng nhiên có cái ý tưởng thế này. Cậu xem xem, vị Trương Khởi Linh này, ông ta chính xác là chết như thế nào? ”

Tôi im lặng, chùi một vết cực nhỏ trên vách tường tìm kiếm mẫu thông

tin được khắc rất nhỏ ở trung tâm, rất nhanh ngay tại bên trong những tin tức đó cũng tìm được ghi chép về cuộc đời ông ta. Hoàn toàn khác với hai người kia, Trương Khởi Linh này là chết vì bệnh. Ở trong ghi chép về cuộc đời ông ta, là vì trong thời điểm một lần đổ đầu “Thất hồn chứng” Lại phát tác.

“ “Thất hồn chứng” Là cái gì vậy? ” Bàn Tử hỏi tôi.

Tôi hít một hơi: “ Chính là chứng bệnh mất trí nhớ. ”

Trong giây lát đó tôi đột nhiên nảy sinh một tia ảo giác: Chẳng lẽ Trương Khởi Linh này, chính là Trương Khởi Linh kia của chúng tôi? Bởi vì anh ấy có một thanh hắc kim cô đao giống nhau, cũng có chứng bệnh mất trí nhớ như vậy.

Lẽ nào bọn họ là cùng một người? Nhưng trong cỗ quan tài này có hài cốt mà, hơn nữa, “ Trương Khởi Linh ” này tính đúng ra là ông nội của Trương Đại Phật Gia, vậy không phải có ít nhất là hai trăm hơn tuổi rồi sao? Nếu là cùng một người, vậy Tiểu Ca của chúng tôi không phải đã biến thành lão yêu tinh mất sao? Chúng tôi ở lại trong căn phòng này thăm dò thật lâu rồi mới đi ra.

Tôi bị mất hồn mất vía một chút, tuy rằng bây giờ còn không dám ngông cuồng đưa ra kết luận nào, thế nhưng, tôi có linh cảm trước rằng “ Tìm được Trương gia cô lâu là có thể đạt được rất nhiều bí mật ”, hình như là ứng nghiệm . Tôi đang suy nghĩ nếu tiếp tục đi phía trước, không biết có tìm được vài cái phòng có thể thu được nhiều tin tức hơn hay không, hay là lập tức đi tìm kiếm thông theo từng tầng lỗ hổng, vừa lúc đó, tôi liền ngửi được một mùi thuốc lá.

“ Con mẹ nó, phổi của anh đã bị thương tả tơi rồi vậy mà vẫn còn hút nhiều thuốc như vậy sao. ” Tôi quay lại Bàn Tử quát.

Lại thấy sắc mặt Bàn Tử trắng bệch, trên miệng không có cái gì cả. “ Cái này không phải tôi, đây không phải là mùi của thuốc lá, mà là mùi gỗ bị thiêu cháy. ” Bàn Tử nói.

Tôi và anh ấy liếc nhau, lập tức nghĩ đến lúc này chúng tôi làm cháy sàn nhà. Nhưng mà sau đó lửa đã bị chúng tôi dập tắt rồi — chẳng lẽ, thật ra là chưa bị dập tắt hoàn toàn, sau khi chúng tôi đi, tro tàn lại cháy lại?

Chúng tôi lập tức vội vã chạy trở về.

Chạy qua vài ngã ba, tôi thoáng cái đã nhìn được ánh lửa, càng ngửi được mùi thuốc lá nồng hơn. Đường như toàn bộ hàng lang phía sau đường kia đã bốc cháy lên hừng hực rồi. Chúng tôi vội chạy vòng qua, một luồng hơi nóng tạt vào mặt, cả hai đều sợ ngây người. Chúng tôi thăm dò qua một cái phòng trước, dĩ nhiên toàn bộ đã bị cháy sạch, hơn nữa đã lan ra hơn mười gian phòng. Trên hàng lang lửa cháy toán loạn. Thôi chết con bà nó rồi! ” Bàn Tử gãi gãi đan điền, “ Lão tử không có nhiều nước tiểu như vậy đâu! ”

Chúng tôi che miệng mũi chạy tới, phát hiện cửa sổ chính là nơi cháy mãnh liệt nhất. Bàn Tử nhanh chóng cởi quần áo ra đem đi dập lửa, rất nhanh sau đó đã dập tắt được vài căn phòng vừa mới bắt đầu cháy gần chúng tôi nhất. Sau đó anh ta lập tức vọt tới khu vực cháy lớn nhất. Tôi bám gót theo sau.

Ở đó chúng tôi chỗ nào cũng liêu mạng ra sức dập, cũng không biết qua bao lâu mới đem toàn bộ lửa đi dập tắt hết. Tôi lúc này hoàn toàn đờ người, cũng không biết là bị sặc tới ngu người, hay là nóng quá mà ngu người. Tôi chóng mặt hoa mắt nhìn quanh bốn phía khu vực bị cháy sém thành một mảng lớn giống như than, vô cùng kinh ngạc, lòng nói đám cháy lớn như thế, vậy mà cũng có thể bị dập tắt như vậy.

Đám cháy lan tràn đến mười mấy gian phòng, đốt cháy toàn bộ cửa sổ cửa lớn bên ngoài. Những chỗ cách trung tâm đám cháy càng xa, mức độ thiêu hủy càng thấp, mấy gian phòng gần đó thì hoàn toàn cháy sạch, ngay cả mộ chí minh cũng bị đốt thành than đen. Bàn Tử ho khan dữ dội, ngay cả lỗ mũi cũng phun ra máu.

Tôi liền đi tới dìu anh ấy, anh xoa tay nói không có việc gì. “ Tốt tốt, là chuyện tốt, ho máu ra ngoài, hô hấp cũng thoải mái hơn chút ít. ”

Toàn bộ mặt của chúng tôi đen thui, tóc cũng bị lửa tấp cuốn lên hết, trên người rất nhiều chỗ âm ỷ đau — khẳng định là bị bỏng rồi. Nhìn xung quanh một vòng, tôi ghen hòng không nói được gì, lòng nói sao chúng tôi lúc nào cũng gặp phải mấy chuyện xui xẻo này.

Bàn Tử đem nước bọt máu phun ra một bên, liền ngồi lên một khúc gỗ vẫn còn nóng bên trên, có phần mệt lã, nhìn tôi nói: “ Mao chủ tịch nói,

cho dù là đóm lửa nhỏ, cũng có thể lan ra mà đốt cháy hết đồng cỏ. Mẹ nó, thực sự quá đúng. Thiên Chân, tôi không đi nổi nữa, phải nghỉ ngơi một chút. Cậu nhìn kĩ lại một lần nữa đi, nhất định phải dập tắt lửa cho bằng hết. ”

Tôi gật đầu: “ Anh nên cẩn thận cái mông của mình đi, đừng để nó cũng bị cháy bùng lên. ”

Nói xong tôi phải đi giẫm lên những đóm lửa nhỏ kia. “ Nói tới cái mông, chỉ cần chúng ta đặt mông lên trên ngọn lửa đó thôi, lúc ấy cũng đã dập tắt được nó rồi, vậy thì làm sao nhanh như vậy có thể thành một đám cháy lớn vậy chứ? ” Bàn Tử nói, “ Hơn nữa trong tầng lầu này cũng không có gió lùa. ”

Tôi nói: “ Lúc đó chúng ta là nằm đè lên phía trên cửa, mặt cửa sổ lại là bằng giấy, rất có thể là đóm lửa trước đó từ từ bén lên đốt cháy giấy của cửa sổ. ”

“ Cậu nói xem, sao ở trong Phong Cách Lôi này lại không để vài cái bình chữa lửa! Những tòa kiến trúc lớn được cấu tạo toàn bằng gỗ như vậy, sợ nhất là xảy ra hỏa hoạn mà. ” Bàn Tử nói. “ Vì chỗ này không có người ở, sấm sét cũng không thể đánh tới chỗ này. ”

Tôi đáp, “ Nơi này lại ẩm ướt như vậy, xác suất gặp hỏa hoạn quá nhỏ. Nội tạng của anh đang bị thương, đừng có nói nhiều như vậy, có thể nói ít được vài câu thì nên nói ít lại vài câu, rồi cố nghỉ ngơi thật tốt đi. ”

“ Muốn Bàn Gia tôi không nói lời nào, còn không bằng cậu trực tiếp giết chết Bàn Gia tôi. ” Bàn Tử nói. “ Nhân sinh vô thường, nói một câu thì liền trẻ ra một chút. Tôi nói nhiều hơn, về sau cậu liền có thể nhớ rõ phong cách của Bàn Gia tôi cũng nhiều hơn một chút — không bình thường, Thiên Chân, cậu có ngửi được cái mùi hương gì kì quái hay không? ”

Mũi của tôi đã bị khói bụi làm tê liệt, cái gì cũng không ngửi ra được, liền nói: “ Có mùi hương gì vậy? ”

“ Hình như là mùi của xiên thịt nướng. ”

“ Xiên thịt nướng? Anh đứng lên nhanh! ” Tôi nói, “ Đây, không phải

chính là mông của anh bị nướng chín đó chứ, anh đang ngồi ở trên củi cháy sao?”

“Cái rắm! Với lượng mỡ của mông Bàn Gia tôi, chắc chắn sẽ không phải là mùi hương của xiên thịt nướng được, ít nhất cũng phải là mùi hương của vịt nướng Bắc Kinh! Mùi này là đến từ chỗ đó.” Bàn Tử chỉ tay về phía quan tài bên trong mộ thất.

Quan tài đã bị cháy lõm xuống, nắp quan tài cũng bị đốt cháy hoàn toàn không còn lại gì. Nếu biết trước như vậy, vừa rồi sẽ không đóng nắp quan lại.

“Chẳng lẽ là do thi thể bị đốt cháy? Nhưng mà vừa rồi chúng ta đều thấy, thi thể chỉ là một đồng hài cốt, không có khả năng bị đốt ra mùi anbumin, càng không thể bị cháy ra mùi thịt xiên nướng được.”

Sàn nhà cũng bị cháy rất nghiêm trọng. Tôi thật cẩn thận đi tới, lấy đèn pin soi hướng vào bên trong quan tài. Nháy mắt liền giật mình một cái, vì lúc đó tôi lại thấy được một cỗ thi thể xa lạ bị cháy xém nằm bên trong quan tài. Hơn nữa, trong quan tài tất cả đều là những mảnh than củi.

Vừa rồi không phải chúng tôi thấy được trong quan tài này là một bộ hài cốt sao, vậy thi thể này là từ đâu tới? Đồng thời tôi còn phát hiện, đây không phải là một khối xác ướp cổ, mà là một khối thi thể của người hiện đại. Nhìn vào trang bị thì biết, đây chắc là một người trong đội ngũ của Tiểu Ca. Chỉ có điều mặt mũi đã hoàn toàn bị đốt trụi.

Bàn Tử lão đảo bước sang đây theo, quan sát một lát, liền đưa đèn pin soi lên phía trên đỉnh đầu: “Là từ bên trên rơi xuống, đập lên phía trên quan tài.”

Tôi ngẩng đầu, quả nhiên nhìn thấy ngay bên trên quan tài có một vết nứt lớn, chính là hướng lên một tầng nữa của cỗ lầu.

“Đám cháy đã đốt thủng trần nhà, thi thể rớt xuống dưới, rồi ngã vào trong quan tài?” Tôi làm bầm.

Bàn Tử nói: “Sau đó thì bị chết cháy?”

“ Không phải là chết cháy. ” Tôi nói, “ Chúng ta không có nghe được bất kì tiếng kêu thảm thiết nào hết. Anh xem, người này trong lỗ mũi một chút khói bụi cũng không có. Trước khi anh ta ngã xuống, cũng đã là một khối thi thể rồi. Chắc là anh ta nằm ở cùng một vị trí giống vậy trên lầu ngay phía trên cỗ quan tài này, trận hỏa hoạn đã đốt cháy trần nhà, y từ phía trên rớt xuống dưới, rồi lọt vào quan tài. ”

“ Còn có sự trùng hợp này sao? ”

“ Cũng không hẳn là trùng hợp. ” Nói xong tôi liền nhờ Bàn Tử nâng tôi lên để xem bên trên, Bàn Tử lắc đầu nói: “ Không được, Bàn Gia tôi đã già rồi, bây giờ đổi lại cậu ở bên dưới này đi. ” Tôi nhìn nhìn tình trạng của Bàn Tử, thậm chí nói cũng đúng.

Vì thế Bàn Tử đạp lên trên bả vai tôi, ngóc đầu lên, vừa lúc có thể nhìn vào trong kẽ nứt, liền giơ đèn pin chiếu hướng vào bên trong. Bàn Tử rất nặng, toàn bộ trọng lượng anh ta đè hết lên người tôi, ngay lúc đó tôi liền cảm thấy trong bụng có một cỗ khí thiếu chút nữa sẽ chen ra ngoài, thật nhanh tôi liền cố gắng gồng mình đứng vững để chống đỡ Bàn Tử.

Tôi không biết Bàn Tử ở bên trên thấy được cái gì, chỉ nghe được anh ấy mắng một tiếng: “ Khốn nạn thật! ” Tôi cắn răng hỏi có cái gì vậy.

Anh ấy nói: “ Tìm được bọn họ rồi, Lão Thái bà cùng Tiểu Ca đều ở đây, nhưng mà.....”

“ Nhưng mà cái gì? ” Bàn Tử sách một tiếng: “ Trước hết cậu đừng đi lên, lên đây cậu có thể sẽ không chịu đựng nổi đâu. Tình hình không ổn, để tôi xem trước chút đã.

-----oOo-----

Chương 54

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sau khi Bàn Tử đi lên, tôi nghe được đủ loại âm thanh – tiếng anh ta ho khan, tiếng lôi kéo đồ vật, hết thấy những âm thanh này kéo dài hơn mười mấy phút đồng hồ. Tôi ở bên dưới rớt cục không thể kiên nhẫn chờ

được nữa, lo lắng hỏi: “ Làm sao vậy? Rốt cuộc là cái tình huống gì? Bọn họ xảy ra chuyện gì vậy? ”

Trong lòng tôi đặc biệt lo lắng, khi tôi nghe được Lão Thái Bà và Tiểu Ca đều ở đây, trong lòng liền muốn leo lên đó thật nhanh. Sau đó Bàn Tử lại nói cho tôi biết, tôi mà đi lên lúc đó thì không chắc đã chịu đựng được.

Thật sự là tôi không chịu được sao? Chưa chắc, tôi thật sự cảm thấy chưa hẳn là như vậy, thời điểm tôi quyết định đi vào chỗ đó, trong lòng rõ ràng cũng đã xác định nói với chính mình, tôi rất có thể sẽ phải đối mặt với cái chết — tôi cũng đã có dự đoán như vậy. Hơn nữa về phương diện khác, ngay từ đầu là tôi đã chuẩn bị tâm lý rằng bọn họ đã chết. Cho nên, tôi có thể đối mặt với cái chết, chỉ là quá trình này cũng đặc biệt không thoải mái mà thôi.

Tôi hỏi lại vài lần, Bàn Tử mới lộ đầu ra, nhìn tôi nói: “ Cậu đi lên đi. ”

Lòng tôi nói anh mở miệng nói một câu tất cả đều đã chết hết, thì có cái gì vấn đề sao? Thế nào cũng phải để tôi tự mình đi lên nhìn. Tôi đưa tay nắm lấy Bàn Tử, giẫm lên mép quan tài đã bị đốt trụi, gắng sức bò lên. Phía trên là một bức tường kép rất kì lạ và vô cùng nhỏ hẹp, có lẽ có khoảng hai ba tầng cao cỡ một thước (mét).

Tôi nhìn thấy bên trong đông nghẹt người, tất cả đều là người trong đội ngũ của Hoắc Lão Thái Bà. Toàn bộ không gian bên trong bức tường kép, có một cái mùi thối rất khó có thể hình dung. Mùi phân và nước tiểu, mùi thối rữa, gần như đã hòa lẫn vào nhau e rằng không có cách nào phân biệt được.

Tôi bịt miệng mũi, thấy trên mặt đất có thật nhiều dấu vết của chất lỏng sau khi khô cạn. Chất lỏng này chắc là từ chỗ những người này nằm chảy ra, bên trên mặt sàn gỗ đã khô hết, chỉ lưu lại dấu máu đỏ thẫm. Bàn Tử càng không ngừng ho khan, nói với tôi: “ Cơ bản đều đã chết. ”

Tôi nhìn quanh bốn phía, trong bóng tối rất khó để phân biệt được những người này. Người đầu tiên tôi nhận ra chính là Hoắc Lão bà, là bởi vì Lão bà đặt biệt nổi bật , tôi bước đi qua, tới bên cạnh bà. Tôi phát hiện bà ấy đã chết thời gian tương đối dài, ngay cả con mắt cũng đã đục ngầu đi, biến thành màu giống như màu hổ phách, miệng mở ra thật sự rất lớn,

nét mặt thoát nhìn rõ ràng đặc biệt rất không thanh thản.

Bà ấy nhất định là chết trong tâm thái rất không cam lòng, tôi tự nhủ rằng như vậy. Bản thân thở dài một hơi, nói thật thì, tôi đối với Hoắc Lão bà cũng không có tình cảm gì nhiều, nhưng bà ấy dù sao cũng là một vị trưởng bối, thấy người mình quen biết biến thành một đồng thế này, thực sự là tôi không cách nào có thể ức chế được một nỗi buồn trong lòng.

Tiếp tục nhìn qua bên cạnh, tôi nhìn thấy vài gương mặt quen biết, nhưng hôm nay tất cả bọn họ đều đã cứng ngắc. Sau khi chết, phân và nước tiểu tràn lan. Họ... ngày thường đều là những kẻ oai phong một cõi nhưng hiện tại tất cả đều biến thành cái dạng này, có phần rất khó coi.

“ Tiểu Ca đâu? ”

Lòng tôi đã hoàn toàn trầm xuống, biết hết thảy đều kết thúc rồi. Tuy rằng việc này khác với điều Quỷ Nhân Ảnh nói, hình như bọn họ tìm được một chỗ có thể tránh né được đám sương mù kiếm, nhưng kết quả vẫn là giống như nhau. Mà khác thường nhất là, tuy vậy tôi cũng không hề cảm thấy được nỗi bi thương, nhưng cùng lúc trong lòng lại nảy sinh một cảm xúc khác rất mãnh liệt, mà bất kì lúc nào nó cũng có thể trào lên mạnh mẽ, loại tâm tình này vượt qua tất cả cảm xúc khác. Tên của nó là “ Tan vỡ ”.

Nhưng tôi gắng gượng ép mình phải kiềm chế lại, không biết là khả năng trốn tránh sự thật của tôi đã thực sự đạt được đến cảnh giới này hay là tư duy của tôi không cách nào có thể chấp nhận được tình hình trước mắt, lựa chọn của bản thân cứ luân quần.

Bàn Tử lấy đèn pin chiếu vào góc bên cạnh, chỗ đó có một đồng quần áo, nhìn tôi nói: “ Trước hết cậu đừng đi xem. Chúng ta cứ xem thử nơi này có vật gì có giá trị không, ở đây thôi quá. ”

Trong lòng tôi thầm mắng: “ Anh vẫn vô tình như vậy được sao? Tiểu Ca cũng đã chết, con mẹ nó, anh còn ngại thôi nữa. ”

Nghĩ vậy liền bước đi tới, kéo đám quần áo ra. Bỗng chốc tôi liền thấy Muộn Du Bình đích thị là rút ở phía sau đồng quần áo. Tôi sững sờ một chút, đồng thời cứng đờ tại chỗ, trong nháy mắt này, đầu óc của tôi trở nên trống rỗng. Tôi không có cách nào để có thể miêu tả được loại trống

rỗng trong lòng mình lúc này, bỗng nhiên không biết chính mình phải làm cái gì.

Đã chết? Ai đó nói đây là đùa đi? Thật sự đã chết ư? Này, đây đâu còn là ngày cá tháng Tư nữa chứ!

“ Dậy, dậy, về tới nhà rồi. ” Tôi vỗ vỗ mặt anh ấy.

Bỗng nhiên tôi liền cảm thấy rất buồn cười. Tôi quay đầu sang Bàn Tử bất giác miệng nở nụ cười: “ Anh nhìn Tiểu Ca này. ”

“ Tôi biết rồi. ” Bàn Tử vừa ở một bên vừa nói nói, thanh âm hết sức kiềm nén.

Tiếp theo, tay của tôi bắt đầu không chịu theo sự khống chế của chính bản thân tôi bắt đầu run rẩy, tôi nhìn tay của tôi, phát hiện trong lòng không có bất kì sự bi thương nào, ý thức của tôi cũng không có bất kì phản ứng nào, thế nhưng cơ thể của tôi đã bản năng cảm nhận được tuyệt vọng. Lòng tôi nói con mẹ nó chứ, đây là sự thật, mẹ nó, thật sự đã chết, mẹ nó, Muộn Du Bình đã chết!

Trên thế giới này vẫn còn có loại chuyện như vậy sao, Muộn Du Bình mạnh như thế nhưng cũng vẫn phải chết. Trương gia cổ lâu này thật sự quá lợi hại mà. Tôi vẫn chỉ cảm thấy Quỷ Nhân Ảnh là đang nói chuyện hù dọa thôi, hôm nay chính xác là cảm thấy được thiên toàn địa chuyển. Muộn Du Bình chính là một kỳ tích, nhưng anh ấy đã chết rồi, bỗng nhiên điều này làm cho tôi hiểu được toàn bộ thế giới trở nên vô cùng chân thật và tàn khốc.

Trên thế giới này, tất cả kỳ tích chẳng lẽ cũng không thể là vĩnh hằng sao? Hoặc nói như, vốn là không có cái kỳ tích nào cả, hết thủy đều là trùng hợp, hiện tại ngay cả trùng hợp rốt cục không hề tồn tại. Qua thật lâu, tôi mới tự nhiên cảm giác được một nỗi bi thương.

Tôi có thể cảm giác được, bản năng trong tôi đang cố đè nén cảm giác tan vỡ, thế nhưng tâm tình “ áp bức ” bên trong vẫn là có các loại cảm giác không thoát mái lộ ra ngoài. Tôi cảm thấy, tôi không thể chịu đựng được cảm xúc của chính mình, một khi bi thương, tôi có thể cũng sẽ muốn ở lại trong này mà chết đi. Trong lòng tôi cảm giác vô cùng kỳ quái, không chỉ là có đau thương, không biết người khác có thể hiểu

được loại tâm tình phức tạp này của tôi hay không. Đầu tiên là tuyệt vọng, sau đó càng nhiều là một loại đối với tôi mà nói là không thể tin được khi nhìn thấy vậy gì đó trước mắt.

Đầu óc của tôi trống rỗng thời gian rất lâu, trong lòng các loại cảm xúc mới bắt đầu cựa quậy nổi lên. Lúc trước tôi vẫn luôn luôn nghĩ, nếu như Muộn Du Bình đã chết, tôi sẽ có loại cảm xúc gì. Tôi đã từng nghĩ có lẽ là một nỗi bi thương không gì có thể sánh được, có lẽ bởi vì phải suy nghĩ còn hy vọng nhiều lắm. Chuẩn bị tâm lý rất nhiều và nếu có thay đổi thì chỉ là chút chết lặng thôi, cứ luôn cho rằng chính mình hoàn toàn có thể chịu đựng được.

Vậy mà giờ đây khi thực sự đương đầu với nó, ngược lại tôi hiểu ra tới bản thân cũng không thể lý giải nổi cảm xúc trong tâm trí mình. Ngay lúc này, bên trong tôi đã rối hết thành một đống, không biết có nên thương tâm hay không, hay là giả bộ bình tĩnh, nhịn xuống đau khổ, hoặc cuối cùng cứ để cho những cảm giác trước đó chậm rãi chiếm thượng phong.

Tôi ở bên cạnh thi thể anh ấy trước sau vẫn không biết làm gì cả, chỉ là ngơ ngác nhìn. Ngay lúc này khi tôi cho rằng nước mắt đã phải rơi xuống, bỗng nhiên tôi nhìn thấy tay của Muộn Du Bình cử động, sờ soạn trên sàn nhà tìm kiếm. Bàn Tử ở bên cạnh nói to: “ Cậu đang làm gì vậy? Đừng nhìn nữa, nhanh qua bên này hỗ trợ đi.”

Nước mắt của tôi vẫn theo quán tính mà rơi xuống dưới, nhưng cảm giác trong lòng vô cùng phức tạp, liền quay đầu qua Bàn Tử lắp bắp nói: “ Anh ấy, anh ấy, anh ấy nhìn như là xác chết vùng dậy! ”

“ Mẹ nó, nếu Tiểu Ca có thể là xác chết vùng dậy thì là một cái bánh tồng cực kỳ lợi hại đấy, phải cỡ đại vương bánh tồng. ” Bàn Tử nói, “ Con mẹ nó, cậu đừng có nói bậy bạ nữa, nhanh lên qua đây. ”

“ Anh ấy, anh ấy, anh ấy thật sự xác chết vùng dậy! ” Tôi nói, đồng thời trong đầu có vô số liên tưởng.

Tôi nghĩ tới nếu Tiểu Ca thật sự biến thành cương thi, thì tôi nên làm cái gì bây giờ đây. Chẳng lẽ chúng tôi phải cùng đi trộm mộ với một khối cương thi sao? Vậy thì đó không phải là đi trộm mộ được, đó là thuộc loại hoạt động ngoại giao.

Bàn Tử thấy nét mặt của tôi kỳ quái, liền hỏi tôi: “ Rốt cuộc là tình huống gì vậy? ” Nói xong liền đi tới. Mới đi được vài bước, bỗng nhiên, bên cạnh một..... cỗ thi thể khác cũng động đậy. Thế nhưng Bàn Tử lại không sợ hãi, lập tức đi tới bên cạnh tôi.

Tôi chỉ vào cỗ thi thể anh ta vừa mới đi qua kia, lắp bắp nói: “ Người đó cũng động, nơi này là chỗ dưỡng thi sao? Bọn họ đều là xác chết vùng đây. ”

“ Dưỡng thi cái gì, những người này đều còn sống. ” Bàn Tử nói.

“ Còn sống? ” Tôi không thể nào hiểu được.

Bàn Tử nói: “ Tôi chưa hề nói tất cả những người này đã chết hết nha! Vẫn còn rất nhiều người còn sống, chỉ có điều tình hình không tốt lắm. Cậu cũng nhanh nhìn xung quanh xem, bốn phía có cái gì không thứ gì có thể dùng được – nước, dược phẩm và vân vân, những người sống này đều cần chút nước. ”

Tôi mới hiểu được thì ra lúc nãy anh ấy nói là có ý này, liền mắng: “ Sao anh không nói sớm, tôi bị anh làm cho sợ gần chết. ”

“ Tôi và cậu có thể suy nghĩ không giống nhau, cậu nha chưa gì đã nghĩ đến chuyện sống chết, lúc này cậu nên nghĩ tới là có thể cứu giúp được vài người đi. ” Bàn Tử nói, “ Tiểu Ca mạch đập còn ổn định, tôi lúc nãy đã kiểm tra rồi, có vài người ở đây khẳng định là không xong rồi. Cậu cũng nhanh lên, quan tâm những người còn hấp hối tiện thể còn cấp cứu thử xem. ”

Tôi nhìn Tiểu Ca một chút, sắc mặt anh ấy vô cùng nhợt nhạt, nhìn qua thì cũng không khác mấy so với những thi thể xung quanh. Tôi đi tới sờ sờ cỗ anh ấy, thật sự là có mạch đập. Chỉ là, mạch đập cũng không mạnh thôi, hiển nhiên thân thể của anh đã ở tình trạng hết sức gay go.

Trong phút chốc tất cả cảm xúc của tôi cũng lui xuống giống như dòng thủy triều rút xuống, cả người liền mềm nhũn ra. Trước mắt tôi gần như tối sầm đi thiếu chút nữa là ngất mất rồi, tâm nói cầu thật, muốn hù chết trái tim nhỏ bé của tôi hay sao vậy.

Bàn Tử bên kia lại vỗ vỗ tay, thu hút sự chú ý của tôi: “ Mau đi cứu người đi, Tiểu Ca không có sao đâu, đừng có chăm Tiểu Ca nữa, những người này cũng là do cha mẹ nuôi hết đó. ”

Bàn Tử nói đúng, trong tình huống như vậy, nếu không cứu những người khác mà chỉ là cứu Muộn Du Bình, thì tôi cũng đã làm trái với nguyên tắc làm người của chính mình. Tôi hít sâu một hơi, làm cho những loại cảm xúc đang biến hóa kịch liệt trong lòng làm cho tôi mệt mỏi tản đi.

Khi đã bình tĩnh lại , tôi đi tới bên cạnh những người đó, lục lọi rồi lấy ra bình nước trên người họ xuống – nước ở bên trong đã để quá lâu nên cũng có chút biến chất. Chúng tôi liền đem thuốc tiêu độc bỏ vào bên trong, sau đó từng bước từng bước tìm những người còn có mạch đập và nhiệt độ, từng ngậm từng ngậm cho bọn họ uống nước.

Những người này gần như đều không còn cảm giác gì nữa, thân thể đã suy nhược đến mức cực hạn. Quả thực so với một đồng thi thể thì tương đối giống nhau.

“ Cuối cùng nguyên nhân là vì cái gì vậy? Là trúng độc sao? ” Tôi hỏi Bàn Tử.

Bàn Tử kéo tóc và áo những người này lên. Tôi nhìn thấy da trên người bọn họ đã bị thối rữa.

“ Cậu xem nơi này có rất nhiều khe hở bên trong nhét đầy vải và sáp du, cơ bản là muốn phong kín nơi này. Tuy rằng hàm lượng sương mù chỗ này vô cùng ít, nhưng cái loại sương mù này vẫn có kịch độc .Đợi ở trong này thời gian quá lâu thì cũng sẽ chậm rãi hấp thụ vào ít nhiều, kiểu gì cũng sẽ phải trúng độc thôi.” Bàn Tử nói, “ Nếu cậu rơi vào trong một không gian có tình hóa giáp (kali xyanua) thì mỗi một giây ở trong là một lần phải đối mặt với chết, mỗi một lần cậu hít thở cũng như vậy — đây là một cái đạo lý. ”

“ Anh không có văn hóa mà cũng biết tình hóa giáp (kali xyanua).” Tôi nói nói.

“ Đương nhiên, người xem qua tiểu thuyết trinh thám đều biết. ” Bàn Tử nói, “ Tình hóa giáp cùng Hoắc Nguyên Giáp đều là thần tượng của tôi. ”

Tôi hỏi: “Vậy những người này phải làm sao bây giờ? Anh xem bên trong số được phẩm bọn họ đem theo có cái gì thể lấy để dùng được không?”

“Nếu mà có thể sử dụng thì bọn họ sớm sử dụng rồi. Nhưng mà cậu có phát hiện ra không, bọn họ đều không có mang mặt nạ phòng độc. Xem ra mặt nạ phòng độc đối với loại độc khí này không có dùng được gì cả.”

Trong lòng tôi cảm thấy rất không bình thường — thông thường dưới tình huống như vậy, có thể mang mặt nạ phòng độc thì người đó nhất định sẽ mang, cho dù là vô dụng, chỉ cần có một tâm lý thoải mái cũng tốt. Tôi nhìn thấy mấy cái mặt nạ phòng độc đều rơi rải rác khắp bốn phía, không biết là cái tình huống gì.

“Lúc anh đi lên là đã như vậy rồi sao?” Tôi hỏi. Bàn Tử gật đầu. Tôi nghĩ liền thấy không đúng, nói: “Anh làm rồi, bọn họ lúc trước khẳng định là có đeo mặt nạ phòng độc. Chẳng qua có thể nhận ra là do có người phát hiện ra chỗ này, người đó vì muốn kiểm tra mặt tất cả bọn họ, xem thử người nào đã chết, cho nên đem mặt nạ phòng độc gỡ ra.”

Bàn Tử nghe xong nghe liền gật đầu, nói: “Rất có lý, vậy thì là ai?”

Tôi nghĩ nghĩ, cảm thấy rất có một khả năng nhất là trong lúc đó giữa bọn họ phát sinh ra ý kiến khác nhau, nên đã chia đội ngũ ra làm hai nhóm – có thể một nhóm là do Muộn Du Bình dẫn đầu, một nhóm khác là do Hoắc Lão bà dẫn đầu. Sau đó nhóm của Hoắc Lão bà gặp phải nguy hiểm gì đó, Muộn Du Bình liền trở lại cứu bọn họ. Sau khi đến đây thì phát hiện lão bà bà cũng đã không xong rồi, đồng thời lúc này nhóm của Muộn Du Bình cũng bị vây khốn. Bởi vậy, người ở chỗ này có hai tình trạng khác nhau, một là đã chết hết, một là vẫn còn đang hấp hối.

Muộn Du Bình sau khi đi vào nhất định là cũng bị trúng độc. Thế nhưng chất độc hẳn là đã tán đi bớt, cho nên anh ấy tháo mặt nạ phòng độc của những người này, muốn nhìn thử những người này rốt cuộc là ai. Tôi cảm thấy chiếu theo tình huống hiện tại này thì thấy, đây là khả năng dễ phát sinh nhất. Chỉ có điều là suy nghĩ một hồi tôi liền ý thức được có điểm bất thường — cũng có thể là người của Cừ Đức Khảo, sau khi tiến vào phát hiện ra nơi này.

Tôi nhớ lại thanh đao kia của Tiểu Ca nằm trong tay Cừu Đức Khảo, ông ta nói là do một người làm thuê của ông ta mang đi ra ngoài, xem ra tên làm thuê kia hẳn là đã từng đến chỗ này. Cho dù hẳn ta không có đến qua, khẳng định cũng có người đem đao từ nơi này cầm theo đi ra ngoài, giao cho hẳn.

Tôi liền nhớ tới dáng bộ đáng sợ của người làm thuê kia và ánh mắt người đó nhìn tôi, trong lòng vẫn cảm thấy rất kỳ quái, cái loại ánh mắt này rốt cuộc mang ý nghĩa gì, cũng không ai biết, hiện tại cũng chẳng cách nào đi chứng thực được nữa.

Chúng tôi tìm kiếm bốn phía trong mật thất này, lát sau thì tìm được một cái cửa ngầm có thể đi ra ngoài. Nơi này bên trong hẳn là nơi để sắp xếp đồ tuấn táng. Tôi mở cửa ra, liền phát hiện sau cửa chất đầy đồ — đó là những bình sứ Thanh Hoa với đủ loại hình dạng kì quái. Nhưng mà, thứ đáng giá nhất không phải là cái bình sứ, mà là những cuộn tranh chữ bên trong bình sứ.

Mấy thứ này toàn bộ bị chất đống lung tung ở bên ngoài mật thất. Tôi liếc mắt nhìn một cái liền hiểu được, vì sao lại có một cái mật thất như vậy và Hoắc Lão bà vì cái gì lại đi vào chỗ này. Bởi vì đây là một phòng tranh chữ, trong này có thể chất đầy các loại tranh chữ quý giá. Những cuộn tranh chữ này nếu ngâm mình ở trong lớp chất kiềm sương mù, tuyệt đối là không thể bảo tồn được. Vì vậy lúc ấy mới thiết kế Trương gia cổ lâu theo Phong Cách Lô, nhất định là vì bảo vệ những cuộn tranh chữ nên thiết kế riêng gian phòng nhỏ hoàn toàn bị phong kín này.

Hoắc Lão bà khẳng định là nhìn vào bản thiết kế Phong Cách Lô mới phát hiện được gian phòng này. Quả nhiên là cao thủ. Nếu không phải là dùng chiêu này, bọn họ hiện tại thực sự có thể là đã hoàn toàn bị hòa tan cả rồi, tôi lúc đó cũng chỉ có thể thấy được rất nhiều bộ hài cốt khô quắt. Khi đó tôi chỉ có thể căn cứ vào độ ngắn dài của xương ngón tay hài cốt, mà phán đoán người nào là Muộn Du Bình.

-----oOo-----

Chương 55

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chúng tôi đem tất cả những người còn sống mang hết ra ngoài gian phòng này. Sau khi ra ngoài đó chính là một cái hàng lang rất dài, thế nhưng kết cấu cũng giống với phía dưới, tất cả đều được chia thành từng gian, từng gian phòng. Chúng tôi cũng lười nhìn vào bên trong rốt cuộc là cái tình huống gì. Rồi để mọi người nằm xếp thành một hàng dài trên hàng lang, sau đó mới bắt đầu từng bước từng bước cấp cứu cho họ.

Loại chất kiềm sương mù này độc tính phát huy tác dụng khi vào đường hô hấp của con người, nhất định là do đường hô hấp bị thổi rửa mới dẫn tới sự khó thở. Có lẽ là bởi vì bị chúng tôi di chuyển đi, có nhiều người vừa đem ra ngoài gần như vừa mới đặt xuống, bên trong lập tức suy yếu họ liền tắt thở ngay. Cái cảm giác này thật sự không dễ gì chịu đựng được, bởi giống như chúng tôi đang mưu sát họ vậy. Hai người chúng tôi cùng nhau nghĩ hết tất cả biện pháp, rốt cục cũng nhìn đến Muộn Du Bình.

Theo như tình trạng của Muộn Du Bình thì thấy, anh ấy chính là dùng tất cả quần áo quấn quanh người mình lại thật chặt. Hình xăm trên người anh ấy đã có thể nhìn thấy được, có thể nói nhiệt độ cơ thể của anh hiện tại đã khá là cao .

Bàn Tử nói: “ Tình trạng này của Tiểu Ca, chẳng lẽ cậu ấy ép hô hấp của mình xuống để điều chỉnh tới trạng thái mỏng manh nhất? ”

“ Cái này chẳng lẽ là phương pháp Quy Tức trong truyền thuyết sao? ”
Tôi nói.

“ Đây là lúc nào rồi mà cậu vẫn nhắc tới những từ ngữ này chứ, có thể đừng dùng cái giọng điệu trong mấy phim trường Hồng Công kia được không? ” Bàn Tử nói, “ Cậu thật Quy tức, lão tử không ngờ lại là cách hít thở quỷ quái này. Cậu ấy trước tiên chính là làm cho thân thể của chính mình biến thành vô cùng suy yếu, rồi tiến vào một trạng thái hôn mê sâu. Nhịp đập của tim cũng có vẻ tương đối yếu, như vậy huyết áp sẽ phi thường thấp. Tiếp đó dùng quần áo nhanh chóng bao quanh chính mình, cố gắng giảm bớt diện tích tiếp xúc của da với không khí, như vậy có thể hạn chế được mức độ bị trúng độc. Trong tất cả mọi người, chỉ có cậu ấy bị trúng độc ở mức độ thấp nhất thôi, chắc là chính vì nguyên nhân này. ”

“ Anh ấy làm sao có thể khiến cho chính cơ thể mình bị suy yếu đi được? ”

” Tôi nói, “ như kiểu tự nói với chính bản thân mình là, tôi đang rất yếu tôi đang rất yếu sao? Anh không cảm thấy nói xong anh cũng không muốn đánh chính mình sao? Anh cũng có thể tự mình làm thành như vậy phải không? ”

“ Vậy thì cậu cũng đã không hiểu rồi. ” Bàn Tử chỉ chỉ tay Tiểu Ca, rồi cầm tay trái của Muộn Du Bình lên cho tôi xem. Tôi thấy được trên cổ tay hai tay đều có miệng vết thương. “ Muốn làm cơ thể suy yếu đi, chích máu ra là được rồi, Tiểu Ca đối với phương pháp lấy máu, khẳng định so với chúng ta là thông thạo hơn nhiều đó. ” Trên mặt đất có dấu máu lưu lại, xem ra ngoại trừ chất thải của những người khác ở ngoài, còn có máu của Tiểu Ca.

“ Lúc này chúng ta nên làm cái gì bây giờ đây? ”

Tôi nhìn bộ dạng của những người này liền có chút sợ hãi dâng lên — nếu lại trở lại một lần nữa, rất có thể chúng tôi cũng sẽ biến thành cái dạng này, “ Chúng ta chỉ có hai người thôi, nơi này nhiều người như vậy, chúng ta làm sao mang ra ngoài hết được. ”

Bàn Tử gãi gãi đầu, rồi nói: “ Tôi nói cậu đừng có tức giận nha. Tôi cảm thấy, chúng ta chỉ đem một mình Tiểu Ca đi ra ngoài cũng đã rất tốt rồi. Tiếp tục ở tại chỗ này, cũng không có ai biết được, chúng ta có gặp phải rủi ro không hay gì trong này không. ”

“ Không phải lúc này anh mới nói cái gì mà muốn ban sự cứu giúp đồng đều cho tất cả sao? ” Tôi hỏi.

“ Cứu người thì vẫn phải cứu người, thế nhưng khi cậu phát hiện là đã không thể cứu được nữa, cậu cũng không cần phải cố chịu trách nhiệm làm gì. Bàn gia tôi là một người luôn đặt hiệu quả và lợi ích làm đầu, với thân thể của Bàn gia tôi lúc này, muốn khiêng một người nữa đi ra ngoài khẳng định là không được. Tôi và bọn họ cũng không quen biết gì cho lắm, hơn nữa tất cả những người trong chuyến đi này so với tôi thời gian xông pha mạo hiểm là như nhau, bọn họ chắc hẳn là đã có tư tương giác ngộ rồi. Cậu cõng Tiểu Ca trên lưng, tiếp đó tôi giúp cậu một tay, chúng ta mới chạy thật nhanh đi ra được. ”

Tôi nghĩ nghĩ, rồi nhìn những người đang nằm trên mặt đất không biết cảm giác của họ thế nào nữa, thầm nghĩ, nếu là tôi đang nằm ở chỗ này,

lại mong muốn trong lúc mình đang hôn mê, mà nghe người khác tiến hành một cuộc đối thoại như vậy sao?

“ Sau khi chúng ta ra ngoài rồi có vào đây lại không? Tiếp tục đi vào một chuyến nữa, đem những người này và thi thể của Hoắc Lão bà cũng mang đi ra ngoài luôn? ”

“ Mẹ kiếp, cậu... con mẹ nó, còn có cái gì không vừa ý nữa? ” Bàn Tử nói, “ Cái chỗ quỷ quái này thực sự, mẹ nó, quá bất thường đi! Bàn gia tôi cho tới bây giờ chưa bao giờ sợ đồ đáu, nhưng mà chỗ này là cổ lâu, tôi tiến vào liền cảm thấy cả người không được thoải mái chút nào. Thiên Chân, tôi nói cậu này, những người kia đợi tới lúc cậu đi trở lại lần nữa chắc chắn đều đã chết cả rồi. Cậu có quay trở lại cũng bằng không, trăm ngàn lần đừng có vào những giây phút quan trọng này mà còn xoắn xuýt những cái... này nữa. ”

Tôi biết Bàn Tử nói những lời này để lừa gạt mình. Ý của Bàn Tử kỳ thật rất đơn giản — tôi trước tiên cố hết sức cứu giúp, đây là nguyên tắc thứ nhất, nhưng mà nếu cứu rồi mà vẫn không dậy nổi, tôi cũng không cưỡng cầu, cũng sẽ không chịu trách nhiệm bất kì sự ràng buộc đạo đức nào. Bàn Tử quả là tương tôi hiểu tâm ý người khác, có rất nhiều thời điểm anh ấy cũng sẽ phải trở thành loại người khốn kiếp như này.. haha.. nguyên tắc sống này thật đúng là làm cho tôi báỉ phục.

Chúng tôi cũng không tiếp tục thảo luận vấn đề này nữa. Tôi bước đi trở về, nhìn thi thể của Hoắc lão bà, liền không biết khi trở về gặp Tiểu Hoa thì nên nói như thế nào. Đương nhiên, kỳ thật Hoắc Lão thật sự đã sống một đời hòa nhất cùng những chuyện phản kích vô song, lại có liên quan đến vài người đàn ông cũng đều là những người kiêu hùng một phương, mà bà ấy chỉ là một phụ nữ có hiểu biết bình thường mà hiểu biết cũng không nhiều. Chỉ có điều Hoắc Lão bà đã chết, Tiểu Hoa trở về thì nên giao phó như thế nào đây?

Hoắc gia hiện tại đã là một hoàn toàn hỗn loạn, sống phải thấy người, chết phải thấy thi thể. Tuy rằng thi thể Hoắc Lão bà gần như đã khô héo, nhưng muốn mang đi ra ngoài cũng là một việc tương đối khó khăn. Tôi không có khả năng để đem toàn bộ thi thể Hoắc Lão bà mang đi ra ngoài. Thế nhưng, nếu tôi mang một bộ phận nào đó của bà ấy đi ra ngoài, biết đâu có thể sẽ đạt được mục đích chết phải thấy thi thể của bọn họ thì sao?

Đáp án vô cùng rõ ràng. Nhưng mà tôi thật sự không có nghĩ ra được, tôi nên lấy đầu của Hoắc Lão bà xuống như thế nào đây. Tôi hiện tại đang nghĩ nếu người của Hoắc gia thấy được đầu của Hoắc Lão bà, bọn họ sẽ có biểu hiện gì. Vậy “ Chết thì phải thấy thi thể ”, khi thực sự thấy thi thể rồi, không lẽ sẽ trực tiếp báo nội luôn?

Bất quá người của gia tộc trộm mộ đối với rất nhiều chuyện sẽ có cái nhìn khác với những gia tộc bình thường, Tiểu Hoa khẳng định cũng rất cần cái này. Cho dù nó sẽ không bị trưng bày ra cho tất cả mọi người trong Hoắc gia xem, nhưng chắc cũng phải trưng ra trước mặt một số vị trưởng bối có quyền quyết định, sau đó họ sẽ nói cho tất cả mọi người biết chuyện đã ra. Nhưng cho dù tôi nghĩ như thế nào cũng đều cảm thấy hành vi thật sự ngay cả bản thân tôi cũng không thể nào chấp nhận được.

Tôi ở trước mặt thi thể Hoắc Lão bà đập đầu vài cái, sau đó nói với bà ấy: “ Bà bà à, bà biết cháu đang định làm gì phải không? cháu biết là bà sẽ phải rất đau, Tiểu Hoa cũng vậy. Cháu thật sự là bất đắc dĩ lắm rồi. Nếu bà không có ý kiến, thì bà đừng động nha.”

Sau khi nói xong, tôi nhìn nhìn thi thể, phát hiện thi thể quả thật không nhúc nhích gì, nói: “Cám ơn bà bà, cháu sẽ lên nói bí mật này cho bà biết, thực ra ông nội của cháu vẫn còn thích bà lắm. Nếu bà cũng thích ông ấy thì báo mộng cho cháu biết, cháu sẽ đem bà đi chôn ở bên cạnh ông nội của cháu, không cho bà nội của cháu biết đâu. ”

“ Cậu vì muốn sống mà dám bán đứng cả bà nội của mình vậy sao. ” Bàn Tử ở bên cạnh mắng, “ Với gương mặt của ông nội cậu không chừng ở dưới đó đã có ba bốn nàng vợ hậu hạ rồi, bây giờ cậu lại đem Lão Thái bà đi xuống chỗ ông nội cậu, vậy không phải là gây ra “ Tinh phong huyết vũ “ sao. ”

“ Không quan tâm được nhiều như vậy đâu. ” Tôi nói, “ Những người sống trong giang hồ, làm sao mà không bị người khác chém chửi. ” Nói xong tôi liền cảm thấy chính mình con mẹ nó, quả thực là tên khốn nạn đến cực hạn.

Tôi rút đao trên người thi thể ra, đưa lên cổ Hoắc Lão bà hoa tay múa chân một chút, nhắm mắt lại, cắn răng, sau đó quay đầu sang Bàn Tử nói: “ Bàn Tử, tôi có một việc, anh nhất định phải làm giúp tôi, tôi cho

anh sáu mươi vạn! ”

Bàn Tử đang ở bên kia đem tất cả mọi thứ sửa sang lại chuẩn bị đi ra, nghe thế liền quay đầu lại hỏi tôi: “ Cái gì đây, hai người chúng ta có gì mà cậu còn phải khách khí như vậy? Nói, làm việc gì, nếu là việc đơn giản tôi sẽ đánh chết cậu. ”

Tôi nói: “ Anh giúp tôi đem đầu của Lão bà bà “hái” xuống. ”

Bàn Tử nhìn tôi, liền ngây người: “ Cậu điên rồi! Vậy thì Tú Tú không giết cậu mới lạ? ”

Tôi đem suy nghĩ của mình nói với Bàn Tử. Bàn Tử nghĩ nghĩ, nói: “ Việc này thực tình tôi chưa từng làm. Tuy rằng tôi là trộm mộ, nhưng mà những việc làm không tôn trọng thi thể này, mà còn là thi thể của người quen, thật đúng là tôi chưa từng làm qua. Tôi thực sự không thể làm được. ”

Tôi thở dài, liền hỏi Bàn Tử: “ Vậy thì làm sao bây giờ? Anh nghĩ cho tôi một cái biện pháp gì đó đi. ”

Bàn Tử suy nghĩ một hồi, nói: “ Tám mươi vạn đi, tám mươi vạn tôi làm liền. ”

-----oOo-----

Chương 56

Nguồn: EbookTruyen.VN

Quá trình tiếp theo tôi cũng không dám nói nhiều. Chỉ biết là, từ miệng vết thương của Hoắc Lão bà chảy ra toàn là máu đen. Chúng tôi lấy vài cái ba lô, lấy những thứ nên đem đi rồi cất toàn bộ vào trong cùng một cái túi. Ở trong balô của Muộn Du Bình, chúng tôi phát hiện có hai chiếc vòng kì quái, vừa nhìn là biết nó là vật để lại dấu vết trong cái quan tài kia vậy ra anh ấy là người mở nó ra. Thứ này ở trong balô của Muộn Du Bình, nói vậy thì nó vô cùng quan trọng, cho nên chúng tôi đem nhét hết vào trong túi.

Muộn Du Bình vẫn chưa tỉnh lại. Tôi đỡ anh ấy công lên lưng, cột chặt chẽ vào trên người. Thật sự thì trọng lượng của Muộn Du Bình là vừa đẹp, lượng cơ bắp trong thân thể anh ấy đặc biệt nhiều, vì vậy tuy rằng đáng người mới nhìn qua thực sự cân đối, thế nhưng thực tế trọng lượng của y so với lần trước tôi dìu, cảm giác phải nặng hơn nhiều lắm.

Bàn Tử đeo tất cả những thứ khác lên lưng cùng với đầu của Hoắc Lão bà. Kế hoạch của chúng tôi định là đi trở về bằng đường cũ. Trước khi đi khỏi đó, chúng tôi đem tất cả những người vẫn còn có hơi thở khiêng trở vào bên trong mật thất. Tuy rằng biết bọn họ khẳng định không có khả năng đợi chúng tôi trở lại lần nữa được, thế nhưng chúng tôi vẫn để lại một ít nước cùng lương thực. Biết đâu bọn họ và Quỷ Nhân Ảnh kia giống nhau, cuối cùng vẫn có thể may mắn mà tiếp tục sống sót, chúng tôi làm vậy chính là lưu lại một chút hy vọng cho họ. Nói thật, phải làm cái loại lựa chọn này quá khó khăn, trong lòng tôi cũng rất khó chịu. Thế nhưng tôi đành tự nói với chính mình — tôi chỉ là một người bình thường thôi, khả năng của tôi chỉ có thể làm được đến như vậy thôi.

Vẫn đi theo cái miệng hố bị đốt lúc nãy đi xuống dưới, đi ngang qua trước cái tầng kia. Tôi hỏi Bàn Tử, có còn muốn tiếp tục đi lên trên kia hay không. Bàn Tử nói: “ Cầu thật, mục đích chính của chúng ta là vào đây cứu Tiểu Ca, hiện tại đã cứu được Tiểu Ca rồi, còn không mau mau chuẩn đi? Bên trên cho dù có vô số cô gái nước nga nóng bỏng đi nữa thì tôi cũng tuyệt đối không đi lên đâu! ”

Bên trên Trương gia cổ lâu còn có rất nhiều tầng lầu. Mỗi một tầng hẳn là còn có đủ thứ tình huống kỳ quái. Nhưng mà vào lúc này nỗi sợ hãi trong lòng tôi đã đè xuống tất cả sự hiếu kỳ của tôi. Cả hai chúng tôi đi trở lại thật cẩn thận, rất nhanh sau đó chúng tôi đã đi xuống tới tầng dưới cùng.

Tôi lúc này đầu đã đầy mồ hôi, hai chân đều không thể tự chủ được mà run run lên. Bình thường những việc nặng này đều là do Bàn Tử làm, hiện tại tôi cảm giác được chính mình thực sự sắp bất ngờ chết mất, không hề nghĩ tới công một người mà cũng có thể mệt tới như vậy. Trên lưng Bàn Tử đeo đủ thứ cũng mệt đứt hơi.

Anh ấy dừng lại đốt thuốc hút, nói: “ Trước cứ nghĩ chút đã, chúng ta không thể theo đường cũ trở về được, thứ kia khẳng định còn đang nắp ở chỗ nào đó chờ chúng ta đi trở lại. Cho dù không đợi được chúng ta, tầng

lưu sa kia cũng.. mẹ nó, quá khó khăn để đi qua rồi. Nhiều thạch tằm ăn thịt như vậy, chúng ta đi xuống khẳng định gặp phải chuyện không hay ho gì. Chúng ta phải tìm ra đường Tiểu Ca đi vào để trở ra thôi! ”

Cánh cửa đồng kia lúc trước hoàn toàn đóng kín, chắc chắn đội ngũ của Tiểu Ca không phải đi vào cùng đường với chúng tôi. Lòng tôi nói tìm thế nào được đây, bây giờ anh ta đang hôn mê rất sâu!

Đột nhiên Bàn Tử nói: “ Nhìn xuống mặt đất đi! ”

Tôi vừa cúi đầu xuống nhìn, liền phát hiện trên mặt đất toàn là những dấu chân lộn xộn. Tôi đưa mắt về phía anh ấy ngơ ngác nhìn, Bàn Tử nói: “ Tôi với cậu ở cùng một chỗ, tôi cảm thấy hình như cậu đang từ từ càng lúc càng ngốc đi đó, cậu nhìn từ cửa vào đây đi. ”

Tôi theo lời Bàn Tử nói nhìn lại, liền hiểu ra được anh ta là đang muốn nói cái gì. Từ cửa đi vào, chỉ có hai hàng dấu chân rõ ràng nhất, vừa thấy thì biết là dấu chân của tôi và Bàn Tử .

“ Bọn Tiểu Ca không giống chúng ta đi vào đây từ cửa trước. ” Bàn Tử nói, “ Cậu nhìn đi, chỗ này dấu chân vô cùng lộn xộn, bây giờ chúng ta có thể căn cứ vào dấu giày của Tiểu Ca để tìm, xem thử bọn họ rốt cục là đi vào từ chỗ nào. ”

Tôi nhìn xuống thấy dưới chân chúng tôi lúc này có vô số dấu chân, lập tức biết được cách của Bàn Tử có thể thực hiện được. Cả hai liền một mạch lui lại rồi theo phương pháp của anh ấy tìm kiếm, rất nhanh sau đó đi tới mấy cây cột ở giữa. Chúng tôi phát hiện, dấu chân của Muộn Du Bình, dĩ nhiên là đến từ chính một trong mấy cây cột này.

“ Chẳng lẽ anh ấy từ bên trong cây cột đi ra? “ Tôi sờ sờ cảm tỏ vẻ nghi ngờ.

Bàn Tử liền dí mặt lại gần một chút, nhìn thật kỹ chi tiết trên cây cột. Trên thân cây cột này, điêu khắc rất nhiều hoa văn hình Tì hưu, thứ này ở trong cổ mộ thật sự khá hiếm thấy. Tôi có thể xác định hoa văn này chính là Tì hưu — nhưng mà ngay lúc này tôi phát hiện trên người Tì hưu, còn có một số vảy của Kỳ lân. Tôi cảm thấy vật này có thể là một giống thần thú kết hợp kiểu mới, hoặc nhất định là do Phong Cách Lôi nhằm chỗ nào rồi, chỉ có điều điêu khắc tỉ mỉ và nghiêm túc như vậy, có

thể thấy chuyện điêu khắc nhằm không có khả năng quá lớn.

Bàn Tử vuốt vuốt mông Tì hưu này , đột nhiên lại buông tay xuống, xoay người đi đến một cây cột khác tìm tòi. Sờ soạng qua lại chín mười lần, liền quay lại phía tôi nói: “ Nhiệt độ không giống nhau! Hai cây cột này cũng giống với loại cột trong tài liệu nói tới, có một trong hai cây cột bên ngoài được bao lại bởi một loại kim loại nào đó, nhưng mà họ lại cố ý sơn lên một lớp sơn bên ngoài cho thật giống nhau.” “ Nói như vậy thì, chỗ này có liên quan tới cửa vào sao? ” Tôi nói.

“ Cái này còn cần phải nói sao, dấu chân của Tiểu Ca là từ nơi này đi ra, chỗ này nhất định có cơ quan, có thể dây mới thật sự là thông đạo ra vào bí mật của cổ lâu.” Bàn Tử nói, “ Cậu hãy để cho tôi yên ổn đi tìm thêm một ít chứng cứ. Trong này hẳn là sẽ có một thứ gì đó, khẳng định có chuyện kì quái. ”

Nói xong Bàn Tử cởi áo khoác bước gần lại cho tiện nghiên cứu. Tôi vội vàng ngăn: “ Bụi ở chỗ này chỉ cần dính vào mồ hôi, toàn thân sẽ vô cùng ngứa ngáy, vậy thì so với cái chết còn khó chịu hơn nhiều. Vào lúc đó chỉ cần anh gãi một cái, thì da cũng sẽ rơi xuống một mảng, hơn nữa anh sẽ loạn những..... này mông Tì hưu, biết đâu có thể sẽ lại khởi động cơ quan nào đó thì sao. ”

Bàn Tử vừa nghe tôi nói như vậy, chỉ biết lập tức mặc lại quần áo thật kín. Bất quá anh ấy đối với cơ quan thật ra không phải không quan tâm tới, rón ra rón rén bước quanh, nói rằng: “ Dọc đường đi tới đây cũng không có cơ quan nào đặc biệt chí mạng, tôi cảm thấy không cần quá lo lắng việc này đâu, cẩn thận một chút là được rồi, Bàn gia tôi nói như thế nào thì cũng là người có rất nhiều kinh nghiệm. ”

Nói xong Bàn Tử liền sờ từng chi tiết trên thân Tì hưu mà từng bước nghiên cứu một chút, phải nghiên cứu tỉ mỉ như vậy có chút thô tục, nhưng mà cho dù là nghiên cứu như thế nào đều cảm thấy những..... này đó thì hưu đều có cửa chết, không có cách nào ấn động chúng được.

Vào đúng lúc chúng tôi đang buồn bực, Muộn Du Bình nằm trên lưng tôi bỗng nhiên giật giật. Tôi thấy anh ấy đưa tay ra ngoài. Tôi quay đầu lại nhìn anh ấy. Anh ta lúc này đã suy yếu cực độ, mắt vẫn còn nhắm lại, cũng không rõ đã hoàn toàn tỉnh táo lại hay chưa.

Bàn Tử cũng quay đầu lại nhìn anh ta, nhẹ giọng hỏi: “ Tiểu Ca, cậu muốn làm gì? ”

“ Tôi mở được. ” Muộn Du Bình trên lưng nhẹ giọng nói.

Tôi hiểu được ý của anh ấy một chút, liền bước tới phía trước vài bước, anh ấy đưa hai ngón tay dài của mình chạm lên cây cột lạnh như băng, sau đó dùng ngón tay nhẹ nhàng trượt trên tất cả hoa văn trên đó. Tôi cũng y trên lưng, im lặng đi vòng quanh cây cột rồi lại tiếp tục đi từng vòng từng vòng. Không dám phát ra bất kì âm thanh nào.

Cả hai cứ như vậy di chuyển đến lúc tới vòng thứ mười hai, tôi chợt nghe Muộn Du Bình nói: “ Cái đầu tiên hàng thứ mười ba, thứ hai hàng thứ sáu và cái thứ ba hàng thứ bảy. Gỡ nhẹ mỗi điểm đó một cái. Nhớ kỹ thứ tự. ” Nói xong tay anh ấy lập tức buông thõng xuống.

Bàn Tử lập tức làm theo. Vừa làm xong, bỗng nhiên liền thấy mấy cây cột này bắt đầu chậm rãi chuyển động. Xoay xoay, ở bên trong một cây xuất hiện một cái khe trên thân cột, đại khái cái khe chỉ để cho một người nghiêng người lách đi qua. Bên trong khe hở chính là một cái thông đạo, chạy thẳng xuống bên dưới, nối tiếp với trong mặt đất.

Trên vách trong cây cột, có đóng mấy cây đinh để leo lên. “ Nhà có Tiểu Ca, như có bảo vật nha! ” Bàn Tử nói.

Chúng tôi buông trang bị trong tay để vào bên trong, trước tiên tôi đem Tiểu Ca chuyển lên trên người Bàn Tử, rồi nghiêng người thật cẩn thận đi xuống, sau đó tiếp tục đỡ Tiểu Ca công lên. Xuống tới dưới đáy, dùng bật lửa chiếu một chút, không khỏi kinh ngạc — chúng tôi liền thấy được một căn phòng được xây thành bằng những khối đá tảng xếp chồng lên nhau, hơn nữa nhìn tình huống xung quanh, đây cũng là một cái cung điện.

“ Nơi này cũng là một bộ phận của Trương gia cổ lâu sao? ” Bàn Tử hỏi, tôi gật đầu — dựa theo những cách làm thông thường trước đây, đây là địa cung bên trong cổ lâu, hẳn là mộ thất của Trương gia lão tổ trước kia. Sợ rằng, những người được mai táng ở dưới này, đều là những lão tiên bối có niên đại vô cùng vô cùng lâu đời.

“ Làm sao bây giờ? ”

“ Tiểu Ca chính là từ chỗ này đi ra, hiển nhiên chúng ta cũng có thể đi từ đây ra! Tiểu Ca, cậu đúng là giả bộ làm người tốt mà, để một cái GPS thử xem nha. ” Bàn Tử nói với Muộn Du Bình.

Muộn Du Bình trên lưng tôi không hề có phản ứng gì, xem ra anh ấy lại tiếp tục hôn mê tiếp rồi. Bàn Tử chỉ có thể nhìn nhìn rồi lắc đầu, nói với tôi: “ Hết điện rồi. ”

“ Đi thôi, chúng ta phải cẩn thận một chút. Nếu đường ra ở trong này, cuối cùng chúng ta nhất định có thể tìm ra được thôi. ” Tôi nói, “ Gặp núi thì mở đường, gặp nước thì bắc cầu, chúng ta đi bước nào là phải chắc chắn bước đó. Để tôi đặt Tiểu Ca xuống, rồi chúng ta đi lên trước quan sát chung quanh thử. ”

Nơi này không có bụi độc, là chỗ rất tốt có thể nghỉ ngơi. Tôi thấy Bàn Tử thở hổn hển cũng tương đối nặng nề, cũng giúp anh ấy buông đồ đạc xuống trước. Thật sự là tôi chưa từng mệt mỏi rã rời như vậy. Vừa đặt Tiểu Ca trên vai xuống dưới, ngay lập tức tôi bị hoa mắt váng đầu. Tôi xoa xoa bả vai, liền đi theo Bàn Tử đi thăm dò tình hình phía trước. Chúng tôi liền thấy phía sau hiện lên, phía trước chỉ có một cái cửa đá dẫn đi ra ngoài. Cửa đá đóng chặt , thế nhưng có thể thấy được trên cửa có dấu vết đã từng bị mở ra gần đây.

-----oOo-----

Chương 57

Nguồn: EbookTruyen.VN

“ Thứ này chẳng lẽ chính là cửa mộ nhà cậu ấy sao? ” Bàn Tử nói, y sờ sờ sau đó mới rút tay lại hít một ngụm khí lạnh, “ Thật sự là cửa mộ rồi! ”

“ Xem ra, có thể đây chính là hình dáng ban đầu của Trương gia cổ lâu. Trương gia mộ táng đầu tiên, có thể không phải ở dạng như cổ lâu, mà chỉ là một cái cỗ mộ bình thường. Sau này mới tu kiến thành dạng cổ lâu bằng gỗ ở bên trên, nơi này được đời sau giữ lại, làm thành một lăng mộ dưới cổ lâu. Toàn bộ lão tiên bôì của Trương gia chắc cũng sẽ ở dưới chỗ

này đây! ”

“ Mẹ nó, vậy chúng ta đi vào trong đó, chẳng phải cũng giống như đồ đầu sao? ”

“ Thế nào, anh sợ sao? ” Tôi hỏi.

“ Không phải vậy, là tôi đang hưng phấn thôi. ” Bàn Tử nói, “ Cậu nghĩ thử xem mấy anh em mình, chính xác là bao lâu rồi không có đi đồ đầu? Nếu chúng ta thật sự là tới để đồ một cái đầu, đó cũng là trở về chốn cũ thôi, tuy rằng không phải mang tính thực tế, nhưng mà ở trong tình cảnh này, chúng ta cũng có thể được đã nghiền rồi! ”

Lòng tôi nói Bàn Tử này thật sự là cái gì cũng nói được, liền nói với anh ta: “ Được vậy đi thôi, “ Mô kim hiệu úy ” mời ngài đi trước, nhanh nhanh tìm ra đường đi để chúng ta ra ngoài trước đã. Lần sau tôi sẽ tìm vài cái đầu thực sự để ngài đi đồ cho đã nghiền nha. ”

“ Đừng, tuy rằng ngoài miệng tôi nói thế thôi, thế nhưng sau khi trải qua mấy chuyện lúc này, tôi thật sự là có chút sợ hãi. Tôi quyết định trở về thì sẽ đổi nghề đi bán củ cải trắng. ”

Cổ lâu ngoài kia, thật sự cũng không phải là một cái mộ huyết đúng nghĩa, thế nhưng giờ tiến vào nơi này cảm giác lại không giống như vậy. Đây là huyết mộ của tổ tiên Trương gia, dù nói như thế nào thì đối với chúng tôi mộ huyết của lão tiên bối cũng lợi hại hơn rất nhiều, quấy rầy là đại bất kính. Nên chúng tôi ở trước cửa mộ dập đầu vài cái. Sau đó tôi đưa cho Bàn Tử mấy điều thuốc, tất cả vẫn là phải dựa theo nguyên tắc mà làm. Theo như nguyên tắc trước đây của Bắc phái, đi vào trong cổ mộ đều phải đốt nhang tế bái, nói rõ ràng mình là một kẻ nghèo hèn, mẹ già mắc bệnh nặng, vợ thì bị cướp mất, đành phải dựa vào chút tiền tài bất chính này mới có thể sống được, để cầu xin chủ mộ tha thứ.

Bàn Tử tất nhiên nói năng lại càng thêm hùng hồn đầy lý lẽ, nói cái gì mà người đời sau của Trương gia các người không đáng tin cậy, GPS thì không có điện, lạc đường cũng không tìm được đường ra đợi đến những.....này có nói cũng không hết được. Đồng hồ đeo tay của tôi đã đánh mất, không có cách nào để biết lúc này là mấy giờ. Chỉ biết chúng tôi ở lại bên trong cũng khá lâu, nếu cứ tiếp tục không đi ra ngoài, cơ quan bên trên có thể sẽ lại bị khởi động lẫn nữa, liền thúc giục anh ta làm

xong việc nhanh lên.

Bàn Tử nói: “ Niệm xong chúng ta liền đem “ Hương ” hút đi, chỗ này Tiểu Ca đã đi tới một lần, như vậy lão tổ tông cũng sẽ không để bụng đâu. ”

Tôi nói: “ Có chú ý để bụng hay không, chút nữa thì anh sẽ biết ngay thôi. Tôi thì có thể hút thuốc, còn anh tuyệt đối không được đung vào nữa. ” Sau khi Bàn Tử đi xuống, ho khan rõ ràng ít hơn, tôi cũng thả lỏng được một chút. Bàn Tử nói không sai, có thể anh ấy ho ra máu rồi thì sẽ không sao nữa .

Bàn Tử nói: “ Yên tâm, tương lai chúng ta lúc này còn chưa biết thế nào, tôi sẽ không lấy tính mạng của mình ra để đùa giỡn đâu. Lúc cậu hút thuốc thì hít vào một hơi lớn một chút, tôi tựa vào hít vài hơi ở ngoài là được rồi. ”

Tôi nói: “ Đừng có nói bậy, để cho lão tử nhìn ra thủ đoạn của anh rồi nha. ”

Bàn Tử làm xong, lập tức đi đẩy cửa đá kia, đẩy vài cái, liền phát hiện phía sau cửa đá còn vật gì đó chổng vào, tôi từ khe cửa nhìn vào, lại thấy một khối tự lai thạch.

“ Anh muốn mở cửa đá này ra xem thế nào? ” Tôi hỏi.

Bàn Tử gật đầu, rồi lấy một vật gì đó từ trong balô ra đem tới. Đó là một cái móc kì lạ, không biết anh ta kiếm ở đâu ra nữa, phỏng chừng là lấy ở trong đồ của đội ngũ Hoắc lão bà. Anh ta đem móc cắm vào mặt sau cửa mộ, trước là đi mở tự lai thạch. Tự lai thạch là một thứ rất nổi danh – sau khi rời khỏi cổ mộ, có thể làm cho tảng đá tự động đóng lại. Lúc ấy có rất nhiều thành viên mới vào đội khảo cổ do là lần đầu tiên đi vào cổ mộ nên cũng không hiểu được nguyên lý cơ bản của thứ này, nên toàn sử dụng vũ lực ép buộc cửa mộ mở ra. Bọn họ mở ra một lần nữa thì phát hiện bên trong đó có gì đó kì lạ, nhưng mà thường thường vào lúc đó cũng đã muộn, cửa mộ đều bị phá hỏng không thể sửa chữa lại được nữa.

Lúc đội ngũ Tiểu Ca đi xuống là đi ngược lại, không thành vấn đề, chỉ có điều cửa đá lúc này đã tự động đóng lại, tự lai thạch một khi đã đóng lại, muốn mở ra hoàn toàn không hề đơn giản như trước được. Bàn Tử sử

dụng công cụ này hình như không được thuận thực cho lắm, xoay sở cả nửa ngày trời cũng không mở ra được.

Tôi nói: “ Bằng hữu à, nghiệp vụ này không phải anh rất nhuần nhuyễn sao! ”

Bàn Tử liền mắng: “ Con mẹ nó, mấy năm gần đây theo các cậu lẩn lộn, chưa từng đi vào cái đầu nào từ ngay chính diện cả. Đi theo bên người còn lại là cao thủ của cao thủ, tôi hoàn toàn không có cơ hội biểu diễn. Cậu phải biết rằng, trước khi tôi và các cậu lẩn lộn với nhau, chỗ nào.. mẹ nó tôi mà dụng phải cái hoàng lăng nào như vậy, có mấy cái hố đất để chạy là đã quá tốt rồi. ”

“ Nói như vậy thì anh còn phải cảm ơn chúng tôi cho anh thêm nhiều kiến thức hơn sao? ”

“ Chó má, mở rộng thêm nhiều kiến thức mà lại không có tiền. Tôi không phải khách du lịch, không có việc gì làm lại đi vào trong cỗ mộ dạo chơi đâu. Lão tử cũng không cần phải gánh vát thêm công trạng của các người. ” Nói xong, liền nhìn thấy cửa mộ được mở rộng ra một chút.

Tôi dựa vào đầu cửa đá, rút cục cửa cũng đã mở. Một thạch đạo thật lớn hiện ra trước mặt chúng tôi, bên trong tối đen một mảnh. Chúng tôi bật đèn pin, thi nhau soi vào bên trong quan sát xung quanh. Tôi phát hiện cái mộ đạo này thực sự làm cho tôi không thoải mái chút nào — nó và những cái mộ đạo tôi từng gặp qua trước đây hoàn toàn không giống nhau, đều không có đồ trang trí nào, nhưng thật ra nó lại rất giống với cái thạch đạo tôi từng thấy được trong núi. Bàn Tử lúc này trên mặt hiện ra cảm xúc hạnh phúc lẫn hưng phấn đan xen vào nhau, anh ta hiển nhiên không có để ý đến suy nghĩ của tôi.

Anh ấy cao hứng nói với tôi: “ Mộ đạo này, mẹ nó, so với lão tử nhìn vào đường trước cửa nhà mình còn thân thiết hơn. ” Trương gia nhìn qua có phần tỉ mỉ quá rồi! Nếu nói Trương gia cổ lâu bên trên là tác phẩm kiên cố nhất của Phong Cách Lôi, như vậy thì có thể bên trong tất cả đều là dùng đá tảng đập vỡ ra mà làm thành, cái công trình này so với Trương gia cổ lâu bên trên độ khó tất nhiên là hơn nhiều. ” Tôi nói, “ Hơn nữa, cổ lâu có những tảng đá này ở bên dưới làm nền, tính kháng chấn (*chống động đất*) của cổ lâu cũng sẽ tăng lên rất nhiều lần. ”

Bên trong mộ đạo cũng không có cái gì, dường như cũng sẽ không có cơ quan nào. Bàn Tử nói anh ấy cũng không quản được nhiều như vậy. Nếu Tiểu ca là từ chỗ này đi tới thì rất có thể những cơ quan liên quan cũng đã bị anh ta phá đi hết rồi. Hơn nữa sắp xếp trong Trương gia cổ lâu lại đặc biệt kỳ quái, nó gần như không hề có quá nhiều cơ quan, tất cả chỉ là dùng cái loại độc khí này làm cơ quan phòng ngự. Chỉ có điều là tôi thấy phương pháp này đúng là cách bảo vệ hữu hiệu nhất, nghĩ đến cũng thì cũng không có cơ quan nào hiệu quả hơn so với làm cho một nơi tràn ngập độc khí cả.

Chúng tôi vặn sáng đèn pin, một bên vừa nhìn quanh, một bên vừa tiến sâu vào trong mộ đạo. Không khí cũng không có vấn đề gì, chúng tôi hít thở thoải mái, cái loại giác đau cháy trong lồng ngực kia cơ bản đã biến mất. Trên vách đá ở đây hoàn toàn không có bóng dáng của mật lạc đà. Tôi sờ soạng một chút, phát hiện đều là nham thạch núi lửa. Hiển nhiên, nơi này được xây lên nhằm đề phòng mật lạc đà. Hai bên thạch đạo đều có rãnh thoát nước, so với mộ đạo trong cổ mộ ở Tây Sa lại vô cùng giống nhau, chúng được nối liền với hệ thống thoát nước dưới cổ lâu.

Nhưng nơi này hình như đã nhiều năm không có dòng nước chảy qua. Chẳng lẽ mấy năm gần đây lượng mưa ở Ba Nãi giảm đi, mực nước mưa lúc này không được dồi dào bằng thời cổ đại sao? Hoặc nguyên nhân cũng có thể là do một cái công trình to lớn nào đó, khiến cho mực nước ngầm đi qua nơi này bị thay đổi nên mới bị ít đi? Bất kể nguyên nhân là như thế nào, việc này đối với vấn đề bảo vệ Trương gia cổ lâu lại là một chuyện khá tốt.

Chúng tôi đi khoảng mười sáu mươi bảy mét, mộ đạo bắt đầu thay đổi. Hai bên xuất hiện rất nhiều hang động, trong hang để vô số quan tài tương đối nhỏ. Kiểu bài trí này và kiểu bài trí mà chúng tôi thấy ở trên lầu không khác biệt lắm. Chỉ có điều những... quan tài này đều là dùng đá tảng làm ra, nhìn qua thì cũng không quá xa hoa. Có thể thấy, lúc đầu người Trương gia, cũng có vẻ thuận theo tập tục mộ táng vào thời đó, đa số là dùng quan quách bằng đá.

Trên vách động nơi này cũng có rất nhiều văn tự. Bàn Tử đi lên muốn nhìn thử, liền bị tôi kéo lại. Trước đó là vì không tìm được Tiểu Ca, nên bất kì manh mối gì cũng không thể bỏ qua được, nhưng hiện tại đã tìm được Tiểu Ca rồi. Lúc này, trong đầu tôi chỉ có một câu: Tôi muốn nói bye-bye với Trương gia cổ lâu.

Bàn Tử vẫn không chịu buông tha cho, nói: “ Tôi chỉ thuận tiện nhìn xem thôi mà, nguồn gốc của người Trương gia lúc ban đầu khẳng định là ở ngay bên trong những văn tự này, hơn nữa, những đồ vật trong mấy quan tài này niên đại nhất định rất cổ xưa, khá là đáng giá! Chúng ta tùy tiện mở một cái ra, lấy một thứ đi cũng coi như là không tới không đi! ”

“ Không phải anh nói anh đã bắt đầu cảm thấy sợ rồi sao? Làm sao mà bây giờ đột nhiên suy nghĩ lại vậy. ”

“ *Tức cảnh sinh tình* thôi. ” Bàn Tử nói, liền dừng lại nghĩ nghĩ một chút rồi lắc đầu, “ Quên đi, có cậu ở đây khai quan chắc chắn cũng không phải chuyện tốt đẹp gì, nghe lời cậu, tiếp tục đi. ”

Tôi nói nói: “ Đừng nói nhảm nữa! Chờ tới khi nào đi ngoài rồi, anh có đòi tiền thì tôi đem cả sản nghiệp của Tam Thúc đưa hết cho anh cũng được! ”

Bàn Tử nói: “ Thôi đi, cái loại văn hóa xã hội đen này có đưa cho lão tử tiêu xài thoải mái tôi cũng không dám nhận! Bàn gia tôi vẫn thích nhất là một mình buôn lậu vài năm cuộc sống sẽ thoải mái hơn nhiều. ”

Chúng tôi lại tiếp tục đi về phía trước khoảng ba mươi thước, thông đạo phía trước bỗng nhiên xuất hiện một loạt cỗ quan tài thật lớn ở giữa. Mỗi cỗ quan tài đều to như hai cánh cửa của tủ lạnh đang mở vậy, được sắp xếp thành hình chữ Nhất (一) để sát mép của thạch đạo. Chúng tôi đi lên lẩm nhẩm đếm thử, có tất cả sáu mươi cỗ quan tài như vậy.

Bàn Tử nói: “ Tổ tiên người Trương gia trong đó có vài vị hình thể tuyệt đối không được bình thường mấy nha, xem này hình thể đều.. mẹ nó, còn hơn cả vận động viên đô vật Nhật Bản nữa. Tiểu Ca có vóc người tốt như vậy, xem ra đó là cách rèn luyện mới xuất hiện sau này thôi. ”

Tôi nói: “ Những quan tài đó đều là quan tài hợp táng, bên trong có đến hai cỗ thi thể đó, vậy thì... xem ra những đôi vợ chồng khá ân ái và mẫu mực đều được hợp táng ở trong này. ”

Bàn Tử sau khi xem rất xúc động nói sau này anh ấy và Vân Thái nhất định cũng phải hợp táng như vậy, khẳng định là còn phải lớn hơn cái

quan tài này một chút nữa mới được, muốn làm một cái đầu lớn gấp năm mà còn phải có một cỗ quan tài lớn như vậy. Tôi liền nói với anh ta, sau khi anh ấy chết, với tuổi của Vân Thái vẫn có thể tái giá thêm năm sáu lần nữa, bọn họ mà hợp táng chắc phải là dùng một cái giường chung thật lớn mới được. Bàn Tử nghe xong mắng thẳng tôi là đồ xấu xa.

Tôi bảo anh ta đừng có suy nghĩ linh tinh nữa. Phía sau mấy cỗ quan tài ở đây còn có một cái cửa đá, hai bên đều có một cây cột lớn màu đen. Nhìn kích thước, dường như kéo dài từ bên trên xuống, có thể là từ trong cổ lâu bên trên đi sâu xuống dưới này. Cửa đá đã mở ra một nửa, khẳng định là có người từng đi từ trong ra. Tôi đang định đi tới, Bàn Tử liền giữ chặt tôi lại, chỉ cho tôi nhìn cây cột. Bề mặt cây cột có rất nhiều vết tích bị người khác xử lý qua, bị dán lên rất nhiều thứ. Vừa nhìn thì lập tức nhận ra đó đều là băng dính.

Thấy như vậy, lúc nhìn lại cây cột này giống như lúc đi đường không cẩn thận đạp trúng một lão đại xã hội đen sau đó thì bị làm thịt điên cuồng, lại còn xui xẻo bị hấn vể cho một đôi mắt rung rung nước vậy. Tôi leo lên cây cột kiểm tra, phát hiện những..... băng dính này dán lên vô số mắt nhỏ trên cây cột. Cây cột này hình như đã từng bị môi cắn thì phải, tất cả đều là lỗ nhỏ. Tôi định gỡ một mảnh xuống nhìn thử xem, Bàn Tử liền ngăn cản. Anh ấy nói, đội ngũ Tiểu Ca dán cái này lên nhất định là có lý do, không nên lộn xộn.

Chúng tôi quan sát lại một lần nữa, rồi lấy băng dính quân dụng chúng tôi đem theo dán thêm một lần nữa lên trên những băng dính cũ trên cây cột, sau đó mới thật cẩn thận đẩy cửa đá ra. Đang đẩy cửa đá trong nháy mắt, tôi thấy tất cả băng dính bỗng nhiên bị hút một chút, hình như cái cửa động có cái gì đó làm cho không khí bị thay đổi. Quả nhiên có cái gì đó không bình thường, không biết là không dán lên thì sẽ có hậu quả gì, nói không chừng, sẽ có vô số kim độc bắn ra ngoài. Tôi đột nhiên nhớ tới cỗ mộ này có thể là lợi dụng khí áp để khởi động cơ quan, loại này cơ quan có thể được chế tạo khá tài tình. Khi cửa đá bị đẩy ra, chúng tôi nghiêng người tiến vào, nhanh chóng cầm đèn pin soi tới tất cả các ngõ ngách. Bên trong là một cái thạch thất. (*căn phòng đá*)

-----oOo-----

Chương 58

Thạch thất này từ trên xuống dưới và kích cỡ đều rất bình thường, không hề được đánh bóng hoặc khắc bất kì bức phù điêu nào. Tôi thấy rõ trước mắt đầu tiên là phải tìm kiếm trong thông đạo kia xem có thể tiếp tục đi tới được không, mà ánh đèn pin của Bàn Tử chỉ là đang nhìn đồ vật bên trong. Bốn phía đều đặt rương gỗ, không nhìn kỹ còn tưởng rằng là mấy cái quan tài ngấn chứ!

Tại đây tôi nhìn thấy có một cái rương ở giữa, còn có một cỗ quan tài. Cỗ quan tài này có vẻ đặc biệt kỳ quái nhưng không phải là nói hình dáng của nó, mà giống như nó không phải là đặt ở nơi này từ trước. Bốn phía cái rương rất lộn xộn, cảm giác giống như có người đã di chuyển những cái rương này, sau đó đây nó sang một bên, rồi đem cỗ quan tài kia đặt vào đó.

Vấn đề chính là cỗ quan tài hoàn toàn không có bị mở ra, chỉ bị sắp xếp lung tung nghiêng ngả trên mặt đất. Bàn Tử đối với cái rương này lại cảm thấy đặc biệt hứng thú, một mực nói với tôi là muốn xem cái rương này như thế nào, nhưng bị tôi kiên quyết ngăn lại. Chúng tôi đi tới bên cạnh cỗ quan tài, nhìn thấy xung quanh cỗ quan tài có rất nhiều công cụ kì lạ để rồi tinh rồi mù. Thế nhưng vừa nhìn vào thì biết đó là những công cụ hiện đại.

“ Có người đã từng đi tới nơi này, nhưng không phải đội của Tiểu Ca. Hình như là đã tới từ rất lâu trước kia rồi.” Bàn Tử đá đá mấy cái công cụ.

Tôi nhìn những công cụ đó, liền phát hiện những chúng được bao gồm giá đỡ, dây treo, giá trượt, những linh kiện nhỏ để có thể quàng lên vai, hình như những công cụ này dùng để vận chuyển cái quan tài này thì phải.

“ Chắc là chi đội khảo cổ cuối thập niên bảy mươi kia rồi, vậy những cỗ quan tài là do bọn họ mang từ trong này đi ra ngoài. ” Bàn Tử tới nhặt một khối linh kiện trên mặt đất lên, thổi thổi, nói: “ Chẳng lẽ bọn họ đang định đem cỗ quan tài này khiêng ra ngoài? ”

Tôi đưa mắt nhìn về phía quan tài. Quan tài làm bằng gỗ, bốn góc ở trên

được bọc lại bằng lá sắt, có tác dụng bảo vệ. Quan tài không có dấu vết bị mở ra, gần như là vẫn còn để y nguyên đặt tại vị trí này.

“ Vì cái gì chứ? ” Tôi nói, “ Cổ quan tài này thực sự là không có gì đáng để chú ý tới, hơn nữa, bọn họ cũng không có chuyên đi ra ngoài nữa! ”

“ Đừng nói nữa, việc trong lòng bọn họ cậu không nên suy đoán nhiều làm gì, suy nghĩ nhiều chỉ làm khổ thân mình thôi. ” Bàn Tử nói, “ cũng chớ mà động lung tung, tiếp tục đi về phía trước đi, nếu ông trời muốn cho cậu biết thì nhất định cậu sẽ biết được thôi. Nếu như chúng ta biết được cái quan tài này là từ đâu khiêng tới thì đã chẳng nói làm gì, việc này rốt cục vẫn còn có rất nhiều đầu mối lắm. ”

“ Khoan, khoan đã! ” Tôi nói.

Tôi bỗng nhiên thấy được trên mặt cổ quan tài còn có một biểu tượng kì lạ, “ Anh nhìn cái đồ án ở trên cổ quan tài này đi, có phải là đã từng thấy ở đâu đó rồi phải không? ” “ Đã từng thấy qua ở chỗ nào? ” Bàn Tử không hiểu được.

Tôi tiếp: “ Chúng ta thấy được ở trên lầu, ở trên cổ quan tài trong mộ thất của Trương Khởi Linh đó, cũng có một cái đồ án như vậy. Vậy thì cổ quan tài này cũng có thể là một đời Trương Khởi Linh khác đúng không? ”

“ Nếu mà nằm ở nơi này, thì chắc phải là Trương Khởi Linh đời đầu tiên rồi. ” Bàn Tử nói, nói xong anh ấy nhìn nhìn tôi, “ chắc “ một tiếng, liền nắm lấy tay tôi nói, “ Chờ một chút, Thiên Chân, tôi có mấy câu nói nhất định phải nhắc nhở cậu. ”

“ Gì vậy? ”

“ Cổ quan tài này có phải là cổ quan tài mà đội khảo cổ muốn mang từ trong cỗ mộ đi ra ngoài từ hay không, mà còn có thể là quan tài của Trương Khởi Linh đời đầu tiên nữa? Nếu nói như vậy, cậu có cảm thấy, hiện tại bên trong cổ quan này, có thể là có cơ quan bí mật nào hay không? Đương nhiên, tất cả cái này chính là dự đoán của tôi thôi, nhưng nếu nghĩ lại thì chuyện lúc trước của cậu có quá nhiều vướng mắc, sự tình đã từng bước đi tới đây, một khi chúng ta đi ra ngoài, vĩnh viễn sẽ không vào lại đây được nữa. Tôi giờ đứng ở trên lập trường của cậu, lo lắng cho

cậu, cậu có muốn mở cái quan tài này ra nhìn một chút không? ”

“ Vậy anh có định là muốn mở ra xem không? ” Tôi hỏi anh ấy.

Bàn Tử lắc đầu rất nghiêm túc: “ Không, tôi hiện tại chỉ muốn bình an mà đi ra ngoài thôi. Tôi chỉ là nghĩ tới những khúc mắc ngày trước của cậu, biết đâu đáp án lại nằm trong quan tài này. Mở ra một chút thì sẽ biết ngay thôi, Thiên Chân, mở ra chỉ mất ba phút thôi, nếu cậu đã muốn biết, thì cậu chắc chắn phải làm thử mới được. ” Tôi nhìn nhìn vẻ mặt của anh ta, ý thức được anh ấy dường như thực sự không có nói giỡn. Chẳng qua là tất cả những điều y nói hoàn toàn đúng, nghĩ thì cũng rất hợp lý.

“ Anh nói đúng. ” Tôi nhìn lên đỉnh đầu, gần như cũng không có động tĩnh gì, liền nói: “ Mẹ nó, triền luôn, mở ra nhìn thử xem. ”

Trong lúc khai quan mà không có dụng cụ để cạy ra thực sự là một chuyện rất phiền phức mà. Chúng tôi liền lấy châm sắt ra, phát hiện cổ quan tài gỗ này đã được phong kín tới mức cạy cả nửa ngày mà tới một khe hở cũng không tìm thấy được.

Cuối cùng vẫn là Bàn Tử sáng mắt nhất, vừa nhìn xuống dưới, liền nói: “ Lật ngược lại, lật ngược lại ! Quan tài này bị để ngược rồi. Bọn họ thật sự là không biết tôn trọng người đã khuất gì hết! ”

Tôi vừa cúi đầu thì thấy — quả nhiên, quan tài hoàn toàn bị lật ngược lại mà. Bởi vì là quan tài hình vuông, cho nên nhìn qua như thế nào cũng không phát hiện được chỗ không bình thường là ở đâu. Tôi cùng Bàn Tử liền động tay động chân một chút, phát hiện ra với thể lực của hai người chúng tôi, căn bản không có khả năng đem cái quan tài này mà lật lại được. Hơn nữa với góc độ như lúc này, cũng không thể cạy nắp quan tài ra được.

Bàn Tử liền nói, mặc kệ, vậy thì từ ngay phía dưới đáy mà đập ra đi, cạy bung quan tài ra rồi nói sau! Chúng tôi dùng châm sắt làm búa, từng chút từng chút đập ra. Bàn Tử lúc này đột nhiên lại phát cái chắc là để tuân theo giao ước ba phút mà anh ấy vừa nói. Rất nhanh anh ta đã đập ra một cái khe ở đáy quan tài. Có cái khe là có thể hành động tốt hơn rồi, chúng tôi đem châm sắt cắm vào trong lấy điểm tựa cạy ván ra. Không lâu sau, quan tài đã bị chúng tôi nạy ra một vết nứt dài bằng cánh tay, độ rộng

của cái khe có thể tạm chấp nhận được. Bàn Tử cầm châm sắt cắm vào trong khe hở khía khoắn.

Tôi nói: “ Anh đem tất cả trong đó đẩy qua một bên đi, tôi muốn xem cái gia phả phía sau nắp quan tài.”

Bàn Tử nói: “ Đẩy qua một bên không được, phải lấy toàn bộ ra mới được! ”

Bàn Tử thật đúng là biết *mượn gió bẻ măng* mà. Tôi mặc kệ anh ta, tôi nói anh ấy nhanh lên, động tác Bàn Tử tăng tốc lên tức thì, rất nhanh sau đó đã thò tay vào trong quan tài chộp được một vật gì đó, kéo ra ngoài một chút. Vừa kéo được một nửa, Bàn Tử liền hét to một tiếng. Thứ anh ấy kéo ra, dĩ nhiên là một cánh tay của một thắp thi. (*thi thể ướt*)

“Đừng có tự nhiên hét lên vậy chứ, mấy thứ này chẳng lẽ anh chưa từng thấy qua!” Tôi nói.

“ Không phải chuyện đó, cậu xem ngón tay người này đi. ” Anh ấy nói.

Tôi liền nhìn thấy trên ngón tay thi thể tất cả đều đeo nhẫn. Những chiếc nhẫn lóe lên ánh sáng vô cùng kì quái, không giống như bảo thạch, cũng không phải là kim loại. Hơn nữa tạo hình của chiếc nhẫn cũng rất kỳ lạ — chỉ cần nhìn liếc mắt một cái, tôi có thể biết được kiểu dáng này không phải của Trung Nguyên, mà có thể là từ Tây Vực truyền tới, thậm chí còn là đến từ khu vực Nê-pan. Móng tay của thắp thi rất dài, nhưng mà nhìn qua hình như cũng không có nguy hiểm gì.

Bàn Tử gỡ một chiếc nhẫn xuống, sau thì nhét thẳng vào trong túi tiền của mình, nói: “ Tôi chính là bị cái tay xa hoa này làm cho sợ hết hồn! Tôi còn tưởng Trương gia là một gia tộc ở biên giới đặc biệt khiêm tốn đơn giản, giống như Tiểu Ca vậy, mỗi ngày chỉ cần hít gió uống sương thôi là được. ”

Lòng tôi nói, nuôi được vị Tiểu Ca này cũng đủ mừng rồi! Cái kiểu nhân vật lớn như đây cho dù có bị mất tích gọi điện thoại báo công an để mà tìm lại thì chỉ tính sơ sơ phí mỗi cuộc điện thoại thôi cũng cao hơn vài món đồ cổ. Tuy rằng chúng tôi và Muộn Du Bình là quan hệ bằng hữu — nhưng tôi có nghe một số người nói qua, Trương Cam Địch trong giới Giáp Lạt Ma chức vị cao kinh người, lệ phí mời lên sàn thôi so với Châu

Kiệt Luân nhất định là cao hơn nhiều, tuy rằng anh ấy chẳng hát lấy một bài.

Bàn Tử tháo xong cái nhẫn cuối cùng rồi mới đưa cho tôi xem: “ Tới đây, Thiên Chân, cậu nhìn xem, tiện thể định giá thử thế nào. ”

“ Không phải anh nói anh không làm vì tiền sao? ”

“ Tôi đâu có nói vậy, tôi nói nếu cậu cần phải mở ra xem thì thôi sẽ mở cho cậu, nhưng tôi không có nói là tôi sẽ không *mượn gió bẻ măng* nha. Mở cái quan tài này trong ba phút, nhưng giờ có dây dưa chậm vài giây, cũng sẽ không làm lỡ việc của cậu. ”

Tôi liếc mắt nhìn một cái, đó là chiếc nhẫn bằng Ngọc Thạch, giá trị không thể đoán chừng được, nói: “ Ở trong đó có khi rác rưởi và quốc bảo đặt cùng một chỗ. Khi nào trở về rồi tôi sẽ hỏi giúp anh, còn bây giờ anh tiếp tục làm nhanh lên một chút đi. “

“ Không cần cậu nói. ” Bàn Tử nói, liền trực tiếp giữ chặt tay tháp thi kia, từng chút từng chút kéo thi thể từ trong quan tài ra ngoài. Chờ đến khi đầu thi thể kia cũng từ trong khe hở bị kéo ra, tôi không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

“ Tóc của thi thể này sao lại dài như vậy? ” Tôi hỏi. Rất nhiều bộ phận của thi thể bị tóc quấn quanh.

Bàn Tử hít sâu một hơi, giả vờ điềm tĩnh nói: “ Người xưa đầu tóc thường rất dài, thay vì nói là tóc dài phát phối, thì nên nói là tóc tai bù xù thì đúng hơn . Cậu không thấy trong rất nhiều bộ phim thời xưa, tất cả phạm nhân tóc tai lúc nào cũng bù xù hết, người nào cũng có thể lên Sa Tuyên để quảng cáo được hết. ”

Tôi lắc lắc đầu, nhẹ giọng nói: “ Nhưng không có cần dài như vậy đâu. Bộ tóc này mà muốn thoát cổ tự tử thì cũng khỏi cần phải làm phiền người khác, lấy để nhảy dây không chừng cũng đủ nữa . “

Bàn Tử đáp: “ Rất nhiều người sau khi chết, tóc vẫn có thể dài ra trong thời gian rất lâu, chuyện này không có gì kỳ lạ cả. “

Lòng tôi nói làm sao có thể chứ, với chiều dài của bộ tóc này, thì không

phải là đã hơn mấy trăm năm rồi sao, đều... mẹ nó, muốn phát triển thành rong biển luôn rồi!

Chỉ có điều là giờ tôi không muốn suy nghĩ nhiều nữa, liền nói: “ Đúng, đừng để ý nữa , mau lên! “

Bàn Tử trước tiên dùng thiết thứ đựng vào thi thể kia vài cái, phát hiện hoàn toàn không có dấu hiệu thi biến, liền trực tiếp lục soát toàn thân. Thấy không có thêm vật gì nữa, thì quăng qua một bên. Sau khi thể bị rơi xuống đất, hình như bị oxy hoá, nhanh chóng vỡ thành vài khối — đáng lẽ là phải khô héo vô cùng lợi hại, thế mà lần này lại dừng lại chảy nhão ra rồi trở nên xơ xác thâm tím. Lòng tôi nói như vậy thật quá bất kính đi, lập tức giải thích.

Bàn Tử hoàn toàn không để ý tới, nói: “ Thi thể sẽ không thi biến thì cũng không phải thi thể tốt gì, đối với loại này chắc cũng không phải là người tài, không cần kiêng kị gì đâu.”

Nói xong, tiếp tục giơ đèn pin soi vào trong quan tài nhìn lại. “ Nhưng dù gì người này cũng là tổ tông của Trương gia mà. ” Tôi nói.

“ Ít nói nhảm đi, thứ cậu muốn tìm cậu có tìm ra được chưa? ” Bàn Tử hỏi tôi.

Nhưng ngay lúc này, tôi phát hiện có gì đó không đúng. Liền tóm lấy Bàn Tử kéo trở về, sợ hãi nói: “ Thôi chết rồi! Tại sao bên trong thi thể này lại có chất lỏng màu xanh? Chẳng lẽ đây là thi thể của mật lạc đà sao? ”

Thấp thi nằm ở bên trên phiến đá, quần áo toàn thân đã thối rữa thành một đống, nhìn không ra hình dáng ban đầu lúc mặc. Có chất lỏng màu xanh từ bên trong chảy ra, khiến cho người khác cảm thấy sợ hãi. Tóc gần như đã che kín tất cả các bộ phận, chỉ có thể nhìn thấy miệng của thi thể mở ra rất lớn. Bên trong thi thể có khá nhiều chất lỏng, càng không ngừng tràn lan trên phiến đá. Tôi là lần đầu tiên nhìn thấy tình trạng này, nên mồ hôi lạnh đổ đầy đầu.

Bàn Tử nói: “ Không lý nào lại như vậy! Thi thể này là thấp thi, tất cả dịch của thi thể phải chảy ra lẫn vào trong quan tài rồi chứ, những chất lỏng màu xanh này là ở đâu chảy ra đây vậy? “

“ Ở trong xương cốt. ” Tôi nói, “ Trong xương cốt có chất lỏng màu xanh — có thể là bên trong xương tủy ra. ”

Nhưng điều làm cho tôi thấy kỳ quái chính là Bàn Tử lẫn lộn đã lâu không biết bao lần làm kẻ xấu, rõ ràng lúc này cả người cũng không được tự nhiên, cả người bất giác lui thẳng về phía sau, dáng vẻ kiêu căng phách lối ban nãy bây giờ một chút cũng không có.

Tôi vỗ vỗ Bàn Tử một cái, nói: “ Anh có thể giải thích cho tôi một chút không, hoặc ít nhất cũng phải cho tôi một cái đề nghị gì chứ — bây giờ chúng ta phải làm như thế nào đây? ”

Bàn Tử nói: “ Đừng có nói chuyện giỡn chơi, hiện tại không phải là lúc để nói giỡn. Tôi vừa nhớ lại một số chuyện cũ nghĩ lại cũng không tránh khỏi đau lòng! ”

Tôi hỏi: “ Chuyện cũ gì vậy? Là chuyện người tình cũ của anh hở? ”

“ Người tình cũ của cậu mới như vậy, người tình cũ cả nhà cậu đều như vậy hết! ” Bàn Tử nói: “ Tôi có một người bạn hữu rất tốt, khi chết cũng giống y như cỗ thi thể này vậy. ” Bàn Tử dùng châm sắt ép ngực thi thể xuống, thử đẩy tóc trên người thi thể ra, một chiếc vòng cổ liền hiện ra trước mặt chúng tôi.

“ Quả nhiên. ” Bàn Tử nói. “ Có rắc mau phóng, chúng ta còn có chính sự nữa! ”

“ Người này là do bị trúng thi độc vô cùng nghiêm trọng mà chết. Vị tổ tông Trương gia này khi chết nhất định là rất thảm, hẳn là có uống thuốc Đông y rồi nhập liệm lúc còn sống, hơn nữa sau đó còn có dấu hiệu thi biến nữa. Đây là do bị trúng phải thi độc nên ở trong tận xương tủy mới sinh ra chất dịch lỏng màu xanh này. Bởi vì nhập liệm lúc còn sống, lúc ấy xương vẫn còn mềm, cho nên những dịch này là lúc nắp quan bị phong kín từ trong xương tủy mà ra. ” Bàn Tử nói: “ Chiếc vòng cổ này tôi cũng mới gặp qua có một lần thôi, thường chỉ dùng để phòng ngừa thi biến. Cậu nhìn xem, bên trên còn có rất nhiều cổ ngọc nữa. ”

“ Vậy bây giờ có còn gặp phải nguy hiểm gì nữa không? ” Tôi hỏi.

Bàn Tử lắc đầu: “ Không đâu. Chắc là sẽ không có vấn đề gì cả, mọi chuyện sẽ ổn thôi. Cho dù có thành bánh tồng đi nữa, thì cũng là một cái bánh tồng tàn tật thôi, chúng ta không cần phải sợ. Thứ tôi sợ chính là thứ độc này, nếu như hít vào trong xoang mũi thì sẽ xảy ra phiền toái đó. Đường hô hấp của chúng ta vừa mới bị tổn thương, rất dễ gặp phải chuyện không may. Chẳng qua, nhìn như vậy thì thấy, người này coi bộ cũng không phải là Trương Khởi Linh đầu tiên đâu. ”

“ Sao anh lại nói như vậy? ” “ Người này không có bảo huyết, Trương Khởi Linh sẽ không bị trúng thi độc được. ”

“ Vậy sao trên mặt cổ quan tài kia cũng có đồ án giống với đồ án trên mặt quan tài của Trương Khởi Linh vậy? ” Tôi hỏi.

Bàn Tử đáp: “ Có lẽ đồ án kia không phải là dấu hiệu để chỉ thân phận, mà có khi đó là dấu hiệu để nói hẳn bị chết ngoài ý muốn. ”

Chuyện này không có cách nào suy đoán ra được, với lại tình huống lúc này cũng không ai biết được sau đó sẽ lại xảy ra chuyện gì. Tôi nhìn quanh bốn phía – trên đường chúng tôi đi tới, không có phát hiện ra dấu vết di chuyển nào, vậy cổ quan tài này nhất định là được khiêng từ bên trong đi ra ngoài, bọn họ đem quan tài từ trong chuyển đi ra, rồi đặt lưng tung ở nơi này, để di chuyển một vật tương đối lớn như vậy, tiêu hao thể lực rất nhiều. Nếu như thứ này không quá quan trọng, vì sao bọn họ lại làm một việc tốn nhiều sức lực như vậy, đem một món đồ hình như không quá quan trọng như vậy mang ra đây chứ?

“ Thiên Chân! ” Bàn Tử ở phía sau gọi tôi.

Tôi quay đầu lại hỏi: “ Có chuyện gì vậy? ”

“ Tôi sai lầm rồi. ” Bàn Tử nói: “ Thứ này vẫn có nguy hiểm. ”

Tôi quay đầu lại nhìn, thoáng chốc nhìn thấy lông đen trên cổ thi thể đã dài ra một hai tấc, mới nhìn qua thì tưởng là con nhím to lớn.

-----oOo-----

Chương 59

Tiếp tục đi về con đường phía trước, ngay tại mặt sau cái rương. Chiếc rương đã bị tôi và Bàn Tử đập cho vỡ nát. Chúng tôi đi tới liền thấy được một cái cửa đá của thông đạo thứ ba, chỉ có điều cái cửa đá này lại là từ bên trên đi xuống dưới. Mặt cửa đá điêu khắc một con thú. Đã mở một nửa, phía dưới dùng một cái kích chống lên. Cái kích đã bị rỉ gần hết, làm cho người ta có cảm giác chỉ cần vừa đụng vào thì có thể sẽ gãy nát ngay.

Trên đầu con thú có một tảng đá, nặng chừng ba bốn cân (kg). Đó là một cái cửa đá phụ trọng thạch, dùng để làm giảm bớt sức nặng đè xuống của cửa đá.

Tôi thò nửa đầu vào trong, lấy đèn pin chiếu chiếu. Sau đó, hai người chúng tôi mới trèo vào, thấy được một cái thạch thất hơn.

Đây là một cái thạch thất lớn hình tròn, ước chừng bằng một nửa sân bóng lớn. Có bảy cây cột lớn nằm ở bốn phía thạch thất. Phía trên đỉnh là một cái tinh đồ. Nơi này thật sự là có điểm giống như một cái mộ thất, nhưng nơi này so với cỗ mộ lớn vẫn có vài thứ khác biệt, hay nói đúng hơn là nó có vẻ không được đầy đủ chi tiết. Giữa thạch thất có một cái đài cao ngoại hình rất giống với Trương gia cổ lâu. Trước đài cao có hai nhánh sông nhỏ, từ đằng trước mộ thất chảy qua.

Tôi nhìn ra chiều rộng của nhánh sông, nhánh sông thứ nhất chiều rộng bằng sáu người lớn, trên mặt cái gì cũng không có, mà nhánh sông thứ hai, cũng chính là cái gần chúng tôi nhất, phía trên có sáu cây cầu, mỗi cây cầu có một hình dáng khác nhau. Trên mỗi cây cầu có đặt một bức tượng đá hình thú có bộ dạng rất đáng sợ, không nói rõ là cái gì, nhưng nhìn qua đều có vẻ vô cùng nham hiểm bi thảm, cũng không phải là bộ dạng có ý tốt gì.

Bàn Tử nhắc chân định bước lên. Tôi túm lấy anh ấy cản lại, chỉ chỉ lên trên. Tôi vừa mới nhìn lên đỉnh mộ phía trên có một sợi dây thừng, cái này là sau này được người khác treo lên, hơn nữa vẫn còn rất mới, là dây thừng leo núi hiện đại — khẳng định là đoàn của Muộn Du Bình treo lên lúc tiến vào đây.

Tôi ngược đầu lên nhìn liền phát hiện, trên đỉnh thạch thất có dạng xòe hình cái dù, giống như đem một cái dù màu xanh thật lớn để chống đỡ đỉnh thạch thất bên trên vậy, bề mặt khắc rất nhiều bức phù điêu kì quái. Phù điêu bên trên có tạo hình có chút giống như cái móc, có thể nói ví dụ giống như mỏ chim ưng, đuôi cá chép, nhưng chung quy thì đều là giống y như một cái móc, việc này rất không bình thường. Tôi liếc mắt một cái là có thể nhìn ra, những phù điêu này đều đã từng được nguy trang. Lắp đặt những móc này mục đích nhất định là để cho dây thừng có thể ở phía trên những phù điêu này mà đi tới trung tâm một cách tài tình. Sau khi xong việc, những cái móc này được khắc thành các loại đồ án.

Một số cái móc sắc khác, hẳn là từ phía đối diện ném sang đây, câu đến một chỗ trên trần nhà. Sự chính xác này nhất định là ngón tay nghề của Tiểu Ca. Sợi dây thừng xuyên qua trung tâm rồi móc ở đó một cách khéo léo, tạo thành một cây cầu bằng dây thừng ở bên trên.

Sáu cây cầu này hẳn là đều có chuyện kỳ quái — nếu như người bước lên nhầm, quả thực có thể sẽ gặp phải những tai họa bất ngờ. Muộn Du Bình vì tránh cho phát sinh nhiều chuyện không cần thiết, nên chọn cách này để đi qua — cái này cũng là phong cách của anh ấy, tuyệt đối sẽ không đi con đường thuận tiện mà người khác an bài cho anh ấy.

Nhánh sông chiều rộng bằng sáu người, nói cách khác là chừng mười thước trở lên. Với thể lực của tôi và Bàn Tử, trực tiếp đi qua sông tuyệt đối không phải là chuyện đùa. Vì thế, phải đi con đường Tiểu Ca lưu lại cho chúng tôi.

Chúng tôi tìm được đầu kia của dây thừng, trèo lên, một đường treo trên trần nhà mà di chuyển, bên ngoài là nhánh sông nhỏ kia, khi đi tới trước nhánh sông. Lúc Bàn Tử đang treo người ở bên trên nhìn xuống dưới, nói: “ Trong nước hình như có cái gì đó? ”

“ Cái gì vậy, chẳng lẽ là cá sấu sao? ” Tôi nói, tâm nói cho dù là cá sấu cũng chỉ có thể là một con cá sấu đã chết.

“ Không phải, là một người chết! ” Bàn Tử nói. Chúng tôi từ đầu khác đi xuống. Bàn Tử đặt vật công trên lưng xuống, lập tức dùng thiết thứ làm thành một cái móc, đi tới chỗ anh ấy thấy người chết, cắm một nửa vào trong nước khảy. Thứ màu đen đó bị anh ta từ dưới sông kéo đi lên.

Sau khi kéo vật màu đen đó đi lên, chúng tôi lập tức ngửi được một mùi hôi thối vô cùng khó ngửi.

Quả nhiên là một cỗ thi thể, nhưng mà lại không phải là xác ướp cổ — chẳng lẽ là người trong đội ngũ Tiểu Ca?

“ Có phải là đi lên cầu, người này bị trúng chiêu nên chết? ” Bàn Tử hỏi.

Tôi lắc đầu: “ Tiểu Ca rất ít khi để cho người trong đội của mình phạm phải sai lầm chết người này, trừ phi anh là loại người hoàn toàn không có chút kỉ luật nào thôi. ”

Chúng tôi đem thi thể lật ngược lại, chỉ thấy trên người hấn tất cả đều là nước bùn, mang theo một mùi thuốc Đông y quen thuộc. Tôi vốc một ít nước sông, hướng lên trên người thi thể đội, thoáng cái liền thấy một hình xăm kỳ lân lộ ra. Nằm ở trên thi thể đang phồng, hình xăm hiện lên vô cùng rõ ràng.

Bàn Tử kêu lên sợ hãi: “ Là Tiểu Ca! Tiểu ca đã chết từ khi nào vậy? ”

-----oOo-----

Chương 60

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tuy rằng thi thể đã bị ngâm nước tới mức thối rữa hoàn toàn nhưng chúng tôi vẫn có thể nhận ra kia chính là hình xăm kỳ lân. Dù vậy thì chỉ cần nhìn sơ qua sẽ lập tức phát hiện ra rằng đó hoàn toàn không thể là Tiểu Ca được. Bởi vì cho dù hình xăm tuy rằng rất giống, nhưng mà thô hơn rất nhiều, làn da cũng đen hơn. Quan trọng nhất là, trên đầu người này đã có khá nhiều tóc bạc.

Chúng tôi đem thi thể hất vào trong nước một lần nữa, bởi vì mùi này thật sự là quá khó ngửi. Thế nhưng khi hấn rơi xuống nước trong nháy mắt, tôi mới ý thức được khối thi thể này là ai, dĩ nhiên là ông già Bàn Mã kia rồi.

Chắc là ông ta đi theo đội ngũ của Muộn Du Bình đi vào nơi này. Lòng tôi nói, không biết là vì cái gì mà lại chết ở trong này.

Khi tôi gặp Lão Bàn Mã lần cuối cùng, tình trạng của ông ta là hình như hơi bị kích động, giống như là phát điên vậy. Tôi cũng không biết ông ta là thật sự phát điên hay là giả điên nữa. Sau đó ông ta vốn cũng không còn xuất hiện thêm lần nào, bản thân tôi đối với chuyện của lão ta cũng không có mấy hứng thú. Một người như lão — lúc trước chỉ vì mấy bao lương thực, mà có thể giết chết người nhiều như vậy, lại cùng Quỷ Nhân Ảnh kia cả ngàn mối liên hệ, khẳng định là vì một chút lợi ích của bản thân mà hình thành. Bất kể mục đích lão ấy theo dõi đội ngũ của Muộn Du Bình là gì, tôi hoàn toàn không có hứng thú mà suy đoán nữa.

Thi thể từ từ chìm xuống nước. Toàn bộ thi thể đã bị ngâm phình lên, bộ dạng đó thoát nhìn vô cùng đáng sợ. Lão Bàn Mã thực sự là một người đã rất già, mà nay thi thể ông ta lại bị trương tới ngay cả một vết nhăn cũng không thấy được. Nếu không phải Muộn Du Bình lúc này đang ở ngoài kia, tôi thật sự sẽ nghĩ rằng, đây chính là thi thể của Muộn Du Bình.

Cuộc đời của Lão Bàn Mã dù gì cũng là đầy những cảnh ngộ bất hạnh. Nhưng cũng coi như đây là quả báo mà ông ta phải nhận cho những tội lỗi mà mình gây ra. Ai cũng sẽ nhận về một cái giá tương tự cho những chuyện bản thân đã làm, bây giờ lão Bàn Mã có kết cục như vậy, kỳ thật cũng coi như là công bằng thôi.

Chúng tôi quay người đi trở lại, từng bậc từng bậc đi lên, tiến vào trong bức màn che kia. Trước khi mở tấm màn che ấy ra phải trải qua nhiều chuyện như vậy, tôi cũng không muốn hồ đồ thêm lần nữa, bản thân đã chẳng còn bất kì sự do dự hay hiếu kỳ nào.

Bên trong bức màn che chính là một cái giường lớn bằng Ngọc Thạch. Trên giường hoàn toàn không có cái gì cả, trống rỗng.

Bàn Tử hỏi: “ Làm sao mà không có món đồ nào hết vậy? Bày một chiến trận lớn như vậy, nằm bên trong một mộ thất lớn vậy mà lại không có gì cả? ”

Tôi hỏi Bàn Tử: “ Anh đã từng đi qua nhiều cỗ mộ, anh nghĩ là ở đây sẽ có một cái quan sàng (*giường để quan tài*) như vậy sao? ”

“ Từ độ cao mà nói, thì cũng rất có thể là sẽ có. ” Bàn Tử nói.

Tôi nói: “ Anh nhìn lên giường ngọc này đi, có dấu vết rất sâu chính là vì có vật để lên trong thời gian rất lâu. Hiển nhiên, hẳn là có một cỗ quan tài vô cùng nặng đã từng được đặt ở trên giường ngọc này. Chỉ có điều hiện tại lại không thấy cỗ quan tài này đâu cả. ” Tôi vuốt dấu vết quan tài để lại trên giường — cái này nhất định không phải là dấu vết của quan tài gỗ, bất kể là quan tài bằng gỗ nặng cỡ nào đi nữa, cũng không khả năng để lại dấu vết sâu như vậy. Bởi vì loại Ngọc Thạch này đặc biệt cứng rắn, có thể tạo thành dấu vết như vậy, thì phải là một khối quan tài bằng kim loại, hoặc chính là do các mép ở bên ngoài cỗ quan tài bằng gỗ này, được gắn rất nhiều linh kiện bằng kim loại.

Tôi cảm thấy khả năng sau sẽ lớn hơn một chút, bởi vì những quan tài chúng tôi nhìn thấy trước đó cơ hồ toàn là bằng gỗ. Hơn nữa, thi thể bên trong cơ bản đều đã thành xương trắng. Quan tài hoàn toàn bằng kim loại, nếu như có quặng sắt ở gần đây thì cũng có thể nói kim loại được đúc ra ở trong này. Nhưng mà bên trong căn phòng này, tôi không có nhìn thấy vết tích nào của các dụng cụ và bếp lò sử dụng để tinh luyện ra kim loại được dùng trong nhiều năm. Ở thời cổ đại, nếu thật sự muốn tinh luyện ra dụng cụ bằng kim loại, cũng đều không cần phải phô trương như vậy. Đồng thời, tinh luyện kim loại còn cần một lượng than đá rất lớn. Nếu người Trương gia có kế hoạch xa như vậy mà trừ tính trồng cây ở trong này, có thể nói nhất định là bọn họ sẽ chọn chủ yếu một loại cây gỗ nào đó để lấy gỗ. Chuyện này có thể nhìn vào loại gỗ để làm những cỗ quan tài mà chúng tôi nhìn thấy bên trên và loại gỗ xây dựng cỗ lâu thì cũng có thể suy đoán ra được là bọn họ dùng chung một loại gỗ để làm.

Có thể ở trong thâm sơn mà tu kiến được một tòa cỗ lâu như vậy, quá trình xây dựng cũng đã rất khó khăn rồi, chỉ cần có chút sai sót nhỏ cũng sẽ khiến cho cả công trình gặp phải một sự sai lệch rất khó giải quyết được.

“ Không tìm thấy. Chẳng lẽ quan tài này mọc chân, rồi tự mình chạy đi mất sao? ” Bàn Tử nói, “ Mấy năm gần đây, tất cả quan tài trong Trương gia cỗ lâu có thể cũng thành tinh hết rồi, cái này không phải là thành “ kim quan biến “ rồi sao! Con mẹ nó, kiểu này sau đi đồ đâu có thể.. mẹ nó, rất vất vả ấy chứ! ”

“ Tôi cảm thấy quan tài này là bị dời đi chỗ khác. Bọn họ là từ trong này mang đi ra ngoài, hẳn là để chuẩn bị cất giữ một cỗ thi thể khác. ” Tôi nói. Tôi nhìn dấu vết lưu lại trên giường ngọc — những dấu vết này không phải là lúc sắp đặt quan tài lưu lại, mà là khi quan tài bị mang đi lưu lại. Nhưng thời gian sinh ra dấu vết này lại không thể phán đoán ra được.

Tôi đứng ở giường ngọc quan sát bốn phía, quả nhiên phát hiện trên bậc thang tôi đi lên, hai bên có mấy chỗ bị đục lỗ.

Ở thời cổ đại muốn đục lỗ một tảng đá thì kỹ thuật phải vô cùng khéo léo, có rất nhiều lỗ thủng đều được đánh bóng tương đối tinh tế. Thế nhưng, mấy cái lỗ thủng này không là vuông góc đục vào trong, có thể sờ tới dấu vết xoắn ốc ở bên trong rất rõ ràng. Lỗ thủng được đục vô cùng sâu, việc này kỹ thuật thời cổ đại không có khả năng làm được như vậy. Ngẫm lại chắc là do máy khoan thời hiện đại đục ra — không biết là khi làm có sử dụng xăng hay không. Hiên nhiên, nơi này trang bị các thiết bị lắp đặt quá giản dị. Tôi phỏng đoán quả nhiên không sai.

Bàn Tử gật đầu: “ Tôi hiểu rồi. Cậu nói là, ban đầu bọn họ định là đem cỗ thi thể kia đặt ở nơi này, cho nên trước đó bọn họ mới vào đây lấy cỗ quan tài ở đây mang đi ra, cái gọi là “ cưu chiêm thước sào “ chính là như thế à. Bất quá, vì sao bây giờ trên đó cái gì cũng đều không có vậy? Thi thể mà bọn họ đem vào đâu? ”

Cỗ thi thể kia có được đem thành công đi vào trong đây hay là không, thật sự cũng không ai biết. Tôi có chút hối hận, lúc đó không cố gắng hỏi Quỷ Nhân Ảnh cẩn thận thêm một chút nữa. Cuối cùng bọn họ có thành công đem thi thể kia chuyển đi vào hay không? Bất quá, tôi cảm thấy chắc là sẽ thành công. Bằng không với hệ thống thói quen bình thường thì, một lần không thành công tất nhiên sẽ có lần thứ hai. Đoàn khảo cổ chỉ đến Na Bã có một lần duy nhất, hơn nữa theo như A Quý kể lại thì có thể thấy, lúc đội ngũ này rời đi rất là bình thường, mà còn thuộc loại chiến thắng trở về nữa.

Chú thích:

+ Cưu chiêm thước sào: Chim tú hú chiếm tổ chim khách. Ý chỉ hót tay trên đó

Vậy giờ làm sao bây giờ? ” Tôi nhìn nhìn bốn phía, phát hiện nơi này thế mà lại không có chỗ nào có thể đi rồi. Ngoài ra, tôi cũng biết, bốn phía chúng tôi trên cơ bản tất cả đều là cát lún, vị trí hiện tại của chúng tôi chính là ở giữa tầng cát vừa mới đi qua lúc đầu. Nếu như tôi tính không nhầm thì vị trí của tầng cát lúc ấy chúng tôi đi qua, chắc là đang ở trên đỉnh đầu chúng tôi đây.

Lúc ấy tôi đã cảm thấy rất kỳ quái, một cái bẫy cát lún mà sao có thể cạn như vậy, hai chân đều có thể chạm tới đáy. Hiện tại nghĩ tới, đó là vì cát bên trên hoàn toàn bao lấy một cái mộ thất ở bên dưới, thứ mà chân chúng tôi đụng tới chính là nóc của mộ thất này. Nếu không biết cái mật đạo kia có thể thông xuống phía dưới, mà muốn từ chỗ khác mà đào móc để đi xuống dưới, thế thì hoàn toàn không có khả năng thực hiện được chuyện như vậy. Mà hạt cát nhẵn mịn như vậy, khẳng định là đã trải qua quá trình xử lý đặc biệt, coi bộ chúng tôi không có khả năng làm bất kì chuyện gì bên trên được rồi.

Tôi hỏi Bàn Tử phải làm thế nào cho tốt đây, chỗ này tất nhiên là một cái đường cụt. Với tất cả manh mối đang có lúc này mà suy đoán ra thì, tình huống có khả năng nhất đương nhiên là — lúc đó Muộn Du Bình là từ bên trong quan sàng này đi lên rồi lại từ nơi này đi ra ngoài, thông qua cái mật đạo kia đi lên tầng đầu tiên của cổ lâu.

Nhưng bốn phía giường ngọc không có lối ra, vì thế tôi và Bàn Tử bắt đầu phân công nhau ở trong mộ thất tìm kiếm, muốn nhanh chóng tìm ra những dấu vết để lại có giá trị. Tôi biết rằng, có nhiều người từ nơi này đi ra như vậy, không thể không lưu lại dấu vết nào. Tin tưởng nhất định sẽ có manh mối nào đó có thể giúp được chúng tôi.

Quả nhiên, Bàn Tử ở một chỗ bên mép chân tường, phát hiện được một cái tàn thuốc.

“ Đúng vậy. Thiên Chân, bọn họ chính là từ chỗ này đi ra. Đây là hiệu “Ngọc Khê”, tôi vừa rồi ở nhìn thấy loại thuốc này trên người một người anh em đã chết trên kia. ” Bàn Tử nói, “ Thứ mà người anh em này mang theo không phải là một loại thuốc lá đầu, khẳng định là một dạng thuốc phiện dạng điếu. Thuốc này nhất định là do hấn ta hút. ”

Tôi đến bên cạnh Bàn Tử, nhìn nhìn tàn thuốc này và bốn phía góc

tường, phát hiện khe hở trên góc tường ở đây cũng có nhét vài cái tàn thuốc nữa.

Vị trí các bãi tàn thuốc rất tản mát — cái loại tình huống này chắc chắn là những người này đang cực kì nhàm chán, một bên vừa hút thuốc một bên vừa đi hướng tới nhét tàn thuốc vào trong khe hở, hoặc chính là ở đây có rất nhiều người hút thuốc mới hình thành cảnh tượng như vậy.

Tôi đoán chừng nguyên nhân hình thành cảnh tượng này căn bản ít nhất là do hai người làm mà ra. Thế nhưng kỳ quái nhất là, bọn họ vì cái gì mà toàn bộ tập trung lại góc tường này hút thuốc vậy? Đây cũng không phải là góc tường cũ dưới bóng cây — mọi người tụ tập lại đây cùng hút thuốc tán gẫu nhìn mặt trời mọc, mặt trời lặn, cùng cực vô vị không lý tưởng. Ở đây chỗ có thể hút thuốc thì nhiều lắm. Bọn họ nhiều người như vậy tụ tập ở trong này hút thuốc, chẳng lẽ, cái cửa động là ở ngay tại phía sau bức tường này sao?

Nhưng mà nói như vậy cũng không được thuyết phục lắm. Lòng tôi nói, là ai.. mẹ nó, quy định sau khi tiến vào nơi này, nhất định là phải hút thuốc lá ở chỗ nào đó. Hơn nữa dựa theo những gì Bàn Tử nói, lúc bọn họ đi vào quá trình vô cùng khẩn trương, có rất nhiều người đã bị trúng độc, nào có cái đạo lý nào mà sau khi đi vào rồi lại tụ tập ở đây hút thuốc lá được.

Tôi và Bàn Tử nói: “ Chúng ta tái hiện lại tình cảnh mình muốn làm sau khi tới đây chút nha. Nếu như anh là một người đã bị trúng độc, anh trăm cay nghìn đắng mới vào được nơi này, lúc đó anh sẽ làm cái gì? ”

Bàn Tử nói: “ Tôi khẳng định sẽ mệt đến thở hổn hển, nên tôi sẽ nằm ở bất kì chỗ nào có thể nằm. Nếu không phải là Lão Đại đập vào mông của tôi, hoặc là phía sau còn có cái gì đó nguy hiểm, lão tử nhất định sẽ nằm cho đến khi nào mình từ từ ổn định lại mới thôi. ”

“ Sau khi anh ổn định lại rồi thì anh sẽ hút thuốc sao? ”

“ Mẹ nó, vậy thì lúc đó cậu phải coi lại là lúc nào đã. Nếu sau khi lão tử một đêm bảy lần, lúc bình thường lại không chỉ có hút thuốc thôi đâu, còn phải uống đến mấy bát canh “ Ngưu tiên “ bồi bổ nữa. Thế nhưng đang ở chỗ này mà còn bị trúng độc, hô hấp đến suyễn cũng không được thuận lợi mà vẫn còn hút thuốc à, vậy thì không phải là muốn chết sao? ”

Tôi gật đầu, cái đó anh và tôi nghĩ giống nhau. Bàn Tử nói tiếp: “ Cậu hỏi cái này làm cái gì vậy? ”

Tôi nói với Bàn Tử suy nghĩ của mình một chút. Bàn Tử nói: “ Khụ, tôi nói cho cậu biết, nhìn chung quanh chỗ này thì, chỗ tốt nhất để hút thuốc chắc chắn là bậc thang phía bên kia. Nơi đó tầm nhìn có vẻ rộng rãi, hơn nữa còn có thể ngồi hút thuốc. Mà ở chỗ này, cứ cho là ngồi xồm ở chân tường, hoặc là cũng chỉ có thể đứng thôi, thì cũng đã rất là bức rức rồi. Cho nên vị trí này khẳng định là phải có ý tứ gì đó. Tôi nói cậu biết, cái này rất giống một trường hợp như là đang chờ phụ nữ đi WC! ”

“ Cái gì, đi WC á? ” Tôi kỳ quái. Bàn Tử nói: “ Không nói chuyện yêu đương nha? Cậu không biết được đâu, phụ nữ vô cùng phiền toái, thời gian các nàng đi WC đủ để cho đàn ông chúng mình đánh được ba ván mạt chược. Cho nên, nếu như cùng nhau đi dạo phố với vài người bạn hữu, mà các nàng đều đi WC, khi đó khẳng định mấy tên đó sẽ phải lập tức tìm một chỗ để hút thuốc, thông thường là đứng đợi ở mấy góc tường gần WC. Cậu có thể tưởng tượng ra một cái cảnh tượng như vậy nè — gió đêm lạnh run bần bật, mấy người nam đứng hút thuốc, rụt vai lại, cho nhau cười khỏ, rồi cùng nhau tán gẫu chuyện tình của mình. Chờ tới khi bọn họ đi rồi, cảnh tượng nơi đó cùng với tình huống của người này sẽ giống nhau y như đúc luôn. ”

Tôi gãi gãi đầu, không thể nào hiểu nổi, nói: “ Ý của anh nói là, đó là bởi vì Hoắc Lão bà và các cô gái trong cùng đội ngũ đột nhiên muốn đi WC, cho nên mấy người đàn ông đều phải tránh đi chỗ khác hả? ”

“ Tôi thấy số lượng tàn thuốc ở nơi này, hình như cũng không đúng lắm. Hoắc Lão bà không chỉ là muốn đi WC thôi mà còn là muốn thay đổi trang phục nữa? ” Bàn Tử nói, “ Tôi chỉ cảm thấy là so với đi WC tính chất cũng không sai biệt mấy, nhưng mà làm việc này tốn thời gian hơn so với đi WC nhiều lắm. Bất quá thì tôi nghĩ, chuyện này không phải là bị thương cần phải cởi quần áo cấp cứu linh tinh gì. Bởi nếu thật sự là cần phải cấp cứu thì khẳng định cũng không có ai chú ý gì đâu, cũng không có cái gì mà lịch sự hay bất lịch sự hết, đàn ông cần bản không cần phải tránh đi. Cho nên, tôi cảm thấy khả năng lớn nhất chỉ có thể là — do phụ nữ thay quần áo thôi. ”

“ Thay quần áo? Tại sao lại đột nhiên muốn thay quần áo, cũng đâu phải là đi tham dự dạ tiệc hay là cái gì đâu, mà còn có chuyện phân chia lễ phục trước khi vào và lễ phục sau khi vào nữa? ”

Bàn Tử nghĩ nghĩ, bỗng nhiên liền nhìn về nhánh sông: “ Ướt, là do quần áo của bọn họ bị ướt! Bọn họ là từ trong nước đi ra ngoài! ”

-----oOo-----

Chương 61

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôi bật người nhảy vào trong nước, kỳ thật nước cũng chỉ tới phần eo, tôi ở trong nước chậm rãi mò mẫm tìm kiếm, rất nhanh liền đụng đến bờ sông bên cạnh, trên vách tường quả thật có một cái cửa động.

Ở đáy nước có một khối thi thể đã bị thối rữa, khiến cho nước có mùi tương đối khó ngửi. Tôi lấy đèn pin chiếu vào bốn phía cửa động, sờ sờ vài cái lên cái cửa động bên cạnh vách tường sau đó liền lấy đèn pin soi qua vị trí của thi thể, sợ thi thể trôi đến chỗ tôi bên này.

Bàn Tử cũng đi xuống hỗ trợ, sau khi anh ấy đụng vào cái cửa động, liền đứng lên nói với tôi: “ Đúng vậy , bọn họ là từ trong cửa động này đi ra. Xem ra, kết cấu của chỗ này, trên cơ bản nơi này và Tây Sa rất giống nhau. ”

Tất cả kỹ thuật tựa hồ đều là của Uông Tàng Hải, xem ra Trương gia và Uông Tàng Hải vẫn có khá nhiều mối liên hệ, giữa bọn họ vào lúc ấy đã chuyên giao cho nhau rất nhiều kỹ thuật và kiến thức.

Bàn Tử lặn xuống đáy sông, ở trong nước sờ soạng cả nửa ngày trời, thăm dò bên trong cái đạo động kia. Tôi thấy ánh đèn pin từng chút chút từng chút đi sâu vào trong, sau đó lại chậm rãi lui dần ra.

“ Bên trong thực sự rất rộng, đi về phía trước chừng mấy thước còn có bật thang hướng đi lên trên! ” Bàn Tử trôi lên mặt nước nói, “ Nhưng tôi phỏng chừng cái này là một cái thông đạo dưới nước, không biết tình huống bên trong con đường này sẽ như thế nào, nhưng mà lúc này muốn

đi ra ngoài thì chúng ta phải thử một lần mới được. ”

Tôi lúc này cũng yên tâm được một chút.

Hai người chúng tôi đi trèo ra khỏi bờ sông, tiếp tục theo đường cũ đi trở về, chuẩn bị công Muộn Du Bình đi tới mộ thất đó lần nữa.

Thế nhưng, sau khi tôi vừa đem Muộn Du Bình công lên lưng, mới đi vài bước, liền cảm thấy có chút không ổn cho lắm — cổ họng của tôi thực sự là không được thoải mái lắm.

Xem ra hệ hô hấp của Bàn Tử đã bị thương, anh ấy so với tôi càng khó chịu nặng nề hơn, anh ta mới đi vài bước, liền lập tức che miệng mũi lại, vẻ mặt nhăn nhó thống khổ vô cùng.

Tôi cảm thấy thực rất kỳ lạ, hai người chúng tôi làm sao mà lại xuất hiện tình trạng này?

Sắc mặt Bàn Tử lúc này đã trở nên xanh mét, bỗng nhiên anh ta đưa tay ra hiệu cho tôi dừng nhúc nhích, sau đó quay đầu hướng về phía đạo động chạy đi. Một mạch chạy qua, anh ấy gần như là ù té mà chạy.

Tôi liền buông Muộn Du Bình xuống, cũng chạy đi theo, kết quả còn chưa đi tới cửa mật đạo vừa rồi đi vào, chúng tôi thoáng chốc đã nhìn thấy một đoàn sương mù — đặc đang nhẹ nhàng tiến tới. Ở chỗ này chỉ cần hít vào một hơi, liền cảm giác được một cổ đau đón bồng rất dữ dội, một đường từ xoang mũi đi vào trong phổi thiêu đốt.

“ Cái đêch, cơ quan khởi động rồi sao? ” Tôi quá sợ hãi nói.

Bàn Tử ở bên cạnh đốc sức gật đầu: “ Chạy mau! ”

Chúng tôi cơ hồ là chạy ù té trở về, lòng tôi nói, chớ má, quá mức thâm độc, thậm chí ngay cả một chút động tĩnh cũng không có, cơ quan này cứ im lặng như vậy mà khởi động không hề phát ra bất kì âm thanh nào .

Chạy đến chỗ Muộn Du Bình đang đợi, tôi công anh ấy lên, Bàn Tử thì cầm balô đeo lên lưng, sau đó chúng tôi tiếp tục liêu lĩnh hướng qua phía bờ sông bên kia mà chạy thật nhanh.

Đến bờ sông, không chút do dự chúng tôi lập tức nhảy xuống. Rồi nhanh chóng tìm tới cái cửa động kia, một mạch lặn sâu vào trong nước, chưa tới mười thước, Bàn Tử nắm lấy cánh tay của tôi kéo đi, tôi cũng Muộn Du Bình trên lưng bơi ở bên cạnh, một bên vừa bơi thật nhanh tiến về phía trước một mặt điên cuồng sờ soạn, rất nhanh liền phát hiện phía trước quả nhiên chính là bậc thang. Chúng tôi giẫm lên bậc thang từng bước một đi lên, rất nhanh sau đó đã hoàn toàn trồi lên mặt nước.

Chúng tôi lấy đèn pin soi xung quanh một vòng, phát hiện nơi này chính là một cái thông đạo, mực nước ở trong thông đạo này chỉ tới đầu gối, mà theo thông đạo này tiếp tục nhìn về phía trước, khoảng chừng bảy tám thước là có thể nhìn thấy một cái cửa động.

Bên trong một thất phía bên kia thủy động này bây giờ đều toàn là độc khí sao? Nếu nói như vậy thì, cuối cùng là có thể “Hữu kinh vô hiểm” mà đi ra. Tôi không hề nghĩ tới lúc này đây vẫn có thể cố gắng đi ra thuận lợi như vậy, nếu thật sự có thể tiếp tục như thế mà đi ra ngoài, tôi khẳng định sẽ ngoan ngoãn tìm một vị thần mà bày tỏ một chút.

Trong lòng tôi mừng như điên, một đường lối nước chạy vọt tới, Bàn Tử chạy ở phía trước tôi. Vừa mới tới cái cửa động kia, đột nhiên Bàn Tử dừng lại, cả người tôi liền đụng lên lưng Bàn Tử, còn chưa kịp có phản ứng lại, Bàn Tử đã bắt đầu lui về phía sau.

“Anh làm cái gì vậy?” Tôi hỏi. Bàn Tử nói: “Con bà nó, gặp chuyện phiền toái chứ gì, chúng ta bây giờ lành ít dữ nhiều rồi.”

Tôi chồm lên bả vai Bàn Tử nhìn qua phía bên kia, lập tức thấy trước cái cửa động kia, xuất hiện một thứ gì đó vô cùng kì quái — tôi thấy được thật nhiều vật gì đó giống như sợi tơ treo tứ tung ở bên trong lối đi bên kia cửa động, trên sợi tơ còn có treo những vật gì đó nhìn giống như một loại trái cây nào đó.

Chú thích:

+ Hữu kinh vô hiểm : Gặp nhiều chuyện đáng sợ nhưng không nguy hiểm
Tôi không thể hình dung được cái hang động này sao lại có cấu tạo như vậy, thật sự là nó quá khó khăn để có thể tưởng tượng ra được.

Đây vốn là một cái hang động hình tròn, nước ở dưới đáy hang động chỉ

sâu đến mắt cá chân chúng tôi, có thể thấy được một sợi xích sắt dùng để làm cầu khỉ, nằm ở dưới nước thông về phía đối diện, phía bên kia cũng có một cái cửa động. Tiếp đó, ở trong cửa động, vắt ngang vô số sợi tơ gì đó không biết là dây thép hay là một loại chất liệu nào khác, dày đặc trông rất giống một cái động của một con tằm khổng lồ vậy. Những thứ treo ở trên sợi dây phía trước, quả thực nhìn rất giống một vật mà tôi đã từng gặp qua, đúng hơn là một thứ mà tôi đã trông thấy từ lâu rồi hơn nữa chỉ cần nghe nói tới nó thôi là đã sợ mất hồn — đó là chuông đồng lục giác.

Tôi nhìn thấy có vô số chuông đồng lục giác treo ở bên trên, chẳng lẽ Bàn Tử nói chúng tôi lặn ít dữ nhiều là nói cái này sao? Chỉ cần có một sợi tơ bị tác động, thì tất cả chuông đồng lục giác ở đây sẽ đồng loạt vang lên. Nếu xảy ra chuyện đó thì chắc chúng tôi sẽ hoàn toàn không thể kiểm soát được tình hình, cơ bản cũng không biết sẽ tiếp tục xảy ra chuyện gì nữa. Tôi liền hít một ngụm khí lạnh, thầm hỏi Muộn Du Bình bọn họ làm sao có thể đi qua được? Chỉ có điều tôi nghĩ rằng lúc ấy tình hình của bọn họ đang rất gay go, nếu Muộn Du Bình cũng từng người bọn họ đi qua đây, với thân thủ và sự bình tĩnh của anh ấy thì điều đó hoàn toàn có thể xảy ra.

“ Đây chính là một hệ thống phòng trộm. ” Bàn Tử nói. Anh ấy chỉ chỉ lên một số lỗ hổng trên con rồng khắc trên vách động, “ Người Trương gia lúc đi qua chỗ này, nhất định là sẽ đi từ những lỗ hổng kia thẳng qua bên này, mà vẫn có thể tránh đụng vào mấy cái chuông đó, sau đó mới tự mình lặn xuống nước đi sang đây. ”

Hiển nhiên chúng tôi không có cách nào đi qua mà không làm khởi động cơ quan được, tôi ngẩn đầu nhìn lên phía trên hang động một chút, nếu nói có thể từ trên đỉnh hang động mà trèo đi qua thì may ra được. Chỉ có điều đang nhìn, tôi liền phát hiện trên đỉnh hang động cũng có treo rất nhiều chuông.

“ Là đi từ dưới nước sao? ” Tôi hỏi Bàn Tử.

Anh ta lắc đầu đáp: “ Cậu nhìn xem, hang động này chiều rộng chừng ba mươi thước, nhưng mực nước chỉ sâu có bằng nửa bàn tay, chúng ta không có khả năng lặn xuống nước bơi qua đây được. Trừ khi nào chúng ta biến thành con gián. ”

“ Biến thành con ba ba cũng được. ” Tôi nói.

Bàn Tử nói: “ Có điều là ít nhất bây giờ chúng ta tạm thời đã được an toàn, đừng vội, trước nghỉ ngơi một chút đi, rốt cuộc rồi cũng sẽ nghĩ ra cách đi qua được thôi.”

Tôi liền ngồi xuống đất, lòng trầm nghĩ, đi dọc theo con đường này mà muốn có một chỗ có thể yên tâm nghỉ ngơi thực sự, mẹ nó, cũng không dễ dàng gì, tiếp đó liền quay lại nhìn Tiểu Ca xem anh ta như thế nào rồi. Nhìn thấy mắt Tiểu Ca mở ra một chút, tôi nói với anh ấy: “ Chúng ta đã đi ra được tới đây rồi, anh yên tâm, rồi chúng ta nhất định sẽ an toàn mà đi ra ngoài nhanh thôi.” Muộn Du Bình đang vô cùng suy yếu, nghe vậy anh ấy lập tức nhắm hai mắt lại, tôi nói: “ Anh cứ cố gắng nghỉ ngơi thật tốt đi. ” Nói xong liền thấy miệng Muộn Du Bình giật giật.

Tôi cảm thấy anh ta giống như là đang muốn nói cái gì đó, nên im lặng chờ đợi, quả nhiên miệng của anh lại giật giật lần nữa. Tôi lúc này có thể xác định được là anh ấy đang muốn nói chuyện, liền nghiêng người ghé tai vào thật sát lắng nghe, nghe được anh ấy nói:

“ Rất thích thuyền.”

Rất thích thuyền là có ý gì đây? Là một loại máy tính mới sao? Tôi liền nói: “ Được, ngoan, khi nào đi ra rồi chúng tôi sẽ mua cho anh ngay.” Bàn Tử nghe vậy quay đầu lại, anh ấy có chút ngần ngại, hỏi : “ Mua cái gì vậy? ”

Tôi liền gọi Bàn Tử qua để cho anh ấy nghe, sau khi Bàn Tử nghe thấy, liền nhíu mày nói: “ Không đúng, Tiểu Ca muốn chúng ta đi nấu cháo cho cậu ấy, cậu ấy đang muốn ăn cháo.”

Ăn cháo? Lòng tôi nói Tiểu Ca là từ khi nào mà biến thành không đáng tin cậy như vậy chứ. Đột nhiên Bàn Tử vỗ đùi một cái, nói: “ Ăn cháo cái gì chứ, ý của Tiểu Ca là muốn chúng ta đi mau! ”

“ Đi mau? Đi mau là có ý gì vậy, chẳng lẽ nơi này sẽ xảy ra chuyện gì đó nguy hiểm sao? ” Tôi hỏi.

Bàn Tử nhìn nhìn bốn phía thông đạo tối đen, liền đi trở ngược lại vài bước, vừa mới tiến lên được vài bước anh ta liền mắng to: “ Mẹ kiếp,

mau đi thôi! ”

“ Có chuyện gì vậy? ”

“ Sương mù! ” Tôi cũng đi qua đưa mắt thăm dò thử xem là đang có chuyện gì xảy ra, ngay lập tức thấy bên trong thông đạo, từ hai lỗ nhỏ ở trên vách tường, đang bốc lên một lớp sương mù chất kiềm màu trắng, giống như là nó đang có sự sống vậy, từ từ tràn ra bên ngoài không khí, sương mù dày đặc vô cùng.

Hệ thống khí độc sát trùng ở nơi này hoàn toàn không có góc khuất nào để nấp hết, khí độc có thể tiến vào bất kì thông đạo nào mà con người đi vào được.

-----oOo-----

Chương 62

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôi lập tức công Tiểu Ca lên, Bàn Tử lúc này đối với khí độc đã có phản ứng, ho một trận điên cuồng, máu từ trong lỗ mũi cũng phun ra. Chúng tôi căn bản không có chú ý tới những chuyện này, lao thẳng tới chỗ cửa động, Bàn Tử lại dừng lại. Anh ấy vẫn là không dám đi vào.

Đồng thời tôi nhìn thấy, tại bên trong hang động kia, nơi có khắc cái nấm rồng nhất định là đã ra khỏi vùng mà sương mù có thể bay tới. Phía trên hang động đã xuất hiện một tầng sương mù đang từ từ tràn xuống dưới, giống như là khói đen từ địa ngục vậy, bên trong đó chính xác là một thế giới khác.

“ Chết chắc rồi, chết chắc rồi, chết chắc rồi.” Bàn Tử gáp đến độ hai chân cứ giẫm ngay tại chỗ, “ Con bà nó, Thiên Chân, con mẹ nó...cậu nhanh lấy súng nhắm vào ót tôi mà bắn một phát đi, tôi thà chết còn hơn là phải biến thành cái dạng giống như Quỷ Nhân Ảnh.”

“ Anh chết rồi thì ai tới giết tôi đây? ” Tôi mắng. Bàn Tử nói: “ Không có sao đâu, cậu đưa súng bắn vào miệng mình bắn một cái là xong. Yên tâm đi, một chút đau khô cũng sẽ không có.”

“Hoặc là anh tự làm nha?” Tôi nói, “Loại chuyện như thế này sao anh lại đi nhờ tôi làm.”

“Lão tử...con mẹ nó, chính là tín đồ Chúa Jesus, không thể tự sát được.”

“Từ lúc nào mà anh bắt đầu tôn thờ Chúa Jesus vậy?” Tôi hỏi. Bàn Tử nói: “Vừa rồi tôi đã hướng về phía trước để cầu khẩn với Thượng Đế rồi.”

Tôi nhìn phía trước có vô số chuông đồng lục giác, liền nói với Bàn Tử: “Cứ đánh liều một lần đi, biết đâu chúng ta may mắn còn có một con đường sống thì sao. Chứ ở trong này chắc chắn là phải chết không còn nghi ngờ gì nữa, muốn chết thì phải chết ở trong đám chuông đồng lục giác này. Điên rồi thì sẽ không đau khổ nữa, chết thì chết, so với đang còn sống mà từ từ nát vụn ra mà chết thì tốt hơn nhiều.”

Bàn Tử cắn răng một cái, thoáng cái liền chui đi ra ngoài, tôi đi theo ngay sau đó, hai người bắt đầu thật cẩn thận ở trên cầu độc mộc (*cầu khi*) mà tiến tới phía trước.

Tình huống vô cùng hỗn loạn, thế nhưng Bàn Tử so với tôi bình tĩnh hơn nhiều, nhanh chóng liên tục lượn qua những sợi tơ một cách nhẹ nhàng, một chút cũng không động vào mấy cái chuông. Tôi đi theo ở phía sau, làm theo động tác của anh ấy, tất nhiên cũng lượn vòng qua. Lúc này trong thoáng chốc, tôi cảm giác được động tác của mình lưu loát và sinh động như mây trôi nước chảy vậy, tuy rằng nó chỉ là một chút lòng tin giả tạo, nhưng vẫn khiến tôi có thêm vài phần hi vọng.

Nói không chừng lúc này khi Bàn Tử thật sự tin vào Chúa Jesus, có thể thật sự cũng được phù hộ một lần. Chúng tôi dọc đường đi tới đây gặp đủ chuyện xui xẻo, chẳng lẽ tất cả đều là vận mệnh, tất cả đều ở đã an bày sẵn ở đây cả rồi? Ông giời kia quả thật là quá cơ trí mà, ha ha tuy là một con đường không được tiện lợi mấy A Di Đà Phật, tôi nhất định sẽ báo đáp lại các ngài!

Mới nghĩ vậy, liền nghe Bàn Tử “Ai da “ một tiếng, cả người từ trên cầu tuột xuống dưới, anh ta gắng gượng lại mới có thể kiểm soát được thân thể, nhưng mà một tay của anh đã đụng phải một sợi tơ. Ngay lập tức thấy được một tia chấn động vô cùng nhẹ trên sợi dây bắt đầu truyền

đi. Cái chuông gần nhất trong số đó, đã muốn run lên.

Nháy mắt tay của Tiêu Ca từ bên người tôi duỗi tới, hai ngón tay dài kia tốc độ cực kì nhanh, phi thường vững vàng mà kẹp lấy cái chuông kia.

Sợi tơ thoáng cái đã ổn định trở lại, tôi cả người đều đổ mồ hôi lạnh. Muộn Du Bình chậm rãi buông tay ra, nhẹ giọng nói: “Tiếp tục đi, đừng có ngừng.”

“Tiêu Ca, cậu rốt cục là có sao không vậy, có thực sự là hôn mê không đó?” Bàn Tử nói, “Đừng để lão tử đây bị áp lực quá lớn như vậy chứ, nếu cậu thực sự không việc gì thì mau tới đây mở đường đi, chúng tôi thực không giải quyết được vấn đề rắc rối này đâu.”

Nhưng Muộn Du Bình không có gì bất kì phản ứng gì, Bàn Tử mắng to. Tôi thấy vậy liền nói: “Tiếp tục thôi!”

Bàn Tử mắng: “Tiếp tục như thế nào đây, cậu thò đầu sang đây mà nhìn lại tình huống xung quanh một chút đi.” Tôi liền vòng qua trước mặt Bàn Tử đi về phía trước nhìn, liền thấy những sợi tơ ở trước mặt anh ấy, hình thành một mạng lưới sợi tơ vô cùng phức tạp. Với hình thể của Bàn Tử, muốn đi xuyên qua giữa những khe hở đó, cần phải có năng lực khổng lồ chế cơ thể cực kì to lớn của anh ấy lại.

“Hãy tin vào chính mình, anh nhất định sẽ làm được thôi!” Tôi nói để cổ vũ Bàn Tử. Bỗng nhiên Bàn Tử mở rộng hai tay ra, làm một cái động tác Tiên hạc dang cánh, quát một tiếng: “Hãy da!” Sau đó bỗng nhiên đi xông về phía trước, bay vọt lên, đương nhiên là từ một khe hở lớn nhất trên trên mạng lưới sợi tơ đó mà phóng người đi qua, tiếp đó liền ngã nhào vào trong nước.

Tôi trợn mắt há hốc mồm nhìn anh ta.

Bàn Tử vượt nước trên mặt xuống, rồi nói với tôi: “Hãy tin tưởng vào chính mình, cậu nhất định sẽ làm được thôi!”

Tôi nhìn Bàn Tử, bỗng nhiên cảm thấy bản thân mình thất bại vô cùng. Cầu thật, Bàn Tử này quả nhiên là “thâm tàng bất lộ” (không để lộ tài năng). Tuy rằng bình thường không đáng tin tưởng mấy, nhưng vào thời khắc mấu chốt thật sự đúng là không thể ngờ được điều gì cả. Đối với

phương pháp này của anh làm sao mà tôi làm theo được đây? Tôi đang cống Tiểu Ca trên lưng, mà cho dù là không cống Tiểu Ca đi nữa, tôi cũng không cái khả năng “ Hây da “ một tiếng rồi nhảy đi qua như vậy được.

Quả nhiên, béo mập không phải là tiêu chuẩn để nhận xét bất kì một vấn đề gì. Tôi đứng ở phía trước lưới sợi tơ sừng sốt thật lâu, Bàn Tử nhìn lên đỉnh đầu, vội la lên: “ Nhanh lên, sương mù xuống tới nơi rồi kìa .”

Tôi ngẩng đầu lên nhìn, sương mù chỉ còn cách chỗ tôi đứng lúc này khoảng sáu bảy thước, Bàn Tử đứng bên kia che miệng lại chờ đợi, tôi cũng bắt đầu thấy xông vào trong xoang mũi là một cảm giác đau rất dữ dội.

“ Trước tiên anh đem Tiểu Ca mang đi ra ngoài trước đi.” Thoáng cái tôi liền bình tĩnh lại, một mặt vừa nói với Bàn Tử, một mặt vừa đem Tiểu Ca từ trên lưng đỡ xuống, sau đó dùng kiệu bông công chúa đem Tiểu Ca bế lên, đưa đầu Tiểu Ca vào khe hở trong lưới sợi tơ đó. Bàn Tử ở bên kia cũng dùng một động tác giống như vậy, từng chút một đỡ lấy anh ấy đưa qua bên kia. (*Được bế qua, bế lại thích ghê ^^*)

Với trọng lượng của Tiểu Ca hơn nữa tôi đang trong lúc khẩn trương, liền khiến cho cả người tôi vã mồ hôi ra như tắm. Chờ đến khi thuận lợi đưa anh ấy qua bên kia rồi, Bàn Tử đã cống Tiểu Ca lên lưng, tôi mới nói với Bàn Tử: “ Con đường phía trước anh đi trước đi, tạm biệt.”

“ Còn cậu thì sao? ” Bàn Tử hỏi.

Tôi làm một cái động tác Tiên Hạc dang cánh, nói: “ Đối với cái này tôi không tin tưởng mình có thể làm được, anh đừng có suy nghĩ nữa. Con đường phía trước coi bộ đã đến lúc nói tạm biệt rồi, anh cứ đi trước đi, trước khi đi ra bên ngoài rồi, thì không cần lo cho tôi. Chờ cho đến khi các anh đã đi thật xa, thì tôi sẽ nhảy qua sau.”

Lúc tôi nói, cũng không cảm thấy được một chút nào là mình có bao nhiêu anh dũng, chỉ là bản thân cảm thấy đây chính là cách duy nhất có lợi vào lúc này. Để lỡ như tôi không nhảy qua được thì cũng không làm liên lụy đến họ.

Bàn Tử vỗ vỗ tôi, rồi liếc mắt nhìn tôi một cái, vẫn là đứng yên đó không

di chuyển. Tôi liền nói với Bàn Tử: “ Con mẹ nó, anh còn đứng đó chờ cái gì nữa? Muốn goodbye kiss nữa sao? Đi mau! ” Lúc này Bàn Tử mới chịu quay đầu rời đi.

Tôi ngồi xổm xuống, nhìn ánh sáng đèn pin của Bàn Tử ở phía trước không ngừng lập lòe di chuyển. Thân thủ của Bàn Tử tương đối tốt, dĩ nhiên vì không có bị bất kì cái gì ngăn cản bước chân của anh ta lúc này, rất nhanh liền biến mất ở cửa động phía xa xa kia. Bàn Tử ngừng lại ở chỗ cửa động, nói với tôi: “ Chúng tôi vẫn sẽ tiếp tục đi ra ngoài trước, cậu không cần do dự đâu. Nếu trong vòng hai mươi phút mà cậu vẫn chưa có đi ra, tôi sẽ đốt giấy tiền vàng mã cho cậu.”

“ Đi, con mẹ nó! ” Tôi vừa nói xong, ánh sáng đèn pin của Bàn Tử liền hướng vào trong chỗ sâu nhất trong thông đạo lắc lư rời đi, thoáng cái đã không còn bóng dáng .

Tôi nhìn nhìn lên đỉnh đầu, hiện tại chỉ còn lại có một mình tôi, bốn phía là một mảng không gian im lặng, sương mù vẫn đang dần đi xuống, nhưng tốc độ hình như là càng lúc càng chậm đi. Cái này là một chuyện tốt, thế nhưng cảm giác đau rất dữ dội bên trong xoang mũi không cho tôi một cơ hội nào để hô hấp. Tôi vỗ vỗ tay một cái, tự nói nói với chính mình: “ Đi thôi. ”

Vừa định nhảy ra, bỗng nhiên chợt nghe được, từ bên trong góc sơn động truyền ra một thanh âm. Tôi sững sốt một chút, đó chính là tiếng của một người đang rên rỉ. Tôi lấy đèn pin chiếu qua lại, nhưng tôi phát hiện chỗ này không có người nào cả. Cái động này quá lớn, tất cả lại đều là sợi tơ, ánh sáng đèn pin không được rõ ràng, căn bản là không thể chiếu tới phía bên cạnh.

Thôi xong, tôi trúng độc rồi, loại khí độc này còn có thể sinh ra ảo giác âm thanh sao? Lòng tôi nói. Bỗng nhiên chợt nghe bên kia lại truyền tới một âm thanh nữa, tôi ho khan vài cái, phát hiện trong nước miếng đã bắt đầu có máu, liền cúi gập người. Bỗng nhiên, trên vách động, cũng có ánh đèn pin sáng lên.

Tôi quay đầu lại, cẩn thận nhìn về phía bên đó, ánh đèn chỗ đó liền tắt ngấm, có một thanh âm kêu lên:

“ Tiểu Tam Gia! ”

“ Phan Tử! ”

Tôi kinh ngạc một chút, nhưng mà không có cách nào khác để tiến sát qua bên đó xem. Phía bên kia nói: “ Tiểu tam gia, mau đi đi. ” Thanh âm khá mỏng manh. Tiếp đó, tôi chợt nghe truyền đến tiếng ho khan liên tiếp.

“ Anh làm sao vậy? ” Tôi hỏi, “ Sao anh lại xuất hiện ở chỗ này? ”

Phan tử ở trong bóng tối nói: “ Chuyện nói ra thì dài dòng lắm, Tiểu Tam Gia, cậu có thuốc lá không? ”

“ Ở chỗ này mà anh còn hút thuốc nữa, không sợ phổi sẽ bị đốt thủng sao? ” Tôi nghe được trong giọng của Phan Tử, cảm thấy anh ấy đặc biệt bình tĩnh, bỗng nhiên trong lòng nổi lên một loại dự cảm rất bất thường.

“ Ha ha ha, sẽ không sao đâu. ” Phan Tử nói, “ Sao cậu không đến nhìn xem tôi lúc này sẽ chết trong bộ dạng như thế nào. ”

Dự cảm về chuyện chẳng lành trong lòng tôi càng lúc càng lớn hơn, nói: “ Đừng có lè mè nữa, anh mau chạy nhanh lại đây, nếu anh không đi được tôi đi tới dìu anh đi. ” Nói xong, tôi lấy đèn pin chiếu đến, có thể lờ mờ nhìn thấy bộ dạng của anh ta, tôi liền ý thức được vì sao mấy lần trước tôi vẫn không nhìn thấy được anh ấy.

Phan Tử dường như là dính vào trong tầng dung nham, tôi mở ánh sáng đèn pin lớn hơn, lập tức liền thấy được, cơ thể của anh ấy lúc này đã hòa tan vào trong tầng nham thạch, trở thành bóng người.

Tiếng Phan Tử ho khan lại truyền đến, tôi ngồi dưới đất một chút, hỏi: “ Sao anh lại trở thành thế này? Tiểu Hoa và mọi người đâu rồi? ”

“ Hoa Nhi Gia chắc chắn là không có việc gì đâu, còn những người khác đều đã chết cả rồi, thứ đó thực sự là quá lợi hại, lúc tôi tỉnh lại thì thấy mình đã ở chỗ này rồi. ” Phan Tử nói.

“ Anh chờ tôi một chút, tôi đi tới, đập vỡ nham thạch giúp anh ra ngoài. ”

“ Trăm vạn lần đừng có tới gần đây. ” Phan Tử nói, “ Tiểu Tam Gia, cậu

không biết được cơ thể tôi lúc này ở trong tảng đá đang ở bộ dạng như thế nào. Cậu tới đây cũng sẽ không cứu được tôi đâu, quá nguy hiểm. Tiểu Tam Gia, cậu có thuốc lá không? Trước hết cậu lấy thuốc cho tôi đi, tôi và cậu có vài chuyện cần tâm sự với nhau.”

Tôi không nhìn tới được Phan Tử, nhưng mà tôi bỗng nhiên liền cảm thấy cả người một chút sức lực cũng không có, tôi hiểu được bầu không khí này là ở cái dạng gì.

Tôi chưa bao giờ trải qua một bầu không khí như vậy, nhưng mà tôi không cách nào có thể lí giải được nó.

“ Tiểu Tam Gia, thuốc lá! ” Phan Tử yếu ớt kêu lên, “ Tôi hiện tại không còn nhiều thời gian đâu.”

Tôi lấy thuốc và cái bật lửa ra, hỏi Phan Tử: “ Anh bây giờ đang ở chỗ nào vậy? ”

Ánh đèn bên kia lại sáng lên, tôi tìm một lỗ hồng trong mớ sợi tơ, đem thuốc lá và cái bật lửa đều ném hết đi qua, tôi không biết Phan Tử có nhận được hay không, chợt nghe đến Phan Tử kêu lên: “ Tiểu Tam Gia, cậu không thể đáng để tin cậy được một lần hay sao? Cậu châm thuốc trước rồi hẵng ném cho tôi không được sao? ”

Trong đầu tôi hoàn toàn trống rỗng, không thể nói được một cái gì. Phan Tử nói: “ Tiểu Tam Gia, đừng có châm thuốc, trên lưng cậu lúc này có súng phải không? ”

“ Có! ” Tôi nói.

“ Đưa khẩu súng cho tôi.” Phan Tử nói, “ Tiểu Tam Gia này, tôi muốn tự tìm cho chính mình một cái kết. Cậu đi đi, nếu có thời gian tôi vẫn còn muốn cùng cậu trò chuyện thêm lúc nữa. Nhưng mà bản thân cậu lúc này cũng chẳng còn mấy thời gian, cậu về sau cũng không cần rảnh rỗi mà thương xót tôi làm gì, nếu để chút nữa cậu cũng không qua được, rồi cũng sẽ thành giống như tôi mất, cậu đi nhanh đi. Nếu cậu có thể đi ra ngoài, nhớ kĩ hãy cho người tìm kiếm thật kĩ phía sau núi, Hoa Nhi Gia sau khi rời khỏi đây, nhất định là đang ở sau núi.”

Tôi lấy khẩu súng quăng đi qua, chợt nghe được tiếng Phan Tử cười: “

Được, Tiểu Tam Gia, hay thật, không thể tưởng được trước khi chết mà lại cầm được loại súng này, thứ này mà bắn vào sọ vài phát nhất định có thể tự sát được.”

Tôi đứng lên, liền nghe tiếng súng vang lên, tiếp theo, Phan Tử nở nụ cười: “ Tiểu tam gia, tới lúc đi rồi.”

“ Đừng có hối thúc tôi, con đường phía trước của tôi cũng không có dễ đi như vậy đâu, nếu như chút nữa tôi chết, chúng ta ở trên đường xuống hoàng tuyền còn có thể làm bạn với nhau.”

“ Tiểu Tam Gia, có Phan Tử tôi ở đây, làm sao có thể để cho cậu gặp chuyện nguy hiểm được? ” Tiếp đó, tôi chợt nghe thấy một âm thanh kéo nòng súng, “ Tiểu Tam Gia, Phan Tử tôi không có sức lực để nói chuyện khác, lần cuối cùng tôi sẽ tiếp tục hộ giá che chở cho cậu đi ra ngoài một lần nữa. Tôi lúc này sắp đi gặp Tam Gia, cậu hãy nghĩ cho tôi một chút, để tôi còn có mặt mũi mà ăn nói với Tam Gia.”

“ Anh muốn làm gì vậy? ” Tôi hỏi anh ấy.

Phan Tử nói: “ Cậu đi phía trước nhanh đi. Tiểu Tam Gia cậu cứ mạnh dạn mà đi về phía trước đi, cứ đi về phía trước, tuyệt đối đừng quay đầu lại.”

Phan tử vừa nói xong, liền hát lên.

Tôi đi phía trước thật cẩn thận đưa người đi qua, trong lòng chua xót đau khổ không cách nào có thể hình dung ra được, mới đi qua được một bước, lập tức cái ót của tôi liền đụng phải một sợi tơ, trong lòng tôi cả kinh, bụng nói chết thì chết. Nháy mắt, tôi nghe thấy một tiếng súng vang lên, cái chuông đồng lục giác trên sợi tơ ngay lập tức bị đánh nát.

“ Cứ mạnh dạn đi về phía trước nhanh đi! ” Phan Tử cười nói.

Tôi tiếp tục hướng về phía trước đi, nước mắt lúc này đã rơi xuống, tôi căn bản thấy không rõ con đường phía trước nữa. Từng bước một bước đi tiêu sái, chợt nghe đến tiếng súng ở sau người càng không ngừng vang lên.

“ Thông thiên đại lộ,

Cửu thiên cửu bách cửu thiên cửu bách cửu oa.

Ngô tiêu mọi cậu cứ mạnh dạn đi phía trước đi nha, đi phía trước đi, tuyệt đối đừng có quay đầu.

Từ nay về sau, cậu hãy bắt đầu đi Hồng Tú lâu đi nha,

Rồi hãy tung hồng tú cầu đi nha,

Lúc ném đi nhớ ở trước mặt tôi nha, cùng cậu uống một chén nha,

Hồng hồng cao lương rượu nha, hồng hồng cao lương rượu ấy!“

Tôi rớt cục đi tới cuối cầu độc mộc, tiến vào trong thông đạo.

Sương mù đã dần dần bao phủ toàn bộ hang động, tôi gần như không thể hô hấp, buộc lòng phải chạy như điên tiến về phía trước. Bỗng nhiên nghe được phía sau một tiếng súng vang lên, tiếng của Phan Tử đã biến mất không còn nghe thấy nữa.

Nước mắt của tôi không ngừng rơi xuống, một mạch lao về phía trước chạy như điên. Phía trước lại xuất hiện một cái cầu thang đi thông dưới nước. Tôi nhảy xuống, chờ đến khi tôi bơi trôi lên mặt nước, gần như trong hang động bên kia mặt nước lúc này đều là khí độc. Bàn Tử liền kéo tôi đứng lên, nói: “Được à, vừa rồi tôi đã hướng về phía cậu mà niệm chú vãng sinh rồi, không thể tưởng được cậu vẫn còn sống đi ra nha.”

“Tiếp tục niệm đi.” Tôi nói với Bàn Tử.

Bên cạnh chính là thông đạo, chúng tôi một đường chạy vọt vào trong, thoáng cái đã trở lại đến bên trong cái thông đạo quen thuộc kia. Chúng tôi không biết là bị cái gì thôi thúc, liền cảm thấy vô cùng sợ hãi sẽ xảy ra chuyện không hay ngoài ý muốn. Tôi cũng không biết được sức lực là từ đâu mà đến, chỉ là một mạch chạy như điên xuống bên dưới. Cuối cùng, tôi cũng thấy phía trước xuất hiện ánh sáng, tiếp theo, chúng tôi nhanh chóng liền xông ra ngoài.

-----oOo-----

Chương 63

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôi không biết được mình làm cách nào để trở lại Ba Nãi được. Sau khi chúng tôi về tới bên hồ, được đội ngũ của Cừ Đức Khảo nghĩ cách cứu viện, vài người được phân công lập tức tiến hành cấp cứu cho chúng tôi, tôi được đeo máy thở oxi.

Tôi lúc này đã mệt mỏi vượt mức cơ thể mình có thể chịu được, bọn họ tiêm vào rất nhiều thuốc an thần mới khiến cho cơ thể của tôi được thả lỏng, tất cả cơ bắp của tôi gần như đã tê liệt. Sau một thời gian dài thực hiện quá trình trị liệu rửa phổi và trung hòa độc tính của chất kiềm khí, bọn họ đem một loại chất khí khác hòa vào trong máy thở khí oxi của tôi, hít cái loại chất khí này, không khác gì như hít phải mùi dấm chua là mấy.

Tôi tới nửa đêm mới có thể ngủ được, ngủ khoảng chừng mười mấy tiếng đồng hồ sau mới bị một cảm giác đau đớn châm chích toàn thân làm cho tỉnh lại, phát hiện đội ngũ của Cầu Đức Khảo đang ở đưa chúng tôi rời núi. Tôi lập tức nhớ tới chuyện của Tiểu Hoa, liền nói với bọn họ, nhất định bắt bọn họ cho người đi tìm.

Trong lúc điều trị, tôi cũng không có nhớ được cái gì. Không thể không thừa nhận, sau khi chạy ra khỏi Trương gia cổ lâu là cảm giác mừng như điên hòa cùng với nỗi bi thương khi Phan Tử chết. Thế nhưng, đến khi tôi dừng lại ở đây, nghĩ tới Phan Tử, tôi vẫn một mực nghĩ rằng chuyện đó không phải thật sự.

Ngày hôm sau thì đã tìm ra Tiểu Hoa đang bị hôn mê, bọn họ liền liên hệ với người của Giải Gia, Tiểu Hoa lập tức được đưa đi. Tôi không nhìn thấy Tú Tú, mà đầu của Hoắc Lão Bà cũng không thấy luôn. Tôi không biết tình hình cụ thể ra sao, chỉ nghe người ta nói, Tú Tú đã hoàn toàn suy sụp.

Tôi cũng không rõ Bàn Tử là giải thích như thế nào, những chuyện lúc vào trong này, chúng tôi và nhiều người như vậy đi vào trong, mà lúc trở ra chỉ có một Muộn Du Bình và một cái đầu người đi ra ngoài. Bởi vì

chuyện này mà quan hệ của Hoắc gia và Giải gia cũng phát triển thuận lợi, tôi biết khẳng định sẽ có rất nhiều người hận tôi, nhưng hiện tại tôi không chút khí lực nào mà suy nghĩ mấy việc đó.

Người trong thôn cho chúng tôi lấy rất nhiều thảo dược, ăn vào dường như cũng có chút hiệu quả.

Đại khái là năm ngày sau, tôi đã có thể xuống giường đi lại. Lúc đi ra ngoài phơi nắng, bỗng nhiên gặp được một chuyện làm cho tôi kinh ngạc, tôi nhìn thấy Muộn Du Bình đã mặc quần áo chỉnh tề.

“ Anh ấy muốn làm gì vậy? ” Tôi hỏi người bên cạnh.

“ Anh ta phải rời khỏi đây.”

Rời đi? Anh ta rời khỏi đây để đi đâu chứ? Trong lòng tôi lập tức hoảng sợ, bụng nói lão tử rất là vất vả mới cứu được anh mang ra ngoài, anh còn muốn đi tới chỗ nào nữa?

“ Dìu tôi đi qua.” Tôi nói với người bên cạnh. Đôi phương nâng tôi lên, tôi đi tới bên cạnh Muộn Du Bình, hỏi anh ta:

” Anh rốt cuộc là muốn làm gì vậy? ”

Muộn Du Bình quay lại nhìn tôi, thản nhiên nói: ” Đã không còn thời gian nữa, đến lúc kết thúc mọi chuyện rồi.”

“ Con mẹ nó, rốt cuộc là anh muốn làm gì? ” Tôi nói

“ Tôi muốn đi hoàn thành một việc cuối cùng.” Muộn Du Bình nói, ” Tôi không còn nhiều thời gian nữa.” Anh ấy thu dọn đồ đạc của mình, bỏ vào ba lô.

Tôi nhìn qua người đứng bên cạnh: ” Làm sao mà các người mới đó đã cho anh ta đi rồi? Làm thầy thuốc thì cũng không được để cho bệnh nhân mới chữa trị qua loa như thế mà có thể rời đi chứ. Lão đại của các người đâu? Người này biết rất nhiều chuyện đó, mau đem lão đại các người tới đây, nhanh trối anh ta lại rồi dùng nghiêm hình bức cung đi! ”

“ Anh ta vốn không có trở ngại gì cả, thân thể anh ta so với các người

khỏe hơn rất nhiều.” Người ở bên cạnh tôi nói, “ Hơn nữa, lão đại của chúng tôi, đã – – “

Tôi nhìn người đó, hần liền thở dài: ” Dù sao cũng đã tuổi lớn rồi, lúc ra đi rất nhanh.”

“ Cầu Đức Khảo đã lấy được thứ mà ông ta muốn lấy rồi.” Muộn Du Bình cột chặt balô của mình, ” Cuối cùng ông ta cũng đã có thể bình thân ra đi.”

“ Đó là thứ gì vậy?” Tôi hỏi.

Muộn Du Bình nói: ” Hai cái vòng. Con người có lúc sẽ cầu trường sinh, cũng sẽ có lúc theo đuổi cái chết.”

Tôi không hiểu được, Muộn Du Bình cũng không giải thích thêm bất kì cái gì, tôi hét lớn một tiếng: ” Bàn Tử anh chết ở đâu rồi hả? Tiểu Ca.. con mẹ nó, muốn chạy kìa.”

“ Vô dụng thôi, anh ta trước đó đã tới một lần, Bàn Tử kia cũng đã thỏa hiệp rồi.” Người bên cạnh tôi nói.

“ Con đường sau này, tôi chỉ có thể đi một mình, các cậu không thể tiếp tục đi cùng tôi được đâu. Quá nguy hiểm, hơn nữa chuyện này và các cậu cũng không có liên quan gì cả.” Muộn Du Bình đeo balô lên liền đi ra ngoài.

Đây là kết cục?

Tôi ngẩn cả người, một cơn nóng giận bỗng nổi lên, bỗng nhiên tất cả sự mong đợi và lo nghĩ trong lòng cũng hoàn toàn biến mất hết. Tôi xoay người lại, lắc đầu, bụng nói chớ má quá mà, yêu mến thế nào mà lại bỏ đi chứ.

Tôi đi trở ngược về, vừa lúc nhìn thấy Bàn Tử từ trong phòng đi ra, anh ấy chắc chắn là nghe được tiếng tôi gọi. Nhìn bộ dạng lạng lẽ của tôi và hai bên không có Tiểu Ca, anh ấy cũng biết đại khái là đã xảy ra chuyện gì. Tôi đi đến bên cạnh anh ta, Bàn Tử vỗ vỗ tôi, an ủi nói: ” Hái dưa còn xanh thì sẽ không ngọt, chúng ta dù nói như thế nào thì cũng chỉ là người ngoài cuộc. Chúng ta không có quyền ép Tiểu Ca sống với anh em chúng

mình được.”

“ Chúng ta như thế nào mà lại là người ngoài cuộc chứ?” Tôi nói, “ Nếu ai cũng đều tính là người ngoài cuộc, vậy người nào là người trong cuộc đây? Chẳng lẽ phải nằm vật xuống chết ở bên trong kia mới có thể coi là liên quan sao?”

“ Kết cục của cậu, chưa chắc đó cũng là kết cục của Tiểu Ca.” Bàn Tử nói.

Tôi nhìn biểu hiện của Bàn Tử, hình như một chút cũng không cảm thấy thất vọng hay đau khổ gì cả, liền hỏi anh ta: “ Có phải Tiểu Ca đã từng nói cái gì với anh phải không? ”

Bàn Tử lắc đầu nói: “ Ngay cả cậu Tiểu Ca cũng không nói, làm sao có thể nói với tôi được. Chỉ là chúng ta đối với Tiểu Ca cũng coi như hiểu nhau, một khi Tiểu Ca quyết định làm việc gì đó, nhất định là phải có lí do gì đó mới dốc sức làm. Còn lí do là gì thì chúng ta cũng không thể biết được. Cũng sẽ không có cách nào ngăn cản được cậu ấy cả.”

Tôi thở dài, hai người cùng nhau ngồi ở trên sàn ngoài hành lang, nhìn Muộn Du Bình đi lúc càng xa, trong lòng cũng từ từ bình tĩnh lại. “ Anh ấy có còn trở về nữa chứ?” Tôi hỏi.

Bàn Tử nói: “ Trước kia lúc cậu ấy đột nhiên biến mất, cậu có lo lắng quá mức như vậy không?”

Tôi lắc đầu: “ Vào lúc đó, chúng ta chỉ là phát hiện không nhìn thấy anh ấy, chứ không phải là chia tay như lúc này. Còn bây giờ, là lần đầu tiên anh ấy không cho chúng ta đi cùng anh ấy, tôi cảm thấy chuyện này có phần không giống nhau.”

Bàn Tử nói: “ Đâu có cái gì không giống nhau chứ, thì cậu coi như cậu chưa có nhìn thấy cậu ta bỏ đi là được rồi.”

Tôi quay đầu lại hỏi Bàn Tử: “ Anh có tính toán gì không?”

Bàn Tử chặc lưỡi một cái: “ Tính toán thì có rất nhiều à, một là trở về Bắc Kinh, an ổn sống qua ngày, không biết khách sạn Tân Nguyệt có còn gây khó dễ gì chuyện đó nữa không. Còn nếu không thể quay về, có lẽ trước đó tôi sẽ ở lại trong này vậy, nhìn ngắm cô vợ nhỏ của tôi, dù sao

chỗ này phong cảnh đẹp, không khí tốt, con gái cũng rất xinh đẹp, với số tiền gửi ngân hàng của tôi, cũng có thể ở trong này mà làm đại gia được vài năm. Còn cậu thì sao?”

Tôi trầm mặc không nói gì. Tôi không biết, không biết là đã bắt đầu từ lúc nào, một khi tôi dừng lại không tiếp tục truy tìm đáp án của những bí mật quanh mình nữa, thì lúc đó cuộc sống của tôi cũng trở nên không có ý nghĩa gì cả.

Thật sự thì, ban đầu cuộc sống của tôi cũng không có ý nghĩa gì, hay đúng hơn là lúc nào cũng ngẩn người, suy nghĩ tới tiền điện nước tháng sau, rồi sau đó lại tự hỏi cuộc sống của mình là có ý nghĩa gì. Nghĩ tới đây tôi liền cười khổ, cuộc sống của tôi bây giờ lại trở thành cái dạng này, thật sự là không còn lời nào để nói nữa.

“Tôi cũng không biết nữa, tôi phải suy nghĩ lại đã.” Tôi nói với Bàn Tử, “Nhưng mà phải đợi sau khi tất cả mọi chuyện trở lại như bình thường. Với tất cả những bí mật này, có lẽ tôi đã biết được một chút, có rất nhiều chuyện có thể phỏng đoán, tôi cũng sẽ dự đoán ra hết thôi. Tôi cảm thấy, chuyện này rất nhanh sẽ đi tới kết cuộc. Tôi sẽ đợi cho mọi việc chậm rãi bình ổn lại, rồi nhìn thử xem tất cả bí mật này cho tới cuối cùng là cái chuyện chết tiệt gì.”

Đây chính là lời nói thật của tôi, quả thật tôi lúc này đang có một loại dự cảm, chuyện này đã gần đi tới kết thúc rồi. Bàn Tử vỗ vỗ tôi: “Cho dù là nói như thế nào, cậu tốt nhất trước hết đổi trở lại mặt của cậu đi đã.”

Tôi sờ soạng mặt nạ một chút, lại nghĩ tới Phan Tử, liền cảm thấy tất cả nỗi băng khoãng trong lòng chợt chìm xuống, “Tôi sẽ không sao đâu, khuôn mặt này, cuối cùng cũng có chút dùng được.”

Sau khi tôi và Bàn Tử tán gẫu xong, tôi trở về phòng. Tôi nghĩ rằng đây đã là kết thúc rồi. Tất cả mọi chuyện xảy ra ở trong Trương gia cổ lâu, tôi có phần không nhớ rõ, chỉ cảm thấy nó giống như là một chuyện của dĩ vãng vậy, đã đi tới bước này rồi, thì tất cả mọi chuyện chắc cũng đã bình thường trở lại.

Thế nhưng tôi đã hoàn toàn nhầm rồi, tiếp đó lại xảy ra một chuyện, chuyện này tuy rằng không có liên quan gì với chuyện trước đây, nhưng tôi vẫn phải viết lại nó.

Sau khi Muộn Du Bình đi được ba ngày, thì Vân Thái chết.

Lúc đó tôi mơ hồ nghe thấy được bên ngoài đang hỗn loạn, đứng lên liền nghe một người nói có một cô gái đã chết.

Tôi hoàn toàn không có nghĩ tới đó lại là Vân Thái. Lúc ấy tôi chỉ cảm thấy, làm sao lại có thể xuất hiện người chết được. Với tình hình lúc này mà nói, tất cả mọi chuyện đều đã yên ổn cả rồi. Chúng tôi cũng đi ra hết, vậy thì làm sao vẫn còn có người chết được.

Vân Thái đã chết, là bọn họ phát hiện ra thi thể của cô ấy ở trong dòng suối. Là bị súng bắn chết, viên đạn xuyên qua phổi của cô ấy. Lúc ấy nhất định Vân Thái chưa có chết ngay, mà cố gắng chạy trốn tới chỗ con suối, rồi mới ngã xuống nước.

Mọi người trong thôn đều cho là người của Câu Đức Khảo làm, bọn họ và người của Câu Đức Khảo xảy ra xung đột rất gay gắt. Tôi thật sự không phản ứng kịp với chuyện này, trước đó đã có quá nhiều bi thương khiến cho tôi chỉ biết chờ người nhìn thi thể tái nhợt của Vân Thái, không có gì bất kì biểu hiện gì.

Tôi biết là ai làm chuyện này, là Quỷ Nhân Ảnh, là cái kẻ có bả vai bị lõm xuống đó. Bỗng nhiên tôi nhớ tới lúc trước tôi từ trên lầu hai nhà A Quý nhìn thấy Quỷ Nhân Ảnh.

Tên Quỷ Nhân Ảnh kia, ngay từ đầu hắn đã đi theo dõi chúng tôi, là vì ai mà hắn lại mở cánh cửa trên lầu hai ra chứ?

Vào lúc này tôi cũng không thể nào đi hỏi A Quý được, nhưng mà tôi biết, ngoại trừ lão Bàn Mã, nhất định Quỷ Nhân Ảnh kia và A Quý cũng có liên hệ với nhau, có lẽ A Quý cũng không biết hắn là loại người nào, thế nhưng khẳng định cũng vì lợi ích mà qua lại với hắn.

Có thể, Vân Thái chính là người mà A Quý phải đi liên lạc với tên Quỷ Nhân Ảnh kia. Vân Thái đối với chúng tôi thực sự cũng không có hứng thú gì, cô ấy chỉ là giả vờ ngây thơ rồi trà trộn vào trong chúng tôi, có lẽ chính là để thăm dò thông tin rồi báo lại cho Quỷ Nhân Ảnh.

Hôm nay, vì Quỷ Nhân Ảnh kia muốn xóa đi rất nhiều chuyện, mà Vân Thái lại biết quá nhiều, nên mới bị hắn ta giết chết. Tôi nghĩ, nếu tôi lại đi tới cái sơn động kia, khẳng định không có khả năng gặp lại hắn ta nữa.

Tôi nghĩ rằng tất cả đối với tôi cũng không có ý nghĩ gì quá lớn. Vì sao còn có người vẫn sẽ tiếp tục sát hại một sinh mệnh đáng yêu như vậy chứ?

Khi Bàn Tử đẩy bọn họ ra, tôi tự mình lùi ra một bước, tôi thực sự không thể nhìn người bạn hữu của mình đau khổ được. Tai bắt chợt nghe được một tiếng hét đau thương vang vọng trong khe núi, đó là tiếng Bàn Tử gào lên: ” Ai? Là ai làm!”

Anh ấy bị bất ngờ đầu óc lúc này đã hoàn toàn không thể ý thức được chuyện gì nữa, tôi thật sự không hề nghĩ là mọi chuyện sẽ như vậy. Tôi ngồi xuống một góc không dậy nổi nữa, cảm thấy mệt mỏi, thực sự quá mệt mỏi.

-----oOo-----

Chương 64

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vào một buổi chiều chạng vạng ngày sau đó, tôi từ sân bay Bạch Liên cất cánh, rồi hạ cánh ở sân bay Hồng Kiều Thượng Hải, sau đó đi xe buýt của sân bay, từ Thượng Hải trở về Hàng Châu.

Ở trong WC sân bay Hồng Kiều, tôi nhìn thấy gương mặt mình. Cái mặt nạ này làm vô cùng tinh xảo để cho tất cả râu của tôi vẫn có thể mọc ra bên ngoài như thường, bằng không bây giờ râu mép của tôi sẽ đâm ngược vào trong thịt mà dài ra. Trước kia tôi vẫn luôn cảm thấy, nếu mình chừa chút râu thì sẽ ra dáng đàn ông hơn, nhưng xem ra bây giờ thì, không phải ai cũng thích hợp để râu, đặc biệt lúc này lại là một gương mặt già nua đầy nếp nhăn, hơn nữa quần áo mặc trên người nhìn lại không phù hợp chút nào, nhìn qua cứ như là một tên mót lúa vậy.

Nghe Tiểu Hoa nói, ở Trung Quốc thời cổ đại, người muốn mang mặt nạ thì phải dùng nước thuốc hủy hết tất cả lỗ chân lông trên da mặt đi, quá trình này vô cùng đau đớn. Đối với tôi mà nói râu không dài ra nữa thì cũng không phải là chuyện gì quá thê thảm. Nhưng mà, tôi vẫn may mắn hơn bọn họ nhiều vì không phải làm như vậy.

Đó là chuyến xe buýt trễ nhất trong ngày, trên xe chỉ có tôi, một cậu học trò có dáng vẻ rất nữ tính và một cô gái trẻ. Cô gái kia đeo tai phone điện thoại, nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt rất mơ màng. Cô ấy để tóc thắt bím, rất sạch sẽ, là một người có khí chất rất đặc biệt.

Làm cho tôi không khỏi nhớ tới Vân Thái, trong lòng liền xuất hiện một cảm giác không thể nào diễn tả được. Từ lúc ở Quảng Tây xuất phát đi trở về, tôi vẫn luôn kiềm nén cảm xúc của chính mình, đến nay nhìn thoáng qua những ánh đèn trên đường, các loại cảm xúc thống khổ trong lòng bắt đầu từng chút thoát ra bên ngoài.

Tôi nhắm mắt lại, cố gắng không để cho mình khóc lên. Tôi nghe được tiếng Bàn Tử gào khóc lúc này vẫn còn đang văng vẳng bên tai mình, tôi nhớ lại bức ảnh có Vân Thái, trong số ảnh chụp của chúng tôi, lần đầu tiên chúng tôi đi tới Ba Nãi. Tuy rằng trong lòng lúc ấy tràn ngập những nỗi băn khoăn, nhưng chúng tôi nhìn qua thực sự rất hạnh phúc, bởi vì ở cái thời điểm kia, vận mệnh của chúng tôi vẫn còn đang nằm trong chính tay mình.

Buồn cười nhất chính là, tất cả những việc chúng tôi làm sau đó đều là đem số phận từ trong tay mình mà đẩy hết cho hoàn cảnh.

Trong lòng tôi còn đang sợ hãi cái gì? Cho dù là đang ở trong tâm tình nào đi nữa, tôi vẫn cảm thấy những rối rắm trong lòng mình hoàn toàn không có giảm bớt đi.

Những bí ẩn trong lòng tôi không hề biến mất, hoặc nói đúng hơn, ngay cả khi tôi đã trở về, tôi vẫn chẳng hề cho rằng đây là một sự kết thúc. Tôi sâu sắc hiểu được, bây giờ tôi trở về cũng chỉ như một người khách qua đường, mọi chuyện vẫn chưa chấm dứt, thậm chí ngược lại không có tạm dừng mà vẫn đang tiếp tục tiến lên phía trước.

Chiếc xe dừng lại ở trạm cuối đoạn đường trước khi trở về, tôi đi xuống hướng đi về nhà. Lúc này cũng đã nửa đêm, nhìn cái ngã tư quen thuộc, cảm giác trong lòng lúc này hoàn toàn khác với những lần trước khi về Hàng Châu. Những lần đó, khi tôi trở lại Hàng Châu cái cảm giác thứ nhất chính là mỏi mệt, sẽ không bao giờ muốn đi tới những chỗ quý quái ấy nữa, đây nhất định là một lần cuối cùng. Đó chính là ý nghĩ của tôi vào lúc ấy.

Nhưng lúc này lại không hề nghĩ như vậy. Tôi cũng không cảm thấy mệt mỏi, hoặc là không cảm thấy bất kì một loại cảm giác nào khác nữa.

“ Cứ tiếp tục như thế nữa, cậu sẽ bị bệnh vô phương cứu chữa. “

Quá nhiều tâm tư đến độ sẽ bị bệnh luôn sao. Tôi châm một điếu thuốc, sau khi xuống xe, nhìn tới cảnh vật trước mặt, không khỏi kinh ngạc một trận.

Trước mặt tôi lúc này, lại là cửa hàng của chú Ba.

Không phải là tôi đang về nhà sao? Tôi hoảng hốt một chút, thoát cái mới nhớ ra, lúc lên xe nói địa chỉ với tài xế, chính là địa chỉ nhà chú Ba.

Tôi không thể trở về nhà của mình, cho dù là đã trở lại Hàng Châu, tôi cũng phải ở nơi này.

Tôi quay đầu, xe taxi đã lái đi mất. Đứng ở trong con hẻm tối tăm, tôi không khỏi cảm thấy buồn cười, thò tay vào túi lấy ra chiếc chìa khóa nhà của chú Ba mà lúc trước Phan Tử đưa cho tôi, bước tới trước cửa sắt, hít sâu một hơi rồi mở ra.

Toàn bộ ngôi nhà không có bất kì căn phòng nào có ánh sáng, tôi đi vào trong sân, nhìn tới bồn hoa của chú Ba. Bởi vì có người làm vườn để ý chăm sóc, bồn hoa phát triển rất tốt, vươn ra lung tung xung quanh. chú Ba bình thường hay ngồi uống trà ở bàn trà đặt giữa sân.

Nơi này chính là chỗ mà chú Ba thường ngày sinh sống. Tôi đã từng ở lại đây vài ngày, thật không ngờ, bây giờ trở lại, vẫn là đến đây.

Tôi không có lập tức đi vào nhà, bởi vì tôi không biết đi vào thì nên làm cái gì tiếp theo. Tôi không định đang lúc nửa đêm, lại đứng luẩn quẩn một chỗ trong phòng. Không biết vì cái gì, cuộc sống sau này làm cho tôi trở nên vạn phần bất đặc dĩ, nếu có thể bắt đầu một chuyện gì đó chậm một chút, thì sẽ bắt đầu chậm một chút ngay.

Ngồi xuống trà ghé, tôi nhanh chóng kéo quần áo lại thật kín, nhìn lên bầu trời đêm, không hề nhúc nhích, mãi cho đến khi trời hửng sáng.

Là người làm vườn mỗi ngày đến đây làm việc đánh thức tôi. Khi tôi mở mắt, nhìn thấy một gương mặt đang kì lạ nhìn mình.

“ Ông chủ, đã trở lại rồi sao? Ai lại ngủ ở chỗ này như vậy?”

“ Chú Hà?” Tôi đang mơ mơ màng màng trả lời, ngay lập tức ý thức được mình nói nhầm rồi, liền sửa lại lời nói, “ Lão Hà, sớm như vậy đã tới rồi hả? ”

“ Ông mau trở lại vào phòng mà nghỉ đi, trời lạnh lắm đó, ông chủ.” Lão Hà nói.

Tôi gật đầu, nhìn nhìn xung quanh trong phòng một chút, người làm công vẫn chưa có đến. Ở nhà chú Ba vào giờ này mỗi ngày đều có người làm công đến quét tước dọn dẹp, nhưng chỉ bị giới hạn lên trên lầu ba, lầu hai và lầu một chính là chỗ để hàng hóa.

Những người mua đồ cổ thường không thích không gian quá sạch sẽ hoặc được thiết kế quá hiện đại, bình thường khi bán đồ cổ đều phải đem tất cả hàng hóa mà bày ra lung tung khắp nơi, chuyện này cũng chỉ là để thỏa mãn tính thị hiếu của khách hàng. Bởi vì khi lựa chọn đồ cổ trong một cửa hàng lộn xộn, sẽ khiến cho họ có cảm giác yên tâm hơn. Có rất nhiều cửa hàng bán đồ cổ, đều thích đem đồ cổ mà vứt loạn trên mặt đất bán, cũng chính là vì cái đạo lý này. Nếu mà bày trí cửa hàng giống như cửa hàng bán đồ trang sức, rồi thuê một vài nhân viên mặc âu phục làm người bán hàng, thì ngược lại làm cho khách hàng cảm thấy không chuyên nghiệp.

Nhưng thực ra, nếu như không tính tới những người hiểu biết về đồ cổ, thì trên thực tế, những người sưu tầm thật sự hiểu biết về đồ cổ quá ít. Làm trong đường dây này, hàng năm chúng tôi thấy được hơn chín mươi chín phần trăm người hoàn toàn không biết gì về đồ cổ. Vì thế đối những.... người mua đồ cổ như vậy, đều phải đặc biệt quan tâm tới cảm giác của họ.

Tôi đi vòng qua những ... món đồ cổ này, đảo qua vài vòng rồi đi tới cửa lên lầu ba. Những thứ ở lầu một thì không đáng giá bao nhiêu, lầu hai có thêm cái tủ sắt, đồ ở đây tốt hơn một chút. Còn những thứ thật sự đáng giá thì không đem trưng bày ra ngoài mà chúng đều được đặt ở trong mật thất của chú Ba trên lầu ba. Cánh cửa lên lầu ba nhìn vào thì có vẻ lụp

xup tả toi, nhưng thật sự đều là làm bằng thép vonfram, cái khóa mà chú Bá dùng là do một người thợ làm khóa thiết kế ra, tất cả cơ quan đều ở bên trong tường, người bình thường muốn vào trừ khi lấy thuốc nổ đánh vào, bằng không tuyệt nhiên sẽ mở không ra.

Lầu ba là một cái buồng trong rất lớn. Chú Ba là một người rất biết hưởng thụ nhưng bản thân chú thường không để lộ điều đó ra ngoài, chú đối với rất nhiều thứ hiện đại đều không có hứng thú gì. Trong cái buồng trong này tất cả những đồ vật bằng gỗ lim đều là vô cùng sang quý, nhưng mà so sánh với những ... thứ này, tôi thật sự là thích ghé xô pha mềm mại hơn, cho nên tôi biết, nếu phải ở lại trong này một thời gian tương đối dài, tôi khẳng định sẽ phải thêm vào trong đó ít đồ nữa.

Kỳ thật lần trước khi tôi ở chỗ này, tôi phát hiện sinh hoạt của chú Ba thực sự rất khổ sở và bức bách, giống như khi chú ấy còn trẻ đã trải qua quá nhiều chuyện, những loại hưởng thụ của con người thì rất nhiều thứ, như là đàn bà, tiền bạc, địa vị nhưng đối với chú ấy tất cả những thứ đó hoàn toàn không có một chút sức hấp dẫn gì.

Trong toàn bộ phòng của chú ấy, những vật dụng trong nhà, tranh chữ, văn phòng tứ bảo (*tứ bảo đây là nghiên mực, bút lông, giấy, mực – trong nghệ thuật thư pháp*) mới nhìn qua thì thấy những thứ dùng để thưởng thức có rất nhiều, thế nhưng chỉ cần mở những ngăn kéo của chú ấy ra thì sẽ phát hiện ngay, hầu như tất cả ngăn kéo hoàn toàn trống không, hơn nữa còn có một lớp bụi mỏng.

Điều này nói lên từ lúc mua những vật dụng trong nhà này cho tới bây giờ, chưa từng có đụng tay vào bất kì thứ gì.

Không có sinh hoạt.

Một người đàn ông độc thân, ngoại trừ những thứ vật dụng của riêng mình ra: Sổ sách, chén trà, lá trà, còn lại đều là dùng sách cổ để tô điểm thêm. Ngược lại sách thì đều là những loại sách cổ thật cổ, nhưng vẫn có thể nhìn ra được là chú Ba cơ bản vốn không có đụng vào. Ở trong phòng chú thứ có thể được tìm thấy nhiều nhất chính là các loại sách báo đã quá cũ.

Ở đây đối với chú mà nói thì nơi này quả có hơi rộng, chú không có quá nhiều đồ như vậy để mà có thể đem tất cả nhồi hết các ngăn kéo này

được .

Sau khi tôi từ Tây Sa trở về, đều đã lúc soát hết tất cả căn phòng này rồi, cho nên tôi biết món đồ làm cho tôi cảm thấy có hứng thú ở chỗ nào. Những tài liệu năm đó chú Ba điều tra về đội khảo cổ cơ bản cũng không có tác dụng gì, nhưng tôi vẫn có ý định xem lại một lần nữa, chỉ có điều không phải là lúc này.

Tôi ngồi xuống trước bàn đọc sách của chú, trên bàn chỉ có duy nhất một cái đèn bàn, một cái lư hương, một cái điện thoại cùng một ít giấy bút. Và trước khi tôi đi khỏi vẫn giống như vậy.

Chỉ có một thứ khá nhất, đó chính là chiếc máy tính, nhưng mà lại là một chiếc máy tính đã rất cũ, màn hình chỉ có mười lăm inch (*tấc*), bình thường chú Ba dùng nó để chơi đánh bài và xem một số sổ sách điện tử. Chú ấy không biết cách dùng máy tính, chỉ biết dùng chuột làm một vài thao tác đơn giản trên máy tính, bên trong vẫn cài đặt hệ thống windows2000 như ban đầu, không có network card, hoàn toàn không thể lên mạng được.

Tôi nhắm mắt lại, để xem thử mình có ngủ được hay không, tuy rằng có cảm giác rất mệt mỏi, nhưng mà có lẽ là trong khoảng thời gian này phải thường xuyên xuống đất hoạt động một cách liên tục với cường độ cao đã khiến cho tôi có một thói quen như vậy, tôi hoàn toàn không buồn ngủ chút nào.

Tôi rút chiếc điện thoại di động ra rồi gửi cho mọi người một cái tin nhắn ngắn là tôi đã giàu to rồi, sau hít sâu một hơi, bỗng nhiên không biết phải làm cái gì nữa.

Chẳng lẽ ngày nào của chú Ba cũng chỉ có như vậy, ngồi ở trước cái bàn này miên man suy nghĩ thôi sao?

Khó trách chú ấy lại luôn buồn rầu như vậy, nếu như chú ấy nghèo đến độ ngay cả tiền nước cũng không đóng được, có lẽ cũng sẽ chẳng phải lâm vào hoàn cảnh như này.

Con người quả là một loại sinh vật kì lạ. Mục đích quan trọng nhất của bọn họ đó là sinh tồn, nhưng mà thường thì sinh tồn lại không phải là việc làm cho con người buồn phiền nhất. Bởi khi một người có thể làm

thỏa mãn hết tất cả những sự đòi hỏi của mình, bọn họ lại hay tự mình tìm ra một chuyện phiền não không có cách nào giải quyết được khác.

Suy đến cho cùng thì, con người là vì phiền não mà tồn tại. Hơn nữa, cho dù đã nghĩ thông suốt được vấn đề này rồi thì cũng vô ích thôi. Luôn luôn sẽ phát sinh một số thứ làm cho người ta phiền não cho dù là có hiểu rõ đạo lý này đi nữa cũng không làm cho nó biến mất, cũng giống như tôi hiện giờ.

Tôi sờ sờ mặt mình, hiểu rõ trong khoảng thời gian này phải tự tìm cho mình một cái gì đó để làm, nếu không tôi sẽ bị chính kí ức của mình bức chết. Phan tử đã mất, tuy rằng tôi không cho phép công khai tin anh ấy đã chết, thế nhưng bây giờ, không có anh ta, có rất nhiều chuyện muốn làm cũng không được trôi chảy như trước nữa.

Còn có Ách tử và chú Hai nữa, đó chính là những người tôi nhất định phải thuyết phục trước tiên, nhưng với chú Hai mà nói thì, có thể lúc này tôi và chú ấy tốt nhất là không nên gặp nhau, bởi vì chú ấy quá thông minh, tôi tuyệt đối không có khả năng giấu diếm được chú ấy điều gì. Còn bảy ngày nữa tôi mới có thể tháo cái mặt nạ này ra được, vì để đề phòng có chuyện xảy ra, chắc hẳn là tôi có một số việc cần phải làm.

Tôi đi vào WC nhà chú Ba, cạo râu mép của mình, rồi tắm rửa một chút, sau đó cho một thủ hạ tiếp tục gọi điện thoại cho người quản lý, nói cho hẳn ta biết hôm nay tôi không tiếp khách, tôi muốn nghỉ một ngày. Sau đó tôi liền leo lên giường nằm, mở tivi xem phim hoạt hình, lúc này mới thấy buồn ngủ.

Nhưng cảm giác được giấc ngủ này thật sự rất chật vật, các cảnh tượng trong mơ khiến cho tôi bị giật mình tỉnh giấc không chỉ có một lần, có vài lần tôi đều cảm thấy Phan Tử cả người đầy máu, đứng ở bên cạnh tôi.

Tôi không hề cảm thấy sợ hãi chút nào, mà chỉ cảm thấy tuyệt vọng mà thôi, cảm giác tuyệt vọng đó khiến tôi cắn rứt mãi không thôi.

-----oOo-----

Chương 65

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vài ngày sau của tôi đều vô tri vô giác mà trôi qua, chỉ khi nào phải trực tiếp giải quyết một số chuyện phát sinh thì tôi mới có thể trở lại thế giới này. Còn trong những khoảng thời gian khác, tôi chỉ biết nằm hoặc ngồi, trong đầu lần lượt xuất hiện những chuyện đã xảy ra trước đây. Tất cả những chuyện này, tôi đã không còn muốn suy xét cặn kẽ nó nữa, chẳng qua là chúng cứ hiện lên trong đầu như một cuốn phim trôi.

Thế nhưng tôi lại không có bất kì cảm xúc gì.

Lúc này tuyệt vọng mới là thứ cảm xúc lớn nhất trong tôi, có thể là nó đã nuốt chửng hết tất cả cảm giác khác. Thậm chí trong một khoảnh khắc tôi cảm thấy rằng, tôi đã không còn quá nhiều lưu luyến gì đối với sinh mạng của mình nữa. Có lẽ lúc đó tôi mới có thể biết được những bí mật ở phía sau tất cả mọi chuyện, hoặc là khi tôi chết đi thì lúc đó tôi mới biết được hết tất cả mọi chuyện nữa.

Đây chính là báo ứng mà tôi đáng phải nhận, chính vì những suy nghĩ cố chấp của mình, mà đã hại chết rất nhiều người, nếu tôi cứ như vậy mà sống, nhưng vậy thì thế giới này thật sự rất không công bằng.

Lúc nghĩ tới đó, trong lòng tôi lại đặc biệt bình tĩnh, không có một chút cảm giác lo lắng nào như trước đây. Tôi cảm thấy, cho dù cuối cùng đã biết được hết tất cả những chuyện quan trọng ở phía sau, tôi cũng không có cảm giác được rằng mình đã trút hết gánh nặng rồi.

Sau này tôi sẽ không bao giờ còn cảm giác ham muốn mãnh liệt giống như lúc trước nữa, cho dù không biết bất kì chuyện gì thì nó cũng không thể đả động tới tôi được. Thế nhưng, vài ngày sau tôi phát hiện rằng mình đã sai lầm rồi. Xem ra một khi những chuyện này phát sinh, thì nó sẽ vĩnh viễn không nằm trong những dự đoán của tôi.

Vài ngày sau, tôi nhận được một thông tin hoàn toàn không ngờ tới, công ty của Cầu Đức Khảo đã bắt đầu sắp xếp lại tài sản một lần nữa.

Điều này là tất nhiên, bởi nguyên nhân ở đây là vì tình trạng sức khỏe của cổ đông lớn nhất Cầu Đức Khảo đã chuyển biến xấu, có rất nhiều phương diện của công ty do ông ta kiểm soát trước đây cũng bắt đầu suy giảm, những cổ đông khác trong lúc này lại bắt đầu hoạt động mạnh lên,

âm thầm đấu tranh cổ phần càng ngày càng kịch liệt. Có rất nhiều người bị trở thành vật hi sinh trong trận đấu đó, bao gồm Cầu Đức Khảo và cả một số người quan trọng trong đội ngũ cao cấp nữa.

Những người trong đội ngũ này có quan hệ cá nhân tương đối tốt với tôi và Bàn Tử khi chúng tôi ở Vân Đỉnh Thiên Cung, tuy rằng quan hệ cũng không quá gần gũi, nhưng có đôi khi, tôi vẫn phải thỉnh giáo bọn họ rất nhiều vấn đề, thế mà bọn họ cũng lén cho tôi một ít sáng kiến.

Sau khi công ty hỗn loạn, có rất nhiều người trong bọn họ tạm thời rời khỏi cương vị công tác của mình, trong đó còn có mấy người liền bắt đầu gửi một ít vốn và hồ sơ bí mật của công ty cho tôi.

Những hồ sơ bí mật này là khi Cầu Đức Khảo còn đang nắm quyền cao nhất cất giữ, thế nhưng một khi Cầu Đức Khảo sụp đổ, mấy thứ này liền biến thành vô dụng, bởi vốn không có người tin vào những tin tức bên trong hồ sơ. Nên những hồ sơ này đều bị tách ra mà có khi còn bị tiêu hủy.

Mấy người đó nói, nếu công ty đã không còn coi trọng nữa, thay vì đem đi tiêu hủy, chẳng thà đưa cho tôi lúc này là người cần xem tới chúng, không chừng sẽ có thông tin nào đó có ích.

Số lượng hồ sơ kia rất nhiều, thoát nhìn làm cho người ta lú lờ. Rõ ràng, những người này tuy rằng có thiện ý, nhưng cũng không được tốt lắm cho đến khi tôi sắp xếp lại, mấy cái xấp tài liệu đó nặng nhất cũng chỉ tới mấy trăm gam, còn lại tất cả đều là hình ảnh, chỉ dùng để xem xét nhanh lại những manh mối đáng nghi thôi.

Tôi pha hồng trà, bắt đầu từ túi hồ sơ đầu tiên, nội trong hai ngày cũng xem hết được tới cái cuối cùng.

Nội dung của chúng tương đối đa dạng, tuy rằng không phải tập hồ sơ nào cũng có giá trị, nhưng phần lớn là khá là hữu dụng, mà trong số không có giá trị còn lại thì cũng có điểm rất kì lạ.

Tôi lấy những tài liệu này sắp xếp lại, chia thành ba loại, thứ nhất chính là những hồ sơ có giá trị, thứ hai chính là những hồ sơ có điểm đáng ngờ, và một loại nữa chính là những tài liệu không có giá trị.

Nhưng thứ khiến cho tôi bỗng nhiên tỉnh ngộ nhất chính là một số tài liệu nói khái quát về đội khảo cổ ở Tây Sa, một phần của tài liệu này mục đích là yêu cầu tài chính từ ban giám đốc. Một phần nữa là để giải thích với ban giám đốc, những hạng mục vì sao cần phát triển dự án Tây Sa, ẩn ở bên trong ít nhiều cũng vài thông tin hữu dụng .

Số hồ sơ quan trọng này được chia ra làm hai phần, một phần là để giải thích vì sao: Cầu Đức Khảo cho rằng ở bên dưới mặt biển Tây Sa có cỗ xác suất khá cao, trong đó còn có một số lượng lớn truyền thuyết dân gian kể lại và những ghi chép trong lịch sử. Những tư liệu này còn có mấy trăm ảnh đi kèm, phần lớn trong đó đều được chụp từ trong sách cổ mà ra. Nhưng mà, những chứng cứ xác thực mang tính quyết định lại không phải cái này. Tính quyết định của những chứng cứ này, nằm ở trong “ Hồ sơ nội bộ ”.

Cái phong bì đựng “ hồ sơ nội bộ “ thực sự rất kỳ lạ, nó là một phần tài liệu của Đảng, đây chính là bản báo cáo mua với cái giá rất cao từ một thành viên đã chết trong đội ngũ khảo cổ.

Sau khi cân nhắc cẩn thận, tôi hiểu ra được, người đã chết này, chính là người đầu tiên đi vào trong cỗ mộ ở Tây Sa, chính là hắn đã mang theo tư liệu quan trọng nhất của nhóm. Sau đó, tai mắt của công ty đem thông tin này báo lại cho Cầu Đức Khảo – tình hình lúc đó, chắc là lợi dụng trên mặt biển không có ánh sáng, thuyền của Cầu Đức Khảo giả mạo thành thuyền của tổ chức, nên mới lấy được những tài liệu này.

Tiếp đó, Cầu Đức Khảo đem phần tài liệu này giao lại cho Giải Liên Hoàn, vì thế mới có sự kiện ở Tây Sa mà Tam Thúc nói lần đó.

Thế nhưng, tôi vẫn cảm thấy có một việc kì lạ — đó là Cầu Đức Khảo làm như thế nào mà lại có được những tư liệu nội bộ Tây Sa này, vì vậy có thể giải thích rằng.

Xem ra, thói quen của tổ chức này là: Trước tiên cho người của mình đi vào trong cỗ mộ thăm dò trước, xem có thể trực tiếp thu được tư liệu hay không, còn nếu không được, liền đem tất cả tư liệu mình có được lấy ra giao cho đội khảo cổ, làm cho đội khảo cổ tiến vào trong để thăm dò lần thứ hai.

Còn có một thông tin đặc biệt quan trọng, là năm đó chú Ba lừa Cầu Đức

Khảo mục đích là khiến cho ông ta ra sức bỏ tiền, còn có sử dụng một cái tin vật, tin vật này chính là “khối sắt”.

Thứ này nằm trong sự kiện Ba Nãi năm đó, từ trong Ba Nãi mang ra mấy cái rương để những “khối sắt” này. Chú Ba lấy “khối sắt” để chứng minh là chú ấy đang có toàn bộ tư liệu ở Ba Nãi lúc đó, lấy nó trao đổi để có được chi phí lần đi Tây Sa.

Tôi tạm thời không biết vì sao chú Ba lại có được “khối sắt” này, nhưng mà có thể nhận ra là chú đã chiếm được, vậy phía sau chuyện này còn có một số hành động mà tôi chắc chắn không biết.

Có một phần hồ sơ làm cho tôi cảm thấy nghi hoặc, nhưng tôi sẽ chỉ nói những phần quan trọng thôi. Tập hồ sơ này, chỉ có một đề tài: Điều tra đặc biệt về vùng lân cận chỗ ở của Ngô Tam Tĩnh.

Hồ sơ không có phần nội dung cụ thể, ở trên phong bì của tập hồ sơ, có chữ tiếng Anh “Không cần thông qua”.

Người làm tập hồ sơ dự án này, lại là A Ninh, chữ tiếng Anh của A Ninh phải thật lâu sau đó tôi mới có thể nhận ra được.

Dự án của A Ninh là, sẽ tiến hành điều tra những vùng lân cận nơi ở của chú Ba, vì sao phải làm như vậy? Chẳng lẽ quanh chỗ chú Ba ở đều có cỗ mộ sao?

Trong trí nhớ của tôi A Ninh chính là một cô gái rất chuyên nghiệp và đáng tin cậy, cô ấy không có khả năng làm ra một dự án không có chút giá trị nào, cô ấy làm dự án này hẳn là có mục đích nào đó.

Tôi nhìn nhìn ngày tháng ghi trên đó, chắc là trước khi chúng tôi lần đầu tiên xuống đất. Hiển nhiên, đối với chú Ba của tôi, công ty Cầu Đức Khảo đã bắt đầu theo dõi từ lâu rồi.

Chỉ có điều, trong hệ thống của công ty chuyên nghiệp ở nước ngoài, tài chính và hội đồng quản trị luôn luôn đứng đầu, cái đề án này tất nhiên không có được thực thi.

Tôi tựa đầu vào ghế, một bên vừa hút thuốc một bên vừa suy nghĩ, lại hoàn toàn không có chút khái niệm nào. Tôi đi lên mái nhà cửa hàng của

chú Ba, nhìn quanh bốn phía.

Cửa hàng của chú nằm ở một chỗ tập trung rất nhiều nhà ở của nông dân, bốn phía hoàn toàn là nhà ở của nông dân có đủ loại, phần lớn đều đã khá cũ kỹ. Ở một chỗ như vậy, làm gì có cái vùng đất nào đáng nói, ngay cả mặt đất còn không thể nhìn thấy được nữa mà.

Nếu có thể xem được tập hồ sơ nói cụ thể về việc này, nói không chừng tôi còn có thể đoán được chuyện này là có ý nghĩa gì, tiếc là, hiện tại chỉ có thể suy đoán chứ không hề có bất kì hướng đi nào như vậy.

Tôi tự mình cân nhắc một lí do đại khái là, không chắc rằng là do A Ninh cảm thấy xung quanh cửa hàng của chú Ba có thể có cỗ mộ. Rất nhiều trộm mộ tặc thường lựa chọn chỗ ở, mới nhìn qua là muốn mở một cửa hàng nhỏ làm ăn rồi, nhưng mà trên thực tế có lẽ chỉ là để che đậy mà thôi, ở bên dưới đào rất thông đạo trộm mộ. Hơn nữa, với kiểu người điên như chú Ba, nếu trong lòng đất thật sự có đủ loại bảo bối đáng giá, rất có thể kế hoạch đào địa đạo của chú sẽ tiến hành liên tục vài năm chứ không ít gì.

Ngoại trừ lần đó ra, trong hồ sơ còn có một lượng lớn thông tin, có thể bổ sung thêm một tin tức mà tôi có được trước đây. Sau khi tôi xem hết tất cả hồ sơ, có rất nhiều chuyện còn mơ hồ lúc này mới có thể khẳng định lại được, nhưng mấy cái này cũng không quá quan trọng gì.

Trong đó vẫn còn một số thông tin ghi bằng tiếng Anh nên thực sự là quá khó đọc, tôi xem không hiểu lắm. Tôi mới đem phần hồ sơ bằng tiếng Anh này chia ra gửi cho mấy người bạn thân giỏi tiếng Anh của mình, nhờ bọn họ dịch lại rồi kiểm tra lại cẩn thận giúp tôi luôn. Tất cả những thao tác này, đều là được làm ở trên máy tính của tôi, thế nhưng lượng văn bản thực sự quá nhiều, tôi chỉ có một cái màn hình thì rất khó để làm xong thuận lợi được.

Lúc này tôi mới nghĩ tới, ở đây chú Ba có một cái máy tính. Tôi liền lấy máy tính mở ra, dùng đĩa mềm (*máy tính*) chép các văn bản qua, tiến hành đối chiếu mà làm.

Trong lúc tôi đang làm việc này, tôi phát hiện có một chuyện rất kỳ lạ, ở trên màn hình hai máy tính, trong đó có rất nhiều văn bản có chi tiết không giống nhau. Tôi liền mở những văn bản của A Ninh lúc nãy vừa

xem, ở trên máy tính chú Ba, thì ra so với lúc nãy thì lại có dư ra một trang nữa, lúc trước thì trên màn hình chỉ có một trang, mà ở trong máy tính chú Ba, lại có tới hai trang.

Tôi cảm thấy có chút kỳ quái, mở ra xem thử, liền phát hiện trang này có tên là trang thuyết minh, hệ thống của thuyết minh trang này đã rất cũ, không thể hiển thị ra toàn bộ trang bì được.

Chẳng lẽ, bên trong hồ sơ này còn có cái gì kỳ quái sao? Ngay tức khắc tôi liền giật mình một cái, nhớ ra có rất nhiều tập tin đã được mã hóa, chỉ khi nào ở trên máy tính riêng mới có thể hiện ra được tất cả các trang trong tập tin. Còn khi hiện thị trên một máy tính khác, thì người đó chỉ có thể coi được vài trang, những trang có thông tin quan trọng sẽ không hiện ra được.

Lòng tôi nói, xem ra phải tìm cao thủ đến xử lý chuyện này thôi, tôi khẳng định bản thân mình không có khả năng làm được chuyện này. Tôi liền tắt máy tính, ở trong đầu điem lại vài lần, phát hiện tôi ở Hàng Châu thực sự không có biết bao nhiêu người giỏi về máy tính. Nhưng ở vùng Tế Nam cũng có một người bạn thân giỏi về cái này, là một người bạn học thời đại học, chỉ có điều, nếu đặc biệt gọi cậu ta tới đây hình như là quá khoa trương, thôi thì tốt hơn hết tìm vài người quen ở Hàng Châu có thể tin tưởng được là ổn thôi.

-----oOo-----

Chương 66

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trong một ngày này, tôi cùng vài thủ hạ mở một cuộc họp mặt với những người làm ở địa phận xung quanh Hàng Châu, đem tất cả chuyện này nói rõ một chút. Bốn giờ chiều, tôi lại nằm trên giường, rất nhanh sau đó liền ngủ luôn. Đến khi tôi thức dậy, cũng đã là nửa đêm rồi. Rốt cục tôi không ngủ lại được nữa, đành đi lên ban công nhà Tam thúc đứng, nhìn về phía bầu trời Hàng Châu u ám rồi châm điếu thuốc lên hút.

Chờ tới khi tôi bị lạnh tới cứng người có chút không thoải mái, mới đang định đi trở lại vào phòng lấy áo khoác, đột nhiên tôi phát hiện trong

phòng có điểm hơi khác thường.

Trong phòng tôi lúc này không có đèn, đúng ra vốn chỉ là một mảnh tối đen, thế nhưng lúc đi trở vào, tôi liền phát hiện trong phòng có một góc, phát ra một loại ánh sáng rất quý dị.

Đó không phải là ánh đèn điện, cũng không phải là ánh lửa, mà là một loại ánh sáng lạnh huỳnh quang lờ mờ.

Tôi sửng sốt một chút, nhìn kỹ lại, đột nhiên phát hiện ra, máy tính của Tam Thúc ở trên bàn, đã bị bật lên.

Tôi nhíu nhíu đầu mày, tự hỏi nó đã bị bật lên khi nào vậy? Sau khi tôi dùng xong máy tính rõ ràng đã tắt đi rồi mà, làm sao lại tự nhiên lại bị mở lên, chẳng lẽ là nó bị trục trặc gì sao? Vì thế tôi liền đi tới ngòai xuống bên bàn đọc sách, nhìn lên trên màn hình máy tính, không hề có gì cả, nhưng ở góc phải màn hình, có hiển thị một biểu tượng nho nhỏ.

“Ngài có một phong thư mới.”

Tôi nhìn quanh bốn phía, trong lòng càng lúc càng cảm thấy nghi hoặc, nghĩ tới có vài khả năng có thể xảy ra: Thứ nhất là, máy tính này có thể buổi chiều bị mấy người làm mở ra, có lẽ là mở ra lúc tôi không để ý. Bọn họ có ý đồ gì?

Chuyện này tôi không cần phải lo lắng, bản thân cái máy tính của Tam Thúc cũng không có cái gì, bất kể là mục đích của mấy tên người làm kia là cái gì thì họ cũng sẽ không lấy được gì cả.

Còn khả năng thứ hai là, chẳng lẽ máy tính này vẫn chưa có tắt hoàn toàn, mà chỉ là đang ở trạng thái tắt tạm thời thôi sao?

Nhưng chuyện lạ lùng nhất là, chiếc máy vi tính này tuyệt đối không thể lên mạng, vậy thư này là từ đâu gửi tới chứ? Chú Ba biết thư điện tử là cái gì sao?

Tôi ngòai vào trước máy tính, di chuyển con chuột cũ kĩ kia, kích vào cái biểu tượng nhỏ ở góc màn hình, bức thư điện tử ở trong cửa sổ liền hiện ra.

Vừa thấy, thế nhưng không phải là do windows tự động báo nhắc nhờ gửi email đi, mà chính là một cái email từ một cái địa chỉ khác gửi tới địa chỉ của chú ấy.

Bên trong email chỉ có một câu:

Người rút cục đã trở lại, kế hoạch đã được tiến hành như thế nào rồi?

Tôi ngồi ở trước máy tính, nhìn thấy câu này, ngay người ước chừng khoảng nửa tiếng đồng hồ.

Trong đầu tôi liên tục suy nghĩ về những lời này, có đủ loại khả năng bị tôi lôi ra. Đầu tiên điểm quan trọng nhất chính là: chú Ba hóa ra lại có một cái hòm thư bí mật.

Tôi biết là Tam thúc có sử dụng một cái máy vi tính, nhưng mà, tôi cũng không biết chú ấy sẽ dùng nó vào việc gì, tôi chỉ cảm thấy chú ấy cũng đơn giản như cha tôi không khác biệt mấy. Mà bên trong hệ thống windows2000 còn được thiết lập thêm một hòm thư, đây có vẻ là một kĩ xảo khá cao cấp, đặc biệt là đối với một người lớn tuổi như chú mà nói. Là do người khác cài đặt cho chú sao? Nhưng vấn đề quan trọng ở đây là, máy tính này gần như chỉ dùng cho việc xem sổ sách điện tử thôi, tôi chưa bao giờ biết được là nó có thể lên mạng.

Rõ ràng là nó có thể lên mạng.

Rõ ràng là chú Ba che giấu chuyện này.

Điểm thứ hai là, nhất định là có một người, đang sử dụng cùng một cái hòm thư để liên hệ với chú, cho dù cũng không có phát sinh chuyện gì cả, nhưng tôi vẫn rất tò mò muốn biết người này là ai. Trong bức thư điện tử này chỉ có một câu xem ra rõ ràng là người này và chú Ba vô cùng quen thuộc. Không có ghi tên người nhận, không có bất kì chữ ký nào hết, chỉ có một câu nói thẳng vào vấn đề quan trọng thôi.

Hơn nữa, vấn đề mà hấn ta hỏi, bên trong còn có hai chữ “Kế hoạch”.

Theo như tất cả tình hình hiện tại thì thấy, tôi biết chú Ba quả thật có một cái kế hoạch gì đó, kế hoạch này liên quan tới tất cả mọi chuyện. Chính là vì kế hoạch này, mà khiến cho Lão Cửu Môn thoát khỏi một sự khống

chế mạnh mẽ, khiến cho tất cả mọi thứ, thậm chí là “nó”- một thế lực tưởng như hùng mạnh không gì có thể sánh được, cũng sụp đổ.

Ngô gia chính vì kế hoạch này, gần như là hy sinh người ở đời thứ ba — Đương nhiên, tôi là đời thứ ba lại là thuộc loại tự sát — mà Tam Thức tuyệt đối sẽ không cho phép kế hoạch đã được thực hiện đến 90% thì lại phải thực hiện lại lần nữa, chú ấy nhất định sẽ thực hiện kế hoạch này cho tới khi nó hoàn thành trăm phần trăm mới thôi, không thể để cho tất cả chuyện này có cơ hội lặp lại nữa.

Không lẽ chuyện mà tôi nghe được và cái kế hoạch này có liên quan với nhau sao? Bức thư điện tử này được gửi từ một người đặc biệt quan trọng sao?

Tôi kiểm tra lại hòm thư, bên trong không hề có thêm bất kì bức thư nào khác, chỉ có duy nhất một bức thư điện tử này thôi.

Nếu như máy tính này có thể lên mạng, làm sao có thể xảy ra tình huống như vậy được. Nhất định là do chú Ba đã xóa hết những thư tin trước đó đi, chuyện này có thể nói lên là chú Ba đối với những bức thư trong cái hòm thư này rất là coi trọng.

Tôi bỗng nhiên cảm thấy có hy vọng, sự việc phát triển như vậy thực sự là đã vượt ra ngoài rất xa dự đoán của mọi người.

Tôi phải phục hồi lại những bức thư trong hòm thư này, những tin tức này quá ngắn, tôi cần thêm thật nhiều tin tức để có thể phán đoán thêm được.

Phục hồi như thế nào đây?

Tôi châm thuốc hút, nhìn thư tin suy nghĩ trong thời gian rất lâu, rồi gõ phím viết một bức điện hồi âm thế này:

Kế hoạch có biến cố, có chút tin tức không rõ ràng. Ngày mai sẽ cho người tin tức cận kề. Người bên đó như thế nào rồi?

Tôi ấn phím trả lời, trong nháy mắt thư đã được gửi đi. Tôi tựa lưng lên ghế, chờ đợi hân hoi âm, tay liên tục gõ xuống bàn. Tôi biết, trong những tình huống này, người gửi đi một loại thư tin như vậy, sau khi thư đã

được gửi đi cũng sẽ không rời khỏi máy tính, chắc chắn sẽ có thư hồi âm nhanh thôi.

Quả nhiên, chưa tới mười phút đồng hồ, biểu tượng nhỏ ở góc phải màn hình lại hiện lên.

Tôi lập tức mở ra xem:

Tôi không sao.

Ba chữ ở trên màn hình máy tính thượng hiện ra, không có thêm được một chữ nào nữa.

Tôi ngậm điều thuốc trên miệng, suy nghĩ sẽ ghi cái gì để gửi lại đây, bỗng nhiên liền rụt tay trở về.

Tôi ghi có hai vấn đề, cái thứ nhất chính là tin tức, ngày mai sẽ lại gửi thêm cho hắn ta một bức điện tín nữa, thứ hai là hỏi tình hình của hắn.

Hắn chỉ trả lời một vấn đề, hơn nữa lại vô cùng ngắn gọn.

Với thói quen ngắn gọn cẩn thận của chú Ba, có phải là bọn họ rất hay trao đổi với nhau một cách hết sức ngắn gọn như thế này không? Nếu tôi tiếp tục gửi thêm một cuộc điện tín đi nữa thì sẽ phát sinh chuyện gì, hắn có thể nhận ra bên này xảy ra chuyện khác thường không?

Tôi nhìn ba chữ này, suy nghĩ cả nửa ngày trời, tuyệt đối không thể tiếp tục hồi đáp nữa. Để đảm bảo an toàn, vẫn là ngày mai rồi mới gửi điện tín lại cho hắn thì có vẻ thích hợp hơn. Dù sao từ giờ đến ngày mai chỉ còn vài giờ nữa thôi, thôi thì dùng vài giờ này mà suy nghĩ cho thật tốt nên nói suông như thế nào đây, với lại lúc này tôi cũng ngủ không được.

Tôi đứng lên, liên tục đi qua đi lại trong phòng, toàn bộ sự bình tĩnh khi suy nghĩ của tôi vài ngày trước đã biến mất, đã trở lại là cái loại trạng thái lo âu này như lúc đầu rồi.

Tôi cũng có chút coi thường chính mình, cân nhắc cả nửa ngày, tôi mới ý thức được chính bức thư tín mình đã gửi đi viết sai rồi.

Kế hoạch có biến cố, có chút tin tức không rõ ràng. Ngày mai sẽ cho người tin tức cận kề. Người bên đó như thế nào rồi?

Nói như vậy, thư tín ngày mai của tôi phải nói rõ nội dung liên quan tới kế hoạch đó, nhưng mà tôi căn bản không biết kế hoạch này là cái quái gì — thật ra là tôi có biết tới nó. Thế nhưng trình độ hiểu rõ chuyện này của tôi và trình độ hiểu rõ nó của chú Ba hoàn toàn khác nhau, tôi không hề rõ được chú Ba đã biết tới chuyện gì rồi. Cho nên cho dù là tôi có thể nói được một số nội dung trong kế hoạch này đi nữa, đối phương cũng có thể sẽ thực sự cảm thấy có điểm bất thường.

Chẳng hạn như, kế hoạch thật sự có thể là nước Mĩ đã chuẩn bị ỏn thỏa để tấn công Irap rồi, nhưng mà khi tôi gửi điện tín cho Mĩ vẫn còn nói rằng, tôi cảm thấy kế hoạch tấn công Irap của chúng ta là có thể làm được.

Tôi đi lên trên ban công đứng, tiếp tục hút thuốc, trong lòng có vài cái phương án để lựa chọn. Đầu tiên, là tôi có thể nhận ra đối phương trước, hoặc là tốt nhất làm sao để biết được đối phương đang ở chỗ nào mà nói nữa chứ. Tôi nghe bạn bè của mình nói, có thể điều tra được một người thông qua những thư tín này. Chỉ là, cho dù tôi gọi bạn của tôi đi tới đây, cho dù cậu ấy có đi được tới đây thì cũng đã là chuyện của tối ngày mai rồi .

Cho nên, thư tín ngày mai của tôi tuyệt đối không thể gửi đi quá sớm được, nếu không đối phương nhất định sẽ nhận ra được vấn đề sẽ bỏ đi ngay lập tức, tôi sẽ phạm phải một sai lầm lúc trước tôi thường xuyên phạm phải.

Đối với những người ở trong cuộc mà nói, trình độ cẩn thận của bọn họ làm cho tôi thật sự không thể tưởng tượng ra được. Lúc ấy Quỷ ảnh ở Ba Nãi, chỉ nhìn vài hành động của chúng tôi mà đã có thể làm ra nhiều chuyện đáng sợ như vậy, thì có thể chứng minh được. Vì không để cho kế hoạch của chính mình bị bại lộ, bọn họ tuyệt đối sẽ không mạo hiểm hay phiêu lưu gì cả, cũng không phải không hoài nghi những lời nói như vậy, bọn họ một khi cảm giác được có chuyện gì đó không đúng, lập tức sẽ áp dụng các biện pháp tốt nhất để xử lý ngay.

Thế nhưng sau khi suy nghĩ lại cẩn thận một chút, tôi không cho rằng lập tức hồi âm là sai lầm, cũng không cho rằng nội dung tôi viết là sai, bởi vì

thư tín của hắn ngay lúc đó cũng giống như tôi không có cách nào hồi đáp lại được, và nó cũng là liên quan đến nội dung của kế hoạch này. Cho nên tôi hồi âm như thế, kỳ thật coi như là tôi tự cho mình một cơ hội để tranh thủ thời gian.

Vậy đặt giả thiết là nếu tôi không tìm được đối phương thì tính sao đây?

Tôi thật sự biết những thói quen cơ bản nhất, sau khi cùng nhiều người đấu trí như vậy thì khi trở về đây, tôi biết, thật sự phương pháp đơn giản nhất. Chính là nói cho họ chuyện xảy ở đây, đem sự việc nói cho thật đặc biệt nghiêm trọng, có lẽ có thể làm cho hắn cảm thấy bị đe dọa mà tới đây.

Nhưng mà, nếu đối phương là một người cực kỳ cẩn thận, cũng có khả năng hắn sẽ biến mất ngay. Cho nên chiêu này khi chưa đến thời điểm cuối cùng tuyệt đối không thể dùng được. Thậm chí là, nếu như chú Ba và đối phương có sự ăn ý nào đó, đối phương cảm thấy tình hình của chú Ba ở bên này đã hỏng, muốn tìm người tới để giết chết chú Ba, vậy thì tôi đây không phải là gặp phải chuyện bất lợi rồi sao?

Tôi đã rút hết số thuốc lá mình có để hút cả rồi nhưng cũng không có nghĩ ra được chút biện pháp nào, đành phải đi trở vào.

Sau khi đi trở vào, thoáng chốc tôi lại phát hiện màn hình máy tính đã sáng lên, không khỏi giật mình nhảy dựng — vừa rồi rõ ràng không phải đã tắt rồi sao .

Tôi lập tức đi qua, liền phát hiện lại có một thêm một bức thư tín.

Nghỉ ngơi sớm một chút đi, con đường của chúng ta còn rất dài, già rồi đừng để bị trúng gió.

Tôi nhìn nhìn ra ban công, ngay lập tức liền giật mình một cái.

Con mẹ nó, hắn có thể thấy tôi!

Phản ứng đầu tiên của tôi dĩ nhiên là định lập tức đi kéo bức màn cửa sổ lại, nhưng mà liền nghĩ không đúng, lập tức ngăn chính mình lại. Tôi cơ hồ là ngồi ở ghế khoảng chừng mười phút mới có thể ép xuống cái phản ứng khiếp sợ này.

Xem ra người này và chú Ba có quan hệ phức tạp hơn tôi nghĩ, hơn nữa nhìn giọng điệu của người này, tôi đoán người này không phải thuộc loại quan hệ là tình nhân, mà chính là lấy tâm tư của một bậc trưởng bối hoặc là của một người anh cả đối với chú Ba mà gửi tới bức thư tín này.

Tôi hồi đáp lại:

Đã hiểu, cùng cố gắng.

Sau khi gửi xong, tôi lập tức trở lại vào trong phòng, đóng cửa lại rồi lấy ra di động của mình, tiếp theo lập tức gửi cho bạn tôi một đoạn tin nhắn ngắn.

Tôi có một dự cảm, thậm chí tôi còn có thể đoán được người này có thể là ai.

Nếu thật sự đúng như tôi dự đoán, vậy thì những chuyện kế tiếp sẽ hoàn toàn ra khỏi dự kiến của tôi, vận mệnh của tất cả mọi người đều có thể xoay chuyển được.

-----oOo-----

Chương 67

Nguồn: EbookTruyen.VN

Người bạn của tôi hai giờ chiều ngày hôm sau mới tới, tôi nói với cậu ấy rằng chú của tôi cần cậu ta kiểm tra giúp cái máy tính, chi phí là mười vạn. Người này đang trong lúc thiếu tiền, năm giờ sáng đã rời giường lên máy bay đi tới đây. Tôi còn nói với cậu ta, tôi đang bận chút chuyện của mình nên không tới gặp cậu ấy để đưa số tiền này tận tay cậu được, điều này khiến hắn thực sự cho rằng đó là do tự mình kiếm ra.

Người này và tôi là bạn cùng lớp, biết chút kỹ thuật làm việc trên máy tính, lần trước tôi tìm được cái trang web kia cũng là nhờ có hắn giúp một tay. Tôi vừa mới đem yêu cầu của mình nói với cậu ta, hắn đã hiểu vấn đề ngay lập tức, cũng không có hỏi là vì cái gì, liền bắt tay vào sửa chữa.

Nhưng khi hắn vừa bật hiển thị toàn bộ lên trên màn hình, nhìn thoáng qua, liền “ó” một tiếng.

Tôi hỏi có chuyện gì vậy, cậu ta nói: “Máy tính của chú không có network nha.”

“Không có network á?”

“Chú xem đi, không có đường dây mạng nào cả.”

Tôi nhào người lên nhìn vừa thấy, cũng sửng sốt. Quả nhiên, phía sau cái máy tính này trông trơn, chuyện này ngay cả tôi là một người không hiểu chút gì về máy tính cũng có thể xác định được. Cái máy vi tính này tuyệt đối không thể có kết nối mạng được, bởi vì nó chỉ có một sợi dây nguồn trực tiếp cắm vào ổ điện mà thôi.

“Có thể là internet không dây thì sao?”

“Không thể có khả năng này được, trong máy tính không có lắp đặt hệ thống drive internet không dây.”

“Vậy chứ đây là có cái chuyện gì?” Tôi kỳ quái.

Con bà nó, đây là ghostnet (*mạng ma:D*)à, lòng tôi nói. Trước kia tôi đã từng xem qua một chương trình trên tivi, bên trong máy tính có thể truyền ra loại linh lực nào đó khiến nó nối liền với một cái máy tính khác ở một thế giới khác, bọn họ nói loại internet này là “ghostnet”.

Tuy tôi không biết là vì nguyên nhân gì, nhưng cái này tuyệt đối không phải là ghostnet, tôi bỗng nhiên ý thức được chuyện này còn có mấu chốt nào đó.

Tôi ngồi lại trước máy tính, lặng đi một chút. Cậu ta nói: “Cháu phải mở nó ra xem thử, mới có thể biết được là xảy ra chuyện gì, nếu không thì chỉ có thể nói, là chú đang tự nói chuyện với chính bản thân mình mà thôi.”

“Chú vẫn chưa hiểu lắm, cháu giải thích cặn kẽ lại chút đi.”

“ Trên lí thuyết mà nói thì chuyện này cũng có thể làm được. Nếu trên cùng một máy tính mà chú có thể thiết lập hai cái tài khoản, thì vẫn gửi thư điện tử mà liên lạc với nhau trên cùng một cái máy tính.”

“ Không cần tới internet sao?”

“ Không cần đâu, chỉ có điều, thư tín trao đổi qua lại với chú thực sự có nội dung bên trong sao?”

Tôi gật đầu: “ Đương nhiên là có rồi.”

“Vậy thì không thể có chuyện như vậy được, cháu nghĩ rằng máy móc ở bên trong nhất định là có cái gì đó không bình thường.” Cậu ta nói.

Tôi hỏi cậu ta làm như vậy thì có bị hư hỏng máy móc gì không, hần lắc đầu nói tuyệt đối sẽ không có chuyện đó.

Tốc độ của cậu ta rất nhanh, rõ ràng khi còn ở trong thành phố đã thành thạo kỹ năng sửa chữa máy tính rồi, rất nhanh sau đó liền đem lớp vỏ bên ngoài tháo rời ra hết, trong máy tính tất cả đều là bản vi mạch điện tử, tôi nhìn hoàn toàn không hiểu gì cả. Cậu ta dùng cái nhíp gõ tới gõ lui ở bên trong, sau khi xem xong thì sắc mặt liền tái nhợt, nói với tôi: “ Chú à, cái này thực.. con mẹ nó, quá quý dị đi, trong này không có network card.”

Tôi không hiểu việc này nghiêm trọng cỡ nào, lộ ra vẻ mặt nghi ngờ. Cậu ta nói: “Đối với máy tính mà nói, chuyện này là trái với quy luật vật lý. Chú không có network card, thì tuyệt đối không có khả năng nhận được bất kì bức thư điện tử nào ở bên ngoài gửi tới được. Không thể có chuyện đó được, bức thư mà chú nhận được, chỉ có thể là được gửi đến từ chính cái máy tính của chú thôi.”

“ Vậy là có ý gì?”

“ Một là chính bản thân chú gửi bức thư tín này cho chính chú, hoặc là, do chính cái máy tính này tự động gửi bức thư tín đó cho chú.”

Tôi lắc đầu, tuyệt đối không có khả năng này được, “Tuyệt đối không có chuyện như vậy được, cháu kiểm tra kỹ lại xem.” Tôi nói. Bỗng nhiên nhớ ra bức thư tín cuối cùng gửi tới cho tôi, mẹ nó, chẳng lẽ cái máy tính

này có trí tuệ, có nghĩa là chính nó ở trong căn phòng này nhìn tôi đi ra ngoài hút thuốc, chứ không phải là từ một chỗ khác theo dõi tôi đứng ở trên ban công sao?

Tôi liền cảm thấy ớn lạnh cả người, nếu thật sự là như vậy, vậy thì hành động của chúng tôi lúc này không phải là đang cưỡng bức nó sao (mòe:D)? Không, là đang giải phẫu nó.

Rất nhanh tôi liền xua cái ý nghĩ buồn cười này ra khỏi đầu. Việc này nhất định là có chuyện không bình thường, người bạn học của tôi vẫn đang tiếp tục nghiên cứu máy móc bên trong, bỗng nhiên, cậu ta "Ồ" một tiếng, dùng đèn pin soi đến một sợi dây điện rất nhỏ màu trắng, nói: "Thì ra là như vậy."

"Nguyên nhân là do cái gì vậy?" Tôi không thể chờ thêm được nữa liền hỏi. Cậu ấy nói: "Hiện giờ vẫn còn chưa rõ, chỉ là, ở đây có một sợi dây điện kì lạ." Cậu ta đẩy sợi dây điện màu trắng kia ra, sợi dây điện vô cùng mảnh. Hắn sờ sờ, tiếp tục dò tới đầu sợi dây, dây điện nổi thẳng vào trong nguồn của máy tính.

Cậu ta lập tức tháo nguồn điện ra, sau khi đem nguồn điện tháo ra rồi, dùng cái vít vặn vặn lấy sợi dây điện màu trắng kia ra, phát hiện dây điện nổi lên trên một thiết bị điện tử rất nhỏ.

Tôi nhìn hoàn toàn không hiểu được chút gì, chỉ thấy người bạn học của mình sờ sờ ồ cảm. Cậu ta suy nghĩ hồi lâu, rồi nói: "Không thể tin được là cháu có thể nhìn thấy cái này, trong thời đại hiện nay mà cháu vẫn còn được nhìn thấy được thứ linh kiện này. Cháu nói có thể chú không hiểu được đâu. Đây là một cái network card đời đầu tiên, nó lợi dụng tín hiệu được truyền tới từ dưới đất. Vật này chính là một vật dùng để kết nối internet, chắc là máy tính của đối phương và máy tính của chú dùng thứ này để kết nối với nhau. Thật ra nó là một con chip dùng để phân tích mật mã."

"Vậy thì hẳn đang ở chỗ nào?" Tôi cơ bản không cần biết nguyên lý hoạt động của nó là gì.

"Không biết nữa, cái hẳn ta sử dụng chính là tín hiệu vô tuyến được truyền từ dây điện dưới mặt đất, đây là một kiểu đường dẫn rất đặc biệt. Chú có sơ đồ mạch điện ở trong căn phòng này không? Nếu như có, thì

cháu vẫn có thể giúp chú tìm ra được.”

Tôi lắc đầu, không cần phải nói vì tôi vốn không biết được cái đó nằm ở chỗ nào, cho dù thật sự trước kia từng có thứ này thì khẳng định chú Ba cũng đã tiêu hủy chúng hết rồi. Với tính cẩn thận của chú Ba, hoàn toàn không có khả năng chú để cho người khác phát hiện ra sự tồn tại của đường dẫn này.

Cậu ta nói: “Vậy thì chỉ còn một biện pháp duy nhất là đem tất cả đường dây điện ở đây tháo ra ngoài. Một đầu đường dẫn đang ở trong này, như vậy chỉ cần đi theo đường dẫn nối vào đây mà đi tìm thì chúng ta có thể tìm ra được thôi.” Nói xong cậu ta chỉ chỉ tới ổ điện gắn trên mặt đất, “Chỗ này chính là đầu đường dây. Chúng ta đem toàn bộ mặt sàn cạy lên, sẽ tìm được hướng đi của đường dẫn này, một đường dây của cái máy tính kia nhất định là cũng nối liền với đường dây điện nằm ngay tại đây.”

Tôi suy nghĩ một chút, nói cậu ta tạm thời đừng vội. Tôi phải cân nhắc lại một chút, nếu gây ra tiếng động quá lớn nhất định là sẽ bị người khác phát hiện ra, vì vậy nhất cử nhất động đều phải làm cho thật nhẹ. Cậu ta nói: “Loại thiết bị chuyên dụng truyền internet này chỉ có thể dùng trong khoảng cách rất ngắn, hơn nữa tuyệt đối sẽ không đặt quá xa nhà của chú đâu, nếu không sẽ bị liên quan tới mấy cái máy biến thế nằm ở ven đường trong khu phố này. Cho nên, vị trí của hẳn ta nhất định sẽ không cách nơi này quá xa, khẳng định chỉ ở trong vòng mấy trăm thước quanh đây, có thể sẽ tìm ra rất nhanh.”

“Vậy cháu cảm thấy, cần bao nhiêu thời gian là được?”

“Nhiều nhất là ba tiếng đồng hồ là có thể tìm được rồi.”

Tôi vỗ vỗ cậu ta, nói: “Như vậy, trước hết cháu hãy nghỉ ngơi một chút đi, chờ đến buổi tối chúng ta sẽ tiếp tục hành động sau. Bây giờ cháu hãy ráp máy tính lại cho chú đi đã.”

Tình huống tiếp tục thay đổi, cần phải đợi đến giờ tỵ (*từ khoản 23h tối đến 1h sáng hôm sau*) mới hành động được.

Lúc này tôi sẽ gửi thư tin đi, làm cho người kia tiếp tục ngồi đó chờ đợi. Nói như vậy, người này vào giờ Tý sẽ ngồi đợi ở bên cạnh máy tính. Nếu

có thể tìm ra được, tôi sẽ phá cửa xông vào bắt hắn ngay tại chỗ.

Đối phương vẫn không có trả lời, tôi kiên nhẫn đợi cho đến khi trời hoàn toàn tối đi, liền cùng với người bạn cùng lớp của mình dùng đèn pin bắt đầu hành động.

Nhà của chú Ba thực ra là một cái nhà cũ của nông dân được sửa lại, tất cả đường điện đều là ở dạng lộ thiên, nhưng chú Ba vì để đảm bảo an toàn, đã xây thêm một tầng nữa che lên mặt đất. Tôi và cậu ấy sau khi đem toàn bộ mặt sàn cạy lên hết, đập vỡ lớp vỏ cứng bảo vệ bên ngoài, đem dây điện kéo ra ngoài.

Tôi chạy lên trên lầu hai, nhìn thử xem trong số mấy sợi dây điện nổi ra bên ngoài trên nóc nhà có sợi nào đang bị kéo.

Sau đó một đường chạy xuống dưới, phát hiện sợi dây điện này lại trực tiếp nổi ra bên ngoài phòng. Tôi liền đem toàn bộ đinh tán để cố định dây điện nhổ ra hết, rồi nói cậu bạn học của tôi tiếp tục nhổ.

Tiếp đó đi đến lầu một, chúng tôi đi theo sợi dây điện này một đường tiến về phía trước mà đi, rồi đi tới trong sân. Tiếp theo, chúng tôi thấy sợi dây điện này trực tiếp nổi xuống dưới, một cái thông đạo đi sâu xuống mặt đất.

Trong lòng tôi liền cảm thấy kỳ quái, sân nhà của Tam thúc không lớn, cũng chỉ có sáu bảy mét vuông, một bó dây điện có bốn năm sợi, tất cả đều là được đi ở trên bức tường dưới mái hiên, chỉ có một sợi dây này là đi xuống đất .

Trên mặt đất để rất nhiều bồn hoa, chừng hơn mười bồn. Tôi và người bạn thật cẩn thận dời từng chậu từng chậu đi, tôi kinh ngạc khi thấy được nắp giếng dùng để kiểm tra ống nước ngầm.

Dây điện một đường đi xuống bên dưới, làm thế nào mà nó lại đi xuống một cái giếng dùng để kiểm tra ống nước ngầm.

Tôi chưa bao giờ biết được trong nhà chú Ba lại có thứ này. Trên cái nắp giếng có một cái tay cầm, tôi đi nhấc nó lên một chút, phát hiện có thể di chuyển được nó, bên trong một mảnh tối đen, ngực tôi liền nhảy lên.

Có hi vọng rồi.

Tôi hít vào một hơi, liền nói với người bạn học: “Được rồi, tới đây là được rồi.” Sau khi để cậu ta đi rồi, tôi lập tức đi vào trong phòng lấy đèn pin, đi tới trước cái nắp giếng kiểm tra ống nước ngầm, hít sâu một hơi, kéo ra rồi liền chiếu đèn xuống dưới.

-----oOo-----

Chương 68

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôi nhìn thấy bên trong có một cái thang sắt, khoảng không phía dưới tối đen một mảng, nhưng có thể nhìn ra bên dưới có nước.

Thật là một cái giếng kiểm tra ống nước ngầm.

Tôi nghĩ nghĩ một chút, cảm thấy cũng là do, bên trên nắp che toàn là lỗ thủng, nếu trời mưa nhất định nước sẽ chảy xuống đây, sợi dây điện này khẳng định là còn tiếp tục đi xuống dưới một đoạn nữa.

Giếng kiểm tra ống nước ngầm vô cùng nhỏ, khi tôi đi vào gần như không có gì một khe hở nào để tôi có thể xoay người. Sau khi đi xuống, phía dưới đại khái là một cái không gian rộng chừng một thước, xung quanh đều là thủy cùng lá rụng. Ở góc bên trái còn có một cái cửa động chỉ có thể bò vào, tôi nhìn đường dây điện một đường đi xuống đây, trực tiếp nối vào trong cái cửa động này.

Tôi dùng miệng giữ lấy đèn pin, bò vào trong cái cửa động này, từng bước đi vào phía trước.

Cảm giác này làm cho tôi lại nhớ tới thời gian đi vào trong cái cửa động kia, trong lòng tôi cảm thấy rất khó chịu, nhưng đành cắn răng kiên trì bò vào, bò thêm được sáu bảy thước, thì cuối cùng mới có thể đi hết cái thông đạo này.

Lấy đèn pin soi quanh một vòng, tôi liền phát hiện, ở cuối thông đạo này, chính là một cái phòng. Gian phòng này là một cái gác trên cao, cái gác

này được làm bằng gỗ và sắt, nước chảy qua bên dưới cái gác. Gỗ của cái gác đã rất mục, tôi bước đi lên, cảm giác như là dẫm lên trên bông vải vậy.

Trên cái giá có sắp xếp vài cái kệ sách, còn có thêm một cái bàn và một cái giường, trên mặt bàn có một cái máy tính, một cái máy quay phim và một cái tivi. Tất cả những đồ vật này đều bị hơi nước làm cho bị mốc rất lợi hại, bề mặt có rất nhiều nấm mốc.

Dây điện là nối tới cái máy tính trong căn phòng này. Nhưng mà tôi lại không nhìn thấy bất kì kẻ nào ở đây.

Người kia vẫn chưa trở về sao?

Tôi sửng sốt một chút, sờ sờ cái máy tính kia, lạnh ngắt.

Vừa rồi tôi đi vào cái miệng giếng kia thấy ở bên trên để lên nhiều bồn hoa như vậy, nếu hấn muốn đi ra ngoài, nhất định phải dời hết mấy bồn hoa kia đi. Hấn không có khả năng là từ miệng giếng kia mà đi ra đi vào được.

Tôi dùng đèn pin chiếu xung quanh tìm kiếm một lần nữa, liền phát hiện trên mép tường phía bên phải còn có một cái lỗ hổng, nước chảy vào từ chỗ tôi bò vào, và chảy đi ra từ lỗ hổng này, tôi hướng đèn pin soi vào trong lỗ hổng, rất sâu, không có ai ở bên trong cả.

Vậy... mẹ nó, là ai đây? Thế nhưng có người sống ở trong công thoát nước nhà chú Ba, vẫn thấy là một phương pháp bí ẩn, và còn cùng với chú Ba dùng cách thức bí ẩn này duy trì liên hệ.

Việc này... mẹ nó, quá là quỷ dị đi.

Tôi lấy đèn pin soi lên mấy cái giá sách kia, trên giá kia vậy mà lại toàn là băng ghi hình.

Tay của tôi bắt đầu run rẩy. Rút ra một cái..... Tôi phát hiện tất cả băng ghi hình trên giá sách đều có đánh số ở trên, cùng với mấy cuốn băng mà tôi nhận được lần trước giống nhau y như đúc. Thế nhưng khi tôi lấy ra có cảm giác không đúng lắm, nó quá nhẹ. Vừa mở ra liền nhìn thấy, bên trong vậy mà lại trống rỗng.

Tôi lại mở ra vài cuộn băng nữa, phát hiện bên trong tất cả cuộn băng hoàn toàn trống rỗng. Trong lòng tôi vô cùng kinh ngạc, vì sao hẳn lại để mấy cái hộp trống này ở đây chứ?

Tôi bình tĩnh lại một chút, trong lòng vô cùng rối loạn, tôi muốn đem mọi chuyện xảy ra ở đây sắp xếp lại một chút.

Phía dưới phòng ở của chú Ba có người, và dùng một phương pháp kì lạ để duy trì liên hệ với chú ấy. Chú Ba biết người này ở trong này sao?

Tôi nghĩ không có khả năng có người ở bên dưới mà chú Ba lại không biết, ở ngay phía dưới phòng ở của chú Ba làm một cái phòng tối như vậy, khẳng định là chú Ba có biết đến, thậm chí tất cả mọi thứ ở trong căn phòng này là do chú ấy an bài nữa.

Thế thì người này ở lại trong căn phòng tối này đã bao nhiêu năm rồi?

Nhìn vào độ mục nát của gỗ và sắt thì, hiển nhiên mấy thứ này đã ở đây trong một thời gian rất lâu. Tôi không thể phán đoán chuẩn xác rốt cuộc là đã bao lâu, nhưng mà tôi cảm thấy để đạt tới độ cũ như vậy, ít nhất cũng phải đến bảy đến tám năm, thậm chí, còn có khả năng cao hơn nữa là đã mấy chục năm. Hàng Châu tuy rằng mưa có vẻ nhiều, nhưng chung quy ra mà nói thì khẳng định là trời nắng và trời nhiều mây chiếm tỉ lệ nhiều hơn nữa. Dựa theo kết cấu ở đây, trong ống thoát nước này không phải suốt năm lúc nào cũng có nước chảy vào, cho nên có thể bị hư hỏng đến độ này, có thể là thời gian vô cùng dài.

Từ hình dáng của cái giường này thì thấy, nhất định là người này có sống ở đây. Tôi lật lật cái chăn, nệm trên giường, thực sự rất sạch sẽ, hơn nữa chăn và nệm thực sự đều rất sạch sẽ. Rõ ràng người này tuy rằng đang sống trong một hoàn cảnh như vậy, nhưng mà vẫn duy trì trình trạng tự hạn chế mình hết mức như cũ.

Người này nhất định là một người vô cùng quan trọng trong kế hoạch của chú Ba, thậm chí có thể là nhân vật quan trọng nhất, nếu không thì không có khả năng chọn một cách như vậy để mà tồn tại được.

Chỉ là, người này hiện tại đi đâu vậy nhỉ? Nếu hẳn phải ở lại một nơi như vậy, thì hẳn không nên thường xuyên đi ra ngoài mới đúng chứ.

Người nhất định là một nhân vật không thể tồn tại trên thế giới này được, cho nên mới dùng phương pháp này giấu kín bản thân mình, việc này có chút giống với ” Nhật kí Anie ” trong lúc ấy đã che giấu sự ngu muội của mình vậy.

Tôi ngồi xuống, xoa xoa mặt, lắng nghe động tĩnh xung quanh, không nghe thấy bất kì động tĩnh gì, liền mở máy tính ra.

Cái máy tính này và cái máy tính của chú Ba là cùng một loại. Máy tính thực sự khởi động chạy rất ổn định, rất nhanh liền nhảy ra trang đầu giống y như của chú Ba.

Tôi thao tác vài cái, phát hiện bên trong máy tính cũng giống như của chú Ba, bên trong gần như không hề có cái gì.

Tôi lập tức liền mở hòm thư ra.

Tôi nhìn thấy một cái biểu tượng nhỏ, bên trong chỉ có một bức thư tin.

Tôi nhấp vào một cái, liền phát hiện ngay lập tức, đó chính là bức thư tin cuối cùng mà tôi gửi tới

Những thứ khác , bất kể là hòm thư đến hay hòm thư đi, thì đều hoàn toàn là trống rỗng.

Tôi bỗng nhiên có một loại dự cảm rất xấu. Tôi liền đứng lên, nhìn xuống dưới sàn, mở ra tất cả cuộn phim trên giá sách, lật máy quay phim lại nhìn.

Bức thư tin cuối cùng này có thể chứng minh, người đã trao đổi thư tin qua lại với tôi chính là người này, và chính là ở trong này gửi thư tin đi.

Nhưng mà, chỗ này cái gì cũng không có.

Nếu một người đang ẩn núp ở trong này, không có khả năng xảy ra loại tình huống như vậy, nhất định là sẽ có rất nhiều dấu vết sinh hoạt thường ngày. Hoặc trừ khi người này là một tên người máy, hẳn ngoại trừ thu phát thư tin trao đổi với bên ngoài, thì hoàn toàn không hề làm việc gì cả.

Chuyện như vậy nhất định sẽ làm con người ta điên mất. Nếu là một người ở trong một nơi như thế này, hẳn tuyệt đối sẽ điên lên mất.

Tôi ở bên trong cái phòng nhỏ này càng không ngừng thông thả bước đi, một bên vừa suy nghĩ là đã xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ chỗ này ở một mặt nào đó không chỉ là một cái phòng sao?

Cái này cũng rất có thể. Trong lòng tôi đang suy đoán, ngồi xổm xuống nhìn nhìn qua cái lỗ hổng bên kia, hay là bò vào trong cái lỗ hổng này, còn có một cái phòng nữa, tất cả mọi thứ ở bên trong đều là đồ dùng sinh hoạt bình thường. Thậm chí còn có sân bóng rổ hay gì gì đó, có khi còn cả một con búp bê bơm hơi nữa.

Có lẽ người kia sinh hoạt ở trong một cái phòng khác.

Tôi hít sâu, ngồi xổm xuống liền chui đi vào. Đường ống này lại nhỏ hơn nữa, tôi phải co bụng lại mới có thể nhích từng chút mà chen vào bên trong. Khi đã chen được một nửa rồi, tôi liền hiểu ra được người này khẳng định không phải là một người cao to. Nếu mà là một người cao to, mỗi ngày phải trải qua một cuộc sống như vậy, tôi thà rằng quên hết mọi thứ mà chết quách đi cho xong.

Một đường đi về phía trước, đại khái là chen đi tới được khoảng mười thước, phía trước bỗng nhiên xuất hiện ánh sáng. Tôi bò bò ra ngoài, phát hiện cuối cùng cũng không phải là một cái phòng như tôi nghĩ, mà là một tấm ván gỗ lớn, trên bề mặt tấm ván gỗ ghe tất cả đều là lỗ thủng, có ánh sáng chiếu vào trong.

Tôi đẩy tấm ván gỗ ra, ngay tức thì liền phát hiện ra, nơi này là một cái ám hạng.

Cái gọi là ám hạng này là, trước kia khi nông dân xây nhà, hai căn nhà nằm gần nhau, ở giữa sẽ hình thành một cái thông đạo vô cùng nhỏ hẹp, hai bên là tường nhà. Những kiến trúc có cấu tạo như vậy rất không an toàn, bởi vì ăn trộm có thể đập vào hai bên tường mà từng bước một đi lên lầu, cho nên đương nhiên là có rất nhiều người dân liền đem tường nhà mình sửa lại cho cao lên vây qua tường nhà hàng xóm, phong kín lại đường vào của ám hạng lại.

Thế là, rất nhanh sau đó mọi người đã quên mất, ở giữa nhà của mình và nhà hàng xóm bên kia có một không gian rất nhỏ hẹp.

Loại kết cấu này thường hay bị những người buôn bán đồ cô lợi dụng, vào rất nhiều thời điểm, nơi này được dùng để chứa một số hàng cấm.

Người muốn đi vào ám hạng chỉ có thể nghiêng người lại để chen qua. Sau khi đi ra rất ít có khả năng sẽ đi vào cái động kia nữa. Tôi nghiêng người dựa vào tường gạch bên cạnh, có vài viên gạch có thể mượn lực được, tôi đập bật người nhảy lên, sau đó trở người đi xuống chân tường.

Đi xuống bên dưới chính là bức tường bên ngoài nhà chú Ba, tôi nhìn nhìn bốn phía, chính mình cũng chẳng biết là tại sao cả. Chỉ có thể ỉu xìu trở vào nhà từ cửa chính. Bụng nói đây là xảy ra chuyện gì vậy nhỉ?

Tôi ở trong sân đi một vòng như trẻ con, sờ sờ đầu. Nếu như nó có cấu tạo như vậy, vậy thì có thể nói người kia và tôi giống nhau, từ trong ám hạng mà đi ra ngoài.

Vậy tí nữa hấn trở về bằng cách nào đây? Chẳng lẽ cũng là leo tường mà chui trở vào? Lòng tôi nói vậy cũng là đi thôi, tôi có thể đi tới ám hạng mà chặn hấn lại, chỗ đó hẹp như vậy, cho dù là như thế nào thì hấn cũng không có cách nào bỏ trốn được.

Nhưng mà tôi nghĩ nghĩ lại, cảm thấy vẫn là ở trong phòng của hấn mà chặn hấn lại thì thích hợp hơn.

Tôi lại đi xuống cái giếng kiểm tra ống nước ngầm kia, đến cái phòng kia.

Bò vào trong một lần nữa, tôi đã mệt đến nổi thở hồng hộc. Tôi ngồi lên trên ghế, tập trung lực chú ý gắt gao nhìn thẳng vào cái cửa của thông đạo kia. Chỉ cần có bất kì vật gì thò đầu ra, ngay lập tức tôi sẽ nhào lên tóm lấy hấn kẹp chặt lại.

Tôi không dám bật đèn pin lên, ngồi ở trong bóng tối lẳng lặng đợi.

Cũng không rõ là đã trôi qua bao lâu, tôi liền có chút hoảng hốt, bỗng nhiên nghe được có người nói chuyện. Ngay tức khắc tôi xông tới trong trạng thái hoảng hốt, giật mình một cái, lập tức ngừng thở, nhìn hướng

về phía cửa thông đạo kia.

Bên kia là một mảnh tối đen.

Tôi sửng sốt một chút, lắng tai nghe?

Vừa định dừng lại, lại truyền đến một giọng nói.

“Anh bạn.”

Âm thanh của người này không biết là truyền từ chỗ nào ở trong phòng. Tôi sợ tới mức suýt nữa là tè ra quần rồi, lập tức mở đèn pin lên, giống như là gương súng máy bắn giết đèn pin chiếu loạn chung quanh.

Thế nhưng chiếu một vòng thì phát hiện, trong phòng không hề có người nào cả. Chẳng lẽ là ở trong cống thoát nước? Tôi vừa định đi qua bên kia soi đèn, thanh âm kia lại vang lên: “Mở máy tính ra.”

Tôi giật mình một cái, lúc này tôi mới nhận ra được, thanh âm này là từ trên trần nhà truyền đến.

Trong nháy mắt, tôi bỗng nhiên liền cảm giác ngay tại trên đỉnh căn phòng hình như lộ ra cái gì đó, lập tức ngẩng đầu lên nhìn.

-----oOo-----

Chương 69

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ngay trong khoảnh khắc đó tôi thậm chí còn cảm giác như trên đầu của mình có treo một đồng tóc lớn, nếu là tôi trước kia nhất định đã bị thứ đó hù chết rồi. Cho nên tôi ngẩng đầu lên, lấy đèn pin chiếu qua một chút cho đến khi nhìn rõ hình dáng của nó, da gà trên người liền đồng loạt nổi lên. Cùng lúc, cơ thể gần như theo phản xạ có điều kiện đi tới gần bên cạnh quan sát.

Thế nhưng, lập tức tôi phát hiện ra, tôi hoàn toàn không nhìn thấy cái gì cả, bên trên chỉ có vài cái ống nước và treo một bóng đèn.

Tôi cảm thấy quá kì quái, cẩn thận lia nhanh ánh đèn lên trên một vòng, bên trên hoàn toàn không có khả năng có người được. Đúng lúc này, lại có một âm thanh từ trên trần nhà truyền tới.

“Ta đang ở trong phòng của người nói chuyện, khi căn phòng này được thiết kế đã được tính toán làm sao cho từ phòng của người có thể truyền được âm thanh đến căn phòng tối bên dưới, cho nên ta lúc nào cũng có thể biết được động tĩnh phía trên.”

Ngay lập tức tôi hiểu ra là có chuyện gì. Con bà nó, nói như vậy thì, toàn bộ quá trình tôi cùng với bạn mình tháo máy tính ra sao, con mẹ nó Chỗ này có thể nghe được hết, hèn chi hắn đã chạy thoát.

Trời ơi, tôi thật là ngu mà, một người cẩn thận như vậy, hoàn toàn không có khả năng sẽ phạm phải thứ sai lầm cơ bản đó được, nhất định là đã có cách đối phó, toàn bộ động tĩnh trong phòng chú Ba đều bị hắn theo dõi sao.

Tôi hít một hơi thật sâu, hỏi lại: “Người là ai?”

“Ta biết người nghe được tiếng của ta, bây giờ người có nửa tiếng đồng hồ để xác minh lại hoàn cảnh của mình lúc này. Ta đã đóng chặt hai lối ra vào của căn phòng tối đó, lúc này người xem như đang bị nhốt lại rồi.” Đối phương nói. Phương pháp truyền âm thanh đi xuống chỗ này nghe có vẻ rất nặng nề, không thể nghe ra đặc trưng của âm thanh được.

“Người là ai? Người đang muốn làm gì?” Tôi hét lớn.

“Người không phải là Ngô Tam Tinh, sự xuất hiện của người chứng tỏ hắn đang gặp phải vấn đề gì đó. Ta phải biết vấn đề đó là chuyện gì. Cho đến khi tự mình hiểu ra tình cảnh của mình lúc này, người có thể dùng cái máy tính ở trước mặt người hiện giờ để nói vấn đề đó cho ta biết.”

Tôi lại gọi thêm một tiếng nữa, bỗng nhiên ý thức được có chỗ không bình thường, hoàn toàn có khả năng này, có thể tôi ở trong này nói chuyện hắn không thể nghe được, chỉ có một cách để nghe được đó là nghe lén, nếu không phải như vậy thì là dùng điện thoại sao?

Tôi lập tức đi tới bên cạnh máy tính, tôi biết việc người này nói không

cần phải đi kiểm tra làm gì, lối ra nhất định là đã bị chặn lại rồi.

Thảo nào nơi này cái gì cũng không có. Sau khi hắn nghe được tôi và bạn hữu của mình nói chuyện, nhất định đã đem xử lý tất cả mọi thứ ở trong đây.

Thế mà hắn vẫn để lại một bức thư tín không xóa đi, hắn nghĩ tôi đã thuận lợi phục hồi lại một ít rồi à. Thực sự .. mẹ nó, thân mật dữ.

Tôi lập tức hồi âm lại:

“Ta nghe được, người là ai?”

Đợi một lát, đối phương đã hồi đáp tới:

“Người là ai? Tính cách âm của cái phòng này vô cùng tốt, cho dù người có kêu gào cỡ nào cũng sẽ không ai nghe thấy được. Nếu người không muốn bị nhốt chết ở trong đó, thì phải nói thật.”

Tôi vừa định trả lời, lập tức lại có một bức thư khác được gửi đến:

“Thời gian của người không có nhiều lắm đâu, ta không thể ở lại đây quá lâu. Nếu như người có nửa lời nói dối, lập tức ta sẽ đi khỏi đây ngay. Vĩnh viễn sẽ không có ai biết được người đang ở trong đó.”

Trong lòng tôi thầm mắng, bụng nói làm sao bây giờ? Nói dối, thì phải nói như thế nào đây? Hắn khẳng định biết tôi không phải là chú Ba, nếu tôi nói tôi là chú Ba thì hắn sẽ lập tức rời đi, nhưng mà tôi nên nói tôi là ai đây..... Chẳng lẽ nói thật tôi là Ngô Tà sao? Vậy thì không phải là lộ tẩy rồi sao?

Tuy rằng lúc này có bị bại lộ cũng không phải là vấn đề gì quá lớn, nhưng mà, mới bị dọa có một chút như vậy mà đã nói thật rồi, không phải là quá trẻ con sao?

Tôi suy nghĩ một chút, lập tức gửi một bức thư khác:

“Ta có nói ra thì người cũng không biết ta là ai đâu.”

Đối phương gần như là trả lời ngay lập tức:

“Ngươi cứ nói ra đi, ta sẽ tự mình phán đoán được.”

Con bà nó, người này vẫn đang chiếm thế thượng phong. Lòng tôi gào lên, vừa định nghĩ phải trả lời như thế nào đây thì bên đối phương lại có gửi tới một bức thư nữa:

“Ngươi còn có một bức thư cuối cùng, ta phải đi khỏi đây ngay lập tức, không cần lãng phí thời gian nữa, ngươi là ai?”

Tôi sờ sờ mặt, trong lòng vô cùng lo lắng, gõ hai chữ: *Không chắc*. Lập tức xóa đi, tôi biết một người như vậy vô cùng dứt khoát.

Thế nhưng, cho dù tôi có nói thật đi nữa, hắn làm sao có thể đoán ra được đâu là lời tôi nói thật chứ?

Thật ra nếu hắn muốn phán đoán thì cũng không cần phải đoán lời tôi nói là có thật hay không, là vì trao đổi thông qua thư điện tử, hắn hoàn toàn không có khả năng đoán ra được. Cái hắn muốn biết là tôi rốt cục là người ở bên nào mà thôi.

Mà cho dù là tôi có nói thật hay không, sau khi hắn nghe xong, cơ bản cũng sẽ không để ý tới tôi, hắn vẫn sẽ bỏ đi. Đáng sợ nhất là, tôi từ những dấu vết ở trong này thì có thể nhìn ra, đó là một người đặc biệt cẩn thận, mạnh mẽ cương quyết và hắn vẫn đang tự kiểm chế bản thân, hắn nói phải lập tức rời đi nhất định là không có gạt người, nếu tôi không trả lời, hắn cũng sẽ không vì muốn biết đáp án mà ở lại thêm chút nào nữa.

Tôi phải làm sao mà không cần phải nói thật, mà vẫn có thể khiến cho hắn sinh ra có hứng thú với tôi, để hắn thả tôi ra ngoài.

Vậy thì, phải làm như thế nào để hắn có thể sinh ra hứng thú với tôi đây? Tôi nghĩ đông nghĩ tây, hiện tại có thể chứng minh được một điều, hắn thực sự tín nhiệm chú Ba của tôi. Nhưng mà tôi lại không thể nói tôi là chú Ba được, chẳng lẽ nói với hắn, tôi là họ hàng của chú Ba sao?

Chẳng lẽ nói với hắn, tôi là chú Hai sao? Hay là nói, tôi là một thủ hạ của chú Ba?

“Ta đi rồi.”

Ngay khi tôi đang lo lắng, lại có một bức thư được gửi tới.

Thoáng chốc tôi liền luống cuống lên, gần như là phản xạ có điều kiện, tôi lập tức gõ vài chữ gửi qua.

“Ta là Ngô Tà, cháu trai Ngô Tam Tỉnh.”

Nháy mắt bưu kiện tập tức được gửi đi, thậm chí tôi cũng không kịp hỏi hân, liền nhìn lên cái màn hình kia.

Thời gian cứ từng giây từng phút trôi qua, trên màn hình không hề có bất kì biểu tượng hồi âm nào hiện lên, cả người tôi liền bắt đầu lạnh cứng, bụng nói sẽ không đến mức vậy chứ, đi nhanh như vậy sao, dứt khoát như vậy sao?

Không có khả năng này được, đường truyền này có tốc độ rất nhanh, sau khi hân gửi bức thư tin này tới, tôi lập tức hồi âm, thì hân là hân phải nhìn thấy chứ. Nghĩ nghĩ một chút, không đúng! Cho dù hân có thấy được thì sao? Có lẽ cái tên Ngô Tà này với hân hoàn toàn không có chút hứng thú, nhìn thoáng qua rồi đi luôn.

Con bà nó, tôi sẽ bị nhốt chết ở chỗ này sao, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Tôi hít sâu một hơi để làm cho chính mình bình tĩnh lại, đối với tôi mà nói gặp phải tình huống như vậy không phải là lần đầu tiên. Tôi lập tức tìm kiếm ở bốn phía, muốn tìm một thứ gì đó có thể sử dụng làm công cụ được. Đến khi tôi phát hiện ở đây ngoài một lượng lớn băng ghi hình trống rỗng thì không có thứ gì nữa, tôi liền nổi điên lên đá vào cái giá sắt.

Thế nhưng, rất nhanh sau đó tôi liền bình tĩnh lại. Bản thân biết không phải là mình đã không còn cơ hội nào nữa.

Ngày mai, sáng sớm ngày mai người làm vườn — lão Hà sẽ tới đây tưới hoa, chỉ cần tôi có thể làm cho ông ấy chú ý tới, thì có thể gọi người tới để cứu tôi.

Con mẹ nó, tôi thực sự không biết nên giải thích như thế nào đây, tại sao đường đường là Tam gia lại bị vây khốn trong chính mật thất nhà mình chứ, chỗ này có nhiều cuốn băng ghi hình như vậy và còn có cả máy quay phim nữa. Chắc bọn họ sẽ không nghĩ là tôi bán bản gốc các bộ phim cấp ba đúng không? Mà kệ đi, dù sao thì vài ngày nữa tôi cũng đã có thể quay lại là Ngô Tà rồi, mất mặt thì mất mặt đi.

Nhưng mà, làm sao để khiến cho ông ấy chú ý đây? Chỗ này chắc chắn là cách âm với bên ngoài vô cùng tốt, có thể dùng một câu trong phim truyền mà hình dung là: Cho dù tôi kêu to tới mức vỡ cổ họng, cũng sẽ không có người nào đến cứu tôi.

Tôi nhìn nhìn ống nước trên nóc, bụng nói, những ống nước này không biết là ống nước gì, đem những ống nước này gỡ ra, rồi gào thét vào trong đó, không biết bên ngoài có nghe được không nữa.

Tôi lấy kệ sắt làm cầu thang leo lên nhìn, liền phát hiện cái này không đáng tin: Mấy cái ống nước này không phải là ống nước nhà chú Ba. Nhất định là của nhà hàng xóm, hơn nữa nhất định là ống nước thải: không nói tới ống nước ở trên thực sự quá rắn chắc, tôi cũng có thể cố phá vỡ nó, phân người nhất định sẽ phun vào mặt tôi, thì những này tôi cũng nhìn được. Chỉ có điều âm thanh đi vào ống nước bồn cầu quá nhỏ. Hơn nữa, nếu có có người nghe được âm thanh kì quái từ bồn cầu, khẳng định sẽ cho rằng là tiếng của khí ép trong ống nước, cùng lắm thì cũng chỉ nghĩ là chuyện ma quỷ thôi, chờ cho tới khi phản ứng lại, tôi đã chết đói từ lâu rồi.

Đúng lúc này, tôi bỗng nhiên nghĩ ra một cách, tôi thấy bên cạnh có bóng đèn.

Ở đây có dây điện thì sẽ có điện, nếu tôi lấy dây điện gắn lên ống nước, lúc đó bên kia đang có người tắm, thì sẽ bị điện giật chết ngay.

Như vậy, cảnh sát sẽ tới điều tra tại sao trong nước lại có điện, chỉ là, như vậy thì một mạng đổi một mạng, cái này lại không phải là nguyên tắc làm người của tôi nữa.

Suy nghĩ một hồi lâu, tôi vẫn quyết định trước hết là hướng vào bồn cầu mà gầm rú. Vì thế tôi leo xuống, dùng sức từ một bên trên kệ sắt, lợi dụng sắt đã không còn rắn chắc để bẻ một thanh sắt đã bị gỉ, không nghĩ

tới thanh sắt này lại vô cùng rắn chắc, tôi cố sức tách ra, thế nhưng nó vẫn không hề nhúc nhích.

Tôi bẻ vài cái, trong lòng lập tức liền hoảng hốt, lại càng thêm nổi nóng mà ra sức lay động. Đúng lúc này, tôi nghe được từ trong cống thoát nước bên cạnh truyền tới một âm thanh già nua.

“Đi ra đi.”

Tôi sửng sốt một chút, chợt nghe thấy bên kia truyền tới tiếng lan can sắt mở ra: “Từ từ đi ra.”

Vừa rồi tôi cũng vừa mới nhìn thấy trong cống thoát nước này có lan can sắt, nhưng tôi lại không hề nghĩ là nó có thể mở ra được. Bỗng chốc tôi cảm thấy có chút xấu hổ, nhưng mà vừa rồi như vậy thì cũng chỉ có mình tôi biết thôi. Tôi cúi người xuống nhìn nhìn cống thoát nước, liền thấy ánh sáng đèn pin chiếu qua đây, vô cùng chói mắt, chiếu sáng làm tôi không thể mở mắt ra được.

“Đi ra chậm thôi, không được lộn xộn.” Đồi phương lại nói.

Tôi lập tức nói: “Không cần làm hại tôi, tôi sẽ không lộn xộn.”

Nói xong tôi ngồi xổm xuống, từng chút từng chút bò đi ra ngoài. Đợi cho đến khi đầu của tôi vừa thò ra khỏi miệng cống thoát nước, thoáng chốc một cây đao liền chĩa vào cổ tôi.

“Đừng nhúc nhích.” Âm thanh kia nói, tôi không thể nhấc đầu lên được, căn bản không thấy rõ hình dáng của người này, liền thấy người kia néo néo mặt tôi, rồi lại sờ sờ gáy của tôi. Bỗng nhiên hắn nở nụ cười.

“Cười cái gì!” Tôi có chút bực bội.

“Ngô Tam Tỉnh nói quả nhiên không sai, một con ruồi nhỏ cũng có thể phá hư đại sự. Cuộc sống của người thực rất tốt, vì cái gì lại tự mình muốn tìm rắc rối chứ?”

Tôi không biết nên trả lời như thế nào, liền cảm thấy hắn lập tức đứng lên, nhanh chóng leo lên trên miệng giếng kiểm tra ống nước ngầm. Chờ đến khi tôi vùng vẫy bò ra khỏi giếng kiểm tra ống nước ngầm rồi liền

cuồng vọt ra con hẻm nhỏ bên ngoài nhà Tam thúc thì. Liền phát hiện cho dù là từ hướng nào cũng đều không nhìn thấy ai cả, chỉ còn lại một ngã tư đường tối đen.

-----oOo-----

Chương 70

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôi giống như là phát cuồng mà chạy trở về phòng, liên tiếp gọi mười mấy cuộc điện thoại, đem tất cả những người trợ thủ có vẻ tương đối đặc lực ở Hàng Châu gọi hết lại đây. Tôi sắp xếp nhiệm vụ cho họ, một nhóm thì tìm người cho tôi, vì tôi không thấy được hình dáng của người đó, chỉ nói tìm một người có bộ dạng khả nghi thôi. Nhóm người thứ hai thì lục soát những thùng rác xung quanh đây, xem thử có băng ghi hình nào hay không. Nhiều băng ghi hình như vậy, hẳn không có khả năng lập tức mang hết đi ra ngoài, hoặc là tiêu hủy ngay được, nhất định là hẳn đã giấu ở một chỗ nào khác. Cho dù chỉ tìm được một đồng phước liệu, cũng phải mang về hết cho tôi. Nhóm người thứ ba lập tức đi vào cái mất thất kia lấy ra toàn bộ những thứ ở trong đó. Tôi muốn nghiên cứu từng chút một, tôi không tin cho dù là một dấu vết gì cũng không tìm được.

Nhóm người thứ nhất khẳng định là không có kết quả gì, chỉ là trong lòng tôi đang buồn bực, tìm vài người để tạm dần lại cũng tốt, nhưng mà người nào cũng không tìm được. Nhóm thứ hai người vẫn chưa trở về. Nhóm thứ ba lại càng thêm chán nản, bởi vì có lẽ là lúc ấy khi thiết kế căn phòng ở bên dưới kia, là đã đem đồ dùng để vào trong trước, cho nên hôm nay muốn đem những vật dụng trong đó ra một cái thông đạo nhỏ như vậy nhất định là không được. Thủ hạ hỏi tôi làm sao bây giờ, lòng tôi nói còn có thể làm sao nữa, nói: “Tháo ra đi!”

Tất cả mọi thứ ở bên trong đều bị gỡ ra thành mảnh nhỏ để chất đống ở trong sân, tôi xem toàn bộ những mảnh nhỏ đó, lật tới lật lui từng mảnh kiểm tra. Mãi cho đến khi phát hiện không hề có một chút manh mối nào, tôi mới bình tĩnh lại được.

Tôi đuổi tất cả mọi người đi hết, một mình ngồi ở trong sân, châm một điếu thuốc vừa hút vừa suy nghĩ. Tôi cảm thấy bản thân mình quá là thất

bại, một cơ hội tốt như vậy mà lại đánh mất. Thế nhưng tôi nhìn đến tấm chăn nệm, nhìn cái bàn và ghế dựa, bỗng nhiên lại phát hiện có vài chỗ không đúng, sau đó liền cười nhạt.

Tôi hiểu ra được, không phải tôi đã hoàn toàn thất bại, những chuyện mà tôi muốn biết, toàn bộ đang ở trước mặt tôi rồi. Chỉ là tôi cần một vài biện pháp đem nó đi phân tích ra mà thôi.

Tôi lấy điện thoại di động, gọi đến cho một người làm nói: “Không cần biết là tốn bao nhiêu tiền, tìm cho tôi một người có thể kiểm tra cơ cấu DNA.” Tôi lật cái chăn ra, cẩn thận tìm kiếm ở bên trong, lấy một sợi tóc ở trong ra, “Đúng, có tiền thì sẽ không vấn đề gì cả.”

Nếu một người ở trong mật thất đợi nhiều năm như vậy, mà người duy nhất hắn ta trao đổi qua lại là chú Ba tôi, vậy vấn đề lớn nhất ở đây là cái gì?

Hiểu biết của người này về khoa học kỹ thuật hiện đại khẳng định là rất ít, tôi không biết bọn họ lúc trước làm sao cấu thông được máy tính mà sử dụng, nhưng mà hiển nhiên, bọn họ đối với khoa học kỹ thuật hiểu biết không thể quá nhiều được.

Tôi đem mấy sợi tóc kia đưa cho bọn họ đi kiểm nghiệm, nếu như suy đoán của tôi là chính xác, vậy thì chuyện này .. con mẹ nó, đã có thể biết được một nửa rồi.

Mặt khác, tôi đem cả hai cái máy tính đưa hết tới chỗ người bạn học của mình, để cho cậu ta trực tiếp nghiên cứu. Tôi biết xóa bỏ thứ gì đó ở trong máy tính thì cũng chưa có xóa hết hoàn toàn, vì vậy có thể đem ổ cứng đi phục hồi lại, tài liệu bên trong vẫn có thể khôi phục lại như cũ được. Mọi chuyện tới giờ bản thân thực sự muốn biết rõ, nên đôi với tôi mà nói có chút mảnh nhỏ, cũng đã cực kì trân quý rồi.

Nói tóm lại, kiểm nghiệm DNA không có kết quả nhanh như vậy được, thế nhưng ngày hôm sau, người bạn học của tôi đã tới.

Nằm ngoài dự liệu của tôi, cậu ta là đi đến tay không, tôi dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn cậu ấy, hắn liền lắc đầu nói: “Ổ cứng trong máy tính này hoàn toàn vô dụng, chỉ là một cái xác trống rỗng.”

Một cái xác trống rỗng?

“Đây là một cái máy trạm.” Cậu ấy nói, “Cháu tìm được cái này ở trong ổ đĩa.” Hấn lấy ra một cái đĩa CD, “Ổ cứng ở trong máy tính chỉ là một vật để trang trí, đây là một cái máy trạm sử dụng đĩa CD-ROM.”

Tôi nghe không hiểu lắm, cậu ta liền giải thích nói: “Tóm lại là, cái máy tính này không có ổ cứng, tất cả thông tin trong bộ nhớ, hoàn toàn không có ghi lại cái gì cả. Chỉ cần tắt máy đi, hết thảy sẽ trở về lại số không.”

Tôi mời một điều thuốc, bảo hấn ngồi xuống, hỏi: “đây có phải loại kỹ thuật cao không?”

Cậu ta lắc đầu: “Không phải, thật ra là một kỹ thuật tương đối thấp. Rất lâu trước đây, nó được sử dụng ở trong các trường đại học có nhiều lớp học truyền thông và mạng nội bộ nữa, nói như vậy, vốn sẽ không có nhiều virus và cũng sẽ không gặp khó khăn khi cài đặt lại hệ thống.”

Tôi thở dài, tâm nói quả nhiên là cẩn thận. Hơn nữa, đối với chú Ba tôi và cái người quanh năm sống trong phòng tôi kia trong tình trạng như vậy, thì làm thế nào để làm ra được chuyện này nhỉ? Khẳng định là phải có một người hiểu biết kỹ thuật tới hướng dẫn cho bọn họ rồi.

Tôi không tin chú Ba là một người chịu âm thầm học tập những kiến thức hiện đại, nên nhất định phải có một người như vậy tồn tại.

Tôi thở dài, liền hỏi cậu ta: “Vậy cháu đã kiểm tra cẩn thận hai cái máy tính này rồi, không có bất kì chỗ nào kì lạ sao? Cũng không có bất kì chỗ nào khác nhau sao?”

Cậu ấy gãi gãi đầu, ngồi xuống bên cạnh tôi, nói: “Không biết có nên nói hay không.”

Tôi nói: “Nói, nói ra chú tặng thêm tiền cho cháu.”

Hấn nói: “Cháu ở trong thành phố sửa chữa máy tính đã rất nhiều năm, gặp qua đủ loại máy tính, nói chú Ba được coi là một trong những người giỏi nhất nhì nghề đồ cổ. Cháu tin, nhưng mà chú cũng phải tin cháu, cháu sửa máy tính trong nhiều năm như vậy, bất kể đó là loại máy tính gì mà đã tới tay cháu, cháu đều có thể nhìn ra chủ của cái máy tính là hạng

người gì, bình thường có thói quen gì. Thậm chí là béo là gầy, tính cách như thế nào, bình thường thích làm cái gì trên máy tính, cháu đều có thể nhìn ra được.”

Tôi chăm cho cậu ấy một điều, nhìn anh chàng này lúc nói như vậy, ánh mắt sáng lên, tràn đầy tự hào, liền cảm thấy thật thú vị.

Cậu ta thấy tôi đốt thuốc cho thì lập tức như được khích lệ, nói: “Có thể chú không tin, nên cháu lấy một cái ví dụ, như người chỉ dùng để chơi và người làm việc, cách sử dụng máy tính tuyệt đối sẽ khác nhau, bao gồm cả tình trạng bị mòn của bàn phím, đều có sự khác nhau rất lớn. Vì thế cháu có thể căn cứ vào độ mài mòn của bàn phím mà phán đoán.”

Tôi gật đầu, để cho cậu ta tiếp tục, hấn nói: “Loại máy tính này được thịnh hành vào khoảng bảy năm về trước, hoặc có thể nói, cái máy tính này cơ bản vốn đã được sử dụng bảy năm, ở trong thời đại này, thời gian sử dụng như vậy được coi là rất dài. Thế nhưng sau khi cháu kiểm tra các bộ phận của máy, thì phát hiện một chỗ vô cùng khác thường.” Cậu ta dừng một chút, “Tất cả các bộ phận trên cái máy này đều không có bị mài mòn.”

Tôi nhíu nhíu mày, nhận ra điều cậu ta nói có thể rất có giá trị.

“Chúng ta đều biết, nếu người bình thường sử dụng bàn phím, thì đầu trên các đầu ngón tay sẽ dính lên bàn phím, bất kể là người đó thích sạch sẽ nhiều cỡ nào, nhưng chỉ cần sau khi dùng qua một lần, những đầu này vẫn sẽ dính lên bàn phím một lớp mỏng, sau đó bụi sẽ bám lên trên mặt rồi hình thành vết bẩn. Một cái máy tính dùng trong vòng bảy năm, cho dù là có sạch sẽ bao nhiêu đi nữa, những loại vết bẩn như vậy là không thể tránh khỏi.”

“Cháu nói thẳng ý của cháu ra đi.”

“Bàn phím quá sạch sẽ, vòng lăn của con chuột cũng rất sạch sẽ, kiểu sạch sẽ này không phải là do lau chùi mà thành. Mà quan trọng nhất ở đây con chuột là một bộ phận rất khó để có thể vệ sinh được nó. Vậy thì loại sạch sẽ này tới mức độ nào chứ? Nếu không phải là máy tính sau khi lấy ra khỏi kho không lâu thì cũng không khác gì cái này. Nhưng mà, căn cứ dấu vết do chú để ở trên bàn và lớp vỏ ngoài biến thành màu vàng trong quá trình oxi hóa, đúng thật là lớp vỏ bên ngoài đã rất lâu rồi, cho

nên kết quả gần như chỉ có một.” Cậu ta nói, “Hai máy tính này rất ít được sử dụng, gần như là không có người đã từng sử dụng qua.”

Tôi vuốt cằm, hoàn toàn hiểu được ý mà cậu ấy nói, tôi vỗ vỗ hãnh, thậm chí nói: Con bà nó chứ, thì ra là có chuyện như vậy.

Chú Ba ở đây trong vòng bảy năm, nếu thường xuyên sử dụng máy tính liên hệ với người ở trong phòng tối kia, tuyệt đối sẽ không xảy ra tình huống này. Thế nhưng, máy tính kia nhất định là được đặt ở đây, mỗi lần tôi tới đều nhìn thấy nó. Nếu như cái máy tính này không được sử dụng thường xuyên, nhưng mà lại để ở chỗ này, đồng thời còn chiếu cố và có liên hệ với nhiệm vụ của người ở trong phòng tối kia.....

Đây là một sự mâu thuẫn, chứng cứ không hề khớp với nhau.

“Đây chính là một cái bẫy, chớ thật.” Tôi cảm điều thuốc bóp ròi, ở trong lòng điên cuồng chửi chình mình.

Đây là một cơ chế dùng để thăm dò, khi người ở trong phòng tối kia phát hiện sự có mặt của tôi ở đây có vẻ không đúng thời điểm, hẳn sử dụng cái máy tính này gửi thư tín đi, nếu thật sự là chú Ba, có lẽ sẽ dùng ám hiệu đã giao ước mà trả lời lại.

Thế nhưng, suy nghĩ của tôi lại không quá sâu đến như vậy, cũng không có lo lắng nhiều như vậy, cho nên mới có một chút đã trúng chiêu. Lúc đó đối thoại nhiều như vậy, tôi vẫn cứ nghĩ là tôi đang thử thăm dò hẳn, nhưng coi bộ hiện tại, hẳn trả lời cẩn thận như vậy, ngược lại là đang thử dò xét tôi. Cho nên tất cả những dự tính bên trong, tôi đã hoàn toàn đứng trong tình thế xấu.

Trải qua loại cạm bẫy đáng sợ và bố trí này thì có thể nhìn ra, trong cuộc đấu trí giữa các thế lực vào lúc đó, đã đến một mức độ không có cách nào để mà hình dung ra được. Mỗi người đều giống như đang đi trên băng mỏng, mỗi khi làm một việc gì đều phải suy tính triệt để những khả năng sẽ xảy ra.

“Chú, cuối cùng là chú muốn điều tra cái gì từ vật này, nếu thuận tiện chú có thể nói cho cháu biết được không, chứ như vậy cháu không có tính mục đích nào để tra rõ cả.” Cậu ta nhìn biểu hiện của tôi cũng biết tôi đồng ý với cách nói của mình, cảm giác hăng hái tức khắc dâng trào.

“Tên nhóc Ngô Tà trước đây cũng nhờ cháu điều tra giúp vài thứ, có mục đích thì tốt hơn có thể tra được nhiều hơn.”

Tôi mắng một tiếng, nói: “Chú sẽ kể cho cháu nghe một chuyện cũ này.”

Thế là, tôi đem chuyện đã xảy ra trong căn phòng này, biến nó thành một chuyện xưa rất bí ẩn, nói cho cậu ta nghe.

Sau khi nghe xong, cậu ta cảm thấy rất thú vị: “Chuyện này quả thực chính là gián điệp trong bộ phim chiến tranh lúc thế chiến thứ hai.”

“Chú nghĩ nếu tìm được người này, thì nhất định người này chính là một nhân tố quyết định.”

“Nhưng mà nói như vậy thì không hợp lý.” Cậu ta nói, “Chú, lúc này chú nói chuyện cũ này, là nói không hợp lý.”

-----oOo-----

Chương 71

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Vì sao?” Tôi thoáng có chút kinh ngạc. Cậu ta nói: “Nếu như hấn muốn thử dò xét chú, cơ bản không cần sử dụng một thiết bị phức tạp như vậy, chỉ cần gửi một cái tin nhắn tới điện thoại di động của chú. Xem chú có thể trả lời lại có đúng với giao ước hay không. Những máy vi tính này và vân vân, đều là dư thừa cả.”

Tôi nghĩ nghĩ, rất có lý, nói: “Hình như là cháu có ý kiến gì đúng không?”

Cậu ta nói: “Cái này khẳng định không phải là cạm bẫy, hai cái máy tính này nhất định là có chỗ dùng, người kia thực sự vẫn là ở ngay phía dưới căn nhà này. Nếu không chú đi xuống cũng sẽ không thấy được cái chần này.”

“Không phải là cháu nói, hai cái máy tính này trên cơ bản không có ai sử dụng qua sao?” Tôi nói, “Cháu giải thích những mâu thuẫn trong đó như

thế nào đây?”

“Mâu thuẫn là mâu thuẫn, Khải Tát là Khải Tát.” Cậu ta nói, “Rất đơn giản mà, người này là ở ngay phía dưới này. Nhưng mà, hấn và chú liên hệ với nhau, cũng không cần phải dựa vào cái máy tính này, cái máy tính này là một cái bẫy, nhưng căn phòng dưới kia thì không phải vậy.”

Tôi hít một hơi thuốc: “Vậy thì bọn họ dựa vào cái gì để liên hệ với nhau đây?”

Tất cả những đối thoại ở trên này, thì bên trong căn phòng bên dưới đều có thể nghe thấy được rất rõ ràng, nhưng mà tôi có thể khẳng định, người phía dưới nói, thì lại không thể nghe được.

“Có lẽ không cần liên hệ với nhau đâu?” Cậu ta nói, “Có lẽ cũng không phải ả núp, và theo dõi đâu?”

Tôi chỉ trong một giây thôi, bỗng nhiên giống như bị sét đánh trúng đầu, tất cả những mâu thuẫn lúc trước đều đã xuất hiện một cách mạch lạc.

Cái trang trong máy tính của chú Ba, không phải là do chính chú ấy cài trang, có lẽ chú Ba căn bản không biết phía dưới nhà của chú ấy có một gian phòng tối. Cũng không biết máy tính của chính mình có nối liền và thông nhau với một cái máy tính khác, càng không biết tất cả các lời nói của mình, đều bị người khác nghe được. Toàn bộ tin tức của chú Ba, người kia có thể lấy được hết.

Vậy thì người kia là ai đây? Vậy so ra thì cũng giống như là con giun trong bụng chú Ba rồi.

Tôi liền nhanh chóng đuổi bạn học của mình đi, đồng ý trong vòng ba ngày trả tiền, để cho hấn tiếp tục suy xét, nếu có cái ý tưởng gì mới thì báo cho tôi biết ngay.

Sau đó, tôi đi vào đồng hồ độn ở trong sân, ngồi ở bàn trà của chú Ba ở trong sân, dựa vào ghê lấy điện thoại ra gọi. Tôi gọi cho chú Hai, tôi hỏi chú ấy: “Căn phòng của chú Ba được xây dựng khi nào vậy?”

Chú Hai cân nhắc một chút, không có trả lời, đột nhiên hỏi tôi: “Cháu đang ở chỗ nào?”

Tôi chóng chế mà nói bừa một chỗ, chú Hai vẫn là cân nhắc, rõ ràng cũng không phải là đặc biệt tin tưởng. Giọng điệu của chú ấy có chút kì lạ, tôi nghe cuối cùng liền cảm thấy là đã xảy ra chuyện, nhưng mà lần này tôi cũng không muốn biết, chỉ hỏi chuyện kia. Chú Hai liền nói cho tôi biết: “Nền nhà thì đã có từ trước những năm bảy mươi, sau này tuy có sửa sang lại vài lần cũng không biết. Lúc ban đầu chỉ có một gian nhà trệt nhỏ, sau này lão Tam kiếm được nhiều tiền hơn, từ từ mới xây cao lên. Có một thời gian được xây dựng lại lâu nhất là năm một ngàn chín trăm tám tám, trong thời gian đó gần như hẳn đều ở tại nhà của chú.”

Sau khi chú Hai nói xong, bỗng nhiên ném một câu: “Gần đây cháu đừng tìm khổ nữa, cứ đứng ở Hàng Châu thật tốt đi.” Nói xong lập tức liền tắt điện thoại.

Tôi nghe xong vẫn cảm thấy chú Hai đang vội vàng chuyện gì đó, sau khi tắt điện thoại, tôi nghĩ nghĩ, liền lấy điện thoại gọi cho bố mình.

Tôi ở đó dựa người một bên vừa hút thuốc, một bên cùng cha tôi trò chuyện việc nhà, tôi không hề nghĩ tới vấn đề riêng, cũng không phải là vì có việc mới nói chuyện, đồng thời cũng không tự hỏi có trợ giúp được phần nào cho việc điều tra của tôi hay không.

Vài năm nay tôi ít có dịp trò chuyện vui vẻ như vậy cha mình, tôi và cha đều say mê nói, cho tới được một nửa thời gian, liền thật cẩn thận ám chỉ với tôi: “Tiểu Tà này, có phải là thất tình hay không à, có cái gì thương tâm thì nói cùng ba ba nha.”

Tôi cười hì hì, bụng nói cha mình tâm tư vẫn còn rất nhạy cảm, còn có thể nghe ra trong lòng tôi đang có chuyện. Nhưng mà tôi rất hiểu cha mình, cho dù đem toàn bộ sự việc nói cho ông ấy biết, cũng cũng không có ích gì.

Tiếp theo cùng cha tôi nói chuyện phiếm, tôi đem toàn bộ quá trình Ngô gia chúng tôi từ Trường Sa đến Hàng Châu, tất cả đều lòi ra hết. Sau khi nghe xong, tôi phát hiện quả thực đó như một bộ phim dài tập vậy. Đặc biệt ngoài chuyện cũ của ông nội tôi và Hoắc tiên cô còn có chuyện của bà nội tôi nữa, lúc này nghe tới bối cảnh chuyện ngày trước, quả thực chính là một bộ phim truyền vô cùng hay.

Ông nội của tôi sau khi thành danh ở Trường Sa, ông thành danh khi tuổi còn rất trẻ, cũng là người đầu tiên dùng và huấn luyện chó ngửi đất trong giới trộm mộ. Một là huấn luyện chó rất thành thạo, thăm dò huyết mộ hiệu quả hơn người gấp mười lần, hơn nữa chó còn có thể nhanh nhạy ngửi ra các loại cơ quan đầu hỏa, thậm chí có thể ngửi được là bánh tồng đã thi biến hay chưa nữa.

Từ sau khi ông nội tôi bắt đầu huấn luyện được con chó đầu tiên, tài sản tích lũy của ông ấy càng nhiều. Không tới vài năm, ông tôi đã có thể có vài cái nhất ở Trường Sa như: Biết vị trí cổ mộ nhiều nhất, không lấy ra đồ vàng mã nhiều nhất, à chờ một chút. Còn có ngay cả Trương Đại Phật gia là thủ hạ nữa, cũng vì muốn vị trí này đã tới hỏi ông nội của tôi.

Lúc ấy, Hoắc gia, Tề gia, Giải gia tuy rằng đều đã có chút danh tiếng, nhưng Hoắc gia vì nội loạn vô cùng nghiêm trọng, sau lại mới bắt đầu từ từ đem tinh lực để đặt hết vào chuyện kinh doanh, ai cũng không đi xuống đất (đi xuống đất rất dễ hao tổn binh tướng), mà Tề gia sở trường vẫn là kinh doanh, không bình ổn cũng không nóng vội, Giải Cửu gia vừa mới từ Nhật Bản trở về, ông nội của tôi ở đây tích lũy trong vài năm, thậm chí còn nhiều hơn tích lũy của mấy đời Tề gia.

Ông nội của tôi lúc đó nói tới giai đoạn này của mình, có chút đắc ý, luôn luôn nói: “Sáng tạo khoa học kỹ thuật mới là sinh ra sức mạnh, đặc biệt là ở trong nghề đồ đất này, chỉ cần một chút sáng tạo là có thể sinh ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.”

Hoàn cảnh thực tế của ông nội tôi trong khoảng thời gian ở Trường Sa cũng thể hiện rõ điều đó, hơn nữa những huyền thoại khi ông còn trẻ không ít, nhưng mà không hề có một chút kiêu ngạo, xài tiền như nước, lại hòa nhã dễ gần, người như thế nhất định sẽ có vô số bằng hữu đến kết giao, vô số bằng hữu vô cùng ngưỡng mộ. Ông và Hoắc tiên cô bắt đầu tình cảm cũng chính là nơi này. Lúc ấy tuổi của Hoắc tiên cô so với ông thì lớn hơn, mà thích ông quả thực là thích đến muốn chết.

Sau đó thì gặp phải đại án ở Trường Sa trước đây đã từng nói qua, Cửu Đức Khảo bán đứng tất cả mọi người, gia sản của ông nội tôi tan hết, phải ở trong cổ mộ mà ẩn trốn một đoạn thời gian, sau này mới chạy trốn tới Hàng Châu. Giải Cửu gia lúc ấy đã đứng lên, tuy rằng tài sản không hùng hậu như ông nội tôi, nhưng là vì có gia tộc làm nền, giao thiệp lại rộng, giỏi về kinh doanh, vì thế Giải gia liền trở thành một nhà giải về

kinh doanh và quan hệ chính trị ở trong lão Cửu môn. Đúng là thông qua sự bảo vệ của Giải Cửu gia, nên ông nội của tôi mới đứng phải bà nội của tôi.

Lúc ấy hẳn là ông nội của tôi sau khi được giới thiệu sẽ đến Giải gia ở, đầu tiên lại đến ở nhà của bà nội tôi (bà nội tôi và Giải gia chính là quan hệ họ ngoại), vì bà nội tôi phụ trách chăm sóc ông nội của tôi. Lúc ấy con gái rượu Giang Nam và nữ trộm mộ tặc Nam Hồ khí chất hoàn toàn khác nhau, ông nội tôi lúc ấy hẳn là đang lừa dối. Lại ở dưới tình huống không có Hoắc Tiên Cô qua lại, liền trực tiếp hoàn bại với bà nội tôi. Đương nhiên, bà nội tôi lúc đó cũng không biết tình hình như thế nào cả.

Lúc ấy cả nước lại đang chiến tranh loạn lạc, ngay cả việc gửi thư cũng không được thuận lợi, chuyện này cứ chậm rãi trôi qua. Đại khái là hai năm sau, khi Hoắc tiên cô đi tới Hàng Châu, ông nội tôi đã kết hôn với bà nội tôi rồi, khi đó bà nội tôi cũng đã mang thai cha tôi. Lúc ấy Hoắc tiên cô cũng không có gặp được ông nội tôi, chỉ là rất lịch sự ở trong phòng cùng trò chuyện với bà nội tôi cả một tiếng đồng hồ trước khi đi khỏi.

Từ đó về sau mỗi người một nơi, mỗi người đều biết sự tồn tại của đối phương, cũng biết đối phương đã từng như thế nào, thế nhưng nhất định là không gặp nhau nữa.

Cũng không ai biết ngày hôm đó các bà đã trò chuyện cái gì, chỉ nghe người ở nói, các bà tán gẫu thật sự rất vui vẻ.

Đến lúc ông nội tôi nghe được cái tin đó, khẳng định là đồ mờ hôi như thác. Tôi nghe xong cũng không khỏi thông cảm cho ông.

Đại khái là ba năm sau, ông nội tôi mới tiếp tục trở lại Trường Sa làm ăn, lúc này cơ bản là đi đi về về ở hai vùng. Mỗi lần đi tới Trường Sa, bà nội tôi nhất định phải đi cùng, ông nội tôi và Hoắc tiên cô không có cơ hội tro tàn lại cháy. Tiếp đó được thêm một năm nữa, Hoắc tiên cô liền được gả đi Bắc Kinh. Ông nội tôi nhắc lại chuyện đó vẫn còn bùi ngùi, vào thời điểm đó, thì đúng là cảm thấy đáng sợ, đi rồi mà vẫn cảm thấy thương cảm.

Chắc là chú Ba đến ba mươi tuổi thì mới được tự mình tham gia, đầu tiên là lăn lộn xuống đất ở Trường Sa, sau này có được một ít kinh nghiệm và

tiền, liền đi đến Hàng Châu, mua mảnh đất hiện tại này . Lúc đó vẫn còn chưa có khái niệm về việc này, chỉ là thông qua quan hệ mà mua được, xây nhà ở, rồi sau này mới từ từ chuyển sang tập trung vào kinh doanh. Chỗ này cũng đã trải qua nhiều lần tu sửa lại, cũng càng ngày càng tốt hơn.

Chú Hai lúc đó chỉ biết tới nghiên cứu học vấn, đại khái là mở quán trà vào bảy năm trước, cũng không phải là vì kiếm tiền, chỉ đơn giản là để cho chú ấy và những người bạn hữu của mình có chỗ gặp gỡ nhau thôi. Tôi chưa từng gặp được người phụ nữ của chú Hai, chú giống như hồng hoa tích thủy bất tiên (*Câu này cả hai người làm đều chẳng hiểu ý là gì luôn :v*). Thế nhưng chú Hai là người tâm tư đặc biệt kín đáo, chuyện hư hỏng của chú ấy có lẽ cũng sẽ không có ai biết được. Cha tôi thì lại rời nhà từ rất sớm, lúc ấy chỉ viện cho biên giới, làm khảo sát địa chất đi từ phía nam sang phía bắc, vào cuối những năm bảy mươi thế kỉ trước mới trở về.

Sau khi trở về, ba kết hôn rồi có tôi, nhà của mẹ tôi là một gia đình cường thế, con gái của quan lại trong vùng Hàng Châu này, sau này có một thời gian ngày nào cũng âm ỉ đòi li hôn, thiếu chút nữa làm tôi buồn phiền muốn chết.

Toàn bộ quá trình của Ngô gia đến đây thì cũng đã được xác minh thực sự rõ ràng rồi. Vấn đề hiện tại là, căn phòng tôi ở dưới tòa nhà này, rốt cuộc là được xây lên từ lúc nào? Là được xây dựng trong thời gian trước đó, hay là thời gian sau khi được tu sửa mới xây thành?

Nếu chú Ba thực sự không biết sự tồn tại của căn phòng tôi kia, thì gian phòng đó nhất định là được lén lút xây thành, cho nên hoàn toàn không có khả năng là thiết kế xây dựng trước kia, rất có thể là mỗi lần tu sửa lại thì mới bắt đầu đào móng.

Vì tôi học ngành kiến trúc, nên tôi biết muốn đào tầng hầm ngầm dưới đất không phải là một chuyện đơn giản, tôi đi ra ngoài vài bước, dùng bước đi để đo đạc, rất nhanh tôi liền phát hiện, sự việc cũng không quá phức tạp như tôi nghĩ.

Vị trí của hầm ngầm này thực sự cũng không phải ở dưới phòng của Tam thúc, mà là ở bên dưới tường nhà hàng xóm kế bên.

Tôi nhìn nhìn nhà kế bên, tôi cũng chưa từng quá chú ý tới nó. Chỗ này nhà dân thực sự rất nhiều, mỗi lần tới nhà chú Ba, tôi đều là đứng trên lầu hai trực tiếp xem hàng hóa, cũng không có ở lại quá lâu, nhà hàng xóm bên kia là ai, tôi thật sự không biết được.

Đầu tôi rồi tung thành một mớ, ngẩn ngơ mà đi tới trước cửa chính của nhà bên cạnh, ma xui quỷ khiến thế nào lại gõ cửa.

Đó là một cái cửa bằng sắt, vô cùng quen thuộc hơn nữa cũng rất chắc chắn, loại cửa này chuyên được nông dân dùng để chống trộm. Gõ vài cái, tôi phát hiện trên cánh cửa gần như đã bị bong ra từng mảng có dán một tờ giấy, bên trên có ghi “Có phòng cho thuê”, phía dưới là số điện thoại.

Không có ai ra mở cửa, tôi gõ cửa cả nửa ngày trời, không hề có bất kì phản ứng gì. Tôi lấy điện thoại di động ra, bấm dãy số đó gọi.

Chuông điện thoại đổ lên rất nhiều lần, vẫn không có ai bắt máy.

Tôi nhìn nhìn bốn phía thấy không có người, liền tìm tìm một góc tường rồi phóng người lên, nhảy vào trong.

Thấy thân thủ của mình nhanh nhẹn như vậy, cũng không khỏi giật cả mình. Coi bộ đây là kết quả trong hai năm qua “xuống đất” rèn luyện mà ra.

Sau khi chạm đất, tôi liền phát hiện nơi này vốn không có người ở, trong sân là một mảng tiêu điều, toàn là lá rụng. Tôi cảm thấy kì lạ nhất là lá rụng này là từ đâu mà tới, thoáng cái liền thấy vài chiếc lá nhẹ nhàng rơi xuống.

Tôi ngẩn đầu lên nhìn thì thấy, trên sân thượng của ngôi nhà này có trồng một vài loại cây, chúng ở đây không có ai quan tâm chăm sóc, đều đã chết héo cả rồi, lá cây là từ phía trên đó mà rụng xuống dưới sân.

Tôi dùng biện pháp lúc nãy đo đạc lại, phát hiện nếu có người muốn đào một cái thông đạo từ bên này xuống dưới nhà của chú Ba, quả thật là có thể làm được. Thế nhưng tôi phải biết là nó được đào từ lúc nào.

Tôi đi tới cánh cửa kiểm tra, nơi này còn có một cái cửa cấm, đó là một

cánh cửa được bọc đồng. Nhà này cũng không có địa vị gì, những cánh cửa lớn bằng đồng mới nhìn qua đều rất sán lạn, thực sự rất có khí thế, cho nên rất nhiều ông chủ đất ở nông thôn đều thích những cánh cửa như vậy.

Cửa này tuy rằng nhìn qua thực sự rất tầm thường, thế nhưng tính an toàn của nó vô cùng tốt, tôi đoán chừng dùng một ít thuốc nổ bình thường sẽ không phá ra được, hơn nữa loại cửa này đều có sáu bảy cái chốt cửa, muốn cạy nó lên thực sự rất là tốn sức.

Làm sao mới có thể đi vào đây? Tôi suy nghĩ một chút, nhìn thấy lâu hai cũng có lan can sắt rất nghiêm ngặt, che tất cả cửa sổ lại một cách chặt chẽ, giống như là đề phòng một đại bang trộm mỗi người tới cướp một phòng vậy. Ngay khi tôi đang vội vàng vừa định gọi người tới giúp một tay, bỗng nhiên điện thoại của tôi reo lên, tôi vừa thấy, chính là cái số điện thoại lúc nãy bây giờ đã gọi lại cho tôi.

Tôi bật máy nghe, bên kia là giọng của một người đàn ông, hỏi tôi có việc gì không, tôi nói tôi muốn thuê phòng ở, anh ta nói: “Phòng đã cho thuê lâu rồi.”

Tôi nói: “Không thể nào như vậy được, phòng vẫn chưa có ai ở mà.” Đối phương trả lời: “Phòng ở này đã được thuê vào mười chín năm trước rồi, có thể tờ giấy kia chưa được xé xuống. Nhưng mười chín năm qua, tiền thuê nhà hàng năm đều được gửi tới đúng giờ, cho nên tôi ở bên ngoài cũng chưa bao giờ hỏi tới chuyện này.”

Mười chín năm trước sao? Tôi sửng sốt một chút, nhìn lại kết cấu của căn nhà này, căn nhà này mười chín năm trước khẳng định không phải là như thế này, nhất định căn nhà đã từng được tu sửa lại, tôi liền hỏi anh ta căn nhà này vào mười chín năm trước có phải đã từng được tu sửa lại không.

Đối phương nói không biết, anh ta cũng không có cách nào khác quản được chuyện này, dù sao thì tiền nhà hằng năm đều được tăng lên dần, nói xong anh ta liền hỏi tôi: “Có phải đã xảy ra chuyện gì không?” Tôi nói: “Cũng không có chuyện gì, chỉ là đang định thuê phòng ở thôi.” Nói xong thì tôi liền nhanh trí, hỏi anh ta, “Anh có thể cho tôi biết cách liên lạc với anh ta hay không, tôi nghĩ anh ta làm cò nhà, cho tôi thuê hai căn phòng nhỏ cũng được.”

Đối phương thật sự vẫn rất nhiệt tình, giải thích một chút, rất nhanh liền đem số điện thoại báo cho tôi biết, nói chính hẳn cũng đã rất lâu rồi không có liên lạc, nếu có vấn đề gì, thì cứ tiếp gọi điện thoại tìm anh ta.

Tôi nghe anh ta nói thế liền thấy trong lòng ấm áp, thậm chí trên thế giới này dù sao vẫn còn có sự nhiệt thành như vậy. Vì thế, tôi liền bấm số gọi tới số điện thoại anh ta cho tôi. Điện thoại đổ chuông lên vài tiếng không có ai nhận máy, tôi buông điện thoại xem thử mình có bấm gọi nhầm số không, bỗng nhiên, tôi thấy trên màn hình điện thoại nhảy lên một cái tên, đây số này thế mà lại nằm ở trong danh bạ di động của tôi!

Nhìn cái tên này, tôi liền bấm tắt ngay lập tức, bụng nói câu thật, không thể nào đâu.

-----oOo-----

Chương 72

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cái tên xuất hiện trên di động này đã rất lâu không có hiện lên trên điện thoại của tôi rồi. Trong khoảnh khắc đó, suy nghĩ của tôi là bất kể là tên của ai hiện lên màn hình di động của tôi cũng sẽ không hề khiến tôi kinh ngạc được. Thế nhưng chỉ có duy nhất người này, làm tôi vô cùng kinh ngạc.

Thật sự, đó cũng không phải là một cái tên, mà là một cách xưng hô.

“Ông nội” !

Cái tên hiện ra trên di động, chính là số điện thoại của ông nội tôi sử dụng khi còn sống. Sau khi ông nhập táng cũng không có ai gọi tới nữa. Thật không ngờ, thế mà bây giờ vẫn còn hoạt động.

Tôi đi qua đi lại trong sân, thậm chí nói chớ má quá mà, xem ra mình đã thực sự đi đến rất gần trung tâm rồi. Hướng đi của tôi là đúng, nhưng mà tôi vẫn không thể hiểu được, những người này cuối cùng là đang làm cái gì chứ?

Tôi ngẫm nghĩ, rồi tiếp tục gọi tới cái số này, cầm điện thoại di động đưa lên tai nghe. Không biết mình có thể nghe được cái gì, nhưng mà tôi thật sự rất mong chờ, bất kể là nghe được âm thanh gì, tôi đều vô cùng mong chờ.

“Thực xin lỗi, số điện thoại ngài vừa gọi không thể kết nối được.”

Tôi buông điện thoại xuống, điện thoại di động của ông nội khẳng định là đã bị hết pin, có thể bên trong vẫn còn có một khoảng tiền, bởi vì ông nội đã sống những ngày cuối đời tương đối giàu có. Chú Ba tôi nạp thẻ điện thoại cho ông nội tôi, có thể tiền trong đó đủ dùng đến vài năm, cho nên vẫn còn hoạt động cho tới bây giờ. Nhưng mà, cái điện thoại di động kia, nhất định là không có ai nạp điện nữa.

Bà nội tôi không phải là một người sẽ vì tình cảm mà luôn buồn rầu, đối với cuộc sống bà rất thức thời, khi ông nội tôi qua đời bà cũng không phải là quá đau lòng, nhưng tôi lúc này cũng không muốn quấy rầy tới bà.

Căn nhà này là do ông nội tôi thuê, hơn nữa đã thuê mười chín năm rồi.

Tôi cũng không muốn suy nghĩ quá tỉ mỉ về những khả năng có thể xảy ra. Tôi lại gọi điện thoại cho người chủ nhà kia lần nữa, nói cho anh ta biết, tôi đã liên hệ với cò nhà rồi, tôi sẽ gửi vào tài khoản của cò nhà và chủ cho thuê nhà mỗi tháng năm trăm đồng. Cò nhà để cho tôi trực tiếp tìm chủ cho thuê nhà để lấy hóa đơn tài khoản của anh ta và chủ nhà trước đây để chứng minh.

Chủ cho thuê nhà rất sốt sắng, đại khái biết mình mỗi tháng có thể nhận được năm trăm đồng, thì rất nhanh liền đem hóa đơn tài khoản của anh ta gửi qua cho tôi. Tôi châm điếu thuốc, nhảy qua tường đi ra, một bên để cho vài người thủ hạ tới đây để cạy cửa, một bên tìm tới một người bạn làm ở ngân hàng, kiểm tra chắc chắn xem người đã gửi khoản tiền này tới tài khoản này.

Ngay từ đầu người bạn bên đầu điện thoại bên kia thực sự rất khó xử, tôi nói tôi sẽ cho hắn chút tiền trà nước, hơn nữa còn nói chỉ cần biết tài khoản người gửi thôi thì hắn mới đồng ý. Rất nhanh tài khoản gửi này đã được báo tới tôi, tôi liền nhập tài khoản này lên máy rút tiền tự động, rất

nhanh tên của chủ tài khoản này liền hiện lên.

Tôi đứng trước máy rút tiền tự động sừng sốt cả nửa ngày trời.

Là tên của ông nội tôi.

Có thể là ông nội đã chọn cách để tự động gửi tiền đi.

Tôi bước ra đường trở về, khi tôi đi bằng lối ra dành cho người đi bộ thiếu chút nữa còn bị xe đụng vào. Tôi không quan tâm tới họ, chỉ ngo ngẩn đi vào một quán cà phê, tìm một chỗ ngồi xuống, phát hiện mình đã không có cách nào suy nghĩ được nữa.

Đây là có chuyện gì chứ? Chẳng lẽ, cái tầng hầm kia, chính là ông nội đào sao?

Ông nội thuê một căn nhà ở bên cạnh, rồi đào một cái tầng hầm ngầm, sau đó theo dõi chính con trai mình sao?

Ông nội không thể nào là một kẻ biến thái như vậy được, ông nội ở trong trí nhớ của tôi, đã cơ bản xuất thế, sống ở trong thế giới trí nhớ của tôi. Khi ông sống những ngày tuổi già, trong lòng của ông chỉ có một ly trà, mấy con chó cùng nắm tay đi dạo bên Tây Hồ với lão bà.

Chỉ là, mười chín năm, tôi nghĩ đến mấy con số này, mười chín năm trước ông nội tôi là cái dạng gì chứ?

Trong đầu tôi hiện lên rất nhiều tin tức vụn vặt, tôi nghĩ đến những lời nói ám muội mà chú Hai nói với tôi, ám chỉ bọn họ cũng không phải không biết chú Ba là giả .

Mười chín năm trước, năm đó hình như cũng chính là thời gian đúng lúc chú Ba giả từ Tây Sa trở lại Hàng Châu. Sau khi chú ấy trở về, chú Hai và ông nội của tôi rất nhanh phát hiện có chuyện bất thường, thế nhưng lại không biết là đã xảy ra chuyện gì.

Lúc ấy mọi người đối với “Nó” vẫn tương đối kiêng dè, đặc biệt là ông nội, nhất định là đã nghĩ chú ấy có liên quan tới, vì không để bức dây động rừng, ông nội đã ở chỗ này đào một cái hầm, dùng để theo dõi chú Ba giả.

Có khả năng, rất khả năng.

Vậy tại sao bây giờ vẫn còn người quanh năm luân quản ở trong cái hầm đó chứ? Chẳng lẽ lúc ấy ông nội tôi tìm một người khác theo dõi chú Ba, người này quanh năm đợi ở trong cái hầm đó, đến bây giờ cũng chưa dừng sao?

Vậy thì con mẹ nó .. đây nhất định là một công việc khôn khổ nhất thế giới rồi, địa điểm đi làm lại là ở trong cống thoát nước, hơn nữa lại không có ngày nghỉ. Nếu như mật thất được sửa chữa mười chín năm trước, thế thì phải đợi ở trong đó không chỉ có mười chín năm, so với ở trong các mỏ than nhỏ còn khổ hơn nhiều.

Mặt khác, còn có một vấn đề có thể không được thuyết phục mấy. Mười chín năm, với tính quyết đoán của ông nội tôi và chú Hai, thì theo dõi tới mười chín năm, chẳng lẽ cũng không có thay đổi gì sao? Mười chín năm, cũng có thể thay đổi được cả một triều đại rồi, vậy thì vì sao tới bây giờ vẫn còn theo dõi chứ? Cũng có thể nói, ông nội và chú Hai đã sớm phát hiện ra vấn đề là ở chỗ nào. Từ trong những ám chỉ mà chú Hai nói với tôi, cũng có những ý tứ này, bọn họ đã biết chú Ba chính là Giải Liên Hoàn, vậy thì sao bọn họ không áp dụng bất kì một biện pháp giải quyết gì khác chứ?

Chẳng lẽ, theo dõi như vậy, bọn họ từ theo dõi rồi sinh ra tình cảm sao? Hay là, chú Hai và ông nội còn có kế hoạch nào khác của mình nữa? Vậy thì đó là cái kế hoạch gì đây?

Tôi nghĩ tới nghĩ lui vẫn nghĩ không ra, không thể xử lý nhanh được. Tôi hiểu ra được, cho dù chú Hai có làm khó hơn nữa, có khôn ngoan hơn nữa, tôi cũng phải đi theo lật ngửa ván bài của chú ấy lên. Tôi thật sự phải biết, bọn họ cuối cùng là đang suy nghĩ cái gì.

Trở lại nhà chú Ba, tôi nằm trên cái ghế salon suy nghĩ.

Ở trong nhận thức ngày trước của tôi, tính kế với chú Hai cơ bản chẳng khác nào đâm đầu vào chỗ chết cả. Chú Hai có thể nhìn thấu một tình huống mà không thông qua quá trình trung gian nào hết, chú ấy chỉ cần nhìn vào biểu hiện và sơ qua các lí do thoái thác, lập tức sẽ biết được đối phương đang làm trò gian trá gì sau lưng. Hơn nữa, chú ấy thích nhất

chính là đi theo kế hoạch của người khác. Có một lần chúng tôi đi về quê, chú Ba vì muốn chiếm một vật gì đó của tổ tiên lưu lại làm của riêng nên đã là một kế hoạch, chú Hai vẫn làm bộ mình là người trong cuộc, kỳ thật dọc theo đường đi đã sắp xếp đủ thứ, để phá hỏng kế hoạch, chú mượn kế hoạch của chú Ba để phá hỏng một cái kế hoạch khác lớn hơn của người trong họ. Cho đến khi làm cho chú Ba nghĩ cuối cùng mình cũng đã thắng được tất cả một lần, chú Hai lúc đó nói có mấy câu rồi lấy đi hết tất cả thành quả đạt được.

Tôi đang suy nghĩ chú Hai có thể đem tất cả mọi chuyện nói hết cho tôi nghe hay không, nếu chú ấy nói cho tôi nghe thì điều kiện đầu tiên là cái gì?

Tôi thật sự không nghĩ ra được, lỡ như chú Hai cứng hay mềm cũng không chịu thua, có thể ép buộc được chú ấy tuân theo sự điều khiển của tôi thì có lẽ chỉ có một khả năng thực hiện được thôi, chính là lấy tính mạng của mình ra ép buộc chú.

Nhưng mà, chú Hai là một người vô cùng khôn ngoan. Chú ấy biết tôi tuyệt đối không phải là loại người có thể lấy tính mạng ra ép buộc người khác, tôi cảm thấy khả năng lớn nhất chính là chú ấy ngồi ở nơi nào đó uống trà, không thêm mảnh may chú ý đến tôi. Tới cuối cùng tôi lại không thể thật sự tự giết chết chính mình được.

Tôi phải làm một chuyện gì đó để chú Hai hiểu được, nếu chú không nói cho tôi biết, tôi thật sự sẽ chết trong hoàn cảnh nào đó, hay nói cách khác, tôi phải làm một chuyện nào đó mà ngay cả tôi cũng không thể nào kiểm soát được.

Chẳng lẽ phải làm bộ bị bắt cóc sao? Lòng tôi nói, nếu tôi cắt chính ngón tay của mình, gửi qua cho chú Hai thì chú có thể bị điều khiển không?

Tôi cảm thấy có thể sẽ bị khống chế. Thế nhưng, tôi cảm thấy chú Hai cũng sẽ không lập tức bị khống chế được, một ngón tay khẳng định là không đủ, với thần kinh của chú ... ít nhất thì có thể kiên trì đến ba cái.

Đi vào trong bếp, tôi nhìn tay trái mình, cầm dao thái lên, chọn xem trong đó có ngón nào gần như không có sử dụng nhiều không, mùa may một hồi, bỗng nhiên cảm thấy đời người tốt đẹp biết bao, mình cần gì

làm chuyện không đâu nhỉ?

Có thể chú Hai cũng sẽ không chủ động tự mình đi qua đây mà nói cho tôi biết cũng nên? Nếu cái hầm này thực sự là do chú ấy đào, vậy thì người chạy đi trước đó, khẳng định chú Hai sẽ biết ngay lập tức. Vậy thì chú có thể sẽ bắt đầu một phương pháp đối phó khẩn cấp nào không đây? Chờ một chút có thể là nhằm cho một phát hỏa tiễn bắn thẳng qua đây không, đem tôi cho nổ bay lên trời? Thời gian đã trôi qua lâu thật lâu rồi, từ lúc tôi trở về tới giờ cũng không có phát sinh chuyện gì cả. Vậy .. mẹ nó, quá kỳ quái, nếu không có cái phương pháp đối phó khẩn cấp gì cả, thế thì theo dõi kiểu này có tác dụng gì đâu chứ?

Tôi cảm thấy tất cả hướng đi lúc này, ở trong chuyện này dường như có thể nói sao cũng không xong, nhưng mà tôi lại thiếu một cái chìa khóa, duy nhất chỉ có một cái chìa khóa. Trước kia tôi, cách chân tướng thực sự quá xa, nên chỉ có thể nhìn tới rất nhiều manh mối thẳng tắp, mâu thuẫn giữa bọn họ xen lẫn vào nhau. Thế nhưng, lúc này đây tôi đang ở rất gần với chân tướng. Cho nên tôi có thể nhìn ra nó có vô số khả năng. So sánh như vậy, khả năng này tuyệt đối không thể không thực hiện được bao nhiêu, tôi hiện tại phát hiện mình lúc trước vẫn có chút nhân từ.

Phải tính kế với chú Hai.

Tôi lại cầm dao thái lên, đặt tay mình lên trên thớt gỗ, đây giống như là biện pháp duy nhất của tôi, mặc dù có phần ngu xuẩn, thế nhưng, tôi lúc này dường như đã cùng đường rồi.

Trong lòng tôi dâng lên một cảm giác dứt khoát và kinh hãi, lúc này tôi mới ý thức được mình đã điên lên mất rồi, tâm ma của tôi đã đạt tới mức không có cách nào có thể ức chế được nữa.

Cứu cứu tôi! Tôi làm bầm lều bầu một câu, vừa định hung hăng chém dao xuống, ngay trong nháy mắt này, điện thoại tôi để ở một bên đột nhiên reo lên.

Tôi lại càng thêm hoảng sợ, nháy mắt, tất cả sự hung hăng đều thoát hết ra ngoài. Cả người giống như là đang kiệt sức. Cầm điện thoại di động lên, tôi dừng một chút, phát hiện số điện thoại này vô cùng xa lạ, tôi bật máy lên hỏi là ai. Đối phương nói: “Bỏ dao xuống, nhìn ra ngoài cửa sổ.”

Tôi vừa nghe thấy giọng nói này, liền nhận ra ngay đây chính là giọng nói của người mà tôi gặp được ở trong tầng hầm, lập tức đi tới cửa sổ nhìn ra ngoài. Liền nhìn thấy xa xa trong một nhà dân, chợt có một ánh sáng đèn pin lóe lên.

Tôi đang buồn bực, chợt nghe thấy người ở đầu điện thoại bên kia thở dài một hơi: “Ta để đèn pin đặt ở nơi này, chuyện mà ngươi muốn biết, ta để lại bên cạnh đèn pin. Sau khi ngươi xem xong, thì chắc hẳn sẽ biết cần phải làm như thế nào rồi đây.”

-----oOo-----

Chương 73

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôi đi thẳng về phía phát ra ánh sáng đèn pin tới trước ngôi nhà đó, gõ cửa vào liền phát hiện cửa không hề khóa. Một đường đi lên trên, tất cả các cánh cửa đều được mở ra, dường như cả ngôi nhà đều là trống không vậy. Tôi đi tới cái phòng kia, đó là một cái phòng trống rỗng không có trang trí bất kì thứ gì. Một cánh cửa sổ được mở lớn ra, đèn pin để lại ở trên bệ cửa.

Nhìn xuyên qua cửa sổ ngay lập tức tôi nhìn thấy được sân thượng lầu ba nhà chú Ba và nhà bếp, tôi nhìn thấy một chiếc kính viễn vọng được gác ở bên trên cửa sổ.

Tôi nhìn thoáng qua một cái, phát hiện kính viễn vọng đang đối diện với phòng bếp nhà chú Ba.

Phía dưới đèn pin có kẹp một tờ giấy, tôi lập tức lấy ra, phát hiện ra đó chính là một phong thư, câu đầu tiên trong thư vô cùng kì quái.

“Nhìn bốn phía một chút, chỗ ngươi đang ở, chính là một khu vực ma.”

Tôi cầm thư, nhìn nhìn bốn phía, ban đầu tôi không rõ những lời này là có cái ý gì. Thế nhưng, nhìn một vòng tôi liền hiểu ra được, một cỗ lạnh lẽo mạnh mẽ phả vào mặt, những cơn gió mát từ trước cửa sổ thổi vào

hình như đang làm giảm đi cái không khí ảm áp trong này.

Từ cửa sổ này nhìn ra xung quanh, khắp cả khu vực này, tính cả toàn bộ những nhà dân xung quanh, hoàn toàn không có ánh sáng đèn điện nào, bốn phía là một mảnh tối đen.

Chỉ có nhà của chú Ba là có ánh đèn.

Tôi nhìn nhìn đồng hồ một chút, bây giờ là chín giờ tối, như bình thường mà nói thì không thể có khả năng này được. Tôi lập tức cúi đầu tiếp tục đọc thư.

Trong bức thư viết: Bắt đầu từ mười chín năm trước, ông nội người đã thuê hoặc mua hết tất cả những ngôi nhà quanh đây. Mỗi ngôi nhà đều có người làm thuê định kỳ tới quét dọn, nhưng không được dùng làm gì cả. Mười chín năm sau, những ngôi nhà quanh nhà chú Ba người, gần như tất cả đều trống rỗng. Ban đêm cũng không có bất kỳ một ngọn đèn nào, liền sẽ giống như một một khu vực ma.

Hết thấy những việc đó, cũng là bởi vì bên dưới mặt đất khu vực này, có chôn dấu một bí mật vô cùng lớn, mà bí mật này cũng không phải là đã có từ xưa rồi. Vật được dấu bên dưới kia là máu chốt, đó là một vật phẩm còn lại sau cuộc đánh cược thật lớn.

Tôi ngừng thở, ở trong căn phòng tối đen này, tìm một góc nào đó ngồi xồm xuống, cầm đèn pin chiếu, từ từ đọc hết phong thư này.

Những thông tin trong bức thư này đều rất cần thiết và có liên hệ với rất nhiều với những thông tin trước đó, một số tin tức trong đó đã từng được nói qua rồi, nói lại ở trong này thì lại vô cùng phiền phức. Nên tôi chỉ ghi lại một số điểm quan trọng nhất trong thư. Trong này gần như xuất hiện một vài phần, đều có liên hệ với những chuyện trước đây.

Trong lá thư này còn có nói tới, một việc hết sức rõ ràng, chính là năm đó có một nhóm người, đem mấy chục cái hộp kì quái, đưa tới tay ông nội tôi, ông tôi lấy nó đặt vào trong quan tài, chôn phía dưới khu vực này tôi đang ở lúc này. Vật trong mười mấy hộp này đặc biệt quan trọng.

Mấy cái hộp này, vừa nghĩ tới là đã biết, đó chính là thứ năm đó được đội khảo cổ bị đánh tráo kia mang từ trong Trương gia cổ lâu ra. Tôi vẫn

còn nhớ rõ lão Bàn Mã đã nói, năm đó khi khảo cổ đội rời đi, đã mang đi rất nhiều cái rương

Tìm một chỗ dấu đi? Chẳng lẽ, Cầu thật cổ thi thể kia được giấu ở chỗ này sao, đang ở bên dưới khu vực ở trước mắt tôi sao?

Thứ này quả nhiên là một vật máu chốt, khối thi thể này quá quan trọng, khối thi thể này xuất hiện, và chuyện tiêu diệt “nó” toàn bộ đều có sự phụ thuộc vào nhau rất lớn.

Nội dung của bức thư không dài, tôi đem toàn bộ ghi lại bên dưới, bên trong có rất nhiều đoạn tương đối lộn xộn, thế nhưng, chỉ cần đối với người biết được mọi chuyện, thì sau khi xem xong bức thư này, tất nhiên sẽ hiểu được hết, đồng phát còn hiện trong thư còn bao gồm rất nhiều thông tin.

Ngô tà:

Nhìn bốn phía một chút, chỗ người đang ở, chính là một khu vực ma.

Bắt đầu từ mười chín năm trước, ông nội người đã thuê hoặc mua hết tất cả những ngôi nhà quanh đây. Mỗi ngôi nhà đều có người làm thuê định kì tới quét dọn, nhưng không được sử dụng làm gì cả. Mười chín năm sau, những ngôi nhà quanh nhà Tam thúc người, gần như tất cả đều trống rỗng. Ban đêm cũng không có bất kì ngọn đèn nào, trông giống như một khu vực ma.

Hết thấy những việc này, cũng là bởi vì bên dưới mặt đất khu vực này, có chôn dấu một bí mật vô cùng lớn, mà bí mật này cũng không phải là đã có từ xưa rồi. Chôn dấu bên dưới chính là một vật máu chốt, là một vật phẩm còn để lại sau một lần đánh cuộc thật lớn.

Thật lâu trước kia, có một đội trộm mộ tặc hợp thành một đoàn khảo cổ, chuẩn bị vận chuyển đem một thi thể trong quan tài, đưa vào một cỗ mộ, ở ngay tại bên trong cỗ mộ, thi thể sẽ phát sinh biến hóa không thể nào tưởng tượng nổi. Biến hóa đó, đối với khối thi thể kia lại là việc vô cùng quan trọng.

Nhưng trong đoàn trộm mộ tặc này có người đoán trước được sau khi đưa khối thi thể vào trong cỗ mộ, sẽ phát sinh hậu quả đáng sợ gì. Có vài

người trộm mộ tặc, vì muốn ngăn cản hậu quả này, đã phản bội những người khác. Chúng giết chết đồng bọn, giả trang thành hình dáng của bọn họ, đem cỗ thi thể kia giấu đi.

Khôi thi thể này, hiện tại đang ở bên trong Quỷ Vực trước mắt người đây, người trăm ngàn không được có ý đi tìm nó. Trong khu vực này, chỉ cần có người chạm đến bí mật trung tâm, một là trở thành một thành viên trong chúng ta, hoặc là, sẽ bị xóa bỏ không thương tiếc gì. Cho dù người là cháu trai của người lúc đầu tham gia vào cái kế hoạch này cũng sẽ giống như vậy.

Ta nghĩ, người khả năng cũng đã nhận ra rằng trong những việc người đã trải qua, có người cho dù ở trong tình huống nào đi nữa cũng không còn cách nào khác mà tiếp tục nói dối, nhưng nhất định vẫn sẽ tiếp tục nói dối người. Hẳn là đã có người từng nói với người, nói dối một phần cũng là vì để bảo vệ một người, đây chính là nguyên nhân quan trọng nhất.

Bởi vì trung tâm bí mật này thực sự là quá quan trọng, chúng ta không thể gánh vác thêm bất kỳ rủi ro nào.

Chỉ có điều, vì sao hiện tại ta viết cho người phong thư này, là vì thời gian của chúng ta đã đến rồi. Cho tới này mai, tất cả mọi thứ sẽ tan thành mây khói.

Có lẽ người sẽ hỏi là vì cái gì, ta sẽ nói, cuối cùng chúng ta cũng đã đợi được, đợi được người lãnh đạo cuối cùng của tổ chức kia chết đi, chúng rốt cục cũng đã hoàn toàn biến mất. Ngày mai sẽ thấy, tổ chức kia sẽ trở thành một hạt bụi trong lịch sử vĩnh viễn không thể bị vạch trần được, cũng sẽ không có ai biết nó đã từng tồn tại, cũng không có ai biết nó lớn mạnh nhường nào.

Đã đến lúc người không cần đi suy tư ý nghĩa nữa, ta thực sự có thể nói trắng ra cho người biết: Khôi thi thể này, chỉ cần qua lúc này, đối với tất cả liên trở thành không có tác dụng gì, đây chính là ý nghĩa. Cho tới bây giờ, khôi thi thể này chính là bí mật thật lớn hơn hết, bọn họ vẫn sợ hãi chúng ta đem khôi này thi thể cùng những kế hoạch hoang đường đằng sau mà vạch trần ra. Dựa vào khôi thi thể này, cho dù ở dưới bất kỳ tình huống gì bọn họ cũng không dám dùng lực lượng lớn nhất để tiến hành truy giết chúng ta.

Thế nhưng, hiện tại chúng ta cũng không tính đem nó tiết lộ cho người đời biết. Mối đe dọa lớn nhất với chúng ta đã biến mất, như vậy, tiếp theo chính là những chứng cứ uy hiếp này, tuy rằng có thể vẫn phải tiêu diệt rất nhiều thứ, nhưng chúng ta cũng không định dẫn lửa thiêu thân đâu.

Ngày mai chính là thời điểm này, ngày mai chín giờ bốn mươi lăm phút, chúng ta sẽ hủy diệt cỗ quan tài kia cùng tất cả những thứ có liên quan, hãy rời khỏi nơi này đi.

Toàn bộ số mệnh đã hoàn toàn đến kết cục.

Người không cần tiếp tục làm cái số mệnh chung kết nữa, hay làm bất kỳ hy sinh và suy đoán nào nữa, sự thật ở ngay tại nơi này. Người phải cảm ơn thế hệ trước vì đã bảo vệ người mà làm tất cả mọi chuyện. Những giấu diếm, lừa gạt, dự tính, đều là để cho mọi chuyện cuối cùng có thể đến thể hệ của người mà kết thúc hết. Bởi vì, thực sự vốn là có thể người sẽ phải nối tiếp con đường của chúng ta, tiếp tục đối đầu với vận mệnh. Thế nhưng, lúc này cuối cùng cũng không cần nữa.

Ta nghĩ chắc hẳn là người rất muốn biết, ta rốt cuộc là ai? Thật lâu trước đây ta hay dùng một phương pháp quyết tuyệt nhất để ẩn giấu thân phận của mình, chỉ có ông nội và chú Ba người biết sự tồn tại của ta. Sau hai mươi năm, đến nay ta rốt cuộc cũng có thể rời đi, hy vọng cuộc đời sau này của ta, có thể quên đi hết tất cả mọi thứ.

Cho nên ta ngoại lệ tha cho người một con đường sống, cũng vì giữa chúng ta có quan hệ không hề tầm thường. Nhưng mà, đây là lần duy nhất ta do dự này, sẽ không phát sinh lần thứ hai nữa đâu.

Ông nội người và cha ta, lúc ấy đối với tất cả mọi chuyện hai người họ đã sớm nảy sinh ý muốn rút lui, thế nhưng con đường đi của bọn họ lại không giống nhau — ông nội người vẫn là muốn chờ đợi, hy vọng thời gian trôi qua, mà đem tất cả xóa sạch đi. Mà cha ta lại biết, chỉ cần chuyện kia vẫn có thể tồn tại, thì số mệnh của tất cả chúng ta cũng sẽ không đến được kết cục.

Cho nên, cha ta liền bắt đầu thực hiện kế hoạch của mình. Chúng ta đánh tráo đội khảo cổ kia, đem quan tài giấu đi. Nhưng mà, trong lúc chúng ta

chạy trốn thì, lại gặp phải vòng vây tiêu diệt rất lớn ở Hàng Châu, trong lúc cùng đường, chúng ta chỉ có thể xin ông nội người giúp đỡ.

Ông nội người đã cho chúng ta một sự trợ giúp lớn hơn hết thảy. Mà những năm tháng sau này, Ngô Tam Tinh cũng đã giúp chúng ta rất nhiều. Tuy rằng Ngô gia các người ngay từ đầu không có tham gia vào kế hoạch này, thế nhưng nếu không có các người, cái kế hoạch này không có khả năng kiên trì nổi trong những năm tháng đáng sợ đó. Đây cũng là một nguyên nhân khác mà ta hạ thủ lưu tình với người.

Ngô tà, ta nghe Ngô Tam Tinh đã rất nhiều lần đề cập qua về chuyện của người. Thời điểm ta nhìn thấy người thực sự rất kinh ngạc, người làm sao lại rơi vào sâu như vậy. May mắn, người lúc này mới phát hiện ra sự tồn tại của ta, cũng rất may mắn, người đơn thuần tin vào những lời nói dối của Tam thúc người.

Lần đầu tiên khi chú Ba người mang người đi vào cổ mộ, hẳn là muốn chuẩn bị cho đến khi chính hắn đã không còn sức lực gánh vác được nữa, sẽ do ai đến thay thế vị trí của hắn — hắn đã lựa chọn người.

Có lẽ người không biết, toàn bộ những kỹ năng người theo học từ nhỏ đến giờ, kể cả nét chữ của người, còn có chú Ba của người kể cho người nghe những câu chuyện cũ, có ẩn chứa bí mật gì. Tất cả những bản chữ mẫu người dùng để luyện chữ, toàn bộ đều là đến từ nét chữ của một người tên là Tề Vũ. Từ nhỏ người và chú Ba người đã từng nói qua rất nhiều cố sự, bên trong có rất nhiều lần ám chỉ tên của người này. Tất cả những chuyện này đều nằm trong kế hoạch, làm cho mọi người hiểu lầm, người chính là Tề Vũ. Người không biết, bắt đầu từ khi người lần đầu đi thám hiểm Thất Tinh Lỗ Vương cung, sự xuất hiện của người, khiến cho vô số người âm thầm điều tra chuyện này nghĩ không ra.

Bọn họ vốn không biết người là ai, cũng không biết thân phận thật sự của người. Bọn họ điều tra bút ký của người thì sẽ phát hiện, người thực sự có khả năng chính là Tề Vũ đã mất tích năm đó. Người là một màn sương mù thật lớn, giúp chúng ta tiêu hao rất nhiều tinh lực của kẻ địch.

Sau người lại bắt đầu điều tra, vô cùng may mắn là người chỉ phát hiện một chút dấu vết để lại thôi, cũng không có suy nghĩ thấu đáo. Thế nhưng khẳng định là người cũng rất đau đầu chứ, chắc hẳn người không phải chỉ nghi ngờ thân phận thật của mình có một lần thôi.

Ta biết người còn rất nhiều chuyện không hiểu được, nhưng, không nên để cho người khác biết được, và ta cũng sẽ không để cho người khác biết được.

Người không cần tiếp tục tổn thương chính mình nữa, bởi vì tất cả không có ý nghĩa gì, không ai sẽ vì của sự an nguy của người mà tiết lộ bí mật này. So với bí mật này thì, người rất bé nhỏ không có gì đáng kể cả. Viết xong phong thư này, thật sự thì bản thân ta đã không còn ý nghĩa gì, tất cả đều không thể thay đổi được.

Sau khi ta kết thúc mọi thứ, ta sẽ tìm một thời cơ thích hợp, đem hết thầy chuyện này nói cho người biết. Người cũng không nên có ý định đi tìm cỗ quan tài kia, lột cái mặt nạ buồn cười của người ra đi, về lại chính nhà của người, quên hết tất cả đi, đợi cho đến khi ta đem chân tướng kia gửi cho người đi.....

=====

Tôi nhìn nhìn đồng hồ, cách chín giờ bốn mươi lăm phút ngày hôm sau gần mười hai giờ đồng hồ, xem ra, bây giờ người này khẳng định là đang ở trong Quỷ Vực rồi.

Sau khi đọc xong, tôi dựa lên vách tường suy nghĩ. Trong lá thư này viết vô cùng ngắn gọn, thế nhưng, nó là một phong thư duy nhất chân thật đem tất cả mọi chuyện nói rõ ràng hết cho tôi biết. Tôi đọc xong liền hiểu ra được những chuyện nói trong thư đều là thật sự, hơn nữa tôi luôn luôn cảm thấy người viết lá thư này hình như có quan hệ đặc biệt với mình. Lời văn trong bức thư này vô cùng ổn định, hiển nhiên khi viết lá thư này, trái tim người này không có bất kì thay đổi nào, nhất định là một người cực kì bình tĩnh, bình tĩnh đến mức, cho dù ngày mai hết thầy số mạng có kết thúc, hắn cũng không sẽ có bất kì thay đổi gì.

Ở nơi này, tôi có thể nhìn đến lâu ba nhà chú. Nếu thực sự đúng như trong thư nói như vậy thì, vào lúc này, nếu tôi là hắn, nhất định là đứng ngồi không yên, vô cùng lo lắng thấp thỏm. Mà hắn lại có thể ngồi đây theo dõi tôi, thậm chí còn bình tĩnh mà viết xong phong thư này.

Hôm nay tôi phải làm gì đây?

Nếu là như trong tiểu thuyết thì, lúc này chắc hẳn là tôi sẽ quyết chí tự cường, mãi cho đến chín giờ bốn mươi lăm phút ngày hôm sau mới thôi, tôi vẫn còn rất nhiều thời gian mà đi qua đi lại, có thể đi xuống giếng kiểm tra ống nước ngầm kiểm tra, vừa đi xuống hầm ngầm lục lọi.

Nhưng mà tôi thực sự không cử động được, gần như những mệt mỏi trong vài năm gần đây đồng loạt dâng lên.

Hắn nói rồi sẽ cho tôi đáp án, vậy thì tôi cứ chờ đợi đáp án này đi, tôi hiện tại cái gì cũng không muốn làm, ít nhất vẫn còn một đường hy vọng. Cho dù từ nay về sau không có bất kì gợi ý nào nữa, tôi vẫn còn có thể chờ đợi, đợi cho đến khi chính mình đối với chuyện này hoàn toàn không còn hứng thú gì nữa mới thôi.

Tôi tựa vào góc tường, cầm lá thư này, vẫn là chờ đợi, tựa hồ giữa đường mà ngủ quên hai lần vậy. Năm giờ sáng, trời vừa tờ mờ sáng, tôi mệt mỏi không kiềm được, rút cục thì ngủ thiếp đi, mãi cho đến khi còi xe cảnh sát đánh thức tôi.

Tôi đi lên, nhìn nhìn đồng hồ, hơn mười giờ. Tôi chạy nhanh ra khỏi cái phòng trống kia, leo lên trên tầng cao nhất, nhìn ra xa chung quanh, liền nhìn thấy trong khu vực này, có hơn mười chỗ bốc cháy, đang bốc lên khói đen nồng nặc.

Xe cứu hỏa nỗ lực tiến vào, nhưng mà tất cả ngã tư đường đều bị những kiến trúc không đúng trật tự chặn lại thật sự không thể vào được. Tôi ngồi ở trên nóc nhà nhìn xuống dưới, châm thuốc hút, lẳng lẳng nhìn thấy tất cả.

(Kết thúc phần thượng rồi...)

-----oOo-----

Chương 74

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trong mấy tháng đó, đã xảy ra rất nhiều chuyện.

Cuộc sống của tôi cũng dần dần bình thường lại, tôi dùng thân phận của chú Ba nói với người dưới rằng, tôi muốn đi chỗ khác khảo sát trong một thời gian rất dài, nên đem chuyện làm ăn của cửa hàng giao lại cho cháu mình xử lý.

Đến khi người của Tiểu Hoa từ Trường Sa tới đây, ở trong khách sạn giúp tôi bỏ mặt nạ ra.

Vào thời điểm khi tôi nhìn thấy gương mặt mình lại một lần nữa, bỗng nhiên tôi khóc nức nở không cầm được nước mắt, tôi thật không ngờ chính mình vào lúc này lại yếu ớt như vậy, cái cảm giác này. Giống như là đã gờ xuống vô số phải kiên cường, phải dũng cảm, phải đảm đương, phải quyết tuyệt, phải máu chảy đằm đằm cùng tàn nhẫn. Cuối cùng tôi cũng trở lại là Ngô Tà .

Cuối cùng thì tôi cũng có thể lùi bước, có thể yếu đuối, có thể cười hi hi ha ha, có thể xấu hổ, có thể mỗi ngày đều là một Thiên Chân Vô Tà. Tôi có thể không chút do dự hỏi người khác “Vì cái gì”, “Không thể nào” thậm chí có thể không chút do dự mà mắng người khác: “Chó thật, cậu không biết, vậy tôi phải đi hỏi ai đây?”

Tôi khóc trong thời gian rất lâu, khóc vì mất đi một thứ không thể lấy lại được hay là tình cảm tan vỡ? Cái gì cũng không làm, mà chỉ là không ngừng chảy nước mắt, tôi ôm lấy cô gái kia, cô ấy vỗ vỗ vào lưng tôi, cũng không nói cái gì. Khi tôi buông cô ấy ra, phát hiện hai mắt cô ấy cũng đang rung rung nước. Cô ấy nói mình chưa từng nhìn thấy một người nào, khóc bi thương như thế.

Buổi tối tôi uống rất nhiều rượu. Tôi bày lên bàn rất nhiều cốc rượu, cô hồn dã quỷ cũng đến giúp vui đi, tôi hy vọng trong đó có người tôi quen, có thể nhìn thấy bộ dạng của tôi lúc này, vì nghĩ như vậy trong lòng tôi liền cảm thấy rất vui vẻ.

Nhưng mà, mặt nạ trên mặt đã cởi, nhưng mặt nạ trong lòng thực sự quá khó cởi. Vài ngày sau, tôi vẫn còn thường xuyên lấy giọng điệu của Tam thúc để nói chuyện, rồi đột nhiên bừng tỉnh giữa giấc ngủ, cảm thấy nếu để lộ thân phận thì sẽ phí hết công sức trước giờ, thậm chí khi đang soi gương, còn có một cảm giác vô cùng xa lạ. Cũng may, loại ảo giác này của tôi, theo thời gian trôi qua cũng chậm chậm nhạt dần đi.

Ít nhất tôi cũng là một người có khả năng thích ứng với hoàn cảnh rất tốt, Bàn Tử nói quả nhiên rất đúng.

Sau khi nghỉ ngơi xong, tôi đi về lại cửa hàng của mình, khi Vương Minh nhìn thấy tôi, có thái độ rất xa lạ, rất lâu sau đó mới nhận ra là tôi đã trở lại. Cậu ta béo lên một chút, cũng có vẻ suy sụp đi một ít. Tôi nhìn nhìn lên cái giá trưng bày bản dập, hình như là có ít đi một chút, xem ra, tuy là không buôn bán nữa, cũng luôn luôn một hai đơn hàng được trời ban ân cho.

Tôi nằm lên ghế trong phòng, nhìn xung quanh thấy vừa quen thuộc mà cũng vừa lạ lẫm, lại bắt đầu cái cuộc sống giống như đang mơ mộng giữa ban ngày này. Thế nhưng, rất nhanh tôi liền phát hiện không có khả năng này, sự nghiệp của chú Ba ở bên kia rất nặng nề, khiến cho tôi không thể không chăm chỉ mà phải đứng lên làm việc.

Vương Minh ngay buổi tối hôm đó lần đầu tiên tới xin tôi cho nghỉ việc, tôi tăng tiền lương cho cậu ta, cậu ta mới chịu ở lại làm tiếp.

Cho dù là người có tâm lòng ổn định nhất đơn thuần nhất, cuối cùng cũng sẽ từ từ mà phát sinh thay đổi, tất nhiên, sự thay đổi này cũng đúng thôi, chỉ là do sai lầm ở phía tôi nhiều hơn.

Thật sự thì lúc trước, tôi đã rất muốn sa thải cậu ta, nhưng mà hôm nay, tôi chỉ hy vọng quanh mình lúc này có thật nhiều thứ, có thể làm cho tôi cảm thấy bản thân mình thực sự tồn tại, cho nên cố gắng không thay đổi gì cả. Tôi không biết đây là loại tâm tình gì, chỉ có điều ở trên mạng, rất nhiều người gọi loại tâm tình này là: Cậu già rồi.

Dùng thân phận Ngô Tà đi xử lý công việc làm ăn của chú Ba gặp phải một chút khó khăn. Ở trong một số vấn đề, tôi đều có được sự giúp đỡ của chú Hai. Công việc quản lý kinh doanh luôn luôn khó khăn, thế nhưng tôi hoàn toàn không hề lo sợ chút nào. Bởi vì, cho dù hiện tại có mất đi tất cả, tôi cũng không để ý đến nữa. Một khi con người có tâm tình này, ngược lại càng thêm bình tĩnh khách quan mà phán đoán những vấn đề quan trọng như vậy.

Ngay trong đoạn thời gian này, tôi cũng nhận được một ít thông tin của Tiểu Hoa. Tất cả đối với cậu ta mà nói, cũng không được coi là quá khó khăn, chỉ là có một chút gian nan.

Cậu ấy bị thương thực sự rất nặng, sau khi trở về trị liệu ở Hiệp Hòa một thời gian, liền chuyển đi Mỹ để tiếp tục điều trị, khoảng hai tháng sau mới từ Mỹ trở về. Sau khi về nước được vài ngày, tôi nhận được một phong thư của cậu ấy, ở trong bức thư này cậu ta nói đại khái tình hình của mình.

Tang lễ của Hoắc lão thái, cậu ta cũng không có tham dự. Hoắc gia dựa theo chỉ thị của Hoắc lão thái, để cho Tú Tú tiếp nhận Hoắc gia thay bà ấy, với thế lực cá nhân của Tú Tú hiện tại, rất khó cân bằng được những tranh chấp trong gia tộc. Tiểu Hoa và Hoắc gia chấm dứt hết các mối làm ăn với nhau, mới có thể miễn cưỡng áp chế được tình hình trước mắt. Những kẻ đầu trâu mặt ngựa đó khẳng định là vẫn sẽ tiếp tục bày trò, chỉ là do có phong thư chỉ thị của Hoắc Lão thái, tất cả quyết định đều chỉ có thể âm thầm tiến hành ở phía sau mà thôi.

Thời gian sau này tương đối khó khăn, nhưng mà Tiểu Hoa nói so với cậu ta lúc còn nhỏ, cục diện này cũng đã rất tốt rồi. Cậu ấy bảo tôi không cần lo lắng.

Tôi ở Hàng Châu đại diện cho Ngô gia, cũng tỏ rõ thái độ với chuyện này. Tôi biết có Tiểu Hoa ở bên cạnh, Tú Tú nhất định có thể đứng vững mà tiếp tục bước lên phía trước, hơn nữa còn có thể bình an mà đi, nếu họ cần tôi giúp đỡ, tôi nhất định sẽ hết sức hỗ trợ. Tuy rằng tương lai nhất định sẽ có rất nhiều khó khăn, thế nhưng hiện tại cũng chỉ có thể bước đi từng bước một thôi.

Phản thượng chính thức hoàn thành, ĐMBK tới đây là xong rồi, thực sự là cũng muốn nói thêm một chút nữa với mọi người, nhưng càng nghĩ càng không ra, thời gian qua ngồi edit cho mọi người có vui, có buồn, có nhiều lúc nghĩ làm như vậy chẳng biết là vì cái gì nữa, nhưng tay vẫn không dừng lại được, dừng lại giống như là mình vừa ngắt đi sợi dây liên kết với thế giới vậy. Nói nghe buồn cười nhưng mà mình vẫn muốn nói

Thật sự rất cảm ơn mọi người, dân Đạo Mộ là một gia đình, người trong nhà luôn quan tâm nhau, chia sẻ vui buồn với nhau, thực sự rất muốn cảm ơn tất cả mọi người nhiều lắm.....

By Tống Mặc Than

-----oOo-----

Chương 88

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ba tháng sau khi trở về, tôi cử hành một đám tang nhỏ cho Phan Tử, làm một lễ truy điệu cũng không quá lớn.

Mộ Phan Tử chôn theo ít quần áo và di vật, nằm cách mộ Đại Khuê sáu bài vị. Mộ Đại Khuê lâu rồi không có ai đến thăm nom, giờ đã trở thành một đống bừa bộn, tôi cũng tiện tay quét dọn qua loa một chút.

Sau đó, tôi đi xử lý vài việc vặt mà Phan Tử lúc sinh thời chưa kịp làm.

Khi bước vào căn phòng trọ của Phan Tử, tôi thấy trên bàn có một bát mì đã thối um, mọc đầy nấm mốc. Chiếc đĩa đặt ngay bên cạnh, trong bát có mấy lát đậu phụ đã mọc cả tầng nấm mốc, hoàn toàn chuyển sang màu đen.

Rõ ràng, trước khi đi Phan Tử đã ở đây ăn dở bát mì này. sau đó vội đi đến mức còn chưa kịp thu dọn bát đĩa, rồi từ đó cũng vĩnh viễn không thể trở về nữa.

Nhưng rồi tôi lại nghĩ, chắc chắn anh ấy đã đoán biết mình sẽ không về được, cho nên mới không thu dọn bất cứ thứ gì.

Tôi ngồi bên bàn, mở hai lon bia, uống hết một lon rồi đổ bát mì đi, rửa bát đĩa sạch sẽ. Sau đó tôi ra ngoài tìm chủ nhà của Phan Tử, trả toàn bộ số tiền thuê nhà anh ấy khát nợ đã lâu.

Chủ nhà tò mò hỏi: “Người anh em kia đâu rồi?”

Tôi ngẫm nghĩ một chút rồi đáp: “Về quê (*) cưới vợ rồi.”

(*) Nguyên là “hồi lão gia”, còn có nghĩa bóng là “về nơi chín suối, về với tổ tiên” aka chết. Bạn Tà chơi chữ ;_;

Tôi cho rằng, đây là cái kết tốt nhất đối với Phan Tử. Anh ấy vốn có cơ

hội thoát khỏi cái vòng tròn luẩn quẩn đó, vậy mà cuối cùng vẫn chọn con đường cũ. Có điều tôi cũng không biết được bản thân anh ấy thích cái kết nào hơn.

Với Phan Tử, không chừng anh ấy thích cái kết như bây giờ hơn. Nhưng đối với người ngoài, lựa chọn của anh lại chính là sai lầm.

Bàn Tử vẫn ở lại thôn Ba Nãi. Liên lạc bằng điện thoại rất khó khăn, tôi chỉ có thể gọi cho A Quý, hỏi sơ qua tình hình gần đây của Bàn Tử.

A Quý nói, hiện giờ Bàn Tử sinh hoạt rất điều độ, ban ngày ra đồng cày cấy, sàng gạo, buổi tối nấu cơm, ăn xong thì ngâm người ngắm trăng. Nhiều khi cả ngày ông ta cũng chỉ nói được với Bàn Tử có hai ba câu.

Tôi hỏi Bàn Tử có cảm xúc gì không? Không lẽ vẫn còn đờ đẫn như trước?

A Quý bảo, chịu, chẳng biết có cảm xúc gì không. Nhưng Bàn Tử làm việc rất nhanh nhẹn, nói cũng không nhiều, So với trước kia thì hẳn ta cũng có điểm tiến bộ, đó là lâu lâu cũng biết xỏ ra vài câu dí dỏm.

Tôi bảo A Quý, nếu ở bên đó Bàn Tử thiếu thốn tiền bạc gì thì cứ nói thẳng với tôi, tôi sẽ chuyển tiền cho.

Tôi cảm thấy Bàn Tử rồi sẽ khá lên thôi. Bàn Tử không phải là người dễ chìm đắm trong đau buồn uất ức, hẳn biết Vân Thái cũng không muốn thấy ông chủ béo của mình trở nên kém thú vị hơn xưa.

Bàn Tử sẽ dần dần hồi phục thôi. Tuy chuyện lần này chắc chắn sẽ để lại trong lòng hẳn một vết sẹo không bao giờ lành, nhưng Bàn Tử là người tốt, ông trời sẽ không làm khó hẳn lâu đâu.

Sau khi tôi tăng tiền lương cho Vương Minh, thái độ làm việc của cậu ta đã tích cực hơn nhiều. Hơn nữa tôi cũng đã quay về, công việc của chú Ba bên kia có gì sẽ được báo cáo đến tận cửa hàng của tôi. Nhiều người không biết quan hệ của tôi với cậu ta, nghĩ cậu ta là thân tín của tôi nên ngày càng thêm xun xoe nịnh bợ.

Cuộc đời cậu ta đã dần dần có giá trị hơn, tinh thần cũng sáng khoái lên rất nhiều.

-----oOo-----

Chương 89

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thấy thái độ làm việc của cậu ta tốt, tôi bắt đầu dạy cậu ta cách xử lý một số việc, cậu ta lên tay rất nhanh, sau đó quả thực cũng giúp đỡ tôi không ít.

Tuy tôi không trông mong cậu ta có thể trở thành một trợ thủ đắc lực như Phan Tử, nhưng dần dần tôi cũng bắt đầu nghĩ, mình có thể dựa vào cậu ta trong nhiều vấn đề rồi.

Lão Hải, vì vấn đề làm ăn và công việc nên tôi cũng có liên lạc với ông ta vài lần.

Công việc của lão Hải phát lên rất mau, nhưng hình như ông ta bị một cơ quan nào đó theo dõi. Ai bảo mấy vụ thuế má vốn đã bắt mình, cửa hàng đồ cổ của ông ta lại còn giao dịch bằng tiền mặt. Vì vậy, về sau ông ta làm việc cẩn thận hơn rất nhiều.

Để tránh liên lụy, bọn tôi đã dùng rất nhiều thủ đoạn lạ lùng. Trong nhiều giao dịch ông ta không hề đứng ra, mà chỉ có tôi trực tiếp liên hệ với bên mua, sau đó đổi tiền ra hiện vật hoặc chỉ vàng, giao cho cô con gái của ông ta.

Con gái ông ta vốn đúng là mẫu con gái tôi thích nhất, một tiểu Hoàng Dung xinh xắn hoạt bát. Tuy nhiên, kể từ sau lần gặp mặt kia là chúng tôi chẳng còn mấy dịp tiếp xúc với nhau nữa. Về sau, con bé cũng dần dần trưởng thành, cái cảm giác yêu thích của tôi đối với con bé cũng dần dần nhạt đi.

Có lần tôi ra ngoài giải sấu, có đi ngang qua Anh Hùng Sơn. Lúc đó là cuối tuần, khắp nơi người ta nhộn nhịp đi lại, giữa biết bao nhiêu các cửa hàng, cửa hiệu đủ loại đủ màu sắc, tìm mãi tôi mới thấy được cửa hàng của lão Hải, thế nhưng, cửa lãn rèm cửa đều đóng kín mít.

Tôi biết ông ta ở bên trong, nhưng lại nghĩ đến mấy thứ chào hỏi rồi tán

chuyện này nọ, tự dung thấy chán quá, tôi liền quay người bỏ đi.

Thời gian cứ thế trôi qua, dần dần, số lần gặp gỡ giữa tôi và ông ta càng ngày càng ít đi. Về sau, chẳng biết ông ta làm ăn sinh sống thế nào nữa, không biết vẫn còn ở trong nước, hay đã chạy ra nước ngoài rồi.

Cầu Đức Khảo sau khi trở về từ Ba Nãi, sống được ba tháng thì hạc giá quy tiên. Các cổ đông của công ty cứu hộ quốc tế đã họp lại, bán đấu giá một ít tài sản thu được. Trong nhóm của Cầu Đức Khảo có vài người có quan hệ cá nhân với tôi, nên khi nhiều hạng mục bị hủy bỏ, họ đã lấy đi rất nhiều tài liệu.

Đương nhiên, tất cả những tài liệu bị lấy đi đó đều được gửi về chỗ tôi, nhưng trong số đó không có mười hai tập tài liệu quan trọng lúc trước. Tuy số tài liệu có trong tay đã giúp tôi bổ sung nhiều chi tiết còn thiếu về chuyện đã xảy ra trong quá khứ, nhưng để gom được đầy đủ thì không có tiến triển gì.

Tôi có đi uống cà phê với mấy người đó, bọn họ nói cho tôi biết, cấp cao của công ty cứu hộ quốc tế có thể sẽ còn tiếp tục nhiều cuộc tìm kiếm nữa, năng lực tài chính của bọn chúng vẫn còn rất lớn.

Mấy bố già có khả năng ngồi lên cái ghế trống của Cầu Đức Khảo nhờ bọn họ tiện thể nhấn lại cho tôi, nếu có cơ hội, muốn tiếp tục hợp tác, điều kiện đưa ra sẽ béo bở hơn năm xưa khi chúng hợp tác với Cầu Đức Khảo rất nhiều.

Tôi giơ ngón giữa 𠄎 thay cho câu trả lời, nhờ bọn họ nhấn nhủ giùm nguyện vọng của mình đến chúng.

Nửa năm sau, chị Á kết hôn. Chú rể là một người đàn ông rất kém thu hút, đầu hơi hói, tuổi lại tầm trung niên, hình như nhà cũng chẳng có bao nhiêu tiền.

Nhiều người nói hẳn ta không phải thực sự yêu chị Á, mà chỉ là yêu tiền tài địa vị của chị thôi. Tôi tham gia hôn lễ, biết người này hình như tên là A Bang, mặt mũi đầy vẻ xảo trá quý quýệt, nhưng hành động thì rất ân cần, không ngừng mời mọc, kính rượu, châm thuốc cho mọi người. Mà chị Á, gương mặt vẫn không hề biểu lộ cảm xúc, chỉ chăm chăm nhìn chỗ trống bên cạnh tôi.

-----oOo-----

Chương 90

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đàn ông, không phải được người ta ghi nhớ vì vẻ ngoài thế này thế kia. Anh ta được người khác ghi trong lòng, bởi vì anh ta vĩnh viễn không bao giờ trở về nữa.

Có người nói, chị Á với người đàn ông này có quen biết. Bởi vì hắn ta là một kẻ thường xuyên rượu vào rượu ra, rất nhiều lần như thế, rồi cho đến khi thấy nữ khách hàng say bí tỉ chẳng biết trời trăng gì nữa thì hắn bắt đầu tiện thể “chăm sóc khách hàng” một chút, thế mới xảy ra quan hệ.

Sau khi thương thế của Bì Bao khỏi hẳn, cậu ta hoàn toàn hồi cải, học hành đi thi, hình như là thi vào chuyên ngành thương mại quốc tế.

Thế nhưng cậu ta cứ bị vướng ở kỳ thi đầu vào mãi, theo như cậu ta kể lại thì trình độ văn hóa của cậu ta cũng chỉ tầm tầm, nhiều đề bài đọc còn chả hiểu, chứ nói gì làm bài. Còn tiếng Anh, hai mươi sáu chữ trong bảng chữ cái cậu ta còn chả thuộc hết.

Cuối cùng, cậu ta trở về với nhóm của mình, nhưng tuyệt đối không đi buôn lớn như xưa nữa. Người hợp tác với cậu ta còn bảo, hiện giờ, câu cửa miệng của cậu ta là “Có lắm tiền mà phải bán mạng, chi bằng về nhà bán đậu hũ còn hơn.”

Bì Bao thành kẻ có tay nghề xuất sắc nhất trong nhóm, nhưng cũng là kẻ nhất gan nhất. Tôi nghĩ, trong tương lai cậu ta sẽ trở thành một người kiệt xuất, hay chí ít cũng giàu có dư dả.

Nhắc đến Tú Tú, tôi nghĩ, Tú Tú hẳn là thích Tiểu Hoa lắm, dù sao hai người họ cũng lớn lên bên nhau, cùng nhau gánh vác rất nhiều chuyện. Tuy nhiên, cái tình cảm “thích” này, tôi không cho rằng đó là “yêu”. Bởi vì, hai người họ đã quá quen thuộc, quá hiểu rõ nhau, đương nhiên là có rất nhiều tình cảm với nhau, nhưng chưa nảy sinh thành một thứ tình cảm sâu sắc kia.

Tú Tú không còn liên lạc với tôi nữa, chắc là bị tôi làm tổn thương nhiều lắm. Có lẽ, thảm cảnh sau khi sự việc kết thúc và quyết định của tôi khi ấy đã khiến cô không thể đối mặt với tôi được nữa.

Nội tâm của tôi bây giờ đã được trui rèn đủ chai sạn rồi, sự trốn tránh của cô với tôi chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

Người cuối cùng tôi muốn nhắc đến, là Muộn Du Bình.

Nhiều người bảo, người khiến tôi lo lắng nhiều nhất chính là hấn, vì hình như hấn không thuộc về thế giới này. Hấn là người chỉ hướng đến mục đích của mình, chỉ một mục tiêu thẳng về phía trước.

Dù khi bước trên con đường ấy, phải chịu biết bao đau đớn, cào da rách thịt, hấn nhất định vẫn sẽ bước về phía trước, mặc kệ bao nhiêu chông gai. Dù thân thể da thịt bị đâm chém, bị cắt gọt, có lẽ, hấn vẫn tồn tại, cho đến khi nào đạt được mục đích mới thôi.

Thực ra hai người bọn tôi, hai thể hệ khác nhau, chuyện của thể hệ trước tôi cũng biết đại khái sơ sơ. Chỉ có mình hấn, mục đích của hấn là gì, tôi hoàn toàn không biết.

Mục đích của mọi người, tôi đều có thể đoán ra được. Thế nhưng, chỉ có Muộn Du Bình, hấn giống như một con rối bị động vậ, trong tất cả mọi chuyện, hình như hấn đều làm vì người khác.

-----oOo-----

Chương 91

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thế nhưng, nếu nhìn lại tất cả những chuyện tôi với Muộn Du Bình đã cùng nhau trải qua, tôi lại thấy hấn là một người biết xác định mục đích rất rõ ràng. Mỗi lần hấn đến đâu, đều vì mục đích riêng của mình.

Xét qua nghề nghiệp của hấn, skill mất tích thần thánh, và cái trạng thái ngẩn ngơ như bị mộng du (bị bệnh thần kinh cấp 9) trên suốt quãng đường đi, chắc chắn những thứ hấn biết nhiều hơn chúng tôi rất nhiều.

Đã rất nhiều lần tôi nghĩ, có lẽ, trong lòng hắn, mục đích của chúng tôi đều nhằm nhí nực cười, mà chỉ có mục đích của hắn mới là quan trọng.

Lúc ấy, hắn đã cự tuyệt mọi lời đề nghị cùng nhau tiếp tục hành trình của mọi người đến lần thứ hai, sau đó, lựa chọn một mình lên đường không chút do dự.

“Mọi người đã đi cùng tôi nhiều lắm rồi, con đường tiếp theo chính là đường cùng, các người không ai chịu nổi đâu. Xin đừng tiếp tục đi theo tôi nữa.”

Đ** m*, cái thể loại chó má gì đây, cả bọn bị cuốn vào một âm mưu lớn đến thế, vất vả lắm mới hiểu rõ được tình hình, ấy thế mà hóa ra trong lòng Muộn Du Bình căn bản không hề quan tâm đến mấy vấn đề đó. Điều hắn quan tâm nhất lại là những thứ mà tôi không hề biết tí gì.

Phải chăng lúc ấy tôi nên ôm chân hắn gào khóc “Ồi anh ơi đừng bỏ chúng em lại” chẳng? Đương nhiên, lúc ấy xét cả tình hình lẫn tâm trạng, chẳng ai còn hơi sức mà làm vậy, cho nên chúng tôi đành phải để hắn đi.

Bây giờ, âm mưu sắp đặt suốt bao lâu ấy hình như đã kết thúc rồi, những bí ẩn xung quanh tôi đã tiêu tan thành mây khói. Thế nhưng, những bí ẩn xung quanh hắn vẫn chẳng có dấu hiệu gì là sắp giải mã được.

Mà, kể từ ngày tôi và hắn chia tay nhau, tôi không còn nghe thấy bất kỳ tin tức gì của hắn nữa.

Số trời đã định, hắn thẳng đường về phương Bắc, cứ như là đi đến cuối đường thì thôi. Nhìn cái vẻ mặt ngàn năm không đổi của hắn lúc bỏ đi là biết, thảm trạng của bọn tôi lúc đó đối với hắn chẳng là cái thá gì.

Tôi còn nhớ rõ câu nói kia của Bàn Tử: Nếu một người thân của anh qua đời mà những người khác đều khỏe mạnh, thì lúc đó, cái chết của người thân ấy, đối với anh sẽ là một cú sốc rất lớn.

Nhưng nếu như những người thân thiết của anh, cứ mỗi năm lại lần lượt từng người từng người qua đời, dần dần, anh sẽ trở nên chai sạn. Mà ánh mắt của Tiểu Ca lúc bỏ đi, có lẽ chính là loại thứ hai.

Một thời gian dài dằng dặc trôi qua, nhìn những người bên cạnh mình lần lượt người này lại đến người kia ra đi, anh sẽ phát hiện ra, không một ai có thể ở bên anh mãi. Bây giờ, anh sẽ có một cái nhìn hoàn toàn khác đối với cái chết.

Hơn cả chai sạn, chính là sự thản nhiên. Thản nhiên với cái chết.

Thời gian chậm chạp trôi, tôi vẫn cứ chờ một lá thư nói rằng bí mật đã được công bố. Thế nhưng, chờ mãi chờ mãi vẫn không có bất cứ thứ gì được gửi đến cho tôi.

Lúc đầu, mỗi ngày tôi kiểm tra hòm thư hai lần, sau đổi thành mỗi ngày một lần, rồi lại thành ba ngày một lần, cuối cùng một tuần một lần, nhưng vẫn chẳng có tin tức gì.

Tôi bắt đầu nghĩ, sẽ chẳng có thư từ bưu kiện gì gửi cho tôi nữa đâu. Tôi lại bị lừa gạt một lần nữa, mà tất cả mọi thứ, có lẽ nên chấm dứt như thế này thôi.

Tôi không đau lòng, cũng không luyến tiếc. Về sau, thậm chí, tôi còn mong bưu kiện đừng gửi tới.

Mỗi tuần lại mở hòm thư, sau đó lẳng lặng đóng hòm lại, đi ngắm cảnh Tây Hồ, chửi mắng đám người làm. Mỗi ngày trôi qua như thế là đủ.

-----oOo-----

Chương 92

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trên thực tế, gói bưu kiện kia đã sớm được chuyển đến, nhưng lúc đó tôi không hề biết rằng có một người trông giống hệt tôi đã tới lĩnh gói bưu kiện đó đi mất rồi. Chuyện này mãi về sau tôi mới phát hiện ra.

Một năm sau, vào ngày lập thu, tôi cưỡi xe đạp dạo một vòng Tây Hồ để rèn luyện sức khỏe, sau đó trở lại cửa hàng. Vừa bước qua ngưỡng cửa tôi liền thấy sắc mặt Vương Minh có vẻ kỳ lạ khác thường.

Trải qua một khoảng thời gian rèn luyện, Vương Minh đã trở thành một thằng nhỏ đặc biệt biết giữ bình tĩnh. Biểu hiện của ngày hôm nay chứng tỏ Vương Minh đã đụng phải chuyện gì đó khiến cậu ta phải bó tay rồi.

Tôi hỏi cậu ta có chuyện gì vậy, cậu ta liền chỉ chỉ sang bên cạnh, tôi mới thấy có người đã đứng trong một góc cửa hàng từ lúc nào rồi. Hắn đang lướt mắt qua một ít bản đập chúng tôi chưa bán được.

Người này có thân hình tương đối quen thuộc, nhưng ngay lúc đó tôi lại không nhận ra. Hắn mặc một bộ đồ thể thao đen tuyền, bên cạnh dựng một chiếc ba lô to tướng.

“Tiểu Ca.” Hắn vừa quay đầu lại tôi đã nhận ra ngay, “Anh... Sao lại... Sao đã quay về rồi?”

Hắn thản nhiên nhìn tôi hồi lâu rồi mới lên tiếng: “Đã đến lúc rồi, tôi tới đây để tạm biệt cậu.”

Tôi đưa Muộn Du Bình ra quán Lâu Ngoại tìm một bàn kê gần cửa sổ. Sắc trời thật u ám, mây đen trĩu nặng bao phủ bầu không, có lẽ chẳng mấy chốc trời sẽ mưa.

Muộn Du Bình trước sau vẫn giữ nguyên vẻ trầm lặng, cũng may từ lâu tôi đã quen với thái độ hờ hững này của hắn nên tự động gọi món, nhìn sang thì thấy hắn vẫn lặng lẽ dõi mắt ra bên ngoài cửa sổ.

Tôi hiểu rất rõ, nếu mình không mở miệng nói chuyện thì tình hình này sẽ cứ tiếp diễn cho đến khi hắn rời đi. Hắn tuyệt đối sẽ không mở miệng nói chuyện trước để phá tan bầu không khí tẻ nhạt này đâu.

Ngồi năm sáu phút đồng hồ để gió Tây Hồ lùa cho lạnh ngắt, khi món ăn đầu tiên được dọn lên, tôi châm điếu thuốc lá rồi hỏi: “Chuyện của anh đã xong rồi hả?”

“Ừ.” Hắn khẽ gật đầu. Tôi nhận ra trong ánh mắt hắn thực sự đã không còn thấy vẻ cố chấp trước kia nữa, mà thay vào đó là cảm giác hờ hững càng lúc càng khắc sâu.

Không giống như khi hắn mất đi ký ức, loại hờ hững sâu sắc này toát ra từ một tâm hồn bình yên đến cực điểm.

“Mọi chuyện đã xong cả rồi sao?” Tôi hỏi hắn. Hắn quay đầu lại nhìn tôi: “Ừ, kết thúc cả rồi.”

“Vậy chuyện sau này anh tính sao? Có tính đi đâu không? Nếu không thì hay là anh ở lại Hàng Châu nhé?” Tôi hỏi, thậm chí tính toán trong lòng số tài sản mình có.

Gần đây giá nhà đất Hàng Châu tăng chóng mặt, cái tên nghèo kiết xác này nếu muốn mua nhà ở Hàng Châu thì kiểu gì chẳng phải hỏi vay tiền tôi!

Tiền của hắn cũng chẳng biết là tiêu vào chỗ nào hết rồi, xưa nay tôi chưa từng thấy trong túi quần hắn có tờ tiền nào lớn. má, lục túi chông kia =”)))) Số tiền tôi có căn bản cũng không đủ. Nếu hắn muốn tìm tôi vay tiền mua nhà, chắc tôi sẽ khuyên hắn thuê phòng ở tạm một thời gian rồi tính sau.

-----oOo-----

Chương 93

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Tôi sẽ trở lại nơi mình cần phải đến.” Hắn nói.

“Một mình anh thì đi đâu chứ? Có xa không?” Tôi hỏi hắn. Hắn nhắc đũa lên, lặng lẽ gắp một nhúm đồ ăn, khẽ gật đầu.

“Vậy anh đến là để...” Tôi rất ít khi nói chuyện đứng đắn với hắn như thế này nên cảm thấy khá là gượng gạo, đành phải đưa đẩy câu đợc câu chẳng theo hắn.

“Tôi đến để từ biệt cậu.” Hắn nói, “Khi mọi chuyện đều đã kết thúc, tôi mới chợt nhận ra cậu là mối liên hệ duy nhất của tôi với thế giới này.”

Vâng vậy là 1 trong những câu tỏ tình sến súa bậc nhất của Bình nhà ta đã lên sàn... một thẳng mặt than như anh mà cũng tuôn ra đợc cái câu đậm chất rò măng tích này làm em xúc đợc chết mất thôi *ôm tym*

“Không sao đâu, sau này anh có thể gọi điện thoại hoặc là viết thư cho tôi mà. Anh không biết đánh máy, nhưng viết chữ chắc phải biết chứ?” Tôi nói, “Xã hội hiện đại rồi, khoảng cách xa xôi cũng chẳng có ý nghĩa gì lớn.”

*Fangirl’s version: “Không sao đâu anh, sau này nếu quần cmn quai nhớ em anh có thể gọi điện hoặc viết thư mà. Anh không biết đánh máy nhưng viết chữ thì thừa sức phải hông.” Tôi đổi giọng dịu dàng: “Chỉ cần trong lòng ta có nhau thì không khoảng cách nào chia cắt được hai đứa mình.”

Hắn không hề phản ứng, vẫn cắm cúi ăn.

Động tác của Muộn Du Bình rất nhẹ, gần như không hề dùng sức. Thật ra đây là do lực cổ tay hắn cực mạnh, thêm vào đó là khả năng khống chế động tác chuẩn xác cực kỳ.

Trước đây, những lúc ăn cơm cùng với hắn luôn có nhiều người vây kín xung quanh nên tôi cũng không quá chú ý đến hắn, hiện giờ nhìn kĩ mới thấy thật là một chuyện hay ho.

Bầu không khí lại rơi vào thinh lặng khiến tôi bắt đầu nhớ nhung Bàn Tử da diết. Hóa ra từ trước tới giờ tôi chưa từng thấy tẻ nhạt là do Bàn Tử đã lặng lẽ bỏ rất nhiều công lao để tạo dựng bầu không khí. Đến hôm nay chỉ còn lại hai người, tôi thật chẳng biết phải làm sao nữa.

“Nói xem, anh định đi đâu? Chúng ta đã cùng nhau trải qua nhiều chuyện như vậy, nhất định sẽ là bạn tốt cả đời, thường xuyên giữ liên lạc là được rồi.”

Tôi nói tiếp, “Anh cần gì cũng đừng ngại mở miệng nói với tôi. Tôi tuy không được tính là sung túc, nhưng những nhu cầu cơ bản tôi vẫn có thể lo giùm anh.” <— í hí hí, nhu cầu cơ bản ý:”>

“Tôi phải đến núi Trường Bạch.” Hắn đã chịu nói ra.

“À, chỗ đó lạnh lắm đấy.” Tôi đáp, “Ở Giang Nam vẫn hơn, bốn mùa phân rõ rệt, khí hậu lại ẩm ướt, là một nơi an dưỡng rất tốt.” <— sặc mùi dụ dỗ =”))))))

“Tôi chỉ có thể đến đó.” Nói rồi, hắn liền buông đũa.

Sau khi hắn nói ra câu đó, chúng tôi cũng không đả động gì đến những chuyện tương tự nữa. Trong bầu không khí tĩnh lặng, cả hai cứ thế lặng lẽ ăn tới cuối bữa, tôi cũng không còn khó xử nữa.

Cuối cùng hắn buông đũa, nhìn tôi mãi mới bật ra được một câu: “Tạm biệt.”

Nói rồi hắn đứng dậy xóc ba lô lên vai, đi xuống dưới lầu. Tôi hơi ngạc nhiên, bèn gọi với theo: “Chúng ta còn chưa ăn xong mà.”

Nhưng hắn đã xuống lầu mất rồi. Tôi rầu rĩ rít vài hơi thuốc, đứng tựa vào cửa sổ nhìn xuống thì thấy hắn đã men theo đường Cô Sơn đi được khá xa.

Tôi lại ngồi xuống, trong lòng tự hỏi chuyện quái quỷ gì đây, bộ hắn không có tiền trả nên xấu hổ chặc? Trước kia còn hay kẹt tiền hơn mà có bao giờ thấy hắn khách khí như vậy đâu? Tiểu Ca anh thật mất mặt *nguyt*

Ngẫm nghĩ một chút những lời hắn nói ban nãy, tôi cảm giác có gì đó là lạ, hình như trong đó ẩn chứa một thứ cảm xúc đặc biệt khó hiểu.

“Tôi đến đề từ biệt cậu.” “Khi mọi chuyện đều đã kết thúc, tôi mới chợt nhận ra cậu là mối liên hệ duy nhất của tôi với thế giới này.”

Nghĩ đến đây tôi đứng bật dậy khỏi ghế, nhớ tới một biệt hiệu khác của hắn — chuyên gia mất tích.

Trước kia, những lúc muốn rời xa chúng tôi, hắn chưa từng hé răng một lời. Khi chia tay chúng tôi ở Ba Nãi tôi cũng chẳng thấy hắn nói câu nào.

Chuyện đến chào từ biệt này hình như rất khó tin với cái tên chuyên gia mất tích kia. Hơn nữa, lần này để tìm tôi nói lời từ biệt hắn còn có lòng lặn lội từ một nơi xa xôi ngàn dặm đến tận đây.

Chương 94

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lần từ biệt này chắc chắn không hề giống với những lần hã bỏ đi trước đó.

Một dự cảm bất an nổi lên ngày càng rõ rệt khiến tôi thấy lòng mình nóng như lửa đốt. Hã muốn rời bỏ thành phố này? Rời bỏ người bạn là tôi này? Không phải! Vậy chẳng lẽ, thứ mà hã muốn rời bỏ, lại là cả thế giới này?

“Núi Trường Bạch?” Tôi rút hết số tiền mặt mang trong người, bảo tiếp tân mang tiền thừa sang trả cho Tây Linh ẩn xã nằm cách vách, sau đó vợ lấy đồng quần áo vút trên ghế mà vội vã đuổi theo.

Tôi chạy một mạch đến tận đường Bắc Sơn, gấp đến nỗi toàn thân ướt đầm mồ hôi, nhưng vẫn không đuổi kịp hã. Trên đường Bắc Sơn chỉ có vô số taxi trống lượn lơ qua lại như thoi đưa.

Tôi lại quay về cửa hàng của mình, gói ghém sơ sơ ít hành lý, vừa đeo lên vai vừa dặn Vương Minh: “Anh muốn ra ngoài một thời gian.”

Vương Minh tái mặt, bỗng kéo tay tôi lại. Tôi hỏi cậu ta làm cái gì thế, cậu ta mới nói: “Ông chủ, chuyện thế này cũng đã xảy ra rất nhiều lần rồi. TỰ DUNG có một người đến cửa hàng, sau đó y như rằng anh lại vội vàng vàng cuốn gói đi ngay, mà lần nào cũng đi mất hút luôn. Anh giải thích chút đi xem nào.”

Tôi nghĩ bụng đây không rảnh mà giải thích, bèn đáp qua loa: “Nếu có ai đến tìm anh thì chú cứ bảo anh đi nghỉ mát rồi, việc làm ăn giao cho chú quản hết đây. Nếu có phi vụ mua bán nào lớn mà chú không chắc chắn thì đừng tiến hành, cứ chờ anh về rồi tính sau.”

“Anh sẽ quay về thật chứ?” Vương Minh hỏi.

Tôi hỏi ngược lại: “Sao lại hỏi câu đó?”

Cậu ta nói: “Chẳng phải anh đã nói sẽ không bao giờ đi lung tung nữa

sao? Em xem tivi thấy cao nhân nào đã thoái ản giang hồ mà còn bị người ta gọi ra cũng đều chết ráo cả, anh nhất định phải thật cẩn thận nha.”

Tôi vỗ vai cậu ta, bụng bảo dạ khi về phải cho mi biết tay cái tội mồm miệng bá láp xui xẻo mới được. Rồi tôi cũng không thêm để ý nữa, quay người chạy như bay ra ngoài.

Muộn Du Bình không có chứng minh thư nên không thể mua vé máy bay, chắc chắn sẽ phải đi xe khách hoặc xe lửa. Nhưng xe lửa có chuyến cố định, khi ngồi trên taxi tôi thử lấy di động tra cứu giờ khởi hành của những chuyến đi trong ngày, nhanh chóng nhận ra hẳn không thể đi xe lửa được.

Xe lửa khởi hành đi Cát Lâm phải đến khuya mới có chuyến, xem ra hẳn đã đi xe khách đường dài.

Nghĩ vậy, tôi liền bảo taxi chở mình đến bên xe khách. Như thế dù không tìm thấy hẳn ở bên xe thì vẫn còn thời gian đến ga xe lửa, chứ không lẽ hẳn lại cuốc bộ?

Nghĩ đến đây, tôi cảm thấy kế hoạch của mình đã tương đối ổn thỏa.

Cứ thế đi thẳng một mạch đến bên xe, chẳng biết đây là cái mùa đất khách chết toi nào mà người đông như kiến cỏ. Tôi chen giữa đám người, không ngừng tìm kiếm, đã nhiều lần có cảm giác hình như mình thấy rồi, đến khi chen lại gần mới biết chỉ là nhầm nhọt.

Sau đó tôi chạy đến cửa đón khách, tiếp tục tìm kiếm khắp xung quanh nhưng vẫn chẳng thấy người đâu.

Đầu tôi khẽ nhại mồ hôi, nghĩ bụng chẳng lẽ tài xế taxi phóng quá nhanh nên tôi đã vượt qua hẳn mà đến đích trước? Hay là Tiểu Ca thực sự không có tiền nên không lên xe mà cứ tà tà cuốc bộ? Nếu như thế, giờ này hẳn giới lắm cũng chỉ đi đến giao lộ Duyên An là cùng.

Lại chen chúc thêm vài bận nữa, tôi dần cảm thấy không thể tìm được hẳn bằng cách này, bèn đi tra thời gian khởi hành của xe khách. Đến lúc này tôi mới phát hiện ra không có xe đi Cát Lâm, có lẽ là vì tuyến đường này quá xa.

Lòng tôi phút chốc dịu đi, vừa định nói xem ra hẳn chỉ có một con đường là đi xe lửa. Nhưng trong khoảnh khắc ấy, tôi chợt thấy hẳn đang ngồi trong một cỗ xe đồ ngoài bãi. Xe đã nổ máy, sau đó nghênh ngang lái qua bên ngoài cửa sổ phòng chờ.

-----oOo-----

Chương 95

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôi ơ một tiếng, nghĩ bụng cái quái gì vậy, rõ ràng không có xe đi Cát Lâm mà. Tôi lập tức đến hỏi nhân viên trực ca, anh ta nói đó là xe đi Bắc Kinh.

Tổ sư nó, tôi chửi thề chuyện quái quỷ gì đây, thôi thì xe gì cũng rứa, chỉ cần cùng đi về một hướng là được, trước hết cứ lên xe rồi tính sau.

Đây là logic riêng của Muộn Du Bình, chỉ có bản thân hẳn mới hiểu rõ mọi hành động của mình, chẳng liên quan tí nào đến lý trí cả.

Tôi vội vàng chạy đến cửa ra, nhưng cửa ra của bến xe cách phòng chờ một quãng rất xa, khi tôi đến nơi thì khói xe cũng chẳng kịp ngửi. Tôi thở hồn hên, tự nhắc mình phải thật tỉnh táo.

Tôi không tin mình lại thua một kẻ có kỹ năng sống thương tật đến cấp 9 ngay trong địa bàn thành thị này. (=]])

Tôi lại vẫy xe quay về cửa hàng, thấy Vương Minh đang hớn hờ chơi dò mìn. Khi bước vào, tôi suýt nữa đã dọa cho cậu ta té nhào khỏi ghế.

“Ông chủ, lần này sao anh quay về nhanh thế.”

“Bớt nói nhảm đi.” Tôi đập cậu ta ra lấy chỗ, lên mạng đặt vé máy bay, sau đó nhanh chóng tra cứu mọi lộ trình, thời gian địa điểm xe khách cập bến, những con đường hẳn có thể sẽ đi tiếp. Sau khi ghi chép tất tậ mọi thứ, tôi chạy như điên ra sân bay.

Bay đến Bắc Kinh rồi, tôi xem đồng hồ, thấy mình đã đến sớm hơn xe khách ít nhất năm tiếng. Ở cửa ra của bến xe, tôi mua mấy quả trứng luộc nước trà ăn lót dạ, chờ Muộn Du Bình đến.

Trong lúc đó, tôi không ngừng suy nghĩ phải làm sao mới khuyên bảo được hắn.

Đánh nhau xem chừng không lại, đuổi theo cũng không kịp. Nếu hắn tâm đã quyết, ý đã định, tôi thực sự cũng không biết phải làm gì hơn, chẳng qua chỉ phí lời vô ích.

Hay là mình thừa dịp hắn sơ ý, đánh lén từ sau lưng? Tôi nhìn quanh quát kiếm được một tấm ván, ước lượng sơ sơ, rồi nhìn sang gã bán trứng ở gần đó có vóc dáng xấp xỉ Muộn Du Bình, khua tay múa chân vài cái.

Tôi lập tức tưởng tượng ra cảnh Muộn Du Bình xoay người đá tôi một phát dính bệt vào góc tường. Hắn cực kì cảnh giác mà, tôi ảo não nhận ra rằng nếu đánh lén hắn thì xác suất thành công cực thấp. Hơn nữa giả dụ thành công, một đòn đập hắn chết tươi, ông đây dễ chừng phải ngồi tù hoặc là dựa cột.

Mà xuống dưới đó lỗ đâu còn gặp lại hắn thì cũng không biết ăn nói làm sao cho phải.

Chuốc thuốc?

Nhưng tôi cũng không rõ thuốc ngủ thời hiện đại có tác dụng gì với thể chất của hắn hay không. Nếu có, thì trước hết tôi phải dụ hắn vào nhà nghỉ (*), kiếm có là tôi có chuyện quan trọng muốn bàn bạc, mong hắn ra tay giúp đỡ. Sau đó bỏ thuốc ngủ vào đồ uống của hắn, đợi hắn lăn ra đo ván thì trói chặt lại, nhờ Tiểu Hoa chuẩn bị xe, tổng thẳng về Hàng Châu.

(*) Nguyên văn chỉ là kiếm chỗ nào đó nghỉ ngơi, nhưng mệnh thấy đề thể không chất nên tự ý sửa lại =)))))) *né dếp*

Trong đầu tôi lại hiện ra cảnh tượng Muộn Du Bình nghe tôi nói muốn tìm hắn bàn chuyện thì hoàn toàn dừng dừng quay đầu bước đi. Tất nhiên tôi sẽ níu kéo hắn lại, sau đó hắn xoay người đá tôi một cú dính vô

góc tường.

Đầu tôi đau muốn nứt, nghĩ ra đủ mọi cách cũng chẳng ăn thua gì. Cho dù có gô cổ hấn tổng thẳng về Hàng Châu thì cũng không sao giữ hấn lại được, trừ khi nhốt vào lồng sắt, chứ không hấn nói đi là sẽ đi liền.

Nếu tôi tổng hấn vào bệnh viện tâm thần, may ra có thể sẽ giữ chân được hấn. Nhưng bản lĩnh của hấn quá mức siêu phàm, tôi cảm thấy chẳng nơi nào có thể trói chân nổi, không chừng tổng hấn vào đây còn liên lụy đến bác sĩ và y tá của bệnh viện.

-----oOo-----

Chương 96

Nguồn: EbookTruyen.VN

Càng nghĩ càng ngán ngẩm, tôi nhận ra phương án nào cũng bất khả thi, có lẽ tôi sẽ không thể thay đổi chủ ý của hấn được.

Nhưng gì thì gì, tôi vẫn muốn thử sức một lần. Tôi còn nghĩ, phải chăng Muộn Du Bình chỉ muốn đến định cư trong một thôn nhỏ dưới chân núi Trường Bạch, ngày ngày ngắm đỉnh núi tuyết, hút tẩu thuốc cũ, chuẩn bị an hưởng tuổi già ở đó?

Không sao cả, cho dù là thế, cùng lắm tôi chỉ biến thành kẻ ngáng chân đáng ghét thôi, chẳng có gì đáng kể.

Khi tôi thoát khỏi dòng suy nghĩ, chợt thấy gã bán trứng luộc nước trà đang nhìn chăm chăm cục gạch trong tay mình, hấp ta hấp tấp dọn quán rời đi. bố người ta có kẻ muốn mưu sát chồng =))))))

Có lẽ vừa rồi khi suy tính các phương án, tôi đã làm chuyện gì quái đản chẳng? Tôi vội vàng vứt cục gạch đi, trong lòng âm thầm hạ quyết tâm: đây là lần cuối cùng mình tìm cách khuyên nhủ hấn, nếu không khuyên nổi thì thôi, mình cũng chẳng cưỡng cầu làm gì nữa.

Có điều Muộn Du Bình vĩnh viễn không để cho tôi toại nguyện. Tôi cứ thế đợi ở bến xe rờn rã suốt nhiều giờ, đợi đến rạng sáng khi xe kia vào

bến mới phát hiện ra Muộn Du Bình không ở trong xe.

Tôi nhìn từng người từng người một xuống xe rồi tản đi, cứ dõi theo bóng lưng họ một hồi lâu như thế, cuối cùng mới dám khẳng định Muộn Du Bình thực sự không ở trên xe. Tôi lập tức leo lên, túm cô lái xe, hỏi Muộn Du Bình đi đâu mất rồi.

Lăn qua lộn lại hồi lâu lái xe mới hiểu tôi muốn hỏi gì, hấn nói Muộn Du Bình đã xuống một trạm thu phí dọc đường rồi. Tôi lắc lắc lái xe liên tục, hỏi: “Anh khẳng định anh ta xuống xe chứ không phải là đi vệ sinh bị kẹt mãi chưa ra?” Người lái xe đáp, chính miệng Muộn Du Bình nói thế nên tuyệt đối không thể nhầm đâu.

Tôi hỏi vị trí trạm thu phí kia rồi tìm một quán net gần đó, cẩn thận tra cứu bản đồ. Tôi phát hiện ra từ trạm thu phí kia đi xuống không xa lắm là một thị trấn nhỏ, ở đó có thể bắt xe đi tới Nhị Đạo Bạch Hà (*).

(*) Nhị Đạo Bạch Hà: Tên một địa khu nằm dưới chân núi Trường Bạch.

Tôi gọi cho Tiểu Hoa, bảo hấn chuẩn bị ngay cho tôi một chiếc xe, toàn bộ phí tổn tôi chịu hết, mau mau phóng tới Nhị Đạo Bạch Hà. Trong lòng tôi cũng phải âm thầm cảm thán, xem ra mình đã quá coi thường gã Tiểu Ca kinh nghiệm sống thương tật đến cấp 9 này rồi.

Hiển nhiên là với những nơi đã đi qua, hấn rất giỏi ghi nhớ đường tắt, cho dù là trong cỗ mộ hay trong xã hội hiện đại cũng không hề thay đổi.

Tạm thời không nhắc tới những câu chuyện phiếm trên đường đi, rạng sáng hôm sau tôi đã tới Nhị Đạo Bạch Hà.

Vừa xuống xe, tôi lập tức hỏi thăm dân bản xứ điểm trả khách trái phép của cái xe dù kia. Khi tìm đến nơi, vừa hay tôi nhìn thấy Muộn Du Bình lưng đeo hành lý đang cắm cúi hướng về một phương trời xa.

Tôi vội vàng gọi tên hấn. Hấn quay đầu lại, thấy tôi, hấn mơ hồ tỏ ra kinh ngạc nhưng cũng không hỏi tại sao tôi bám theo đến tận đây mà chỉ lẳng lẳng quay người tiến thẳng về phía trước.

Ngay tức khắc, tôi cũng lao đảo đuổi theo.

-----oOo-----

Chương 97

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vào tiết thu, Nhị Đạo Bạch Hà lạnh đến tê người, cũng may Tiểu Hoa đã chuẩn bị quần áo cho tôi rất chu đáo.

Tôi khoác thêm áo choàng rồi bám sát bên cạnh hắn, cùng tiến lên phía trước. Tôi hỏi: “Không phải anh muốn đến đây tự sát đấy chứ?”

Hắn liếc nhìn tôi, lắc đầu, rồi tiếp tục cất bước. Tôi lại hỏi: “Hay anh muốn sinh sống lâu dài ở đây? Sao lại chọn cái chỗ rét mướt này mà ở chứ?”

Hắn nhìn thẳng về phía trước, hồi lâu mới đáp: “Không phải ở đây, tôi muốn lên trên đó.”

Tôi ngược nhìn theo ánh mắt của hắn, thấy nơi chân trời đứng sừng sững một dãy núi tuyết.

Trong khoảnh khắc ấy tôi không thể không ngừng bước, ngay người trong giây lát mới hoàn hồn mà đuổi theo: “Anh muốn lên núi?”

Hắn không đáp lời, cứ cắm cúi bước về phía trước, hướng thẳng lên đỉnh núi phủ trắng tuyết.

Trên đường đi Muộn Du Bình không thềm hé răng nửa lời, lại càng không định dừng lại. Bất kể tôi có đuổi kịp hay không, hắn vẫn cứ tiến thẳng về phía trước.

Trên đường đi tôi cứ dôn dập truy hỏi nhưng không hề có kết quả. Sau vô số lần bốc hỏa, tôi nghĩ bụng được thôi, anh đã muốn chết đến thế thì cứ đi mà chết.

Theo phán đoán của tôi, Muộn Du Bình nhất định muốn tìm đến cái chết, bởi lẽ tôi không thấy hắn mang theo bất cứ thứ đồ ăn nào. Hắn đi thẳng một mạch mà trên người chỉ đeo có một cái ba lô.

Theo kinh nghiệm lần leo núi trước, trang bị sơ sài như thế còn chưa trụ nổi ba ngày đã chết đói chứ đừng nói đến chuyện trở về.

Tôi càng đi càng cảm thấy chuyến này gay go to, chưa gì đã thấy có mấy cái xe dù đang lén chở người lên núi. Trên đường đi tôi đành phải tìm một cửa hàng mua vài món đồ, ra sức nhồi nhét vào túi hành lý mang theo.

Cũng may những món đồ khô kia không chiếm chỗ cho lắm, giờ trong hành lý của tôi đã chật đủ loại túi nhựa.

Sau đó hai người chúng tôi bắt đầu đặt chân lên sườn dốc, một mạch hướng thẳng lên triền núi cao.

Đến đây, Muộn Du Bình mới quay sang nói với tôi: “Cậu không thể tiếp tục đi theo tôi nữa.”

“Nếu tôi bảo anh đừng đi thì anh có chịu ở lại không?” Tôi hỏi. Hắn lắc đầu làm tôi điên tiết: “Mẹ kiếp, thế nên anh bảo tôi ở lại thì cũng đừng mong tôi ngoan ngoãn nghe theo. Tóm lại anh đừng nhiều lời nữa, tôi muốn theo anh có thể thôi.” (đấy, ngỏ lời cầu hôn rồi đấy:v)

Hắn liếc tôi một cái rồi lại quay mặt đi, lặng thinh không nói.

Trên đường đi chúng tôi chẳng nói với nhau câu nào, mãi cho đến khi gặp một khách sạn du lịch trong núi. Lúc ấy nhiệt độ đã xuống khá thấp, hắn đi thẳng vào khách sạn thuê phòng.

Tôi chẳng thèm nhìn trước ngó sau, cứ lẻo đẻo bám theo, lúc này trong lòng tôi đã sẵn sàng cho một ván cược lớn.

-----oOo-----

Chương 98

Nguồn: EbookTruyen.VN

Muộn Du Bình vẫn im như tượng đá, đợi đến khi đặt lưng xuống giường tôi mới bắt đầu cảm thấy hối hận. (khỏi cần nghi ngờ, nghe câu này là biết hai chẻ thuê chung phòng ngủ chung giường rồi =)))

Xem tình hình hiện giờ của hai người chúng tôi mới thấy những hành trang Muộn Du Bình chuẩn bị trước đây đều rất phù hợp cho việc leo núi, mà hành trang của tôi lại quá sơ sài, cứ đà này kiểu gì cũng chết chắc.

Chỉ e hai chúng tôi còn chưa đi được nửa đường đến đích thì tôi đã chết cóng mất rồi. Chắc chắn Muộn Du Bình hiểu rất rõ điều ấy nên mới không hề ngăn cản tôi, bởi vì ngay khi vượt qua ranh giới vùng đất tuyết tôi sẽ phải đối mặt với hai lựa chọn, hoặc là bỏ mạng, hoặc là bỏ cuộc. Lần này dù tôi lấy tính mạng mình ra uy hiếp hắn, có lẽ cũng vô ích.

Muộn Du Bình có lần đã nói, hắn chỉ cứu người muốn sống. Nếu như đôi phương được quyền lựa chọn giữa sống và chết mà vẫn nhất quyết chọn cái chết, hắn sẽ không nhúng tay vào.

Tình hình hiện giờ của tôi cũng giống như thế —— nếu tôi tự mình lựa chọn đi theo hắn vào vùng đất phủ tuyết thì sau đó có chết cóng hắn cũng không chịu ra tay can thiệp.

Tôi lựa lúc hắn nghỉ ngơi, vội vàng ra ngoài mua thêm trang bị. Trong khách sạn có khá nhiều du khách, tôi cầm tiền mặt mua chỗ này một ít chỗ kia một ít đồ. Hết tiền, tôi quét thẻ ở chỗ ông chủ khách sạn, đổi sang tiền mặt với tỉ lệ mười ăn tám rồi tiếp tục thu mua, chạt vật mất một lúc cuối cùng cũng gom đủ một bộ trang bị coi như xài được.

Sau khi mặc cái đồng đó vào người, quả thực trông tôi vô cùng thô thảm. Áo choàng của Tiểu Hoa vốn không đủ dày, tôi đành cắn răng khoác thêm một tầng áo nữa ra bên ngoài. Người tôi tròn vo như cái kén, nhìn không khác gì con gấu chó. (sắp chết rét đến nơi bạn vẫn điệu ;))

Hai cái găng tay không cùng một đôi, tay trái là găng của nữ nên khá chạt, đeo lên rồi cử động cũng bị hạn chế, thành ra mọi hoạt động chủ yếu đều dựa vào tay phải.

Giày leo núi lại là một đôi hoàn chỉnh, có điều chủ nhân trước kia của nó đích thị là một thằng cha thối chân, thối đến nỗi bánh tông lở ngửi được

cũng phải lặn quay ra chết. Tôi không còn cách nào khác, đành phải bịt mũi nhắm mắt mà đi vào chân.

Còn một ít lương khô để ăn khi lên núi, tôi sắp xếp cho gọn gàng rồi nhặt đồ làm bếp và lò không khói bỏ hết vào một cái ba lô leo núi to đùng. Tiếp đó tôi chia nhỏ đồ ăn vặt đã mua lúc trước rồi cất vào một cái túi nhựa cỡ bự, cũng nhét cả vào ba lô, đến đây mới tạm thời yên tâm.

Chuẩn bị xong xuôi, tôi quay về phòng nghỉ ngơi. Duỗi thẳng cẳng trên giường, tự nhiên tôi lại muốn bỏ cuộc. Cũng không hiểu rốt cuộc mình muốn gì, nhưng tôi thật sự không thể để hấn một thân một mình lên núi.

Tôi không biết lấy gì khuyên nhủ hấn, bởi vì tôi còn không rõ rốt cuộc hấn muốn làm gì. Tôi chỉ có thể đi cùng hấn đến tận nơi, biết rõ hấn muốn làm gì rồi mới từ từ nghĩ cách thuyết phục hấn quay về.

Nhưng không hiểu vì sao, tôi cứ có cảm giác những chuyện tôi làm lần này đã hỏng bét. Nửa đêm tôi trằn trọc mất ngủ, đành vùng dậy gọi hai cuộc điện thoại cho ông cụ ở nhà và Tiểu Hoa, bộc bạch hết suy nghĩ của mình với Tiểu Hoa.

Ông cụ chỉ bảo tôi nên thả lỏng một chút cho tâm hồn thư thái, tôi nghĩ bụng thư thái thế quái nào được. Tiểu Hoa nghe xong, trầm ngâm giây lát rồi nói: “Chuyện lần này tôi vốn định khuyên cậu đừng đi theo, nhưng sau đó tôi lại cảm thấy nên để cậu thử một lần xem sao. Dù sao nếu như cậu trợ mắt nhìn mọi thứ diễn ra thì quãng đời còn lại cũng không thể sống trong thanh thản. Nhưng tôi muốn nhắc cậu khi tiến vào núi phải chú ý khoảng cách, giờ đang là mùa thu, núi Trường Bạch còn chưa phong tỏa. Cậu nên nhớ vượt qua ranh giới ấy, đi sâu hơn vào bên trong là cử tử nhất sinh, nếu trước khi đi đến ranh giới ấy cậu vẫn chưa thể khuyên nhủ anh ta thì phải quay về ngay.”

Tôi nói: “Nhưng nếu hấn cứ khăng khăng không chịu nghe lời tôi thì phải làm sao mới khuyên nhủ được hấn đây?”

“Nếu anh ta đã đến từ biệt cậu thì cậu cứ nói đi đừng ngại gì, tôi tin cho dù anh ta không đáp lại thì lời cậu nói vẫn lọt lỗ tai thôi.” Tiểu Hoa trấn an.

Giữa trưa ngày thứ hai, tôi xuất phát cùng lúc với Muộn Du Bình. Ra

đến cửa hắt còn quay đầu lại liếc tôi một cái, tôi cũng liếc trả, nói: “Yên tâm, tôi chỉ muốn đi cùng anh đến cuối con đường.” Nghe vậy hắt mới chịu quay người xuất phát

-----oOo-----

Chương 99

Nguồn: EbookTruyen.VN

Những chuyện về sau không có gì đáng nói, cũng chẳng cần thiết phải liệt kê ra từng sự kiện làm gì.

Thâm thoát đã qua ba ngày, chúng tôi tiến vào ranh giới vùng đất tuyết.

Mùa thu là mùa du lịch núi Trường Bạch làm ăn phát đạt nhất, bên ngoài vùng tuyết phủ có rất nhiều danh lam thắng cảnh, thậm chí còn được dùng làm chỗ tiếp tế. Tôi cực kỳ phấn khởi bổ sung nốt những trang bị cần thiết tại mấy điểm thắng cảnh ngoài vùng tuyết này.

Đi sâu hơn vào phía trong, qua khu vực giành cho khách du lịch chính là con đường nhỏ dẫn vào núi tuyết mà chúng tôi đã đi lần trước. Hiện giờ nó đã hoàn toàn thay đổi, nhưng Muộn Du Bình vẫn giải quyết êm thấm.

Hắt đi một mạch về phía trước, không ngừng xem xét núi non và hướng nắng xung quanh. Ngày hôm đó khi mặt trời sắp lặn, chúng tôi đã leo đến lưng chừng một ngọn núi tuyết.

Dưới hoàng hôn tôi lại nhìn thấy một cảnh tượng quen thuộc: ngọn núi tuyết trong ánh chiều tà toát lên thứ cảm giác vừa ấm áp lại vừa buốt giá pha trộn lẫn nhau.

Ngày ấy, cũng dưới ánh nắng chiều giống như hôm nay, Muộn Du Bình đã bái lạy ngọn núi tuyết xa xôi. Nhưng lần này hắt không quỳ xuống nữa mà chỉ hờ hững liếc nhìn. Ánh tà dương hắt lên khuôn mặt hắt, toát ra cảm giác quanh quẽ đến khôn cùng.

Muộn Du Bình đứng trên núi tuyết với vẻ mặt cực kỳ trang nghiêm. Tôi không biết thứ cảm xúc này là gì, nhưng tôi hiểu rõ đối với hắt những

ngọn núi tuyết này có ý nghĩa vô cùng đặc biệt.

Tôi có thể tượng tượng được, trong lòng hẳn lúc này nhất định không còn là một khoảng trống rỗng nữa. Mọi thứ nơi đây đều có chung nguồn gốc sâu xa với hẳn, nhưng cụ thể là nguồn gốc ra sao thì tôi chẳng biết suy đoán theo hướng nào.

Muộn Du Bình cứ thế đứng lặng hồi lâu.

Đêm ấy chúng tôi không đi tiếp mà đào một cái hang trong đồng tuyết đọng, trải bạt chống thấm lên trên rồi nhóm bếp lò không khói, cứ thế qua một đêm.

Ngày hôm sau, chúng tôi lại thu dọn hành lý xuất phát, tiếp tục đi sâu vào trong núi.

Trên đường đi chỉ có mình tôi thao thao bất tuyệt, nói về những điều tốt đẹp của thế giới này, kể cho hẳn nghe còn nơi nào có món ăn ngon hết sảy, chốn nào hẳn chưa từng đặt chân tới.

Từ đầu đến cuối hẳn vẫn im như thóc, nhưng cũng không tỏ vẻ chán ngán.

Kỳ thực tôi cũng chẳng rõ hẳn cảm thấy hứng thú với điều gì, chỉ biết gắng sức lục lọi trong những chuyện đã trải qua cùng hẳn để tìm ra thứ có khả năng khiến hẳn đề tâm.

Ví dụ như chuyện hẳn luôn luôn dõi mắt ra ngoài cửa sổ chẳng hạn. Tôi cảm thấy có lẽ hẳn đặc biệt thích những chuyện đi xa.

Ban đầu tôi còn có thể huyên thuyên khuyên nhủ hẳn như cái máy, nhưng về sau đường ngày càng khó đi, thể lực của tôi tiêu hao càng lúc càng nhiều. Tôi cũng đành ngậm miệng không nói, lầm lũi tiến về phía trước.

Đi liên tục vài ngày, chúng tôi đã tiến vào một nơi nhìn ngút mắt cũng chỉ thấy những núi tuyết trắng xóa, mặt đất dưới chân đã biến mất hoàn toàn. Đứng từ trên cao quay đầu nhìn lại, những thôn xóm nơi chúng tôi xuất phát đều đã vượt ra khỏi tầm mắt.

-----oOo-----

Chương 100

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đưa mắt nhìn lại, tôi thấy dãy núi Trường Bạch trải dài ngút ngàn, đỉnh cao vực sâu bên trong phải đến hơn một nghìn, phần lớn là vắng dấu chân người.

Tôi không sao đoán nổi liệu con đường chúng tôi lên núi lần này có cùng một lối với lần trước hay không.

Còn nhớ, người dẫn đường của chúng tôi khi đó đã từng nhắc tên một số đỉnh núi, nào Tam Thánh tuyết sơn, nào Diêu Tử tuyết sơn. Hình dáng của những ngọn núi đó xem ra không hề giống với những gì tôi thấy lúc này.

Còn nhớ, Phan Tử vẫn làm đủ trò chòng ghẹo đúng lúc đúng chỗ, mà giờ đây cả cảnh lẫn người đều đã khác quá xa.

Ngày thứ ba, chúng tôi dựng lều bạt ngủ qua đêm. Chỗ này rất gần nơi lần trước chúng tôi lấy làm mốc mà chia hai ngã, ước chừng chỉ cách một ngày đường.

Đêm ấy, chúng tôi tìm được một khoảnh đất tương đối khô ráo để nhóm lửa. Ngồi trước đồng lửa, hấn mới lặng lẽ ném cho tôi ánh mắt đầu tiên.

Tôi cũng ngược mắt đáp trả hồi lâu nhưng hấn không hề tỏ ý muốn bỏ cuộc, khiến tôi bắt đầu băn khoăn không biết ánh mắt hấn có thực sự đặt trên người tôi không.

Đến khi phát hiện ra đúng là hấn đang nhìn mình thật, tôi lại cảm thấy hết sức kỳ quái. Tôi ước hỏi: “Trên người tôi có gì hay mà nhìn? Chẳng lẽ sau lưng tôi có quái vật?”

Hỏi đi hỏi lại mấy lần hấn vẫn không mảy may phản ứng, tôi mới nghĩ người này vào lúc bình thường cũng nào phải bình thường đâu, tình hình lúc này tôi nhất định không thể hiểu nổi, mà cũng chẳng cần tìm hiểu

làm cái quái gì.

Nhưng một lát sau, hắn lại đột ngột hỏi xin tôi điều thuốc.

Tôi đưa thuốc, cứ ngỡ hắn sẽ nhét vào miệng nhai luôn như lần trước, ai dè hắn lại đưa vào đồng lửa để châm, sau đó thật sự bắt đầu hút.

“Ái dà, anh cũng biết hút cơ đấy.” Trong lòng tôi trộm giật mình.

Trong ánh lửa bập bùng, hắn đột nhiên hỏi: “Cậu định đi theo tôi tới khi nào?”

Tôi không khỏi sửng sờ, độp ngay lại: “Chẳng liên quan gì đến anh, đây là chuyện của riêng tôi.”

Hắn tiếp lời: “Nếu ngày mai cậu còn đi theo tôi, chớ trách tôi đánh ngất cậu.”

Tôi nhìn về mặt hắn cũng hiểu hắn tuyệt đối không đùa, không biết làm sao cho phải, lắp bắp kêu lên: “Anh... anh định làm gì? Đừng có làm bậy đấy.” (làm bậy là làm dư lào, em nghĩ anh định mần gì em hở Tà:”>)

Hắn bảo: “Cậu sẽ không sao đâu.”

Tôi thật sự cảm thấy vừa tức vừa buồn cười, bèn nói: “Anh đừng hòng đánh ngất được tôi”

Hắn thản nhiên trả lời: “Thế thì ngay bây giờ cậu có thể chạy trốn, hoặc là từ giờ trở đi cách xa tôi ra một chút.”

Tôi hỏi: “Xa cỡ nào mới được?”

Muộn Du Bình đáp: “Chỉ cần cậu cách tôi trong vòng 100 mét, tôi vẫn có thể dùng đá ném ngất cậu. Tôi sẽ vác cậu đến một nơi an toàn, đến khi tỉnh lại thì cậu đã không thấy tôi đâu nữa.”

Trong một tích tắc kia tôi ngây ngẩn cả người. Tôi chợt nhận ra đoạn đối thoại này nghe qua có vẻ thú vị, song ý tứ ẩn chứa trong đó lại cực kỳ rõ ràng.

Hắn không muốn tôi tiếp tục đưa tiễn hắn. Hắn rõ ràng không tin lời tôi nói, rằng đến cuối chặng đường này tôi sẽ buông tay. Chiều theo nhịp điệu riêng của mình, hắn cảm thấy giờ đã là lúc chia xa rồi.

-----oOo-----

Chương 101

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôi kiên trì thuyết phục: “Anh không thể nghiêm túc cân nhắc thêm lần nữa sao? Hiện giờ anh làm như vậy thì có ý nghĩa gì đâu?”

“Cái gọi là ý nghĩa, nó có ý nghĩa sao?” Muộn Du Bình đối với cái từ “ý nghĩa” này tỏ ra có chút lưu tâm. Hắn dăm dăm nhìn đồng lửa đang bốc cháy rùng rục, lại tiếp: “Cái từ ‘ý nghĩa’ này, bản thân nó đã không có ý nghĩa rồi.”

Tôi ngơ ngẩn nhìn hắn để phải đến ba phút, không còn gì để nói nữa, đành quay người chui vào trong lều.

Đến bó tay, tôi thật sự không còn lời nào để khuyên nhủ hắn rồi. Nếu có thể thì tôi rất muốn xông đến táng cho hắn mấy phát vào mồm, có lẽ chuyện hắn lập tức trở mình quay ra kẹp võ đầu tôi cũng không dễ xảy ra.

Có điều khả năng lớn nhất vẫn là tôi đánh không lại hắn, vì tốc độ của hắn không gì sánh được. Còn chửi mắng hắn thì có khác gì mắng cái đầu gối, chẳng đã chút nào. (<— thế làm sao thì cháu mới sướng ㄣ (—__—) ㄣ đến khổ vì cái thói thờ sun vắn vẹo của cháu ㄣ (—__—) ㄣ)

Có bao nhiêu lý lẽ đã rao giảng rã cả họng rồi, tôi biết rõ hiện giờ mình có làm gì cũng vô ích.

Dù sao cũng chỉ còn có một ngày đường, thay vì đi cùng hắn cho đến ranh giới tự mình đặt ra rồi tiếp tục vắn xoắn trong bất lực cho đến khi gục ngã, rốt cuộc bị hắn đập cho ngất xỉu, chi bằng buông tay ngay tại đây. Ít ra tôi còn có thể đứng lại nơi này mà chờ đợi, mà dõi mắt nhìn theo bóng hình hắn biến mất giữa đồng tuyết mênh mông.

Lúc này đây tôi đã hạ quyết tâm: tảng sáng ngày mai tôi sẽ quay về. Tôi sẽ đặt một dấu hiệu ở đây, sau đó hàng năm đều đến nơi này tảo mộ cúng bái.

Tôi chui vào túi ngủ nằm, trong lòng phiền muộn không sao tả xiết, không chớp mắt nổi. Nằm được hơn mười phút thì Muộn Du Bình cũng bước vào lều, bắt đầu sắp xếp lại đồ đạc của mình. Sắp xếp xong, hắn mới lên tiếng: “Tạm biệt.”

Tôi nói với hắn: “Làm bạn với tôi một lát đã, ngày mai hãy đi. Tôi sẽ không đi theo anh nữa đâu.” Hắn gật gật đầu, lấy trang bị bảo hộ ban đêm rồi bước ra khỏi lều.

Người rất thân thiết với bạn một mực tìm đến cái chết nhưng bạn chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn mà không sao ngăn cản được, giữa bạn và người kia tồn tại một vách ngăn dùng bất cứ thứ gì cũng không thể xuyên thấu.

Bạn chỉ có thể chạm vào vách ngăn kia mà không sao tìm ra một lỗ hổng để phá tan nó.

Quyết định rồi tôi cảm thấy vô cùng khổ sở, nhưng cũng mơ hồ cảm thấy dường như mình đã hiểu câu nói kia của Muộn Du Bình: cái từ “ý nghĩa” này, bản thân nó vốn đã không có ý nghĩa.

Tôi xoay mặt đi, nội tâm từ từ trở về với tĩnh lặng, cố gắng không để ý gì đến người bên ngoài nữa, cứ thế nhắm mắt dưỡng thần.

Thế rồi tôi thiếp đi lúc nào không hay. Cũng không biết ngủ được bao lâu, tôi lại bị một âm thanh lạ lùng đánh thức.

Thứ âm thanh này trong lúc mơ màng nghe cứ như có một đám người quái gở đang ca hát. Tiếng ca du dương êm ả, số người hát hình như cũng khá nhiều, lại cất lên ở nơi khi ho cò gáy này khiến người ta càng cảm thấy quái lạ.

-----oOo-----

Chương 102

Tỉnh lại rồi, tôi vừa mở mắt đã nhận ra đó là tiếng gió thét gào.

Căn lều bạt của tôi lắc lư dữ dội, hết nghiêng sang phải lại ngã sang trái, ngọn đèn bão chiếu sáng bên trong chao đảo muốn rơi xuống, ánh lửa lập lòe sáng tối bất định.

Tôi đứng dậy đi ra ngoài, thấy bốn phía nổi lên từng trận gió lốc, cơn cuồng phong cuốn lên vô vàn mảnh tuyết vụn, thốc thẳng vào khe núi. Muộn Du Bình đã đi mất dạng, hành lý của hắn cũng không thấy đâu nữa.

Không thềm chào nhau một tiếng đã đi rồi... Tôi sờ sờ đầu, xem xem có phải hắn đã thừa lúc tôi ngủ mà oánh tôi một cú cho ngất hẳn không. Trên đầu không có cảm giác gì, có lẽ hắn thấy tôi ngủ say nên cũng lười đánh ngất.

Tôi ngấm sắc trời, biết tình hình gay go to rồi. Xem ra đây chính là trận tuyết lớn đầu mùa ở núi Trường Bạch, với thời tiết này, nếu vẫn cứ nhùng nhằng ở đây chắc chắn sẽ tiêu đời.

Nếu còn đi sâu hơn vào trong núi, con đường phía trước chính là cứu tử nhất sinh. Tôi thấy Muộn Du Bình để lại toàn bộ đồ ăn, hiểu rõ kết cục này đã định, trong lòng bùi ngùi mãi không thôi.

Gió càng ngày càng dữ dội, lều bạt hứng gió, xém chút nữa đã bị thổi bay. Tôi xem đồng hồ, giờ quay về đi cỡ ba ngày đường là có thể đến khu tiếp tế.

Mà cuốn gói càng sớm thì khả năng bị bão tuyết đuổi kịp lại càng nhỏ, vì thế tôi bắt đầu thu dọn đồ đạc mang theo.

Khi đã gói ghém xong xuôi, tôi chợt thấy lớp tuyết đọng trên sườn dốc xung quanh bị gió thổi bay mù mịt giữa không trung, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể sụp xuống.

Trước đây, tôi cứ đinh ninh Muộn Du Bình vẫn còn cơ hội sống sót. Thậm chí sau khi trở về khu du lịch, nếu tôi báo cho người ta biết trong

núi có người mất tích, nhiều khả năng còn nhờ được họ lên núi tìm kiếm, nếu đông người không chừng có thể trói cứng Muộn Du Bình khiêng về. Vàng bạn vẫn chưa từ bỏ âm mưu bắt nhốt người trái phép ợ =,=

Nhưng dưới thời tiết này, e rằng có phải cả một đại đoàn hay sư đoàn đi tìm thì Muộn Du Bình cũng không còn cơ hội sống sót.

Thôi như thế cũng tốt, hấn không có thân nhân, coi như chẳng vướng bận gì.

Trung Quốc có một câu cổ ngôn: nuốt quả cân, lòng hóa sắt đá. Chuyện Muộn Du Bình đã quyết, không ai có thể thay đổi.

Tôi đi đến đây coi như đã hết trách nhiệm của mình đối với hấn rồi. Cố gắng đè nén cảm giác bi thương đến cực độ trong lòng, tôi bắt đầu quay người rời bước.

Gió càng lúc càng ác liệt, tôi mới đi được vài bước, bỗng lớp tuyết đọng trên sườn núi phía trước bắt đầu trượt xuống từng mảng lớn, con đường trước mặt trở nên ngày càng khó đi.

Đi thêm mấy trăm mét, tôi vượt qua một cái thung, phát hiện tình hình không ổn. Tòa núi trước mặt đã sụp đổ hoàn toàn, chỉ thấy những đụn tuyết lớn trước đây chưa từng gặp.

Tôi bò lên cao vài mét, vừa nhìn xuống đã choáng váng mặt mày. Những đụn tuyết này đã vùi lấp toàn bộ con đường tôi đi tới đây, khiến tôi không tài nào nhìn ra đường về nằm ở đâu nữa.

Tôi châm điếu thuốc, rít vài hơi, cân nhắc xem mình nên làm gì bây giờ. Dẫu sao nơi này cũng khá gần với khu du lịch, dù chuyện gì xảy ra tôi vẫn có cách thoát ra ngoài, chỉ e lỡ đâu mình đi sai hướng thì phiền phức to.

Tuy hết sức thương tâm cho vận mệnh của Muộn Du Bình, nhưng cứ nghĩ mình rất có thể còn chết sớm hơn cả hấn, tôi cũng cảm thấy tương đối đau đầu.

Giống như có một người bệnh nặng hấp hối, bạn đến thăm anh ta căn bản là để chuẩn bị đưa tiễn anh ta về nơi chín suối. Nhưng đến nơi rồi, cái

người đang thoi thóp sắp ngỏm kia lại vác một khẩu tiểu liên phục sẵn chờ bạn. Thấy bạn đến, anh ta pằng pằng pằng lia cho bạn nguyên một băng đạn, đợi bạn giãy chết trong vũng máu mới ung dung chui vào quan tài. Hợ, iem bái phục trí tưởng tượng siêu hơn cả Fristi của anh rồi đấy (=))))))

Bạn nằm trên mặt đất, chính mắt nhìn thấy máu trong thân thể mình không ngừng tuôn ra như suối, cảm xúc trong lòng lúc ấy sẽ phức tạp đến nhường nào?

-----oOo-----

Chương 103

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cảm giác của tôi bây giờ chính là như thế.

Hút thuốc xong, tôi tiếp tục bò lên cao, bất ngờ phát hiện trên đỉnh đầu mình lăn xuống vô số quả cầu tuyết to cỡ nắm tay.

Những quả cầu tuyết này lớn nhỏ không đều, dễ nhận thấy chúng hình thành hoàn toàn tự nhiên. Tôi ngẩng đầu nhìn lên, thấy lớp tuyết đọng phía trên đã bắt đầu sạt lở dữ dội, từng mảng tuyết phủ trên sườn núi liên tục nứt gãy, trượt dài xuống phía dưới.

Tôi hết sức cẩn thận bò lên cao, lên đến đỉnh núi không ngờ lại tìm ra con đường tiếp tục tiến về phía trước.

Cảm xúc trong lòng dần dần dịu xuống, tôi thuận thế trượt từ đỉnh núi xuống sườn phía bên kia, cũng chính là sườn núi phía nam.

Tôi ngẩng đầu nhìn lên, vừa hay trông thấy mặt trời mọc lên sau rặng núi xa, sườn núi đối diện bỗng chốc biến thành một mặt gương khổng lồ. Tôi cảm thấy toàn thân dâng lên cảm giác mờ mịt khó tả, quang cảnh xung quanh bỗng chốc chuyển thành màu hồng phấn rồi dần dần trở nên mờ hồ.

Tôi ngẩn người, nghĩ bụng chuyện gì đang xảy ra vậy? Ngay lập tức tôi

đã hiểu ra đây là chứng quáng tuyết. Nhắm nghiền hai mắt, tôi biết từ giờ mình đã không thể dùng đôi mắt này nữa rồi.

Nếu còn cố tình mở mắt, quang cảnh phía trước sẽ hoàn toàn biến thành màu đen, không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Bị quáng tuyết phải mất từ một đến ba ngày mới hồi phục lại như cũ, nếu vì thế mà tôi bị kẹt cứng ở đây thì không những chết sớm hơn mà thậm chí còn chết thảm hơn Muộn Du Bình nữa.

Mình đang nghĩ đi đâu đây?

Tôi nhắm nghiền hai mắt, trong lòng vô cùng ảo não. Lần trước khi đến đây bầu trời xám xịt mây, nào có cơ hội được biết quáng tuyết là gì, cho nên lần này không hề chuẩn bị gì cả, ai mà biết lại gặp chuyện đen đui này. Tiên sư nó chứ, lần này đúng là tự mình đâm đầu đi tìm chết rồi.

Quáng tuyết là một chứng bệnh hết sức kì lạ, người ta thường cho rằng bệnh này phát sinh do võng mạc bị ánh sáng cường độ quá mạnh kích thích nên tạm thời rơi vào trạng thái mù.

Thường thì chỉ cần nghỉ ngơi mấy ngày thị lực tự khắc sẽ khôi phục như cũ. Người đã từng bị quáng tuyết nếu không chú ý rất có thể sẽ tiếp tục bị quáng, mà lần quáng tuyết sau bệnh tình lại càng thêm nặng nề.

Bị quáng tuyết nhiều lần sẽ khiến thị lực người ta dần dần suy yếu, về lâu về dài mắt sẽ bị tật, nếu nghiêm trọng thậm chí có thể mù vĩnh viễn.

-----oOo-----

Chương 104

Nguồn: EbookTruyen.VN

Khi đi trên đồng tuyết, bình thường người ta đều đeo kính bảo hộ, không thì dùng kính râm bình thường cũng có thể ngăn ngừa hoặc giảm bớt tác động của chứng quáng tuyết.

Nhưng người Mỹ còn có một công trình nghiên cứu đưa ra kết luận

chúng quáng tuyết thực ra là do hai mắt không tìm thấy vật thể làm tiêu điểm trong đồng tuyết (thường thì đứng trên núi tuyết chỉ có thể nhìn thấy một sắc trắng thuần), hai mắt căng thẳng quá độ mà thành tật.

Chứng quáng tuyết rất hiếm khi gây mù vĩnh viễn, nhưng một khi xuất hiện bệnh trạng thì tuyết đối không được mở mắt, phải để đôi mắt có thời gian nghỉ ngơi.

Nói cách khác, căn cứ vào tình hình hiện tại, ước chừng mười hai giờ sau tôi mới có thể yên tâm mở mắt. Còn bây giờ dù thi thoảng hé mắt ra ngó đường một cái cũng phải cực kì cẩn thận.

Cũng có nghĩa là tôi chắc chắn phải ở lại đây một khoảng thời gian khá dài.

Nghĩ đến đây tôi cảm thấy cực kì cực kì ảo não, trong lòng tự nhủ tại sao khi lên xuôi chèo mát mái là thế mà đến lúc về lại thê thảm bậc này. Nếu trên đường tới đây tôi gặp chuyện bất trắc, có khi Muộn Du Bình còn phải đưa tôi về.

Nếu sớm đoán trước được chuyện này, mấy ngày qua tôi đã kiếm có tự đánh cho chân mình cà nhắc rồi. Iem bó tay với bạn Tà, để níu chân chồng bạn không tiếc tự đánh què chân mình, thật là tênh thâm ý thiết quá xá -_-

Còn đang nhớ lại chuyện cũ mà sinh âm ức, tôi chợt cảm thấy dưới mộng lỏng lẻo, thế rồi nguyên mảng tuyết tôi đang ngồi bỗng trượt xuống.

Mảng tuyết phủ trên sườn núi một khi đã trượt xuống thì hoàn toàn không thể phanh lại, tôi còn chưa kịp phản ứng đã thấy mình vừa lăn vừa trượt thẳng xuống dưới, hai tay chỉ biết quơ quào loạn xạ khắp bốn vùng quanh.

Giờ khắc này không thể nhắm mắt nữa rồi, đã mấy lần tôi vùi tay thật sâu vào tuyết, mong tạo ra lực cản giữ mình dừng lại, song mỗi lần nắm tay chỉ làm lở xuống một khối tuyết lớn hơn.

Tôi vừa la hét trong kinh hoàng vừa lăn thẳng xuống triền dốc. Tôi biết dưới kia là một vách núi dựng đứng, độ cao bét ra cũng có 30m. Dù bên

dưới phủ một tầng tuyết dày đi chẳng nữa thì tôi cũng không thể bình yên vô sự.

Trước kia tôi có thể nhủ thâm chết thì chết sợ quái gì, nhưng hiện giờ lại không tài nào chấp nhận kết cục ấy. Tôi hoảng hốt quơ quào loạn xạ, nhưng ngay sau đó thân thể đã trượt ra khỏi vách núi, chơi vui ngã xuống.

Khi rơi khỏi sườn núi được chừng 6, 7m, tôi nhận thấy cảnh vật xung quanh dường như đã biến thành một thước phim quay chậm, thậm chí tôi hoàn toàn có thể nhìn rõ quỹ đạo kỳ quái của những khối tuyết rơi xuống theo mình.

Tiếp đó tôi gần như ngã ngựa vào tuyết.

Từ độ cao 30m ngã xuống một lớp tuyết xốp như bông, nghĩ kỹ thì đây có lẽ là một chuyện đặc biệt thú vị. Tôi cũng không rõ thân thể mình vùi sâu vào tuyết đến chừng nào, nhưng chắc chắn nếu có người đứng trên mặt tuyết, nhất định sẽ thấy một cái hố hình người với tư thế cực kì quái gở.

Tuyết ở nơi này đặc biệt xốp, sau khi tôi ngã xuống, vô số mảnh tuyết vụn trên miệng hố cũng rơi xuống theo, đập thẳng vào mặt khiến đầu tôi ong ong nhức buốt. Nhưng rất may khi ngã xuống tôi cảm thấy mình không đập phải vật gì cứng rắn. Nếu trong tuyết có một vài tảng đá ngầm thì chắc chắn tôi không thể có cảm giác như hiện giờ.

Tôi gạt gạt lớp tuyết phủ trên mặt, cố gắng bò lên, thò đầu ra khỏi hố. Còn chưa kịp chửi thề mấy tiếng cho bõ tức, tôi bỗng cảm thấy phía trên hình như bị một cái bóng che phủ. Ngẩng đầu nhìn lên, vừa hay thấy mảng tuyết bị tôi khuấy động ban nãy giờ đang từ từ trượt xuống khỏi vách núi.

Thì ra cái bóng kia chính là mảng tuyết phủ trên triền núi. Nhìn thoáng qua, tôi ước chừng sẽ có khoảng một tấn tuyết đổ ụp xuống mặt mình, một lần nữa đẩy tôi xuống đáy hố sâu.

Chương 105

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tuyết vụn giống như những hạt cát nhỏ nhanh chóng lấp kín mọi khoảng trống xung quanh tôi, kể cả mũi lẫn miệng.

Tôi cố gắng đào bới, chợt phát hiện ra tuyết vụn đã phủ lên mặt hồ một lớp cực dày, chôn vùi tôi kín mít như lấp một năm mò, dù bới mỗi tay cũng không sao tìm nổi một vị trí có thể thoát ra.

Đến khi không nhìn nổi nữa, tôi bắt đầu hít thở, nhưng vừa hít một cái vụn băng đã chui đầy vào mũi.

Chìm dưới đồng tuyết so với chìm vào trong nước có một điểm khác biệt rất rõ ràng, đó là tuyết không phải một khối đặc, bên trong còn chứa vô số không gian nhỏ tràn đầy không khí.

Tôi xoay trái xoay phải, nén tuyết xung quanh lộ ra một khoảng không nhỏ, thở gấp vài hơi. Tuy chưa đến mức hoảng hốt sợ sệt nhưng vẫn cảm thấy lòng ngực tức anh ách, đầu óc choáng váng.

Đúng vào lúc tôi đắm chìm trong tuyết vọng, bên tai bỗng nghe thấy tiếng động gì đó từ ngoài kia truyền vào. Tiếp theo, đôi tay không ngừng quơ quào loạn xạ bị người nào đó túm lấy, thế rồi toàn thân tôi được kéo ra khỏi hồ tuyết.

Tôi há mồm thở dốc, sau đó lại thấy Muộn Du Bình túm lấy gáy áo tôi, dốc sức kéo tôi đứng lên trên nền đất tuyết.

Trước mắt tôi vẫn là một màu hồng phấn mờ mờ lung, mờ mờ ảo ảo. Thấy hấn, tôi không dung nổi giận vô cớ, sẵn giọng: “Anh còn vác xác về đây làm gì?” BẠN DỐI KIA =))))))

Hấn nhìn tôi chằm chằm, lại nhìn vách núi trên đầu rồi đáp: “Tôi nghe tiếng cậu kêu cứu.”

Nền đất tuyết truyền âm cực nhạy, hơn nữa tôi còn ở đầu gió, hấn nghe thấy tiếng tôi cũng không lạ. Tôi chỉ nghĩ bụng, quái, lúc ấy tôi đang ân cần hỏi thăm mười tám đời tổ tông nhà anh cơ mà.

Tôi đứng lên, neho mắt nhìn quanh, lập tức hiểu ra hẳn nhất định đã nhảy xuống từ độ cao 30m, trong lòng không khỏi cảm động.

Cuối cùng hẳn cũng trở về. Tôi bỗng có cảm giác phải chăng hẳn đã thông suốt ít nhiều, đây chẳng phải là cơ hội trời cho để tôi thuyết phục hẳn sao? Hẳn còn quay lại, chứng tỏ hẳn còn lưu luyến thế gian này. Thực ra hẳn chỉ lưu luyến mình anh thôi Tà à, không nghe người ta nói cậu là mối liên hệ duy nhất của tôi với thế giới sao?

Nhưng tôi còn chưa kịp mở miệng, hẳn đã giành nói trước.

“Cậu mau theo tôi.” Muộn Du Bình nói, “Đây là một cái khe cụt, càng ngày sẽ càng nhiều tuyết sụp xuống. Trước tiên hãy đi tới trung tâm khe núi này đi.” Hẳn chỉ bốn vùng quanh.

Ngay sau đó tôi phát hiện ra nơi này bốn phía đều bị bao phủ bởi những vách núi cao trên 30m, không kiếm được một tiếng chirr thẳm.

Tôi nhìn quanh quát bốn phía nhưng hoàn toàn không thấy bất cứ lối đi nào thông ra bên ngoài, kể đó, tôi thấy Muộn Du Bình tự nắm cổ tay mình.

Mặt vẫn hoàn toàn lãnh đạm, nhưng một tay hẳn lại đang nắm chặt cổ tay bên kia. Tôi vội hỏi: “Làm sao thế? Anh bị thương à?” Hẳn thờ ơ đáp: “Chẳng sao cả, trước khi đến đây tay hơi trật chút thôi, giờ vẫn chưa lành.”

Tôi thở dài một hơi, muốn mang ba lô giùm hẳn, hẳn lại xua tay ngăn cản. Tôi bỗng nhận ra cánh tay hẳn uốn thành một độ cong kì lạ, nhìn qua đủ biết nó đã gãy rồi.

-----oOo-----

Chương 106

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôi không khỏi nhú mào: “Tay anh làm sao thế? Gãy rồi phải không?”

Muộn Du Bình đáp: “Trước khi gặp lại cậu đã gãy rồi, vừa mới bình phục chút ít, ban nãy nhảy xuống lại vung hơi mạnh.” tsun chúa là đây...

Tôi ngây ngẩn hồi lâu, rồi không nén nổi một nụ cười.

Mọi chuyện đột ngột phát sinh theo hướng này, quả thực đã vượt quá dự liệu của tôi.

Giờ đây hai chúng tôi đã bị vây khốn, tôi còn có triệu chứng quang tuyết thời kì đầu. Sắc trời ngày càng xấu, Muộn Du Bình vì cứu tôi mà gãy xương cổ tay, tôi đã không còn nhiều lựa chọn nữa.

Nếu không thể kéo hẳn quay về, tôi chỉ còn cách cùng hẳn đi tiếp chặng đường này, đi mãi đi mãi đến khi nào hẳn đánh ngất tôi mới thôi. Bằng không, chuyện lần này thật không biết nên khuyên bảo hẳn thế nào cho phải.

Xương cổ tay gãy hẳn là đau nhức vô cùng, tôi nhìn qua hành trang của mình, muốn tìm thứ gì đó hữu dụng để sơ cứu tạm thời cho Muộn Du Bình.

May mà trong hành lý không có món gì bị vỡ, ba lô với đồng đồ ăn vẫn còn xài ngon. Có mấy thứ bị văng ra ngoài trong lúc tôi lăn lộn quẫy đạp giờ đã vùi sâu dưới tuyết, tài thánh cũng không mò được, nhưng mấy món đồ ăn quan trọng nhất gói bằng túi nhựa vẫn không suy suyễn gì.

Tôi tìm một sườn dốc phủ tuyết, bẻ hai que băng thay nẹp để cố định cổ tay Muộn Du Bình. Gió ở nơi này không quá dữ dội, nhưng phía trên thì thoảng lại có những quả cầu tuyết bị thổi xuống, nện lên đầu chúng tôi, đau như chí cấn. Lỡ như có quả cầu tuyết bự hơn chút nữa hoặc trong ruột chứa khối băng rơi trúng đầu, rất có thể chúng tôi sẽ bị tổn thương.

Tôi băng bó giùm hẳn rồi lựa lời khuyên nhủ: “Tôi cóc cần biết anh muốn làm chuyện gì, trước tiên anh nhất định phải đi đến một nơi nào đó. Nhưng với tình trạng sức khỏe của anh bây giờ thì không chừng đi được nửa đường đã mất mạng, tôi thấy tốt nhất anh nên quay lại dưỡng thương cho tốt. Không bằng chúng ta về nhà trước.”

Hắn lắc đầu, lặng lẽ nói: “Chỉ là chuyện vặt thôi, cậu về đi.”

Tôi kiên trì: “Anh cứu tôi nên mới gãy tay, nếu vì thế mà kế hoạch cuối cùng của anh thất bại thì tôi không đành lòng chút nào, nên tôi nhất định phải đi theo anh.”

Hắn nói: “Vậy thì tôi chỉ có thể dùng đến biện pháp đã nói tối qua.”

“Được, tùy ý anh thôi, nếu anh thật sự đánh gãy tôi thì tôi cũng không còn gì để nói. Nhưng tôi mong anh hiểu rõ một điều, nếu anh cần có người cùng anh đi đến cuối con đường này, tôi nhất định sẽ không từ chối.”

Tôi tiếp lời, “Tôi muốn theo anh, đây là quyết định của riêng tôi, cho nên anh đừng có nhiều lời.”

Fangirl già đã hết hơi để gào rú trước đồng hint tát bôm bốp vào mặt này, dành nhường phần cho những fangirl trẻ trung hơn....

Bầu không khí lại rơi vào im lặng, Muộn Du Bình nhiều lời đột xuất như vậy khiến tôi có cảm giác hắn cũng thật sự bó tay với tôi rồi. Hai người trầm mặc trong chốc lát rồi lại tiếp tục cất bước.

Khi tiến vào khe núi, Muộn Du Bình nói: “Trận bão tuyết đầu mùa sẽ đến trong vòng ba ngày tới, nếu chúng ta không thể trở về suối nước nóng lần trước, cả hai sẽ chết hết ở chỗ này. Trái lại nếu quay đầu, cậu sẽ rất nhanh trở về thế giới của mình.”

Muộn Du Bình muốn cho tôi biết, dù tôi có muốn tiếp tục đi cùng hắn thì sự tình cũng không dễ dàng như tôi tưởng. Nhưng tôi đã hạ quyết tâm nên không thèm để ý hắn nói gì nữa, thậm chí không thèm suy xét những điểm hợp lý trong lời hắn nói.

Tôi đáp trả: “Tôi muốn đi tiếp, đây là lựa chọn của bản thân tôi.” Tôi sửa soạn lại đồng hành lý, định san bớt đồ của hắn sang túi mình nhưng hắn nhất quyết không chịu, giành lấy túi đồ rồi đeo lên vai. Hành trang của hắn không nhiều nhưng trọng lượng cũng khá lớn, đè nặng trĩu lên đôi vai ấy.

-----oOo-----

Chương 107

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chúng tôi tiếp tục tiến lên tìm đường ra khỏi khe núi phủ tuyết này, cuối cùng phát hiện ra một nơi có thể leo lên hiện đang bị vùi dưới lớp tuyết dày. Tôi rút cái cuốc chim cạo sạch tuyết, tìm điểm đặt chân trên vách đá rồi leo lên từng chút từng chút một, đến tối lại dựa người vào vách núi mà nghỉ ngơi. Mãi đến giữa trưa ngày thứ hai, chúng tôi mới leo lên khỏi vách núi cao 30m.

Cả hai tiếp tục gian nan tiến về phía trước. Tôi lẳng lặng bám theo Muộn Du Bình, cho đến hoàng hôn quãng đường đi được còn chưa tới 20 km, nhưng chúng tôi cũng bắt đầu phát hiện ra những vết tuyết tan xung quanh. Muộn Du Bình căng tai lên mà nghe, cẩn thận lần mò, rốt cuộc cũng tìm thấy khe núi đã bị chôn vùi dưới tuyết.

Khi màn đêm buông xuống, nhiệt độ hạ thấp hơn tôi tưởng rất nhiều. Chúng tôi chui vào khe núi, đi tới đứng con suối nước nóng cả hai từng nghỉ ngơi lần trước. Bên bờ suối tôi nhóm lửa sưởi ấm, còn đun một ít nước sôi.

Tôi không có tâm trạng ăn uống nên chẳng thèm động đũa, còn Muộn Du Bình thì hình như căn bản không hề muốn ăn. Nghỉ ngơi ngoài miệng khe núi một thời gian ngắn, chúng tôi tiếp tục tiến sâu hơn. Lúc này tôi đã hiểu rất rõ Muộn Du Bình muốn đi đâu rồi, chắc chắn hẳn muốn đến chỗ cánh cửa thanh đồng. Đó là nơi đã đảo lộn hoàn toàn nhân sinh quan của tôi, thật lòng mà nói tôi tuyệt không muốn nhìn thấy nó thêm một lần nào nữa.

Nhưng hiển nhiên đích đến của Muộn Du Bình chính là nơi này. Từ khe núi này một mạch tiến vào trong, chẳng mấy chốc đã đến chỗ kia, không cần phải vượt qua cả tòa Vân Đỉnh thiên cung làm gì.

Tôi nhớ lại những nhân diện điều kia, không biết giờ này ra sao rồi. Đêm đó tôi nằm mơ thấy tôi đi cùng Muộn Du Bình đến trước cửa thanh đồng, Muộn Du Bình nói lời tạm biệt rồi cứ thế bước vào, để tôi bơ vơ đứng ngoài. Tôi vừa quay đầu lại đã thấy vô số nhân diện điều đang nhìn mình

chầm chầm, thế rồi tôi giật mình tỉnh giấc. Thức dậy rồi, lại thấy Muộn Du Bình không ngủ mà đang sắp xếp lại đồ đạc của mình.

Tôi hỏi hấn muốn làm gì, hấn đáp:”Tôi đang xem xét món đồ nào cậu dùng được để còn lưu lại cho cậu. Trên đường trở về, rất có thể cậu sẽ phải dùng đến nó.”

“Vậy còn anh thì sao?” Tôi giật mình hỏi.

“Ở nơi này, cho dù tôi chỉ là hài đồng mới sinh cũng chẳng quan trọng, tôi đã đến rất gần với mục đích của mình.” Hấn thờ ơ đáp, “Cậu không nên đi sâu hơn nữa, bên trong rất nguy hiểm.” Chớ anh nghĩ nếu không nguy hiểm thì sao Tà phải liều mạng chạy theo kéo anh về hở =

-----oOo-----

Chương 108

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôi kinh ngạc nhìn Muộn Du Bình lấy từ hành lý của hấn ra hai khối Quỷ ngọc tỳ, ngắm nghĩ một lát rồi giao cho tôi một khối.

“Cậu đã đến đây rồi, tôi nghĩ cũng nên cho cậu biết một chuyện”, hấn nói, “Cậu mang Quỷ ngọc tỳ này về đi, tôi chỉ cần một khối là đủ rồi.”

Vâng có một điều khó hiểu là tại sao chỉ cần 1 khối cũng mở được cửa mà anh lại mang theo những 2 khối cho nặng ạ, phải chăng...?”>

“Anh lấy cái này ở đâu thế?”

“Hoắc lão thái thái đưa cho tôi”, Muộn Du Bình đáp, “Lúc các cậu không để ý.”

“Cái này dùng để làm gì?” Đã chẳng còn hứng thú muốn biết rốt cuộc sau lưng mình xảy ra những chuyện gì, tôi vào thẳng vấn đề.

Muộn Du Bình đáp: “Mở cửa.”

Tôi nhận lấy Quý ngọc tử, hấn lại tiếp: “Mười năm sau nếu còn nhớ đến tôi, cậu hãy mang theo vật này đến đây, mở ra cánh cửa thanh đồng. Tôi sẽ chờ cậu đằng sau cánh cửa ấy.”

“Sau cánh cửa kia rốt cuộc là nơi nào?”, tôi hỏi ngược lại, “Tại sao anh phải vào đó?”

“Tôi không thể cho cậu biết đó là một nơi như thế nào”, Muộn Du Bình nói, “Tôi chỉ có thể tiết lộ về một giao ước mà thôi. Rất lâu về trước, tôi đã mang theo bí mật này tìm đến những người mà các cậu gọi là Lão Cửu Môn. Có thể cậu chưa biết, tổ huấn của Trương gia luôn lấy bảo toàn làm mục tiêu hàng đầu. Trong quá trình phát triển của Trương gia, người trong gia tộc này đều mong muốn Trương gia có thể tồn tại dù thời đại loạn lạc đến đâu. Do đó theo thông tin mà tôi có được, khu lăng mộ trong Trương gia cổ lâu lưu giữ một bí mật cực lớn mà chỉ có tộc trưởng mới biết. Trương gia đã có được bí mật này ngay từ khi mới hình thành.

Bí mật này cứ âm thầm trôi trong dòng chảy vô tận của lịch sử Trung Quốc mà không ai được biết nó là gì. Chúng tôi chỉ biết bí mật đó thực sự tồn tại và bản thân nó có một thời điểm then chốt, mà hiện giờ chính là thời điểm then chốt ấy, ngay sau khi hy vọng tồn tại cuối cùng của Trương gia sụp đổ.

Tôi đã tìm được Lão Cửu Môn đương nhiệm, hy vọng có thể mượn thế lực của họ trợ giúp cho Trương gia, cùng chung tay gánh vác trách nhiệm giữ kín bí mật này. Thế nhưng trong Lão Cửu Môn lại không một ai tuân thủ lời hứa.”

“Tôi muốn bảo vệ điểm cốt lõi của bí mật này nằm sau cánh cửa thanh đồng. Để bảo vệ nó cần rất nhiều thời gian, tôi sẽ đi vào cửa thanh đồng trấn giữ mười năm, chờ đợi người kế nhiệm.”

“Vì sao bọn họ không chịu tuân thủ lời hứa?”

“Vì trong vòng một trăm năm trước, tất cả những người bảo vệ bí mật này đều là người của Trương gia, do đó thực lực của Trương gia mới bị suy yếu. Theo thỏa thuận ban đầu giữa chúng ta, người trong Lão Cửu môn phải luân phiên nhau bảo vệ bí mật này.”

“Nhưng rồi bọn họ không ai giữ lời sao?”

Muộn Du Bình gật đầu: “Tôi đã là Trương Khởi Linh cuối cùng của Trương gia, nhiệm vụ canh giữ từ nay về sau đều do tôi gánh vác. Nhưng cậu đã đến đây rồi thì tôi cũng cho cậu biết, mười năm sau nếu còn nhớ đến tôi, cậu có thể mở cánh cửa thanh đồng đến thay thế cho tôi.”

-----oOo-----

Chương 109

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Khoan đã”, tôi mất một lúc mới tiêu hóa hết mấy thông tin này, lại hỏi: “Theo như lời anh nói thì Lão Cửu Môn phải luân phiên nhau gánh vác trách nhiệm. Vậy Trương gia các anh đã truyền qua nhiều đời rồi sao?”

Muộn Du Bình gật đầu, tôi lại hỏi: “Nếu không gặp phải chuyện ngoài ý muốn, chiếu theo giao ước thì giờ đến phiên ai trong Lão Cửu Môn?”

“Cậu”, Muộn Du Bình đáp gọn lỏn.

Là tôi? Tôi ngẩn người: “Ý anh muốn nói, vốn dĩ tôi mới là người phải đi vào cánh cửa thanh đồng chờ đợi mười năm sao?”

Muộn Du Bình gật đầu, tôi còn định bảo anh nói rõ ràng hơn chút đi, hắn đã đột ngột đưa tay điểm một cái vào sau cổ tôi, tôi liền mất đi tri giác.

Đó là lần cuối cùng tôi nhìn thấy Muộn Du Bình. Sau khi tỉnh lại, ngoại trừ Quỷ ngọc tử hắc để lại cho tôi, mọi thứ liên quan đến hắn đều đã biến mất.

Tôi điên cuồng lao đi tìm hắn, tìm đến nơi sâu nhất trong khe núi mới biết thì ra trong đó chẳng có con đường nào cả.

Con đường dẫn chúng tôi đến đây lúc trước không ngờ đã đóng lại. Còn nhớ lần trước khi Muộn Du Bình bò qua cái khe này, hắn bỗng dừng biến mất rồi đột ngột xuất hiện ngay trước mắt tôi, có lẽ lúc ấy hắn đi khởi động cơ quan nào đó nên mới có đoạn đường về sau?

Tôi mòn mỏi đợi chờ ba ngày, đến khi cơn bão tuyết dần dần dịu lại, tôi mới hoàn toàn tuyết vọng.

Lâm lũ trở về.

Cuối cùng tôi cũng về tới Hàng Châu. Khi dạo bước bên bờ Tây Hồ, trời bỗng đổ cơn mưa lất phất. Tôi nhớ lại tất cả những chuyện đã qua, nghĩ tới kết cục của từng người, đột nhiên cảm thấy mệt mỏi, mệt mỏi rã rời.

Không hiểu vì sao, nước mắt tôi cứ lã chã tuôn rơi. Tôi trở về cửa hàng của mình mà tưởng như quay về với tháng ngày xa xưa trong dĩ vãng, khi mọi chuyện chưa hề xảy ra.

Tôi cứ ngỡ sau khi mình đã hoàn thành tất cả, vẫn còn một điều gì đó lưu lại, thật không ngờ đã chẳng còn gì nữa.

Nhưng tôi biết mình không thể ngừng chân, mình phải tiếp tục con đường phía trước, bởi vẫn còn đó một lần mười năm.

*Fangirl già đã chết lặng con tym, một lần nữa nhường lời cho lớp trẻ:
(((((*

-----oOo-----

Chương 110

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chuyện đến đây có lẽ đã hoàn toàn kết thúc, những điều có thể biết tôi đã biết rõ ràng, những gì không thể biết tôi cũng hoàn toàn buông bỏ.

Nhưng có một số việc vẫn nên sắp xếp lại để hoàn chỉnh toàn bộ câu chuyện.

Đến bây giờ tôi đã có thể xác định người trong Trương gia quả thực đến từ Quan Đông, bọn họ sống tại khu vực tập trung những người dân tộc thiểu số ở Quan ngoại (vùng đất phía đông Sơn Hải Quan), tất nhiên vào lúc đó họ còn chưa phải thiểu số.

Về cơ bản có thể thấy thời kỳ người Mông Cổ tiến vào trung nguyên và dựng lên triều Nguyên ở Trung Quốc cũng chính là thời kỳ người Trương gia ít hoạt động nhất. Hầu như tất cả bọn họ đều lẩn trốn, mãi đến triều Minh mới bắt đầu hoạt động trở lại.

Tộc quy Trương gia vô cùng nghiêm khắc, cái tên Trương Khởi Linh không phải ai cũng có thể đặt bừa, mà nhất định phải là người được tộc nhân lựa chọn làm tộc trưởng kế nhiệm mới được mang cái tên này.

Cho nên lúc đó mới có Kế hoạch Trương Khởi Linh, bọn họ muốn thông qua cách này để tìm ra tộc trưởng đương nhiệm của Trương gia.

Hơn nữa tôi đoán rằng không phải tất cả người trong Trương gia đều mang loại máu kỳ lạ này, đó hẳn là một đặc tính di truyền lặn, thậm chí có thể xem là một chứng bệnh. Trong số hiếm hoi những người thuộc Trương gia mang loại máu kỳ lạ này, người nào có dòng máu thuần chất nhất mới được làm tộc trưởng. Mà phu nhân của tộc trưởng cũng phải là một cô gái trong tộc có dòng máu tương tự, như thế mới đảm bảo năng lực này được lưu truyền cho muôn đời sau.

Đây chính là hôn nhân cận huyết, tuy bảo tồn được dòng máu quý giá nhưng cũng đồng thời di truyền lại một chứng bệnh khác, đó là chứng mất trí nhớ.

Từ thời kỳ giữa của Trung Hoa Dân Quốc đã không còn ai tiến vào cổ lâu nữa, điều này cho thấy khi đó Trương gia đã bắt đầu suy yếu một cách nhanh chóng. Nguyên nhân suy yếu là họ gặp phải kết cục chung của những thế lực phong kiến Trung Quốc đương thời, mấy lần cách mạng đều là cách mạng toàn diện về hình thái ý thức, người của Trương gia dù có tài phú và thực lực đến đâu, dưới sự công kích của luồng tư tưởng mới cũng dần dần sụp đổ từ trong gốc rễ.

Cũng chính lúc này, một thế lực trong gia tộc nhỏ của Trương Đại phật gia đã rời khỏi phạm vi khống chế của Trương gia.

Những người đó hẳn là bậc cha chú của Trương Đại Phật Gia, bọn họ rời đi cũng không mang theo tin tức gì về gia tộc. Họ vẫn hoạt động tại vùng Đông Bắc nhưng lại vứt bỏ toàn bộ tổ huấn của Trương gia, bắt đầu mở rộng buôn bán, dần dần trở thành thương nhân. Về sau người Nhật Bản xâm lược Đông Bắc, lớp người đi trước Trương Đại phật gia hầu như đã

chết hết trong thời kỳ cách mạng, vì thế Trương Đại Phật Gia mang theo người trong tộc trốn đến Trường Sa.

Thời bấy giờ cũng vì đại bản doanh của dân trộm mộ vùng Quan nội (chỉ miền tây Sơn Hải Quan) đặt ở Trường Sa nên Trương Đại Phật gia mới có thể trốn đến đó.

-----oOo-----

Chương 111

Nguồn: EbookTruyen.VN

Từ khi đến Trường Sa, Trương Đại Phật gia nhanh chóng khuếch trương thế lực, một mặt tích cực kháng Nhật, mặt khác mở rộng quan hệ với những hào kiệt ở địa phương. Năm ấy Trung Quốc đang ở vào thời kì rối ren nhất, nhưng cũng là những năm tháng huyền thoại với tầng tầng lớp lớp anh hùng xuất thế, dần dần Lão Cửu Môn cũng được hình thành.

Trong đó, Thượng tam môn do liên hệ với Trương Đại Phật gia kháng Nhật, dần dần cũng đứng về phe quân đội. Kháng Nhật thắng lợi, Trương Đại Phật gia bước chân vào chính trường, dựa vào gia thế và hoàn cảnh của mình, ông ta thừa sức đứng đầu cả một nhánh chuyên biệt; đồng thời ông ta cũng một mực muốn tìm ra bí mật trường thọ của gia tộc mình.

Tuy Trương Đại Phật gia hoàn toàn không biết tộc Trương gia gốc ở đâu, nhưng bậc cha chú của ông ta thì thế nào cũng còn lưu lại một chút ấn tượng trong trí nhớ. Hơn nữa, trong các thư tịch của Trương gia cũng ghi chép lại ít nhiều, bởi vậy ông ta biết được mọi bí mật mà tổ tiên mình sở hữu đều nằm trong cổ lâu của Trương gia – một mộ huyết tập thể, nơi mai táng những người thuộc Trương gia.

Ông ta cần phải tìm được Trương gia cổ lâu.

Trước tiên, ông ta bắt đầu vạch ra kế hoạch Trương Khởi Linh, giữa chiến loạn ra sức tìm kiếm vị tộc trưởng hoàn toàn không rõ tung tích kia của Trương gia.

Rất nhiều người trùng tên trùng họ với Trương Khởi Linh được đưa đến,

nhưng tìm mãi vẫn không thấy chính chủ. Lão Cửu Môn đương nhiệm cũng phải đứng dưới sự quản chế của Trương Đại phật gia, vừa để bảo vệ vừa để giám sát.

Cuối cùng, đến những năm sáu mươi của thế kỷ hai mươi, họ cũng tìm được Trương Khởi Linh. Dưới sự dẫn dắt của người này, Lão Cửu Môn đã hợp tác tiến hành một cuộc đồ đấu lớn nhất trong lịch sử, nhưng lại tổn thất nặng nề.

Lần đồ đấu đó đã dẫn đến hai hậu quả.

Đầu tiên, địa vị của Trương Khởi Linh đã bị nghi ngờ đến gay gắt, toàn bộ tổ chức chia ra làm hai phe phái.

Phe thứ nhất, tiêu biểu có nhóm của Hoắc lão thái khôn ngoan sắc bén nhất trong Lão Cửu Môn, do được Trương Khởi Linh cứu giúp nên ra sức ủng hộ Trương Khởi Linh, thậm chí tôn thờ cúng bái Trương Khởi Linh như thánh thần. Điều này khiến cho sự quản chế của gia tộc Trương Đại phật gia trở nên hết sức gượng gạo. Phe còn lại bao gồm những người muốn đổ hết trách nhiệm của vụ đồ đấu thất bại này lên đầu Trương Khởi Linh. Mà ngay trong gia tộc Trương Đại phật gia cũng lại chia ra thành hai phe phái nhỏ. Phe của Trương Khởi Linh phải đối mặt với nguy cơ bị thanh trừ, mà phe thứ hai, do có quan hệ chặt chẽ với các cấp trên nên thế lực ngày một hùng mạnh. Cuối cùng, đôi bên cấu xé đấu đá nhau cực kỳ gay gắt.

Ông nội tôi bắt đầu nảy sinh ý định muốn rút lui ngày càng mãnh liệt. Ông không muốn tiếp tục chứng kiến mọi người bỏ mạng vì những chuyện vô nghĩa này nữa, không muốn thấy biết bao anh hùng hào kiệt năm nào chỉ vì đi theo Trương Đại phật gia mà chết oan chết uổng.

Cho nên, ông vẫn một mực đứng về phe Trương Khởi Linh. Về phần Trương Khởi Linh, sau lần đồ đấu kia đã bị trọng thương, khi tỉnh lại thì hoàn toàn mất đi ký ức

-----oOo-----

Chương 112

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ông nội tôi thu xếp cho ba đứa con trai của mình thật ổn thỏa. Ông biết thế hệ kế tiếp của mình nhất định không thể nào trốn thoát, nhưng nhờ sự cơ trí, ông đã thấy được cơ hội để phát triển.

Ông mong muốn đến đời tôi là Ngô gia có thể hoàn toàn thoát ra khỏi cái vòng luân quần này, vì vậy ông đã sắp xếp sẵn từng đường đi nước bước trong cuộc đời của cha tôi, chú Hai và chú Ba.

Ông sắp xếp mọi việc vô cùng khéo léo, tất cả đều căn cứ vào sự khác biệt trong tính cách của ba người con trai.

Ông chọn chú Hai, người khôn ngoan và có sở trường nhất về tâm kế làm người nối nghiệp mình; đồng thời muốn cha tôi cùng với kẻ cứng đầu khó quản thúc nhất là chú Ba hoàn toàn thoát khỏi vòng kim kẹp của tổ chức.

Nhưng ông không ngờ, sự xuất chúng của chú Ba đã vượt ra khỏi tầm khống chế của ông. Tức là, chú Ba không chỉ trở thành kẻ trộm mộ với tài nghệ xuất sắc nhất, kẻ hào sảng phóng khoáng nhất trong ba anh em, mà còn trở thành một trong những nhân tài kiệt xuất được cấp trên coi trọng nhất.

Kết quả, chú Hai lại biến thành người thừa. Đời thứ hai của Lão Cửu Môn, nhân vật đại diện cho Ngô gia là Ngô Tam Tĩnh. Lúc đó chú Ba không hề biết đó chẳng phải là chuyện về vang gì. Đương nhiên cấp trên cũng không biết chú Ba không phải kẻ dễ chọc.

Tất cả các gia tộc khác đều có quyết định của riêng mình. Hoắc gia do có quan hệ thông gia với cấp trên, nên vẫn một mực đứng về phe Trương Khởi Linh. Gia tộc này chỉ do phụ nữ đứng đầu, có một thời gian Hoắc Tiên Cô đã dốc toàn bộ sức lực và khả năng để bảo vệ tính mạng của Trương Khởi Linh.

Về phần Giải gia thì Giải Cửu Gia chính là người nhìn nhận thấu suốt nhất cái thế cục hỗn loạn này. Ông ta hiểu rõ chạy trốn giống như ông nội tôi hay găm ghè vật lộn giống như Hoắc Tiên Cô đều không thể giải quyết được vấn đề. Cứ như vậy mãi thì cuối cùng Lão Cửu Môn nhất định sẽ bị hủy diệt hoàn toàn, ông ta đã thấy rất nhiều ví dụ tương tự

trong lịch sử rồi.

Sau khi thông suốt điếm này, Giải Cứu Gia liền bắt tay hạ một ván cờ cực kỳ cực kỳ hiểm độc.

-----oOo-----

Chương 113

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ông ta tìm đến đưa con trai của mình, hạ xuống quân cờ đầu tiên.

Sự phản kích của Lão Cửu Môn đã bắt đầu đúng như mưu tính của Giải Cứu Gia.

Công tác khảo cổ Trương gia cổ lâu sau này do đời thứ hai của Lão Cửu Môn lần đầu hợp tác. Bọn họ cũng không biết, lần thám hiểm này nguy hiểm đến thế nào. Ngoại trừ mấy nhân vật chủ chốt, những người còn lại đều không hay biết lần đó vốn không phải khảo cổ, mà thực ra chỉ là một cuộc đưa tang. Nghiên cứu khảo cổ về Trương gia cổ lâu đã hoàn thành từ năm 1970 rồi, làm được điều này đều nhờ vào số tài liệu khổng lồ do lần khảo cổ lớn nhất trong lịch sử năm đó thu về. (Đa số tài liệu đều là thành quả thu hoạch của lão Răng Vàng, Kim Vạn Đường)

Xưa nay chưa từng có lực lượng nào hùng hậu đến thế, đội ngũ này do gia tộc Trương Đại phật gia khi ấy đang đặc thế chỉ huy nhằm hoàn thành toàn bộ hoạt động thăm dò khảo cổ. Nhưng sau khi bước vào Trương gia cổ lâu, cả đội đã bị tiêu diệt.

Vì thế, cấp trên mới bắt đầu sử dụng đến đời thứ hai đã dần dần lộ diện. Một đội đã bị Bàn Mã giết hại, lúc ấy chỉ có vài người xuống dưới lòng đất khảo sát là may mắn thoát nạn, thế nhưng khi bọn họ trở lại mặt đất thì đội của Giải Cứu Gia đã tiếp quản tất cả.

Đội ngũ này hoàn toàn không chấp hành bất cứ nhiệm vụ nào nữa, bọn họ thiêu hủy quan tài cần phải hạ táng, dùng nước thép bao phủ thi thể, hủy luôn toàn bộ số tài liệu rồi mang theo thi thể bỏ trốn.

Tổ chức bắt đầu phát hiện có điểm khác thường, liền truy nã bọn họ khắp trời Nam đất Bắc.

Bọn họ trốn đến Hàng Châu đúng vào lúc phạm vi cuộc truy đuổi gay gắt nhất, đành bất đắc dĩ xin nương nhờ chỗ ông nội tôi.

Mà lúc đó, chú Ba tôi đang lấy cơ xây sửa cửa hàng để ngấm ngấm thăm dò một hoàng lăng bí mật triều Nam Tống nằm sâu dưới lòng đất Hàng Châu. Ông nội tôi bèn dùng chiêu Ve sầu thoát xác, giấu luôn thi thể vào hoàng lăng kia.

Còn người của Giải Cứu Gia thì chia thành từng tốp nhỏ, lẩn vào trong nội bộ của tổ chức, bắt đầu mục tiêu phá hủy phần lớn các tài liệu liên quan, giết chết hoặc thay thế các nhân viên chủ chốt. Cũng trong thời gian đó, Hoắc lão thái bắt đầu phát hiện con gái mình có điểm gì đó bất thường.

Song song với đó, một mục tiêu khác của Giải Cứu Gia chính là đưa Trương Khởi Linh đi. Vào thời ấy chỉ có một viện điều dưỡng tên Cách Nhĩ Mộc là không kẻ nào có thể chắm mút được gì, toàn bộ tư liệu cũng như nhân vật chủ chốt đều nằm trong đó.

Nghiên cứu vẫn được tiếp tục, đội khảo cổ giả nhận chỉ thị của đoàn khảo cổ Tây Sa, đến Tây Sa trước. Khi đội khảo cổ ở Tây Sa đang sắp xếp lại trang bị, Hoắc Linh và Văn Cẩm thật sử dụng mật lệnh giả, điều Hoắc Linh và Văn Cẩm giả đến núi Trường Bạch, còn bản thân mình thì trà trộn vào đội khảo cổ giả. Để thêm người giúp đỡ, Văn Cẩm đã đến tìm chú Ba. Mà cũng chính vào lúc đó, gián điệp của Giải Cứu Gia đã đưa được Trương Khởi Linh ra khỏi viện điều dưỡng thành công.

Trong khi đó, để nhận được sự hỗ trợ nhiều hơn, Giải Liên Hoàn đã liên hệ với Cầu Đức Khảo. Cầu Đức Khảo có tay trong, trực tiếp lấy tài liệu về cổ mộ Tây Sa trợ giúp cho Giải Liên Hoàn.

Đó là lần đầu tiên chú Ba tham gia vào vụ việc. Lúc đó, Giải Cứu Gia đã qua đời, Giải Liên Hoàn phát hiện đội ngũ của mình có vấn đề, nhưng nhất thời ông ta không đoán ra được vấn đề ở chỗ người đánh tráo đã bị đánh tráo trở lại, chuyện này thật sự rất kỳ quặc, khó mà hiểu nổi.

Giải Liên Hoàn khác Giải Cứu Gia ở chỗ ông ta không tuyệt tình được

như cha mình, không thể hi sinh mọi thứ vì mục đích cuối cùng. Đau đầu vì sự xuất hiện của Ngô Tam Tinh, ông ta cũng trà trộn vào trong đội ngũ.

-----oOo-----

Chương 114

Nguồn: EbookTruyen.VN

Khi ấy, kế hoạch của Giải Liên Hoàn hẳn là chiếu theo suy nghĩ của Giải Cửu Gia, tìm một người thay thế cho Ngô Tam Tinh, cho nên trước đó ông ta đã mang theo một con thuyền, bám theo đoàn thuyền của đội khảo cổ từ xa.

Trên thuyền ông ta chuẩn bị sẵn một kẻ thay thế cho Ngô Tam Tinh, người này nhất định là do Giải Cửu Gia sắp xếp chu toàn từ rất lâu trước đó.

Ngô Tam Tinh hoàn toàn không bị khống chế, việc đó xảy ra trước khi chú Ba kể lại câu chuyện này.

Chuyện xảy ra giữa Giải Liên Hoàn và chú Ba dưới đáy biển hoàn toàn là do chú Ba hư cấu, bởi đó là lần đầu tiên họ chạm mặt trong hoàn cảnh không có bất kì kẻ nào theo dõi.

Trong cô mộ, giữa hai người đã xảy ra một trận đụng độ kịch liệt. Khi đó chú Ba đã hoàn toàn phát điên, thân thủ, sự quyết đoán, thận trọng và tàn nhẫn đã bù đắp cho bản tính lỗ mãng ngày thường của chú. Kẻ đứng trong bóng tối định tập kích chú Ba trong nháy mắt đã bị giết chết.

Hẳn là vì bị chú Ba ép hỏi, hoặc là gặp thời cơ thuận lợi, Giải Liên Hoàn đã nói ra tất cả kế hoạch.

Cho nên, trong mộ thất dưới đáy biển, hai người bắt tay hợp mưu với nhau. Bản thân Giải Cửu Gia điều hành cả một tổ chức như vậy vốn đã không thuận lợi, cho nên sự gia nhập của chú Ba đã thay đổi hoàn toàn kế hoạch của Giải Liên Hoàn kế thừa từ Giải Cửu Gia.

Tính quyết đoán của Chú Ba vừa khéo bù đắp cho khuyết điểm của Giải Liên Hoàn, thêm vào đó bản thân chú vốn cẩn thận nên hai người bọn họ đã bắt tay vào một kế hoạch mạo hiểm và chóng vánh nhằm hoàn toàn hủy diệt đầu não của tổ chức, cũng chính là hậu duệ của Trương Đại phát gia.

Điểm quan trọng nhất trong kế hoạch này chính là bọn họ phải tìm được viện điều dưỡng.

Cho nên Giải Liên Hoàn giả dạng thành chú Ba, diễn một vở kịch Song hoàng (*). Ở huyệt mộ dưới đáy biển, chú Ba đã dùng hương Cẩm Bà gây mê mọi người, sau đó lấy thuyền của Giải gia đưa họ cập bờ, trả về cho tổ chức.

(*) Một loại hình kịch nghệ cổ của Trung Quốc do hai người phối hợp diễn xuất. Một người biểu diễn động tác, một người đứng sau màn hát hoặc nói.

Hương Cẩm Bà là một loại dược vật hết sức đặc biệt, thời gian thần trí mơ hồ khá dài. Giải Liên Hoàn đóng vai người đầu tiên tỉnh lại, thêu dệt một câu chuyện li kì rồi chuyển bọn họ đến viện điều dưỡng.

Sau đó, Giải Liên Hoàn cùng với chú Ba nội ứng ngoại hợp, đồng thời sử dụng mưu kế chặt đứt mối dây liên hệ giữa viện điều dưỡng và tổ chức.

Cùng lúc đó, một đội ngũ khác bị lừa đến núi Trường Bạch, không ngoài dự đoán đã gặp nạn ở Vân Đỉnh thiên cung. Đồng thân khô chúng tôi trông thấy trong Vòng lặp vô hạn chính là thi thể của nhóm người này.

Căn cứ vào số lượng thi thể kết hợp với câu chuyện của Thuận Tử, có thể suy ra những người lên núi năm đó không phải đều đã chết hết. Tôi nghĩ những kẻ có thể giả mạo Trần Văn Cẩm và Hoắc Linh hẳn phải có chút bản lĩnh, không rõ hai cô gái ấy có chạy thoát khỏi tay hai kẻ kia không.

Nhưng đúng vào lúc này, tình hình đã phát sinh biến đổi. Lúc này cả đội chia ra làm ba nhóm, một là nhóm Trần Văn Cẩm chạy trốn sau cùng, một nhóm là chú Ba và Giải Liên Hoàn, nhóm còn lại là Muộn Du Bình.

Chú Ba thật một mực muốn tìm kiếm đám người Giải Liên Hoàn và Trần

Văn Cẩm. Mà đám người Trần Văn Cẩm sau khi trốn ra khỏi viện điều dưỡng đã không thể tin tưởng bất kì ai nữa.

Hiển nhiên cả Giải Liên Hoàn lẫn Ngô Tam Tinh đều không đáng tin, hai kẻ đó sẵn sàng hi sinh những người khác vì mục đích của mình, mà tổ chức thì càng tuyệt đối không thể tin.

Bọn họ vì lần trốn cuộc truy bắt và tìm kiếm chân tướng sự việc mà bắt đầu thám hiểm Cách Nhĩ Mộc, hơn nữa còn làm ra cuộn băng ghi hình, mục đích là để cảnh báo đời thứ ba.

Tôi nghĩ tới đây, cảm thấy lòng mình tràn đầy âm áp. Trong thế cục hỗn loạn này, những kẻ khác đều vì công danh lợi lộc của riêng mình, bất chấp đôi tay vấy máu. Duy chỉ có đội ngũ do hai cô gái này dẫn đầu dù ở vào cảnh khốn cùng đến thế nào vẫn luôn nghĩ đến chuyện tìm hiểu bí mật và bảo vệ người khác.

Mà chú Ba và Giải Liên Hoàn vẫn cố thủ ở Hàng Châu, tìm kiếm tung tích của những người kia ở khắp mọi nơi. Tôi tin chú Ba chấp nhất như thế là vì tình cảm đối với Trần Văn Cẩm.

Nhưng không thể phủ nhận rằng hoàn toàn có khả năng Giải Liên Hoàn muốn thủ tiêu bọn họ để trừ hậu họa. Lần đó Văn Cẩm gặp tôi có nhắc cho tôi biết chú Ba là giả, cũng chính vì nguyên nhân này.

Lúc này, công cuộc truy lùng Giải Liên Hoàn diễn ra trong bí mật đã trở nên khẩn trương hơn bao giờ hết. Cuối cùng Giải Liên Hoàn cũng tới Hàng Châu, đi xuống bên dưới cửa hàng của chú Ba trông chừng cỗ quan tài kia, đợi ngày đó tới.

Cũng từ ngày đó trở đi, chú Ba mà tôi gặp thật ra là hai người khác nhau, chẳng qua lúc ấy tôi thật sự không ngờ trên thế gian này lại có kỹ thuật làm mặt nạ da người hoàn hảo đến vậy. Và lại hai người kia cũng có vô số điểm giống nhau, cho nên thật sự rất khó phân biệt.

Trong thời gian này, tôi luôn cảm thấy chú Ba xuất quỷ nhập thần, thì ra là do có hai chú Ba. Cả hai chú Ba đều hết sức quen thuộc với tất cả mọi thứ, có điều tính cách hơi bất đồng, khi bọn họ cùng làm một việc thì mỗi người lại có cách riêng của mình, cũng để lại những manh mối khác nhau. Những manh mối này đan xen lẫn lộn khiến cho sự việc càng thêm

phức tạp kì quái.

Tôi không sao phân biệt nổi người đối diện tôi khi nào là Ngô Tam Tinh, khi nào lại là Giải Liên Hoàn. Nhưng tôi vẫn còn nhớ rất rõ ràng, không chỉ một lần tôi thấy tính cách chú Ba thay đổi.

Bỏ qua những điều vụn vặt thì bọn họ tựa như anh em song sinh, vì một mục đích chung mà không ngừng cố gắng.

Lại nói đến Trần Văn Cẩm và Hoắc Linh, lúc này họ đã đưa người của mình đến Cách Nhĩ Mộc điều tra được một thời gian. Thân thể của họ vì ăn nhầm đan dược mà xảy ra rất nhiều biến đổi.

Hoắc Linh biến đổi đặc biệt nhanh, thần trí bắt đầu mơ hồ, trí nhớ dần dần giảm sút. Bọn họ đành phải lấy viện điều dưỡng bỏ hoang làm nơi theo dõi tình trạng của Hoắc Linh.

Mà Muộn Du Bình cũng có mục đích của riêng mình, hấn trở lại Trương gia cổ lâu. Đáng tiếc từ nhỏ hấn đã mắc phải căn bệnh mất trí nhớ di truyền của Trương gia, sau bị bắt làm mỗi đêm vào cổ mộ câu thi rồi được Trần Bì A Tứ cứu, một lần nữa trở về với mọi người.

Nhưng lúc này thế lực của tổ chức đã chẳng còn như xưa, cơ hồ trở thành hữu danh vô thực, không thể khống chế chặt chẽ cục diện như trước nữa.

Lúc ấy chú Ba và Giải Liên Hoàn cảm thấy mọi chuyện hết sức kỳ quặc, bọn họ lấy ra từ cổ mộ bên dưới cửa hàng chú Ba một chiến lợi phẩm lấy được từ Trương gia cổ lâu —— Hắc kim cổ đao, dùng để dò xét Muộn Du Bình.

Cùng lúc đó, Cầu Đức Khảo bắt đầu chính thức nhúng tay vào vụ này, không cam lòng làm một kẻ đầu tư bị lừa gạt nữa. Do đó mới có chuyện Cầu Đức Khảo mang theo tất cả tài liệu mà Kim Vạn Đường thu thập được đến cửa hàng tìm tôi.

Ngay sau khi thấy sách lược Chiến quốc, chú Ba lập tức hiểu ra Cầu Đức Khảo hiện giờ là mối họa lớn cần phải chế ngự, vì thế mới tổ chức chuyến thám hiểm đầu tiên đến Thất tinh Lỗ Vương cung. Thật không ngờ, mọi chuyện từ đó về sau ngày càng không thể kiểm soát.

Hét.

-----oOo-----